Giới thiệu

Giữa thế giới Hồng Hoang bao la, trên hải ngoại có một tòa tiên đảo tên là Kim Ngao, đạo trường của Thông Thiên Giáo Chủ, một trong Tam Thanh, vị thánh nhân đứng đầu Tiệt Giáo.

Khung cảnh nơi đây vô cùng thịnh vượng với cảnh tượng "vạn tiên đến chầu", linh khí ngút trời, tiên hạc bay lượn.

Trên đỉnh tường vân, Thông Thiên Giáo Chủ uy nghi ngạo nghễ, đang say sưa giảng đạo cho hàng vạn môn đồ.

Lòng ông tràn đầy tự hào khi thấy Tiệt Giáo dưới sự lãnh đạo của mình đã đạt đến một sự huy hoàng chưa từng có, vượt xa Xiển Giáo của sư huynh Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Với giáo lý "hữu giáo vô loại", ông tin rằng vạn vật đều có một tia sinh cơ và Tiệt Giáo chính là nơi chắp giữ tia sinh cơ đó, mở ra con đường tu đạo cho tất cả chúng sinh.

Giữa lúc Thông Thiên đang chìm đắm trong sự mãn nguyện, một âm thanh đầy thương cảm và tiếc nuối bỗng nhiên vang vọng trong tâm thức của ông: "Tiệt Giáo xưng vạn tiên đến chầu quả không phải hư danh, chỉ tiếc, thật đáng tiếc!".

Cú sốc này khiến vị thánh nhân bừng tỉnh.

Kẻ nào dám cả gan phát ra lời lẽ bi quan ngay tại đạo trường của ông, giữa lúc ông đang giảng đạo?

Bằng thần niệm của một Thiên Đạo Thánh Nhân, Thông Thiên nhanh chóng xác định được nguồn gốc của âm thanh.

Đó không phải là lời nói, mà là tiếng lòng (tâm thanh) của một đệ tử ngoại môn tên là Trường Phong – một con ngưu yêu nhỏ bé, tầm

thường, đang lén lút nhìn đông ngó tây thay vì chuyên tâm nghe giảng.

Và rồi, một bí mật kinh thiên động địa dần được hé lộ qua dòng suy nghĩ bất tận của Trường Phong.

Trường Phong không phải là một sinh linh bản địa của Hồng Hoang.

Hắn là một thanh niên từ thế kỷ 21 xuyên không đến thế giới này, mang theo ký ức về một cuốn tiểu thuyết tên là "Phong Thần Diễn Nghĩa".

Hơn nữa, hắn còn sở hữu một hệ thống bá đạo tên là "Hệ thống Nằm Phẳng", chỉ cần lười biếng, không làm gì cả là có thể trở nên mạnh mẽ hơn.

Biết trước kết cục bi thảm của Tiệt Giáo trong đại kiếp Phong Thần sắp tới – vạn tiên trên bảng, môn đồ tan tác, ngay cả Thông Thiên Giáo Chủ cũng bị giam cầm – mục tiêu duy nhất của Trường Phong là âm thầm tu luyện rồi nhanh chóng đào thoát khỏi Kim Ngao Đảo để bảo toàn tính mạng.

Thông Thiên Giáo Chủ, từ chỗ tức giận, nhanh chóng rơi vào trạng thái chấn động tột độ.

Ông, một vị thánh nhân có thể nhìn thấu quá khứ tương lai, lại không hề hay biết gì về đại kiếp sắp giáng xuống đầu mình.

Qua tiếng lòng của Trường Phong, ông biết được những bí mật động trời: sự phản bội của đệ tử thân tín Trường Nhĩ Định Quang Tiên, sự sụp đổ của đại trận Vạn Tiên, kết cục bi thảm của các đệ tử cưng như Tam Tiêu, Triệu Công Minh, và cả việc chính ông sẽ bị các vị thánh nhân khác, bao gồm cả hai người sư huynh của mình, liên thủ hãm hại.

Càng lắng nghe, Thông Thiên càng kinh hãi.

Trường Phong không chỉ biết về tương lai, mà còn sở hữu một phương thức tu luyện vô cùng quái dị.

Vị thánh nhân chứng kiến cảnh Trường Phong chỉ ngủ một giấc năm trăm năm đã đột phá từ Huyền Tiên lên Thái Ất Huyền Tiên, một tốc độ mà ngay cả những thiên tài thượng cổ cũng phải hổ thẹn.

Hơn nữa, Trường Phong còn có khả năng che giấu tu vi thật của mình một cách hoàn hảo, đến nỗi ngay cả Thông Thiên cũng không thể nhìn thấu.

Đi đến một kết luận duy nhất, Thông Thiên tin rằng Trường Phong không phải là sinh linh bình thường, mà chính là "Đại Đạo Chi Tử" – một biến số của trời đất, một sinh linh được Đại Đạo ưu ái, giống như Bàn Cổ Phụ Thần năm xưa.

Trường Phong chính là tia sinh cơ duy nhất cho vận mệnh của Tiệt Giáo.

Quyết không để tia hy vọng này vuột mất, Thông Thiên lập tức hành động.

Ngay khi buổi giảng đạo kết thúc và Trường Phong hí hửng chuẩn bị đào tẩu, một đạo pháp chỉ từ Bích Du Cung đã triệu hắn cùng các đệ tử thân truyền khác đến gặp mặt.

Trước sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người và sự hoảng loạn tột độ trong tâm trí Trường Phong, Thông Thiên Giáo Chủ tuyên bố thu nhận Trường Phong làm đệ tử thân truyền thứ chín, đồng thời ban cho hắn pháp bảo cực phẩm tiên thiên Xuyên Tâm Tỏa.

Kế hoạch đào tẩu của Trường Phong hoàn toàn phá sản.

Hắn bị trói chặt vào con thuyền Tiệt Giáo đang lao thẳng vào cơn bão đại kiếp.

Ván cờ cân não giữa một vị thánh nhân có thể nghe lén suy nghĩ và

một kẻ xuyên không biết trước tương lai chính thức bắt đầu, hứa hẹn sẽ làm đảo lộn toàn bộ số mệnh nghiệt ngã đã được định sẵn của thế giới Hồng Hoang.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 1

Thế giới Hồng Hoang!

Ngoài biển có một tiên đảo!

Đảo này liên miên không biết ức vạn dặm.

Trên đảo linh khí bốc lên nghi ngút, tiên vụ lượn lờ.

Linh viên nô đùa, tiên hạc bay lượn.

Nơi đó chính là đạo tràng Kim Ngao Đảo của Thánh nhân Tiệt Giáo, Thông Thiên Giáo Chủ.

"Đạo vô danh, là khởi nguồn của vạn vật; Đạo vô thực, là hình hài của vạn vật." "Đạo pháp mênh mông, tùy niệm mà đến, niệm tới hoa nở, niệm tới nước cạn." "Đạo của Bản tọa…" Đạo âm nhàn nhạt quanh quẩn trong đảo.

Trên đỉnh tường vân, một thân ảnh đạo bào màu xanh cao tọa.

Miệng phun kim liên, quanh thân đạo văn bao quanh.

Cả hòn đảo cũng đất dâng kim liên, trời rắc hoa vương.

Lại có vạn ngàn hà thụy vắt ngang trời, thật là một cảnh tượng thần thánh.

Dưới kia, giữa núi sông hồ nước, vô số thân ảnh đoan tọa, từng người lắng nghe đến si mê ngây ngất.

Ở nơi xa hơn một chút, một vài tiểu yêu chưa hóa hình, quỳ rạp trên đất, cũng chìm đắm trong đó.

Thông Thiên Giáo Chủ đang đoan tọa trên bồ đoàn, nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng vô cùng mãn ý.

Vạn tiên triều bái!

Chỉ trong từng ấy năm ngắn ngủi, Tiệt Giáo đã có thịnh huống như vậy, Thông Thiên vô cùng tự hào.

Tuy căn nguyên môn nhân không đồng đều, nhưng thắng ở số lượng đông đảo, mèo con tốt vẫn không ít.

Đặc biệt là mấy vị đệ tử thân truyền ở phía trước như Đa Bảo, Vô Đương, Tam Tiêu, đều là thiên phú bất phàm, đạo hạnh hiện giờ cũng không kém.

Thử nghĩ đến Xiển Giáo giờ chỉ lèo tèo vài ba con mèo nhỏ, lấy gì mà so với Bản tọa.

Nghĩ đến giáo nghĩa của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ liền liên tục lắc đầu.

Đại Đạo năm mươi, Thiên diễn bốn chín, vạn vật đều có một đường sinh cơ, tự nhiên nên hữu giáo vô loại, phàm là kẻ có lòng hướng đạo đều có thể giáo hóa, vì vạn vật cắt đứt một đường sinh cơ.

Cả Hồng Hoang đại địa đều do Bàn Cổ Phụ Thần hóa thành, đâu có phân chia ba sáu chín đẳng cấp.

Vạn linh vạn vật có lòng cầu đạo, tự nhiên nên được cùng điểm hóa, sao có thể tùy tài mà giáo hóa.

"Vu Yêu Lượng Kiếp đã qua, hiện giờ Tiệt Giáo ta đương đại hưng." Nhìn xuống vô số thân ảnh đang đoan tọa, Thông Thiên Giáo Chủ trong lòng vô cùng thư thái.

Tiệt Giáo như mặt trời ban trưa, khí vận kéo dài, Bản tọa Thông Thiên tự nhiên cũng được thể diện vô cùng. `【Chậc chậc chậc!

Tiệt Giáo xưng vạn tiên triều bái quả nhiên không phải khoác lác, chỉ là tiếc quá, tiếc thật!】` Đúng lúc Thông Thiên Giáo Chủ mặt mày

hớn hở, đột nhiên một đạo âm thanh cắt ngang suy tư của Người.

Thông Thiên đang đoan tọa trên bồ đoàn, mi tâm nhíu chặt.

Tuy Bản tọa hữu giáo vô loại, nhưng số lần giảng đạo cũng không nhiều.

Hiện giờ cơ hội tốt như vậy không tĩnh tu, cảm ngộ tử tế, lại còn có kẻ dám nói chuyện vào lúc này.

Giọng điệu của đối phương, hình như còn mang theo chút tiếc nuối.

Tuy chưa thấy người ngay lập tức, nhưng Thông Thiên đã có thể tưởng tượng thần thái của đối phương lúc này.

Trong lúc cảm thán, Người khẽ lắc đầu.

Lời nói kia trái ngược với suy nghĩ của Người, hình như một chút cũng không xem trọng tương lai của Tiệt Giáo.

Trong toàn bộ Hồng Hoang hiện giờ, Bản tọa là Thiên Đạo Thánh nhân đường đường, Tiệt Giáo lại có thịnh huống như vậy.

Huống chi còn ở Kim Ngao Đảo, đây là đạo tràng của Bản tọa.

Kẻ nào to gan lớn mật đến cực điểm, dám phát ngôn như vậy?

Trong lòng có chút bất mãn, Thông Thiên Giáo Chủ khẽ nheo mắt nhìn xuống.

Quả nhiên là một vòng, Người lập tức thấy một thân ảnh ở đằng xa.

Đó là một thanh niên đang ngồi sau tảng đá trên đỉnh núi cách đó không xa.

Rõ ràng đang ngồi trên đỉnh núi, không nhìn kỹ còn khó mà phát hiện ra.

Thân mặc đạo bào màu tím, trông thật sự là mắt sáng răng đều, mặt như ngọc quan, khí vũ hiên ngang, dáng người như cây ngọc giữa rừng phong, nhìn qua vô cùng đẹp mắt.

Chỉ là so với các môn nhân xung quanh đang chuyên tâm nghe giảng, thanh niên này thò đầu thò cổ, ngó đông ngó tây.

Nhìn là biết không hề chuyên tâm tu luyện.

Đây cũng là lý do Thông Thiên chú ý đến đối phương ngay từ cái nhìn đầu tiên.

So với xung quanh, hắn tỏ ra vô cùng lạc lõng.

Tuy môn nhân trên đảo đông đảo, nhưng cơ bản tất cả đệ tử Bản tọa đều biết.

Người này tên là Trường Phong, là một trong số đông đệ tử của Bản tọa.

Tiểu ngưu yêu sinh ra và lớn lên trên Kim Ngao Đảo, huyết mạch có chút đặc thù, chính là dị chủng Thử Thiết trong truyền thuyết Hồng Hoang. `【Oa!

Đó chính là mỹ nữ Tam Tiêu nổi tiếng của Tiệt Giáo sao, quả nhiên ai nấy đều có nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành, tiên tư dật mạo, hoàn toàn không thể so với kiểu mặt đồng phục thời hiện đại được. 】` `【Nếu có thể kết thành đạo lữ thì tốt biết mấy, cả ba người cùng lúc thì càng tuyệt! 】` Vừa mới chú ý đến đối phương, sắc mặt Thông Thiên đột nhiên trầm xuống, lại có hai đạo âm thanh vang lên.

Theo tầm mắt của đối phương, Thông Thiên đã xác định được âm thanh này đến từ tiểu ngưu yêu đó.

Tiểu ngưu yêu này đúng là to gan lớn mật, không tu luyện tử tế thì thôi, lại còn tơ tưởng đến đệ tử thân truyền của Bản tọa.

Cái thần thái, cái biểu cảm đó, Thông Thiên đã rõ ràng cái tên này trong đầu đang nghĩ gì.

Thế nhưng Thông Thiên lúc này cũng phát hiện ra một chút dị thường.

Người không thấy Trường Phong mở miệng nói.

Không hề nói chuyện?

Đối phương truyền âm cho Bản tọa?

Dám công khai trêu ghẹo đệ tử thân truyền của Bản tọa?

E rằng tiểu ngưu yêu này cũng không to gan đến vậy.

Với tu vi yếu ớt của tiểu ngưu yêu, cũng căn bản không thể làm được.

Bản tọa chính là Thiên Đạo Thánh nhân.

Hơn nữa nhìn thần tình Trường Phong, hình như cũng không biết Bản tọa có thể nghe được âm thanh này.

Tiếng lòng!

Là tiếng lòng!

Bản tọa đã nghe được tiếng lòng của đối phương!

"Kỳ lạ!

Kỳ lạ!

Tiểu ngưu yêu này hình như có chút đặc biệt." Nhìn xuống thân ảnh phía dưới, trong mắt Thông Thiên đầy kinh nghi.

Sau khi trở thành Thiên Đạo Thánh nhân, thế gian vạn vật đã rất ít khi khiến Người động dung, nhưng lần này lại khiến Người kinh ngạc.

Thánh nhân tuy thủ đoạn thông thiên, trên giết Cửu Thiên, dưới

quét U Minh, nhưng cũng không thể thấu tỏ tiếng lòng của chúng sinh.

Bởi vì Đạo là tự nhiên của vạn vật, mỗi một chúng sinh đều là sản vật của Đạo.

Họ có thể suy đoán, phỏng đoán tiếng lòng của đối phương, nhưng không thể trực tiếp biết được.

Hiện giờ trong số môn nhân của Bản tọa, lại xuất hiện một đệ tử như vậy.

Sao không khiến Người chấn kinh!

Trường Phong lúc này, không hề hay biết đã thu hút sự chú ý của Thông Thiên Giáo Chủ.

Đôi mắt hắn liên tục quét qua Tam Tiêu.

Chỉ là khi ánh mắt lưu luyến, thần tình khá cảm khái. `【Đúng là xinh đẹp thật đấy, chỉ tiếc là trong Phong Thần Đại Kiếp lại lên bảng lên bảng, bị trấn áp trấn áp. 】` `【Kim Ngao Đảo này e rằng cũng chẳng ở được bao lâu nữa, đến lúc chuẩn bị chuồn rồi. 】` Trường Phong vốn là một thanh niên của thế kỷ 21 trên Trái Đất, hơn một ngàn năm trước xuyên không đến Hồng Hoang, lại còn nhận được một cái hệ thống cực kỳ bá đạo.

Hệ thống nằm yên, còn gọi là hệ thống cá mặn.

Chẳng làm gì cả, cứ nằm ườn ra cả ngày là có thể không ngừng mạnh lên.

Huyết mạch không tệ, lại thêm có hệ thống bên mình, chẳng khác gì một khởi đầu hoàn hảo.

Nhưng khi biết mình đang ở Kim Ngao Đảo, hơn nữa là Kim Ngao Đảo sau Vu Yêu Lượng Kiếp, Trường Phong liền có chút không bình tĩnh được.

Sau Vu Yêu Lượng Kiếp chính là Phong Thần Đại Kiếp, đừng thấy Tiệt Giáo hiện giờ vạn tiên triều bái, nhưng cuối cùng chỉ còn lại một Vô Đương Thánh Mẫu, cùng vài ba con tôm tép nhỏ.

Có thể nói danh tồn thực vong, Thông Thiên Giáo Chủ cũng trở thành chỉ huy một cành trơ trụi.

Trường Phong cũng không biết Tiệt Giáo có nhân vật như hắn hay không, nhưng ở lại Kim Ngao Đảo rất có khả năng sẽ lên Phong Thần Bảng.

Dù may mắn không lên, cũng sẽ bị hai tên lừa ngốc Tây Phương bắt đi.

Đương nhiên còn có kết cục bi thảm nhất là thân chết đạo tiêu, dù sao Phong Thần Bảng cũng không phải ai cũng lên được.

Khó khăn lắm mới xuyên không đến, lại còn có được hệ thống cường đại, sao có thể cam tâm với kết cục như vậy.

Nếu không phải sợ Hồng Hoang quá nguy hiểm, ông đây đã sớm chuồn rồi.

Chương 2

Dù sao hắn hiện giờ là một con ngưu yêu, còn là dị thú Thử Thiết.

Trong Hồng Hoang những đại lão này đều thích cưỡi trâu, đừng đến lúc còn chưa nằm ườn ra mà mạnh lên, đã bị người ta bắt đi làm tọa kỵ rồi.

Thế nên Trường Phong cũng ở lại Kim Ngao Đảo, trước tiên núp dưới gốc cây lớn hóng mát, đợi đến khi thực lực mạnh hơn một chút, rồi sẽ lén lút chuồn đi.

Tất cả chúng sinh trên Kim Ngao Đảo đều là môn nhân Tiệt Giáo, thiếu hắn một người cũng sẽ không ai chú ý.

Hơn nữa trong ngàn năm nay, hắn sống ẩn dật, cơ bản đều nằm ườn trong động phủ, căn bản không mấy ai nhận ra hắn.

Dù sao biết kết cục của Tiệt Giáo, hắn cũng không dám quá nhiều giao thiệp với họ.

Ràng buộc càng nhiều, trong lượng kiếp càng khó giữ mình.

Âm thầm lặng lẽ, không ngừng nằm yên mà mạnh lên mới là việc chính.

Nếu không phải hiện giờ Thông Thiên Giáo Chủ giảng đạo, tất cả đệ tử Tiệt Giáo đều phải tham gia, hắn đã không muốn đến.

Trong lòng Trường Phong cảm thán, Thông Thiên Giáo Chủ phía trên lại hiện vẻ kinh nghi.

Người lại nghe được tiếng lòng của Trường Phong, hơn nữa lần này lượng thông tin có chút nặng nề.

Phong Thần Đại Kiếp?

Lên bảng lên bảng?

Trấn áp trấn áp?

Chẳng lẽ trong Phong Thần Đại Kiếp đó, Tiệt Giáo sẽ phải chịu trọng thương?

Tiểu ngưu yêu này lại còn muốn chuồn?

Muốn thoát ly khỏi Tiệt Giáo của Bản tọa!!!

Khi nghe đến Phong Thần Lượng Kiếp, Thông Thiên Giáo Chủ trong cõi u minh tự có cảm ứng.

Thân là Thiên Đạo Thánh nhân, Người khẽ thôi diễn một phen, tức thì trong lòng đại kinh.

Sau Vu Yêu Lượng Kiếp, quả đúng là Phong Thần Đại Kiếp!

Thế nhưng với thân phận của Người, cũng chỉ biết sẽ có Phong Thần Lượng Kiếp, còn lại đều không biết.

Hiện giờ Người lại từ tiếng lòng của một tiểu ngưu yêu, biết được đại kiếp tương lai.

Chuyện như vậy, trừ Đạo Tổ Hồng Quân cùng vài vị Thiên Đạo Thánh nhân bọn họ ra, ai có thể biết được?

"Kỳ lạ!

Kỳ lạ!" "Tiểu ngưu yêu này có chút thú vị rồi." Thần niệm bao phủ Trường Phong, trong mắt Thông Thiên đầy kinh ngạc.

Mấy vị Thánh nhân bọn họ nguyên thần ký thác vào Thiên Đạo, bất tử bất diệt, mới có thể thôi diễn ra.

Tiểu ngưu yêu bất quá cảnh giới Thiên Tiên, sao lại có được bản lĩnh như thế?

Còn về lời đối phương nói Tam Tiêu bị trấn áp, Tiệt Giáo trọng

thương, Thông Thiên lại không để tâm.

Hiện giờ Tiệt Giáo khí vận kéo dài, môn nhân, đệ tử tu luyện thần tốc, rõ ràng là một thế hưng thịnh phồn vinh.

Hơn nữa trong Huyền Môn ngoài Tiệt Giáo của Bản tọa, còn có hai vị Thánh nhân Lão Tử và Nguyên Thủy.

Bọn họ tuy giáo nghĩa có phần khác biệt, nhưng 'hoa sen đỏ ngó sen trắng lá sen xanh, Tam Giáo vốn là một nhà', trước đại thị đại phi, Tam Thanh chắc chắn sẽ thống nhất chiến tuyến.

Ai dám đối địch với bọn họ!

Nữ Oa?

Đối phương tĩnh tu trong Oa Hoàng Cung, ngay cả Yêu tộc, Nhân tộc cũng không quản, tự nhiên sẽ không có tranh đấu.

Còn về hai người Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề ở Tây Phương?

Bản tọa tay cầm Tru Tiên Kiếm Trận, phi Tứ Thánh bất khả phá.

Nếu dám đến, Bản tọa còn chẳng thèm dạy chúng làm người cho tử tế.

Cứ thế mà nghĩ, những gì tiểu ngưu yêu nói thật sự hoang đường.

Căn bản không đáng tin!

"Đây chẳng qua là những gì tiểu ngưu yêu nghĩ trong lòng, Bản tọa ở đây thôi diễn làm gì chứ." "Tu luyện bao nhiêu năm như vậy, không ngờ lại bị một con tiểu ngưu yêu ảnh hưởng." Gạt bỏ những suy nghĩ tạp loạn trong đầu, Thông Thiên Giáo Chủ trong lòng có chút kinh ngạc.

Bản tọa là Thiên Đạo Thánh nhân, lại vì một con tiểu ngưu yêu mà mất bình tĩnh.

Thế nhưng vì tin tức này, Người lại càng hiếu kỳ về con tiểu ngưu yêu này.

Trong cõi u minh có thể bắt được một góc tương lai, coi như là người có đại khí vận.

Ngàn năm thời gian, tu luyện đến cảnh giới Thiên Tiên, tuy không thể nói thiên phú mạnh đến đâu, nhưng có năng lực này, cũng coi như được trời ưu ái.

Không ngờ lần giảng đạo này, lại phát hiện ra một môn nhân có tiềm lực như vậy. `【Tên trán vồ mắt chuột này, chắc chắn là Trường Nhĩ Định Quang Tiên rồi, tướng từ tâm sinh quả nhiên không sai. 】` `【Nếu không phải tên này trong Vạn Tiên Đại Trận phản bội sư tôn, trộm Lục Hồn Phiên, hiến cho Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiệt Giáo sao có thể thất bại. 】` Thân ở Hồng Hoang, Trường Phong tự nhiên rõ ràng chỗ tốt của môn đồ Thánh nhân.

Dưới gốc cây lớn dễ hóng mát!

Hiện giờ tuy Vu Yêu Lượng Kiếp đã qua, nhưng Hồng Hoang cũng không hề an toàn.

Chưa trải qua Tam Hoàng Ngũ Đế, Nhân tộc còn chưa quật khởi triệt để.

Cả Hồng Hoang đại địa, vẫn còn tàn dư của vô số Yêu tộc, Vu tộc, vẫn rất nguy hiểm.

Khoác lên mình cái biển hiệu môn đồ Thánh nhân, cơ bản vạn sự vô ưu, đặc biệt là Yêu tộc như Trường Phong.

Sẽ không bị người ta mạo hiểm bắt đi làm tọa kỵ, càng không ai dám dễ dàng đánh chết.

Hơn nữa đối với Tiệt Giáo, Trường Phong vẫn vô cùng yêu thích.

Môn nhân Tiệt Giáo hào sảng, thẳng thắn, dám làm dám chịu, kỳ thực khá hợp khẩu vị hắn.

Quan trọng còn có Tam Tiêu những tiên tử nổi tiếng Hồng Hoang, chỉ tiếc là kết cục có chút bi thảm.

Nếu không có Phong Thần Đại Kiếp, chắc chắn sẽ ôm chặt cây đại thụ Tiệt Giáo này.

Một tia thần niệm đặt trên Trường Phong, Thông Thiên lập tức nghe thấy.

Vốn đang đoan tọa trên bồ đoàn, thân hình Người khẽ chấn động.

Trường Nhĩ Định Quang Tiên Người tự nhiên biết là ai.

Hắn là một trong Tùy Tùng Thất Tiên của Bản tọa, thuần hậu bổn phận, đối Bản tọa cung kính, được Bản tọa yêu thương sâu sắc.

Tên này sẽ phản bội Bản tọa trong Phong Thần Lượng Kiếp ư?

Thành thật mà nói, Thông Thiên Giáo Chủ có chút không tin.

Thế nhưng nội dung phía sau, lại khiến Người không thể ngồi yên.

Lục Hồn Phiên là vật do Đạo Tổ ban ở Tử Tiêu Cung, tiểu ngưu yêu có nghe nói cũng không sao.

Nhưng chuyện Vạn Tiên Đại Trận, Bản tọa cũng chỉ vừa thấy Tiệt Giáo hưng thịnh như vậy, trong đầu mới nảy sinh ý nghĩ luyện chế trận này.

Ngay cả việc bắt đầu luyện chế còn chưa kịp, tiểu ngưu yêu này đã biết trước rồi.

Rõ ràng đại kiếp sắp tới thì thôi, ngay cả tin tức trên thân Thiên Đạo Thánh nhân như Bản tọa cũng biết.

Chẳng lẽ tiểu ngưu yêu này thật sự có thể thấu tỏ tương lai?

Quan trọng hơn là, tiếng lòng của đối phương tiết lộ một tin tức quan trọng. 'Trường Nhĩ Định Quang Tiên dâng Lục Hồn Phiên cho Nguyên Thủy Thiên Tôn!' Dâng cho Nguyên Thủy Thiên Tôn!!!

Tại sao phải dâng cho Nguyên Thủy Thiên Tôn?

Chẳng lẽ Phong Thần Lượng Kiếp là cuộc tranh chấp giữa hai giáo Xiển Tiệt bọn họ?

Nguyên Thủy sẽ đấu với Bản tọa sao?

Vì mối quan hệ giáo nghĩa, Tam Thanh phân gia, nhưng bọn họ vốn là một thể, sao có thể tương sát?

Tuy cảm thấy chuyện này không thể xảy ra, nhưng Thông Thiên trong lòng đã ẩn ẩn có chút lo lắng.

Dù sao chuyện Vạn Tiên Đại Trận, hiện giờ trong thiên địa ngoài Bản tọa không một ai biết.

Tiểu ngưu yêu này lại biết trước.

Hơn nữa Người rất rõ uy lực của pháp bảo Lục Hồn Phiên, nếu ngay cả pháp bảo này cũng tế xuất.

Hít!

Chắc chắn là đến thời khắc Tiệt Giáo sinh tử tồn vong!

Nhưng cho dù có đấu với Nguyên Thủy, Người cũng không cần tế xuất pháp bảo này.

Chỉ bằng Tru Tiên Kiếm Trận, đã có thể vững vàng chiếm thượng phong.

Tru Tiên Kiếm Trận phi Tứ Thánh bất khả phá!

Nghĩ đến đây, Thông Thiên Giáo Chủ tâm thần chấn động mạnh.

Chỉ khi Tru Tiên Kiếm Trận bị phá, Người mới thi triển Lục Hồn

Phiên cuối cùng!

Nguyên Thủy đã xuống tràng rồi.

Vậy Lão Tử thì sao?

Nếu cộng thêm Tây Phương Nhị Thánh, vừa đúng Tứ Thánh.

Tề tụ bốn vị Thánh nhân, có thể phá Tru Tiên Kiếm Trận của Bản tọa.

Tru Tiên Kiếm Trận bị phá, khi Bản tọa muốn tế xuất Lục Hồn Phiên, lại bị Trường Nhĩ Định Quang Tiên trộm đi dâng cho Nguyên Thủy, dẫn đến Tiệt Giáo đại bại.

"Hô!" Thông Thiên Giáo Chủ đang đoan tọa trên bồ đoàn hít mạnh một hơi khí lạnh.

Sắc mặt liên tục biến đổi!

Người hình như đã nắm rõ những tin tức thu được từ Trường Phong.

Tuy có chút khó tin Lão Tử và Nguyên Thủy sẽ liên thủ với Tây Phương Nhị Thánh để đối phó Người, nhưng hiện giờ đã không còn do Người quyết định nữa.

Một chút tin tức được tiết lộ này, đã khiến Người tin ba bốn phần lời tiểu ngưu yêu nói.

Dù sao Người nghe được tiếng lòng của tiểu ngưu yêu, đối phương không có lý do nói dối.

Hơn nữa nhìn thần tình tiểu ngưu yêu lúc này, căn bản không biết tiếng lòng của mình bị Người nghe được.

Thế nên đây đều là những suy nghĩ chân thật nhất trong lòng tiểu ngưu yêu.

Thân là Thiên Đạo Thánh nhân, Người rất rõ Hồng Hoang ẩn long ngọa hổ, chuyện kỳ quái thường xuyên xảy ra.

Tiểu ngưu yêu Trường Phong có được năng lực này, cũng không phải là không thể.

Chỉ là những tin tức này… "Nguyên Thủy, Lão Tử!

Chúng ta đều là nguyên thần của Bàn Cổ Đại Thần hóa thành, chẳng lẽ thật sự sẽ có một ngày tự tương tàn sát?" Thông Thiên đang đoan tọa trên bồ đoàn, khẽ ngẩng đầu nhìn lên trời xanh.

Đây hiển nhiên không phải cảnh tượng Người mong muốn.

Đột nhiên!

Lại có hai đạo âm thanh truyền đến. `【Sư tôn không hổ là Thiên Đạo Thánh nhân, quanh thân đạo văn bao quanh, miệng phun kim liên, mạn châu phun ra, tràn đầy vô tận tường thụy chi tướng.】``【Đệ tử nếu có được một phần mười thực lực của sư tôn, thì sảng khoái biết mấy, cả Hồng Hoang này đâu mà không đi được.】` Thông Thiên đang mang vẻ mặt ngưng trọng, khẽ ngẩn ra, biểu tình trang trọng liền có chút thư thái.

Thiên xuyên vạn xuyên mã thí bất xuyên!

Ngay cả Thiên Đạo Thánh nhân như Người cũng không ngoại lệ.

Thân là Thiên Đạo Thánh nhân, những lời cung phụng nghe được tự nhiên không ít.

Thế nhưng loại lời khen xuất phát từ sâu trong nội tâm này, vẫn khiến Người vô cùng vui vẻ.

Tiểu ngưu yêu này cũng coi như có chút kiến thức.

Biết Bản tọa lợi hại!`【Ai!

Chỉ tiếc là trong Phong Thần Đại Kiếp lại ngu ngốc đi ký tên lên

Phong Thần Bảng, dẫn đến bị ép uống Vẫn Thánh Đan, cuối cùng còn bị giam cầm ở Tử Tiêu Cung, thật đáng thương! 】` Thông Thiên: … Sắc mặt đang vui vẻ của Thông Thiên, tức khắc đông cứng trên mặt.

Vừa mới khen Người đạo pháp thông huyền, thực lực xuất chúng, thoắt cái lại nói Người 'ngu ngốc', còn thương hại Người.

Dưới Thánh nhân đều là kiến hôi, Bản tọa là Thiên Đạo Thánh nhân vượt trên chúng sinh.

Trải vạn kiếp mà không diệt, nhiễm nhân quả mà không vướng.

Cùng với Đại Đạo đồng tại, cùng với Thiên Đạo đồng tồn.

Một niệm có thể biết quá khứ, hiện tại, tương lai, không tốn chút sức lực nào cũng có thể hủy diệt vô số thế giới, còn có thể mở lại thiên địa.

Ai dám nói Thiên Đạo Thánh nhân bọn họ ngu ngốc?

Tiểu ngưu yêu bất quá chỉ là một Thiên Tiên nhỏ bé, lại còn thương hại Người?

Thật sự là hoang đường đến cực điểm!

Thế nhưng Thông Thiên lúc này, tâm tư không ở trên chuyện đó.

Chương 3

Dù sao sự mạo phạm của tiểu ngưu yêu, căn bản không thể so với tin tức phía sau.

Ký tên lên Phong Thần Bảng.

Bị ép uống Vẫn Thánh Đan.

Cuối cùng còn bị giam cầm ở Tử Tiêu Cung!

Một loạt tin tức này, khiến Người có chút phản ứng không kịp.

Trong Phong Thần Đại Kiếp, không những môn hạ chúng nhân kết cục bi thảm, hình như ngay cả Người cũng không ngoại lệ.

Bị giam cầm ở Tử Tiêu Cung thì thôi, lại còn phải phục hạ Vẫn Thánh Đan.

Vẫn Thánh Đan Người cũng không biết là thứ gì.

Thế nhưng chỉ nhìn nghĩa mặt chữ, đó là đan dược ngay cả Thánh nhân cũng phải vẫn lạc.

Tuyệt đối không phải thứ tốt lành gì.

Chỉ là tin tức này, e rằng quá kinh hãi rồi.

Tử Tiêu Cung đó là đạo tràng của Đạo Tổ, chẳng lẽ ngay cả Đạo Tổ cũng hạ tràng?

Sau khi Đạo Tổ hợp Đạo, Người đã lâu chưa từng gặp mặt.

Sao có thể dễ dàng hiện thân!

Theo như Người hiểu, trừ phi xảy ra đại sự ảnh hưởng đến cả thiên địa, nếu không tuyệt đối không kinh động vị đó.

Thế nhưng khi nghĩ đến Phong Thần Bảng, Thông Thiên trong

lòng có cảm ứng, tức thì thần niệm khẽ động.

Nhưng một lúc sau, Người đột nhiên mở bừng hai mắt, sắc mặt có chút tái nhợt.

Thôi diễn Phong Thần Bảng, lại bị phản phệ.

Còn bị Thiên Đạo cảnh cáo nữa!!!

Phong Thần Bảng, đây là một tồn tại cấm kỵ!

Thời gian dài như vậy, Người chưa từng gặp phải chuyện này.

Đúng như tiểu ngưu yêu đã nói, Phong Thần Bảng này ngay cả Người cũng không thể suy đoán.

Thứ này chắc chắn có liên quan đến thần vật của Phong Thần Đại Kiếp.

Ánh mắt nhìn về phía thân ảnh ở đằng xa, Thông Thiên lúc này đã tin bảy tám phần lời tiểu ngưu yêu nói.

Người vốn là Thiên Đạo Thánh nhân, một niệm tức vạn niệm.

Vô số tin tức rời rạc, loáng một cái đã được Người liên kết lại.

Thậm chí vì sao cuối cùng Đạo Tổ lại hạ tràng, Thông Thiên cũng đã có chút suy đoán.

Chắc chắn là vì trong Phong Thần Đại Kiếp đạo thống bị trọng thương, Người trong lòng sinh ra niệm bất mãn, muốn luyện lại địa thủy hỏa phong, tái khai thế giới.

Chỉ có chuyện như vậy, mới dẫn Đạo Tổ hiện thân.

"Tiệt Giáo của Bần tọa thịnh huống như vậy, chẳng lẽ lại phải tro bay khói tán trong lượng kiếp tiếp theo?" Nhìn xuống vô số thân ảnh đang đoan tọa, Thông Thiên mặt mày vô cùng nghiêm túc.

Vạn tiên triều bái, đây là thịnh thế đến nhường nào!

Thế nhưng nghĩ đến hai tộc Vu Yêu vừa mới rút lui khỏi vũ đài Hồng Hoang, Thông Thiên thở sâu một hơi.

Bỏ qua Người là Thánh nhân mà nói, Tiệt Giáo hiện giờ không thể sánh bằng hai tộc này.

Lão Tử, Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn!

Nếu quả thật như tiểu ngưu yêu nói, Tứ Thánh cùng ra, quả thật là tử cục.

Sắc mặt trang trọng của Thông Thiên, trong đầu một tia sáng lóe qua.

"Đúng rồi!

Bản tọa sao lại quên mất tiểu ngưu yêu này!" Tất cả mọi chuyện này, đều là từ trong lòng tiểu ngưu yêu mà biết được.

Đại Đạo năm mươi, Thiên diễn bốn chín, vạn sự đều có biến số.

Trong mắt Thông Thiên, tiểu ngưu yêu xuất hiện vào lúc này, đó chính là một đường sinh cơ của Tiệt Giáo.

Vạn sự cắt đứt một đường thiên cơ, đây vốn là giáo nghĩa của Tiệt Giáo.

Hơn nữa có tiểu ngưu yêu ở đây, tiếp theo chắc chắn có thể biết được nhiều hơn.

Hiểu thông những điều này, Thông Thiên không khỏi tỉ mỉ đánh giá thân ảnh phía dưới.

"Bản tọa đã biết rõ những gì ngươi nghĩ trong lòng, sao có thể để ngươi chuồn." Tiểu ngưu yêu này biết nhiều chuyện đến cả Bản tọa còn không rõ, tự nhiên phải buộc chặt hắn vào cây đại thụ Tiệt Giáo này.

Trường Phong đang ngồi sau tảng đá, không hề hay biết Thông

Thiên đã chú ý hắn rất lâu.

Thu lại ánh mắt nhìn quanh bốn phía, liếc nhìn màn hình trước mặt. [Hệ thống nằm yên] [Túc chủ: Trường Phong] [Cảnh giới: Huyền Tiên trung kỳ (1/1500) + Đạo hạnh: 756] Hệ thống rất đơn giản, chỉ cần mỗi ngày không làm gì cả, là có thể không ngừng thu hoạch đạo hạnh.

Đạo hạnh lấy năm làm đơn vị, cảnh giới hiện tại muốn đột phá cần một ngàn năm trăm năm đạo hạnh.

Đạo hạnh thu được, trực tiếp cộng vào cảnh giới, là có thể nhanh chóng nâng cao thực lực.

Chỉ trong ngàn năm ngắn ngủi, hắn từ một tiểu yêu chưa hóa hình, vô cùng nỗ lực nằm ườn, đã đạt đến cảnh giới này. `【Huyền Tiên trung kỳ rồi, sư tôn giảng đạo chắc phải ngàn năm, không biết liệu có thể bước vào cảnh giới Kim Tiên không.】` Trong lòng lẩm bẩm một tiếng, Trường Phong tùy tay tắt màn hình hệ thống.

Ngay sau đó không còn để ý đến xung quanh, nhắm mắt ngủ đi.

Khi ngủ, tốc độ hắn thu hoạch đạo hạnh là nhanh nhất, thế nên ngàn năm nay, hắn cơ bản đều đang ngủ.

"Ngàn năm thời gian đã muốn từ Huyền Tiên bước vào Kim Tiên, tiểu ngưu yêu này lòng cũng quá lớn rồi." Thông Thiên đang đoan tọa phía trên, mi tâm khẽ nhíu lại.

Ngàn năm trời, có thể đột phá một tiểu cảnh giới đã là không tệ rồi.

Tên này còn muốn trực tiếp bước vào Kim Tiên sao?

Giữa chừng này còn cách một cảnh giới Thái Ất Huyền Tiên nữa.

Vượt qua hai đại cảnh giới.

Dã tâm quả thật không nhỏ.

Sau sự tàn phá của Long Hán, Vu Yêu Lượng Kiếp, thiên địa hiện giờ đã không còn như trước.

Chúng sinh tuy đã nắm giữ không ít phương pháp tu hành, nhưng tu luyện lại không còn dễ dàng như trước.

Ể!

Không đúng!

Tiểu ngưu yêu này không phải chỉ có cảnh giới Thiên Tiên sao.

Sắc mặt Thông Thiên ngẩn ra, trong mắt đầy kinh nghi.

Nhìn kỹ, tiểu ngưu yêu quả thật chỉ có cảnh giới Thiên Tiên tiền kỳ.

Kỳ lạ!

Kỳ lạ!

Rõ ràng chỉ có cảnh giới Thiên Tiên, lại nói mình có tu vi Huyền Tiên.

Chẳng lẽ với thực lực của Người còn không nhìn thấu tiểu ngưu yêu này?

Điều này căn bản là không thể.

Thế nhưng tiểu ngưu yêu này cũng không cần thiết phải lừa dối Người.

Dù sao đây là tiếng lòng của đối phương, không có ai trong lòng lại tự lừa dối mình.

Tỉ mỉ quan sát một lúc, Thông Thiên phát hiện pháp lực trong cơ thể tiểu ngưu yêu này có dị thường.

Pháp lực hùng hậu kia, chắc chắn không phải một Thiên Tiên có

thể có được.

Tiểu ngưu yêu này thật sự có tu vi Huyền Tiên, còn che mắt được Người.

Bản tọa là Thiên Đạo Thánh nhân a!

Tồn tại vượt trên chư thiên vạn giới.

Lại bị một con tiểu ngưu yêu che mắt.

Bỏ qua pháp lực trong cơ thể mà nói, tiểu ngưu yêu này nhìn qua thật sự chỉ có cảnh giới Thiên Tiên.

Ngay cả Thánh nhân như Bản tọa cũng bị che mắt!!!

Trong lòng kinh nghi, Thông Thiên Giáo Chủ không khỏi suy đoán lai lịch tiểu ngưu yêu này.

Thiên cơ hỗn loạn, sương mù bao phủ, lại không thấy được một chút tin tức nào.

Bản tọa, đường đường Thiên Đạo Thánh nhân, lại không thôi diễn ra được căn nguyên của một con tiểu ngưu yêu.

Chuyện này quá quỷ dị rồi!

Ngoài sự chấn kinh, Thông Thiên thoáng chốc lại thấy thư thái.

"Tốt tốt tốt!

Vừa hay thu làm đệ tử thân truyền." Tiểu ngưu yêu này không những có thể thấu tỏ tương lai, hơn nữa ngay cả Người cũng không thôi diễn ra được lai lịch, chắc chắn không phải kẻ tầm thường.

Thế nhưng giây tiếp theo, Thông Thiên lại ngẩn người.

Tiểu ngưu yêu này lại đang ngủ!!!

Vừa mới đại phóng hào ngôn, muốn trong ngàn năm từ Huyền Tiên đột phá đến Kim Tiên.

Thoắt cái đã ngồi đó ngủ rồi.

Thánh nhân giảng đạo, đây là chuyện bao nhiêu chúng sinh Hồng Hoang mơ ước.

Tên này lại hào phóng không trân trọng như vậy.

Ngủ ngay cả khi Người đang giảng đạo.

Thật sự là đáng ghét!

"Bản tọa cứ xem ngươi trong ngàn năm, làm sao mà bước vào Kim Tiên!" Đạo âm cuồn cuộn phát ra, thế nhưng một tia thần niệm lại quấn chặt lấy Trường Phong.

Thông Thiên sắc mặt có chút uất ức.

Người cảm giác mình bị tiểu ngưu yêu này chơi khăm rồi.

Đã hai trăm năm trôi qua, tên này vẫn còn đang ngủ.

Ban đầu Người còn muốn xem tiểu ngưu yêu này sẽ thi triển thủ đoạn tu luyện gì.

Cứ thế này sao?

Chỉ ngủ thôi mà có thể đột phá ư?

Hai trăm năm quang âm, dưới kia không ít môn nhân hóa hình, đột phá, tiểu ngưu yêu lại không hề tỉnh dậy.

Thế nhưng Người nghe được tiếng lòng của tiểu ngưu yêu.

Tiểu ngưu yêu lại không biết Người có thể nghe được âm thanh này.

Đã là tiếng lòng, không có lý do gì nói dối.

Nhìn thân ảnh đang nhắm mắt đoan tọa kia, sự nghi hoặc trong lòng Thông Thiên lại càng thêm sâu sắc.

Tiểu ngưu yêu rốt cuộc muốn làm gì?

Loáng một cái lại ba trăm năm trôi qua, chúng nhân phía dưới nghe đến si mê ngây ngất.

Thế nhưng tiểu ngưu yêu, vẫn bất động.

Thông Thiên cảm giác mình thật sự bị chơi khăm rồi, nhưng điều này lại giải thích không thông.

Điều này khiến Người vô cùng khó hiểu!

Năm trăm năm thời gian, Người tuy không ngừng giảng đạo, nhưng một tia thần niệm vẫn luôn ở trên tiểu ngưu yêu.

Tên này căn bản chưa từng tu luyện!

Thông Thiên thậm chí muốn trực tiếp đánh thức hắn.

Hỏi Trường Phong, ngươi ngủ như vậy làm sao trong ngàn năm bước vào Kim Tiên.

Nhưng rõ ràng, Người không thể làm như vậy.

Dù sao Người đã nghe trộm tiếng lòng của đối phương.

Một khi hỏi ra sẽ lộ tẩy.

Đúng lúc Thông Thiên mặt mày tức giận, thân ảnh đang đoan tọa kia, cuối cùng cũng từ từ mở hai mắt. `【Thời gian trôi qua thật nhanh a, chớp mắt năm trăm năm đã qua rồi.】` Trong đầu truyền đến âm thanh quen thuộc, khiến Thông Thiên khóe miệng giật giật.

Ngươi còn biết năm trăm năm đã trôi qua.

Bản tọa xem ngươi tiếp theo làm sao tu luyện.

Nhìn Trường Phong đang vặn vẹo cái cổ, duỗi người giãn gân cốt, trong lòng Người vô cùng uất ức.

Năm trăm năm thời gian, đều ở đây nhìn hắn ngủ.

Chương 4

Lại còn ngủ ngay cả khi Người đang giảng đạo.

Tuyệt đối là độc nhất vô nhị!

Trường Phong không hề hay biết Thông Thiên trong lòng đang nghĩ gì, hắn vặn vẹo một vòng, lề mề mở màn hình hệ thống. [Hệ thống nằm yên] [Túc chủ: Trường Phong] [Cảnh giới: Huyền Tiên trung kỳ (1/1500) + Đạo hạnh: 9881] "Không tệ!

Không tệ!

Đạo hạnh tích lũy miễn cưỡng đủ rồi, đến lúc đột phá." Trong lòng nghĩ vậy, Trường Phong trực tiếp cộng tất cả đạo hạnh thu được vào cảnh giới.

Huyền Tiên hậu kỳ, Huyền Tiên viên mãn, ngay sau đó bước vào Thái Ất Huyền Tiên sơ kỳ. [Cảnh giới: Thái Ất Huyền Tiên sơ kỳ (3382/5000)] Đạo hạnh thu được trong năm trăm năm ngủ, tất cả đều đã dùng hết.

Chỉ là khi nhìn thấy đạo hạnh cần để đột phá cảnh giới hiện tại, Trường Phong có chút uất ức.

Thời gian giảng đạo ngàn năm, đã trôi qua một nửa.

Hắn hiện giờ mới Thái Ất Huyền Tiên sơ kỳ.

Nhưng để phá nhập trung kỳ lại cần năm ngàn năm đạo hạnh. `【Mới bước vào Thái Ất Huyền Tiên sơ kỳ, đạo hạnh cần phía sau lại ngày càng nhiều, năm trăm năm còn lại e rằng khó mà phá nhập Kim Tiên.】` Thông Thiên: ???

Thông Thiên Giáo Chủ đang đoan tọa trên bồ đoàn ngẩn người.

Vừa mới nghe tiểu ngưu yêu nói muốn đột phá, còn tưởng tên này cuối cùng cũng bắt đầu tu luyện, nào ngờ thoắt cái đã nói đột phá rồi.

Còn tự xưng đã bước vào Thái Ất Huyền Tiên???

Ngươi đang đùa Bản tọa sao.

Mới mấy hơi thở thôi, đã vượt qua mấy cảnh giới rồi ư?

Thế nhưng Thông Thiên nhìn kỹ Trường Phong.

Tức khắc tâm thần đại chấn!

Pháp lực trong cơ thể tiểu ngưu yêu bành trướng.

Tuy nhìn qua cảnh giới vẫn là Thiên Tiên tiền kỳ, nhưng quả thật đã có pháp lực Thái Ất Huyền Tiên sơ kỳ.

Không hề động đậy, cứ thế mà đột phá ư?

Hơn nữa đột phá còn không có chút động tĩnh nào.

Với vẻ mặt chấn kinh, Người vội vàng tra xét lại.

Không sai!

Pháp lực bành trướng kia, quả thật là Thái Ất Huyền Tiên.

Hơn nữa pháp lực hùng hậu ngưng thực, căn cơ vững chắc vô cùng.

Nhìn xuống thân ảnh phía dưới với vẻ mặt còn mang chút u sầu, Thông Thiên cảm giác nhận thức của mình sắp bị lật đổ rồi.

Chúng sinh tu luyện thần tốc, cố nhiên chấn động tâm thần.

Nhưng đó cũng chỉ là khiến người ta cảm thán phúc trạch của chúng sinh thâm hậu, thiên phú siêu phàm.

Thế nhưng tiểu ngưu yêu trước mắt, hoàn toàn không phải như vậy.

Năm trăm năm nay, tia thần niệm của Người chưa từng rời khỏi tiểu ngưu yêu.

Tên này ngủ năm trăm năm, chưa từng tu luyện.

Ngủ một giấc, tỉnh dậy trực tiếp bước vào Thái Ất Huyền Tiên.

Quan trọng là còn không gây ra chút động tĩnh nào.

Ngay cả Thiên Đạo Thánh nhân như Người đang theo dõi chặt chẽ đối phương, cũng không hề phát giác ra chút dấu hiệu nào.

Người thậm chí không biết đối phương đột phá lúc nào.

Điều này căn bản là không thể!

Chúng sinh đề thăng tu vi, hoặc là tiềm tu cảm ngộ tự nhiên, hấp thụ linh khí thiên địa, hoặc là thôn phục đan dược linh vật.

Nếu không lấy đâu ra năng lượng chuyển hóa thành pháp lực.

Thế nhưng tên này không hiểu sao pháp lực trong cơ thể bạo tăng.

Lại còn che mắt được Thiên Đạo Thánh nhân như Người.

Chuyện như vậy, đừng nói thấy qua, ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua.

Người sống bao nhiêu năm như vậy, lần đầu tiên thấy chuyện này.

Hơn nữa nhìn biểu tình u sầu của đối phương, hình như đối với việc phá nhập Thái Ất Huyền Tiên còn vô cùng không hài lòng.

Năm trăm năm thời gian, ngủ một giấc, trực tiếp từ Huyền Tiên trung kỳ bước vào Thái Ất Huyền Tiên sơ kỳ, lại còn không vui.

Điều này còn có thiên lý hay không!

"Hô!" "Vô Lượng Thiên Tôn!

Tiểu ngưu yêu này rốt cuộc là thứ gì." Trước đó thôi toán không ra căn nguyên, hiện giờ đột phá lại quỷ dị như vậy.

Thông Thiên chưa từng nghĩ, trong số môn nhân đệ tử của Người lại có chúng sinh đặc biệt như vậy.

Không những có thể thấu tỏ tương lai, tu luyện lại quái dị đến vậy.

Hoàn toàn như một đoàn sương mù.

"Phúc trạch nghịch thiên như vậy, nói là được Đại Đạo ưu ái cũng không quá lời." "Đại Đạo ưu ái." "Hít ~~" Đột nhiên, Thông Thiên Giáo Chủ hình như nghĩ đến điều gì, bản năng trong tâm thần hít một hơi khí lạnh.

Người đang đoan tọa trên bồ đoàn, cũng không nhịn được khẽ run lên.

Thông Thiên tâm thần kích động, trong mắt kim quang đại thịnh.

"Có thể thấu tỏ thiên cơ, lại tu luyện thần tốc như vậy, tiểu ngưu yêu này rất có khả năng chính là một tôn Đại Đạo Chi Tử khác." "Giống như Bàn Cổ Phụ Thần vậy, là Đại Đạo Chi Tử, người được Đại Đạo ưu ái." "Người thừa Đạo, tự phi phàm nhân sở tri." "Có tiểu ngưu yêu này ở đây, Tiệt Giáo ta chắc chắn sẽ hóa giải hung hiểm thành cát lành, còn có thể hưng thịnh dài lâu không suy." "Nhất định không thể để tiểu ngưu yêu này chuồn." Nhìn xuống thân ảnh phía dưới, Thông Thiên thân hình kích động.

Cả người vô cùng hưng phấn!

Khoảnh khắc này, tất cả mọi nghi hoặc đều được giải đáp.

Khó trách trước đó thôi diễn lai lịch tiểu ngưu yêu này, chỉ có một mảnh sương mù.

Đại Đạo Chi Tử!

Người chưa từng nghĩ, trong số môn nhân Tiệt Giáo của Người,

lại có một Đại Đạo Chi Tử.

Trong lòng xác định thân phận Trường Phong là Đại Đạo Chi Tử, Thông Thiên Giáo Chủ cũng dẹp bỏ ý niệm khác trong đầu.

Những chuyện quái dị liên tiếp của tiểu ngưu yêu, đã sớm khiến Thông Thiên trong lòng kinh nghi.

Ngoài việc không ngừng nghe trộm tiếng lòng của đối phương, Người hoàn toàn có thể trực tiếp lục soát linh hồn.

Còn về việc vì sao không làm vậy ngay từ đầu, tự nhiên là vì sự kiêu ngạo của một Thiên Đạo Thánh nhân, huống chi tiểu ngưu yêu còn là môn nhân của Người.

Nhưng cùng với những chuyện liên tục bộc lộ, Thông Thiên đương nhiên cũng có phương pháp trực tiếp nhất đó.

Hiện giờ đã kiên tin thân phận Đại Đạo Chi Tử của tiểu ngưu yêu, Người đã không còn ý nghĩ đó nữa.

Đại Đạo Chi Tử, đó chính là tồn tại giống như Bàn Cổ Phụ Thần.

Mạo muội động đến hắn, tuyệt đối sẽ kết xuống nhân quả lớn với Đại Đạo.

Thánh nhân nói nhân quả không vướng, đó chẳng qua là vì chúng sinh đều là lũ kiến hôi.

Không có tư cách kết nhân quả với Người.

Nhưng Đại Đạo thì lại không giống vậy.

Kết xuống nhân quả với Đại Đạo, ngay cả Thiên Đạo Thánh nhân như Người cũng không dám.

Hơn nữa đối mặt với Đại Đạo Chi Tử, Người dù có lục soát linh hồn cũng chưa chắc có kết quả.

Dù sao sự đặc biệt của Đại Đạo Chi Tử, hiển nhiên không chỉ có điểm này.

Trường Phong phía dưới, không hề hay biết Thông Thiên Giáo Chủ đã coi hắn là Đại Đạo Chi Tử.

Hắn ngủ năm trăm năm, lại bắt đầu vui vẻ thưởng thức Tam Tiêu ở đằng xa. `【Tam Tiêu đúng là đẹp thật đấy, nếu có thể dẫn họ cùng chuồn thì tốt biết mấy. 】` Đương nhiên ý nghĩ như vậy, Trường Phong chỉ có thể tự mình nghĩ trong lòng.

Dù sao đại thế không thể làm trái.

Hơn nữa Tam Tiêu hiện giờ, thân là đệ tử thân truyền của Thông Thiên, thực lực đâu phải hắn hiện tại có thể sánh bằng.

"Tiểu ngưu yêu ngươi, Bản tọa đã biết rõ những gì ngươi nghĩ trong lòng, ngươi còn muốn chuồn sao?" Nghe tiếng lòng truyền đến, Thông Thiên tâm tình vô cùng vui vẻ.

Tất cả nghi hoặc trong lòng đều được giải đáp, môn hạ lại còn xuất hiện một Đại Đạo Chi Tử.

Bản tọa có thể nắm bắt được suy nghĩ của đối phương, quan trọng là tiểu ngưu yêu còn một chút cũng không hay biết.

Cảm giác này siêu sảng khoái.

Ánh mắt liếc qua Tam Tiêu ở hàng đầu tiên, Thông Thiên khẽ nheo mắt, trong lòng hình như đang tính toán điều gì.

Cảnh tượng tiếp theo, đúng như Thông Thiên đã liệu.

Tiểu ngưu yêu vẫn không tu luyện, sau khi 'thưởng thức' Tam Tiêu tử tế, lại ngồi đó ngủ đi.

Đối mặt với tình huống như vậy, Thông Thiên hiện giờ đã nhìn quen rồi không còn thấy lạ nữa.

Được Đại Đạo ưu ái, tu luyện hoàn toàn dễ như ăn cơm uống nước.

Đối với Đại Đạo Chi Tử mà nói, họ chỉ cần thời gian.

Thời gian đến, cảnh giới tự nhiên nước chảy thành sông.

Đạo âm nhàn nhạt quanh quẩn, đạo vận nồng đậm không tiêu tan, bao phủ cả Kim Ngao Đảo.

Vô tận kim liên, anh lạc, tuôn trào giữa núi sông hồ nước.

Giữa tử khí cuồn cuộn, lại có vô số chúng sinh khai mở linh trí.

Trong tử hà rực rỡ, thỉnh thoảng có động tĩnh đột phá dập dờn.

Hồng Hoang không ghi niên đại, loáng một cái lại năm trăm năm nữa trôi qua. `【Ể!

Ngàn năm rồi, sư tôn sao vẫn còn giảng đạo? 】` Trường Phong đã tỉnh dậy, nghe đạo âm quanh quẩn trên không trung, trong lòng lẩm bẩm.

Tuy không giao thiệp nhiều với các đồng môn khác trên Kim Ngao Đảo, nhưng hắn cũng biết, mấy lần sư tôn giảng đạo trước đều là ngàn năm.

Hiện giờ ngàn năm đã qua, sư tôn lại không ngừng lại.

"Bản tọa tâm tình tốt, giảng thêm một ngàn năm nữa!" Thông Thiên tự nhiên nghe được tiếng lòng Trường Phong, sắc mặt đạm nhiên.

Đương nhiên sâu thẳm trong lòng, cũng có nguyên nhân là áp lực từ tin tức của Trường Phong mang lại.

Lượng kiếp không biết khi nào bắt đầu, Người cũng muốn cố gắng hết sức để nâng cao tu vi của môn hạ.

Các môn nhân khác trên đảo không hề hay biết, từng người đều chìm đắm trong đó, đâu có khái niệm thời gian.

Nhìn lên Thông Thiên phía trên, rồi lại nhìn quanh một lượt, Trường Phong đành bất đắc dĩ chấp nhận.

Tùy tay mở màn hình hệ thống.

Đạo hạnh: 9125.

Cộng thêm hơn một ngàn năm đạo hạnh, bước vào Thái Ất Huyền Tiên trung kỳ, lại tiêu hao sáu ngàn năm đạo hạnh, bước vào Thái Ất Huyền Tiên hậu kỳ. [Hệ thống nằm yên] [Túc chủ: Trường Phong] [Cảnh giới: Thái Ất Huyền Tiên hậu kỳ (1507/7000)] [Đạo hạnh: 0] `【Ngàn năm mà bước vào Kim Tiên quả nhiên có chút khó khăn, vừa hay có thể nằm ườn thêm chút nữa.】` `【Nghe đạo một ngàn năm, các đồng môn xung quanh ít nhiều đều có đột phá, mình cũng không thể quá đặc biệt, vậy thì đột phá đến Thiên Tiên trung kỳ thôi.】` Trong đầu hai đạo âm thanh vang lên, ngay sau đó Thông Thiên liền phát giác được vị trí của Trường Phong, một luồng dao động yếu ớt truyền đến.

Ngước mắt nhìn đi, cảnh giới tiểu ngưu yêu nhìn qua đã biến thành Thiên Tiên trung kỳ.

Thế nhưng tỉ mỉ cảm nhận pháp lực trong cơ thể hắn, thì đã đến Thái Ất Huyền Tiên hậu kỳ.

Cảnh giới bề ngoài của tiểu ngưu yêu quả nhiên là giả.

Cảnh tượng trước mắt, lại càng chứng thực suy đoán trong lòng Thông Thiên.

Nếu không phải thân phận Đại Đạo Chi Tử, sao có thể dễ dàng che mắt được Thánh nhân như Người.

“Tiểu ngưu yêu ngươi còn giả vờ, may mà Bản tọa đã biết rõ gốc

gác của ngươi.” Cảm giác nghe trộm tiếng lòng người khác này, khiến Thông Thiên vô cùng vui vẻ, quan trọng là đối phương lại còn là một Đại Đạo Chi Tử. ` 【Ể!

Sao có cảm giác bị người ta nhìn trộm thế nhỉ. 】` `【Chắc là động tĩnh đột phá đã thu hút ánh mắt của sư tôn. 】` Một loạt âm thanh này, không chút nghi ngờ lọt vào tai Thông Thiên.

Điều này khiến Người có chút lúng túng.

Có cảm giác bị bắt quả tang nhìn trộm.

Bản tọa là đường đường Thiên Đạo Thánh nhân, chuyện như vậy nếu truyền ra ngoài, cái mặt già này cũng phải vứt đi.

Chương 5

"Khụ khụ." "Cảnh giới tiểu ngưu yêu này đã nâng cao, xem ra không thể tùy ý tra xét pháp lực trong cơ thể hắn nữa." Lẩm bẩm vài tiếng, Thông Thiên sắc mặt có chút uất ức.

Cứ như vậy, Người sẽ không thể biết được thực lực cụ thể của đối phương.

Thế nhưng Thông Thiên cũng không để ý, chỉ cần buộc chặt tiểu ngưu yêu vào cây đại thụ Tiệt Giáo này là đủ.

Ánh mắt chuyển đi, tiểu ngưu yêu kia quả nhiên lại bắt đầu ngủ.

Ngủ ngủ một giấc, cảnh giới liền tùy tiện đột phá, ngay cả Thánh nhân như Người cũng có chút ghen tỵ.

Thời gian chậm rãi trôi đi, Trường Phong thỉnh thoảng tỉnh dậy, thấy giảng đạo chưa kết thúc, chỉ có thể tiếp tục ngủ.

Đến thế giới này xong, việc hắn làm nhiều nhất chính là ngủ, tự nhiên đắc tâm ứng thủ.

Các môn nhân khác trên đảo, lại không hề thản nhiên như Trường Phong.

Không ít người tỉnh lại giữa chừng, thấy Thông Thiên vẫn đang giảng đạo, đều mặt mày đại hỉ.

Bọn họ tuy chìm đắm trong giảng đạo, nhưng cũng hiểu rõ thời gian đã ngàn năm trôi qua.

Thông Thiên tuy là Giáo chủ Tiệt Giáo, nhưng còn là Thiên Đạo Thánh nhân.

Mỗi lần giảng đạo đều vô cùng quý giá.

Cứ như vậy, lại một ngàn năm nữa trôi qua.

Trọn vẹn hai ngàn năm thời gian, đột nhiên đạo âm trên không trung im bặt, chính là Thông Thiên Giáo Chủ đã ngừng giảng đạo.

Vô số môn nhân trên Kim Ngao Đảo, đều từ trạng thái si mê ngây ngất tỉnh lại.

Sau đó từng người mắt long lanh nhìn Thông Thiên Giáo Chủ, hy vọng Người tiếp tục giảng đạo.

Dù sao hai ngàn năm nay, cơ bản mỗi người ít nhiều đều có thu hoạch.

Thông Thiên Giáo Chủ đang đoan tọa trên bồ đoàn giữa không trung, mặt không biểu cảm, đạo âm phiêu diêu truyền ra.

"Hai ngàn năm giảng đạo đã qua, các ngươi đều tự trở về động phủ, hảo hảo thể ngộ đại đạo Bản tọa đã giảng lần này, không được giải đãi!" "Cẩn tuân sư tôn pháp chỉ!" Đa số môn nhân Tiệt Giáo tuy trong lòng không nỡ, nhưng sư tôn đã mở lời, tự nhiên không dám nói thêm.

Trường Phong đang ngủ, tự nhiên cũng đã tỉnh lại.

So với các đồng môn xung quanh đang quyến luyến không rời, hắn lại vô cùng vui vẻ. `【Cuối cùng cũng kết thúc rồi, chuồn thôi, chuồn thôi!

Kim Ngao Đảo, bai bai nha! 】` Chờ đợi thêm một ngàn năm, Trường Phong đã sớm không kiên nhẫn rồi.

Đạo hạnh tích lũy trong ngàn năm này, đã đủ để hắn bước vào Kim Tiên.

Kim Tiên tuy còn yếu ớt, nhưng trong Hồng Hoang hiện tại tự vệ vẫn không có vấn đề gì lớn. `【Sư tôn!

Không phải đệ tử Trường Phong bất trung, nhưng đại thế không thể làm trái, đệ tử đây là đang giữ lại chút tinh hỏa cho Tiệt Giáo đó. 】` `【Rời khỏi Kim Ngao Đảo, đệ tử sẽ tìm một nơi nào đó nằm ườn ra, đến nhân tộc nằm ườn sống qua hậu thế, làm một lão thần tiên thì sao? 】` `【Không được!

Không được!

Tam Hoàng Ngũ Đế còn chưa bắt đầu, nhân tộc sắp trở thành tâm điểm chú ý của mấy vị Thánh nhân rồi, quá thu hút người khác. 】` `【Rắc rối làm gì nhiều thế, đằng nào mình nằm đâu cũng mạnh lên được, cứ tùy tiện tìm một ngọn đồi nhỏ nằm ườn ra là được. 】` Trường Phong vỗ vỗ mông, lẹ làng bò dậy.

Hắn nhìn sâu vào Tam Tiêu ở đằng xa, rồi định rời đi. `【Tam Tiêu ba vị sư tỷ, xem ra chúng ta chú định là hữu duyên vô phận rồi 】` Trong lòng u uất thả xuống một câu nói, Trường Phong tung người bay lên, định bay về phía bầu trời.

"Tiểu ngưu yêu, Trường Nhĩ Định Quang Tiên cùng vài vị đệ tử thân truyền Đa Bảo hãy đến Bích Du Cung của Bản tọa một chuyến." Nào ngờ vừa mới bước một bước, một đạo đạo âm phiêu diêu truyền đến.

Âm thanh không lớn, nhưng bao phủ xa đến vài trăm vạn dặm.

Trong lời nói, mang theo sự không thể nghi ngờ.

"Cái gì?" Trường Phong sắc mặt ngẩn ra, trong mắt lóe lên một tia kinh nghi.

Thế nhưng thân hình chỉ khẽ dừng lại, vẫn không giảm tốc độ lao về phía trước.

Ngưu yêu trên Kim Ngao Đảo không ít, người sư tôn gọi chắc chắn không phải hắn.

Hắn chỉ có cảnh giới Thiên Tiên, ở Kim Ngao Đảo thật sự quá đỗi bình thường.

Sư tôn không có lý do gì gọi một kẻ yếu kém như hắn đi cả.

"Trường Phong!

Tiểu ngưu yêu nói chính là ngươi." Thế nhưng còn chưa kịp vọt ra ngoài, phía sau lại có một đạo âm thanh đạm nhiên truyền đến. ???

Trường Phong đang lắc đầu nguây nguẩy, vẻ mặt hớn hở, tức khắc đơ ra.

Tiểu ngưu yêu không nhất định là hắn, nhưng gọi Trường Phong tuyệt đối là hắn không sai.

Cả Kim Ngao Đảo chúng sinh không dưới trăm vạn, sư tôn sao lại gọi hắn, còn bảo hắn vào Bích Du Cung.

Bích Du Cung đó chính là đạo tràng của sư tôn, cho dù Đa Bảo cùng mấy đệ tử thân truyền khác không được sư tôn triệu kiến cũng không thể tùy tiện bước vào.

Hiện giờ Thông Thiên lại gọi hắn vào sao?

Trường Phong có chút ngớ người!

Biến cố trước mắt, hoàn toàn vượt ngoài dự liệu của hắn.

Ở Kim Ngao Đảo cũng đã hai ngàn năm, sớm không gọi muộn không gọi, cứ đúng lúc hắn muốn rời đi lại gọi hắn vào.

Trường Phong trong lòng có một dự cảm vô cùng xấu.

Giả vờ không nghe thấy mà chuồn đi?

Hiển nhiên là không thể. `【Sư tôn, Người làm cái quái gì thế, đệ tử chỉ là một kẻ chiến năm tàn thôi mà, gọi đệ tử vào đó làm gì? 】` `【Phong Thần Đại Kiếp sắp đến rồi, đệ tử không muốn cùng Tiệt

Giáo chết chung đâu. 】` ` 【Đệ tử chỉ muốn nằm ườn ra mà mạnh lên thôi! 】` “Hừ!

Bản tọa đã nghe trộm được tiếng lòng của ngươi, sao có thể để ngươi đi.” Nghe tiếng lòng truyền đến, Thông Thiên trong lòng vô cùng đắc ý.

Lần này, Người lại nghe được thêm một chút tin tức.

Tam Hoàng Ngũ Đế, còn có Nhân tộc, thế nhưng không liên quan đến Tiệt Giáo, Người cũng không để ý.

Tình huống hiện tại, đương nhiên là phải giữ Trường Phong lại trước, buộc chặt hắn vào đại thuyền Tiệt Giáo rồi hẵng nói.

Trường Phong trong lòng uất ức, Trường Nhĩ Định Quang Tiên ở đằng xa thì mặt mày đại hỉ.

Các đệ tử Tiệt Giáo xung quanh vẫn chưa rời đi, cũng đều lộ vẻ đố kỵ.

Có thể được sư tôn gọi vào Bích Du Cung, đó là một vinh dự vô cùng lớn.

“Trường Nhĩ Định Quang Tiên sư đệ thật có phúc khí a.” Ô Vân Tiên nhìn Trường Nhĩ Định Quang Tiên bên cạnh, trong mắt cũng hiện vẻ đố kỵ.

Hắn tuy là thủ lĩnh trong Tùy Tùng Thất Tiên, nhưng cơ hội vào Bích Du Cung cũng rất ít.

Hơn nữa lại là lúc này, hiển nhiên là sư tôn có phần thưởng đặc biệt ban riêng cho bọn họ.

“Không sai!

Lần giảng đạo trước, sư tôn đã gọi Tam Tiêu sư tỷ và Triệu Công Minh sư huynh vào, đều được ban cho pháp bảo mạnh mẽ, lần này

chắc chắn cũng không kém." "Trường Nhĩ Định Quang Tiên sư đệ, sau này nhớ chiếu cố bọn ta nhiều hơn nhé." Các vị khác trong Tùy Tùng Thất Tiên, cũng đều mặt mày cung kính.

Trong mắt ngoài sự đố kỵ, không hề có chút ghen ghét nào.

"Ha ha!

Đa tạ mấy vị sư huynh đã cát ngôn, Trường Nhĩ Định Quang Tiên ta tự nhiên sẽ không quên sự chiếu cố trước đây của chư vị sư huynh." Trường Nhĩ Định Quang Tiên chắp tay, trên mặt tràn đầy nụ cười.

Trong Tùy Tùng Thất Tiên, sư tôn chỉ gọi mình hắn vào, sao lại không khiến hắn vui mừng chứ.

Tuy trong Thất Tiên hắn xếp cuối cùng, nhưng lại được sư tôn yêu mến nhất.

Lần này, nói không chừng còn được ban cho pháp bảo mạnh mẽ.

Thậm chí có khả năng được sư tôn thu làm đệ tử thân truyền thứ chín.

Điều này khiến Trường Nhĩ Định Quang Tiên vô cùng mong đợi.

"Đúng rồi!

Trường Phong là ai vậy, ta sao lại chưa từng nghe nói đến." Ngoài niềm vui, Trường Nhĩ Định Quang Tiên nhìn lên không trung.

Hắn cũng coi như là lão nhân của Tiệt Giáo, nhưng chưa từng nghe nói đến tiểu ngưu yêu tên là Trường Phong này.

Không cần Trường Nhĩ Định Quang Tiên nói, không những các vị khác trong Tùy Tùng Thất Tiên, mà các đệ tử Tiệt Giáo xung quanh cũng đều nghi hoặc nhìn thân ảnh trên không trung.

Ngay cả Đa Bảo, Triệu Công Minh và những người đứng trước

Bích Du Cung, cũng đều trong lòng khó hiểu.

Tiểu ngưu yêu này là ai, lại được sư tôn yêu mến.

"Tỷ tỷ!

Trường Phong này là ai vậy, cư nhiên có thể được sư tôn triệu kiến?" Bích Tiêu khẽ nhíu mày, giọng nói lạnh lùng vang lên.

Trường Nhĩ Định Quang Tiên dù sao cũng là Tùy Tùng Thất Tiên, còn Trường Phong cái tên này căn bản chưa từng nghe nói đến.

Quỳnh Tiêu đứng bên cạnh, nhìn thân ảnh bay đến trên không trung, kinh ngạc nói: "Nhìn cũng tuấn tú đó, nhưng cảnh giới này kém quá, mới Thiên Tiên trung kỳ." Đôi mắt linh động của Quỳnh Tiêu, kinh ngạc đánh giá Trường Phong đang ung dung đi tới.

"Sao ta thấy tiểu ngưu yêu này, hình như mặt mày chẳng vui vẻ chút nào." Thấy Trường Phong không ngừng lại gần, Quỳnh Tiêu bĩu môi.

Hình như đã thấy một chuyện cực kỳ không thể tin nổi.

"Có lẽ lần đầu tiên gặp sư tôn có chút hoảng sợ, chúng ta mau vào thôi, sư tôn đã ở trong đó rồi." Vân Tiêu quái dị liếc nhìn Trường Phong, đạm nhiên đáp.

Tiểu ngưu yêu này nhìn qua vô cùng bình thường, nhưng đã được sư tôn triệu kiến, tự nhiên có nguyên nhân của sư tôn.

Đa Bảo và mấy vị đệ tử khác tuy nghi hoặc, nhưng cũng không nghĩ nhiều, từng người đi về phía Bích Du Cung.

Vô số môn nhân Tiệt Giáo xung quanh, tự nhiên cũng đã nhìn rõ cảnh giới của Trường Phong, trong mắt đều tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

Đừng nói cảnh giới Thiên Tiên, xung quanh không ít Chân Tiên,

Huyền Tiên đều có, sư tôn cư nhiên triệu kiến một tiểu ngưu yêu cảnh giới Thiên Tiên.

Tuy từng người đều tràn đầy nghi hoặc, nhưng bọn họ cũng chỉ có thể mắt long lanh nhìn Trường Phong đi về phía Bích Du Cung.

Quyết định của sư tôn, đâu phải bọn họ có thể bình luận.

Trường Nhĩ Định Quang Tiên từ biệt Ô Vân Tiên và những người khác, nhìn Trường Phong đang bay vút đến trên không trung, mặt mày nhiệt tình đón tiếp.

Tuy hắn cũng thấy Trường Phong chỉ có cảnh giới Thiên Tiên, nhưng đã được sư tôn triệu kiến, tự có chỗ đặc biệt, tự nhiên nên kết giao một phen.

"Trường Phong sư đệ!

Đồng hỉ!

Đồng hỉ a!" Trường Nhĩ Định Quang Tiên tiến lên, trên mặt chất đầy nụ cười.

"Hừ!" `【Rửa tai cái đầu nhà ngươi, nếu không phải ngươi, ông đây có cần chuồn đâu, nằm ườn trên Kim Ngao Đảo sướng biết bao.】` Lạnh lùng liếc nhìn hắn, Trường Phong không ngoảnh đầu lại mà lao về phía Bích Du Cung.

Định chuồn lại vô cớ gặp phải chuyện ngoài ý muốn, tâm tình vốn đã không tốt.

Lại nhìn thấy kẻ phản bội lớn nhất Tiệt Giáo này, tâm tình Trường Phong có thể tưởng tượng được.

Đối với Trường Nhĩ Định Quang Tiên, hắn một chút thể diện cũng không cho.

Trước mặt sư tôn hắn còn không dám làm gì, nhưng Trường Nhĩ

Định Quang Tiên nhỏ bé thì Trường Phong lại không để vào mắt.

Trường Nhĩ Định Quang Tiên nhiệt thành tiến đến, nụ cười đông cứng trên mặt.

Hắn hoàn toàn không ngờ Trường Phong lại phản ứng như vậy.

Trường Nhĩ Định Quang Tiên mặt co giật, trong mắt lóe lên một tia độc địa.

Hắn là một trong Tùy Tùng Thất Tiên của sư tôn, thân phận địa vị chỉ dưới vài vị đệ tử thân truyền.

Một tiểu ngưu yêu cảnh giới Thiên Tiên, lại dám trước mặt hắn cuồng vọng như vậy.

Bất quá vừa mới được sư tôn triệu kiến, đã kiêu ngạo đến thế.

Thu lại vẻ lạnh lẽo trong mắt, Trường Nhĩ Định Quang Tiên không nói gì, sắc mặt bình tĩnh bay về phía Bích Du Cung.

Thông Thiên đã đoan tọa trong Bích Du Cung, tự nhiên đã nhìn thấy tất cả những điều này.

Trong lòng đã có quyết định.

Đa Bảo và những người khác đi trước không trực tiếp vào Bích Du Cung, mà thả chậm bước chân, rõ ràng là đang đợi Trường Phong và hai người kia đến.

"Kiến quá chư vị sư huynh, sư tỷ!" Trường Phong và Trường Nhĩ Định Quang Tiên, một trước một sau đuổi kịp, cung kính chào hỏi.

"Ừm!

Tốc độ cùng ta đi vào, đừng để sư tôn đợi lâu." Ánh mắt dừng lại trên Trường Phong một lúc, Đa Bảo khẽ mở lời.

Thân là Đại sư huynh Tiệt Giáo, chúng nhân trong tràng tự nhiên

không có dị nghị gì.

Chỉ là mấy người đi cùng, ánh mắt thỉnh thoảng lại quét qua Trường Phong.

Cùng với việc không ngừng tiếp cận Bích Du Cung, Đa Bảo và những người khác đều mang vẻ mặt cung kính, mắt tràn đầy mong đợi.

Chương 6

Mặc dù trước đây họ đã từng đến Bích Du Cung, nhưng rất hiếm khi có tình cảnh tất cả thân truyền đệ tử cùng tề tựu.

Nhìn tình huống trước mắt, e là Sư tôn có đại sự muốn phân phó.

Trường Nhĩ Định Quang Tiên, người vừa bị Trường Phong lạnh nhạt đối xử, giờ đây trên mặt đã khôi phục vẻ vui mừng.

Một tiểu ngưu yêu cảnh giới Thiên Tiên mà thôi, y không hề để vào mắt.

Theo y thấy, gã này có thể được chọn hoàn toàn là do gặp may chó ngáp phải ruồi.

Chỉ có Trường Phong đi phía sau, mặt mày ưu sầu.

Trong lòng hắn tràn ngập bất an.

Yên lành không làm chuyện gì quá đáng, lại bất ngờ bị Sư tôn gọi vào Bích Du Cung. 【Ai!

Chán nản quá!

Đằng nào cũng bị chém một đao, chỉ có thể vào xem sao.】 Thông Thiên đang ngồi vững vàng trong Bích Du Cung, nhìn thấy mấy người bước vào, đặc biệt là Trường Phong ở giữa, tâm trạng vô cùng vui vẻ.

"Xem ra ngươi vừa rồi không phải vui vẻ lắm sao, hiện giờ sao lại sầu não như vậy?" Mặc dù khi bước vào, Trường Phong đã che giấu rất tốt, nhưng làm sao có thể thoát khỏi ánh mắt của Thông Thiên.

Quan trọng hơn là, tiếng lòng của Trường Phong đều lọt vào tai y.

"Đệ tử bái kiến Sư tôn!" Những người lục tục bước vào, đồng loạt cung kính nói. 【Đây chính là Thông Thiên Giáo Chủ, người có

chiến lực mạnh nhất trong Lục Thánh, quả nhiên phi phàm, toàn thân đạo vận bao phủ, cả người tựa như hòa làm một với Đại Đạo.

Dưới Thánh Nhân đều là kiến hôi, quả nhiên một chút cũng không sai.

Chỉ tiếc không hiểu vì sao sư phụ lại gọi mình vào đây.】 Đây là lần đầu tiên Trường Phong đối mặt với Thông Thiên ở cự ly gần như vậy.

Chỉ liếc mắt một cái, đã khiến hắn tâm thần chấn động.

Thiên Đạo Thánh Nhân, quả không hổ là tồn tại trên vạn chúng sinh.

Cũng là tồn tại mà hiện giờ hắn phải ngước nhìn.

"Tiểu ngưu yêu này, Bản tọa càng lúc càng thích, lại còn biết Bản tọa là người có chiến lực mạnh nhất trong Lục Thánh." Nghe tiếng lòng của Trường Phong, Thông Thiên trong lòng rất vui vẻ.

Thánh Nhân rất sĩ diện.

Huống chi so với mấy vị Thánh Nhân còn lại.

Trong Lục Thánh, mọi người chỉ tôn sùng Lão Tử, đâu có ai biết y mới là người có chiến lực mạnh nhất.

Không ngờ, trên Kim Ngao Đảo này lại có một tiểu ngưu yêu hiểu chuyện, hơn nữa còn là Con của Đại Đạo.

Sự ca tụng của tiểu ngưu yêu khiến Thông Thiên cảm thấy vô cùng thoải mái.

Đột nhiên, một âm thanh chói tai cắt ngang sự vui vẻ của y.

"Sư tôn!

Chẳng hay Người triệu tập đệ tử chúng con đến đây vì việc gì?"

Thông Thiên vốn đang vui vẻ, khẽ nhíu mày, không để ý đến y mà nhìn về phía Trường Phong.

"Tiểu ngưu yêu!" Tiếng đạo âm cuồn cuộn truyền đến, Trường Phong cứng đầu bước tới, chắp hai tay.

"Đệ tử có mặt!" Nhìn Trường Phong bước ra, Thông Thiên khẽ gật đầu.

"Bần tọa thấy ngươi phúc đức thâm hậu, khí vận cũng phi thường, không phải người thường có thể sánh được." "Hiện tại thăng ngươi làm thân truyền đệ tử thứ chín." Thông Thiên không nói lời thừa, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Vút!

Nghe vậy, mấy người trong điện đều biến sắc kinh ngạc.

Nhưng thần sắc lại hoàn toàn khác nhau.

Trường Nhĩ Định Quang Tiên vẻ mặt phấn khích, trong mắt tràn đầy kích động.

Quả nhiên như y đã đoán trước, Sư tôn gọi bọn họ vào là để nhận bọn họ làm thân truyền đệ tử.

Trường Phong là thân truyền đệ tử thứ chín, vậy y chính là thân truyền đệ tử thứ mười.

Mặc dù danh phận xếp sau Trường Phong, khiến y trong lòng có chút buồn bực.

Nhưng so với việc trở thành thân truyền đệ tử, điều này căn bản không đáng là gì.

Trên Kim Ngao Đảo, Tiệt Giáo môn nhân có hàng trăm vạn, nhưng thân truyền đệ tử từ trước đến nay chỉ có tám vị.

Hôm nay, cuối cùng sẽ có thêm hai vị.

Mà trong đó còn có y.

Thân là thân truyền đệ tử, đừng nói trên Kim Ngao Đảo này, mà ngay cả trong toàn bộ Hồng Hoang cũng là danh tiếng hiển hách.

Sau này trên Hồng Hoang đại địa, y cơ bản có thể đi ngang.

Ai dám động đến y!

Đa Bảo, Tam Tiêu và những người khác, trong lòng thì tràn ngập nghi hoặc.

Sư tôn giảng đạo đã hai ngàn năm, điều này nói rõ tuổi thọ của Trường Phong ít nhất là hai ngàn năm.

Hai ngàn năm tu luyện đến Thiên Tiên, đó là một thiên phú vô cùng bình thường, huống chi tuổi thọ còn trên hai ngàn năm.

Người phúc đức thâm hậu, khí vận phi thường hiển nhiên không thể tầm thường như vậy.

Bọn họ không phải nghi ngờ lời nói của Thông Thiên, chỉ là thực tế này khiến bọn họ nhất thời có chút phản ứng không kịp.

Trên Kim Ngao Đảo, những người có cảnh giới, thiên phú cường đại không ít.

Theo bọn họ thấy, những người ưu tú hơn Trường Phong cũng không thiếu.

Thực sự không hiểu vì sao lại nhận Trường Phong làm thân truyền đệ tử.

So với sự phấn khích, kinh ngạc của Đa Bảo và những người khác, Trường Phong lập tức ngây người.

Hắn đang đứng giữa điện, hoàn toàn không kịp phản ứng. 【Trời đất!

Sư tôn muốn nhận mình làm thân truyền đệ tử!

Rốt cuộc là chuyện gì thế này?

Ngoài việc đẹp trai ra thì mình đã bình phàm không thể bình phàm hơn nữa rồi, không có lý do gì mà chọn mình cả.

Chẳng lẽ Sư tôn có long dương chi hảo, nhìn trúng nhan sắc của mình?

Thánh Nhân Thiên Đạo không thể nào low thế được.

Chẳng lẽ Sư tôn phát hiện bí mật của mình?

Không thể nào!

Mấy ngàn năm nay Thiên Đạo còn không phát hiện ra, Sư tôn chắc chắn cũng không thể.

Khỉ thật!

Sư tôn lão nhân gia rốt cuộc là bị chập dây thần kinh nào mà lại đưa ra một quyết định ngu xuẩn như vậy.】 Trường Phong đứng bên dưới, trong lòng một trận cào cấu.

Thông Thiên ngồi ở trên, vốn đang vui vẻ, đã trở nên mặt sắt.

Vừa rồi còn cảm thấy tiểu ngưu yêu này có kiến thức, hiểu y.

Nào ngờ trong chớp mắt, gã này lại nói y có long dương chi hảo, còn ham sắc đẹp.

"Tiểu ngưu yêu này trong đầu chứa toàn những thứ lộn xộn gì không biết." Nếu chẳng phải những lời này đều xuất phát từ tiếng lòng của đối phương, Bản tọa đã muốn giáo huấn tiểu ngưu yêu một trận rồi.

Nhưng trong tiếng lòng của Trường Phong, y cũng nghe được một tin tức quan trọng.

Ngay cả Thiên Đạo cũng không phát hiện ra, điều này càng củng cố thân phận Con của Đại Đạo của tiểu ngưu yêu.

Chỉ có thân phận Con của Đại Đạo, mới có thể che giấu thiên cơ, không bị Thiên Đạo phát hiện.

Thấy Trường Phong vẫn còn ngây người tại chỗ, Đa Bảo bên cạnh đẩy hắn một cái, khẽ nhắc nhở: "Trường Phong sư đệ, còn ngây ra đó làm gì?

Sư huynh biết ngươi nhận được đại cơ duyên này, sẽ quá kích động.

Nhưng điều cấp bách bây giờ, không mau tạ ơn Sư tôn đã yêu thương sao?" 【Đại cơ duyên?

Ông đây đần cả người ra rồi.

Chết tiệt!

Ngàn cân treo sợi tóc thế này, sao lại xảy ra chuyện này chứ.

Mình không muốn làm cái gì mà thân truyền đệ tử đâu, giờ phải làm sao?

Làm sao đây?】 Trường Phong sắc mặt khó coi, cảm giác như bị táo bón vậy.

Từ rất lâu trước đây, hắn đã định bỏ chạy.

Không ngờ lại thất bại trong gang tấc.

Trở thành thân truyền đệ tử, đó chính là xương sống của Tiệt Giáo, có thể nói là hoàn toàn gắn liền với Tiệt Giáo.

Như vậy làm sao có thể tránh được Phong Thần Đại Kiếp.

Đây tuyệt đối không phải là kết quả mà hắn mong muốn.

Dù là nằm yên trên Kim Ngao Đảo, cũng tốt hơn rất nhiều so với

việc trở thành thân truyền đệ tử.

Quyết định này của Thông Thiên, thực sự nằm ngoài dự liệu của hắn.

Nhìn Trường Phong sắc mặt tái mét, Thông Thiên thần sắc bình tĩnh, trong lòng lại sớm nở hoa rồi.

Không biết từ khi nào, y rất thích nhìn tiểu ngưu yêu ăn đau khổ.

"Có Bản tọa ở đây, ngươi đừng hòng rời khỏi Tiệt Giáo." "Bản tọa không chỉ muốn nhận ngươi làm thân truyền đệ tử, mà còn muốn ban cho ngươi pháp bảo, để ngươi nhận không hổ thẹn." Thấy Trường Phong vẫn ngây người tại chỗ, Triệu Công Minh đứng bên cạnh cũng đẩy hắn một cái.

"Trường Phong sư đệ, còn không tạ ơn Sư tôn?" Trường Phong: …【Ta tạ ơn cái búa!

Không được!

Tuyệt đối không thể trở thành thân truyền đệ tử, phải nghĩ cách thôi.】 Trường Phong đảo mắt một cái, vờ như vừa tỉnh mộng.

Ngay sau đó, hắn còn đỏ mặt, có chút kích động nói: "Đa tạ Sư tôn đã yêu thương, được Sư tôn đích thân điểm danh, thực sự là vạn hạnh của Trường Phong, đệ tử vô cùng cảm kích.

Tuy nhiên, thực lực đệ tử thấp kém, thiên phú bình thường, e rằng khó có thể gánh vác danh hiệu thân truyền đệ tử này, chỉ sợ làm mất mặt Sư tôn.

Tiệt Giáo môn nhân có hàng trăm vạn, người có thực lực mạnh hơn đệ tử không biết bao nhiêu mà kể, đệ tử chẳng qua là một thành viên bình thường trong đó, các sư huynh, sư tỷ khác nếu biết Sư tôn làm vậy, e rằng sẽ nói Sư tôn bất công.

Bởi vậy, kính xin Sư tôn thu hồi thánh mệnh, Trường Phong làm một đệ tử bình thường của Tiệt Giáo là đủ rồi.” Nói xong, Trường Phong trưng ra vẻ mặt đầy thành khẩn.

Những lời nói khẩn thiết này, dường như mọi nơi đều đang suy nghĩ vì Thông Thiên. 【Ha ha!

Trước hết bày tỏ vạn phần cảm kích sư tôn, sau đó lại kết hợp thực tế, câu nào cũng chí lý.

Quan tâm sư tôn như vậy, lại thêm diễn xuất tuyệt vời của mình, chắc chắn ổn rồi, sư tôn nhất định sẽ thu hồi quyết định.

Cho dù sư tôn giữ thể diện, trong lòng không vui, chắc cũng không lấy mạng mình đâu.

Nếu thật sự tức giận, nói không chừng còn trực tiếp đuổi mình khỏi Kim Ngao Đảo, thế thì càng tuyệt vời, có thể lập tức vỗ mông bỏ đi.】 Trường Phong thần tình thành kính, Đa Bảo và mấy người bên cạnh nghe xong thì ngây người.

Tiểu ngưu yêu này vậy mà lại muốn Sư tôn thu hồi thánh mệnh.

Đó chính là thân truyền đệ tử của Thiên Đạo Thánh Nhân!

Đây là điều mà biết bao Tiệt Giáo môn nhân nằm mộng cũng cầu.

Sư tôn tự mình mở lời, gã này vậy mà lại không nể mặt như vậy.

Đường đường phật mặt Sư tôn trước mặt mọi người, e là danh hiệu thân truyền đệ tử sẽ mất rồi.

Nói không chừng còn sẽ bị Sư tôn trừng phạt.

Tiểu ngưu yêu này bị ngốc sao?

Trường Nhĩ Định Quang Tiên bên cạnh, tự nhiên trong lòng đại hỉ.

“Gã này đúng là ngốc, danh hiệu thân truyền đệ tử cũng không

cần.” Liếc nhìn Trường Phong, trong lòng vô cùng phấn khích.

Lén lút ngẩng đầu, vừa vặn thấy Thông Thiên mặt đen sì, càng thêm hưng phấn.

“Đúng là một tên ngu xuẩn, lần này Sư tôn tức giận rồi, nói không chừng còn phải chịu trừng phạt.” Vậy mà chọc Sư tôn tức giận, cũng không biết con trâu ngu này nghĩ gì.

Nhưng như vậy càng tốt, nếu đối phương trở thành thân truyền đệ tử, sau này giáo huấn y còn có chút phiền phức.

Lúc này Thông Thiên ngồi ở trên, khóe miệng co giật.

Không thể không bội phục lời lẽ của tiểu ngưu yêu.

Nếu là lúc bình thường, y thật sự sẽ cảm thấy không vui, thậm chí trong cơn giận dữ, sẽ đuổi đối phương khỏi Kim Ngao Đảo.

Đáng tiếc, tiểu ngưu yêu này chú định sẽ thất vọng.

Một đôi mắt, hàm chứa thâm ý nhìn Trường Phong, tiếng nói cuồn cuộn của Thông Thiên truyền ra: “Tiểu ngưu yêu!” “Sư tôn, đệ tử có mặt!” Trường Phong vội vàng chắp hai tay, cung kính đáp. 【Đến rồi!

Đến rồi!

Sư tôn đang mặt đen sì, xem ra mình có thể rời đi thuận lợi rồi.】 Đa Bảo và mấy người đứng bên cạnh, cũng mang vẻ mặt kỳ dị nhìn Trường Phong.

Một kỳ ngộ như vậy, vậy mà lại bỏ lỡ.

Thậm chí còn có thể bị Sư tôn trách phạt.

Đầu óc tiểu ngưu yêu này cũng quá kém cỏi rồi.

Chương 7

"Không sai!

Tuy rằng cảnh giới kém một chút, nhưng lại nghĩ cho Bản tọa như vậy, còn cân nhắc cảm nhận của chúng đồng môn Tiệt Giáo, thật sự hiếm có." "Bản tọa là Thiên Đạo Thánh Nhân, lời đã nói ra tất sẽ thực hiện, nói ngươi là, ngươi liền là." "A?" Trường Phong ngây người!

Hắn đã nói như vậy, Sư tôn vậy mà không hề nổi giận.

Hơn nữa lúc này biểu cảm của Thông Thiên, có thể nói là mặt đầy tươi cười.

Vừa rồi rõ ràng còn mặt đen sì mà.

Thay đổi sắc mặt cũng quá nhanh rồi!

Sư tôn rốt cuộc đang làm gì vậy?

Trường Phong trong lòng đang khóc mếu, vội vàng hoảng sợ nói: "Sư tôn, đệ tử thực lực có hạn, sợ làm mất mặt Tiệt Giáo." 【Sư tôn tính khí này cũng tốt quá rồi, đây còn là Thiên Đạo Thánh Nhân sao?】 "Không sao!

Bản tọa Xuyên Tâm Tỏa này liền ban cho ngươi phòng thân, mong ngươi sau này nỗ lực tu luyện, đừng làm mất danh thân truyền đệ tử của Tiệt Giáo ta." Nói xong, Thông Thiên Giáo Chủ, vậy mà lại tháo bảo vật đeo trên cổ xuống, tiện tay ném tới.

"Ngươi tiểu ngưu yêu này, gạt được người khác chứ gạt không được ta, hiện giờ ngươi chắc chắn đã bước vào Kim Tiên, cách Tam Tiêu và những người khác cũng không còn xa lắm." "Hơn nữa với thân phận Con của Đại Đạo của ngươi, e rằng không cần bao lâu nữa sẽ có thể đuổi kịp, thậm chí vượt qua." "Hiện tại nhận ngươi làm thân

truyền đệ tử, còn ban pháp bảo, chẳng lẽ không khiến ngươi cảm kích không thôi sao?" Trường Phong đứng phía dưới ngây người.

Đa Bảo và những người khác bên cạnh, cũng ngây người.

Sư tôn không tức giận thì thôi, vậy mà còn ban pháp bảo.

Xuyên Tâm Tỏa!

Một kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cường đại, là do Đạo Tổ ban cho trên Phân Bảo Nhai.

Trong toàn bộ thiên địa, cũng là một pháp bảo vô cùng lợi hại.

Lại còn là vật thân cận của Sư tôn.

Sư tôn những năm này vẫn luôn đeo, hiển nhiên vô cùng yêu thích.

Giờ đây, vậy mà lại ban cho Trường Phong.

Lại còn là Trường Phong vừa rồi không nể mặt y.

Cưỡng ép nhận làm thân truyền đệ tử, lại còn nhận được phần thưởng lớn như vậy.

Trong số mấy vị thân truyền đệ tử của bọn họ, còn có người chưa sở hữu pháp bảo cường đại đẳng cấp này.

Sư tôn bị làm sao vậy?

Lại có thể thiên vị tiểu ngưu yêu này đến vậy!

Không hiểu!

Thật sự khiến bọn họ không hiểu!

Trường Phong nhìn Xuyên Tâm Tỏa trong tay, cả người đều chưa kịp phản ứng.

Trên đó đạo văn quanh quẩn, trên khóa chín con rồng gào thét.【Trời đất!

Đây là Xuyên Tâm Tỏa đó, cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Sư tôn vậy mà ban cho mình sao?

Mình rõ ràng thể hiện rất bình thường, vì sao sư tôn lại xem trọng mình đến vậy?

Chẳng lẽ mình thật sự phúc vận sâu dày hay là bị sư tôn nhìn ra điều gì rồi?

Sư tôn chắc không phát hiện ra gì đâu, nếu không thì đã mổ xẻ nghiên cứu rồi, nhưng mà...

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đó!

Nhưng Tiệt Giáo đại bại trong Phong Thần Lượng Kiếp, làm sao đây?】 Nhìn Xuyên Tâm Tỏa trong tay, Trường Phong trong đầu có chút hỗn loạn.

Đối với kiện pháp bảo này, hắn vẫn rất rõ ràng.

Trong Phong Thần xuất hiện không nhiều, còn bị Nhất Khí Tiên Vu Nguyên kéo thấp uy thế.

Nhưng không thể phủ nhận, đây tuyệt đối là một kiện pháp bảo vô cùng cường đại.

Có thể sánh với Hỗn Nguyên Kim Đấu, Định Hải Thần Châu!

Hắn tuy rằng nằm yên là có thể không ngừng mạnh lên, nhưng những thần thông, pháp bảo bên ngoài lại không thể có được.

Hiện tại Thông Thiên sảng khoái ban cho hắn Xuyên Tâm Tỏa, Trường Phong trong lòng thật sự có chút cảm động.

Hắn rất muốn, nhưng nghĩ đến việc phải trở thành thân truyền đệ tử của Tiệt Giáo.

Lại cảm thấy rất rối rắm, siêu cấp rối rắm!

“Ha ha!

Ngươi tiểu ngưu yêu này triệt để chấn kinh rồi chứ.” “Nếu không phải thân phận Con của Đại Đạo của ngươi, Bản tọa đâu nỡ ban Xuyên Tâm Tỏa này.” “Lần này không tin ngươi còn muốn bỏ chạy.” Nghe tiếng lòng của Trường Phong, Thông Thiên trong lòng vô cùng vui vẻ.

Một sự dụ hoặc lớn đến nhường này, tuyệt đối không ai có thể chống cự.

Trường Phong đang cầm Xuyên Tâm Tỏa đứng tại chỗ, Trường Nhĩ Định Quang Tiên bên cạnh mắt suýt lồi ra.

Thân là một trong Thất Tiên tùy thị của Thông Thiên, y rất rõ ràng sự lợi hại của kiện pháp bảo này.

Hiện tại vậy mà lại ban cho Trường Phong.

Chấn kinh, không thể tin được, ngay sau đó là vô cùng phấn khích.

Trường Phong đã được nhận làm thân truyền đệ tử, lại còn được ban cho pháp bảo cường đại như vậy.

Tiếp theo lập tức sẽ đến lượt y.

Đối với việc Thông Thiên vì sao lại coi trọng tiểu ngưu yêu như vậy, y đã không còn bận tâm nữa.

Lúc này trong đầu y toàn là mình sẽ nhận được phần thưởng như thế nào.

“Hô!

Sư tôn sẽ ban cho mình pháp bảo gì đây?

Ngư Cổ?

Tử Điện Chùy?

Hay là Thanh Bình Kiếm?" Trường Nhĩ Định Quang Tiên trong lòng nghĩ, hơi thở cũng có chút dồn dập.

Sau nhiều lần do dự trong lòng, Trường Phong vẫn đưa ra quyết định.

"Sư tôn hậu ái như vậy, Trường Phong hoảng sợ, sợ phụ lòng Sư tôn đã gửi gắm." "Sư tôn không bằng tạm hoãn việc này, đợi Trường Phong khi nào thực sự có thực lực, hãy ban thưởng." 【Pháp bảo tuy lợi hại, nhưng dù sao cũng là vật ngoài thân.

Tính mạng mới là quan trọng nhất.】 Nói xong Trường Phong, cung kính nâng vật trong tay lên. 【Xuyên Tâm Tỏa của ta!

Xuyên Tâm Tỏa của ta!

Huhu!】 Tĩnh!

Cả đại điện trở nên tĩnh lặng đến mức tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Đa Bảo và những người khác, ai nấy đều mở to mắt, ngây người nhìn Trường Phong.

Sư tôn đã nói đến mức này rồi, tiểu ngưu yêu này vậy mà vẫn không thức thời như vậy.

Gã này thật sự bị ngốc rồi!!!

Không rõ vì sao, Trường Phong cảm thấy có chút lạnh.

Trên đỉnh đầu, một luồng uy áp mênh mông giáng xuống.

Thân hình Trường Phong không nhịn được run lên, sắc mặt cũng có chút tái nhợt.

Vừa vặn ngẩng đầu lên, hắn lại đối diện với Thông Thiên mặt không biểu cảm. 【Đậu má!

Khí tức này cũng quá khủng bố rồi.

Sư tôn dù có tính khí tốt đến mấy, thì cũng là Thiên Đạo Thánh Nhân, lại dám quên điều này, giờ thì triệt để tức giận rồi.

Kế sách sai rồi!

Kế sách sai rồi!】 Mồ hôi hột chảy dài trên trán, Trường Phong chỉ có thể cố tỏ ra trấn tĩnh.

Trước khi vào đây, hắn căn bản không ngờ Thông Thiên không chỉ nhận hắn làm thân truyền đệ tử, mà còn ban pháp bảo đẳng cấp này.

Hiện tại sự việc phát triển, đã đến bước không thể xoay chuyển.

Uy áp khủng bố như vậy, Đa Bảo và những người khác bên cạnh, sớm đã không dám thở mạnh một tiếng.

Còn về việc mở miệng?

Không ai ngu đến mức mở miệng vào lúc này.

Hơn nữa bọn họ cũng không quen Trường Phong.

Nếu không phải lần triệu kiến này của Sư tôn, bọn họ còn không biết trong số môn nhân Tiệt Giáo còn có một người như vậy.

Dù sao thì đúng như tiểu ngưu yêu tự nói, hắn quả thật có chút bình phàm.

Ít nhất nhìn bề ngoài, bình bình thường thường, không có ưu điểm gì.

Muốn được chú ý trong hàng trăm vạn đệ tử Tiệt Giáo, không phải là điều dễ dàng.

Trường Nhĩ Định Quang Tiên đang run rẩy, trong lòng đã nở hoa rồi.

Gã này chết chắc rồi!

Vậy mà lại dám phật mặt Sư tôn như vậy.

Tiểu ngưu yêu không biết thiên số, e là sẽ bị Sư tôn đánh chết.

Xung quanh càng lúc càng lạnh, nhưng Thông Thiên Giáo Chủ lại không mở miệng.

Trường Phong trong lòng thở dài, hắn hiểu đây là cơ hội cuối cùng của mình.

"Đa tạ Sư tôn đã yêu thương!

Trường Phong nhất định không phụ lòng Sư tôn kỳ vọng." Nói xong, Trường Phong từ từ thu Xuyên Tâm Tỏa lại.

Thiên Đạo Thánh Nhân rốt cuộc vẫn là Thiên Đạo Thánh Nhân.

Nếu lại phật mặt Sư tôn, Trường Phong cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì. 【Huhu!

Toang rồi toang rồi!

Thành thân truyền đệ tử rồi, giờ làm sao đây?

Sư tôn cũng bị chập rồi, mình chỉ là một tiểu ngưu yêu bình thường như vậy, vì sao lại cố chấp muốn nhận mình làm đồ đệ?

Lại còn ban cho cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo nữa!

Dù là dị chủng Hồng Hoang, nhưng cũng không cần phải thế này chứ.

Ai!

Chỉ có thể sau này tùy cơ ứng biến vậy.】 Trường Phong sắc mặt vô cùng buồn rầu.

Cả người hắn sắp khóc đến nơi.

Kế hoạch đều bị phá vỡ.

Trở thành thân truyền đệ tử, sau này làm sao còn có thể nằm yên,

làm sao còn có thể làm cá mặn.

Quan trọng là bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra Phong Thần Đại Kiếp!

"Sau này tu luyện cho tốt, đừng phụ lòng kỳ vọng của Bản tọa." Thấy Trường Phong đồng ý, Thông Thiên trong chớp mắt sắc mặt vui vẻ.

"Không dọa ngươi một trận, làm sao biết Bản tọa lợi hại." "Ha ha!

Con của Đại Đạo, cuối cùng cũng được trói vào con thuyền lớn Tiệt Giáo của ta." "Lần này xem ngươi còn chạy đi đâu!" 【Người ta nói bầu bạn với vua như bầu bạn với hổ, không ngờ Thiên Đạo Thánh Nhân cũng thế này.】 Nhìn Thông Thiên sắc mặt thoáng chốc vui vẻ, Trường Phong có chút ngây người.

Vừa rồi còn thần tình lạnh lùng, hận không thể hủy thiên diệt địa.

Thoáng chốc đã tràn đầy vẻ xuân phong.

Nhìn thấy Thông Thiên vẻ mặt hớn hở như vậy, Trường Phong đột nhiên trong đầu một ý niệm chợt lóe qua. 【Biểu cảm của Sư tôn vừa rồi, chẳng lẽ đều là giả vờ?

Nhưng mình chỉ là một đệ tử Tiệt Giáo bình thường, sao đáng để Sư tôn đối đãi như vậy?】 Cảnh tượng trước mắt, khiến Trường Phong có chút không kịp phản ứng.

Kể từ khi bước vào Bích Du Cung, tất cả mọi thứ này, đã hoàn toàn vượt ngoài dự liệu của hắn.

Dù Trường Phong có nghĩ thế nào cũng không hiểu được, Thông Thiên có thể nghe thấy tiếng lòng của hắn.

Tất cả kế hoạch, tính toán, đều bại lộ trước mặt Thông Thiên.

Trường Phong sắc mặt kinh nghi, Đa Bảo và mấy vị thân truyền

đệ tử bên cạnh, cũng cảm thấy có chút không kịp phản ứng.

Mấy người nhìn nhau, trong mắt tràn đầy nghi hoặc.

"Tiểu ngưu yêu này có lai lịch gì mà lại đáng để Sư tôn coi trọng đến vậy?" Đa Bảo liếc nhìn Trường Phong, khẽ nhíu mày.

Nhìn thần tình của Trường Phong lúc này, dường như còn khá buồn bực.

Hình như việc trở thành thân truyền đệ tử, nhận pháp bảo này, còn vô cùng bất đắc dĩ.

Ngược lại Sư tôn Thông Thiên Giáo Chủ, lại mặt mày tươi cười.

Quái lạ!

Chương 8

Quái lạ!

"Đại tỷ!

Sư tôn chuyện gì vậy?" Quỳnh Tiêu vốn tính hoạt bát, khẽ đẩy Vân Tiêu bên cạnh, đầu óc nhỏ bé cũng mơ hồ.

Vân Tiêu không nói gì, chỉ khẽ lắc đầu.

Tất cả những gì đang xảy ra trước mắt, cũng khiến nàng tràn đầy nghi hoặc.

Phản ứng của Sư tôn, phản ứng của Trường Phong sư đệ, cả hai đều nhìn không bình thường!

Mặc dù lúc này Sư tôn đang tươi cười, nhưng nàng không dám mạo hiểm hỏi.

Không nhắc đến sự nghi hoặc của Tam Tiêu và những người khác, Thông Thiên lại thần tình thư thái.

Đúng như Trường Phong nghĩ, tất cả vừa rồi, đều là y giả vờ.

Mục đích, tự nhiên là để dọa Trường Phong.

Tiểu ngưu yêu này quả nhiên đã bị mình dọa sợ rồi.

"Tam Tiêu!" Liếc nhìn Trường Phong vẻ mặt ưu sầu, Thông Thiên nhìn về phía Tam Tiêu.

"Đệ tử có mặt!" Tam Tiêu đang đầy đầu nghi hoặc, vội vàng chắp hai tay, cung kính bước tới.

Không biết lúc này, Sư tôn vì sao lại gọi bọn họ.

Nhìn Tam Tiêu trong điện, Thông Thiên cũng vô cùng hài lòng.

Ba người là do ba đám mây sau khi khai thiên hóa thành.

Căn cốt, ngộ tính đều là lựa chọn thượng đẳng.

Đặc biệt là Vân Tiêu ở giữa, một thân đạo hạnh trực tiếp đuổi kịp Đại đệ tử Đa Bảo của Tiệt Giáo.

"Cảnh giới Trường Phong sư đệ còn thấp, các ngươi có thời gian hãy chiếu cố y nhiều hơn." Thông Thiên đã có tính toán trong lòng, tiếng nói nhàn nhạt truyền ra.

Lời nói của Thông Thiên, khiến mọi người trong điện lại lần nữa ngây người.

Trường Phong đứng trong điện với vẻ mặt khổ sở, cũng ngây người.

Nhận làm thân truyền đệ tử, không chỉ ban cho pháp bảo cường đại, mà còn bảo Tam Tiêu mấy vị sư tỷ riêng tư chiếu cố hắn nhiều hơn. 【Sư tôn thấu hiểu mình đến vậy sao?

Trời ơi!

Cái gì thế này...

Sư tôn vậy mà còn muốn Tam Tiêu mấy vị sư tỷ tiếp xúc nhiều với mình!

Vân Tiêu sư tỷ cử chỉ nhàn nhã, yểu điệu thướt tha, thuộc tuýp trưởng thành, là kiểu mình thích.

Bích Tiêu sư tỷ kiêu ngạo, lạnh như băng sương, cũng là kiểu mình thích.

Quỳnh Tiêu sư tỷ cổ linh tinh quái, nhìn là biết hoạt bát hiếu động, cũng là kiểu mình thích.

Sư tôn rốt cuộc đang bán thuốc gì trong hồ lô vậy?】 Vừa mới bước vào, hắn đã cẩn thận đánh giá Tam Tiêu.

Ba người không chỉ phong hoa tuyệt đại, mà quan trọng là tính cách mỗi người một vẻ.

Thông Thiên Giáo Chủ đột nhiên mở lời, khiến Trường Phong hoàn toàn mơ hồ.

Thông Thiên Giáo Chủ đang lắng nghe ở trên, khóe miệng cũng co giật.

Tiểu ngưu yêu này, dã tâm thật không nhỏ!

Đáng tiếc tất cả đều đã bị Bản tọa nắm chặt trong lòng bàn tay, lần này xem ngươi chạy đi đâu.

Che giấu thực lực, đúng lúc nhân cơ hội này để ngươi và mấy nha đầu Tam Tiêu ở chung.

Một khi tình cảm sâu sắc rồi, xem ngươi còn chạy hay không!

Vân Tiêu đang ngây người tại chỗ, là người đầu tiên hoàn hồn.

"Đệ tử tuân mệnh!" Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu bên cạnh nghe vậy, cũng vội vàng đáp lời.

Quỳnh Tiêu còn quay đầu nhìn lại, nào ngờ vừa vặn đối diện với ánh mắt Trường Phong ném tới.

Đối diện với ánh mắt Trường Phong, Quỳnh Tiêu kiều diễm mỉm cười, khẽ thè chiếc lưỡi nhỏ hồng hồng.

Bởi vì một loạt hành động này của Thông Thiên, nàng đối với vị sư đệ đột nhiên xuất hiện này, rất đỗi tò mò. 【Quả nhiên là một tiểu tiên nữ hoạt bát đáng yêu.

Toang rồi!

Toang rồi!

Nếu tiếp xúc lâu, nhất định không thoát được.】 Hành động đột

ngột này của Quỳnh Tiêu, khiến Trường Phong vô cùng rung động.

"Định Quang Tiên!" Đúng lúc Trường Phong đang cảm khái trong lòng, đột nhiên trong điện một âm thanh vang lên.

Trường Phong còn chưa kịp quay đầu nhìn lại, đã nghe thấy tiếng 'phịch' bên cạnh.

Chính là Trường Nhĩ Định Quang Tiên, trực tiếp quỳ sụp xuống đất, mặt mày phấn khích đáp: "Đệ tử có mặt!" "Khải bẩm Sư tôn, đệ tử vạn phần nguyện ý trở thành thân truyền đệ tử, nguyện ý vì Sư tôn chia sẻ lo âu, giải quyết khó khăn, nguyện ý vì Tiệt Giáo vạn tử bất từ." Giọng nói hùng hồn, tràn đầy vẻ phấn chấn.

Tuyên bố sự trung thành của y đối với Tiệt Giáo, một tấm lòng son sắt đối với Sư tôn. 【Trời đất!

Tên này diễn xuất cũng được phết!

Còn đặc biệt vì Tiệt Giáo vạn tử bất từ?

Nếu không phải tên này phản bội Tiệt Giáo, mình còn cần phải bỏ chạy sao!

Diễn xuất tinh xảo như vậy, khó trách lừa được cả Sư tôn.】 Nhìn bóng dáng bên cạnh, Trường Phong trong lòng buồn bực.

Đáng tiếc có những lời, hắn rốt cuộc không thể nói thẳng.

Nếu không thì không thể giải thích được.

Hơn nữa đại thế không thể làm trái, nói nhiều cũng vô dụng.

"Trường Phong sư đệ, thấy chưa?

Xem Định Quang Tiên sư đệ biết điều biết vậy, đối với Sư tôn cung kính như thế nào, ngươi phải học hỏi nhiều vào, lần sau ngàn vạn lần đừng như vừa rồi mà chọc Sư tôn tức giận." "Hiện giờ Định Quang Tiên sư đệ biết điều như vậy, chắc chắn sẽ nhận được phần

thưởng quan trọng hơn từ Sư tôn.” Bất chợt!

Trong đầu truyền đến tiếng truyền âm của Quỳnh Tiêu.

Trường Phong ngẩng đầu nhìn lại, vừa vặn thấy Quỳnh Tiêu nhìn tới.

Đối diện với ánh mắt Trường Phong, đối phương còn tinh nghịch nháy mắt, trông vô cùng đáng yêu. 【Học hắn?

Học hắn phản bội Sư tôn?

Phản bội Tiệt Giáo?

Nhìn lão già này hùng hồn thế kia, cứ tưởng hắn trung thành với Tiệt Giáo lắm chứ?】 Trường Phong bĩu môi, trong lòng một trận thổn thức.

Mặc dù hắn vẫn luôn muốn bỏ chạy, nhưng dù sao cũng là một thành viên của Tiệt Giáo, nếu có thể, hắn thật sự không hy vọng Tiệt Giáo gặp chuyện.

Đáng tiếc lực bất tòng tâm.

Thông Thiên Giáo Chủ ở trên, nghe tiếng lòng của Trường Phong, sắc mặt một trận buồn bực.

Nhìn Trường Nhĩ Định Quang Tiên đang quỳ trên đất, thần tình cũng khá phức tạp.

Định Quang Tiên đối với y một mực cung kính, hơn nữa cũng rất được y yêu thương.

Nếu không phải lúc này từ tiếng lòng của Trường Phong, biết được chuyện Phong Thần Lượng Kiếp, y thật sự đã tin gã này rồi.

Đáng tiếc!

Y rốt cuộc vẫn là Thiên Đạo Thánh Nhân.

Dưới Thánh Nhân đều là kiến hôi, huống chi là một kẻ phản bội y.

Đừng nói là Thất Tiên tùy thị, ngay cả thân truyền đệ tử, cũng không thể bỏ qua.

"Định Quang Tiên!" "Đệ tử có mặt!!" Định Quang Tiên toàn thân run lên, vội vàng đáp lời.

Trong lòng lại có chút nghi hoặc.

"Bản tọa bình thường đối đãi ngươi như thế nào?" "Hả?" Nghe âm thanh vang lên bên tai, Trường Nhĩ Định Quang Tiên ngây người.

Không phải nên ban thưởng cho mình sao, sao lại hỏi những thứ này.

Mặc dù trong lòng có chút kỳ lạ, nhưng Trường Nhĩ Định Quang Tiên vẫn nhanh chóng đáp: "Sư tôn đối đãi đệ tử ân trọng như núi, như trời ban, đệ tử ghi nhớ trong lòng." 【Chà!

Tên này diễn xuất đúng là được, đời sau mà đi tranh giải Oscar thì cũng không nói làm gì.

Sư tôn cái lão trực nam này chắc chắn bị lừa rồi.】 Thông Thiên ở trên, nghe Trường Phong thổn thức, khóe miệng co giật.

Tiểu ngưu yêu đáng ghét này.

Y là Thiên Đạo Thánh Nhân.

Vậy mà lại bị gọi là lão trực nam.

Mặc dù không biết trực nam là ý gì, nhưng đặt vào lúc này, hiển nhiên không phải là lời khen.

Quan trọng hơn là, còn thêm một chữ 'lão'.

Nhưng tình hình hiện tại, y cũng không để ý.

Một đôi mắt hỗn độn nhìn Định Quang Tiên, đột nhiên trong

miệng quát: “Đại đảm Định Quang Tiên, ngươi có biết tội không?” Tiếng quát cuồn cuộn, tựa như sấm sét nổ vang trong điện.

Toàn bộ đại điện, không gian đều sụp đổ.

Trong khoảnh khắc, hỗn độn cuồn cuộn, vô tận pháp tắc chảy xuống.

Lại còn có vô số kiếm khí chứa đạo văn gào thét, bao phủ bốn phương.

Thánh Nhân nổi giận, trời long đất lở!

Sự thay đổi đột ngột này của Thông Thiên, khiến mọi người trong điện đều biến sắc kinh hãi.

Đa Bảo và những người khác sợ hãi run rẩy, không dám thở mạnh một tiếng.

Căn bản không biết chuyện gì đang xảy ra.

Trường Phong đang đứng giữa điện, cũng đầy đầu sương mù. 【Trời đất!

Chuyện gì thế này?

Sư tôn đột nhiên vấn tội Trường Nhĩ Định Quang Tiên?

Chẳng lẽ Sư tôn phát hiện ra điều gì rồi?

Không thể nào, nếu Sư tôn phát hiện ra, trong Phong Thần Lượng Kiếp sao có thể giao Lục Hồn Phiên quan trọng nhất cho Trường Nhĩ Định Quang Tiên được.

Quái lạ!

Quái lạ!】 Trường Phong vẻ mặt khó hiểu, Trường Nhĩ Định Quang Tiên trong điện đã sợ đến ngây người.

Không phải là nhận làm thân truyền đệ tử, ban cho cực phẩm Tiên

Thiên Linh Bảo sao?

Sao đột nhiên lại biến thành vấn tội.

Cảm nhận kiếm khí lạnh lẽo bao trùm xung quanh, Trường Nhĩ Định Quang Tiên không còn vẻ vui mừng và kích động như trước nữa.

Quỳ phục trên đất, y nhanh chóng đáp: "Khải bẩm Sư tôn, đệ tử ngu muội, không biết có tội gì?" Những năm này, y đều ở trên Kim Ngao Đảo, tôn kính Sư tôn, yêu quý sư đệ.

Không làm chuyện gì đặc biệt cả.

"Thả tứ!" Nào ngờ lời vừa dứt, trên đỉnh đầu một tiếng quát trầm vang.

Uy áp cuồn cuộn càn quét xuống, Trường Nhĩ Định Quang Tiên 'phụt' một tiếng.

Một ngụm tinh huyết phun ra, sắc mặt trở nên trắng bệch, cả người y còn trực tiếp ngã vật xuống đất.

Trường Nhĩ Định Quang Tiên trong lòng đại kinh, lúc này nào còn nghĩ đến thân truyền đệ tử, cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Y hiểu rằng, Sư tôn thật sự đã nổi giận.

Sợ hãi vạn phần, y vội vàng bò dậy, miệng vội vàng kêu: "Sư tôn bớt giận!

Sư tôn bớt giận!

Đệ tử biết sai, đệ tử biết sai rồi!" Hiện tại y tâm thần phân liệt, trong mắt tràn đầy sự sợ hãi vô tận.

Y căn bản không hiểu, mình đã chọc Sư tôn tức giận ở đâu.

Thánh Nhân nổi giận.

Không ai có thể chịu được hậu quả.

Đa Bảo và những người khác đứng bên cạnh, cũng sắc mặt kịch biến.

Đương nhiên, trong lòng càng nhiều hơn là nghi hoặc.

Vốn dĩ tưởng rằng gọi Trường Nhĩ Định Quang Tiên sư đệ vào, là để ban thưởng, nào ngờ lại là vấn tội.

Nhìn thần tình của Sư tôn lúc này, hiển nhiên là đã nổi cơn thịnh nộ.

Thông Thiên Giáo Chủ ở trên nghe vậy, nhàn nhạt nói: "Ồ!

Vậy ngươi hãy nói xem, ngươi có lỗi gì?" Trường Nhĩ Định Quang Tiên: "???" Trường Nhĩ Định Quang Tiên quỳ dưới, cả người đều ngây dại.

Chương 9

Y nào có phạm qua lỗi lầm gì.

Những năm này cần cù siêng năng, yêu quý sư huynh, sư đệ.

Căn bản không làm chuyện gì xấu!

Ngược lại, y tuy là cuối cùng trong Thất Tiên tùy thị, nhưng lại rất được Sư tôn yêu thương.

Y đang quỳ rạp trên đất, hoàn toàn không biết phải trả lời Thông Thiên như thế nào.

Nói mình không sai?

Điều đó tuyệt đối sẽ càng khiến Sư tôn đại nộ.

Trường Nhĩ Định Quang Tiên trong lòng hoảng sợ, chỉ có thể quỳ rạp trên đất, cứng đầu đáp: "Sư tôn, đệ tử sai tất cả!

Cầu Sư tôn bớt giận!" "Hừ!

Ngươi đã không biết, Bản tọa liền nói cho ngươi biết!" "Bản tọa động phá thiên cơ, trong dòng sông thời gian thăm dò, ngươi tương lai sẽ phản bội Tiệt Giáo của ta, phản bội Bản tọa." Tiếng sấm cuồn cuộn bùng nổ.

Đối với việc nghe trộm tiếng lòng của Trường Phong, Thông Thiên không hề cảm thấy xấu hổ chút nào.

Ai bảo tiểu ngưu yêu này, trong lòng luôn chế nhạo y.

Trong khoảnh khắc vô tận lôi đình giáng xuống, lại còn có vô biên nghiệp hỏa bốc lên.

Đạo âm vang vọng trong đại điện, khiến mọi người trong lòng sợ hãi.

Trường Nhĩ Định Quang Tiên đang quỳ rạp trên đất, cả người sớm đã thần hồn đều run rẩy.

Phản bội Tiệt Giáo!

Phản bội Sư tôn!

Danh tiếng này nếu bị thực hiện, trên trời dưới đất, trong toàn bộ thiên địa e là không có chỗ nào cho y tồn tại.

"Sư tôn!

Sư tôn!

Đệ tử oan uổng a!" "Đệ tử một tấm lòng son sắt, đối với Sư tôn trung tâm cảnh cảnh, chưa từng có ý đồ khác, làm sao có thể phản bội Tiệt Giáo, phản bội Sư tôn!" "Cầu Sư tôn minh giám, cầu Sư tôn minh giám!" Trường Nhĩ Định Quang Tiên vừa khóc vừa kêu, trong lòng sợ hãi đến cực điểm.

Lúc này, cái gì mà thân truyền đệ tử, cái gì mà cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Y đều không muốn nữa.

Hiện tại Trường Nhĩ Định Quang Tiên chỉ muốn bảo toàn tính mạng, bảo toàn tính mạng của mình.

Trường Nhĩ Định Quang Tiên không ngừng cầu xin tha thứ, trong lòng tràn ngập bi phẫn.

Vì sao Trường Phong không chỉ được nhận làm thân truyền đệ tử, mà còn được ban cho cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, lại còn được Tam Tiêu mấy vị sư tỷ chỉ đạo nhiều hơn.

Còn bản thân y lại thảm hại như vậy.

Rõ ràng không làm chuyện gì cả, lại bị gán cho tội danh phản bội Tiệt Giáo.

Quan trọng là y còn không có cách nào để giải thích.

Cái thứ dòng sông thời gian kia, là y có thể tiếp xúc sao?

Trường Nhĩ Định Quang Tiên đang khóc lóc, chỉ có thể điên cuồng cầu xin tha thứ.

"Nghiệt chướng!

Bản tọa còn sẽ vu oan ngươi sao!" "Nghĩ đến việc ngươi sau này phản bội Tiệt Giáo, phản bội Bản tọa, hôm nay Bản tọa liền diệt cái tên lang tử dã tâm nhà ngươi." Lời vừa dứt, liền thấy không trung hỗn độn cuồn cuộn, vô tận kiếm khí bay tới, trực tiếp xuyên thủng nhục thân của Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

Nguyên thần của đối phương, cũng bị nghiền nát thành phấn vụn.

Một Trường Nhĩ Định Quang Tiên mà thôi!

Dám phản bội Tiệt Giáo của y, tự nhiên đáng giết!

Trường Nhĩ Định Quang Tiên ngẩng đầu, há miệng, dường như còn muốn biện giải.

Đáng tiếc, tất cả đều đã kết thúc.

Tất cả lời nói, đều chỉ dừng lại ở trong miệng.

Một tiếng 'phanh', nhục thân của Trường Nhĩ Định Quang Tiên tan vỡ, hóa thành hư vô.

Cả người y trực tiếp biến mất, như thể chưa từng xuất hiện.

Hỗn độn lui ẩn, nghiệp hỏa, lôi đình biến mất, cả đại điện trở lại như cũ.

Chỉ là thiếu đi một Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

Mấy vị thân truyền đệ tử đứng trong điện, ai nấy đều sắc mặt kinh hãi, trên mặt tràn đầy sự sợ hãi.

Trường Nhĩ Định Quang Tiên, cứ như vậy bị Sư tôn thần hình câu diệt.

Sư tôn không chút do dự giết chết y.

Ban đầu mọi người đều nghĩ đối phương là đến để nhận thưởng, nào ngờ lại nhận kết cục như vậy.

Bởi vì động đến việc đối phương tương lai phản bội Tiệt Giáo, trực tiếp bị Sư tôn diệt sát.

Trong số mấy người, người kinh ngạc nhất, chính là Trường Phong.【Trời đất!

Chuyện gì thế này?

Trường Nhĩ Định Quang Tiên vậy mà chết rồi!

Chết rồi!

Kịch bản rõ ràng không viết thế này, lẽ nào là vì mình?

Vì sự xuất hiện của mình, nên đã xảy ra biến cố, khiến Sư tôn thấu hiểu thiên cơ, biết được tương lai.

Sư tôn là thấu hiểu Trường Nhĩ Định Quang Tiên sẽ phản bội Tiệt Giáo, hay là đã thấu hiểu tình huống cụ thể của Phong Thần Lượng Kiếp rồi?

Hô!

Cái này cái này cái này...

Sư tôn biết được tương lai, vậy có tính ra mình muốn bỏ chạy không?

Ai!

Làm sao đây, sau này còn có thể an toàn bỏ chạy sao?】Nghĩ đến đây, Trường Phong sắc mặt hơi đổi.

Sư tôn quả không hổ là Thiên Đạo Thánh Nhân cùng tồn tại với Đại Đạo, thâm bất khả trắc.

Nhưng hành động đột ngột này của Thông Thiên, đã hoàn toàn phá vỡ kế hoạch của Trường Phong.

Tình thế vốn minh bạch, thoáng chốc lại có chút hỗn loạn.

Quan trọng hơn là, hắn không rõ Sư tôn có biết hắn có muốn bỏ chạy hay không.

Nếu biết thì sao?

Trường Nhĩ Định Quang Tiên còn bị giết không chút do dự, nếu là hắn, e là cũng chẳng tốt đẹp hơn là bao.

Trường Phong trong lòng buồn rầu, không khỏi khẽ ngẩng đầu.

Nào ngờ vừa vặn đối diện với ánh mắt Thông Thiên nhìn tới.

Trong lòng rùng mình, hắn vội vàng cúi đầu, thể hiện ra vẻ sợ hãi run rẩy.

"Hừ hừ!

Ngươi tiểu ngưu yêu này cũng biết sợ à!" Nghe tiếng lòng của tiểu ngưu yêu, Thông Thiên trong lòng vô cùng thư thái.

Cảm giác nắm giữ suy nghĩ của người khác, thật sự quá sảng khoái.

Đương nhiên cũng vì phỏng đoán của tiểu ngưu yêu mà cảm thấy kinh ngạc, đáng tiếc đối phương vĩnh viễn không biết tất cả mọi thứ đều đến từ tiếng lòng của hắn.

Trường Phong trong lòng bất an, Đa Bảo và những người khác bên cạnh đều chỉnh tề ngồi thẳng, ai nấy đều sợ hãi run người.

May mắn lúc này, âm thanh của Thông Thiên từ phía trên truyền

đến.

"Thôi được rồi!

Đã không còn chuyện gì, các ngươi hiện tại lui ra đi." "Đa Bảo!

Hãy kể chuyện Trường Nhĩ Định Quang Tiên cho chúng sư đệ, sư muội biết, nói rằng y đại nghịch bất đạo, phản bội Tiệt Giáo, đã bị Bản tọa đánh chết.

Đồng thời cảnh cáo tất cả đệ tử, nếu có kẻ phản giáo, tất tru!" "Tam Tiêu, chuyện tu luyện của Trường Phong sư đệ, hãy đặt trong lòng nhiều hơn, có thời gian hãy thường xuyên giao lưu với y." "Đệ tử tuân mệnh!" Đa Bảo, Tam Tiêu và những người khác, đều chắp hai tay, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Bọn họ thật sự sợ, Sư tôn đột nhiên nói rằng ai đó trong bọn họ tương lai cũng sẽ phản bội Tiệt Giáo.

Chuyện như vậy, thật sự không có cách nào giải thích.

Đa Bảo và những người khác thở phào nhẹ nhõm, Trường Phong lại trong lòng đại kinh.

Khi nói đến kẻ phản giáo, hắn luôn cảm thấy ánh mắt Sư tôn hữu ý vô ý quét qua người hắn. 【Toang rồi toang rồi!

Chẳng lẽ Sư tôn thật sự đã phát hiện mình muốn bỏ chạy sao?

Chuyện của Trường Nhĩ Định Quang Tiên là giết gà dọa khỉ, hay là gõ núi động hổ đây.

Cái này cái này, sau này làm sao đây?

Muốn an toàn bỏ chạy cũng không được nữa.

Chẳng lẽ thật sự phải trói mình vào con thuyền lớn Tiệt Giáo sao?

Không được!

Nhất định phải nghĩ cách!】 Trường Phong rất sầu, vô cùng sầu!

Trường Nhĩ Định Quang Tiên tuy rằng đã chết, nhưng Thông Thiên Giáo Chủ một mình chắc chắn không đấu lại mấy người Lão Tử.

Hơn nữa trước Vạn Tiên Đại Trận, đã có không ít đệ tử vẫn lạc, Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu và cả Triệu Công Minh đều nằm trong số đó.

Theo Trường Phong thấy, sự tồn tại của Trường Nhĩ Định Quang Tiên chỉ có thể ảnh hưởng một phần nhỏ, chứ không thể quyết định đại cục của Phong Thần.

Dù sao thì những điều này vốn dĩ là thiên đạo định số.

Rất nhiều chuyện, có thể nói là đã định sẵn từ khi Đạo Tổ giảng đạo ở Tử Tiêu Cung rồi.

Thông Thiên Giáo Chủ vì sao lại có được Tru Tiên Tứ Kiếm, bởi vì điều này vốn dĩ đã được tính toán kỹ lưỡng.

Bởi vậy, việc ở trong Tiệt Giáo vẫn vô cùng nguy hiểm.

"Tiểu ngưu yêu này đúng là có ý định bỏ chạy không chết, vậy mà còn muốn bỏ chạy." Nghe tiếng lòng của Trường Phong, Thông Thiên trong lòng có chút tức giận.

Danh hiệu thân truyền đệ tử đã ban, cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng đã ban, còn cảnh cáo một trận thật tốt.

Không ngờ vẫn không thể dập tắt ý nghĩ trong lòng tiểu ngưu yêu.

Nhưng y cũng không vội, trong thời gian ngắn Trường Phong chắc chắn không dám chạy.

Y là Thiên Đạo Thánh Nhân, còn có thể nghe thấy tiếng lòng của đối phương, không tin còn không trị được một tiểu ngưu yêu.

Trường Phong đang ưu sầu, không biết từ lúc nào đã bước ra khỏi

Bích Du Cung.

Nhìn bầu trời rộng lớn trước mắt, Trường Phong thở dài thườn thượt.

"Trường Phong sư đệ, ngươi hiện giờ đã là thân truyền đệ tử của Sư tôn, lại còn nhận được cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, sao còn ở đây than thở như vậy." Quỳnh Tiêu bước ra, nghe thấy động tĩnh bên cạnh, nghiêng đầu tò mò hỏi.

Mặc dù vừa rồi trong đại điện, bọn họ ai nấy đều sợ hãi không dám thở mạnh một tiếng, nhưng hiện tại thì đều đã ra ngoài rồi.

Hơn nữa so với bọn họ, Trường Phong có thể nói là thu hoạch rất lớn.

Không chỉ trở thành thân truyền đệ tử, mà còn nhận được một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Không chút nghi ngờ, Trường Phong đã nhận được sự yêu thương của Sư tôn.

Liếc nhìn Quỳnh Tiêu xinh đẹp linh tú bên cạnh, Trường Phong lắc đầu, không trả lời.

Nhận được một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, cố nhiên rất vui, nhưng hắn trong thời gian ngắn chắc chắn không thể rời khỏi Kim Ngao Đảo.

Đừng nói đến chuyện bỏ chạy, sau khi trở thành thân truyền đệ tử, hắn nhất định sẽ bị toàn bộ môn nhân Tiệt Giáo chú ý, sau này làm sao còn có thể làm cá mặn.

Những năm nay ẩn cư trên Kim Ngao Đảo, e là công cốc.

Một khi ràng buộc với mọi người trong Tiệt Giáo sâu sắc, đến lúc lượng kiếp đến, muốn trốn cũng không trốn được.

Hơn nữa cái chết của Trường Nhĩ Định Quang Tiên, cũng khiến hắn có chút mơ hồ.

Kịch bản quen thuộc, cũng coi như là một lợi thế lớn của hắn.

Hiện tại dường như đã xảy ra biến cố lớn.

Sầu!

Trường Phong hiện giờ vô cùng sầu!

Thấy dáng vẻ của Trường Phong, Quỳnh Tiêu bĩu môi, vô cùng khó hiểu.

Còn Vân Tiêu bên cạnh khẽ mỉm cười, vuốt ve mái tóc mai xanh biếc, mở miệng nói: "Chắc chắn là Trường Phong sư đệ nhìn thấy Định Quang Tiên bị đánh chết, nên có chút buồn rầu." "Hừ!

Trường Nhĩ Định Quang Tiên đó phản bội Sư tôn, phản bội Tiệt Giáo, chết cũng đáng." Nghe vậy Quỳnh Tiêu nhăn mũi kiều diễm, hắn học nói.

Nàng không cho rằng Sư tôn có lỗi, chính là Trường Nhĩ Định Quang Tiên đó lòng lang dạ sói.

Đáng lẽ phải thần hồn câu diệt!

Chết cũng đáng đời!

"Tam muội ngốc nghếch của ta!

Chương 10

Lời tuy nói vậy, nhưng dù sao Trường Phong sư đệ là cùng Trường Nhĩ Định Quang Tiên đi vào, đối phương đột nhiên bị xóa sổ, tự nhiên trong lòng ngũ vị tạp trần." Vân Tiêu khẽ cười, nhẹ giọng nói.

Quỳnh Tiêu đứng giữa không trung phồng má, lắc đầu.

"Không nghĩ thông!" "Ngốc!" Vân Tiêu không nói nữa, còn Bích Tiêu bên cạnh khẽ mở môi ngà, từ từ thốt ra một chữ.

"Nhị tỷ!

Tỷ lại mắng muội!" Nghe vậy Quỳnh Tiêu liền không vui, giả vờ nhe răng múa vuốt nhào tới.

Trong khoảnh khắc, tay áo bay múa, tiếng kêu kiều diễm không ngừng.

Trường Phong vốn đang buồn bực trong lòng thấy vậy, tâm tình cũng thư thái không ít.

Tam Tiêu ai nấy đều xinh đẹp như tiên, giờ đây đùa giỡn nhau, lại càng mỹ lệ không tả xiết.

Những thứ tốt đẹp, luôn có thể khiến người ta tâm tình vui vẻ hơn một chút. 【Ai!

Nghĩ mấy cái này làm gì, cứ đi một bước tính một bước đã!

Ba tỷ muội Tam Tiêu này quả thật không phải dạng vừa đâu, Vân Tiêu đoan trang thanh nhã, Bích Tiêu thanh lãnh ngọc khiết, Quỳnh Tiêu linh động hoạt bát.

Mùi hương thoang thoảng trong không khí này, cũng khiến người

ta say mê, kết thành đạo lữ chắc chắn sướng rơn.】 "Nhị tỷ!

Trường Phong sư đệ đang nhìn trộm tỷ!" Đột nhiên một tiếng kinh hô vang lên.

Bích Tiêu giữa không trung vội vàng dừng thân hình, quay người liếc một cái, quả nhiên đối diện với ánh mắt Trường Phong.

Ánh mắt nóng bỏng không hề che giấu đó, khiến Bích Tiêu kiều khu run lên.

Nàng thân là một trong Tam Tiêu, hơn nữa còn là thân truyền đệ tử của Thông Thiên.

Đâu có ai dám nhìn nàng không kiêng nể gì như vậy.

Đối mặt với việc bị Quỳnh Tiêu bắt tại trận, Trường Phong không hề xấu hổ, ngược lại thản nhiên đáp: "Quỳnh Tiêu sư tỷ nói lời này sai rồi, đây là chính đại quang minh thưởng thức, đâu có nói gì là nhìn trộm." Tam Tiêu: … Lời nói đường hoàng của Trường Phong, khiến ba người ngây người tại chỗ.

Ngay cả Quỳnh Tiêu vốn tính hoạt bát, cũng có chút không biết nói gì.

Nhìn trộm mà cũng có thể nói thản nhiên như vậy.

Bọn họ phát hiện, vị sư đệ mới đến này, ngoài việc vô cùng thần bí, da mặt còn không phải loại bình thường.

"Hừ!

Trường Phong sư đệ, vậy ngươi đang thưởng thức nhị tỷ của ta điều gì?" Quỳnh Tiêu nhăn mũi kiều diễm, ngẩng mặt hỏi.

Đối mặt với Quỳnh Tiêu tiến tới gần, Trường Phong phủi phủi tay áo, khẽ đáp: "Quỳnh Tiêu sư tỷ không chỉ xinh đẹp như tranh, yểu điệu thướt tha, mà còn hoạt bát hiếu động, khiến người ta nhịn không

được muốn thân cận, tâm sinh yêu mến.” Quỳnh Tiêu nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Nàng rõ ràng hỏi Trường Phong thưởng thức nhị tỷ Bích Tiêu điều gì, nào ngờ đối phương lại nói về nàng.

Câu trả lời đột ngột này của Trường Phong, cũng khiến Bích Tiêu đang có chút mong đợi ở xa, trong lòng hơi tiếc nuối.

“Trường Phong sư đệ, thật là dẻo mồm dẻo miệng, ta hỏi nhị tỷ của ngươi mà, ngươi sao lại nói về ta.” Mặc dù là giọng oán trách, nhưng rất rõ ràng có thể thấy Quỳnh Tiêu đang vui vẻ.

Trên khuôn mặt kiều diễm, tràn đầy sự vui mừng.

Quả nhiên!

Chỉ cần là phụ nữ, bất kể là tiên nữ, hay nữ gì, đều thích nghe lời khen ngợi.

“Bích Tiêu sư tỷ như nữ thần băng tuyết giữa thiên địa, nhìn qua lạnh lùng, người lạ chớ đến, nhưng chính cái vẻ cao lãnh không nhiễm hồng trần này, càng hấp dẫn ánh mắt của chúng sinh.” Lời nói của Trường Phong, khiến Bích Tiêu vốn có chút thất vọng khẽ giật mình, trong lòng vậy mà lại gợn lên những gợn sóng nhàn nhạt.

Tuy thân là thân truyền đệ tử của Tiệt Giáo, nhưng nàng chưa từng nghe qua những lời khen ngợi như vậy.

“Đẹp không nhiễm hồng trần!

Chậc chậc chậc!” Nghe vậy Quỳnh Tiêu, nghiêng đầu không ngừng nháy mắt với Bích Tiêu.

Khiến đối phương, cũng kiều diễm đỏ mặt, nhưng thoáng chốc lại khôi phục như cũ.

Đương nhiên, sự vui vẻ trong lòng vẫn có.

Đợi khi thấy Vân Tiêu vẫn đứng đó, Quỳnh Tiêu vội vàng tò mò hỏi: "Vậy đại tỷ của muội thì sao?" Vân Tiêu vốn đứng một bên mỉm cười nghe, khẽ giật mình.

Sao đột nhiên lại kéo nàng vào.

Nhưng ánh mắt quét qua Trường Phong, trong lòng cũng có chút mong đợi.

Ba tỷ muội bọn họ tuy hóa hình rất sớm, nhưng tiếp xúc với dị tính thật sự quá ít.

Sau khi bái nhập Tiệt Giáo, vì thân phận mà cũng không ai dám nói những lời khen ngợi này với bọn họ.

"Vân Tiêu sư tỷ ôn văn nhĩ nhã, chỉ cần nhìn một chút đã cho người ta cảm giác ôn nhuận như nước, vẻ đẹp điềm tĩnh đạm nhiên này, cũng vô cùng khiến người ta say đắm." "Ôn nhuận như nước, điềm tĩnh đạm nhiên mỹ…" Nghe Trường Phong bình phẩm, Vân Tiêu thanh mâu sáng lên.

Điều này hoàn toàn nói đúng tâm khảm của nàng.

Một đôi mắt, hơi mang vẻ kinh ngạc quét qua Trường Phong.

Một tràng bình phẩm của Trường Phong, khiến Tam Tiêu đối với vị sư đệ mới đến này càng thêm tò mò.

Nhưng Trường Phong đâu nghĩ nhiều như vậy, chắp hai tay, vui vẻ nói: "Mấy vị sư tỷ, sư đệ có việc, xin phép đi trước." Tam Tiêu tuy xinh đẹp, nhưng Trường Phong đâu có ý định ở lâu.

Tuy đã trở thành thân truyền đệ tử, vẫn phải giữ khoảng cách với bọn họ.

Dù sao trong lòng hắn vẫn còn nghĩ đến việc bỏ chạy.

"Trường Phong sư đệ, Sư tôn đã dặn chúng ta phải chỉ điểm

ngươi thật tốt, ngươi định đi đâu vậy?" Thấy Trường Phong muốn rời đi, Quỳnh Tiêu vội vàng tiến lên nói.

Vị sư đệ mới này thú vị như vậy, nàng còn muốn giao lưu nhiều hơn nữa.

"Không sai!

Động phủ của ngươi đừng về nữa, cứ tìm một phủ đệ ở gần Bích Du Cung này đi." Vân Tiêu đứng bên cạnh, cũng nhẹ giọng mở lời.

Thân là thân truyền đệ tử, cảnh giới của Trường Phong, quả thật quá thấp.

Thiên Tiên!

Có thể nói là vừa mới bước vào cảnh giới tiên.

Có chút không xứng với thân phận thân truyền đệ tử của Thánh Nhân.

Nếu đi lại bên ngoài, sẽ thực sự làm mất mặt Sư tôn.

"A?" Trường Phong kinh hô một tiếng.

Lời khen vừa rồi, tuy có lời thật lòng của hắn, nhưng đồng thời còn có những tính toán khác.

Hắn tự mình nằm yên là có thể mạnh lên, đâu cần ai chỉ điểm.

Hơn nữa Thiên Tiên, cũng không phải cảnh giới thật sự của hắn.

Ban đầu hắn nghĩ khen Tam Tiêu bay bổng, sau đó mình có thể chuồn êm.

Nào ngờ đối phương vẫn còn nhớ lời phân phó của Sư tôn.

Vu Yêu Lượng Kiếp vừa mới qua chưa lâu, lúc này Tam Tiêu còn chưa đến Tam Tiên Đảo.

Phần lớn đệ tử Tiệt Giáo, đều ở trên Kim Ngao Đảo.

Còn mấy vị thân truyền đệ tử của bọn họ, cơ bản đều ở xung quanh Bích Du Cung.

Nếu ở lại đây, tuyệt đối sẽ bị vạn chúng chú mục.

Không muốn thu hút sự chú ý cũng không được.

Hơn nữa ở gần Bích Du Cung như vậy, Trường Phong cảm thấy rất không an toàn.

Dưới mí mắt Sư tôn, sau này làm sao còn có thể vui vẻ bỏ chạy.

Cho dù là an phận ở yên, e rằng cũng không có ngày tháng yên bình.

"Sư tỷ!

Điều đó không cần đâu, đệ tử đối với động phủ nhỏ của mình vẫn rất hoài niệm, không cần phải dọn qua đây đâu." Trường Phong tránh nặng tìm nhẹ, mỉm cười đáp lại.

"Vậy chuyện cảnh giới của ngươi thì sao?" Vân Tiêu kinh ngạc liếc nhìn Trường Phong, lại lần nữa mở miệng nói.

Vị Trường Phong sư đệ này thật sự rất kỳ lạ.

Vừa rồi còn khen ngợi ba tỷ muội bọn họ rất tốt, hiện giờ chủ động mời ở lại, vậy mà lại từ chối.

Ba tỷ muội Tam Tiêu bọn họ tuy trở thành thân truyền đệ tử muộn nhất, nhưng cảnh giới không hề kém.

Đặc biệt là Vân Tiêu, một thân đạo hạnh chỉ kém Đa Bảo.

Có thể nhận được sự chỉ điểm của nàng, cũng là một điều tốt hiếm có, huống chi Trường Phong còn là một nam tính.

Cơ hội như vậy, tự nhiên nên càng thêm trân trọng.

"Cái này không sao, đệ tử bây giờ về, sẽ lập tức an tâm tu luyện,

tuyệt đối không phụ lòng Sư tôn đã gửi gắm.” Trường Phong phất tay, nói xong liền muốn bay về phía xa.

Ở gần Bích Du Cung như vậy, sau này làm sao còn có thể bỏ chạy.

Tam Tiêu tuy rất tốt, nhưng ý định bỏ chạy của Trường Phong vẫn không chết.

Hành động đột ngột này của Trường Phong, khiến Tam Tiêu đều kinh ngạc.

Bọn họ nhìn nhau, hơi ngây người.

Chỉ điểm Trường Phong, là do Sư tôn đích thân phân phó.

Hơn nữa khi ra ngoài, Sư tôn còn nhấn mạnh.

Nào ngờ vị Trường Phong sư đệ này, vừa ra khỏi Bích Du Cung đã muốn một mình rời đi.

Thông Thiên trong Bích Du Cung, tự nhiên nhìn thấy rõ ràng tình cảnh bên ngoài.

“Tiểu ngưu yêu này đúng là một tên cứng đầu.” “Bản tọa hào sảng, đại độ như vậy, vậy mà vẫn không chịu bỏ ý định.” “Đáng tiếc!

Bản tọa biết rõ trong lòng ngươi nghĩ gì, ngươi không thoát khỏi lòng bàn tay ta.” Thông Thiên khẽ hừ một tiếng, tiếng đạo âm cuồn cuộn truyền ra ngoài.

“Tiểu ngưu yêu, ngươi cứ tu luyện ở động phủ bên cạnh Tam Tiên Động đi.” Giọng nói nhàn nhạt, nhưng mang theo vẻ không thể nghi ngờ.

“A?” Trường Phong đang nhanh chóng bay về phía xa, thân hình dừng lại, trực tiếp cứng đơ tại chỗ. 【Lần này thì toang thật rồi.

Mình rõ ràng đã thể hiện rất bình thường, vì sao Sư tôn vẫn không buông tha mình.

Giờ đây một chút cơ hội cũng không còn nữa.】 Cảm giác trong lòng càng lúc càng không ổn.

Trường Phong vô cùng buồn bực, hắn hoàn toàn không thể hiểu được, vì sao Sư tôn lại quan tâm hắn đến vậy.

Hắn rõ ràng chỉ là một đệ tử bình thường của Tiệt Giáo.

Trường Phong trong lòng hiện tại có chút hối hận, ban đầu không nên nằm yên hai ngàn năm trên Kim Ngao Đảo.

Sớm rời khỏi nơi này, đâu ra nhiều phiền phức như vậy.

Nhưng hối hận cũng vô dụng, dù sao lần đầu đến Hồng Hoang thế giới, trong lòng hắn vẫn rất muốn gặp Thông Thiên, Tam Tiêu và những người khác.

Nào ngờ sự phát triển cuối cùng của sự việc, hoàn toàn vượt ngoài sức tưởng tượng của hắn.

"Đệ tử hiểu, đệ tử xin phép về thu dọn một chút." Trường Phong cúi đầu, chắp tay về phía Bích Du Cung, cung kính đáp.

Ngay sau đó cúi đầu ủ rũ bay về động phủ ban đầu.

Bỏ chạy?

Hiện tại chắc chắn không còn cơ hội nữa.

Nói không chừng, lúc này Sư tôn vẫn đang chú ý hắn.

Tam Tiêu ở xa, nhìn thấy động tác của Trường Phong, đều ngây người.

Ngay sau đó trong đầu liền hiểu ra, chắc chắn là Sư tôn có phân phó.

"Hi hi!

Vị Trường Phong sư đệ này thú vị quá." Nhìn Trường Phong mặt

mày buồn rầu rời đi, Quỳnh Tiêu vẻ mặt vui vẻ.

Đối với vị sư đệ này, nàng càng lúc càng tò mò.

"Đại tỷ!

Vị Trường Phong sư đệ này rốt cuộc có gì đặc biệt, mà lại khiến Sư tôn coi trọng đến vậy?" Bích Tiêu lạnh lùng bên cạnh, cũng phá lệ nói một đoạn dài.

"Ôi!

Nhị tỷ, tỷ cũng tò mò về vị Trường Phong sư đệ này sao?" Vân Tiêu còn chưa trả lời, Quỳnh Tiêu bên cạnh lại vẻ mặt kỳ quái tiếp lời.

Vẻ mặt nháy mắt ra hiệu đó, dường như trong lời nói có hàm ý.

"Tiểu nha đầu nhà ngươi, có phải lại muốn ăn đòn không!" Đối diện với ánh mắt đầy thâm ý của Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu kiều diễm hơi giận.

Nhìn hai nữ lại đang đùa giỡn nhau bên cạnh, Vân Tiêu khẽ lắc đầu.

Nhìn bóng lưng Trường Phong rời đi ở xa, trong lòng cũng vô cùng tò mò.

Mấy ngàn năm quang âm, mới tu luyện đến cảnh giới Thiên Tiên, rốt cuộc có điểm gì đáng để Sư tôn coi trọng đến vậy.

Tam Tiêu trong lòng tò mò, một bên khác, chúng đệ tử Tiệt Giáo đã nổ tung.

Chỉ vì Đa Bảo sư huynh đã tuyên bố hai chuyện.

Một: Trường Phong sư đệ phúc duyên thâm hậu, sau Đa Bảo, Kim Linh, Vô Đương, Quy Linh, Triệu Công Minh, Tam Tiêu tỷ muội, được Sư tôn Thông Thiên Giáo Chủ nhận làm thân truyền đệ tử thứ

chín, hưởng tài nguyên tu luyện tốt nhất của Tiệt Giáo, chúng đệ tử không được mạo phạm.

Hai: Trường Nhĩ Định Quang Tiên đại nghịch bất đạo, phản bội Sư tôn, phản bội Tiệt Giáo, không thể tha thứ, đã bị Sư tôn xóa sổ, chúng đệ tử Tiệt Giáo nên lấy đó làm gương.

Hai tin tức này vừa ra, Kim Ngao Đảo một mảnh xôn xao.

Không chỉ là Trường Phong được nhận làm thân truyền đệ tử, mà còn là chuyện của Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

Chương 11

Trước đây khi Sư tôn giảng đạo kết thúc, không ít người trong bọn họ đã thấy Trường Phong.

Vị đó chẳng qua là một trong hàng triệu đệ tử Tiệt Giáo rất bình thường, cảnh giới cũng chỉ Thiên Tiên, vậy mà lại được Sư tôn nhận làm thân truyền đệ tử.

Cửu là cực hạn, Trường Phong này rất có thể là thân truyền đệ tử cuối cùng của Sư tôn.

Tuy kinh ngạc, nhưng vẫn còn xa mới chấn động bằng cái chết của Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

Hàng trăm vạn môn nhân Tiệt Giáo, thân là một trong Thất Tiên tùy thị của Sư tôn Trường Nhĩ Định Quang Tiên, vậy mà lại phản giáo, hơn nữa còn là người duy nhất.

"Hừ!

Lão phu cả đời ghét nhất phản đồ, tên này chết đáng đời." "Nói ra thật châm biếm, ban đầu ta còn nghĩ Trường Nhĩ Định Quang Tiên được Sư tôn coi trọng, từ đó một bước lên mây, nào ngờ lại là một kẻ ăn cây táo rào cây sung." "Đúng vậy!

Nói ra, gã này bình thường cần cù siêng năng, nào ngờ lại là hạng người lòng lang dạ sói như vậy." "Ta nhổ!

Thật sự làm mất mặt chúng ta tùy thị Thất Tiên, trước đây Sư tôn còn yêu thương y như vậy, không ngờ lại là thế này." "Đều tại chúng ta mắt kém, vẫn là Sư tôn anh minh thần võ, thấu hiểu được lòng lang dạ sói của y." "Sư tôn mắt sáng lòng tinh, giết rất tốt!" Hàng vạn đệ tử Tiệt Giáo bàn tán xôn xao.

Ai nấy đều cho rằng Sư tôn giết rất tốt.

Kẻ ly kinh phản giáo.

Đáng tru!

Đương nhiên ngoài sự phẫn nộ, đối với một người khác là Trường Phong, cũng tràn ngập sự đố kỵ.

Với tu vi Thiên Tiên, được Sư tôn coi trọng nhận làm thân truyền đệ tử, lại còn ban cho Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Xuyên Tâm Tỏa.

Đây quả là một kỳ ngộ lớn.

Ngoài sự đố kỵ, ai nấy đều bắt đầu tìm hiểu về vị Trường Phong sư huynh đột nhiên xuất hiện này.

Dù sao trước đó, căn bản không mấy ai biết trong số đồng môn còn có một người như vậy.

Trường Phong chẳng buồn để ý tình hình bên ngoài.

Y né tránh các đệ tử Tiệt Giáo trên đảo, lòng như lửa đốt mà trở về động phủ.

May thay, tin tức y trở thành đệ tử thân truyền vẫn chưa hoàn toàn truyền ra.

Thêm vào đó, số người từng gặp y rất ít, nên y thuận lợi trở về động phủ của mình.

Một tiểu động phủ nép mình bên núi và nước, trông vô cùng bình thường giữa cả Kim Ngao Đảo.

Chui vào phủ, Trường Phong vội vàng đóng cửa động.

Y định né tránh Bích Du Cung một thời gian!

Dù sao y cũng nói sẽ về thu xếp, nhưng y đâu có nói thu xếp trong

bao lâu.

Theo Trường Phong, kéo dài được lúc nào hay lúc đó.

Chí ít, y cũng phải tránh qua được cái thời điểm đầu sóng ngọn gió này.

Dù có phải đến Bích Du Cung, cũng không thể là bây giờ.

Môn nhân Tiệt Giáo ai nấy đều hào sảng, giờ đây y vừa thành đệ tử thân truyền, những tên gia hỏa này nhất định sẽ lũ lượt đến bái phỏng.

Đây tuyệt đối không phải là điều Trường Phong mong muốn.

Nhận biết Tam Tiêu đã đủ rồi, y nào muốn quen biết cả Tiệt Giáo môn nhân.

Ràng buộc càng sâu, càng khó đứng ngoài cuộc.

Đương nhiên, đây cũng là lý do vì sao y lập tức phong bế động môn.

Mặc dù trên Kim Ngao Đảo không quen biết mấy đệ tử Tiệt Giáo, nhưng nằm yên hơn nghìn năm trên đó, y vẫn có vài người quen.

Trong tình cảnh này, tự nhiên là chẳng gặp một ai.

Nằm vật xuống chiếc giường lớn thoải mái, Trường Phong lập tức mở hệ thống.

Đạo hạnh mà Sư tôn giảng đạo một nghìn năm vừa rồi, y vẫn chưa dùng để đề thăng cảnh giới.Thảng Bình Hệ ThốngTúc chủ: Trường PhongCảnh giới: Thái Ất Huyền Tiên hậu kỳ (1507/7000)Đạo hạnh: 18250'Ha ha!

Hệ thống đúng là mạnh mẽ, rõ ràng mới chỉ trôi qua một nghìn năm, mà lại nhận được gần hai vạn năm đạo hạnh.' Nhìn màn hình trước mắt, Trường Phong mặt mày vô cùng vui vẻ.Tiêu hao hơn năm

nghìn bốn trăm năm đạo hạnh, y bước vào Thái Ất Huyền Tiên viên mãn.

Tiếp đó, lại tiêu hao một vạn năm đạo hạnh, y thành công bước vào Kim Tiên sơ kỳ.

Cùng với việc bước vào cảnh giới Kim Tiên, một luồng pháp lực tinh thuần từ đan điền dâng lên, thẳng đến thiên linh cái.

Trong chốc lát, một đóa nguyên khí chi hoa nhàn nhạt hiển hóa.

Kim Tiên, là một cột mốc phân thủy lĩnh trong tiên cảnh.

Đợi khi ngưng tụ Tinh, Khí, Thần tam hoa, là có thể bước vào hàng ngũ Thái Ất.

Trường Phong lúc này, trong Tiệt Giáo, đã có thể coi là có thực lực không tệ.Thảng Bình Hệ ThốngTúc chủ: Trường PhongCảnh giới: Kim Tiên sơ kỳ (2757/2W)Đạo hạnh: 0Chỉ là khi nhìn thấy số đạo hạnh cần để đột phá hiện tại, y trong lòng có chút u uất.

Hai vạn năm đạo hạnh, chỉ nằm không thôi cũng mất một nghìn năm.

Cùng với sự đột phá cảnh giới, đạo hạnh cần sau này chắc chắn sẽ càng nhiều.

Kế tiếp dù có nằm yên, tốc độ đột phá cũng sẽ không nhanh như trước.

Tuy Hồng Hoang không tính năm tháng, nhưng tốc độ đột phá này vẫn khiến y hơi trứng đông.Đúng lúc Trường Phong đang cảm khái trong lòng, đột nhiên một âm thanh máy móc truyền đến trong đầu.'Đinh!

Chúc mừng Túc chủ bước vào cảnh giới Kim Tiên, hệ thống sẽ tiến hành nâng cấp đơn giản.'Màn hình vốn đang sáng rõ trước mắt,

cũng biến thành một màu tuyết hoa.

Âm thanh máy móc này khiến Trường Phong ngẩn người, rồi mặt mày đại hỉ.

Đến Hồng Hoang sau khi có hệ thống, nhưng y chỉ nghe thấy giọng hệ thống lúc ban đầu.

Mấy năm nay, y chỉ nằm không mỗi ngày để nhận đạo hạnh, hệ thống cũng chưa từng có phản ứng.

Không ngờ giờ đây, cách mấy nghìn năm, lại lần nữa nghe thấy âm thanh này.

Hơn nữa còn là hệ thống nâng cấp.

Lần nâng cấp này, rõ ràng là để đối phó với những đột phá cảnh giới kế tiếp.'...Hệ thống nâng cấp thành công, cụ thể sự việc mời Túc chủ tự mình tra xét.'Chưa đầy một khắc, âm thanh trong đầu lại truyền đến, rồi im bặt.

Ngay sau đó, màn hình vốn tuyết hoa biến thành sáng rõ.Thảng Bình Hệ ThốngTúc chủ: Trường PhongCảnh giới: Kim Tiên sơ kỳ (2757/2W)Huyết mạch: Hậu Thiên Thử Thiết (1/500)Thần thông: VôĐạo hạnh: 0Thảng Bình Trị: 0Nhiệm vụ chính tuyến: Tích lũy Thảng Bình một nghìn nămNhiệm vụ hàng ngày 1: Ngủ đủ tám giờNhiệm vụ hàng ngày 2: Tắm nắng hai giờNhiệm vụ hàng ngày 3: Giữ tư thế thoải mái nhất, không động đậy một giờNhiệm vụ hàng ngày 4: Tận hưởng một bữa mỹ thực, ăn no căng bụngNhiệm vụ hàng ngày 5: Đắm chìm trong ôn nhu hương, thỏa sức phóng thích dục vọng của bản thân(Lời nhắc nhở: Trừ nhiệm vụ chính tuyến ra, các nhiệm vụ khác đều có thể chọn bỏ qua, ngày hôm sau sẽ làm mới.

Hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến có thể nhận được lượng lớn phần thưởng, hoàn thành nhiệm vụ hàng ngày có thể nhận được

Thảng Bình Trị và Đạo hạnh, hoàn thành tất cả nhiệm vụ hàng ngày trong ngày sẽ có phần thưởng thêm.

Thảng Bình Trị có thể dùng để rút thưởng!)(Chú: Trong ngày Thảng Bình đủ tám giờ, sẽ được tính là Thảng Bình một nghìn năm.)'Hô!' Nhìn màn hình hệ thống trước mắt, Trường Phong hít một hơi thật sâu.

So với màn hình hệ thống đơn giản trước kia, giờ đây có thể nói là thay đổi rất nhiều.

Không chỉ tăng thêm Huyết mạch, Thần thông, mà còn có thêm Thảng Bình Trị và nhiệm vụ.

Đây không hổ là Thảng Bình Hệ Thống, các nhiệm vụ hàng ngày cơ bản đều là làm sao cho thoải mái thì làm vậy.

Thậm chí ngay cả nhiệm vụ chính tuyến, cũng là Thảng Bình.

Trong lòng Trường Phong, chỉ có thể cảm thán một câu: 'Hệ thống này rất Thảng Bình!'Trong số các thay đổi của hệ thống, điều Trường Phong mong đợi nhất tự nhiên là Huyết mạch và Thảng Bình Trị.

Trong Hồng Hoang, chú trọng căn nguyên.

Mà cái căn nguyên này, suy cho cùng chính là huyết mạch.

Như Thông Thiên, Nguyên Thủy và những người khác hiện tại, đều là Tiên Thiên Ma Thần.

Còn Bàn Cổ Đại Thần khai thiên tích địa, chính là Hỗn Độn Ma Thần ở tầng thứ cao hơn.

Căn nguyên không tầm thường, tương lai thành tựu phi phàm, chiến lực cũng không phải thứ tầm thường có thể sánh được.

Một khi đề thăng huyết mạch đến Tiên Thiên, thậm chí Hỗn Độn, thực lực sẽ có thay đổi về chất.

Mà Thảng Bình Trị, tuyệt đối là con đường nhanh nhất để đề thăng thực lực lúc này.Trường Phong thầm niệm rút thưởng.

Trong chốc lát, một bánh xe Hỗn Độn khổng lồ xuất hiện trước mắt.

Bánh xe lơ lửng trong hư không, tựa như bao trùm cả bầu trời.

Bởi vì y hiện tại vẫn chưa có Thảng Bình Trị, nên toàn bộ bánh xe hiện lên màu xám xịt, hiển nhiên không thể xoay chuyển.

Trên bánh xe mây mù vờn quanh, Trường Phong chỉ có thể nhìn thấy vài chỗ.

Có tăng thêm tu vi đạo hạnh lượng lớn, có đề thăng huyết mạch, có thần thông, còn có pháp bảo.

Rõ ràng, rút thưởng rất quan trọng.

Muốn rút thưởng, nhất định phải có Thảng Bình Trị.

Mà con đường duy nhất để nhận được Thảng Bình Trị, chính là nhiệm vụ.'Nhiệm vụ chính tuyến thì dễ nói, chứ mấy nhiệm vụ hàng ngày này thì phiền phức rồi.' Nhìn hàng nhiệm vụ đó, Trường Phong trong lòng u uất.

Ba nhiệm vụ hàng ngày đầu tiên, không có vấn đề gì lớn.

Ngay cả tắm nắng, y cũng có thể giải quyết.

Quan trọng là hai cái nhiệm vụ phía sau.

Linh quả trên Kim Ngao Đảo không thiếu, nhưng y hiện tại không muốn ra ngoài.

Còn về nhiệm vụ hàng ngày cuối cùng, càng chỉ có thể đứng nhìn mà than thở.

Ôn nhu hương? 【Không biết tay trái tay phải có tính không!】

Một tiếng thở dài, Trường Phong trong đầu bỗng nhiên nghĩ đến Tam Tiêu.

Nhưng rõ ràng, điều này hơi không thực tế.'Thôi vậy!

Cứ nằm thử một cái xem sao.' Gạt bỏ những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, Trường Phong khẽ lẩm bẩm.

Chọn một tư thế thoải mái nhất, y từ từ nằm xuống.

Ngay sau đó, y vung tay, chỉ thấy trên đỉnh động, một chùm nắng chiếu vào, vừa vặn bao trùm lấy y.

Mấy nhiệm vụ hàng ngày này, rõ ràng có thể tiến hành đồng thời.

Bằng không, thì đâu còn gọi là Thảng Bình Hệ Thống.Một giờ sau.'Đinh!

Chúc mừng Túc chủ hoàn thành nhiệm vụ hàng ngày 3, nhận được một năm đạo hạnh, một điểm Thảng Bình Trị."Được được được!

Rất không tệ!' Âm thanh truyền đến trong đầu khiến Trường Phong trong lòng đại hỉ.

Trước đây dù nằm không cũng có thể nhận được đạo hạnh, nhưng phải mất khoảng hai mươi ngày mới nhận được một năm đạo hạnh.

Giờ đây hoàn thành một nhiệm vụ hàng ngày, đã có thể nhận được một năm đạo hạnh.

Đây có thể nói là một bước nhảy vọt lớn.

Hơn nữa lúc này, y vẫn còn mấy nhiệm vụ hàng ngày nữa.

Nếu hoàn thành cả năm nhiệm vụ hàng ngày này, y sẽ nhận được năm năm đạo hạnh.

Một ngày năm năm, một năm sẽ là hơn một nghìn tám trăm năm đạo hạnh.

Khoảng mười năm, là có thể tích lũy hai vạn năm đạo hạnh.

Hơn nữa hoàn thành tất cả nhiệm vụ hàng ngày, còn có phần thưởng thêm.

Điều này có nghĩa là đạo hạnh nhận được sẽ càng nhiều.

Đột phá sẽ trở nên càng đơn giản.'Ha ha ha!

Thảng Bình Hệ Thống, quả nhiên ngầu lòi.' Tính sổ một lượt, Trường Phong trong lòng lập tức nở hoa.

Bất kể sau này có thể trốn thoát thành công hay không, thực lực càng mạnh thì luôn không sai.Trường Phong thoải mái nằm trong động phủ tắm nắng, còn bên ngoài, các đệ tử Tiệt Giáo thì đều ngơ ngác.Sư tôn vừa thu nhận một vị đệ tử thân truyền mới, ai nấy đều đứng chờ bên ngoài Bích Du Cung.

Nào ngờ lâu như vậy trôi qua, vẫn không thấy vị Trường Phong sư huynh kia xuất hiện.

Đã thành đệ tử thân truyền của Sư tôn, sao cũng phải lộ mặt trước mọi người chứ.

Dù sao, hiện tại vẫn còn không ít người chưa từng gặp Trường Phong.

Đệ tử thân truyền thứ chín của Sư tôn, đó chính là sư huynh của họ, nhất định phải để các sư đệ, sư muội này nhận biết.

Dưới sự dẫn dắt của vài người quen biết Trường Phong, không ít đệ tử Tiệt Giáo đã đến trước động phủ của Trường Phong.

Nhưng lại phát hiện vị sư huynh vừa mới được thu nhận này, lại bế quan rồi.

Các đồng môn bình thường còn có thể truyền âm, lưu lời nhắn, nhưng đối với Trường Phong thì họ đâu dám xông vào.

Nán lại một lúc, lập tức ai nấy đều tiếc nuối rời đi.Lúc này, Thông Thiên trong Bích Du Cung cũng phát hiện Trường Phong vẫn chưa trở về.

Thần niệm tức thì tỏa ra.

Lần đầu tiên, y đã phát hiện Trường Phong đang đóng chặt động phủ. 'Tiểu ngưu yêu đáng ghét này, lại đóng cửa ở nhà tắm nắng!' Vẻ mặt thoải mái của Trường Phong khiến Thông Thiên giận run người.

Vừa nãy còn đồng ý với y rằng sẽ về nhà thu xếp một chút.

Thu xếp như thế này sao?

Nếu là đóng chặt động phủ, bế quan tu luyện thì thôi.

Nhưng tên gia hỏa này đang làm gì?

Nằm tứ ngưỡng bát xoa trên giường, còn thi triển pháp thuật để một chùm nắng chiếu vào.

Thông Thiên nghi ngờ nghiêm trọng rằng tiểu ngưu yêu này sau khi trở về, liền thoải mái nằm trên giường, căn bản không hề thu xếp gì cả.

Tên gia hỏa này quả nhiên vẫn chưa từ bỏ ý định chạy trốn.【Ha ha!

Tắm nắng đủ hai giờ, không tệ!

Không tệ!】Tắm nắng!!!

Tiểu ngưu yêu này vội vàng chạy về, chính là để tắm nắng!

Vẻ mặt vô thức của Trường Phong khiến Thông Thiên giận đến nỗi chỉ muốn một chưởng đập chết y.【Bây giờ chỉ còn ngủ nữa thôi, cứ nằm yên mà ngủ một giấc đi.】Âm thanh lại truyền đến trong đầu, khiến mặt Thông Thiên xanh mét.

Tắm nắng xong, tiếp đó lại ngủ.

Chương 12

Tiểu ngưu yêu này căn bản không để lời y nói vào trong lòng.

Vừa định gọi đối phương đến, Thông Thiên thần niệm khẽ chuyển, trong lòng đã có tính toán.'Bản tọa sẽ bảo ba tiểu nha đầu Tam Tiêu đi gọi ngươi, xem ngươi làm thế nào cho phải.' Thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, từ một loạt hành động trước đây của Trường Phong, Thông Thiên đã sớm hiểu rõ ý đồ của y.

Không chỉ muốn chạy trốn, rời khỏi Kim Ngao Đảo, mà còn không thích có quá nhiều liên hệ với đệ tử Tiệt Giáo.

Đây cũng là lý do đối phương thà qua loa với y, cũng không muốn xuất hiện bây giờ.

Mà biểu hiện trước đây của tiểu ngưu yêu trên Kim Ngao Đảo, cũng vừa vặn chứng thực điều y đã suy đoán trong lòng.Lúc này, bên ngoài Tam Tiên Động cạnh Bích Du Cung, Quỳnh Tiêu đang ngồi trước cửa động, mắt mong mỏi nhìn về xa xa.

Vị Trường Phong sư đệ vừa được thu nhận kia, lâu như vậy rồi mà vẫn chưa đến.

Điều này khiến nàng rất nghi hoặc.

Quỳnh Tiêu từng nghi ngờ tên gia hỏa này, có phải lại trái lời Sư tôn không.

Dù sao trước đây trong Bích Du Cung, vị Trường Phong sư đệ này mấy lần từ chối danh hiệu đệ tử thân truyền. 'Tam muội!

Sư tôn giảng đạo vừa xong, còn không mau đi tĩnh tu.' Đúng lúc Quỳnh Tiêu nghi hoặc, phía sau một giọng nói ôn nhu truyền đến.

Thì ra là Vân Tiêu một thân y phục màu sắc, từ từ đi ra.'Biết rồi,

Đại tỷ!' Quỳnh Tiêu đứng dậy, vỗ vỗ bụi trên váy áo, gật đầu đáp lời.

Đang lúc hai người định bước vào động phủ, tâm bỗng cảm thấy gì đó, vội vàng quay người nhìn lại.

Một đạo hư ảnh nhàn nhạt ngưng tụ trong không trung, lại như đứng trong Hỗn Độn vô biên, không ở ngay gần.'Đệ tử bái kiến Sư tôn!' Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu chắp tay, cung kính đáp.

Bích Tiêu trong động phủ cũng nhanh chóng chạy ra.'Bản tọa đã chọn cho Trường Phong sư đệ của các ngươi một động phủ, các ngươi hãy mau chóng đưa nó đến.' Dặn dò xong, không đợi Tam Tiêu và những người khác đáp lời, thân ảnh Thông Thiên đã tiêu tán trong không trung.'Đệ tử tuân mệnh!' Một tiếng khẽ đáp hướng về Bích Du Cung.

Tam Tiêu ngẩng đầu, trong mắt đều là vẻ kinh nghi.'Đại tỷ!

Trường Phong sư đệ này lại được Sư tôn coi trọng đến vậy sao?' Thu lại ánh mắt nhìn về Bích Du Cung, Bích Tiêu hơi kinh ngạc hỏi.

Tìm một động phủ, hoàn toàn là một chuyện nhỏ, đâu cần đến Sư tôn đích thân ra mặt.

Tuy nhiên lời dặn dò của Thông Thiên cũng khiến nàng trong lòng có chút khó hiểu.

Sư tôn rõ ràng có thể tự mình thông báo, cớ sao lại phải để họ đích thân đi.'Quan tâm nhiều làm gì, chúng ta mau đi tìm Trường Phong sư đệ thôi.' Quỳnh Tiêu đâu nghĩ nhiều đến vậy, trong mắt mang theo sự mong đợi.

Đối với vị Trường Phong sư đệ này, nàng thật sự rất tò mò.'Ta nghe các đệ tử trên đảo nói, Trường Phong sư đệ phong bế động môn, chúng ta mau đi xem sao.' Vân Tiêu khẽ nhíu mày, nhẹ giọng mở lời.

Đối với ý định của Sư tôn, nàng cũng không hiểu.

Ngay sau đó ba người, không chút trì hoãn, thẳng tiến đến động phủ của Trường Phong.

Ba nữ đều là đệ tử thân truyền, chỉ cần hỏi thăm một chút, liền biết vị trí động phủ của Trường Phong.Tam Tiêu xuất hành, lại còn đến động phủ của đệ tử thân truyền mới Trường Phong.

Tin tức này, tức thì lan truyền khắp nơi.

Dọc đường nhìn thấy các môn nhân Tiệt Giáo, ai nấy đều tiến lên chào hỏi.

Họ không rời đi, mà đi theo phía sau.

Không chỉ vì Trường Phong, mà còn vì danh tiếng của Tam Tiêu.

Trên đảo không ngừng có môn nhân, đệ tử nhận được tin tức mà chạy đến.

Chỉ một lát sau, phía sau Tam Tiêu đã tụ tập một đám đông.

Trường Phong sư huynh với cảnh giới Thiên Tiên mà lại được Sư tôn yêu thương đến vậy, tự nhiên càng khiến họ tò mò.'Hừ!

Ngươi, tiểu ngưu yêu, bản tọa xem ngươi sau này còn làm sao mà ngày ngày trộm lười.' Sự thay đổi trên Kim Ngao Đảo, Thông Thiên đều nhìn thấy trong mắt.

Nhìn những thân ảnh đó, y trong lòng vô cùng đắc ý.

Tiểu ngưu yêu này thích ẩn mình trong động phủ, không tiếng tăm gì, không kết giao với ai, y lại cố tình khiến y trở thành tiêu điểm của vạn người chú ý.

Còn việc chạy trốn, rời khỏi Kim Ngao Đảo, đó lại càng là chuyện không thể.Trên Kim Ngao Đảo, đám đông đông đảo, hướng về một động phủ hẻo lánh.

Tam Tiêu dẫn theo rất nhiều đệ tử Tiệt Giáo, khí thế hùng hồn

xông đến chỗ y.

Mà Trường Phong lúc này vẫn đang ngủ trong động phủ, nào biết trên Kim Ngao Đảo đã xảy ra chuyện lớn.'Đại tỷ!

Cửa động bị phong ấn hoàn toàn rồi sao?' Quỳnh Tiêu vội vàng đến, vừa thấy pháp lực lưu chuyển trên cửa động, mặt đầy kinh ngạc.

Vị Trường Phong sư đệ này, quả thật như lời đồn là phong bế động môn.

Sư tôn đã chọn động phủ cho y, vậy mà y lại bế môn không ra.

Quỳnh Tiêu bây giờ thật sự từ tận đáy lòng khâm phục sự gan dạ của Trường Phong.

Tiệt Giáo nhiều môn nhân như vậy, còn ai dám hết lần này đến lần khác không nể mặt Sư tôn.

Nhưng vị tiểu sư đệ mới này lại làm được.

Quan trọng là Sư tôn còn không hề tức giận, lại còn lệnh cho họ đích thân đến mời.

Vị Trường Phong sư đệ này, quả thật không phải người bình thường.

Tam Tiêu nhìn nhau, sự tò mò trong lòng tự nhiên càng sâu.'Đại tỷ!

Chúng ta có nên phá vỡ phong ấn này không?' Bích Tiêu nhìn thoáng qua động phủ bình thường trước mặt, khẽ mở lời.

Đây là nhiệm vụ Sư tôn giao phó, họ đâu dám chậm trễ như Trường Phong.

Vân Tiêu vừa định đáp lời, nào ngờ trước mắt vang lên một tiếng động nhỏ.

Chỉ thấy pháp lực phong ấn động phủ, lại tự động tiêu

tán.'Trường Phong sư đệ đã biết chúng ta đến rồi, chúng ta mau vào đi thôi.' Thấy vậy Quỳnh Tiêu hơi ngẩn người, vội vàng vui vẻ chạy vào.

Vân Tiêu và Bích Tiêu đứng bên cạnh, trong mắt lại đầy vẻ khó hiểu.

Nhưng hai người cũng không nói nhiều, bước vào trong.

Các môn nhân Tiệt Giáo đi theo phía sau, không ai đi theo.

Mặc dù trước mắt là một động phủ đơn giản, nhưng bên trong lại ở Trường Phong sư huynh.

Không có sự cho phép của sư huynh, họ đâu dám tùy tiện xông vào.

Hơn nữa nhìn tình cảnh của ba vị sư tỷ Tam Tiêu, rõ ràng là có việc tìm Trường Phong sư huynh.Quỳnh Tiêu vui vẻ chạy vào, vừa mới rẽ vài góc, liền đứng ngây người trong hành lang.

Từ xa, nàng nhìn thấy một thân ảnh.

Chính là Trường Phong sư đệ của nàng.

Đối phương không ra đón họ, cũng không tu luyện.

Mà là nằm trên giường, ngủ say sưa.

Sư tôn giảng đạo vừa xong, tên gia hỏa này vội vã chạy về, chính là để ngủ sao?

Liên tiếp không nể mặt Sư tôn, chính là vì điều này sao?

Vân Tiêu và Bích Tiêu theo sau, cũng trừng mắt nhìn Trường Phong đang ngủ ngáy trong động phủ.

Nhìn thế này, pháp lực trên cửa động đột nhiên biến mất vừa rồi, hẳn không phải do Trường Phong ra tay.

Trừ Trường Phong ra, cả Kim Ngao Đảo này cũng chỉ có một vị

đó thôi.

Sư tôn rốt cuộc là vì sao?'Đại tỷ!

Trường Phong sư đệ này đang ngủ sao?' Bích Tiêu hoàn hồn, khẽ hỏi.

Vân Tiêu lắc đầu, nói với Quỳnh Tiêu bên cạnh: 'Tam muội!

Mau đi đánh thức Trường Phong sư đệ.' Ngủ hay không ngủ đều không quan trọng, cứ hoàn thành nhiệm vụ Sư tôn giao phó trước đã.

Nhưng tình cảnh trước mắt, không nghi ngờ gì khiến họ trong lòng càng thêm nghi hoặc.Quỳnh Tiêu từ từ bước lên, khẽ gọi: 'Trường Phong sư đệ!

Trường Phong sư đệ!' Nói rồi Quỳnh Tiêu, còn khẽ lay lay Trường Phong.'Ơ?

Ta sao lại nghe thấy giọng Quỳnh Tiêu sư tỷ, giọng nói này quả nhiên linh động duyệt nhĩ, thật là sảng khoái.' Tiếng lẩm bẩm của Trường Phong, vang vọng rõ ràng trong động.

Quỳnh Tiêu đang cúi người, tức thì mặt nhỏ đỏ bừng.

Nhưng chưa kịp nói gì, đột nhiên cảm giác cánh tay phải đang lay Trường Phong bị một thứ mềm mại bao bọc.

Thì ra là Trường Phong trên giường, đã nắm lấy bàn tay nhỏ của nàng.

Lần đầu tiên bị người khác phái nắm tay, Quỳnh Tiêu trong lòng hoảng hốt, như nai con loạn đâm.

Cả người đứng chôn chân tại chỗ, có chút không biết làm sao.

Vì bị thân hình Quỳnh Tiêu che khuất, Vân Tiêu và Bích Tiêu phía sau không nhìn thấy.

Vân Tiêu chậm rãi bước lên, kỳ lạ hỏi: 'Tam muội!

Muội sao vậy?"A!

Nga nga nga!

Không sao!' Quỳnh Tiêu hoàn hồn, kêu lên một tiếng kinh ngạc, vội vàng rút tay phải về.

Chỉ là khi rút về, nàng cảm thấy bàn tay nhỏ bị bóp một cái.Đúng lúc Quỳnh Tiêu mặt nhỏ đỏ bừng, Vân Tiêu, Bích Tiêu nghi hoặc, một làn sóng dao động nhàn nhạt khuếch tán trong động phủ.

Ba người với vẻ mặt khác nhau, đồng loạt co rụt mắt, nhìn về phía dao động.

Lại là Trường Phong đang nằm trên giường.

Dao động dần ổn định, cảnh giới của Trường Phong sư đệ từ 'Thiên Tiên trung kỳ' đã bước vào 'Thiên Tiên hậu kỳ'.

Trường Phong sư đệ thật sự đang tu luyện sao?

Lại còn đột phá.

Ngủ cũng có thể tu luyện.

Trong mắt ba người đầy vẻ không thể tin được.'Ơ!

Ba vị sư tỷ, các tỷ sao lại đến đây?' Trường Phong nằm trên giường, mở đôi mắt, mặt đầy kinh ngạc.

Lúc nắm lấy bàn tay mềm mại của Quỳnh Tiêu, y đã tỉnh rồi. 【Mình rõ ràng đã bố trí pháp lực ở cửa động, họ sao lại vào được.】 【Nhiệm vụ ngủ đủ tám giờ vẫn chưa hoàn thành mà.】【Mình bây giờ là cường giả Kim Tiên, không lý nào lại không cảm giác được chút nào, vậy thì rất có khả năng là Sư tôn giở trò quỷ.】【Xem ra là bị Sư tôn theo dõi sát sao rồi.】【Buồn quá!

Muốn nằm yên thôi mà cũng khó khăn đến vậy sao?】'Trường Phong sư đệ, đệ vừa nãy là đang tu luyện sao?' Vân Tiêu trên dưới đánh giá Trường Phong, kinh ngạc hỏi.

Nàng tu đạo lâu như vậy, còn chưa từng thấy ai tu luyện kiểu này.'Đương nhiên rồi, bằng không sư tỷ cho rằng ta đang ngủ sao.' Nhìn thoáng qua Quỳnh Tiêu bên cạnh với má hồng chưa phai, Trường Phong nói một cách nghiêm túc.

Làm như vậy, không chỉ để hóa giải sự ngượng ngùng của Quỳnh Tiêu, tự nhiên cũng có ý đồ riêng của y.

Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu nhìn nhau, ngơ ngác.

Chỉ có Quỳnh Tiêu cúi đầu nhỏ, trong mắt lướt qua một tia kỳ lạ.'Trường Phong sư đệ quả nhiên kỳ đặc, Sư tôn đã chọn cho sư đệ một động phủ, đặc biệt lệnh cho chúng ta đến dẫn Trường Phong sư đệ đi.' Vân Tiêu liếc nhìn Quỳnh Tiêu một cách khó hiểu, rồi tiếp tục nói.【Khốn kiếp!

Quả nhiên là cái lão trực nam Sư tôn đó.】【Gì mà vội vàng muốn mình chuyển qua vậy?

Sư tôn y sẽ không thật sự có ý với mình chứ?】【Mình đã bình thường đến vậy rồi, đẹp trai là sự kiên trì duy nhất của mình mà!】Nghe vậy, Trường Phong trong lòng u uất.

Vốn tưởng Thông Thiên sẽ không có tiếp xúc gì, không ngờ lại trở thành chướng ngại lớn nhất cho việc chạy trốn của y.

Giờ đây còn lệnh Tam Tiêu đích thân đến, e rằng y không chuyển cũng không được.

Trong tình cảnh này, chỉ có thể đổi chỗ khác mà nằm yên thôi.Trong lòng thở dài, Trường Phong chắp tay về phía Bích Du Cung, cung kính nói: 'Đa tạ Sư tôn hậu ái, vậy chúng ta bây giờ đi

thôi.'Thông Thiên, người lúc nào cũng chú ý đến Trường Phong, nghe thấy tiếng lòng của đối phương, trong lòng lại một trận bốc hỏa.

Tiểu ngưu yêu đáng ghét này.

Miệng thì nói cảm tạ y, nhưng trong lòng chẳng có lời nào hay.

Tuy nhiên từ tiếng lòng của Trường Phong, y lại nghe được không ít tin tức.

Tên gia hỏa này quả nhiên đã bước vào Kim Tiên.

Đương nhiên, hành động của đối phương coi việc ngủ là nhiệm vụ để hoàn thành, cũng khiến người khác phải ngưỡng mộ.

Không hổ là Đại Đạo Chi Tử, thời gian đến, cảnh giới tự nhiên thành, căn bản không cần tu luyện.'Được!

Trường Phong sư đệ, vậy đi theo chúng ta đi.' Vân Tiêu gật đầu, quay người đi về phía ngoài động.

Nhiệm vụ Sư tôn đích thân giao phó, nàng đâu dám có chút lơ là.'Quỳnh Tiêu sư tỷ, chúng ta đi thôi.' Trường Phong đang định theo kịp, thấy Quỳnh Tiêu vẫn còn đứng ngây tại chỗ, khẽ gọi một tiếng.'Hừ hừ!' Quỳnh Tiêu hoàn hồn, nhe hàm răng hổ nhỏ về phía Trường Phong, vội vàng đuổi theo.

Nàng luôn cảm thấy Trường Phong vừa rồi căn bản không hề tu luyện.

Nhưng cảnh giới của đối phương, lại thật sự đã đột phá.【A!

Thật là một tiểu tiên nữ đáng yêu, hoạt bát.】Nhìn bóng lưng Quỳnh Tiêu rời đi, Trường Phong trong mắt hồi vị.'Ha ha!

Ngươi, tiểu ngưu yêu, lần này xem ngươi làm sao thoát khỏi lòng bàn tay của Bản tọa.' Trong Bích Du Cung, Thông Thiên Giáo Chủ mặt đầy vui vẻ.

Tam Tiêu không rõ Trường Phong rốt cuộc có tu luyện hay không, nhưng y thì biết rất rõ.

Đối với những hành động nhỏ của Trường Phong vừa rồi, tự nhiên y cũng nhìn rõ mồn một.

Y không hề tức giận, ngược lại còn rất hưng phấn.Trường Phong thoải mái đi ra, vừa mới đến cửa động, lập tức ngẩn người.

Người đông như núi.

Trên trời, dưới đất, toàn là thân ảnh.

Ai nấy đều thò đầu thò cổ, nhìn vào động phủ của y.【Khốn kiếp!

Chuyện này rốt cuộc là sao?】Y đã nghĩ rằng lúc này xuất hiện, sẽ gặp phải không ít môn nhân Tiệt Giáo, nhưng hoàn toàn không ngờ đến tình cảnh trước mắt.

Người này quá đông đi!!!【Mình biết ngay mà cái chức đệ tử thân truyền này không dễ làm!】【Bây giờ vạn người chú ý, tuyệt đối không thể nán lại lâu, phải sớm nghĩ cách chạy trốn.】Nhìn đám thân ảnh đen nghịt trước mắt, Trường Phong trong lòng buồn không thể tả.

Cùng với việc thân phận đệ tử thân truyền của y lan truyền, sau này người quen biết môn nhân Tiệt Giáo chỉ càng ngày càng nhiều.

Nói không chừng vừa đến động phủ mới, từng sư đệ, sư muội lại đến bái kiến.

Chỉ dựa vào trốn tránh, tuyệt đối không phải kế lâu dài.'Thì ra đây là Trường Phong sư huynh, quả nhiên như lời đồn ngọc thụ lâm phong, như trích tiên giáng trần.''Trường Phong sư huynh quả thật chỉ có cảnh giới Thiên Tiên, cảnh giới này mà đã được Sư tôn coi trọng, chắc hẳn không lâu sau sẽ có thể một bước lên mây.''Ơ!

Trường Phong sư huynh hình như đã đột phá, trước đây ở Bích Du

Cung chỉ có cảnh giới Thiên Tiên trung kỳ.'Trường Phong vừa mới bước ra, liền nghe thấy từng lời tán dương.

Những lời tán dương này, không khiến y cảm thấy vui vẻ, ngược lại vô cùng ưu sầu.

Không nghi ngờ gì, sau ngày hôm nay, tất cả môn nhân Tiệt Giáo trên cả Kim Ngao Đảo đều sẽ nhận biết y.

Chương 13

Mọi nỗ lực trước đây, hoàn toàn công cốc.'Chư vị sư đệ, sư muội, Sư tôn có lệnh, Trường Phong xin không nán lại lâu.' Nhìn những môn nhân Tiệt Giáo đông đảo tiến lên chào hỏi, Trường Phong vội vàng chắp tay nói.

Những người này rất muốn quen biết y, nhưng y thì không muốn quen biết đối phương.

Y hiện tại chỉ muốn đến động phủ mới nằm yên, hoàn thành nhiệm vụ mỗi ngày, rồi tùy cơ ứng biến.

Có cơ hội chạy trốn, tuyệt đối không chần chừ.Nghe nói Trường Phong có sư mệnh trong người, những người vốn định tiến lên đành dừng bước.

Sau khi cáo biệt đông đảo môn nhân Tiệt Giáo, Trường Phong vội vã bỏ chạy.Nhìn Trường Phong đi trước một bước, Tam Tiêu trong mắt đều đầy vẻ kỳ lạ.

Tuy rằng quen biết vị sư đệ mới này chưa đầy một ngày, nhưng đối phương lại càng ngày càng thần bí.Mấy người đi đến động phủ mà Thông Thiên đã chuẩn bị cho Trường Phong.

Quả nhiên không đơn giản như vậy.

Bên ngoài Bích Du Cung, gần Tam Tiên Động, hơn nữa vị trí vô cùng bắt mắt.

Trường Phong từ tận đáy lòng từ chối, nhưng y hiểu rõ mình căn bản không có lựa chọn.

Lúc này đây, nói không chừng Sư tôn vẫn đang lén lút chú ý đến y.

Để phòng lại xảy ra chuyện gì không hay, Trường Phong cảm thấy

vẫn nên thuận theo thì hơn.Đang định từ biệt Tam Tiêu để trở về tiếp tục nằm yên, Trường Phong chợt nhớ ra còn một nhiệm vụ "ăn no căng bụng".'Vân Tiêu sư tỷ, sư đệ bụng hơi đói rồi, không biết có chút quả tiên rượu tiên nào không?' Trường Phong sờ bụng, hơi ngượng ngùng hỏi.Vân Tiêu: ???Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu bên cạnh cũng ngây người.

Lúc này không phải nên chuyên tâm cảm ngộ đạo lý Sư tôn vừa giảng sao.

Lại đi ăn uống thứ gì.

Hơn nữa họ đều đã ở cảnh giới Tiên, căn bản không có khái niệm 'đói'.Tuy nghi hoặc, nhưng Vân Tiêu vẫn khẽ đáp: 'Nếu vậy, có thể đến Tam Tiên Động của ta ngồi chơi."Được được được!' Đã vạn người chú ý rồi, Trường Phong nào dám bỏ lỡ nhiệm vụ này.

Nói rồi y, dẫn đầu chạy về phía Tam Tiên Động.

Tam Tiêu đang đứng trên không trung, nhìn nhau, trong mắt càng ngày càng kỳ lạ.Ba người theo sát phía sau, bước vào phủ, ngay sau đó lấy ra một ít linh quả cho Trường Phong.Giây tiếp theo, ba người lại lần nữa ngây người.

Vị sư đệ này của họ, đâu còn vẻ ngượng ngùng vừa rồi, một chút cũng không khách khí.

Tả hữu khai cung, hồ ăn hải uống.

Lại còn chẳng thèm để ý đến họ.

Nhiệm vụ ăn no căng bụng, không hiển thị mất bao nhiêu thời gian, Trường Phong tự nhiên không dám lãng phí.

Dù sao vẫn còn một nhiệm vụ ngủ đủ tám giờ đang chờ y.Khoảng nửa giờ sau, một tiếng nhắc nhở quen thuộc truyền đến trong đầu.

Trường Phong trong lòng đại hỉ, chắp tay, hưng phấn nói: 'Đa tạ ba vị sư tỷ khoản đãi, sư đệ xin phép cáo từ trước, ngày khác nhất định sẽ hậu đãi."A nga nga!

Không có gì!' Vân Tiêu cũng bị một loạt hành động này của Trường Phong làm cho có chút mơ hồ.

Ba nữ ngồi trong động, ngơ ngác nhìn Trường Phong mặt đầy vui vẻ rời đi.'Trường Phong sư đệ này bị làm sao vậy?' Quỳnh Tiêu nhìn bóng người biến mất ở cửa động, lẩm bẩm.

Nói vào ăn một bữa, đúng thật là ăn một bữa.

Không nói nhiều, ăn xong trực tiếp đi thẳng.Bích Tiêu như có điều suy nghĩ gật đầu nói: 'Có lẽ là cố ý để tiếp cận ai đó chăng.' Nói rồi, nàng kỳ lạ liếc nhìn Quỳnh Tiêu.

Đối mặt với ánh mắt của Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu trong lòng thắt lại, trong đầu không tự chủ mà nghĩ đến tình cảnh trong động phủ vừa rồi.'Nhị tỷ!

Muội nói thì nói đi, nhìn ta làm gì.'Khi ba người ở riêng, Bích Tiêu rõ ràng hoạt bát hơn không ít.

Trên khuôn mặt lạnh lùng, lại mang theo một nụ cười nhẹ.

Thật là trăm hoa đua nở, xuân sắc đầy động.'Hừ!

Không thèm để ý muội, ta đi tu luyện đây.' Quỳnh Tiêu mặt đỏ bừng, chạy trốn.

Nhớ lại tình cảnh trước đó, trong lòng luôn có một cảm giác kỳ lạ.

Dường như một loại xúc động chưa từng có, đang lặng lẽ nảy mầm trong đáy lòng.Nhìn bóng lưng Quỳnh Tiêu rời đi, Bích Tiêu mặt đầy mỉm cười, ngay sau đó nói với Vân Tiêu: 'Đại tỷ, muội cũng đi tu luyện đây."Ừm!

Ta lát nữa sẽ đi bẩm báo Sư tôn.' Vân Tiêu gật đầu, đứng dậy đi ra ngoài động.Trường Phong vội vàng chạy ra khỏi Tam Tiên Động, nhanh nhẹn trở về động phủ mới mà Thông Thiên đã chọn cho y.

Không hổ là gần Bích Du Cung, linh khí dồi dào, hơn nữa còn có đạo vận nhàn nhạt bao phủ.

Tu luyện lâu năm ở nơi như vậy, tiến bộ thần tốc, có hiệu quả gấp đôi.

Đáng tiếc, Trường Phong căn bản không cần đến.

Nằm một cái, một ngày là có thể nhận được mấy năm đạo hạnh.

Ai còn ngốc nghếch mà đi tu luyện.Trường Phong trở về động phủ, trực tiếp đóng cửa động.

Bất đắc dĩ, y đã chọn một động phủ bắt mắt như vậy, nhưng kế hoạch của y thì không thay đổi.【Ai!

Chỉ còn hai nhiệm vụ, nhưng cái cuối cùng e rằng không hoàn thành được rồi.】【Cứ nằm yên đã, đến lúc đó mai tính.】Trong lòng thở dài, Trường Phong nhắm mắt ngủ say.Thông Thiên, người lúc nào cũng chú ý đến Trường Phong, nhíu mày, trong mắt mang vẻ khó hiểu.

Y mẫn cảm cảm giác, nhiệm vụ của Trường Phong có thể liên quan đến việc ngủ.

Chỉ là hành vi của tiểu ngưu yêu này, thật sự có chút không thể tưởng tượng nổi.

Tuy nhất thời không thể lý giải, nhưng Thông Thiên cũng không vội.

Hiện tại đối phương đang ở ngay dưới mí mắt y, sau này còn nhiều cơ hội.

Việc cấp bách cần làm hiện tại, tự nhiên là làm sâu sắc thêm mối

liên hệ giữa Trường Phong và chúng nhân Tiệt Giáo, đặc biệt là mấy vị đệ tử thân truyền.

Không chỉ Tam Tiêu, mà còn có Đa Bảo và những người khác.

Con đường tu đạo, tuy nói phải đoạn tuyệt thất tình lục dục, nhưng không dễ dàng đến thế.

Ngay cả mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân như họ, vẫn còn dục vọng.Trong lòng có suy nghĩ, Thông Thiên tức thì truyền âm cho Đa Bảo và mấy vị đệ tử thân truyền khác.'Sư tôn!

Lại coi trọng Trường Phong sư đệ đến vậy sao.' Đa Bảo tỉnh dậy từ tu luyện, trong mắt mang vẻ kinh ngạc.

Tuy y chỉ mới quen biết Trường Phong một ngày, nhưng thật sự không thấy đối phương có gì bất phàm.

Trừ cái gan có hơi béo ra!

Còn có vận khí tốt nữa!

Ngoài ra hình như cũng chẳng có gì đặc biệt!

Mấy vị đệ tử thân truyền khác đang tu luyện, cũng trong lòng khó hiểu.

Nhưng đối với mệnh lệnh của Thông Thiên, họ đâu dám trái lời, tự nhiên ai nấy đều đáp ứng.Trường Phong trở về động phủ, cuối cùng cũng ngủ đủ tám giờ mà không có gì bất ngờ.

Đáng tiếc, nhiệm vụ hàng ngày thứ năm, y có chút lực bất tòng tâm.

Tuy nhiên nhìn bốn năm đạo hạnh nhận được, cùng với bốn điểm Thảng Bình Trị, Trường Phong vẫn vô cùng hài lòng.

Nhiệm vụ tuy đã hoàn thành, nhưng Trường Phong vẫn nằm ỳ trong động phủ ngủ say.

Hiện tại y đã trở thành nhân vật phong vân của Kim Ngao Đảo, có đánh chết y cũng không chọn ra ngoài vào lúc này.Một ngày mới lại đến.

Nhiệm vụ hàng ngày quả nhiên đã làm mới.

Điều Trường Phong bất ngờ là, còn có thêm một nhiệm vụ.Nhiệm vụ hàng ngày 6: Thời tiết hơi nóng, thoải mái ngâm mình trong bồn nước lạnh, thư giãn gân cốt, giải tỏa mệt mỏi khi nằm yên.'Xem ra nhiệm vụ hàng ngày không cố định, đây quả là chuyện tốt.' Trường Phong tiện tay tắt màn hình hệ thống, trong lòng vô cùng hưng phấn.

Mỗi một nhiệm vụ, đều đại diện cho một năm đạo hạnh, một điểm Thảng Bình Trị.

Tự nhiên càng nhiều càng tốt.

Dù sao những nhiệm vụ này, phần lớn hoàn thành chẳng có chút độ khó nào.

Ví dụ như ngâm mình trong bồn nước lạnh, đối với Kim Tiên như y, thật sự là chuyện con nít.

Ngay cả trong động phủ này, cũng chỉ là chuyện vẫy tay.

Đương nhiên một số nhiệm vụ, có thể điều kiện tiên thiên không đủ, chỉ có thể bỏ qua.'Giữ tư thế thoải mái nhất, tắm nắng hai giờ, tiếp đó ngâm mình trong bồn nước lạnh, cuối cùng ngủ tám giờ, cứ thế thôi.' Trường Phong trong lòng nghĩ, bắt đầu một ngày Thảng Bình.

Còn về nhiệm vụ ăn no căng bụng, hôm nay e rằng không thể hoàn thành được.

Hôm qua là vì Tam Tiêu ở đó, nên y mới thuận tiện đến Tam Tiên Động.

Tuy trong lòng vẫn luôn có những ý nghĩ tốt đẹp, nhưng Trường Phong đâu có ý định thật sự đi tìm họ.'Tiểu ngưu yêu này rốt cuộc đang làm gì?

Hựu là tắm cái thứ nắng mặt trời gì đó, lại còn biến ra bồn tắm trong động để ngâm mình?' Thông Thiên, người lúc nào cũng chú ý đến Trường Phong, bị một loạt thao tác này của y làm cho ngơ ngác.

Thân phận Đại Đạo Chi Tử, không cần chủ động tu luyện cũng có thể không ngừng mạnh lên, nhưng cũng không cần thiết phải làm những hành động kỳ quái này.

Mà từ tiếng lòng của tiểu ngưu yêu, không ngừng nghe thấy những từ khóa như 'nhiệm vụ'.

Thông Thiên mặt đầy khó hiểu thôi diễn một phen, phát hiện mây mù bao phủ, căn bản không biết có ý gì.

Thông Thiên trong lòng khó hiểu, cuối cùng chỉ có thể quy kết vào thân phận Đại Đạo Chi Tử của Trường Phong.

Y tuy là Thiên Đạo Thánh Nhân, nhưng đối phương lại là tồn tại giống như Bàn Cổ Đại Thần, có chút kỳ quái thật sự là chuyện bình thường.Thời gian ngày qua ngày, Trường Phong mỗi ngày đều nằm ỳ trong động phủ.

Còn trên Kim Ngao Đảo, trừ hai ngày đầu có chút náo nhiệt ra.

Kế tiếp, cũng lập tức trở lại yên tĩnh.

Dù sao Thông Thiên Giáo Chủ vừa mới giảng đạo xong, họ đều cần tranh thủ thời gian cảm ngộ.Tình cảnh này, tự nhiên đã sớm nằm trong dự liệu của Trường Phong.

Tuy ngày đó vạn người chú ý, nhưng chỉ cần tránh được mấy ngày đầu là OK.Hai mươi mấy ngày sau, Trường Phong cuối cùng cũng tích lũy đủ Thảng Bình Trị cần thiết để rút thưởng ở cấp thấp

nhất.'Ha ha!

Không biết sẽ có bất ngờ gì.' Trường Phong trong lòng kích động, vội vàng mở bánh xe rút thưởng khổng lồ.

Cùng với việc y thầm niệm, chỉ thấy trên không trung trước mắt, một bánh xe khổng lồ xuất hiện.

Nhưng chỉ nhìn một cái, Trường Phong mặt mày đã có chút u uất.

Trên đó chỉ có Đạo hạnh và điểm Huyết mạch.

Những thứ trước đây từng thấy như pháp bảo, thần thông, căn bản không có trên đó.

Rõ ràng, lần rút thưởng một trăm Thảng Bình Trị thấp nhất, không có gì quá tốt.

Đạo hạnh thì còn đỡ, đều khởi điểm từ trăm năm, cũng coi như tương xứng với Thảng Bình Trị, nhưng điểm huyết mạch, lại chỉ là số lẻ.

Từ đây, cũng có thể thấy được sự quan trọng của huyết mạch.

Điều duy nhất đáng an ủi là, bên trong không có 'Cám ơn đã ghé thăm'.

Trúng thưởng một trăm phần trăm, chỉ là phần thưởng có thể hơi kém, nhưng cũng không quá tệ.Trong lòng thầm niệm một câu 'rút thưởng', kim chỉ trên bánh xe khổng lồ trước mắt nhanh chóng xoay chuyển.

Tốc độ kim chỉ càng lúc càng nhanh, tiếp đó chậm dần, cuối cùng dừng lại ở 'Đạo hạnh hai trăm năm'.

Nhìn một trăm Thảng Bình Trị bị giảm đi, Trường Phong trong lòng không có chút dao động nào.

Tuy thu hoạch không lớn, nhưng đối với lần rút thưởng này, y vẫn

vô cùng mong đợi.

Vừa rồi chỉ rút loại thấp nhất, trên đó còn có tiêu hao một nghìn Thảng Bình Trị, một vạn Thảng Bình Trị, nãi chí mười vạn, trăm vạn Thảng Bình Trị.

Tiêu hao Thảng Bình Trị càng nhiều, phần thưởng rút được tuyệt đối càng tốt.'Xem ra rút thưởng này vẫn phải tích lũy lại, mười lần rút, trăm lần rút gì đó sẽ sướng hơn.' Tiện tay tắt bánh xe, Trường Phong lẩm bẩm.

Trong thời gian ngắn, y không định rút thưởng.

Dù sao nhiệm vụ hàng ngày, cũng có thể nhận được đạo hạnh.

Hơn nữa ở trên Kim Ngao Đảo, Trường Phong cũng sẽ không có nguy hiểm gì.

Y dự định tích lũy tất cả Thảng Bình Trị.

Tích lũy đủ Thảng Bình Trị, đến lúc đó sẽ làm một lần đại rút thưởng.Hồng Hoang không tính năm tháng, thời gian trôi chảy, chớp mắt nghìn năm đã trôi qua.'Đinh!

Chúc mừng Túc chủ hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến hiện tại: Tích lũy Thảng Bình một nghìn năm, nhận được một triệu năm Đạo hạnh, năm mươi vạn Thảng Bình Trị, năm mươi điểm Huyết mạch, bản thân nắm giữ Thủy, Kim pháp tắc mỗi loại tăng thêm năm mươi điểm.'Trường Phong đang ngủ say trong động phủ, đột nhiên bị một âm thanh máy móc làm giật mình, vội vàng bật dậy.

Thì ra không biết từ lúc nào, đã một nghìn năm trôi qua.

Y đã hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến, nhận được phần thưởng phong phú.

Không chỉ có đạo hạnh, Thảng Bình Trị, mà còn có điểm Huyết

mạch và Pháp tắc.Trường Phong trong lòng kích động, vội vàng mở màn hình hệ thống.Thảng Bình Hệ ThốngTúc chủ: Trường PhongCảnh giới: Kim Tiên sơ kỳ (2757/2W)Huyết mạch: Hậu Thiên Thử Thiết (51/500)Thần thông: VôĐạo hạnh: 266WThảng Bình Trị: 216WNhiệm vụ chính tuyến: Tích lũy Thảng Bình ba nghìn nămNhiệm vụ hàng ngày 1:Trong một nghìn năm này, đạo hạnh và Thảng Bình Trị mà y nhận được đều không hề tiêu hao.

Cộng thêm thu hoạch từ nhiệm vụ chính tuyến vừa hoàn thành, cả hai đều vượt quá hai triệu.'Hơn hai triệu năm đạo hạnh, đã đến lúc có thể đột phá rồi.' Nhìn hai chuỗi số đó, Trường Phong trong lòng kích động vạn phần.

Nhưng nhìn kỹ hệ thống, Trường Phong khẽ nhíu mày.

Điểm Huyết mạch nhận được từ nhiệm vụ chính tuyến đã được cộng vào, nhưng Pháp tắc thì lại không hiển thị.

Suy tư một lát, Trường Phong quyết định cứ đột phá cảnh giới trước đã.

Tiêu hao hơn mười bảy nghìn năm đạo hạnh, thành công bước vào Kim Tiên trung kỳ, rồi tiêu hao năm vạn năm đạo hạnh, bước vào Kim Tiên hậu kỳ.

Tiêu hao mười vạn năm đạo hạnh.

Sau khi cộng tất cả đạo hạnh tích lũy được những năm qua, Trường Phong đã bước vào hàng ngũ Thái Ất Kim Tiên, còn đột phá đến trung kỳ.

Chỉ là khi nhìn thấy số đạo hạnh cần để đột phá trung kỳ, Trường Phong lộ vẻ kinh ngạc.Cảnh giới: Thái Ất Kim Tiên trung kỳ (100W/200W)Bước vào Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, lại cần đến hai triệu năm đạo hạnh.'Hô!

May mà mình có hệ thống, bằng không chỉ dựa vào tu luyện, ai biết phải đến bao giờ.' Nhìn một loạt số không đó, Trường Phong lẩm bẩm trong miệng.

Nghĩ lại cũng phải, những cường giả Đại La đó, ai mà không phải dựa vào thời gian mà tích lũy.

Ngay cả Sư tôn Thông Thiên Giáo Chủ của y, ở cảnh giới Đại La cũng không biết đã lăn lộn bao lâu.

Sau khi giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, mới bắt đầu bước vào hàng ngũ Chuẩn Thánh.

Đương nhiên, muốn bước vào cảnh giới Đại La, chỉ dựa vào thời gian là không đủ.

Căn nguyên cũng rất quan trọng!Và cùng với sự đột phá cảnh giới, Trường Phong cũng nhìn thấy Pháp tắc vừa nghe thấy.

Ô thuộc tính cá nhân, lại có thêm một mục.

Bước vào hàng ngũ Thái Ất Kim Tiên, mới có thể lĩnh ngộ Pháp tắc.Pháp tắc: Thủy Chi Pháp Tắc (65/1W), Kim Chi Pháp Tắc (85/1W)'Mình dù sao cũng là Hồng Hoang dị thú Thử Thiết, vậy mà chỉ nắm giữ hai loại Pháp tắc, quả nhiên huyết mạch kém xa.' Nhìn màn hình trước mắt, Trường Phong trong lòng cảm thán.

Thử Thiết, một trong Thập Đại Yêu Thánh của Thượng Cổ Yêu Đình, tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy.

Bỏ qua cảnh giới mà nói, huyết mạch của đối phương chắc chắn vượt xa y.

Huyết mạch càng mạnh mẽ, Pháp tắc nắm giữ tất nhiên càng nhiều, thực lực tự nhiên càng mạnh.Trường Phong loáng thoáng nhớ rằng, trong Phong Thần, không ít thú cưỡi của đệ tử Tiệt Giáo đều là hung thú trong Hồng Hoang.

Nào là Toan Nghê, Tranh Nanh, Bệ Ngạn, con thú nào trước đây mà chẳng lừng danh hung ác.

Nhưng hiện tại, lại chỉ có thể trở thành thú cưỡi.

Từ điểm này cũng có thể thấy, vì sao Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc lại suy tàn.

Tuy cùng là Thiên Địa Thần Thú, nhưng huyết mạch dần dần loãng đi, cuối cùng chỉ có thể trở thành bình thường.

Chương 14

Đến thời kỳ Tây Du, càng hoàn toàn biến thành kẻ đánh trống lảng.Căn nguyên mới là căn bản!

Lúc này đây, Trường Phong mới hiểu ra, cái danh 'Hồng Hoang dị thú' Thử Thiết mà y tự hào, thực ra có chút danh bất hư truyền.

May mắn thay y bây giờ có hệ thống, có thể không ngừng đề thăng huyết mạch.

Trưởng thành thành Thượng Cổ Yêu Thánh Thử Thiết, chỉ là vấn đề thời gian.

Mà vị Yêu Thánh Thử Thiết đó, cũng sẽ không phải mục tiêu cuối cùng của y.Trong lòng thầm nghĩ một lát, Trường Phong vẫn tràn đầy mong đợi.

Huyết mạch, Pháp tắc đều đã có, kế tiếp chỉ sẽ càng ngày càng mạnh.Nhiệm vụ chính tuyến 'Thảng Bình một nghìn năm' đã hoàn thành, nhiệm vụ chính tuyến mới, cũng khiến Trường Phong trong lòng vô cùng hài lòng.

Vẫn giữ nguyên bản sắc 'hàm cá' của Thảng Bình Hệ Thống.'Tích lũy Thảng Bình ba nghìn năm, không biết có bao gồm nghìn năm vừa qua không?' Trường Phong khẽ lẩm bẩm, nhưng cũng không quá để ý.

Dù sao Hồng Hoang không tính năm tháng, thời gian y có rất nhiều.

Một nghìn năm, trong Hồng Hoang căn bản không là gì.Sau khi quan sát kỹ lưỡng, Trường Phong nhìn về ô Thảng Bình Trị.

Bước vào hàng ngũ Thái Ất Kim Tiên, y đã ngưng tụ 'Tinh, Khí, Thần' tam hoa, lúc này bắt đầu luyện hóa ngũ khí trong ngực.

Một khi Tam hoa tụ đỉnh, Ngũ khí triều nguyên, đó chính là Đại La

Kim Tiên.

Theo Trường Phong được biết, lúc này trong số mấy vị đệ tử thân truyền của Tiệt Giáo, phần lớn đều là hàng ngũ Thái Ất Kim Tiên.

Hình như chỉ có Đại sư huynh Đa Bảo Đạo Nhân đã bước vào hàng ngũ Đại La.

Nhưng đây chỉ là những gì y nghe người ta nói lúc rảnh rỗi, cụ thể thì chưa từng biết.

Dù sao những năm nay y sống ẩn dật, càng không thể quen thuộc tình hình của những đệ tử thân truyền này.Lúc này Thảng Bình Trị vẫn còn hơn hai triệu, Trường Phong đang nghĩ có nên rút thưởng không.

Hệ thống một trăm phần trăm trúng thưởng, lần rút thưởng này, tuyệt đối có thể bước vào Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ.Trường Phong vừa nghĩ, vừa mở bánh xe rút thưởng, chọn tùy chọn một triệu Thảng Bình Trị.

Ánh mắt lướt qua một lượt, trong lòng khẽ co lại.

Trừ đạo hạnh, còn có điểm huyết mạch, pháp tắc, thần thông, pháp bảo.

Một phần thưởng màu huyết hồng đã thu hút sự chú ý của Trường Phong.Mảnh vỡ Thí Thần Thương!'Hô!

Không ngờ đến cả Thiên Đạo Dị Bảo cũng có.' Bốn chữ màu đỏ tươi đó, khiến Trường Phong trong lòng tràn đầy hưng phấn.

Tất cả Thảng Bình Trị mà y có hiện tại, chỉ đủ để rút hai lần.

Nhưng trên bánh xe trước mắt dày đặc, phân chia vô số ô nhỏ.

Tỷ lệ muốn rút được kỳ vật như vậy, chắc chắn rất thấp.

Suy tư một lát, Trường Phong vẫn quyết định giữ lại.

Y hiện tại ở lại Kim Ngao Đảo, cũng không có nguy hiểm gì.

Những Thảng Bình Trị này để đó, dù sao cũng không chạy đi đâu được.

Dù sao rút thưởng một triệu Thảng Bình Trị, cũng không phải là cấp cao nhất.

Trên đó còn có cấp mười triệu, cấp trăm triệu, và cấp cuối cùng là một nguyên hội.'Tiêu hao một nguyên hội Thảng Bình Trị, sẽ có cái gì tốt đây, Tiên Thiên Chí Bảo hay là Hỗn Độn Chí Bảo.

Ơ!

Dao động thật mạnh!' Trường Phong đang cảm khái trong lòng, đột nhiên cảm giác được một làn sóng dao động nhàn nhạt truyền đến từ không trung.

Cảm ứng kỹ lưỡng một phen, dường như đến từ Tam Tiên Động không xa.'Sư tôn giảng đạo, xem ra Tam Tiêu cũng có thu hoạch lớn.' Chỉ chần chừ một lát, Trường Phong tắt màn hình hệ thống, bước ra ngoài động.

Tuy không muốn tiếp xúc quá nhiều với những đệ tử thân truyền này, nhưng nhìn từ xa thì không có vấn đề gì.

Xem thử là ai đột phá, cũng có thể đại khái biết rõ thực lực cụ thể của những đệ tử thân truyền này.Từ Phong Thần mà xét, trong số đông đảo đệ tử Tiệt Giáo, mạnh nhất hẳn là Đa Bảo, Kim Linh Thánh Mẫu, Tam Tiêu tỷ muội và Triệu Công Minh.

Còn có Ô Vân Tiên, người đứng đầu Thất Tiên, thực lực cũng vô cùng khủng bố.

Còn về các đệ tử khác, thì kém hơn một chút.'Tam hoa tụ đỉnh, ngũ khí triều nguyên!

Đã bước vào Đại La Kim Tiên!' Trường Phong vừa mới bước ra khỏi động phủ, liền nhìn thấy trên bầu trời không xa tường thụy hoành quải, có dị tượng hiển hiện.

Tuy không thể so với Thánh Nhân, nhưng cũng có dao động không nhỏ.

Trường Phong ngẩng mắt nhìn, cũng nhìn rõ người đột phá.

Lại chính là Bích Tiêu trong Tam Tiêu.

Trong Tam Tiêu thì Vân Tiêu mạnh nhất, hiện tại xem ra, Vân Tiêu đã sớm là Đại La Kim Tiên rồi.'Đại La Kim Tiên mà thôi, mình cũng không cần bao lâu.' Chỉ nhìn thoáng qua một cái, Trường Phong liền quay trở lại động phủ.

Bốn phía không ngừng có thân ảnh đến, y đâu có ý định lên chúc mừng.

Cứ an phận ở trong động phủ mà nằm yên đã.Mỗi ngày làm những nhiệm vụ hàng ngày đơn giản, nhưng mấy ngày sau cuộc sống yên tĩnh lại lần nữa bị phá vỡ.'Trường Phong sư đệ!

Trường Phong sư đệ!' Trường Phong đang thoải mái nằm trong động phủ, bên tai truyền đến một giọng nói hào sảng.'Ơ!

Tên đại gia mặt đen này sao lại đến rồi.' Thần niệm tỏa ra, nhìn thấy người đến, Trường Phong trong lòng có chút u uất.

Người đến chính là Triệu Công Minh trong số các đệ tử thân truyền.

Tuy được Thông Thiên thu làm đệ tử thân truyền, nhưng trừ việc tiếp xúc với Tam Tiêu ra, mấy vị đệ tử thân truyền còn lại, cũng chỉ là gật đầu chào hỏi.

Tên gia hỏa này chạy đến tìm y làm gì?

Giọng lớn như vậy, Trường Phong chỉ đành đứng dậy ra khỏi động.'Triệu Công Minh sư huynh, không biết đến tìm sư đệ có việc gì?' Thu lại vẻ u uất trên mặt, Trường Phong bất đắc dĩ bước ra.'Đều là huynh đệ một nhà, sư đệ hà tất phải khách khí như vậy, cứ gọi ta Công Minh là được.' Đối mặt với Trường Phong có chút nghiêm túc, Triệu Công Minh vẻ mặt nhiệt tình đáp.

Nói rồi còn vỗ vỗ vai y, trên dưới đánh giá Trường Phong.

Đối mặt với Trường Phong vẻ mặt kỳ lạ, Triệu Công Minh ha ha cười một tiếng, rồi mặt đầy tươi cười nói: 'Sư tôn từng dặn có thời gian hãy thường xuyên đi lại với sư đệ, mấy ngày trước Bích Tiêu sư muội vừa mới đột phá, nên cũng đến chỗ sư đệ đi dạo một chút.'【Khốn kiếp!

Mình biết ngay lại là Sư tôn giở trò mà.】【Sư tôn cái tên gia hỏa này rốt cuộc muốn làm gì?】【Chẳng lẽ Sư tôn thật sự đã tính toán được điều gì?

Nhưng cũng không nên chứ.】Trường Phong phát hiện y thật sự có chút không hiểu Thông Thiên Giáo Chủ.

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có một khả năng.

Nhưng khả năng đó lại không thể xảy ra.

Dù sao Thông Thiên biết được, y chắc chắn không thể nằm yên ổn ở Kim Ngao Đảo như vậy.Tuy trong lòng vô cùng nghi hoặc, nhưng Trường Phong vẫn mời Triệu Công Minh vào.

Chặn ở cửa động trò chuyện, chỉ sẽ thu hút thêm nhiều người hơn.

Triệu Công Minh không ở lại lâu, có lẽ đã nhìn ra sự phiền muộn của Trường Phong.

Sau khi trò chuyện vài câu đơn giản, khi rời đi còn dặn dò Trường Phong nếu có vấn đề gì trong tu luyện thì cứ đến thỉnh giáo hắn.

Đối mặt với sự nhiệt tình của Triệu Công Minh, Trường Phong đương nhiên gật đầu liên tục.

Dù sao thì chuyện gì cũng vậy, cứ đồng ý trước đã rồi tính sau.Sau khi tiễn Triệu Công Minh đi, Trường Phong vốn tưởng rằng có thể trở lại cuộc sống "thảng bình" như trước.

Ai ngờ mấy ngày tiếp theo, hắn có chút không giữ được bình tĩnh.

Vô Đương Thánh Mẫu cũng đến, thậm chí cả Kim Linh Thánh Mẫu – thủ lĩnh nữ tiên – cũng xuất hiện.

Tuy rằng cũng không có quá nhiều giao lưu, chỉ là một cái chạm mặt, nhưng tín hiệu này khiến Trường Phong cảm thấy có chút hoảng.

Đệ tử Tiệt Giáo nhiệt tình, hào sảng thì không sai, nhưng hắn mới là sư đệ mà.

Hơn nữa trên mặt ngoài, hắn chỉ có cảnh giới Thiên Tiên.

Đáng lẽ người phải đến thăm là hắn, vậy mà giờ đây các sư tỷ, sư huynh này lại đều chạy đến động phủ của hắn.

Đây là bày trò gì vậy?Ngày hôm đó, lại có một bóng người đến.

Không phải vị nào trong Tam Tiêu, mà là Quy Linh Thánh Mẫu – đệ tử thân truyền thứ tư của Thông Thiên. "Trường Phong ra mắt Quy Linh sư tỷ!" Nhìn đệ tử thảm nhất Tiệt Giáo trước mặt, Trường Phong cung kính nói.

Trong tám đệ tử thân truyền của Tiệt Giáo, hiện tại chỉ còn Đa Bảo cuối cùng chưa đến."Ừm!

Trường Phong sư đệ, trong tu luyện có chỗ nào gặp khó khăn chăng?" Quy Linh Thánh Mẫu đánh giá Trường Phong từ trên xuống dưới một lượt, dịu giọng hỏi. "Tạm thời vẫn chưa có, hiện tại đệ tử đang định bế quan đột phá." Đây là lời biện hộ mà hắn đã nghĩ sẵn từ

mấy hôm trước.

Tiếp theo chỉ có thể mượn cớ bế quan tu luyện để trốn trong động phủ "thảng bình".

Dù sao có nhiều đệ tử thân truyền đến thăm như vậy, e rằng sau này sẽ có vô số đệ tử Tiệt Giáo khác đến bái hội.

Sư tôn giảng đạo đã qua một ngàn năm, những người cảm ngộ bế quan cơ bản đều đã xuất quan.

Cũng trách chính hắn, tuy rằng cảnh giới thực sự đã tăng lên, nhưng cảnh giới biểu hiện ra ngoài lại không hề thay đổi.

Một ngàn năm trôi qua, hắn vẫn là một tên phế vật ở cảnh giới Thiên Tiên."Ừm!

Trong lúc tu luyện nếu có chỗ nào không hiểu, có thể đến động phủ của ta thỉnh giáo, hoặc cũng có thể hỏi các vị sư huynh, sư tỷ khác.

Sư tôn yêu thương ngươi như vậy, tuyệt đối đừng làm sư tôn thất vọng." Quy Linh Thánh Mẫu nhìn Trường Phong trước mặt, trịnh trọng nói.

Chỉ là trong lòng nàng đối với Trường Phong lại càng lúc càng có nhiều nghi hoặc.

Mặc dù đây mới là lần thứ hai gặp Trường Phong, nhưng trong những năm qua, nàng đã nghe không ít lời đồn về vị sư đệ mới này.

Càng biết nhiều, nàng càng cảm thấy Trường Phong cổ quái."Sư tỷ có lòng rồi, sư đệ đã hiểu!" Trường Phong đương nhiên gật đầu đáp ứng.

Sau khi tùy ý dặn dò vài câu, Quy Linh Thánh Mẫu không ở lại lâu, chậm rãi cáo lui. 【Tiếc thật, đệ tử thảm nhất Tiệt Giáo, đến cả

Phong Thần Bảng cũng không lên được. 】【Haizz! 】Một tiếng than nhẹ, Trường Phong chậm rãi lùi vào trong động.

Ngay sau đó đóng chặt cửa động lại.

Tuy không biết bọn họ vì sao mà đến, nhưng từng người một đều rất hòa nhã.

Trường Phong cảm thấy tiếp xúc càng lâu, e rằng càng khó thoát ra được.

Dù sao lúc trước, hắn đã có thiện cảm rất lớn với chúng đệ tử Tiệt Giáo."Đệ tử thảm nhất?

Đến cả Phong Thần Bảng cũng không lên được?" Trong Bích Du Cung, Thông Thiên Giáo Chủ nghe được tiếng lòng của Trường Phong, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Mấy ngày nay, Bản tọa đều đang lén nghe tiếng lòng của Trường Phong.

Bản tọa biết Vô Đương Thánh Mẫu là đệ tử thân truyền duy nhất còn sống sót trong Phong Thần của Tiệt Giáo, vậy mà Quy Linh Thánh Mẫu này lại là người thảm nhất.

Chẳng lẽ thần hồn câu diệt?

Nghĩ đến đây, sắc mặt Thông Thiên có chút lạnh đi.

Tuy rằng từ tận đáy lòng đã tin vào chuyện Phong Thần Lượng Kiếp, nhưng Bản tọa căn bản không ngờ Nguyên Thủy và Lão Tử lại ra tay độc ác đến mức đó.

Quy Linh Thánh Mẫu dù sao cũng là sư điệt của bọn họ, vậy mà lại khiến nàng thần hình câu diệt."Trường Phong sư đệ!" Không nhắc đến những suy đoán trong lòng Thông Thiên, Trường Phong vừa mới quay về động nằm xuống, lại nghe thấy tiếng gọi từ bên ngoài động.

Lần này, hắn biết người đến là ai.

Quỳnh Tiêu!

Nằm trên giường, Trường Phong không chút do dự, trực tiếp mô phỏng ra dao động đột phá.

Mấy ngày nay đã đủ phiền rồi, hắn không muốn gặp thêm ai nữa."Tam muội, đừng gọi nữa, Trường Phong sư đệ dường như đang đột phá." Vân Tiêu đứng trên không trung, liếc nhìn cánh cửa động phủ đóng chặt, khẽ nói.

Quỳnh Tiêu đang định tiến lên, cẩn thận nhìn kỹ.

Quả nhiên trong động phủ, có một luồng dao động nhàn nhạt truyền ra. "Quy Linh sư tỷ chẳng phải vừa mới đến sao, Trường Phong sư đệ đã tu luyện nhanh vậy ư?" Quỳnh Tiêu khẽ nhíu mày, nghiêng đầu kỳ quái hỏi. "Có lẽ nhận được chỉ điểm của Quy Linh sư tỷ, Trường Phong sư đệ có chút đốn ngộ chăng." Bích Tiêu lạnh nhạt đứng bên cạnh, khẽ xen vào một câu.

Nghe vậy, Quỳnh Tiêu lộ vẻ tiếc nuối.

Ba nữ không dừng lại, xoay người trở về Tam Tiên Động.Thông Thiên Giáo Chủ đang ngồi trong Bích Du Cung, nhìn Trường Phong đang nằm trong động phủ, sắc mặt có chút quái dị.

Cái gì mà "đang đột phá"?

Gia hỏa này căn bản không hề tu luyện, vẫn nằm trên giường ngủ say như chết.

Dao động đột phá, toàn bộ đều là mô phỏng ra.

Thông Thiên lắc đầu, cũng không bận tâm nữa.

Dù sao mục đích của Bản tọa, chỉ cần tiểu ngưu yêu này ở lại Kim Ngao Đảo là đủ rồi.

Việc gia tăng ràng buộc với Tiệt Giáo, cứ giao cho các đệ tử là được.

Thu hồi thần niệm dò xét, Thông Thiên Giáo Chủ bắt đầu tiếp tục hoàn thiện Vạn Tiên Đại Trận.Nghe thấy bên ngoài không còn tiếng động nữa, Trường Phong nhíu mày nói: "Không thể cứ tiếp tục như thế này, phải chọn thời điểm nào đó để thử một lần." Tuy không biết Thông Thiên vì sao lại để Vô Đương và những người khác đến, nhưng càng lâu, chắc chắn sẽ càng phiền phức.

Đặc biệt là Tam Tiêu mấy nàng!

Loại dụ hoặc này thực sự quá lớn.Dao động bao trùm động phủ của Trường Phong vẫn chưa từng ngừng lại, trong lòng Tam Tiêu và các nàng đều kinh ngạc.

Còn Vô Đương Thánh Mẫu và những người đã đến trước đó thì lại lộ vẻ vui mừng.

Theo bọn họ thấy, chắc chắn là do họ khuyên nhủ có kết quả, Trường Phong sư đệ đã nỗ lực tu luyện.

Lại một ngàn năm thời gian trôi qua, Trường Phong thuận lợi bước vào Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ.Hệ thống Thảng Bình: Cảnh giới: Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ (46W/300W), Thảng bình trị: 360W. "Đã qua hai ngàn năm, có thể thử chuồn đi được rồi." Tùy tay tắt hệ thống, Trường Phong khẽ nói.

Cảnh giới Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, ở Hồng Hoang hiện tại tự vệ không thành vấn đề.

Hơn nữa hắn còn tích lũy được hơn ba trăm vạn "Thảng bình trị", nếu rút thưởng, nói không chừng sẽ bước vào Thái Ất Kim Tiên viên mãn.

Có thể rời khỏi Kim Ngao Đảo, an toàn hoàn toàn không phải vấn

đề.

Chỉ cần có thể "bào lộ" (chạy thoát) thành công là OK!

Hiện tại cách thời điểm sư tôn giảng đạo cũng đã một thời gian, cho dù bị bắt lại cũng có thể nói là muốn ra ngoài hóng gió.

Bất kể thế nào, Trường Phong dự định thử "bào lộ" xem sao.

Một ngàn năm nay, nếu không phải hắn thường xuyên mô phỏng dao động đột phá, thì sớm đã không biết bị bao nhiêu đệ tử Tiệt Giáo dẫm nát ngưỡng cửa rồi.Trường Phong đang nghĩ, thu liễm khí tức, chậm rãi bước ra khỏi động phủ.

Sau khi đi ra, Trường Phong lại đóng chặt cửa động, tạo ra giả tượng mình vẫn còn ở trong động.

Chương 15

Hiện tại là bên ngoài Bích Du Cung, Trường Phong không dám trực tiếp độn vào không trung, chỉ có thể đi xa một chút rồi tính sau."Sư tôn vậy mà không phát hiện ra ta?" Một ngày sau, trên một sườn núi phía đông Kim Ngao Đảo, Trường Phong mặt lộ vẻ hoan hỉ.

Tuy rằng vẫn chưa hoàn toàn rời khỏi Kim Ngao Đảo, nhưng đã rời xa Bích Du Cung.

Hiện tại xung quanh toàn là đệ tử bình thường, làm sao có ai có thể dễ dàng phát hiện ra hắn.

Theo Trường Phong thấy, chỉ cần tránh sư tôn và mấy vị sư huynh, sư tỷ, những người khác đều không phải vấn đề.Vì để bảo hiểm, Trường Phong vẫn không trực tiếp độn vào không trung.

Cơ hội này không nhiều, hắn đâu dám tùy tiện lãng phí.

Vẫn tiếp tục bay lướt trong rừng ba ngày.

Tổng cộng bốn ngày hành tẩu, đã rời xa Bích Du Cung.

Trường Phong trong lòng phấn khởi, cảm thấy thời gian đã gần đủ rồi, đang định hóa thành trường hồng rời đi, thì sắc mặt bỗng nhiên thay đổi."M*ạ nó!

Sao lại đúng lúc này gặp bọn họ!" Trường Phong vừa mới bay lên, lại thấy ở đằng xa ba bóng người nối gót nhau bay đến.

Hơn nữa còn là những người quen cũ của hắn.

Tam Tiên Động Tam Tiêu!

Trường Phong trong lòng đại kinh, vội vàng độn xuống dưới.

Đáng tiếc tuy rằng tốc độ của hắn đủ nhanh, nhưng đã bị Tam

Tiêu phát hiện.

Dù sao đối diện, có mấy vị tồn tại cảnh giới Đại La."Xúi quẩy!

Quá đen đủi rồi!" Nhìn bóng dáng từ xa đã bay về phía hắn, Trường Phong thần sắc có chút uất ức.

Nhìn hướng Tam Tiêu đến, bọn họ rõ ràng là từ bên ngoài Kim Ngao Đảo bay vào.

Tránh được mọi người trên đảo, không ngờ lại đụng phải Tam Tiêu từ ngoài đảo trở về.

Cái vận khí này cũng không còn ai tệ hơn.

May mà chỉ là Tam Tiêu, không phải sư tôn.

Vân Tiêu mấy người đã bay tới, trốn cũng vô dụng rồi.

Trường Phong sắc mặt vô cùng bất đắc dĩ, chỉ có thể nhảy vọt lên, nghênh đón ba nữ mà đi."Trường Phong sư đệ, ngươi sao lại ở đây?" Hắn còn chưa mở miệng, Quỳnh Tiêu đã vội chạy đến trước, trợn to mắt hỏi.

Suốt một ngàn năm nay, các nàng vẫn ghi nhớ lời phân phó của sư tôn.

Thường xuyên đến động phủ của Trường Phong.

Nhưng gia hỏa này, thỉnh thoảng lại đang đột phá.

Từ khi ra khỏi Bích Du Cung đã hơn hai ngàn năm, nhưng các nàng vẫn chưa một lần nào chỉ điểm Trường Phong thật sự.

Trước đây nhiều lần đến thăm nhưng không gặp được, không ngờ hiện giờ lại gặp nhau ở đây.

Không chỉ Quỳnh Tiêu kinh ngạc, mà cả Vân Tiêu và Bích Tiêu cũng có sắc mặt cổ quái."A..." Trường Phong gãi đầu, trong đầu nhanh

chóng vận chuyển.

Tổng không thể nói với các nàng là mình đang "bào lộ", định bỏ trốn khỏi Kim Ngao Đảo được. "Ơ!

Ngươi vậy mà đã Chân Tiên hậu kỳ rồi." Trường Phong còn chưa tìm được lý do, Quỳnh Tiêu lại kinh hô một tiếng.

Lúc này Vân Tiêu và Bích Tiêu cũng phát hiện cảnh giới của Trường Phong, trong mắt đều lộ vẻ kinh ngạc.

Một ngàn năm thời gian, từ Thiên Tiên hậu kỳ bước vào Chân Tiên hậu kỳ, miễn cưỡng mà nói thì cũng không tệ.

Nhìn Trường Phong sư đệ trước mặt, Vân Tiêu và Bích Tiêu trong lòng cũng rất vui.

Một ngàn năm nay, xem ra Trường Phong sư đệ của các nàng vẫn rất nỗ lực."Ha ha!

Cũng tạm được thôi!

Bất quá so với mấy vị sư tỷ thì vẫn còn kém xa." Trường Phong đang khổ sở vì không có lý do, vội vàng tiếp lời. "Trường Phong sư đệ đừng vội, chúng ta tu luyện đã lâu năm, ngươi được sư tôn yêu mến như vậy, ngày sau nhất định sẽ một bước lên trời." Giọng Vân Tiêu như gió xuân, khiến người ta bất giác cảm thấy thoải mái.

Đối với lời nói của Vân Tiêu, Trường Phong chỉ đành nhe răng cười."Đúng rồi!

Trường Phong sư đệ, sư tôn cũng bảo ngươi ra ngoài tìm đạo trường ư?" Dường như nhớ ra điều gì đó, Quỳnh Tiêu dịu dàng hỏi.

Tìm đạo trường?

Chẳng lẽ các nàng đã tìm được Tam Tiên Đảo, định rời khỏi Kim Ngao Đảo rồi.

Thảo nào vừa nãy lại từ ngoài Kim Ngao Đảo bay vào.

Vừa hay có thể mượn cơ hội này để chuồn đi.

Nghe vậy, Trường Phong liền gật đầu lia lịa, trong miệng đáp: "Không sai!

Sư tôn bảo đệ tử tự do lựa chọn, đệ tử định đến bên ngoài Kim Ngao Đảo đi dạo xem sao." Nghe thế, Quỳnh Tiêu lập tức mắt sáng rực.

Còn Vân Tiêu và Bích Tiêu ở bên cạnh thì khẽ nhíu mày.

Các nàng là vì đã bước vào Đại La Kim Tiên, sư tôn mới cho phép các nàng chọn một đạo trường bên ngoài để mở rộng ảnh hưởng của Tiệt Giáo.

Nhưng Trường Phong sư đệ dù một ngàn năm nay có tiến bộ không tệ, thì cũng chỉ ở cảnh giới Chân Tiên.

Cảnh giới Chân Tiên, trong toàn bộ Hồng Hoang chỉ có thể coi là một thành viên rất bình thường.

Hơn nữa, một đệ tử thân truyền của Thánh nhân mà lại mang cảnh giới Chân Tiên, điều này có chút làm mất danh tiếng của Tiệt Giáo.

Toàn bộ thiên địa này, chỉ có sáu vị Thánh nhân.

Bọn họ là những tồn tại chí cao vô thượng.

Truyền nhân của họ, tất nhiên không thể là những kẻ tầm thường.

Nếu một đệ tử của Thánh nhân bị sinh linh bình thường đánh bại, điều đó sẽ làm mất mặt sư tôn rất nhiều.

Tuy trong lòng nghi hoặc, nhưng hai nữ không thể tin Trường Phong dám nói dối.

Suy đi nghĩ lại, chỉ có thể nói sư tôn quá mức yêu mến Trường

Phong.

Trong toàn bộ Tiệt Giáo, gia hỏa này chính là một vị rất đặc biệt."Hay quá!

Trường Phong sư đệ, chúng ta ở phía đông Kim Ngao Đảo đã tìm được một tiên đảo, cách xa cả triệu dặm, trên đó linh vận bốc lên, tiên vụ bao phủ, đã được chúng ta đặt tên là Tam Tiên Đảo, Trường Phong sư đệ có thể cùng đi." Quỳnh Tiêu nhiệt tình mời.

Vân Tiêu ở bên cạnh cũng gật đầu nói: "Tiên đảo đó cũng khá lớn, có thể chia cho sư đệ một nửa đảo." Nàng nói vậy, tự nhiên là lo lắng Trường Phong một mình đi tìm sẽ gặp nguy hiểm gì, hơn nữa ở gần nhau cũng tiện hoàn thành lời dặn dò của sư tôn.

Đối mặt với đề nghị này, Trường Phong đương nhiên một mực từ chối.

Hắn xuất hiện ở đây là để "bào lộ", làm sao có thể cùng Tam Tiêu đi Tam Tiên Đảo. "Nếu đã là đảo yêu thích của mấy vị sư tỷ, sư đệ làm sao có thể đoạt ái, ta cứ đi loanh quanh bốn phía xem sao, nếu không có nơi nào ưng ý lắm, thì vẫn ở lại Kim Ngao Đảo tu luyện." Trường Phong chắp hai tay, vẻ mặt thành khẩn đáp.Thấy Trường Phong nói như vậy, Vân Tiêu cũng khẽ gật đầu.

Dù sao lời Trường Phong nói cũng hợp lý.

Hơn nữa so với việc để Trường Phong đi Tam Tiên Đảo, Vân Tiêu càng hy vọng hắn ở lại Kim Ngao Đảo tu luyện.

Có sư tôn ở đây, thực lực của hắn mới có thể tăng tiến nhanh hơn. "Trường Phong sư đệ, có cần chúng sư tỷ đi cùng một đoạn không?" Vân Tiêu nhìn quanh bốn phía núi non hùng vĩ, lại nói.

Các nàng đã đi một vòng quanh Kim Ngao Đảo, rất quen thuộc hoàn cảnh xung quanh, có thể giúp Trường Phong tiết kiệm không ít

thời gian.

Rất hiển nhiên, đối với vị sư đệ mới này, nàng vẫn rất để tâm."Việc nhỏ này không dám làm phiền các sư tỷ, ta cứ tự mình đi dạo, tiện thể thư giãn sự khô khan của mấy năm bế quan này." Đối với ý tốt của Vân Tiêu, Trường Phong chắc chắn là liên tục từ chối.

Nghe vậy Vân Tiêu cũng không nói thêm, ngay sau đó khẽ nói: "Sư tôn đã đi Tử Tiêu Cung rồi, hiện tại Hồng Hoang đại địa vẫn còn hỗn loạn, sư đệ đừng đi quá xa." Trường Phong trong lòng đại hỉ.

Sư tôn đã đi Tử Tiêu Cung?

Ha ha!

Trời giúp ta!

Thảo nào không bị phát hiện, đây quả là một cơ hội tốt. "Sư tỷ cứ yên tâm, đệ tử chỉ đi loanh quanh đây thôi, sẽ không đi quá xa đâu." Trường Phong trên mặt tràn đầy vẻ vui mừng, trong lòng đã nở hoa rồi.

Lần này rời đi, quả đúng là thời cơ.

Thảo nào lại thuận lợi chạy đến đây, thì ra sư tôn không có ở Kim Ngao Đảo.

Trường Phong trong lòng kích động, cáo biệt Tam Tiêu, trực tiếp lao ra ngoài Kim Ngao Đảo.

Lần này, hắn không còn ẩn giấu thân hình nữa.

Trực tiếp hóa thành một đạo trường hồng, độn vào không trung."Ơ!

Đại tỷ!

Tốc độ của Trường Phong sư đệ có phải quá nhanh rồi không?" Bích Tiêu đứng trên không trung, nhìn Trường Phong bay xa, sắc mặt

hơi ngẩn ra.

Tốc độ đó, đâu phải một cảnh giới Chân Tiên có thể sở hữu. "Đúng vậy!

Tốc độ này, hình như cũng chỉ kém ta một chút xíu thôi." Quỳnh Tiêu đứng bên cạnh cũng gật đầu, thần sắc chấn kinh.

Nàng chính là tồn tại sắp bước vào Đại La mà.

Trường Phong sư đệ lợi hại đến vậy ư?

Vân Tiêu tự nhiên nhìn thấy, không giải thích, mà là với vẻ mặt trịnh trọng nói: "Trường Phong sư đệ được sư tôn coi trọng, nhất định không phải kẻ tầm thường." Trường Phong trong lòng quá đỗi vui mừng khi rời đi, không ngờ lại vô tình bại lộ thực lực.

May mà hệ thống hoàn hảo che giấu cảnh giới của hắn.Trường Phong vui vẻ chạy ra ngoài Kim Ngao Đảo, mà lúc này, sâu trong Hỗn Độn.

Nơi đây mờ mịt vô tận, tựa như một thế giới chưa khai mở.

Giữa đó, Địa Phong Thủy Hỏa hoành hành, vô số hỗn độn lôi đình đan xen nổ vang.

Loại địa điểm khủng bố này, ngay cả cường giả Đại La Kim Tiên cũng phải cẩn thận từng bước.

Thế nhưng, giữa nơi khủng bố như vậy, lại có một cung điện nguy nga đang trôi nổi.

Cung điện cổ kính, khôi hoằng, tản mát đạo vận thần bí, càng có đạo âm lượn lờ truyền ra.

Bốn phía cung điện, Địa Phong Thủy Hỏa, hỗn độn lôi đình bao phủ, sinh linh bình thường căn bản không thể đến gần.

Dưới những hiện tượng đáng sợ này, càng hiển lộ vẻ bao la và

rộng lớn.

Cung điện trôi nổi giữa Hỗn Độn, tựa như tồn tại từ vĩnh hằng cổ xưa.

Nơi đây, chính là đạo trường của Đạo Tổ Hồng Quân.

Tử Tiêu Cung.

Lúc này, bên trong Tử Tiêu Cung.

Trên đài đạo tọa lạc một lão giả.

Toàn thân lão vận đạo bao phủ, ba ngàn pháp tắc quấn quanh thân.

Rõ ràng đang ngồi trước mặt, nhưng lại hư hư thực thực, hòa làm một với cả thiên địa.

Dường như không hề tồn tại, khiến chúng sinh nhìn không chân thực.

Lão chính là vị Thiên Địa Thánh Nhân đầu tiên sau khi Bàn Cổ khai thiên.

Huyền Môn Chưởng Giáo!

Hồng Quân Đạo Tổ!

Phía dưới, Thiên Địa Lục Thánh tề tụ.

Ngoài ra, còn có Hạo Thiên khoác pháp bào đế hoàng, đầu đội mũ miện, châu liêm rủ xuống, toàn thân đế hoàng bá khí quấn quanh, cùng với Dao Trì dung mạo đoan trang.

Bọn họ vốn là hai vị đồng tử bên cạnh Đạo Tổ, sau Vu Yêu Lượng Kiếp, nhận mệnh Đạo Tổ chỉnh đốn Thiên Đình, chấp chưởng Tam Giới.

Lập hiệu: Hạo Thiên Đại Đế, Dao Trì Vương Mẫu! "Đệ tử ra mắt lão sư!" Thiên Địa Lục Thánh cùng Hạo Thiên, Vương Mẫu, chắp tay

tề củng, cung kính hô.

Dù cho bọn họ là Thiên Đạo Thánh Nhân, là bá chủ thiên địa, nhưng trước mặt Đạo Tổ, vẫn cung kính không dám có chút nào vượt giới hạn. "Ừm!" Hồng Quân Đạo Tổ đạm nhiên gật đầu, đôi mắt khẽ mở, không nhìn ra hỉ nộ ái ố.

Lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn bước lên một bước, hỏi thẳng vào vấn đề: "Không biết lão sư triệu tập đệ tử và những người khác đến đây, vì chuyện gì?" Hồng Quân Đạo Tổ khẽ mở mắt quét nhìn mấy người phía dưới, đạo âm mờ mịt phiêu ra. "Vu Yêu Lượng Kiếp đã qua, tiếp theo Nhân tộc đương hưng, đây là đại thế thiên đạo, không thể nghịch chuyển!" Nói xong, từ trên người Hồng Quân Đạo Tổ, một luồng khí huyền ảo khuếch tán ra, bao phủ mấy người có mặt.

Thông Thiên và những người đứng phía dưới lập tức nguyên thần thanh minh, động tất thiên cơ.

Tam Hoàng Ngũ Đế trị thế, Thương Hiệt tạo tự!

Tương lai, nhân vật chính của Hồng Hoang đại địa đương nhiên là Nhân tộc.

Mà ở giai đoạn đầu Nhân tộc đương hưng, chỉ cần những ai trợ giúp Nhân tộc đều sẽ có công đức giáng thế, đồng thời có thể mở rộng khí vận của một giáo phái.

Đặc biệt là phụ tá Tam Hoàng!

Nguyên Thủy, Lão Tử và những người khác chỉ hơi sững sờ, cũng không quá chấn kinh.

Dù sao hai tộc Vu Yêu đã rút khỏi vũ đài Hồng Hoang.

Đương nhiên sẽ có nhân vật chính thiên địa mới ra đời.

Thông Thiên đứng yên một bên, trong lòng lại thầm kinh hãi.

Bản tọa còn nhớ một thời gian trước, ngẫu nhiên một lần trong tiếng lòng của tiểu ngưu yêu đã nghe nói đến Nhân tộc đương hưng, còn có chuyện Tam Hoàng Ngũ Đế.

Hiện tại đối với thân phận "Đại Đạo Chi Tử" của tiểu ngưu yêu, Thông Thiên đã tin tưởng vô cùng.

Hồng Quân Đạo Tổ không để ý đến những người phía dưới với tâm tư khác nhau, thân hình hư ảo, chớp mắt liền biến mất tại chỗ.

Rất rõ ràng, Đạo Tổ sẽ không nhúng tay vào chuyện của Nhân tộc.

Chương 16

Nữ Oa Thánh Khiết đứng giữa sân, liếc nhìn mấy vị sư huynh, đạm nhiên nói: "Chư vị cứ tự nhiên." Nói xong, thân hình hóa thành những đốm tinh quang, trực tiếp quay về Oa Hoàng Cung.

Đối với điều này, Nguyên Thủy và những người khác không hề bất ngờ.

Nữ Oa sư muội xưa nay không hỏi thế sự, trong Vu Yêu Chi Chiến, ngay cả huynh trưởng Phục Hy bỏ mình cũng không hề nhúng tay, đương nhiên càng sẽ không để ý đến những chuyện nhỏ này.

Lão Tử vẫn quét mắt một vòng mấy người trong sân, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên Thông Thiên và Nguyên Thủy. "Chư vị sư đệ cũng biết, Ngô gần đây chỉ có một đồ đệ là Huyền Đô, hơn nữa y lại là Nhân tộc, có đại khí vận gia thân, lý đương nên đi phụ trợ Phục Hy đạo hữu, thủ lĩnh Tam Hoàng, trị thế." Lão Tử khẽ phất râu dài, vẻ mặt ung dung tự tại.

Ai ngờ lời nói vừa dứt, Nguyên Thủy Thiên Tôn bên cạnh vội vàng nói: "Sư huynh lời này sai rồi, Bản tôn tọa hạ Quảng Thành Tử thiên phú dị bẩm, đồng dạng là người có đại khí vận, lý ứng phụ tá Phục Hy đạo hữu trị thế." Thấy vậy, Thông Thiên cũng vội vàng mở miệng phản bác: "Nói đùa!

Dưới trướng Bản tọa có Đa Bảo, Tam Tiêu, Trường Phong và những người khác, ai kém Huyền Đô, Quảng Thành Tử chứ?

Bọn họ đồng dạng có thể phụ tá Phục Hy." Thiên Hoàng là Phục Hy đại năng thượng cổ chuyển thế, lại là thủ lĩnh Tam Hoàng.

Phụ tá y trị thế, công đức và khí vận thu được tự nhiên không phải bình thường có thể sánh.

Đối với Thiên Hoàng Phục Hy, bọn họ làm sao có thể dễ dàng buông tay.

Nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn nói, sắc mặt Thông Thiên trầm xuống, trong miệng quát: "Thông Thiên!

Tiệt Giáo của ngươi toàn là lũ phi mao đái giác, thấp sinh noãn hóa chi đồ, có tư cách gì phụ tá Tam Hoàng Ngũ Đế trị thế." "Hừ!

Đã là do thiên địa sở sinh, đương nhiên có tư cách." "Đây là Nhân tộc đương hưng, không phải Yêu tộc đại hưng, cái gì là chính thống?

Đương nhiên phải do Nhân tộc phụ tá, những kẻ thấp sinh noãn hóa kia tuyệt không có tư cách phụ tá Nhân tộc." "Cái gì là chính thống?

Thiên địa vạn vật vạn linh đều ứng vận thiên đạo mà sinh, do Hồng Hoang đại địa thai nghén, sao lại không phải chính thống?" "Toàn là lời nói bậy bạ, lũ phi mao đái giác làm sao có được cơ duyên này." "Uổng cho ngươi quý là Thiên Đạo Thánh Nhân, vậy mà lại thiển cận đến vậy." "Thông Thiên!..." Trong một lúc, Tam Thanh tranh cãi không ngừng.

Đều vì đệ tử môn hạ, đại giáo của mình mà tranh đoạt công đức, khí vận.

Bọn họ rất rõ ràng, chuyện giáo hóa Tam Hoàng Ngũ Đế, tuyệt đối là cơ duyên lớn lao, làm sao có thể dễ dàng từ bỏ.

Chẳng thấy Lão Tử vốn vô vi, giờ phút này cũng không có chút ý tứ nhượng bộ nào.

Còn Tây Phương Nhị Thánh Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, chỉ với vẻ mặt sầu muộn đứng một bên.

Đừng thấy hiện tại Tam Thanh tranh giành kịch liệt, nếu bọn họ định nhúng tay vào, Tam Thanh tuyệt đối sẽ liên hợp lại, nhất trí đối

phó bọn họ.

Bởi vì trong lòng đã biết rõ kết quả này, đương nhiên vui vẻ hưởng nhàn.

Hiện tại nhìn Tam Thanh tranh cãi đỏ mặt tía tai, không phải cũng rất sảng khoái sao.

Còn Hạo Thiên, Dao Trì vẫn đứng một bên, đương nhiên càng không dám lên tiếng.

Tuy rằng bọn họ cùng ở Tử Tiêu Cung, cũng được Thông Thiên, Nguyên Thủy và những người khác gọi một tiếng sư huynh.

Nhưng thân là hai vị thị đồng của Đạo Tổ, làm sao được Nguyên Thủy và những người khác để mắt đến.

Ngay cả Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai vị, cũng không coi bọn họ ra gì.

Thời điểm này, tự nhiên càng không có phần bọn họ nói chuyện.

Hạo Thiên tuy trong lòng vô cùng bất đắc dĩ, nhưng cũng không có cách nào.

Ai bảo hắn không phải Thánh Nhân.

Dưới Thánh Nhân đều là kiến cỏ.

Ngay cả bọn họ quý là Hạo Thiên Đại Đế, Dao Trì Thánh Mẫu thì sao chứ.

Trong mắt Thánh Nhân, vẫn là tồn tại kiến cỏ.

Dù có không cam lòng, nhưng chỉ có thể chôn giấu nỗi phẫn hận đó sâu trong nội tâm.

Chờ đợi có một ngày, có thể mạnh mẽ vươn lên. "Đủ rồi!" Đột nhiên, trong Tử Tiêu Cung vang lên một tiếng quát lạnh.

Sắc mặt Lão Tử lạnh lùng, lạnh lùng trừng mắt nhìn Nguyên

Thủy, Thông Thiên hai người.

Y dù sao cũng là thủ lĩnh Tam Thanh, quý là huynh trưởng của bọn họ.

Ai ngờ, hai người kia vậy mà không hề nhượng bộ, không cho chút mặt mũi nào.

Ngay cả công đức này cũng không muốn nhượng ra.

Nguyên Thủy, Thông Thiên ở bên cạnh, đồng dạng sắc mặt lạnh lùng, hiển nhiên là không chịu nhường một tấc nào.

Loại kỳ ngộ lớn lao trời ban này, bao nhiêu năm mới có một lần, làm sao có thể dễ dàng thoái nhượng.Hai vị Tây Phương Thánh Nhân đứng bên cạnh, nhìn Tam Thanh lạnh lùng đối đầu, trên mặt đều mang theo vẻ chờ mong.

Bởi vì thân ở Tây Phương, rất nhiều chuyện đều bị Tam Thanh bài xích.

Hiện tại nhìn Tam Thanh đối đầu, trong lòng tự nhiên vui mừng.

Tuy rằng cực kỳ chờ mong, nhưng hai người vẫn thất vọng.

Lão Tử lạnh lùng nhìn mấy người, ngay sau đó quát: "Ngô cũng lười tranh chấp với các ngươi nữa, ai có thể phụ tá Tam Hoàng Ngũ Đế trị thế, cứ theo cơ duyên của mình!" Nói xong, Lão Tử cũng không nói thêm lời thừa.

Thân hình bước vào hỗn độn loạn lưu, chớp mắt liền biến mất trong Tử Tiêu Cung.

Tuy không biết thời gian cụ thể Tam Hoàng Ngũ Đế trị thế, cũng chưa biết Phục Hy chuyển thế ở đâu.

Nhưng y là thủ lĩnh Tam Thanh, đạo hạnh sâu nhất, hơn nữa còn chấp chưởng Thái Cực Đồ trong Tiên Thiên Chí Bảo.

Thái Cực Đồ có thể phân giải huyền cơ thiên đạo, y có rất nhiều ưu thế. "Hừ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng hừ lạnh một tiếng, đồng dạng bước vào trong Hỗn Độn. "Cứ theo cơ duyên thì cứ theo cơ duyên đi, Bản tọa còn sợ các ngươi không dám." Nhìn hai người rời đi, Thông Thiên bĩu môi.

Đồng thời trong lòng lẩm bẩm: "Bản tọa có Trường Phong, Đại Đạo Chi Tử này ở đây, các ngươi lấy cái gì mà tranh với ta?" Tiếp đó lạnh lùng liếc nhìn Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người, Thông Thiên cũng biến mất trong Tử Tiêu Cung.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người đứng bên cạnh, nhìn thần sắc Thông Thiên, lập tức sắc mặt cổ quái.

Sau khi đến Tử Tiêu Cung, bọn họ đều không nói một câu nào, cũng không định tranh giành khí vận, công đức.

Nhìn thần sắc Thông Thiên kia, dường như rất địch thị bọn họ vậy.

Hai người nhìn nhau, lắc đầu, cũng rút vào trong Hỗn Độn.

Còn Hạo Thiên, Dao Trì vẫn đứng một bên, căn bản không được liếc nhìn lấy một cái.

Hạo Thiên hoàn toàn bị bỏ qua, nhìn Tử Tiêu Cung trong chớp mắt trở nên lạnh lẽo vắng vẻ.

Sắc mặt tái xanh một mảng!

Tuy quý là chủ Tam Giới, nhưng hắn cảm thấy mình căn bản chẳng là gì cả. "Hạo Thiên!

Chúng ta cũng trở về đi." Dao Trì đứng bên cạnh, nhìn thần sắc Hạo Thiên, khẽ nói.

Bọn họ tuy rằng căn nguyên cũng không tầm thường, nhưng chung

quy vẫn kém bọn họ một chút. "Ừm!" Hạo Thiên gật đầu.

Trong lòng nghĩ, lần này rời Tử Tiêu Cung, nhất định phải mở rộng ảnh hưởng của Thiên Đình.

Hắn nghĩ đến Thượng Cổ Yêu Đình từng có, dù là Thánh Nhân thì sao chứ, vẫn không nể mặt.

Thánh Nhân lẽ ra phải như lão sư, ẩn mình trong Hỗn Độn, Tam Giới do hắn chấp chưởng.

Hạo Thiên trong lòng phẫn hận, ngay sau đó dẫn Dao Trì, lao vào trong Hỗn Độn.Vùng biển phía đông Kim Ngao Đảo.

Gió cuồng thổi mạnh, sóng biển cuồn cuộn!

Trên mặt biển mênh mông, sương trắng mờ ảo phiêu đãng.

Chẳng mấy chốc, một đạo lưu quang lướt qua.

Phá tan lớp mây mù dày đặc, bay nhanh đến.

Nhìn kỹ lại, thì ra là một đạo nhân dáng vẻ ngọc thụ lâm phong, anh tuấn sảng khoái.

Chính là Trường Phong vừa lao ra khỏi Kim Ngao Đảo.

Lúc này hắn mặt mày rạng rỡ, giữa lông mày tràn đầy vẻ vui mừng. "Cái cảm giác tự do này, thật sự quá sảng khoái!" Nhìn thiên địa rộng lớn vô bờ trước mắt, Trường Phong trong lòng vô cùng thoải mái.

Hai ngàn năm nay hắn sống thật uất ức, giờ phút này cuối cùng cũng chạy thoát khỏi Kim Ngao Đảo.

Hắn có hệ thống bên mình, có thể tiêu dao thiên địa.

Sau này cái gì mà Phong Thần Lượng Kiếp, Tiệt Giáo kiếp nạn, đều không còn liên quan gì đến hắn nữa.

Điều duy nhất có chút tiếc nuối là không thể mang theo Tam Tiêu mấy vị tiên tử cùng chạy thoát.

Đối với kết cục của mấy nàng, hắn cũng chỉ có thể trong lòng thở dài một tiếng.

Cảm thán một câu hữu duyên vô phận."Hiện tại đã rời khỏi Kim Ngao Đảo, nên đi về hướng nào để 'thảng bình' đây?" Trường Phong vừa bay vừa suy tính trong lòng.

Phong Thần Lượng Kiếp sắp đến, tự nhiên là tìm những nơi ít sinh linh nhất là tốt nhất.

Dù sao hắn chỉ cần "thảng bình" là có thể mạnh lên, căn bản không cần linh khí gì cả.

Động thiên phúc địa đối với hắn cũng không có gì quan trọng.

Đang nghĩ, Trường Phong nhìn về phía Tây Phương.

Kỳ thực hướng đó là tốt nhất, đáng tiếc có Tây Phương Nhị Thánh tồn tại.

Hai người đó tuy quý là Thánh Nhân, nhưng lại luôn thích dùng một câu 'ngươi với giáo Tây Phương ta có duyên' mà cưỡng ép độ người đi.

Đối với Tây Phương Giáo, hắn chẳng có chút hảo cảm nào. "Xem ra chỉ có thể tùy tiện tìm một nơi xa xôi, nghèo nàn mà 'thảng bình' thôi." Trầm tư một hồi, Trường Phong cũng không có mục đích rõ ràng.

Tùy ý chọn một hướng, sau đó hóa thành trường hồng bay độn đi.

Nhưng vừa mới vọt ra một đoạn khoảng cách, Trường Phong liền vội vàng dừng bước, sắc mặt liên tục biến đổi.

Đứng giữa không trung, hắn trợn to mắt nhìn về phía trước.

Phía trước bầu trời chấn động dữ dội, tiếp theo tử khí đông lai ba vạn dặm, bao phủ cả bầu trời.

Trong nháy mắt, trời giáng hoa loạn, đất trồi sen vàng.

Giữa thiên địa đạo âm lượn lờ, dị tượng phân hiện.

Trên không trung vạn điều mây lành rực rỡ, một bóng người từ giữa mịt mờ đạp không lao ra.

Dưới chân sen nở, mỗi bước hàng ức vạn dặm.

Trên không trung tiên nhạc tấu lên, như thiên địa tiễn đưa.

Không màng ngăn cách không gian, xuất hiện ở cách đó không xa.

Người đến, chính là sư tôn của hắn, Thông Thiên Giáo Chủ. 【M*ẹ kiếp!

Cái vận khí này cũng quá 'ngon' rồi. 】 Nhìn thấy người đến, Trường Phong trong lòng bi ai hô. "Tiểu ngưu yêu, ngươi đây là định đi đâu?" Đạo âm lượn lờ vang bên tai.

Trường Phong chăm chú nhìn, thân ảnh Thông Thiên Giáo Chủ, vượt qua vô số không gian, vẫn xuất hiện trước mặt hắn.

Trường Phong trong lòng co lại, thầm nuốt một ngụm nước bọt, vội vàng nở một nụ cười. "Bẩm sư tôn, đệ tử bế quan tu luyện trên đảo mấy ngàn năm, bèn muốn đến Hồng Hoang này du lịch một phen." 【Tao còn đi đâu được nữa?

Đương nhiên là chạy trốn rồi. 】 【Không ngờ đen đủi thế, đã thoát khỏi Kim Ngao Đảo rồi, vậy mà còn bị ngươi tóm được. 】 【Thánh nhân đánh rắm nói chuyện không phải mấy ngàn mấy vạn năm sao, ai mà biết ngươi đi Tử Tiêu Cung nhanh vậy đã quay về. 】 Mi mắt Thông Thiên Giáo Chủ giật giật, trong mắt lóe lên một tia ý cười, nhưng được Bản tọa che giấu rất tốt.

Ngươi, tiểu ngưu yêu này, quả nhiên không từ bỏ ý định chạy trốn.

Đáng tiếc, Bản tọa là Thiên Đạo Thánh Nhân, ngươi có thể chạy đi đâu trong Hồng Hoang đại địa này.

Muốn chạy thoát, căn bản là không thể.

Tuy rằng trong lòng đã động tất suy nghĩ của Trường Phong, nhưng Thông Thiên không hề biểu lộ ra, ngược lại còn hơi có thâm ý nói: "Không tệ!

Đoạn thời gian này tu vi quả thật có chút tiến triển." "Bản tọa xem hướng ngươi đang đi, phải chăng là đến vùng đất tập trung Nhân tộc ở bờ Đông Hải?" Vùng đất tập trung Nhân tộc ở bờ Đông Hải?

Trường Phong vừa nãy chỉ là tùy tiện chọn một hướng, định bay thẳng đến cùng, chứ không hề nghĩ đến việc đi Nhân tộc.

Dù sao tiếp theo Nhân tộc đương hưng, nơi đó tuyệt đối không phải một nơi thích hợp.

Bất quá đối mặt với câu hỏi của Thông Thiên, Trường Phong vẫn liên tục gật đầu: "Đúng đúng đúng!

Sư tôn quả nhiên thần thông quảng đại, đệ tử chính là muốn đi đến chỗ Nhân tộc đó." "Nhân vì đệ tử gần đây ngẫu nhiên có chút cảm ngộ, trong Nhân tộc có lẽ có cơ duyên của đệ tử." Tình huống hiện tại, chỉ có thể trước tiên lừa dối sư tôn qua đi rồi nói sau.

Nghe lời Trường Phong nói, mắt Thông Thiên sáng rực.【Quái quỷ!

Sư tôn đây là ánh mắt gì vậy.】【Lời mình nói nửa thật nửa giả, chẳng lẽ có sơ hở gì sao?】"Không tệ!

Không hổ là đệ tử thân truyền của Bản tọa, Vu Yêu Lượng Kiếp

đã qua, Nhân tộc đương hưng, không ngờ ngươi chỉ ở cảnh giới Chân Tiên mà đã có được cảm ngộ này, xem ra quả thật là cơ duyên của ngươi đã đến." Thông Thiên với đôi mắt hỗn độn khẽ mở, trên mặt mang theo ý cười nhàn nhạt. 【Tao đương nhiên biết Nhân tộc đương hưng, tao biết nhiều hơn ngươi gấp bội. 】【Bất quá tao vừa nãy chỉ là nói bừa thôi, làm gì có cơ duyên nào, sư tôn này định làm gì đây. 】 Nghe lời Thông Thiên nói, Trường Phong trong lòng không hề có chút vui mừng nào, ngược lại đột nhiên có một dự cảm rất không lành.Trường Phong trong lòng không hiểu, không khỏi hơi nghi hoặc hỏi: "Chẳng lẽ sư tôn đã biết cơ duyên của đệ tử?" Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Thông Thiên, Trường Phong suýt chút nữa đã tin.

Chương 17

Đáng tiếc hắn rất rõ ràng, có cơ duyên quỷ ấy.

Hắn có chút không hiểu sư tôn rốt cuộc muốn làm gì? "Ngươi, tiểu ngưu yêu này, phúc trạch quả là thâm hậu." "Không tệ!

Hiện tại Nhân tộc đại hưng, có Tam Hoàng Ngũ Đế ứng thế mà ra, người hữu duyên tự có đại cơ duyên." Thông Thiên khẽ gật đầu, thần sắc siêu nhiên nói.

Trường Phong vốn đang nghi hoặc trong lòng, lập tức trợn to mắt. 【Sư tôn không hổ là Thiên Đạo Thánh Nhân, vậy mà đã biết chuyện Tam Hoàng Ngũ Đế trị thế rồi. 】【Bất quá lời sư tôn nói là ý gì?

Để ta đi phụ tá Tam Hoàng Ngũ Đế ư? 】【Sư tôn bị chập mạch rồi à?

Cảnh giới bên ngoài của ta mới là Chân Tiên cảnh, mấy tên Nhân tộc Tiên Thiên kia đều cao hơn cảnh giới của ta chứ. 】【Chẳng lẽ sư tôn phát hiện ra thực lực thật sự của ta?

Nhưng với tu vi Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, hình như cũng còn kém kha khá, ít nhất cũng phải cảnh giới Đại La chứ. 】【Không đúng!

Nếu sư tôn đã phát hiện cảnh giới của ta, sao lại không có chút biểu hiện nào? 】【Còn nữa!

Phúc trạch thâm hậu cái quỷ ấy, phúc trạch thâm hậu còn bị ngươi tóm được sao? 】【Một khi bị cuốn vào Phong Thần Lượng Kiếp, thì thảm đến mức không thể thảm hơn. 】【Đau đầu quá!

Thánh nhân quả nhiên khó lường. 】Trường Phong trong đầu vô số ý niệm xẹt qua, vội vàng trợn tròn mắt, giả vờ vẻ mặt mờ mịt. "Xin thứ cho đệ tử ngu muội, không biết sư tôn có ý gì?" Trường Phong

phát hiện, tâm tư của Thông Thiên Giáo Chủ càng lúc càng khó nắm bắt.

Hắn luôn cảm thấy, sư tôn đã đặt quá nhiều sự chú ý lên người hắn.

Thật sự khiến hắn khó hiểu.Trường Phong cố ý giả vờ mê man, trong lòng Thông Thiên lại đại kinh. "Tốt cho ngươi, tiểu ngưu yêu, mới có mấy ngàn năm thời gian, vậy mà đã đến Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ!" "Ha ha!

Không hổ là Đại Đạo Chi Tử của Bản tọa." "Người được trời chọn, người được trời chọn a." "Lão Tử, Nguyên Thủy, các ngươi lấy cái gì mà so với ta, hừ hừ!" Thông Thiên trong lòng phấn khởi, nhìn Trường Phong trước mặt, trong mắt càng thêm yêu thích.

Có đồ đệ như vậy, thật là may mắn!Trường Phong khẽ ngẩng đầu, đón lấy ánh mắt hừng hực của Thông Thiên, bất giác nuốt nước bọt. 【Vãi chưởng!

Vãi chưởng!

Ánh mắt sư tôn kiểu gì đây! 】【Chẳng lẽ lão trực nam này thật sự nhìn trúng mình! !!!】【Mình không thích nam phong đâu. 】【Y sẽ không dùng cường chứ?

Nếu sư tôn Bá Vương Cưỡng Thượng Cung thì sao. 】 Ánh mắt không hề che giấu của Thông Thiên, khiến "cúc hoa" Trường Phong siết chặt.

Thông Thiên vốn đang phấn khởi trong lòng, sắc mặt cứng lại, khóe miệng co giật.

Cái tiểu ngưu yêu này thật sự quá đáng ghét.

Hết lần này đến lần khác hủy hoại Bản tọa.

Nói Bản tọa thích nam phong.

Còn dùng cường nữa! !!

Bá Vương Cưỡng Thượng Cung!

Cái quỷ Bá Vương Cưỡng Thượng Cung đó là cái quái gì?

Khốn kiếp!

Bản tọa vậy mà lại bị tiểu ngưu yêu này ảnh hưởng, còn dùng những từ ngữ kỳ quái này.

Nhìn Trường Phong bề ngoài cung kính, nội tâm lại điên cuồng chửi bới, Thông Thiên thực sự muốn trực tiếp ném hắn xuống Biển Bắc lấp mắt biển.

Bất quá nghĩ đến chuyện hiện tại, Thông Thiên hít một hơi thật sâu, nén xuống cơn giận trong lòng.

Bản tọa tuy là Thánh Nhân, cũng biết Nhân tộc đương hưng, có Tam Hoàng Ngũ Đế trị thế.

Nhưng Tam Hoàng Ngũ Đế và những người khác đều là những người có đại cơ duyên do trời định, không thể xem thường.

Trừ việc đã biết Thiên Hoàng là Phục Hy đại năng thượng cổ chuyển thế, thì đối phương khi nào xuất thế, ở đâu xuất thế cũng là điều chưa biết.

Còn Địa Hoàng, Nhân Hoàng, thì lại không có chút tin tức nào.

Đến Ngũ Đế phía sau, lại càng không có chút thông tin nào.

Có lẽ chỉ khi đối phương ứng vận mà sinh ra, Bản tọa mới có thể cảm nhận được.

Bất quá lúc đó, muốn ra tay thì đã hơi muộn rồi.

Nhưng Thông Thiên rất rõ ràng, Trường Phong khẳng định biết

những điều này.

Nhưng Bản tọa lại không thể chủ động hỏi!

Bản tọa muốn nghe trộm suy nghĩ của đối phương, lại không thể để tiểu ngưu yêu nghi ngờ.

Thông Thiên trong lòng có chút tính toán, mở miệng hỏi một cách đạm nhiên: "Trường Phong, ngươi có biết nơi Tam Hoàng xuất thế không?" "A?" 【Sư tôn đây là cái quái gì! 】【Ta mới cảnh giới Chân Tiên, vậy mà lại hỏi ta loại vấn đề này. 】【Bất quá ta đương nhiên biết Tam Hoàng Thiên Địa Nhân, Phục Hy thị là huynh trưởng chuyển thế của Nữ Oa nương nương, Thần Nông thường bách thảo, cùng với Hiên Viên Hoàng Đế đã chiến thắng đại Vu Xi Vưu trong trận Trục Lộc, nhưng ta chính là không nói cho ngươi biết, thì sao? 】 Trường Phong gãi đầu, vẻ mặt khổ sở đáp: "Bẩm sư tôn!

Đệ tử thực lực thấp kém, chỉ cảm ứng được Nhân tộc có kỳ ngộ, chứ không biết cụ thể." Nghe tiếng lòng của Trường Phong, khóe miệng Thông Thiên giật giật, nhưng trong lòng lại vô cùng vui mừng.

Ha ha!

Ngươi, tiểu ngưu yêu này, còn ở đây giả vờ vô tri, nào biết Bản tọa đã biết tiếng lòng của ngươi.

Thật là một tiểu ngưu yêu đáng yêu.

Quả thật là Đại Đạo Chi Tử mà Bản tọa yêu thích nhất.

Chỉ cần khẽ dọa một chút, liền đã tiết lộ, tiết kiệm cho Bản tọa không ít thời gian.

Bất quá những tin tức này hiển nhiên không đủ, dù sao hiện tại Nhân tộc đông đảo, hơn nữa phân bố khắp nơi trong Hồng Hoang.

Ai biết Phục Hy thị, Thần Nông, còn có Hiên Viên kia rốt cuộc

sinh ra ở bộ lạc nào.

Chỉ là Thông Thiên không hề hoảng chút nào.

Sau khi sắp xếp lại suy nghĩ, Thông Thiên ngạo nhiên nói: "Không sao, Bản tọa đã biết Tam Hoàng kia chính là Phục Hy thị huynh trưởng chuyển thế của Nữ Oa sư muội, Thần Nông thường bách thảo, và Hiên Viên đã chiến thắng Xi Vưu trong trận Trục Lộc." Đối với việc nghe trộm suy nghĩ của Trường Phong, Thông Thiên đã không còn chút ý tứ không hay nào nữa.

Trong đôi mắt hỗn độn tinh quang lấp lánh, phảng phất mọi thứ trên thế gian đều nằm trong tầm kiểm soát của y.

Kinh ngạc!

Trường Phong trợn tròn mắt.

Hắn trong lòng thật sự có chút kinh ngạc.

Không ngờ Thông Thiên đã biết nhiều tin tức đến vậy.

Trường Phong trong lòng cảm khái, vẻ mặt sùng kính nói: "Sư tôn đạo pháp thông huyền, đệ tử vô cùng bội phục." Nói xong, vẻ mặt đầy sùng bái nhìn Thông Thiên.

Nhìn ánh mắt vô cùng tôn sùng của Trường Phong, Thông Thiên hận đến ngứa răng.

Nếu không phải biết suy nghĩ nội tâm của tiểu ngưu yêu này, Bản tọa thật sự đã bị hắn lừa rồi.

Thông Thiên đôi khi thật sự bội phục cái mặt dày của gia hỏa này.

Không phải dày bình thường.

Miệng nói một đằng, trong lòng một nẻo, mà lại hoàn toàn không nhìn ra được. "Đây là do khí vận Tiệt Giáo ta kéo dài, cũng là phúc vận của các đệ tử Tiệt Giáo chúng ta." Thông Thiên, người vạn sự đều tỏ

tường trong lòng, đạo âm chậm rãi truyền ra. 【Ma quỷ!

Khí vận kéo dài?

Phúc vận của đệ tử Tiệt Giáo? 】【Phong Thần Lượng Kiếp vừa đến, lập tức sẽ từng người từng người thân tử đạo tiêu, lên bảng lên bảng, trở thành tọa kỵ trở thành tọa kỵ. 】【Tam Hoàng Ngũ Đế đã đến, không chạy thoát nữa, sau này sẽ không còn cơ hội. 】 Trường Phong trong lòng lẩm bẩm, vẻ mặt hưng phấn nói: "Lời sư tôn nói rất đúng, kỳ thực chủ yếu vẫn là sư tôn lãnh đạo anh minh, Tiệt Giáo ta sao phải lo không đại hưng." Nhịn đi!

Nhịn đi!

Thông Thiên thực sự rất muốn đánh cho tiểu ngưu yêu này một trận!

Cái miệng của gia hỏa này quá đáng ghét!

Thông Thiên hít một hơi thật sâu, mạnh mẽ nén xuống cơn giận trong lòng. "Hô!

Bản tọa đường đường Thiên Đạo Thánh Nhân, vậy mà lại như vậy hết lần này đến lần khác!" Thông Thiên cảm thấy sức chịu đựng của mình đối với Trường Phong càng ngày càng mạnh rồi.

Cái Đại Đạo Chi Tử này, quả thật là một gia hỏa đau đầu.

Nhưng vì tương lai của Tiệt Giáo, y cũng không có lựa chọn nào khác.

Chỉ hy vọng sau này có cơ hội, sẽ dạy dỗ tiểu ngưu yêu này một trận thật tốt.

Bất quá nghĩ đến thân phận Đại Đạo Chi Tử của đối phương, ý nghĩ này e rằng có chút huyền ảo rồi.Thông Thiên bỏ qua những suy nghĩ lộn xộn trong đầu, mỉm cười nói: "Nhân tộc sắp đại hưng, mà

những người phụ tá Tam Hoàng Ngũ Đế, đều có thể đạt được công đức lớn lao." Trường Phong trong lòng kinh nghi, nhưng lại giả vờ mắt sáng lên, trên mặt mang theo vẻ hâm mộ. "Lại có chuyện tốt như vậy?" Bất quá trong chớp mắt, lại mắt tối sầm, cười khổ nói: "Cơ duyên lớn lao trời ban này, đệ tử đương nhiên muốn có, đáng tiếc đệ tử chỉ là cảnh giới Chân Tiên, e rằng vô duyên với ta." 【Ta chỉ là một tiểu ngưu yêu cảnh giới Chân Tiên thôi, sư tôn nói mấy cái này với ta làm gì? 】 【M*ẹ nó!

Sư tôn gia hỏa này sẽ không thật sự muốn ta đi phụ tá Tam Hoàng chứ? 】 【Không thể nào không thể nào, chắc là ta nghĩ nhiều rồi. 】 Trường Phong trong lòng kinh nghi, đối với Thông Thiên càng thêm kỳ lạ.

Không biết từ lúc nào, hắn cảm thấy sư tôn càng lúc càng cổ quái.

Cứ liên tục nói những thứ này với hắn.

Điều này khiến Trường Phong, không chỉ một lần nghi ngờ Thông Thiên có phải đã biết thân phận của hắn hay không.

Nghe tiếng lòng của Trường Phong, Thông Thiên bật cười.

Tiểu hoạt đầu này, lại nói không thành thật.

Bề ngoài có vẻ thèm thuồng muốn đi phụ tá Tam Hoàng Ngũ Đế, kỳ thực trong lòng thì tránh còn không kịp.

Đối mặt với tiểu ngưu yêu biểu lý không nhất quán, Thông Thiên một chút cũng không hoảng. "Tiểu ngưu yêu, ngươi sở ngôn không sai, ngươi tịnh phi na phụ tá tam hoàng ngũ đế chi nhân." Trường Phong vốn đang lo lắng trong lòng, nghe vậy nặng nề thở phào một hơi.【May quá!

May quá sư tôn không có bị chập mạch mà bắt ta đi phụ tá Tam Hoàng Ngũ Đế, ta không cần công đức gì đâu. 】 【Mấy chuyện tốn

sức mà không được lợi lộc gì, vẫn là tìm một chỗ nằm yên là thoải mái nhất. 】 Nhưng trên bề mặt, Trường Phong vẫn không hề lộ vẻ gì, thở dài một tiếng, có chút tiếc nuối nói: "Đệ tử thực lực hữu hạn, vậy mà không có được cơ duyên đó, thực sự là phụ lòng sư tôn yêu mến, làm mất mặt sư tôn rồi." Nhìn kỹ thuật diễn xuất như thật của Trường Phong, khóe miệng Thông Thiên bất giác co giật.

Quy Ngưu của Bản tọa vốn rất thật thà, không ngờ tiểu ngưu yêu này lại lanh lợi đến vậy.

Cùng là ngưu yêu, vì sao lại khác biệt lớn đến thế?

Nếu không phải biết bản thể của tiểu ngưu yêu này là Thực Thiết, Bản tọa đã không dám tin.

Bất quá vì chuyện sắp tới, Thông Thiên cũng không thể vạch trần hắn, chỉ có thể tạm thời diễn cùng Trường Phong. "Tiểu ngưu yêu, ngươi cũng vô nhu tự trách, thử phiên phụ tá tam hoàng ngũ đế chi nhân, tuy nhiên bất thị nhĩ, đãn dã thị ngã tiệt giáo chi nhân." "Ồ?

Xin hỏi sư tôn, Tiệt Giáo chúng ta có ai có được đại kỳ ngộ này?" Trường Phong ngẩn ra, trong mắt kinh ngạc.

Lần này không phải hắn giả vờ.

Mà là Trường Phong trong lòng thực sự kinh ngạc.

Theo hắn biết, người phụ tá Tam Hoàng hình như không có đệ tử Tiệt Giáo nào. 【Kỳ lạ!

Kỳ lạ! 】 【Để mình liệt kê xem, Thiên Hoàng Phục Hy – thủ lĩnh Tam Hoàng – là do Hoa Tư thị của bộ lạc Hoa Tư ngẫu nhiên vào Lôi Trạch mà mang thai, thai nghén mười hai năm mới sinh ra, vì sinh tiền là huynh trưởng của Nữ Oa nương nương, phi Thánh Nhân không thể thu làm đệ tử, cuối cùng bị Nhân Giáo Giáo Chủ Lão Tử thu làm đệ tử. 】 【Địa Hoàng Thần Nông sinh ra ở bộ lạc họ Khương, hiệu

Thần Nông thị, lại hiệu Khôi Ngỗi thị, Liên Sơn thị, Liệt Sơn thị, cuối cùng bị Huyền Đô Đại Pháp Sư thu làm đệ tử. 】【Nhân Hoàng Hiên Viên là con trai của Thiếu Điển và Phụ Bảo, ở gò Hiên Viên, hiệu Hiên Viên thị, kiến đô ở Hữu Hùng, còn gọi là Hữu Hùng thị, bị Quảng Thành Tử – thủ lĩnh Thập Nhị Kim Tiên – thu làm đệ tử. 】【Lão Tử, Huyền Đô Đại Pháp Sư, còn có Quảng Thành Tử, Tiệt Giáo có phần nào đâu?

Chương 18

】 Lời nói của Thông Thiên, khiến Trường Phong có chút mộng mị.

Trường Phong đang mơ mộng trong đầu, còn Thông Thiên bên cạnh lại tâm thần chấn động kịch liệt.

Thảo nào tiểu ngưu yêu này cứ lẩm bẩm muốn "bào lộ".

Hiện tại thiên địa không ngừng hoàn thiện, những chuyện có thể thu hoạch công đức, khí vận chi sự phi thường trân tích.

Bất nhiên Đạo Tổ cũng sẽ không triệu tập bọn họ tề tựu về Tử Tiêu Cung.

Khả giá đẳng tăng gia nhất giáo khí vận chi sự, tha tiệt giáo cánh nhiên nhất cá đô bất triêm biên.

Chiếu giá chủng tình cảnh, khí vận bất suy bại tài quái!

Sau khi có được tin tức cụ thể về Tam Hoàng, Thông Thiên không hề có chút vui mừng nào, ngược lại vô cùng nặng nĩu.

Rõ ràng Tiệt Giáo của y đang thịnh thế như vậy, vậy mà lại không có một cơ hội nào. "Hô!

May mà Bản tọa có tiểu ngưu yêu này, bất nhiên Tiệt Giáo của ta đã xong đời rồi." Vọng trứ diện tiền nhãn trung mê mang trường phong, thông thiên tâm trung việt gia đích hoan hỉ.

Tuy nhiên giá tiểu ngưu yêu, lão thị cấp tha cường gia chúng đa xưng hào, hoàn phong cuồng thổ tào tha.

Đãn thử thì thử khắc khán khởi lai, hoàn thị dị thường đích khả ái a.

Nhân vi trường phong quan hệ, tha hiện tại dĩ kinh đề tiền động tất liễu tam hoàng tin tức.

Hiện tại tiên nhất bộ xuất thủ, định nhiên khả cản tại lão tử, nguyên thủy chi tiền.

Phụ tá hoàn tam hoàng, định nhiên năng tăng gia bất thiếu tiệt giáo khí vận.

Thông Thiên trong lòng có chút suy tính, đạo vận toàn thân tràn ngập, cả người phảng phất hòa làm một với thiên địa.

Ngay sau đó khẽ cúi đầu, trang nghiêm túc mục nói với Trường Phong: "Tiểu ngưu yêu!

Chuyện này sự quan đến khí vận Tiệt Giáo ta, vạn bất khả tiết lộ xuất khứ." "Đệ tử minh bạch, vạn bất hội tiết lộ xuất khứ, bất tri thị na vị sư huynh, sư tỷ hữu giá đẳng phúc vận?" Trường Phong liên tục gật đầu, vẻ mặt đầy sự hâm mộ. 【Phi!

Căn bản không có chuyện gì của Tiệt Giáo ngươi, còn muốn lừa gạt ta! 】 【Lừa người khác thì được, đừng hòng lừa ta. 】 Trường Phong trong lòng khinh thường!

Khóe miệng Thông Thiên giật giật!

Hình tượng vừa nãy còn vô cùng đáng yêu, trong nháy mắt đã sụp đổ trong lòng.

Gia hỏa này thật sự khiến người ta tức điên từng phút.

Hận không thể đấm vỡ nát tại chỗ!

Bất đắc dĩ ai bảo y nghe trộm suy nghĩ của tiểu ngưu yêu, Thông Thiên trong lòng chỉ có thể nhịn.

Đôi mắt hỗn độn khẽ mở, Thông Thiên trầm giọng nói: "Trên thực tế, người có thể phụ tá Tam Hoàng, chính là ba vị sư tỷ Tam Tiêu của

ngươi." "Trong đó, Vân Tiêu có thể phụ tá Phục Hy, người do Hoa Tư thị ở bộ lạc Hoa Tư gặp lôi trạch mà mang thai, thai nghén mười hai năm mới sinh ra." "Sư tỷ Bích Tiêu của ngươi sẽ là sư của Thần Nông thị ở bộ lạc họ Khương Liệt Sơn thị, dẫn dắt y nếm thử trăm loại thảo dược." "Còn sư tỷ Quỳnh Tiêu của ngươi ứng nên thu Hiên Viên, con trai của Thiếu Điển và Phụ Bảo, làm đồ đệ, giúp y đánh bại đại Vu Xi Vưu còn sót lại ở Hồng Hoang trong trận Trục Lộc." Rít!

Lời nói của Thông Thiên vừa dứt, Trường Phong hung hăng hít một hơi khí lạnh.

Hắn hai mắt trợn tròn, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin được. 【Sư tôn không hổ là Thiên Đạo Thánh Nhân, vậy mà đã sớm động tất được vị trí xuất sinh cụ thể của Tam Hoàng rồi. 】【Nhưng người được chọn phụ tá Tam Hoàng, sao lại biến thành Tam Tiêu. 】【Điều này căn bản không thể nào! 】【Nhưng nhìn vẻ mặt ung dung tự tại của sư tôn, dường như còn có vẻ nghiêm túc nữa. 】【Chẳng lẽ là mấy vị Thánh Nhân đều biết tin tức Tam Hoàng, cuối cùng Nhân Giáo, Xiển Giáo, Tiệt Giáo tranh giành, sư tôn liên tục bại trận, không giành được cái nào? 】【Nhưng điều đó cũng không đúng a, sư tôn tuy đầu óc không được tốt lắm, nhưng chiến lực Lục Thánh đứng đầu, đánh nhau tuyệt đối sẽ không thua. 】【M*ẹ kiếp!

Rốt cuộc chuyện này là sao, nghĩ thế nào cũng không thông a. 】Trường Phong tư duy bay loạn.

Cảm giác đầu óc muốn nổ tung rồi!

Trước đây Trường Nhĩ Định Quang Tiên bị sư tôn đánh hồn phi phách tán thì cũng thôi đi, hiện tại chuyện phụ tá Tam Hoàng lại xuất hiện biến cố.

Trường Phong đang mộng mị trong đầu, còn Thông Thiên bên cạnh lại vừa cao hứng vừa tức giận.

Tình cảnh tiểu ngưu yêu ngẩn ngơ như vậy, tự nhiên khiến y trong lòng nở hoa.

Nhưng gia hỏa này vậy mà lại nói y đầu óc không được tốt!

Tiểu ngưu yêu này quả thật rất đáng đánh.

Hình tượng tốt đẹp của hắn trong lòng y, nhiều nhất chỉ có thể duy trì trong chốc lát.

Tuy có chút bực bội, nhưng Thông Thiên vẫn từ đáy lòng vui sướng.

Dù sao thì, tin tức cụ thể về Tam Hoàng đã biết rõ.

Chắc chắn sẽ đi trước Lão Tử, Nguyên Thủy một bước.

Điều này đối với toàn bộ Tiệt Giáo, đều là cơ duyên lớn lao.

Trường Phong trong lòng tràn đầy nghi hoặc, tuy không biết vì sao người phụ tá Tam Hoàng lại biến thành Tam Tiêu.

Nhưng đã là Sư tôn nói vậy, hắn tự phải vâng theo, vạn lần không được lời nói ngỗ nghịch Sư tôn.

Dù sao là ai, cũng không liên quan nhiều đến hắn.

"Ba vị sư tỷ Tam Tiêu quả là có phúc vận tốt, đây cũng là đại kỳ ngộ của Tiệt Giáo chúng ta." Trường Phong ngước mặt, vẻ mặt tràn đầy ngưỡng mộ.

Ngay sau đó, hắn nghiêm trang nói: "Sư tôn xin cứ yên tâm, đệ tử nhất định sẽ không tiết lộ chuyện này ra ngoài." Nhìn Trường Phong vẻ mặt ngoan ngoãn, Thông Thiên gật đầu.

"Ừm!

Bản tọa đối với ngươi vẫn là vô cùng tin tưởng." Trường Phong cung kính đứng hầu, trong lòng lại bĩu môi khinh thường. 【Nếu

ngươi biết ngày ngày ta chỉ nghĩ trốn chạy, còn không hủy diệt ta mới là lạ.

Mà nói đi thì cũng phải nói lại, đã là chuyện của ba vị sư tỷ Tam Tiêu, Sư tôn vì sao lại kể với ta những thứ này?

Chuyện quan trọng như vậy, Sư tôn đâu thể tùy tiện kể cho người khác.

Haiz!

Suy nghĩ của Thánh nhân quả nhiên khó mà lường được.】 Trường Phong vẻ mặt ngưỡng mộ, đồng thời lại càng thêm nghi hoặc.

"Hắc hắc!

Ngươi cái tiểu ngưu yêu này, cái bẫy đã chuẩn bị xong cho ngươi rồi, giờ xem ngươi trốn đi đâu." Nghe tiếng lòng của Trường Phong, Thông Thiên trong lòng một trận hoan hỉ.

"Tiểu ngưu yêu!" "Đệ tử có mặt!" 【Đến rồi, ngựa hay lừa cũng phải dắt ra đi dạo thôi.

Cứ để ta xem, Sư tôn rốt cuộc muốn làm gì.】 "Ngươi tuy không có phúc vận tốt như mấy vị sư tỷ Tam Tiêu, nhưng trong Nhân tộc này, cũng có đại cơ duyên của ngươi." Thông Thiên toàn thân đạo vận bao phủ, đạo âm lượn lờ cất lên.

Trường Phong khẽ ngẩng đầu, giả vờ kích động hỏi: "Đệ tử ngu muội, xin Sư tôn chỉ dạy." Nói xong, Trường Phong liền có một dự cảm không lành.

Nhưng lúc trước khi mới bắt đầu, hắn đã chủ động nói Nhân tộc có kỳ ngộ của hắn.

Vẫn là chính hắn tự nói ra.

Giờ muốn đổi lời cũng không có cách nào.

“Bản tọa đã tính ra, ngươi tuy không có phúc trực tiếp phụ tá Tam Hoàng, nhưng cũng có thể theo bên cạnh Tam Tiêu, kiếm thêm chút công đức.” “Những công đức này, đối với việc tu luyện của ngươi có lợi ích lớn lao.” “A???” Trường Phong ngớ người. 【Theo bên cạnh Tam Tiêu phụ tá Tam Hoàng?

Vãi!

Sư tôn ông ta rốt cuộc muốn làm gì?

Phụ tá Tam Hoàng đến Tam Tiêu còn không có phần, càng không thể nào có ta.

Giờ đây Sư tôn lại bảo ta đi theo sau Tam Tiêu?

Sư tôn là thật sự tính ra, hay là đang ưu ái ta đây?

Sư tôn đối với ta quá tốt rồi!

Hay là Sư tôn có ý đồ khác?

Mà biểu hiện vừa rồi, đã không có lý do gì để từ chối, đường lui đều bị chính mình chặn đứng rồi.】 Trường Phong sầu!

Vô cùng sầu!

Bất kể Thông Thiên có ý gì, nhưng sắp tới Nhân tộc đại hưng.

Chuyện Tam Hoàng, tuyệt đối sẽ hấp dẫn ánh mắt của cường giả khắp Thiên Địa.

Mấy vị Thánh nhân khác tự nhiên càng không thiếu.

Đối với Trường Phong mà nói, lọt vào tầm mắt Thánh nhân, đó là một chuyện vô cùng tồi tệ.

Quan trọng hơn là, Tam Tiêu liệu có phụ tá Tam Hoàng được hay không còn chưa chắc.

Ít nhất trong nhận thức của hắn, phụ tá Tam Hoàng căn bản không

liên quan gì đến Tiệt Giáo.

Nhưng vừa rồi chính hắn đã nói Nhân tộc có kỳ ngộ của hắn, giờ lại có chuyện tốt lớn như vậy.

Hắn căn bản không có đường từ chối!

Rõ ràng hôm nay là ngày tốt lành để hắn bỏ trốn, thế mà lại biến thành theo Tam Tiêu đi phụ tá Tam Hoàng.

Phụ tá Tam Hoàng xong, thì còn trốn cái quỷ gì nữa.

Lộ mặt trước chư vị Thánh nhân, về sau cho dù có trốn cũng vô ích.

Trường Phong sắp điên rồi.

Tự mình đào hố, tự mình nhảy vào.

"Ha ha!

Ngươi cái tiểu ngưu yêu, giờ bị Bản tọa nắm chặt trong tay rồi chứ.

Hừ!

Bản tọa có thể nghe được tiếng lòng của ngươi, ngươi là không thể nào thoát khỏi Tiệt Giáo của ta." Thông Thiên đứng bên cạnh, trong lòng đã nở hoa rồi.

Hắn thuận lợi từ tiếng lòng của Trường Phong mà moi được tin tức Tam Hoàng, hơn nữa còn khiến Trường Phong đi phụ tá Tam Hoàng.

Kỳ thực theo ý định ban đầu của Thông Thiên, là định trực tiếp để Trường Phong phụ tá Tam Hoàng.

Dù sao gia hỏa này hiện tại thực lực không yếu, hơn nữa còn là Đại đạo chi tử, thông hiểu nhiều Thiên cơ, tuyệt đối là nhân tuyển

thích hợp nhất.

Hơn nữa sau khi phụ tá Tam Hoàng, Trường Phong vị Đại đạo chi tử này cũng sẽ triệt để ràng buộc với Tiệt Giáo của họ.

Nhưng tiểu ngưu yêu này ngày ngày chỉ nghĩ trốn chạy, nếu giao cho hắn, nói không chừng giả vờ đồng ý, đến lúc đó có thể trực tiếp bỏ đi, vậy thì hỏng đại sự.

Giờ đây, bề ngoài giao cho Tam Tiêu, nhưng lại để tiểu ngưu yêu đi theo.

Kỳ thực trong mắt Thông Thiên, phụ tá Tam Hoàng vẫn là Trường Phong.

Chỉ là để Tam Tiêu đứng ở phía trước, khiến Trường Phong không quá lộ diện.

Ai bảo gia hỏa này cứ suốt ngày nghĩ đến việc nằm yên mà biến mạnh.

Như vậy, đối với Trường Phong mà nói, cũng càng dễ dàng tiếp nhận.

Hơn nữa, còn có thể nhân cơ hội này để hắn và Tam Tiêu ở gần nhau hơn.

Một mũi tên trúng nhiều đích!

Hơn nữa, lúc vừa gặp mặt, tiểu ngưu yêu này còn chủ động nói Nhân tộc có kỳ ngộ của hắn.

Giờ nghĩ lại, Thông Thiên trong lòng lại một trận mừng thầm.

Tiểu ngưu yêu này, hiện tại căn bản không có lý do để từ chối.

Đúng như Thông Thiên nghĩ, Trường Phong trong lòng buồn rười rượi, ngoài mặt lại giả vờ kích động, run rẩy nói: "Đệ tử lại có phúc vận này, Trường Phong nhất định không phụ sự tin tưởng của Sư

tôn.” 【Xong rồi!

Xong rồi!

Lần này lộ mặt, chắc chắn toang rồi.

Không được!

Lát nữa đi đến Nhân tộc, vẫn phải tìm cơ hội trốn đi.】 Hiện tại hắn chỉ có chút danh tiếng ở Kim Ngao Đảo, nhưng nếu lọt vào tầm mắt mấy vị Thánh nhân, thì xong rồi.

Thông Thiên vốn đang hoan hỉ, nghe tiếng lòng của Trường Phong, khóe miệng khẽ giật.

Tiểu ngưu yêu này quả nhiên vẫn không từ bỏ ý định bỏ trốn.

Nhưng lúc này hắn cũng không tức giận.

Hắn khẽ gật đầu, vung tay áo, tức thì một cỗ Bản nguyên chi lực huyền ảo tuôn ra.

Trong chớp mắt, không gian trước mắt rung động, thoáng cái đã hình thành một cánh cửa đạo vận lưu chuyển.

Trên cánh cửa, mây mù lượn lờ, nhìn qua vô cùng huyền diệu.

Đúng lúc Trường Phong trong lòng khó hiểu, đột nhiên từ cánh cửa không gian kia, ba bóng dáng yểu điệu từ từ bước ra.

Nhìn thấy người xuất hiện, Trường Phong trợn mắt.

Người bước ra, chính là Tam Tiêu.

Chương 19

【Kim Ngao Đảo cách chỗ này đã hơn ức vạn vạn dặm, Sư tôn vẫy tay cái là triệu Tam Tiêu đến.

Thủ đoạn của Sư tôn đúng là quá nghịch thiên rồi.

Chẳng phải nói, bất kể ta chạy đến đâu, Sư tôn vẫy tay cái là bắt được ta sao.

Vãi!

Chẳng lẽ ta chỉ có thể trốn về Hỗn Độn, nhưng nơi đó đâu phải chỗ hiện tại ta có thể đến.】 Không thể không nói.

Thấy Thông Thiên ra tay chiêu này, Trường Phong lại bị chấn động.

Chỉ cảm thấy trái tim nhỏ khẽ run rẩy.

Tâm tình phức tạp đến cực điểm.

Khoảnh khắc này, Trường Phong cũng coi như đã hiểu thực lực cụ thể của Thiên Đạo Thánh nhân.

Bản thân xuất hiện thì còn nói, không ngờ triệu người khác đến cũng đơn giản như vậy, đồng thời không màng không gian.

Xem ra, muốn hoàn toàn bỏ trốn, chỉ có thể chạy ra khỏi thế giới này, đi đến Hỗn Độn.

Nhưng Hỗn Độn, đó là nơi Thánh nhân sinh sống, cho dù là Đại La, Chuẩn Thánh cũng không thể ở lâu.

Xong rồi!

Trường Phong cảm thấy thế giới một mảnh đen tối.

Lần này thật sự là bị ràng buộc với Tiệt Giáo rồi.

Trong Phong Thần Đại Kiếp sắp tới, cùng vô số đồng môn ứng kiếp.

Không phải lên Phong Thần Bảng, thì là trở thành tọa kỵ!

Trốn?

Sư tôn vẫy tay cái, là triệu hắn đến.

Xem ra, hiện tại bị chặn đường, một chút cũng không ngoài ý muốn.

Thông Thiên đứng một bên nghe tiếng lòng của Trường Phong, khóe miệng bất giác cong lên một độ cong.

Thần thông mà hắn tiện tay thi triển, chẳng phải là để cảnh cáo Trường Phong sao.

Hắn là Thiên Đạo Thánh nhân, quản ngươi có chạy đến chân trời góc biển, chẳng phải cũng là chuyện hắn vẫy tay cái là xong.

Thủ đoạn của Thiên Đạo Thánh nhân, há phải Thái Ất Kim Tiên như hắn có thể lý giải.

Nhưng tiểu ngưu yêu này vẫn thật sự không chịu bỏ cuộc, lại còn vọng tưởng chạy về Hỗn Độn.

Chỉ là muốn đi đến Hỗn Độn, không đơn giản như vậy.

Trong biển Hỗn Độn, địa phong thủy hỏa hoành hành, lại còn có Lôi đình Hỗn Độn bao phủ.

Đại La Kim Tiên cũng có nguy hiểm vẫn lạc.

Trừ phi có thể đạt đến cảnh giới như hắn, mới có thể tùy ý đi lại trong Hỗn Độn.

Với tình huống hiện tại của tiểu ngưu yêu, hiển nhiên là không thể

rồi.

Nhìn thần sắc hắn lúc này, thủ đoạn vừa rồi hiển nhiên là đã trấn áp hắn rồi.

Điều này khiến Thông Thiên rất hài lòng.

Dù sao hắn là nghe lén được tiếng lòng của đối phương, có một số lời không tiện nói ra.

"Đệ tử bái kiến Sư tôn, không biết Sư tôn triệu hoán chúng đệ tử, vì chuyện gì?" Đúng lúc này, Tam Tiêu đồng loạt bước lên một bước, cung kính hô.

Các nàng đang định sửa soạn đồ đạc, đi đến Tam Tiên Đảo.

Nào ngờ lại được Sư tôn gọi đến.

Bốp!

Trong lúc nói chuyện, ba người cũng nhìn thấy Trường Phong, đều giật mình.

Ba đôi mắt đẹp đều xẹt qua một tia ngạc nhiên.

Trường Phong sư đệ?

Hắn không phải đang tìm đạo trường thích hợp bên ngoài Kim Ngao Đảo sao, sao lại chạy đến đây rồi.

Khi Tam Tiêu đang vô cùng khó hiểu, Thông Thiên cười nói: "Là đại hỉ sự, chuyện cụ thể thì để tiểu ngưu yêu kể cho các ngươi.

Bản tọa còn có chút việc cần xử lý, vậy Bản tọa về Bích Du Cung trước.

Tiểu ngưu yêu, hãy theo ba vị sư tỷ Tam Tiêu của ngươi hoàn thành nhiệm vụ cho tốt." Ong!

Lời vừa dứt, thân ảnh Thông Thiên Giáo Chủ trước mắt, đã hóa

thành những đốm tinh quang biến mất.

Trong vô hình, lại một lần nữa phô bày thủ đoạn Thiên Đạo Thánh nhân của hắn cho Trường Phong thấy. 【Đi?

Sư tôn lại cứ thế đi rồi?

Đây là đại sự phụ tá Tam Hoàng, còn có Nhân Giáo, Xiển Giáo ở bên cạnh lăm le rình rập, Sư tôn lại yên tâm đến thế mà để ta giải thích.

Ta không phải là theo Tam Tiêu kiếm chút công đức sao?

Sao cứ cảm thấy chỗ nào đó không đúng.】 Nhìn Thông Thiên trong nháy mắt biến mất, cảm giác bất ổn trong lòng Trường Phong càng mãnh liệt hơn.

Sư tôn lại giao phó chuyện quan trọng như vậy hoàn toàn cho hắn.

"Trường Phong sư đệ, ngươi không phải đang tìm đạo trường bên ngoài Kim Ngao Đảo sao?

Sao lại chạy đến đây rồi?" Một giọng nói lanh lảnh bên cạnh, cắt ngang suy tư của Trường Phong.

Quỳnh Tiêu nhìn quanh một vòng, tiếp đó kỳ lạ nói: "Chỗ này hình như đã vượt xa phạm vi Kim Ngao Đảo rồi, sao ngươi lại chạy xa đến thế?" Nàng nghiêng cái đầu nhỏ, trong mắt đẹp tràn đầy hiếu kỳ.

"Khụ!

Ta cũng vừa mới bị Sư tôn gọi đến." Trường Phong giả vờ ho khan, có chút bất đắc dĩ đáp.

Chuyện tìm đạo trường, chắc chắn không thể nói.

Dù sao nơi đây cách Kim Ngao Đảo, đủ xa đến ức vạn vạn dặm.

Chọn một đạo trường mà chạy xa đến thế, quá kỳ lạ.

Còn về chuyện bỏ trốn, thì lại càng không thể nói.

Dù sao, Tam Tiêu cũng không thể đến Thông Thiên cầu chứng, chẳng phải vẫn là dựa vào một cái miệng của hắn sao.

"Úc!

Đúng rồi, vậy ngươi có tìm được đạo trường thích hợp không?

Nếu không có, Tam Tiên Đảo của chúng ta thật sự rất tốt đấy." Quỳnh Tiêu gật đầu, tiếp đó hưng phấn nói.

"Còn chưa kịp xem, thì đã bị Sư tôn gọi đến rồi." Trường Phong tùy miệng đáp một câu, thần sắc có chút u uất.

Trốn chạy cũng không còn hy vọng, tâm tình hắn hiện tại có thể tưởng tượng được.

Thấy thần sắc Trường Phong, Vân Tiêu bên cạnh khẽ cau mày, lại khẽ mở hàm răng bạc: "Trường Phong sư đệ, vừa rồi Sư tôn nói có chuyện gì muốn nói với chúng ta sao?" Sư tôn đã triệu hoán họ ra, hiển nhiên sự việc không nằm ở Kim Ngao Đảo.

Điều này khiến họ có chút nghi hoặc.

"Đúng vậy!

Ta suýt nữa quên mất, Sư tôn bảo ngươi nói chuyện gì thế?" Quỳnh Tiêu nhìn quanh bốn phía, cũng kinh hô một tiếng.

Trường Phong trong lòng thở dài, đành phải nén tâm tình, ngưng trọng nói: "Sư tôn dặn dò đệ tử, nói sau Vu Yêu Lượng Kiếp, Nhân tộc sẽ hưng thịnh, có Tam Hoàng Ngũ Đế ứng thế mà ra.

Phàm là người phụ tá Tam Hoàng Ngũ Đế, đều có công đức lớn lao, hơn nữa còn mang lại nhiều khí vận.

Sư tôn từng nói, Vân Tiêu sư tỷ có thể phụ tá Thiên Hoàng Phục Hy, Bích Tiêu sư tỷ phụ tá Địa Hoàng Thần Nông, còn Quỳnh Tiêu sư

tỷ phụ tá Nhân Hoàng Hiên Viên." Trường Phong nói chuyện có khí vô lực, Tam Tiêu đứng cạnh nghe lại vừa kinh vừa nghi.

Kinh ngạc tự nhiên là công đức, khí vận kia.

Họ cũng coi như là người từng trải, đương nhiên hiểu tầm quan trọng của công đức, khí vận này.

Công đức không chỉ có thể đề thăng tu vi, còn có thể tăng cường uy lực pháp bảo.

Mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân giữa Thiên Địa này, bao gồm cả Sư tôn của họ, đều là dựa vào công đức mà thành Thánh.

Thứ này sao lại không khiến họ hưng phấn.

Hơn nữa trong mấy đại đệ tử thân truyền của Kim Ngao Đảo, họ lại xếp ở cuối cùng.

Sư tôn không để Đa Bảo sư huynh, cũng không để Kim Linh sư tỷ, ngược lại lại để họ đi.

Vượt xa ngoài dự liệu của họ.

Nghi hoặc thì là, Sư tôn bảo họ đi phụ tá Tam Hoàng.

Nhưng họ căn bản không biết làm thế nào để phụ tá.

Thậm chí ngay cả Tam Hoàng sinh ra ở đâu, cũng hoàn toàn không biết gì.

Hơn nữa nếu đây là cơ duyên của họ, vì sao họ không có một chút cảm ứng nào.

Ba nữ tử đứng giữa sân, trong mắt có chút mơ hồ.

Nghĩ không thông a! 【Haiz!

Sư tôn ơi Sư tôn, người rốt cuộc muốn làm gì?】 Nhìn Tam Tiêu mắt lớn trừng mắt nhỏ, Trường Phong trong lòng thở dài nặng nề.

Cái gì mà theo Tam Tiêu kiếm chút công đức.

Nhìn ba nữ tử ngơ ngác như vậy, rõ ràng hắn mới là đồng đội gánh còng lưng.

"Trường Phong sư đệ, Sư tôn có lời nào dặn dò rõ ràng không?" Vân Tiêu vẻ mặt nghi hoặc, hỏi Trường Phong.

Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu, cũng mang vẻ nghi hoặc nhìn Trường Phong.

Lúc này không chỉ Trường Phong trong lòng kinh nghi, mà Tam Tiêu trong đầu cũng còn một nghi vấn lớn.

Chuyện liên quan đến công đức, khí vận, Sư tôn vì sao không trực tiếp thông báo cho họ, mà lại để Trường Phong truyền đạt.

Cho dù không để Trường Phong truyền đạt, hoàn toàn có thể triệu hoán họ đến cùng một lúc, cũng không cần Trường Phong phải nói lại lần nữa.

Trường Phong trong lòng liên tục thở dài, đành phải kể từng tin tức về Tam Hoàng.

Sau khi biết rõ nơi sinh cụ thể của Tam Hoàng, cũng như đại khái chuyện phụ tá, ba nữ Vân Tiêu đều trong mắt đại hỉ.

Đây hoàn toàn là công đức tự đến cửa a.

Chỉ là khi nghe đến cuối cùng nói là muốn dẫn theo Trường Phong, trên mặt ba nữ có một nét kỳ lạ.

Đối phương rõ ràng biết trước họ một bước, ngược lại lại muốn theo họ.

Nhưng suy nghĩ lại một chút, Tam Tiêu trong lòng đã hiểu rõ.

Hiển nhiên là cảnh giới của Trường Phong quá thấp, Sư tôn cũng muốn Trường Phong sư đệ kiếm chút lợi ích, nhanh chóng đề thăng

cảnh giới.

Trường Phong sư đệ quả nhiên rất được Sư tôn hậu ái.

Nhưng họ hiển nhiên cũng không kém.

Dù sao trong Cửu đại đệ tử thân truyền của Tiệt Giáo, lại là bốn người họ (ba chị em và Trường Phong) xếp cuối cùng đi chấp hành.

Hưng phấn!

Vui vẻ!

Đương nhiên, Tam Tiêu không biết họ hoàn toàn là nhờ vinh quang của Trường Phong.

"Trường Phong sư đệ, đây là thiên đại kỳ ngộ, vì sao ngươi nhìn có vẻ không vui?" Quỳnh Tiêu, trên khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy hưng phấn, lúc này mới chú ý đến thần sắc Trường Phong.

Vân Tiêu, Bích Tiêu bên cạnh, cũng khẽ quay đầu nhìn tới.

Lúc vừa gặp mặt, họ đã chú ý đến biểu cảm của Trường Phong.

Chỉ là do tính cách mà thôi, không nói nhiều như Quỳnh Tiêu.

"Haiz!

Sư đệ lo lắng cảnh giới quá thấp, không cách nào hoàn thành nhiệm vụ của Sư tôn." Trường Phong thở dài một tiếng, vẻ mặt bất đắc dĩ nói.

Lúc này, trong lòng hắn đang rối rắm không biết có nên tìm cơ hội bỏ trốn không.

Chỉ là thủ đoạn vừa rồi của Thông Thiên vẫn còn vang vọng trong đầu, nếu bỏ trốn không thành công, tuyệt đối không có trái ngọt để ăn.

Dù sao chuyện mà Thông Thiên dặn dò này, vẫn là vô cùng quan trọng.

Tuy rằng Trường Phong cũng không biết có thành công hay không, nhưng chủ động bỏ trốn, tuyệt đối đủ "tận số".

"Yên tâm!

Có chúng ta ở đây, bảo đảm ngươi vạn sự vô ưu." Quỳnh Tiêu đâu biết Trường Phong trong lòng nghĩ gì, vỗ vỗ vai hắn, hào khí nói.

Trường Phong cũng không nói nhiều.

Dù sao hắn đâu biết Sư tôn có thật sự về Bích Du Cung hay không, nhiều lời vẫn không tiện nói ra.

Nếu nói cho họ biết, Lão Tử và Nguyên Thủy sẽ xuất hiện, chẳng phải sẽ dọa họ chết khiếp sao.

"Đi thôi!

Chúng ta trước tiên đi đến Hồng Hoang Đại Địa tìm bộ lạc Hoa Tư kia." Trường Phong nhìn lướt qua nơi xa, mở miệng nói.

Ba người Vân Tiêu tự nhiên không có dị nghị gì.

Chương 20

Ngay sau đó bốn người, bay về phía Đông.

Đợi sau khi mấy người biến mất, thân ảnh Thông Thiên từ từ xuất hiện.

"Ha ha!

Tiểu ngưu yêu này xem như đã lên thuyền hoàn toàn rồi." Thông Thiên khẽ cười, trên mặt vô cùng vui vẻ.

Hắn dùng bao nhiêu thủ đoạn, cuối cùng cũng đã giữ chân được tiểu ngưu yêu này rồi.

Chuyện phụ tá Tam Hoàng này qua đi, tiểu ngưu yêu có muốn trốn cũng vô dụng.

Thông Thiên trong lòng hưng phấn, một bước đạp ra, đã biến mất trong không trung.

Năm đó một trận Vu Yêu chiến, Cộng Công nổi giận đụng vào Bất Chu Sơn.

Khiến cho bầu trời bị đâm thủng một lỗ lớn.

Nghiệp Hỏa vô tận, Nhược Thủy đổ xuống, quét sạch toàn bộ Hồng Hoang Đại Địa.

Vô số sinh linh Hồng Hoang Đại Địa vẫn lạc trong đó.

Mà Nhân tộc thực lực yếu kém tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Cho dù có Địa Tiên chi tổ Trấn Nguyên Tử che chở, nhưng vẫn tổn thất thảm trọng trong trận hạo kiếp kia.

May mắn là Nhân tộc sinh sôi cực nhanh, bấy nhiêu năm qua, số lượng nhân khẩu bùng nổ, đã lan rộng khắp không ít nơi trên Hồng

Hoang.

Cùng với phạm vi hoạt động không ngừng mở rộng, giữa Nhân tộc hình thành từng bộ lạc lớn nhỏ.

Trong mỗi bộ lạc, đều có một thủ lĩnh lãnh đạo bộ lạc phát triển lớn mạnh.

Bộ lạc Hoa Tư, chính là một trong số đó.

Bộ lạc giữ vững thiên tính cần cù của loài người, nam săn bắn nữ dệt vải, một cảnh tượng hòa thuận.

Lúc này trên không bộ lạc Hoa Tư, bốn bóng dáng đứng đó.

Tam Tiêu vẻ mặt hoan hỉ, cùng với Trường Phong vẻ mặt sầu não.

Nhân tộc lan rộng khắp Hồng Hoang Đại Địa, tuy rằng họ đã biết nơi sinh của Thiên Hoàng, nhưng vẫn tốn của họ mấy năm thời gian.

Không còn cách nào khác, tuy trải qua Vu Yêu chi chiến, Hồng Hoang Đại Lục đã thu nhỏ đi rất nhiều, nhưng vẫn còn vô cùng rộng lớn.

Muốn trên một mảnh đất rộng lớn như vậy, tìm được một bộ lạc quả thực không dễ dàng.

“Tuyệt vời!

Cuối cùng cũng tìm thấy bộ lạc Hoa Tư này rồi.” Quỳnh Tiêu vẻ mặt hoan hỉ, trong mắt tràn đầy hưng phấn.

Vân Tiêu, Bích Tiêu bên cạnh, cũng đều vẻ mặt hỉ sắc.

Trường Phong trong lòng cũng nặng nề thở phào một hơi.

Mấy năm qua, hắn đều không thể nằm yên tử tế.

Khá nhiều nhiệm vụ hàng ngày đều không hoàn thành được, khiến hắn tổn thất mấy nghìn năm đạo hạnh.

Tuy rằng đối với đạo hạnh cần thiết để đột phá hiện tại mà nói, chỉ là muối bỏ bể, nhưng muỗi nhỏ cũng là thịt.

Hiện tại tìm thấy bộ lạc Hoa Tư, cuối cùng cũng có thể nằm yên tử tế rồi.

"Di!

Nhân tộc này yếu ớt quá, ngay cả cảnh giới Địa Tiên cũng không có, nhưng đều rất thuần phác, toàn bộ bộ lạc đều tràn ngập tiếng cười." Quỳnh Tiêu nhìn kỹ xuống dưới, trên mặt mang vẻ không thể tin nổi.

Vân Tiêu, Bích Tiêu bên cạnh, cũng kinh ngạc nhìn xuống dưới.

Họ cũng coi như là người từng trải, như Long Phượng Kỳ Lân tam tộc và Vu Yêu nhị tộc thuở xưa, tộc nào mà Kim Tiên không nhiều như lông trâu, cảnh giới Đại La cũng không phải số ít.

Nhân tộc này đương hưng, sắp trở thành nhân vật chính của Thiên Địa.

Mà bộ lạc Hoa Tư này, lại sắp đản sinh Thiên Hoàng đứng đầu Tam Hoàng, nhưng lại ngay cả một Nhân tộc cảnh giới Địa Tiên cũng không có.

Điều này khiến họ có chút nghi hoặc, Nhân tộc dựa vào cái gì mà trở thành nhân vật chính của Thiên Địa.

Cho dù có họ phụ tá, e rằng cũng không phải khó khăn bình thường.

Dù sao ở Hồng Hoang Đại Địa, tộc quần có thể sinh tồn tuyệt đối không phải dựa vào số lượng.

Trường Phong đâu có nghĩ nhiều như Tam Tiêu, nhìn xuống dưới những bóng dáng kia, trong ánh mắt xẹt qua một tia cảm xúc phức tạp.

“Đúng vậy!

Nhân tộc thuần phác, thiện lương, lạc quan, cần cù đều là bản tính của họ.” Những bóng dáng bận rộn kia, một cảm giác thân thiết tự nhiên nảy sinh.

Không biết vì sao!

Đời này hắn tuy làm Ngưu yêu mấy nghìn năm, nhưng cảm xúc chân chính lại vẫn không sâu sắc bằng hai mươi năm ở kiếp trước.

Phảng phất từ ‘nhân’ này, đã in sâu vào sâu thẳm linh hồn.

Nhìn những Nhân tộc quen thuộc kia, hắn từ đáy lòng cảm thấy thân thiết.

Nói cho cùng, trong sâu thẳm tâm linh, Trường Phong vẫn coi mình là một loài người.

“Ngươi thích họ sao?” Bích Tiêu phát hiện Trường Phong khác lạ, có chút kinh ngạc hỏi.

Nàng đâu biết, Trường Phong khác với họ, vốn là sinh linh sinh trưởng tại Kim Ngao Đảo, trước đây chắc chắn chưa từng gặp Nhân loại.

“Đúng vậy!

Ta thích họ, còn thích ba vị sư tỷ nữa chứ.” Nhìn Bích Tiêu rõ ràng nói nhiều hơn, Trường Phong buông lời trêu ghẹo.

Có thể nhanh chóng tìm thấy Nhân tộc như vậy, trong lòng hắn vẫn vô cùng vui vẻ.

Bốp!

Tuy biết là lời đùa giỡn không liên quan gì của Trường Phong, nhưng ba chị em Tam Tiêu vẫn đỏ bừng mặt.

Họ tu luyện bấy nhiêu năm tháng, đâu có ai trực ngôn không kiêng dè nói thích họ như vậy.

Vẫn là vị Trường Phong sư đệ này, càng khiến họ cảm thấy thần bí.

Ngay cả Quỳnh Tiêu vốn luôn huyên thuyên, cũng cúi đầu, trái tim đập thình thịch loạn xạ, không dám nhìn Trường Phong.

Từng khuôn mặt nhỏ nhắn, đều trở nên đỏ bừng.

"Trường Phong sư đệ, đừng có lắm mồm nữa!" Cuối cùng vẫn là Vân Tiêu ôn hòa nhã nhặn, người đầu tiên phá vỡ sự tĩnh lặng.

Nàng liếc nhìn Trường Phong một cách trách móc, tiếp đó nhẹ nhàng nói: "Hiện tại đã tìm thấy bộ lạc Hoa Tư rồi, không biết Thiên Hoàng Phục Hy khi nào có thể giáng sinh?" "Cái này Sư tôn không có nói cho ta." Trường Phong nhún nhún vai, có chút bất đắc dĩ đáp.

Hiện tại rất có thể không xuống thuyền được, Trường Phong đương nhiên hy vọng nhanh chóng về lại Kim Ngao Đảo để nằm yên.

Nếu Tam Hoàng Ngũ Đế bắt đầu, Phong Thần Lượng Kiếp e rằng cũng không còn bao lâu nữa.

Việc cấp bách trước mắt, tự nhiên là đẩy nhanh đề thăng thực lực của chính mình.

Nếu có thể đề thăng đến cảnh giới giống như Sư tôn, thì không nghi ngờ gì là đã bảo toàn được tiểu mệnh.

Nhưng đột phá cảnh giới hiện tại lại cần ba trăm vạn năm đạo hạnh, Trường Phong nghĩ đến liền có chút bực bội.

Sau khi bước vào Thái Ất Kim Tiên, đạo hạnh cần thiết để đột phá thật sự là quá nhiều.

Hắn cũng không rõ, khi Phong Thần đến, hắn có thể đạt đến cảnh

giới nào.

Đây cũng là vì sao, Trường Phong sớm đã muốn bỏ trốn.

Hệ thống tuy mạnh mẽ, nhưng cũng cần thời gian.

Dù sao trước mặt Thánh nhân, bất kỳ cảnh giới nào dưới Thánh nhân, đều là vô ích.

"A?

Vậy chúng ta làm sao bây giờ?" Nghe vậy Quỳnh Tiêu, trong miệng kinh hô.

"Đợi thôi!

Một khi Thiên Hoàng kia xuất thế, khẳng định sẽ có dị tượng hiển hóa, đến lúc đó chúng ta sẽ biết." Trường Phong nhìn quanh bốn phía, tùy miệng đáp.

Quỳnh Tiêu bĩu môi nhỏ, vẻ mặt oán trách nói: "Không phải chứ!

Vậy cứ khô khan chờ đợi như vậy, chán chết đi được!" Nàng hiếu động nhất, vừa nghĩ đến không biết phải chờ bao lâu, thì còn chịu sao nổi.

Hơn nữa đây còn chỉ là Thiên Hoàng đứng đầu Tam Hoàng, phía sau còn có Địa Hoàng, Nhân Hoàng, thì càng không biết phải đợi đến bao giờ.

Trường Phong đã chọn xong vị trí, một ngọn núi cách bộ lạc Hoa Tư không xa.

"Mấy vị sư tỷ, chúng ta tạm thời cứ ở đây chờ đi." Trường Phong nhìn quanh bốn phía, mở miệng nói.

Đỉnh núi không tệ, xung quanh cây cối rậm rạp, quan trọng là giữa còn có một hồ nước lớn, rất khiến Trường Phong hài lòng.

Hoàn cảnh này, vô cùng thích hợp để hưởng thụ, nói không chừng sẽ làm mới ra những nhiệm vụ hàng ngày rất tốt.

Vân Tiêu gật đầu, đối với lựa chọn này của Trường Phong, cũng coi như hài lòng.

"Trường Phong sư đệ, chán như vậy, ta kể lại cho ngươi nghe chuyện Vu Yêu đại chiến nhé." Quỳnh Tiêu đi theo, hình như nghĩ ra điều gì đó, hưng phấn nói.

"Không!

Tiếp theo Sư tôn còn có dặn dò đặc biệt, ta muốn nói với các ngươi trước." Trường Phong lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói.

"A?

Sư tôn còn có dặn dò sao?" Quỳnh Tiêu kinh hô một tiếng, trong mắt có chút mơ hồ.

Họ đã tìm bộ lạc Hoa Tư mấy năm, Trường Phong sư đệ sao bây giờ mới nói.

"Đúng vậy!

Chuyện phụ tá Tam Hoàng, e rằng có người tranh đoạt cơ duyên." Trường Phong gật đầu, thần tình có chút nghiêm túc.

Giờ đây không thể lên bờ, chỉ có thể cố gắng một phen, gánh vác cho vị Sư tôn đầu óc không minh mẫn kia.

"Cái gì?

Còn có người dám đến tranh đoạt cơ duyên?

Đây là cơ duyên của chúng ta, ai dám đến tranh?

Hỗn Nguyên Kim Đấu của bản tiên tử đâu phải để trưng bày." Quỳnh Tiêu tiến lên phía trước, hô lớn một tiếng, vẻ mặt kinh ngạc.

Họ là đệ tử của Thiên Đạo Thánh nhân Thông Thiên Giáo Chủ, ai dám đối đầu với họ?

So với tiếng kinh hô của Quỳnh Tiêu, Vân Tiêu, Bích Tiêu bên cạnh, lại trầm mặt xuống, thần tình có chút ngưng trọng.

Chuyện phụ tá Tam Hoàng, liên quan đến khí vận của một Giáo, lại còn có công đức lớn lao.

Hiển nhiên là vô cùng quan trọng.

Giờ đây có thể khiến Sư tôn đích thân dặn dò, chắc chắn không phải người bình thường.

Thậm chí, trong lòng hai nữ đã có chút đáp án.

Liên quan đến khí vận của một Giáo, rất có thể chính là đệ tử của hai vị Sư bá còn lại.

"Đại sư bá của các ngươi!" Trường Phong liếc nhìn ba nữ vẻ mặt khác nhau, nhẹ nhàng nói.

Phụ tá Phục Hy rõ ràng là Lão Tử, tuy rằng không biết Thông Thiên vì sao lại nói là Vân Tiêu.

Nhưng bất kể thế nào, khi Phục Hy giáng thế, Lão Tử tuyệt đối sẽ xuất hiện.

Thành hay bại!

Trường Phong trong lòng kỳ thực cũng không nắm chắc.

Dù sao đây là tranh đoạt cơ duyên từ trong tay Thánh nhân.

Bởi vì hắn không thể đoán chắc Lão Tử khi nào sẽ xuất hiện.

"A?" Ba tiếng kinh hô vang lên.

Không chỉ Quỳnh Tiêu kinh nghi, ngay cả Vân Tiêu, Bích Tiêu cũng há hốc mồm.

Hoàn toàn ngớ người rồi!

Họ trước đây nghĩ có lẽ là sư huynh đệ, không ngờ lại là Đại sư bá.

Đó là trưởng bối của họ, lại còn là Thiên Đạo Thánh nhân giống như Sư tôn, họ tranh thế nào được?

Vân Tiêu nhẹ nhàng nuốt nước bọt, thần tình vô cùng ngưng trọng hỏi: "Trường Phong sư đệ, Sư tôn thật sự nói như vậy sao?" Đại sư bá đến tranh?

Khó trách chính nàng trước đây không có chút cảm ứng nào.

Cơ duyên này e rằng không dễ nắm bắt a.

"Vân Tiêu sư tỷ không cần quá lo lắng, ít nhất chúng ta đã đi trước một bước." Đối diện Vân Tiêu thần tình nghiêm túc, Trường Phong vẻ mặt mỉm cười.

Nụ cười của Trường Phong, khiến Vân Tiêu khẽ giật mình.

Không phải vì đối phương cười ôn hòa thế nào, mà là sự thản nhiên mang theo trong đó.

Đó là Đại sư bá a.

Sự tồn tại của Thiên Đạo Thánh nhân, Trường Phong sư đệ lại một chút cũng không căng thẳng.

Lúc này khắc này, Vân Tiêu càng ngày càng cảm thấy Trường Phong không hề đơn giản.

"Trường Phong sư đệ, hiện tại ngươi rốt cuộc là cảnh giới gì?" Vân Tiêu kỳ lạ đánh giá Trường Phong, hiếu kỳ hỏi.

Nàng vẫn nhớ, lần trước tốc độ phi nhanh của Trường Phong, một chút cũng không giống một Chân Tiên.

“Khụ!

Sư tỷ vì sao lại hỏi như vậy?” Thấy thần tình Vân Tiêu, Trường Phong giật mình.

Chương 21

Thấy Trường Phong không trực tiếp trả lời, Vân Tiêu cũng không hỏi nữa, mà tiếp đó nói: "Không sao!

Sư tôn còn có dặn dò nào khác không?" "Không có!

Chỉ là dặn chúng ta vạn lần không được lười biếng, tiến độ tu luyện không được chậm trễ." Trường Phong lắc đầu, ngay sau đó quay đầu nhìn về phía Quỳnh Tiêu.

Vân Tiêu, Bích Tiêu thì còn dễ nói, duy chỉ Quỳnh Tiêu bản tính hoạt bát, có chút ham chơi.

Đối mặt với ánh mắt Trường Phong có ý chỉ, Vân Tiêu cũng không bất ngờ.

Lúc này trong Tam Tiêu, cũng chỉ có Quỳnh Tiêu vẫn còn lang thang ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên Viên Mãn.

Quỳnh Tiêu vốn đang kinh ngạc đứng bên cạnh, thấy hai người nói chuyện rồi đột nhiên nhìn về phía mình, không khỏi u uất bĩu môi.

Nàng tự nhiên hiểu ý trong lời Trường Phong.

Nhưng lời này lại xuất phát từ ý của Sư tôn, nàng đâu dám cãi lại.

"Vì đã vẫn chưa biết Thiên Hoàng Phục Hy khi nào giáng sinh, chúng ta cứ tu luyện ở đây trước đi." Vân Tiêu liếc nhìn bộ lạc Hoa Tư ở xa, nhẹ nhàng phân phó.

"Được!" Trường Phong là người đầu tiên gật đầu đáp ứng.

Vừa rồi nói nhiều như vậy, chính là vì để mỗi người tự tu luyện cho tốt.

Tuy rằng hắn cũng muốn ở gần Tam Tiêu nhiều hơn, nhưng áp

lực của Phong Thần Lượng Kiếp, thật sự là đè ép hắn đến không thở nổi.

Ai bảo hắn không trốn được, hiện tại chỉ có thể nỗ lực đề thăng thực lực của chính mình.

Có thời gian thì tiện thể gánh vác cho đám người Tiệt Giáo.

Trong mắt Trường Phong, trong Tiệt Giáo này, từ Thông Thiên Giáo Chủ cho đến một đám đệ tử, cần được gánh vác không ít.

Bích Tiêu tự nhiên không có vấn đề gì, Quỳnh Tiêu cũng chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu.

Ngay sau đó mấy người không ở lại nữa, từng người một chọn chỗ trên đỉnh núi để tu luyện.

"Cuối cùng cũng có thể nằm yên một chút!" Trường Phong nhìn màn hình hệ thống trước mặt, hít sâu một hơi.

Đã qua mấy năm thời gian, đạo hạnh hắn tích lũy còn chưa đến con số một nghìn.

Bước vào Thái Ất Kim Tiên Viên Mãn, lại cần ba trăm vạn năm đạo hạnh.

Hắn phải nhanh chóng tận dụng thời gian rồi.

Nhiệm vụ mà hệ thống làm mới, vẫn đơn giản, thoải mái.

Trừ phi điều kiện tiên thiên bị hạn chế, nếu không không có đạo lý không hoàn thành được.

Lúc này Thông Thiên Giáo Chủ trong Bích Du Cung, trên mặt tràn đầy hỉ duyệt.

Hắn tuy đã sớm về Kim Ngao Đảo, nhưng vẫn luôn chú ý đến hành động của mấy người Tam Tiêu.

Dù sao đây không chỉ liên quan đến công đức, mà còn là khí vận của Tiệt Giáo.

Đối với biểu hiện của Trường Phong, hắn có thể nói là vô cùng hài lòng.

Ít nhất từ tiếng lòng của đối phương, đã rất ít khi nghe thấy Trường Phong có ý định bỏ trốn.

"Đại đạo chi tử, cuối cùng cũng bị Bản tọa nắm trong lòng bàn tay rồi." Thông Thiên trong lòng hưng phấn, tiếp đó bắt đầu chuyên nghiên Vạn Tiên Đại Trận.

Tuy rằng đã giữ chân được Trường Phong vị Đại đạo chi tử này, nhưng Phong Thần Lượng Kiếp cũng khiến Thông Thiên chịu áp lực.

Huống hồ lần này phụ tá Tam Hoàng, còn có khả năng tranh đoạt cơ duyên của Nhân Giáo, Xiển Giáo.

Điều này tất nhiên sẽ càng thúc đẩy Tam Giáo đối lập.

Hồng Hoang không tính năm, tu chân không tuổi tháng.

Trong lúc Trường Phong nhàn nhã nằm yên, thoáng cái mấy trăm năm thời gian đã trôi qua.

Tam Tiêu vẫn đang trong bế quan tĩnh tu.

Cùng lúc đó.

Hai mươi năm trước, thủ lĩnh bộ lạc Hoa Tư sinh một nữ nhi, tên là Hoa Tư thị.

Một ngày này, Hoa Tư thị rời khỏi bộ lạc, đi đến một nơi tên là Lôi Trạch cách Lạc Thủy khoảng trăm dặm để du ngoạn.

"Di!

Cái gì thế?" Đột nhiên, Hoa Tư thị dừng bước chân, kinh ngạc

nhìn về phía xa.

Nơi cách trăm mét, có một dấu chân khổng lồ quỷ dị, không giống dấu chân người, mà giống như do mãnh thú Hồng Hoang nào đó để lại.

Vì trong lòng hiếu kỳ, Hoa Tư thị vội chạy lên, lại còn giẫm vào đó.

Nào ngờ lập tức cảm thấy trời đất quay cuồng, liền trực tiếp ngất đi.

Ngay sau đó bầu trời vốn trong xanh tức thì điện chớp sấm vang, lại còn có tử khí lan tràn ra, bao phủ bốn phía.

Trong tử khí, vậy mà còn có tiếng cầm lượn lờ bay ra, huyền diệu phi phàm.

Một bên khác, Trường Phong, Vân Tiêu mấy người đang tu luyện, khi nghe thấy tiếng sấm và tiếng cầm, đều tỉnh dậy.

Tức thì từng người một từ trong tu luyện bay ra.

"Trường Phong sư đệ, có phải Thiên Hoàng Phục Hy kia xuất thế rồi không?" Vân Tiêu dẫn đầu lao ra, vội vàng hỏi.

Sau khi biết Đại sư bá có khả năng đến tranh đoạt cơ duyên, Vân Tiêu đương nhiên vô cùng sốt ruột.

Đã đến trước một bước, tự nhiên phải giành được sự công nhận của Thiên Hoàng trước một bước.

Một khi đã thành chuyện rồi, cho dù là Đại sư bá cũng không thể làm gì được.

"Trời có dị tượng, tiếng cầm lại huyền ảo như vậy, chắc chắn là Phục Hy kia xuất thế." Quỳnh Tiêu cũng vẻ mặt hưng phấn nói.

Bế quan tu luyện mấy trăm năm, tuy rằng thu hoạch khá lớn,

nhưng thật sự là quá khô khan.

Hiện tại Phục Hy xuất thế, thì không cần tu luyện nữa rồi.

Hơn nữa Thiên Hoàng xuất thế, cơ duyên của họ cũng càng gần.

Ánh mắt xuyên qua trăm dặm đất, Trường Phong liếc mắt đã nhìn thấy dấu chân khổng lồ kia.

"Không tệ!

Chúng ta mau đi xem thử." Trường Phong gật đầu, dẫn đầu bay về phía Lôi Trạch.

Ba người Vân Tiêu vội vàng theo sau.

"Thần tiên!

Lại một vị thần tiên đến nữa!

Phục Hy quả nhiên là Thượng Cổ Đại Năng chuyển thế, trước có thần tiên chiếu cố, hiện tại xuất thế, lại có một vị thần tiên đến, thật là đại phúc của bộ lạc Hoa Tư chúng ta.

Mọi người còn ngây ra làm gì, còn không mau theo ta bái kiến thần tiên.

Dân chúng bộ lạc Hoa Tư bái kiến thần tiên, nguyện thần tiên vạn thọ vô cương, thọ cùng trời đất!" So với mấy người Trường Phong vẻ mặt có chút ngưng trọng, dân chúng bộ lạc Hoa Tư đều vẻ mặt đại hỉ.

Từng người một quỳ phục xuống, trong miệng hô vang.

Thanh âm kích động, hưng phấn!

Mấy người Trường Phong bên cạnh, thì chắp tay, cũng cung kính nói: "Vân Tiêu (Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu, Trường Phong) bái kiến Lão Tử sư bá." Lão Tử đạp tường thụy mà đến, vung tay áo.

Đám người quỳ bái dưới đất, đều không tự chủ đứng dậy.

Trong cõi vô hình, một cỗ sức mạnh nhu hòa đỡ lấy, không để họ lần nữa quỳ xuống.

Cảnh tượng trước mắt, tự nhiên càng khiến dân chúng bộ lạc Hoa Tư tin rằng người đến là thần tiên.

Giữa lông mày đều tràn đầy cung kính và hưng phấn.

Nhưng Lão Tử cũng không để ý đến họ, lạnh mặt nhìn mấy người Vân Tiêu.

Đối với thân phận mấy người Vân Tiêu, hắn tự nhiên rõ ràng.

Mấy vị đệ tử thân truyền của Thông Thiên sư đệ, có chút ấn tượng.

Nhưng họ vì sao lại xuất hiện ở đây?

Lão Tử hai mắt liếc nhìn một phương hướng nào đó, bình tĩnh mà thản nhiên nói: "Các ngươi không ở Kim Ngao Đảo tu luyện, đến đây làm gì?" Thanh âm bình đạm, nhưng nghe vào tai Trường Phong và những người khác, lại vang như hồng chung, chấn động trời đất.

Bốn người đứng đó, đều thân hình run rẩy, sắc mặt khẽ biến.

Không hổ là Thiên Đạo Thánh nhân, chỉ riêng dư uy Thánh nhân tùy ý tán phát ra, cũng không phải họ có thể chống lại.

Nhìn tư thái cao cao tại thượng của Lão Tử, Trường Phong trong lòng vô cùng bực bội. 【M*!

Vừa hiện thân đã ra vẻ dọa nạt, quả nhiên rất Lão Tử.

Khó trách trong Phong Thần Lượng Kiếp lại liên kết cùng Tây Phương Nhị Thánh, cùng nhau đối phó huynh đệ nhà mình.

Bề ngoài thì nói là vô vi, nhưng có chuyện gì thì chẳng phải vẫn

khắp nơi nhảy nhót sao.

Lại còn cố ý hỏi, chúng ta xuất hiện ở đây làm gì?

Chẳng phải là vì phụ tá Thiên Hoàng sao!

Lão già này không lẽ thật sự mặt dày động thủ chứ?】 Trường Phong cung kính đứng đó, trong lòng lại điên cuồng chửi rủa.

Cảnh tượng trước mắt, cũng khiến Trường Phong có chút lo lắng.

Thông Thiên ẩn trong hư không, ngoài việc khóe miệng giật giật, thần tình cũng ngưng trọng.

Chuyện phụ tá Tam Hoàng liên quan đến khí vận của một Giáo, tuy rằng đã giao cho Tam Tiêu và Trường Phong, nhưng hắn vẫn luôn chú ý.

Sau khi mấy người Trường Phong tìm thấy bộ lạc Hoa Tư, thần niệm của hắn chưa từng rời khỏi nơi đây.

Lão Tử xuất hiện lần đầu tiên, hắn đã biết.

Biểu hiện của Lão Tử lúc này, cùng với tiếng lòng của Trường Phong, khiến tia hy vọng cuối cùng trong lòng hắn tan biến.

Đúng như Trường Phong đã nói, Lão Tử vô vi chỉ biểu hiện ở những thứ không quan trọng mà thôi.

Nhưng, lúc này Thông Thiên không có ý định hiện thân.

Dù sao với thân phận của hắn, xuất hiện ngược lại sẽ dễ sinh biến cố.

Lúc này, Vân Tiêu đứng giữa, khẽ cắn răng bạc, từ từ bước ra một bước, trực diện uy thế lớn lao của Lão Tử, lấy hết dũng khí nói: "Bẩm Lão Tử sư bá, đệ tử mấy năm trước đột nhiên tâm linh cảm ứng, cảm giác trong Nhân tộc có đại cơ duyên, bèn cùng mấy vị sư đệ, sư muội truy tìm đến, mới phát hiện hóa ra là phụ tá Thiên Hoàng

Phục Hy đứng đầu Tam Hoàng." Trong lúc nói chuyện, Vân Tiêu dư quang bất giác liếc nhìn Trường Phong.

Bàn tay ngọc dưới ống tay áo cũng khẽ run rẩy, hiển nhiên có chút thấp thỏm không yên.

Tuy rằng nói theo lời Trường Phong, nhưng trực diện Lão Tử, vẫn khiến nàng vô cùng căng thẳng.

Nghe lời Vân Tiêu nói, sắc mặt Lão Tử khẽ biến, nhìn qua có chút đen lại.

Tuy rằng không khiến hắn trực tiếp nổi giận, nhưng tâm tình chắc chắn vô cùng tồi tệ.

Dù sao lời nói của Vân Tiêu, đối với hắn mà nói, thật sự là quá sắc bén.

Giáo hóa Thiên Hoàng Phục Hy, rõ ràng là cơ duyên của hắn.

Vị sư điệt nữ này lại nói là cơ duyên của nàng.

Nhưng quan trọng là mấy người Vân Tiêu lại đến sớm hơn hắn.

Điều này khiến hắn làm sao mở miệng?

Còn chưa mở miệng, đã rơi vào thế hạ phong.

Lẽ nào phải dùng võ lực, ngang ngược đuổi họ đi.

Hắn dù sao cũng là thủ lĩnh Tam Thanh, quý là Thiên Đạo Thánh nhân, lại còn là trưởng bối của mấy người Vân Tiêu.

Nếu chuyện lấy lớn hiếp nhỏ này truyền ra ngoài, về sau e rằng ngay cả trong Lục Thánh cũng không còn mặt mũi.

Quan trọng là vị sư đệ Thông Thiên Giáo Chủ kia của hắn, còn ẩn nấp ở bên cạnh.

Điều này khiến Lão Tử vô cùng bực bội.

Trước đây ở Tử Tiêu Cung tranh biện, không ngờ cuối cùng lại thật sự bị Thông Thiên cướp mất.

Lão Tử trong lòng đã không còn nghĩ vì sao Thông Thiên có thể đến trước, cơ duyên giáo hóa Tam Hoàng này tuyệt đối không thể bỏ lỡ.

Chuyện liên quan đến khí vận của một Giáo, hơn nữa là thiên đạo định số, rõ ràng đây chính là cơ duyên của hắn.

Lão Tử nheo mắt, thần sắc đạm mạc nói: "Vân Tiêu sư điệt, chớ có hồ ngôn.

Ngô là Nhân Giáo Giáo Chủ, giáo hóa Thiên Hoàng Nhân tộc là xu thế của Thiên Đạo Đại Thế.

Huống hồ, với tu vi yếu ớt hiện tại của ngươi, làm sao có thể gánh vác được gánh nặng giáo hóa huynh trưởng Thánh nhân." Lời của Lão Tử, có thể nói là độc địa.

Phục Hy lúc này tuy rằng chuyển thế thành Thiên Hoàng Nhân tộc, nhưng kiếp trước lại là huynh trưởng của Nữ Oa.

Vân Tiêu nếu giáo hóa Phục Hy, chẳng phải sẽ cao hơn một bậc so với Thánh nhân sao.

Lời này nếu thành sự thật, vấn đề không hề nhỏ.

Nghe vậy Vân Tiêu, không chỉ không hoảng trương, ngược lại trong mắt còn sáng lên. 'Trường Phong sư đệ thật là thần, lại ngay cả lời nói như thế của Lão Tử sư bá cũng tính toán được.' Vân Tiêu lặng lẽ liếc nhìn phía sau, đè nén sự kích động trong lòng.

Ngay sau đó chắp tay với Lão Tử, lễ phép cười cười nói: "Sư bá có lẽ đã hiểu lầm ý đệ tử, đệ tử chưa từng nghĩ đến giáo hóa Thiên Hoàng Phục Hy, càng không muốn làm Sư tôn của huynh trưởng chuyển thế của Nữ Oa nương nương, đệ tử chỉ là phụ tá, phụ tá Phục

Hy chứng đắc Thiên Hoàng Quả vị.” Bốp!

Sắc mặt Lão Tử đột biến.

Hắn cảm giác mình bị chơi chữ rồi.

Nhưng lại không thể phản bác.

Giáo hóa, phụ tá ý nghĩa không giống nhau, đều là dạy bảo Phục Hy trị thế, dẫn dắt Nhân tộc hưng thịnh.

Chương 22

Nhưng xét kỹ ra, hàm ý của hai bên lại khác nhau.

Phụ tá đại biểu cho đề nghị bình đẳng, còn giáo hóa thì đó là làm thầy người ta.

Lời của Vân Tiêu, không chỉ trình bày ý của mình, đồng thời còn đưa Lão Tử vào thế khó.

Thân là Thiên Đạo Thánh nhân hắn, khẳng định sẽ không đi phụ tá Phục Hy, nếu có cũng là giáo hóa. 【Ha ha!

Lão Tử ngươi cái Thánh nhân cũng ăn phải shit rồi.

Chỉ là không biết lão già này có kéo mặt mũi xuống mà trực tiếp động thủ không.】 Trường Phong đứng sau Tam Tiêu, trong lòng vui mừng khôn xiết.

Nghĩ đến tư thái cao cao tại thượng của Lão Tử vừa rồi, trong lòng hắn liền một trận hưng phấn.

Thông Thiên ẩn trong bóng tối, tự nhiên nghe được rõ ràng tiếng lòng của Trường Phong.

Ngoài sự hoan hỉ, trong lòng cũng có chút sầu não.

Mấy năm trước đây, hắn đâu có ít lần bị Trường Phong chửi rủa.

Nhưng cảnh tượng trước mắt, cũng khiến Thông Thiên trong lòng vô cùng kinh ngạc.

"Tiểu ngưu yêu này hình như khá hiểu về Thánh nhân a." Hành động ẩn ý của Vân Tiêu, đương nhiên không thoát khỏi tầm mắt hắn.

Tất cả những điều này, đều là do Trường Phong chủ đạo.

Điều này cũng khiến Thông Thiên trong lòng may mắn, may mà để

tiểu ngưu yêu đi theo.

Nếu không với mấy người Vân Tiêu, e rằng khó mà đối phó được Lão Tử.

Quả nhiên, đúng như Trường Phong trong lòng nghĩ, Lão Tử không hạ mình đi phụ tá Phục Hy.

Ngay sau đó trực tiếp không để ý đến Vân Tiêu, quay đầu nhìn về phía dân chúng bộ lạc Hoa Tư.

"Ngô là thủ lĩnh Tam Thanh do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa thành, đệ tử đứng đầu của Hồng Quân Đạo Tổ, Thiên Đạo Thánh nhân, Nhân Giáo Giáo Chủ - Lão Tử.

Cảm ứng Thiên Đạo Đại Thế, Phục Hy thị của bộ lạc Hoa Tư Nhân tộc có duyên với Ngô, vâng theo ý trời, giáo hóa hắn thành tựu Thiên Hoàng Quả vị, dẫn dắt Nhân tộc đi lên hưng thịnh.

Phục Hy, ngươi có nguyện bái Ngô làm sư phụ không?" Nói xong, Lão Tử cuối cùng nhìn về phía Phục Hy.

Vân Tiêu bên cạnh thấy vậy, liếc nhìn Trường Phong rồi cũng bước lên phía trước.

"Phục Hy, ta là đệ tử thân truyền của Thiên Đạo Thánh nhân Thông Thiên Giáo Chủ, Vân Tiêu, cảm ứng cơ duyên mà đến, phụ tá ngươi trở thành Thiên Hoàng Quả vị.

Đúng như lời Lão Tử sư bá đã nói, ta cũng không có tư cách trở thành sư tôn của ngươi, cũng không muốn làm sư tôn của huynh trưởng chuyển thế của Nữ Oa nương nương, đệ tử chỉ là phụ tá, phụ tá Phục Hy chứng đắc Thiên Hoàng Quả vị.

Chỉ là vì phụ tá ngươi dẫn dắt Nhân tộc đi lên hưng thịnh, thành tựu Thiên Hoàng Quả vị, không biết ngươi có nguyện ý không?" Vân Tiêu nói xong, vẻ mặt thành khẩn, trong lòng lại có chút thấp thỏm

không yên.

Dù sao một người khác lại là Thiên Đạo Thánh nhân.

Cùng với lời nói của Vân Tiêu dứt xuống, Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu đi theo phía sau, cũng đều thần tình ngưng trọng.

Mấy người tâm tư khác nhau, nhưng dân chúng bộ lạc Hoa Tư xung quanh, lại đều vẻ mặt cuồng hỉ.

"Thiên Đạo Thánh nhân thu đồ, Phục Hy quả nhiên là Thượng Cổ Đại Năng chuyển thế, đây là phúc của bộ lạc Hoa Tư chúng ta.

Ha ha!

Chuyện này qua đi, bộ lạc Hoa Tư chúng ta tất sẽ hưng thịnh trong Nhân tộc.

Phục Hy, ngươi còn chờ gì nữa, mau bái Thánh nhân làm sư phụ đi.

Đúng vậy!

Vân Tiêu tiên tử tuy rằng không tệ, nhưng làm sao sánh bằng Thiên Đạo Thánh nhân, làm đồ đệ Thánh nhân, đó sẽ là chuyện vô cùng vinh diệu.

Không tệ!

Hơn nữa lại còn là sư huynh của Thánh Mẫu Nữ Oa nương nương, tự nhiên nên bái Thiên Đạo Thánh nhân Lão Tử làm sư phụ." Dân chúng bộ lạc Hoa Tư vẻ mặt sốt ruột, liên tục thúc giục.

Tuy rằng trước mắt đều là thần tiên, nhưng cũng có sự khác biệt rất lớn.

Đề lựa chọn như này, còn cần suy nghĩ sao.

Nghe lời nói của đám người phía dưới, Lão Tử ung dung tự tại,

giữa lông mày mang theo chút ngạo khí.

Đây là sự tự tin của Thiên Đạo Thánh nhân hắn.

Hồng Hoang Đại Địa, biết bao sinh linh vọng tưởng trở thành môn đồ Thánh nhân mà không được đường.

Vẫn là đồ đệ của Lão Tử hắn.

Sự dụ hoặc này, không ai có thể chống lại.

Cho dù là Thiên Hoàng cũng vậy.

Thanh âm xung quanh, khiến Tam Tiêu sắc mặt căng thẳng.

Vân Tiêu vốn đã không vững lòng, càng thêm bất an.

Dù sao đặt mình vào hoàn cảnh mà nghĩ, nếu đổi lại họ là Phục Hy, xác suất chọn nàng thật sự rất thấp.

Thông Thiên ẩn trong bóng tối, cũng nóng lòng.

Dù sao lựa chọn này, đối với Vân Tiêu thật sự là quá bất lợi.

Đáng tiếc tình huống hiện tại, hắn cũng không còn cách nào.

Thiên Hoàng Phục Hy là người có đại cơ duyên, đại khí vận, họ cho dù là Thánh nhân, cũng không tiện dùng cường.

"Tiểu ngưu yêu này hình như có chút mười phần chắc chắn a." Nhưng nhìn Trường Phong đang đứng yên, Thông Thiên trong lòng có chút nghi hoặc.

Đáng tiếc, tiểu ngưu yêu này hiện tại trong lòng lại không có suy nghĩ nào.

Không có suy nghĩ, tự nhiên sẽ không nghe được tiếng lòng.

"Phục Hy!

Còn không mau bái kiến sư tôn?

Đừng để Thánh nhân đợi lâu.” “Đúng vậy!

Chớ chậm trễ Thánh nhân.” Thấy Phục Hy vẫn chưa động thân, dân chúng bộ lạc Hoa Tư lần nữa thúc giục.

Hoa Tư thị đứng bên cạnh Phục Hy không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn Phục Hy.

Nàng tin Phục Hy sẽ đưa ra lựa chọn chính xác.

Đây là một loại tin tưởng liên kết huyết mạch.

Dưới sự chú ý của mọi người, Phục Hy từ từ bước ra.

Phục Hy thần tình trang trọng chắp tay về phía mấy vị: “Phục Hy bái kiến Lão Tử Thánh nhân, Vân Tiêu tiên tử, Bích Tiêu tiên tử, Quỳnh Tiêu tiên tử, Trường Phong đại tiên.” “Ừm!

Phục Hy, ngươi đã nghĩ kỹ có bái Ngô làm sư phụ không?” Lão Tử khẽ gật đầu, vuốt vuốt bộ râu trắng dài.

Thần tình tự tin!

Phục Hy cung kính đứng đó, nhìn Hoa Tư thị đứng bên cạnh, mở miệng nói: “Phục Hy tuy rằng vừa mới xuất sinh không lâu, nhưng đối với những chuyện xảy ra bên ngoài đều vô cùng rõ ràng.

Mười hai năm trước, nương thân hoài thai ta, nhưng lại bị dân chúng bộ lạc Hoa Tư cho là ma thai, yêu quái, khiến mẫu thân một mình sinh sống bên ngoài bộ lạc.

Mười hai năm qua, đều là Vân Tiêu tiên tử chăm sóc nương thân.

Ta và nương thân huyết mạch tương liên, nếu không có mấy vị Vân Tiêu tiên tử chăm sóc, e rằng chưa chắc có ta Phục Hy.

Uống nước nhớ nguồn, làm người sao có thể quên ơn, Vân Tiêu tiên tử đối với ta có đại ân.

Nếu vong ân bội nghĩa, làm sao có thể dẫn dắt Nhân tộc đi lên hưng thịnh, làm sao có thể chứng được đạo của Ngô, làm sao có thể thành tựu Thiên Hoàng Quả vị kia.

Vì vậy vẫn mong Lão Tử Thánh nhân lượng thứ, Phục Hy không có duyên trở thành đệ tử của Người." Phục Hy nói xong, ngay sau đó quay đầu nhìn về phía Vân Tiêu, cúi lạy sâu sắc.

"Vân Tiêu tiên tử, khẩn xin Người giáo đạo Phục Hy, để Phục Hy vì sự hưng thịnh của Nhân tộc mà tận chút sức mọn." Nghe vậy Vân Tiêu, vẻ mặt đại hỉ.

Kết quả này đến thật sự là quá đột ngột.

Tuy rằng trước đây Trường Phong đã dặn dò, khiến Lão Tử "ăn shit" rồi, nhưng trong lòng nàng vẫn không vững.

Dù sao vị kia lại là Thiên Đạo Thánh nhân, lại còn là đệ tử đứng đầu của Đạo Tổ Lão Tử.

Toàn bộ Hồng Hoang Đại Địa, cũng không có sinh linh nào có thể chống lại sự dụ hoặc này.

Nhưng cuối cùng Phục Hy lại lựa chọn nàng.

Lại còn sảng khoái như vậy, căn bản không có một chút do dự.

Vượt xa ngoài dự liệu của nàng.

Vân Tiêu đè nén sự kích động trong lòng, vội vàng tiến lên.

"Yên tâm, ta Vân Tiêu tự nhiên sẽ phụ tá ngươi thật tốt, để ngươi dẫn dắt Nhân tộc hưng thịnh, thành tựu Thiên Hoàng Quả vị." Vân Tiêu nói xong, vẻ mặt hoan hỉ nhìn về phía Trường Phong phía sau.

Đều là Trường Phong dặn dò, nếu không căn bản sẽ không có kết quả hiện tại.

Tuy rằng Trường Phong trong miệng vẫn luôn nói, đều là Sư tôn

phân phó.

Nhưng Vân Tiêu nào không hiểu tính cách của Sư tôn, Sư tôn đâu phải là người cẩn thận như vậy.

Tất cả những điều này, rõ ràng đều xuất phát từ vị sư đệ này. 【Hú!

Quả nhiên, người ta đều không vong ơn!

Nhân chi sơ, tính bản thiện!

Biết ơn mới là thiên tính của loài người.

Đại sự đã thành, giờ Lão Tử tức nổ đom đóm mắt rồi.

Hừ hừ!

Thiên Đạo Thánh nhân thì sao chứ, chẳng phải vẫn dẫm nát dưới tay bản soái sao.

Phụ tá Thiên Hoàng đã thành, Địa Hoàng, Nhân Hoàng tiếp theo sẽ không quá gai góc nữa.

Sư tôn cái tên này quả nhiên không đáng tin, thời khắc quan trọng như vậy mà còn không xuất hiện, may mà có ta.

Nghĩ đến tính cách của Sư tôn, sau này còn phải gánh vác cho ông ta thật tốt.】 Trường Phong trong lòng cũng hoan hỉ.

Chỉ là lại nhịn không được chửi rủa Thông Thiên Giáo Chủ.

Phục Hy đã chủ động mở miệng, Lão Tử muốn cường hành đuổi họ đi cũng không được nữa.

Thông Thiên ẩn trong bóng tối, cũng hoan hỉ đến cực điểm.

Khoảnh khắc Phục Hy đồng ý, hắn liền ẩn ẩn cảm giác khí vận của Tiệt Giáo có phần tăng trưởng.

Vốn dĩ là cơ duyên của Lão Tử, dựa vào tiếng lòng của tiểu ngưu

yêu, vậy mà lại bị hắn tranh đoạt được.

Điều này sao lại không khiến hắn hưng phấn.

Chỉ là tiếng lòng của Trường Phong, khiến hắn khá bực bội.

Tiểu ngưu yêu này lại dám nói hắn không đáng tin, lại còn phải người khác gánh vác.

Nhưng nghĩ kỹ lại, nếu không có Trường Phong, chuyện phụ tá Thiên Hoàng này thật sự không liên quan gì đến Tiệt Giáo của hắn.

Ngoài sự bực bội, Thông Thiên trong lòng đối với Trường Phong tự nhiên cũng càng thêm yêu thích. 'Có vị Đại đạo chi tử này, nhất định có thể cải biến tương lai, Tiệt Giáo của ta nhất định có thể hưng thịnh vĩnh viễn.' Thông Thiên trong lòng hưng phấn, tầm mắt nhìn về phía Lão Tử.

Tương giác Vân Tiêu mặt mày đại hỉ, Lão Tử sắc mặt lại lập tức lạnh xuống.

Nhiều năm như vậy, Ngô cũng chỉ có Huyền Đô Đại Pháp Sư một đệ tử.

Toàn bộ Hồng Hoang đại địa, có bao nhiêu sinh linh muốn bái Ngô làm sư.

Giờ đây chủ động mở lời thu đồ, vậy mà lại bị người ta từ chối, lại còn là một đứa trẻ mới lớn.

Ngô chính là Thiên Đạo Thánh Nhân a.

Đối phương thà chọn sư diệt của Ngô, cũng không chọn Ngô đây là Thiên Đạo Thánh Nhân.

Chuyện này có khác gì bị vả mặt đâu.Đáng tiếc dù trong lòng nổi giận, nhưng Ngô lại không thể cưỡng ép Phục Hy bái sư.

Nếu thật sự như vậy, thì Ngô còn mặt mũi nào mà đi lại trong

Hồng Hoang, hơn nữa còn có thể khiến Nữ Oa sư muội không vui.Lão Tử mặt mày tím tái, không nói một lời, thân hình hóa thành từng điểm tinh quang, biến mất tại chỗ.Bất quá trước khi biến mất, một đôi Hỗn Độn Mâu tử liếc sâu Trường Phong một cái.Trước đó mấy động tác nhỏ của Vân Tiêu, tuy rằng cực kỳ ẩn giấu, nhưng làm sao có thể qua mắt được Ngô.

Ngô trong lòng có cảm giác, dường như tất cả mọi chuyện trước mắt này, đều có quan hệ rất lớn với con tiểu ngưu yêu chỉ có Chân Tiên cảnh giới này.Vân Tiêu mấy người thì Ngô có nghe nói qua, ngược lại con tiểu ngưu yêu này, lại không hề có chút ấn tượng nào.Trong số các đệ tử thân truyền của Thông Thiên sư đệ, dường như không có vị này.

Hơn nữa lại còn chỉ có Chân Tiên cảnh giới.

Chẳng phải quá yếu sao?【Ai!

Mình biết ngay mà.】【Thiên Đạo Thánh Nhân quả nhiên không đơn giản, giờ bị lão gia hỏa này ghi thù rồi.】【Sư tôn a!

Sư tôn!

Người đừng có bùn lầy không trát được tường a, bằng không trong Phong Thần Lượng Kiếp, cái mạng nhỏ của mình coi như xong đời rồi.】【Bất quá nhìn lão gia hỏa kia xám xịt bỏ đi, trong lòng vẫn sướng tê người!】Lão Tử vừa rồi liếc một cái, tự nhiên đã bị Trường Phong chú ý tới.

Điều này khiến hắn trong lòng run lên.Chỉ là kết quả này, trước khi hắn tới đây, đã sớm biết rõ.Chỉ có thể trách bản thân hắn, nếu có thể sớm bỏ chạy, đâu đến nỗi xảy ra nhiều chuyện như vậy.Bất quá nghĩ đến tình tiết liên tục thay đổi, Trường Phong trong lòng cũng không quá bi quan.Mọi sự tại nhân vi, huống hồ hắn còn có hệ thống.Biết đâu còn có thể xoay chuyển càn khôn, thay đổi vận mệnh

của chúng Tiệt Giáo.Dù sao, việc hắn xuất hiện ở đây đã là một trường hợp đặc biệt rồi.Sau khi Lão Tử rời đi, Thông Thiên vốn định rời đi, dưới chân chợt trượt, suýt nữa thì ngã sấp.Con tiểu ngưu yêu này quả thực đáng ghét!Ngô chính là Thiên Đạo Thánh Nhân.Lại dám dùng bùn lầy để hình dung Ngô, còn lo Ngô không trát được tường.Con tiểu ngưu yêu này lúc nào cũng khiến Ngô khó chịu!Hận không thể ngay tại chỗ đánh nát hắn ta!Mắng vài tiếng Thông Thiên Giáo Chủ, rồi vui vẻ bay về Kim Ngao Đảo.Thông Thiên chú ý thấy phản ứng của chính mình lúc này, trong mắt lóe lên một tia kỳ quái.Tính tình của Ngô, dường như không hiểu sao lại bị ảnh hưởng.

"Không hổ là Đại Đạo Chi Tử." Thông Thiên trong lòng cảm khái một câu, thân ảnh đã biến mất trong không trung.Hai vị Thánh Nhân mỗi người một tâm tư, phía dưới Vân Tiêu mấy người, nhìn Lão Tử cứ thế rời đi, không khỏi vui mừng khôn xiết, trong lòng đều âm thầm thở phào một hơi.Đừng thấy lúc nãy bọn họ ai nấy bề ngoài trấn định, nhưng trong lòng hoảng hốt vô cùng.Dù sao thì đối phương là Thiên Đạo Thánh Nhân cao cao tại thượng, đó là tồn tại ngang hàng với sư tôn của bọn họ.Nếu nổi giận, chỉ cần hít một hơi cũng đủ để bọn họ thân tử đạo tiêu.Cạnh tranh với một tồn tại như vậy, áp lực có thể tưởng tượng được.May mà, nhờ sự sắp xếp của Trường Phong, bọn họ lại thắng rồi.Nói cách khác, bọn họ đã chiến thắng Thiên Đạo Thánh Nhân bằng một cách khác.Lúc này nghĩ lại, trong lòng bọn họ vẫn có chút không thể tin nổi.Trải qua một chút đơn giản đã khiến họ khó lòng tin được.Ba nữ tử mặt mày hớn hở, đồng thời quay đầu nhìn về phía Trường Phong."Trường Phong sư đệ, đệ cũng quá lợi hại rồi." Quỳnh Tiêu chạy tới, trong mắt tràn đầy vui mừng."Ha ha!

Đều là sư tôn phân phó, đệ bất quá chỉ là truyền lời mà thôi." Trường Phong cười sang sảng, trên mặt cũng tràn đầy vui vẻ.Nghe vậy Quỳnh Tiêu chỉ cười cười, không nói gì thêm.Nàng tuy hiếu động,

thích chơi đùa, nhưng đầu óc cũng rất linh hoạt.Là đệ tử thân truyền của Tiệt Giáo, ít nhiều gì cũng hiểu tính cách của sư tôn mình.Làm sao có thể tỉ mỉ phân phó như vậy.Vân Tiêu một đôi mắt đẹp lẳng lặng nhìn Trường Phong.Nhìn kỹ lại, trong ánh mắt, nhiều thêm một phần dịu dàng và ngọt ngào khác lạ.Vân Tiêu rất rõ ràng, chuyện phụ tá Thiên Hoàng thành công, Trường Phong có công lớn nhất.Nếu không phải hắn, chuyện này tám chín phần mười là hỏng rồi.Dù sao trước đó, nàng căn bản không hề cảm giác được Thiên Đạo cơ duyên gì.Lúc này, Thọ Dương Sơn Bát Cảnh Cung.Ầm!Cùng với không gian một trận vặn vẹo, một đạo thân ảnh chậm rãi hiện ra, đạo vận quanh thân lượn lờ.Chính là Lão Tử mặt mày tím tái.Huyền Đô Đại Pháp Sư đang tĩnh tọa trong cung thấy vậy, vội vàng tiến lên hành lễ.Cẩn thận hắn, vậy mà lại phát hiện sư tôn mặt mày không vui, nhất thời trong lòng vô cùng nghi hoặc.Không khỏi kỳ quái hỏi: “Sư tôn!

Người không phải đã đi tới Nhân Tộc giáo hóa Thiên Hoàng Phục Hy sao, sao nhanh như vậy đã trở về?”“Phục Hy và vi sư không có duyên sư đồ.” Nghĩ đến cảnh tượng vừa rồi ở Hoa Tư bộ lạc, trong mắt Lão Tử một tia hàn ý xẹt qua.Từ khi khai thiên hóa hình đến nay, vô số năm tháng này, Ngô chưa từng bị mất mặt như vậy.Đường đường Thiên Đạo Thánh Nhân, Nhân Giáo Chi Chủ, vậy mà lại không cạnh tranh lại được nữ sư điệt của chính mình.Càng quan trọng hơn là, trước đó Ngô còn từng cho rằng Phục Hy nhất định sẽ chọn Ngô.Không ngờ lại là kết cục này.Điều này thực sự quá mất mặt rồi.Lời nói của Lão Tử, khiến Huyền Đô Đại Pháp Sư sững sờ.Sư tôn từ trước đến nay vô dục vô vi, vì sao lại không vui như vậy.Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?Hay là chuyện giáo hóa Thiên Hoàng xảy ra ngoài ý muốn.Nhưng sư tôn lại là Thiên Đạo Thánh Nhân, hơn nữa còn được Thiên Đạo cảm ứng, suy diễn thiên cơ tự sẽ không sai.Tuy trong lòng nghi hoặc vạn phần, nhưng Huyền Đô Đại Pháp Sư lại không dám mạo muội hỏi.

“Huyền Đô, con có biết dưới trướng Thông Thiên sư thúc có một tiểu ngưu yêu tên là Trường Phong không?” Nghĩ đến thân ảnh kia trước khi rời đi, Lão Tử thuận miệng hỏi.“Trường Phong?” Huyền Đô Đại Pháp Sư hơi sững sờ, có chút không hiểu vì sao sư tôn đột nhiên hỏi cái này.Nhưng hắn vẫn nhanh chóng đáp: “Đệ tử chưa từng nghe qua.”“Dưới trướng Thông Thiên sư thúc chỉ có tám vị đệ tử thân truyền, Đa Bảo, Kim Linh, Vô Đương, Quy Linh, Tam Tiêu tỷ muội và Triệu Công Minh, không hề có tiểu ngưu yêu nào tên là Trường Phong.”Tuy rằng Tam Thanh phân gia, nhưng trước đó ở Côn Luân Sơn bọn họ vẫn thường xuyên đi lại.

“Ừm!” Lão Tử khẽ gật đầu.Bất quá lúc này trong lòng càng thêm nghi hoặc.Thiên Đạo cảm ứng sẽ không sai, rõ ràng là cơ duyên của Ngô.Vì sao Tam Tiêu mấy người lại đi trước.Sớm hơn Ngô mấy chục năm, đi trước chăm sóc Hoa Tư thị.Bọn họ làm sao mà biết được?Hơn nữa sau đó Vân Tiêu đối thoại với Ngô, dường như đều đang nhắm vào Ngô.Mưu đồ Thánh Nhân!Ngô bị người ta tính kế rồi!Mà tất cả những điều này, dường như đều có liên quan đến con tiểu ngưu yêu kia.Nghĩ đến đây Lão Tử, trong lòng càng thêm lạnh lẽo.Nhìn Lão Tử đột nhiên thần tình đại biến, Huyền Đô Đại Pháp Sư trong lòng cũng đại kinh.Sư tôn lúc này không vui, rất có thể là có liên quan đến con tiểu ngưu yêu tên Trường Phong này.Trường Phong!Khoảnh khắc này, Huyền Đô trong lòng cũng ghi nhớ cái tên này.Đồng thời trong lòng vô cùng tò mò, rốt cuộc con tiểu ngưu yêu này là nhân vật phương nào.Lại khiến sư tôn phản ứng như vậy.Sau khi Lão Tử rời đi, mọi người trong Hoa Tư bộ lạc nghênh Trường Phong cùng đoàn người trở về bộ lạc.Tuy rằng có chút tiếc nuối Phục Hy không chọn Thiên Đạo Thánh Nhân, nhưng lúc này bọn họ cũng không dám nói gì.Dù sao Phục Hy là thượng cổ đại năng chuyển thế, hơn nữa Trường Phong và mấy vị thần tiên còn ở đây.Không ít người nghĩ đến lời nói vừa rồi của bọn họ, ngược lại trong lòng có chút hoảng

sợ.Thiên Đạo Thánh Nhân Lão Tử đã đi rồi, nếu mấy vị thần tiên này nổi giận thì đó sẽ là đại phiền toái.Chỉ là Vân Tiêu mấy người đâu có thời gian để ý đến những phàm nhân này, ai nấy trong lòng đều rất vui mừng.Vân Tiêu thì cao hứng vì giành được cơ duyên phụ tá Thiên Hoàng, còn Trường Phong thì hưng phấn vì đã xoay chuyển kịch bản.Trải qua chuyện này, Tam Tiêu đối với vị tiểu sư đệ này, trong lòng càng thêm kinh ngạc và nghi hoặc.Lúc này bọn họ cuối cùng cũng có chút hiểu được, vì sao lúc trước Trường Phong với cảnh giới Thiên Tiên nhỏ bé lại được sư tôn coi trọng, thu làm đệ tử thân truyền.Vị tiểu sư đệ này, so với những gì bọn họ tưởng tượng còn thần bí hơn.Trở về Hoa Tư bộ lạc, mấy người được tiếp đãi nồng nhiệt.Mà Vân Tiêu cũng bắt đầu nhiệm vụ giáo hóa Phục Hy.Thoáng cái hai mươi năm thời gian trôi qua, với sự thông tuệ của Phục Hy, đã nắm giữ được rất nhiều kiến thức.Đồng thời mấy năm trước, đã bắt đầu dần lộ diện trong Nhân Tộc, trở thành thủ lĩnh mới của Hoa Tư bộ lạc.Dưới sự dẫn dắt của Phục Hy, Hoa Tư bộ lạc không ngừng lớn mạnh, nhân khẩu ngày càng đông.Hắn bắt chước loài nhện giăng lưới để chế tạo lưới, dùng để săn bắt cá, nâng cao đáng kể năng suất lao động của nhân loại.Đồng thời giáo hóa mọi người thuần dưỡng dã thú, để tộc nhân tích trữ lương thực phong phú, khiến cho không còn phải chịu đói trong mùa đông lạnh giá.Hắn thay đổi phong tục hôn nhân, đề xướng nam cưới nữ gả, khiến hôn nhân huyết thống thay đổi thành hôn nhân tộc ngoại, chấm dứt tình trạng quần hôn nguyên thủy mà con cái chỉ biết mẹ không biết cha.Càng sáng tạo ra chữ viết, dùng để ghi chép, thay thế hình thức lạc hậu của việc thắt nút ghi nhớ, giúp Nhân Tộc được truyền thừa một cách hoàn chỉnh hơn.Đồng thời còn phát minh ra sáo gốm, đàn cầm, đàn sắt và các nhạc khí khác, sáng tác các ca khúc dân ca, đưa âm nhạc vào đời sống con người, giúp mọi người 'tu thân dưỡng tính'.Dưới một loạt cải cách của Phục Hy, Hoa Tư bộ lạc nhanh chóng mở rộng, danh tiếng vang xa trong Nhân

Tộc.Nhất thời có không ít nhân loại không ngại vạn dặm xa xôi mà đến, thậm chí có rất nhiều bộ lạc nhỏ dẫn cả tộc đến quy thuận.Cùng với Hoa Tư bộ lạc không ngừng lớn mạnh, uy vọng của Phục Hy trong Nhân Tộc ngày càng cao.Sau đó dưới sự nhất trí đề cử của đông đảo thủ lĩnh bộ lạc, Phục Hy trở thành thủ nhiệm Cộng Chủ của Nhân Tộc.Đoàn kết thống nhất đông đảo bộ lạc, Phục Hy định đô tại Trần Địa, phong thiền Thái Sơn.Càng lấy thân cá sấu, đầu cá sấu, sừng nai, mắt hổ, vảy cá chép đỏ, chân thằn lằn khổng lồ, móng chim ưng, đuôi cá mập trắng, râu cá voi dài, sáng lập ra Nhân Tộc đồ đằng.Đối mặt với nhiều bộ lạc như vậy, Phục Hy chia khu vực cai trị ra để quản lý, bổ nhiệm quan viên tiến hành quản lý xã hội.Một ngày này.Ngoài Trần Địa, trên Quái Đài Sơn!Phục Hy ngẩng đầu nhìn trời, mặt mày trầm tư.Hắn tuy đã dẫn dắt Nhân Tộc không ngừng hưng thịnh, nhưng nhân loại đối với tự nhiên vẫn hoàn toàn không biết gì.Thời tiết sẽ thay đổi, mặt trời mặt trăng sẽ vận chuyển, người sẽ sinh lão bệnh tử, tất cả những hiện tượng này không ai biết chuyện gì đang xảy ra.Khi mưa gió, sấm chớp thì người dân vừa sợ hãi vừa hoang mang.Rất nhiều tộc nhân mỗi ngày đều sống trong lo sợ.

"Cũng có lẽ đây chính là cơ hội chứng đạo của ta!" Phục Hy mặt mày mờ mịt, khẽ lẩm bẩm.Hắn ngẩng đầu quan sát nhật nguyệt tinh thần trên trời, cúi xuống xem xét địa hình phương vị xung quanh, đôi khi còn nghiên cứu dấu chân chim thú và hoa văn trên người chúng.Ngẫm nghĩ về sự vận chuyển của nhật nguyệt, sự dịch chuyển của tinh tú.Suy đoán quy luật biến hóa của đất trời lạnh nóng, hoa nở hoa tàn.Đáng tiếc nhiều năm như vậy, hắn vẫn không có chút thu hoạch nào.Ngồi một lát, không thể giải thích Phục Hy xoay người đi về phía Trần Địa.Lúc này, hắn chỉ có thể đi hỏi Vân Tiêu tiên tử.Đến chỗ ở đặc biệt chuẩn bị cho mấy vị thần tiên, Phục Hy lại nghe thấy âm thanh quen thuộc kia.'Hai vạn'"Ba lá!"Hắn còn chưa tiến lên gõ cửa, rắc một tiếng, cửa đã chậm rãi mở ra."Phục Hy, ngươi không lo

quản lý Nhân Tộc, đến đây có việc gì?" Vân Tiêu dừng động tác trên tay, trong miệng nghi hoặc hỏi."Không giấu Vân Tiêu tiên tử, Phục Hy lại có điều nghi hoặc." Đứng cách ba mét Phục Hy, mở cửa nói thẳng: "Mấy ngày trước, Trần Địa mưa lớn sấm chớp, không ít nhà cửa đổ sập, không chỉ gia súc bị tổn thất, còn có rất nhiều tộc nhân thương vong.""Trần Địa còn như vậy, tự nhiên càng không cần nói những nơi khác.""Cho nên ta suy nghĩ, liệu có thể quan sát thế của trời đất, có thể chuẩn bị trước, giảm thiểu tai họa, để Nhân Tộc được tránh hung tìm cát."Nghe vậy Vân Tiêu sắc mặt khẽ biến, trong mắt lóe lên một tia sáng.Thời điểm Phục Hy chứng đạo đã đến.Vội vàng quay đầu nhìn về phía Trường Phong bên cạnh.Vừa vặn thấy hắn khẽ gật đầu.Tuy rằng nàng cũng không biết là thứ gì, nhưng Vân Tiêu vẫn thản nhiên đáp: "Thời cơ chưa đến, ngươi có thể đợi ở bờ Vị Thủy Hà."Nghe vậy Phục Hy hơi sững sờ, Vị Thủy hắn tự nhiên biết ở đâu.Chính là dưới Quái Đài Sơn nơi hắn mỗi ngày tĩnh tọa.Nơi đó quả nhiên là địa điểm chứng đạo của hắn."Phục Hy đã hiểu!" Phục Hy gật gật đầu, không hỏi thêm, xoay người đi ra ngoài.Trước đó hắn nhiều điều nghi hoặc, Vân Tiêu cũng chỉ khẽ gợi ý, vẫn cần hắn tự mình lĩnh ngộ.Rất rõ ràng, lần này cũng không ngoại lệ.Sau khi Phục Hy rời đi, Vân Tiêu vội vàng hỏi Trường Phong: "Trường Phong sư đệ, Vị Thủy Hà bờ có gì đặc biệt sao?"Những năm này giáo hóa Phục Hy, nói cho cùng nàng hoàn toàn chỉ là người truyền lời.Vừa rồi 'Vị Thủy Hà bờ' cũng là Trường Phong truyền âm cho nàng.Cùng với lời nói của Vân Tiêu, Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu trong sân cũng đồng loạt nhìn về phía Trường Phong."Chuyện này e là phải liên hệ sư tôn rồi." Trường Phong đương nhiên biết vật chứng đạo của Phục Hy là gì.Hà Đồ Lạc Thư!Nhưng hai kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo này, lúc này vẫn đang nằm trong tay Yêu Sư Côn Bằng.Cho dù có nói cho Vân Tiêu, e là bọn họ cũng vô năng vi lực.Vị kia chính là lão quái vật đã trải qua mấy lượng kiếp, vẫn sống sót.Long Hán Sơ Kiếp, Vu Yêu Đại Chiến

đó đều trực tiếp tham chiến, cuối cùng cũng không sao cả.Đối với nhân vật này, Trường Phong thực ra vẫn vô cùng bội phục.Có thể mấy lần trải qua lượng kiếp mà không vẫn lạc, ắt hẳn có chỗ đặc biệt.Với thực lực của bọn họ lúc này, khẳng định không phải đối thủ.E là chỉ có sư tôn xuất thủ, mới có thể lấy lại hai kiện linh bảo kia.Ban đầu Trường Phong nghĩ rằng, Thông Thiên Giáo Chủ hẳn sẽ chuẩn bị lấy về trước.Ai ngờ lâu như vậy, lại không có chút tin tức nào.Sư tôn đã tính toán chuẩn xác chuyện Tam Hoàng Ngũ Đế, không có lý do gì lại không rõ bảo vật chứng đạo của Phục Hy.Giờ đây sư tôn không đến, vậy chỉ có thể bọn họ chủ động rồi.Vân Tiêu hơi sững sờ, có chút ngạc nhiên nhìn Trường Phong.Nhiều năm như vậy, đều là Trường Phong sư đệ đưa ra ý kiến, giờ đây lại muốn liên hệ sư tôn.Bất quá Trường Phong đã nói vậy, nàng cũng không có cách nào.Dưới sự ra hiệu của Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu bên cạnh lật tay lấy ra một quả cầu thủy tinh.Một đạo pháp lực nhàn nhạt rót vào trong đó.Trong khoảnh khắc, chỉ thấy trên quả cầu thủy tinh đạo vận nồng đậm lan tỏa ra.Thoáng cái, khuôn mặt của Thông Thiên Giáo Chủ, xuất hiện trước mặt mấy người.“Đệ tử Vân Tiêu (Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu, Trường Phong) bái kiến sư tôn.” Nhìn thấy khuôn mặt xuất hiện, bốn người vội vàng tiến lên hành lễ.“Ừm!

Chương 23

Vân Tiêu, các ngươi gọi vi sư có việc gì?" Âm thanh mênh mang hào hùng chậm rãi truyền đến, bao trùm bên tai Trường Phong mấy người.【Cái quái gì!

Sư tôn vậy mà không biết?】【Đã tính chuẩn tin tức cụ thể của Tam Hoàng, không có lý do gì lại không rõ vật chứng đạo của Phục Hy chứ.】【Sư tôn cái này cũng quá 'tốn' rồi, còn hỏi ngược lại bọn họ có chuyện gì.】Nghe lời Thông Thiên, Trường Phong sững sờ.Giáo hóa Phục Hy đã mấy chục năm, thời gian cũng sắp hết rồi.Dù sao nhiệm vụ chính của giáo hóa Thiên Hoàng, là để hắn dẫn dắt Nhân Tộc đi tới văn minh, tự nhiên sẽ không mất quá nhiều thời gian.Trường Phong sững sờ, mấy người Vân Tiêu bên cạnh cũng đầy mặt nghi hoặc.Thông Thiên Giáo Chủ vốn không để ý, nghe thấy tiếng lòng của Trường Phong, trong nháy mắt trong lòng run lên.Phục Hy vậy mà còn có vật chứng đạo sao?Ngô biết cái quỷ gì chứ!Giáo hóa Thiên Hoàng căn bản không phải chuyện của Tiệt Giáo Ngô, vả lại Ngô và Phục Hy lại không có quan hệ gì.Cưỡng ép suy diễn, chỉ thấy phía trước một mảnh sương mù, căn bản không biết là cái thứ gì.Tuy rằng đã mở miệng hỏi, nhưng Thông Thiên một chút cũng không hoảng.Một khuôn mặt già dặn bình tĩnh lơ lửng giữa không trung.Còn về Trường Phong trong lòng nói 'quá tốn rồi', Ngô đã tự động bỏ qua.Ngô sớm đã quen với việc yêu ghét lẫn lộn với con tiểu ngưu yêu này rồi!Mấy lời châm chọc nhỏ này, Ngô đã miễn nhiễm rồi.Vân Tiêu không chút chần chừ, thuật lại những gì Phục Hy đã nói trước đó, đương nhiên Vân Tiêu chỉ biết thời điểm Phục Hy chứng đạo đã đến, cụ thể thì không rõ."Xem ra, định là lúc Phục Hy chứng đạo Thiên Hoàng." Thông Thiên không chút khách khí 'đánh cắp' suy nghĩ của

Trường Phong, sau đó lại tiếp tục hỏi: “Trường Phong, ngươi có biết vật chứng đạo của Phục Hy là gì không?”Trường Phong ngớ người ra, Tam Tiêu bên cạnh cũng sững sờ.Bọn họ liên hệ sư tôn, là vì không biết phải làm thế nào, tự nhiên càng không biết vật chứng đạo kia.Tại sao sư tôn lại hỏi ngược lại Trường Phong sư đệ.Nếu Trường Phong sư đệ biết, thì còn cần gì phải liên hệ sư tôn chứ.Tam Tiêu hoàn toàn không hiểu ra sao, Trường Phong cũng mịt mù.“Bẩm sư tôn!

Đệ tử thực lực yếu kém, không hiểu thiên cơ.” Tuy trong lòng kỳ quái, nhưng Trường Phong vẫn phải thành thật đáp.“Sư tôn này là đầu óc không được tốt sao?

Hỏi ngược lại mình?

Hay là trở nên bà la bà là rồi?】【Mình cho dù có biết, cũng không thể trực tiếp trả lời được a.】【Nếu không phải Cửu Thiên Côn Bằng thực lực quá mức cường đại, thì còn cần gì phải thông báo cho Người.】【Kỳ quái!

Kỳ quái!

Tin tức Tam Hoàng tính toán chính xác như vậy, vật chứng đạo của Phục Hy vậy mà lại không biết.】【Theo mình thấy, ngay từ khi Vân Tiêu sư tỷ bắt đầu phụ tá Phục Hy, sư tôn đã nên chuẩn bị Hà Đồ Lạc Thư rồi.】【Bây giờ vậy mà còn đến hỏi mình?

Sư tôn Thiên Đạo Thánh Nhân này cũng quá mất giá rồi!】Trường Phong đứng thẳng thắn, trong lòng một trận điên cuồng châm chọc.Nghe tiếng lòng của Trường Phong, Thông Thiên trong mắt sáng rực.

“Cửu Thiên Côn Bằng?

Hà Đồ Lạc Thư!” Ngô chính mình cũng không ngờ, vật chứng đạo của Phục Hy lại là Hà Đồ Lạc Thư, pháp bảo cộng sinh của Đế Tuấn

năm xưa ở Yêu Đình.Có Hà Đồ Lạc Thư rồi, Thông Thiên khẽ suy diễn một phen.Vẫn hiểu được, Phục Hy cần diễn hóa Bát Quái, mới có thể chứng đắc Thiên Hoàng quả vị.Lại một lần nữa 'đánh cắp' ý nghĩ của Trường Phong, Thông Thiên mặt mày thản nhiên nói: "Phục Hy muốn chứng đạo Thiên Hoàng, cần diễn hóa Bát Quái, mà diễn hóa Bát Quái cần Hà Đồ Lạc Thư."Hà Đồ Lạc Thư!Vân Tiêu và những người khác trong mắt kinh ngạc.Bọn họ tự nhiên biết kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo này, chính là vật của Yêu Đình Chi Chủ Đế Tuấn năm xưa.Nhưng sau Vu Yêu Đại Chiến, kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo này đã biến mất không thấy tăm hơi.【Kỳ quái!

Kỳ quái!

Sư tôn vậy mà lại biết.】【Nhưng Người đã biết thì còn hỏi mình làm gì.】【Hừm!

Chẳng lẽ sư tôn đã phát hiện ra thân phận của mình, đang thử mình sao?】【Ối trời!

Chuyện này không ổn rồi.】【Xem ra dù có ở lại Tiệt Giáo cũng không thể quá lộ liễu, vẫn phải giả vờ yếu đuối, chim đầu đàn thì bị bắn trước, nhớ kỹ nhớ kỹ!】"Sư tôn đạo pháp thông huyền, thiên cơ khó độn!" Vân Tiêu mấy người chắp tay, trong mắt đều hưng phấn.Không ngờ sư tôn lại lợi hại như vậy, trong chớp mắt đã suy tính ra vật chứng đạo của Phục Hy.Tuy rằng bọn họ vẫn không biết Hà Đồ Lạc Thư ở chỗ nào, nhưng sư tôn hiển nhiên đã biết.Đối với lời cung phụng của Vân Tiêu mấy người, Thông Thiên rất tự nhiên đón nhận.Khẽ gật đầu Thông Thiên, nhìn Trường Phong thản nhiên nói: "Tiểu ngưu yêu!

Cùng Bản tọa đi Bắc Minh một chuyến!"Trường Phong sững sờ.Nhưng còn chưa đợi hắn phản ứng, đột nhiên cảm thấy trời đất quay cuồng.Hoàn hồn lại, dưới chân đã là một vùng biển vô

tận.Nhưng hắn không ở trên mặt biển, mà ở trong một luồng không gian hỗn loạn.Thân ảnh Thông Thiên Giáo Chủ, đang ở phía trước hắn.Xung quanh thiên hoa rơi loạn, kim liên phun trào, dưới chân thụy khí bay ngang.Đạp trên thụy khí Trường Phong, trực tiếp xuyên qua rất nhiều không gian, nhanh chóng bay về phía trước.Chỉ trong chớp mắt, nhìn qua thụy khí dưới chân, có thể thấy nước biển bên dưới biến thành màu đen kịt, sâu thăm thẳm.Bắc Phương Minh Hải!Bọn họ nhanh như vậy đã đến Bắc Minh rồi!【Ối trời!

Thiên Đạo Thánh Nhân này di chuyển đúng là nhanh thật, thoắt cái đã vượt nửa Hồng Hoang rồi.】【Hú!

Nhưng rõ ràng đây là cơ duyên của Vân Tiêu sư tỷ, sư tôn vì sao lại mang mình đến?】【Sư tôn đôi khi thật sự khiến người ta khó hiểu.】Đi theo phía sau Trường Phong, ngoài kinh hãi ra, càng nhiều hơn là nghi hoặc.Hắn cảm giác Thông Thiên rất coi trọng hắn.Nhưng kiểu coi trọng này, thật sự khiến hắn khó hiểu.Không nghĩ ra!Không nghĩ ra a!“Hừ hừ!

Ngươi tiểu ngưu yêu, không để ngươi chứng kiến sự lợi hại của Bản tọa, ngươi còn không biết Bản tọa là Thiên Đạo Thánh Nhân.” Tuy thân hình không động, nhưng nhất cử nhất động của Trường Phong phía sau, đều nằm trong thần niệm của Ngô.Là Thiên Đạo Thánh Nhân, bề ngoài thì vô cùng cung kính với Ngô, nhưng trong lòng lại luôn châm chọc Ngô.Quan trọng là Ngô có thể nghe thấy, nhưng lại không thể phát tác, càng phải giả vờ như không biết gì.Có đôi khi Thông Thiên, thật sự muốn vạch trần lời nói dối của con tiểu ngưu yêu này ngay trước mặt.Giờ đây phải đi Bắc Minh lấy lại Hà Đồ Lạc Thư, vừa hay mang theo con tiểu ngưu yêu này, để hắn chứng kiến thủ đoạn của Thiên Đạo Thánh Nhân.Lúc này trong Bắc Phương Minh Hải, trong một động phủ sâu thẳm, u ám.Một nam tử trung niên mặc đạo bào, mặt mày âm lệ, đạo vận quanh thân tỏa ra khí tức băng

lạnh.Hắn chính là Côn Bằng Lão Tổ, thái tử Phượng Tộc trước kia, càng là Yêu Sư của Yêu Đình.Ngày xưa Vu Yêu Đại Chiến, Đế Tuấn, Đông Hoàng vẫn lạc, rất nhiều Yêu Thánh, Đại Yêu cũng thân vẫn, nhưng hắn lại sống sót.Tuy rằng trong trận đại chiến kia, thân chịu trọng thương, khiến cho bao nhiêu năm trị thương, vẫn chưa hồi phục.Nhưng Yêu Sư Côn Bằng trong lòng vẫn vô cùng may mắn.Bị cuốn vào Vu Yêu lượng kiếp một cách bất ngờ, càng phạm phải sát kiếp tày trời, cuối cùng lại có thể toàn thân rút lui, thực sự là đại khí vận.Giờ đây Yêu Đế đều đã vẫn lạc, hắn lại càng tự do hơn.Đợi ngày thương thế hồi phục, biết đâu còn có thể triệu tập phần còn lại của Yêu Tộc, xưng bá Hồng Hoang.Đương nhiên trong trận đại chiến kia, hắn còn có một thu hoạch lớn hơn.Vào khoảnh khắc cuối cùng của Vu Yêu Đại Chiến, hắn đã cuốn đi cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo của Đế Tuấn, Hà Đồ Lạc Thư.Sau khi thương thế hồi phục, hắn, cộng thêm kiện pháp bảo này, thực lực nhất định sẽ càng mạnh.“Hừ!

Đợi dưỡng tốt thương thế, luyện hóa mấy kiện chí bảo, định yếu trọng phản Hồng Hoang, lúc đó Ngã sẽ là Yêu Đế.” Cảm nhận thương thế trong cơ thể đã lành bảy tám phần, Côn Bằng trong lòng tràn đầy dã vọng.Ầm!Đang lúc Côn Bằng hưng phấn, đột nhiên ngoài ý muốn xảy ra.Giữa trời đất một luồng khí tức mênh mang, cổ lão khuếch tán đến.Mênh mông bao trùm toàn bộ Bắc Minh.Thiên uy cuồn cuộn, như Hỗn Độn Ma Thần giáng lâm, mang theo uy diệt thiên địa.Trong nháy mắt!Côn Bằng sắc mặt đại biến.Nguyên thần kịch chấn!Đó là Thiên uy của Thiên Đạo Thánh Nhân.Trong lòng kinh hãi, hắn vội vàng phá vỡ mặt nước, xông ra ngoài.Lúc này trên Minh Hải thiên hoa rơi loạn, biển cuộn kim liên.Bắc Minh vốn u ám, sâu thẳm, lúc này được chiếu sáng bởi tường thụy khắp trời, biến thành một mảnh thánh địa.Côn Bằng vọt ra, cũng đã nhìn thấy kẻ đến.Một nam tử trung niên mặc thanh sắc đạo bào, đạo vận quanh thân lượn lờ, trong đôi Hỗn Độn Mâu tử tinh quang lưu chuyển.Vừa chạm phải, như có thiên uy cực

lớn cuốn tới, khiến người ta nguyên thần chấn động.Chính là Thiên Đạo Thánh Nhân, Tiệt Giáo Giáo Chủ - Thông Thiên Giáo Chủ.Còn về Trường Phong đi theo phía sau, trực tiếp bị hắn bỏ qua.Cảnh tượng trước mắt, khiến Côn Bằng trong lòng tràn đầy nghi hoặc.Tuy đồng là một trong ba ngàn khách của Tử Tiêu Cung, nhưng hắn và Tam Thanh đâu có giao tình gì.

"Bái kiến Thông Thiên Thánh Nhân." Giọng nói khàn khàn của Côn Bằng vang lên, sau đó tiếp tục hỏi: "Không biết Thông Thiên Thánh Nhân giá lâm Bắc Minh của Ngã, tìm lão phu có việc gì?"Bắc Minh tuy vô biên vô tận, nhưng trừ hắn ra cũng không có sinh linh gì.Nhìn thế đến của đối phương, rõ ràng là tìm hắn.Côn Bằng tuy tự cho mình thực lực cường đại, nhưng trước mặt Thánh Nhân thì không dám xằng bậy.【Đây chính là Yêu Sư Côn Bằng lừng lẫy trong Hồng Hoang sao, ngoài việc trông có vẻ âm lãnh ra, cũng chẳng có gì đặc biệt a?】【Cũng đúng, có thể tránh được nhiều lượng kiếp như vậy, há lại là kẻ một mắt có thể nhìn thấu.】"Giao ra chí bảo Hà Đồ, Lạc Thư!" Thông Thiên không nói lời thừa, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.Lời nói tuy bình đạm, nhưng trong đó lại mang theo sự không thể nghi ngờ.Bá đạo!

Cường thế!Đi theo phía sau Trường Phong, trong lòng cũng không khỏi một trận cảm khái.Đó chính là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, mà đối diện còn là Yêu Sư Côn Bằng, cũng là một trong ba ngàn khách của Tử Tiêu Cung.Sư tôn vậy mà có thể nhẹ nhàng nói để đối phương giao ra Hà Đồ Lạc Thư.Thiên Đạo Thánh Nhân không hổ là Thiên Đạo Thánh Nhân!Trường Phong trong lòng kinh thán, Yêu Sư Côn Bằng đối diện lại sắc mặt chợt trầm xuống, trong mắt phủ một tầng hàn sương.Hắn vừa rồi còn đang nghĩ dưỡng tốt thương thế, dựa vào rất nhiều chí bảo để trở lại Hồng Hoang, tái hiện uy danh của Yêu Tộc.Mới đó đã có Thánh Nhân đến đòi Hà Đồ Lạc Thư của hắn.Đây

chẳng phải là phá vỡ giấc mộng của hắn sao?Nói thế nào thì hắn cũng là một trong ba ngàn khách trong Tử Tiêu Cung.Các pháp bảo uy lực cường đại trong trời đất, đều hội tụ trong tay Tam Thanh.Đừng nói là mấy kiện Tiên Thiên Chí Bảo, Thiên Đạo Dị Bảo, ngay cả cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng không biết có bao nhiêu.Giờ đây hắn khó khăn lắm mới cướp được một kiện pháp bảo không tồi, còn chưa kịp làm ấm, vậy mà lại phải giao ra.Nếu đối phương không phải Thiên Đạo Thánh Nhân, Côn Bằng đã trực tiếp xuất thủ rồi.Đè nén sự phẫn nộ trong lòng, Côn Bằng trầm mặt đáp: "Thông Thiên Thánh Nhân, Hà Đồ Lạc Thư này là chí bảo cộng sinh của Yêu Đế ngày xưa, cũng là vật của Yêu Tộc Ngã, Thánh Nhân cử động này e là quá bá đạo rồi."Đây chính là chí bảo hắn dốc hết tâm tư giành được từ nghịch thiên sát kiếp, làm sao cam tâm dễ dàng giao ra như vậy.

"Ừm?" Thông Thiên thản nhiên đứng giữa không trung, lông mày khẽ nhíu.Trong khoảnh khắc, chỉ thấy trong đôi Hỗn Độn Mâu tử của Ngô tinh quang lóe lên.Một luồng Hỗn Độn Kiếm Khí phun trào ra!Xé rách một tiếng.Trong một tiếng kêu thảm thiết thê lương, cùng với máu bắn khắp trời.Trường Phong nhìn thẳng, chỉ thấy trên không trung một phiến cánh rộng hàng triệu trượng rơi xuống.Cánh chim đen tuyền, lại ánh lên một tia bạc nhạt, dường như có vô tận sức mạnh không gian lưu chuyển.Rầm!Tiếng vang rung trời, máu tươi cùng với nước biển Minh Hải vô tận cuộn trào lên.Sóng nước bắn lên, như hai bức tường dựng trời, cuồn cuộn dâng lên.Cửu Thiên Côn Bằng đang đứng giữa không trung, ôm cánh tay trái bị đứt, mặt mày tái mét, trong mắt càng lộ vẻ kinh hoàng vô tận.Uy lực của Thánh Nhân, vậy mà lại kinh khủng đến vậy.Hắn căn bản không hề có chút cơ hội phản ứng nào.Luồng Hỗn Độn Kiếm Khí kia, nếu lệch một chút nữa, hắn đã bị chém thành hai nửa rồi."Thông Thiên Thánh Nhân, Côn Bằng nguyện giao ra Hà Đồ Lạc Thư." Côn Bằng trong lòng kinh hãi, đâu còn dám có chút chần chừ nào.Hắn xuất thế nhiều năm như vậy, ngay cả trong

Vu Yêu lượng kiếp trước kia, cũng chưa từng chịu trọng thương như vậy.Lần duy nhất, là vào Long Hán Sơ Kiếp, vì một đòn của Đông Hoàng Thái Nhất bằng Đông Hoàng Chung, khiến hắn trầm ngủ dưới Minh Hải mấy chục vạn năm.Hắn trên cánh tay cụt, một sách, một đồ chậm rãi xoay tròn hiện ra.Tuy rất đau đớn, nhưng cái mạng nhỏ mới là căn bản.【Hú!

Sư tôn cái này cũng quá 'đỉnh' rồi!】【Yêu Sư Côn Bằng nói chém là chém, đối phương còn không dám có chút oán trách nào, lại còn ngoan ngoãn giao ra Hà Đồ Lạc Thư.】【Thế nào là bá đạo, đây mới gọi là bá đạo chân chính, đây mới là Thiên Đạo Thánh Nhân chân chính.】【Nếu mình có tu vi của sư tôn, thì sướng tê người rồi.】Động tác đột ngột này của Thông Thiên, khiến Trường Phong trong lòng vô cùng kinh thán.Trước đây tuy biết Thiên Đạo Thánh Nhân cường đại, mỗi lần xuất hành đều dị tượng tranh chấp, đạo vận quanh thân.Trông có vẻ 'ngầu lòi' vô cùng, nhưng đều không có một tiêu chuẩn đo lường nào.Yêu Sư Côn Bằng nói thế nào cũng là tồn tại mạnh nhất dưới Thánh Nhân.Nhưng trong tay sư tôn, lại không có cả cơ hội phản kháng.Dưới Thánh Nhân đều là kiến hôi!Lời này quả thực không sai!Nghe sự kinh ngạc trong lòng Trường Phong, Thông Thiên tâm tình vô cùng vui vẻ.Không thể không phô bày thủ đoạn, con tiểu ngưu yêu này sẽ không biết Ngô là Thiên Đạo Thánh Nhân đâu.Không biết từ khi nào, đối với sự tán dương của Trường Phong, Thông Thiên dường như đặc biệt hưởng thụ.Cũng trách Cửu Thiên Côn Bằng xui xẻo.Nếu không phải vì muốn phô bày thực lực thật tốt, để thiết lập hình tượng Thiên Đạo Thánh Nhân của Ngô, Thông Thiên cũng sẽ không ra tay nặng như vậy.Nhiều lắm cũng chỉ là lấy thế đè người, đâu đến mức trực tiếp động thủ như thế.Thông Thiên tùy tay thu Hà Đồ Lạc Thư, đang định dẫn tiểu ngưu yêu rời đi, động tác chợt khựng lại một chút, lại một lần nữa quay người lại.Đợi Thông Thiên rời đi, Côn Bằng lập tức lặn xuống biển nhặt lại cánh tay cụt, thấy

cảnh này, sắc mặt càng khó coi.Phiến cánh cụt kia chính là bản thể của hắn, hắn để càng lâu, thời gian hồi phục cần càng dài.Hà Đồ Lạc Thư đã giao ra, bọn họ còn muốn làm gì.Tuy trong lòng cực kỳ phẫn nộ, nhưng Côn Bằng vẫn cung kính đáp: "Không biết Thông Thiên Thánh Nhân còn có phân phó gì?"Trong lòng rất ấm ức, nhưng lại có cách nào.Kỹ không bằng người!Ai bảo hắn ở trong Tử Tiêu Cung lại nhường chỗ ngồi.Nghĩ đến đây Côn Bằng, lại không khỏi trong lòng nguyền rủa kẻ tốt bụng ở Hồng Hoang kia.Nếu không phải hắn, biết đâu trong Thiên Địa Lục Thánh đã có một chỗ của chính mình rồi.Hà tất phải hèn mọn như vậy!Mất chí bảo không nói, còn chịu trọng thương.Cho dù lát nữa xuống nhặt lại cánh cụt, e là còn phải bế quan một thời gian dài để trị thương.Đi theo bên cạnh Trường Phong, trong lòng cũng không hiểu.Hà Đồ Lạc Thư đã lấy được, lẽ nào còn muốn giáo huấn Côn Bằng một trận sao?Kỳ quái liếc nhìn Côn Bằng, Thông Thiên thản nhiên nói: "Côn Bằng, giao cả Yêu Hoàng Kiếm trong tay ngươi ra đây."Thông Thiên đứng giữa không trung, thần sắc thản nhiên nói.Lúc vừa định rời đi, Ngô đột nhiên lại suy diễn ra một tia thiên cơ.Trên người gia hỏa này, vậy mà còn có một kiện pháp bảo có liên quan đến Tiệt Giáo.Khẽ suy diễn một phen, hóa ra là Đồ Vu Kiếm từng được Yêu Đình đồ sát Nhân Tộc luyện chế, cũng gọi là Yêu Hoàng Kiếm.Thông Thiên rất rõ ràng nhớ, phụ tá Nhân Hoàng Hiên Viên, cần trợ giúp hắn đánh bại Đại Vu Xi Vưu.Hiện giờ có cơ duyên không rõ, vật này tám chín phần mười có liên quan đến Nhân Hoàng.Tuy rằng chỉ nắm bắt được một tia thiên cơ, nhưng Thông Thiên Giáo Chủ đã đoán được tám chín phần rồi.Côn Bằng vốn trong lòng đau đớn nghe vậy, sắc mặt trong nháy mắt đại biến.Không sai, năm xưa Vu Yêu quyết chiến, vào khoảnh khắc cuối cùng, hắn không chỉ cuốn đi Hà Đồ Lạc Thư, còn lấy đi đại sát khí đối kháng Vu Tộc của Yêu Tộc, Yêu Hoàng Kiếm.Thứ này hắn vẫn luôn giấu kỹ, chính là vì sau này xưng bá Hồng Hoang đối phó Vu Tộc, giờ đây vậy mà lại

bị Thông Thiên biết.Hắn đứng giữa không trung, sắc mặt liên liên biến hóa.Hà Đồ Lạc Thư không đơn giản, Yêu Hoàng Kiếm này cũng vô cùng lợi hại.Nhiễm tinh huyết của Tiên Thiên Nhân Tộc, lại được hai vị Yêu Đế dùng tinh thần chi lực rèn luyện, cũng là một kiện Tiên Thiên Linh Bảo uy lực cường đại.Đã mất Hà Đồ Lạc Thư, giờ đây ngay cả Yêu Hoàng Kiếm này cũng sắp mất.Đứng phía sau Thông Thiên, Trường Phong cũng bị kinh ngạc.【Mẹ kiếp!

Yêu Hoàng Kiếm vậy mà cũng ở trên người Côn Bằng này, lão già này đúng là một ngôi sao may mắn.】【Đây chính là thần binh độc quyền của Nhân Hoàng, giờ thì tất cả đã được lo liệu rồi.】【Sư tôn cuối cùng cũng đáng tin một lần, đỡ phải đến lúc đó lại đi tìm lão già này.】Nghe tiếng lòng của Trường Phong, khóe miệng Thông Thiên giật giật.Yêu Hoàng Kiếm này quả thực là vật của Nhân Hoàng Hiên Viên!May mà Ngô vừa rồi trong lòng có cảm giác, nếu lần sau lại đến tìm Côn Bằng đòi Yêu Hoàng Kiếm, e là sẽ bị con tiểu ngưu yêu này khinh thường đến chết mất.

"Thông Thiên Thánh Nhân, Ngã đã giao nộp Hà Đồ Lạc Thư, giờ đây trên người chỉ có một kiện pháp bảo lợi hại này, mong Thánh Nhân thủ hạ lưu tình."Khai thiên đã lâu như vậy, các pháp bảo trong Hồng Hoang đại địa đều đã có chủ.Ngay cả với thân phận Yêu Sư Côn Bằng của hắn, cũng không nỡ rời bỏ Yêu Hoàng Kiếm trong tay.Một kiện Thượng phẩm Hậu Thiên Linh Bảo, đối với hắn mà nói, cũng vô cùng quan trọng.Tuy trong lòng lửa giận bốc lên, nhưng Côn Bằng chỉ đành hạ thấp thân phận.Đã thiếu một bên cánh, hắn không muốn bên còn lại cũng bị chém đứt.

"Quát tháo!

Nếu còn nói, ngay cả Yêu Sư Cung của ngươi cũng sẽ bị lấy đi." Một đôi mắt liếc nhìn Yêu Sư Côn Bằng, Thông Thiên thản nhiên nói.Tuy không thể tùy tiện giết gia hỏa này, nhưng lấy đi pháp bảo

của hắn thì lại là chuyện dễ như trở bàn tay.Dù sao Cửu Thiên Côn Bằng không chỉ là thái tử Phượng Tộc trước kia, còn là Yêu Sư của Yêu Đình ngày xưa.Tuy rằng hai tộc này đều đã suy tàn, nhưng trên người Côn Bằng vẫn bao trùm khí vận không nhỏ, bằng không gia hỏa này làm sao có thể bình an vượt qua hai lượng kiếp.Giết hắn chỉ có hại mà không có lợi!Lời nói của Thông Thiên, khiến Côn Bằng toàn thân chấn động.Yêu Sư Cung đó chính là bản mệnh pháp bảo của hắn! Nếu bị Thánh Nhân lấy đi, căn cơ đều sẽ bị tổn thương.Đè nén huyết khí cuộn trào vì phẫn nộ trong lòng, một thanh trường kiếm bá đạo thấm đẫm huyết khí, đồng thời quấn quanh hoàng khí hiện ra.Thông Thiên không nói lời thừa, hữu thủ vung lên, trực tiếp thu đi.Tiếp đó cũng không nói thêm, đạp bước biến mất trong hư không.Côn Bằng khô khốc nhìn Thông Thiên rời đi, trong lòng nặng nề thở dài, vội vàng lướt xuống Minh Hải.Pháp bảo bị Thánh Nhân lấy đi, e là đời này không còn hy vọng.Muốn hận cũng không làm gì được.Hiện tại việc cấp bách là tìm lại cánh tay cụt của mình để nối lại.

"Sư tôn thánh uy vô biên, dễ dàng lấy lại mấy kiện chí bảo như vậy, giờ đây Vân Tiêu sư tỷ nhất định có thể phụ tá Phục Hy chứng đạo Thiên Hoàng." Nhìn Thông Thiên đang đạp thụy khí bay đi, Trường Phong cung kính nói.Nghe Trường Phong tán thán từ tận đáy lòng, Thông Thiên tâm tình rất sảng khoái.Thu hắn làm đệ tử thân truyền lâu như vậy, đối phương đây là lần đầu tiên thành tâm khen ngợi Ngô như vậy.

"Hà Đồ Lạc Thư ngươi cầm về, còn Yêu Hoàng Kiếm này vi sư sẽ luyện hóa huyết sát chi khí trên đó trước đã."Nói xong đại thủ vung lên, Hà Đồ Lạc Thư bay ra.Trường Phong vội vàng dùng tay đỡ lấy, ai ngờ vừa nắm được.Trên đó một luồng lực đạo cường đại ập tới, Trường Phong đang nắm Hà Đồ Lạc Thư trực tiếp bị cuốn vào hư không.【Mẹ kiếp!

Sư tôn lão đàn ông này quả nhiên không khen được!】【Mình Trường Phong bao nhiêu năm nay, lần đầu tiên thành tâm tán mỹ Người, vậy mà Người lại vung tay quăng mình bay đi.】Nghe tiếng lòng của Trường Phong, Thông Thiên không cho là đúng mà cười cười, đồng dạng biến mất trong không trung.Trong hư không một vòng lộn nhào, đợi đến khi Trường Phong hoàn hồn lại, đã xuất hiện trong căn phòng ở Trần Địa.“Trường Phong sư đệ đã về.” Tam Tiêu đang đấu địa chủ nhìn thấy, nhanh chóng vây lại.“Trường Phong sư đệ, thế nào rồi?”Vân Tiêu đôi mắt hớn hở, trong mắt mang theo kỳ vọng.Phụ tá Phục Hy lâu như vậy, giờ đây cuối cùng cũng đến khoảnh khắc cuối cùng, nàng làm sao không sốt ruột được.

“Bản sư đệ xuất mã, còn không phải vạn sự vô ưu.” Trường Phong vẫy vẫy tay, rất tự mãn lấy Hà Đồ Lạc Thư ra.Một sách một đồ, khí tức huyền ảo quanh thân, trông vô cùng thần bí phi phàm.Nhìn kỹ, trong đó ẩn hiện nhật nguyệt tinh thần, còn có sơn xuyên hồ bạc chảy xiết, dường như phản chiếu cả Hồng Hoang đại địa.“Đúng là Hà Đồ Lạc Thư thật!!!” Vân Tiêu hiển nhiên nhận ra bảo vật này, trong miệng kinh hô.Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu bên cạnh cũng lộ vẻ kinh thán.Đây chính là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo vô cùng cường đại, còn là chí bảo cộng sinh của Yêu Đế năm xưa.Tam Tiêu tuy kinh ngạc, nhưng cũng biết chuyện nặng nhẹ.Đây là vật chứng đạo của Phục Hy, bọn họ không dám có ý nghĩ khác.Ngày này, Phục Hy tĩnh tọa bên bờ Vị Thủy.Đang lúc hắn khổ sở suy tư về cơ duyên mà Vân Tiêu đã nói, đột nhiên hắn nghe thấy một tiếng gầm gừ kỳ lạ.Ngẩng đầu nhìn lên Phục Hy, chỉ thấy trong sơn động đối diện Quái Đài Sơn vọt ra một con Long Mã.Nói là Long Mã, là vì con vật này có đầu rồng thân ngựa, trên thân còn có những hoa văn vô cùng kỳ lạ.Trong ánh mắt kinh ngạc của Phục Hy, Long Mã nhảy vào Vị Thủy Hà, sau đó lại đạp sóng mà đến.Tiếp đó trong ánh mắt kinh ngạc của hắn, Long Mã chậm rãi dừng lại trước mặt hắn, quỳ phục xuống đất.Trên lưng

Long Mã lộ ra, một sách một đồ tỏa ra đạo vận huyền ảo.Nhìn thấy một sách một đồ kia, Phục Hy nhất thời tâm thần chấn động.Một luồng ý nghĩa huyền diệu vô cùng huyền ảo, từ trong sách và đồ kia tuôn ra.Trong cõi u minh, Phục Hy cảm giác cơ duyên của chính mình đã đến.Phục Hy chậm rãi đứng dậy cầm lấy, trong mắt sáng rực, trong nháy mắt đã bị những gì chứa đựng bên trong hấp dẫn.Phục Hy mặt mày hưng phấn, vội vàng ngồi xuống bắt đầu nghiên cứu.Mà con Long Mã kia, thì ngoan ngoãn bò phục bên cạnh Phục Hy, không hề rời đi.Trường Phong và Tam Tiêu ở xa thấy vậy, trong mắt đều vui mừng.“Bây giờ chỉ cần đợi thôi.” Nhìn Phục Hy đang chuyên chú ở xa, Trường Phong khẽ nói.Tuy rằng mấy chục năm trước, Vân Tiêu đã đoạt được cơ duyên phụ tá Thiên Hoàng này.Nhưng chỉ khi Phục Hy thật sự chứng đạo Thiên Hoàng, hắn mới có thể thở phào nhẹ nhõm.Hiện tại Hà Đồ Lạc Thư đã đến tay Phục Hy, chuyện này đã định như đóng đinh vào bảng.

“Ừm ừm!” Vân Tiêu gật đầu thật mạnh, đôi mắt đẹp dịu dàng nhìn Trường Phong.Lần này, nhờ có Trường Phong.Sau khi Phục Hy nghiên cứu một thời gian bên bờ Vị Thủy Hà, đã lệnh cho người ta xây dựng một pháp đàn ở đó.TạI đàn đó bế quan chuyên nghiên cứu Hà Đồ, Lạc Thư.Ban ngày ngồi trên pháp đàn lắng nghe gió từ bốn phương, quan sát gió nổi mây vần.Ban đêm ngẩng đầu nhìn trời, tìm kiếm sự biến hóa của tinh tú vận hành, thăm dò sự huyền bí của tinh không.Ngày đêm khổ sở suy tư, lại trong Hà Đồ Lạc Thư tham khảo, minh tưởng.Ăn ngủ không yên, hô hấp khí của trời đất, cảm nhận ý của tự nhiên.Thoáng cái sáu tháng thời gian đã trôi qua.Ong ong ong! Một ngày này, khí cơ quanh thân Phục Hy dẫn động, bên ngoài cơ thể càng có kim quang lượn lờ.Kim quang chói lọi, tôn lên vẻ thần thánh của hắn.Đạo âm phiêu diêu từ trong cơ thể Phục Hy truyền ra, sau đó càng có đồ án Bát Quái hiển hóa quanh thân hắn.Bát Quái gồm: Càn, Khôn, Cấn, Đoài, Chấn, Tốn, Khảm, Ly.Càn là trời, Khôn là đất, Cấn

là núi, Đoài là đầm, Chấn là sấm, Tốn là gió, Khảm là nước, Ly là lửa.Với sự vận chuyển của Bát Quái, suy tính số của chu thiên, vô cùng tinh chuẩn.Ầm ầm ầm!Đột nhiên, Phục Hy toàn thân chấn động, mở hai mắt ra.Trong mắt lóe lên sắc thái thanh minh, nhờ lần ngộ đạo này, hắn cuối cùng đã sáng tạo ra Tiên Thiên Bát Quái.Đồng thời minh ngộ tiền thế kim sinh, khí chất toàn thân phát sinh biến hóa long trời lở đất.Phục Hy khẽ thở dài, ngẩng đầu nhìn trời.“Kiếp trước tan biến hết!

Như mây khói thoảng qua!

Đời này Ngã là Nhân Tộc Thiên Hoàng Phục Hy, không còn là Yêu Tộc Yêu Thánh nữa.”Ầm!Trời đất chấn động, dường như đáp lại Phục Hy vậy.Xẹt xẹt xẹt!Trong khoảnh khắc, mấy đạo trường hồng từ xa lướt đến.Lưu quang xẹt qua, thân hình Trường Phong và Tam Tiêu xuất hiện trước mắt.“Chúc mừng Phục Hy đạo hữu diễn hóa Tiên Thiên Bát Quái, minh ngộ tiền thế kim sinh.” Vân Tiêu chắp tay, trên mặt mang theo nụ cười rạng rỡ.Hiện nay Phục Hy đã khôi phục ký ức, tự nhiên không tiện gọi là Phục Hy nữa.Dù sao nói đúng ra, bối phận của Phục Hy còn cao hơn nàng.Phục Hy chậm rãi đứng dậy, lắc đầu cười nói: “Vẫn là phải đa tạ bốn vị đạo hữu tương trợ, bằng không Phục Hy cũng không biết ngày nào mới có thể minh ngộ, xin nhận Phục Hy một lạy.”Nói xong Phục Hy, cúi thật sâu lạy bốn người Trường Phong.Lễ này mấy người cũng không từ chối, thản nhiên nhận lấy.“Phục Hy đạo hữu đã minh ngộ nhân quả, chúng ta cũng nên rời đi thôi.” Nhìn Phục Hy trước mặt, Vân Tiêu khẽ nói.Phục Hy đã sáng tạo ra Tiên Thiên Bát Quái, càng biết rõ tiền thế kim sinh, tự nhiên cũng không còn cần phải phụ tá nữa.Giờ đây chỉ cần đợi Phục Hy truyền vị cho Thần Nông, thật sự an hưởng Thiên Hoàng quả vị là được rồi.Phục Hy gật gật đầu, không hề có chút ngạc nhiên nào.Sau khi từ biệt Phục Hy, bốn người hóa thành trường hồng bay về phía

Liệt Sơn.“Trường Phong sư đệ, bây giờ cuối cùng cũng đến lúc Ngã phụ tá Địa Hoàng rồi sao?” Bích Tiêu bay giữa không trung, hưng phấn nói với Trường Phong.Khi Phục Hy còn chưa diễn hóa Bát Quái, bọn họ đã tìm được Liệt Sơn rồi.Bất quá lúc đó Thần Nông vẫn chưa xuất thế.Giờ đây thời cơ đã đến, Thần Nông nhất định sẽ giáng thế.“Không tệ!

Bất quá phải cẩn thận có người đến tranh đoạt cơ duyên.” Trường Phong gật đầu, thuận miệng nói.“A?

Lại có người đến tranh đoạt cơ duyên, chẳng lẽ lại là Đại Sư Bá sao?” Quỳnh Tiêu còn chưa nói gì, Quỳnh Tiêu bên cạnh vốn đang hưng phấn lại kinh hô.Lần trước khó khăn lắm mới khiến Đại Sư Bá bỏ đi, nếu lần này lại đến, thì sẽ không dễ dàng như vậy đâu.“Không phải vậy đâu, có thể là Huyền Đô Đại Pháp Sư, đệ tử của Đại Sư Bá.” Trường Phong xua tay, không để ý nói.“A?” Nghe vậy Tam Tiêu, khuôn mặt nhỏ nhắn kinh ngạc.Gần như trong nháy mắt, thần tình Tam Tiêu có chút ngưng trọng.“Sao vậy?” Sự thay đổi đột ngột của Tam Tiêu, khiến Trường Phong sắc mặt khẽ biến, có chút khó hiểu.Lão Tử còn đã giải quyết được rồi, một Huyền Đô Đại Pháp Sư thì càng không thành vấn đề.Theo Trường Phong thấy, trong chuyện phụ tá Tam Hoàng, khó khăn nhất chính là Thiên Hoàng Phục Hy.Dù sao đối thủ là Thánh Nhân Lão Tử.Tranh phong với Thánh Nhân, nghĩ thôi trong lòng đã không có tự tin rồi.“Huyền Đô sư huynh trong thế hệ chúng ta thực lực mạnh nhất.” Liếc nhìn Trường Phong, Bích Tiêu khẽ đáp.Nghe vậy Trường Phong, trong nháy mắt nghĩ thông điểm mấu chốt.Lão Tử tuy là Thiên Đạo Thánh Nhân, nhưng cũng là trưởng bối của mấy người.Cho dù trước đó đã làm mất mặt Ngài, khiến Ngài trong lòng không vui, cũng sẽ không mạo hiểm xuất thủ, nhưng Huyền Đô Đại Pháp Sư thì lại khác.Huyền Đô và bọn họ là đồng bối, nếu biết cơ duyên của mình bị cướp.Còn không xắn tay áo lên mà

“chiến” hắn ta chứ.Đã động thủ thì thôi đi, quan trọng là đối phương dường như mạnh hơn bọn họ.Nghĩ như vậy, hình như chuyện Địa Hoàng còn phiền phức hơn Thiên Hoàng.

“Vậy Huyền Đô có thực lực thế nào?” Trường Phong khẽ cau mày, nhẹ giọng hỏi.“Huyền Đô sư huynh là Tiên Thiên Nhân Tộc, rất sớm đã bước vào cảnh giới Đại La, lúc này e là đã đạt đến trung kỳ rồi.” Vân Tiêu trầm mặt, khẽ nói.Lão Tử chỉ có một đệ tử là Huyền Đô, thực lực tự nhiên sẽ không quá tệ.Nghe lời này Trường Phong, thần tình cũng có chút ngưng trọng.Gần ngàn năm nay ở bên nhau, hắn đã biết cảnh giới của Tam Tiêu.Người mạnh nhất là Vân Tiêu, tuy gần đây nàng thường xuyên có cảm giác đột phá, nhưng vẫn đang ở Đại La Kim Tiên tiền kỳ.Bích Tiêu, thì ngàn năm trước mới bước vào Đại La.Còn về Quỳnh Tiêu, vẫn đang lảng vảng ở Thái Ất Kim Tiên viên mãn.Tuy rằng rất lâu trước đây cũng luôn nói muốn đột phá bước vào Đại La, nhưng cũng không thấy nàng có động tĩnh gì.Trường Phong đứng giữa không trung, liếc nhìn màn hình thuộc tính của mình.Gần ngàn năm nay, hắn tuy thu hoạch không tệ, tích lũy được gần hai triệu năm đạo hạnh.Nhưng cho dù cộng tất cả vào, vẫn còn thiếu một chút để đạt đến đỉnh phong Thái Ất Kim Tiên, chứ đừng nói đến bước vào cảnh giới Đại La.Điểm nằm yên thì đã tích trữ không ít, gần sáu triệu.Rút thưởng hệ thống có thể giúp hắn có một đột phá lớn, nhưng Trường Phong trong lòng vẫn muốn ‘thập liên trừu’ (rút mười lần).Không đến vạn bất đắc dĩ, hắn không định tiêu hao điểm nằm yên sớm như vậy.Ban đầu cứ nghĩ cơ duyên phụ tá Thiên Hoàng là khó nhất, giờ đây xem ra phiền phức nhất vẫn là Địa Hoàng.Còn về Quảng Thành Tử cuối cùng, hắn là dễ dàng nhất.

“Không sao!

Cứ để Bích Tiêu sư tỷ thu đồ Thần Nông trước đã.” Trường Phong nhìn Vân Tiêu ở xa, khẽ đáp.Huyền Đô Đại Pháp Sư thực lực

cường đại thì đúng, nhưng bọn họ lại có bốn người.Hơn nữa mỗi người trên tay đều có pháp bảo không tệ, chưa chắc đã không có khả năng chiến đấu.Bích Tiêu mấy người gật đầu, cũng chỉ có thể tạm thời như vậy.Dù sao đây cũng chỉ là phỏng đoán của bọn họ, biết đâu Huyền Đô Đại Pháp Sư thấy bọn họ đi trước một bước, cũng chỉ có thể xám xịt rời đi thì sao.

"Trường Phong sư đệ, vậy Nhân Hoàng cuối cùng sẽ không có người tranh đoạt cơ duyên nữa chứ?" Thiên Hoàng, Địa Hoàng đều có người tranh đoạt cơ duyên, Quỳnh Tiêu không khỏi nghĩ đến chuyện phụ tá Nhân Hoàng của chính mình."Đương nhiên!

Bất quá chỉ là Xiển Giáo Quảng Thành Tử mà thôi." Đối diện Quỳnh Tiêu đang mang vẻ nghi hoặc, Trường Phong thuận miệng đáp.Câu trả lời của Trường Phong, khiến Tam Tiêu đều sững sờ.Kinh ngạc không phải là Quảng Thành Tử, mà là thật sự có người đến.Sư tôn rõ ràng nói là cơ duyên của bọn họ, vì sao đều có người đến tranh giành.Trong lòng bọn họ bỗng có một loại ảo giác, dường như là bọn họ đã cướp cơ duyên của người khác.Bất quá lúc này nghĩ nhiều cũng vô ích, một đoàn người chỉ trong chốc lát đã đến Liệt Sơn.Vừa mới đến gần, mấy người đã bị một sơn động hấp dẫn.Trong đó hồng hà phun trào, lại có hương thơm kỳ dị xộc vào mũi.Dị tượng hiển hóa, không hề nghi ngờ là Thần Nông đã xuất thế rồi.Bốn người nhìn nhau, nhanh chóng hạ xuống.Mấy người vừa hạ xuống, liền thấy trong sơn động một đứa trẻ trần truồng chạy ra.Đứa trẻ trông khoảng ba bốn tuổi, trắng trẻo mũm mĩm, nhưng đã chạy như bay.Càng kỳ lạ hơn là, bụng đứa trẻ trông rất kỳ dị, vậy mà lại trong suốt.Một mắt nhìn qua, ngũ tạng lục phủ đều có thể thấy được.

"Đây chính là Thần Nông sao?" Nhìn đứa trẻ đang la hét chạy ra, Bích Tiêu trong mắt kinh ngạc.Sinh linh hình thù kỳ dị nàng đã thấy không ít, nhưng bụng trong suốt như vậy thì đây là lần đầu tiên gặp.

“Đương nhiên!” Trường Phong gật đầu.Cái bụng kỳ dị này, tự nhiên là để nếm thử trăm loại thảo dược.Không có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra, Bích Tiêu hạ xuống làm theo chỉ dẫn của Trường Phong, nhẹ nhàng thu Thần Nông làm đồ đệ.Mọi người trong bộ lạc nghe nói thần tiên thu đồ, mấy người tự nhiên được tiếp đãi nồng nhiệt.Sau đó Bích Tiêu bắt đầu giáo hóa Thần Nông, truyền thụ cho hắn tài năng trị thế.Lúc này, Thọ Dương Sơn Bát Cảnh Cung.Huyền Đô Đại Pháp Sư đang tĩnh tu bỗng mở hai mắt ra.Hắn cảm nhận được mình có một cơ duyên trời ban, nhưng lại mờ mịt, dường như bị thứ gì đó che phủ, không nhìn rõ được.Trầm tư nửa ngày hắn, không thể giải thích, vội vàng đi hỏi Lão Tử.Lão Tử đang ngồi trên bồ đoàn, hai mắt chưa mở, âm thanh chậm rãi đã truyền đến.“Huyền Đô!

Ngươi không lo tu luyện, đến đây làm gì.”Huyền Đô chắp tay, vội vàng cung kính đáp: “Bẩm sư tôn, đệ tử ngẫu nhiên cảm nhận được Thiên Đạo cơ duyên, nại hà tiền phương mê vụ hằng sinh, khước nhất trực bất đắc kỳ cứu, đặc lai tuân vấn sư tôn.”Nghe vậy Lão Tử mở đôi mắt Hỗn Độn ra, trong mắt thiên cơ hiển hiện, huyền diệu vô cùng.Ngài bấm đốt ngón tay tính toán, dường như suy diễn ra điều gì đó, trên mặt lộ ra một nụ cười an ủi.“Không tệ!

Quả thực là cơ duyên của ngươi đã đến.”“Nhân Tộc đại hưng, hợp đương ngươi phụ tá Địa Hoàng Thần Nông vậy.”“Lần này đến Khương Tính bộ lạc tìm Thần Nông, thu hắn làm đồ đệ, truyền thụ cho hắn tài năng trị thế, dẫn dắt hắn nếm thử trăm loại thảo dược, đợi đến khi hắn chứng đắc Địa Hoàng quả vị, có thể thu được đại công đức.”Cơ duyên giáo hóa Thiên Hoàng bị Vân Tiêu cướp mất, không ngờ đệ tử duy nhất của Ngô lại còn có cơ duyên giáo hóa Địa Hoàng.Đối với Huyền Đô có cơ duyên này, Lão Tử vô cùng cao hứng.Đệ tử duy nhất này, không làm Ngài mất mặt.

“Cẩn tuân sư tôn pháp chỉ!” Huyền Đô đáp lời, trong lòng cũng vui

mừng khôn xiết.Hắn vốn là Tiên Thiên Nhân Tộc, tự nhiên biết chuyện phụ tá Tam Hoàng.Không ngờ cơ duyên phụ tá Địa Hoàng này, lại nằm trên người hắn.Hiện tại hắn đã là cảnh giới Đại La Kim Tiên trung kỳ, nhờ vào công đức có được khi phụ tá Địa Hoàng, tuyệt đối có thể bước vào Đại La Kim Tiên hậu kỳ.Điều này đối với hắn mà nói, quả thực là cơ duyên trời ban.Hơn nữa bản thân hắn cũng là Tiên Thiên Nhân Tộc, tự nhiên cũng hy vọng nhìn thấy Nhân Tộc hưng thịnh.Sau khi cáo lui, Huyền Đô mang theo vô vàn kỳ vọng, vội vàng đi về phía Khương Tính bộ lạc.Cùng lúc đó, tại Liệt Sơn thuộc Khương Tính bộ lạc, Bích Tiêu đang giáo hóa Thần Nông.Đột nhiên, không trung vi chấn, một đạo lưu quang lướt chí.Chính là Huyền Đô Đại Pháp Sư đã đến!Nhưng vừa mới hiện thân Huyền Đô, sắc mặt đã trầm xuống, giữa lông mày lộ rõ vẻ không vui.Hắn đã nhìn thấy mục tiêu của chuyến đi này.Đứa trẻ có bụng trong suốt kia, vừa nhìn thấy đối phương lần đầu, Huyền Đô đã cảm thấy trong lòng có gì đó.Đây chính là Địa Hoàng mà hắn phải phụ tá.Thần Nông thị!Nhưng lúc này bên cạnh Thần Nông, lại còn có Tam Tiêu mấy người.Tam Tiêu hắn tự nhiên nhận biết, đệ tử thân truyền của Thông Thiên sư thúc.Một thanh niên khác, hắn lại chưa từng gặp qua.Bất quá chỉ liếc một cái, Huyền Đô đã không để ý nữa.Chỉ là một yêu tộc Huyền Tiên cảnh giới mà thôi.Huyền Đô đứng giữa không trung, cư cao lâm hạ nhìn xuống Tam Tiêu mấy người, trầm mặt hỏi: “Tam Tiêu sư muội, các ngươi đây là ý gì?”Vân Tiêu mấy người nghe vậy, đều khẽ cau mày, mặt mày mang vẻ khó hiểu.“Huyền Đô sư huynh, lời này là sao?” Vân Tiêu hỏi ngược lại.“Là sao ư?

Ta chuyến này đến đây, chính là phụng mệnh sư tôn phụ tá Thần Nông, các ngươi vì sao lại cướp cơ duyên của ta?” Huyền Đô sắc mặt không thiện, trong lòng nổi giận.Vừa rồi còn cảm nhận được cơ duyên trời ban giáng xuống, đầy mừng rỡ mà đến.Giờ đây vậy mà lại có người nhanh chân đến trước!

“Nực cười!” Vân Tiêu còn chưa mở miệng, Quỳnh Tiêu bên cạnh đã không thể ngồi yên.Nàng đứng thẳng dậy, không chút sợ hãi nhìn thẳng Huyền Đô Đại Pháp Sư, trong miệng kiều hót nói: “Ngươi dựa vào cái gì mà nói chúng ta cướp cơ duyên của ngươi, giáo hóa Thần Nông rõ ràng là cơ duyên của nhị tỷ Bích Tiêu Ngã, sao lại thành của ngươi rồi?”“Hơn nữa chúng ta đến trước ngươi, mọi việc đều phải có trước sau chứ.”“Ngươi rõ ràng đến muộn, sao còn mặt mũi chất vấn chúng ta?”Lời của Quỳnh Tiêu, khiến Huyền Đô một trận nghẹn lời.Đúng như đối phương nói, hắn quả thực đã đến muộn.Nhưng trước đó bản thân hắn trong lòng có cảm giác, sư tôn cũng nói giáo hóa Thần Nông chính là cơ duyên của hắn, tự nhiên sẽ không sai.Đây chính là chuyện có thể thu được công đức lớn, Huyền Đô tự nhiên sẽ không từ bỏ.Nếu bị đối phương cướp đi, trong thời gian ngắn hắn sẽ không thể đột phá được.Nghĩ đến đây Huyền Đô, sắc mặt trở nên lạnh lẽo, nhiệt độ xung quanh trăm dặm chợt giảm xuống.Vẫn là ba người Tam Tiêu, Huyền Đô trầm mặt thờ ơ nói: “Sư tôn là Thiên Đạo Thánh Nhân, biết rõ thiên cơ, nói phụ tá Thần Nông là cơ duyên của ta, tuyệt đối sẽ không sai.”“Mong các ngươi mau chóng rời đi, bằng không đừng trách ta không khách khí.”Ngôn ngữ ngắn gọn, súc tích!Huyền Đô đây là định dùng chiến lực áp bức Tam Tiêu rời đi.Dù sao vui vẻ mà đến, ai ngờ bị người ta nhanh chân đến trước, sự phẫn nộ trong lòng Huyền Đô có thể tưởng tượng được.Vân Tiêu, Bích Tiêu tuy thực lực không tệ, nhưng cảnh giới vẫn kém hắn một bậc.Huyền Đô không chút e ngại!Nghe lời nói của Huyền Đô, Tam Tiêu ba nữ tử trong lòng trầm xuống.Quả nhiên, muốn giải quyết Huyền Đô này không hề đơn giản như vậy.Đến cuối cùng, rốt cuộc vẫn phải động thủ một trận.Nghĩ lại cũng đúng, dù sao công đức to lớn như vậy, ai mà dễ dàng từ bỏ.Vân Tiêu khẽ cau mày, cũng trầm mặt nói: “Huyền Đô, thế nào?

Ngươi thật sự muốn xé rách mặt với Tiệt Giáo của Ngã sao?”Lúc

này Vân Tiêu cũng đã nổi giận, ngay cả sư huynh cũng không gọi nữa.Phụ tá Tam Hoàng đều có công đức lớn lao, tự nhiên không có chỗ lùi.Hơn nữa, nếu cứ xám xịt rút lui, chẳng phải sẽ làm mất mặt sư tôn Thông Thiên Giáo Chủ của bọn họ, cũng phí công bọn họ mưu tính lâu như vậy sao.Mà lúc này Bích Tiêu, đã thu Thần Nông làm đồ đệ.Vậy thì đây chính là cơ duyên của Bích Tiêu!Huyền Đô mới là kẻ ngang ngược vô lý.

"Hừ!

Đừng có gán cho ta cái mũ đó.""Các ngươi mấy người không muốn rời đi, vậy thì đừng trách ta không khách khí, bình bối đấu pháp, chắc hẳn Thông Thiên sư thúc cũng sẽ không nhúng tay vào."Âm!Nói xong, Huyền Đô Đại Pháp Sư hiển nhiên đã mất kiên nhẫn.Đại thủ vung lên, tùy tay đánh ra một cây cầu dài màu vàng, bao trùm về phía Tam Tiêu.Vậy mà lại trực tiếp lấy một địch ba.Còn về Trường Phong bên cạnh, trực tiếp bị đối phương bỏ qua.Tuy rằng Trường Phong đã nâng cảnh giới bề ngoài lên Huyền Tiên, nhưng đối với Huyền Đô cảnh giới Đại La mà nói, vẫn là không đáng nhắc đến.Nhìn Huyền Đô không nói lời thừa mà trực tiếp xuất thủ, Trường Phong cũng một trận đau đầu.Gia hỏa này chính là người đứng đầu thế hệ đệ tử thứ hai của Huyền Môn.Cũng không biết dựa vào Tam Tiêu có thể thắng hay không.Trong khoảnh khắc Huyền Đô động thủ, Vân Tiêu, Bích Tiêu cũng không chút do dự.Từng đạo lưu quang bay ra.

Oanh long long!

Trong thoáng chốc, trên Liệt Sơn bao phủ dao động mạnh mẽ.

Vô số luồng sáng xuyên qua, các loại pháp thuật đối chọi nảy lửa, phát ra tiếng nổ vang vọng muốn xé toang màng nhĩ.

Điện chớp sấm rền, cuồng phong gào thét, năng lượng kinh khủng cuồng loạn.

Tam Tiêu ba người hợp lực, trong tay đánh ra từng đạo pháp thuật cường hoành.

Đáng tiếc, đối mặt với sự vây công của Tam Tiêu, Huyền Đô Đại Pháp Sư trên không trung vẫn bất động, không chút e sợ.

Chu thân y hình thành một cái lá chắn năng lượng khổng lồ, tất cả pháp thuật oanh kích vào đều tiêu thất sạch sẽ.

Công kích tưởng chừng uy lực mạnh mẽ, lại ngay cả gợn sóng trên lá chắn năng lượng kia cũng không thể kích khởi.

Chỉ trong khoảnh khắc, đã đủ để nhìn ra sự chênh lệch giữa hai bên.

Trên Đại La, mỗi một cảnh giới nhỏ đều là một rào cản không thể vượt qua.

"Hanh!

Bọ ngựa đòi xe, không biết tự lượng sức!" Huyền Đô Đại Pháp Sư đứng trên không trung, sắc mặt đạm nhiên, trong mắt mang theo sự khinh miệt.

Y tuy nhiên chỉ là một Nhân tộc Tiên Thiên, có lẽ xuất thế không sớm bằng Tam Tiêu.

Nhưng y thân là Nhân tộc, lại là đệ tử duy nhất của Nhân Giáo, trên người bao phủ không ít khí vận Nhân tộc.

Tu luyện tự nhiên thần tốc!

Thân là đại đệ tử Huyền Môn đời thứ hai, y không chỉ đạo pháp thông huyền, thuật luyện đan cũng được Lão Tử chân truyền.

Đây đều là nội tình của Huyền Đô y.

Huyền Đô đứng vững trên không, quét mắt nhìn Tam Tiêu, hữu thủ hư không nắm lại.

Một thanh thần kiếm màu tím sáng rực xuất hiện trong lòng bàn tay.

Tử Phủ Kiếm!

Hậu Thiên Linh Bảo do chính y luyện chế!

Tuy nhiên không thể so với vô số pháp bảo mà Sư Tôn ban tặng, nhưng để thu thập Tam Tiêu trước mắt là đủ rồi.

Không nhiều lời thừa thãi, Huyền Đô tay cầm Tử Phủ Trường Kiếm hư không vạch một đường, tức thì vạn trượng kiếm mang màu tím chém về phía Tam Tiêu.

Kiếm mang đi tới đâu, hư không chấn động dữ dội, phong vân xé rách.

Phảng phất muốn bổ đôi không gian trước mắt, quả là lợi hại vô cùng.

Mấy người Tam Tiêu thấy vậy, cũng không dám có chút sơ ý.

Vân Tiêu tế xuất Hỗn Nguyên Kim Đấu, Bích Tiêu tế xuất Kim Giao Tiễn, Quỳnh Tiêu thì tế xuất Phược Long Tác.

Sớm thấy Tam Tiêu sử dụng pháp bảo, Huyền Đô cũng không tự giác nhíu mày.

Thân là đại đệ tử Huyền Môn, y tự nhiên nhận ra ba kiện pháp bảo này.

Kim Giao Tiễn, Phược Long Tác thì thôi, nhưng Hỗn Nguyên Kim Đấu lại không phải vật đơn giản.

Huyền Đô không nghĩ kéo dài, trong thoáng chốc, một đạo hỏa quang dũng hiện từ thiên linh y.

Chỉ thấy một lá cờ nhỏ lửa cháy rực rỡ lơ lửng trên đỉnh đầu.

Ngọn lửa trên cờ không quá ba tấc, lại chiếu sáng cả bầu trời thành một màu đỏ rực.

Trong hư không đỏ rực như khói, phảng phất có ngọn lửa lớn hừng hực cháy.

Ly Địa Diễm Quang Kỳ!

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Cờ này vừa xuất, hỗn loạn âm dương, điên đảo ngũ hành.

Chư tà tránh lui, vạn pháp bất xâm!

Theo Tam Tiêu tế xuất pháp bảo mạnh mẽ, kiếm mang màu tím mà Huyền Đô chém ra lập tức vỡ vụn.

Nhưng ba kiện pháp bảo lao tới theo đà, đều bị Ly Địa Diễm Quang Kỳ chặn lại.

Với Ly Địa Diễm Quang Kỳ hộ thể, Tử Phủ Trường Kiếm trong tay Huyền Đô liên tục múa động.

Dưới bầu trời đỏ rực, toàn bộ là từng đạo kiếm mang màu tím rực rỡ.

Tam Tiêu thi triển các loại thần thông, lại chỉ có thể liên tục chống đỡ.

"Thế này tiếp diễn thì không ổn rồi." Trường Phong đứng phía dưới, mặt trầm xuống, trong lòng một trận bực bội.

Ly Địa Diễm Quang Kỳ y tự nhiên biết rõ.

Tương truyền là do lá sen của Sáng Thế Thanh Liên hóa thành.

Thân là đệ tử duy nhất của Lão Tử, pháp bảo trong tay Huyền Đô chắc chắn không ít.

Hỗn Nguyên Kim Đấu của Vân Tiêu không kém, nhưng tiếc là

cảnh giới lại kém một bậc. 【Cơ hội duy nhất bây giờ, xem ra chỉ có thể dựa vào ông đây thôi.】 Trường Phong lòng đầy bất đắc dĩ, mở màn hình thuộc tính cá nhân của mình.

Hệ thống nằm yên.

Chủ ký: Trường Phong.

Cảnh giới: Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ (46 vạn/300 vạn).

Pháp tắc: Pháp tắc Thủy (65/1 vạn), Pháp tắc Kim (85/1 vạn).

Huyết mạch: Thử Thiết Hậu Thiên (51/500).

Thần thông: Không.

Đạo hạnh: 193 vạn.

Điểm nằm yên: 587 vạn.

Nhiệm vụ chính tuyến: Tích lũy nằm yên ba nghìn năm.

Nhiệm vụ hàng ngày 1: 【Nhiệm vụ chính tuyến, còn kém gần một nghìn năm nữa mới hoàn thành.

Bây giờ chỉ có thể dùng Điểm nằm yên để rút thưởng.】 Trong lòng Trường Phong thầm niệm "Rút thưởng", chỉ thấy một bánh xe khổng lồ bao phủ đạo vận hiện ra.

Rút thưởng cấp trăm, nghìn, vạn, mười vạn, trăm vạn đều sáng lên.

Chần chừ một lát, Trường Phong mở mục rút thưởng cấp trăm vạn.

Sau khi chọn xong, tức thì thấy một luồng sáng lóe qua trên bánh xe trước mặt.

Trong thoáng chốc, từng hạng mục rút thưởng lộ ra.

Dày đặc, không chỉ có đạo hạnh mà còn có thần thông, pháp bảo,

pháp tắc, điểm huyết mạch, đương nhiên nhiều nhất vẫn là đạo hạnh.

Nhưng trên bánh xe còn không ít chỗ bị sương mù bao phủ, Trường Phong cũng không biết có cái gì.

"Rút thưởng!" Trong lòng y khẽ hô một tiếng.

Tức thì thấy kim chỉ của bánh xe trước mặt nhanh chóng xoay tròn.

Trường Phong muốn dùng pháp lực để nhìn thấu, ý đồ khống chế phần thưởng cuối cùng, nhưng phát hiện căn bản không thể tiếp cận bánh xe, chỉ có thể nhìn bằng mắt thường.

Nhưng nhìn kim chỉ kia, trên bánh xe lưu lại một vòng lớn ảnh kim, căn bản không biết ở vị trí nào. 【Đù má, chỉ có thể dựa vào vận khí thôi!】 Trường Phong thầm niệm "Dừng", tức thì thấy tốc độ kim chỉ chậm lại.

"Đinh!

Chúc mừng chủ ký rút trúng 200 điểm huyết mạch!" "Vãi!" Trường Phong chửi thề một tiếng. 【Điểm huyết mạch tuy không tệ, nhưng giờ này ông đây đâu cần!】 "Rút tiếp!" "Đinh!

Chúc mừng chủ ký nhận được 500 điểm pháp tắc hệ Lôi." 【Đồ tốt thì đúng là đồ tốt, nhưng giờ vẫn không giải quyết được tình hình trước mắt.】 "Đinh!

Chúc mừng chủ ký nhận được mảnh vỡ Thí Thần Thương ×3." "Đinh!

Chúc mừng chủ ký nhận được năm trăm vạn năm đạo hạnh." 【Hô!

Chương 24

Rõ ràng đạo hạnh là nhiều nhất, vậy mà ông đây chỉ rút trúng có một lần, mình nên cảm thán vận khí tốt hay không tốt đây?】 Rút liên tiếp hai lần, trong lòng Trường Phong vừa mừng vừa buồn bực.

Bốn lần rút thưởng, huyết mạch tăng thêm hai trăm điểm, lại lĩnh ngộ một loại pháp tắc mới, còn là pháp tắc thuộc tính Lôi mạnh mẽ.

Càng là nhận được dị bảo hung sát thiên đạo Thí Thần Thương mảnh vỡ, nhưng những thứ này đều không phải vật cấp bách cần dùng. 【Đạo hạnh!

Đó mới là thứ ông đây cần nhất lúc này.

May mà rút trúng năm trăm vạn.】 Trường Phong không chút do dự, đem toàn bộ đạo hạnh cộng thêm.

Cảnh giới: Thái Ất Kim Tiên viên mãn (439 vạn/500 vạn). 【Nhìn cảnh giới cần đột phá trước mắt, trong lòng Trường Phong không nhịn được chửi thề.

Móa!

Bước vào cảnh giới Đại La, lại cần nhiều đạo hạnh đến thế sao.

Tiếp theo, đột phá cảnh giới Đại La Kim Tiên cần đạo hạnh tuyệt đối càng khủng bố hơn.

Bây giờ Điểm nằm yên chỉ còn 187 vạn.

Nếu rút thêm một lần cấp trăm vạn, liệu có nhận được đạo hạnh hay không cũng là một chuyện.】 Chần chừ một lát, Trường Phong chọn hạng mục rút thưởng cấp mười vạn.

So với rút thưởng cấp trăm vạn, cấp mười vạn cơ bản toàn bộ đều

là đạo hạnh. 【Có lẽ trong mắt hệ thống, đạo hạnh không đáng tiền, nhưng lúc này ông đây lại cần nhất.】 "Mười liên rút!" Lần này, Trường Phong quyết định cược một ván.

"Đinh!

Chúc mừng chủ ký nhận được mười vạn năm đạo hạnh." "Đinh!

Chúc mừng chủ ký nhận được hai mươi vạn năm đạo hạnh." "Đinh!

Chúc mừng chủ ký nhận được mười điểm huyết mạch." "Đinh!

Chúc mừng chủ ký nhận được ba mươi vạn năm đạo hạnh." "Đinh!

Chúc mừng chủ ký rút trúng hạng mục thần bí, sản sinh bạo kích trăm lần, nhận được một nghìn vạn năm đạo hạnh." "Đinh!

Chúc mừng chủ ký nhận được hai mươi vạn năm đạo hạnh." Âm thanh không ngừng truyền đến trong đầu, khiến Trường Phong nghẹt thở. 【Hạng mục thần bí!

Vãi thật!

Ông đây thấy rồi, chính là cái ô bị sương mù bao phủ kia.

Một nghìn vạn năm đạo hạnh!

Vãi l*n!】 "Ha ha ha!

Cái này cũng quá đỉnh, vận khí của ông đây quả nhiên không tệ." Chỉ nhận được một điểm huyết mạch, còn lại toàn bộ là đạo hạnh, lại còn có một hạng mục thần bí.

Trường Phong trong lòng cuồng hỉ, không nhịn được ngửa mặt lên trời cười lớn. 【Một nghìn vạn năm đạo hạnh, đủ để ông đây bước vào Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Sảng oai oai!】 Tiếng cười đột ngột của Trường Phong khiến mấy người đang chiến đấu trên không đều ngẩn người.

Quỳnh Tiêu mặt đầy sốt ruột, hơi bực bội kêu lên: "Trường Phong sư đệ, ngươi không giúp thì thôi đi, còn ở đó cười!" Huyền Đô này không hổ là đệ tử đệ nhất đời thứ hai của Huyền Môn.

Lấy một địch ba, độc chiến Tam Tiêu, vẫn ổn định chiếm thượng phong.

Nếu không phải ba tỷ muội các nàng xuất thế sau liền sống cùng nhau, phối hợp cực kỳ ăn ý, e rằng đều đã bại trận rồi.

Vân Tiêu, Bích Tiêu hai nữ đứng bên cạnh không nói gì, ánh mắt cũng đầy sốt ruột.

Hiện tại tuy có thể chặn đứng công kích của Huyền Đô, nhưng nếu cứ theo thế cục này, bại trận chỉ là vấn đề thời gian.

Nếu thật sự bị Huyền Đô đuổi đi.

Các nàng mất mặt thì thôi.

Mất mặt Sư Tôn thì đó mới là đại sự.

Trước đó hai nữ cũng thỉnh thoảng nhìn về phía Trường Phong, nhưng trong lòng các nàng rất rõ ràng.

E rằng ngay cả vị sư đệ túc trí đa mưu này, đối mặt với tình cảnh trước mắt, cũng vô năng vi lực.

Dù sao Huyền Đô cũng cao hơn các nàng một cảnh giới.

Trước thực lực tuyệt đối, mọi kế mưu đều có chút viển vông.

Giờ phút này nhìn thấy Trường Phong cười lớn, Vân Tiêu, Bích Tiêu trong lòng vui mừng.

Chẳng lẽ vị Trường Phong sư đệ thần bí này, thật sự có cách?

Tuy ý nghĩ này khiến các nàng cảm thấy rất khó tin, nhưng chí ít vẫn còn chút hy vọng.

Dù sao hiện tại các nàng đã thi triển hết thủ đoạn, nhưng cũng chỉ có thể trì hoãn thế bại mà thôi.

"Yên tâm!

Chút nữa sẽ tới ngay!" Nhìn thấy Quỳnh Tiêu đang bực bội trên không, Trường Phong vẫy vẫy tay, vẻ mặt hưng phấn đáp.

Đối mặt với khuôn mặt vui vẻ của Trường Phong, trong lòng Quỳnh Tiêu không hiểu sao lại nhẹ nhõm.

Nàng vậy mà còn từ tận đáy lòng tin rằng Trường Phong có cách.

"Y chính là Trường Phong?" Lời nói của Quỳnh Tiêu cũng khiến Huyền Đô trên không hơi ngẩn người.

Y chưa từng gặp Trường Phong, nhưng biết rõ tên này.

Mấy chục năm trước, chính là tên này chọc Sư Tôn tức giận.

Không ngờ lại là người trước mắt?

"Chỉ là một tiểu ngưu yêu cảnh giới Huyền Tiên thôi, lát nữa xem ta thu thập ngươi, vì Sư Tôn mà trút một hơi tức giận." Chỉ liếc mắt nhìn đối phương một cái, Huyền Đô Đại Pháp Sư liền không để ý nữa.

Còn về việc đối phương lớn tiếng nói lời quyết tuyệt, y lại càng không để trong lòng.

Ngay cả Tam Tiêu trước mắt còn không phải đối thủ của y, một tên Huyền Tiên cảnh giới, chẳng phải y chỉ cần phất tay một cái là xong sao.

Không để ý đến mấy người trên không với tâm tư khác biệt, Trường Phong tiêu hao sáu mươi mốt vạn năm đạo hạnh, bước vào

cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Ngay sau đó lại tiêu hao một nghìn vạn năm đạo hạnh, đột phá vào Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Khoảnh khắc này, y cũng đã nhìn thấy, Huyền Đô Đại Pháp Sư quả thật là Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Hệ thống nằm yên.

Chủ ký: Trường Phong.

Cảnh giới: Đại La Kim Tiên trung kỳ (69 vạn/2000 vạn).

Pháp tắc: Pháp tắc Thủy (65/1 vạn), Pháp tắc Kim (85/1 vạn), Pháp tắc Lôi (500/1 vạn).

Huyết mạch: Thử Thiết Hậu Thiên (261/500).

Thần thông: Không.

Đạo hạnh: 0.

Điểm nằm yên: 87 vạn.

Lướt mắt nhìn màn hình hệ thống trước mặt, Trường Phong không có thời gian cảm khái về đạo hạnh khủng bố cần để đột phá tiếp theo.

Đại thủ vung lên, Xuyên Tâm Tỏa xoay tròn bay ra, xuyên qua vô số không gian, thẳng tiến về phía Huyền Đô.

Đây là kiện pháp bảo duy nhất trong tay y, Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!

Xuyên Tâm Tỏa vốn là vô thượng linh bảo dùng để cầm giữ và ám toán.

Dưới sự thi triển của Trường Phong ở Đại La Kim Tiên trung kỳ, trong nháy mắt đã lao đến trước mặt Huyền Đô.

Trong khóa tâm, chín con thần long gào thét bay qua, hư không chấn động dữ dội.

Sắc mặt Huyền Đô kịch biến, trong mắt kinh hãi. 【Đại La Kim Tiên trung kỳ!

Tên này cảnh giới ngang với mình, vậy mà lại giả heo ăn thịt hổ.

Giả heo là được rồi, vậy mà còn đánh lén nữa.】 Động tác của Trường Phong hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của y.

Ly Địa Diễm Quang Kỳ đang đối kháng với ba kiện linh bảo Hỗn Nguyên Kim Đấu, căn bản không kịp quay về bảo hộ.

Chín con rồng gào thét, bay lướt qua chu thân y, rồi giao thoa tạo thành một chiếc khóa lớn, nhốt Huyền Đô Đại Pháp Sư ở trong đó.

Xuyên Tâm Tỏa hiển hóa trên không, một sợi khóa tâm vảy rồng xuyên qua Huyền Đô Đại Pháp Sư, cắm chắc chắn trên Xuyên Tâm Tỏa.

Chín rồng quy vị, khóa thành!

Nguyên thần khó động, pháp lực ngưng đọng!

Mất đi sự khống chế nguyên thần của Huyền Đô Đại Pháp Sư, Ly Địa Diễm Quang Kỳ trên không trung lập tức rơi xuống.

"Đừng nương tay!" Thấy vậy Trường Phong, lớn tiếng hô lên. 【Mấy đệ tử Tiệt Giáo này, toàn thích niệm tình cũ.

Ông đây thì không có ý niệm đó!】 Trường Phong nhận được Xuyên Tâm Tỏa chưa lâu, bấy nhiêu năm cũng chỉ mới luyện hóa được hơn mười đạo cấm chế.

Xuyên Tâm Tỏa cũng không thể phát huy ra uy lực mạnh nhất.

Bằng không khóa Huyền Đô Đại Pháp Sư, thì không phải là chiếc khóa lớn do chín rồng giao thoa, mà là Xuyên Tâm Tỏa thật sự cắm

vào thân.

Trường Phong không biết đối phương có thể thoát khốn hay không, nhưng khẳng định không thể cho y cơ hội này.

Nói xong, y trong tay đánh ra một đạo pháp lực hùng hậu.

Tam Tiêu đang chấn kinh trước tốc độ ra tay thần tốc của Trường Phong, chỉ khẽ dừng lại một chút, cũng không chút do dự ra tay.

Ngàn năm thời gian chung sống này, các nàng đã quen với việc nghe theo kiến nghị của Trường Phong.

Đương nhiên, trong lòng các nàng đã chấn kinh không gì sánh bằng.

Vị Trường Phong sư đệ nhìn qua chỉ có cảnh giới Huyền Tiên này, vậy mà lại còn mạnh hơn các nàng.

Thực lực như thế này, e rằng trong số các đệ tử thân truyền, cũng chỉ có Đa Bảo đại sư huynh có thể sánh được.

Ngay sau đó là một tia nghi hoặc, đã Trường Phong sư đệ mạnh như vậy, vì sao không sớm ra tay?

Vô số suy nghĩ cùng lúc lóe qua trong đầu, ánh mắt Tam Tiêu lại vẫn chăm chú nhìn Huyền Đô Đại Pháp Sư.

Bất kể chuyện gì, trước tiên giải quyết Huyền Đô đã rồi nói sau.

Nhìn thấy bốn đạo công kích đang lao tới, sắc mặt Huyền Đô đại biến.

Công kích của Trường Phong dẫn đầu oanh tới.

Nhưng nguyên thần và pháp lực trong cơ thể đều bị khóa chặt.

Y căn bản vô lực phản kháng, chỉ có thể dùng nhục thân cứng rắn chống đỡ, may mà đạo bào trên người cũng là một kiện pháp bảo uy

lực không yếu.

Oanh!

Một kích toàn lực của Đại La Kim Tiên trung kỳ, Huyền Đô Đại Pháp Sư bị đánh bay hơn trăm vạn dặm, sắc mặt tái nhợt.

Tuy bị thương, nhưng không nặng!

Rắc!

Tuy nhiên cứng rắn chống đỡ một kích của Trường Phong, nhưng trên không trung truyền đến một tiếng khẽ, thì ra là khóa tâm xuyên qua Huyền Đô đã xuất hiện vết nứt. 【Chưa triệt để luyện hóa Xuyên Tâm Tỏa, quả nhiên không thể nhốt được lâu.

Đương nhiên, từ đây cũng có thể thấy Huyền Đô lợi hại đến mức nào.】 Đối mặt với cảnh này, Huyền Đô không hề vui mừng, ngược lại sắc mặt kịch biến.

Một cái kim đấu lấp lánh tinh quang, chụp thẳng vào đầu y.

Trước đó chỉ là một đạo pháp lực, cái này lại là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo. 【Cái này mà bị đập trúng một cái...

Thì còn gì nữa!】 Nhưng cục diện khóa chín rồng vẫn còn, y căn bản không cách nào phản kháng.

Đông!

Một tiếng vang lớn, bảo y trên người Huyền Đô nổ tung, hóa thành mảnh vụn ẩn vào nguyên thần.

Đồng thời một ngụm tinh huyết phun ra, sắc mặt trở nên trắng bệch cực độ, cả người lại lần nữa lăn lộn bay ra.

Cùng lúc đó, công kích thứ hai của Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu, và Trường Phong oanh tới.

Băng!

Khoảnh khắc công kích của mấy người hạ xuống, một tiếng vang trong trẻo truyền đến.

Thì ra là khóa tâm xuyên qua đã đứt đoạn theo tiếng vang.

Huyền Đô Đại Pháp Sư há miệng phun ra, Bát Quái Tử Kim Lô kêu "tích lưu lưu" bay ra, ngay sau đó nhanh chóng chui vào trong.

Công kích của Trường Phong và mấy người cùng lúc ập đến, trong nháy mắt nhấn chìm Huyền Đô.

Mấy người cũng không biết có đánh trúng hay không, chỉ thấy Bát Quái Tử Kim Lô bị đánh bay hóa thành một luồng sáng biến mất nơi chân trời.

"Tên nhóc này pháp bảo đúng là nhiều thật!" Nhìn Huyền Đô độn thổ chạy trốn, Trường Phong trong mắt đầy hâm mộ. 【Nhưng tình cảnh vừa rồi, cũng có thể thấy Huyền Đô Đại Pháp Sư này lợi hại thật.】 Trường Phong trong lòng không khỏi nghĩ đến vị đại sư huynh "tiện nghi" kia của y, Đa Bảo Đạo Nhân. 【Trong Phong Thần, cứng rắn chịu một kích Phiên Thiên Ấn, cũng chỉ là lộn một cái nhào lộn.

Chương 25

Lợi hại!】 Thấy Huyền Đô chạy trối chết, Tam Tiêu liền vội vàng tiến lên.

“Trường Phong sư đệ!

Ngươi... ngươi đã là Đại La Kim Tiên!!!” Bích Tiêu chạy tới, trong miệng kinh hô.

Bị Bích Tiêu giành nói trước, theo sau Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu cũng kinh ngạc nhìn Trường Phong.

Quá không thể tưởng tượng nổi rồi!

Vị Trường Phong sư đệ vẫn luôn thần thần bí bí này, vậy mà sớm đã là cường giả Đại La Kim Tiên.

Quan trọng là lúc này nhìn lại, đối phương rõ ràng vẫn là Huyền Tiên.

“Hanh!

Trường Phong sư đệ, uổng cho chúng ta sống cùng nhau bao nhiêu năm nay, ngươi vậy mà còn giấu chúng ta.” Quỳnh Tiêu bĩu môi, đôi mắt đẹp đầy vẻ bực bội.

Vân Tiêu đứng bên cạnh tuy không nói gì, nhưng trên mặt cũng là biểu cảm tương tự. 【Trời đất quỷ thần ơi!

Chúng ta hợp lực đánh chạy Huyền Đô Đại Pháp Sư rồi.

Các vị không nên vui mừng trước vì đã giữ được cơ duyên phò tá Địa Hoàng sao.

Sao lại cứ phải xoáy vào cảnh giới của ông đây chứ!】 Chỉ là trong mắt các nàng, sự chấn động từ thực lực đột nhiên bộc lộ của

Trường Phong, còn vượt xa việc bảo trụ cơ duyên phò tá Địa Hoàng. 【Giấu giếm thực lực trước mặt các nàng.

Là pháp bảo hay thủ đoạn đặc biệt nào đây?】 Nhưng khi các nàng gặp mặt lần đầu, Trường Phong chỉ có cảnh giới Thiên Tiên, còn chưa phải đệ tử thân truyền.

Đừng nói pháp bảo che giấu khí tức gì, e rằng y còn không có pháp bảo nào để dùng.

Sau đó cho dù có nhận được pháp bảo thần bí Sư Tôn ban tặng, thì cũng phải sau khi trở thành đệ tử thân truyền.

Mà đối phương trở thành đệ tử thân truyền, cũng chỉ mới ba nghìn năm.

Ba nghìn năm, từ Thiên Tiên bước vào Đại La Kim Tiên.

Điều này sao có thể?

Điều này hoàn toàn lật đổ nhận thức của các nàng!

Dù các nàng có nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra được.

Đối mặt với ánh mắt của Tam Tiêu, Trường Phong xòe tay, bất đắc dĩ đáp: "Ta nói ta vừa mới đột phá, các vị tin không?" "Tin!" Đối mặt với lời nói bất đắc dĩ của Trường Phong, Tam Tiêu cùng nhau gật đầu, kiên định đáp.

Trường Phong hơi sững sờ. 【Móa!

Ánh mắt đầy kinh ngạc!】 Lời nói đồng thanh khiến Tam Tiêu hơi ngẩn ra, chuyển mắt một cái, khuôn mặt kiều diễm đều ửng hồng, có chút ngượng không dám nhìn Trường Phong.

Nhìn ba nữ nhân đang e lệ trước mặt, Trường Phong trong lòng lại đại hỉ. 【Đây là chuyện tốt liên tiếp ba lần a!】 Vẫn là Vân Tiêu đoan trang phản ứng đầu tiên, liền vội vàng lảng sang chuyện khác nói:

“Chuyện này đều nhờ Trường Phong sư đệ, nếu không cơ duyên phò tá Địa Hoàng này đã bị Huyền Đô cướp mất rồi.” “Đúng đúng đúng!

Nhị tỷ phải hảo hảo cảm tạ cảm tạ Trường Phong sư đệ.” Quỳnh Tiêu cũng liên tục gật đầu, nhấn mạnh hai chữ ‘cảm tạ’ rất nặng.

Nói xong, càng là mang vẻ giảo hoạt nhìn tới.

Ánh mắt trêu chọc của Quỳnh Tiêu, khiến Bích Tiêu vốn đã khôi phục bình thường, khuôn mặt kiều diễm lại ửng hồng.

Nhưng vẫn ngẩng đầu, dịu dàng nói với Trường Phong: “Đa tạ Trường Phong sư đệ!” 【Nhìn thấy Bích Tiêu sư tỷ vốn thanh lãnh cũng lộ ra thần tình này, trong lòng Trường Phong thật là hưng phấn.】 Y vẫy vẫy tay, vẻ mặt vui vẻ nói: “Sư đệ giúp đỡ sư tỷ chẳng phải là chuyện nên làm sao.” Lời nói tùy ý này của Trường Phong, không khỏi khiến Bích Tiêu trong lòng ấm áp.

Đây là đại cơ duyên có thể nhận được công đức.

Một loại cảm giác ngọt ngào chưa từng có dâng lên trong lòng.

Thấy Trường Phong không nói nhiều về chuyện cảnh giới, Tam Tiêu rất tự giác cũng không hỏi nữa.

Bởi vì giờ phút này các nàng cuối cùng cũng hiểu rõ, vì sao Sư Tôn lại bảo Trường Phong đi theo các nàng.

Trường Phong căn bản không phải vì kiếm công đức, mà là vì giúp đỡ các nàng, dẫn dắt các nàng phò tá Tam Hoàng.

Dù sao những chỉ điểm trước đó của Trường Phong, đều cực kỳ chi tiết.

Chuyện của Trường Phong, Sư Tôn khẳng định đã biết rõ rồi.

Đã là Sư Tôn an bài, mà Sư Tôn lại không nói rõ với các nàng, Tam Tiêu tự nhiên càng sẽ không tùy tiện đi hỏi.

Sắc mặt Tam Tiêu và Trường Phong mấy người hưng phấn, còn Huyền Đô Đại Pháp Sư chạy trốn, một khuôn mặt khó coi đến cực điểm.

Y chạy trối chết, thậm chí ngay cả một câu nói độc cũng chưa kịp nói.

Nếu không phải cuối cùng Bát Quái Tử Kim Lô chặn lại phần lớn công kích, vết thương của y tuyệt đối còn nặng hơn.

Rõ ràng là cơ duyên của chính mình, không ngờ cuối cùng lại chạy trốn, lại còn thảm hại đến thế.

Chính mình mất mặt thì không nói, còn làm mất mặt Sư Tôn.

"Trường Phong!

Đều là tên Trường Phong đáng ghét đó!" Nghĩ đến nam tử tướng mạo tuấn mỹ kia, trong lòng Huyền Đô liền một trận lửa giận.

Y theo Lão Tử, cũng biểu hiện vô dục vô cầu.

Nhưng giờ phút này, đối với tiểu ngưu yêu tên Trường Phong kia, trong lòng y đừng hỏi căm hận đến mức nào.

Huyền Đô toàn thân chật vật, không lâu sau cũng trở về Bát Cảnh Cung trên Thủ Dương Sơn.

Ong!

Thân ảnh thảm hại của Huyền Đô, từ dòng chảy hỗn loạn của hư không lảo đảo bước ra.

Lão Tử đang đoan tọa trên bồ đoàn nhắm chặt hai mắt, đột nhiên mở to đôi mắt hỗn độn, khẽ nhíu mày.

Trong đôi mắt hỗn độn, lấp lánh tinh quang.

"Sư Tôn!

Đệ tử vô năng, đã phụ sự ủy thác của Sư Tôn!" Huyền Đô ngã xuống quỳ trên hai đầu gối, thần tình sa sút.

Lão Tử cũng không nói gì, mà là tùy tay phất một cái, một luồng sức mạnh nhu hòa lay động, bao bọc lấy Huyền Đô.

Huyền Đô vốn khí tức suy yếu, tinh khí thần nhanh chóng khôi phục.

Không mất chốc lát công phu.

Thương thế của Huyền Đô đã đỡ hơn rất nhiều, khí tức cũng trở nên bình ổn.

"Vi sư bảo ngươi đi Nhân tộc phò tá Địa Hoàng Thần Nông, vì sao lại thảm hại trở về như vậy?" Lão Tử dùng giọng nói phiêu miểu hỏi.

Giọng nói tuy không lớn, nhưng cũng mang theo một tia tức giận ngấm ngầm.

Huyền Đô là đệ tử duy nhất của y, Hồng Hoang có ai mà không biết.

Hiện tại vậy mà có người làm y bị thương, chẳng phải là không cho Lão Tử y thể diện sao.

Chuyện này tuyệt đối sẽ không cứ thế bỏ qua.

Huyền Đô không dám có chút giấu giếm, liền vội vàng đem sự tình trải qua kể lại tường tận.

"Bẩm Sư Tôn, đệ tử cẩn tuân pháp chỉ của Sư Tôn, tiền vãng Khương Tộc bộ lạc tìm kiếm Địa Hoàng Thần Nông." "Nhưng ở đó lại gặp bốn đệ tử Tiệt Giáo, phân biệt là Tam Tiêu tỷ muội và Trường Phong kia." "Bọn họ đã dạy dỗ Thần Nông bái Bích Tiêu làm sư, muốn cướp đoạt cơ duyên của đệ tử." "Đệ tử liền ra tay tính giáo huấn bọn họ một trận." Nói đến đây Huyền Đô hơi dừng lại một chút.

“Lại là Tam Tiêu và Trường Phong?” Lão Tử khẽ nhíu mày, ngay sau đó đạm nhiên nói: “Không tệ!

Đáng lẽ nên hảo hảo giáo huấn bọn họ một trận.” Nếu không phải đối phương thân là vãn bối, trước đó ở Hoa Tư bộ lạc y đã hảo hảo giáo huấn bọn họ rồi.

Hiện tại do Huyền Đô ra tay, vừa hay.

“Nhưng, vết thương của ngươi làm sao mà có, chẳng lẽ là Đa Bảo kia ra tay?” Trong số mấy vị đệ tử thân truyền của Tiệt Giáo, người có thể ổn định thắng Huyền Đô, cũng chỉ có Đa Bảo.

Còn về Trường Phong và Tam Tiêu, cho dù bọn họ cùng liên thủ, cũng sẽ không phải đối thủ của Huyền Đô.

Nghe vậy Huyền Đô, lại lắc đầu, ủy khuất đáp: “Bẩm Sư Tôn, là tên Trường Phong đó.” “Trường Phong?” Lão Tử nhíu mày.

“Hồ nháo!

Y bất quá cảnh giới Chân Tiên, làm sao có thể làm ngươi bị thương?” Quét mắt nhìn Huyền Đô phía dưới, sắc mặt Lão Tử hơi trầm xuống.

Huyền Đô đang quỳ phục phía dưới, hiển nhiên cảm nhận được sự tức giận của Lão Tử.

Với tâm tính của y, tự nhiên hiểu rõ đạo lý trong đó.

Chỉ đành cúi đầu, mở miệng giải thích: “Sư Tôn, tên Trường Phong kia căn bản không phải cảnh giới Chân Tiên, y cùng đệ tử đều là Đại La Kim Tiên trung kỳ, thừa lúc đệ tử giao chiến với Tam Tiêu, dùng Xuyên Tâm Tỏa đánh lén đệ tử.” “Đệ tử bị Xuyên Tâm Tỏa vây khốn, mới bị bọn họ đánh trọng thương, đến mức thảm hại chạy về.” “Ân??? ” Nghe vậy Lão Tử, trong mắt kinh nghi.

Mấy chục năm trước, y mới gặp Trường Phong.

Đối phương xác xác thực thực là cảnh giới Chân Tiên.

Nhưng Huyền Đô trước mắt, định nhiên cũng không dám lừa dối y.

Trong lòng kinh nghi, y không khỏi bóp ngón tay tính toán.

Nhưng trong nháy mắt, đôi mắt hỗn độn của Lão Tử khẽ chấn động. 【Kẻ này chu thân vân vụ lượn lờ, thiên cơ khó tìm, không biết tương lai, không biết quá khứ.】 Y đường đường Thiên Đạo Thánh Nhân, vậy mà không thể thôi toán ra. 【Điều này căn bản không thể nào!】 Huyền Đô nhìn thấy sắc mặt Lão Tử đại biến, tưởng rằng Sư Tôn trong lòng tức giận, liền vội vàng giải thích lớn tiếng: "Bẩm Sư Tôn, đệ tử không dám có chút giấu giếm…" "Thôi được!

Ngươi cứ về dưỡng thương cho tốt, chuyện này tạm gác lại ở đây, ngày khác vi sư nhất định sẽ đòi lại công đạo cho ngươi." Lão Tử vẫy vẫy tay nói.

"Cẩn tuân pháp chỉ của Sư Tôn!" Đợi Huyền Đô rời đi.

Trong đôi mắt hỗn độn của Lão Tử, tinh mang giao thoa, phảng phất động xuyên vô tận không gian.

"Vòng mệnh không quá mấy nghìn năm, vậy mà đã có cảnh giới Đại La Kim Tiên trung kỳ." "Quan trọng hơn, ngay cả Ngô cũng không cách nào nhìn thấu." "Rõ ràng giáo hóa Thiên Hoàng là cơ duyên của Ngô, phò tá Địa Hoàng cũng là cơ duyên của Huyền Đô, không ngờ tất cả đều bị Tam Tiêu giành trước." "Thông Thiên sư đệ, ngươi đây là tìm được đệ tử từ đâu ra vậy!" "Trường Phong tiểu nhi!

Đúng là Ngô đã xem thường ngươi rồi." Trường Phong vẫn ở Liệt Sơn cùng Tam Tiêu giáo hóa Thần Nông, lại không biết đã bị Lão Tử để mắt đến rồi. 【E rằng cho dù có biết, cũng đành chịu thôi.

Dù sao ban đầu khi nhận nhiệm vụ này, ông đây đã lường trước tình huống này rồi.】 Không thể không nói, Thần Nông không hổ là Địa Hoàng trời định của Nhân tộc.

Thông tuệ dị thường, đối với tri thức Bích Tiêu truyền thụ dễ dàng lý giải, thậm chí có thể suy ra ba từ một.

Cùng với thời gian trôi qua, danh tiếng của Thần Nông trong bộ lạc ngày càng lớn, cuối cùng thuận lợi trở thành thủ lĩnh mới của bộ lạc Khương Tộc ở Liệt Sơn.

Dưới sự dẫn dắt của y, bộ lạc nhanh chóng trở thành đại bộ lạc nổi danh khắp gần xa.

Nhưng cùng lúc đó, Phục Hy diễn hóa Bát Quái ngày càng hoàn thiện, truyền rộng khắp Nhân tộc.

Bởi vì Tiên Thiên Bát Quái của Phục Hy, Nhân tộc có thể dự đoán trước rất nhiều tai họa, giảm thiểu tổn thất xuống mức thấp nhất.

Cả Nhân tộc đều nhận được sự phát triển lớn.

Lại mười mấy năm trôi qua, Phục Hy cảm thấy thời cơ đã đến, bèn tuyên cáo với các bộ lạc Nhân tộc.

Y sẽ cử hành đại điển truyền vị tại Trần Địa sau một tháng, sẽ chọn ra vị Nhân tộc Cộng Chủ tiếp theo trong Nhân tộc.

Tin tức này truyền ra, các bộ lạc Nhân tộc chấn kinh.

Ngay sau đó có người tiến cử Thần Nông thị của bộ lạc Khương Tộc với Phục Hy.

Y không chỉ rất tài năng, tộc nhân dưới sự dẫn dắt của y an cư lạc nghiệp, hơn nữa còn đồn rằng sau lưng y còn có thần tiên giáo hóa, là một ứng cử viên tốt cho tân cộng chủ.

Phục Hy giờ đã diễn hóa Bát Quái, cực kỳ tinh thông thuật thôi

diễn.

Tự nhiên dễ dàng tính toán ra, sau lưng Thần Nông thị chính là Trường Phong và mấy người Tam Tiêu.

Trong lòng đã hiểu rõ, Thần Nông chính là Nhân tộc Cộng Chủ kế nhiệm.

Phục Hy đã có tính toán, liền vội vàng mời Thần Nông đến.

Quả nhiên hơi khảo nghiệm một phen, phát hiện Thần Nông quả thật có đại trí tuệ, liền quyết định truyền vị Nhân tộc Cộng Chủ cho y.

Tin tức này, tự nhiên được Trường Phong mấy người biết rõ.

"Vân Tiêu sư tỷ, đại sự đã thành!" Nhìn Vân Tiêu đang hân hoan bên cạnh, Trường Phong trong lòng cũng vui mừng.

Phục Hy một khi truyền vị cho Thần Nông, liền có thể hưởng vị trí Thiên Hoàng Nhân tộc.

Nhiệm vụ phò tá Thiên Hoàng, cũng coi như đã triệt để kết thúc.

Điều này có nghĩa là, Vân Tiêu sắp nhận được công đức.

"Ân!" Vân Tiêu cũng gật đầu mạnh mẽ, trong mắt cũng mang theo sự mong đợi.

Tuy nhiên ở Hồng Hoang thường xuyên nghe nói về công đức, nhưng nàng lại chưa từng thấy qua.

Hiện tại, lại sắp có công đức giáng xuống thân nàng.

"Trường Phong sư đệ, sắp sửa cử hành đại điển thiện nhượng rồi, chúng ta cũng đến Trần Địa xem thử đi." Quỳnh Tiêu bên cạnh, lại mở miệng kiến nghị.

Nhân tộc đang hưng thịnh, đến lúc đó đại điển thiện nhượng khẳng định sẽ không đơn giản.

Vân Tiêu, Bích Tiêu không nói gì, đều nhìn về phía Trường Phong.

“Được!

Cùng đi!” Hiện tại Thần Nông đều ở Trần Địa, các nàng đi tới đó cũng không sao.

Hơn nữa, Trường Phong cũng muốn xem cảnh tượng Phục Hy thành tựu Thiên Hoàng.

Đại điển thiện nhượng tuy chưa đến, nhưng Trần Địa lúc này lại vô cùng náo nhiệt.

Các bộ lạc Nhân tộc đều có người đến, không chỉ có rất nhiều thủ lĩnh bộ lạc, còn có rất nhiều Nhân tộc mộ danh mà đến.

Thậm chí ba vị lão tổ của Nhân tộc Tổ Địa là Toại Nhân thị, Hữu Sào thị, Truy Y thị, cũng đều lần lượt đến.

Chương 26

Cuối cùng đại điển truyền vị của Phục Hy đã đến.

Cả Trần Địa người đông như núi, Nhân tộc từ khắp nơi trên Hồng Hoang đại địa tụ tập về đây.

Trên quảng trường trung tâm nhất, xây dựng một tòa tế đàn, chính là tế đàn nơi Phục Hy năm xưa minh ngộ tiền thế kim sinh.

"Đại điển thiện nhượng của Nhân tộc Thiên Hoàng Phục Hy, chính thức bắt đầu." Cùng với tiếng của một vị Nhân tộc trưởng lão, toàn bộ điển lễ chính thức bắt đầu.

"Hạng mục thứ nhất của đại điển thiện nhượng, mời cộng chủ tế Thương Thiên!" "Hạng mục thứ hai của đại điển thiện nhượng, mời cộng chủ tế Hậu Thổ!" Đại điển thiện nhượng của cộng chủ rườm rà và phức tạp, kéo dài cả nửa ngày.

Nhưng mọi người lại không một ai lộ ra vẻ sốt ruột, ngược lại từng người thần tình trang nghiêm, túc mục.

Sau một loạt nghi thức rườm rà, Phục Hy cuối cùng cũng thiện nhượng vị trí cho Thần Nông.

Ông!

Đột nhiên, thiên địa một trận chấn động kỳ lạ.

Tiên nhạc phiêu diêu, đạo âm truyền khắp, hà quang vạn trượng.

Mọi người trong lòng có cảm giác, đều ngẩng đầu nhìn lên.

Trời giáng tường thụy, vạn dặm phiêu hương, một cỗ khí huyền hoàng buông xuống Cửu Thiên.

"Hô!" Nhìn thấy đoàn khí huyền hoàng kia, Vân Tiêu mấy người

đều nghẹt thở.

Ngay cả Trường Phong cũng ánh mắt đầy kinh ngạc. 【Công đức!

Đó chính là công đức!

Vật mà ngay cả Thánh Nhân trong Hồng Hoang cũng muốn có.】 Khí huyền hoàng buông xuống, chia làm ba phần.

Ước chừng bảy phần quán nhập vào trong cơ thể Phục Hy, khiến tu vi y bạo tăng với tốc độ không thể tưởng tượng nổi, như thể hồ quán đỉnh.

Trong khoảnh khắc đã đột phá đến hàng Chuẩn Thánh.

Giờ phút này khí tức chu thân Phục Hy phiêu miểu, lại có uy áp như Thái Sơn áp đỉnh, sau đầu mơ hồ có một luân huyền hoàng kim luân lơ lửng.

Một thành khác, dũng nhập Hà Đồ Lạc Thư, khiến nó càng thêm bảo quang rực rỡ, đồ án âm dương bát quái hoàn chỉnh.

Hai phần công đức cuối cùng, toàn bộ chìm vào trong cơ thể Vân Tiêu.

Trong thoáng chốc, một đạo dao động mạnh mẽ truyền đến.

Vân Tiêu nhờ công đức, thuận lợi bước vào Đại La Kim Tiên trung kỳ, hơn nữa còn một mạch đạt đến đỉnh phong.

"Chúc mừng Vân Tiêu sư tỷ!" "Chúc mừng tỷ tỷ!" Nhìn thấy Vân Tiêu cảnh giới bạo tăng, Trường Phong và mấy người liên tục cung chúc.

"Cơ duyên lần này đều nhờ Trường Phong sư đệ!" Vân Tiêu hơi ngẩng đầu, vui mừng không kìm được!

"Đều là người nhà, còn khách sáo gì nữa!" Đối mặt với ánh mắt của Vân Tiêu, Trường Phong vô tư đáp. 【Dù sao ông đây có hệ

thống, những công đức này cho mình cũng không biết có dùng được không.】 Thần tình đạm nhiên như thế của Trường Phong, khiến Vân Tiêu trong lòng vô cùng cảm động.

Những ngày phò tá Thiên Hoàng, Địa Hoàng này, ba tỷ muội các nàng cũng từng trao đổi.

Trong mắt các nàng, cơ duyên phò tá Tam Hoàng này, sao lại giống cơ duyên của các nàng, ngược lại càng giống cơ duyên của Trường Phong.

Các nàng thậm chí từng một lúc hoài nghi, có phải Trường Phong cố ý nhường lại cho các nàng hay không.

Loại suy đoán này, khiến các nàng đối với Trường Phong đều nảy sinh một loại cảm giác kỳ lạ.

Mấy người đang nói chuyện, đột nhiên Hà Đồ Lạc Thư phía dưới đã hấp thu công đức, hóa thành hai đạo tinh quang, lướt về phía tinh không.

"Hà Đồ Lạc Thư chạy rồi!" Thấy vậy Quỳnh Tiêu, trong miệng kinh hô.

Nàng vừa định đuổi theo, lại bị Trường Phong bên cạnh gọi lại.

"Trường Phong sư đệ, đó là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đó a." Nhìn Trường Phong đang kéo mình lại, Quỳnh Tiêu trong mắt không hiểu.

Hiện tại Phục Hy đã chứng đạo Thiên Hoàng, đối phương không cần, các nàng đương nhiên không ngại thu vào trong lòng.

"Đây là vật của Yêu tộc, e rằng sẽ bị Nữ Oa nương nương thu đi." Nhìn Hà Đồ Lạc Thư đã hóa thành từng điểm tinh quang biến mất, Trường Phong khẽ đáp.

Quỳnh Tiêu thèm muốn, Trường Phong cũng vậy. 【Nhưng ông đây rất rõ, kiện pháp bảo này đặc biệt.】 "A?" Nghe vậy Quỳnh Tiêu, tức thì một mặt thất vọng.

Bị Thánh Nhân thu đi, thì không còn cách nào nữa.

"Mau nhìn, trên bầu trời lại có biến hóa." Đúng lúc này, Bích Tiêu bên cạnh mở miệng kêu lên.

Mấy người ngẩng đầu nhìn lên, tức thì thấy trên Cửu Thiên, tử khí đông lai.

Lại là một thanh niên mặc đạo bào màu tím, dẫn một cỗ Cửu Long Trầm Hương Liễn mà đến.

Vân Tiêu mấy người đứng từ xa, lại kinh ngạc nhìn người đến.

"Đó không phải Ô Vân Tiên sư đệ sao?" Quỳnh Tiêu mở to mắt, vẻ mặt khó hiểu.

Vân Tiêu, Bích Tiêu bên cạnh, cũng lộ vẻ nghi hoặc.

Giờ phút này, Ô Vân Tiên sư đệ sao lại đến đây.

Ô Vân Tiên cũng không phát hiện Vân Tiêu mấy người, nhìn thoáng qua hướng Hà Đồ Lạc Thư biến mất.

Ngay sau đó hạ xuống vân đoan, đối với Phục Hy đang ở dưới nói: "Nhân Chủ hãy tiếp dụ chỉ của Thánh Nhân." Tuy đã đột phá đến Chuẩn Thánh, nhưng Phục Hy vẫn không dám chậm trễ, cúi đầu bái xuống.

Thấy vậy thanh niên gật đầu, ngay sau đó mở cáo sắc trong tay: "Thái Thượng Vô Cực Hỗn Nguyên Giáo Chủ Linh Bảo Thiên Tôn sắc viết: Phục Hy ngươi là Đại Thánh Yêu tộc, tuy nghe chí đạo, chưa chứng Bồ Đề, có tâm tu trì, tham si chưa thoát; có thân xuất nhập thánh, sân nộ khó trừ, tu chí vãng khiên lụy tích, kiếp vận tương tầm.

Cố thiện tự cuốn vào Vu Yêu đại chiến, thân tử sa trường, may mắn được Thánh Nhân nương nương che chở, được bảo toàn vô sự.

Nay giáng thế làm người, đức hạnh viên mãn.

Nay phụng sắc mệnh của Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn phong làm Nhân tộc Thiên Hoàng, đạo hiệu là Tích Địa Khai Thiên Hạo Hoàng Thượng Đế, về trú Hỏa Vân Động tu hành, không nhiễm nhân quả, được vạn kiếp bất diệt!

Ngươi hãy vâng mệnh!" Nghe âm thanh vang vọng trên không trung, trong mắt Quỳnh Tiêu kinh ngạc.

"Thì ra Ô Vân Tiên sư đệ là đến truyền dụ chỉ của Sư Tôn, đưa Thiên Hoàng về vị a." Vân Tiêu, Bích Tiêu bên cạnh, cũng lộ vẻ khác lạ.

Nhưng tình huống hiện tại, các nàng cũng không tiện tiến lên, chỉ có thể đứng chờ ở xa.

"Phục Hy tiếp dụ!" Phục Hy cung kính đáp.

Ngay sau đó hai tay đưa ra.

Dụ chỉ trên không bay xuống, ổn định rơi vào tay y.

Phục Hy sau khi tiếp dụ chỉ, nhìn quanh Nhân tộc.

Cuối cùng gật đầu với Thần Nông ở không xa, liền muốn cưỡi Cửu Long Trầm Hương Liễn mà đi.

Lại thấy trên bầu trời, lại có biến hóa lớn xuất hiện.

Tử khí đông lai ba vạn dặm, thụy khí vạn đạo, hà quang vạn trượng.

Đất vọt kim liên, trời hoa loạn rơi.

Đây chính là dị tượng khi Thánh Nhân xuất hành.

Mọi người ngước mắt nhìn đi, chỉ thấy nơi chân trời xa xăm, một bóng dáng uyển chuyển bước đến.

Rõ ràng còn ở chân trời xa, nhưng trong nháy mắt, vẫn xuất hiện trước mặt mọi người.

Người đến, chính là Nữ Oa nương nương của Oa Hoàng Cung.

Nàng đầy thâm ý nhìn Phục Hy, ngay sau đó phát ra âm thanh tựa tiếng trời: "Chúc mừng huynh trưởng chứng đắc Thiên Hoàng quả vị, từ nay cùng trời trường thọ, vĩnh hưởng khí vận Nhân tộc." "Đa tạ Nữ Oa Thánh Mẫu nương nương tán thưởng!" Phục Hy chắp tay đáp.

Xưng hô này, cũng đại biểu y không còn là Yêu Thánh Phục Hy, mà là Nhân tộc Thiên Hoàng Phục Hy.

"Bái kiến Thánh Mẫu nương nương!" Nhìn thấy Nữ Oa đều xuất hiện, vô số Nhân tộc phía dưới lúc này mới phản ứng lại, từng người quỳ bái trên mặt đất, trong miệng cao hô.

Trường Phong mấy người cũng tiến lên hành lễ.

"Vân Tiêu (Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu, Trường Phong) kiến quá Sư Thúc!" Ô Vân Tiên lúc này cũng nhìn thấy Vân Tiêu mấy người, tức thì trong mắt kinh ngạc.

Nhưng Nữ Oa Thánh Nhân ở trước mặt, y cũng không tiện nói chuyện.

"Ân!" Nữ Oa đại thủ phất ra một đạo sức mạnh nhu hòa, khẽ gật đầu.

Đôi mắt hỗn độn, hơi dừng lại trên người Trường Phong một lát.

Tuy tĩnh tọa ở Oa Hoàng Cung, nhưng đối với chuyện Tam Hoàng, nàng ít nhiều đều có chút hiểu biết.

Nhưng chỉ nhìn một cái, liền không để ý, mà là hướng ánh mắt về

phía Nhân tộc đã đứng dậy phía dưới.

Nàng đứng trên không trung, tùy tay ném một cái.

Tức thì có một bảo ấn phát ra bảo quang lấp lánh rơi vào tay Thần Nông, trên bảo ấn chín rồng vờn quanh.

Thỉnh thoảng có tiếng long ngâm hổ khiếu vang lên, nghiêng tai nghe, lại có đạo âm khẽ ngâm.

Bảo ấn vừa mới xuất hiện, liền cùng tế đàn trong trường liên kết, dung hợp, ngay sau đó hóa thành một luồng kim mang, chìm vào mi tâm Thần Nông.

"Đây là Không Động Ấn, sau này sẽ là vô thượng chí bảo trấn áp khí vận của Nhân tộc, cùng khí vận Nhân tộc tương liên, ban cho Nhân tộc cộng chủ thiên địa hoàng khí, được hoàng khí che chở." "Chư tà tránh lui, vạn pháp bất xâm!" Giọng nói của Nữ Oa nương nương không lớn, nhưng lại như đạo âm xiển minh, vang lên bên tai mỗi Nhân tộc.

Điều này có nghĩa là, sau này mỗi một nhiệm kỳ Nhân tộc cộng chủ, đều có thể nhận được sự che chở của hoàng khí.

"Đa tạ Thánh Mẫu nương nương!" Thần Nông chắp tay, cung kính đáp.

Vô số Nhân tộc phía dưới, tự nhiên cũng đều cao giọng cung chúc.

Nữ Oa cũng không nói thêm gì, cùng với Phục Hy đang cưỡi Cửu Long Trầm Hương Liễn, cùng nhau biến mất trên không trung Nhân tộc.

"Mấy vị sư tỷ, sư huynh, các vị sao lại ở đây?" Nữ Oa rời đi, Ô Vân Tiên liền vội vàng chạy tới.

Một đôi mắt, càng là kỳ quái nhìn Trường Phong.

Toàn bộ đệ tử trên Kim Ngao Đảo, đều cho rằng vị đệ tử thân truyền mới này đang bế quan tu luyện, không ngờ lại gặp ở trong Nhân tộc, hơn nữa còn cùng Tam Tiêu sư tỷ ở bên nhau.

Nhìn cảnh giới Trường Phong lúc này, Ô Vân Tiên ẩn ý nhận ra điều gì đó.

"Thụ sư mệnh mà đến, ở trong Nhân tộc một thời gian." Vân Tiêu khẽ cười, nhẹ giọng đáp.

Chuyện phò tá Tam Hoàng không đơn giản.

Đã Sư Tôn không nói cho những người khác, các nàng tự nhiên cũng không tiện nói nhiều.

Điều này không phải nghi ngờ Ô Vân Tiên sư đệ, chỉ là người đông miệng tạp, một khi không cẩn thận có thể sẽ tiết lộ ra ngoài.

Vân Tiêu không nói rõ, Ô Vân Tiên cũng là người cực kỳ thông tuệ, tự nhiên cũng không hỏi nữa.

Ngay sau đó mấy người nói chuyện một lát, Ô Vân Tiên liền từ biệt bốn người, quay về Kim Ngao Đảo phục sư mệnh rồi.

Thời gian thấm thoắt!

Thần Nông thuận lợi trở thành Nhân tộc cộng chủ, thống trị Nhân tộc thiên hạ.

Y tận tâm tận lực dẫn dắt Nhân tộc, trên phương diện quản lý không hề kém Phục Hy.

Điều này cũng khiến Nhân tộc phát triển càng thêm thần tốc, khiến nhân loại đẩy nhanh tốc độ tiến về phía xã hội văn minh.

Lại mấy chục năm trôi qua.

Cả Nhân tộc, dưới sự dẫn dắt của Thần Nông, an cư lạc nghiệp, nhân khẩu hưng vượng.

Số lượng nhân khẩu bạo tăng, khiến bản đồ thống trị của Nhân tộc không ngừng mở rộng.

Nhưng Thần Nông đã bước vào trung niên, lại không có chút vẻ vui mừng nào.

Tuy Nhân tộc ăn no mặc ấm, lại có thuật Bát Quái Phục Hy để lại, có thể dự đoán, tránh khỏi rất nhiều tai họa.

Nhưng vẫn còn không ít khó khăn, Nhân tộc bó tay không có cách nào.

Ví dụ như có một số bộ lạc sẽ xuất hiện ôn dịch không rõ nguyên nhân, không ngừng có Nhân tộc bị nhiễm bệnh và chết đi.

Hoặc có một số tộc nhân bị nhiễm phong hàn, thương hàn, bọn họ đều vô năng vi lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn họ chết đi.

Nhìn những tộc nhân chết thảm kia, Thần Nông tâm tình trầm thống.

Thần Nông trăm mối vẫn không có cách giải, chỉ có thể đi hỏi Sư Tôn Bích Tiêu.

Đối mặt với sự đến của Thần Nông, Bích Tiêu trong lòng đại hỉ.

Bao nhiêu năm rồi, cuối cùng cũng đến lúc dẫn dắt Thần Nông nếm bách thảo.

Bích Tiêu không chần chừ, theo lời nhắc của Trường Phong nói: "Bụng thủy tinh trong suốt này của ngươi, chính là Thất Khiếu Linh Lung Bụng, vạn độc bất xâm." "Nếu muốn cứu chữa những người bị nhiễm bệnh kia, sao không tự mình đi thử các loại thực vật?" Thần Nông vốn đang mê hoặc không giải thích được nghe vậy, tức thì khai sáng, tâm linh cảm ngộ.

Trong cõi u minh, càng là cảm nhận được cơ duyên chứng đạo Địa

Hoàng của mình.

Thế là, sau khi từ biệt Vân Tiêu, Thần Nông đem mọi việc trong tộc toàn quyền giao cho mấy vị trưởng lão, tự mình đi khắp nơi trong Nhân tộc nếm thử bách thảo.

Mỗi khi nếm qua một loại thực vật, y liền ghi chép lại hình dạng, công hiệu của nó.

Đúng như Bích Tiêu đã nói, giữa đường tuy có nếm phải độc dược.

Nhưng nhờ vào Thất Khiếu Linh Lung Bụng, y đều bình an vượt qua.

Trải qua mười mấy năm thời gian, Thần Nông đi khắp nơi trong Nhân tộc, tức cảm thấy thời cơ đã đến.

Ngay sau đó trở về Nhân tộc đô thành Trần Địa bế quan, bắt đầu chỉnh lý những loại bách thảo đã nếm thử gần đây.

Ai ngờ đâu.

Trong thời gian Thần Nông bế quan, con gái y là Nữ Oa.

Thần Nông có một người con gái, tên là Nữ Oa, nàng không chỉ tính tình hoạt bát, mà còn xinh đẹp như thiên tiên.

Một ngày này, nàng cảm thấy vô cùng buồn chán, liền đến bờ biển chơi đùa.

Bờ biển ngoài nàng ra, còn có không ít Nhân tộc ở đó.

Có người cùng nàng đến du ngoạn, cũng có một số tộc nhân đang đánh cá trên biển.

Chương 27

Nhưng còn chưa ngồi được bao lâu, đột nhiên trên mặt biển xa xa truyền đến tiếng kinh hô hoảng loạn.

“Không hay rồi!

Có yêu quái!” “Hải yêu đến rồi, mau chạy!” Trong tiếng la hét hoảng loạn, sóng biển xa xa vỡ ra.

Một cái miệng khổng lồ dữ tợn nhô ra, nuốt chửng một chiếc bè tre đơn giản trên mặt biển.

Mấy Nhân tộc đứng trên đó, tự nhiên cùng lúc bị nuốt vào trong miệng.

Theo cái miệng khổng lồ kia hiện ra, một con cá sấu khổng lồ dài mấy chục trượng nhảy vọt khỏi mặt nước, trên đó đứng một tên quái nhân tay cầm cây đinh ba.

Có tứ chi giống như nhân loại, nhưng toàn thân mọc đầy vảy giáp, đầu cũng vô cùng đáng sợ, nhìn qua như động vật.

Quái nhân vẫy vẫy cây đinh ba, trong miệng hưng phấn kêu lên: “Ô úc úc!

Bắt tất cả những nữ nhân loại này về!” Lời nói vừa dứt, tức thì thấy trên toàn bộ mặt biển, từng con cá sấu dữ tợn vọt khỏi mặt nước.

Không hề ngoại lệ, trên mỗi con cá sấu đều đứng đủ loại quái nhân.

Bọn chúng hưng phấn gào thét lao về phía Nhân tộc xung quanh.

Theo vô số thân ảnh bay nhanh tới, trên mặt biển càng là dâng lên

một đoàn thủy trụ khổng lồ.

Một nam tử mặc long bào, tướng mạo cực kỳ yêu diễm đứng trên đó.

Tuy ngoại mạo rất giống nhân loại, nhưng trên trán mọc hai cái long giác cho thấy đối phương không phải Nhân tộc.

Thủy trụ dưới chân y di chuyển trên mặt biển, thanh niên một đôi mắt hơi mang tà khí, đánh giá Nhân tộc đang hoảng loạn chạy trốn xung quanh.

Dưới sự truy kích của vô số quái nhân, nam nhân đều bị cá quái nuốt chửng, nữ tử xinh đẹp đều bị bắt.

Đối mặt với những Hải tộc mạnh mẽ này, nhân loại căn bản không có chút sức phản kháng nào.

"Di!

Lần này vậy mà lại có nữ tử Nhân tộc xinh đẹp đến thế." Ánh mắt thanh niên vừa quét qua, liền nhìn thấy Nữ Oa đang chạy trốn bên bờ biển.

Trong mắt y sáng lên, tức thì thấy thủy trụ dưới thân bay cuộn lên, y cưỡi nó vượt qua vô số thân ảnh, đuổi theo Nữ Oa.

Thủy trụ cuộn tới cực nhanh, càng mang theo một cỗ sóng biển cuồn cuộn.

Nhân tộc đang điên cuồng chạy trốn trong biển đều bị cuốn vào trong, người chạy trốn trên bờ, cũng bị nước biển nhấn chìm.

Trong sóng biển cuồn cuộn, gào thét, đều là từng thân ảnh đang giãy giụa.

Nhưng còn chưa kịp chạy thoát, tất cả đều bị cá sấu bám sát nuốt chửng.

Nữ Oa đang bay chạy, trong nháy mắt đã bị nam tử trên thủy trụ đuổi kịp.

"Ha ha!

Nữ tử Nhân tộc xinh đẹp dường này, ngươi có nguyện làm thê thiếp của Đông Hải Long Tộc Đại Thái Tử ta không?" Thanh niên đầu mọc sừng, tà tiếu nói.

Trong đôi mắt y, không hề che giấu dục vọng của mình. 【Hắn vậy mà là Đông Hải Long Tộc Thái Tử?

Tộc nhân nói quả nhiên không sai, rồng bản tính dâm đãng, thấy nữ tử xinh đẹp là muốn chiếm làm của riêng.

Mình bất quá chỉ là buồn chán đến bờ biển chơi một chút, vậy mà lại xui xẻo gặp phải.】 Nữ Oa sợ đến hoa dung thất sắc, trong lúc chạy trốn, mang theo tiếng khóc nức nở đáp: "Không nguyện ý, đánh chết ta cũng không nguyện ý!" "Phụ hoàng!

Cứu con!" Nữ Oa trong lòng kinh hoàng, trong miệng liên tục hô hoán.

Rất rõ ràng, Nữ Oa tuy nhìn yếu ớt, nhưng trong cốt cách lại là thà chết không chịu khuất phục.

"Hanh!" Đông Hải Long Vương Đại Thái Tử bị Nữ Oa cự tuyệt, tức thì sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng hừ một tiếng.

"Bản Thái Tử ta xem trọng ngươi, vậy mà lại không biết tốt xấu." Cùng với lời nói của Đông Hải Long Vương Đại Thái Tử vừa dứt, sóng biển dưới thân y dâng lên, bạo tăng cao đến trăm trượng.

Như bức tường thành khổng lồ của Nhân tộc, che trời lấp đất áp xuống phía dưới.

Thấy vậy Nữ Oa, sắc mặt tái nhợt, trong mắt một tia tuyệt vọng.

“Phóng tứ!” Đúng lúc này, trên không trung một tiếng quát khẽ.

Tiếng sấm cuồn cuộn, chấn động hư không.

Đồng thời trên không trung một cỗ sức mạnh nhu hòa cuộn xuống, dễ dàng chặn lại sóng biển mà Đông Hải Long Vương Đại Thái Tử đang ngự.

Tức thì thấy trên không trung xa xa, mấy đạo thân ảnh bước đến.

Trong đó ba vị tướng mạo có chút tương tự nhau, nhưng đều đẹp không gì sánh được, còn có một vị thanh niên cực kỳ tuấn tú.

Chính là Tam Tiêu và Trường Phong.

Không mất chốc lát, bốn người liền đến trước mặt Nữ Oa đang kinh hoảng.

“Hứ!

Các ngươi là thần thánh phương nào, vậy mà dám ngăn cản bản Thái Tử?” Đông Hải Long Vương Đại Thái Tử đứng trên thủy trụ, lạnh băng phủ thị nhìn mấy người Tam Tiêu.

Nhưng trong nháy mắt, liền bị vẻ đẹp của Tam Tiêu hấp dẫn.

Một đôi mắt phóng ra lục quang.

Không hề che giấu dục vọng của mình! 【Yêu vật!

Tuyệt thế yêu vật!

Hắn vậy mà lại gặp được nữ tử xinh đẹp như thế.】 Cảm nhận được ánh mắt của Đông Hải Long Vương Đại Thái Tử, Tam Tiêu đều sắc mặt trầm xuống, vẻ chán ghét hiện rõ trên mặt.

Quỳnh Tiêu ánh mắt dần trở nên băng lãnh, lạnh lùng quát: “Khu khu một tên Thái Tử Long tộc sa sút, vậy mà dám ngông cuồng đến thế!” “Hảo đảm!

Long tộc há là bọn tán tu các ngươi có thể loạn bàn, hãy xem bản Thái Tử bắt các ngươi về Long Cung, làm thê thiếp của bản Thái Tử.” Đông Hải Đại Thái Tử bạo quát.

Ngay sau đó lay mình một cái, hiện ra Long tộc bản thể.

Vậy mà dài mấy vạn trượng, toàn thân vàng óng ánh, lượn lờ trên không.

Tức thì thấy gió nổi mây vần, lôi đình cuồn cuộn.

Trên mặt biển càng là cuộn lên sóng biển vạn trượng, phảng phất muốn nhấn chìm vạn dặm đất xung quanh.

“Hóa tử!” Thấy vậy Quỳnh Tiêu, một tiếng quát kiều.

Cũng lười nói chuyện phiếm với tên Long tộc tu vi Thái Ất Huyền Tiên này, hữu thủ ném một cái, tức thì thấy một sợi dây thừng dài màu vàng bay ra.

Dây vàng đón gió mà lớn, trong nháy mắt hóa thành dài mấy vạn trượng, toàn thân khắc họa minh văn tỏa ra quang hoa rực rỡ.

Chính là pháp bảo Phược Long Tác của Quỳnh Tiêu.

Phược Long Tác vừa xuất hiện, phảng phất như mọc mắt, thẳng tiến về phía Đông Hải Đại Thái Tử trên không trung.

Đông Hải Đại Thái Tử đang gào thét muốn bay nhanh tới, chỉ thấy trước mắt một đạo kim quang lóe lên, tức cảm toàn thân căng cứng.

Phược Long Tác không chỉ trói chặt nhục thân y, thậm chí ngay cả nguyên thần y cũng cùng lúc bị trói chặt.

Đại Thái Tử vốn đang lượn lờ trên không, cả người thẳng tắp rơi xuống phía dưới.

Phanh!

Tiếng vang khổng lồ, nước biển văng tung tóe.

Sóng biển phía sau y, mất đi sự chống đỡ của pháp lực, cũng ầm ầm sụp đổ.

"Thái Tử Điện Hạ!" "Lớn mật!

Còn không mau thả Thái Tử Điện Hạ của chúng ta ra!" Nhìn thấy Đông Hải Đại Thái Tử bị bắt, các thủy tộc xung quanh cùng nhau phẫn nộ quát.

Trường Phong đứng bên cạnh, hữu thủ phất một cái.

Một đạo pháp lực cuộn ra, những thủy tộc đang cưỡi cá sấu lao tới đều bị xóa sổ.

Sóng biển cuồn cuộn, trong nháy mắt trở lại bình tĩnh, phảng phất mọi chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra.

Những Nhân tộc còn lại chưa chết, từng người hoảng loạn bơi về phía bờ.

Nhân tộc đang hưng thịnh, nhưng thật sự còn cách việc Nhân tộc làm chủ gia đình, hiển nhiên còn cần một thời gian cực kỳ dài.

Trải qua bấy nhiêu năm sinh sôi nảy nở, Nhân tộc tuy đã đặt chân đến không ít nơi, nhưng vẫn chỉ là vây quanh bờ biển Tứ Hải, chỉ có thể coi là vùng biên duyên của Hồng Hoang.

Nhưng ngay cả những nơi như thế này, ngoài những thiên tai kia, Nhân tộc cũng vô cùng không dễ sống.

Rồng bản tính dâm đãng, thường xuyên có thủy tộc lên bờ gian dâm nữ tử Nhân tộc.

Sự trưởng thành của một cá thể sinh linh đều đầy gian nan, huống chi là sự trưởng thành của một tộc quần.

Có những đau đớn là tất nhiên!

Chim ưng con dưới cánh, làm sao có thể bay cao trên trời xanh.

“Thả ta ra, thái tử này! ” “Các ngươi rốt cuộc là thần thánh phương nào, chẳng lẽ không biết ta chính là Đại thái tử Long tộc Đông Hải sao? ” “Các ngươi mấy kẻ, chẳng lẽ muốn đối đầu với toàn bộ Long tộc trong thiên địa Hồng Hoang sao? ” Đại thái tử Đông Hải bị trói buộc dưới đất, miệng không ngừng gầm thét.

Dường như trước đây đã quen thói ngang ngược, giờ đây bị bắt giữ, vẫn không cam chịu mà gầm gừ, la lối.

Cứ cách mấy chục năm, y lại lên bờ cướp đoạt nữ tử Nhân tộc.

Lần nào mà chẳng mặc sức y hoành hành.

Thế mà giờ đây lại bị người ta bắt giữ.

Nghe đối phương gào thét, Trường Phong sắc mặt lạnh đi.

“Tìm chết! ” Một tiếng quát nhẹ, Trường Phong cũng lười phí lời với y.

Đại thủ vươn ra, chỉ thấy một đạo hàn mang từ đầu ngón tay xé rách hư không, hóa thành kiếm mang, xuyên thủng mi tâm của y, nghiền nát nguyên thần y.

Đường đường Đại thái tử Đông Hải Long Vương, cứ thế bị Trường Phong tùy tay đánh chết.

Đối diện với hành động của Trường Phong, Tam Tiêu ở bên cạnh không hề có chút dị nghị.

Sau khi Trường Phong giết chết Long tộc thái tử, Nữ Oa “phịch” một tiếng quỳ sụp xuống đất, thành kính vô cùng cao giọng hô: “Nữ Oa bái tạ ơn cứu mạng của chư vị tiên nhân. ” Xa xa, vô số Nhân tộc còn sống sót cũng lần lượt quỳ sụp xuống đất, lớn tiếng cảm tạ.

Trường Phong còn chưa kịp nói gì, Quỳnh Tiêu ở bên cạnh, thay

đổi vẻ lạnh lùng trước đó, vội vàng tiến lên nói: "Ôi!

Ngươi làm gì thế, mau đứng dậy rồi hãy nói. " Nói đoạn, nàng vung tay áo, vô số Nhân tộc đang quỳ gụp ở đằng xa cũng lần lượt đứng dậy.

Quỳnh Tiêu đưa tay đỡ Nữ Oa dậy, nghiêng đầu, chớp chớp mắt nói: "Nữ Oa, thật ra chúng ta đã gặp nhau rồi đó. " "A?

Ta nào từng giao thiệp với tiên nhân? " Lời của Quỳnh Tiêu khiến Nữ Oa trong lòng khó hiểu.

"Bởi vì phụ hoàng ngươi là Thần Nông, chính là đệ tử của Nhị tỷ ta. " "Khi ngươi mới sinh ra, chúng ta còn bế ngươi nữa đó, nhưng có lẽ ngươi không có ấn tượng gì mấy. " Nhìn Nữ Oa với vẻ mặt khó hiểu, Quỳnh Tiêu mở miệng giải thích.

"Oa!

Các vị chính là Tam Tiêu tiên tử mà phụ hoàng thường hay nhắc tới, còn có Đại tiên Trường Phong sao? " Mắt Nữ Oa sáng rực, đôi mắt đẹp tràn đầy vẻ sùng bái.

Hiển nhiên!

Nàng đã sớm nghe nói về những câu chuyện truyền kỳ của Tam Tiêu và Trường Phong.

Không chỉ Bích Tiêu tiên tử là sư phụ của phụ thân nàng, mà cả Vân Tiêu tiên tử, trước đây cũng từng phụ tá Thiên hoàng Phục Hy.

Mấy vị tiên nhân này đều từng giúp đỡ Nhân tộc.

Là những tồn tại mà Nhân tộc nên ghi nhớ và cảm kích.

Nữ Oa chưa bao giờ nghĩ rằng, mình có một ngày có thể gặp được những vị tiên nhân này.

Đứng giữa sân, ngoài sự hưng phấn ra, nàng rõ ràng có chút luống

cuống.

Gương mặt thanh tú ngẩng lên, tràn đầy vẻ kích động.

Trường Phong đứng bên cạnh thấy thế, đột nhiên mở lời đề nghị: "Quỳnh Tiêu sư tỷ, ta thấy Nữ Oa này không tệ, chẳng bằng tỷ thu nàng làm đệ tử đi? " Nghe vậy, mắt Quỳnh Tiêu sáng rực.

Nữ Oa đứng trước mặt, đồng tử đột nhiên giãn ra, gương mặt thanh tú tràn ngập sự hưng phấn.

Đôi mắt nàng đầy vẻ mong đợi nhìn Quỳnh Tiêu.

"Cũng tốt, vừa hay Tam Tiên Đảo chúng ta có chút rộng lớn, có thêm một đệ tử sai khiến cũng không tệ. " Vân Tiêu ở bên cạnh cũng gật đầu.

"Nữ Oa bái kiến Tam vị sư phụ! " Nghe Vân Tiêu nói như vậy, Nữ Oa nào còn không thuận nước đẩy thuyền.

Vội vàng quỳ sụp xuống đất, lớn tiếng hô.

Chương 28

Hơn nữa nghe ý Vân Tiêu, hình như nàng có thêm ba vị sư phụ.

Có thể gặp được Tam Tiêu và Trường Phong, bản thân đã là đại hỷ sự.

Không ngờ còn có thể bái được tiên nhân làm sư phụ.

Tuy rằng thân phận đột nhiên có chút lộn xộn, nhưng nào có thể sánh bằng sự hưng phấn này.

“Được được được!

Mau đứng dậy đi, đây là Đại sư phụ Vân Tiêu tiên tử của ngươi, Nhị sư phụ Bích Tiêu tiên tử, còn có Trường Phong sư thúc! ” Ôm lấy Nữ Oa và để nàng bái lạy, Quỳnh Tiêu cười nói.

“Nữ Oa đã gặp Trường Phong sư thúc! ” Nữ Oa cũng mỉm cười ngọt ngào với Trường Phong.

Nếu không phải do Trường Phong sư thúc đề nghị, nàng chắc chắn sẽ không có được kỳ ngộ này.

Đối với Trường Phong, trong lòng nàng đương nhiên vô cùng cảm kích.

“Tốt!

Sư thúc cũng không có gì tặng ngươi, vậy thì lấy đôi sừng của con nghiệt long này luyện chế một thanh trường kiếm tặng ngươi. ” Trường Phong mỉm cười gật đầu, sau đó đưa tay thu lấy thi thể của Đại thái tử Đông Hải.

Bất kể là để Bích Tiêu thu đồ đệ, hay giải cứu Nữ Oa, hắn đương nhiên đều có tính toán của mình.

Trường Phong không biết đại thế có thể thay đổi được hay không, nhưng hắn định bắt đầu thay đổi từ tiểu thế.

Hiệu ứng hồ điệp, hắn vẫn biết rõ.

Một thay đổi nhỏ cũng sẽ dẫn đến những biến đổi to lớn trong tương lai.

Hơn nữa, thân phận Nữ Oa cũng không hề đơn giản, nàng chính là nữ nhi của Địa hoàng Thần Nông.

Nếu nàng không chết, chắc chắn sẽ có liên quan đến khí vận Nhân tộc.

Đây cũng coi như Trường Phong vì Tiệt Giáo, mưu cầu khí vận Nhân tộc.

Ai bảo Tiệt Giáo không có vật trấn áp khí vận chứ.

"Đa tạ sư thúc! " Nữ Oa trong lòng càng thêm vui mừng.

Mấy người lập tức không dừng lại, dẫn theo những Nhân tộc còn sót lại rời khỏi bờ biển.

Long tộc lập tức biết chuyện Đại thái tử Đông Hải bị giết chết.

Sau một hồi điều tra, phát hiện ra là do tán tu Nhân tộc làm, Đông Hải Long Vương lập tức nổi giận trong lòng.

"Thù giết con, không đội trời chung! " Long tộc bọn họ tuy rằng sa sút, nhưng cũng không phải Nhân tộc yếu ớt có thể đối phó.

Ngay lập tức, Đông Hải Long Vương liên lạc với Tứ Hải còn lại, muốn dẫn theo ức vạn thủy tộc càn quét khắp bờ biển Tứ Hải.

Nếu Nhân tộc dám không giao ra hung thủ, bọn họ sẽ nhấn chìm trần địa, khiến toàn bộ Nhân tộc phải đối mặt với tai họa diệt vong.

Thế nhưng, còn chưa đợi Tứ Hải Long Vương tề tựu trần địa,

Đông Hải Long Vương đã xám xịt chạy về Long Cung.

Chỉ vì Hạo Thiên đột nhiên đến thăm, báo cho biết kẻ giết chết Đại thái tử Đông Hải, chính là đệ tử thân truyền của Thánh nhân Thông Thiên Tiệt Giáo.

Dù sao nguyên do sự việc vẫn là Đại thái tử muốn bắt cóc Tam Tiêu tỷ muội, dẫn đến họa sát thân.

Nghe lời này!

Đông Hải Long Vương nào còn dám báo thù.

Đó là môn đồ Thánh nhân, bọn họ ngay cả chọc ghẹo cũng không dám.

Nếu chọc Thánh nhân không vui, e rằng đối phương chỉ cần thở nhẹ một hơi, ức vạn sinh linh Đông Hải của bọn họ đều sẽ tan thành tro bụi.

Đông Hải Long Vương trong lòng sợ hãi, không những không báo thù, mà còn mang theo lễ vật đến xin lỗi.

Đối với chuyện này, mấy người Trường Phong đương nhiên không để trong lòng.

Chính như Quỳnh Tiêu đã nói, Long tộc đã sớm rút khỏi vũ đài Hồng Hoang.

Căn bản không đáng lo ngại.

Chuyện này cũng cứ thế bỏ qua.

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, lại mấy năm trôi qua.

Thần Nông đang bế quan, cuối cùng đã tập hợp tất cả các loại thực vật đã trồng trong những năm qua vào sách.

Đặt tên là Thần Nông Bách Thảo Kinh, và truyền bá trong Nhân

tộc.

Bách Thảo Kinh được truyền bá, khiến Nhân tộc khi gặp phải ôn dịch, thương hàn đều có thể kịp thời ứng phó, giảm thiểu rất nhiều thương vong.

Ngoài ra, Thần Nông còn phát hiện ra ngũ cốc tạp lương.

Dạy con người trồng trọt ngũ cốc, giải quyết rất lớn vấn đề no ấm.

Khiến số lượng Nhân tộc, một lần nữa được mở rộng.

"Trường Phong sư đệ, đã đến lúc phải rời đi rồi sao? " Nhìn trần địa đang hưng thịnh, Quỳnh Tiêu hưng phấn nói.

Thần Nông đã nếm thử bách thảo, còn trước tác Thần Nông Bách Thảo Kinh, hiển nhiên nhiệm vụ phụ tá Thần Nông đã gần như hoàn thành.

Sau Thần Nông, đó chính là cơ duyên của nàng, Quỳnh Tiêu sao có thể không hưng phấn.

"Không sai!

Đã đến lúc phải đi tìm Hiên Viên. " Trường Phong gật đầu, trong mắt cũng mang theo vẻ mong đợi.

Đợi Quỳnh Tiêu thu đồ Hiên Viên xong, Tam Hoàng sẽ toàn bộ nằm trong tay Tiệt Giáo.

Sau đó bốn người không chút do dự, bay thẳng đến bộ lạc Hữu Hùng.

Còn Nữ Oa, thì bị Quỳnh Tiêu để lại ở trần địa.

Hiện tại còn có việc phụ tá Nhân Hoàng, đương nhiên không tiện mang nàng theo bên mình.

“Ha ha!

Phụ tá xong Nhân Hoàng Hiên Viên, chúng ta liền có thể trở về Kim Ngao Đảo rồi! ” Quỳnh Tiêu bay trên không trung, gương mặt thanh tú tràn đầy niềm vui.

Không biết từ lúc nào, bọn họ rời khỏi Kim Ngao Đảo đã hơn một ngàn mấy trăm năm rồi.

Vân Tiêu, Bích Tiêu ở bên cạnh cũng tâm trạng vui vẻ.

Không chỉ vì Tiệt Giáo tụ long được nhiều khí vận, mà thực lực của tỷ muội các nàng cũng sẽ tăng lên rất nhiều.

Trường Phong trong lòng, cũng vô cùng vui vẻ.

Phụ tá xong Nhân Hoàng, hắn liền có thể an tâm trở về Kim Ngao Đảo nằm yên mà trở nên mạnh mẽ.

Bất quá so với Thiên Hoàng, Địa Hoàng trước đó, thời gian phụ tá Nhân Hoàng chắc chắn sẽ dài hơn một chút.

Thiên Địa Nhân Tam Hoàng, Nhân Hoàng mới là người thật sự thống nhất Nhân tộc.

Khiến Nhân tộc có chút danh tiếng giữa thiên địa.

Thiên Hoàng khiến Nhân tộc từ man rợ, nguyên thủy chuyển sang xã hội văn minh một chút, bắt đầu sự truyền thừa của một tộc quần.

Còn Địa Hoàng thì hoàn thiện chất lượng cuộc sống của Nhân tộc.

Hai vị này là cộng chủ Nhân tộc, coi như là lãnh tụ tinh thần, nhưng giữa các bộ lạc Nhân tộc vẫn lấy thủ lĩnh làm tôn.

Phụ tá hai người này, không cần mất quá nhiều thời gian.

Nhưng Hiên Viên thì không giống.

Thân là Nhân Hoàng, thực lực chắc chắn không thể kém.

Cho nên phụ tá Nhân Hoàng, nhiều khả năng là giáo đạo y tu hành.

Cho dù đối phương là một trong Tam Hoàng Nhân tộc, bản thân đã tụ hội khí vận to lớn của Nhân tộc, thời gian cần thiết vẫn sẽ không ít.

Hơn nữa Hiên Viên, không chỉ cần thống nhất Nhân tộc, còn cần tiêu diệt Vu tộc còn sót lại cuối cùng ở Hồng Hoang, thu gom toàn bộ khí vận Nhân tộc.

Dù sao lúc này Xi Vưu, chính là thủ lĩnh bộ lạc Cửu Lê.

Dưới trướng y, không chỉ có Vu tộc, mà còn có không ít Nhân tộc, phân tán rất nhiều khí vận Nhân tộc.

Muốn đánh bại Xi Vưu, Hình Thiên đẳng đại vu, chắc chắn không đơn giản như vậy.

Thấy Tam Tiêu kích động, Trường Phong bình thản nói: "Quỳnh Tiêu sư tỷ, tỷ đừng vui mừng quá sớm, chuyện phụ tá Nhân Hoàng không dễ dàng như vậy đâu. " Nghe vậy Quỳnh Tiêu, ngẩng đầu nhỏ lên, vui vẻ đáp.

"Trường Phong sư đệ, ngươi cứ yên tâm, lát nữa nếu Quảng Thành Tử dám đến, không cần ngươi ra tay. " Rất rõ ràng, Quỳnh Tiêu đã hiểu lầm.

Vân Tiêu tâm tư cẩn mật, đã hiểu ý trong lời Trường Phong.

"Trường Phong sư đệ, có phải đang lo lắng mấy vị Đại vu đó không? " Quỳnh Tiêu đang vui vẻ liền ngẩn ra, vẫn thờ ơ nói: "Chỉ là mấy vị Đại vu còn sót lại thôi mà, chúng ta là môn đồ Thánh nhân, không cần phải lo lắng. " Chỉ dựa vào ba tỷ muội các nàng có lẽ còn kém một chút, nhưng thêm Trường Phong sư đệ thì khác.

Hơn nữa phía sau các nàng, còn có toàn bộ Tiệt Giáo.

Vài vị Đại vu nhỏ bé, không cần phải để trong lòng.

“Vu tộc thì thôi đi, chỉ sợ những Yêu tộc còn sót lại trong thiên địa cũng sẽ nhảy ra. ” Liếc nhìn Quỳnh Tiêu đang dương dương tự đắc, Trường Phong cười nhẹ nói.

Vu Yêu chi chiến, tuy rằng Vu tộc, Yêu tộc đều đã rút khỏi vũ đài Hồng Hoang, nhưng bọn họ chưa từng cam tâm.

Bất kể là Vu tộc, hay Yêu tộc, đều vẫn muốn khôi phục vinh quang năm xưa.

Trường Phong nhớ, trong trận chiến Trục Lộc, mấy vị Yêu thánh còn sót lại của Yêu Đình đều xuất hiện.

Có thể vào thời kỳ đỉnh thịnh của Yêu tộc, đứng trong Thập Đại Yêu thánh của Yêu Đình, hơn nữa còn sống sót sau Đại chiến Vu Yêu, mấy tên đó tuyệt đối đều là cường giả Đại La Kim Tiên.

Rất có khả năng còn là trung hậu kỳ, thậm chí Đại La Kim Tiên viên mãn.

Tam Tiêu đi theo nghe vậy, trong mắt hơi kinh ngạc.

Các nàng tuy chưa từng tham gia Vu Yêu Lượng Kiếp, nhưng về tình hình hai tộc Vu Yêu vẫn rất rõ ràng.

Yêu Hoàng, Đông Hoàng đều đã vẫn lạc, nhưng trong Thập Đại Yêu thánh vẫn còn mấy vị sống sót.

Bạch Trạch đứng đầu Thập Đại Yêu thánh, còn có Phi Liêm, Anh Chiêu, Kế Mông mấy vị.

Cộng thêm một Kôn Bằng Yêu sư ẩn náu ở Bắc Minh.

Nếu những tên này đều xuất hiện, thì không phải là phiền toái bình thường.

Chỉ dựa vào những đệ tử Tiệt Giáo bọn họ, thật sự không thể giải quyết được.

“Vu Yêu là kẻ thù không đội trời chung, chẳng lẽ bọn họ còn kết minh sao? ” Bích Tiêu cau mày, trong mắt mang theo một tia nghi hoặc.

“Cũng không cần quá lo lắng, Nhân tộc đại hưng là đại thế thiên đạo, không ai có thể ngăn cản. ” Liếc nhìn Tam Tiêu, Trường Phong u u nói.

Kẻ ôm mộng thì có, nhưng người hiểu rõ đại thế cũng không ít.

Trường Phong còn nhớ, dưới trướng Hiên Viên còn có không ít kỳ nhân dị sĩ.

Nổi tiếng nhất chính là Ứng Long, còn có hậu nhân Phục Hy là Phong Hậu, và Hạn Nữ Thần Bạt!

Đại thế không thể làm trái.

Vậy sự bại vong của Tiệt Giáo trong Phong Thần có phải là đại thế không?

Đối với điểm này, Trường Phong cũng không rõ.

“Không sai!

Trường Phong sư đệ nói đúng, sau lưng chúng ta còn có Sư tôn, Sư tôn là Thiên Đạo Thánh nhân, ai dám đối đầu với Tiệt Giáo chúng ta. ” Nghĩ lại Quỳnh Tiêu cũng liền hùa theo.

Sau đó bốn người cũng không nói thêm gì nữa, nhanh chóng bay về phía bộ lạc Hữu Hùng.

Khi bọn họ đến nơi, không ngờ Hiên Viên đã xuất thế rồi.

Chuyện Tam Tiêu và Trường Phong phụ tá Thiên Hoàng, Địa Hoàng, đã sớm lưu truyền trong Nhân tộc, Quỳnh Tiêu đương nhiên dễ dàng thu Hiên Viên làm đồ đệ.

So với Phục Hy, Thần Nông, Hiên Viên không chỉ cần giáo cho y

kiến thức trị thế, mà còn cần giáo đạo y tu hành.

Bất quá Hiên Viên này không hổ là nhân tuyển Nhân Hoàng do trời định, tu luyện có thể nói là thần tốc.

Trong Côn Luân Ngọc Hư Cung.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đang giảng đạo cho Mười Hai Kim Tiên cùng Nam Cực Tiên Ông và các đệ tử khác.

Chương 29

Đột nhiên, ngài dừng giảng đạo, mở đôi mắt hỗn độn, tinh mang đan xen.

Khẽ bóp ngón tay tính toán, trong mắt ngài lướt qua một tia vui mừng.

“Quảng Thành Tử! ” “Đệ tử có mặt!

Sư tôn có phân phó gì? ” Quảng Thành Tử mặc đạo bào lưu vân đứng dậy, chắp tay cung kính đáp.

“Ngươi lập tức đến Nhân tộc một chuyến, phụ tá, giáo hóa Nhân Hoàng trị thế, có thể đắc đại công đức. ” Nhìn Quảng Thành Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn trong mắt tràn đầy sự yêu chiều.

Nhiệm vụ giáo hóa Tam Hoàng, quả nhiên có một phần của Xiển Giáo ngài.

Tuy rằng thiếu mất Thiên Hoàng, Địa Hoàng, nhưng Nhân Hoàng cũng không tệ.

Dù sao lấy ‘Nhân’ mà đặt tên, Nhân Hoàng này rất không đơn giản.

“Cẩn tuân sư tôn pháp chỉ! ” Quảng Thành Tử trong lòng vui mừng.

Đại công đức?

Không ngờ chuyện tốt như vậy, lại rơi vào đầu hắn.

Những người còn lại trong điện nghe vậy, đều lộ vẻ ngưỡng mộ.

Chỉ có thể cảm thán bản thân không có phúc duyên tốt như vậy.

Quảng Thành Tử không chần chừ lâu, rất nhanh bay về phía nơi

Nhân tộc sinh sống.

Tuy rằng Nguyên Thủy Thiên Tôn không nói cho hắn Nhân Hoàng là ai, nhưng Quảng Thành Tử thông tuệ cỡ nào.

Nhân Hoàng mà.

Đương nhiên là người hiền tài nhất, xuất chúng nhất trong Nhân tộc.

Bản thân hắn là Nhân tộc Tiên Thiên, chỉ cần hỏi thăm một chút đâu phải chuyện khó khăn.

Đáng tiếc, sau khi đến nơi Nhân tộc sinh sống, Quảng Thành Tử phát hiện sự việc không đơn giản như vậy.

Lúc này giữa các bộ lạc Nhân tộc đều đang công phạt lẫn nhau, thế Nhân Hoàng chưa rõ ràng.

Rất rõ ràng, trong thời gian ngắn hắn không thể tìm ra Nhân Hoàng là ai.

Bất quá Quảng Thành Tử cũng không vội.

Bắt đầu đi lại giữa các bộ lạc Nhân tộc.

Không lâu sau, Quảng Thành Tử đã phát hiện ra mấy vị thủ lĩnh bộ lạc có thế Nhân Hoàng.

Thủ lĩnh Xi Vưu của bộ lạc Cửu Lê ở bờ biển Đông Hải, hậu duệ của cộng chủ Nhân tộc Thần Nông hiện nay, còn có thủ lĩnh Hiên Viên của bộ lạc Hữu Hùng ở phương Bắc.

Sau khi điều tra rõ ràng, Quảng Thành Tử tâm linh phúc chí, đã hiểu rõ Hiên Viên nên là Nhân Hoàng.

Và hắn phụ tá Hiên Viên, vừa phải giúp y đánh bại Xi Vưu.

Quảng Thành Tử trong lòng đại hỷ, vội vàng chạy đến bộ lạc Hữu

Hùng ở phương Bắc.

Lúc này, trong bộ lạc Hữu Hùng.

Quỳnh Tiêu mặt đầy nghi hoặc nhìn Trường Phong.

Thu đồ Hiên Viên đã mấy năm rồi, tên Quảng Thành Tử kia vậy mà vẫn chưa đến.

Nàng ban đầu còn nghĩ tên này xuất hiện thì có nên ra tay không, nhưng giờ Hiên Viên đã làm thủ lĩnh bộ lạc Hữu Hùng, hắn vẫn chưa xuất hiện.

"Có lẽ đến hơi muộn thôi. " Trường Phong trong lòng cũng có chút nghi hoặc.

Đáng tiếc, hắn chỉ biết Quảng Thành Tử thu đồ Hiên Viên, chứ không biết cụ thể là khi nào.

Hiện tại Hiên Viên đã mười bốn mười lăm tuổi, tuy chưa lớn lắm nhưng cũng không còn nhỏ nữa.

Vân Tiêu, Bích Tiêu ở bên cạnh thì thờ ơ.

Không đến thì càng tốt, đỡ phải xảy ra biến cố gì.

Mấy người đang nói chuyện, bỗng nhiên từ xa một đạo cầu vồng dài xuyên trời xẹt qua.

Lưu quang tiêu tán, hóa thành một lão giả mặc đạo bào lưu vân, chính là Quảng Thành Tử đang vội vã chạy đến.

Liếc nhìn bộ lạc Hữu Hùng giàu có, Quảng Thành Tử thần sắc hài lòng.

Tộc nhân an cư lạc nghiệp, trăm họ đều vui vẻ, hiển nhiên Hiên Viên là một thủ lĩnh hiền minh.

"Thủ lĩnh Hiên Viên bộ lạc Hữu Hùng ở đâu? " Quảng Thành Tử

trong lòng vui mừng, cuồn cuộn đạo âm truyền ra ngoài.

Âm thanh không lớn, nhưng vang vọng khắp bộ lạc Hữu Hùng.

Động tĩnh như vậy, đương nhiên khiến mọi người trong bộ lạc Hữu Hùng đều kinh ngạc nghi ngờ.

Khi phát hiện ra Quảng Thành Tử đang đứng trên không trung, đều lớn tiếng hô thần tiên.

Không ít dân chúng, còn quỳ sụp xuống đất, miệng ca tụng.

Tam Tiêu mấy người đang ngồi trong một cung điện nhìn nhau, trong mắt lướt qua một tia kỳ quái.

Tên này định quảng bá rầm rộ đây mà.

Chỉ là lúc này Quỳnh Tiêu đã thu Hiên Viên làm đồ đệ, đương nhiên sẽ không để Quảng Thành Tử ở đây ba hoa.

Bốn người không chút do dự, bay vút lên.

Quảng Thành Tử đang trong lòng mong đợi, thấy Tam Tiêu xuất hiện, sắc mặt liền ngẩn ra.

Có chút không kịp phản ứng.

Nhưng ngay lập tức, một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu.

“Tam Tiêu mấy vị sư muội, các ngươi ở đây làm gì? ” Quảng Thành Tử cau mày hỏi.

Thân là người đứng đầu Mười Hai Kim Tiên, lại được Nguyên Thủy Thiên Tôn yêu mến sâu sắc, Quảng Thành Tử tự nhiên xưng mình là sư huynh.

Còn Trường Phong ở bên cạnh, tự động bị hắn bỏ qua.

Dù sao hắn cũng biết mấy vị đệ tử thân truyền của Thông Thiên Giáo Chủ, không hề có Trường Phong.

Không phải đệ tử thân truyền, đương nhiên không thể lọt vào mắt hắn.

Quỳnh Tiêu cười khẽ, vội vàng đáp: "Chúng ta ở đây phụ tá Nhân Hoàng, không biết Quảng Thành Tử sư đệ đến đây vì lẽ gì? " Nghe vậy Quảng Thành Tử, sắc mặt lập tức đại biến.

Không phải vì cách xưng hô của Quỳnh Tiêu, mà là mấy người này đúng như hắn nghĩ.

Cũng là đến phụ tá Nhân Hoàng.

Rõ ràng đây là cơ duyên của hắn.

"Hoang đường!

Ta vâng lệnh Sư tôn đến phụ tá Nhân Hoàng, các ngươi vì sao lại cướp cơ duyên của ta? " Quảng Thành Tử mặt trầm xuống, sắc mặt vô cùng khó coi.

Đây là lời Sư tôn Nguyên Thủy Thiên Tôn nói, đương nhiên sẽ không có sai sót.

Phụ tá Nhân Hoàng là có đại công đức.

Nói không chừng hắn có thể mượn công đức này, mà bước vào cảnh giới Đại La.

Quảng Thành Tử căn bản không nghĩ sẽ có người đến cướp đoạt.

Người thường thì thôi đi, đối phương lại cũng là môn đồ Thánh nhân.

Quan trọng là thực lực còn mạnh hơn hắn!

Số lượng cũng nhiều hơn hắn!

Giờ phải làm sao đây?

"Quảng Thành Tử sư đệ, chúng ta cũng vâng lệnh Sư tôn mà đến,

ngươi vẫn nên trở về đi! ” Vân Tiêu đứng trên không trung, cũng bình thản mở miệng.

Có thể không động thủ đương nhiên là tốt nhất.

Vân Tiêu mấy người không nói thêm gì nữa, từng người một bình tĩnh nhìn hắn.

Quảng Thành Tử sắc mặt biến đổi liên tục, hai tay trong đạo bào đều run rẩy.

Rõ ràng đây là cơ duyên của hắn, nhưng đối phương lại đến sớm hơn hắn.

Bản thân hắn đứng về lý cũng không vững!

Nhưng cơ duyên như vậy, làm sao có thể dễ dàng bỏ qua.

Nếu không phải kỹ năng không bằng người, hắn đã trực tiếp ra tay rồi.

Trong lòng vướng mắc nửa ngày, Quảng Thành Tử cuối cùng vẫn không dám động thủ.

Mặt xanh lè, quay người rời đi.

Còn chưa kịp ra oai, đã xám xịt bỏ đi.

“Hừ hừ!

Cứ tưởng phải đánh một trận chứ? ” Nhìn Quảng Thành Tử rời đi, Quỳnh Tiêu lầm bầm.

“Ngươi nha!

Chỉ biết đánh đánh đánh, tìm lúc nào đó mau chóng bước vào cảnh giới Đại La, đến lúc đó mượn công đức còn có thể tiến thêm một tầng nữa. ” Bích Tiêu vươn ngón tay ngọc điểm vào trán Quỳnh Tiêu, dịu giọng nói.

Quỳnh Tiêu lầm bầm một tiếng, nhưng cũng đành chịu.

Nàng đương nhiên muốn bước vào Đại La.

Nhưng đây là một trở ngại lớn, nào có dễ dàng như vậy.

“Quảng Thành Tử đứng đầu Mười Hai Kim Tiên mà cũng chỉ Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, quả nhiên hoàn toàn không phải đối thủ của Tiệt Giáo. ” Nhìn Quảng Thành Tử đi xa, Trường Phong trong lòng cảm khái.

Nếu không có một sư phụ bao che, trong trận Phong Thần chi chiến, Mười Hai Kim Tiên e rằng sẽ đồng loạt lên bảng phong thần.

Theo sự rời đi của Quảng Thành Tử, bộ lạc Hữu Hùng lại một lần nữa khôi phục sự yên bình.

Còn Quảng Thành Tử xám xịt, cũng đã trở về Côn Luân Sơn Ngọc Hư Cung.

“Quảng Thành Tử, ngươi không phải xuống núi phụ tá Nhân Hoàng sao, sao lại nhanh như vậy đã trở về?

Chẳng lẽ gặp khó khăn gì rồi? ” Thấy Quảng Thành Tử sắc mặt khó coi, Nguyên Thủy Thiên Tôn bình thản hỏi.

Việc quan trọng nhất của phụ tá Nhân Hoàng, chính là giúp y thống nhất Nhân tộc.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng biết đối thủ mà Quảng Thành Tử sắp gặp phải.

“Sư tôn, đệ tử vô năng, đã phụ sự ủy thác của Sư tôn. ” “Cơ duyên phụ tá Nhân Hoàng, đã bị người khác cướp mất. ” Quảng Thành Tử “phịch” một tiếng quỳ xuống đất, bi thương nói.

Công đức to lớn như vậy, vậy mà cứ thế vuột khỏi tay hắn.

Hắn làm sao có thể cam tâm!

“Hả? ” “Bản tôn tính ra đó là cơ duyên của ngươi, ai dám cướp? ” Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt trầm xuống, quát nhẹ.

Quảng Thành Tử lập tức không chần chừ, kể lại từng chuyện sau khi xuống núi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đang ngồi trên bồ đoàn phía trên, cũng bóp ngón tay tính toán, đã biết Tam Tiêu mấy người đã đến bộ lạc Hữu Hùng từ mấy năm trước.

Còn Quảng Thành Tử xuống núi mấy năm, bây giờ mới tìm được Nhân Hoàng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt hơi trầm xuống, bình thản liếc nhìn Quảng Thành Tử, “Uổng cho ngươi là Đại sư huynh Xiển Giáo, chuyện nhỏ này cũng không làm được, phạt ngươi đến hậu sơn diện bích một ngàn năm. ” “Cẩn tuân sư tôn pháp chỉ! ” Quảng Thành Tử trong lòng cay đắng, chỉ có thể gật đầu lui xuống.

Rõ ràng là cơ duyên của mình, mới cách mấy năm, không ngờ lại bị Sư tôn trừng phạt.

Nghĩ đến mấy đạo thân ảnh kia, trong lòng không khỏi dấy lên một tia oán hận.

Chương 30

Nguyên Thủy Thiên Tôn ngồi trên ghế trên, không nói gì, trong mắt lóe lên sự khó hiểu.

Quảng Thành Tử tuy đến muộn mấy năm, nhưng ngài cảm nhận được đại thế thiên đạo, rõ ràng đây là cơ duyên của Quảng Thành Tử.

Vì sao lại bị Tam Tiêu đoạt được?

Đáng tiếc giờ đang trong giai đoạn giáo hóa Tam Hoàng, ngài cũng không thể nhìn rõ cụ thể.

Nghĩ đến cơ duyên như vậy lại bị bọn hậu bối thấp kém, trứng nở của Tiệt Giáo cướp mất, Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng liền một trận không vui.

Đáng tiếc sự đã thành, ngài cũng không còn cách nào.

Dưới sự phụ tá của Quỳnh Tiêu mấy người, bộ lạc Hữu Hùng dần dần mở rộng, Hiên Viên cũng danh tiếng vang dội.

Lúc này Nhân tộc đã thành trần địa.

Thần Nông triệu tập đông đảo trưởng lão đến nghị sự, bàn bạc chuyện người kế nhiệm cộng chủ Nhân tộc tiếp theo.

“Cộng chủ, ta thấy Xi Vưu bộ lạc Cửu Lê không tệ, y dũng mãnh thiện chiến, có thể dễ dàng chống đỡ được sự tấn công của dã thú. ” “Ta cũng chọn Xi Vưu, dân chúng bộ lạc y hiếu chiến, chắc chắn có thể bảo vệ Nhân tộc tốt hơn. ” “Đúng vậy, nghe nói dưới trướng y có tám mươi mốt huynh đệ, từng người đều dũng cảm mưu trí, là ứng cử viên không hai cho cộng chủ tiếp theo. ” “Không sai!

Xi Vưu chắc chắn là cộng chủ Nhân tộc do trời định. ” Nghe vậy Thần Nông gật đầu, nhưng luôn cảm thấy còn thiếu chút gì đó.

Lúc này, có người đưa ra ý kiến khác.

"Cộng chủ, thật ra Hiên Viên thị bộ lạc Hữu Hùng, cũng không kém gì Xi Vưu. " "Nghe nói Hiên Viên bộ lạc Hữu Hùng kia, còn bái nhập môn hạ của tiên nhân, được tiên nhân chỉ điểm, đã trị lý bộ lạc Hữu Hùng đâu ra đấy, dân chúng an cư lạc nghiệp. " "Hơn nữa so với sự hiếu chiến của Xi Vưu, ta nghe nói Hiên Viên còn bình dị gần gũi hơn, uy vọng cực cao. " "Quan trọng nhất là, Hiên Viên sẽ nghĩ cho dân chúng, nhưng Xi Vưu liên miên chinh chiến, tấn công không ít bộ lạc, dẫn đến dân chúng quanh năm sống trong cảnh nước sôi lửa bỏng. " "À đúng rồi, sư tôn của Hiên Viên thị kia, chính là đệ tử thân truyền Quỳnh Tiêu của Thánh nhân Tiệt Giáo. " Nghe vậy Thần Nông, thần sắc khẽ biến.

Cuối cùng ngài cũng hiểu ra thiếu sót là gì.

Sư tôn của ngài, và mấy vị tiên nhân kia.

Vân Tiêu phụ tá Thiên Hoàng Phục Hy, Bích Tiêu phụ tá ngài, giờ đây Quỳnh Tiêu phụ tá Hiên Viên.

Không nghi ngờ gì, Hiên Viên thị chắc chắn là cộng chủ Nhân tộc tiếp theo.

Nghĩ đến đây, Thần Nông đã định truyền ngôi cộng chủ Nhân tộc cho Hiên Viên.

Thời gian chậm rãi trôi!

Thần Nông cảm thấy thời cơ đã đến, tại Nhân tộc đô thành cử hành đại điển nhường ngôi, cộng chủ Nhân tộc mới là Hiên Viên thị đức tài kiêm bị.

Nơi quen thuộc, chỉ là hơn trăm năm trôi qua, trần địa trở nên càng thêm náo nhiệt, phồn vinh.

Mỗi người đi trong thành, trên mặt đều nở nụ cười.

“Nhị tỷ!

Cơ duyên lớn của tỷ đã đến rồi! ” Quỳnh Tiêu đứng trên không trung, cười hì hì nhìn Bích Tiêu ở bên cạnh.

Đại điển nhường ngôi một khi hoàn thành, Thần Nông quy vị, tự có công đức giáng xuống.

Chuyện Bích Tiêu phụ tá Địa Hoàng, cũng coi như đã hoàn toàn kết thúc.

Bích Tiêu mỉm cười, trong mắt cũng đầy mong đợi.

Đại tỷ Vân Tiêu nhờ công đức phụ tá Thiên Hoàng, đã thành công đột phá một tiểu cảnh giới.

Nàng nghĩ mình chắc cũng sắp rồi.

Đại La Kim Tiên trung kỳ, cho dù là trong số các đệ tử thân truyền, cũng coi như đứng hàng đầu.

Dường như nghĩ đến điều gì, Quỳnh Tiêu đột nhiên hỏi: “Đúng rồi!

Trường Phong sư đệ, giờ Hiên Viên sắp trở thành cộng chủ Nhân tộc, vì sao hai tộc Vu Yêu vẫn chưa nhảy ra? ” Phụ tá Nhân Hoàng là nhiệm vụ của nàng, Quỳnh Tiêu trong lòng vẫn vô cùng quan tâm.

“Lát nữa ngươi sẽ biết thôi. ” Nhìn quanh một lượt, Trường Phong thần bí nói.

“Hừ hừ! ” Thấy Trường Phong lại bày trò bí ẩn, Quỳnh Tiêu cố tình bĩu cái mũi thanh tú tỏ vẻ giận dỗi.

Đối với vị Trường Phong sư đệ này, các nàng càng tiếp xúc, càng cảm thấy hắn thần bí.

Sau đó mấy người không nói thêm gì nữa, yên lặng chờ đại điển nhường ngôi bắt đầu.

Quy trình phức tạp, rườm rà hơn trước, nhưng trên mặt mỗi người dân trần địa vẫn không hề có chút sốt ruột nào.

Tuy rằng bọn họ thuộc các bộ lạc khác nhau, dĩ nhiên còn có thể từng có tranh chấp.

Nhưng trong Nhân tộc đô thành, mỗi người đều giữ lòng kính sợ.

Bởi vì nơi đây là thánh địa của Nhân tộc!

Gần một ngày trời, toàn bộ đại điển nhường ngôi mới kết thúc.

Hiên Viên thị bộ lạc Hữu Hùng trở thành cộng chủ Nhân tộc mới, đồng thời chấp chưởng Nhân tộc chí bảo Không Động Ấn.

Trời giáng tường thụy, vạn dặm thơm lừng, một cỗ khí huyền hoàng từ Cửu Thiên giáng xuống.

Bảy thành công đức nhập vào thể nội Thần Nông, khiến tu vi của ngài đại tăng.

Một thành công đức quán nhập vào Nhân tộc chí bảo Không Động Ấn.

Hai thành cuối cùng, toàn bộ nhập vào thể nội Bích Tiêu.

Nhờ hai thành công đức đó, Bích Tiêu vốn là Đại La Kim Tiên sơ kỳ, đã thành công bước vào Đại La Kim Tiên trung kỳ.

“Chúc mừng!

Nhị tỷ! ” “Chúc mừng sư tỷ! ” Trường Phong ba người liên tục cung chúc, trên mặt mang theo niềm vui.

Bích Tiêu cũng mày râu hớn hở.

Nhiệm vụ phụ tá Địa Hoàng, cuối cùng cũng viên mãn kết thúc.

Lần nhường ngôi này không có Thánh nhân dụ chỉ giáng xuống, nhưng ngoài Cửu Thiên, lại có một cỗ Cửu Long Trầm Hương Liễn

bay đến.

Chính là vật Thiên Hoàng Phục Hy đã cưỡi đi khi xưa!

Thần Nông tâm lĩnh thần hội, cưỡi Cửu Long Trầm Hương Liễn bay lên trời, đến Hỏa Vân Động trấn áp khí vận Nhân tộc.

Nhân tộc trần địa náo nhiệt sôi động, còn lúc này trong bộ lạc Cửu Lê ở bờ biển Đông Hải.

Một thân ảnh khôi ngô, vội vàng chạy vào một đại điện đơn sơ.

Trong điện có không ít thân ảnh đang ngồi, nhưng không ngoại lệ, từng người đều thân hình khôi ngô.

Chỉ là tướng mạo của nhiều thân ảnh có chút kỳ lạ.

Tuy rằng đại thể nhìn qua giống con người, nhưng không ít có vẻ mặt hung tợn, đầu đồng mặt sắt, hơn nữa có vài người bốn tay ba chân.

“Đại ca!

Đại ca!

Không ổn rồi! ” Tiếng ồn ào, vang vọng trong điện.

Xi Vưu đang ngồi ghế trên, thấy người đến, vội vàng đứng dậy hỏi: “Ngân Linh Tử, đã điều tra rõ chưa? ” Người đến chắp tay, nhanh chóng đáp: “Đại ca, Thần Nông đã ở trần địa truyền ngôi cộng chủ Nhân tộc cho Hiên Viên của bộ lạc Hữu Hùng rồi. ” “Đáng ghét!

Ta từ bỏ thân phận Đại vu, ủy thân Nhân tộc, nay lại còn phát triển bộ lạc Cửu Lê lớn mạnh như vậy, dưới trướng có hơn trăm bộ lạc, Thần Nông kia vậy mà lại truyền cộng chủ Nhân tộc cho Hiên Viên. ” Xi Vưu dậm chân một cái, mặt đất dưới chân nứt toác, tiếng gào thét chói tai.

“Đại ca!

Đánh hắn ta đi! ” “Cộng chủ Nhân tộc gì chứ?

Chúng ta cướp lại là được. ” “Hiên Viên thị nhỏ bé, sao có thể là đối thủ của nam nhi Cửu Lê chúng ta. ” “Đại ca!

Phát binh đi, Thần Nông kia không biết tốt xấu như vậy, trước tiên tiêu diệt bộ lạc Viêm Đế của hắn, sau đó bắc tiến diệt bộ lạc Hữu Hùng kia. ” “Đúng!

Nam nhi Cửu Lê chúng ta dũng mãnh phi phàm, sao bọn chúng có thể sánh bằng. ” “Không sai!

Diệt bộ lạc Hữu Hùng kia, Đại ca muốn làm cộng chủ Nhân tộc chẳng phải là chuyện một câu nói sao. ” Xi Vưu trong lòng bạo nộ, vô số thân ảnh đang ngồi trong điện, cũng từng người một lớn tiếng gào thét, mặt đầy giận dữ.

Bọn họ là tám mươi mốt huynh đệ của Xi Vưu, cũng là thủ lĩnh của tám mươi mốt bộ lạc dưới trướng bộ lạc Cửu Lê.

Bọn họ không phải Nhân tộc thuần túy, mà là Nhân Vu hỗn huyết.

Không chỉ có thể phách cường tráng của Vu tộc, mà còn có nguyên thần mà Vu tộc không hề có.

So với Nhân tộc bình thường, yếu ớt, bọn họ mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Liếc nhìn các huynh đệ đang gào thét trong điện, Xi Vưu vội vàng ra hiệu cho bọn họ im lặng.

Mấy huynh đệ này của y, kế thừa thể phách cường tráng của Vu tộc, đồng thời cũng giữ lại tính cách hiếu chiến của Vu tộc.

Nhưng Xi Vưu hiểu rõ, chỉ dựa vào đánh thì chắc chắn không được.

Chẳng thấy Mười Hai Tổ Vu cường hãn cỡ nào, cuối cùng chẳng

phải cũng lần lượt vẫn lạc sao.

Đôi khi, vẫn phải động não một chút.

Thấy hành động của Xi Vưu, mọi người trong điện đều im lặng.

Xi Vưu mặt trầm xuống ngồi xuống, nhìn sang Hình Thiên ở bên cạnh.

Một vị Đại vu khác trong bộ lạc Cửu Lê!

"Hình Thiên, ngươi có ý kiến gì? " Hình Thiên cao gần ba trượng, gãi đầu chất phác đáp: "Ta nghe lời Đại ca, Đại ca nói đánh ai thì đánh nấy! " Nghe câu trả lời của đối phương, khóe miệng Xi Vưu giật giật.

Toàn là một đám đầu óc chỉ biết đánh đấm thôi.

Xi Vưu trong lòng buồn bực, không khỏi nghĩ đến một vị Đại vu khác của Vu tộc, Cửu Phượng.

Một số ít người thông minh trong Vu tộc.

Đáng tiếc lý niệm của bọn họ không giống nhau.

"Báo! " Đúng lúc Xi Vưu đang cảm khái, đột nhiên bên ngoài truyền đến một tiếng.

Thấy binh lính đang chạy vào, Xi Vưu cau mày hỏi: "Chuyện gì? " "Khải bẩm thủ lĩnh, bên ngoài có kẻ tự xưng là Phi Liêm cầu kiến. " Binh lính quỳ một gối xuống đất, nhanh chóng đáp.

"Phi Liêm?

Tên yêu quỷ này dám đến đây, ta đi chém hắn! " Xi Vưu còn chưa kịp nói gì, Hình Thiên đang ngồi ngây ngô ở bên cạnh "xoạch" một tiếng đứng dậy.

Đối với Phi Liêm, y đương nhiên rất rõ.

Một trong Thập Đại Yêu thánh của Yêu Đình năm xưa.

Là đối thủ cũ của bọn họ.

Tuy rằng Vu Yêu Lượng Kiếp đã qua, nhưng Vu tộc bọn họ đối với Yêu tộc vẫn không có chút thiện cảm nào.

Giờ đây Phi Liêm dám xuất hiện trong bộ lạc Cửu Lê này, chẳng phải là tìm chết sao.

Hình Thiên gầm lớn, vác cây cán thích của mình lên, liền muốn lao ra đại điện.

Chương 31

So với Hình Thiên, những thủ lĩnh bộ lạc khác trong điện thì chỉ lộ vẻ kinh ngạc.

Bọn họ tuy thuộc Nhân Vu hỗn huyết, nhưng chưa từng trải qua Vu Yêu chi chiến.

Khá nhiều người, thậm chí không biết Phi Liêm là ai.

“Hình Thiên!

Bình tĩnh chút! ” Thấy Hình Thiên một tay cầm búa, một tay cầm khiên muốn lao ra ngoài, Xi Vưu vội vàng gọi y lại.

“Đại ca!

Tên yêu quỷ Phi Liêm này trong Vu Yêu chi chiến đã giết không ít Vu tộc chúng ta, giờ hắn tự dâng mình đến tận cửa, vừa hay chém hắn tế nồi. ” Hình Thiên giơ cao cây búa khổng lồ trong tay, toàn thân chiến ý hừng hực.

Phi Liêm thân là Yêu thánh năm xưa, nếu tế nồi ăn thì chắc chắn có thể khiến thực lực bọn họ tăng mạnh.

Đối mặt với Hình Thiên đột nhiên bạo táo, Xi Vưu không khỏi ngữ trọng tâm trường nói: “Hiện nay đã không còn như trước, tuyệt đối đừng nóng nảy, trước tiên cứ để tên đó vào xem hắn muốn nói gì đã? ” “Được!

Ta nghe lời Đại ca! ” Hình Thiên cũng biết mình có chút xung động, dù sao tên yêu quỷ kia cũng không thể ngu ngốc đến mức tự dâng mình đến cửa.

Hình Thiên lầm bầm chửi mấy tiếng, đành hậm hực ngồi xuống bên cạnh.

Dưới sự ra hiệu của Xi Vưu, tên binh lính kia nhanh chóng chạy ra ngoài.

Một lát sau liền dẫn một nam tử gầy gò tinh quái đi vào.

Ngoại hình nhìn qua không khác gì Nhân tộc, chỉ là trong đôi mắt ẩn hiện tinh quang.

Nhìn quanh những người trong điện, Phi Liêm không hề sợ hãi.

"Phi Liêm ra mắt thủ lĩnh Xi Vưu bộ lạc Cửu Lê! " Phi Liêm đứng trong điện, chắp tay, mỉm cười nói.

"Hỗn xược!

Thấy thủ lĩnh của chúng ta mà còn không quỳ xuống! " Thấy Phi Liêm đứng nói chuyện, có người lớn tiếng quát.

Những người xung quanh, cũng từng người một lộ ra hung quang.

Hình Thiên đang ngồi trong điện càng như vậy, đôi mắt trợn trừng, nhìn chằm chằm Phi Liêm.

Nếu không phải vừa nãy Xi Vưu đã lên tiếng, y giờ đã muốn một búa chém chết tên này rồi.

Đối mặt với tiếng la hét xung quanh, Phi Liêm không hề sợ hãi, thần sắc bình thản.

Có thể trở thành một trong Thập Đại Yêu thánh của Yêu Đình, lại còn sống sót đến bây giờ, Phi Liêm đương nhiên phi thường.

Hơn nữa trong lời nói vừa rồi, đã ẩn chứa huyền cơ khác.

Xi Vưu ngồi ghế trên, khẽ vung tay áo, ngăn những người đang kích động lại, bình thản đáp: "Ngươi đến bộ lạc Cửu Lê của ta có việc gì? " Chém Phi Liêm ư?

Xi Vưu đương nhiên muốn!

Hơn nữa ý nghĩ này, không hề kém Hình Thiên chút nào.

Chỉ là hắn hiện tại hiểu rõ, làm lớn mạnh Vu tộc mới là chuyện quan trọng nhất.

Lúc này cộng chủ Nhân tộc mới là mục tiêu.

"Giúp ngươi mưu đoạt khí vận Nhân tộc. " Phi Liêm khẽ cười, kiêu ngạo nói.

"Hừ! " Nghe vậy Xi Vưu, lại lạnh lùng hừ một tiếng.

Trong mắt, lóe lên sát cơ.

Hắn muốn khôi phục Vu tộc, Phi Liêm há chẳng muốn trọng kiến Yêu Đình.

Tuy rằng sau Vu Yêu chi chiến không còn tiếp xúc, nhưng đối với những việc tên này làm gần đây, Xi Vưu vẫn rất rõ ràng.

Giả mạo thần tiên, khắp nơi lừa gạt các bộ lạc Nhân tộc.

Hành động như vậy, chẳng phải là để thâu tóm khí vận Nhân tộc sao.

Những người trong điện xung quanh, cũng từng người một lộ vẻ hung quang.

Hình Thiên vốn đang ngồi, "loảng xoảng" một tiếng trực tiếp đứng dậy.

Cây búa trên tay, tỏa ra sát khí nồng đậm.

Chỉ cần Xi Vưu ra lệnh, y liền muốn xẻ thịt tên yêu quỷ này.

"Lúc này khí vận Nhân tộc đang thịnh, ngươi cho dù có đoạt được vị trí cộng chủ thì sao chứ? " Đối mặt với cảnh tượng xung quanh, Phi Liêm không hề sợ hãi.

Lời nói của Phi Liêm, khiến sắc mặt Xi Vưu trầm xuống.

Trải qua Vu Yêu Lượng Kiếp, hắn đương nhiên hiểu rõ tầm quan trọng của khí vận.

Nhưng thứ này vô hình vô chất, căn bản không thể nắm bắt được.

Đây cũng là lý do vì sao hắn thành lập bộ lạc Cửu Lê, lại còn đề xướng rộng rãi mối quan hệ Nhân Vu thông hôn.

Hắn định mưu đoạt khí vận Nhân tộc.

Mà cách trực tiếp nhất để mưu đoạt khí vận Nhân tộc, đương nhiên là đoạt được vị trí cộng chủ Nhân tộc.

Nhưng giờ đây Thần Nông đã truyền ngôi cho Hiên Viên, cho dù hắn cuối cùng thắng lợi, e rằng cũng danh bất chính ngôn bất thuận.

Đây mới là điều khiến Xi Vưu đau đầu nhất.

Dù sao chỉ dựa vào sức mạnh Nhân tộc, làm sao có thể là đối thủ của bộ lạc Cửu Lê của hắn.

Cho dù có thêm những Nhân tộc Tiên Thiên kia, cũng không thể ngăn cản phong mang của các vị Đại vu bọn họ.

Chậm rãi xoay người, liếc nhìn những người xung quanh, đặc biệt là Hình Thiên ở gần đó, Phi Liêm mặt trầm xuống nói: “Xi Vưu!

Không để khí vận Nhân tộc suy thoái, ngươi và ta đều không có cơ hội. ” Lời nói bình thản của Phi Liêm, tràn đầy tự tin.

Đây là lý do mà Xi Vưu không thể từ chối.

“Ngươi có kế hoạch gì? ” Xi Vưu thu lại sát khí trên người, cau mày hỏi.

Hắn quả thật không thể từ chối.

Nhưng Phi Liêm ngoài việc giúp hắn, cũng không còn lựa chọn nào khác.

“Đồng thất thao qua, phân hóa khí vận Nhân tộc. ” Phi Liêm khoanh tay đứng, kiêu ngạo đáp.

Xi Vưu không nói gì, không hề lay động.

Mọi người trong điện đương nhiên cũng không lên tiếng, chỉ là từng người một hô hấp càng thêm nặng nề.

Đó là phản ứng kìm nén sự xung động. `【Mấy tên Vu tộc này, quả nhiên phần lớn vẫn không có não. 】` Thấy phản ứng của mọi người trong điện, Phi Liêm khinh thường trong lòng.

Nhưng vẫn nhanh chóng nói: “Thần Nông đã truyền ngôi cho Hiên Viên, nhưng hậu bối của Thần Nông, Khương Du Võng thủ lĩnh bộ lạc Viêm Đế hiện nay lại không cam tâm, có thể khiến y công phạt bộ lạc Hữu Hùng. ” “Một là khiến Nhân tộc tự tàn sát lẫn nhau, hai là có thể làm suy yếu uy vọng của cộng chủ trong Nhân tộc. ” Xi Vưu ngồi ghế trên nghe vậy, không kìm được trong lòng hô lên một tiếng ‘tốt’.

Kế sách này có thể nói là nhất tiễn hạ song điêu.

Một bên là hậu duệ của cộng chủ cũ, một bên là cộng chủ đương kim.

Hai bộ lạc giao chiến, hắn có thể ngồi xem, lại còn tạo tiền đề cho việc công đánh bộ lạc Hữu Hùng.

Thế nhưng, hắn vẫn tỏ ra bình tĩnh.

Dù sao lúc này hắn, không chỉ là Đại vu, mà còn là thủ lĩnh Xi Vưu của bộ lạc Cửu Lê.

Thân là một kẻ nắm quyền, đương nhiên phải làm được hỉ nộ bất hình vu sắc.

Xi Vưu tuy sắc mặt bình tĩnh, nhưng tinh quang lóe lên trong mắt hắn đã bị Phi Liêm nắm bắt được.

Thấy đối phương như vậy, Phi Liêm trong lòng chỉ cười khẽ.

Mấy tên Vu tộc này dù thông minh đến mấy thì sao chứ, xuất phát điểm vẫn còn quá thấp.

"Ngươi có cách nào? " Xi Vưu không nói lời thừa, trực tiếp hỏi.

"Cứ giao cho ta là được! " Phi Liêm không giải thích, chỉ kiêu ngạo đáp.

Nheo mắt lại, Phi Liêm cẩn thận đánh giá Xi Vưu một lượt, Xi Vưu bình thản đáp: "Được! " "Thủ lĩnh cứ chờ tin vui là được. " Nói đoạn Phi Liêm, lại một lần nữa nhìn quanh, quay người đi ra ngoài điện.

Thấy Phi Liêm cứ thế nghênh ngang đi ra ngoài, Hình Thiên "xoạch" một tiếng lại đứng dậy.

Trừng đôi mắt to bằng chuông đồng nhìn Xi Vưu.

Những người còn lại trong điện, cũng từng người một nhìn sang.

"Đại ca! " Thấy Phi Liêm sắp đi ra ngoài, Hình Thiên không kìm được lớn tiếng gọi một tiếng.

"Được rồi!

Chuyện này trọng đại, ngươi đừng nóng nảy! " Liếc nhìn Hình Thiên đang bực bội, Xi Vưu trịnh trọng nói.

Ý kiến của Phi Liêm này, đúng là hợp lòng hắn.

Xi Vưu thật sự không thể từ chối.

Nghe vậy Hình Thiên, sắc mặt biến đổi liên tục, cuối cùng chỉ có thể đập mạnh cây cán thích trong tay xuống đất.

Một búa một khiên đập ra hai cái hố lớn, chấn động cả đại điện rung chuyển lắc lư.

Cuối cùng lại hậm hực đi ra ngoài điện, cũng không thèm để ý đến binh khí của mình.

Y muốn đi tìm Tướng Liễu, cùng nhau khuyên can Xi Vưu.

"Hừ! " Nhìn Phi Liêm rời đi, Xi Vưu cũng lạnh lùng hừ một tiếng.

Đối phương xem hắn là thương mà dùng, hắn há chẳng cũng vậy sao.

So với Yêu tộc, hắn có ưu thế hơn.

Dù sao suốt ngần ấy năm, hắn gần như đã tẩy sạch dấu hiệu Vu tộc trên người.

Rất nhiều bộ lạc chỉ biết thủ lĩnh Xi Vưu của bộ lạc Cửu Lê, chứ không biết hắn còn là Đại vu.

Cho dù khí vận Nhân tộc suy giảm, kẻ có khả năng tranh đoạt duy nhất chỉ có Vu tộc bọn họ.

Còn về Yêu tộc, bất quá cũng chỉ là công dã tràng mà thôi.

Lúc này, cứ chờ Phi Liêm hành sự là được.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Trường Phong và những người khác trở về bộ lạc Hữu Hùng, vẫn như trước giáo đạo Hiên Viên tu hành.

Ngày hôm đó!

Trường Phong đang đấu địa chủ với Vân Tiêu, Bích Tiêu, thì thấy Quỳnh Tiêu vội vã chạy đến.

"Quỳnh Tiêu sư tỷ, tỷ không phải đang giáo đạo Hiên Viên tu hành sao, sao lại nhanh vậy đã trở về? " Trường Phong không ngẩng đầu, kỳ lạ hỏi.

"Đánh nhau rồi! " Quỳnh Tiêu bay đến, bĩu môi nói.

Nhưng trong lời nói, lại mang theo một tia nghi hoặc.

“Bộ lạc Cửu Lê đánh đến rồi sao? ” Vân Tiêu khẽ ngẩng đầu nhìn lại.

Chương 32

Bích Tiêu, Trường Phong ở bên cạnh cũng vậy.

“Không phải!

Là bộ lạc Viêm Đế đánh đến rồi, Hiên Viên đã ra nghênh địch. ” Đối mặt với ánh mắt của ba người, Quỳnh Tiêu cau mày đáp.

“Bộ lạc Viêm Đế?

Đó chẳng phải là bộ lạc của Thần Nông đệ tử Nhị muội sao? ” Vân Tiêu lầm bầm một tiếng, trong mắt mang theo sự khó hiểu.

Thần Nông vừa mới truyền ngôi cộng chủ Nhân tộc cho Hiên Viên, làm sao có thể công phạt bộ lạc Hữu Hùng.

Tuy rằng Thần Nông đã sớm từ bỏ vị trí thủ lĩnh bộ lạc Viêm Đế, nhưng nói thế nào cũng là cộng chủ Nhân tộc năm xưa.

Hơn nữa Hiên Viên đức tài kiêm bị, không có lý nào.

Không chỉ Vân Tiêu kinh ngạc, mà Bích Tiêu ở bên cạnh cũng sững sờ.

Tin tức mà Quỳnh Tiêu mang đến, hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của các nàng.

Ba người trong lòng kinh ngạc, nhìn về phía Trường Phong, lại thấy hắn sắc mặt bình tĩnh, không có chút kinh ngạc nào.

“Trường Phong sư đệ, ngươi đã đoán được rồi sao? ” Gần đây một thời gian các nàng đều ở cùng nhau, không có lý nào lại biết được tình hình bên ngoài.

Biểu cảm của Trường Phong, thật sự khiến nàng kinh ngạc.

“Chắc là Viêm Đế kia không cam lòng vị trí cộng chủ bị Hiên Viên

đoạt được, đặc biệt đến công phạt bộ lạc Hữu Hùng thôi. ” Đối mặt với ánh mắt của ba nữ, Trường Phong bình thản nói.

Thuần phác, cần lao tuy là bản tính Nhân tộc, nhưng cùng với sự tiến bộ của văn minh, những tính xấu của con người cũng dần dần bộc lộ.

Đương nhiên trận chiến này, cũng không thể tránh khỏi.

Dù sao trên người thủ lĩnh bộ lạc Viêm Đế, vẫn còn quấn quanh không ít khí vận Nhân tộc.

“Trường Phong sư đệ, ngươi thật là thần kỳ, chuyện này cũng có thể biết được. ” Quỳnh Tiêu tiến lên liên tục gật đầu, gương mặt thanh tú tràn đầy kinh ngạc.

Điều này hoàn toàn trùng khớp với tin tức nàng vừa nhận được từ Hiên Viên.

“Khương Du Võng kia cho dù không cam lòng đến mấy, cũng quá nóng vội rồi. ” Bích Tiêu cau mày, có chút khó hiểu.

Dù sao Thần Nông truyền ngôi cho Hiên Viên, cũng chưa qua mấy ngày.

Thần Nông không chỉ là cộng chủ Nhân tộc, mà còn là thủ lĩnh cũ của bộ lạc Viêm Đế.

Hành động này của Khương Du Võng, có thể nói là thật sự chống đối Thần Nông.

“Hẳn là lo lắng thời gian lâu rồi, Hiên Viên sẽ ngồi vững vị trí cộng chủ. ” Quỳnh Tiêu bình thản đáp, trong lòng thì không có gì lo lắng.

Kẻ địch lớn nhất của Hiên Viên là Xi Vưu, bộ lạc Viêm Đế nhỏ bé đương nhiên sẽ không phải đối thủ.

Quả nhiên, chưa đầy một năm, Hiên Viên tại Phản Tuyền đánh bại bộ lạc Viêm Đế, còn bắt sống thủ lĩnh bộ lạc Khương Du Võng.

Hiên Viên không hổ là cộng chủ Nhân tộc, khoan dung đại độ.

Không chỉ không giết Khương Du Võng, mà còn thả toàn bộ những người đã bắt.

Trận chiến này không chỉ không ảnh hưởng gì đến Hiên Viên, ngược lại còn khiến danh tiếng hiền minh của Hiên Viên vang dội, Nhân tộc thiên hạ đều tâm phục.

Đối với kết quả này, Trường Phong và những người khác đương nhiên không hề bất ngờ.

Hiên Viên vốn là Nhân Hoàng do trời định.

Sau trận chiến này, khí vận bộ lạc Viêm Đế toàn bộ quy về thân Hiên Viên.

Hiện tại thiếu, chính là khí vận Nhân tộc tụ hội trên người Xi Vưu.

Một khi đánh bại bộ lạc Cửu Lê, toàn bộ khí vận Nhân tộc sẽ thêm vào Hiên Viên, cũng là lúc y thành tựu Nhân Hoàng quả vị.

Trường Phong và những người khác trong lòng vui mừng, còn Xi Vưu trong bộ lạc Cửu Lê thì sắc mặt có chút khó coi.

Đương nhiên, hắn không biết chuyện khí vận, mà là nổi giận vì bộ lạc Viêm Đế thật sự quá yếu.

Bộ lạc Viêm Đế dù sao cũng là bộ lạc của Thần Nông trước đây, không ngờ chưa đầy một năm đã bị Hiên Viên đánh bại.

Rất rõ ràng, hiệu quả này không hề tốt như hắn tưởng tượng.

Nhưng sự đã đến nước này, hắn cũng không còn lựa chọn.

Uy áp của Hiên Viên trong Nhân tộc, hắn cũng biết rõ.

Sự việc đã không thể trì hoãn được nữa.

Ngay lập tức Xi Vưu không chần chừ, trực tiếp cử binh công phạt bộ lạc Viêm Đế vừa mới chiến bại.

Một là bộ lạc Viêm Đế ngay gần đó, hai là lấy cớ y chống đối Thần Nông, nổi giận mà phạt.

Phần lớn bộ lạc Cửu Lê đều là Nhân Vu hỗn huyết, toàn dân đều là những người dũng mãnh hiếu chiến.

Bộ lạc Viêm Đế vừa mới chiến bại, làm sao có thể là đối thủ của bộ lạc Cửu Lê.

Chưa đầy một tháng, bộ lạc Viêm Đế đại bại.

Thủ lĩnh bộ lạc Khương Du Võng dẫn tàn quân bắc tiến, cầu viện Hiên Viên bộ lạc Hữu Hùng.

Đối mặt với tình cảnh này, Hiên Viên đương nhiên vui vẻ chấp thuận.

Hành động này của Xi Vưu, rất rõ ràng là không coi hắn vị cộng chủ Nhân tộc này ra gì.

Hơn nữa từ chỗ Quỳnh Tiêu, Hiên Viên đã sớm hiểu rõ.

Xi Vưu chính là kẻ thù định mệnh của hắn.

Chỉ có đánh bại bộ lạc Cửu Lê, thống nhất Nhân tộc, mới có thể thành tựu Nhân Hoàng quả vị.

Đáng tiếc, Xi Vưu phi tầm thường chi nhân.

Sơ thứ giao chiến, Hiên Viên đại bại.

Hóa ra không chỉ người của bộ lạc Cửu Lê dũng mãnh thiện chiến, mà Xi Vưu còn có rất nhiều kỳ nhân dị sĩ trợ giúp.

“Đại ca!

Vì sao không trực tiếp chém đầu tên Hiên Viên kia, mà cứ đánh qua đánh lại với hắn ở đây. ” Trong bộ lạc Cửu Lê, tiếng Hình Thiên ầm ầm vang lên.

Trận chiến đầu tiên, bọn họ tuy thắng, nhưng cũng chết không ít tộc nhân.

Theo ý Hình Thiên, bắt giặc phải bắt vua, trực tiếp tiêu diệt Hiên Viên, chẳng phải là xong chuyện rồi sao.

Đánh đấm làm gì nữa!

“Tranh đoạt khí vận, làm sao có thể đơn giản như vậy. ” Xi Vưu khẽ cười, mở miệng đáp.

Bắt giữ Hiên Viên, Xi Vưu trong lòng vẫn vô cùng vui mừng.

Bộ lạc Viêm Đế không kham một kích, bộ lạc Hữu Hùng này cũng chẳng tốt hơn là bao.

Một khi đánh bại Hiên Viên triệt để, vị trí cộng chủ Nhân tộc không ai khác ngoài hắn.

Hình Thiên gãi đầu, trong mắt một trận khó hiểu.

Trong bộ lạc Cửu Lê tràn đầy niềm vui, còn bộ lạc Hữu Hùng thì lại một mảng trầm trọng.

Hiên Viên là cộng chủ Nhân tộc, không ngờ lại bị đánh bại.

Đây tuyệt đối là một tín hiệu rất xấu.

Hiên Viên bại trận trở về bộ lạc Hữu Hùng, không lập tức tìm kiếm sự giúp đỡ của Quỳnh Tiêu, mà đi khắp nơi cầu hiền.

Dù sao hắn cũng rất rõ ràng, Quỳnh Tiêu phụ tá hắn, cũng chỉ là phụ tá mà thôi.

Trừ khi thật sự không còn cách nào, hắn mới có thể tìm kiếm sự giúp đỡ của Quỳnh Tiêu.

Dù sao là cộng chủ Nhân tộc, nhiều bộ lạc đều có người mộ danh đến đầu quân.

Có hậu nhân Phục Hy là Phong Hậu đến, giảng đạo binh pháp, thuật cơ quan.

Lại có cường giả Long tộc Ứng Long chạy đến, muốn giúp hắn một tay.

Hiên Viên nghe vậy đại hỷ, bèn lập kim đài bái tướng, tập hợp quần hùng thiên hạ, viễn chinh Cửu Lê.

Đông đảo người tài dị sĩ trợ giúp, lại một lần nữa giao chiến.

Phong Hậu dùng binh pháp Nhân tộc, cơ quan liên tục phá tan những cuộc tấn công lỗ mãng của bộ lạc Cửu Lê.

Chế tạo xe chỉ nam giúp đại quân Nhân tộc xuyên qua sương mù phong vũ, và tại Thường Dương Sơn chặt đầu đại tướng Hình Thiên của Xi Vưu.

Hình Thiên vô thủ, bèn phẫn nộ hóa đôi nhũ thành mắt, rốn thành miệng dốc sức tái chiến.

Xi Vưu văn chi đại nộ, đích thân cứu Hình Thiên, và hẹn Hiên Viên quyết chiến tại chiến trường Ký Châu, kẻ thắng làm chủ thiên hạ.

“Cuối cùng cũng đến lúc bắt đầu trận quyết chiến cuối cùng. ” Trong bộ lạc Hữu Hùng, mắt Quỳnh Tiêu ánh lên vẻ hưng phấn.

Sau trận chiến này, nhiệm vụ phụ tá Hiên Viên của nàng cũng coi như đã gần kết thúc.

Điều này có nghĩa là nàng có thể đạt được công đức, từ đó bước

vào cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Trước đây khi Vân Tiêu, Bích Tiêu phụ tá Thiên Hoàng, Địa Hoàng, nàng còn có thời gian tu luyện.

Nhưng sau khi phụ tá Hiên Viên, nàng thường xuyên phải chỉ đạo đối phương tu hành, căn bản không có nhiều thời gian tĩnh tu.

Đến nỗi cứ nói là sẽ đột phá, mà chưa thấy động tĩnh gì.

Lúc này Quỳnh Tiêu cũng không vội, chỉ chờ mượn công đức phụ tá Nhân Hoàng để đột phá.

"Còn sớm chán! " Liếc nhìn Quỳnh Tiêu đang lười biếng phơi nắng, Trường Phong không ngẩng đầu đáp một câu.

Đây không phải là kiểu chư hầu tranh chiến như hậu thế, bất kể là Xi Vưu hay Hiên Viên, bọn họ đều không phải người bình thường.

Ngay cả những người thuộc các bộ lạc dưới trướng bọn họ, tuổi thọ cũng không phải hậu thế có thể sánh bằng.

Đánh nhau mấy trăm năm, đều rất bình thường.

"Mặc kệ thế nào, quyết chiến cuối cùng cũng bắt đầu rồi, đúng rồi Trường Phong sư đệ, chúng ta khi nào thì ra tay? " Nhìn Trường Phong cũng đang lười biếng phơi nắng bên cạnh, Quỳnh Tiêu khẽ hỏi.

Không biết có phải vì ở cùng Trường Phong sư đệ quá lâu không, nàng cũng có chút thích cảm giác ấm áp khi phơi nắng này.

"Không vội!

Không vội! " Trường Phong khẽ đáp một câu, thoải mái lăn mình.

Thảnh thơi mở màn hình thuộc tính của mình ra.

Cột thuộc tính cá nhân không có gì thay đổi lớn, dù sao cũng mới mấy trăm năm trôi qua.

Còn nhiệm vụ chính tuyến "nằm yên ba ngàn năm", chỉ còn thiếu mấy trăm năm nữa là sẽ hoàn thành.

Lúc này Trường Phong cũng biết, thời gian nhiệm vụ chính tuyến lại không tích lũy với nhiệm vụ trước.

Nói là nhiệm vụ chính tuyến, nhưng mỗi cái đều độc lập.

Tuy có chút buồn bực, nhưng cũng không còn cách nào.

Lúc này Hiên Viên và Xi Vưu đã hội binh tại Ký Châu.

Thừa thắng thế lớn, Hiên Viên dẫn binh xuất chiến trước.

Hai quân tại chiến trường Ký Châu, đã đánh hàng chục trận lớn nhỏ.

Tuy rằng Hiên Viên có Phong Hậu làm tướng, Lực Mục làm tướng, lại có cường giả Ứng Long trợ giúp.

Nào ngờ Xi Vưu cũng có Hình Thiên, Tướng Liễu đẳng Đại vu đi cùng, còn có Yêu thánh Phong Bá Phi Liêm quấy phá.

Hàng chục trận giao phong, kết quả vẫn là Hiên Viên thắng ít thua nhiều.

Điều này khiến Hiên Viên trong lòng vô cùng lo lắng bất an.

Dù sao lúc này hắn, dưới trướng đã có không ít tướng tài đắc lực.

Hiền tài thiên hạ, có thể tụ họp dưới trướng hắn, về cơ bản đều đã đến rồi.

Ngày hôm đó, Hiên Viên khổ sở suy tư cách đánh bại Xi Vưu, không biết từ lúc nào đã mê man ngủ thiếp đi.

Lại mơ thấy Cửu Thiên Huyền Nữ trao cho hắn một bộ binh thư, nói: "Mang về ghi nhớ binh phù trong lòng, chiến tất khắc địch! " Nói đoạn, liền phiêu nhiên mà đi.

Hiên Viên tỉnh dậy, phát hiện trong tay quả nhiên có một quyển 《 Dương Phù Kinh 》.

Mở ra xem, chỉ thấy trên đó vẽ mấy chữ tượng hình 'Thiên Nhất ở trước, Thái Ất ở sau'.

Chương 33

Hiên Viên đột nhiên ngộ ra, bèn dựa theo binh pháp của Huyền Nữ thiết lập Cửu Trận, đặt Bát Môn.

Trong trận bố trí Tam Kỳ Lục Nghi, chế Âm Dương Nhị Độn, diễn tập biến hóa, trở thành một ngàn tám trăm trận.

Đặt tên là trận 'Thiên Nhất Độn Giáp'.

Hiên Viên diễn luyện thuần thục, lại một lần nữa dẫn binh quyết chiến với Xi Vưu.

Để chấn hưng quân uy, Hiên Viên quyết định dùng trống trận để cổ vũ sĩ khí.

Hắn nghe nói ở Đông Hải có một ngọn núi Lưu Ba Sơn, sơn thượng trụ trứ nhất đầu quái thú, khiếu 'Quỳ ',tha hống khiếu đích thanh âm tựu tượng đả lôi nhất dạng.

Hiên Viên phái người bắt Quỳ về, lột da nó làm mặt trống, tiếng trống vang trời.

Hiên Viên lại phái người bắt Lôi thú trong Lôi Trạch về, rút một chiếc xương lớn nhất trên người nó làm dùi trống.

Trống Quỳ Ngưu này một tiếng gõ, có thể chấn động năm trăm dặm, liên tục gõ mấy tiếng, có thể liên tục chấn động ba ngàn tám trăm dặm.

Hiên Viên lại dùng da bò làm tám mươi mặt trống, khiến quân uy đại chấn.

Hiên Viên bày trận xong, lại một lần nữa quyết chiến với Xi Vưu.

Hai quân đối trận, Hiên Viên hạ lệnh lôi khởi chiến cổ, na bát thập

diện ngưu bức cổ hòa quỳ ngưu bức cổ nhất hưởng, thanh âm chấn thiên động địa.

Hiên Viên binh thính đáo cổ thanh dũng khí bội tăng, Xi Vưu binh thính kiến cổ thanh tang hồn thất phách.

Xi Vưu khán kiến chính mình yếu bại, tiện hòa tha bát thập nhất cá huynh đệ thi khởi thần uy, hung hãn dũng mãnh địa sát thượng tiền lai.

Lưỡng quân sát tại nhất khởi, trực sát đắc sơn dao địa động, nhật đẩu tinh trụy, nan giải nan phân.

Đắc Thiên Nữ trận pháp tướng trợ, Hiên Viên đại thắng, tám mươi mốt huynh đệ của Xi Vưu cũng chiến tử không ít.

Toàn bộ bộ lạc Hữu Hùng vui mừng khôn xiết, còn Xi Vưu thì thần sắc đại nộ.

Không chỉ đại bại, mà còn tổn thất rất nhiều huynh đệ.

Sự đã đến nước này, Xi Vưu chỉ có thể tung ra át chủ bài cuối cùng.

Đó là Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Dị Thuật mà hắn nắm giữ.

Còn Yêu thánh Phi Liêm, lại mời Vũ sư Kế Mông, Hoa Viên chủ Anh Chiêu.

Bọn họ đồng vi yêu đình thập đại yêu thánh, thực lực tự thị bất dụng ngôn ngữ.

Hiên Viên thừa thắng truy kích, lại gặp Xi Vưu tập hợp binh lính trở lại.

Đối phương tuy có Kế Mông, Anh Chiêu trợ giúp, nhưng thực lực của Ứng Long cường đại, lấy một địch nhiều, không hề thua kém.

Duy độc Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Dị Thuật kia, thật sự lợi hại.

Bất kể Hiên Viên thay đổi binh pháp trận pháp thế nào, vẫn khó mà phá giải.

Hiên Viên vốn đang thế như chẻ tre, lại một lần nữa bị cản lại.

Hiên Viên lại sầu muộn!

"Mấy vị Yêu thánh còn sót lại này quả nhiên đều xuất hiện rồi." Tuy rằng vẫn luôn ở bộ lạc Hữu Hùng, nhưng đối với chuyện giao chiến, Bích Tiêu vẫn rất rõ ràng.

"Không biết thiên số, bại vong cũng là chuyện sớm muộn." Vân Tiêu đối diện đang lau con mã tương, thong dong đáp.

Ngay cả Long tộc đang suy yếu, đều biết phái Ứng Long trợ giúp Hiên Viên, vậy mà Yêu tộc lại còn trợ giúp Vu tộc.

Không hiểu rõ đại thế thiên đạo, cuối cùng cũng sẽ hóa thành tro bụi của lịch sử.

"Đúng vậy!

Ngay cả Long tộc từng hùng bá Hồng Hoang, lúc này cũng phải dựa vào Nhân Hoàng để giành khí vận." Bích Tiêu cũng gật đầu, trong lòng một trận cảm khái.

Danh tiếng Ứng Long, các nàng đương nhiên đã từng nghe qua.

Trong Hồng Hoang trước đây, đó là một cường giả lừng lẫy.

Giờ đây lại cam nguyện bị Hiên Viên sai khiến!

Đây chính là đại thế thiên địa!

Trừ Long tộc, còn có Thiên Đình hiện tại.

Lén lút phái Cửu Thiên Huyền Nữ xuống, truyền thụ binh pháp cho Hiên Viên.

Hành động như vậy, vẫn chỉ vì khí vận.

Đương nhiên, các nàng cũng không ngoại lệ, cũng đang mưu cầu khí vận cho Tiệt Giáo.

Nghe Tam Tiêu trò chuyện, Trường Phong trong lòng lại có chút buồn bực. `【Lão gia hỏa sư tôn này quả nhiên vẫn rất không đáng tin cậy. 】` `【Đã qua bao nhiêu năm rồi, giờ đã là trận quyết chiến cuối cùng, sư tôn vẫn chưa mang Yêu Hoàng Kiếm đến. 】` `【Không có Yêu Hoàng Kiếm, làm sao phá giải Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Dị Thuật của Xi Vưu. 】` `【Hay là các Thánh nhân đều kiêu ngạo như vậy, cứ phải để bọn họ chủ động liên hệ sao? 】` Trường Phong lầm bầm trong lòng, không biết rằng, một thân ảnh vừa bước ra từ hư không, liền ngây người.

Thông Thiên sắc mặt vô cùng giận dữ!

Dù sao đây là chuyện liên quan đến khí vận Tiệt Giáo, tuy rằng vẫn luôn ở Kim Ngao Đảo.

Nhưng đối với chuyện Nhân Hoàng, Thông Thiên vẫn thường xuyên quan tâm.

Lúc này ngài cũng tính toán thời cơ đã đến, đặc biệt mang theo Yêu Hoàng Kiếm đến.

Nào ngờ vừa xuất hiện, đã nghe thấy tiếng cằn nhằn quen thuộc kia.

Mấy trăm năm không gặp, tiểu ngưu yêu này vẫn như cũ khiến ngài hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Vốn còn định hảo hảo khen thưởng đối phương, giờ thì thôi rồi.

Tuy trong lòng giận dữ, song Thông Thiên vẫn bước ra một bước.

Vốn đang mài giũa, mấy người cảm nhận được điều gì đó, vội vàng đứng dậy.

Quả nhiên, một thân ảnh quen thuộc xuất hiện giữa không trung.

"Đệ tử bái kiến Sư tôn!" Bốn người chắp tay, mặt mày cung kính. 【Vãi chưởng!

Mình vừa mới phàn nàn Sư tôn xong là Sư tôn xuất hiện liền.】 【Chẳng lẽ mình cũng không được tùy tiện nói về Thánh nhân?】 【Chắc là trùng hợp thôi, dù sao mình có hệ thống trên người, ngay cả cảnh giới cũng che đậy được, trong lòng nghĩ thôi thì làm sao bị biết được.】【Nếu Sư tôn mà biết mình chửi ổng không đáng tin, chẳng phải sẽ nghiền xương mình thành tro, nhân đạo diệt vong luôn sao.】 Trong lòng nghĩ vậy, Trường Phong bất giác hơi ngẩng đầu.

Ai ngờ lại vừa vặn đón lấy ánh mắt của Thông Thiên đang nhìn tới. 【Ánh mắt Sư tôn này có vẻ không có ý tốt lành gì.】 Trường Phong trong lòng rụt rè, vội vàng cung kính hỏi: "Chẳng hay Sư tôn lần này hạ giá, là vì chuyện gì?" Trên khuôn mặt ngẩng lên, mang theo vẻ mơ hồ nhàn nhạt. 'Cái tiểu ngưu yêu này đầu óc đúng là linh hoạt, đáng tiếc Bản tọa đã nghe được tiếng lòng của ngươi, ngươi đâu ngờ chứ.' 'Nhưng vẫn phải diễn cùng nó một chút, không thể tạo áp lực cho nó.' 'À mà cái hệ thống đó là cái gì, trước đây nghe nó nhắc đến mấy lần rồi.' Thông Thiên khẽ gật đầu, đạo âm phiêu diêu truyền tới.

"Nhân Hoàng chi chiến đã đến thời khắc cuối cùng, muốn phá Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát dị thuật của Xi Vưu, chỉ có thanh kiếm này." "Quỳnh Tiêu, ngươi có thể ban cho Hiên Viên, trợ y đại phá Xi Vưu." Nói đoạn, một thanh thần kiếm màu vàng óng ánh khí hoàng đạo bao quanh hiện ra.

Một mặt thân kiếm khắc nhật nguyệt tinh thần, một mặt khắc sơn xuyên thảo mộc.

Dưới luồng luồng hoàng khí quấn quanh, nó trông trang trọng mà không mất đi vẻ bá khí.

“Đa tạ Sư tôn!” Nghe vậy, Quỳnh Tiêu trong lòng đại hỉ.

Nàng cũng không ngờ Sư tôn lại có sự sắp xếp như vậy.

Mấy người hoàn hồn lại, trên không trung đã không còn thấy bóng dáng Thông Thiên.

“Đây là pháp bảo gì, lại có đế hoàng chi khí bao quanh đến vậy.” Nhìn thấy thanh kiếm trong tay Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu vẻ mặt kinh nghi.

Đế hoàng chi khí, đó không thể luyện chế ra được.

Chỉ có hoàng giả, trải qua năm tháng dài đằng đẵng nhiễm phải, mới có thể xuất hiện.

Hơn nữa, đế hoàng chi khí, chỉ có hoàng giả mới có thể nắm giữ.

“Đây hẳn là Yêu Hoàng Kiếm, vật của Yêu Hoàng Đông Hoàng Thái Nhất năm xưa.” Vân Tiêu lại là người kiến thức rộng rãi, một lời nói ra.

Vừa nghe Yêu Hoàng Kiếm, hai người lập tức hiểu ra, Quỳnh Tiêu trong mắt càng thêm đại hỉ.

Xưa kia Đông Hoàng Thái Nhất luyện chế thanh kiếm này, chính là để đối phó Vu tộc.

Hiện giờ ban cho Hiên Viên, dùng để đối phó Xi Vưu thì không gì thích hợp hơn.

Mấy người còn chưa đợi được mấy ngày, đã thấy Hiên Viên vội vã tới.

Hiên Viên thực sự không còn cách nào, đành phải nghe theo kiến nghị của Phong Hậu, đặc biệt đến thỉnh giáo Quỳnh Tiêu.

“Hiên Viên, thanh kiếm này có thể giúp ngươi phá Vu tộc trận pháp.” Quỳnh Tiêu trực tiếp lấy ra Yêu Hoàng Kiếm, giao cho y.

Vừa thấy thanh kiếm, Hiên Viên lập tức mắt sáng rực.

"Sư tôn, đây là kiếm gì, lại có hoàng giả chi khí bao quanh đến vậy?" Hiên Viên đang cầm, trong mắt tràn đầy chấn kinh.

Hai tay tiếp xúc, luồng hoàng giả chi khí kia lại không chút kháng cự.

Tuy y cũng là Nhân tộc cộng chủ, nhưng cảnh tượng này vẫn khiến y từ tận đáy lòng vui mừng.

"Sau này là vật của ngươi, cứ gọi là Hiên Viên Kiếm." Liếc nhìn Trường Phong bên cạnh, Quỳnh Tiêu thản nhiên mở miệng.

Lấy tên y đặt tên, Hiên Viên nào có lý do gì từ chối.

"Đa tạ Sư tôn!" Hiên Viên trong lòng đại hỉ, cúi sâu hành lễ.

Sau khi từ biệt Quỳnh Tiêu và mấy người kia, Hiên Viên không ngừng nghỉ lần nữa chạy thẳng đến tiền tuyến.

Mà Trường Phong cùng mấy người, lúc này cũng không ở lại Hữu Hùng bộ lạc, mà chậm rãi đi theo sau Hiên Viên.

Hiên Viên có được Hiên Viên Kiếm, quả nhiên như hổ thêm cánh, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát dị thuật của Xi Vưu bị y dễ dàng phá giải.

Còn về thuật mưa bão cuồng phong của Phong Bá Vũ Sư, thì bị con gái Hiên Viên là Nữ Bạt phá bỏ.

Cửu Lê bộ lạc đại bại, quân đội tan rã.

Xi Vưu dẫn tàn quân bại lui ngàn dặm.

Tám mươi mốt huynh đệ từng có, giờ đây chỉ còn phân nửa.

Lúc này, trong đại doanh của Cửu Lê bộ lạc.

Xi Vưu mặt mày tái mét nhìn Phi Liêm, Kế Mông, Anh Chiêu ba

người.

"Phi Liêm, vì sao thanh Đồ Vu Kiếm kia lại ở trong tay Hiên Viên!!!" Đối với thanh kiếm mà Yêu tộc chuyên môn luyện chế để đối phó Vu tộc này, Xi Vưu sao lại không rõ chứ.

Vu Yêu chi chiến, biết bao đại Vu đã vẫn lạc dưới nó.

Giờ đây lại ở trong tay Hiên Viên.

Nếu không phải thanh kiếm đó, Hiên Viên làm sao có thể phá được Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát dị thuật của y.

Trong điện, Hình Thiên, Tương Liễu cũng thần tình bạo nộ nhìn họ.

Đối với thanh kiếm này, không một Vu tộc nào không căm hận.

Biết bao nam tử Vu tộc đã bị nó giết chết.

Vu Yêu chi chiến đã qua, không ngờ giờ đây nó lại xuất hiện.

"Sau khi Đông Hoàng vẫn lạc, thanh kiếm kia đã không rõ tung tích, ta cũng không biết vì sao lại xuất hiện trong tay Hiên Viên." Xi Vưu sốt ruột, Phi Liêm cũng giận dữ.

Y còn muốn mượn Xi Vưu để phân hóa, tiêu hao khí vận Nhân tộc, ai ngờ lại thành ra kết quả này.

"Đại ca!

Ta thấy bọn chúng đã sớm cấu kết với Hiên Viên, cố ý lừa chúng ta." Hình Thiên không đầu đứng dậy, tiếng quát vang dội truyền tới.

Tuy ở Thường Dương Sơn bị chặt đầu, nhưng Hình Thiên không những thực lực không tổn hao, mà ngược lại còn mạnh hơn.

Trong tiếng vang vọng, trên thân y toát ra huyết sát chi khí ngưng thực.

“Xi Vưu!

Ta và Vu Yêu nhị tộc tuy có hiềm khích, nhưng lúc này không có lý do gì để giúp đỡ Hiên Viên.” Thấy Hình Thiên vẻ mặt không thiện ý, Phi Liêm vội vàng giải thích.

Tình huống lúc này, không phải lúc nội chiến.

Kẻ được lợi chỉ có thể là Hiên Viên.

Như vậy, Yêu tộc của họ có thể sẽ triệt để mất hết cơ hội.

Xi Vưu đương nhiên hiểu những điều này.

Nhưng chuyện Đồ Vu Kiếm, khiến y vô cùng phẫn nộ.

Chính vì thanh kiếm đó, thanh kiếm chuyên môn đối phó Vu tộc, đã hoàn toàn nghiền nát ưu thế của y.

“Thanh Đồ Vu Kiếm kia có thể phá Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát dị thuật của ta, chúng ta lấy gì để tái chiến?” Xi Vưu căm hận ngồi xuống, hai mắt nhìn chằm chằm Phi Liêm.

Đón lấy ánh mắt của Xi Vưu, Phi Liêm trong lòng rụt lại.

Y hiểu rằng việc này e là phải do mấy Yêu Thánh bọn họ ra tay rồi.

“Thanh Đồ Vu Kiếm kia đối với chúng ta Yêu tộc vô dụng, giao cho ta là được rồi.” Phi Liêm nhíu mày, khẽ đáp.

Giết Hiên Viên không được, nhưng đoạt lại thanh kiếm kia thì vẫn có thể.

“Được!

Chương 34

Vậy các ngươi mau chóng đi làm, ta lập tức triệu tập binh sĩ tái chiến." Xi Vưu gật đầu, trên mặt không nhìn ra biểu tình gì.

Phi Liêm không nói nhiều, vẫy tay với Kế Mông, Anh Chiêu bên cạnh, cùng nhau bước ra khỏi đại doanh.

"Phi Liêm, chúng ta muốn ra tay với Hiên Viên sao?" Vừa mới bước ra khỏi doanh trướng, Kế Mông vội vàng hỏi.

Đây là tranh đoạt khí vận, bọn họ tuy không giống Thánh nhân mà biết nhiều điều, nhưng cũng hiểu rằng, muốn đoạt khí vận trên người Hiên Viên, chỉ có thể thông qua chiến đấu bộ lạc, chứ không phải chết vì họ tập kích bất ngờ.

Hơn nữa Hiên Viên thân là Nhân tộc cộng chủ, tương truyền sau lưng y còn có đệ tử Thánh nhân chỉ dạy.

Muốn trực tiếp ra tay với Hiên Viên, tuyệt đối vô cùng khó khăn.

"Chỉ là đoạt lại Đồ Vu Kiếm, dù sao đó vốn là vật của Yêu tộc chúng ta." Nhìn Kế Mông, Anh Chiêu vẻ mặt ngưng trọng bên cạnh, Phi Liêm mở miệng giải thích.

Đoạt lại Đồ Vu Kiếm, không chỉ là để giúp Xi Vưu, mà còn là để sau này đối phó Vu tộc, nếu không y đâu dám mạo hiểm lớn đến vậy.

Đánh lâu như vậy, đệ tử Thánh nhân phía sau Hiên Viên đều chưa xuất hiện, Phi Liêm đương nhiên hiểu là chuyện gì.

Nhưng sự việc đến nước này, y cũng không có lựa chọn nào khác.

Nhìn thấy Phi Liêm vội vã chạy ra, Kế Mông, Anh Chiêu phía sau nhìn nhau, trong mắt mang theo một tia lo lắng.

Sau Vu Yêu chi chiến, bọn họ đã sớm ẩn thế tĩnh tu, nếu không phải Phi Liêm mời, căn bản sẽ không xuất thế.

Nghe tiếng Phi Liêm truyền đến từ xa, hai người chỉ đành bất đắc dĩ đi theo.

Đại thắng Hiên Viên, không dừng lại quá lâu.

Trực tiếp dẫn đại quân tiến lên, trực tiếp tấn công Cửu Lê bộ lạc, muốn một lần tiêu diệt Xi Vưu.

Đang đi, chợt phía trước quần sơn mây mù phiêu tán.

Lại có sương mù mờ mịt tràn ra, ngăn cản đường đi của họ.

Đối mặt với cảnh tượng này, Hiên Viên cũng không bất ngờ.

Đây là thủ đoạn của Phong Bá Vũ Sư phe địch, trước đây họ đã sớm lĩnh giáo rồi.

Tuy tầm nhìn cực thấp, nhưng dưới sự dẫn đường của chỉ nam xa, mọi người vẫn nhanh chóng tiến quân về phía trước.

Ứng Long đứng cạnh Hiên Viên, chau mày, trong mắt lóe lên một tia dị sắc.

"Cộng chủ!

Sương mù này đến quái lạ, e là có trá!" Mấy lần giao chiến trước, Xi Vưu đều dùng thứ này để mê hoặc đại quân, rồi tiến hành phục kích, xông giết.

Nhưng hiện giờ Xi Vưu mới bại, không thể nào nhanh chóng triệu tập bộ chúng như vậy.

"Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát dị thuật của Xi Vưu đều bị ta phá bỏ, nghĩ bụng cũng chỉ là giãy giụa hấp hối thôi." Hiên Viên gật đầu, cũng không quá để ý.

Giao phong lớn nhỏ, họ đã đánh gần cả trăm năm.

Đối với đối thủ định mệnh này trong đời, Hiên Viên đã hiểu rõ gần hết rồi.

Đối phương nghĩ bụng đã không còn thủ đoạn nào.

Giống như y vậy, nếu không phải Sư tôn ban cho Hiên Viên Kiếm, y cũng đành bó tay.

Ứng Long khẽ đáp một tiếng, không nói gì nữa, chỉ có đôi mắt sắc bén nhìn bốn phía.

Đến trợ giúp Hiên Viên, đối thủ của y đương nhiên không phải những người bộ lạc kia.

Đại Vu Hình Thiên, Yêu Thánh Phi Liêm và những người đó mới là đối thủ của y.

Đương nhiên, còn phải bảo vệ an toàn cho Hiên Viên.

Nếu không, với cái thuật mây mưa nhỏ bé này, nào cần gì chỉ nam xa.

Cộng chủ chi chiến, khí vận chi tranh, đồng thời cũng là thời khắc Nhân tộc hướng về phía trước nhảy vọt.

Y dù có tham chiến, vẫn có rất nhiều chuyện không thể dễ dàng nhúng tay vào.

Nước mưa xám xịt bay qua, cả trời đất hòa làm một thể.

Chợt!

Trên không trung một tiếng kêu vang, một thân ảnh khổng lồ bay vút xuống.

Trực tiếp lao về phía Hiên Viên!

Đó là một dị thú thân hươu, đầu chim sẻ, đuôi rắn, mình báo, có

sừng, toàn thân bao phủ yêu khí nồng đậm, chính là Yêu Thánh Phi Liêm.

"Hừ!" Thấy vậy, Ứng Long chỉ lạnh lùng hừ một tiếng!

Khi y tung hoành Hồng Hoang, vẫn chưa có chuyện Yêu Đình.

Đối với Phi Liêm này, y một chút cũng không sợ.

Nếu không phải tên gia hỏa này tốc độ nhanh, sớm đã bị y chém giết rồi.

Ứng Long đang định lao lên trời xanh, khẽ nhíu mày.

Trong làn sương mù xung quanh, y còn cảm giác được hai cỗ khí cơ khác.

Kế Mông!

Anh Chiêu!

Mục tiêu của bọn họ là Hiên Viên!

Phát hiện này, khiến sắc mặt Ứng Long hơi biến đổi.

Tuy đã đại chiến rất lâu, nhưng bất kể là y, hay là Đại Vu, Yêu Thánh phe địch, đều sẽ cố ý tránh Hiên Viên, Xi Vưu.

Ít nhất là trong tình huống chiến tranh bộ lạc còn chưa thất bại, tuyệt đối sẽ không mạo hiểm động đến hai vị này.

Giờ đây Phi Liêm và mấy vị Yêu Thánh này, lại trực tiếp lao về phía Hiên Viên.

Chẳng lẽ là cùng đường mạt lộ, tính toán cá chết lưới rách, phục kích giết Hiên Viên?

Nếu là tình huống này, vậy thì khiến Ứng Long lo lắng rồi.

Đối phương dù sao cũng là Yêu Đình Yêu Thánh, đều có tu vi Đại La Kim Tiên.

Y lấy một địch ba, ngược lại cũng không phải vấn đề.

Nhưng nếu đối phương quyết tâm tập kích Hiên Viên, vậy thì y không thể ứng phó kịp.

Dù sao Đại La Kim Tiên, trong chớp mắt có thể đi vạn vạn dặm.

Huống hồ còn là phục kích giết!

Quả nhiên, những ý niệm này vừa lướt qua trong đầu, liền cảm giác được hai cỗ khí cơ khác lao tới.

Xuyên qua từng lớp sương mù dày đặc, Ứng Long đã thấy Vũ Sư Kế Mông, Hoa Viên Chủ Anh Chiêu lướt ra.

Đúng lúc Ứng Long đang sốt ruột, chợt trên không trung mấy đạo lưu quang lướt tới, bốn thân ảnh hiện ra.

Chính là Trường Phong cùng mấy người theo Hiên Viên mà đến.

Nhìn thấy người xuất hiện, Phi Liêm và mấy người đang chạy tới lập tức kinh hãi tột độ trong mắt.

Tuy Trường Phong cùng những người đó chưa từng xuất hiện trên chiến trường, nhưng Phi Liêm nào lại không biết họ.

Chính là đệ tử Thánh nhân phía sau Hiên Viên.

Trong lòng đại hô không ổn!

Quả nhiên, vừa ra tay với Hiên Viên, những đệ tử Thánh nhân này liền hiện thân.

Ứng Long thì trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

"Kiến qua chư vị đạo hữu!" Ứng Long lướt lên trời xanh, chắp tay hành lễ.

Trường Phong cùng những người đó đương nhiên cũng chắp tay, mỗi người hồi lễ.

“Trường Phong sư đệ, ngươi quả thật liệu sự như thần.” Vẫn nhìn ba thân ảnh xa xa, Quỳnh Tiêu miệng kinh hô.

Trường Phong khẽ mỉm cười, nhìn về ba thân ảnh đang dừng trên không trung ở đằng xa.

Lúc này, ba vị Yêu Thánh đều đã hiện ra thân người.

Phi Liêm kia một thân da thú, trông khá hào sảng.

Trong tay cầm một cây quạt dài hơn sáu thước, trên đó trang sức đầy các loại bảo thạch thuộc tính, nhìn qua vô cùng hoa lệ.

Kế Mông thì tướng mạo khá uy vũ, trong tay một cây Tam Xoa Náo Hải Cương Xoa, thân khoác một thân long lân áo giáp.

Còn về Anh Chiêu kia tướng mạo hung ác, tay cầm một cây Hỗn Thiết Côn, trên đó dày đặc khắc đầy phù chú.

Thân mặc một bộ y phục da hổ, trông rất hung hãn.

“Phi Liêm!

Nhân tộc đương hưng là đại thế của Thiên Đạo, các ngươi còn muốn nghịch Thiên mà hành sao?” Thanh âm của Trường Phong vang vọng truyền ra.

Ba vị Yêu Thánh đối diện đều biến sắc.

“Hoang đường!

Với chút thực lực Huyền Tiên yếu ớt của ngươi, cũng dám nói chuyện Thiên số với ta sao?” Liếc nhìn cảnh giới của Trường Phong, Phi Liêm lạnh lùng nói.

Nếu là Vân Tiêu, Bích Tiêu với tu vi Đại La Kim Tiên trung kỳ thì cũng thôi đi, cái tên này đến Kim Tiên còn chưa tới, có tư cách gì mà nói với y về Thiên Đạo đại thế.

Nghe vậy, khóe miệng Trường Phong giật giật, Tam Tiêu bên cạnh lại trong lòng cười trộm.

Trường Phong sư đệ này cái gì cũng tốt, chỉ là thích che che đậy đậy.

Rõ ràng đều là cường giả Đại La Kim Tiên, cố tình ngụy trang thành Huyền Tiên.

Một cái không cẩn thận, lại bị người khác coi thường rồi.

Có thể thấy Trường Phong chịu thiệt, các nàng dường như vô cùng vui vẻ.

"Hiên Viên là Nhân Hoàng trời định, các ngươi hành sự nghịch thiên, tất phạm sát kiếp, nếu không thì cứ thử đi." Vân Tiêu thản nhiên liếc nhìn Phi Liêm ba người, trong mắt không hề sợ hãi.

Ánh mắt liếc xuống Hiên Viên bên dưới, Phi Liêm tức giận nói.

"Xi Vưu của Cửu Lê bộ lạc còn chưa bại, cớ sao lại nói là Thiên Đạo đại thế?

Vẫn chưa đến lúc định luận!" Trong lòng thì đang tính toán thực lực đôi bên.

Thêm Ứng Long vào, đối phương cũng có ba Đại La.

Ứng Long thực lực cường đại, vô cùng khó đối phó.

Vân Tiêu, Bích Tiêu tuy chỉ có Đại La Kim Tiên trung kỳ, nhưng thân là đệ tử Thánh nhân, tất nhiên nắm giữ pháp bảo cường đại.

E rằng, cũng không dễ đối phó.

Còn về Quỳnh Tiêu, Trường Phong, thì tự động bị y bỏ qua.

Phi Liêm trong lòng suy tính, Kế Mông, Anh Chiêu hai người nhìn nhau, trong mắt đã có ý lui.

Khí vận Nhân tộc như hồng, bọn họ đương nhiên biết.

Chỉ là vì quen với Phi Liêm, lại vì chuyện Yêu tộc, bất đắc dĩ xuất sơn.

Giờ đây Xi Vưu đại bại, nay lại có đệ tử thân truyền của Thánh nhân hiện thân.

Rất rõ ràng là Thiên Đạo muốn phù trì Nhân tộc, Vu Yêu nhị tộc e là đại thế thật sự đã qua.

Anh Chiêu, Kế Mông trong lòng đã có tính toán, quay người nói với Phi Liêm: "Phi Liêm, chuyện này cứ thế mà thôi, chúng ta muốn về Bắc Câu Lô Châu tĩnh tu, không hỏi đến chuyện Nhân tộc nữa." Vốn đang trong lòng nghĩ làm sao đoạt lại Hiên Viên Kiếm, Phi Liêm nghe vậy, lập tức biến sắc.

"Các ngươi!!!" Phi Liêm quay người lại, chỉ thấy Kế Mông, Anh Chiêu bình tĩnh nhìn y.

Rất rõ ràng, hai vị trong lòng đã có quyết định!

Anh Chiêu trong lòng thở dài, bất đắc dĩ nói: "Yêu tộc đã suy tàn, nếu chúng ta lại xảy ra bất trắc, tình cảnh Yêu tộc e là càng thêm khó khăn." Họ nào đâu không muốn quang phục Yêu tộc, nhưng đại thế không thể nghịch.

Lúc này hai người đã hiểu rõ, vì sao Bạch Trạch đứng đầu Yêu Thánh lại không xuất thế.

Hiển nhiên, đối phương đã sớm động tất thiên cơ.

Nói đoạn, hai người không nói gì nữa, vút thân bay về phía bắc.

Phi Liêm đứng trên không trung, sắc mặt vô cùng khó coi.

Tam Tiêu trên mặt khẽ hỉ, Trường Phong thì thần sắc như thường.

Ứng Long đứng bên cạnh cũng vui mừng.

Không có Kế Mông, Anh Chiêu, tuyệt đối có thể giảm bớt không ít thời gian.

Như vậy, y cũng có thể sớm hoàn thành nhiệm vụ.

Đệ tử Thánh nhân quả nhiên không tầm thường, mấy câu nói đã khuyên lui hai vị Yêu Thánh.

Khi ánh mắt quét về phía Tam Tiêu và mấy người, đồng tử Ứng Long khẽ co lại.

Trên mặt Tam Tiêu hiển nhiên có vẻ vui mừng, ngược lại Trường Phong thực lực thấp kém kia, thần tình lại thản nhiên.

Quái lạ!

Quái lạ!

Ứng Long trong lòng nghĩ vậy, bất giác nhìn Trường Phong thêm một lần.

Trường Phong đang bình đạm nhìn Phi Liêm, cảm nhận được một luồng ánh mắt thản nhiên, hơi quay đầu nhìn lại.

Phát hiện ra là Ứng Long bên cạnh, tuy hơi kỳ quái, nhưng vẫn khẽ gật đầu ra hiệu.

"Đệ tử Thánh nhân quả nhiên không đơn giản, Trường Phong này bất quá chỉ là Huyền Tiên cảnh giới, thần niệm lại mẫn tuệ đến vậy." Ứng Long trong lòng rụt lại, cũng vội vàng đáp lại.

Với thực lực của đối phương, theo lý mà nói, căn bản không thể nào phát giác được ánh mắt của y.

Chương 35

Ai ngờ, chỉ là nhìn thêm một cái, đã bị đối phương chú ý.

"Phi Liêm, ngươi còn muốn chấp mê bất ngộ, tự chuốc diệt vong sao!" Quỳnh Tiêu khẽ bước ra một bước, miệng quát.

Phi Liêm trợn mắt nghiến răng, một khuôn mặt đen kịt có chút đáng sợ.

Y căn bản không hề nghĩ tới, hai vị đồng bạn lại vào lúc này bỏ đi.

Thiếu Kế Mông, Anh Chiêu, một mình y chắc chắn không thể đoạt được Hiên Viên Kiếm.

Nếu đối phương bỏ qua thể diện, không nói võ đức, vây đánh mình thì e là có chút thảm.

Nghĩ đến đây, Phi Liêm không còn do dự, vút thân bay về phía sau bỏ chạy.

Sự việc đã đến nước này, y cũng không còn cách nào.

Đối mặt với Phi Liêm bỏ chạy, Tam Tiêu và mấy người không động đậy.

Một cường giả Đại La Kim Tiên có ý muốn chạy trốn, thì không dễ dàng ngăn cản như vậy, hơn nữa Phi Liêm này tốc độ còn khá nhanh.

Yêu Thánh bỏ đi, thuật mây mưa trong núi tự động tiêu thất.

Tình cảnh như vậy, tự nhiên khiến đại quân phấn chấn.

Hiên Viên nghe nói Quỳnh Tiêu và những người đó hiện thân, trong lòng tự nhiên càng thêm tự tin bội phần.

Sư tôn ban cho Hiên Viên Kiếm, nay lại thân tự trấn trận.

Trận chiến này!

Tất thắng!

Sĩ khí Hiên Viên đại tăng, Phi Liêm chạy về Cửu Lê bộ lạc, lại khiến Xi Vưu và những người khác sắc mặt đại nộ.

Không đoạt lại được Hiên Viên Kiếm thì thôi, Kế Mông, Anh Chiêu lại còn lâm trận chùn bước.

"Khả ố!

Ta đã biết những Yêu tộc này không đáng tin, một lũ nhuyễn đản!" Hình Thiên không hề cố kỵ mặt mũi Phi Liêm, miệng liên tục giận quát.

Tương Liễu bên cạnh, cũng sắc mặt giận dữ.

Ngươi nói ngươi không xuất sơn tương trợ thì cũng thôi đi, giờ đây lại bỏ đi vào thời khắc mấu chốt cuối cùng này.

Huống hồ Vu Yêu nhị tộc vốn đã có hiềm khích, tự nhiên càng khiến hai vị Đại Vu phẫn nộ.

"Thôi đi!" Xi Vưu sắc mặt khó coi, một tiếng quát lớn, cắt ngang lời của Hình Thiên.

Tâm tình y cũng rất tệ.

Kế Mông, Anh Chiêu đã rời đi, y không muốn Phi Liêm cũng bỏ đi nữa.

Dù sao cũng là một cường giả Đại La Kim Tiên.

Phi Liêm vốn sắc mặt khó coi, thấy Xi Vưu như vậy, trong lòng hơi thoải mái hơn một chút.

Y bản thân chính là Yêu tộc, hơn nữa Kế Mông, Anh Chiêu còn là do y mời tới.

Y cũng cảm thấy rất mất mặt.

“Hiện giờ chỉ có thể dựa vào thủ đoạn cuối cùng, Phi Liêm, ngươi mau đi thám thính động hướng của quân Hiên Viên, thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa.” Xi Vưu ngẩng nhìn trời xanh, miệng thản nhiên phân phó.

Nghe Xi Vưu muốn thi triển thủ đoạn cuối cùng, Phi Liêm trong mắt lóe lên một đạo sáng, dường như có điều dự liệu.

Ngay sau đó gật đầu, bước chân đi về phía ngoài.

“Các ngươi còn không chịu dừng tay sao?” Phi Liêm vừa mới rời đi, trong điện một đạo nữ âm tràn đầy bất đắc dĩ vang lên.

Đạo âm phiêu diêu, không biết từ đâu truyền tới.

Hình Thiên, Tương Liễu vốn đang bạo táo, nghe thấy tiếng đó, lập tức thần tình cung kính.

“Kiến qua Hậu Thổ Tổ Vu!” Không biết từ lúc nào, trong đại điện, một đạo thân ảnh xám xịt ngưng tụ thành.

Một mỹ phụ thần thái đoan trang, toàn thân đạo vận bao phủ, toàn bộ thân hình tựa hư tự ảo.

Dường như ở ngay trước mắt, nhưng lại phảng phất như ở chân trời.

Chỉ là thần tình, trông có chút ưu thương nhàn nhạt.

So với sự cung kính của Hình Thiên, Tương Liễu, Xi Vưu lại sắc mặt âm trầm: “Hậu Thổ, ngươi đến đây làm gì, chuyện Vu tộc, liên quan gì đến ngươi?” Trong ngữ khí, xen lẫn oán hận vô tận.

Thậm chí không còn xưng hô nàng là Tổ Vu nữa.

Ấy là năm xưa, Hậu Thổ thấu cảm chúng sinh tật khổ, bỗng nhiên sinh lòng từ bi, liền phát hoành nguyện mà hóa thân Lục Đạo Luân

Hồi.

Trên U Minh Huyết Hải kiến lập Minh Giới, được đại công đức, hầu như có thể thành Thánh.

Tuy nàng vì chúng sinh mà ôm lòng từ bi, nhưng lại đối với Vu tộc cực kỳ bất công.

Sự ra đi của Hậu Thổ, khiến uy lực của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận giảm mạnh, dẫn đến cuối cùng Vu tộc ở Bất Chu Sơn tử thương thảm trọng.

Bởi vậy Xi Vưu đem tất cả những điều này, đều quy kết cho Hậu Thổ.

Chỉ là Xi Vưu không hề biết, Vu Yêu bại vong là Thiên Đạo đại thế.

Cho dù Hậu Thổ không hóa thân Lục Đạo Luân Hồi, cũng không tránh khỏi vận mệnh diệt vong.

Bình Tâm Nương Nương thản nhiên liếc nhìn Xi Vưu và những người khác, khẽ nói: "Trong Hồng Hoang, Vu tộc đã không còn mấy người nữa rồi." Theo thanh âm hư vô phiêu diêu kia, thân ảnh Bình Tâm Nương Nương chậm rãi tiêu thất.

Nghe thanh âm vang vọng bên tai, Xi Vưu toàn thân chấn động.

Thiên Đạo đại thế, y nào đâu không biết.

Nhưng y lại muốn nghịch Thiên!

Chỉ vì Vu tộc không kính Thiên!

Không bái Địa!

Chỉ kính Bàn Cổ!

Tuy trong lòng phẫn nộ, nhưng lời của Hậu Thổ, cũng đã nhắc

nhở Xi Vưu.

Sự việc đã đến nước này, y cũng phải làm tính toán xấu nhất.

Y có thể bại, nhưng Vu tộc không thể bị đoạn tuyệt.

Chẳng bao lâu sau, Xi Vưu và Hiên Viên quyết chiến, Xi Vưu muốn tụ tập Thập Nhị Tổ Vu hồn linh để tái hiện Bàn Cổ linh thể, nhưng lại thất bại vì Hậu Thổ chưa chết.

Cuối cùng bại dưới tay Ứng Long, hiện ra thân Đại Vu bất tử.

Ngay sau đó bị Hiên Viên chém đứt ba đầu, đồng thời dùng Phục Hy Long Mã chia cắt thân thể y, phân táng nhiều nơi, phá đi thân bất diệt của y!

Hình Thiên, Tương Liễu dẫn tàn dư Vu tộc độn tẩu, Phi Liêm cũng chạy thục mạng về Bắc Câu Lô Châu.

Đến đây, địch thủ lớn nhất trong Cộng chủ chi tranh là Xi Vưu, bị Hiên Viên tiêu diệt, củng cố vị trí Cộng chủ.

Hiên Viên tiêu diệt Cửu Lê bộ lạc, ngay sau đó mang theo thế đại thắng, tiêu diệt tất cả mấy bộ lạc nhỏ còn lại nổi dậy.

Đến đây Hiên Viên thống nhất Nhân tộc, xứng đáng là Nhân tộc cộng chủ, càng được tôn xưng là 'Hoàng Đế'.

Chẳng bao lâu sau, Hiên Viên cưỡi rồng bay lên trời, được sách phong là Hỏa Vân Cung Nhân Hoàng Thánh Nhân, Nhân Văn Sơ Tổ.

Vị trí Cộng chủ, thì tạm do con trai Hiên Viên là Thiếu Hạo đảm đương.

Thiên Hoàng Phục Hy, Địa Hoàng Thần Nông, Nhân Hoàng Hiên Viên, từ đây là người thực tế chưởng giáo của Nhân tộc, hợp xưng Hỏa Vân Cung Tam Hoàng Thánh Nhân.

Nhưng họ có danh Thánh nhân, không có thực Thánh nhân.

Chuyện giáo hóa Hiên Viên triệt để kết thúc, công đức giáng xuống tự nhiên khiến Quỳnh Tiêu bước vào Đại La Kim Tiên.

Nàng bay trên không trung, trong mắt tràn đầy hưng phấn.

Quỳnh Tiêu trong lòng vui vẻ, Tinh Vệ theo sau cũng trong mắt kích động.

Tuy đã bái Tam Tiêu làm sư, nhưng nàng chưa từng đến đạo trường Thánh nhân, tâm tình có thể tưởng tượng được.

Nữ Oa là tên Nhân tộc của nàng, bái nhập môn hạ Thánh nhân, tự nhiên phải lấy đạo hiệu khác.

Trường Phong trực tiếp đặt cho nàng cái tên Tinh Vệ.

Trường Phong bay trên không trung, đương nhiên cũng tâm tình thoải mái.

Chuyện Tam Hoàng triệt để kết thúc, hắn rốt cuộc cũng có thể hảo hảo nằm yên rồi.

Về đến Kim Ngao Đảo thì 'nỗ lực tu luyện', để đợi Phong Thần Đại Kiếp.

Mấy người vui vẻ du ngoạn đến Kim Ngao Đảo, mà vì Tam Hoàng quy vị, mấy vị Thánh nhân đã động tất thiên cơ.

Thủ Dương Sơn, trong Bát Cảnh Cung.

Lão Tử đang tĩnh tu, chậm rãi mở đôi mắt hỗn độn.

Trong mắt bản nguyên, pháp tắc lưu chuyển, huyền diệu khó lường.

Dường như động tất mọi thiên cơ.

Chỉ là nhìn kỹ, lại có thể rõ ràng phát hiện y hơi nhíu mày, trong ánh mắt mang theo vẻ bối rối.

“Quái lạ!

Quái lạ!

Rõ ràng Thiên Đạo chương hiển, giáo hóa Tam Hoàng là chuyện của Nhân Giáo, Xiển Giáo, vì sao lại bị Tiệt Giáo hoàn toàn chiếm đoạt?” “Tam Hoàng Ngũ Đế, đại thế chưa đổi, tiểu thế đã biến.” “Thông Thiên sư đệ từ khi nào có thủ đoạn như vậy?

Hay là có kỳ nhân khác?” Lão Tử không hổ là Thiên Đạo Thánh nhân, trong chớp mắt chuyển niệm, đã hiểu rõ sau nhiệm vụ giáo hóa Tam Hoàng, có người đã mưu tính mọi chuyện.

Đem công đức, khí vận vốn thuộc về Nhân Giáo, và Xiển Giáo, hoàn toàn đoạt đi.

Lão Tử nhíu mày, trong lòng nghĩ mãi không rõ.

Tam Thanh tuy đã phân gia, nhưng đối với Thông Thiên Giáo Chủ, Lão Tử vẫn vô cùng hiểu rõ.

Thuật thôi diễn thiên cơ, Thông Thiên kém nhất.

Chuyện Tam Hoàng, y trước đó đều không biết, Thông Thiên chắc chắn cũng không rõ.

Dù sao Thiên Đạo chương hiển, giáo hóa Thiên Hoàng là cơ duyên của y.

Muốn từ trong tay y đoạt lấy cơ duyên, Thông Thiên e rằng còn không làm được.

Nhưng cuối cùng lại hoàn toàn thuộc về Tiệt Giáo.

Chợt, một thân ảnh lướt qua trong đầu.

“Chuyện này chẳng lẽ có liên quan đến hắn?” Nghĩ đến đây, Lão Tử trong mắt tinh quang liên tục lóe lên.

Trường Phong!

Trong Tiệt Giáo, đột nhiên xuất hiện đệ tử thân truyền.

Cái tiểu ngưu yêu mà ngay cả y cũng không thôi toán ra được.

Lần đầu gặp mặt thì bình thường vô cùng, không có chút đặc biệt nào, nhưng lại ẩn giấu tu vi trước mặt y.

Nay thôi diễn quá khứ, vẫn một mảng sương mù, không biết quá vãng, không thấy tương lai.

"Thú vị!

Thú vị!

Vậy hãy để Ngô xem ngươi rốt cuộc là thần thánh phương nào." Khẽ nâng mắt, phảng phất xuyên thấu vô tận hư không, nhìn về đạo thân ảnh kia.

Côn Luân Sơn, trong Ngọc Hư Cung.

Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng sắc mặt ngưng trọng.

Tam Hoàng quy vị, thiên cơ chương hiển.

Cơ duyên giáo hóa Thiên Hoàng, Địa Hoàng, vốn thuộc về Nhân Giáo.

Mà sư của Nhân Hoàng, thực ra là Quảng Thành Tử đứng đầu Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo y.

Khí vận, công đức vốn thuộc về Nhân Giáo, Xiển Giáo này, giờ đây lại hoàn toàn thuộc về Tiệt Giáo.

Lão Tử hiểu rõ Thông Thiên Giáo Chủ, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng tương tự hiểu rõ tam đệ này.

Luận thôi diễn thiên cơ, còn kém y, làm sao có thể đoạt đi cơ duyên của họ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn búng ngón tay một cái, một đạo thân ảnh lướt qua trong đầu.

Trong việc phụ tá Tam Hoàng đều xuất hiện thân ảnh, nhưng lại không có quan hệ trực tiếp với việc phụ tá Tam Hoàng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng kinh nghi, lần nữa thử thôi toán.

Trong chớp mắt, đồng tử y khẽ tĩnh lặng.

Dường như đã phát hiện ra một chuyện cực kỳ không thể tưởng tượng nổi.

"Một tiểu ngưu yêu, rốt cuộc là thần thánh phương nào?" Tuy chưa từng gặp qua, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn đã âm thầm ghi nhớ đạo thân ảnh này.

Cùng lúc đó.

Trong Kim Ngao Đảo.

Thông Thiên Giáo Chủ vốn đang bế mục thần du thiên địa, dường như cảm giác được điều gì, đột nhiên mở trừng mắt.

"Ha ha ha" Sau một thoáng ngẩn người, Thông Thiên Giáo Chủ bất giác bật ra tiếng cười hào sảng.

Ấy là sau khi Tam Hoàng quy vị, Thiên Đạo chương hiển.

Y đã biết được sự việc cụ thể về giáo hóa Tam Hoàng.

Đúng như tiểu ngưu yêu trước đó đã nói, Tam Hoàng là chuyện của Nhân Giáo, Xiển Giáo, căn bản không liên quan gì đến Tiệt Giáo y.

Chương 36

Nhưng giờ đây thiên cơ hiển hóa, công đức giáo hóa Tam Hoàng hoàn toàn rơi vào thân Tam Tiêu.

Đại thế Tam Hoàng chưa đổi, nhưng tiểu thế đã bị xoay chuyển.

Người khác có thể không biết vì sao, nhưng Thông Thiên thì vô cùng rõ ràng.

Đều là tiểu ngưu yêu động tất thiên cơ, nếu không y đâu thể từng bước giành lợi thế, đoạt lấy cơ duyên trước mặt Lão Tử và những người khác.

Thông Thiên Giáo Chủ rất vui, vô cùng vui.

Vì tiểu thế có thể thay đổi, vậy thì có nghĩa là trong Phong Thần Đại Kiếp cũng có khả năng thay đổi vận mệnh của Tiệt Giáo.

Phong Thần Lượng Kiếp có thể tồn tại, nhưng người ứng kiếp không nhất định là môn nhân Tiệt Giáo y.

"Tiểu ngưu yêu!

Không tệ không tệ!

Bản tọa càng ngày càng thích rồi." Thông Thiên nghĩ đến đây, đối với Trường Phong càng thêm hài lòng.

Thần niệm vừa chuyển, đã phát hiện Trường Phong cùng mấy người đang chạy về Kim Ngao Đảo.

Thông Thiên Giáo Chủ thần tình vui vẻ, bất giác phất tay một cái.

Cách ức vạn vạn dặm, Trường Phong cùng mấy người đang trên đường đi, chợt cảm giác không gian trước mắt chìm xuống.

Khi mở mắt ra, đã xuất hiện trong Bích Du Cung.

“Đệ tử Vân Tiêu (Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu, Trường Phong) kiến qua Sư tôn.” Bốn người chắp tay, vội vàng hành lễ. 【Vãi chưởng! Sư tôn quả nhiên là bá đạo, chưa kịp phản kháng đã bị chụp tới rồi!】【Thiên Đạo Thánh nhân đúng là lợi hại thật, may mà ban đầu mình không trực tiếp bỏ chạy!】 “Tiểu Tinh Vệ, còn không mau kiến qua Sư tổ!” Thấy Tinh Vệ đứng ngẩn ra bên cạnh, Vân Tiêu vội vàng truyền âm.

Tinh Vệ đã ngây người.

Tuy đã trở thành đệ tử Thánh nhân, nhưng căn bản không ngờ lại nhanh như vậy đã có thể gặp Thiên Đạo Thánh nhân.

Đó là sự tồn tại giống như Nhân Tộc Thánh Mẫu Nương Nương, hơn nữa Thông Thiên Giáo Chủ còn là sư huynh của Thánh Mẫu Nương Nương.

Tinh Vệ hoàn hồn lại, vội vàng cung kính kêu.

“Đồ tôn Tinh Vệ kiến qua Sư tổ!” Thông Thiên khẽ gật đầu.

Vì vui mừng, nên đã nhiếp Tinh Vệ cùng đến.

Nếu không với thân phận Tinh Vệ, nào có tư cách vào Bích Du Cung.

Lúc này nhìn Tam Tiêu ở cảnh giới Đại La, Thông Thiên trong lòng càng thêm vui mừng.

Khi nhìn về Trường Phong, trong lòng cũng hoan hỉ.

Tuy cảnh giới của Trường Phong lúc này, nhìn qua tiến bộ rất nhiều, chỉ có Huyền Tiên cảnh giới, nhưng Thông Thiên không tin điều này là thật.

“Lần này nhiệm vụ phụ tá Tam Hoàng, các ngươi đều biểu hiện không tệ.” Nghĩ đến cảnh Lão Tử, Nguyên Thủy lúc này đang giận

dữ, Thông Thiên trong lòng lại một trận thư thái.

“Đa tạ Sư tôn mậu tán!

Đây là Sư tôn lãnh đạo có phương pháp, cũng là Tiệt Giáo ta phúc duyên thâm hậu, nên mới có cơ duyên của chúng con.” Vân Tiêu chắp tay, mặt mang mỉm cười đáp.

“Không sai!

Nếu không có Sư tôn đề phòng sắp xếp trước, chúng con đâu thể thuận lợi phụ tá Tam Hoàng.” Bích Tiêu cũng vội vàng nói.

Nếu không đi trước một bước, nào còn phần của họ.

Nghe Tam Tiêu bên dưới khen ngợi, Thông Thiên cũng không khỏi đỏ mặt.

Y nào có sắp xếp cái quỷ gì!

Hoàn toàn là ăn cắp ý tưởng của Trường Phong.

Nếu không lần giáo đạo Tam Hoàng này, chắc chắn sẽ giống như Thiên Đạo chương hiển, công đức hoàn toàn bị Nhân Giáo, Xiển Giáo đoạt được.

“Sư tôn, kỳ thực còn phải đa tạ Trường Phong sư đệ, nếu không phải Trường Phong sư đệ liên tục tương trợ, đệ tử cũng không thể thuận lợi như vậy.” Quỳnh Tiêu bên dưới liếc nhìn Trường Phong, miệng kiều thanh nói.

Vân Tiêu bên cạnh, cũng tiếp lời nói: “Ngàn năm thời gian này, chúng con có được công đức, Trường Phong sư đệ lại không hề có được gì, Trường Phong sư đệ thật sự đã cống hiến rất nhiều.” “Không sai!

Trường Phong sư đệ cần cù siêng năng, vô oán vô hối tương trợ, chúng tỷ muội đều vô cùng cảm kích.” Bích Tiêu một bên, cũng thành

khẩn nói.

Đối mặt với công đức mà vẫn có thể không động lòng, vị trí của Trường Phong trong lòng họ sớm đã không phải người thường có thể sánh bằng.

"Ba vị sư tỷ quá khen rồi, chúng ta đã là đệ tử Sư tôn, đồng thời là môn nhân Tiệt Giáo, tự nhiên nên tương thân tương ái!" Nháy mắt với Tam Tiêu, Trường Phong nghĩa chính ngôn từ nói.

Tam Tiêu vốn đang mang vẻ cảm kích, lập tức thần sắc quái dị.

Nghe thì có vẻ rất bình thường, sao lại cứ cảm thấy chỗ nào đó quái quái. 【Cảm kích gì thì không cần đâu, lấy thân báo đáp là được rồi.】 Nghe tiếng Trường Phong truyền đến từ trong đầu, khóe miệng Thông Thiên giật giật.

Ý tưởng này của Trường Phong thì cũng không phải không được!

Hơn nữa nhìn cảnh tượng trước mắt, Tam Tiêu đối với Trường Phong dường như đều có hảo cảm.

Bất quá hiện giờ tiểu ngưu yêu này không tính toán bỏ chạy, chuyện này cũng không vội, giao cho bọn họ tự giải quyết là được.

Thông Thiên Giáo Chủ nghĩ đến đây, đạo âm vang vọng truyền ra.

"Trường Phong!

Chuyện phụ tá Tam Hoàng, ngươi quả thật làm không tệ, ngươi muốn phần thưởng gì?" Lời của Thông Thiên, khiến Trường Phong trong lòng sáng rực.

Còn có thể tự mình đòi thưởng!

Vội vàng chắp tay, nghĩa chính lẫm nhiên nói: "Đây là việc phận sự của đệ tử, đệ tử không dám có điều gì cầu xin." 【Ối!

Không ngờ còn có thưởng, Sư tôn tên gia hỏa này cũng coi như có

chút lương tâm, không uổng công mình vất vả như vậy.】【Nói về phần thưởng thì, mình nhớ Sư tôn trên tay còn có Thanh Bình Kiếm, Kim Phượng Trâm, Tử Tiêu Phất Trần, Thủy Hỏa Hồ Lô, Thiên Hoa Diệu Trụy Kỳ, Thái Tuế Tiên, Già Thiên Đồ, Huyết Ảnh Châm, Thúy Quang Lưỡng Nghi Đăng, Tử Điện Chùy, Ngư Cổ, Luân Hồi Kính, Tàng Tiên Đồ, phần lớn đều là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, tùy tiện cho hai ba kiện là được rồi.】【Nếu là Thiên Đạo hung sát dị bảo Lục Hồn Phiên, hoặc là Tru Tiên Kiếm Trận thì càng tốt.】【Nhưng hai cái đồ chơi này, hơi không đáng tin, Sư tôn chắc chắn không nỡ.】Nghe lời Trường Phong nói, Tam Tiêu thần tình ngẩn ra, trong lòng vô cùng bội phục.

Các nàng xuất thế lâu như vậy, chưa từng thấy người đại nghĩa như thế.

Trường Phong sư đệ thật sự là quá tốt.

Không hổ là sư đệ tốt của các nàng.

Cống hiến vô oán vô hối như vậy, lại còn không cần bất kỳ hồi báo nào.

Nhìn ánh mắt Trường Phong, từng người đều trở nên khác hẳn.

So với Tam Tiêu trong lòng kính phục, Thông Thiên vốn đang vui vẻ, lập tức sắc mặt tối sầm.

Tên gia hỏa này miệng thì nói không cần, trong lòng lại rất thành thật.

Ngay cả những pháp bảo y còn có, cũng điều tra rõ mồn một.

Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, còn tùy tiện cho hai ba kiện, ngươi tưởng mấy cái này đều nhặt được sao.

Còn muốn Lục Hồn Phiên, Tru Tiên Trận Đồ của y, ngươi đang mơ mộng hão huyền sao.

Bất quá trong lòng cũng càng thêm kinh ngạc tán thưởng thân phận Đại Đạo Chi Tử của Trường Phong.

Trên người y không ít pháp bảo, rất nhiều đệ tử Tiệt Giáo đều không biết.

Không ngờ Trường Phong lại biết rõ mồn một.

Thông Thiên đột nhiên cảm thấy, y đường đường là một Thiên Đạo Thánh nhân, dường như trước mặt tiểu ngưu yêu này đều không có chút bí mật nào.

Bất quá chuyển niệm vừa nghĩ, Thông Thiên trong lòng lập tức thư thái.

May mà Bản tọa biết ngươi trong lòng nghĩ gì, nếu không thì đã chịu thiệt lớn rồi. 【Sư tôn làm sao vậy, mặt sao lại đen xì rồi?】【Chẳng lẽ là mình không sảng khoái, không đủ trực tiếp, nên ổng không vui?】【Sư tôn quả nhiên là lão trực nam, lão trực nam chính hiệu!

Xem ra lần sau phải trực tiếp hơn một chút.】 Thông Thiên vốn đã thư thái, nghe tiếng lại truyền đến từ trong đầu, sắc mặt trầm xuống.

Y đột nhiên phát hiện, có thể tùy thời tùy chỗ nghe được tiếng lòng của Trường Phong, thật không phải là một chuyện tốt.

Tên gia hỏa này, đúng là từng phút từng giây khiến người ta tức đến mức giậm chân.

Quan trọng là còn không thể đánh hắn!

Ta nhịn!

Ta nhịn!

Đợi sau Phong Thần Lượng Kiếp, lại hảo hảo đánh tên gia hỏa này một trận.

Bây giờ chỉ muốn mau chóng ban thưởng, tống tên gia hỏa này ra khỏi Bích Du Cung.

Thông Thiên nghĩ vậy, vung tay một cái.

Chợt trên không trung nổi lên một cái hồ lô màu tím vàng, tỏa ra bảo quang lấp lánh.

Bề mặt hồ lô ánh tím lưu động, khắc họa văn lộ huyền diệu, bên trong hồ lô ẩn ẩn có một con kỳ lân đỏ và một con kỳ lân xanh gào thét.

Trông quả là phi phàm.

"Trường Phong, ngươi phụ tá Tam Tiêu có công, bảo vật này liền ban cho ngươi." "Hồ lô này tên là Thủy Hỏa Hồ Lô, là do Bản tọa sau khi lần đầu nghe Đạo ở Tử Tiêu Cung kết thúc, có được tại Bất Chu Sơn." "Là hồ lô kết ra trên dây hồ lô của Thập Đại Linh Căn, là một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo chân chính, có thể phóng xuất ra Vô Tận Nịch Thủy, Chân Viêm, ngươi hãy hảo sinh sử dụng!" Trong đạo âm vang vọng, Thủy Hỏa Hồ Lô trên không trung xoay một vòng, chậm rãi rơi xuống trước mặt Trường Phong.

Tam Tiêu bên cạnh nghe vậy, đều vì Trường Phong sư đệ mà cảm thấy vui mừng.

Sư đệ quả nhiên thâm được Sư tôn yêu thích.

Trước đó đã ban cho Xuyên Tâm Tỏa, giờ đây lại là một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Trong tất cả đệ tử thân truyền, cũng chỉ có Trường Phong có đãi ngộ này.

Đương nhiên, các nàng không hề đố kỵ, chỉ có sự hoan hỉ nồng đậm.

“Đa tạ Sư tôn hậu ái, đệ tử định không phụ Sư tôn kỳ vọng!” Trường Phong chắp tay, ngay sau đó mắt long lanh nhìn Thông Thiên. 【Pháp bảo công kích tập kích đã có rồi, Sư tôn cho thêm một kiện dùng để phòng ngự nữa đi.】【Có công có thủ, như vậy mới hoàn mỹ.】 Những gì Trường Phong trong lòng nghĩ, kết hợp với ánh mắt không hề che giấu của hắn, sắc mặt Thông Thiên cứng đờ.

Tên gia hỏa này đúng là biến thành trực tiếp rồi.

Còn có công có thủ, ngươi đang mơ hão gì vậy.

Hiện giờ dưới trướng y có chín vị đệ tử thân truyền, mấy người còn chưa có Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo nào.

Ngươi đã có hai kiện, còn đang nghĩ làm sao để hoàn mỹ?

“Được rồi!

Các ngươi lui xuống đi!” Bỏ qua ánh mắt của Trường Phong, Thông Thiên xua xua tay nói.

Đối với tên gia hỏa Trường Phong này, y thật sự là vừa yêu vừa hận!【Sư tôn sao lại không vui nữa rồi?

Chẳng lẽ là mình quá trực tiếp?】【Thánh nhân thật khó chiều.】 Trường Phong trong lòng nghĩ vậy, vội vàng chắp tay, chậm rãi lui về phía ngoài.

Nghe tiếng lòng Trường Phong, Thông Thiên hận không thể nhảy xuống khỏi bồ đoàn, dùng nắm đấm mà đấm bạo tên gia hỏa này.

“Hừ!

Khả ố!

Ta đường đường là Thiên Đạo Thánh nhân, lại liên tiếp bị tiểu ngưu yêu này ảnh hưởng.” Thông Thiên trong lòng giận dữ, tâm thần hơi chấn động.

Xuất thế lâu như vậy, cho dù là trước khi thành Thánh, cũng không ai có thể ảnh hưởng tâm tính y đến vậy.

Nhưng chính là tiểu ngưu yêu này, liên tiếp khiến tâm thần y chấn động.

Suy đi nghĩ lại, Thông Thiên chỉ có thể cảm khái thân phận Đại Đạo Chi Tử phi phàm.

"Đây cũng coi như là một kiểu tu hành của Bản tọa vậy!" Nhìn Trường Phong đã biến mất ở cửa điện, Thông Thiên nghĩ vậy.

Trường Phong bước ra, lại không biết Thông Thiên trong lòng nghĩ gì, mặt đầy hưng phấn đùa nghịch Thủy Hỏa Hồ Lô trong tay.

Trong cả thiên địa, Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo không ít, nhưng phần lớn vẫn nằm trong tay Thánh nhân.

Hắn hiện tại có thể có được hai kiện, thật sự là cơ duyên lớn lao.

Bất quá nghĩ đến hệ thống của mình, Trường Phong cũng không có chút dao động nào.

Dù sao hắn còn nhớ lần rút thưởng trước, đã đạt được mấy mảnh vỡ Thí Thần Thương.

Thiên Đạo hung sát dị bảo, Tiên Thiên Chí Bảo, đó mới là đồ tốt.

"Chúc mừng Trường Phong sư đệ, lại có được một kiện chí bảo." Vân Tiêu bước ra khỏi Bích Du Cung, hướng về Trường Phong cung kính.

Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu bên cạnh, cũng sắc mặt hoan hỉ.

Phụ tá Tam Hoàng, các nàng đều có được công đức, thực lực được tăng mạnh.

Giờ đây Trường Phong lại được Sư tôn ban thưởng, có thể nói là đại viên mãn.

“Ha ha!

Đều là Sư tôn hậu ái!” Trường Phong tùy tay cất Thủy Hỏa Hồ Lô đi, trên mặt cũng mang vẻ hoan hỉ.

Nhiệm vụ phụ tá Tam Hoàng hoàn thành, có thể ở trên Kim Ngao Đảo hảo hảo nằm yên.

Nỗ lực nâng cao thực lực.

Sau Tam Hoàng, chính là Ngũ Đế.

Sau Ngũ Đế là Hạ, sau Hạ là Ân Thương, thời kỳ Phong Thần Lượng Kiếp phát sinh.

Thời gian tính toán cộng lại, hẳn là còn mấy ngàn năm nữa.

Nghĩ vậy, Trường Phong đột nhiên cảm thấy thời gian thật khẩn cấp.

Việc cấp bách trước mắt, là đẩy nhanh tốc độ đề thăng cảnh giới.

“À phải rồi!

Chương 37

Ba vị sư tỷ, các vị tính ở lại Kim Ngao Đảo, hay về Tam Tiên Đảo?" Trường Phong nhìn quanh một vòng, hỏi Tam Tiêu.

Tam Tiêu tuy đã tìm được đạo trường ở hải ngoại, nhưng Tam Tiên Động trên Kim Ngao Đảo vẫn còn trống.

Trường Phong trong lòng cũng nghĩ là ở lại Kim Ngao Đảo, hay là tìm một nơi bên ngoài, hoặc cũng có thể đến Tam Tiên Đảo.

Đến Tam Tiên Đảo, không chỉ có thể gần gũi Tam Tiêu, mà còn yên tĩnh hơn.

Dù sao hiện giờ phần lớn đệ tử Tiệt Giáo đều ở trên Kim Ngao Đảo, nếu từng người một đến bái phỏng, hắn không có thời gian ứng phó.

Phong Thần Lượng Kiếp chỉ còn mấy ngàn năm thời gian, hắn phải nỗ lực nâng cao thực lực.

"Rời khỏi Kim Ngao Đảo gần hai ngàn năm, chúng ta tính trước ở trên đảo một thời gian, tiện thể thăm hỏi mấy vị sư tỷ, sư huynh, Trường Phong sư đệ ngươi có muốn đi cùng không?" Vân Tiêu quay người lại, nhẹ nhàng nói.

"Ta sẽ không đi, ta muốn về động phủ tu luyện, tiện thể luyện hóa hai kiện pháp bảo kia." Chuyện như tiệc tùng này, Trường Phong không có hứng thú gì.

Sau khi thành Thiên Tiên thì thọ mệnh đã dài, huống chi là những Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên này.

Không chừng tổ chức một bữa tiệc cũng mất mấy chục đến cả trăm năm, hắn nào có rảnh rỗi như vậy.

Vẫn là về nhà hảo hảo tu luyện thì hơn.

Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo ít nhất có ba mươi sáu tầng cấm chế, hai kiện của hắn đều phi phàm, đều có hơn bốn mươi tầng, luyện hóa chúng có thể cực kỳ tốn thời gian.

Nghe Trường Phong muốn trở về tu luyện, Tam Tiêu trong lòng cảm khái một phen, cũng không cưỡng cầu.

Chỉ là hảo cảm trong lòng đối với Trường Phong, lại không ngừng tăng vọt.

Cần mẫn tu luyện như vậy, lại 'lãng phí' gần hai ngàn năm thời gian để cùng các nàng phụ tá Tam Hoàng, sao lại không khiến các nàng cảm động.

Trường Phong trở về động phủ, nằm lại trên chiếc giường đá lớn quen thuộc kia.

Hắn thoải mái nằm đó, tiện tay mở màn hình hệ thống.

Hệ thống Nằm Yên Túc chủ: Trường Phong Cảnh giới: Đại La Kim Tiên trung kỳ (69V/2000V) Pháp tắc: Thủy Chi Pháp tắc (65/1V), Kim Chi Pháp tắc (85/1V), Lôi Chi Pháp tắc (500/1V) Huyết mạch: Hậu Thiên Thử Thiết (261/500) Thần thông: Vô Đạo hạnh: 120V Thảng bình trị: 207V Nhiệm vụ chính tuyến: Nằm yên ba ngàn năm Nhiệm vụ hàng ngày 1: Ngủ đủ tám tiếng đồng hồ Nhiệm vụ hàng ngày 2: Tắm nắng hai tiếng đồng hồ Nhiệm vụ hàng ngày 3: Giữ tư thế thoải mái nhất, không nhúc nhích một tiếng đồng hồ Nhiệm vụ hàng ngày 4: Thưởng thức một bữa mỹ thực ngon lành, ăn no nê Nhiệm vụ hàng ngày 5: Tìm một người giúp ngươi đấm lưng, bóp chân, thoải mái hưởng thụ một lát Nhiệm vụ hàng ngày 6: Ở trên Kim Ngao Đảo đi dạo một chút, ngắm cảnh đạo trường Thánh nhân Nhiệm vụ hàng ngày 7: Trước khi ngủ ngâm mình trong bồn nước nóng "Ôi!

Nhiệm vụ hàng ngày lại nhiều lên rồi.” Nhìn màn hình hệ thống, Trường Phong trong lòng vui mừng.

Hiện tại cách Phong Thần Đại Kiếp, cũng chỉ còn mấy ngàn năm thời gian.

Hắn có thể trông cậy vào chỉ có hệ thống nhiệm vụ hàng ngày.

Dù sao mỗi khi hoàn thành một nhiệm vụ hàng ngày, liền có thể đạt được đạo hạnh và thắng bình trị.

Nhiệm vụ hàng ngày càng nhiều, phần thưởng đạt được đương nhiên càng nhiều.

Hơn nữa cái nhiệm vụ "đản đông" hưởng thụ dục vọng kia cuối cùng cũng được làm mới, có nghĩa là hắn có thể hoàn thành tất cả nhiệm vụ.

Có được hệ thống lâu như vậy, Trường Phong rất xui xẻo là chưa có ngày nào hoàn thành tất cả nhiệm vụ hàng ngày.

Giờ đây dường như cơ hội đã đến.

Đối với phần thưởng hoàn thành tất cả nhiệm vụ hàng ngày, hắn vẫn vô cùng kỳ vọng.

Trừ việc tìm người đấm lưng, bóp chân, mấy cái khác đều không thành vấn đề.

Trường Phong trong lòng kích động, tính toán trước tiên hoàn thành nhiệm vụ ngủ đủ tám tiếng đồng hồ.

Giữ tư thế thoải mái nhất nằm trên giường, đỉnh đầu một luồng ánh nắng ấm áp chiếu xuống.

Trường Phong bắt đầu một ngày nằm yên.

Thời gian chậm rãi trôi qua, đúng lúc Trường Phong ngủ say sưa, chợt khẽ nhíu mày.

Trong lòng mê hoặc, hắn vội vàng lật người ngồi dậy.

Vừa rồi khi đang ngủ, hắn cảm giác giường đá dưới thân đang động đậy.

Lúc này Trường Phong nhìn tới, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

Chỉ thấy chiếc giường đá lớn năm mét trong động phủ, tỏa ra ánh sáng lấp lánh, trên đó bao phủ vận vị thần bí, lại còn có một cỗ ba động nhàn nhạt truyền đến.

"Đệt!

Ra ngoài một chuyến, cái giường ngủ cũng thành tinh rồi." Trường Phong hiện giờ nói gì cũng là cường giả Đại La Kim Tiên, đương nhiên một cái nhìn đã nhận ra sự biến hóa của giường đá.

Chỉ khẽ chần chừ một chút, Trường Phong cất tiếng nói: "Ngươi và ta hữu duyên, hôm nay ta sẽ trợ ngươi một tay." Trong nhiệm vụ hàng ngày hiện tại, vừa vặn cần tìm một người đấm lưng, bóp chân, đến thật đúng lúc.

Trường Phong vung tay một cái, một cỗ pháp lực cuồn cuộn dũng mãnh ùa về phía giường đá.

Trong chớp mắt, ngân quang lấp lánh, bao phủ toàn bộ giường đá.

Mà bên ngoài động, một cỗ kiếp vân nhàn nhạt bao phủ.

Không lâu sau, vô số lôi đình xuyên qua động phủ, đánh xuống chiếc giường đá đang lóe sáng.

Đáng tiếc lôi kiếp tuy mạnh, nhưng khó lòng lay động chiếc giường đá kia.

Sau chín mươi chín tám mươi mốt đạo lôi đình, trước mắt ngân quang lóe lên, một nữ đồng mặc váy trắng xuất hiện trước mắt.

Trường Phong ánh mắt quét qua, đối phương lại có tu vi Thái Ất

Huyền Tiên.

Vừa hóa hình, đã có cảnh giới Thái Ất Huyền Tiên.

Xem ra chiếc giường đá này lai lịch khá phi phàm.

Nghĩ kỹ lại cũng phải, so với những sinh linh như hoa cỏ cây cối, thứ đá cứng vật chết này mà có thể hóa hình thì đâu phải vật phàm.

Lôi kiếp đột nhiên xuất hiện, tự nhiên hấp dẫn không ít người chú ý.

Lúc này Thông Thiên trong Bích Du Cung, cũng phát hiện ra.

Y khẽ mỉm cười, cũng không quá để ý.

"Thạch Cơ kiến qua Sư tôn!" Một đạo nữ âm trong trẻo, cắt ngang sự kinh ngạc của Trường Phong.

"Ngươi tên là Thạch Cơ?" Lời của nữ đồng, khiến Trường Phong sắc mặt kinh ngạc.

Không phải xưng hô của đối phương, mà là tên của đối phương.

Thạch Cơ, Trường Phong đương nhiên biết là ai.

Do đá cứng hóa thành, sinh ra ngoài Thiên Địa Huyền Hoàng, trải qua Địa Thủy Hỏa Phong, luyện thành tinh linh.

Đồng thời cũng là đệ tử Tiệt Giáo xui xẻo nhất trong Phong Thần.

Hai đệ tử bị hùng hài tử Na Tra kia đánh chết, chính mình lên môn lý luận, cũng vô duyên vô cớ bị Thái Ất Chân Nhân luyện hóa.

Một câu 'mệnh trung hợp cai hữu thử nhất kiếp' (số mệnh vốn phải có kiếp nạn này), trực tiếp đánh về nguyên hình.

Có thể nói là sự phản ánh chân thực nhất của câu 'người ngồi trong nhà, họa từ trời tới'.

Giờ đây, lại trở thành đệ tử của hắn.

Trường Phong ôm đầu, trong óc đầy những dấu hỏi lớn.

Khi hắn chuyển đến động phủ này, chiếc giường này đã ở bên trong.

Nghĩ bụng hẳn là Sư tôn đặt.

Bây giờ, Thạch Cơ vốn là đệ tử Thông Thiên, vì hắn điểm hóa, lại trở thành đệ tử của hắn.

"Vâng, Sư tôn, đệ tử là do đá cứng hóa thành, nên lấy tên là Thạch Cơ." Nữ đồng khẽ ngẩng đầu, miệng trong trẻo đáp.

"Được thôi!

Ngươi và ta hữu duyên, vậy ta sẽ nhận ngươi làm đồ nhi này, vi sư là đệ tử thân truyền Trường Phong Chân Nhân dưới trướng Thiên Đạo Thánh nhân Thông Thiên Giáo Chủ của Tiệt Giáo, sau này ngươi chính là đệ tử thứ ba của Tiệt Giáo." Trường Phong hoàn hồn lại, xua xua tay nói.

Phong Thần Lượng Kiếp còn chưa tới, cố gắng thay đổi tiểu thế càng nhiều càng tốt, nói không chừng sẽ dẫn đến biến hóa lớn hơn.

Đối với việc đột nhiên nhận Thạch Cơ làm đệ tử, Trường Phong cũng không quá bất ngờ.

Nghe Trường Phong là đệ tử Thánh nhân, Thạch Cơ lập tức trong lòng đại hỉ.

Tuy vừa mới hóa hình, nhưng đối với Thiên Đạo Thánh nhân, khi vừa hóa hình đã tự nhiên hiểu rõ.

"Đệ tử Thạch Cơ bái kiến Sư tôn, đồ nhi định không phụ danh đệ tử Thánh nhân." Nói đoạn Thạch Cơ, đối với Trường Phong tam khấu cửu bái.

"Được rồi!

Tiểu đồ nhi ngoan ngoãn kia, trước tiên giúp vi sư bóp lưng đi.” Nhận lễ bái sư của Thạch Cơ, Trường Phong sắc mặt có chút cổ quái.

Cái tên này sao mà kêu quái dị!

Thạch Cơ bò dậy, đối với một loạt xưng hô của Trường Phong không quá để ý.

Khẽ đáp một tiếng, vui vẻ chạy lại.

Sư tôn sai mình phục thị, đây chính là biểu hiện Sư tôn hậu ái.

“Từ nay về sau, tên chạy chân sai vặt cũng đã có rồi.” Trường Phong nằm bò ra sàn, cảm nhận bàn tay nhỏ bé trên vai, thần sắc vô cùng mãn nguyện.

Từ nay về sau, người xoa bóp, người bưng trà rót nước đã có, đến đồng tử lên đảo hái linh quả cũng đã có.

Dù sao thì trong nhiệm vụ hàng ngày, còn có một nhiệm vụ là ăn một bữa no nê.

Việc này, khẳng định không thể để hắn tự mình làm.

Từ nay về sau, Trường Phong đều tính toán giao cho Thạch Cơ.

“Sư tôn!

Lực đạo thế nào ạ?” Hai bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của Thạch Cơ xoa bóp, đôi mắt to tròn lại hiếu kỳ nhìn ngắm bốn phía.

Mới vừa hóa hình, đối với thế giới bên ngoài này, tự nhiên vô cùng hiếu kỳ, càng không cần nói nơi đây còn là đạo trường của Thánh nhân.

“Ừm!

Không tệ!

Không tệ!” Trường Phong nằm thoải mái, vô cùng hài lòng.

Đang nói chuyện, bên ngoài động phủ lại truyền đến một tiếng nữ thanh thúy.

"Trường Phong sư đệ!

Trường Phong sư đệ!" Trường Phong nghe ra rồi, người đến chính là Quỳnh Tiêu.

Chắc là thiên kiếp hóa hình của Thạch Cơ vừa rồi đã thu hút các nàng đến.

Cảm nhận Quỳnh Tiêu đã xông vào, Trường Phong vẫy vẫy tay với Thạch Cơ phía sau.

Nếu bị các nàng nhìn thấy cảnh tượng hiện tại, nhiệm vụ hàng ngày hôm nay khẳng định là không thể hoàn thành được.

Quan trọng là giải thích cũng tốn công.

"Đi theo ta cùng đi gặp mấy vị sư bá của con!" Trường Phong đứng dậy, bước ra ngoài động phủ.

"Vâng!

Sư tôn!" Thạch Cơ nghe vậy, trong mắt lập tức sáng bừng.

Nàng đã sớm muốn ra ngoài đi dạo.

Không ngờ nhanh như vậy đã có cơ hội.

Người đến không chỉ có Tam Tiêu mà còn có Triệu Công Minh.

Rõ ràng, trong số các đệ tử thân truyền của Thông Thiên giáo chủ, Tam Tiêu vẫn có quan hệ thân thiết hơn với Triệu Công Minh.

Việc đầu tiên khi trở lại Kim Ngao Đảo chính là đi gặp Triệu Công Minh.

Đa Bảo, Vô Đương và những người khác đều là đệ tử thân truyền mà Thông Thiên thu nhận khi còn ở Côn Luân Sơn.

Không giống như mấy người các nàng, được thu làm đệ tử thân truyền ở Kim Ngao Đảo.

Quan hệ tự nhiên cũng thân cận hơn không ít.

Khi nhìn thấy Thạch Cơ, Tam Tiêu cùng Triệu Công Minh và những người khác, trong mắt đều sáng rỡ.

Mới vừa hóa hình đã có cảnh giới Thái Ất Huyền Tiên.

Ngoan thạch thành tinh, đây không phải vật tầm thường.

"Ngoan đồ nhi, còn không mau ra mắt các vị Vân Tiêu, Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu, Công Minh sư bá của con!" Chia ly mấy ngàn năm, Trường Phong lần nữa gặp lại Triệu Công Minh.

Tên này vậy mà cũng đã bước vào Đại La Kim Tiên, hơn nữa còn là Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Quả nhiên, như trong Phong Thần đã ghi chép, các đệ tử tinh anh của Tiệt Giáo, đã chứng Đại La Kim Tiên trong niên hiệu Thiên Hoàng.

"Thạch Cơ bái kiến các vị sư bá." Thạch Cơ đi theo phía sau, nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ bước ra, cung kính nói.

"Ha ha!

Tốt tốt tốt!

Sư bá cũng không có lễ vật gặp mặt gì, vừa mới được hai món pháp bảo rất thích hợp với con." Triệu Công Minh với khuôn mặt đen sạm, vẫn hào sảng như trước.

Nói đoạn, hắn vung tay phải.

Trong lòng bàn tay hai món nữ trang bay ra.

Vật này vừa nhìn, liền biết là pháp bảo dành cho nữ tính, trách sao

Triệu Công Minh lại nói như vậy.

"Đa tạ Công Minh sư bá!" Thạch Cơ nghe vậy, mắt sáng lên, vội vàng ngọt ngào đáp.

Nhìn hai món pháp bảo đó, Trường Phong hơi sững sờ, nhưng cũng không nói gì.

Mấy người nói chuyện trong động phủ một lúc, rồi đều rời đi.

Hiển nhiên Tam Tiêu đã nói với Triệu Công Minh về chuyện tu luyện của hắn.

Đối với tình huống này, Trường Phong tự nhiên vô cùng vui mừng.

Hắn còn phải bận rộn với nhiệm vụ.

Chương 38

Sau khi mấy người rời đi, hắn lại trở về động phủ tiếp tục nằm yên.

Thạch Cơ xoa bóp cho hắn chưa đầy nửa canh giờ, Trường Phong liền nghe thấy tiếng nhắc nhở của hệ thống.

Cũng như các nhiệm vụ hàng ngày khác, hắn nhận được một điểm Thảng bình trị và một năm Đạo hạnh.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ hàng ngày này, Trường Phong liền phân phó Thạch Cơ đi Kim Ngao Đảo hái một ít linh quả.

Kim Ngao Đảo là đạo trường của Thánh nhân, linh quả tự nhiên không thiếu.

Thạch Cơ đã sớm muốn ra ngoài chơi, nghe Trường Phong sai khiến, liền một mạch nhỏ chạy ra ngoài.

"Trước tiên hoàn thành các nhiệm vụ khác, nhiệm vụ du lãm Kim Ngao Đảo cứ để sau cùng." Trong lòng đã lên kế hoạch xong, Trường Phong tiếp tục hoàn thành tám giờ ngủ chưa đủ giấc của mình.

Ngủ cũng đã ngủ, tắm cũng đã ngâm xong.

Tất cả các nhiệm vụ hàng ngày, chỉ còn lại hai cái cuối cùng.

Kẹt đúng thời gian Trường Phong quy định, Thạch Cơ hưng phấn chạy về.

"Sư tôn!

Linh quả đều ở đây rồi ạ." Trải tấm vải trên bàn đá ra, Thạch Cơ líu lo nói.

"Ừm!

Bây giờ con không có việc gì, có thời gian thì đi làm quen với xung quanh đi." Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Thạch Cơ, Trường Phong đâu còn không biết nàng đang nghĩ gì trong lòng, khẳng định là vừa rồi ở bên ngoài chưa chơi đủ.

"Vâng!

Đa tạ Sư tôn!" Quả nhiên, nghe vậy Thạch Cơ, mặt mày hớn hở chạy ra ngoài.

Trường Phong lắc đầu, bắt đầu hai nhiệm vụ cuối cùng.

Thảnh thơi hưởng thụ nửa canh giờ, Trường Phong chỉnh lý y phục, đi ra ngoài động phủ.

Hiện tại chỉ còn lại một nhiệm vụ hàng ngày cuối cùng, làm sao có thể không khiến hắn mong đợi.

Bước ra khỏi động phủ, trên bầu trời các vì sao lấp lánh, vầng sáng rực rỡ vắt ngang không trung Kim Ngao Đảo.

Nhiều năm trôi qua như vậy, cảnh đêm Kim Ngao Đảo vẫn đẹp mê hồn như vậy.

Vì động phủ nằm ngay cạnh Bích Du Cung, nên xung quanh không có đệ tử Tiệt Giáo nào.

Dù sao thì đó là nơi ở của Thánh nhân, bất kể là môn nhân Tiệt Giáo, hay sinh linh trên đảo, đều sẽ giữ thái độ tôn kính.

Đây cũng là lý do Trường Phong dám ra ngoài đi dạo, nếu ở động phủ trước kia của hắn, nhất định sẽ gặp một đám lớn đệ tử Tiệt Giáo.

Chỉ đi dạo nửa canh giờ, trong đầu truyền đến hai tiếng nhắc nhở quen thuộc.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ hàng ngày 6, nhận được

một năm Đạo hạnh, một điểm Thảng bình trị." "Đinh!

Chúc mừng túc chủ hoàn thành tất cả nhiệm vụ hàng ngày trong ngày, nhận được mười năm Đạo hạnh, mười điểm Thảng bình trị, xác suất ngẫu nhiên nhận được 1 điểm Huyết mạch." "Vãi!" Tiếng nói trong đầu khiến Trường Phong không nhịn được mà chửi thề.

Mười năm Đạo hạnh!

Mười điểm Thảng bình trị!

Mấy năm nay, mỗi ngày hắn làm nhiệm vụ hàng ngày, cũng chỉ thu được bốn, năm năm Đạo hạnh hoặc Thảng bình trị.

Hoàn thành tất cả nhiệm vụ hàng ngày, vậy mà lại có nhiều như vậy.

Hơn nữa còn có xác suất nhận được điểm Huyết mạch.

Nếu như lúc hệ thống vừa thăng cấp, mỗi ngày đều hoàn thành tất cả nhiệm vụ hàng ngày.

Thực lực của hắn bây giờ, tuyệt đối không chỉ là Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Hơn nữa khẳng định cũng đã tiến hóa thành Tiên Thiên Huyết mạch rồi.

Nghĩ đến việc phụ tá Tam Hoàng mấy năm nay, trong lòng Trường Phong có chút oán trách sư tôn Thông Thiên của hắn.

Bằng không, chỉ cần có một lần ở giữa hoàn thành tất cả nhiệm vụ hàng ngày, hắn khẳng định sẽ không bỏ lỡ.

Phần thưởng này thực sự quá dụ dỗ rồi.

Nhưng Trường Phong cũng không phải là người hối hận, chuyện đã xảy ra, hiện tại chỉ hy vọng tất cả nhiệm vụ hàng ngày sắp tới đều không bỏ qua.

Sau Tam Hoàng, hiện tại đã bắt đầu Ngũ Đế.

Trước Phong Thần, hắn không định ra khỏi Kim Ngao Đảo.

Trường Phong miệng lẩm bẩm mắng mỏ, trở về động phủ của mình.

Nhiệm vụ hôm nay đã hoàn thành, bây giờ nên quay về luyện hóa hai món Cực phẩm Tiên Thiên Linh bảo kia.

Cảnh giới có thể dựa vào thảng bình, còn luyện hóa pháp bảo thì hắn vẫn phải tự mình nỗ lực.

Nghĩ đến đây Trường Phong, không khỏi lại nghĩ đến mấy mảnh Tịch Thần Thương.

Việc cần làm tiếp theo, chính là nỗ lực hoàn thành nhiệm vụ hàng ngày, để nhận được nhiều phần thưởng hơn.

Kim Ngao Đảo là đạo trường của Thánh nhân, mà Bích Du Cung lại là nơi sư tôn tịnh tọa.

Thông Thiên không chỉ là Thiên Đạo Thánh Nhân, mà còn là sư tôn của bọn họ.

Đừng nói trước cửa Bích Du Cung, cho dù là trong phạm vi trăm dặm, cũng nên thể hiện sự trang kính.

Ấy vậy mà Trường Phong lại dám nằm trước cửa Bích Du Cung.

Đây tuyệt đối là bất kính với sư tôn.

Đối với việc Trường Phong gần đây lại được sư tôn ban cho hai món Cực phẩm Tiên Thiên Linh bảo, Đa Bảo vẫn nghe nói.

Nhưng theo hắn thấy, cho dù được sư tôn hết mực yêu thương, cũng không nên như vậy.

Hành động của Trường Phong hoàn toàn là ỷ sủng mà kiêu.

“Trường Phong sư đệ, ngươi nằm ở đây làm gì vậy?” Đa Bảo Đạo nhân bước tới, mang theo ngữ khí trách vấn hỏi. 【Ta đã nằm hơn nửa tháng rồi, sư tôn còn chưa nói gì, ngươi đến đây càm ràm cái gì.】 【Ngươi cái tên này cuối cùng chẳng phải cũng quy y Phật môn, trở thành vị Phật hiện tại - Như Lai Phật Tổ sao.】 Nhìn Đa Bảo đang nổi giận, Trường Phong thầm nghĩ trong lòng, trên mặt lại cố tỏ ra vẻ trang trọng.

“Đa Bảo sư huynh, sư đệ đây là đang tu luyện.” Trường Phong đứng dậy, thần tình nghiêm túc, một chút cũng không giống đang nói đùa.

“Cái gì?

Đa Bảo gia nhập Phật môn?” “Đáng ghét!

Tên Trường Nhĩ Định Quang Tiên kia thì thôi đi, không ngờ Đa Bảo, thân là Đại đệ tử Tiệt Giáo, vậy mà cũng phản bội?” “Phật môn, chắc là Tây Phương Giáo kia.” “Nhưng nghe ý trong lời nói của tiểu ngưu yêu, dường như sự việc không hề đơn giản như vậy.” Thông Thiên vừa kinh ngạc, trong lòng lập tức sinh ra một tia không vui đối với Đa Bảo.

Bất kể vì nguyên nhân gì, phản bội Tiệt Giáo đều là không thể tha thứ.

Đa Bảo thân là Đại đệ tử Tiệt Giáo, thay hắn thống lĩnh không ít sự vụ của Tiệt Giáo, trong toàn bộ Tiệt Giáo, địa vị chỉ dưới hắn, không phải một Trường Nhĩ Định Quang Tiên có thể so sánh.

Hiện tại nếu vội vàng xử trí, e rằng bất lợi trong lượng kiếp.

Thông Thiên nhíu nhíu mày, nhưng không có hành động gì.

Đa Bảo bước tới, nghe lời Trường Phong nói, lập tức sắc mặt trầm xuống.

Hắn vừa rồi nhìn kỹ, Trường Phong toàn thân không có linh lực dao động, làm sao có thể là tu luyện.

Cái tư thế lười biếng kia, vừa rồi khi đến từ xa, còn phát hiện hắn vươn một cái vai lười.

Hơn nữa cho dù là muốn tu luyện, cũng không thể tu luyện trước cửa Bích Du Cung.

Càng không cần nói, Trường Phong căn bản không hề tu luyện.

Đa Bảo vừa định lớn tiếng quát mắng, chợt trợn tròn mắt, lời chưa nói ra cũng nghẹn lại trong miệng.

Chỉ thấy trên người Trường Phong trước mặt, một luồng dao động nhàn nhạt dâng lên.

Đối phương đã đột phá một tiểu cảnh giới!

Nhìn Trường Phong trước mặt, Đa Bảo hoàn toàn ngây người.

Hắn cảm thấy sẽ không sai, rõ ràng không có bất kỳ linh khí dao động nào, vậy mà lại đột phá như vậy.

Kỳ lạ!

Kỳ lạ!

"Ha ha!

Đa Bảo sư huynh, huynh xem, đây không phải vừa mới đột phá một tiểu cảnh giới sao?" Nhìn vẻ mặt ngây người của Đa Bảo, Trường Phong trên mặt mang theo vẻ vui vẻ.

Trường Phong làm như vậy, tự nhiên chỉ để hoàn thành nhiệm vụ hàng ngày một cách tốt đẹp.

Đa Bảo khẽ nhíu mày, mặt trầm xuống nói: "Bích Du Cung là đạo trường của sư tôn, Trường Phong sư đệ chớ có ở đây mà xông phạm

thánh uy." "Sư huynh nói phải, sư đệ lát nữa sẽ rời đi!" Trường Phong gật đầu, cũng không phản bác.

Khiêu khích quyền uy của Đại sư huynh Đa Bảo, hắn mới không có hứng thú này.

Dù sao mỗi ngày hắn cũng chỉ nằm một canh giờ, Đa Bảo chẳng lẽ mỗi ngày lại chắn ở cửa lớn sao.

Còn về sau này có khiến Đa Bảo sinh lòng không vui hay không, Trường Phong cũng không bận tâm.

Dù sao hiện tại bất luận chuyện gì, cũng không quan trọng bằng thực lực của chính mình.

Quan trọng hơn là, lâu như vậy, sư tôn vẫn không xuất hiện.

Điều này trong mắt Trường Phong, chính là sư tôn mặc nhận rồi.

Sư tôn thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, không thể nào ngay cả chuyện xảy ra trước cửa nhà mình mà cũng không biết.

Hơn nữa Đa Bảo thân là Đại đệ tử Tiệt Giáo, trong Phong Thần cũng chẳng có biểu hiện gì.

Ngoại trừ việc đánh lén Lão Tử, căn bản không có chiến tích gì.

Ngược lại chính vì không có chiến tích, cuối cùng mới sống sót.

Nghe lời Trường Phong nói, sắc mặt Đa Bảo rõ ràng càng khó coi hơn.

Lát nữa mới rời đi, tức là muốn tiếp tục nằm à?

Nếu là người bình thường, Đa Bảo đã trực tiếp giáo huấn rồi.

Nhưng Trường Phong dù sao cũng là đệ tử thân truyền, hơn nữa gần đây còn giúp Tam Tiêu phụ tá Tam Hoàng, được sư tôn hết mực yêu thương.

Nghĩ đến chuyện phụ tá Tam Hoàng, trong lòng Đa Bảo có chút lúng túng.

Người phụ tá Tam Hoàng đều được công đức lớn giáng xuống.

Hắn thân là Đại đệ tử Tiệt Giáo, vậy mà một người cũng không được tham gia.

Trường Phong bất quá chỉ có tu vi Huyền Tiên, đều có thể đi cùng, hắn thậm chí ngay từ đầu còn không hề biết chuyện này.

Mặc dù không biết vì sao, nhưng rõ ràng Trường Phong sư đệ đã nhận được sự yêu thương của sư tôn.

Đa Bảo lướt mắt nhìn Trường Phong, cũng không nói thêm gì nữa, bước vào điện.

Tình cảnh này, làm mất uy nghiêm của Thánh nhân, nhất định phải báo cho sư tôn.

Thấy Đa Bảo rời đi, Trường Phong cũng không bận tâm.

Mới đầu một hai lần, sư tôn có thể nói là không chú ý.

Nhưng lâu như vậy trôi qua, sư tôn chắc chắn đã biết rồi.

Cho dù không phát hiện, Thủy Hỏa đồng tử khẳng định cũng sẽ đi bẩm báo.

Dù sao lúc mới bắt đầu, hắn còn thỉnh thoảng nhìn thấy Thủy Hỏa đồng tử từ xa nhìn lại.

Nhưng một thời gian sau, cũng không thấy bóng dáng hắn nữa.

Rõ ràng, Thủy Hỏa đồng tử đã không còn hứng thú với hắn.

Rất có khả năng là sư tôn đã biết rồi.

Cho đến giây phút này, Trường Phong mới chợt phát hiện, sư tôn quả thật không hề xem trọng hắn như người thường.

Nằm trước cửa Bích Du Cung, hắn cũng rõ điều này đại biểu cho cái gì.

Nhưng kết quả này lại nằm ngoài dự liệu của hắn.

Vừa nghi hoặc, lại vừa khiến Trường Phong trong lòng vô cùng vui mừng.

Như vậy thì có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ.

Còn thiếu một chút thời gian, Trường Phong nằm xuống lần nữa.

Ban đầu cứ nghĩ Đa Bảo sẽ ở trong đó khá lâu, ai ngờ vừa hội ý xong, đã thấy hắn đi ra.

"Báo cáo nhỏ cũng không nhanh đến thế chứ?" Trường Phong đang nằm yên, nhìn bóng người đi ra từ bên trong, trong lòng có chút nghi hoặc.

Nhưng đợi Đa Bảo đến gần hơn một chút, Trường Phong càng không hiểu.

Đa Bảo Đạo nhân nhíu mày, trên mặt rõ ràng mang theo sự khó hiểu.

Điều khiến Trường Phong bất ngờ hơn là, Đa Bảo đi ra, không hề nhìn hắn.

Trực tiếp rời đi rồi!

"Kỳ lạ!

Kỳ lạ!" Nhìn bóng lưng Đa Bảo đi xa, Trường Phong gãi gãi đầu.

Nhưng cũng lười để ý.

Trong lòng Trường Phong kinh ngạc, giờ phút này Đa Bảo rời đi, trong đầu cũng đầy rẫy nghi hoặc.

Sư tôn vậy mà không gặp hắn!

Thân là Đại đệ tử Tiệt Giáo, trong toàn bộ Tiệt Giáo, hắn chính là tồn tại dưới một người, trên vạn người.

Chương 39

Bích Du Cung mà người khác không dám đến gần, hắn có thể tùy ý ra vào.

Số lần gặp sư tôn, tự nhiên càng không phải những đệ tử kia có thể so sánh.

Nhưng lần này ngay cả mặt sư tôn cũng không được gặp, đã bị chặn bên ngoài điện.

Đây là chuyện trước kia căn bản không thể xảy ra.

Trong mắt Đa Bảo, sư tôn đệ tử không ít, nhưng người xem trọng nhất vẫn là hắn.

Hoàn toàn đi ra khỏi Bích Du Cung Đa Bảo, quay đầu nhìn lại, vừa đúng lúc thấy Trường Phong nằm ở cửa lớn, lập tức trong mắt hiện lên một tia hiểu rõ.

Sư tôn chắc chắn đang tịnh tu, căn bản không biết hắn đến.

Bằng không Trường Phong kia, làm sao có thể nằm trước cửa Bích Du Cung.

Sư tôn vẫn yêu thương ta.

Ừm ừm ừm!

Nhất định là như vậy!

Trong lòng nghĩ như vậy, Đa Bảo lập tức thoải mái hơn không ít.

Xin lỗi, hôm nay đi tiêm vắc xin, người hơi khó chịu, chỉ một chương thôi!

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Việc Trường Phong làm mỗi ngày, chính là nằm khắp nơi.

Mặc dù trước cửa Bích Du Cung không có mấy ai đến gần, nhưng lâu ngày, tự nhiên lời đồn liền truyền ra.

Không ít đệ tử Tiệt Giáo đều biết rằng vị đệ tử thân truyền mới được sư tôn thu nhận mấy ngàn năm trước, mỗi ngày đều phải nằm trước cửa Bích Du Cung.

Điều này sao có thể chịu được.

Là đệ tử Tiệt Giáo, bọn họ rất rõ Bích Du Cung đại biểu cho cái gì.

Trên Kim Ngao Đảo, môn nhân Tiệt Giáo có trăm vạn người.

Có thể bước vào Bích Du Cung, cũng chỉ có một phần rất nhỏ.

Cho dù có may mắn đến Bích Du Cung, ai mà không căng thẳng lo sợ, quy củ.

Sợ rằng một động tác, một ánh mắt, sẽ xúc phạm thánh uy.

Bây giờ vị Trường Phong sư đệ này, lại ngang nhiên nằm trước cửa Bích Du Cung.

Quan trọng hơn là, lâu như vậy, sư tôn vậy mà không trách phạt hắn.

Điều này trong mắt bọn họ, hoàn toàn là không thể xảy ra.

Dù sao ngay cả Đại sư huynh Đa Bảo Đạo nhân của bọn họ, khi bước vào Bích Du Cung cũng cung cung kính kính.

Ai mà dám như vậy.

Lập tức, không ít đệ tử Tiệt Giáo đến xem.

Quả nhiên, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy Trường Phong nằm ở cửa lớn Bích Du Cung.

Cảnh tượng trước mắt, cộng thêm tin tức truyền trên đảo.

Đông đảo đệ tử đều chắc chắn một điều, đó là Trường Phong sư đệ cực kỳ được sư tôn xem trọng.

Ngày này, Đa Bảo lần nữa đến Bích Du Cung.

Lướt mắt nhìn cảnh tượng quen thuộc trước cửa, sắc mặt Đa Bảo rất khó coi.

Dù sao thời gian này, các loại tin đồn trên đảo, đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến thánh uy của sư tôn.

Nhưng nhìn thấy Trường Phong, mắt Đa Bảo trợn tròn.

Lần trước đến đây, Trường Phong vừa đột phá.

Nhưng hiện tại, vị Cửu sư đệ này lại đột phá, hơn nữa còn đã bước vào hàng ngũ Thái Ất Huyền Tiên.

Mới mấy tháng thời gian, tiến bộ cũng quá nhanh rồi.

Lời vốn muốn nói ra, cũng nghẹn lại trong miệng.

Đa Bảo tiến vào Bích Du Cung, cũng giống như lần trước, vẫn bị chặn bên ngoài, không hề gặp được Thông Thiên.

Sau khi Đa Bảo rời đi, Kim Linh Thánh Mẫu, thủ lĩnh nữ tiên, cũng đến Bích Du Cung.

Một là để xem Trường Phong có đúng như lời đồn không, hai là cũng để bái kiến sư tôn.

Kim Linh Thánh Mẫu sau khi vào Bích Du Cung, rất nhanh liền đi ra, nhưng lại mang theo một tin tức.

Trăm năm sau, sư tôn sẽ lại giảng đạo!

Đồng thời triệu tập chín vị đệ tử thân truyền đến Bích Du Cung.

Tin tức này, lập tức khiến toàn bộ Kim Ngao Đảo sôi trào.

Sư tôn là Thiên Đạo Thánh Nhân, mỗi lần giảng đạo của Người đều vô cùng quý giá.

Lần giảng đạo trước mới cách đây mấy ngàn năm, hiện tại sư tôn vậy mà lại muốn giảng đạo.

Lần giảng đạo của sư tôn dành cho tất cả đệ tử, cơ bản đều là mấy chục vạn năm mới có một lần.

Khoảng cách lần này, cũng quá ngắn rồi.

Mặc dù kỳ lạ, nhưng từng người trong mắt đều tràn đầy hưng phấn.

Đồng thời truyền tin tức này, nhanh chóng đến những người khác.

Nghe được tin tức này Trường Phong, lại đần mặt ra.

"Khốn kiếp!

Sư tôn đây là đang làm gì vậy!" Trường Phong đang ngồi trong động phủ, sắc mặt vô cùng uất ức.

Vốn dĩ nghĩ sau chuyện Tam Hoàng, có thể an phận nằm yên trên Kim Ngao Đảo.

Hiện tại sư tôn lại bắt đầu giảng đạo, vậy hắn còn làm sao mà nằm khắp nơi được?

"Sư tôn, Sư tổ là Thiên Đạo Thánh Nhân, giảng đạo nhất định có thể khiến chúng ta thực lực đại tăng, đây chẳng phải là chuyện tốt sao." So với Trường Phong uất ức, Thạch Cơ bên cạnh lại mắt sáng rực.

Hóa hình cũng đã một thời gian, nàng vẫn chưa được gặp Sư tổ Thông Thiên Thánh Nhân.

Hiện tại Sư tổ giảng đạo, khẳng định có thể chiêm ngưỡng thánh nhan.

Điều này làm sao có thể không khiến nàng vui mừng.

"Ai!

Con không hiểu đâu, con cứ tu luyện tốt đi, vi sư đi Bích Du Cung một chuyến." Trường Phong phất phất tay, bước ra ngoài.

Lần giảng đạo trước còn chưa cách bao lâu, vị Thiên Đạo Thánh Nhân sư tôn này cũng quá tùy tiện rồi.

"Trường Phong sư đệ!" Vừa bước ra khỏi động phủ, liền thấy bốn bóng người bay đến từ xa, chính là Tam Tiêu và Triệu Công Minh.

"Tam Tiêu sư tỷ, Công Minh sư huynh!" Nhìn thấy người đến, Trường Phong cũng nhiệt tình đón lên.

Trong số mấy vị đệ tử thân truyền của Thông Thiên, cũng chỉ thân thiết hơn với bốn người trước mặt này.

Còn mấy vị còn lại, cơ bản đều ở trong động phủ của mình tịnh tu, rất ít khi đi lại.

"Trường Phong sư đệ, sao gần đây ngươi lại nằm trước cửa Bích Du Cung vậy?" Quỳnh Tiêu bước tới, tò mò hỏi.

Sống chung với Trường Phong mấy năm nay, nàng cũng biết một số thói quen của đối phương.

Nhưng lần này, thật sự quá khoa trương rồi.

Lúc mới nghe tin này, nàng còn có chút không tin.

"Hắc hắc!

Tu luyện!

Tu luyện!" Trường Phong nhún nhún vai, cười nói.

"Thiên phú của Trường Phong sư đệ quả nhiên phi phàm, mới

mấy ngàn năm, vậy mà đã bước vào hàng ngũ Thái Ất Huyền Tiên." Triệu Công Minh lướt nhìn Trường Phong, trong mắt kinh ngạc thán phục.

Lần đầu gặp Trường Phong, đối phương bất quá chỉ là cảnh giới Thiên Tiên.

Mấy ngàn năm này, vậy mà đã vượt qua hai đại cảnh giới Chân Tiên, Huyền Tiên.

Nghe lời đó, Trường Phong liếc mắt nhìn Tam Tiêu, vội vàng cười đáp: "Ha ha!

Đều là sư tôn giáo huấn có phương pháp." Với mối quan hệ của Tam Tiêu và Triệu Công Minh, vậy mà lại không nói cho hắn biết thực lực của mình, điều này khiến Trường Phong ít nhiều có chút bất ngờ.

"Hừ hừ!

Chúng ta rất biết giữ bí mật đó nha." Quỳnh Tiêu tự nhiên hiểu ý ánh mắt của Trường Phong, kiêu ngạo truyền âm nói.

"Đi thôi!

Sư tôn đang vội triệu kiến chúng ta, Vô Đương sư tỷ và những người khác đã đi rồi, chúng ta cũng mau đi thôi." Vân Tiêu nhìn mấy luồng sáng từ xa, mở miệng nói.

Mấy người lập tức không dừng lại, trực tiếp chạy đến Bích Du Cung.

Từ xa, đã thấy bốn bóng người đang đợi bên ngoài Bích Du Cung.

Chính là những đệ tử thân truyền còn lại.

Nhìn thấy Vân Tiêu và mấy người xuất hiện, từng người đều đặt ánh mắt lên Trường Phong.

Vị tiểu sư đệ này của bọn họ, gần đây danh tiếng vang dội lắm.

Khi nhìn thấy cảnh giới của Trường Phong, trong mắt đều hơi sáng lên.

Không hổ là người được sư tôn xem trọng, tu luyện quả thật là rất nhanh.

Đa Bảo đang đứng ở giữa, sắc mặt lại có chút ngưng trọng.

Hắn không phải tức giận Trường Phong, mà là hôm nay Kim Linh Thánh Mẫu đã gặp được sư tôn, còn hắn thì không.

Điều này khiến Đa Bảo trong lòng có chút bất an.

"Đến đủ rồi, chúng ta vào thôi, đừng để sư tôn đợi lâu." Đa Bảo lướt mắt nhìn mấy người, nói xong liền quay người đi vào điện.

Đến bên ngoài đại điện đã bị cự tuyệt hai lần, lúc này cửa điện rộng mở.

Ngẩng đầu nhìn vào, có thể thấy Thông Thiên giáo chủ đang đoan tọa ở cuối đại điện.

Mấy người không dám chậm trễ chút nào, nhanh chóng đi vào.

"Đệ tử bái kiến sư tôn!" Mấy người bước vào điện, đều chắp tay hành lễ, cung kính đáp.

"Ừm!" Thông Thiên khẽ gật đầu, lướt mắt nhìn mấy người trong điện, đạo âm hư ảo truyền đến.

"Từ khi khai thiên lập địa, thiên địa trải qua Long Hán sơ kiếp." Nghe tiếng nói từ phía trên, mấy người phía dưới, đều vẻ mặt khó hiểu. 【Sư tôn không nhàm chán đến thế chứ, gọi chúng ta vào đây, chẳng lẽ chỉ là để giảng lịch sử Hồng Hoang sao?】 【Hôm nay còn mấy nhiệm vụ chưa hoàn thành, hy vọng Người đừng nói lâu quá.】 Mặc dù mấy người đều kỳ lạ, nhưng từng người đều yên lặng lắng

nghe.

"…Sau trận chiến Vu Yêu, hiện tại lại một lượng kiếp sắp đến, các ngươi cần chuyên tâm tu luyện, chớ có lơ là." Vốn đang cung kính đứng trong điện, mọi người đều chợt ngẩng đầu lên, ngay cả Trường Phong cũng không ngoại lệ. 【Không phải chứ!

Tam Hoàng mới vừa qua, đến Ân Thương còn mấy ngàn năm nữa, sư tôn vậy mà đã biết rồi.】 【Thánh nhân lẽ nào đều lợi hại như vậy sao?】 【Chẳng lẽ trước kia sư tôn đánh chết Trường Nhĩ Định Quang Tiên lúc đó, đã biết Phong Thần Lượng Kiếp rồi.】 【Hô!

Nhưng sư tôn biết trước, vì sao lại giao Lục Hồn Phiên quan trọng cho tên nhị ngũ tử Trường Nhĩ Định Quang Tiên kia?】 【Không đúng!

Không đúng!

Trường Nhĩ Định Quang Tiên đã bị sư tôn đánh chết rồi.】 【Vãi!

Kịch bản này hơi loạn rồi!】 Đủ loại ý nghĩ xoay chuyển trong đầu Trường Phong, cảm thấy đầu có chút choáng váng.

Tiền nhân hậu quả của chuyện này, hoàn toàn không thể liên kết lại được.

Thiên Đạo Thánh Nhân đã lợi hại như vậy, vì sao còn bị đệ tử phản bội.

"Sư tôn!

Trận chiến Vu Yêu này mới vừa qua không lâu, đã lại có lượng kiếp sắp đến?" Đa Bảo trợn tròn mắt, trong mắt tràn đầy kinh nghi.

Chuyện lượng kiếp, hắn tự nhiên biết rõ.

Từng tận mắt chứng kiến Vu Yêu đại chiến.

Nhưng mỗi lần lượng kiếp, cơ bản đều phải cách nhau rất nhiều

năm tháng.

Bây giờ lần lượng kiếp trước mới qua không lâu, vậy mà lại sắp có lượng kiếp mới.

Quan trọng hơn là, bọn họ là đệ tử Thánh nhân.

Lượng kiếp chẳng lẽ còn có liên quan đến bọn họ sao.

"Sư tôn, khí vận Tiệt Giáo chúng con như hồng, toàn bộ Hồng Hoang không ai có thể sánh bằng, lượng kiếp còn sẽ liên quan đến chúng con sao?" Kim Linh Thánh Mẫu cũng ngẩng đầu lên, khuôn mặt xinh đẹp đầy vẻ mê hoặc.

Mấy người còn lại tuy không nói gì, nhưng không ngoài dự đoán, ai nấy đều có vẻ mặt như vậy.

Bọn họ là đệ tử Thánh nhân.

Trong toàn bộ Hồng Hoang đại địa, Thánh nhân là tồn tại vượt lên trên chúng sinh.

Lượng kiếp làm sao có thể liên quan đến bọn họ, điểm này thực sự khiến bọn họ khó hiểu.

Sau trận chiến Vu Yêu, rất nhiều yêu đình yêu tộc đã bái vào môn hạ Tiệt Giáo, mục đích chính là để tránh lượng kiếp.

"Thôi được rồi!

Các ngươi cứ tu luyện tốt là được, chớ có lơ là." Thông Thiên không giải thích, thản nhiên đáp.

Chương 40

Tất cả tin tức, đều là nghe được từ tiếng lòng của Trường Phong.

Hắn biết cũng không nhiều.

Chỉ biết kết cục của Tiệt Giáo rất bi thảm.

Còn có điều vừa nghe được, lượng kiếp Phong Thần này rất có thể xảy ra vào thời kỳ Ân Thương.

Cái tên này, vừa nghe liền rõ ràng có liên quan đến nhân tộc.

"Cẩn tuân sư tôn pháp chỉ!" Đa Bảo và những người khác tự nhiên không dám hỏi thêm, ai nấy đều cung kính đáp.

Còn Trường Phong đang đứng trong điện, trong đầu lại chợt lóe lên một tia sáng. 【Chẳng lẽ là vì sự xuất hiện của ta, đã làm loạn thiên cơ, khiến sư tôn thám tri được một góc tương lai.】 【Đúng đúng!

Nhất định là như vậy, dù sao lúc đó ta còn chưa nghĩ đến việc thay đổi gì, Trường Nhĩ Định Quang Tiên đã bị sư tôn đánh chết.】 Nghĩ đến đây Trường Phong, không khỏi khẽ gật đầu.

Nghĩ như vậy, mọi chuyện đều giải thích thông suốt.

Nhưng nghĩ đến bốn vị Thánh nhân đối địch, Trường Phong trong lòng vẫn còn chút lo lắng.

Động tác khẽ của Trường Phong, lập tức khiến mấy người bên cạnh chú ý.

Lơ đãng rồi!

Trong Bích Du Cung, trước mặt sư tôn, vị Trường Phong sư đệ này vậy mà lại lơ đãng.

Đa Bảo sắc mặt càng khó chịu, Tam Tiêu và mấy người khác lại trên mặt đầy lo lắng.

Lượng kiếp sắp đến, dường như còn liên quan đến Tiệt Giáo, sư tôn thần tình lại ngưng trọng như vậy.

Lúc này nếu chọc giận sư tôn, e rằng khó tránh khỏi trách phạt.

Đa Bảo và những người khác không biết, Thông Thiên lại rất rõ.

Hoàn toàn là vì lời nói vừa rồi của hắn, khiến tiểu ngưu yêu trong lòng chấn động.

"Trường Phong, trước mặt sư tôn ngươi vậy mà lại phân tâm, thực sự quá phóng tứ rồi." Đa Bảo quay người lại, mặt trầm xuống nói.

Hắn thay Thông Thiên chấp chưởng Tiệt Giáo, cho dù là đệ tử thân truyền, hắn cũng có thể quát mắng.

Đồng thời còn quay người, cung kính nói với Thông Thiên: "Sư tôn!

Trường Phong sư đệ quá phóng đãng, trước đây nhiều lần nằm trước Bích Du Cung, khiến các môn nhân trên đảo nói lung tung, làm mất thánh uy của sư tôn." Mấy lần vào môn mà không được gặp, hiện tại có cơ hội, cộng thêm cảnh tượng vừa rồi của Trường Phong, Đa Bảo thực sự không nhịn được nữa.

Sư tôn là Thiên Đạo Thánh Nhân đường đường, vậy mà lại phóng tứ như vậy.

Tam Tiêu vốn đã lo lắng nghe vậy, lập tức trong mắt hoảng hốt.

Lập tức từng người liên tục nháy mắt ra hiệu cho Trường Phong.

"Sư tôn, Trường Phong sư đệ hiển nhiên là lần đầu nghe nói về lượng kiếp, nên trong lòng kinh ngạc, cho nên chưa kịp phản ứng lại."

Triệu Công Minh bên cạnh vội vàng tiến lên một bước, nói đỡ cho Trường Phong.

Còn về chuyện nằm trước cửa Bích Du Cung, hắn lại không có cách nào giải thích.

Dù sao đã ồn ào đến mức toàn bộ Kim Ngao Đảo đều biết rồi.

"Sư tôn, Trường Phong sư đệ tuổi thọ bất quá mấy ngàn năm, chưa từng chứng kiến lượng kiếp, cho nên có chút kinh sợ cũng là lẽ thường tình." Vân Tiêu cũng vội vàng đứng ra, giải thích cho Trường Phong.

Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu cũng nói giúp Trường Phong.

Nghe lời mấy người bên cạnh nói, Đa Bảo không tự chủ nhíu mày.

Sư tôn thu hắn làm đệ tử thân truyền mới mấy ngàn năm, không ngờ quan hệ với Tam Tiêu, Triệu Công Minh đã tốt như vậy.

Tôn sư trọng đạo, hơn nữa sư tôn còn là Thiên Đạo Thánh Nhân.

Chuyện này nói nhỏ thì nhỏ, nhưng nói lớn cũng lớn.

Kim Linh, Vô Đương, Quy Linh Thánh Mẫu ba nữ, vẫn yên lặng đứng trong điện, thân hình không hề động đậy chút nào.

Các nàng chỉ nghe lệnh sư tôn, sư tôn nói gì thì là đó!

"Thôi được rồi!

Chuyện lượng kiếp các ngươi biết là được, chớ có truyền ra trên đảo." Thông Thiên lướt mắt nhìn Đa Bảo Đạo nhân phía dưới, bình tĩnh nói.

Muốn đốc thúc đông đảo đệ tử tu luyện, nhưng lại không thể gây ra sự hoảng loạn cho bọn họ, hiện tại tự nhiên không phải lúc nói rõ.

Lời nói tùy ý như vậy của Thông Thiên, lại một lần nữa khiến mọi người trong điện kinh ngạc, ngay cả Trường Phong cũng không ngoại lệ.

Tam Tiêu, Triệu Công Minh đang đứng ra, hơi sững sờ, sau đó lập tức đại hỉ.

Kim Linh Thánh Mẫu ba người, lúc này từng người quay đầu, nhìn về phía Trường Phong.

Trong lời nói nhẹ nhàng của sư tôn, rất rõ ràng vị Trường Phong sư đệ này cực kỳ được sư tôn yêu thương.

Thậm chí còn trên cả Đại sư huynh Đa Bảo Đạo nhân.

Các nàng chỉ là kinh ngạc trong chốc lát, rồi không có biểu hiện gì quá đáng.

Trong suy nghĩ của các nàng, sư tôn yêu thương Trường Phong, tự nhiên có đạo lý của sư tôn. 【Ngoan ngoan!

Sư tôn đối với ta có cần tốt đến thế không?】 【Không khéo, người khác còn tưởng ta là con riêng của Người ấy chứ!】 【Nhưng, đây là một điểm tốt.】 Trường Phong trợn tròn mắt, trong lòng tràn đầy vui mừng.

Mặc dù không thể lý giải, nhưng hắn lười động não.

Như vậy về sau có thể an tâm nằm yên rồi.

Chỉ là chuyện sư tôn sắp giảng đạo tiếp theo, vẫn khiến hắn rất sầu.

Trường Phong trong lòng vui vẻ, Thông Thiên lại lập tức sắc mặt tối sầm.

Con riêng!

Cái tên tiểu ngưu yêu này trong đầu toàn nghĩ những cái gì vậy?

Nhưng nghĩ kỹ lại, mình đối xử với tên này quả thật quá tốt rồi.

Khác với sự vui mừng của Trường Phong, Đa Bảo lại trong lòng kinh hãi.

Sư tôn đã thay đổi rồi!

Không còn như trước đây yêu thương hắn nữa.

Sư tôn tuy thần sắc thản nhiên, nhưng ánh mắt vừa rồi của sư tôn, khiến hắn cảm thấy rất xa lạ.

Sự thay đổi này, khiến hắn hoàn toàn không thể nắm bắt được.

Hơn nữa đối với chuyện của Trường Phong, vậy mà chỉ một câu 'thôi được rồi', lại nhẹ nhàng bỏ qua như vậy.

Điều này cũng khiến hắn vô cùng khó hiểu.

Trong lòng kinh nghi, hắn tự nhiên liên tưởng đến hai lần bị cự tuyệt trước đó.

Hiện tại rất có khả năng là, sư tôn căn bản không muốn gặp hắn.

Suy đoán này, khiến Đa Bảo trong lòng chợt hoảng hốt.

Ở Tiệt Giáo bao nhiêu năm nay, hắn cần cù chăm chỉ, tôn kính sư tôn, yêu thương đệ tử, căn bản không hề làm điều gì có lỗi với Tiệt Giáo.

Sự thay đổi này của Thông Thiên, khiến toàn bộ bản thân hắn đều mờ mịt.

Mấy người hoàn hồn lại, vội vàng chắp tay, cung kính đáp: "Cẩn tuân sư mệnh!" Thông Thiên giáo chủ phía trên lập tức phất tay, ý bảo mấy người lui xuống.

Đa Bảo và những người khác tuy tâm tư khác nhau, nhưng vẫn từng người lùi lại, chỉ có Trường Phong hơi chần chừ. 【Hiện tại

xem ra tâm tình sư tôn rất tốt, có nên nói trước với Người không.】【Thánh nhân giảng đạo tuy tốt, nhưng đối với ta vô dụng a.】【Nói đi!

Bằng không trước Phong Thần Lượng Kiếp làm sao tối đa hóa thực lực được.】"Trường Phong, ngươi còn có việc?" Thấy Trường Phong không động đậy, thần sắc Thông Thiên không có gì thay đổi.

Dù sao từ tiếng lòng của Trường Phong, hắn đã nghe được đối phương muốn làm gì.

Nhưng để diễn kịch, tự nhiên phải giả vờ như không biết gì.

Đa Bảo và những người khác vốn đang chậm rãi lùi lại thấy vậy, không khỏi dừng lại thân hình.

Trường Phong cắn răng, chắp tay, cẩn thận nói: "Khải bẩm sư tôn!

Đạo của Thánh nhân đối với con lợi ích không lớn, xin sư tôn cho phép con tự hành tu luyện." Lời Trường Phong vừa dứt, toàn bộ đại điện tĩnh lặng đến mức châm rơi cũng có thể nghe thấy.

Đa Bảo và những người khác còn chưa kịp lui ra, đều trợn tròn mắt, vẻ mặt không thể tin được nhìn Trường Phong.

Trước đó bọn họ còn hơi tò mò, Trường Phong sư đệ có chuyện gì muốn nói với sư tôn.

Lại chính là điều này!

Thánh nhân giảng đạo, là điều mà bao nhiêu sinh linh mơ ước cầu chi.

Ngay cả bọn họ, cũng vô cùng khao khát.

Sau lần giảng đạo trước, từng người bọn họ đều có đột phá.

Hiện tại Trường Phong sư đệ, vậy mà lại nói sư tôn giảng đạo đối

với hắn vô dụng.

Đây chẳng phải là phủ nhận năng lực của sư tôn.

Điều này còn nghiêm trọng hơn nhiều so với những hành vi phóng đãng kia.

Sau một thoáng kinh ngạc, sắc mặt Đa Bảo thản nhiên, không có biểu cảm gì.

Tam Tiêu và Triệu Công Minh thì đã bị dọa sợ.

Mặc dù Tam Tiêu đã sớm biết phương thức tu luyện của Trường Phong có chút kỳ lạ, nhưng nói thẳng như vậy, nhất định sẽ chọc giận sư tôn.

Trong lòng kinh hoảng, các nàng ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên thấy sư tôn đang đen mặt.

Rõ ràng trong lòng đã nổi giận.

Lúc này Trường Phong đang chắp tay, cũng vô cùng bất an. 【Lần này xong rồi!

Sư tôn nổi giận rồi!】 【Ta cũng hết cách rồi, tự dưng giảng đạo cái gì chứ.】 【Sư tôn sẽ không đuổi ta ra khỏi Kim Ngao Đảo chứ?

Hay là xử tội ta tại chỗ?】 【Chuyện Tam Hoàng, đã bị mấy vị Thánh nhân để mắt, nếu mà rời khỏi Tiệt Giáo, e rằng hơi thầu rồi.】 【Ai!

Môn đồ Thánh nhân quả nhiên vẫn còn nhiều hạn chế.】 Đủ loại ý nghĩ xoay chuyển trong đầu Trường Phong, chỉ có thể rụt đầu lại.

Tam Tiêu, Triệu Công Minh cách đó không xa, đã ngây người tại chỗ, căn bản không có cách nào nói đỡ được.

Đây là trực diện khiêu khích Thánh nhân.

Bọn họ còn có thể nói gì nữa?

"Hừ!

Ngươi tiểu ngưu yêu này quả nhiên càng ngày càng to gan rồi." "Không dọa dẫm ngươi, ngươi còn không biết bản tọa là Thiên Đạo Thánh Nhân." Nghe tiếng lòng của Trường Phong, trong lòng Thông Thiên một trận vui vẻ, nhưng sắc mặt lại càng tối sầm hơn.

Những chuyện Trường Phong làm trước đây, nếu là đệ tử khác, đã sớm bị hắn một chưởng trấn áp.

Nhưng ai bảo đối phương là Đại Đạo Chi Tử.

Hắn còn phải dựa vào đối phương!

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Thông Thiên vẫn muốn chấn chỉnh khí thế của Trường Phong một chút.

Lần này nằm trước cửa Bích Du Cung, nói không chừng lần sau sẽ nằm vào trong Bích Du Cung của hắn.

Thông Thiên trong lòng có tính toán, lập tức thánh uy khủng bố bao trùm bốn phía.

Giữa hư không, ẩn ẩn có Hỗn Độn kiếm khí, tam thiên pháp tắc xuyên qua.

Thiên uy hạo hãn, lập tức bao trùm toàn bộ Bích Du Cung.

Thấy vậy Tam Tiêu trong lòng hoảng sợ, vội vàng muốn cầu tình cho Trường Phong.

Nào ngờ không trung một luồng uy áp nhàn nhạt giáng xuống, từng người đứng yên tại chỗ không thể động đậy, càng không cần nói mở miệng cầu tình.

Cảm nhận địa phong thủy hỏa hoành hành trên không trung, Trường Phong cũng mặt nhỏ tái nhợt.

Trong đầu không tự chủ nghĩ đến cảnh Trường Nhĩ Định Quang Tiên, bị sư tôn đánh chết. 【Xong rồi xong rồi!

Sư tôn chẳng lẽ cũng muốn giết ta?】 【Chính mình nhất thời đắc ý quá đà rồi, sư tôn dù sao cũng là Thiên Đạo Thánh Nhân, nào có thể trực tiếp khiêu khích như vậy.】 【Ô ô ô!

Ta cũng bất lực a, cái này có thể trách ta sao?】 【Xuất sư vị tiệp thân tiên tử!

Chẳng lẽ Trường Phong ta phải chết ở đây sao!】 Trường Phong trong lòng kinh hoảng, chỉ có thể lo giữ mạng nhỏ.

"Khải bẩm sư tôn, lượng kiếp sắp đến, thiên cơ hỗn loạn, đệ tử vừa rồi cảm thấy đầu óc ong ong, hồ ngôn loạn ngữ." Mặc dù lý do này hơi hoang đường, nhưng Trường Phong thấy lại rất thích hợp.

Lượng kiếp vốn là đại kiếp của thiên địa, xuất hiện chuyện kỳ lạ gì cũng là bình thường.

Hơn nữa đối mặt Thiên Đạo Thánh Nhân, lý do chính đáng khẳng định không đứng vững được.

Nhìn Trường Phong mặt nhỏ căng thẳng, khóe miệng Thông Thiên giật giật.

Còn thiên địa lượng kiếp, đầu óc ong ong à?

Ta còn không muốn chọc thủng ngươi.

Nhưng cảm thấy cũng gần đủ rồi, Thông Thiên trực tiếp cắt ngang lời Trường Phong.

"Yêu cầu của ngươi cũng không phải là không được." Theo lời Thông Thiên vừa dứt, địa phong thủy hỏa bốn phía ẩn lui, Hỗn Độn kiếm khí, tam thiên pháp tắc đều biến mất.

Toàn bộ đại điện, lập tức lại khôi phục lại dáng vẻ trước đó.

Thông Thiên vốn đang đen mặt, thần sắc cũng hòa hoãn đi không ít.

"À?" Trường Phong đang trong lòng lo lắng, lập tức ngây người.

Chương 41

Lời còn chưa nói xong, cũng nghẹn lại trong miệng.

Nhất thời, Trường Phong vậy mà không biết phải nói tiếp như thế nào.

Mấy người cách đó không xa với tâm tư khác nhau, cũng ngây người tại chỗ.

Sư tôn thay đổi cũng quá nhanh rồi.

Không chỉ có Tam Tiêu, Triệu Công Minh, Kim Linh Thánh Mẫu mấy người, cũng đều trợn mắt há mồm.

Bọn họ còn nghĩ sư tôn sẽ giáo huấn Trường Phong một trận, nào ngờ lại là tình huống này.

Sư tôn khi nào lại dễ nói chuyện như vậy?

Đây còn là sư tôn mà bọn họ quen biết sao?

Hay là Trường Phong sư đệ này, cực kỳ được sư tôn yêu thương.

Nhưng cảnh tượng vừa rồi, lại giải thích thế nào?

"Nếu ngươi có thể trong vòng trăm năm bước vào Đại La Kim Tiên hậu kỳ, ta sẽ cho phép ngươi." Thông Thiên lướt mắt nhìn Trường Phong đang ngắc ngứ, tiếng nói chậm rãi truyền đến.

Lời nói của Thông Thiên, lập tức khiến Đa Bảo và những người khác không xa ngây như khúc gỗ.

Chín vị đệ tử thân truyền, bề ngoài trừ Trường Phong, đều đã có cảnh giới Đại La.

Thực lực mạnh nhất tự nhiên là Đại sư huynh Đa Bảo, Đại La Kim Tiên hậu kỳ, Kim Linh Thánh Mẫu, Triệu Công Minh, Vân Tiêu,

Bích Tiêu bốn người Đại La Kim Tiên trung kỳ, còn lại đều là tiền kỳ.

Bọn họ có thể tu luyện đến cảnh giới này, đều không biết đã tốn bao nhiêu năm tháng.

Trường Phong hiện tại là cảnh giới gì.

Thái Ất Huyền Tiên!

Trong vòng trăm năm làm sao có thể bước vào Đại La Kim Tiên, còn là hậu kỳ.

Đây hoàn toàn là một nhiệm vụ không thể hoàn thành.

Ngay cả Tam Tiêu đã biết thực lực của Trường Phong, cũng trong lòng có chút bất an.

Cảnh giới Đại La, một tiểu cảnh giới đều yếu hơn ngàn lần.

Trong vòng trăm năm muốn đột phá, không khác gì chuyện hão huyền.

Nhưng nhiệm vụ không thể hoàn thành này, lại khiến mọi người trong điện đều kinh ngạc thán phục.

Trường Phong sư đệ này, quả thật là cực kỳ được sư tôn yêu thương.

Khiêu khích thánh uy như vậy, vậy mà sư tôn chỉ là một nhiệm vụ không đau không ngứa.

Hơn nữa cho dù không thành, cũng không có bất kỳ trừng phạt nào.

Sư tôn đối với Trường Phong sư đệ này, cũng quá tốt rồi.

So với sự kinh ngạc của mọi người, Trường Phong trong lòng lại đại hỉ.

"Đệ tử nhất định không làm nhục sư mệnh!" Trường Phong chắp

tay, dứt khoát đáp. 【Hô!

Hù chết ta rồi.】 【Nhưng sao lại cảm thấy, dáng vẻ sư tôn vừa rồi đều là giả vờ vậy?】 【Bất kể thế nào, sau này cuối cùng cũng có thể an tâm nằm yên rồi.】 “Thôi được rồi!

Lui xuống đi!” Thông Thiên phất tay áo, thân hình đã biến mất trong điện.

Tháng mới, cầu nguyệt phiếu, phiếu đề cử!

Tháng này có thời gian, tiểu tác giả sẽ chăm chỉ cập nhật, mỗi ngày ba chương là thấp nhất!

“Đại Đạo Chi Tử khủng bố đến vậy sao!

Mới bao nhiêu năm, vậy mà đã sắp bước vào Đại La Kim Tiên hậu kỳ.” “Hô!

Còn mấy ngàn năm nữa, xem biểu hiện của ngươi.” Thông Thiên nhìn Trường Phong rời đi, miệng thì thầm.

Đối với Trường Phong, hắn vẫn vô cùng tự tin.

Lần đầu gặp mặt, Trường Phong bất quá tu vi Huyền Tiên.

Hiện tại mấy ngàn năm, đã đặt chân Đại La.

Ngay cả căn nguyên của Tam Thanh bọn họ, cũng không thể sánh bằng.

Trường Phong bước ra khỏi Bích Du Cung, tâm tình vô cùng vui vẻ.

Mặc dù bước vào Đại La Kim Tiên hậu kỳ, cần hai mươi triệu năm Đạo hạnh.

Trong vòng một trăm năm này, cho dù mỗi ngày đều hoàn thành nhiệm vụ hàng ngày, e rằng cũng khó mà bù đắp được khoảng trống

này.

Nhưng nhiệm vụ chính tuyến 'Thảng bình ba ngàn năm' của hắn, còn thiếu mấy chục năm nữa là hoàn thành.

Với phần thưởng này cộng thêm, vẫn có thể thử một phen.

So với sự vui vẻ của Trường Phong, Đa Bảo, Kim Linh Thánh Mẫu và mấy người khác lại vẻ mặt kỳ lạ.

Trong vòng trăm năm bước vào Đại La Kim Tiên hậu kỳ, điều này căn bản là không thể.

Bọn họ thực sự khó mà tưởng tượng được, sư tôn vậy mà lại chơi trò cá cược này với Trường Phong.

Dù sao chuyện này, dùng mông mà nghĩ cũng biết kết cục sẽ thế nào.

Sư tôn khi nào lại nhàm chán như vậy?

Đáng tiếc, bọn họ không thể hỏi Thông Thiên.

Chỉ đành kỳ lạ nhìn Trường Phong.

So với sự kinh nghi của Đa Bảo và những người khác, Tam Tiêu trong lòng lại vui mừng.

Hoàn thành nhiệm vụ hay không không quan trọng, Trường Phong không bị sư tôn trừng phạt mới là trọng điểm.

"Trường Phong sư đệ, ngươi cái gan này cũng quá lớn rồi, vậy mà dám nói lời đó trước mặt sư tôn?" Quỳnh Tiêu nhìn Trường Phong với vẻ mặt vui vẻ, phồng má hỏi.

May mà sư tôn độ lượng, bằng không trừng phạt tuyệt đối không thiếu.

"Ha ha!

Sư tôn tính tình tốt, không sao đâu!" Trường Phong phất tay, chuyện tu luyện của hắn lại không thể nói rõ.

Nghe vậy Quỳnh Tiêu, chỉ đành trợn mắt trắng.

Tính tình tốt, đó cũng là Thánh nhân.

Nào dám nói lời như vậy, ít nhất bọn họ tuyệt đối không dám.

Lúc này nhìn Trường Phong, mấy người bên cạnh đều phát hiện một sự thật.

Trường Phong sư đệ, dường như không giống bọn họ sợ hãi Thiên Đạo Thánh Nhân.

Người không biết không sợ?

Rõ ràng không phải.

Thiên Đạo Thánh Nhân, nguyên thần ký thác vào Thiên Đạo, cùng với Đại Đạo đồng tại, cùng với Thiên Đạo đồng tồn.

Uy của Thánh nhân, cũng như uy của Thiên Đạo.

Đó là uy áp trực tiếp đến tận sâu trong nguyên thần, là nỗi sợ hãi khó mà chống cự được.

"Trường Phong sư đệ, nhìn ngươi vẻ mặt vui vẻ như vậy, lẽ nào trong vòng trăm năm thật sự có thể bước vào cảnh giới Đại La hậu kỳ." Triệu Công Minh nhìn Trường Phong với vẻ mặt hớn hở giữa lông mày, do dự một chút hỏi.

Lời vừa nói ra, Triệu Công Minh liền cảm thấy mình nói lỡ lời rồi.

Hắn tu luyện bao nhiêu năm như vậy, mới đến Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Trường Phong sư đệ hiện tại vẫn còn trong hàng ngũ Thái Ất Huyền Tiên, trong vòng trăm năm, làm sao có thể đạt đến Đại La Kim

Tiên hậu kỳ.

Vì lời nói của Triệu Công Minh, Đa Bảo và những người khác vốn đang định rời đi, không khỏi chậm lại tốc độ, liếc mắt nhìn Trường Phong.

Mặc dù chuyện này vô cùng bất khả tư nghị, bọn họ từ tận đáy lòng cũng không tin.

Nhưng vì người đưa ra lại là sư tôn Thiên Đạo Thánh Nhân của bọn họ, cho dù có hoang đường đến đâu, sâu thẳm trong lòng vẫn có chút tò mò.

Tương tự, Tam Tiêu với vẻ mặt vui tươi, cũng đồng loạt nhìn sang.

"Chuyện này nào nói trước được, chỉ có thể đi một bước xem một bước thôi." Trường Phong lắc đầu, thần sắc cảm khái nói.

Nhưng nhìn kỹ, trên mặt Trường Phong đâu có chút lo lắng nào.

Nghe lời này Triệu Công Minh, cũng không hỏi thêm nữa.

Đa Bảo và mấy người vốn đang chậm lại tốc độ nghe vậy, thần sắc hơi sững sờ, sau đó không dừng lại, đều rời đi.

Trăm năm sau sư tôn sẽ giảng đạo, cộng thêm lượng kiếp sắp đến, không có thời gian ở đây lãng phí.

Ngay cả Tam Tiêu, sau khi nói chuyện phiếm vài câu, cũng cáo biệt Trường Phong, đến Tam Tiên Động tu luyện.

Sư tôn sắp giảng đạo, các nàng cũng không quay về Tam Tiên Đảo nữa.

Trường Phong tự nhiên cũng trở về động phủ của mình.

"Sư tôn!

Sư tổ gọi các người đến có chuyện gì vậy?" Thấy Trường Phong quay về, Thạch Cơ vẻ mặt vui vẻ đón lên.

"Bảo chúng ta tu luyện thật tốt, làm gương tốt cho các con." Trường Phong thoải mái nằm trở lại trên giường lớn, thuận miệng đáp.

"Ưm!

Sư tôn!

Người có phải đã lén lút ẩn giấu cảnh giới không?" Thạch Cơ quen thuộc đi đến phía sau Trường Phong, đột nhiên nhỏ giọng hỏi.

Câu hỏi này, đã ở trong lòng Thạch Cơ rất lâu rồi.

Cảnh giới của sư tôn vậy mà lại giống nàng, mới là Thái Ất Huyền Tiên, điều này làm sao có thể.

Dù sao lúc mới hóa hình, pháp lực mà sư tôn tùy tiện tung ra lại hạo hãn như vậy.

Căn bản không phải một Thái Ất Huyền Tiên có thể sở hữu.

Trường Phong thân hình không động, đổi một tư thế thoải mái, thuận miệng đáp một câu: "Sư tôn của con không kém cạnh mấy vị sư bá của con đâu." Thạch Cơ đang bóp vai nghe vậy, lập tức mắt to sáng bừng, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy hưng phấn.

"Con biết ngay sư tôn là lợi hại nhất!" Nàng cười ngọt ngào, nhanh nhẹn xoa bóp cho Trường Phong.

Sau khi các vị đệ tử thân truyền từ Bích Du Cung đi ra, danh tiếng của Trường Phong càng vang xa hơn.

Ban đầu mọi người đều nghĩ sư tôn gọi mấy vị đệ tử thân truyền vào, chính là để trừng phạt Trường Phong.

Dù sao cho dù là đệ tử thân truyền, cũng không thể tùy ý nằm

trước cửa Bích Du Cung.

Nhưng bây giờ, chín vị đệ tử thân truyền đều đã đi ra.

Điều này có nghĩa là, Trường Phong căn bản không hề bị sư tôn trách phạt.

Đã làm chuyện như vậy, vậy mà còn không bị sư tôn trừng phạt.

Điều này thực sự quá bất khả tư nghị.

Điều này càng khiến Trường Phong trong lòng mọi người trở nên bí ẩn hơn.

Trường Phong được sư tôn thu làm đệ tử thân truyền cũng đã mấy ngàn năm, nhưng đệ tử trên Kim Ngao Đảo vẫn biết rất ít về hắn.

Dù sao trước đây, Trường Phong căn bản chưa từng xuất hiện nhiều trên Kim Ngao Đảo.

Nhiều đệ tử muốn kết giao, cũng không biết bắt đầu từ đâu.

Hiện tại Trường Phong không chỉ nằm trước cửa Bích Du Cung, còn thường xuyên đi dạo trên đảo.

Cộng thêm tiểu Thạch Cơ thường xuyên đi ra ngoài, rất nhiều đệ tử đã biết một số thói quen của Trường Phong.

Lợi dụng lúc hắn rảnh rỗi, không ít đệ tử đến kết giao.

Một thoáng mấy chục năm trôi qua.

Thời gian hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến càng ngày càng gần.

Còn Thạch Cơ vốn là một bé gái, nay cũng đã lớn lên xinh đẹp thướt tha.

“Sư tôn!” Một tiếng nữ thanh thúy, đồng thời một nữ tử váy trắng phiêu diêu vui vẻ chạy vào.

“Ai!

Tiên nữ thế giới thần thoại đúng là khác biệt, ai nấy đều xinh đẹp như vậy.” Nhìn Thạch Cơ chạy nhỏ vào, Trường Phong trong lòng cảm khái.

Vốn là một bé gái năm sáu tuổi, thoáng chốc đã trở thành thiếu nữ duyên dáng.

“Sư tôn!

Kim Quang sư thúc bọn họ lại mang đến một ít linh quả.” Nói đoạn Thạch Cơ, vung tay phải, một giỏ hoa lớn xuất hiện.

Bên trong đầy đủ các loại linh quả.

Mấy năm trước, Thạch Cơ đã không cần tự mình đi hái linh quả nữa.

Rất nhiều sư thúc đều nguyện ý giúp đỡ nàng, nàng chỉ cần đi thu về là được.

“Con đó!

Có thời gian thì tu luyện nhiều vào, sư tổ giảng đạo sắp bắt đầu rồi.” Nhìn Thạch Cơ đặt giỏ xuống, quay người lại chạy ra ngoài, Trường Phong liên tục gọi.

Không biết có phải vì hắn luôn thảng bình hay không, ngay cả Thạch Cơ cũng rất ít tu luyện, lười biếng giống hắn.

“Biết rồi, sư tôn!” Sống chung với Trường Phong lâu rồi, Thạch Cơ đã quen thuộc tính cách của vị sư tôn này.

Tùy tính, căn bản không có chút kiểu cách nào.

Chương 42

Thấy Thạch Cơ trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng, Trường Phong chỉ đành lắc đầu.

Trong lòng thầm nghĩ, lúc nào đó vẫn phải dạy cho nàng một bài học.

Trường Phong tùy tay cầm linh quả ăn, mở ra màn hình thuộc tính cá nhân của mình.

Còn vài năm nữa, nhiệm vụ chính tuyến hiện tại sẽ hoàn thành.

Trường Phong nhớ lần trước hoàn thành nhiệm vụ phần thưởng khá tốt, đối với lần này, đương nhiên càng thêm kỳ vọng.

"Phong Thần Lượng Kiếp càng ngày càng gần, cho dù trước Phong Thần mà bước vào Chuẩn Thánh, e rằng cũng chẳng có tác dụng lớn." Tắt màn hình, Trường Phong nét mặt hơi nghiêm trọng.

Dù sao trong Phong Thần phải đối mặt Thánh Nhân, Chuẩn Thánh có nhiều cũng vô dụng.

Hắn dù có hệ thống, nhưng cũng không kịp.

Hiện tại đột phá cảnh giới Đại La, cũng cần Đạo Hạnh khủng khiếp đến vậy.

Tiếp theo là Chuẩn Thánh, chắc chắn sẽ cần nhiều hơn.

Nghĩa là hắn, cần nhiều thời gian hơn.

Nhưng hiện tại, Trường Phong thiếu nhất chính là thời gian.

Gần đây tuy vẫn luôn ở Kim Ngao Đảo.

Nhưng đối với tình hình nhân tộc, hắn vẫn sai Thạch Cơ đi thăm dò.

Hiện tại Thiếu Hạo, con trai Hiên Viên, vừa truyền vị cho Chuyên Húc, làm Cộng Chủ nhân tộc.

Tiếp theo sẽ là Đế Khốc, Nghiêu, Thuấn, rồi Đại Vũ trị thủy.

Ngay sau đó là Khải, con trai Đại Vũ, bắt đầu nhà Hạ.

Triều đại thế tập đầu tiên của nhân tộc.

Rồi đến nhà Ân Thương, nơi xảy ra Đại Kiếp Phong Thần.

Ân Thương dường như tồn tại sáu trăm năm thì diệt vong, nhưng nhà Hạ cụ thể bao nhiêu năm, Trường Phong không rõ.

Hơn nữa, thời đại Ngũ Đế thực tế kéo dài bao lâu, cũng là một ẩn số.

Nhân tộc thượng cổ, căn bản không thể dùng tuổi thọ người hiện đại để đánh giá.

Hơn nữa, thế giới hiện tại, cũng là một thế giới thần thoại.

Quan trọng hơn là, đã có sự thay đổi.

Trường Phong cũng không biết liệu có ảnh hưởng khác không.

"Thời gian dường như thật sự không còn nhiều nữa!" Trường Phong lẩm bẩm, mày nhíu chặt.

Chiến tranh Phong Thần, bất kể là Tiệt Giáo, hay Xiển Giáo, Nhân Giáo, đều coi là kẻ thua cuộc.

Người thắng cuộc thực sự là Phật Môn, và Hạo Thiên, Vương Mẫu của Thiên Đình.

Một bên thu nạp nhiều đệ tử, lớn mạnh Tây Phương Giáo.

Một bên tuy danh nghĩa thống lĩnh quần tiên, nhưng lại hưởng Nhân tộc khí vận, củng cố địa vị Chủ Tam Giới.

Đương nhiên, trong mắt Trường Phong, kẻ thua cuộc lớn nhất

thực ra là Nhân tộc.

Sau chiến tranh Phong Thần, mất đi vị Nhân Vương.

Sau Ân Trụ, không còn Nhân Vương, chỉ còn Thiên Tử.

Rõ ràng Nhân tộc mới là nhân vật chính của trời đất, Nhân Vương là Chủ Nhân Đạo, được Thiên Đạo che chở.

Có thể nói là ngang hàng với Thiên Đình, tồn tại ngang với Ngọc Đế.

Nhưng cuối cùng, lại trở thành 'Thiên Chi Tử', vai vế thấp đi một bậc.

Quan trọng hơn là Nhân Vương khí vận, cũng bị phân chia hết.

Cùng với sự biến mất của Nhân Vương, Tam Hoàng đã cống hiến to lớn cho Nhân tộc, cũng dần bị Nhân tộc lãng quên.

Ngược lại, những vị thần Phật trên trời, từng người một bước vào việc được Nhân tộc cúng bái.

Đây sẽ là một sự châm biếm lớn đến mức nào.

Theo Trường Phong thấy, muốn xoay chuyển Phong Thần Lượng Kiếp, chỉ có hai cách.

Một là xuất hiện thêm một vị Thánh Nhân, có ưu thế về thực lực.

Nhưng lựa chọn này vẫn còn biến số.

Vị Thánh Nhân Thiên Đạo cuối cùng trong Lục Thánh!

Nữ Oa Nương Nương!

Theo dấu hiệu trong Phong Thần, Nữ Oa tuy không trực tiếp ra tay, nhưng rõ ràng đứng về phía Tây Kỳ, cũng có thể nói là phe Xiển Giáo.

Hơn nữa hiện giờ thời gian cấp bách, muốn trở thành Thánh Nhân

trong thời gian ngắn, e rằng không phải dễ dàng gì.

Còn lại, chỉ có một khả năng khác.

Bảo vệ vị Nhân Vương của Nhân tộc!

Đệ tử Xiển Giáo, Nhân Giáo phần lớn là Tiên Thiên Nhân tộc, môn hạ Thông Thiên cũng có không ít Tiên Thiên Nhân tộc.

Ví như Kim Linh Thánh Mẫu, thủ lĩnh nữ tiên, chính là một Tiên Thiên Nhân tộc.

Thêm vào việc Tam Tiêu trước đây phò tá Tam Hoàng, Tiệt Giáo so với hai giáo còn lại, có quan hệ mật thiết hơn với Nhân tộc.

Hơn nữa, bản thân Tiệt Giáo khí vận, cũng không yếu.

Bằng không làm sao có được thế vạn tiên triều bái như hiện nay.

Chỉ cần vị Nhân Vương không mất, Nhân tộc khí vận không tan.

Trong thời gian ngắn, Tiệt Giáo cũng sẽ không diệt vong.

Đương nhiên nguyên nhân cơ bản, vẫn là Tiệt Giáo không có vật trấn áp khí vận.

Nếu không có bảo vật trấn áp khí vận của một giáo, cuối cùng vẫn sẽ không ngừng tán đi.

Nhưng với khí vận bao phủ Tiệt Giáo hiện tại, chỉ cần trong Đại Kiếp Phong Thần, đệ tử Tiệt Giáo không giết oan Nhân tộc, an nhiên độ qua Phong Thần chắc sẽ vô sự.

Hai lựa chọn, Trường Phong tự nhiên chọn cái thứ hai.

Tuy kiếp này chuyển sinh thành Yêu tộc, nhưng sâu thẳm trong nội tâm, Trường Phong vẫn cảm thấy mình là một con người.

Nhân tộc đã là nhân vật chính của trời đất, thì nên hưởng vị trí Nhân Vương.

Triều đại thay đổi không sao, vị Nhân Vương tuyệt đối không thể mất.

Nhưng muốn bảo vệ vị Nhân Vương, cũng khó như lên trời.

Nhân tộc là nhân vật chính của trời đất, nhưng không có thực lực mạnh mẽ như Vu Yêu, làm sao giữ được khí vận nghịch thiên này.

E rằng chính vì Nhân tộc yếu kém, cuối cùng mới không như Vu Yêu mà rời khỏi vũ đài Hồng Hoang.

"Ai!

Nhân tộc giống như một miếng bánh gato, ai cũng muốn cắn một miếng, thật sự không phải dễ dàng gì." Nghĩ đến đây, Trường Phong nét mặt có chút buồn bã.

Nhưng việc cấp bách hiện tại, Trường Phong cảm thấy nên nhắc nhở Sư tôn lúc nào đó, để người đi tìm một vật trấn áp khí vận.

Còn việc có tìm được hay không, đó không phải việc hắn phải lo.

Hắn tuy có thể thông qua rút thưởng mà nhận Pháp Bảo, nhưng loại sự kiện xác suất này, ai biết khi nào mới hoàn thành.

"Sư phụ!

Sư phụ!" Đang khi Trường Phong trầm tư, bỗng bị một tiếng gọi gấp gáp cắt ngang.

Khẽ ngẩng đầu nhìn Trường Phong, vừa thấy Thạch Cơ vội vàng chạy vào.

"Ngoan đồ nhi, con lại vội vội vàng vàng làm gì vậy?" Nhìn lướt qua Thạch Cơ phấn trang ngọc trác, Trường Phong nhàn nhạt hỏi.

Tuy không biết có biến số hay không, nhưng thời gian đã không còn nhiều, đã đến lúc phải hành động.

Thạch Cơ chạy nhỏ lên, ngồi bên giường.

Đôi mắt to nhìn Trường Phong đang nằm trên giường, mừng rỡ hỏi: "Sư phụ!

Trên đảo đồn rằng người với Sư tổ đánh cược, trăm năm nội bước vào Đại La Kim Tiên hậu kỳ, có phải thật không ạ?" Trường Phong trở mình, mày hơi nhíu lại.

Chuyện này đã xảy ra mấy chục năm rồi, sao giờ mới có người bàn tán.

Nếu muốn truyền ra, lẽ ra phải truyền ngay lúc đó.

Lúc này đột nhiên xuất hiện, có chút thú vị.

"Con nghe từ đâu vậy?" Trường Phong mắt lóe lên vẻ nghi hoặc, kỳ quái hỏi.

"Con không biết, con vừa nghe mấy vị sư thúc nói chuyện, nghe họ kể, hình như không ít người trên đảo đều biết rồi." Đôi mắt to của Thạch Cơ nhìn chằm chằm Trường Phong.

Trong lòng đã có chút suy tính, Thạch Cơ nôn nóng hỏi: "Sư tôn, người thật sự đã đánh cược với Sư tổ ạ?" "Không sai!

Con phải tu luyện cho tốt, đã mấy chục năm rồi, cảnh giới vẫn chưa động đậy." Trường Phong đổi tư thế, không nhanh không chậm đáp.

Đại La Kim Tiên hậu kỳ thôi, vẫn không có vấn đề gì lớn.

Giọng điệu thản nhiên của Trường Phong, khiến Thạch Cơ càng vui.

"Tuyệt vời quá!

Mấy sư thúc họ đều lén nói người không được, con biết Sư tôn nhất định làm được mà." Gương mặt nhỏ nhắn tràn đầy hưng phấn và

tự hào.

"Sư tôn tự nhiên làm được!

Nếu con không có việc gì hôm nay thì đừng ra ngoài nữa, ở trong động tu luyện cho tốt." Trường Phong trở mình ngồi dậy, nét mặt nghiêm túc nói.

"A?" Đối mặt với vẻ mặt nghiêm khắc của Trường Phong, Thạch Cơ chỉ có thể bĩu môi đồng ý.

Trường Phong tuy tùy tính, không có vẻ kênh kiệu gì, nhưng khi nghiêm túc thì Thạch Cơ vẫn không dám làm ầm ĩ.

Chuyện Trường Phong đánh cược ở Kim Ngao Đảo càng ngày càng dữ dội.

Mọi người kinh ngạc, đều tràn đầy không thể tin được.

Nhưng đối với đương sự Trường Phong, lại không có chút ảnh hưởng nào.

Hắn vẫn hàng ngày đều đặn "nằm yên".

Không bỏ qua mỗi nhiệm vụ hàng ngày, cố gắng giành được phần thưởng lớn nhất.

Cùng với thời gian hoàn thành nhiệm vụ đến gần, cũng có chuyện khiến Trường Phong vui mừng.

Đó là nhiệm vụ ngủ đủ tám tiếng, đã được làm mới.

Đối với Trường Phong, đây đương nhiên là một chuyện đáng vui mừng.

Dù sao phần thưởng mỗi nhiệm vụ hàng ngày đều giống nhau.

Nhiệm vụ ngủ đủ tám tiếng này, tốn thời gian quá nhiều.

Một phần ba thời gian trong ngày, đều dùng để hoàn thành nhiệm

vụ này.

Theo Trường Phong thấy, thà làm mới thêm mấy nhiệm vụ khác, như vậy hiệu suất còn cao hơn.

Đáng tiếc tuy nhiệm vụ đã được làm mới không ít lần, nhưng cơ bản vẫn duy trì ở khoảng sáu bảy cái.

Không tăng lên như Trường Phong dự đoán.

Cuối cùng, trong sự kỳ vọng của Trường Phong, nhiệm vụ chính tuyến "nằm yên ba ngàn năm" đã đến hạn.

Đến thế giới này, trước sau cũng đã hơn sáu ngàn năm.

Trong lúc Trường Phong chờ đợi, tiếng nhắc nhở quen thuộc vang lên. 'Đinh!

Chúc mừng Túc chủ hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến hiện tại tích lũy nằm yên ba ngàn năm, nhận được mười triệu năm Đạo Hạnh, năm triệu điểm nằm yên, ba trăm điểm Huyết Mạch, Pháp Tắc Thủy, Kim, Lôi mà bản thân đang nắm giữ mỗi loại tăng một nghìn điểm, lĩnh ngộ Thần Thông Đại Thiên Mộng Thuật.' 'Đinh!

Huyết Mạch trị của Túc chủ đã đủ, tiến hóa thành Tiên Thiên Thử Thiết.' 'Chúc mừng Túc chủ Huyết Mạch thuế biến, lĩnh ngộ Pháp Tắc Thổ thuộc tính.' 'Chúc mừng Túc chủ lĩnh ngộ Hỏa.' 'Chúc mừng Túc chủ lĩnh ngộ Bản Mệnh Thần Thông, Thần Ngưu Ngưng Thị.' Nghe những âm thanh liên tiếp vang lên trong đầu, Trường Phong mặt tràn đầy cuồng hỉ.

Mấy năm nay hắn không bỏ lỡ một nhiệm vụ hàng ngày nào, Huyết Mạch đột phá vốn dĩ không thiếu bao nhiêu điểm.

Hiện tại trực tiếp tiến hóa thành Tiên Thiên sinh linh.

Thực lực đã được nâng cao toàn diện.

Phần thưởng hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến thì thôi đi, Huyết Mạch tiến hóa còn giúp hắn lĩnh ngộ nhiều Pháp Tắc, lại có thêm một Bản Mệnh Thần Thông.

Lời trong đầu vừa dứt, lập tức một cỗ Tiên Thiên Đạo Vận mạnh mẽ bùng phát từ trong cơ thể Trường Phong.

Linh quang màu xám phá thể mà ra, xông ra khỏi động phủ, khí uẩn bản nguyên như vật sống vờn quanh bản thể.

Khí tím trăm dặm từ phương đông tới, vạn dặm cầu vồng hóa thành thần quang rơi xuống.

Cả trên không động phủ mây lành bay lượn, dị tượng liên tiếp sinh ra.

Sự biến hóa đột ngột này, lập tức thu hút sự chú ý của mọi người trên Kim Ngao Đảo.

Người đầu tiên chịu ảnh hưởng đương nhiên là Thạch Cơ đang tu luyện trong động phủ.

Tỉnh dậy từ trong tu luyện, nàng ngây ngốc nhìn về phía Trường Phong tu luyện.

"Không hổ là Sư tôn của ta, lại lợi hại đến vậy!" Cảm nhận Đạo Vận bao phủ trong động phủ, Thạch Cơ trong lòng hớn hở.

Lúc này Thông Thiên Giáo Chủ trong Bích Du Cung, cũng cảm nhận được sự biến hóa trên đảo ngay lập tức.

Ánh mắt lướt qua, đã chú ý tới Trường Phong trong động phủ.

Chương 43

"Không hổ là Đại Đạo Chi Tử, lại Huyết Mạch tiến hóa." Và ngay khoảnh khắc Trường Phong Huyết Mạch thuế biến, Thông Thiên cũng cảm nhận được cảnh giới của Trường Phong, Đại La Kim Tiên trung kỳ.

"Còn mười mấy năm nữa, không biết ngươi có đột phá được không!" Chuyện Trường Phong phò tá Địa Hoàng đánh Huyền Đô, Thông Thiên đã biết.

Cho nên đối với cảnh giới hiện tại của Trường Phong, cũng không quá kinh ngạc.

Dù sao con tiểu ngưu yêu này chính là Đại Đạo Chi Tử.

Giờ Huyết Mạch đã được thuế biến, tốc độ tu luyện chắc chắn sẽ nhanh hơn.

Thông Thiên nét mặt hơi kinh ngạc, còn Đa Bảo và mấy vị đệ tử thân truyền khác, thì kinh ngạc đến mức cằm muốn rớt xuống.

Huyết Mạch thuế biến, Hậu Thiên phản Tiên Thiên!?

Hầu hết tất cả sinh linh Hồng Hoang đều biết một điều, đó là Huyết Mạch không thể tiến hành thuế biến.

Huyết Mạch tương ứng với căn nguyên, mà căn nguyên của ngươi đã được định đoạt ngay khoảnh khắc sinh ra.

Cho dù có thể tìm được bảo vật nghịch thiên cải mệnh, nhưng cũng chỉ có thể khiến Huyết Mạch càng thêm tinh thuần, muốn thay đổi hoàn toàn căn nguyên ban đầu của mình.

Căn bản là không thể!

Nhưng hiện tại, lại có một chuyện như vậy xảy ra ngay trước mắt.

"Trường Phong!

Ngươi rốt cuộc có lai lịch thế nào?" Đa Bảo nét mặt ngưng trọng, giữa hai hàng lông mày vẫn còn dư lại sự chấn kinh tột độ.

Lúc này hắn cuối cùng cũng hiểu một chút, vì sao lần giảng đạo trước Sư tôn lại nhìn trúng con tiểu ngưu yêu bình thường này.

Không ngờ đối phương, lại có tiềm lực khủng khiếp đến vậy.

Huyết Mạch tăng lên, có nghĩa là thực lực toàn diện của sinh linh đó bùng nổ.

Tin tức lan truyền trên đảo gần đây, tự nhiên là do hắn sơ suất mà truyền ra.

Mục đích của nó không cần nói cũng biết.

Nhưng ngay trước khi thời gian sắp đến, lại xảy ra chuyện như vậy.

Trường Phong sư đệ này, lại Huyết Mạch thuế biến rồi.

Trong Hồng Hoang, chỉ cần có thể dính líu đến Tiên Thiên, nhất định không hề đơn giản.

Tiên Thiên sinh linh, Tiên Thiên Linh Bảo, Tiên Thiên Trận Pháp, Tiên Thiên Linh Căn.

Những vật Tiên Thiên này, trong Hồng Hoang đều cực kỳ hạn chế.

Đây là định số, chỉ có giảm chứ không tăng.

Hiện tại, hắn lại tự mắt chứng kiến loại nghịch chuyển này.

"Đó là động phủ của Trường Phong sư đệ!

Không ngờ Trường Phong sư đệ lại có kỳ ngộ như vậy." Quỳnh

Tiêu đứng ngoài Tam Tiên Đảo, nhìn luồng khí tím rủ xuống, gương mặt xinh đẹp tràn đầy kinh ngạc và vui mừng.

Vân Tiêu, Bích Tiêu bên cạnh, cũng đầy vẻ không thể tin được.

Chị em họ là do ba đám mây màu sau khi khai thiên hóa thành, đối với Tiên Thiên Huyết Mạch rất rõ ràng.

Trường Phong sư đệ, người có tuổi thọ chưa đến mấy nghìn năm, lại cũng thuế biến thành Tiên Thiên sinh linh.

"Trường Phong sư đệ thiên phú như vậy, chúng ta cũng không thể kém quá nhiều, mau về tu luyện đi." Nhìn ánh sáng tím đang từ từ ẩn đi, Vân Tiêu khẽ nói.

Sau khi Huyết Mạch tiến hóa, thực lực của Trường Phong sư đệ chỉ sẽ mạnh hơn.

Là sư tỷ của hắn, tự nhiên càng không thể tụt lại.

Hơn nữa lúc này họ có chút kỳ vọng vào thời khắc mười mấy năm sau khi cuộc cá cược đến.

Tiến hóa thành Tiên Thiên sinh linh, Trường Phong sư đệ nói không chừng thật sự có thể thắng Sư tôn.

Nghĩ đến Trường Phong có thể trong thời gian ngắn lại đột phá, Quỳnh Tiêu trong lòng hơi sốt ruột.

"Ta nhất định phải bước vào Đại La Kim Tiên trung kỳ trước khi Sư tôn giảng đạo!" Trong lòng thầm hạ quyết tâm, nàng xoay người chui vào Tam Tiên Động.

Mấy vị đệ tử thân truyền lòng run rẩy, những môn nhân khác trên Kim Ngao Đảo, cũng tụ họp lại.

Từng người tụ ở xa, nhìn về phía động phủ Trường Phong.

"Cha mẹ ơi!

Trường Phong sư huynh lại Huyết Mạch thuế biến!" "Không thể tin được!

Không thể tin được!

Lão hủ tu luyện lâu như vậy, chưa từng thấy dị tượng như thế!" "Chẳng trách Trường Phong sư đệ được Sư tôn yêu mến đến vậy, thiên phú này quả thực không ai sánh bằng." "Huyết Mạch tuy đã tiến hóa, nhưng Sư tôn giảng đạo sắp đến, Trường Phong sư huynh muốn bước vào Đại La Kim Tiên hậu kỳ vẫn hơi khó." "Đúng vậy, lần trước ta thấy Trường Phong sư huynh thì hắn hình như là cảnh giới Kim Tiên, còn cách Đại La không ít." Rất nhiều môn nhân Tiệt Giáo, ai nấy đều tràn đầy kinh ngạc.

Ban đầu không ít môn nhân trong lòng còn không phục Trường Phong với cảnh giới Thiên Tiên nhỏ nhoi mà được Sư tôn thu làm đệ tử thân truyền, nhưng lúc này đã không còn chút đố kỵ nào.

Từ Hậu Thiên thuế biến thành Tiên Thiên, đây có thể nói là hành động nghịch thiên.

Cảm nhận được thực lực bản thân bùng nổ Trường Phong, lại không biết tình cảnh bên ngoài.

Hắn còn chưa kịp kiểm tra tình hình cơ thể, trong đầu lại liên tiếp vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống. 'Đang nhiệm vụ chính tuyến hoàn thành, kiểm tra thấy Túc chủ đã học được cách nằm yên, nhiệm vụ có thay đổi, nhiệm vụ chính tuyến mới đã hình thành.' 'Đinh!

Chúc mừng Túc chủ hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến bước vào Thiên Tiên, nhận được một triệu năm Đạo Hạnh, năm mươi vạn điểm nằm yên, năm mươi điểm Huyết Mạch, Pháp Tắc mà bản thân đang nắm giữ đồng loạt tăng năm mươi điểm, lĩnh ngộ Thần Thông Pháp Tướng Thiên Địa.' 'Đinh!

Chúc mừng Túc chủ hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến bước vào Chân Tiên, nhận được…' 'Đinh!

Chúc mừng Túc chủ hoàn thành…' 'Đinh!

Chúc mừng Túc chủ hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên, nhận được một trăm triệu năm Đạo Hạnh, năm mươi triệu điểm nằm yên, năm trăm điểm Huyết Mạch, Pháp Tắc mà bản thân đang nắm giữ đồng loạt tăng một nghìn điểm, lĩnh ngộ Thần Thông Tú Lý Càn Khôn.' Trường Phong đứng trong động, hoàn toàn ngây người.

Những âm thanh không ngừng vang lên trong đầu, khiến cả người hắn choáng váng.

Vốn dĩ tưởng rằng nhiệm vụ chính tuyến "nằm yên ba ngàn năm" hoàn thành xong, tiếp theo sẽ là "nằm yên năm ngàn năm", nào ngờ lại biến thành đột phá cảnh giới.

Lại còn bắt đầu từ Thiên Tiên, liên tục "xoẹt xoẹt xoẹt" khiến hắn một phát nhận được bảy lần phần thưởng hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến.

Bước vào cảnh giới Đại La, càng khiến hắn một phát nhận được một trăm triệu năm Đạo Hạnh.

Thu hoạch lớn như vậy, cái gì mà Đại La Kim Tiên hậu kỳ, bước vào Chuẩn Thánh đều là chuyện nhỏ.

Trường Phong trong lòng cuồng hỉ, vội vàng mở màn hình thuộc tính cá nhân của mình.

Hệ thống nằm yên Túc chủ: Trường Phong Cảnh giới: Đại La Kim Tiên trung kỳ (69W/2000W) Pháp tắc: Pháp tắc Thủy (5165/1W), Pháp tắc Kim (5385/1W), Pháp tắc Lôi (5700/1W), Pháp tắc Hỏa (4000/1W).

Huyết mạch: Tiên Thiên Thử Thiết (2600/5000) Thần thông: Đại Thiên Mộng Thuật, Thần Ngưu Ngưng Thị, Pháp Tướng Thiên Địa, Tú Lý Càn Khôn.

Đạo hạnh: 19972W Điểm nằm yên: 9986W Nhiệm vụ chính tuyến: Bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên "Hô!" Nhìn màn hình hệ thống trước mắt, Trường Phong không nhịn được hít mạnh một hơi khí lạnh.

Vì Huyết Mạch đột phá, hắn trực tiếp lĩnh ngộ hơn trăm loại Pháp Tắc.

Hơn nữa do hoàn thành nhiều nhiệm vụ chính tuyến, nhiều Pháp Tắc đều lĩnh ngộ không tệ.

Còn những Thần Thông vốn dĩ còn thô sơ, lúc này cũng đã nắm giữ rất nhiều.

Có Pháp Tướng Thiên Địa quen thuộc, Bát Đầu Lục Tay, Tú Lý Càn Khôn, còn có Đại Thiên Mộng Thuật, Thần Ngưu Ngưng Thị chưa từng nghe qua.

Trong đầu hơi xoay chuyển, đã hiểu rõ đều là những Thần Thông cường đại.

Chỉ trong chớp mắt, có thể tùy ý thi triển.

Quan trọng hơn là, tổng Đạo Hạnh tích lũy được bấy nhiêu, gần hai trăm triệu.

Và Điểm nằm yên nhận được, cũng có một trăm triệu.

"Ha ha!

Phát tài rồi!

Phát tài rồi!" Nhìn những con số sáng chói trên màn hình hệ thống, Trường Phong máu nóng sôi trào, mặt mày hồng hào.

Nhưng nhìn kỹ lại, Trường Phong đột nhiên phát hiện nhiệm vụ hàng ngày lại không còn nữa.

“Hệ thống!

Nhiệm vụ hàng ngày sao lại không có?” Trường Phong nét mặt ngây người, vội vàng hỏi trong lòng.

Hiện tại tuy đã nhận được nhiều phần thưởng, nhưng nếu không có nhiệm vụ hàng ngày, sau này làm sao mà làm.

Không có nhiệm vụ hàng ngày, thì không thể nhận được phần thưởng.

Nếu chỉ dựa vào bản thân tu luyện, một cảnh giới nhỏ đột phá, không biết phải đến bao giờ.

Ngoài dự đoán của Trường Phong, lần này lại vang lên tiếng nhắc nhở máy móc của hệ thống. ‘Đinh!

Một hệ thống nằm yên chân chính, tự nhiên không tồn tại khái niệm nhiệm vụ, tùy tâm sở dục, vô câu vô thúc, mới là nằm yên, hàm cá chân chính.

Hiện tại thực lực của Túc chủ đã mạnh mẽ, có thể tự mình thiết lập nhiệm vụ hàng ngày.’ ‘Thiết lập nhiệm vụ hàng ngày mỗi ngày ít nhất một cái, tối đa mười cái, cần là sự kiện khác nhau, còn lại không có bất kỳ yêu cầu nào.’ Âm thanh vang lên trong đầu, khiến Trường Phong không nhịn được ngửa mặt lên trời hú dài.

Cái hệ thống này đù má sướng quá.

Tự mình thiết lập nhiệm vụ, chỉ cần không trùng lặp là được.

Còn lại không có bất kỳ yêu cầu nào.

Chẳng phải điều này có nghĩa là đi bộ ba phút cũng có thể coi là một nhiệm vụ sao.

Uống một ngụm nước làm ẩm cổ họng cũng coi là một nhiệm vụ.

Điều này có nghĩa là, hắn không cần như trước đây, hoàn toàn bị hệ thống trói buộc.

Hắn có nhiều thời gian hơn, làm những việc mình muốn làm.

Sự thay đổi hệ thống hiện tại, mới có thể coi là hệ thống nằm yên, hàm cá chân chính.

Sự phấn khích, kích động đã không thể diễn tả được tâm trạng Trường Phong lúc này.

Nhưng hiện tại việc cấp bách, là đột phá!

Đột phá!

Đại đột phá!

Tiêu hao một nghìn chín trăm mấy chục vạn năm Đạo Hạnh, Trường Phong bước vào Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Lại tiêu hao năm mươi triệu năm Đạo Hạnh, phá nhập Đại La Kim Tiên viên mãn.

Ngay sau đó lại tiêu hao một trăm triệu năm Đạo Hạnh, thành công bước vào hàng ngũ Chuẩn Thánh.

Không!

Phải nói là cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên!

Hắn đi không phải là Trảm Thi Thành Thánh, mà là Pháp Tắc Chi Đạo!

Và cùng với sự đột phá cảnh giới, trong đầu lại vang lên tiếng nhắc nhở máy móc của hệ thống. 'Đinh!

Chúc mừng Túc chủ hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên, nhận được hai trăm triệu năm Đạo

Hạnh, một trăm triệu điểm nằm yên, một nghìn điểm Huyết Mạch, Pháp Tắc mà bản thân đang nắm giữ đồng loạt tăng một nghìn năm trăm điểm, nhận được Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp.' Trường Phong trong lòng vui mừng hớn hở, đồng tử đột nhiên mở to.

"Tiên Thiên Chí Bảo!" "Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp!!!" Trường Phong lẩm bẩm, liền thấy một vật từ hư không rơi xuống, vững vàng đáp xuống lòng bàn tay.

Tháp có chín tầng, rất ít thấy dạng ngũ giác.

Dường như tương ứng với số Ngũ Hành.

Bên ngoài thân tháp nhật nguyệt tinh thần, địa phong thủy hỏa vờn quanh, bên trong tháp có sơn xuyên đại địa, vạn tộc Hồng Hoang ẩn hiện.

Góc tháp ngũ sắc hào quang lấp lánh rực rỡ!

Tràn đầy thần bí vô tận!

Tiên Thiên Chí Bảo!

Trường Phong căn bản không ngờ mình lại nhanh chóng có được Tiên Thiên Chí Bảo.

Lại còn là một kiện Tiên Thiên Chí Bảo mà hắn chưa từng nghe nói đến.

Cầm trong tay, năng lượng sinh sôi không ngừng phun ra, đó là lực lượng tạo hóa đặc hữu của Tiên Thiên Chí Bảo.

"Lần này thì thực sự bá đạo rồi!" Cầm Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp, Trường Phong cả người vui như hoa nở.

Vốn dĩ chỉ kỳ vọng nhiệm vụ chính tuyến ba ngàn năm hoàn thành, không ngờ lại có thu hoạch lớn đến vậy.

Huyết Mạch đã tiến hóa, Thần Thông có, giờ Tiên Thiên Chí Bảo cũng có rồi, lại còn là Pháp Bảo dạng tháp.

Các loại Pháp Bảo muôn hình vạn trạng, nhưng nói chung, tháp, đỉnh, chuông là có uy lực mạnh nhất.

Điều khiến Trường Phong càng thêm kinh hỉ là, Pháp Bảo trực tiếp nhận được từ hệ thống, không cần hắn luyện hóa.

Bằng không những cấm chế của Tiên Thiên Chí Bảo, tuyệt đối sẽ tiêu tốn rất nhiều thời gian của hắn.

Tình cảnh này có nghĩa là, tuy hắn chỉ có cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên, nhưng vẫn có thể thi triển kiện Tiên Thiên Chí Bảo này.

Dù sao Tiên Thiên Chí Bảo, nói chính xác hơn là Pháp Bảo chuyên dụng của Thánh Nhân.

Trừ khi là vật bạn sinh của sinh linh, bằng không chỉ có Thánh Nhân mới có thể thúc đẩy.

Nghĩ đến đây là Kim Ngao Đảo, Trường Phong vội vàng thu Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp lại.

Đây là Tiên Thiên Chí Bảo, Thánh Nhân cũng không thể không động lòng.

Vạn nhất Sư tôn mà "thèm thuồng", đó không phải chuyện tốt.

"Di!

Vừa nãy luồng khí tức kia!

Chương 44

Lực lượng tạo hóa?" Đúng như Trường Phong nghĩ, khi Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp xuất hiện, Thông Thiên đã cảm nhận được.

Đáng tiếc thần niệm quét đi quét lại Kim Ngao Đảo, lại không phát hiện ra gì.

"Xem ra thật sự là Lượng Kiếp sắp tới, trời có dị tượng!" Thông Thiên khẽ nhíu mày, nhẹ giọng lẩm bẩm.

Sự biến đổi đột ngột này, cũng khiến nét mặt hắn trở nên càng thêm ngưng trọng.

Có dị tượng này, chứng tỏ thời gian thật sự không còn nhiều.

Nhìn cảnh giới và mục Đạo Hạnh, Trường Phong mắt sáng lên.

Đạo Hạnh tiêu hao để đột phá lên Hỗn Nguyên Kim Tiên, trực tiếp lại trở về, còn nhiều hơn.

Vừa đủ để hắn phá nhập Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ.

Không nghĩ nhiều, Trường Phong tiêu hao hai trăm triệu năm Đạo Hạnh, bước vào Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ. 'Đinh!

Chúc mừng Túc chủ hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến bước vào Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ, nhận được ba trăm triệu năm Đạo Hạnh, một trăm triệu điểm nằm yên, Pháp Tắc mà bản thân đang nắm giữ đồng loạt tăng một nghìn điểm.' Vừa mới đột phá, trong đầu lại vang lên một tiếng nhắc nhở quen thuộc.

Hóa ra sau khi phá nhập Hỗn Nguyên Kim Tiên, mỗi một cảnh giới nhỏ đột phá, đều là nhiệm vụ chính tuyến.

Rõ ràng đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên, khó hơn rất

nhiều so với trước đây.

Nhưng Trường Phong rất thích!

"Sướng!

Sướng quá!" Tiêu hao hai trăm triệu năm Đạo Hạnh để đột phá cảnh giới, trực tiếp được thưởng ba trăm triệu.

Tuy không có thưởng Tiên Thiên Chí Bảo gì cả, nhưng Đạo Hạnh những thứ này thì không hề kém.

Điều này khiến thực lực tổng thể của Trường Phong lại tăng vọt.

Duy nhất điều khiến Trường Phong hơi buồn bực là, phần thưởng lần này không có điểm Huyết Mạch.

Sinh linh có Hậu Thiên, Tiên Thiên, tiếp theo chính là Hỗn Độn Huyết Mạch.

Chỉ cần tụ đủ một nghìn năm trăm điểm Huyết Mạch nữa, hắn có thể từ Tiên Thiên thuế biến thành Hỗn Độn Ma Thần.

Hỗn Độn Ma Thần, trong thiên địa hiện tại đã không còn mấy ai.

Hồng Quân hay Dương Mi?

Họ tuy ban đầu là Hỗn Độn Ma Thần, nhưng trong đại kiếp khai thiên, thân ma thần bị hủy, đã không còn coi là Hỗn Độn Ma Thần chân chính.

Từ tình cảnh hiện tại mà xem, e rằng chỉ khi phá nhập cảnh giới Thánh Nhân, mới có những phần thưởng như điểm Huyết Mạch.

Nhưng Trường Phong không vội, dù sao cách thức thu thập điểm Huyết Mạch không chỉ có phần thưởng hệ thống.

Rút thưởng, và hoàn thành nhiệm vụ hàng ngày, đều có xác suất nhất định nhận được.

Có lẽ trước khi bước vào cảnh giới Thánh Nhân, hắn đã có thể thuế biến đến Hỗn Độn Huyết Mạch.

Thu hoạch tuy không tệ, nhưng Đạo Hạnh thu được, không đủ để Trường Phong đột phá nữa.

Bởi vì muốn bước vào Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ, cần năm trăm triệu năm Đạo Hạnh.

Thật là một con số khoa trương.

Cảnh giới tuy không thể đột phá nữa, nhưng hắn vẫn còn gần ba trăm triệu điểm nằm yên.

Rút thưởng!

Rút thưởng!

Nhiều điểm nằm yên như vậy, tự nhiên không thể để không.

Bánh xe lớn quen thuộc, hình thành trong não hải.

Bao phủ cả hư không, nằm ngang phía trước, phát ra vẻ thần bí vô tận.

"Chọn rút thưởng cấp một vạn năm." Nhìn bánh xe lớn trước mắt, Trường Phong thầm niệm trong lòng.

Ngay sau đó chỉ thấy bánh xe khẽ chuyển, phần thưởng trên đó liên tục thay đổi.

Đây là lần đầu tiên Trường Phong mở bánh xe rút thưởng cấp một vạn.

"Một nghìn điểm Huyết Mạch, hai nghìn điểm Pháp Tắc Chiến, mảnh Tịch Diệt Thần Thương ×20, Cửu Chuyển Kim Đan ×10, một nghìn điểm Pháp Tắc Không Gian, ba mươi triệu năm Đạo Hạnh…" Tuy trên bánh xe phần lớn bị sương mù bao phủ, nhưng Trường Phong vẫn thấy không ít.

Từng phần thưởng đó, khiến trái tim nhỏ của hắn không nhịn được co rút.

Toàn là đồ tốt, toàn là đồ tốt a!

Huyết Mạch, đan dược, mảnh Pháp Bảo, còn có Pháp Tắc cường đại.

"Cho ta mười liên rút đi!" Sở hữu ba trăm triệu điểm nằm yên, Trường Phong định chơi sang một lần.

Cùng với sự thầm niệm trong lòng, đạo vận lưu chuyển trên kim chỉ bánh xe, hào quang ngũ sắc bùng lên, bao phủ cả bánh xe.

Xoẹt một tiếng, trên cả bánh xe lại dấy lên lực lượng tạo hóa. 'Đinh!

Chúc mừng Túc chủ rút được Thần Thông Tam Muội Chân Hỏa.' 'Đinh!

Chúc mừng Túc chủ rút được một nghìn điểm Pháp Tắc Không Gian.' 'Đinh!

Chúc mừng Túc chủ rút được Cửu Chuyển Kim Đan ×10.' 'Đinh!

Chúc mừng Túc chủ rút được một nghìn năm trăm điểm Pháp Tắc Ngũ Hành.' 'Đinh!

Chúc mừng Túc chủ rút được ba mươi triệu năm Đạo Hạnh.' 'Đinh!

Chúc mừng Túc chủ rút được Pháp Bảo Phượng Hoàng Cầm.' 'Đinh!

Chúc mừng Túc chủ rút được Pháp Bảo Càn Khôn Đại.' 'Đinh!

Chúc mừng Túc chủ rút được hai mươi triệu năm Đạo Hạnh.' 'Đinh!

Chúc mừng Túc chủ rút được mười triệu năm Đạo Hạnh.' 'Đinh!

Chúc mừng Túc chủ rút được Thần Thông Hóa Hồng Chi Thuật.' "Hô!" Những âm thanh không ngừng vang lên trong đầu, khiến mắt Trường Phong tràn đầy hưng phấn.

Mười liên rút cấp một vạn, tiêu hao một trăm triệu điểm nằm yên.

Trúng thưởng một trăm phần trăm.

Tuy không như lần trước, quay vào khu vực thần bí, nhưng phần thưởng nhận được, vẫn vô cùng phong phú.

Mới nhận được hai quyển Thần Thông, còn lĩnh ngộ Pháp Tắc Không Gian, Ngũ Hành, hai cái này coi như là mười Pháp Tắc đỉnh cao nhất Hồng Hoang, đặc biệt là Pháp Tắc Không Gian.

Thời gian vi tôn, không gian vi vương.

Sức mạnh chí thượng, vận mệnh chí cao.

Vận mệnh không xuất, nhân quả xưng hoàng!

Pháp Tắc Không Gian bất kể là công kích hay đào tẩu, tuyệt đối là tồn tại trâu bò.

Còn có hai kiện Pháp Bảo, Trường Phong nhìn qua, lại đều là Tiên Thiên Linh Bảo.

Một cái thượng phẩm, một cái trung phẩm!

Điều tiếc nuối duy nhất là, không nhận được điểm Huyết Mạch.

Bằng không hắn đã gần hơn một bước tới Hỗn Độn Huyết Mạch.

Còn Đạo Hạnh mà hệ thống không coi trọng nhất, cũng nhận được sáu mươi triệu năm.

Tổng kết lại, lần rút thưởng này thực sự quá sướng.

So với rút thưởng cấp một triệu trước đây, sướng hơn không chỉ

một chút.

Nhìn còn lại một trăm chín mươi mấy triệu điểm nằm yên, Trường Phong không tiếp tục chọn mười liên rút.

Mà mở mục rút thưởng cấp một trăm triệu.

Bánh xe trước mắt khẽ lóe lên, lực lượng tạo hóa hoàn toàn lướt qua, lập tức lộ ra từng phần thưởng được bao phủ bởi thần quang ngũ sắc.

Mảnh Tịch Diệt Thần Thương ×30.

Pháp Tắc Nhân Quả.

Mảnh Chư Thiên Khánh Vân ×20.

Hai nghìn điểm Huyết Mạch.

Từng phần thưởng đó, khiến Trường Phong mắt xanh lét.

So với phần thưởng cấp một vạn, cấp một trăm triệu này rõ ràng hấp dẫn hơn.

"Nhịn nhịn đi!

Hiện tại thực lực đã đại đột phá, giữ điểm nằm yên cũng không chạy mất." Suy nghĩ một lát, Trường Phong định giữ điểm nằm yên để mười liên rút.

Rút từng cái một, cảm giác sướng quá thấp, hơn nữa cảm giác xác suất nhận được đồ tốt cũng thấp.

Mười liên rút cấp một trăm triệu, đó mới sướng!

Thêm nữa, hôm nay nhận được quá nhiều thứ, hắn cần phải tiêu hóa cho tốt.

Nhiều Thần Thông, Pháp Tắc như vậy, đều cần hắn đi làm quen.

Trường Phong hưng phấn trong lòng, thoát khỏi rút thưởng.

Màn hình hệ thống, hiển thị tình hình cá nhân mới nhất của hắn.

Hệ thống nằm yên Túc chủ: Trường Phong Cảnh giới: Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ (3.3 ức / 5 ức) Pháp tắc: Pháp tắc Thủy (7665/1W), Pháp tắc Kim (7885/1W), Pháp tắc Lôi (8200/1W), Pháp tắc Hỏa (6500/1W), Pháp tắc Không Gian (1000/1W), Pháp tắc Ngũ Hành (1500/1W) Huyết mạch: Tiên Thiên Thử Thiết (3600/5000) Thần thông: Đại Thiên Mộng Thuật, Thần Ngưu Ngưng Thị, Pháp Tướng Thiên Địa, Tú Lý Càn Khôn, Hóa Hồng Chi Thuật.

Đạo hạnh: 6000 vạn Điểm nằm yên: 19986W Nhiệm vụ chính tuyến: Bước vào Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ Nhiệm vụ hàng ngày: (Túc chủ chưa định chế) Cộng thêm Đạo Hạnh nhận được từ rút thưởng, còn thiếu hơn một trăm triệu điểm Đạo Hạnh, là có thể bước vào Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ.

Nếu Trường Phong muốn, dùng hết điểm nằm yên để rút thưởng, vẫn có khả năng lớn đột phá.

Nhưng hắn cũng không vội!

Vui vẻ lướt qua màn hình hệ thống, Trường Phong bắt đầu nghiên cứu thu hoạch của mình.

Dù sao có mấy Thần Thông, hắn đều chưa từng nghe nói qua.

Một ngày trời, cảnh giới trực tiếp từ Đại La Kim Tiên trung kỳ, vượt qua Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ.

Hắn hiện tại, tuyệt đối là đệ nhất nhân dưới Thánh Nhân.

Cái gì Khổng Tuyên, Lục Á chi lưu, tuyệt đối không phải đối thủ của hắn.

“Hô!

Mấy cái Thần Thông này, quả nhiên lợi hại bá đạo!” Nghiên cứu

tất cả Thần Thông một lượt xong, Trường Phong nét mặt tràn đầy hưng phấn.

Đặc biệt là Bản Mệnh Thần Thông của hắn, Thần Ngưu Ngưng Thị, cũng có thể gọi là Pháp Tắc Ngưng Thị.

Một khi thi triển, lực lượng Pháp Tắc sẽ tuôn ra, biến đối phương thành bất kỳ vật Ngũ Hành nào.

Còn Hóa Hồng Chi Thuật đó, có Pháp Tắc Không Gian đi kèm, là một thuật đào tẩu hiếm có.

Ngay sau đó, Trường Phong diễn luyện từng Pháp Tắc một.

Đặc biệt là Pháp Tắc Ngũ Hành, Không Gian cường đại.

Quả nhiên uy lực mạnh mẽ.

Hai kiện Pháp Bảo nhận được, vì thậm chí còn không phải là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, hắn chỉ tùy ý nhìn lướt qua hai lần.

Phượng Hoàng Cầm, công kích bằng âm cầm, có tác dụng mê huyễn, giết địch.

Còn Càn Khôn Đại, có thể thu người, cũng có thể chứa vật.

Hắn đã có Tiên Thiên Chí Bảo, tự nhiên không coi trọng hai kiện Pháp Bảo này, đến lúc đó chọn thời gian, tặng cho Thạch Cơ.

Đang định tự mình đặt nhiệm vụ hàng ngày cho ngày hôm đó Trường Phong, nghĩ đến số Cửu Chuyển Kim Đan còn lại từ lần rút thưởng cuối cùng.

Cửu Chuyển Kim Đan, trong thần thoại đó là đại danh đỉnh đỉnh.

Do Thái Thượng Lão Quân tự mình luyện chế.

Trường Phong trở tay, liền thấy trong tay xuất hiện một cái hồ lô lớn bằng lòng bàn tay.

Rút nút hồ lô ra, không có mùi hương nào bay ra.

Trường Phong tùy tiện đổ ra một viên, liền thấy một viên đan dược vàng óng ánh lăn ra.

Khi rơi vào lòng bàn tay, hóa thành một viên kim đan to bằng mắt rồng.

Trên đó chín đạo đan văn bao quanh, ẩn ẩn có lực lượng Pháp Tắc lưu chuyển.

Trường Phong hiện tại là cường giả Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ, tự nhiên không do dự, ném vào miệng, trực tiếp cắn vỡ.

Trong chớp mắt, một cỗ Pháp Lực hạo hãn quét ra, đồng thời kèm theo nhiều Pháp Tắc.

"Không phản ứng?" Cảm nhận Pháp Lực bùng nổ trong cơ thể, Trường Phong mắt lóe lên vẻ thất vọng.

Vốn dĩ còn tưởng rằng uống Cửu Chuyển Kim Đan, hệ thống sẽ nhắc nhở nuốt đặc biệt vật phẩm, tăng thêm bao nhiêu năm Đạo Hạnh.

Nào ngờ ngoài cảm nhận được Pháp Lực dồi dào, thì chỉ có một số Pháp Tắc.

Pháp Lực ẩn chứa trong Cửu Chuyển Kim Đan tuy lớn, nhưng đối với Hỗn Nguyên Kim Tiên của hắn thì vẫn còn kém một chút.

Chỉ có thể coi như linh thực mà ăn!

Trường Phong nhớ, hình như trong Tây Du, Cửu Chuyển Kim Đan chính là linh thực của Ngọc Hoàng Đại Đế.

Vô dụng với hắn, tặng cho Thạch Cơ hoặc Tam Tiêu chắc vẫn được.

Chương 45

Trường Phong tùy tiện thu lại, bắt đầu thiết lập nhiệm vụ hàng ngày cho một ngày.

Mặc dù trong chốc lát thực lực tăng vọt khiến người ta có chút phấn khích, nhưng việc nâng cao cảnh giới tiếp theo, vẫn phải dựa vào những nhiệm vụ hàng ngày này.

"Vì hệ thống nói cho phép mình tự thiết lập, thì trước hết hãy làm ba lần hít sâu đi." Trường Phong lẩm bẩm trong miệng, liền một trận thao tác.

Trong chớp mắt, mục nhiệm vụ hàng ngày vốn trống rỗng, liền hiện ra một nhiệm vụ.

Nhiệm vụ hàng ngày 1: Hít sâu ba lần.

"Ha ha ha!

Sướng!" Trường Phong phấn khích cười, vội vàng thiết lập nốt các nhiệm vụ hàng ngày còn lại.

Đáng tiếc, tối đa chỉ có thể thiết lập mười cái.

Bằng không chắc chắn phải làm mấy nghìn, mấy vạn cái mới được.

Trường Phong đứng trong động, hít sâu ba lần. 'Đinh!

Chúc mừng Túc chủ hoàn thành nhiệm vụ hàng ngày 1: Hít sâu ba lần, nhận được mười năm Đạo Hạnh, mười điểm nằm yên.' "Má nó vãi cả l*n!" Âm thanh vang lên trong đầu, khiến Trường Phong không nhịn được thốt ra một câu tục tĩu.

Vốn dĩ hắn còn tưởng rằng chỉ có một năm Đạo Hạnh, một điểm

nằm yên, hiện tại lại tăng gấp mười.

Mắt Trường Phong sáng rực, vội vàng bắt đầu hoàn thành các nhiệm vụ hàng ngày còn lại.

Hít sâu, đi hai bước, lắc mông, xoay eo...

Một bộ thể dục phát thanh, chưa đến hai động tác, Trường Phong đã hoàn thành nhiệm vụ của một ngày.

Trường Phong vui sướng tột độ.

Hoàn thành mỗi nhiệm vụ hàng ngày, lại đều có mười năm Đạo Hạnh, mười điểm nằm yên. 'Đinh!

Chúc mừng Túc chủ hoàn thành tất cả nhiệm vụ hàng ngày trong ngày, nhận được một trăm năm Đạo Hạnh, một trăm điểm nằm yên, ngẫu nhiên nhận được một trăm điểm Pháp Tắc thuộc tính Lôi.' "Sướng!

Sướng!

Sướng quá!" Tất cả phần thưởng, đều tăng gấp mười!

Cứ như vậy, một ngày có thể nhận được hai trăm năm Đạo Hạnh, hai trăm điểm nằm yên.

Một năm có hơn bảy vạn Đạo Hạnh!

Chỉ dựa vào Đạo Hạnh thu được từ nhiệm vụ hàng ngày mỗi ngày, khoảng một nghìn năm trăm năm là hắn có thể đột phá cảnh giới hiện tại.

Trường Phong nét mặt phấn khích, không nhịn được lại cười lớn.

Trong lòng nghĩ cũng đúng, hắn giờ là cường giả Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Nếu vẫn như trước đây, mỗi ngày chỉ có mấy năm Đạo Hạnh

đáng thương, quỷ mới biết bao giờ mới đột phá.

Vui!

Vô cùng vui!

Thạch Cơ đang đợi ngoài động, đã hoàn toàn ngây người.

Ban đầu biết Sư tôn Huyết Mạch thuế biến, trong động thoang thoảng tiếng cười, nàng cũng vì Sư tôn mà vui mừng.

Nhưng tình hình tiếp theo lại có chút kỳ lạ.

Đã hơn mười ngày trôi qua, Sư tôn vẫn không xuất hiện.

Sư tôn trước đây mỗi ngày đều đi dạo quanh, tiện thể nằm trước cổng Bích Du Cung của Sư tổ, còn bảo nàng xoa bóp, đấm bóp chân.

Thói quen này, từ trước đến nay chưa từng thay đổi.

Hiện tại Sư tôn lại cứ ở lì trong động phủ.

Tu luyện?

Mấy chục năm nay, nàng căn bản chưa từng thấy Sư tôn tu luyện.

Lần tĩnh tọa duy nhất, cũng chỉ là luyện hóa cấm chế Pháp Bảo.

Quan trọng hơn là, tiếng cười thoang thoảng bên trong, khiến Thạch Cơ có chút mơ hồ.

Huyết Mạch thuế biến đã hơn mười ngày rồi, Sư tôn vui mừng quá lâu rồi chăng?

Đáng tiếc, lúc này bên ngoài động phủ bị Pháp Lực cường đại bao phủ, nàng muốn vào xem cũng không có cách nào.

Chỉ là khi cảm nhận được khí tức thỉnh thoảng tản ra, Thạch Cơ trong lòng không nhịn được một trận run rẩy.

Áp lực đó, lại khiến nàng cảm thấy kinh hãi.

Sư tôn mạnh hơn trước rồi!

Lẽ nào Sư tôn đã bước vào Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

"Con biết Sư tôn nhất định làm được mà!" Nghĩ đến đây, Thạch Cơ cũng không nhịn được vui mừng trong lòng.

Hiện tại trên đảo đều đồn Sư tôn không được, nếu thắng Sư tổ, đương nhiên sẽ khiến nàng vô cùng vui vẻ.

Đúng lúc nàng đang hưng phấn, bỗng nhiên Pháp Lực từ xa tiêu biến, Trường Phong vận trường bào bước ra.

"Sư tôn!

Người xuất quan rồi!" Thạch Cơ mắt sáng lên, vội vàng hưng phấn chạy tới.

Miệng càng thêm kích động hỏi: "Sư tôn!

Người có phải đã đột phá một tiểu cảnh giới rồi không?" Thấy Thạch Cơ nét mặt hưng phấn, Trường Phong khẽ gật đầu.

"Cái này vẫn chưa là chuyện nhỏ nhặt sao!" Trường Phong phất tay, sau đó tay phải lật một cái, tiếp tục nói: "Vừa hay lần bế quan này ta luyện chế cho con một kiện Pháp Bảo, con cầm đi luyện hóa cho tốt." Nhìn Pháp Bảo đang đặt ngang trong tay Trường Phong, Thạch Cơ mắt sáng rực.

Cây Phượng Hoàng Cầm dài khoảng một mét, đầu cầm là một con phượng hoàng đang dang cánh bay cao, toàn bộ dây cầm đỏ thẫm, khắc đầy hoa văn cổ kính, trông vô cùng rực rỡ.

"Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!!!" Vừa nhận lấy, Thạch Cơ liền trợn tròn mắt.

Sư tôn có thể luyện chế Tiên Thiên Linh Bảo???

Sao có thể?

Kệ nó đi!

Sư tôn vốn thần bí, có Tiên Thiên Linh Bảo là được.

“Sư tôn!

Con xoa bóp cho người, đấm bóp chân cho người nhé!” Thạch Cơ một tay thu Phượng Hoàng Cầm, ôm lấy tay phải Trường Phong vui vẻ nói.

Cánh tay lập tức được bao bọc bởi sự mềm mại, quay đầu nhìn Thạch Cơ mặt đỏ bừng vì phấn khích.

Trường Phong trong lòng không khỏi cảm thán một câu.

Đồ nhi đã trưởng thành rồi!

“Đã nhiều ngày như vậy rồi, con tiểu ngưu yêu đó lại vẫn chưa xuất hiện?” Lúc này Thông Thiên trong Bích Du Cung, cũng trong lòng nghi hoặc.

Dị tượng đã ẩn đi, chắc Trường Phong Huyết Mạch thuế biến đã hoàn thành triệt để.

Thằng nhóc này không phải muốn đến trước cổng Bích Du Cung nằm ườn ra sao.

Đã nằm ườn mấy chục năm, hiện tại Huyết Mạch thuế biến xong lại không nằm nữa?

Thông Thiên trong lòng tò mò, không khỏi dò thần niệm ra.

Trong chớp mắt, đã dò xét được tình cảnh trong động phủ của Trường Phong.

Chỉ thấy Trường Phong đang nằm trên một chiếc ghế đá, thoải mái hưởng thụ Thạch Cơ xoa bóp.

Đối với tình huống này, hắn đã thấy quen.

Dù sao mấy chục năm nay, hắn thường xuyên thấy Thạch Cơ xoa bóp cho Trường Phong.

Nhưng khi nhìn Trường Phong, đồng tử hỗn độn của Thông Thiên đột nhiên mở to.

"Con tiểu ngưu yêu này lại đã Đại La Kim Tiên viên mãn!" Hắn và Trường Phong đánh cược, trăm năm bước vào Đại La Kim Tiên hậu kỳ, thì có thể không cần nghe hắn giảng đạo.

Trước đây khi Trường Phong Huyết Mạch thuế biến, hắn may mắn dò xét được cảnh giới chân thực của Trường Phong.

Đúng như hắn dự đoán trước đó, là Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Nhưng Huyết Mạch vừa thuế biến xong, đã trực tiếp bước vào Đại La Kim Tiên viên mãn.

Thiên phú này đã không đủ để dùng từ "biến thái" mà hình dung.

"Hay lắm!

Hay lắm!

Không hổ là Đại Đạo Chi Tử của Bản tọa!

Xoay chuyển vận mệnh Tiệt Giáo xem ra thật sự phải dựa vào ngươi rồi." Ngoài kinh ngạc, Thông Thiên trong lòng vô cùng vui mừng.

Trường Phong thân là Đại Đạo Chi Tử, dù có xảy ra chuyện khoa trương, khó tin đến đâu, hắn đều có thể hiểu. 【Hô!

Thạch Cơ con bé này thủ pháp càng ngày càng linh hoạt rồi.】 【Hiện tại cảnh giới đã bước vào Hỗn Nguyên Kim Tiên, lúc Sư tôn giảng đạo là có thể đi Hồng Hoang dạo chơi rồi.】 【Vật trấn áp khí vận của một giáo đã có, nhưng vẫn phải mưu tính cẩn thận, dù sao Nhân tộc thật sự quá khó khăn.】 Thông Thiên đang định thu thần

niệm lại, bỗng nhiên mấy đạo tiếng lòng vang lên trong đầu.

"Tê!" Hắn chỉ có thể nghe thấy tiếng lòng của Trường Phong.

Những lời này rõ ràng là từ Trường Phong.

Hỗn Nguyên Kim Tiên!!!

Vật trấn áp khí vận của một giáo!!!

Thông Thiên đang ngồi trong Bích Du Cung, "xoẹt" một tiếng đứng phắt dậy.

Hai thứ này, bất kể là cái nào cũng khiến hắn không thể không động lòng.

Thế nhân chỉ biết Trảm Tam Thi, ai biết được đạo Hỗn Nguyên.

Nhưng với thân phận của Trường Phong, hiển nhiên không thể đi con đường Trảm Thi.

Chỉ là thằng nhóc này đột phá cũng quá nhanh rồi.

Vừa nãy trong lòng còn kinh ngạc Trường Phong bước vào Đại La Kim Tiên viên mãn, không ngờ thằng nhóc này lại còn ẩn giấu thực lực.

Đã phá nhập Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Đó chính là Chuẩn Thánh, trong Tiệt Giáo, thực lực chỉ đứng dưới hắn.

Chỉ với một lần Huyết Mạch thuế biến, trong mấy ngày, đã từ Đại La Kim Tiên trung kỳ, nhảy vọt lên Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Đây chính là thiên phú của Đại Đạo Chi Tử sao?

Khủng khiếp đến vậy!

Còn cái vật trấn áp khí vận, càng khiến Thông Thiên trong lòng nóng như lửa đốt.

Thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, hắn tự nhiên hiểu tầm quan trọng của khí vận.

Kẻ được khí vận quấn thân, được Thiên Đạo che chở.

Ngay cả Thánh Nhân như họ, cũng không dám tùy tiện ra tay.

Kẻ có khí vận cường đại, ra tay mạo hiểm, sẽ chịu phản phệ của Thiên Đạo, thậm chí có khả năng động đến Thánh Vị.

Vật có thể trấn áp khí vận, không phải Tiên Thiên Chí Bảo thì cũng là Công Đức Chí Bảo.

Hắn tuy là người có chiến lực đứng đầu Lục Thánh, có Tru Tiên Trận Đồ uy lực cường đại, nhưng đó là lợi khí công phạt, không có tác dụng trấn áp khí vận của một giáo.

Đây cũng là một nguyên nhân khác khiến hắn có giáo vô loại.

Mỗi sinh linh trên người đều có khí vận, chỉ là nhiều hay ít mà thôi.

Cho nên hắn thu đồ đệ rộng rãi, để củng cố khí vận Tiệt Giáo.

Đúng như hắn dự đoán, khí vận Tiệt Giáo như cầu vồng, là đại giáo số một Hồng Hoang.

Nhưng cùng với Lượng Kiếp đến, Thông Thiên cũng hiểu một đạo lý.

Nếu đệ tử môn hạ sát kiếp quá nhiều, cũng sẽ phản phệ lên Tiệt Giáo.

Không có vật trấn áp khí vận, khí vận sẽ nhanh chóng thất thoát.

Điều này có lẽ là nguyên nhân lớn nhất khiến Tiệt Giáo diệt vong trong Phong Thần Lượng Kiếp.

Hiện tại con tiểu ngưu yêu lại đã sở hữu chí bảo như vậy!

Thông Thiên hít sâu hai hơi.

Một ý niệm lóe lên rồi biến mất trong đầu, nhưng lập tức bị hắn dập tắt.

Tuy Hỗn Nguyên Kim Tiên vẫn không được hắn để vào mắt, nhưng thân phận Đại Đạo Chi Tử, khiến Thông Thiên không thể bỏ qua.

Hiện nay Trường Phong đã gắn bó với con thuyền lớn Tiệt Giáo này, tự nhiên không cần thiết làm chuyện đó.

Thông Thiên trong đầu ý niệm thêm bớt xoay chuyển, thản nhiên cười, vẻ mặt nhẹ nhõm.

"Hay cho ngươi con tiểu ngưu yêu, xem ra Bản tọa vẫn đánh giá thấp ngươi." Thông Thiên nói, cảm thấy nên gắn bó con tiểu ngưu yêu chặt hơn một chút.

Hơi suy nghĩ một lát, trong lòng đã có chút suy tính.

Ngay sau đó lại lắng nghe một lúc, không có tin tức đặc biệt nào nữa, Thông Thiên thu thần niệm lại.

Thời gian trôi qua chầm chậm, kỳ hạn trăm năm giảng đạo của Thông Thiên càng ngày càng gần.

Chương 46

Không ít đệ tử trên Kim Ngao Đảo đã xuất quan.

Ngoài việc kỳ vọng vào Thông Thiên giảng đạo, mọi người cũng càng tò mò về cảnh giới của Trường Phong.

Đáng tiếc, kể từ lần Huyết Mạch thuế biến trước, vị Trường Phong sư huynh này chưa từng xuất hiện.

Không đi dạo trên Kim Ngao Đảo, cũng không đến trước cổng Bích Du Cung nằm ườn, có người mang linh quả đến, nhưng lại được báo là sau này không cần mang nữa.

Ngay cả Thạch Cơ trước đây thường xuyên xuất hiện, cũng không thấy bóng dáng.

Không nghi ngờ gì, vị Trường Phong sư đệ này cuối cùng cũng nhớ ra phải tu luyện.

Định nước đến chân mới nhảy, cố gắng tăng tốc vào phút cuối.

Đối với phỏng đoán này, nhiều đệ tử trên Kim Ngao Đảo, ai nấy đều vẻ mặt kỳ lạ.

Đa Bảo đã xuất quan, cũng lắc đầu.

Đừng nói mấy năm cuối này, cho dù một trăm năm đó mỗi ngày khổ tu, cũng không thể đạt được.

Trường Phong trong động phủ, quả thực đang tu luyện, chỉ có điều là đang luyện hóa cấm chế của hai kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đó.

Tuy đã có Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp, nhưng chắc chắn không thể tùy tiện lấy ra.

Đó là Tiên Thiên Chí Bảo, Thánh Nhân cũng sẽ bỏ mặt mũi ra tranh giành.

Huống hồ trong Lục Thánh thiên địa, còn có mấy kẻ cực kỳ không biết xấu hổ.

Cho nên, phần lớn tình huống vẫn phải thi triển Xuyên Tâm Tỏa, Thủy Hỏa Hồ Lô.

Ngay cả khi dùng Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp, cũng phải đợi Lượng Kiếp hoàn toàn bắt đầu.

Thiên cơ hỗn loạn, mới có thể "đục nước béo cò".

"Kỳ hạn trăm năm đã đến, môn đồ Tiệt Giáo mau đến trước Bích Du Cung nghe đạo." Trường Phong đang luyện hóa Thủy Hỏa Hồ Lô, bỗng nhiên âm đạo phiêu miểu vang lên bên tai.

"Nhanh vậy sao!" Trường Phong lẩm bẩm một tiếng, lướt nhìn Thủy Hỏa Hồ Lô trong tay, đành phải thu lại.

May mắn thay hiện tại cảnh giới đại tăng, Xuyên Tâm Tỏa đã bị hắn luyện hóa triệt để.

Thủy Hỏa Hồ Lô còn thiếu mười mấy cấm chế, với thực lực hiện tại của hắn, cũng không cần quá nhiều thời gian.

Trường Phong bước ra khỏi động phủ, vừa hay thấy Thạch Cơ chạy tới.

"Sư tôn!

Người xuất quan rồi!" Thạch Cơ mắt sáng lên, vội vàng hưng phấn chạy tới đón.

Miệng càng thêm kích động hỏi: "Sư tôn!

Người có phải đã đột phá một tiểu cảnh giới rồi không?" Thấy Thạch Cơ nét mặt hưng phấn, Trường Phong khẽ gật đầu.

“Cái này vẫn chưa là chuyện nhỏ nhặt sao!” Trường Phong phất tay, sau đó tay phải lật một cái, tiếp tục nói: “Vừa hay lần bế quan này ta luyện chế cho con một kiện Pháp Bảo, con cầm đi luyện hóa cho tốt.” Nhìn Pháp Bảo đang đặt ngang trong tay Trường Phong, Thạch Cơ mắt sáng rực.

Cây Phượng Hoàng Cầm dài khoảng một mét, đầu cầm là một con phượng hoàng đang dang cánh bay cao, toàn bộ dây cầm đỏ thẫm, khắc đầy hoa văn cổ kính, trông vô cùng rực rỡ.

“Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!!!” Vừa nhận lấy, Thạch Cơ liền trợn tròn mắt.

Sư tôn có thể luyện chế Tiên Thiên Linh Bảo???

Sao có thể?

Kệ nó đi!

Sư tôn vốn thần bí, có Tiên Thiên Linh Bảo là được.

“Sư tôn!

Con xoa bóp cho người, đấm bóp chân cho người nhé!” Thạch Cơ một tay thu Phượng Hoàng Cầm, ôm lấy tay phải Trường Phong vui vẻ nói.

Cánh tay lập tức được bao bọc bởi sự mềm mại, quay đầu nhìn Thạch Cơ mặt đỏ bừng vì phấn khích.

Trường Phong trong lòng không khỏi cảm thán một câu.

Đồ nhi đã trưởng thành rồi!

Sau khi đợi một lúc lâu, Đa Bảo cùng mấy vị đệ tử thân truyền khác cũng từng người nhìn về phía Trường Phong.

Nhưng trong nháy mắt, Đa Bảo đã trợn tròn mắt.

Y!

Lại không thể nhìn thấu cảnh giới của Trường Phong.

Sao có thể chứ?

Trăm năm trước mới là Thái Ất Huyền Tiên, không thể nào tu luyện nhanh đến vậy.

Hơn nữa, dù cho đối phương có đột phá, nhưng bản thân y đã là Đại La Kim Tiên hậu kỳ, không có lý nào lại không nhìn thấu cảnh giới của Trường Phong.

Tình huống hiện tại, chẳng phải có nghĩa là cảnh giới của đối phương còn mạnh hơn y sao!

Không thể nào!

Điều này căn bản là không thể!

Đại La Kim Tiên viên mãn!

Làm gì có chuyện dễ dàng đến thế!

Kim Linh Thánh Mẫu và những người khác cũng đều trợn tròn mắt nhìn lại.

Trước đây, bọn họ đều có thể nhìn thấu cảnh giới của Trường Phong, nhưng hiện tại chỉ có thể cảm nhận được uy áp nồng đậm từ trên người đối phương.

Điều này có nghĩa là, cảnh giới của Trường Phong đã ở trên bọn họ.

Trường Phong đã đạt đến cảnh giới trong lời cá cược.

Nuốt khan một ngụm nước bọt, mấy người nhìn nhau, trong mắt đều là vẻ kinh hãi.

Trường Phong trở thành đệ tử thân truyền mới được bao lâu, hơn

nữa tuổi thọ y cũng chỉ vài nghìn năm.

Giờ đây lại còn mạnh hơn bọn họ!

Nghĩ đến sự biến hóa huyết mạch của Trường Phong mười mấy năm trước, trên mặt bọn họ không giấu nổi vẻ kinh hãi.

Trong lòng đối với lai lịch của Trường Phong, càng thêm tò mò.

Rất hiển nhiên, vị sư đệ đột nhiên được Sư tôn thu nhận này, tuyệt đối không đơn giản như vẻ bề ngoài.

So với sự kinh ngạc của mấy người, Tam Tiêu lại hưng phấn đón lại.

"Trường Phong sư đệ, không ngờ đệ thật sự đã bước vào Đại La Kim Tiên hậu kỳ." Cảm nhận được uy áp truyền đến từ Trường Phong, Quỳnh Tiêu đôi mắt đẹp liên tục chớp.

Quả nhiên là Trường Phong sư đệ của ta, vẫn như cũ không khiến người khác thất vọng.

"Chúc mừng Trường Phong sư đệ!" Vân Tiêu, Bích Tiêu đứng cạnh cũng mỉm cười.

Nhìn ba nữ tử từ tận đáy lòng hoan hỉ, Trường Phong chắp tay, trên mặt cũng nở nụ cười.

"Ba vị sư tỷ trăm năm không gặp, quả nhiên phong thái như cũ, sư đệ thực sự rất nhớ các vị a." 【Ha ha!

Nếu để các ngươi biết ông đây đã là cường giả Hỗn Nguyên Kim Tiên, há chẳng phải sẽ dọa các ngươi chết khiếp sao?】 Hiện tại y thể hiện ra là Đại La Kim Tiên viên mãn, chứ không chỉ là Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Chẳng qua là vì cảnh giới của ba nữ tử thấp hơn y nên không nhìn thấu mà thôi.

Còn về cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên, tốt nhất vẫn nên giấu đi.

Dù sao thì, thật sự là quá đáng sợ.

Hơn nữa làm người đừng quá phô trương, vạn sự vẫn nên giữ lại một đường lui.

Quan trọng hơn là nếu Sư tôn biết, chắc chắn sẽ không ngừng nghiên cứu y.

Theo Trường Phong thấy, thể hiện ra cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn là đủ rồi.

"Lâu rồi không gặp, Trường Phong sư đệ vẫn ung dung tự tại như vậy a." Vân Tiêu khẽ cười, chỉ là đôi mắt đẹp dịu dàng nhìn Trường Phong.

Còn Quỳnh Tiêu bên cạnh, nghiêng đầu nhỏ, bĩu môi nói: "Hừ!

Ta cũng chưa thấy đệ đến Tam Tiên Động của ta!" Lời vừa dứt, dường như cảm thấy ngữ khí có chút làm nũng, Quỳnh Tiêu lập tức đỏ bừng khuôn mặt trắng nõn.

Nhìn thấy dáng vẻ của Quỳnh Tiêu, Trường Phong khẽ sáng mắt.

Sư tỷ của mình cũng đã trưởng thành rồi!

Đột nhiên ánh mắt Trường Phong co rụt lại, mặt lộ vẻ kinh ngạc nói: "Quỳnh Tiêu sư tỷ, tỷ cũng đã đột phá rồi." Qua từng ấy năm, Quỳnh Tiêu cuối cùng cũng đã bước vào Đại La Kim Tiên trung kỳ.

"Hừ hừ!

Đó là đương nhiên!" Nghe Trường Phong kinh ngạc, Quỳnh Tiêu trong lòng thầm đắc ý.

Sự ngắt lời đột ngột cũng khiến nhịp tim đập thình thịch của nàng chậm lại một chút.

Nhưng nghĩ đến cảnh giới của Trường Phong, lập tức lại có chút uất ức.

Đối phương nhập môn muộn hơn nàng, mệnh luân lại nhỏ hơn nàng, nhưng cảnh giới lại ở trên nàng.

Giờ đây huyết mạch Trường Phong đã biến đổi, tốc độ tu hành sau này chỉ có thể nhanh hơn.

Lần Sư tôn giảng đạo tiếp theo, phải cố gắng thật nhiều.

"Trường Phong sư đệ quả nhiên phi phàm, chỉ trong trăm năm ngắn ngủi, lại có cảnh giới như vậy, khó trách được Sư tôn yêu thương đến thế." Triệu Công Minh vội vàng chạy tới, trên khuôn mặt đen sạm đầy vẻ không thể tin nổi, đánh giá Trường Phong từ trên xuống dưới.

Trong số các đệ tử thân truyền, trừ Tam Tiêu, y được xem là thân cận với Trường Phong hơn cả.

Đối với tình cảnh của Trường Phong, y ít nhiều cũng hiểu rõ.

Nhưng vị sư đệ này, y hoàn toàn không thể lý giải.

Trăm năm thời gian, bước vào Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Đây là loại quái vật gì!

Chắc chắn là Trường Phong đã ẩn giấu thực lực từ trước, chỉ là y không phát hiện ra.

Có lẽ trong toàn Tiệt Giáo, cũng chỉ có Sư tôn mới biết được sự thần bí của Trường Phong sư đệ.

"Công Minh sư huynh quá khen rồi!" Đối với hán tử mặt đen sảng khoái trước mắt này, Trường Phong vẫn rất yêu thích.

Y cũng chắp tay đáp lễ, trên mặt tươi cười.

“Đã gặp các vị sư bá!” Thạch Cơ đi theo sau Trường Phong, lúc này bước tới cung kính.

Mấy người khẽ gật đầu, Vân Tiêu nhìn quanh rồi nói: “Chúng ta đi đến trước Bích Du Cung thôi, đừng để Sư tôn đợi lâu.” Bọn họ là đệ tử thân truyền, Sư tôn giảng đạo, tự nhiên sẽ ngồi ở vị trí tiền duyên nhất.

Trường Phong vui vẻ đồng ý, dặn dò Thạch Cơ mấy câu, rồi cùng mấy người hướng về Bích Du Cung.

Mặc dù Thạch Cơ là đệ tử của y, nhưng không có tư cách ngồi cùng hàng với bọn họ.

“Trời ạ!

Trường Phong sư huynh lại có uy áp lớn đến thế, chẳng lẽ đã bước vào cảnh giới Đại La rồi sao.” “Đúng đúng!

Ta vừa rồi khẽ chạm vào, đã có một luồng uy áp cực lớn ập đến, khiến ta không thể nhúc nhích dù chỉ một li, chắc chắn là Đại La Kim Tiên rồi.” “Cảnh giới Đại La, làm gì có chuyện đột phá dễ dàng đến thế!” “Không sai!

Mấy vị sư huynh sư tỷ kia ai mà không tu luyện mấy trăm vạn năm mới có thành tựu ngày nay, Trường Phong sư huynh tuy thiên phú không tồi, nhưng tuyệt đối không nhanh như vậy.” “Nhưng nhìn Trường Phong sư huynh vẻ mặt hưng phấn như vậy, không giống như chưa đột phá a.” Rất nhiều môn nhân Tiệt Giáo đang ngồi xung quanh, lập tức từng người kinh hô.

Nhưng vì khoảng cách xa, hơn nữa bọn họ đều không nhìn thấu cảnh giới của Trường Phong, chỉ có thể đoán mò.

Có người cho rằng Trường Phong đã bước vào Đại La Kim Tiên, nhưng phần lớn vẫn cho rằng y chưa đột phá.

Dù sao Đại La, ngay cả trong Hồng Hoang viễn cổ, đó cũng là cường giả tuyệt đối.

Hiện tại nhìn thấy Trường Phong và những người khác đã đi xa, chỉ có thể chờ đợi Sư tôn xuất hiện.

Cùng với việc Trường Phong và mấy người kia đến gần, Tùy Thị Thất Tiên đã đến sớm hơn đều từng người nhìn lại.

Ô Vân Tiên đôi mắt co rụt lại, tinh quang trong mắt lóe lên rồi tắt.

Mặc dù không phải đệ tử thân truyền, nhưng cảnh giới của y không hề yếu.

Cũng là Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Lúc này không thể nhìn thấu cảnh giới của Trường Phong, không nghi ngờ gì nữa, thực lực đối phương mạnh hơn y.

Mấy người đang ngồi, vội vàng từng người đứng dậy, cung kính chào hỏi.

Trường Phong và mấy người khẽ gật đầu đáp lại, sau đó đến vị trí của mình.

Cùng với việc Trường Phong và những người khác nhập tọa, lập tức thiên hoa loạn trụy, kim liên địa dũng.

Trên không trung, mây lành vạn trượng, tiếng tiên nhạc lượn lờ truyền đến.

Nhìn kỹ hơn, trên đỉnh mây tường vân, không biết từ lúc nào, một bóng người đang ngồi.

Xung quanh vận đạo bao phủ, Tam Thiên Đại Đạo vờn quanh thân.

Chính là Thông Thiên Giáo Chủ của Tiệt Giáo.

“Đã gặp Sư tôn (Sư tổ!)” Tất cả đệ tử trên Kim Ngao Đảo đều chắp tay, cung kính hô.

Thông Thiên Giáo Chủ đang ngồi trên bồ đoàn, đôi mắt hỗn độn khẽ mở, lại nhìn về phía Trường Phong.

“Trường Phong!” Giọng nói phiêu diêu mềm mại vang lên, bao trùm toàn bộ Kim Ngao Đảo.

“Đệ tử tại!” Trường Phong bước lên một bước, cung kính đáp.

Các đệ tử trên đảo nghe vậy, trong lòng cũng rùng mình, ánh mắt lướt về phía trước.

Chuyện Trường Phong sư huynh cá cược với Sư tôn đã sớm lan truyền khắp nơi, giờ đây đến lúc vén màn bí mật, bọn họ tự nhiên rất mong chờ.

“Không tồi!

Mệnh luân chưa đến vạn năm, đã chứng đắc Đại La Kim Tiên viên mãn, Bản tọa không nhìn lầm ngươi!” Nhìn Trường Phong phía dưới, Thông Thiên khẽ gật đầu.

Chương 47

Tuy là lời nói bình thản, nhưng vẫn không giấu được tình yêu thương trong đó.

Quả như lời đồn, Sư tôn cực kỳ yêu thương vị đệ tử thân truyền này.

Lời nói của Thông Thiên nghe có vẻ đạm nhiên, nhưng các môn nhân trên toàn Kim Ngao Đảo đều trợn tròn mắt.

"Đại...

Đại La Kim Tiên viên mãn?

Không phải là Đại La Kim Tiên hậu kỳ sao?" "Ta có phải nghe lầm rồi không, Trường Phong sư huynh đã bước vào Đại La Kim Tiên viên mãn?

Điều này sao có thể?" "Sư tôn đã nói ra, tự nhiên sẽ không sai, Trường Phong sư huynh đã là cường giả siêu cấp Đại La Kim Tiên viên mãn." "Đại La Kim Tiên viên mãn, chẳng phải còn mạnh hơn cả Đại sư huynh Đa Bảo sao!" "Ôi chao!

Hóa ra lời đồn là thật, Trường Phong sư huynh thật sự chưa đến vạn năm tuổi thọ." "Lão phu hóa hình đến nay, đã trải qua mấy trăm vạn năm tuế nguyệt, cũng chỉ vừa vặn bước vào hàng ngũ Thái Ất Kim Tiên, những năm này thật sự là sống phí rồi." "Ta thì đỡ hơn, chỉ là sống phí mấy chục vạn năm thôi." "Sư tôn không hổ là Thiên Đạo Thánh Nhân, chỉ một ánh mắt đã nhìn thấu thiên phú của Trường Phong sư huynh." Toàn bộ Kim Ngao Đảo đều sôi trào.

Từng đệ tử, môn nhân, trong mắt tràn đầy kinh hãi.

Ban đầu phần lớn mọi người đều cho rằng Trường Phong tuyệt

đối không thể đạt được yêu cầu.

Nào ngờ đối phương không những đột phá Đại La Kim Tiên hậu kỳ, mà còn đạt đến cảnh giới viên mãn.

Không thể tin nổi.

Nếu không phải lời này xuất phát từ miệng Thông Thiên, e rằng không một ai sẽ tin tưởng.

Sau sự kinh ngạc, chấn động, chỉ còn lại sự khâm phục vô hạn đối với Sư tôn Thông Thiên Giáo Chủ.

Bọn họ đều nhớ rõ tình cảnh lần giảng đạo trước.

Khi đó Trường Phong sư huynh với cảnh giới Thiên Tiên, được Sư tôn phá cách thu làm đệ tử thân truyền thứ chín.

Giờ đây mới qua mấy nghìn năm, đã là người đứng đầu trong các đệ tử Tiệt Giáo.

Sư tôn, quả nhiên có huệ nhãn như châu!

Người kinh ngạc nhất trong trường đương nhiên vẫn là mấy vị đệ tử thân truyền.

Bọn họ đều đã bước vào cảnh giới Đại La, rất rõ ràng sự khó khăn khi đột phá Đại La.

Ngay cả một tiểu cảnh giới, cũng vô cùng gian nan.

Vừa rồi vốn đã kinh ngạc vì không nhìn thấu cảnh giới của Trường Phong, nào ngờ vẫn đánh giá thấp đối phương.

Đại La Kim Tiên viên mãn!

Đó chính là người đứng đầu trong các đệ tử Tiệt Giáo!

"Trường Phong sư đệ ẩn giấu cũng quá sâu rồi a." Quỳnh Tiêu trợn tròn mắt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn kinh ngạc xen lẫn vui mừng.

Thật ngoài sức tưởng tượng, quả nhiên ngoài sức tưởng tượng!

Hai nữ Vân Tiêu, Bích Tiêu bên cạnh, tự nhiên cũng vui mừng hơn là kinh ngạc.

Đối với thực lực mạnh mẽ của Trường Phong, bọn họ từ tận đáy lòng cảm thấy vui vẻ.

Mà lúc này bọn họ cuối cùng cũng hiểu ra, vì sao Trường Phong sư đệ lại nhường nhiệm vụ phò tá Tam Hoàng cho bọn họ.

Hình như vị Trường Phong sư đệ này của bọn họ không coi trọng những công đức đó.

Ánh mắt lướt về phía Trường Phong bên cạnh, trong mắt đều là vẻ cảm kích.

"Quả nhiên là Đại La Kim Tiên viên mãn!!!

Nhưng điều này sao có thể?" Đa Bảo há hốc mồm, ngây người nhìn Trường Phong bên cạnh.

Là Đại sư huynh Tiệt Giáo, y cũng chỉ mới Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Giờ đây, cảnh giới của Trường Phong lại ở trên y.

Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu và một loạt đệ tử thân truyền, Tùy Thị Thất Tiên, tất cả ánh mắt đều hội tụ trên người Trường Phong.

Vài nghìn năm tuế nguyệt, đối với bọn họ mà nói, chẳng qua chỉ là thời gian một lần bế quan.

Mà Trường Phong lại chỉ trong trăm năm từ Thái Ất Huyền Tiên bước vào Đại La Kim Tiên viên mãn, rất hiển nhiên là không thể.

Chỉ có một khả năng, Trường Phong đã ẩn giấu thực lực từ rất lâu trước đó.

Cảnh giới mà bọn họ nhìn thấy trước đây, đều là giả.

Lúc này bọn họ, phát hiện ra rằng sự hiểu biết về Trường Phong vẫn còn quá ít.

Trường Phong không hề để ý đến những lời khen ngợi kinh ngạc xung quanh, dù sao những điều này đã sớm nằm trong dự liệu của y.

Y chắp tay, cung kính đáp: "Đều là do Sư tôn lãnh đạo có phương pháp, đệ tử mới có thể tiến bộ thần tốc, đây chính là công lao của Sư tôn." 【Ha ha!

May mà ông đây đã ẩn giấu phần lớn thực lực.】 【Mấy người mà biết ông đây đã bước vào Hỗn Nguyên Kim Tiên, chắc chắn sẽ dọa chết khiếp!】 【Nhưng loại ánh mắt vạn chúng chú mục này, đặc biệt là ánh mắt sùng bái của ba vị sư tỷ Tam Tiêu, quả thật không phải là cảm giác hưởng thụ bình thường a.】 Nghe những lời của Trường Phong, Thông Thiên cũng không khỏi đỏ mặt.

Sau khi thu Trường Phong làm đệ tử thân truyền, trừ việc ban tặng hai kiện pháp bảo, căn bản chưa từng quản thúc đối phương.

Đương nhiên, trừ lần giảng đạo trước.

Đáng tiếc, lúc đó tên gia hỏa này ngủ suốt, căn bản không hề nghe giảng.

Nghĩ kỹ lại, hoàn toàn là y đã chiếm tiện nghi lớn.

Tuy nhiên, chuyện bôi kim lên mặt như thế này, tự nhiên cứ nhận lấy.

Dù sao thì, đứa con của Đại Đạo này vẫn là do y phát hiện ra.

Thông Thiên khẽ gật đầu, nhìn lướt qua mấy vị đệ tử thân truyền, sau đó tiếng đạo âm cuồn cuộn truyền ra.

"Trường Phong thiên phú siêu phàm, đức tài kiêm bị, tôn kính sư

trưởng, yêu quý đồng môn, thực lực bản thân đã đạt Đại La Kim Tiên viên mãn, có thể làm Phó Giáo chủ Tiệt Giáo, thay Bản tọa chấp chưởng Tiệt Giáo, thấy y như thấy Bản tọa, các ngươi không được trái lời." Tiếng đạo âm cuồn cuộn truyền ra, mang theo vẻ không cho phép nghi ngờ.

Nói xong, Thông Thiên nhìn về phía Trường Phong phía dưới. 'Ha ha!

Ngươi tiểu ngưu yêu, giờ đây đã hoàn toàn buộc chặt với Tiệt Giáo của Bản tọa.' 'Hứa cho ngươi vị trí Phó Giáo chủ, kiện chí bảo kia của ngươi hẳn là có thể trấn áp khí vận Tiệt Giáo tốt hơn.' Người khác không rõ lai lịch Trường Phong, y thì rất rõ ràng.

Cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên, đảm nhiệm chức Phó Giáo chủ là quá thừa.

Toàn bộ Kim Ngao Đảo, lập tức trở nên tĩnh lặng.

Tất cả mọi người đều trợn tròn mắt.

Vẻ mặt kinh ngạc.

Đặc biệt là mấy vị đệ tử thân truyền!

Phó Giáo chủ Tiệt Giáo!

Sư tôn vậy mà lại đề bạt Trường Phong sư đệ làm Phó Giáo chủ Tiệt Giáo.

Thay Sư tôn chấp chưởng Tiệt Giáo!

Tất cả mọi người không tự giác nhìn về phía Đại sư huynh Đa Bảo.

Đa Bảo là Đại đệ tử Tiệt Giáo, bao nhiêu năm nay, Sư tôn không có mặt, đều là y thay Sư tôn chấp chưởng Tiệt Giáo.

Có thể nói là một người dưới vạn người trên!

Mặc dù Sư tôn không nói rõ, nhưng Đa Bảo trong lòng các đệ tử đã là Phó Giáo chủ Tiệt Giáo.

Nhưng giờ đây, Sư tôn lại trực tiếp ban tặng cho Trường Phong.

Trường Phong hiện tại tuy là đệ tử thân truyền thứ chín của Sư tôn, nhưng nếu là Phó Giáo chủ, bối phận chỉ dưới Thông Thiên.

Cái này, cái này, cái này.

Tất cả mọi người đều bị lời tuyên bố đột ngột này của Thông Thiên làm cho kinh ngạc.

Đương nhiên, chỉ có Tam Tiêu mặt mày vui mừng khôn xiết.

Vẻ hưng phấn, vui vẻ tràn ngập trên nét mặt!

Đa Bảo cả người ngây tại chỗ.

Nhất thời không phản ứng kịp!

Âm thanh vang vọng bên tai, ánh mắt mọi người hội tụ từ phía sau, Đa Bảo trong lòng hét lớn 'Không!' Y cảm thấy mình đang đứng trên một vùng đất rộng lớn hoang vu, tuyết trắng cuồn cuộn bay xuống từ không trung.

Xung quanh còn vang lên khúc nhạc bi thương, tiêu sắt.

Cô tịch!

Hoang lương!

Cứ như thể y bị cả thế giới bỏ rơi vậy.

Y là Đại sư huynh Tiệt Giáo, đã thay Sư tôn chấp chưởng Tiệt Giáo bấy nhiêu năm.

Giờ đây Sư tôn lại ban tặng vị trí Phó Giáo chủ cho Cửu sư đệ Trường Phong.

Ta Đa Bảo không phục!!!

Đa Bảo trong lòng gào thét!

Giận dữ rống lên!

Đáng tiếc, mặc dù trong lòng cực kỳ không cam tâm, nhưng y căn bản không dám mở miệng.

Sư tôn là Thiên Đạo Thánh Nhân, lời đã nói ra, tự nhiên không có lý do thu hồi.【Vãi chưởng!

Sư tôn sao mà tâng bốc mình dữ vậy!

Mở mắt nói dối trắng trợn!】【Thiên phú siêu phàm thì miễn cưỡng chấp nhận được.

Tôn kính sư trưởng?

Sư tôn người trong lòng ta chỉ có hình tượng lão trực nam thôi, làm gì có uy nghiêm của Thánh nhân nào chứ.】【Còn về yêu quý đồng môn, ta cũng chỉ yêu quý ba vị sư tỷ Tam Tiêu thôi, còn lại nhiều đồng môn khác có nói chuyện mấy câu đâu, lấy đâu ra mà yêu quý chứ.】【Quái lạ!

Quái lạ!

Chẳng lẽ sư tôn có huệ nhãn thức châu, giữa bao la quần chúng lại nhìn trúng mỗi mình ta sao?】Lúc này Trường Phong phía dưới cũng hoàn toàn ngây người.

Chiêu này của Thông Thiên, khiến y có chút trở tay không kịp! (Tốc độ gõ vẫn quá chậm, một buổi chiều được hai chương, buổi tối chắc còn viết được hai chương nữa, có nguyệt phiếu thì vote nhé!) Thông Thiên đang phiêu nhiên ngồi trên bồ đoàn, sắc mặt lập tức tối sầm.

Vốn dĩ trong lòng y, Đa Bảo là ứng cử viên tốt nhất cho vị trí Phó Giáo chủ.

Mặc dù chưa từng công bố, nhưng khi y không có mặt trên Kim Ngao Đảo, chính là Đa Bảo thay y chấp chưởng Tiệt Giáo.

Giờ đây đề bạt Trường Phong làm Phó Giáo chủ, tên gia hỏa đáng ghét này lại dám nói mình tâng bốc y?

Y là Thiên Đạo Thánh Nhân đường đường, Giáo chủ Tiệt Giáo, lại đi tâng bốc một con kiến, hơn nữa còn là một nam nhân.

Thông Thiên cảm thấy mình chưa từng tức giận đến thế này.

Tên tiểu ngưu yêu này thật sự là quá đáng ghét.

Đúng là tức chết người trong vòng một phút!

Y thật sự rất muốn rút Tru Tiên Tứ Kiếm ra, đánh cho tên gia hỏa này một trận.

Nhưng quan trọng là y đã tuyên bố Trường Phong là Phó Giáo chủ, không thể nào quay mặt lại lập tức nổi giận, giáo huấn đối phương được.

Thông Thiên cảm thấy mình như vừa vui vẻ ăn một quả linh quả, cuối cùng lại phát hiện bên trong là phân lạc đà, mà còn phải nuốt xuống trước mặt.

Bình tĩnh!

Bình tĩnh!

Cảm nhận được pháp tắc xung quanh, kiếm khí hỗn độn cuộn trào, Thông Thiên vội vàng áp chế sự bồn chồn trong lòng.

Thánh nhân nổi giận, dù không động thủ, khí thế tản mát ra cũng đủ để hủy thiên diệt địa.

"Ngươi tiểu ngưu yêu, món nợ này Bản tọa đã ghi lại, đến lúc đó sẽ tìm ngươi tính toán!" Thông Thiên liếc nhìn Trường Phong đang ngây người phía dưới, trong lòng hậm hực nghĩ.

Trường Phong bước ra, mặt đầy phấn khích đáp: “Đa tạ Sư tôn hậu ái, đệ tử nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của Sư tôn, vì Tiệt Giáo cúc cung tận tụy đến chết mà thôi!” Lần này, y thật sự trong lòng có chút kích động. 【Trở thành Phó Giáo chủ Tiệt Giáo, Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp hẳn là có thể trấn áp khí vận Tiệt Giáo đến mức tối đa.】【Thành thật mà nói, tuy không biết Sư tôn nghĩ gì, nhưng hành động này quả thực vô cùng không tồi.】【Xem ra Sư tôn còn thông minh hơn mình tưởng tượng một chút a.】【Hiện tại trở thành Phó Giáo chủ Tiệt Giáo, tên Đa Bảo kia chắc là mặt mũi cũng xanh lè rồi.】【Hừ!

Hóa Hồ Vi Phật, sao có thể xứng đáng thay Đại Sư tôn chấp chưởng Tiệt Giáo chứ.】 Trong lòng nghĩ, Trường Phong liếc nhìn Đa Bảo Đạo Nhân bên cạnh.

Quả nhiên thấy sắc mặt y xám xịt, cả người đều trong trạng thái mơ hồ.

“Tiểu ngưu yêu này cũng còn có chút lương tâm, không uổng công Bản tọa hậu đãi ngươi như vậy.” “Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp?

Đây chính là kiện chí bảo kia sao?” “Bản tọa lại chưa từng nghe nói, rốt cuộc tiểu ngưu yêu này tìm được từ đâu.” Thông Thiên phía trên, trong lòng khẽ kinh ngạc.

Còn về những lời Trường Phong phàn nàn về y, chỉ cần không phải những lời hổ lang kiểu ‘tâng bốc y’, đã sớm bị Thông Thiên tự động bỏ qua.

Một số lời phàn nàn của Trường Phong, y đã học cách miễn nhiễm.

Thông Thiên kinh nghi trong lòng, vội vàng bấm ngón tay tính toán, lại phát hiện giống hệt Trường Phong.

Mây mù bao phủ, căn bản không biết cụ thể.

Mà lúc này những người kinh ngạc xung quanh, cũng từng người hồi phục tinh thần.

Từng người đều hội tụ ánh mắt trên người Trường Phong.

Bất kể là những đệ tử bình thường, hay mấy vị đệ tử thân truyền.

Có kinh ngạc, có nghi hoặc, có không cam lòng, cũng có hưng phấn.

Chỉ nhìn một cái, mọi người gần như đồng thời nhìn về phía Thông Thiên Giáo Chủ phía trên.

"Đệ tử cẩn tuân sư mệnh!" Âm thanh lanh lảnh, vang vọng trên không Kim Ngao Đảo.

Lời Thánh Nhân, bọn họ ai dám phản đối.

Chương 48

Từ nay về sau, Trường Phong sư huynh chính là Phó Giáo chủ Tiệt Giáo của bọn họ.

Phản ứng của mọi người, Thông Thiên tự nhiên đều nhìn trong mắt.

Còn về sự biến hóa của Đa Bảo, y không hề để ý.

Y là Thiên Đạo Thánh Nhân, có y mới có Tiệt Giáo.

Có Tiệt Giáo, mới có Đa Bảo Đạo Nhân.

Nếu không có y, Hồng Hoang sao có tên Đa Bảo Đạo Nhân.

Giờ đây biết rõ đối phương cuối cùng sẽ Hóa Hồ Vi Phật, trở thành Phật Tổ của Phật giáo kia, tự nhiên không thể để y chấp chưởng Tiệt Giáo.

Nếu đối phương nảy sinh bất mãn, muốn làm ra chuyện bất lợi cho Tiệt Giáo, y không ngại tiễn y bước theo dấu chân của Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

"Chúc mừng Trường Phong sư huynh!" Mấy tiếng cung kính chúc mừng vang lên trong đầu.

Không cần nghĩ, Trường Phong cũng biết là Tam Tiêu.

Trong số mấy vị đệ tử thân truyền, đối mặt với sự chuyển biến thân phận đột ngột của y, cũng chỉ có ba tỷ muội bọn họ là vui mừng nhất.

Ngay cả Triệu Công Minh có giao tình không tồi với y, lúc này cũng có chút không phản ứng kịp.

Dù sao lời tuyên bố này của Thông Thiên, thật sự là quá đột ngột.

Tất cả mọi người đều không có phòng bị.

Trường Phong khẽ quay đầu, nháy mắt về phía Tam Tiêu.

Nhìn thấy thần thái của Trường Phong, Tam Tiêu hiểu ra.

Đây vẫn là Trường Phong sư đệ của bọn họ, nhưng từ nay về sau đều phải xưng hô Trường Phong sư huynh.

"Trường Phong!

Ngồi!" Trên không trung, một tiếng đạo âm vang lên, chỉ thấy Thông Thiên đang ngồi trên không trung vạt áo khẽ bay, lập tức một bồ đoàn được vận đạo bao phủ, lơ lửng trên không trung, hơi thấp hơn độ cao của Thông Thiên.

Mặc dù y hận Trường Phong đến nghiến răng nghiến lợi vì những lời phàn nàn, nhưng dù sao cũng là kẻ do chính mình đề bạt lên.

Đã trở thành Phó Giáo chủ Tiệt Giáo, tự nhiên phải có vị trí tương xứng với thân phận.

"Đệ tử đa tạ Sư tôn!" Trường Phong chắp tay, một bước đạp ra, lập tức xuất hiện trên bồ đoàn.

Thông Thiên Giáo Chủ khẽ nhướng mắt, một tia kinh ngạc lướt qua trong mắt.

"Pháp tắc không gian!

Tên tiểu ngưu yêu này xem ra còn ẩn giấu không ít thủ đoạn a." Thông Thiên phát hiện, mặc dù có thể nghe được tiếng lòng của Trường Phong, nhưng đối với tên gia hỏa này hiểu biết vẫn còn ít.

Con của Đại Đạo!

Một thân phận đáng ghen tị biết bao.

Đa Bảo đang đứng phía dưới, nhìn Trường Phong vững vàng ngồi

trên không trung, giữa hàng lông mày tràn đầy vẻ ảm đạm.

Y cảm thấy được, Sư tôn hình như đã thay đổi cái nhìn về y.

Vốn dĩ mỗi lần giảng đạo, ánh mắt đều dừng lại trên người y nhiều nhất.

Nhưng hiện tại đã lâu như vậy, tầm mắt căn bản không hề dừng lại trên người y.

Không thì dừng lại trên người Trường Phong, hoặc là mấy vị sư đệ sư muội khác.

Ngược lại là y, Đại sư huynh Tiệt Giáo này, trong nháy mắt đã bị Sư tôn lãnh đạm.

Quan trọng là chính mình còn không tìm ra lý do.

Trong lòng ảm đạm, Đa Bảo bỗng nhiên trong đầu lóe lên một bóng người.

"Chẳng lẽ chính mình tương lai cũng sẽ phản bội Tiệt Giáo?" Nghĩ đến khả năng này, Đa Bảo cả người đột nhiên rùng mình.

Phỏng đoán này quá đáng sợ.

Nhưng manh mối này, không thể kìm nén mà lớn dần trong lòng y.

Bởi vì y thực sự không nghĩ ra lý do gì, lại khiến thái độ của Sư tôn đối với y biến thành như vậy.

Dù sao thì, dù có coi trọng Trường Phong, cũng không cần thiết phải lãnh đạm y a.

Trong số các đệ tử thân truyền khác, rất hiển nhiên là chính mình đã bị Sư tôn đối xử đặc biệt.

Phỏng đoán vô căn cứ này, khiến Đa Bảo trong lòng một trận sợ hãi.

Dưới Thánh Nhân đều là con kiến, hơn nữa Thánh Nhân lại rất trọng sĩ diện.

Nếu biết đệ tử môn hạ phản giáo, tuyệt đối sẽ hủy diệt nhân đạo.

Sẽ không có chút lưu tình nào!

Y sợ hãi rồi!

Trong lòng kinh sợ, y vội vàng thu liễm biểu cảm trên mặt, trở nên bình thản.

Lúc này y cũng có chút hiểu ra, vì sao Sư tôn không động đến y.

Lượng kiếp sắp đến, mà y lại là Đại sư huynh Tiệt Giáo.

Nếu mạo hiểm trừng phạt y, tuyệt đối sẽ gây ra sóng gió lớn trên Kim Ngao Đảo.

Dù sao thì mấy chục vạn năm qua, y đều là Đại sư huynh Tiệt Giáo, thay Sư tôn chấp chưởng Tiệt Giáo.

Đệ tử thân cận tự nhiên không ít.

Đa Bảo trong lòng sầu muộn, Trường Phong đang ngồi trên không trung, lúc này cũng có chút sầu muộn.

Đã lâu như vậy rồi, Sư tôn vậy mà vẫn chưa nhắc đến chuyện cá cược.

Mặc dù nhiệm vụ hàng ngày bây giờ có thể tự mình thiết lập, nhưng y vẫn không muốn nghe đạo ở đây.

Thông Thiên dường như thật sự đã quên chuyện cá cược, y nhìn quanh các đệ tử phía dưới, tiếng đạo âm phiêu diêu chậm rãi truyền ra.

“Sau khi giảng đạo lần này kết thúc, giữa các môn nhân sẽ có một trận tỷ đấu, người có thực lực mạnh mẽ đều có thưởng tặng, phúc

duyên thâm hậu có thể nhập Tùy Thị Thất Tiên." Sau khi Trường Nhĩ Định Quang Tiên bị giết, Tùy Thị Thất Tiên vẫn luôn thiếu một vị.

Hiện tại lượng kiếp sắp đến, Thông Thiên cũng dự định khích lệ các đệ tử.

Dù sao lần giảng đạo này, vốn là để chuẩn bị cho Phong Thần Lượng Kiếp sắp tới.

Mặc dù thực lực đệ tử môn hạ xa hơn Nhân, Xiển nhị giáo, nhưng trong lượng kiếp thực lực càng mạnh, tự nhiên càng dễ bảo toàn tính mạng.

Chỉ là Thông Thiên làm sao cũng không nghĩ tới, hai vị huynh trưởng của y sẽ hạ mình Thánh Nhân, đích thân động thủ với những sư điệt này.

Không có cảnh giới Thánh Nhân, dù tất cả đều có tu vi Chuẩn Thánh thì làm sao.

Nghe tiếng âm thanh vang vọng trên không Kim Ngao Đảo, các bóng người cung kính ngồi xung quanh, trong mắt lập tức sáng rực.

Sư tôn ban tặng vật phẩm, tự nhiên sẽ không phải là vật đơn giản.

Tùy Thị Thất Tiên tuy không phải đệ tử thân truyền, nhưng cũng là người thân cận của Sư tôn.

Bất kể là loại thưởng tặng nào, đều khiến bọn họ vô cùng mong đợi.

Lập tức, tất cả mọi người xung quanh đều trở nên hưng phấn, trên mặt tràn đầy kích động.

Dường như đã không thể chờ đợi để đón nhận trận tỷ đấu sau khi giảng đạo.

Thông Thiên không để ý đến sự hoan hỉ của mọi người phía dưới,

trực tiếp bắt đầu giảng đạo.

Lập tức, khẩu thổ kim liên, tiếng đạo âm cuồn cuộn truyền ra.

Xung quanh vận đạo vờn quanh, Tam Thiên Pháp Tắc từ trên không trung rủ xuống. 【Đậu má!

Sư tôn sẽ không thật sự quên chuyện cá cược chứ.】 【Ông đây không muốn ngồi ỳ trên cái ghế này mấy nghìn năm đâu.】 【Phong Thần Lượng Kiếp đã không còn bao lâu, giờ mà không đi Nhân tộc chuẩn bị thì sau này hết thời gian luôn.】 Nhìn Thông Thiên đã bắt đầu giảng đạo, Trường Phong ngây người.

Hiện tại đã là cường giả Hỗn Nguyên Kim Tiên, y đã sớm muốn đi du ngoạn trong Hồng Hoang.

Lúc này Nhân tộc đã là thời kỳ Ngũ Đế, phò tá Ngũ Đế không biết có công đức hay không, nhưng giúp Đại Vũ trị thủy tuyệt đối không thiếu công đức.

Mặc dù không thể so với phò tá Tam Hoàng, nhưng Trường Phong cũng không muốn bỏ lỡ.

Đương nhiên, điều quan trọng nhất là kéo gần quan hệ với Nhân tộc, để mưu tính cho Phong Thần.

Y hiện tại là cường giả Hỗn Nguyên Kim Tiên, nhưng theo Trường Phong thấy, điểm quan trọng nhất để xoay chuyển Phong Thần Lượng Kiếp vẫn nằm ở Nhân tộc.

Nhân tộc là nhân vật chính của Thiên Địa, tuyệt đối không đơn giản như vậy.

"Trường Phong!

Ngươi hiện giờ đã là Phó Giáo chủ Tiệt Giáo, tự nhiên không thể không biết pháp môn tu hành của Đạo môn ta, sau khi thuần thục

những công pháp, thần thông này, ngươi có thể tự mình tu luyện.” Ngay lúc Trường Phong đang trong lòng lo lắng, một giọng nói nhàn nhạt truyền đến trong đầu.

Đồng thời kèm theo rất nhiều thông tin quán nhập vào trong đầu.

Trường Phong thần sắc khẽ động, trong mắt lập tức đại hỉ.

Sư tôn vẫn nói lời giữ lời!

Trấn định tâm thần, từ những thông tin nhận được, y phát hiện rất nhiều công pháp, thần thông quen thuộc.

Đều là pháp môn tu hành của Đạo môn.

Bát Cửu Huyền Công nổi danh lừng lẫy, và Cửu Chuyển Huyền Công với uy lực mạnh hơn cũng hiển nhiên nằm trong số đó.

Còn về thuật thần thông, thì có không ít.

Tam Thập Lục Biến, Ba Đầu Sáu Tay và một loạt thần thông phổ biến đều có.

Chỉ là những thần thông này, không giống như hệ thống trực tiếp nắm giữ, mà cần y tự mình tu hành.

Trường Phong hiện tại, làm gì có thời gian tu luyện những thần thông này.

Dù sao thần thông càng mạnh mẽ, thời gian hao phí chỉ càng nhiều.

Còn về công pháp tu hành, y lại càng không cần.

Công pháp theo y thấy, chẳng qua chỉ là một thủ đoạn nhanh chóng để hấp thụ năng lượng từ Thiên Địa mà thôi.

Ý nghĩa của việc tu hành công pháp, chỉ là để rút ngắn thời gian trở nên mạnh mẽ.

Nhưng công pháp tu hành lợi hại đến mấy, chẳng lẽ còn có thể

sánh bằng nhiệm vụ hàng ngày của y?

Vì vậy Trường Phong dự định chỉ cần tiêu hóa những thông tin này là được.

Còn về chuyện tu luyện, y căn bản không hề nghĩ tới.

Hiện tại không có, sau này e rằng cũng sẽ không có.

Thuần thục những công pháp, thần thông này, cũng chỉ là để sau này truyền lại cho Thạch Cơ.

Trường Phong trong lòng đã có tính toán, lập tức trấn định tâm thần từng chút một thuần thục.

Dù sao nhiệm vụ hàng ngày bây giờ, y tự mình tùy ý thiết lập.

Gật đầu, gãi đầu, vẫy tay gì đó, dù chỉ ngồi cũng có thể dễ dàng hoàn thành.

Chưa đầy mười ngày, Trường Phong đã thuần thục tất cả công pháp, thần thông mà Thông Thiên truyền cho y.

Trường Phong khẽ mở hai mắt, chỉ thấy trên Kim Ngao Đảo một vẻ tường hòa.

Trên không trung thiên hoa, Mạn Châu phiêu đãng, dưới đất kim liên từ từ nở rộ.

Toàn bộ Kim Ngao Đảo, hà quang vạn trượng, thần thánh dị thường.

Các đệ tử ngồi ngay ngắn, từng người say đắm trong đạo âm.

Rất hiển nhiên, bất kể là đệ tử thân truyền, hay các môn nhân còn lại, đều đang nghiêm túc nghe đạo.

Các môn nhân là vì tỷ đấu, mấy vị đệ tử thân truyền tự nhiên là vì áp lực từ Trường Phong.

Vị Cửu sư đệ nhỏ tuổi nhất, đột nhiên bước vào Đại La Kim Tiên viên mãn, lại còn trở thành Phó Giáo chủ, áp lực của bọn họ có thể tưởng tượng được.

"Sư tôn!" Trường Phong chậm rãi đứng dậy, khẽ cung kính cúi chào Thông Thiên.

Mặc dù Thông Thiên đôi mắt hỗn độn nhép lại, nhưng Trường Phong biết Sư tôn khẳng định đã phát hiện y tỉnh lại.

"Ừm!

Hành tẩu Hồng Hoang, tuyệt đối chớ làm mất danh dự Tiệt Giáo của ta." Thông Thiên đôi mắt hỗn độn khẽ mở, tiếng đạo âm chậm rãi truyền ra.

Trường Phong đứng cung kính, trong lòng đột nhiên kinh ngạc. 【Ôi!

Sư tôn sao mà biết mình muốn rời Kim Ngao Đảo?】 Lời vừa thốt ra, Thông Thiên cũng giật mình.

Y là từ tiếng lòng của Trường Phong mà biết đối phương muốn rời Kim Ngao Đảo, đi đến Nhân tộc.

Nào ngờ thuận miệng, y lại nói ra.

Nếu bị Trường Phong biết, y có thể nghe được tiếng lòng của đối phương thì còn ra thể thống gì.

May mắn thay giây tiếp theo, Thông Thiên thả lỏng. 【Sư tôn!

Không hổ là Thiên Đạo Thánh Nhân, vậy mà đã tính ra mình muốn rời đảo.】 "Trường Phong minh bạch!" Trường Phong vừa nghĩ vừa gật đầu mạnh mẽ.

Sau đó cung kính thu người, chậm rãi lùi lại.

Thông Thiên hoàn hồn, trong lòng cũng một trận uất ức.

Chính mình rõ ràng là Thiên Đạo Thánh Nhân, sao lại trở nên kinh ngạc thất thường như vậy.

Có lẽ là vì quan hệ của Phong Thần Lượng Kiếp, quá coi trọng Trường Phong, đứa con của Đại Đạo này.

Chương 49

"Ai!

Bản tọa đường đường Thiên Đạo Thánh Nhân, lại thường xuyên bị ảnh hưởng, không hổ là đứa con của Đại Đạo trong truyền thuyết." Nhìn Trường Phong hóa thành một luồng cầu vồng rời đi, Thông Thiên trong lòng cảm khái.

Nhìn bóng lưng Trường Phong biến mất, trong đôi mắt hỗn độn của Thông Thiên mang theo vẻ kỳ vọng.

Lúc đầu y sợ tiểu ngưu yêu này bỏ trốn, nhưng giờ đây lại hy vọng y sẽ có biểu hiện gì đó ở bên ngoài.

Dù sao hành trình này của Trường Phong, là vì Tiệt Giáo của y.

"Oa!

Sảng khoái!

Cuối cùng cũng có thể hoàn toàn tự do tự tại một thời gian rồi." Trường Phong thi triển Hóa Hồng Chi Thuật, trên mặt tràn đầy phấn khích.

Mặc dù ở Kim Ngao Đảo cũng rất tự do, nhưng dù sao cũng có một vị Thiên Đạo Thánh Nhân lúc nào cũng bao trùm trên đầu.

Làm gì có cảm giác trời cao biển rộng mặc sức bay lượn, cá nhảy vọt như hiện tại.

Với cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên của y hiện tại, sau khi thi triển Hóa Hồng Chi Thuật, chỉ trong chốc lát, đã rời khỏi Kim Ngao Đảo.

"Trước tiên đến Nhân tộc dạo chơi thôi!" Trường Phong nhìn

quanh, thẳng tiến đến bờ Tứ Hải.

Gần đây Thạch Cơ đều đang tu luyện, Trường Phong cũng không rõ Nhân tộc hiện tại đã đến thời kỳ nào.

Ngũ Đế kết thúc hay chưa không quan trọng, nhưng Đại Vũ trị thủy thì tuyệt đối đừng bỏ lỡ.

Ngũ Đế tuy không tồi, nhưng chỉ là hoàn thiện xã hội Nhân tộc, có công đức cũng rất yếu ớt, nhưng Đại Vũ trị thủy thì khác. (Hôm nay sáu chương đã được đăng tải!

Lên kệ được gần 12 tiếng rồi, thành tích không tốt lắm, dù sao số lượng sưu tầm quá ít, cũng nằm trong dự liệu.

Nhưng mọi người yên tâm, sẽ không bị thái giám (drop truyện), nếu lại thái giám thì tài khoản tác giả này cũng phế rồi.

Cuốn trước bị thái giám, bị người ta mắng thẳng vào cuốn này, còn chấm điểm thấp, không có cách nào, sai thì phải chịu đòn, tác giả nhỏ cũng không biết nói gì.

Chỉ hy vọng mọi người có nguyệt phiếu thì vote cho mình là được, số liệu tốt một chút, biên tập nói sẽ bổ sung đề cử cho mình.) Nhân tộc mặc dù đã trải qua Tam Hoàng, nhưng nơi sinh sống, vẫn chỉ ở xung quanh bờ Tứ Hải.

Những nơi khác trong Hồng Hoang, đối với Nhân tộc mà nói, vẫn vô cùng nguy hiểm.

Trường Phong đang định đi đến đô thành Nhân tộc, đột nhiên nhíu mày.

Phía dưới một bộ lạc, tiếng người huyên náo, xen lẫn tiếng chửi bới.

Mà y trên không trung, còn cảm nhận được một luồng khí tức cực

kỳ quen thuộc.

Ứng Long!

Ứng Long phò tá Hiên Viên trong trận Trục Lộc, vậy mà cũng ở đây.

Lúc này y đứng trên không trung từ xa, mặt lộ vẻ ngưng trọng nhìn bộ lạc phía dưới.

Vì Trường Phong đã bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên, đối phương không hề phát hiện ra y.

Mà Trường Phong lúc này, cũng đã nhìn rõ cảnh giới của Ứng Long.

Đại La Kim Tiên viên mãn, ẩn ẩn có dấu hiệu sắp bước vào hàng ngũ Chuẩn Thánh, không hổ là con trai của Long Vương.

Dọc theo ánh mắt của Ứng Long, Trường Phong phát hiện những người trong bộ lạc phía dưới, dường như đang xua đuổi thứ gì đó.

"Ứng Long đạo hữu, thật có duyên a." Dù sao cũng từng có mấy lần gặp mặt, hơn nữa Ứng Long này biết thiên cơ, hiểu thời thế, là một người đáng kết giao.

Hơn nữa vừa hay có thể hỏi y, chuyện gì đã xảy ra với bộ lạc phía dưới.

Ứng Long vốn đang đứng trên không trung, mặt lộ vẻ băn khoăn, đột nhiên trong lòng rùng mình.

Có người đến gần, y vậy mà lại không phát hiện ra.

Ứng Long vội vàng quay đầu nhìn lại, đồng tử lập tức giãn lớn.

Trường Phong!

Y tự nhiên là nhận ra!

Chính là đệ tử thân truyền của Thông Thiên Giáo Chủ Tiệt Giáo!

Khi y giúp Nhân Hoàng, đã từng có mấy lần gặp mặt.

Nhưng một kẻ thậm chí còn chưa đến Kim Tiên, sao có thể tránh được cảm giác của y.

Trong lòng kinh ngạc, Ứng Long cẩn thận đánh giá Trường Phong, lập tức tâm thần chấn động mạnh.

Y vậy mà lại không thể nhìn thấu tu vi của Trường Phong.

Y là tồn tại đỉnh phong của Đại La Kim Tiên.

Điều này sao có thể?

Khi phò tá Hiên Viên, Trường Phong không phải chỉ có Chân Tiên.

Hay là Huyền Tiên?

Y đã sớm không nhớ rõ, dù sao theo y lúc đó thấy, Trường Phong trừ có danh xưng đệ tử Thánh Nhân, thực sự không có gì đáng để y chú ý.

Mới qua bao nhiêu năm, y hiện tại vậy mà không thể nhìn thấu cảnh giới của đối phương.

Mà cùng với việc Trường Phong đến gần, y ẩn ẩn cảm nhận được uy áp mênh mông truyền đến từ trên người đối phương.

Đối phương rất mạnh!

Thật sự rất mạnh!

Không phải là có pháp bảo nào đó che giấu khí tức.

Thực lực xa hơn y!

Chuẩn Thánh?

Hít!

Nghĩ đến khả năng này, Ứng Long trong lòng không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Sự chuyển biến này, khiến Ứng Long hoàn toàn không phản ứng kịp.

Từ Nhân Hoàng đến nay còn chưa đến hai trăm năm, tiến bộ này miễn là quá đáng sợ.

"Không thể nào đột phá nhanh đến thế, xem ra lúc phò tá Nhân Hoàng, vị Trường Phong đạo hữu này đã ẩn giấu thực lực rồi." Nghĩ như vậy, Ứng Long lập tức trong lòng thông suốt.

Phò tá Tam Hoàng là cơ duyên lớn lao, y cũng là do Chúc Long ủy thác mà đến, đường đường Thiên Đạo Thánh Nhân sao có thể phái một kẻ chưa đến Kim Tiên xuất sơn.

Rất nhiều ý niệm lướt qua trong đầu, nhưng cũng chỉ trong nháy mắt.

Ứng Long vốn đang kinh hãi trong lòng, vội vàng đón lên.

Đối phương không những thực lực xa hơn y, lại còn là môn đồ Thánh Nhân.

Nếu có thể kết giao, đối với Long tộc cũng là lợi ích rất lớn.

Cường giả Chuẩn Thánh, trong Thiên Địa hiện tại, đã vô cùng hiếm có.

"Ha ha!

Mấy trăm năm không gặp, Trường Phong đạo hữu phong thái càng hơn." Ứng Long mặt đầy nụ cười ôn hòa, vui vẻ đón lên.

Sự biến hóa trong chớp mắt của Ứng Long, tự nhiên lọt vào mắt Trường Phong.

Trường Phong đương nhiên hiểu rõ nguyên do trong đó.

“Đạo hữu cũng vậy, e rằng không lâu nữa thực lực sẽ lại tinh tiến rồi.” Đón ánh mắt Ứng Long, Trường Phong trong miệng tán thán.

Trường Phong không biết Ứng Long trước đây cảnh giới thế nào, nhưng trong chuyện phò tá Nhân Hoàng, tuyệt đối đã đạt được không ít công đức.

Hơn nữa Trường Phong nhớ, trong Đại Vũ trị thủy sau đó, Ứng Long cũng không ít lần xuất lực.

Trường Phong cảm thấy, nếu không có những việc làm của Ứng Long, Long tộc căn bản sẽ không có cục diện chấp chưởng Tứ Hải trong Tây Du.

Mặc dù so với Bá chủ Hồng Hoang ngày xưa, đã ti tiện không thể tả.

Nhưng so với hai tộc Phượng tộc, Kỳ Lân tộc còn lại, Long tộc thực sự tốt hơn rất nhiều.

Ít nhất còn được truyền thừa lại, hai tộc kia hầu như đều trở thành tọa kỵ, hơn nữa tộc nhân cũng hiếm hoi đáng thương.

Đây chính là tầm quan trọng của khí vận.

Nương theo khí vận Nhân tộc, Long tộc mới có thể kéo dài hơi tàn.

Lời nói của Trường Phong, khiến Ứng Long trong lòng rùng mình.

Chỉ một ánh mắt đã nhìn thấu cảnh giới của y, không nghi ngờ gì nữa, phỏng đoán của y không sai.

Trường Phong này thật sự là cường giả Chuẩn Thánh.

Trong lòng không khỏi cảm khái một câu, Hồng Hoang rộng lớn mênh mông, quả nhiên nhân tài dị sĩ đông đảo.

Dù sao trước khi phò tá Hiên Viên, y căn bản chưa từng nghe đến

tên Trường Phong.

“Đạo hữu thực lực tinh xảo, Ứng Long trước đây mắt kém rồi.” Ứng Long chắp tay, có chút cảm khái nói.

Trước đây tuy cùng phò tá Nhân Hoàng, nhưng Trường Phong hoàn toàn là đối tượng bị y bỏ qua.

“Ha ha!

Đạo hữu đúng là một người sảng khoái trực tính.” Trường Phong cũng không ngờ Ứng Long lại thẳng thừng như vậy, lập tức hảo cảm tăng vọt.

Nghĩ đến vẻ do dự trên mặt Ứng Long trước đây, Trường Phong không khỏi kỳ lạ hỏi: “Đúng rồi, không biết đạo hữu ở nơi này có chuyện gì, có phải liên quan đến bộ lạc phía dưới không?” Nghe vậy Ứng Long gật đầu, sắc mặt lại trở nên có chút ngưng trọng.

“Đạo hữu có còn nhớ vị nữ nhi của Nhân Hoàng Hiên Viên kia không.” “Nữ Bạt?” Trường Phong nhíu mày, trong lòng đã hiểu rõ đầu đuôi sự việc.

“Không sai!

Nữ Bạt trong trận Trục Lộc tiêu hao quá lớn, không may bị yêu ma quỷ quái chi khí ảnh hưởng, thần trí dần mất đi, nhưng vì thể chất của nàng, nơi nào nàng đi qua đều đại hạn ngàn dặm, tấc cỏ không sinh, ảnh hưởng rất lớn đến cuộc sống của Nhân tộc.” “Sau đó Nhân Hoàng đã đày nàng đến Xích Thủy Chi Bắc, nhưng Nữ Bạt không thích nơi hoang vu đó, thỉnh thoảng lại đi ra ngoài, khiến Nhân tộc khổ không kể xiết.” “Mặc dù nàng vẫn giữ lại không ít thần trí, và không làm hại Nhân tộc, nhưng vẫn bị rất nhiều bộ lạc xua đuổi.” “Giờ đây phụng mệnh Nhân Hoàng, tiêu diệt nàng.” Nói đến cuối cùng, Ứng Long cũng có vẻ mặt không đành lòng.

Mặc dù đã nhận mệnh Nhân Hoàng Hiên Viên từ mấy tháng trước, nhưng Ứng Long vẫn không đành lòng ra tay.

Vốn là người có công lớn với Nhân tộc, cuối cùng lại phải chịu kết cục như vậy.

Nghe vậy Trường Phong, trong lòng cũng cảm khái.

Con gái của Nhân Hoàng, lại có công đức lớn với Nhân tộc, lẽ ra phải được Nhân tộc cúng bái, kính ngưỡng.

Lại biến thành người người tránh xa, bị xua đuổi như ôn thần.

Kết cục cuối cùng dường như bị Ứng Long chém giết, thật sự biến thành cương thi không ra người không ra quỷ.

Nữ Bạt trước mắt, không khỏi khiến Trường Phong nghĩ đến Nữ Oa, con gái của Địa Hoàng Thần Nông.

Một người biến thành Tinh Vệ Điểu, cả đời không thể giải thoát, một người cuối cùng biến thành Hạn Bạt, một trong Tứ Tổ Cương Thi.

Rõ ràng là con gái của Tam Hoàng, lại đều có những kết cục bi thảm như vậy.

Trường Phong hít một hơi thật sâu, nói với Ứng Long: "Chuyện này giao cho ta, đạo hữu không cần quản nữa." Nghe vậy Ứng Long khẽ ngẩn người, sau đó nhẹ nhàng gật đầu.

Trường Phong năm đó cùng phò tá Nhân Hoàng, hơn nữa Quỳnh Tiêu còn là sư phụ của Nhân Hoàng.

Chuyện này giao cho Trường Phong, đúng ý y.

Dù sao trong lòng y, cũng không đành lòng giết Nữ Bạt.

"Vậy thì!

Ứng Long xin về Hỏa Vân Cung bẩm báo Nhân Hoàng trước.” Ứng Long chắp tay, khẽ nói.

Thực lực Trường Phong ở trên y, hơn nữa lại là môn đồ Thánh Nhân, nói không chừng thật sự có cách.

Sau khi cáo biệt Ứng Long, Trường Phong bay xuống phía dưới.

Quả nhiên, vừa mới đáp xuống, xung quanh đã trở nên vô cùng nóng bức.

Toàn bộ không trung, đều bốc lên từng luồng hơi nóng.

Mặt đất nứt nẻ, đầy những vết nứt đáng sợ.

Rất nhiều thực vật đều khô héo, càng không cần nói đến những cây trồng mà Nhân tộc gieo.

Nhìn dáng vẻ khô héo của thực vật, hiển nhiên là đã chết trong thời gian ngắn.

Nhưng cảnh tượng xung quanh, nhìn một cái, người không biết còn tưởng nơi đây đã khô hạn mấy tháng trở lên.

Từ đây cũng có thể thấy, vì sao Nữ Bạt lại khiến Nhân tộc tránh né không kịp, còn bị gọi là Hạn Bạt.

Dọc theo những âm thanh hỗn tạp, Trường Phong cuối cùng cũng nhìn thấy Nữ Bạt.

Lần đầu nhìn thấy, y cũng không khỏi co rụt ánh mắt.

Khi phò tá Nhân Hoàng, Trường Phong từng gặp Nữ Bạt.

Là con gái của Nhân Hoàng, dung mạo tự nhiên không tệ.

Mặc dù kém hơn một chút so với Vân Tiêu và các tiên nữ khác, nhưng cũng là nhan sắc khuynh quốc khuynh thành, khó tìm trên nhân gian.

Chỉ là Nữ Bạt lúc này, không còn một chút dáng vẻ trước đây.

Vì năng lượng nóng rực trong cơ thể, mái tóc dài từng tú lệ đã rụng hết.

Toàn bộ khuôn mặt, càng khô héo đến mức nhăn nhúm từng lớp.

Ngũ quan tinh xảo đã sớm không còn tồn tại, chỉ còn lại một tấm da nhăn nheo bao phủ trên mặt.

Quả thực giống như cương thi mà hậu thế nhìn thấy, trông vô cùng đáng sợ.

Chiếc áo xanh trên người, cũng rách rưới, đầy bẩn thỉu.

Nhìn từ xa, còn đâu dáng vẻ của nữ thần ngày xưa.

Chương 50

E rằng mỗi người đều coi nàng là quái vật sơn dã.

Rất nhiều Nhân tộc vây quanh, từng người cầm nông cụ, gậy gỗ xua đuổi, đánh đập.

Nhưng nàng chỉ che mặt, trốn tránh khắp nơi.

Trong ánh mắt thỉnh thoảng lộ ra vẻ mờ mịt, lại mang theo một tia kinh sợ.

Trường Phong thở dài một tiếng thật sâu, chậm rãi hạ xuống từ không trung.

Y tuy đến để mưu cầu khí vận Nhân tộc, nhưng nhìn thấy Nữ Bạt thế này, cũng không khỏi thương cảm.

“Thần tiên!

Là thần tiên!” “Thần tiên đến thu phục Hạn Bạt rồi.” “Nhân Hoàng ở trên, cuối cùng cũng có thần tiên đến rồi, nếu không người trong bộ lạc chúng ta đều sẽ chết đói mất.” Nhìn Trường Phong hạ xuống từ không trung, rất nhiều Nhân tộc cầm vũ khí xua đuổi, đều cao giọng hô lớn.

Nơi nào Hạn Bạt đi qua, đất đai đỏ cháy ngàn dặm, dân sinh điêu linh.

Từng có cường giả Nhân tộc đến, nhưng lại phát hiện căn bản không thể giết chết đối phương.

Không còn cách nào, bọn họ chỉ có thể không ngừng xua đuổi.

Nhưng Hạn Bạt này, thường xuyên lang thang trên đại địa Nhân tộc, cứ vài năm lại xuất hiện.

Xua đuổi thế nào cũng không có tác dụng!

Mỗi lần xuất hiện, đều khiến bọn họ tan hoang.

Hiện giờ có thần tiên hạ thế, chắc chắn là đến thu phục Hạn Bạt này không nghi ngờ.

Từng Nhân tộc quỳ rạp trên đất, lớn tiếng cao hô.

Nhìn những Nhân tộc đang kích động trước mắt này, Trường Phong trong lòng thở dài.

E rằng bọn họ đang lộ vẻ ghét bỏ, chán ghét, căn bản sẽ không liên hệ người trước mắt này với Nhân Hoàng.

Đối phương không chỉ là con gái của Nhân Hoàng, mà còn là người đã có cống hiến lớn cho Nhân tộc.

Nữ Bạt đang che mặt co ro ở một bên, nhìn Trường Phong hạ xuống, trong mắt lóe lên một tia thanh minh, nhưng trong nháy mắt lại hóa thành vẻ mờ mịt.

Trường Phong vẫy tay về phía các Nhân tộc, bước đi về phía Nữ Bạt.

Đối mặt với sự tiếp cận của Trường Phong, Nữ Bạt chỉ co người lại.

Trong ánh mắt, lộ ra một tia sợ hãi.

Xem ra sau trận Trục Lộc, Nữ Bạt đã không biết bị bao nhiêu Nhân tộc xua đuổi.

Trường Phong phất tay một cái, pháp lực mênh mông trong tay y cuộn trào.

Đối mặt với động tác của Trường Phong, Nữ Bạt hơi sợ hãi lùi lại.

Nhưng trên cơ thể nàng, lại có từng luồng sóng nhiệt cuồn cuộn bốc lên.

Phản ứng bản năng của cơ thể, xem ra Nữ Bạt này thần trí đều không còn.

Rất có thể nguyên thần, đã hoàn toàn bị giam cầm trong cơ thể.

Hiện tại nàng lang thang trong Nhân tộc, e rằng chỉ là một loại bản năng, chút ý chí cuối cùng của một Nhân tộc.

Dù sao nàng trước đây không chỉ là Nhân tộc, mà còn là con gái của Nhân Hoàng, đương nhiên phải sống trong bộ lạc Nhân tộc.

Nhưng nàng căn bản không biết sự biến đổi của bản thân, nàng đã sớm không phải là Nữ Bạt trước đây.

Đối mặt với sự xua đuổi của tộc nhân ngày xưa, Nữ Bạt chỉ có sợ hãi và mờ mịt.

Thậm chí vì trước đây là Nhân tộc, ngay cả phản kháng cũng không biết.

Luồng khí nóng đó tuy mạnh mẽ, nhưng làm sao có thể là đối thủ của Trường Phong.

Tất cả đều bị áp chế xung quanh Nữ Bạt.

Trường Phong phất tay một cái, xách Nữ Bạt biến mất khỏi hiện trường.

Những Nhân tộc đang quỳ rạp trên đất thấy vậy, đều hoan hô 'Hạn Bạt đã bị thần tiên thu đi rồi'.

Hạn Bạt biến mất, chuyện này đối với Nhân tộc mà nói, quả thực là một chuyện đại hỉ.

"Thủ lĩnh!

Vừa rồi hình như là Trường Phong Đại Tiên.” Giữa đám người đang hoan hô, đột nhiên một tiếng kinh hô vang lên.

“Trường Phong Đại Tiên?” “Mấy năm trước ta theo thủ lĩnh đi đến thánh địa Nhân tộc, may mắn từng nhìn thấy tượng Trường Phong Đại Tiên, sẽ không có sai đâu.” “Thủ lĩnh, hình như thật sự là Trường Phong Đại Tiên!” “Trường Phong Đại Tiên đã thu đi Hạn Bạt!

Đây chính là phúc của Nhân tộc ta, phúc của Nhân tộc!” Đám người vốn đang hoan hô, lập tức càng thêm phấn khích.

Danh tiếng Trường Phong Đại Tiên, bọn họ tự nhiên đều biết.

Môn đồ Thánh Nhân, đồng môn của sư phụ Tam Hoàng.

Rất nhiều Nhân tộc mặt mày hưng phấn, lập tức chạy đi báo tin.

Trường Phong đã xuất hiện ở mấy trăm vạn dặm bên ngoài, nhưng y không biết có người nhận ra mình, dù sao đó chỉ là một bộ lạc nhỏ.

Trường Phong đứng trên một ngọn đồi, nhíu mày nhìn Nữ Bạt trước mắt.

Vì bị pháp lực của Trường Phong cấm cố, Nữ Bạt lúc này không còn bình tĩnh, yếu ớt.

Trên người bốc lên ngọn lửa chói mắt, hơn nữa còn có luồng khí đen cuồn cuộn tản mát ra.

Trong cái miệng khô héo, không ngừng truyền đến tiếng gầm rống và gào thét.

Rất hiển nhiên là do động tác của Trường Phong, đã kích thích phản ứng mạnh mẽ của cơ thể Nữ Bạt.

Trường Phong không do dự, thần niệm thâm nhập vào trong đầu

Nữ Bạt.

Trong nháy mắt, thần niệm của Trường Phong đi vào một thế giới tối đen như mực.

Xung quanh sương đen bao phủ, trên không trung lưu chuyển khí sát khí nồng đậm.

Trường Phong vừa mới hiện thân, sát khí cuồn cuộn, quỷ khí đã hướng về phía y tụ lại.

"Quả nhiên bị nguyên thần xâm chiếm rồi." Trường Phong nhìn quanh một vòng, tay phải khẽ mở.

Một tiếng 'bành' khẽ vang, một ngọn lửa đỏ như khói bốc lên.

Đó là Tam Muội Chân Hỏa mà Trường Phong nắm giữ.

Kịch kịch kịch!

Tam Muội Chân Hỏa vừa xuất hiện, trên không trung đã vang lên tiếng kêu thét gấp gáp.

Trong làn khói đen 'phốc xuy phốc xuy', sát khí, quỷ khí cuộn đến đều hướng về bốn phía bỏ chạy.

Mà trong sương đen ở xa, cũng truyền đến một tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Trường Phong nhíu mày, vội vàng thu Tam Muội Chân Hỏa trong tay lại.

Ngọn lửa vừa biến mất, sát khí cuồn cuộn, quỷ khí gào thét cuộn đến.

Trường Phong dùng thần niệm mạnh mẽ ngăn chặn, nhanh chóng lướt về phía nơi phát ra tiếng kêu thảm thiết vừa rồi.

Y đã nhìn thấy bóng người quen thuộc kia.

Không sai, chính là Nữ Bạt trong ấn tượng!

So với thân thể xấu xí bên ngoài, Nữ Bạt ở đây lại giữ được dung mạo ban đầu.

Chỉ là trên khuôn mặt, bao phủ một làn khí đen nhàn nhạt.

Khi nhìn thấy Trường Phong xuất hiện, nàng kêu thảm thiết rồi lao về phía Trường Phong.

"A~" Chưa kịp đến gần, Nữ Bạt đột nhiên dừng lại trên không trung, hơn nữa còn phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Sương đen rút đi, để lộ một khuôn mặt trắng bệch mà yêu kiều.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, lập tức lại bị khí đen che phủ.

"Nguyên thần gần như đã bị đồng hóa rồi!" Nhìn dáng vẻ của Nữ Bạt, Trường Phong cuối cùng cũng hiểu vì sao Nhân Hoàng lại để Ứng Long tiêu diệt nàng.

Nếu cứ tiếp tục, Nữ Bạt e rằng sẽ hoàn toàn mất đi, ngay cả chút ký ức cuối cùng về Nhân tộc cũng sẽ biến mất. (Tác giả nhỏ đang cố gắng gõ chữ, có nguyệt phiếu thì vote cho mình nhé!

Tác giả nhỏ sẽ cố gắng cập nhật!) Lời vừa dứt, Trường Phong liền thấy Nữ Bạt với gương mặt đầy hắc khí xông tới.

Trường Phong chỉ thương xót nhìn Nữ Bạt một cái, thân hình liền tan biến vào trong.

Nguyên thần đã bị sát khí, quỷ khí hoàn toàn xâm nhập, quả nhiên không phải một nhiệm vụ đơn giản.

Dù hắn là Hỗn Nguyên Kim Tiên cường giả, cũng không thể tùy ý ra tay.

Bởi lẽ những hắc khí này hoàn toàn bao phủ không gian thần thức của Nữ Bạt, nếu đốt cháy chúng, e rằng cũng sẽ làm tổn hại đến Nữ

Bạt.

Thần niệm vừa rút ra, Nữ Bạt trước mắt vẫn còn đang kịch liệt giãy giụa.

Đáng tiếc dưới pháp lực cường đại của Trường Phong, nàng chỉ có thể không ngừng gào thét, rống giận.

"Nữ Bạt đối Nhân tộc có công, hơn nữa lại là Nhân Hoàng chi nữ, theo lý mà nói sẽ không thê thảm đến mức này." Nhìn Nữ Bạt với vẻ mặt hơi dữ tợn trước mắt, Trường Phong nhíu chặt mày.

Bất kể là Thần Nông chi nữ hay Nữ Bạt trước mắt.

Nếu là chết bình thường thì đã đành, nhưng hai vị này quả thực quá đặc biệt.

Hiện tại, bất kể là trải nghiệm thê thảm của Nữ Bạt, hay thân phận Nhân Hoàng chi nữ của nàng, Trường Phong đều tính cứu chữa.

Dù hơi khó khăn, nhưng hắn nói thế nào cũng là Hỗn Nguyên Kim Tiên cường giả.

"Trước hết cứ tịnh hóa sát khí, quỷ khí trong cơ thể nàng đã." Trường Phong lẩm bẩm một tiếng, trong lòng bàn tay một đốm lửa nhỏ nhảy múa.

Tam Muội Chân Hỏa tuy không sánh bằng chí dương chi hỏa Thái Dương Kim Diễm, nhưng đối phó với loại âm ám chi khí này, hiệu quả vẫn không tệ.

Trong khe hở vừa mở ra, lập tức từng luồng hắc khí nồng đặc tuôn ra.

Trong tiếng tí tách lốp bốp, chỉ chớp mắt đã bị thiêu đốt sạch sẽ.

Còn về sóng nhiệt truyền ra từ trong đó, đối với Trường Phong cũng chẳng có tác dụng gì.

Nhục thân của Nữ Bạt căn bản không có linh trí, chỉ không ngừng phóng thích sát khí và nhiệt viêm.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Trường Phong chợt sáng mắt.

Hắn quên mất mình còn có một kiện pháp bảo không tệ.

Thủy Hỏa Hồ Lô.

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo mà Thông Thiên ban tặng hắn.

Trong đó có hai con Kỳ Lân, có thể phun Chân Viêm và Nhược Thủy.

Hắn là cũng có ích với Nữ Bạt.

Vừa nghĩ, Trường Phong lật tay một cái, Thủy Hỏa Hồ Lô xuất hiện trong lòng bàn tay.

Không chút chần chừ, hắn trực tiếp nhiếp Nữ Bạt vào trong đó.

Trong hồ lô, con Tiểu Kỳ Lân màu đỏ kia bay tới, há miệng liền phun ra Chân Viêm cuồn cuộn.

Trường Phong càng khẽ điểm tay phải một cái, một luồng Tam Muội Chân Hỏa liền chui vào trong đó, luyện hóa những sát khí tản mát ra.

Vừa mới đi đến bộ lạc Nhân tộc, Trường Phong đã biết được rằng hiện giờ Nhân tộc Cộng Chủ Nghiêu đã truyền ngôi cho Thuấn.

Sau Thuấn mới là Đại Vũ, rõ ràng còn một khoảng thời gian nữa mới đến Đại Vũ trị thủy.

Trường Phong dự định sẽ ở lại đây chờ.

Một là giúp Nữ Bạt luyện hóa sát khí trong cơ thể, hai là vừa hay triệt để luyện hóa Thủy Hỏa Hồ Lô trước mắt.

Trường Phong liền tĩnh tọa trên ngọn đồi trên hải đảo này.

Trong Thủy Hỏa Hồ Lô, không ngừng truyền ra tiếng rống giận dữ.

Sát khí trong cơ thể Nữ Bạt, còn khó luyện hóa hơn Trường Phong tưởng tượng.

Thoáng chốc vài năm trôi qua, Trường Phong vừa hoàn thành nhiệm vụ hằng ngày, khẽ ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn về phía Bắc.

Ở phương hướng đó, hắn cảm nhận được mấy luồng ba động cường đại.

Có cường giả Đại La Kim Tiên đang chiến đấu, hơn nữa còn là vài vị.

Thiên địa hiện giờ, sớm đã không còn như Hồng Hoang ngày xưa.

Tất cả những người có tu vi Đại La đều không còn nhiều, hơn nữa cũng rất hiếm khi lang thang bên ngoài, càng không cần nói đến chuyện chiến đấu.

Trong lòng Trường Phong nảy sinh hiếu kỳ, vận chuyển song mục nhìn tới, không khỏi ngẩn cả người.

Hóa ra lại là người quen.

Bốn đạo thân ảnh, hai kẻ phía trước phi bôn, hai kẻ phía sau kinh ngạc đuổi theo.

Hóa ra là Hình Thiên, Tương Liễu, đang truy sát Anh Chiêu, Kế Mông.

"Hình Thiên, Tương Liễu!

Các ngươi đừng quá đáng!" Kế Mông nhìn hai đạo thân ảnh đang cuồng đuổi phía sau, sắc mặt giận dữ.

"Hừ!

Yêu tộc vô sỉ, dừng lại đại chiến ba vạn hiệp với ta.” Hình Thiên không đầu, tay cầm Can Thích vung lên, tiếng vang chấn động bốn phía.

Kế Mông và Anh Chiêu phía trước nghe vậy, đều vô cùng buồn bực.

Trong trận Trục Lộc, Xi Vưu bị Hiên Viên đánh bại.

Hai tên mãng phu này nổi giận vì bọn họ rời đi sớm, đã truy sát bọn họ ròng rã hai trăm năm.

Chương 51

Rõ ràng Nhân tộc đang hưng thịnh, Hiên Viên là Nhân Hoàng chi tuyển, nhưng Hình Thiên, Tương Liễu lại đổ hết thất bại của Xi Vưu lên đầu bọn họ.

Điều này khiến hai vị Yêu Thánh vô cùng phiền muộn.

Hai yêu kỳ thực không sợ Hình Thiên, Tương Liễu, nhưng trận chiến này căn bản không có ý nghĩa.

Huống hồ Vu tộc đều là một đám đầu óc thiếu căn sợi, thực lực của bọn họ tương đương, một khi đánh nhau, trừ phi kiệt sức, nếu không căn bản sẽ không dừng tay.

Hai trăm năm qua, bọn họ đã đánh nhau lớn nhỏ mấy chục trận, gần như đã chạy khắp cả Hồng Hoang, nhưng hai Đại Vu này vẫn không buông tha.

"Yêu tộc vô sỉ, nếu không phải hai ngươi lâm trận bỏ trốn, Xi Vưu đại ca ta sao phải thân chết nơi khác!" Tương Liễu đang đuổi gấp tới, cũng gào thét trong miệng.

Trong lúc phi lướt, pháp tắc Thủy quanh thân cuồn cuộn, bảo vệ bốn phía.

"Hình Thiên, ngươi nếu còn ép nữa, đừng trách ta diệt tận tàn bộ Vu tộc của các ngươi." Nghe tiếng rống phía sau, Kế Mông cũng nổi giận.

Bọn họ bất quá chỉ là ứng lời Phi Liêm chi yêu đến giúp đỡ, chứ không phải người của Vu tộc.

Rõ ràng đánh bại Xi Vưu là Hiên Viên, chém giết Xi Vưu cũng là Hiên Viên.

Không đi tìm Nhân tộc báo thù thì thôi, giữ chặt bọn họ anh em một mực gây sự, đây là ý gì.

"Rống!

Tìm chết!" Quả nhiên, Hình Thiên nghe vậy gầm lên một tiếng.

Tính khí nóng nảy vừa bộc phát, Đại Phủ trong tay trực tiếp bay ra.

Tương Liễu bên cạnh cũng vận chuyển thần thông, chợt thấy mặt biển sóng lớn cuồn cuộn, vô tận sóng nước bắn lên.

Trong chớp mắt, bốn đạo thân ảnh lại chiến đấu với nhau.

Bốn người đều là Đại La Kim Tiên, tức thì toàn bộ mặt biển sôi sục, những hòn đảo rải rác xung quanh lập tức bị đánh nát thành hư vô.

Trường Phong đang tĩnh tọa trên đỉnh núi, lại khẽ nhíu mày.

Hiện giờ Phong Thần Lượng Kiếp sắp đến, đối với chuyện Vu Yêu này hắn không muốn can thiệp.

Đừng thấy Vu Yêu hiện giờ thế yếu, bọn họ tự tàn sát lẫn nhau thì thôi, nếu mạo hiểm ra tay đánh giết, đồng dạng sẽ kết xuống đại nhân quả.

Dù sao sau lưng Vu tộc còn có Hậu Thổ, mà Nữ Oa cũng là Yêu tộc Thánh Nhân.

Lượng Kiếp sắp tới, Trường Phong không muốn gây thêm quá nhiều nhân quả.

Nhìn mấy người càng ngày càng gần, một luồng khí tức trên người hắn tản mát ra.

Mấy người đang giao chiến, lập tức đại kinh.

Ánh mắt vội vàng nhìn về phía Trường Phong.

Bốn người đang giao chiến, đồng loạt ngẩn ra.

Đối với Trường Phong, Kế Mông và Anh Chiêu rất quen thuộc, Hình Thiên và Tương Liễu tự nhiên càng quen thuộc hơn.

Nhưng chỉ ngẩn ra một chút, ánh mắt của bọn họ lập tức lướt qua Trường Phong, không ngừng quét khắp bốn phía.

Rất rõ ràng, đều không cho rằng luồng khí tức vừa rồi là từ Trường Phong mà ra.

"Cút!" Thấy vậy, Trường Phong lạnh lùng quát một tiếng.

Trong chớp mắt, một luồng khí thế mênh mông bàng bạc quét ra.

Bốn người đang chiến đấu, lúc này hoàn toàn dừng lại giữa không trung.

Từng người một ánh mắt ngây dại!

Nhưng còn chưa đợi bọn họ kịp phản ứng, một luồng pháp lực cường đại đã cuộn tới.

Bốn người còn chưa kịp chống cự, đã bị cuốn bay.

Mấy người bay ngược ra xa, đều sắc mặt kinh hãi, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

Bị Trường Phong vung tay hất bay mấy trăm vạn dặm về sau, Hình Thiên, Tương Liễu cũng không còn truy sát hai vị Yêu Thánh nữa, quay người phóng đi về phía xa.

Bọn họ tuy rằng đầu óc không tốt, nhưng cũng không phải không có đầu óc.

Trong lúc phất tay, cuốn bay bọn họ, thực lực hiển nhiên vượt xa bọn họ.

Đối phương đã lưu tình, nếu còn ở lại thì đúng là tự tìm khổ mà ăn.

Kế Mông, Anh Chiêu tự nhiên càng không ở lại lâu, cũng vội vã độn tẩu.

Nhưng mấy người đó, trong lòng lại kinh hãi không thôi.

Hoàn toàn không thể hiểu nổi, Trường Phong từ khi nào lại trở nên đáng sợ như vậy.

"Đại ca!

Vừa rồi tên đó có phải là đệ tử của vị Thánh Nhân kia không?" Tương Liễu liếc nhìn phía sau, nuốt nước miếng, không chắc chắn hỏi.

"Ừm!" Hình Thiên khẽ đáp một tiếng, trong đôi mắt như nhũ cũng mang theo sự chấn kinh.

Luồng khí tức đáng sợ vừa rồi, hoàn toàn không phải bọn họ có thể chống lại.

Trước đây rõ ràng chỉ là một tiểu tu sĩ cảnh giới Huyền Tiên, mới hai trăm năm không gặp, vậy mà lại lợi hại đến vậy.

"Mới có bao nhiêu thời gian, sao hắn lại trở nên cường đại đến thế?" Tương Liễu hồi tưởng lại đòn vừa rồi, trong lòng kinh hãi xen lẫn sự tức giận và xấu hổ.

Bọn họ vốn là Đại Vu nổi danh khắp thiên địa, hiện giờ lại bị người ta hất bay như quét bụi vậy.

Đây có thể nói là sỉ nhục lớn lao.

Tương Liễu không hiểu, Hình Thiên đến cái đầu còn không có, tự nhiên càng không thể lý giải.

Nhưng Hình Thiên lại hiểu rõ một điều, e rằng không thể ở lại khu

vực này nữa.

Quét mắt nhìn xung quanh, Hình Thiên đột nhiên mở miệng: "Bờ Đông Hải không thể ở lại nữa, chúng ta về sẽ dẫn tộc nhân đi về phía Bắc." Phía Bắc còn có một vị Đại Vu khác của Vu tộc là Cửu Phượng, hiện giờ chỉ có thể nương nhờ đối phương.

Tuy Vu tộc không ngừng thông hôn với Nhân tộc, nhưng bọn họ vẫn còn một phần Vu tộc thuần huyết.

Đó là huyết mạch cuối cùng của Vu tộc, nhất định phải bảo vệ.

"Khốn kiếp!

Đều là lũ Nhân tộc đáng ghét này, ép hết không gian sinh tồn cuối cùng của chúng ta." Nhìn bộ lạc Nhân tộc xa xa, trong mắt Tương Liễu tràn đầy phẫn nộ.

Lũ Nhân tộc này rõ ràng yếu ớt như vậy, vì sao lại có thể trở thành nhân vật chính của thiên địa.

Mạnh mẽ như Vu tộc bọn họ, vậy mà lại chỉ có thể kéo dài hơi tàn, khắp nơi lưu lạc.

Quả thực là bất công.

Trường Phong đang tĩnh tọa trên đỉnh núi của hải đảo, nhưng lại không để ý đến cảm thụ của Hình Thiên và những người khác.

Nếu không phải lo lắng dính líu nhân quả, thì nhất định phải thu thập bọn họ cho thật tốt.

Trường Phong chậm rãi đứng dậy, tay phải khẽ run lên, một đạo thân ảnh từ trong Thủy Hỏa Hồ Lô trong lòng bàn tay bay ra.

Chính là Nữ Bạt.

Nữ Bạt lúc này không còn gào thét, rống giận như trước nữa, nhắm mắt lại, yên tĩnh đứng ở bên cạnh.

Nhìn Nữ Bạt trước mặt không có gì thay đổi, Trường Phong nhíu chặt mày.

Sát khí trong cơ thể Nữ Bạt, mấy năm trước đã bị trừ sạch, mà sát khí, quỷ khí trong không gian thần thức, cũng bị hắn luyện hóa không ít.

Theo lý mà nói, Nữ Bạt nên khôi phục chút thần trí.

Nhưng vì sát khí trong nhục thân đã bị trừ đi, ngược lại nàng lại biến thành một cỗ thi thể, bất động.

Trường Phong trong lòng không hiểu, thần niệm lại lần nữa chui vào trong đầu Nữ Bạt.

Một lát sau, Trường Phong mở mắt.

"Nghiệp lực!

Hóa ra là do nghiệp lực, thảo nào!

Thảo nào!" Trường Phong lúc này, cuối cùng cũng hiểu được nguyên nhân căn bản Nữ Bạt lại biến thành như vậy.

Có yêu ma quỷ quái ảnh hưởng, nhưng chủ yếu hơn vẫn là do nghiệp lực.

Trong trận Trục Lộc, không ít Nhân tộc chết dưới tay nàng, mà những năm này nàng càng lang thang khắp các bộ lạc Nhân tộc.

Những Nhân tộc chết vì nạn đói đó, tất cả đều tính lên đầu Nữ Bạt.

Hai trăm năm quang âm này, đã quấn lấy vô tận nghiệp lực.

Nếu không phải đã tịnh hóa phần lớn sát khí, quỷ khí, Trường Phong cũng không thể phát hiện ra.

Loại nghiệp lực này, có thể nói chính là nhân quả.

Muốn dựa vào sức người để tiêu trừ, khó khó khó!

E rằng đây mới là nguyên nhân thực sự khiến Nhân Hoàng triệt để từ bỏ Nữ Bạt.

Nữ Bạt vốn là Nhân Hoàng chi nữ, hẳn là Nhân Hoàng cũng chịu ảnh hưởng rất lớn.

Nhân quả sản sinh, ngay cả Thánh Nhân cũng thấy khó giải quyết.

"Thuận thế mà làm không phải việc ta muốn, hy vọng sẽ có hiệu quả!" Trường Phong nhìn Nữ Bạt đang đứng yên, vung tay thu nàng vào Thủy Hỏa Hồ Lô.

Những năm này, Trường Phong đã triệt để luyện hóa Thủy Hỏa Hồ Lô, không cần thiết phải ở lại đây nữa.

Nhìn lướt qua bốn phía, Trường Phong trực tiếp chạy đến bờ Đông Hải.

Tuy hiện giờ vẫn là thời đại Thuấn trong Ngũ Đế, nhưng Nhân tộc đã bước vào thời kỳ hồng thủy từ thời Nghiêu.

Trường Phong nhớ rằng, người đầu tiên trị thủy hình như là Cổn, phụ thân của Đại Vũ, sau đó vì không hiệu quả nên bị lưu đày mà chết, sau đó Thuấn mới mời Đại Vũ xuất sơn.

Hiện giờ Thuấn trở thành Cộng Chủ chưa được mấy năm, Đại Vũ có lẽ sắp xuất hiện rồi.

Đến bờ Đông Hải, Trường Phong nhìn thấy một cảnh tượng kỳ lạ.

Trong sông hồng thủy ngập trời, hai bờ dựng lên những con đê cao vút.

Hồng thủy cuồn cuộn mãnh liệt, đã sớm cao hơn mặt đất.

"Xem ra Đại Vũ vẫn chưa xuất sơn!" Không được như ban đầu, cảnh tượng trước mắt hiển nhiên là phương thức trị thủy của Cổn.

Trường Phong bay lượn trên không, dọc theo bờ sông nhanh chóng bay về phía trước.

Quả nhiên, chẳng mấy chốc, một đoạn đê phía trước bị vỡ.

Hồng thủy cuồn cuộn quét ra, nhấn chìm đồi núi, xông thẳng đến cao nguyên.

Trên đại địa gào thét cuồn cuộn, phá hủy tất cả vật cản.

Nhân tộc vốn dựa nước mà sinh sống, bộ lạc gần nhất đã sớm biến thành một vùng đầm lầy.

Dù thân ở thiên địa ngày nay, Nhân tộc trước mặt đại tự nhiên vẫn yếu ớt đến vậy.

Trường Phong không chút do dự, lập tức lấy ra Thủy Hỏa Hồ Lô, tùy tay ném một cái, một đạo thân ảnh rơi xuống vùng đầm lầy vô tận phía dưới.

Trong chớp mắt, giữa vùng đầm lầy bao la, cuồn cuộn khói trắng bốc lên.

Nữ Bạt không hổ danh là Hãn Thần, hồng thủy gào thét, cuồn cuộn giảm bớt với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Đây chính là phương pháp Trường Phong nghĩ ra để chữa trị Nữ Bạt.

Nghiệp lực triền thân, chỉ có công đức mới hóa giải được.

Một chút công đức hắn không thèm để ý, nhưng đối với Nữ Bạt lại có tác dụng lớn.

Trường Phong làm như vậy, không chỉ vì thương xót đối phương, mà còn vì thân phận Nhân Hoàng chi nữ của nàng.

Chẳng bao lâu sau, hồng thủy xung quanh đều rút đi.

Xung quanh không có thi thể Nhân tộc nào, Trường Phong cũng không biết bọn họ là bị cuốn trôi đi từ trước, hay là đã rút lui sớm.

Thấy hiệu quả gần như đủ rồi, Trường Phong đang định thu Nữ Bạt lại, đột nhiên bị một đạo thân ảnh từ xa hấp dẫn.

Một thân ảnh tròn vo, đang lén lút chạy trong rừng núi đầy bùn lầy.

Trường Phong đứng trên không trung, Đại thủ duỗi ra.

Đạo thân ảnh từ xa kia, không tự chủ được bay về phía hắn.

"Ngao ngao ngao ngao!" Tiểu gia hỏa trên không trung tứ chi loạn vũ, miệng ngao ngao kêu không ngừng.

"Gấu mèo?

Thực Thiết Thú?" Nhìn tên mập mạp trước mắt, Trường Phong lộ vẻ kinh ngạc.

Tên gia hỏa trước mặt, tuy toàn thân dính đầy bùn đất, nhưng Trường Phong vẫn nhận ra ngay.

Chính là Quốc bảo gấu mèo của hậu thế.

Vốn dĩ nghe nói tọa kỵ của Xi Vưu là Thực Thiết Thú, nhưng lúc đó trong trận Trục Lộc, Trường Phong lại không thấy.

Hiện giờ lại nhìn thấy một con Thực Thiết Thú ở đây.

Trường Phong nhớ rằng, Thực Thiết Thú là linh thú đặc hữu của Vu tộc.

Chẳng lẽ nơi đây từng là bộ lạc của Vu tộc?

"Không biết Thượng Tiên tìm tiểu yêu có việc gì?" Thực Thiết Thú bị Trường Phong nhiếp giữa không trung, thốt ra tiếng người.

Trong lời nói, rõ ràng có thể cảm nhận được sự sợ hãi của nó.

Nhưng khi nhìn thấy dung mạo của Trường Phong, Thực Thiết Thú trên không trung lập tức sáng mắt.

"Nơi này có phải bộ lạc Vu tộc không?" Nhìn tên gia hỏa thần sắc kỳ dị trước mắt, Trường Phong mở miệng hỏi.

"Đúng vậy, đúng vậy, nơi này chính là tàn bộ của Tổ Vu Cộng Công, mấy ngày trước ta ra ngoài chơi, về sau không thấy một tộc nhân nào nữa, liền ở đây chờ đợi, vừa rồi thấy Thượng Tiên xuất hiện, cho nên liền nằm bẹp trên mặt đất." Thực Thiết Thú gật đầu lia lịa, vội vàng nhanh chóng đáp lại.

Chương 52

Nhìn Thực Thiết Thú đổ hết mọi thứ ra, Trường Phong thần sắc á khẩu.

Gia hỏa này ở Hồng Hoang không phải rất hung hãn sao, sao trông lại không phải loại sợ chết bình thường vậy.

Tàn bộ của Cộng Công?

Xem ra chính là tàn dư Vu tộc do Hình Thiên, Tương Liễu dẫn dắt.

"Ngươi nhận ra ta sao?" Khẽ liếc nhìn quốc bảo của hậu thế này, Trường Phong nhíu mày hỏi.

"Nhận ra!

Nhận ra!

Tiểu yêu từng có may mắn đến Nhân tộc Thánh Địa, biết Thượng Tiên chính là đệ tử Thánh Nhân." Thực Thiết Thú nói xong, mắt chớp chớp nhìn hắn với vẻ nịnh nọt. 【Đây là gấu mèo?

Tọa kỵ của Đại Vu Xi Vưu – Thực Thiết Thú?

Hung thú danh trấn Hồng Hoang?

Sao ông đây nhìn lại giống một con chó liếm vậy!】 Trường Phong không ngờ danh tiếng của mình lại lớn đến vậy.

Ngay cả một con Thực Thiết Thú cũng biết hắn.

Xem ra năm xưa phụ tá Tam Hoàng vẫn không uổng công.

"Thượng Tiên!

Người có thiếu tọa kỵ không?" Thấy Trường Phong dường như

tâm tình không tệ, Thực Thiết Thú rụt đầu lại, ngây ngô hỏi.

Trường Phong tùy tay thu Nữ Bạt lại, nơi này hồng thủy đã rút đi, Nữ Bạt nếu còn ở lại phía dưới, sẽ biến thành khô hạn mất.

Liếc nhìn Thực Thiết Thú trông có vẻ chất phác, Trường Phong đạm nhiên hỏi: "Ngươi có bản lĩnh gì?" "Ta răng miệng tốt, cái gì cũng ăn được, rất dễ nuôi, ta nhiều thịt, ngồi thoải mái, hơn nữa lên trời xuống đất, nơi nào cũng đi được, mà ta rất dễ thương, rất thu hút sinh vật cái." Thấy Trường Phong hỏi, Thực Thiết Thú giật mình một cái, đem suy nghĩ trong lòng nói ra hết.

Vội vàng dừng lời, bắt đầu ra sức thể hiện.

Nhìn con gấu mèo tứ chi loạn vũ trước mắt, Trường Phong sắc mặt vô cùng kỳ dị.

Con này với Thực Thiết Thú trong tưởng tượng của mình, quả thực là quá khác biệt.

Xi Vưu trước đây đều cưỡi thứ này sao?

Tên gia hỏa trước mắt này trông còn chưa lớn bằng Xi Vưu.

Cái này nếu cưỡi lên, là làm địch nhân bị đáng yêu chết sao?

Ngắt lời Thực Thiết Thú đang ra sức thể hiện mình, Trường Phong tiện miệng hỏi: "Tọa kỵ của Đại Vu Xi Vưu kia có phải là ngươi không?" Thực Thiết Thú vốn đang thao thao bất tuyệt nghe vậy, lập tức dừng lời.

Trên khuôn mặt tròn xoe chất phác, còn mang theo một nét bi thương.

"Đó là phụ thân của ta, người ấy hai trăm năm trước đã bị trọng thương, đã qua đời rồi." Thực Thiết Thú nói xong, cụp đầu xuống, trông có vẻ suy sụp.

“Cũng tốt, vậy thì thu ngươi ở bên mình làm tọa kỵ nhỏ vậy.” Thấy bộ dạng của Thực Thiết Thú, Trường Phong phất tay đáp.

Nói gì thì nói cũng là gấu mèo của hậu thế, bộ dạng chất phác đó, nhìn cũng thuận mắt.

Hơn nữa, nói ra thì tên gia hỏa này còn khá có duyên với hắn.

Bản thể của hắn là Thử Thiết, mà Thực Thiết Thú này lại gọi là Ngao Thiết.

Chỉ khác một chữ, lại đều thích ăn sắt.

Thực Thiết Thú nghe vậy, lập tức sáng mắt.

“Được rồi!

Chủ nhân, mau lên tọa!” Thực Thiết Thú trên không trung run người một cái, toàn thân bùn đất đều tan biến.

Tiếp đó thân hình nó lật một cái, chớp mắt hóa thành ba mét.

Tuy trông vẫn đáng yêu, nhưng đã hiện rõ vẻ hung hãn.

Thấy vậy, Trường Phong chợt sáng mắt.

Nguyên bản một phần lớn nguyên nhân là vì tình cảm, muốn giữ nó lại bên mình như một sủng vật.

Hiện tại xem ra, làm tọa kỵ cũng không tệ.

Chỉ là cảnh giới hơi kém một chút, chỉ có cảnh giới Kim Tiên.

“Đi thôi!

Dọc theo dòng sông, lên thượng nguồn!” Trường Phong vững vàng ngồi trên lưng Thực Thiết Thú, giọng nói đạm nhiên truyền ra.

“Được rồi!” Thực Thiết Thú vội vàng mở rộng chân móng, vui vẻ chạy về phía trước. 【Ô ô!

Cuối cùng cũng tìm được một chỗ dựa tốt.】 Thực Thiết Thú đang

chạy trên không trung, trong lòng không khỏi cảm khái. 【Hồi đó ở dưới Bất Chu Sơn sướng biết bao, một ngày chẳng có việc gì ngoài ăn cơm, ngủ và phơi nắng.】 【Nhưng sau Vu Yêu đại chiến, Vu tộc rút khỏi vũ đài Hồng Hoang.】 【Nó liền sống cuộc đời phiêu bạt, nhưng miễn cưỡng vẫn có cái ăn.】 【Nhưng sau khi Xi Vưu đại bại, nó thảm rồi, thức ăn đều phải tự đi tìm.】 【Nó đã cảm nhận được tình cảnh khốn khó của Vu tộc, ngày tháng tốt đẹp của mình cũng coi như đến hồi kết.】 【Trong lòng còn lo lắng, không biết ngày nào đó bị Đại Yêu ăn thịt, hoặc giả bị ai đó bắt đi làm tọa kỵ.】 【Bây giờ phát hiện Trường Phong là đệ tử Thánh Nhân, vậy mà còn không nhanh chóng ôm chặt đùi sao.】 Trường Phong không biết Thực Thiết Thú trong lòng nghĩ gì, dọc theo dòng sông, không ngừng ném Nữ Bạt xuống.

Dưới thể chất đặc thù của Nữ Bạt, hồng thủy tràn lan thành tai họa nhanh chóng được trị lý.

Nhưng, đây chỉ là một con sông.

Đại địa Hồng Hoang sông ngòi vô số, mà Nhân tộc cơ bản đều dựa nước mà sinh sống.

Thiên tai có thể nói là lan khắp toàn bộ Nhân tộc.

Chỉ là có vài nơi, vì đê đập vững chắc, nên không bị phá vỡ mà thôi.

Mà việc ngăn chặn lớn như vậy, có nghĩa là hồng thủy ở những chỗ bị vỡ càng thêm đáng sợ.

Trường Phong mỗi ngày cưỡi Thực Thiết Thú, dùng Nữ Bạt để giảm bớt hồng thủy.

Đáng tiếc, sức người có hạn, chỉ riêng Trường Phong một mình, làm sao có thể cứu giúp toàn bộ Nhân tộc.

Có bộ lạc phải bỏ xứ ra đi, rời xa nơi tổ tiên sinh sống, cũng có bộ lạc bị nhấn chìm trong hồng thủy cuồn cuộn, toàn bộ bộ lạc không một ai may mắn thoát khỏi.

Trường Phong có thể làm chỉ là không ngừng dẫn theo Nữ Bạt, đi lại giữa các bộ lạc Nhân tộc.

Cứu giúp vô số Nhân tộc khỏi nạn thủy hoạn, danh tiếng của Trường Phong lại lần nữa truyền khắp Nhân tộc.

Thoáng chốc mấy năm trôi qua, Trường Phong nhìn xuống vùng biển mênh mông phía dưới, cau chặt mày.

"Thuấn lên ngôi đã lâu như vậy, vì sao Đại Vũ vẫn chưa xuất hiện." Hắn trước đây đã ở lại trên hải đảo mấy năm, hiện giờ trị lý thủy hoạn xung quanh lại tốn không ít thời gian.

Theo Trường Phong phỏng đoán, Đại Vũ lúc này đáng lẽ đã xuất hiện rồi.

Dù sao Đại Vũ trị thủy, khẳng định cũng không phải mấy năm là có thể giải quyết được.

Đại Vũ là nhờ trị thủy có công, mới trở thành Vũ Vương, Nhân tộc Cộng Chủ.

Thuấn tại vị hiện giờ cũng đã mấy chục năm.

Chẳng lẽ là vì hắn cứu trị, nguy hại của hồng thủy đối với Nhân tộc không lớn như dự đoán, cho nên đã ảnh hưởng đến việc Đại Vũ xuất sơn?

Suy đi nghĩ lại, hiện giờ dường như chỉ có khả năng này.

Liếc nhìn vùng hồng thủy đã giảm bớt phía dưới, Trường Phong thu Nữ Bạt lại.

Mấy năm hành động như vậy, Nữ Bạt thu hoạch rất lớn.

Tuy vẫn chưa khôi phục thần trí, nhưng nghiệp lực quả thực đã giảm đi rất nhiều.

"Đến Nhân tộc đô thành!" Nhìn lướt qua bốn phía, Trường Phong ra lệnh cho Thực Thiết Thú dưới thân.

Đại Vũ vẫn chưa xuất sơn, chỉ có thể đến đô thành xem sao.

Tuy Đại Vũ không xuất hiện, nhưng vẫn có thể không ngừng giúp Nữ Bạt tiêu giảm nghiệp lực.

Nhưng hiện giờ phạm vi Nhân tộc lan rộng cũng không nhỏ, há nào một mình hắn có thể giải quyết được.

Dùng Nữ Bạt trị thủy thì được, nhưng Đại Vũ vẫn phải xuất sơn.

Để lâu, e rằng sẽ phát sinh kịch biến.

"Chủ nhân, chúng ta không trị thủy sao?" Thực Thiết Thú ngẩng đầu lên, ngây ngô hỏi.

Mấy năm chung sống, Thực Thiết Thú đã vô cùng quen thuộc với tính cách của Trường Phong.

Tùy hứng, không ra vẻ.

Quả thực quá phù hợp với tính cách lười nhác của nó.

Điều duy nhất khiến nó hơi buồn bực là, thức ăn vẫn phải tự đi tìm.

Nhưng có đệ tử Thánh Nhân làm chỗ dựa, cái mạng nhỏ thì không phải lo rồi.

Không ngoài ý muốn, sau này ở Hồng Hoang có thể đi ngang (ngạo nghễ).

"Cứ từ từ!" Trường Phong thoải mái nằm trên lưng Thực Thiết Thú, đạm nhiên đáp một tiếng.

“Chủ nhân!

Tuy nói Nhân tộc đại hưng, nhưng người nói thế nào cũng là đệ tử Thánh Nhân, hà tất phải tự mình ra tay mọi việc như vậy?” Thực Thiết Thú nghiêng đầu, quả thực không thể lý giải cách làm của Trường Phong.

Hồng thủy mà thôi, trong Hồng Hoang, quả thực quá thường thấy rồi.

So với thiên tai cường đại trước mắt này, thì còn chẳng biết bao nhiêu lần.

Điều chấn động nhất phải kể đến là Bất Chu Sơn đổ sập.

Đại địa Hồng Hoang đều bị nhấn chìm, vô số tộc quần biến mất.

Đó mới là thiên tai chân chính!

“Ngươi cái đồ ngốc này hiểu cái gì!” Nghe thấy lời của Thực Thiết Thú, Trường Phong mỉm cười. 【Kỳ thực trong lòng nghĩ lại cũng không khỏi cảm khái.

Thánh Nhân chỉ biết mưu đồ khí vận, nào quản ngươi sống chết.

Ngay cả Nhân tộc thật sự diệt vong, cùng lắm thì lại phù trì một tộc quần khác.

Không có tộc quần, tiện tay tạo ra một cái là được.

Chúng sinh đều chỉ là công cụ để Thánh Nhân mưu đồ khí vận.

Nhân tộc vẫn phải dựa vào chính mình.

Khí vận!

Vì sao lại khiến Thánh Nhân si mê đến vậy!】 Nghĩ đến đây, Trường Phong trong lòng một trận khó hiểu.

Trong Lục Thánh, ngay cả Nữ Oa nương nương vốn luôn vô tranh

với thế sự cũng vì thế mà động lòng.

Thiên Địa Nhân Tam Hoàng cũng vậy, đồng dạng trấn thủ khí vận Nhân tộc trong Hỏa Vân Động.

Rất rõ ràng, chuyện liên quan đến khí vận, vẫn còn những điều Trường Phong chưa lý giải được.

Đến Nhân tộc đô thành sau, Trường Phong hơi dò hỏi.

Quả nhiên như hắn đoán, Đại Vũ vẫn chưa bắt đầu trị thủy.

"Xem ra chỉ có thể tự mình nhắc nhở Cộng Chủ." Trường Phong ngạo nghễ đứng trên không đô thành, khẽ lẩm bẩm trong miệng.

Tức thì thi triển Đại Thiên Mộng Thuật mà mình nắm giữ.

Hắn muốn cho Cộng Chủ Thuấn một giấc mộng.

Thuấn rất sầu!

Thời kỳ Nghiêu đã có hồng thủy tràn lan.

Sau khi tiếp nhận trọng trách từ Nghiêu, ngài liền tự mình trị lý hồng thủy.

Nhưng hiện giờ tại vị đã mười mấy năm, đê đập xung quanh càng xây càng cao.

Thế nước trong sông lại càng thêm hung mãnh, một khi có chỗ nào vỡ, đó sẽ là hồng thủy ngập trời.

Vô số bộ lạc bị nhấn chìm, vô số Nhân tộc thiệt mạng.

Điều duy nhất đáng mừng là, những năm này, có Thần Tiên trợ giúp.

Tuy thỉnh thoảng có đê đập vỡ, nhưng cũng không có nhiều Nhân tộc thương vong.

Nghĩ đến vị Thần Tiên kia, trong lòng Thuấn cũng một trận cảm

kích.

Nhưng ngài rất rõ ràng, đây tuyệt đối không phải kế lâu dài.

Chỉ có tìm được phương pháp trị thủy, mới có thể triệt để tránh khỏi loại thiên tai này.

Thuấn đang nghĩ ngợi, đột nhiên phát hiện mình hơi buồn ngủ.

Không tự chủ được chống cằm, chìm vào giấc ngủ sâu.

Chính là Trường Phong thi triển Đại Thiên Mộng Thuật.

Thân hình Trường Phong chậm rãi xuất hiện trong giấc mộng của Thuấn.

Nhưng vừa mới hiện thân, chợt thấy một vầng mặt trời màu vàng đấu xạ xung thiên, tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

"Đây chính là Nhân Vương khí vận!

Quả nhiên phi phàm!" Nhìn cảnh tượng trước mắt, Trường Phong lộ vẻ kinh ngạc.

Thuấn hắn cũng từng gặp qua, chỉ là một Nhân tộc hơi cường tráng một chút, không hề tu hành.

Nhưng dựa vào Nhân tộc khí vận, uy thế của Dương Thần lại không hề kém cạnh hắn.

Khí vận nồng liệt hội tụ như vậy, thảo nào ngay cả Thánh Nhân cũng không dám ra tay đối phó.

Chương 53

“Ngươi là ai?

Dám vào mộng của ta!” Một đạo Dương Thần nhảy vọt ra, hai mắt sáng rực nhìn Trường Phong.

Kim quang cuồn cuộn tới, lại bức Trường Phong phải hiện ra thân hình.

Trường Phong cũng không còn ẩn giấu nữa, chậm rãi bước ra khỏi màn sương mù.

“Bần đạo Kim Ngao Đảo Trường Phong!” Giọng nói đạm nhiên vang ra, bình hòa, tĩnh lặng!

Trường Phong Đại Tiên?!

Thuấn nghe vậy, lập tức đại kinh trong mắt, tức thì vội vàng tiến lên hành lễ.

“Thuấn bái kiến Trường Phong Đại Tiên!” Danh tiếng của Trường Phong, trong Nhân tộc hiện giờ có thể nói là vang xa.

Hắn không chỉ từng phụ tá Tam Hoàng, hiện giờ còn khắp nơi trị thủy, cứu vô số Nhân tộc khỏi nạn thủy hoạn.

Đây là người có đại ân đối với Nhân tộc, trong lòng Thuấn tự nhiên vô cùng kính trọng.

“Vũ có thể trị thủy!” Đối mặt với Thuấn cung kính, giọng Trường Phong phiêu nhiên thoát ra.

Lời vừa dứt, Trường Phong đã biến mất khỏi trường.

Còn Thuấn đang chống cằm ngủ gật, lập tức giật mình tỉnh dậy từ trong mộng.

“Vũ có thể trị thủy?” Thuấn đứng dậy, trong mắt kinh ngạc.

Vũ ngài tự nhiên biết là ai, chính là con trai của Cổn.

Năm đó Cổn dùng pháp chặn nước, trị lý hồng thủy mười mấy năm mà không thành công, cuối cùng bị lưu đày mà chết.

Hiện giờ Trường Phong Đại Tiên, lại nói con trai của Cổn có thể trị thủy.

“Cộng Chủ!

Đã xảy ra chuyện gì?” Vệ sĩ bên ngoài nghe thấy tiếng hô kinh ngạc, vội vàng chạy vào.

“Truyền Vũ đến gặp ta!” Thuấn phất phất tay, vội vàng ra lệnh.

Trường Phong Đại Tiên thác mộng mà đến, hiển nhiên Vũ này nhất định có thể trị lý hồng thủy. 【Đáng tiếc!

Nhân Vương không thể tu luyện!

Loại khí vận này lâm thân, cảnh giới há chẳng phải một ngày ngàn dặm sao.】 Nhìn xuống đô thành phía dưới, Trường Phong trong lòng cảm thán.

Trong số rất nhiều Cộng Chủ của Nhân tộc, dường như chỉ có Tam Hoàng mới có thể tu luyện.

Những Nhân Vương sau đó, tuy tụ Nhân tộc khí vận vào một thân, nhưng lại không thể bước lên con đường tu hành.

Cùng lắm như Đế Tân, thiên sinh thần lực.

Cùng là nhân vật chính của thiên địa, Nhân tộc so với mấy tộc Vu Yêu đãi ngộ quả thực kém quá nhiều.

Tuổi thọ kém xa bọn họ, Nhân tộc phổ thông còn có người có thể tu luyện, ngược lại Nhân tộc Cộng Chủ lại không thể tu hành.

Hiện giờ Tam Hoàng rõ ràng thực lực cường đại, lại cũng chỉ có thể trấn thủ Hỏa Vân Động, không được xuất thế.

Theo Trường Phong thấy, điều này e rằng cũng có nguyên nhân từ Thiên Đạo.

Sở dĩ, chỉ là để khống chế Nhân tộc tốt hơn mà thôi.

Khai Thiên đại kiếp, Tam tộc tranh bá, Vu Yêu chi chiến, Phong Thần Lượng Kiếp, đến cuối cùng là Tây Du Lượng Kiếp.

Có thể nói là Thiên Đạo dần dần khống chế thế giới Hồng Hoang.

Tất cả những kẻ không vâng lời đều bị thanh trừ.

Nhân tộc lại cũng vì yếu ớt, mới có thể được bảo lưu lại.

"Hô!" Trường Phong sâu sắc thở ra một hơi, hắn cũng không nghĩ nhiều nữa.

Phong Thần Lượng Kiếp sắp đến, việc hắn phải làm còn rất nhiều.

Đã thác mộng cho Thuấn, Đại Vũ khẳng định sẽ xuất sơn, bây giờ tự nhiên là phải tranh thủ thời gian giúp Nữ Bạt tiêu trừ nghiệp lực.

Trường Phong lại bắt đầu trở về cuộc sống trước kia, cưỡi Thực Thiết Thú khắp nơi dùng Nữ Bạt để giảm bớt hồng thủy.

Mà mấy ngày sau, Trường Phong cũng nhận được tin tức Đại Vũ xuất sơn.

Trong một lần giảm bớt hồng thủy, Trường Phong còn nhìn thấy Đại Vũ.

Đại Vũ triệu tập bá tánh, thị sát sông ngòi, kiểm điểm nguyên nhân Cổn trị thủy thất bại.

Tổng kết giáo huấn thất bại của phụ thân mình trong việc trị thủy,

cải cách phương pháp trị thủy lấy việc khơi thông sông ngòi làm chủ đạo.

Lợi dụng xu thế tự nhiên của nước chảy xuống chỗ thấp, khơi thông Cửu Hà.

Trong thời gian trị thủy, Vũ vượt núi băng đèo, lội sông qua suối.

Cầm công cụ đo lường, từ Tây sang Đông, một đường đo đạc địa hình cao thấp.

Dựng cọc tiêu, quy hoạch thủy đạo.

Ngài dẫn dắt dân công trị thủy, đi khắp các nơi.

Dựa theo cọc tiêu, gặp núi mở núi, gặp chỗ trũng đắp đê.

Để khơi thông thủy đạo, dẫn hồng thủy nhập biển.

Vũ vì trị thủy, dốc hết tâm tư, không sợ lao khổ, cũng không dám nghỉ ngơi.

Ngài đích thân dẫn dắt bá tánh ăn gió nằm sương, đi ngang qua nhà mà không vào, cả ngày ở trong bùn nước khơi thông sông ngòi, dẫn nước tích tụ ở vùng bằng phẳng vào sông lớn, rồi dẫn ra biển.

Hồng thủy vốn tràn lan, cuối cùng cũng được khống chế.

Nhân tộc hoan hỉ khánh chúc, Thuấn cũng trong lòng đại hỉ.

Sau khi lên ngôi, khối tâm bệnh này cuối cùng cũng được chữa khỏi.

Đương nhiên những năm này, cũng không thiếu công lao của Trường Phong.

Nếu không có hắn dùng Nữ Bạt tiêu giảm hồng thủy, Đại Vũ tuyệt đối không thể nhanh chóng chỉnh đốn sông ngòi tốt như vậy.

Nhân tộc hoan hỉ khánh chúc, nhưng lại có một tên gia hỏa trong

lòng giận dữ.

Đại Vu Tương Liễu!

Nhân tộc hồng thủy tràn lan, tự nhiên không thiếu việc hắn đứng sau đẩy sóng trợ giúp.

Hắn vốn là Đại Vu của bộ lạc Tổ Vu Cộng Công chi Thủy, giỏi nhất pháp ngự thủy.

Khi đó Hình Thiên đề nghị dẫn dắt tàn bộ Vu tộc đi về phía Bắc, Tương Liễu lại ở lại.

Những năm này, hắn chạy khắp các nơi của Nhân tộc, triệu hoán hồng thủy nhấn chìm rồng.

Vô số bộ lạc biến mất, Nhân tộc thiệt mạng.

Hắn vô cùng hưng phấn!

Tuy có Trường Phong 'chen ngang', nhưng hiệu quả vẫn tạm ổn.

Nào ngờ mới có mấy năm, lại bị trị lý tốt triệt để.

Tương Liễu trong lòng oán hận, nhìn dòng sông cuồn cuộn phía dưới, chạy về phía Hoài Thủy.

Trường Phong bên bờ Vị Thủy, nhìn Nữ Bạt trước mắt, trên mặt mang theo vẻ vui mừng rõ rệt.

Mấy năm bôn ba, nghiệp lực trong cơ thể Nữ Bạt đã tiêu trừ phần lớn.

Hiện giờ chỉ còn đợi công đức trị thủy giáng xuống, là có thể để nàng khôi phục thần trí.

Trường Phong nhớ rằng, Đại Vũ hình như giữa chừng còn trừ diệt vài con yêu quái gây sóng gió.

Cuối cùng còn ở Tứ Hải đóng xuống Thần Châm, để trấn giữ Tứ

Hải.

Mới coi là thật sự hoàn thành trị thủy.

Hiện giờ thủy hoạn đã trừ, cứ chờ đợi là được.

Quả nhiên mấy ngày sau, Trường Phong nhận được tin tức.

Hoài Thủy lại phát sinh thủy hoạn.

Trường Phong trong lòng kích động, vội vàng chạy tới.

Khi hắn đến nơi, phát hiện đã có rất nhiều Nhân tộc tụ tập ở đây.

Tin tức của hắn, lại có phần chậm trễ.

Hoài Thủy là một trong Cửu Hà, là trọng điểm thủy hoạn trước kia, tự nhiên bị Đại Vũ chú trọng trị lý.

Chỉ là lúc này đê bờ Hoài Thủy vỡ, hồng thủy cuồn cuộn cuồng dũng ra, dọc theo hai bờ tràn về bốn phía.

Đột nhiên tuôn ra nhiều hồng thủy như vậy, hiển nhiên là có Đại Yêu gây quấy phá.

Trường Phong đứng trên không trung vận mắt nhìn một cái, tức thì trong lòng đã hiểu rõ.

Trong Hoài Thủy, một con thủy viên khổng lồ đang gây sóng gió.

Hình dáng như vượn hầu, mắt vàng răng tuyết, nhanh nhẹn chớp mắt.

"Tên gia hỏa này hẳn chính là Thủy Quái nổi danh Vô Chi Kỳ trong Hoài Thủy." Nghe đồn con thủy quái này là Thần Hầu thiên sinh, cưới Long Nữ làm vợ, sinh ba đứa con trai, đều là ma đầu thần thông quảng đại.

Tự xưng là Hoài Qua Thủy Thần, xây Long Cung trong Hoài Hà.

Đáng tiếc, đối phương cũng chỉ có thể giương oai trong Nhân tộc

mà thôi.

Đặt vào toàn bộ đại địa Hồng Hoang, căn bản chẳng tính là gì.

"Chủ nhân, chúng ta có cần giáo huấn con khỉ nhỏ đó không?" Thực Thiết Thú trên không trung, nhìn xuống Hoài Thủy, ngây ngô hỏi.

"Không cần!

Mới vừa bước vào Kim Tiên mà thôi, Nhân tộc có thể xử lý được." Nhìn quanh bốn phía, Trường Phong đạm nhiên nói.

Nhân tộc tuy rằng người có thể tu luyện ít, nhưng những năm này vẫn có không ít cường giả, hơn nữa còn có trận pháp Phục Hy truyền lại.

Một con yêu quái cảnh giới Kim Tiên, vẫn có thể dễ dàng thu phục.

Ngược lại, hồng thủy đang cuồng cuộn tràn đi hai bờ, cần hắn xử lý.

Cũng như trước kia, ném Nữ Bạt xuống.

Sóng nước gào thét trên đại địa, đều bị tiêu trừ.

Trong bộ lạc bị nhấn chìm gần đó, không ít Nhân tộc được cứu.

Trường Phong làm xong tất cả những điều này, cũng không ở lại đây chờ, mà trở về đô thành của Nhân loại.

Những năm này, ngoài việc dẫn Nữ Bạt khắp nơi diệt thủy, thời gian còn lại đều ở trong thành trì của Nhân tộc.

Hiện tại, hắn chỉ cần chờ công đức trời giáng là được.

Quả nhiên, một thời gian sau, Trường Phong liền nghe được tin tức.

Có Bá Ích cùng Nhân tộc Đại Tướng Thụ Hợi, Đồng Luật và những người khác trừ yêu, lúc đầu không địch nổi, sau lại có Canh Thần đến, mới bắt được Vô Chi Kỳ.

Vô Chi Kỳ bị bắt, sơn tinh thủy quái giữa núi sông hồ nước đều tuôn ra, tất cả đều bị Nhân tộc chém giết.

Tức thì Đại Vũ sai người dùng xích sắt lớn khóa cổ Vô Chi Kỳ, lại luồn chuông đồng qua lỗ mũi nó, cuối cùng trấn áp nó dưới chân núi Quy Sơn phía Nam Hoài Hà.

Sau đó lại có mấy nơi thủy quái tác loạn, không ai không bị Nhân tộc hoặc chém giết hoặc trấn áp.

Đại Vũ vốn tưởng thủy quái đã bị diệt trừ hết, nào ngờ các nơi lại nổi lên thủy hoạn.

Nhưng Nhân tộc đến tra xét, lại chẳng thu hoạch được gì.

Liên tiếp mấy lần, Đại Vũ trong lòng kinh ngạc nghi ngờ.

Có Nhân tộc trí giả thôi diễn Bát Quái, tính ra chính là Đại Vu Tương Liễu ngày trước gây gió tạo mưa, phá hoại sông ngòi đê đập.

Dẫn đến hồng thủy, xông thẳng vào các bộ lạc Nhân tộc.

Không có mục đích, khắp nơi du tẩu phá hoại, tự nhiên khiến Nhân tộc bó tay không có kế sách.

Hơn nữa Đại Vu Tương Liễu, giỏi nhất thuật ngự thủy, không phải thủy yêu tầm thường có thể sánh bằng.

"Nhân tộc đáng ghét, có ta ở đây các ngươi đừng hòng trị lý tốt thủy hoạn!" Trên Hoài Thủy, Tương Liễu sắc mặt âm lệ.

Thấy Nhân tộc khí vận như hồng, ngay cả thiên tai thủy hoạn cũng dễ dàng trị khỏi, hắn quả thực trong lòng vô cùng không cam tâm.

Vì thế, hắn lại lần nữa đông chạy tây chạy, khắp nơi gây phá hoại.

Gây gió tạo sóng, phá hủy đê đập, dẫn bạo hồng thủy xung kích các nơi.

"Tương Liễu!" Tương Liễu đang định thi pháp, đột nhiên phía dưới truyền đến một tiếng rống giận.

Tương Liễu cúi đầu nhìn xuống, thấy một đạo thân ảnh quen thuộc phá sóng mà ra.

"Hừ!" Tương Liễu chỉ lạnh lùng hừ một tiếng.

Pháp lực trong cơ thể cuồng cuộn, trong chớp mắt cuồng phong nổi lớn, điện chớp sấm rền.

Dòng nước sông cuồn cuộn dâng lên với tốc độ mắt thường có thể thấy được, lập tức tràn qua đê đập, xông về hai bên.

Hồng thủy cuồn cuộn gào thét chảy xuống, chớp mắt nhấn chìm các bộ lạc hai bên bờ sông.

"Khốn kiếp!" Ứng Long thấy vậy, sắc mặt đại nộ.

Một tiếng rồng ngâm vang vọng, Ứng Long hóa thành bản thể.

Hai cánh dang rộng, ngẩng đầu sải bước, lớn nhỏ vân văn bốn phía phiêu tán.

Chương 54

Trong mây mù bao phủ, đuôi rồng trên không trung vung lên một cái, lại lấy đuôi rồng vạch đất thành sông, toàn bộ hồng thủy cuồn cuộn đều đổ vào dòng sông đó.

"Ứng Long!

Ngươi là Long Vương chi tử, vì sao hết lần này đến lần khác giúp đỡ Nhân tộc?

Đừng quên Long tộc các ngươi cũng từng là bá chủ Hồng Hoang, hiện giờ lại ti tiện đến vậy." Tương Liễu đang gây sóng trong mây mù thấy vậy, không khỏi gào thét trong miệng.

Trước kia trong cuộc tranh chấp Cộng Chủ, giúp đỡ Hiên Viên chém giết đại ca Xi Vưu của hắn.

Hiện giờ lại không biết từ đâu nhảy ra, phá hoại đại sự của hắn.

Tương Liễu trong lòng nổi giận, rống lên một tiếng cuồng loạn, cũng hiện ra bản thể.

Chín đầu thân rắn, toàn thân màu xanh lục, khuôn mặt lại như người.

Lúc này trên thân hắn, sát khí cuồn cuộn phun trào.

So với thân thể to lớn của Ứng Long, Tương Liễu cũng không hề nhường nhịn chút nào.

Ứng Long tự nhiên không chút sợ hãi, dang cánh nghênh đón.

Trong chớp mắt, hai đại vật khổng lồ trên không trung kịch chiến.

Hồng thủy bạo trướng, vốn dĩ đã có Nhân tộc thông báo cho Đại Vũ.

Hiện giờ loại đại vật khổng lồ như vậy chiến đấu giữa không trung, tự nhiên khiến vô số Nhân tộc biết được.

Đại Vũ đến, chỉ một cái liếc mắt liền nhận ra hai vật trên không trung.

Một là chủ mưu của nạn thủy hoạn lần này, Đại Vu Tương Liễu.

Còn về Ứng Long, Nhân tộc tự nhiên càng rõ ràng hơn.

Từng giúp đỡ Nhân Hoàng, tiêu diệt bộ lạc Vu tộc.

Đối với điều này, Đại Vũ vội vàng tổ chức dân chúng các bộ lạc xung quanh rút lui.

Loại đại chiến này, một khi lan rộng ra, tuyệt đối không phải Nhân tộc yếu ớt có thể chống đỡ. 【Cuối cùng thì vẫn phải chết trong tay Ứng Long thôi.】 Trường Phong đang tĩnh tọa giữa Nhân tộc, tự nhiên đã biết chuyện xảy ra trên Hoài Thủy.

Hắn cũng từng nghĩ đến việc đánh giết Tương Liễu, nhưng suy nghĩ một lát, Trường Phong vẫn từ bỏ ý định này.

Hiện giờ Phong Thần Lượng Kiếp sắp đến, vẫn là không nên gây thêm rắc rối.

Núi sông vỡ nát, tinh thần trụy lạc, hai người giết đến trời đất tối tăm.

Liên chiến mấy tháng, Đại Vu Tương Liễu cuối cùng không địch nổi Ứng Long, bị chém rụng chín đầu.

Máu đen tản lạc vạn dặm đất, tinh khí hun trời, vạn vật đều bị độc chết.

Nước bọt còn sót lại khi chết, càng tạo thành đầm lầy độc dịch khổng lồ.

Nơi máu đặc chảy qua, không thể gieo trồng ngũ cốc nữa.

Để trị lý mảnh đất này, Đại Vũ đào đất bùn ẩm ướt ra, đắp thành đài đất, gọi là Ngũ Đế Đài, làm nơi tế tự chư thần.

Tương Liễu vừa chết, quả nhiên các nơi không còn thủy hoạn nữa.

Trước sau trải qua mười mấy năm, Đại Vũ cuối cùng cũng trị khỏi thủy hoạn.

Hồng thủy tàn phá Nhân tộc triệt để tiêu trừ, Thuấn tại đô thành Nhân tộc Ngu Đảo tế tự Tam Hoàng và Thương Thiên, vì đã có Nhân tộc. 【Hiện tại chỉ còn thiếu bốn cây Định Hải Thần Châm!】 Trường Phong trong đô thành, nhìn tế tự ở xa, khẽ lẩm bẩm trong miệng.

Bốn cây Định Hải Thần Châm, vĩnh viễn trấn giữ Tứ Hải.

Đáng tiếc, Trường Phong không có dược liệu luyện khí, hơn nữa luyện khí cũng không giỏi lắm, nếu không thì có thể mưu đồ một phen.

Quả nhiên, tế tự đến giữa chừng, trời có Thần Châm, rơi xuống phía Đông.

Đại Vũ thấy vậy, tự nhiên kiến nghị dùng Thần Châm này trấn Tứ Hải, có thể khiến nước biển không tràn vào Cửu Hà, bảo vệ Nhân tộc bình an.

Đối với đề nghị của Đại Vũ, Thuấn tự nhiên đồng ý.

Sau tế tự, Trường Phong liền chờ đợi động tác cuối cùng.

Trải qua một năm thời gian, Đại Vũ tìm được bốn vị trí thích hợp nhất ở Tứ Hải, cắm Thần Châm vào.

Trong chớp mắt, sóng biển vốn đang cuồn cuộn, đều trở nên yên bình.

Nhân tộc, không còn tai họa sóng thần nữa.

Mà cùng với Thần Châm cắm vào, trên Cửu Thiên, từng luồng Huyền Hoàng chi khí cuồn cuộn đổ xuống, lại có mấy đoàn. 【Đợi lâu như vậy, cuối cùng cũng đến khắc này.】 Nhìn cảnh tượng trên bầu trời, Trường Phong trong mắt mang theo sự mong đợi.

Tức thì quay đầu nhìn Nữ Bạt bên cạnh.

Bận rộn cũng đã mấy chục năm, không biết có thể đạt được bao nhiêu công đức.

Trời có công đức giáng xuống, mấy vị Thánh Nhân giữa thiên địa tự nhiên ngay lập tức cảm nhận được.

Lão Tử, người đã ban bốn cây Thần Châm, ngay lập tức phát hiện sự dị thường.

"Ồ!

Đại Vũ trị thủy kia, sao lại có nhiều đoàn công đức giáng xuống như vậy?" Trong lòng kinh nghi, ngài vội vàng bấm ngón tay tính toán.

Trong khoảnh khắc, mọi việc Trường Phong đã làm trong Nhân tộc, đều bị ngài biết được.

"Con tiểu ngưu yêu này đối đãi Nhân tộc thiện lương như vậy, xem ra ý đồ không nhỏ." Hành động như vậy, rất rõ ràng không chỉ vì công đức.

Phụ tá Tam Hoàng là Tam Tiêu, mà con tiểu ngưu yêu này lại vô duyên vô cớ theo cùng.

Hiện giờ Đại Vũ trị thủy, hắn lại xuất hiện trùng hợp đến vậy.

Cảnh tượng này, khiến Lão Tử trong lòng vô cùng nghi hoặc.

Đối phương rất rõ ràng đang mưu đồ thứ gì đó.

Ngài là vì Nhân tộc tế tự, tâm có cảm ứng, mới ban Thần Châm.

Con tiểu ngưu yêu của Tiệt Giáo này, dường như dễ dàng biết được chuyện Đại Vũ trị thủy.

Trước có Tam Hoàng, bây giờ lại tính toán thiên cơ khác.

Là bản thân hắn tham biết thiên cơ, hay là có người khác.

Đáng tiếc, bất kể Lão Tử thôi toán thế nào, vẫn như lần trước, chẳng thu hoạch được gì.

"Trời có dị biến!

Không biết Tổ có từng biết không!" Lão Tử khẽ nhíu mày, khẽ lẩm bẩm trong miệng.

Liên tiếp xảy ra nhiều chuyện quái lạ như vậy, hơn nữa ngay cả ngài, một Thiên Đạo Thánh Nhân, cũng không thể biết được.

Rất rõ ràng, thiên địa hiện giờ có biến.

Hơn nữa Nhân Hoàng chi nữ kia, rõ ràng đáng lẽ phải bị Ứng Long chém giết, hiện giờ lại có xu thế khôi phục.

Trong lòng Lão Tử là một vạn cái vì sao.

"Xem ra lúc nào đó phải bắt con tiểu ngưu yêu kia đến hỏi xem sao." Lão Tử khẽ mở đôi mắt hỗn độn, khẽ nói trong miệng.

So với sự kinh nghi của Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn trong Ngọc Hư Cung lại vô cùng giận dữ.

Nhân tộc quật khởi, đối với Xiển Giáo của ngài lẽ ra phải là đại kỳ ngộ.

Nhưng chuyện Tam Hoàng xuất hiện ý ngoài, hiện giờ Đại Vũ trị thủy cũng không liên quan đến Xiển Giáo của ngài.

Ngược lại là những kẻ phi mao đới giáp, thấp hóa noãn sinh của

Tiệt Giáo kia, hết lần này đến lần khác thu được công đức, khí vận.

Quả thực khiến ngài tức giận!

Đây rõ ràng là Nhân tộc đại hưng.

Rất nhiều đệ tử Xiển Giáo của ngài đều là Nhân tộc Tiên Thiên, lại không có một cơ duyên nào.

"Khốn kiếp!

Khốn kiếp!

Rốt cuộc là mưu kế của con tiểu ngưu yêu này, hay là năng lực của Thông Thiên?" Nhìn vô số công đức đang giáng xuống, Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt âm trầm.

Ngài thu đồ rất coi trọng căn cốt, đối với những kẻ phi mao đới giáp, thấp hóa noãn sinh là khinh thường nhất.

Nhưng Nhân tộc trải qua Tam Hoàng Ngũ Đế, vô số cơ duyên như vậy đều bị những tên gia hỏa này có được, làm sao có thể không khiến ngài phẫn nộ.

Liếc nhìn phương hướng đô thành Nhân tộc, Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ nhắm đôi mắt hỗn độn.

Người hưng phấn nhất phải kể đến Thông Thiên Giáo Chủ của Kim Ngao Đảo.

Ngài vẫn đang giảng đạo cho mọi người, đột nhiên mở bừng đôi mắt hỗn độn, nhìn về phía Nhân tộc.

"Hắc hắc hắc!

Không hổ là Đại Đạo chi tử của Bản tọa, lại có khí vận hội tụ mà đến." Thiên Đạo hiển hiện, Thông Thiên cảm giác khí vận Tiệt Giáo lại có phần tăng trưởng.

Mà đồng thời, ngài cũng biết được những việc Trường Phong đã làm những năm này.

Đích thân đến các nơi của Nhân tộc, cứu trị vô số Nhân tộc, mười mấy năm như một ngày, không hề lơi lỏng chút nào.

Trường Phong vốn là Hỗn Nguyên Kim Tiên cường giả, vậy mà lại hạ mình đi làm loại chuyện này.

Thông Thiên rất rõ ràng, Trường Phong làm những điều này đều là vì Tiệt Giáo.

Vì vô số đệ tử Tiệt Giáo.

Nghĩ đến đây, Thông Thiên cũng không khỏi một trận cảm động.

Nói ra thì, thu Trường Phong làm đệ tử thân truyền cũng chỉ mới mấy ngàn năm.

Trừ việc ban hai kiện pháp bảo, căn bản không có thưởng gì khác.

Ngược lại chính ngài, vì Trường Phong, trước đã mưu đoạt kỳ ngộ của Nhân, Xiển hai giáo, hiện giờ đối phương lại ra sức như vậy.【Con tiểu ngưu yêu kia không phải rất ưng ý Tam Tiêu sao, lúc nào đó cứ trực tiếp ban cho hắn làm đạo lữ là được rồi.】 Thông Thiên liếc nhìn Tam Tiêu đang tĩnh tọa phía dưới, trong lòng thầm nghĩ.

Trừ loại ban thưởng này, Thông Thiên cũng không có gì khác để thưởng cho đối phương.

Chuyện tu luyện, căn bản không cần ngài nhọc lòng.

Còn về pháp bảo, người ta hiện giờ ngay cả Tiên Thiên Chí Bảo cũng đã có rồi.

Trừ phi ban Tru Tiên Trận Đồ, nếu không Trường Phong tuyệt đối không thèm để mắt tới.

Nhưng không có Tru Tiên Kiếm Trận, ngài làm sao còn là Lục

Thánh chiến lực đệ nhất.

Điều ban thưởng tốt nhất mà ngài có thể nghĩ đến, cũng chỉ có Tam Tiêu.

Trường Phong đang đứng trong đô thành Nhân tộc, lại không biết suy nghĩ của mấy vị Thánh Nhân.

Một đôi mắt, mong đợi nhìn lên không trung.

Trên bầu trời, lớn lớn nhỏ nhỏ rất nhiều công đức giáng xuống.

Có rải xuống Tứ Hải, hội tụ trên bốn cây Thần Châm, có dũng nhập vào thể nội của Ứng Long cường giả Long tộc.

Đương nhiên công đức lớn nhất, tự nhiên là bay về phía Đại Vũ.

Mà tại đô thành Nhân tộc, còn có hai đoàn công đức.

Một đoàn khá lớn bay về phía Nữ Bạt, một đoàn nhỏ hơn rất nhiều công đức rơi về phía Trường Phong.

Tuy những năm này Trường Phong đông chạy tây chạy, nhưng người chân chính trị lý thủy hoạn lại là Nữ Bạt.

Nàng đạt được nhiều công đức hơn hắn, cũng coi như bình thường.

Dù sao công đức, nào có dễ dàng đạt được như vậy.

Giống như Lão Tử ban bốn cây Thần Châm, cũng chỉ có một tia công đức yếu ớt trực tiếp bay về Bát Cảnh Cung.

Trường Phong tay phải vung lên, đoàn Huyền Hoàng chi khí kia hội tụ trong lòng bàn tay.

Vừa mới tiếp xúc, Trường Phong đã hiểu rõ.

Có thể dùng để đề cao cảnh giới, hoặc giả dùng để luyện chế pháp bảo.

Chỉ là lượng nhỏ như vậy, hiển nhiên hơi vô dụng.

Phát hiện này, khiến hắn hơi thất vọng.

Luyện chế pháp bảo thì không đủ, còn về đề cao thực lực của hắn, thì càng không cần nghĩ tới.

Hắn hiện tại là Hỗn Nguyên Kim Tiên cường giả.

"Vậy thì tiện nghi cho ngươi." Trường Phong nhìn Nữ Bạt bên cạnh đang bị Huyền Hoàng chi khí bao phủ, trực tiếp ấn vào trong đó.

Đoàn công đức nhỏ kia vừa chui vào, Trường Phong rõ ràng cảm thấy thân thể Nữ Bạt chấn động.

Rất rõ ràng, Nữ Bạt đã bắt đầu khôi phục thần trí.

Đại thủ vung lên, Trường Phong dẫn Nữ Bạt đến chỗ ở trong đô thành.

Từng luồng Huyền Hoàng chi khí, bao phủ Nữ Bạt.

Một mái tóc dài tuấn tú mọc ra, toàn thân da thịt bắt đầu căng phồng.

Gần như chỉ trong chớp mắt, toàn thân Nữ Bạt trở nên đầy đặn.

So với bộ dạng trước kia, hiện giờ đã rõ ràng có hình dáng người.

Ngay sau đó, lớp da khô héo kia nhanh chóng nứt ra, sau đó từng mảng rơi xuống, lộ ra làn da trắng nõn bên trong.

Chương 55

Dưới chiếc thanh sam rách nát kia, tức thì tràn đầy mê hoặc.

Trước kia Nữ Bạt toàn thân khô héo, căn bản không nhìn ra được bộ dạng gì.

Hiện giờ thì lại khác rồi!

Thân hình lồi lõm có duyên, khiến chiếc thanh sam tôn lên vẻ phong tình vạn chủng.

Hơn nữa vì hấp thu công đức, toàn thân tỏa ra một loại thần thánh vận quang.

So với Nữ Bạt trong không gian thần thức trước kia, nàng hiện giờ trở nên càng thêm diễm lệ.

Mới nhìn thấy cảnh này, Trường Phong không khỏi trong lòng cảm khái một câu 'Yêu vật thế gian a'.

Trong lúc đánh giá từ trên xuống dưới, Trường Phong chợt thấy Nữ Bạt khẽ run đôi mắt đang nhắm, hơn nữa còn có một vệt hồng nhạt lan lên cổ, rất rõ ràng đối phương đã tỉnh rồi.

Trường Phong, người đã thu hết vào đáy mắt, vội vàng khẽ ho hai tiếng, xoay người lại.

Vừa mới xoay người, phía sau liền truyền đến một giọng nữ nhẹ nhàng.

"Nữ Bạt đa tạ Trường Phong Đại Tiên cứu mạng chi ân!" Rất rõ ràng, tuy thần thức bị giam cầm trong đó.

Nhưng cùng với việc tiếp nhận thân thể, Nữ Bạt đã biết được những chuyện xảy ra những năm này.

Giọng nói châu viên ngọc nhuận, nghe bên tai tựa như dòng suối róc rách chảy qua trái tim, khiến người ta tâm khoáng thần di.

Chỉ nghe tiếng, liền biết chắc là một vị tuyệt thế giai nhân.

Trường Phong quay người lại nhìn một cái.

Nàng khiến người ta phải thấy mà thương!

Lúc này Nữ Bạt mặc vẫn là một kiện thanh sam, nhưng là một kiện hoàn chỉnh.

Chỉ là cả người nhìn qua mong manh yếu ớt, trông thật đáng thương.

Đây là một vị nữ thần cần được che chở!

"Vô sự!

Ngươi và ta có duyên, hơn nữa ta và phụ thân ngươi cũng quen biết, tự nhiên sẽ không thấy chết mà không cứu." Trường Phong phất phất tay, sắc mặt đạm nhiên đáp.

"Đại Tiên chi ân, Nữ Bạt vĩnh thế không dám quên!" Nữ Bạt khẽ cúi người, một đôi mắt đẹp dịu dàng nhìn Trường Phong.

Không chỉ cứu mạng nàng, còn ban công đức cho nàng.

Quan trọng là Trường Phong đối với Nhân tộc lại thiện lương như vậy, càng khiến Nữ Bạt trong lòng cảm kích.

Đối diện với ánh mắt của Nữ Bạt, Trường Phong khẽ ngẩn ra. 【Đây là muốn lấy thân báo đáp???】 Vô duyên vô cớ, không khí trong trường có chút cổ quái.

Thấy Nữ Bạt không có ý mở miệng, Trường Phong chỉ đành tiện miệng hỏi: "Không biết cô nương tiếp theo có dự định gì?" Ngũ Đế sắp kết thúc, hắn hiện tại nào có thời gian nghĩ đến nữ sắc gì.

Ba vị sư tỷ xinh đẹp của Kim Ngao Đảo, hắn còn chưa có thời gian đi trêu chọc.

Ban đầu nghĩ đến việc cứu trị Nữ Bạt, một là thương xót trải nghiệm của nàng, hai là đối phương là Nhân Hoàng chi nữ, có lẽ có thể tăng cường quan hệ với Nhân tộc, từ đó mưu cầu một ít khí vận cho Tiệt Giáo.

Hiện tại Nữ Bạt đã được cứu trị, hắn thật sự không biết nên an bài nàng thế nào.

Thu làm đồ nhi?

Sau khi hấp thu vô số công đức, nàng đã có cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.

Thực lực cũng không tệ, cũng có thể được.

"Nữ Bạt đã không còn nơi nào để đi, nhờ ơn Đại Tiên cứu trị, Nữ Bạt nguyện ý đi theo hầu cận, hầu hạ Đại Tiên." Nàng bản thân là Nhân tộc, hơn nữa cũng yêu quý Nhân tộc.

Không ngờ những năm này, lại khiến nhiều tộc nhân như vậy chịu tai họa.

Tuy những năm này trị thủy, cứu trợ rất nhiều Nhân tộc, nhưng nàng cảm giác vẫn không còn mặt mũi nào mà trở về nữa.

Những việc Trường Phong đã làm đối với Nhân tộc những năm này, Nữ Bạt có thể nói là biết rõ mồn một, cộng thêm đối với nàng có ơn cứu mạng, chẳng thà theo hầu bên cạnh hắn, để báo đáp ơn trợ giúp Nhân tộc.

"Cũng tốt!

Vậy thì cứ theo ta đi lại trong Nhân tộc vậy." Trường Phong nghe vậy, gật đầu không từ chối.

Vốn định thu làm đồ nhi, nhưng vì nàng chủ động nguyện ý theo thì càng tốt hơn.

Dù sao người lợi hại, đều sẽ thu vài Tiên Đồng. 【Ta cái này chỉ là Tiên Đồng đã trưởng thành mà thôi.】 Sau khi chữa trị cho Nữ Bạt xong, Trường Phong cũng không rời khỏi đô thành Nhân tộc.

Hắn dự tính dẫn theo Nữ Bạt, đi dạo một phen trong Nhân tộc.

Đại Vũ đã trị thủy xong, thời kỳ Tam Hoàng Ngũ Đế cũng sắp kết thúc.

Tiếp theo chính là tiến vào triều đại đầu tiên của nhân loại: Hạ Triều.

Quả nhiên một thời gian sau, Đại Vũ trị thủy lập công lớn cho Nhân tộc, nhận sự nhượng vị của Thuấn, trở thành cộng chủ Nhân tộc.

Vũ chính thức kế thừa vương vị, lấy Dương Thành làm đô, quốc hiệu là Hạ.

Sau khi Hạ Triều thành lập, Đại Vũ triệu tập đại hội chư hầu tại Đồ Sơn, để kiểm điểm lỗi lầm của mình, thu phục lòng chư hầu thiên hạ.

Sau đại hội Đồ Sơn, Đại Vũ lại dùng bản đồ thiên hạ mà mình từng đi qua khi trị thủy để chia thành Cửu Châu.

Lại đúc Cửu Đỉnh, để trấn Cửu Châu.

Cửu Đỉnh sau đó trở thành nơi 'Thiên Mệnh' ngự trị, là biểu tượng vương quyền chí cao vô thượng, quốc gia thống nhất hưng thịnh.Những chuyện tiếp theo, Trường Phong đã không còn hứng thú quan tâm.

Mặc dù sắp chuyển từ chế độ Thiện Nhượng sang Thế Tập,

nhưng Nhân tộc cung phụng vẫn là Tam Hoàng.

Vị trí Nhân Vương vẫn còn, vẫn hưởng phần lớn Khí Vận của Nhân tộc.Rời khỏi Nhân tộc, Trường Phong dự tính đi khắp Hồng Hoang ngao du.

Đến thế giới này lâu như vậy, mà chưa từng đi dạo cho kỹ.

Thế giới Hồng Hoang tuy đã trải qua nhiều Lượng Kiếp, nhưng toàn bộ thế giới vẫn rất rộng lớn.

"Lão gia!

Chúng ta đã đi dạo mấy chục năm rồi, không về Kim Ngao Đảo sao?" Thực Thiết Thú nghiêng đầu, nhẹ giọng hỏi.Trước đây Thiên giáng Công Đức, nó đã hiểu rõ mục đích Trường Phong ở lại Nhân tộc.

Nhưng nay Đại Vũ trị thủy đã qua, ở bên ngoài cũng lang thang lâu như vậy, cũng gần đến lúc về Sư Môn.

"Ngươi gấp gáp về làm gì?" Trường Phong gối đầu lên hai tay, nằm trên lưng Thực Thiết Thú, tùy tiện hỏi.

Mấy chục năm nay, tên này đã hỏi hắn mấy lần rồi.

"Chỉ là muốn chiêm ngưỡng dung nhan Thánh nhân thôi." Thực Thiết Thú chớp chớp mồm, bồm bộp nói.Trường Phong khẽ mỉm cười, cũng không vạch trần lời nói dối của nó.

Kim Ngao Đảo là đạo trường của Thánh nhân, trên đó Linh vật, Linh quả khắp nơi.

Tên này khẳng định là đang nghĩ đến chuyện ăn uống.

Còn chiêm ngưỡng dung nhan Thánh nhân ư?

Nếu không phải Thánh nhân giảng đạo, có mấy đệ tử có thể nhìn thấy dung nhan Thánh nhân chứ.Thấy Trường Phong không lên tiếng,

Thực Thiết Thú lập tức trong lòng u uất.

Đúng như Trường Phong nghĩ, nó chính là muốn về Kim Ngao Đảo mà nằm dài ra.

Đạo trường của Thánh nhân, đồ tốt khẳng định không thiếu.“Đi thôi!

Đợi ta đi dạo khắp Hồng Hoang đại địa này, rồi lại quay về.” Trường Phong lật người đứng dậy, quét mắt nhìn núi sông trước mặt, lạnh nhạt đáp.Chuyến này đi ra, Trường Phong cũng không để Nữ Bạt đi cùng.

Hắn truyền xuống Đại Pháp, để Nữ Bạt truyền đạo trong các chư hầu Nhân tộc.

Nhân tộc quá đỗi yếu ớt, mặc dù Nhân Vương không thể tu luyện, nhưng kỳ nhân dị sĩ vẫn không ít.Đang đi đường, đột nhiên Trường Phong cảm nhận được một luồng Yêu khí sắc bén.

“Hả?” Trong lòng Trường Phong giật mình, vội vàng nhìn về phía đó.Sau Vu Yêu Lượng Kiếp, Yêu tộc cường đại đều ẩn mình về phía Bắc tránh đời.

Rất rõ ràng, trong Yêu tộc vẫn có người trí tuệ.

Nhân tộc đang hưng thịnh, ở lại đất phúc Thăng Long, chỉ sẽ trở thành đá mài dao cho sự hưng thịnh của Nhân tộc.

Hiện tại vẫn ở lãnh địa Nhân tộc, rất ít có Yêu tộc cường đại.“Lão gia!

Hình như bên dưới có một tiểu yêu không tệ à.” Thực Thiết Thú thực lực chỉ là Kim Tiên, tự nhiên cảm nhận càng rõ.

“Xuống xem thử!” Trường Phong đang rảnh rỗi vô vị, phân phó Thực Thiết Thú.“Kẻ nào dám xông vào Mai Sơn của ta!” Thân hình

còn chưa hạ xuống, trong núi cũng có một tiếng quát lớn truyền ra.Lập tức thấy một đạo bạch quang lóe lên, một con vượn trắng nhảy vọt lên, một gậy giáng thẳng vào Thực Thiết Thú.

"Ơ!

Là tên này!" Nhìn thấy kẻ đến, lại nghe tiếng của nó, Trường Phong đã biết đối phương là ai.

Viên Hồng nổi danh lẫy lừng trong Phong Thần.Vượn trắng đắc đạo, thân cao hơn tám thước, có ngàn năm Đạo Hạnh, tinh thông Bát Cửu Huyền Công và nhiều loại Yêu thuật.

Thực lực không kém Dương Tiễn, đệ tử Tam đại của Xiển Giáo, cuối cùng bị Dương Tiễn dùng 'Sơn Hà Xã Tắc Đồ' do Nữ Oa ban tặng bắt giữ, sau đó mất mạng dưới Trảm Tiên Phi Đao.Nhiều tin tức lướt qua trong đầu Trường Phong, nhưng khi nhìn thấy đối phương, trong lòng lại nghi hoặc.

Đối phương có tu vi Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, xem như không yếu, nhưng lại chưa tu luyện Bát Cửu Huyền Công.Khi rời Kim Ngao Đảo, Thông Thiên đã truyền toàn bộ Công Pháp, Thần Thông Đạo Môn cho hắn.

Trường Phong tuy không tu hành, nhưng đã sớm thuộc làu.

Hắn trên người đối phương cũng không cảm nhận được khí tức đặc trưng của Bát Cửu Huyền Công.Trong đầu nhiều ý niệm chuyển động, Trường Phong khẽ điểm ngón tay phải, thanh âm chậm rãi truyền ra: "Có phải Viên Hồng?"Một điểm linh quang đánh vào gậy, Viên Hồng chỉ cảm thấy trong tay một luồng lực đạo cường đại ập đến, lập tức trong lòng thầm kinh hãi.

Viên Hồng bay ngược ra ngoài, liên tục lùi mấy chục dặm mới dừng lại giữa không trung.

Lúc này cũng đã nhìn thấy bóng dáng đang ngồi phía sau Thực Thiết Thú.Khi nhìn thấy Trường Phong, Viên Hồng trong lòng giật mình, lập tức sa sầm mặt hỏi: "Đạo hữu là ai?

Vì sao đến Mai Sơn của ta?" Vốn tưởng chỉ là con yêu quái nào không có mắt bay trên đỉnh đầu, không ngờ lại có người khác."Bần đạo là Trường Phong dưới trướng Thông Thiên Thánh nhân ở Kim Ngao Đảo, nay đặc biệt vì ngươi mà đến." Vẫy vẫy tay áo, Trường Phong chậm rãi bước ra.Nghe nói là môn đồ của Thánh nhân, Viên Hồng vội vàng thu cây gậy dài lại.

Danh tiếng Thánh nhân, Hồng Hoang đều biết.

Càng không cần nói, hiện nay Tiệt Giáo vạn tiên triều bái, uy trấn Hồng Hoang.Viên Hồng chạy lên phía trước, vẻ mặt khó hiểu hỏi: "Viên Hồng không biết có ý gì?" Nó đắc đạo ở Mai Sơn, không hề có qua lại với Tiệt Giáo, Trường Phong này vì sao lại đến tìm nó."Vâng mệnh Sư tôn, đến thu ngươi làm đồ đệ!" Trường Phong chắp tay về hướng Kim Ngao Đảo, lạnh nhạt đáp.Mặc dù không biết Viên Hồng học được Bát Cửu Huyền Công từ đâu, nhưng một mầm mống tốt như vậy đã gặp được tự nhiên không thể bỏ qua.

Còn về việc mượn danh Thông Thiên, tự nhiên là vì Thánh nhân người đời đều biết.

Dọa người là tốt nhất!Quả nhiên, nghe Trường Phong nói vậy, Viên Hồng lập tức vui mừng trong mắt.

"Ta Viên Hồng lại có phúc duyên thế này, được Thánh nhân điểm danh." Viên Hồng chắp hai tay, trong mắt tràn đầy kích động.Sau Vu Yêu Chi Chiến, Yêu tộc không ai không lấy việc bái nhập Thánh nhân môn hạ làm vinh hạnh.

Hiện nay lại có môn đồ Thánh nhân, tự mình đến tìm nó, điều này sao có thể không khiến Viên Hồng phấn khích.【Danh tiếng Sư tôn

quả nhiên không tệ.】 Nhìn thấy dáng vẻ của Viên Hồng, Trường Phong không khỏi bĩu môi trong lòng.

Mặc dù trong mắt hắn, Thánh nhân chỉ là con rối của Thiên Đạo.

Nhưng trong mắt chúng sinh Hồng Hoang, đó chính là sự tồn tại chí cao vô thượng.“Đồ nhi bái kiến Sư tôn!” Viên Hồng tiến lên một bước vái lạy, thần tình phấn khởi.Đối với hành động của Viên Hồng, Trường Phong rất là hài lòng.

“Không tệ!

Đây là Công Pháp ban cho ngươi.” Trường Phong gật đầu, rất hài lòng, trực tiếp ban xuống Bát Cửu Huyền Công.Đây vốn là Công Pháp tu hành của đối phương, tự nhiên không gì thích hợp hơn.

Vừa mới bái sư, đã có Công Pháp ban xuống.

Viên Hồng trong lòng đại hỉ.

Thân là Yêu quái hoang dã, thứ thiếu nhất chính là Công Pháp, Thần Thông.

Không ngờ vị Sư tôn này lại sảng khoái như vậy.Một đoàn tin tức chìm vào trong não, Viên Hồng sơ lược quét qua, lập tức trong mắt tinh quang đại thịnh.

Bát Cửu Huyền Công!

Pháp này rất hợp với nó.“Đa tạ Sư tôn, đệ tử nhất định không phụ sự kỳ vọng của Sư tôn!” Hành động này của Trường Phong càng khiến nó tin chắc đối phương là phụng mệnh Thánh nhân mà đến.

Bằng không, làm gì có chuyện vừa gặp mặt đã tặng Công Pháp mạnh mẽ thế này.

Nhưng Viên Hồng đâu biết, đây hoàn toàn là Trường Phong bịa ra.

Dù sao, e rằng ai cũng không nghĩ tới, Trường Phong dám mượn

danh tiếng Thánh nhân để làm việc.

Đáng tiếc, Trường Phong chính là một trường hợp đặc biệt.“Ừm!

Sao còn không mời Vi sư đến sơn động của ngươi ngồi?” Thấy vậy Trường Phong, xem như tâm mãn ý túc.

Nhặt được một đệ tử thiên phú không tệ, trong lòng đương nhiên cao hứng.“Phải phải phải!

Sư tôn, xin mời đi trước!” Viên Hồng nghe vậy, vội vàng cung kính tiến lên.Trường Phong đi về phía Mai Sơn, Thực Thiết Thú theo sát phía sau lại sáng mắt.

Trước đây theo Trường Phong, chỉ nghĩ đến có ăn có uống, cuộc sống vô ưu, đâu nghĩ đến chuyện tu luyện.

Bây giờ nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Thực Thiết Thú trong lòng cũng có tính toán nhỏ.

Công Pháp do Thánh nhân truyền xuống, tuyệt đối sẽ không phải là thứ đơn giản.“Lão gia!

Ta đột nhiên cảm thấy thực lực của mình hơi bị yếu.” Thực Thiết Thú đảo não, không khỏi giả bộ cảm khái nói.

“Tên này, ngươi đang tính toán gì đấy?” Liếc nhìn Thực Thiết Thú đang chớp chớp mặt tiến lại gần, Trường Phong lạnh nhạt nói.Theo bên cạnh hắn nhiều năm như vậy, tên này quả thật y hệt gấu trúc đời sau.

Trừ ngủ thì là ăn, căn bản chưa từng tu luyện.

Chẳng trách trải qua Vu Yêu Chi Chiến, đến nay mới có tu vi Kim Tiên.“Lão gia, người xem có Công Pháp nào thích hợp cho ta tu luyện không ạ?” Đón lấy ánh mắt Trường Phong, Thực Thiết Thú cũng không giấu nữa, hắc hắc cười nói.“Ngươi trước tiên bước vào Thái

Ất rồi hãy nói!" Liếc nhìn nó, Trường Phong hạ xuống trên Mai Sơn.Nghe vậy Thực Thiết Thú, lập tức bĩu môi, vẻ mặt u uất.

Nó còn cách Thái Ất Kim Tiên mấy tiểu cảnh giới nữa.Hạ Triều mới vừa bắt đầu, nay tình cờ gặp Viên Hồng, Trường Phong dự tính ở lại chỉ dẫn nó tu luyện.

Không biết là Viên Hồng thiên phú tốt, hay là thật sự rất thích hợp Bát Cửu Huyền Công.

Không mấy năm sau, đối phương đã đột phá một tiểu cảnh giới.

Điều này khiến Trường Phong vô cùng bất ngờ.

Vì danh tiếng của Bát Cửu Huyền Công, lúc rảnh rỗi hắn cũng từng nghiên cứu kỹ lưỡng.

Nhưng kết quả, hắn cũng không phải là ngoại lệ.

Hắn không thể tu hành Bát Cửu Huyền Công!Ở Mai Sơn của Viên Hồng một mạch mấy trăm năm, nhưng Trường Phong cũng thỉnh thoảng đi lại Nhân tộc.

Còn Nữ Bạt vẫn luôn truyền đạo trong Nhân tộc, cũng có đến báo cáo một số tình hình.

Nhưng đại khái là gặp được một số Nhân tộc không tệ, truyền cho họ Đạo Môn chi pháp.

Vì có quan hệ với Trường Phong, nên Nữ Bạt đều dùng danh tiếng Tiệt Giáo.

Trải qua Tam Hoàng, cùng với việc Đại Vũ trị thủy, Tiệt Giáo vốn đã danh tiếng vang xa trong Nhân tộc, tự nhiên càng dễ hành sự."Ra ngoài cũng gần tám trăm năm rồi, Sư tôn bây giờ chắc hẳn vẫn chưa giảng đạo xong." Nằm trên một đỉnh núi, Trường Phong nhẹ giọng lẩm bẩm.

Đây cũng là lý do Trường Phong không về Kim Ngao Đảo.

Chương 56

Sư tôn giảng đạo trên đảo, lại vô dụng với hắn.

Sau khi về đảo lại không thể ảnh hưởng các đệ tử khác, khẳng định rất nhàm chán, thà rằng cứ ở lại đây.Đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên từ xa một luồng khí tức cường đại dâng lên.

“Không tệ!

Không tệ!

Viên Hồng này quả nhiên phi phàm!” Cảm nhận được khí thế cuồn cuộn dâng lên đó, Trường Phong trong mắt kinh ngạc tán thưởng.

Lần đầu gặp mặt, Viên Hồng chỉ là Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, hiện nay lại đã bước vào cảnh giới Đại La.

Thực lực như vậy, so với không ít môn nhân trên Kim Ngao Đảo còn mạnh hơn.“Oa!

Con vượn ngốc kia lại đột phá rồi sao?” Thực Thiết Thú đang nằm bên cạnh gặm trúc, trong miệng kinh hô.Trên Mai Sơn, trừ cây mai thì trúc là nhiều nhất.

Thực Thiết Thú tên này vì lười, không muốn ra ngoài săn mồi.

Có một ngày buồn chán gặm một cây trúc, từ đó về sau thì không ngừng thích thú.

Nằm ở đâu, thì gặm ở đó.

Trường Phong lúc này mới xem như hiểu rõ, hóa ra gấu trúc đời sau gặm trúc hoàn toàn là vì lười biếng.

Nhưng điều đó lại khá phù hợp với tính cách của chúng.Trên

không trung một đạo cầu vồng dài lướt đến.

Viên Hồng với thân thể pháp lực mênh mông, xuất hiện trước mặt Trường Phong.

"Đồ nhi bái kiến Sư tôn!" Viên Hồng chắp hai tay, trong lòng vô cùng cảm kích.Mới mấy trăm năm thời gian, đã có thu hoạch lớn như vậy, thật sự khiến nó vô cùng phấn khích.

Quan trọng hơn là, nó đã bước vào cảnh giới Đại La."Rất tốt!

Đây có một viên Cửu Chuyển Kim Đan, uống đi." Nói xong Trường Phong, tay phải khẽ búng, một viên đan dược vàng óng ánh tròn vo bay đến.

"Cửu Chuyển Kim Đan!!!" "Cửu Chuyển Kim Đan?!" Viên Hồng trong mắt kinh ngạc.

Thực Thiết Thú đang lười biếng nằm gặm trúc ở gần đó, cũng chợt ngẩng phắt đầu lên."Có thời gian luyện hóa, nhất định có thể khiến thực lực ngươi lại tiến thêm một bước." Trường Phong nằm nghiêng, phẩy tay nói.

Viên Hồng thiên phú không tệ, đáng thưởng.

"Đa tạ Sư tôn!" Nhìn viên Kim Đan to bằng long nhãn trước mặt, Viên Hồng trong lòng đại hỉ.Kim Đan mang danh Cửu Chuyển, nhất định không phải vật tầm thường.

Sư tôn quả không hổ là Sư tôn!

Bái nhập Thánh nhân môn hạ chính là không giống.

Trước có Công Pháp cường đại, nay lại có Kim Đan ban xuống.

Nghĩ rằng Sư tôn trong Tiệt Giáo, thân phận cũng không thấp.

Điều này càng khiến Viên Hồng trong lòng vui mừng.

Có thể khiến Thánh nhân phái một cao đồ đến thu nó, đây là một chuyện vinh dự biết bao.“Ừm!

Mau đi tu luyện đi!” Nhìn Viên Hồng thần tình cung kính, Trường Phong lạnh nhạt phân phó.“Đệ tử minh bạch!” Viên Hồng cung kính đáp một tiếng, phấn khích lui xuống.Thấy Viên Hồng rời đi, Thực Thiết Thú đang nằm ở gần đó lon ton chạy lên.

“Lão gia~~~~” Thực Thiết Thú với cái đầu tròn vo mập mạp, chớp chớp cái miệng nhỏ, kéo đôi tay mập ú của nó.“Nếu ngươi có thể bước vào hàng ngũ Thái Ất Kim Tiên, thưởng cho ngươi một viên cũng không phải không được.” Trường Phong cắt ngang lời Thực Thiết Thú, lạnh nhạt liếc nhìn nó.

Những viên Cửu Chuyển Kim Đan này vô dụng với hắn.

Trường Phong chỉ có thể giữ lại để tặng người.Nghe vậy Thực Thiết Thú, lập tức vẻ mặt rối rắm.

Chuyện thống khổ nhất trên đời không gì bằng tu luyện.

Nhưng nghĩ đến viên Cửu Chuyển Kim Đan kia, rõ ràng là một món đồ rất ngon.

Theo Trường Phong lâu như vậy, Thực Thiết Thú cũng rất rõ.

Vị chủ nhân này của nó nói một là một.

Đã nói như vậy rồi, những cách khác khẳng định là không được.Thực Thiết Thú rối rắm mãi, trong lòng dường như đã hạ quyết định kiên định.

“Lão gia, vậy người có thể ban cho ta Công Pháp mà con khỉ đó tu luyện không?” Mới mấy trăm năm thời gian, Thực Thiết Thú này đã trơ mắt nhìn đối phương đột phá mấy cảnh giới rồi.

Nói không thèm muốn, tự nhiên là giả.Đối với ý đồ trong lòng

Thực Thiết Thú, Trường Phong tâm ý tương thông, cũng không vạch trần nó.

Một con gấu trúc biết Cửu Chuyển Huyền Công.

Dường như cũng là một chuyện không tệ.

Còn về việc có học được hay không, thì phải xem bản lĩnh của nó.

Trường Phong đang nghĩ, ngón trỏ tay phải khẽ điểm.

Lập tức một đạo kim quang chìm vào trong não Thực Thiết Thú.

"Bát Cửu Huyền Công!" Vừa thăm dò qua, Thực Thiết Thú lập tức trong mắt sáng rực.

Chính là Công Pháp Trường Phong truyền cho Viên Hồng."Đa tạ Lão gia!" Thực Thiết Thú liên tục cảm ơn, vội vàng lon ton chạy về.

Lâu như vậy rồi, nó dự tính bắt đầu tu luyện thử xem.Ở một đỉnh núi xa xa, Chu Tử Chân vẻ mặt hâm mộ nói: "Đại ca quả thật có phúc khí tốt quá!" "Ai!

Đúng vậy, phúc vận của chúng ta cạn mỏng, không thể nhập vào môn hạ Thánh nhân." Kim Đại Thăng cũng thở dài một hơi.

Mấy người còn lại bên cạnh, cũng đều vẻ mặt u uất.

Bọn họ là mấy con yêu quái còn lại ở Mai Sơn, mặc dù mấy trăm năm nay cũng được Trường Phong chỉ điểm, thực lực đều có tiến bộ, nhưng so với những gì Viên Hồng nhận được, lại kém rất nhiều.Ngô Long bên cạnh thần sắc trang trọng nói: "Mấy vị huynh đệ không cần như vậy, chúng ta tuy chưa bái nhập Thánh nhân môn hạ, nhưng được Trường Phong đạo trưởng chỉ điểm, cũng coi như là nửa môn nhân Tiệt Giáo." Mấy người còn lại nghe vậy, chuyển niệm suy nghĩ, cũng liên tục gật đầu.

Vả lại Trường Phong đã là Sư tôn của đại ca bọn họ, cũng là Sư

tôn của bọn họ.Trường Phong đâu biết Chu Tử Chân và những người khác ở xa đang nghĩ gì, lúc này lại đang tính toán đã đến lúc phải rời đi.

Mấy năm trước, Nữ Bạt từng nói Nhân tộc vương thất quyền yếu, các nơi chư hầu thỉnh thoảng tranh đấu, rất rõ ràng thời điểm cải triều hoán đại đã đến.

Viên Hồng luyện hóa xong Cửu Chuyển Kim Đan, thực lực khẳng định sẽ tiến thêm một tầng.

Phần còn lại thì phải dựa vào nó tự mình tu luyện.Lại ở thêm mấy năm, Trường Phong cưỡi Thực Thiết Thú rời khỏi Mai Sơn.

Kim Đại Thăng và những người khác cung kính đứng giữa không trung, cung tiễn Trường Phong rời đi.

Còn về Viên Hồng, vẫn đang trong lúc tu luyện.Cưỡi Thực Thiết Thú đến Nhân tộc sau, phát hiện quả đúng như lời Nữ Bạt nói.

Vương thất thế yếu, các nơi chư hầu căn bản không nghe theo lệnh Hạ Vương.

Bốn phía tương hỗ công phạt, thôn tính chư hầu nhỏ yếu để củng cố bản thân.Hoặc có lẽ một vài năm sau, Trường Phong lại lần nữa gặp Nữ Bạt.

"Lão gia!" Mấy trăm năm du lịch Nhân tộc này, Nữ Bạt vẫn là Nữ Bạt của trước đây.

Mềm mại yếu ớt, nhìn qua khiến người ta thương xót.

Hoặc có lẽ chỉ ở trước mặt Trường Phong mới như vậy."Ừm!

Mấy năm nay có thu hoạch gì không?" Trường Phong gật đầu, tùy miệng hỏi.

"Đã thu một đệ tử không tệ, tên là Y Doãn!" Nữ Bạt thuần thục đi

đến sau lưng Trường Phong, bóp vai, nhẹ giọng đáp.“Y Doãn?” Trường Phong đang thoải mái hưởng thụ bàn tay mềm mại của Nữ Bạt nghe vậy, lập tức trong mắt hơi kinh ngạc.

Người này hình như chính là công thần khai quốc của Thương Thang.

Một trong những người sáng lập học phái Đạo Gia.

Hiện nay có thể coi là đồ tôn của hắn.“Lão gia biết hắn?” Nữ Bạt nghe vậy, vẻ mặt kinh ngạc.

Trước đây nàng cũng truyền đạo không ít, mấy lần gặp mặt đều sẽ nhắc đến mấy vị truyền nhân.

Nhưng duy độc lần này, lại thu hút sự chú ý của Trường Phong, tự nhiên khiến nàng kinh ngạc.Trường Phong không trả lời, tiếp tục hỏi: “Có biết nước Thương kia không?” Nữ Bạt nghe vậy, trong mắt càng thêm kỳ lạ.

“Nước Thương là phương quốc của Hạ Vương hiện nay, Y Doãn chính là đồ đệ ta thu được ở nước Thương.” Mặc dù trong lòng nghi hoặc, nhưng Nữ Bạt vẫn nhanh chóng đáp lại.“Ừm!

Gần đây ngươi đừng đi đâu nữa, qua một thời gian cùng ta về Kim Ngao Đảo.” Trường Phong gật đầu, mở miệng nói.

Thương Thang bắt đầu, cũng là lúc nên về Kim Ngao Đảo.“Được!” Nữ Bạt nghe vậy, lập tức trong mắt đại hỉ.

Mấy trăm năm nay, nàng truyền đạo trong Nhân tộc, có thể nói là đã đi khắp mọi nơi của Nhân tộc.

Đáng tiếc, Nhân tộc hiện nay, đã không còn sự thuần phác, thiện lương như trước.

Các nơi chư hầu vì tranh giành quyền thế mà phân tranh không

ngừng, cuối cùng người chịu khổ vẫn là đông đảo dân chúng bình thường.

Không ít Nhân tộc chết trong chiến loạn, lại càng có nhiều Nhân tộc tha hương cầu thực, tránh né phân tranh.

Nàng đã thấy quen những điều này, bây giờ chỉ muốn tránh đời tịnh tu.

Nếu không phải Trường Phong bảo nàng truyền đạo trong Nhân tộc, nàng đã sớm tìm một nơi yên tĩnh mà tịnh tu rồi.Theo thời gian trôi qua chậm rãi.

Chuyện mà Trường Phong đã dự liệu đã đến.

Hạ Kiệt không cầu tiến, hoang dâm vô độ, bạo ngược vô đạo.

Nguyên quân chủ nước Thương, phương quốc của Hạ Triều, Thương Thang, dưới sự phụ trợ của Y Doãn, Trọng Hủy và những người khác, lần lượt diệt các nước lân cận như Cát Quốc, cùng các phương quốc của Hạ Triều như Vi, Cố, Côn Ngô...

Sau đó viết 《Thang Thệ》, đại chiến với Kiệt tại Minh Điều, cuối cùng diệt Hạ.

Sau khi trải qua đại hội ba ngàn chư hầu, Thang được đề cử làm cộng chủ, định đô Bạc, định quốc hiệu là 'Thương', trở thành quân chủ khai quốc của Thương Triều.

Từ đó mở ra triều đại thứ hai của An Lạc.Y Doãn tự xưng là môn nhân Tiệt Giáo, lại vì mấy vị môn đồ Thánh nhân Tiệt Giáo đều là sư của Tam Hoàng, Trường Phong lại có đóng góp lớn cho Nhân tộc.

Nên đề nghị Thương Thang, ngoài việc cung phụng Tam Hoàng và Nữ Oa Thánh Mẫu, còn tăng thêm Thông Thiên Thánh Nhân, Tam Tiêu và mấy người Trường Phong.

Lấy quốc gia mà cung phụng, hưởng Nhân tộc Khí Vận!Thương Thang nghe vậy, vui vẻ đồng ý!

Hành động này vừa ra, chư Thánh đều kinh ngạc!Hỗn Độn vô biên.

Trong Oa Hoàng Cung!

Nữ Oa, Thiên Đạo Thánh nhân đang tịnh tu, bỗng nhiên mở to đôi mắt hỗn độn.

"Nhân tộc xảy ra chuyện gì, lại có Khí Vận thất thoát." Giữa lông mày, mang theo sự chấn kinh nồng đậm.Mười thành Khí Vận Nhân tộc, Nhân Vương độc chiếm bốn thành.

Hàng trăm triệu Nhân tộc còn lại, cùng hưởng hai thành.

Nàng ở Hồng Hoang sáng tạo Nhân tộc, có thể hưởng hai thành Khí Vận Nhân tộc.

Nhân Giáo Lão Tử lấy việc giáo hóa Nhân tộc làm nhiệm vụ của mình, chiếm một thành Khí Vận.

Một thành còn lại, Xiển Giáo chiếm tám phần, Tiệt Giáo của Thông Thiên Giáo Chủ chỉ có hai phần.Sau Tam Hoàng, Tiệt Giáo giành được Công Đức nghịch thiên, chiếm một thành Khí Vận Nhân tộc.

Nhân Giáo, Xiển Giáo bỏ lỡ cơ duyên, chia đều một thành Khí Vận cuối cùng.

Thiên địa có biến đổi thế nào, cũng chỉ là hai tầng Khí Vận cuối cùng chuyển biến.

Giống như việc phụ tá Tam Hoàng, nàng một chút cũng không để tâm.

Bởi vì Tam Giáo có tranh đoạt thế nào, cũng sẽ không ảnh hưởng

đến nàng.Nhưng hiện nay, hai thành Khí Vận Nhân tộc mà nàng vốn chiếm giữ, lại thất thoát một nửa.

Đây là chuyện căn bản không thể xảy ra.

Trong lòng Nữ Oa đại kinh, không khỏi liên tục thôi toán.

Gần như trong nháy mắt, mắt Nữ Oa khẽ rung.

"Đây..." Nàng đang ngồi trong Oa Hoàng Cung, trong mắt tràn đầy sự không thể tin nổi.Thương Thang diệt Hạ, vốn nằm trong đại thế.

Nhưng vì sao Thương Thang lại cung phụng Thông Thiên Thánh nhân.

Thông Thiên Thánh nhân thì thôi đi, vậy mà còn có Tam Tiêu và Trường Phong.

Nữ Oa trong lòng kinh nghi, lập tức vội vàng thôi toán.

Đại Vũ trị thủy, Tiệt Giáo truyền đạo!

Là con tiểu ngưu yêu đó!Khi Thiên Hoàng chứng đạo, nàng từng liếc mắt qua một cái.

Ban đầu căn bản không hề đặt đối phương vào mắt.

Nhưng chuyện Tam Hoàng, Đại Vũ trị thủy, Hạ Quốc tám trăm năm, dường như đều có bóng dáng của hắn.

Nữ Oa tuy không cùng Tam Thanh một đạo, nhưng đối với đệ tử hai đời Huyền Môn vẫn có nghe nói qua, căn bản không có người nào tên tiểu ngưu yêu cả.Trong lòng kinh nghi, nàng không khỏi bắt đầu thôi toán.

Lập tức sắc mặt kịch biến!

"Thông Thiên Sư huynh từ đâu tìm được người này?

Lại ngay cả ta, một Thiên Đạo Thánh nhân, cũng khó lòng suy

đoán?" Nữ Oa nương nương đang ngồi trên Kim Liên, trong đôi mắt hỗn độn tràn đầy kinh ngạc.Một nhân vật ngay cả Thánh nhân cũng không thể thôi toán ra.

Điều này theo Nữ Oa nghĩ, căn bản là không thể.

Nhưng hiện nay, nó lại cứ thế xảy ra trước mắt.

Trong đầu hồi tưởng lại dáng vẻ lần đầu tiên nhìn thấy Trường Phong, nhìn qua đối phương căn bản không có một chút đặc thù nào.

Sự chuyển biến của sự việc, rất rõ ràng là từ trên người con tiểu ngưu yêu này.Đối mặt với việc Khí Vận Nhân tộc chảy về Tiệt Giáo, sắc mặt Nữ Oa rất khó coi.

Nhưng nàng cũng không dự tính có hành động gì, bởi vì Nhân Giáo, Xiển Giáo còn thảm hơn.

Vốn dĩ chia một thành Khí Vận, đã còn lại chẳng bao nhiêu.

Bốn thành Khí Vận mà mấy vị Thánh nhân chiếm giữ, lại biến thành Tiệt Giáo chiếm nhiều nhất.

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn khẳng định sẽ không ngồi yên được.Quả như Nữ Oa đã liệu, trong Bát Cảnh Cung, sắc mặt Lão Tử chợt biến.

Việc phụ tá Tam Hoàng, vốn đã khiến Khí Vận Nhân Giáo giảm mạnh.

Nhưng vừa rồi, Khí Vận Nhân tộc đã chiếm giữ, lại thất thoát hơn một nửa.

Hắn là Giáo chủ Nhân Giáo, hiện nay Khí Vận Nhân tộc đã chiếm giữ, đã ít ỏi đến mức không đáng kể.Khí Vận thất thoát, hiển nhiên Nhân tộc có biến cố lớn.

Thôi trắc một chút!

Trong mấy hơi thở, sắc mặt Lão Tử chứa đầy phẫn nộ.

"Trường Phong tiểu nhi!

Lại là con tiểu ngưu yêu ngươi!" Hai lần trước cướp mất cơ duyên phụ tá Thiên Hoàng, Địa Hoàng, khiến Khí Vận Nhân Giáo thất thoát, nay lại từ tay hắn cướp đi Khí Vận.

"Chuyện này tuyệt đối không thể bỏ qua!" Trong đôi mắt hỗn độn của Lão Tử tinh mang giao thoa, dường như đã có kế hoạch.Côn Luân Sơn.

Trong Ngọc Hư Cung!

Chương 57

Nguyên Thủy Thiên Tôn đang giảng đạo cho Thập Nhị Kim Tiên và vài người khác, bỗng nhiên sắc mặt trầm xuống.

Trong khoảnh khắc Pháp tắc lưu chuyển, trong mắt sát cơ lạnh lẽo.

Thập Nhị Kim Tiên, Nam Cực Tiên Ông và những người khác dưới tay, đều trong lòng không hiểu.

Sư tôn giảng đạo đang yên đang lành, vì sao đột nhiên nổi giận.

Mặc dù trong lòng nghi hoặc, nhưng nhìn thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn nổi giận như vậy, từng người đều không dám nói.

Quảng Thành Tử là người Nguyên Thủy yêu quý nhất, nếu là trước đây khẳng định sẽ tiến lên hỏi.

Nhưng hắn vừa mới diện bích trở về, cũng không dám chọc giận Sư tôn nữa."Thông Thiên tính toán hay, lại phái đệ tử môn hạ truyền đạo trong Nhân tộc." Nguyên Thủy Thiên Tôn sa sầm mặt, tâm tình có thể tưởng tượng được.

Khí Vận Nhân tộc liên tục thất thoát, hiện nay đã gần như không còn.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, Xiển Giáo cũng sẽ gặp vấn đề.

Dù sao hiện nay thiên địa, Nhân tộc đang hưng thịnh, những kẻ có liên quan tự nhiên cũng đại hưng.

Nếu Khí Vận Nhân tộc hoàn toàn thất thoát, đây tuyệt đối là một chuyện vô cùng nghiêm trọng.Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng có tính toán, quét mắt nhìn mấy người trong điện, cuối cùng vẫn nhìn về phía Quảng Thành, người đứng đầu Thập Nhị Kim Tiên.

“Quảng Thành Tử!” “Đệ tử có mặt!” Quảng Thành Tử đang nghiêm chỉnh ngồi, vội vàng tiến lên một bước.

“Nhân tộc đã trở thành nhân vật chính của thiên địa, ngươi lập tức đi Nhân tộc truyền Đạo Thống của Xiển Giáo ta.” Trong nhiều đệ tử, hắn yêu thích nhất vẫn là Quảng Thành Tử.

Hành động này của Nguyên Thủy Thiên Tôn, tự nhiên cũng là muốn học Trường Phong.

Nhân tộc cung phụng Thông Thiên và những người khác, hắn khẳng định không thể trực tiếp can thiệp, chỉ có thể tự mình nghĩ cách.Nói xong Nguyên Thủy Thiên Tôn, lại tỉ mỉ giao phó.

Nhận mệnh Sư tôn, Quảng Thành Tử không dám thất lễ, lĩnh mệnh mà lui, vội vàng đi về phía Nhân tộc.

Những người còn lại trong điện thấy vậy, đều trong mắt hâm mộ.

Quảng Thành Tử rõ ràng vừa mới chịu trách phạt, không ngờ lập tức lại có Sư tôn truyền xuống nhiệm vụ.

Bất kể nhiệm vụ lớn nhỏ, có thể khiến Sư tôn nhớ đến, đó chính là chuyện tốt.

“Trường Phong tiểu nhi!

Bản tọa nhất định sẽ không tha cho ngươi.” Liếc nhìn hướng Nhân tộc, trong đôi mắt hỗn độn của Nguyên Thủy Thiên Tôn hàn mang giao thoa.Ba vị Thánh nhân đại kinh, Thông Thiên trên Kim Ngao Đảo, lại trong lòng nở hoa.

Ban đầu còn hơi nghi hoặc Trường Phong vì sao vẫn ở Nhân tộc, không ngờ lại là vì chuyện này.

Ngay vừa rồi trong chốc lát, Khí Vận Nhân tộc mà Tiệt Giáo chiếm giữ đã tăng lên một mảng lớn.

Hiện nay Nhân tộc đang hưng thịnh, Khí Vận như hồng, đối với đệ tử môn hạ tự nhiên có lợi ích lớn.

Ra ngoài phúc vận tốt, khi tu luyện cũng dễ dàng cảm ngộ thiên địa hơn.

Ngay vừa rồi, nghe nói có không ít đệ tử đều có đột phá, đây chính là biểu hiện trực quan nhất."Trường Phong quả là đại phúc tinh của Bản tọa!" Nghĩ đến những điều này đều do Trường Phong mà có, Thông Thiên trong lòng liền một trận phấn khích.

May mắn thay hắn có thể nghe được tiếng lòng của Trường Phong, bằng không vị Đại Đạo Chi Tử này, không biết sẽ đi về đâu.

Trong lòng nghĩ, Thông Thiên không khỏi phóng Thần Niệm ra, muốn xem Trường Phong đang làm gì.

Trong nháy mắt, sắc mặt Thông Thiên quái dị.Trường Phong tự nhiên không rõ những điều này, lúc này hắn đã cưỡi Thực Thiết Thú, ung dung đi về phía Kim Ngao Đảo.

Thánh nhân giảng đạo cơ bản đều lấy ngàn năm làm đơn vị, hiện nay còn hơn trăm năm nữa mới đủ ngàn năm, Trường Phong cũng không vội về.

Vả lại Ân Thương mới vừa bắt đầu, cho dù không xảy ra ngoài ý muốn, cũng phải có sáu trăm năm thời gian.

Trường Phong không có việc gì làm, liền dẫn Nữ Bạt, một đường thưởng thức phong cảnh.

Việc chuẩn bị có thể làm hắn đều đã làm, tiếp theo chỉ đợi Nhân Vương cuối cùng xuất thế.

Hy vọng Đế Tân, đừng ngu muội như trong Phong Thần.

Đương nhiên một khi Phong Thần Lượng Kiếp khởi động, vẫn

không thiếu sự trợ lực của Sư tôn.Nằm trên lưng Thực Thiết Thú, Trường Phong trong lòng thì đang nghĩ làm sao để khai thông cho Thông Thiên, lão trực nam này.【Sư tôn tên này cái gì cũng tốt, chỉ là quá cứng nhắc.】【Trong Phong Thần Lượng Kiếp, nhiều đệ tử như vậy lên bảng, Sư tôn tuyệt đối có trách nhiệm không thể chối cãi.】【Chiến lực đệ nhất trong Lục Thánh, kết quả lại không đưa được một người nào lên bảng.】【Cảm giác toàn bộ Phong Thần Lượng Kiếp, y như tên Đa Bảo kia vậy, đến để đánh tương du (qua loa).】【Xem người ta Lão Tử, Nguyên Thủy, toàn chờ thân truyền đệ tử đi lên.】【Nếu Sư tôn người mà không khai khiếu, e rằng cũng khó mà làm được.】【Còn Khí Vận thứ này, hình như có liên quan đến Thiên Đạo, đáng tiếc người bình thường chỉ có thể biết được những thứ nông cạn.】【Ai!

Tình huống hiện tại chỉ có thể xem Nhân Vương cuối cùng có đủ sức không thôi.】Trường Phong nằm trên lưng Thực Thiết Thú, trong lòng một trận cảm khái.Thông Thiên vốn trong lòng vui vẻ, muốn xem Trường Phong đang làm gì, nhưng lại sắc mặt một trận u uất.

Lại bị con tiểu ngưu yêu này châm chọc!

Nhưng những gì Trường Phong nói, lại khiến Thông Thiên thần tình ngưng trọng.

Đúng như Trường Phong đã nói, cho dù thật sự đoạn tuyệt với Tam Thanh, đối mặt với các sư điệt ngày xưa hắn cũng sẽ không động thủ.

Một là hắn là Thiên Đạo Thánh nhân, là tồn tại trên chúng sinh.

Hai là đối phương lại là vãn bối, nào có lý do lấy lớn hiếp nhỏ, như vậy chẳng phải làm mất mặt Thông Thiên hắn sao.

Nhưng hiện nay loại hành vi này, dường như phải thay đổi rồi.Thông Thiên rất rõ, trước thực lực tuyệt đối, tất cả mưu kế đều sẽ

không có chỗ ẩn nấp.

Mưu đồ, chỉ là một thủ đoạn kiềm chế Thánh nhân.

Nhưng tuyệt đối không thể chiến thắng Thánh nhân.

Vì vậy trong Phong Thần Lượng Kiếp, hành vi của hắn vô cùng quan trọng.

"Hừ!

Tiểu ngưu yêu, ngươi vì Tiệt Giáo mà nghĩ như vậy, Bản tọa dù có không cần mặt mũi này, cũng phải bảo vệ đệ tử Tiệt Giáo của ta vạn toàn." Thông Thiên hít sâu một hơi, trong lòng nghĩ.Nhìn thật sâu Trường Phong trên lưng Thực Thiết Thú, Thông Thiên thu hồi Thần Niệm.

Khoảnh khắc này của Thông Thiên, trong lòng đã hạ quyết tâm.

Tru Tiên Kiếm Trận lúc nào cũng sẵn sàng, kẻ nào dám làm tổn thương môn nhân của hắn, tất sẽ trăm lần hoàn trả.Trường Phong tự nhiên không biết những điều này, trong lòng thì đang nghĩ về chuyện liên quan đến Đế Tân.

Nhân Vương chiếm giữ phần lớn Khí Vận Nhân tộc, trong mắt Thánh nhân chính là miếng bánh thơm lừng.

Đây cũng là nguyên nhân lớn nhất Nữ Oa ngả về Tây Kỳ.

Nàng ta cũng thèm muốn Khí Vận Nhân Vương."Lão gia đúng là một tên lười biếng." Thực Thiết Thú bay trên không trung, nhìn bóng dáng nằm trên mây bên cạnh, vẻ mặt vô cùng u uất.

Một trăm năm trước đã nói mau về Kim Ngao Đảo, vậy mà lại đi trên đường một trăm năm.

Mặc dù nó cũng biết Kim Ngao Đảo là đạo trường của Thánh nhân, chắc chắn ở khá xa.

Nhưng lâu như vậy, thật sự quá khoa trương rồi.Hơn nữa trong gần ngàn năm này, Thực Thiết Thú phát hiện một chuyện rất quan trọng.

Chủ nhân của nó còn biết hưởng thụ hơn nó, còn lười hơn nó.

Từ khi có được Bát Cửu Huyền Công, nó đã bắt đầu thỉnh thoảng tu luyện.

Nhưng chủ nhân của nó, dù sao cũng chưa từng thấy tu luyện bao giờ.“Lão gia!

Lâu như vậy rồi, chúng ta vẫn chưa về Kim Ngao Đảo sao?” Nữ Bạt nhẹ nhàng bóp vai Trường Phong, nhẹ giọng hỏi.

Đạo trường của Thánh nhân, nàng còn chưa từng thấy, tự nhiên vô cùng kỳ vọng.Sau khi ở chung lâu, Nữ Bạt đối với Trường Phong, thật sự càng thêm tò mò.

Tùy tính, phóng khoáng!

Chỉ là phong cách hành sự bình thường, thật sự khiến nàng có chút khó hiểu.“Ừm!

Cũng gần đến lúc nên về rồi!” Trường Phong nghe vậy, gật đầu.

Ra ngoài đã gần ngàn năm, Sư tôn giảng đạo cũng nên kết thúc rồi.

Cho dù muốn tiếp tục giảng, e rằng cũng không còn thời gian.

Dù sao Phong Thần Lượng Kiếp khởi động, mấy vị Thánh nhân khẳng định đều sẽ bị Đạo Tổ triệu đến Tử Tiêu Cung.Dưới ánh mắt phấn khích của Nữ Bạt và Thực Thiết Thú, một hàng mấy người nhanh chóng đi về phía Kim Ngao Đảo.

Nhưng chỉ nửa ngày thời gian, Nữ Bạt đã nhìn thấy một hòn đảo vô biên vô tận.

Trên đảo mờ mịt, bao phủ trong một mảng tiên vụ.

Giữa mây mù lượn lờ, thỉnh thoảng có tiên hạc lướt ngang trời.

Trong làn gió nhẹ phiêu đãng, mơ hồ truyền đến tiếng nô đùa của Linh Thú.

"Đây chính là Đạo trường của Thánh nhân sao?" Nhìn hòn đảo trước mặt, trong đôi mắt đẹp của Nữ Bạt tràn đầy phấn khích.

So với phong cảnh từng thấy ở Nhân tộc trước đây, nơi này quả thật là tiên cảnh nhân gian.Thực Thiết Thú bay trên không, cũng hai mắt phát sáng.

Mũi khẽ ngửi, càng là tinh quang lấp lánh."Đi!" Sống trên Kim Ngao Đảo mấy ngàn năm, hơn nữa đây vẫn là vòng ngoài cùng, Trường Phong tự nhiên không có gì đáng kích động.

Chạy thẳng vào trung tâm, phong cảnh dọc đường, càng khiến Nữ Bạt, Thực Thiết Thú liên tục kinh ngạc tán thưởng.Đang bay, bỗng nhiên phía trước thiên hoa rơi lả tả, địa dũng kim liên, lại càng có Đạo Vận nồng đậm lưu chuyển trên không trung.

"Lão gia!

Đây là gì?" Lần đầu thấy cảnh này, Nữ Bạt trợn to mắt, trên khuôn mặt xinh đẹp đều là kinh nghi.

Nàng cảm giác khi bước vào khu vực này, cảnh giới đã xung kích nhiều năm, ẩn ẩn có thế muốn đột phá.Thực Thiết Thú dưới thân, cũng ngẩng đầu phấn khích nói: "Ta cảm giác hình như sắp đột phá rồi." Mặc dù được Trường Phong ban cho Bát Cửu Huyền Công, nó cũng có 'rất nỗ lực' tu luyện, nhưng tốc độ hoàn toàn không thể so với Viên Hồng.

Hơn trăm năm thời gian, hiệu quả tu luyện của nó rất yếu ớt.

Không ngờ hiện nay mới đến trên đảo, lại có cảm giác đột phá."Sư tôn đang giảng đạo, các ngươi tìm chỗ nghe đạo đi." Liếc

nhìn hai người bên cạnh, Trường Phong tùy miệng nói.

Sư tôn giảng đạo vẫn chưa kết thúc, hắn vẫn phải đợi.

Thánh nhân giảng đạo!!!

Nữ Bạt, Thực Thiết Thú nghe vậy, đều trong mắt đại kinh.

Chẳng trách có dị tượng thiên địa như vậy.

Lại là Thánh nhân giảng đạo, cũng không biết sớm một chút quay về.

May mắn không bỏ lỡ cơ duyên nghịch thiên như vậy.Trong lòng tuy u uất, nhưng một người một thú không dám có chút chậm trễ nào, vội vàng chọn một chỗ tịnh tọa.

Trường Phong cũng không dừng lại, vẫn luôn bay về phía trước.

Thánh nhân giảng đạo đối với chúng sinh đều có lợi ích lớn, nhưng mấu chốt là vô dụng với hắn.

Thông Thiên giảng đều là đạo do Đạo Tổ Hồng Quân truyền xuống, không thích hợp với hắn.Thông Thiên đang ngồi giữa không trung, đôi mắt hỗn độn nhắm nghiền, cũng không có động đậy gì.

Hiển nhiên đối với việc Trường Phong đến, Thông Thiên vô cùng rõ ràng.Trường Phong nhìn xuống mấy vị thân truyền đệ tử phía dưới, lập tức trong mắt hơi kinh ngạc.

Mới chưa đến ngàn năm thời gian, mấy vị thân truyền đệ tử lại có mấy vị đột phá.

Tên Đa Bảo này, không biết có phải bị hắn kích thích hay không, đã bước vào Đại La Kim Tiên viên mãn.

Không hổ là có xưng hô Đại Sư huynh Tiệt Giáo, đáng tiếc vẫn mãi mãi kém hắn một bậc.

Còn Quỳnh Tiêu trước đây vẫn luôn nói sẽ đột phá cảnh giới, hiện nay cũng cuối cùng đã bước vào Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Trong số đông đảo thân truyền đệ tử còn lại, còn có một vị Kim Linh Thánh Mẫu đột phá.

Từ Đại La Kim Tiên trung kỳ, bước vào Đại La Kim Tiên hậu kỳ, không hổ là thủ lĩnh nữ tiên."Sư tôn!" Trường Phong chậm rãi tiến lên, chắp hai tay, nhẹ giọng nói.

"Ừm!" Thông Thiên đang ngồi, đôi mắt hỗn độn khẽ mở.

Trường Phong thuận thế ngồi xuống vị trí trước đây.

May mắn thay nhiệm vụ hàng ngày, có thể tự mình tùy ý thiết lập.

Trừ việc ngồi hơi nhàm chán ra, cũng không có gì phiền lòng.

Mọi người trên đảo nghe say sưa mê mẩn, Trường Phong đã thuần thục bắt đầu ngủ.

Dù sao nhiệm vụ hàng ngày, hít thở, ngáp, lắc đầu, khi ngủ đều có thể thuận thế hoàn thành.Cuối cùng ngàn năm thời gian vừa đến, quả nhiên như Trường Phong đã liệu, Sư tôn đã ngừng giảng đạo.

Thánh nhân giảng đạo, kẻ thiên phú trác tuyệt có thể đột phá ngay tại chỗ, nhưng phần lớn vẫn phải quay về cảm ngộ.

Đạo âm ngừng, đông đảo đệ tử phía dưới đều tỉnh lại từ cảm ngộ.

Biết giảng đạo kết thúc, từng người đều vẻ mặt thất vọng.Còn Nữ Bạt và Thực Thiết Thú cũng tỉnh lại từ tịnh tu, ngây ngốc nhìn Thông Thiên và Trường Phong trên không trung.

Không chỉ kinh ngạc trước dung nhan Thánh nhân, mà còn vị trí Trường Phong đang ở.

Khi bọn họ đến trước đây, vì kinh ngạc trước việc Thánh nhân giảng đạo, trực tiếp rơi vào tịnh tu, không hề thấy Trường Phong lúc

đó ngồi ở đâu.

Hiện nay xung quanh bao phủ đông đảo môn nhân Tiệt Giáo, toàn bộ không trung chỉ có hai bóng người.

Một vị Thiên Đạo Thánh nhân, Thông Thiên Giáo Chủ của Tiệt Giáo.

Thứ hai, chính là Trường Phong.【Ối dồi ôi!

Chủ nhân của mình ở Tiệt Giáo lại là một người dưới vạn người trên.】【Hô!

Vậy là sướng rồi.】Thực Thiết Thú trong lòng cuồng hỉ.

Ban đầu chỉ vì Trường Phong là môn đồ Thánh nhân, nên mới bám được đùi to.

Đâu ngờ, cái đùi to này lại thô đến vậy.

Giờ đây đừng nói trong cả Hồng Hoang, ngay cả trên Kim Ngao Đảo này, cũng có thể sống rất tiêu sái.

Tình cảm phấn khích, kích động, không thể dùng lời nào diễn tả.

Nữ Bạt ngoài sự kinh ngạc, trong lòng cũng tràn đầy phấn khích.Nữ Bạt, Thực Thiết Thú nhìn thấy Trường Phong, Quỳnh Tiêu và những người khác cũng nhìn thấy Trường Phong xuất hiện.

Giữa chừng khi bọn họ đột phá từng tỉnh lại, lúc đó lại không thấy Trường Phong.

Không ngờ hiện nay giảng đạo đã xong, Trường Phong lại xuất hiện.

Bọn họ đều có chút tò mò, Trường Phong mấy năm nay đi đâu rồi.“Ngàn năm giảng đạo đã kết thúc, các ngươi lập tức quay về cảm ngộ, để đối phó với trận tỷ thí năm trăm năm sau.” Thông Thiên nhìn xuống mọi người phía dưới, vốn muốn nói ngàn năm.

Nhưng nghĩ đến Trường Phong từng nhắc đến Ân Thương đã bắt đầu, đó chính là thời kỳ Phong Thần Lượng Kiếp xảy ra.

Ngàn năm sau, e rằng Lượng Kiếp đều đã qua rồi.【Năm trăm năm?

Thương Thang diệt Hạ đã hai trăm năm thời gian, trong lịch sử Thương Triều cũng chỉ có sáu trăm năm.】【Năm trăm năm sau, Lượng Kiếp đều gần như chơi xong rồi, ngươi tỷ thí cái búa à.】【Sư tôn người mà không cố gắng, mọi người e rằng chỉ có thể nằm mơ uống trà thôi.】 Trường Phong đang ngồi bên cạnh, trong lòng lại lẩm bẩm.

Trầm tâm xuống nghĩ, Trường Phong cũng không khỏi cảm khái, thời gian trôi qua thật nhanh.

Chớp mắt một cái, Phong Thần Lượng Kiếp đều đã đến.

“Cái gì!

Thời gian lại khẩn trương đến vậy!” Lời nói của Trường Phong, khiến Thông Thiên trong lòng giật mình.

Vốn tưởng ngàn năm hơi dài, không ngờ năm trăm năm còn không đủ.Nhưng lời đã nói ra, Thông Thiên tạm thời cũng không tiện sửa lời.

Trong lòng chuyển niệm suy nghĩ, như vậy cũng tốt.

Chương 58

Mục đích tỷ thí, chẳng qua là để đốc thúc đông đảo đệ tử, môn nhân tu luyện.

Như vậy vừa hay có thể khiến đông đảo đệ tử, trong thời gian cuối cùng nỗ lực xông pha.

Hoặc có lẽ còn có thể coi Lượng Kiếp, như là khảo hạch đối với đông đảo đệ tử.

Kẻ biểu hiện xuất sắc, có thể được thưởng.

Còn về Lượng Kiếp thất bại?

Có tiểu ngưu yêu ở đó, Thông Thiên đã tràn đầy tự tin.

Đó chính là Đại Đạo Chi Tử.Những năm nay biến hóa của Tiệt Giáo, Thông Thiên đều nhìn thấy rõ.

Hắn thân là Giáo chủ Tiệt Giáo, đối với Khí Vận Tiệt Giáo rõ ràng nhất.

Hiện nay Khí Vận bản thân Tiệt Giáo như hồng, Khí Vận Nhân tộc được hưởng lại bùng nổ.

Hai yếu tố cùng lúc, Tiệt Giáo hiển nhiên càng hưng thịnh.Trong lòng nghĩ như vậy, Thông Thiên cảm thấy thông suốt hơn rất nhiều.

Năm trăm năm thì năm trăm năm!

Vừa hay!

Đông đảo đệ tử phía dưới, đâu biết Sư tôn của họ trong đầu đang chuyển nhiều ý niệm như vậy.

Đều từng người đứng dậy, trong miệng cung kính đáp: "Cẩn tuân Sư mệnh!"Thông Thiên thân hình ẩn đi, nhìn Trường Phong hạ xuống,

Đa Bảo và những người khác đều chắp hai tay, đều cung kính hô: "Bái kiến Trường Phong Sư huynh!" Trường Phong đã là Phó Chưởng Môn, tự nhiên cần hành lễ.Nhìn những người cung kính, Trường Phong khẽ gật đầu.

"Chư vị Sư đệ, Sư muội mau đi tu luyện, chớ có lười biếng, nếu có chỗ nào không rõ cũng có thể đến hỏi Sư huynh." Hiện tại trên toàn Kim Ngao Đảo, trừ Thông Thiên thì hắn là lớn nhất.

Theo Trường Phong thấy, những tên này, đã xem như tài sản cá nhân của hắn.

Thông Thiên hữu giáo vô loại không sai, nhưng thu lung tung lại không giáo đạo thì có vấn đề rồi.

Đến Kim Ngao Đảo nhiều năm như vậy, Thông Thiên chỉ lo giảng đạo.

Trừ mấy vị thân truyền đệ tử, Tùy Thị Thất Tiên, các môn nhân còn lại rất ít được quan tâm.

Tâm tính thế nào, căn bản chưa từng chú ý qua.

Điều này bình thường không có vấn đề gì.

Nhưng trong Lượng Kiếp, đó chính là vấn đề lớn.Hiện nay tuy có Tiên Thiên Chí Bảo trấn áp Khí Vận một giáo, nhưng Trường Phong dự tính lúc nào đó vẫn phải làm công tác tư tưởng cho những đệ tử Tiệt Giáo này.

Dù sao cho dù gia sản có phong phú đến mấy, cũng không chịu nổi nhiều kẻ phá gia chi tử như vậy.

Trường Phong còn nhớ trong Phong Thần, không ít đệ tử Tiệt Giáo hoặc là dùng nước nhấn chìm Tây Kỳ, hoặc là dùng lửa thiêu Tây Kỳ, hoặc là tạo ra ôn dịch.

Đối phó tu sĩ Xiển Giáo không có vấn đề gì, nhưng hiện nay Nhân tộc là nhân vật chính của thiên địa, mỗi khi giết một người đều có Nghiệp Lực đeo bám thân.

Bọn họ tuy thuộc về phe Tây Kỳ, nhưng trước tiên đều là Nhân tộc.

Hơn nữa hiện nay Tiệt Giáo và Khí Vận Nhân tộc liên kết chặt chẽ, tự nhiên càng không thể tùy tiện đánh giết Nhân tộc bình thường.

Tình cảnh này, nghiễm nhiên sẽ gây ra Khí Vận thất thoát nhanh chóng.

Nhưng Trường Phong cũng không vội, còn mấy trăm năm nữa Phong Thần mới bắt đầu.

Bây giờ Sư tôn vừa giảng đạo xong, trước tiên để bọn họ tịnh tu thật tốt, cảm ngộ.

Trước Phong Thần, có thể cố gắng nâng cao thực lực bản thân, nói thế nào cũng là chuyện tốt.Mọi người đều vâng lời.

Tam Tiêu lần đầu tiên tiến lên nghênh đón.

"Chúc mừng Trường Phong Sư huynh!" Ngàn năm trước Trường Phong được Sư tôn đề cử làm Phó Giáo Chủ Tiệt Giáo, bọn họ đều chưa kịp chúc mừng.

Lúc này, bọn họ từ đáy lòng cảm thấy vui mừng vì Trường Phong.Triệu Công Minh cũng đi lên.

Ngàn năm trước tuy trong lòng kinh ngạc, nhất thời phản ứng không kịp, nhưng Trường Phong có cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn.

Thực lực đặt ở đây, hắn tự nhiên không có gì để nói.

Hơn nữa đối với một số chuyện của Trường Phong, hắn vẫn có

chút rõ.

Vòng mệnh chưa đến mấy ngàn năm, đã có tu vi như vậy.

Thiên phú như vậy, đủ để làm Phó Giáo Chủ Tiệt Giáo.Kim Linh Thánh Mẫu ba người tuy không tiến lên chúc mừng, nhưng cũng chắp tay với Trường Phong, rồi mới trở về động phủ của mình.

Bọn họ chỉ tuân theo mệnh Thông Thiên, Sư tôn nói gì thì là nấy.

Đông đảo môn nhân còn lại vốn muốn tiến lên, nhưng nhìn thấy Tam Tiêu và những người khác ở đó, chỉ có thể từng người tiếc nuối rời đi.

Vả lại giảng đạo vừa mới kết thúc, bọn họ cũng đều phải về bế quan cảm ngộ.Đa Bảo Đạo Nhân đứng ở phía trước nhất, sắc mặt bình tĩnh, không nhìn ra điều gì, cùng với mọi người biến mất trước Bích Du Cung.

Mấy vị thân truyền đệ tử cũng không nói nhiều, sau khi giao đàm, đều trở về động phủ của mình tịnh tu.

Các đệ tử còn lại trên đảo không rõ, nhưng mấy vị thân truyền đệ tử bọn họ thì biết.

Lượng Kiếp sắp đến!

Đều phải nỗ lực nâng cao tu luyện của mình.Sau khi Vân Tiêu và những người khác rời đi, Thạch Cơ mới từ xa tiến đến.

Lúc này nàng ta, ngẩng khuôn mặt kiều diễm, trên đó tràn đầy phấn khích.

Không chỉ có thân phận Trường Phong đột nhiên thay đổi, mà còn cả sự đột phá của bản thân nàng.

“Không tệ!

Không tệ!

Nha đầu ngươi quả nhiên không làm Sư tôn thất vọng.” Quét mắt nhìn cảnh giới của Thạch Cơ, Trường Phong trong mắt hơi sáng.

Ngàn năm trước chỉ là Thái Ất Huyền Tiên, hiện nay Thạch Cơ lại có tu vi Kim Tiên trung kỳ.

“Hắc hắc!

Đa tạ Kim Đan của Sư tôn, bằng không làm sao lại có thể tiến bộ lớn như vậy.” Thạch Cơ quen thuộc kéo tay phải Trường Phong, cao hứng đáp.

Thực lực đại tăng, Sư tôn lại trở thành Phó Giáo Chủ Tiệt Giáo.

Thân phận của nàng ta ở Kim Ngao Đảo, e rằng cũng “nước lên thuyền lên”.

Tự nhiên khiến nàng ta vô cùng phấn khích.“Lão gia!” “Chủ nhân!” Ngay lúc này, Nữ Bạt, Thực Thiết Thú cũng phấn khích đi lên.

Mặc dù chỉ nghe đạo trăm năm, nhưng bọn họ đều có thu hoạch.

Chỉ là niềm vui của thu hoạch như vậy, trước khi biết địa vị của Trường Phong trong Tiệt Giáo, thật sự không đáng nhắc đến.

Quả như bọn họ từng nghĩ, mấy trăm vạn đệ tử Tiệt Giáo đều xưng Trường Phong là Sư huynh.

Trường Phong, một người dưới vạn người trên!Thạch Cơ kinh hô một tiếng: “Yêu gấu đáng yêu từ đâu ra thế này, Sư tôn, đây là tọa kỵ của người sao?

Nhưng nó đáng yêu quá đi mất!” Hai tay tóm lấy hai tai Thực Thiết Thú, trực tiếp nhấc đối phương lên.

Khóe miệng Trường Phong giật giật.

Yêu gấu?Thực Thiết Thú vẻ mặt phấn khích, cũng nổi giận.

Đệ tử của Sư tôn, lại không có kiến thức như vậy.

Nó là Thực Thiết Thú nổi danh lẫy lừng Hồng Hoang, lại bị coi là cái gì yêu gấu.

Thực Thiết Thú trong lòng đại nộ, vội vàng thè cái lưỡi đỏ tươi ra, gục đầu xuống, giả bộ vẻ đáng yêu moe moe.【Đệ tử Sư tôn, nhất định phải bám víu cho tốt!】"Oa!

Đáng yêu quá đi mất, chỉ là cái đống thịt mập ú này không biết có ngon không." Thạch Cơ nhấc Thực Thiết Thú lắc qua lắc lại giữa không trung, tròng mắt đảo vòng.Trường Phong, Nữ Bạt đang đứng xem bên cạnh, đều vẻ mặt cổ quái nhìn Thực Thiết Thú.

Đối với tâm tư của tên này, bọn họ rất rõ.

Thực Thiết Thú đang giả vờ đáng yêu, lập tức trong lòng co rút lại.

Chiêu bán manh vạn vô nhất thất của mình lại không có tác dụng.【Chết tiệt!

Đồ đệ của chủ nhân quả nhiên cũng không bình thường!】 Thực Thiết Thú trong lòng nghĩ, bốn chi đạp mạnh, trực tiếp thoát khỏi hai tay Thạch Cơ.

"Ơ!" Thạch Cơ trong mắt kinh ngạc, lúc này mới phát hiện cảnh giới của Thực Thiết Thú lại ở trên nàng.Trường Phong vẫy tay ngăn Thạch Cơ muốn tiến lên, mở miệng phân phó: "Được rồi!

Vừa giảng đạo xong, các ngươi mau quay về bế quan cảm ngộ, đừng để làm mất mặt Vi sư."Lời nói của Trường Phong, khiến Thạch Cơ vẻ mặt u uất.

Bởi vì vừa rồi, Thạch Cơ phát hiện không chỉ Thực Thiết Thú, ngay cả cô gái bên cạnh, nàng ta cũng không nhìn thấu.

Một là tọa kỵ của Sư tôn, một là tùy tùng của Sư tôn, lại có cảnh

giới đều ở trên nàng.

Nhưng nàng ta mới là đệ tử của Trường Phong.

Niềm vui ban đầu vì cảnh giới đột phá, lúc này cũng không còn chút nào.

Bây giờ Sư tôn lại là Phó Giáo Chủ Tiệt Giáo, nếu nàng ta là đệ tử mà thực lực quá thấp, khẳng định sẽ làm mất mặt Sư tôn.Trong chớp mắt, trước cửa Bích Du Cung vốn đang ồn ào náo nhiệt, chớp mắt đã trở nên lạnh lẽo.

Trên Kim Ngao Đảo, tất cả đệ tử đều đang bế quan tịnh tu.

Ngay cả Thực Thiết Thú, vì muốn tạo ấn tượng tốt cho Trường Phong, cũng chủ động bế quan tu luyện.

Chỉ có một mình Trường Phong, ung dung nằm trên Kim Ngao Đảo.Thời gian chậm rãi trôi qua, cùng với đông đảo đệ tử bế quan tịnh tu, trên đảo thỉnh thoảng có dao động đột phá truyền đến.

Khoảnh khắc này, Trường Phong cũng nhìn thấy ưu thế của môn đồ Thánh nhân.

Có một Thiên Đạo Thánh nhân Sư tôn, tu đạo quả thực dễ dàng hơn rất nhiều.

Thánh nhân giảng đạo, cơ bản ít nhiều gì cũng sẽ có thu hoạch.Thoáng cái lại hơn hai trăm năm thời gian trôi qua.

Trường Phong vốn đang nằm trên Kim Ngao Đảo, bỗng nhiên hai mắt co lại, cả người vội vàng lật mình đứng dậy.

Phương Đông, một vệt kim quang.

Xuyên phá chân trời, thẳng lên trời cao!

Từng đợt kim quang, chiếu sáng tinh không!

Rõ ràng cách nhau hàng trăm triệu vạn dặm, nhưng lại nhìn thấy rõ ràng.

“Dường như là hướng Nhân tộc!” Trường Phong khẽ nhíu mày, vội vàng trầm tâm.

Thương Thang cả nước cung phụng, Trường Phong tự nhiên dễ dàng cảm nhận được đại sự đang xảy ra ở Nhân tộc.

“Vũ Ất xạ thiên?!

Làm sao có thể!” Trong nháy mắt, Trường Phong mở to hai mắt, trong mắt tràn đầy kinh nghi.Khi Hạ Triều, hắn đã bắt đầu truyền đạo trong Nhân tộc, mà hiện nay Thương Thang có thể nói là do đồ tôn Y Doãn của hắn một tay phụ tá thành lập.

Thương Thang và Tiệt Giáo có thể nói là liên kết chặt chẽ.

Nhưng lại vẫn như nguyên tác mà xảy ra Vũ Ất xạ thiên.

Sử sách từng nói, Thương Vương đời sau dần dần đi ngược Thần Mệnh, đến thời Đế Vũ Ất, từng cầm Hiên Viên Cung bắn trời, muốn ‘phá thần tự lập’, từ đó mở ra Phong Thần Lượng Kiếp.

Nhưng Trường Phong cũng không rõ, lúc này Vũ Ất xạ thiên bắn là Nữ Oa, là Thiên Đình, hay là Tiệt Giáo của hắn, hoặc có lẽ là tất cả bọn họ!Nói cho cùng, Nhân tộc vẫn là một tộc quần do Thần quyền thống trị.

Nhân tộc nên tự cường, nhưng căn bản không thể học được từ hai tộc Vu Yêu.

Tuổi thọ Nhân tộc rất ngắn, hơn nữa ngay cả Nhân Vương cũng không thể tu luyện, làm sao học Vu Yêu.

Tổ Vu, Yêu Hoàng đều là ứng vận thiên địa mà sinh, Nhân tộc chỉ là do Thánh nhân Nữ Oa tạo ra.

Tiên thiên đã kém một bậc, có thể bảo trụ vị trí Nhân Vương đã rất không dễ dàng rồi.

Thật sự muốn trở thành nhân vật chính của thiên địa, nắm giữ tất cả Khí Vận Nhân tộc, điều này đã không chỉ là nghịch thiên mà đi.Xảy ra chuyện như vậy, rất rõ ràng Nhân tộc có dị biến.

Trường Phong dự tính đi Nhân tộc xem xét.

Nhân Vương cầm tên bắn trời, động tĩnh lớn như vậy, mấy vị Thánh nhân tự nhiên lần đầu tiên nhìn thấy.

Tuy không biết vì sao, nhưng đều cảm thấy giữa thiên địa phủ một tầng sát khí nhàn nhạt.

Tất cả Thánh nhân đều minh bạch, Lượng Kiếp sắp đến!Lão Tử, Nguyên Thủy trong lòng đại hỉ.

Lượng Kiếp có nghĩa là thời điểm giải quyết nhân quả đã đến.

Còn Thông Thiên thì trong lòng giật mình, hắn hiểu rõ Phong Thần Lượng Kiếp sắp đến rồi.

Mặc dù vì Trường Phong mà lòng tin tăng mạnh, nhưng lúc này nghĩ đến những lời nói của Trường Phong, vẫn khiến hắn có chút ngưng trọng.Lúc này Hạo Thiên đang ngồi ở Thiên Đình, đầu tiên là nhíu mày, sau đó ngửa mặt lên trời cười lớn.

“Hạo Thiên, Nhân Vương kia cuồng vọng như vậy, cầm tên bắn trời, ngươi vì sao còn cao hứng?” Dao Trì bên cạnh trong lòng không hiểu.

“Nhân Vương xạ thiên, đây chính là đại kỳ ngộ của Thiên Đình ta.” Hạo Thiên đứng dậy, trên mặt tràn đầy phấn khích.

Hắn cảm thấy cơ hội của mình cuối cùng đã đến.

Sau khi chấp chưởng Yêu Đình, tuy là chủ Tam Giới, nhưng lại

không có chút thực quyền nào, hiện nay cuối cùng đã đến lúc hắn thể hiện phong thái.

"Hạo Thiên!

Đây là ý gì?" Nhìn Hạo Thiên có chút điên cuồng bên cạnh, Dao Trì trong lòng vẫn không hiểu.

"Cùng ta đến Tử Tiêu Cung, trên đường ta sẽ nói với ngươi." Hạo Thiên quay người lại, phấn khích nói với Dao Trì.

Ngay sau đó thẳng tiến đến Tử Tiêu Cung ngoài Ba mươi ba tầng trời.

Dao Trì đang đứng giữa không trung đầy mê hoặc thấy vậy, chỉ có thể nhanh chóng theo sau.

Trường Phong tức tốc chạy đến Nhân tộc, trong nháy mắt đã hiểu rõ ngọn nguồn sự tình.

"Xiển giáo!" Không ngờ lại là Xiển giáo đang ngấm ngầm giở trò.Vài trăm năm trước, Quảng Thành Tử từ Côn Luân xuống Nhân tộc truyền đạo.

Tuy y là thủ lĩnh Thập Nhị Kim Tiên của Xiển giáo, lại là Tiên Thiên Nhân tộc.

Nại hà, Nhân tộc hiện tại đã chẳng còn là bộ lạc ngu muội như thuở trước.

Nay Nhân tộc đã là một xã hội văn minh, hơn nữa còn có truyền thừa của riêng mình.

Thêm vào những việc Trường Phong đã làm trước đó, trong toàn bộ Nhân tộc đã lưu lại một lượng lớn đạo thống của Tiệt giáo.

Nữ Bạt tuy chỉ thu vài đệ tử, nhưng người được y chỉ điểm lại không ít.

Những người đó tuy không phải đệ tử Tiệt giáo, nhưng đối ngoại lại tự xưng là truyền nhân Tiệt giáo, bởi vậy Tiệt giáo trong Nhân tộc cực kỳ hưng thịnh.

Lại thêm Thông Thiên Thánh Nhân Tiệt giáo tọa hạ Tam Tiêu chính là sư của Tam Hoàng, mà Trường Phong ở Kim Ngao Đảo lại từng tương trợ Đại Vũ trị thủy, cứu vô số Nhân tộc khỏi nạn hồng thủy.

Chương 59

Quảng Thành Tử hành tẩu trong Nhân tộc mấy chục năm, thu hoạch vẫn rất ít ỏi.

Chỉ dựa vào thân phận đệ tử Thánh nhân, y căn bản không thể truyền bá Xiển giáo một cách hiệu quả.

Quảng Thành Tử vô năng vô lực, đành phải tìm con đường khác, bắt đầu phá hoại ảnh hưởng của Tiệt giáo trong Nhân tộc.

Song Nhân Vương hưởng khí vận Nhân tộc, há lại tùy ý bị kẻ khác mê hoặc.

Trải qua hơn trăm năm, Quảng Thành Tử vẫn chẳng thu được gì.Đúng lúc Thương Vương Vũ Ất tính tình tàn bạo, tham lam hưởng thụ.

Quảng Thành Tử cuối cùng cũng có cơ hội, y xúi giục hắn.

Đến nỗi Vũ Ất cầm cung Hiên Viên, giận dữ bắn lên trời cao.“Hô!

Không ngờ bố cục nhiều như vậy, mà vẫn khó ngăn cản Phong Thần đại thế!” Tin tức nghe được khiến Trường Phong thần sắc ngưng trọng.Theo y thấy, nếu có thể tránh được Phong Thần đại kiếp là tốt nhất.

Nhưng rõ ràng, chuyện này hoàn toàn là hão huyền.

Các quân vương Thương Thang thời kỳ đầu y không rõ cụ thể, nhưng sau Vũ Ất là Văn Đinh, sau Văn Đinh là Đế Ất.

Mà sau Đế Ất, chính là Đế Tân, cũng tức là Thương Triều quân vương thời kỳ Phong Thần lượng kiếp – Thương Trụ Vương.

Tính toán như vậy, Phong Thần lượng kiếp nhiều nhất là trong

trăm năm tới sẽ khởi.

Rất có khả năng, chưa đến trăm năm đã tới.

Thời gian càng ngày càng gấp rút!Sau khi nghe ngóng được tin tức, Trường Phong không nán lại lâu, vội vàng trở về Kim Ngao Đảo.

Vũ Ất bắn trời, lượng kiếp sắp đến, mấy vị Thánh nhân khẳng định sẽ có hành động.

Sư tôn định sẽ bị Đạo Tổ Hồng Quân triệu về Tử Tiêu Cung, bàn bạc việc ký tên lên Phong Thần Bảng.

Mà y cũng nên bắt đầu làm tốt công tác tư tưởng cho chúng môn nhân Tiệt giáo rồi.

Dù sao đệ tử Tiệt giáo đông đảo, ngoài trên Kim Ngao Đảo ra, còn có một lượng lớn môn đồ lập đạo trường bên ngoài.

Ngoài Tam Tiên Đảo nổi tiếng, La Phù Động núi Nga Mi nơi Triệu Công Minh tu hành, còn có Cửu Long Đảo, Hỏa Long Đảo và Khô Lâu Sơn.

Đương nhiên, khẳng định còn có nhiều đạo trường vô danh khác nữa.

Môn nhân Tiệt giáo, có rất nhiều người là thế lực tàn dư của Thượng Cổ Yêu Đình, vốn dĩ hành sự không hề cố kỵ.

Nay quy phục dưới trướng Thánh nhân, tự nhiên càng thêm ngang ngược làm càn.

Dù sao có Thiên Đạo Thánh nhân che chở, hoàn toàn có thể nói là hoành hành vô kỵ.

Cho dù thực lực có yếu đến mấy, cũng không ai dám mạo hiểm đánh giết đệ tử Thánh nhân.

Không ai muốn kết nhân quả với Thiên Đạo Thánh nhân.

Đương nhiên cũng vì phong cách hành sự này, nên chúng môn nhân Tiệt giáo đều hào sảng, thẳng thắn.

Đáng tiếc, chúng sinh há lại nào biết, Thánh nhân cao cao tại thượng, cũng chẳng qua chỉ là công cụ Thiên Đạo dùng để chưởng khống thiên địa mà thôi.Vừa mới về đến Kim Ngao Đảo, Trường Phong đã thấy Nữ Bạt vội vàng chạy tới.

"Lão gia, không hay rồi!" Nữ Bạt chạy đến, miệng kinh hô.

"Có chuyện gì mà hoảng hốt vậy?" Nhận thấy Nữ Bạt sắc mặt cấp thiết, Trường Phong khẽ nhíu mày.

"Đồ nhi Y Doãn của thiếp bị người ta giết rồi!" Nữ Bạt mặt mũi khó coi.

Y Doãn là đệ tử có thiên phú tốt nhất mà y thu được trong Nhân tộc, nhưng vừa mới tu luyện tỉnh lại, y cư nhiên phát hiện truyền âm cuối cùng của hắn, mà còn là từ mấy chục năm trước.

Chứng tỏ, Y Doãn đã vẫn lạc mấy chục năm rồi.

"Ta đã biết, thiên địa có biến, các ngươi cần chuyên cần tu luyện, không thể lơi lỏng." Trường Phong gật đầu, cũng chẳng có gì bất ngờ.

Y Doãn ở Thương Triều uy vọng rất cao, Quảng Thành Tử muốn phá hoại Tiệt giáo khẳng định sẽ không để hắn sống.

Y Doãn không trừ, làm sao xúi giục được Thương Vương.

Khi đi đến Nhân tộc, Trường Phong đã sớm biết điều này.

Trường Phong đạm nhiên, khiến Nữ Bạt hơi sững sờ.

Tuy có ý muốn đi Nhân tộc tìm hiểu, nhưng Trường Phong đã có phân phó, y tự không dám nói nhiều.

Thiên địa đại biến, các đại thần thông giả đều có cảm ứng.

Giữa thiên địa, không biết từ lúc nào đã phủ lên một tầng huyết sát nhàn nhạt, đáng tiếc chỉ có Thánh nhân mới nhìn thấy.Trường Phong về đến Kim Ngao Đảo, không lâu sau liền nghe được tin Vũ Ất bạo tẽ.

Nhân tộc đều nói Vũ Ất bắn trời, nghịch thiên mà đi, gặp thiên khiển mà chết.

Chư hầu thiên hạ đều cho rằng khí số Thương Vương đã hết, ai nấy đều âm thầm dưỡng tinh súc nhuệ, muốn tranh đoạt Cửu Đỉnh.

Hỏi đỉnh thiên hạ!

Dưới sự chấn động dữ dội của Thương Triều, man di các nơi cũng tích tụ thế lực chờ phát, muốn xâm chiếm đất đai trù phú thăng long.

Nhân tộc đã thành cục diện phân loạn, hiện tại chỉ có thể chờ đợi Đế Tân xuất thế.

Dù sao hắn là vị Nhân Vương cuối cùng, trong Phong Thần đại kiếp khẳng định có tác dụng cực kỳ quan trọng.Trường Phong đang nằm trong động phủ, chậm rãi mở màn hình thuộc tính của mình ra.Hệ thống Nằm Yên / Túc chủ: Trường Phong / Cảnh giới: Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ (3.3 ức / 5 ức) / Pháp tắc: Thủy chi pháp tắc (7765/1V), Kim chi pháp tắc (7985/1V), Lôi chi pháp tắc (8250/1V), Hỏa chi pháp tắc (6570/1V), Không gian pháp tắc (1050/1V), Ngũ hành pháp tắc (1560/1V) / Huyết mạch: Tiên Thiên Thử Thiết (3750/5000) / Thần thông: Đại Thiên Mộng Thuật, Thần Ngưu Ngưng Thị, Pháp Tướng Thiên Địa, Tụ Lý Càn Khôn, Hóa Hồng Chi Thuật. / Đạo hạnh: 16683V / Điểm Nằm Yên: 30669V / Nhiệm vụ chính tuyến: Khóa nhập cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ / Nhiệm vụ hàng ngày“Cũng gần một ngàn năm trăm năm rồi, đạo hạnh tích lũy hẳn là có thể đột phá trước Phong Thần.” Lướt nhìn màn hình hệ thống trước mặt, Trường Phong hơi vui vẻ.

Tuy Thánh nhân trở xuống đều là lâu nghĩ (kiến hôi), nhưng thực lực càng mạnh khẳng định càng tốt.

Hơn một ngàn năm nay, vì mỗi ngày nhiệm vụ hàng ngày đều hoàn thành toàn bộ, nên các phần thưởng ngẫu nhiên khác cũng khiến pháp tắc, huyết mạch có chút tăng trưởng.

Bởi vậy tuy cảnh giới không tăng lên, nhưng thực lực Trường Phong cũng không còn như trước nữa.

Mà Điểm Nằm Yên tích lũy, cũng đã vượt qua con số ba ức.

Điểm Nằm Yên là sức mạnh dự trữ của Trường Phong, nếu không đến vạn bất đắc dĩ, y không tính sử dụng.

Dù sao lượt rút mười liên tiếp cấp ức, y thèm chảy nước miếng.

Nhiệm vụ chính tuyến hiện tại là khóa nhập Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ, nên trước Phong Thần, thực lực của hắn hẳn là còn có thể có một sự đề thăng lớn.

Lướt nhìn một cái, Trường Phong liền đóng màn hình hệ thống lại.Trường Phong đang nằm trong động phủ, còn Thông Thiên Giáo Chủ ở Bích Du Cung, lại đột nhiên nhận được triệu hoán của Đạo Tổ.

Bảo y đến Tử Tiêu Cung một chuyến.

Nói là lượng kiếp kế tiếp sắp đến, bảo chư Thánh đến thương thảo.

Không cần nghĩ cũng biết, tự nhiên là bàn bạc chuyện Phong Thần.

Tuy đã sớm có chuẩn bị, nhưng lời của Đạo Tổ, vẫn khiến trong lòng Thông Thiên chấn động.

Phong Thần lượng kiếp liên quan đến sinh tử tồn vong của Tiệt giáo, cuối cùng cũng đến rồi.

Mệnh lệnh của Đạo Tổ, Thông Thiên tự nhiên không dám chần

chừ, liền tức khắc muốn đi Tử Tiêu Cung.

Bất quá, vừa định động thân, Thông Thiên trong đầu khẽ chuyển động.

Y có thể nghe được tiếng lòng của Trường Phong, không bằng mang y theo, nói không chừng sẽ có kỳ hiệu.

Dù sao tiểu ngưu yêu này tiên tri tiên giác, những năm nay đã giúp y không ít việc lớn.

Đem y theo bên mình, lén nghe tiếng lòng của y, tức có thể có tiên kiến chi minh.

Trường Phong là Đại Đạo chi tử, Thông Thiên không lo chư Thánh có thể phát hiện y, cho dù là Đạo Tổ Hồng Quân cũng không được.

Dù sao Đại Đạo là tồn tại lăng giá (vượt trên) Thiên Đạo.

Nếu không phải Đại Đạo chiếu cố, y có thể nghe được tiếng lòng của Trường Phong, y căn bản sẽ không phát hiện ra sự đặc biệt của Trường Phong.

Bởi vậy đối với việc mang Trường Phong đi Tử Tiêu Cung, Thông Thiên không hề lo lắng.

Hơn nữa hiện tại Trường Phong còn là Phó Giáo Chủ Tiệt giáo, cũng nên dẫn y ra ngoài lộ mặt.

Thông Thiên nghĩ vậy, tay phải khẽ vẫy.Hư không xoay chuyển, một bóng người chậm rãi xuất hiện. 【Thiên Đạo Thánh nhân quả nhiên bá vãi chưởng, giờ đây mình dù sao cũng là cường giả Hỗn Nguyên Kim Tiên, vậy mà vẫn không hề có chút lực phản kháng nào.】 Vừa mới hiện thân, Thông Thiên đã nghe được tiếng lòng của Trường Phong.“Sư tôn!

Không biết gọi đệ tử đến có việc gì?" Trường Phong hai tay chắp lại, trong mắt mang theo vẻ mê hoặc. 【Chẳng lẽ Vũ Ất bắn trời, Sư tôn đã biết chuyện lượng kiếp rồi, có việc muốn giao phó?】 "Đạo Tổ triệu hoán, ngươi tùy Bản tọa đến Tử Tiêu Cung một chuyến." Thông Thiên Giáo Chủ đang đoan tọa ở trên, đạo âm phiêu miểu chậm rãi truyền đến, nghe không ra hỉ nộ ai lạc.

Trường Phong nghe vậy ở phía dưới, lại tâm thần chấn động kịch liệt. 【Áo tào!

Sư tôn dẫn mình đi Tử Tiêu Cung!!!】 【Chẳng lẽ là chư Thánh bàn bạc chuyện Phong Thần Bảng!】 【Nhưng Tử Tiêu Cung là địa bàn của Đạo Tổ Hồng Quân, nếu bị y phát hiện thì mình chẳng phải toang rồi sao?】'Ngươi tiểu ngưu yêu này, biết rõ sự tình thật sự không phải ít ỏi gì.' Nghe tiếng lòng của Trường Phong, Thông Thiên càng thêm kiên định quyết định trong lòng.

Đạo Tổ vừa mới triệu hoán y, Trường Phong đã biết.

Việc này nhất định phải mang theo bên mình.

Còn việc bị Đạo Tổ Hồng Quân phát hiện?

Nếu thật sự muốn phát hiện, cũng sẽ không đợi đến bây giờ.

Thông Thiên không nói nhiều, một bước đạp ra, Trường Phong phía dưới không tự chủ được mà đi theo.

Trường Phong trong lòng đang hoảng loạn, chỉ thấy cảnh tượng trước mắt chợt chuyển, đã xuất hiện giữa Hỗn Độn.

Xung quanh thiên hoa trán phóng, kim liên phun trào, một con đường thụy thải đại đạo trực tiếp kéo dài vào sâu Hỗn Độn.

Trường Phong đi theo Thông Thiên bước lên đó, không thể tự chủ được mà đi về phía trước.

Tốc độ đó, còn nhanh hơn y thi triển Hóa Hồng chi thuật không biết bao nhiêu.

Rõ ràng, chuyến đi Tử Tiêu Cung này là tất yếu không nghi ngờ gì. 【Ai!

Lần này hơi buồn rồi!】 【Mình ở thế giới này đã mấy ngàn năm rồi, Đạo Tổ đã không phát hiện mình, thì hẳn là cũng không thể phát hiện mình đâu.】 【Ừ ừ!

Tuyệt đối không phát hiện được, nếu không thì sao lại để mình thay đổi nhiều tiểu thế như vậy.】 【Chỉ là...

Sư tôn vì sao lại dẫn mình theo?】 【Vũ Ất bắn trời, Phong Thần lượng kiếp đã thành định số, mình đi Tử Tiêu Cung thì có ảnh hưởng được gì đâu?】 Trường Phong đi theo phía sau, trong đầu tràn ngập nghi hoặc.

Nhưng giờ đã bị cưỡng ép lên đây, y cũng chỉ có thể theo Thông Thiên đi Tử Tiêu Cung.

Đây là lần đầu tiên Trường Phong đến giữa Hỗn Độn.

Hai bên thụy thải đại đạo, địa phong thủy hỏa tàn phá, thỉnh thoảng còn có Hỗn Độn lôi đình biến đổi nhanh chóng.

Chẳng bao lâu, hai người đã đến cực sâu Hỗn Độn.

Xung quanh đã là địa phong thủy hỏa tàn phá, Hỗn Độn lôi đình cuồng bạo đan xen ầm ĩ.

So với trước đó, càng thêm hung hiểm.

Nhưng tại nơi hung hiểm như vậy, lại tọa lạc một tòa cung điện nguy nga, cổ kính.

Cung điện khôi hoằng, đại khí, tràn ngập một luồng đạo vận cổ xưa huyền diệu, có vô cùng đạo âm lượn lờ.

Tựa như đã tồn tại từ hằng cổ!【Không hổ là đạo trường của Đạo Tổ Hồng Quân, huyền ảo trùng điệp, cho dù là đạo trường của Thánh nhân cũng không thể sánh bằng.】 Nhìn cung điện trước mắt, Trường Phong trong lòng thầm kinh ngạc.

Tuy trong lòng cảm thán, nhưng Trường Phong vẫn theo Thông Thiên nhanh chóng tiến vào Tử Tiêu Cung.Sau khi bước vào, Trường Phong rất nhanh đã nhìn thấy, trên mấy bồ đoàn phía trước, đều có một bóng người đang khoanh chân đoan tọa.

Chính là Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn và mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân còn lại.

Thông Thiên Giáo Chủ vậy mà lại là người đến cuối cùng.【Hô!

Đây chính là Thiên Địa Lục Thánh, quả nhiên từng người một uy thế bất phàm!】【Cẩn thận một chút, ngàn vạn lần đừng để lộ ra sơ hở gì!】 Tuy kiên tin Đạo Tổ không thể phát hiện ra y, nhưng Trường Phong cảm thấy vẫn nên khiêm tốn một chút thì hơn.

Dù sao trong cung điện nhỏ bé này, lại hội tụ mấy vị tồn tại mạnh nhất thế giới này.

Giống như Thông Thiên, sau lưng Lão Tử và Nguyên Thủy vậy mà cũng dẫn theo một đệ tử.

Chính là Huyền Đô Đại Pháp Sư, người quen cũ của Trường Phong, và Quảng Thành Tử, thủ lĩnh Thập Nhị Kim Tiên.

Nhận thấy Trường Phong xuất hiện, sắc mặt hai người lập tức biến đổi.

Đặc biệt là Huyền Đô Đại Pháp Sư, hai mắt y thậm chí phủ lên một tầng hàn sương.

Y nhớ rất rõ, chính tên Trường Phong này, không chỉ cướp đoạt cơ duyên thuộc về y, mà còn đánh lén trọng thương y.

Khiến Sư tôn mất mặt, nhân quả như vậy, sớm muộn gì cũng phải kết thúc.

Bất quá, khi nhìn về phía cảnh giới của Trường Phong, hai mắt y tức khắc co rụt lại.

Đối phương vậy mà cũng là Đại La Kim Tiên viên mãn!

Sau khi cơ duyên phụ tá Địa Hoàng bị cướp đoạt, y liền ở Bát Cảnh Cung khổ tu bế quan, cốt để tìm lại thể diện.

Cách đây không lâu mới vừa khóa nhập Đại La Kim Tiên viên mãn.

Ai ngờ lần nữa gặp mặt, Trường Phong này lại cư nhiên cũng đã khóa nhập Đại La Kim Tiên viên mãn.

Điều này khiến sắc mặt Huyền Đô rất khó coi.

Quảng Thành Tử tự nhiên càng ngây người.

Cảnh tượng y tháo chạy thảm hại khỏi Hữu Hùng bộ lạc năm xưa, giờ khắc này vẫn còn hiện rõ mồn một trong đầu y.

Diện bích ngàn năm, thực lực y cũng có đột phá lớn.

Không phụ danh hiệu thủ lĩnh Thập Nhị Kim Tiên, không chỉ khóa nhập Đại La, mà còn đột phá đến Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Nhưng giờ khắc này nhìn thấy Trường Phong, y chỉ có thể cảm nhận được một luồng uy áp cường đại.

Thực lực đối phương, xa xa ở trên y.

Lần nữa nhìn về phía Trường Phong, trong mắt y xen lẫn vô cùng phức tạp sắc thái, phẫn nộ, không cam, và cả kinh nghi.

Tên này tu luyện sao mà nhanh như vậy?

Ánh mắt hai người, tự nhiên bị Trường Phong cảm nhận được.

【Hai thằng cùi bắp, nhìn cái quái gì.】【Phí làm Tiên Thiên Nhân tộc, mà chưa từng vì Nhân tộc mà suy nghĩ.】【Hừ!

Chương 60

Nếu có cơ hội, trong lượng kiếp nhất định sẽ tiễn tụi bay lên bảng.】 Trường Phong sắc mặt đạm nhiên, không hề lay động!Huyền Đô, Quảng Thành Tử nhìn thấy Trường Phong, Lão Tử và Nguyên Thủy hai người tự nhiên cũng nhìn thấy.

Bất quá, thân là Thánh nhân, họ chỉ đạm đạm lướt nhìn Trường Phong một cái, giữa lông mày khó mà nhìn ra điều gì.

Thánh nhân hỉ nộ không lộ ra sắc mặt, chí ít sẽ không dễ dàng biểu hiện ra.

Đương nhiên nội tâm hai người, không hề bình tĩnh đến vậy.

Cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn của Trường Phong, quả thực khiến họ chấn kinh một phen.

Đặc biệt là Nguyên Thủy Thiên Tôn, mạnh nhất trong Thập Nhị Kim Tiên cũng là Quảng Thành Tử, nhưng cũng chỉ là Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Tiểu ngưu yêu tùy tiện xuất hiện này của Tiệt giáo, đã xa xa ở trên Quảng Thành Tử.

Những người còn lại như Đa Bảo, Kim Linh, Tam Tiêu, v.v., chẳng phải điều này có nghĩa là thực lực đệ tử thân truyền của Tiệt giáo thật sự vượt xa Xiển giáo của y sao.

Điều này khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn vô cùng khó chịu!

Đệ tử dưới trướng không mạnh, y tự nhiên cũng mất mặt.

Ngoài chấn kinh ra, trong lòng cũng còn chút nghi hoặc.

Thông Thiên vì sao lại dẫn Trường Phong đến.

Dù sao đại sư huynh Tiệt giáo là Đa Bảo Đạo Nhân.

Đến Tử Tiêu Cung, đệ tử được mang theo ngoài người yêu thích nhất ra, đồng thời cũng đại diện cho thân phận của đối phương trong đại giáo sở tại.

Chẳng lẽ tiểu ngưu yêu này dị quân đột khởi, đã thay Đa Bảo mà trở thành đại sư huynh Tiệt giáo?

Điều suy đoán này, khiến trong lòng Lão Tử, Nguyên Thủy vô cùng kinh nghi.

Đa Bảo họ đều từng gặp qua, tuy căn nguyên không phải Tiên Thiên Nhân tộc, nhưng thiên phú cũng không tồi.

Chẳng lẽ bấy nhiêu năm, y đã thất thế trong Tiệt giáo?Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Nữ Oa bên cạnh, tự nhiên cũng nhìn thấy Thông Thiên hai người xuất hiện.

Nữ Oa cũng chỉ đạm đạm lướt nhìn tên cướp đi khí vận Nhân tộc của mình một cái, không hề có biểu hiện gì khác.

Còn Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, thì lại mặt mày kinh ngạc, một chút cũng không che giấu vẻ nghi hoặc trên mặt.

"Thông Thiên sư huynh, đây lại là đệ tử từ đâu mà huynh thu được, sư đệ vậy mà chưa từng thấy qua?" Thông Thiên vừa mới ngồi xuống, Chuẩn Đề đã cười tủm tỉm tiến lên hỏi.

Tây Phương nghèo nàn, y tuy có vài đệ tử, nhưng mầm non tốt thật sự quá ít.

Đệ tử Thông Thiên tùy tiện dẫn đến này, vậy mà đều có cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn.

Dù sao trong Tiệt giáo, y chỉ nghe nói Đa Bảo, Kim Linh, Tam Tiêu và những người khác, chứ chưa từng biết Trường Phong.

Đương nhiên, hành động của Chuẩn Đề, không chỉ là hỏi lai lịch Trường Phong, mà còn nghi hoặc Đa Bảo đã đi đâu.

Tuy thân ở Tây Phương, y đối với Tiệt giáo vẫn rất rõ ràng.

"Chẳng qua là một con tiểu ngưu yêu thổ sinh thổ trưởng trên Kim Ngao Đảo của Bản tọa mà thôi." Thông Thiên ngồi xuống, mặt không biểu tình đáp.

Đã từ tiếng lòng của Trường Phong mà biết được, tên này sẽ liên hợp Lão Tử, Nguyên Thủy đối phó y, Thông Thiên tự nhiên chẳng có sắc mặt tốt gì, lời cũng không nói nhiều.

Đối mặt với cảnh này, Chuẩn Đề cũng không để ý.

Dù sao y và Tiếp Dẫn tuy nói là đệ tử Đạo Tổ, nhưng chỉ là đệ tử ký danh, không thể sánh bằng Tam Thanh được Đạo Tổ yêu thích.

Tự nhiên mà nói, Tam Thanh đối với hai người cũng khinh thị không ít.

Thần tình như vậy của Thông Thiên, y đã sớm quen rồi.

Bỏ qua biểu tình lạnh nhạt của Thông Thiên, Chuẩn Đề mặt đầy hâm mộ nói: "Ai!

Một con tiểu ngưu yêu thổ sinh thổ trưởng cũng có thiên phú như vậy, thật sự khiến ta và Tây Phương chúng ta phát thèm." Nói đoạn, y một đôi mắt nóng bỏng nhìn Trường Phong.

"Phải đó!

Đáng thương Tây Phương ta nghèo nàn, hợp lẽ nên từ Đông Phương độ vài hữu duyên nhân về." Tiếp Dẫn ngồi bên cạnh, cũng mở miệng phụ họa.

Cũng một đôi mắt, trên dưới đánh giá Trường Phong, không hề che giấu sự yêu thích trên mặt.

Trường Phong đang cúi đầu, tự nhiên cảm nhận được hai luồng ánh mắt nóng bỏng. 【Kháo!

Hai tên này quả nhiên không biết xấu hổ.】 【Chẳng trách trong Phong Thần, bọn chúng ngang nhiên cướp đi chúng môn nhân Tiệt giáo, hóa ra trong lòng đã sớm có ý đồ này.】 【Cái này cũng quá xui xẻo rồi, vừa đến Tử Tiêu Cung không gây sự chú ý của Đạo Tổ, ngược lại còn hấp dẫn ánh mắt của hai tên không biết xấu hổ này.】 【Mẹ!

Phong Thần lượng kiếp phải cẩn thận rồi.】 Tiếng vọng bên tai, khiến Trường Phong trong lòng đại nộ.

Y hiện tại cũng xem như đã kiến thức thế nào là không biết xấu hổ.

Nghe tiếng lòng của Trường Phong, Thông Thiên khẽ nhíu mày.

"Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, hai ngươi đây là ý gì?" Thông Thiên đang đoan tọa, khẽ quay đầu, trong đôi mắt kiếm mang Hỗn Độn ẩn hiện.

Hai tên này, thật sự là quá không biết xấu hổ.

Chỉ còn thiếu mỗi câu, ta nhìn trúng đệ tử của ngươi.

"Thông Thiên sư huynh đừng giận, chúng ta chẳng qua chỉ là hâm mộ Đông Phương nhân kiệt địa linh của sư huynh mà thôi." Nhận thấy dáng vẻ Thông Thiên, Chuẩn Đề liền vội vàng cười nói.

Tam Thanh đều có chí bảo uy lực cường đại, mà Thông Thiên lại có Tru Tiên Kiếm Trận Phi Tứ Thánh Bất Khả Phá.

Y tự nhiên không dám quá phận khiêu khích Thông Thiên.

Dù sao nếu thật sự đánh một trận, hai Thánh Tây Phương họ hợp lực cũng khó mà chiếm được tiện nghi.

Chuyện tốn công vô ích, tự nhiên không có lý do gì để làm.

Bởi vậy đối với Tam Thanh, họ là từ tận đáy lòng mà hâm mộ.

Không chỉ có pháp bảo cường đại, môn nhân đệ tử từng người một cũng có thiên phú cường đại.

Ngược lại Tây Phương của họ, nói đến là khiến họ lo sầu.

Hai người từng phát nhiều đại hoành nguyện, mới có thể thành lập Tây Phương giáo như ngày nay.

Nhưng nhiều năm trôi qua, vẫn chỉ là mèo con hai ba con (ám chỉ ít ỏi).

So với Đông Phương, chênh lệch không phải một chút nào.

Thông Thiên còn chưa có biểu thị gì, Nguyên Thủy Thiên Tôn bên cạnh lại đột nhiên xen vào một câu: "Tiểu ngưu yêu này thật sự thiên phú siêu phàm, mệnh luân chưa đến vạn năm, vậy mà đã có tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong." Thông Thiên nghe vậy, nhíu mày.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đứng bên cạnh, trong mắt tức khắc sáng lên.

Nhìn kỹ một cái, quả đúng như lời Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

Mệnh luân Trường Phong này thật sự chỉ có mấy ngàn năm.

Mấy ngàn năm tuổi thọ, đã có thể tu luyện đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Ngay cả bọn họ, cũng không có thiên phú như vậy.

Người này thật sự phi phàm, khó trách bị Thông Thiên dẫn lên Tử Tiêu Cung.

Ánh mắt nhìn Trường Phong, càng thêm khác biệt.

Giáo phái Tây Phương của họ chẳng phải đang thiếu nhân tài như vậy sao. 【Kháo!

Lão già Nguyên Thủy này có ý gì?】 【Đây là tính toán muốn mình

trở thành tiêu điểm chú ý của chư Thánh sao?】【Sát nhân tru tâm!

Sát nhân tru tâm a!】【Mẹ!

Hai lão già Tây Phương giáo không biết xấu hổ này, Phong Thần lượng kiếp vừa khởi, nhất định sẽ nhăm nhe mình không buông.】【May mà cảnh giới còn giữ lại một tay, nếu không thì càng toang rồi.】Trường Phong yên lặng đứng sau Thông Thiên, trong lòng lại một trận uất ức.

Đạo Tổ còn chưa xuất hiện, mình cư nhiên đã trở thành tiêu điểm của mọi người.

Lượng kiếp không phát sinh thì thôi, nhưng mấu chốt là Phong Thần lượng kiếp sắp đến rồi.

Đạm đạm lướt nhìn Tây Phương Nhị Thánh với ánh mắt nóng bỏng, Thông Thiên liếc nhìn Quảng Thành Tử phía sau Nguyên Thủy Thiên Tôn, chỉ khẽ hừ một tiếng.

Tuy không nói lời nào, nhưng vẻ khinh thường đã lộ rõ trên nét mặt.

Nhận thấy điều này, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại sắc mặt trầm xuống.

Ý trong lời Thông Thiên, y tự nhiên đã hiểu, nhưng lại không thể phản bác.

Dù sao Quảng Thành Tử, so với Trường Phong mà nói, quả thực kém không phải một chút nào.

Toàn bộ đệ tử Xiển giáo, cũng kém Tiệt giáo rất nhiều.Ông!

Ngay lúc này.

Trong Tử Tiêu Cung đột nhiên vang lên từng trận đạo âm huyền ảo, thiên hoa rơi loạn, hà quang rực rỡ.

Một luồng khí tức thần thánh, cổ xưa dũng hiện.【Đây là Đạo Tổ sắp xuất hiện rồi sao?

Hô!】Trường Phong nội tâm hít sâu một hơi.

Rồi sau đó!

Chỉ thấy trên đạo đài vốn tịch liêu không người, có một bóng người già nua chậm rãi hiện ra.

Vẻ ngoài nhìn qua không khác gì một lão giả bình thường.

Thế nhưng quanh thân y lại bản nguyên lượn lờ, cả người tựa hồ hòa nhập tự nhiên cùng thiên địa.

Nhìn kỹ lại, lại có chút mông lung, nhìn không đủ chân thực.

Mỗi tấc huyết nhục của y đều tựa như khế hợp với thiên địa, như Thiên Đạo cụ hiện hóa.

Nếu không phải ánh mắt nhìn đến, cũng khó mà tin được trước mắt đang ngồi một người.

Chính là đại diện Thiên Đạo, sư của Thánh nhân, chưởng giáo Huyền Môn -- Đạo Tổ Hồng Quân!

Trước mặt y.

Lại phân biệt đứng hai bóng người, một nam một nữ.

Nam thì bá khí ngút trời, quanh thân hoàng khí vờn quanh; nữ thì mẫu nghi thiên hạ, cho người ta vẻ ung dung hoa quý.

Chính là đồng nam đồng nữ từng ở bên cạnh Đạo Tổ Hồng Quân, nay là Hạo Thiên Đại Đế và Dao Trì Vương Mẫu Nương Nương hữu danh vô thực.

"Kiến qua Lão sư!" "Kiến qua Sư tổ!" Thấy Hồng Quân Đạo Tổ hiện thân, chư vị Thánh nhân tại chỗ không dám khinh mạn, liền vội

vàng hướng Hồng Quân hành lễ.

Trường Phong cũng chắp tay, trong lòng lại thật sự toát mồ hôi lạnh.

"Ân!" Đạo Tổ Hồng Quân khẽ gật đầu.

Một đôi mắt không hề chứa chút tình cảm nào, đạm mạc lướt nhìn chư vị có mặt một cái.

Ngay cả Trường Phong, người đột nhiên xuất hiện thêm, cũng không hề dừng lại.

Bất quá, ánh mắt lướt qua đó, vẫn khiến Trường Phong tâm thần câu chấn, kinh hãi thất sắc.

Bởi vì y phát hiện ánh mắt của Hồng Quân này, thật sự quá khủng bố.

Chỉ là ánh mắt lướt qua, đều phảng phất như toàn thân bí mật bị nhìn xuyên thấu, uyển như Thiên Đạo đang dòm ngó mình. 【Hô!

Ánh mắt này cũng quá khủng bố rồi.】 【Không hổ là Đạo Tổ Hồng Quân trong truyền thuyết, quả nhiên chim chóc bá đạo a (tượng trưng cho sự ngầu).】 【Chỉ là đáng tiếc trông có vẻ không có tình cảm gì, giống như Thiên Đạo khôi lỗi vậy.】 【Bất quá nhìn cảnh tượng trước mắt, hẳn là chưa phát hiện bí mật của mình.】 Trường Phong trong lòng thầm nghĩ, còn Thông Thiên phía trước lại sắc mặt kịch biến.

Đồng tử phi tốc co giật.

Cái đó gọi là tâm kinh đảm chiến (kinh hồn bạt vía).

Thông Thiên hoàn toàn không ngờ, Trường Phong này trước đó chê bai y thì thôi.

Nhưng tên này cũng quá gan to bằng trời, vậy mà ngay cả Đạo Tổ

cũng dám vọng nghị.

Dám nói Đạo Tổ là Thiên Đạo khôi lỗi!

Chuyện này nếu bị Lão sư biết được, tuyệt đối thần hình câu diệt.

Hơn nữa toàn bộ thiên địa, tuyệt đối không có bất kỳ sinh linh nào có thể bảo vệ Trường Phong, ngay cả y cũng không làm được.

Thông Thiên trong lòng kinh hoảng, không khỏi khẽ ngẩng đầu nhìn lại.

May mắn thay.

Đạo Tổ Hồng Quân không nghe được tiếng lòng của Trường Phong.

Thần tình đạm nhiên lướt nhìn bọn họ, cũng không có gì dị thường.

Điều này khiến Thông Thiên trong lòng thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng có chút hưng phấn.

Ngay cả Lão sư cũng không nhìn ra căn cước của Trường Phong, tiểu ngưu yêu này quả nhiên là Đại Đạo chi tử.

Ai nào biết, Hồng Quân lúc này, trong lòng lại nghi hoặc về sự xuất hiện của Trường Phong. 'Lượng kiếp sắp đến, tuy thiên cơ hỗn loạn, nhưng ngay cả ta cũng khó mà dò xét được lai lịch Trường Phong này, chẳng lẽ lượng kiếp lần này sẽ có dị biến?' Tuy trong lòng kinh nghi, nhưng một đôi mắt của Hồng Quân vẫn đạm mạc.

Cũng chưa thấy y mở miệng, liền có đạo âm phiêu miểu truyền đến.

"Lần này gọi các ngươi đến, là để thương thảo chuyện lượng kiếp kế tiếp." "Sau Vu Yêu lượng kiếp, thế lực Yêu tộc Thiên Đình phân băng ly tích, Ngô từng để Hạo Thiên, Dao Trì trấn áp tàn đảng Yêu

tộc, trọng chưởng Thiên Đình, thống ngự Tam giới." "Tuy nhiên, sức mạnh tàn dư Thiên Đình rốt cuộc hữu hạn, không cách nào chân chính quản hạt Tam giới." "Bởi vậy cần thêm nhiều sinh linh gia nhập Thiên Đình, hiệp trợ Hạo Thiên, Dao Trì quản lý Tam giới, chế định trật tự mới!" "Lượng kiếp kế tiếp liền có liên quan đến trật tự Tam giới, gọi là Phong Thần lượng kiếp!" Chư vị Thánh nhân dưới trướng nghe vậy, tuy trong lòng kinh hãi, nhưng vẫn sắc mặt bình tĩnh.

Còn về chuyện Thiên Đình, họ tự nhiên đã sớm biết.

Đương nhiên, Thông Thiên trong lòng vẫn khẽ co lại.

Tuy đã sớm đoán là Phong Thần, nhưng khi Hồng Quân thật sự nói ra Phong Thần lượng kiếp, vẫn khiến y trong lòng trầm xuống.

Đồng thời trong lòng đã quyết định, nhất định phải mượn tiếng lòng của tiểu ngưu yêu, tiên tri tiên giác, trong lượng kiếp giành lấy tiên cơ tốt.

Cùng lúc đó.

Chương 61

Đạo âm phiêu miểu của Hồng Quân Đạo Tổ tiếp tục vang lên.

"Ứng kiếp giả lần lượng kiếp này, chính là tất cả đệ tử dưới trướng các ngươi!" "Phàm những kẻ thân tiêu đạo vẫn trong lượng kiếp, có thể lưu lại một tia nguyên thần, nhập trụ Thiên Đình, ngày sau làm chúng thần Thiên Đình, hiệp trợ Hạo Thiên, Dao Trì quản lý Tam giới."Ông!

Trong lúc nói chuyện, Hồng Quân Đạo Tổ lại tùy tay phất một cái, đánh ra một đạo bảng vàng thần quang rực rỡ, và một cây tiên tử (roi) toàn thân kim mang lưu chuyển.

Đồng loạt rơi xuống trước mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Điều này khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn tâm thần chấn động, đôi mắt Hỗn Độn co giật kịch liệt.

Lão sư đây là ý gì?

Chẳng lẽ không phải muốn đệ tử Xiển giáo của y đi Thiên Đình làm thần tiên sao?

Nguyên Thủy tâm thần chấn động kịch liệt, Trường Phong lại trong lòng uất ức. 【Quả nhiên như nguyên tác, Phong Thần Bảng, Đả Thần Tiên vẫn rơi vào tay Xiển giáo.】 【Đạo Tổ nói ứng kiếp giả là đệ tử Lục Thánh, hai Thánh Tây Phương này tính kế hay thật, đệ tử một người cũng không xuất hiện, mà giành người thì hạng nhất.】 Nghe tiếng lòng Trường Phong, Thông Thiên trong lòng kinh hãi.

Y trước đó cũng cho rằng Lão sư để đệ tử Xiển giáo đi Thiên Đình làm thần tiên, hiện tại tựa hồ có khác.

Đang lúc Nguyên Thủy hoang mang, Hồng Quân Đạo Tổ rất nhanh liền tiếp tục nói: "Đây là Phong Thần Bảng, Đả Thần Tiên, là vật sinh ra để ứng vận lượng kiếp, đều là Thiên Đạo công đức chí bảo." "Phàm những kẻ lên Phong Thần Bảng, nhập Thiên Đình làm thần quan, từ đó quy về Thiên Đình quản hạt, tu vi bị hạn chế, nghe theo lệnh Hạo Thiên, Dao Trì." "Một cái khác là Đả Thần Tiên, uy lực không tầm thường, có thể tiên đánh ứng kiếp giả, thuộc về người chủ đạo lượng kiếp!" "Nguyên Thủy!

Xiển giáo của nhữ, sẽ có một đệ tử xuất hiện, làm kẻ chủ đạo lượng kiếp, có thể được hai bảo vật này!"Bá!

Chờ Hồng Quân Đạo Tổ nói xong.

Tại chỗ trừ Nữ Oa Nương Nương ra mấy vị Thánh nhân, lại không khỏi sắc mặt biến đổi.

Xiển giáo có đệ tử, làm kẻ chủ đạo lượng kiếp?

Chẳng phải điều đó có nghĩa là Xiển giáo sẽ trong trận lượng kiếp này, chiếm hết tất cả tiên cơ.

Thậm chí trở thành người hưởng lợi cuối cùng.

Mấy vị Thánh nhân khác thì còn ổn, vốn dĩ đệ tử dưới trướng đã thưa thớt.

Nhưng Thông Thiên Giáo Chủ lập tức sắc mặt trầm xuống.

Lão Tử chỉ có một mình Huyền Đô, Nữ Oa thì càng không có đệ tử, chỉ có mấy tùy thị.

Tây Phương giáo xa xôi như vậy, còn lại cũng chỉ có Xiển giáo và Tiệt giáo có chút đệ tử.

Nhưng Phong Thần Bảng, Đả Thần Tiên đều trong tay Xiển giáo, vậy người chủ đạo kia khẳng định sẽ không đối phó đồng môn của

mình.

Nói đi nói lại, người lên bảng chẳng phải chỉ có Tiệt giáo y thôi sao.

"Khả ác!" Thông Thiên trong lòng thầm mắng một tiếng.

Chẳng trách tiểu ngưu yêu trước đó cứ lải nhải đòi bỏ chạy.

Phong Thần Bảng, Đả Thần Tiên vừa vào tay Xiển giáo, gần như đã cô lập Tiệt giáo ra rồi.

Căn cứ vào tình cảnh hiện tại, Tiệt giáo y chính là kẻ chịu thiệt hại lớn nhất, thậm chí là toàn bộ Tiệt giáo đều vì thế mà phúc diệt.

Việc sau đó Nguyên Thủy, Lão Tử liên thủ với Tây Phương Nhị Thánh xuất hiện, cũng không có gì kỳ lạ.

"Không được!

Có tiểu ngưu yêu ở đây, Bản tọa vẫn có thể liệu địch tiên cơ, nhất định sẽ có cơ hội lật ngược tình thế." Thông Thiên Giáo Chủ nhíu mày, trong mắt tràn đầy vẻ kiên định.

So với Thông Thiên đang lo lắng, Nguyên Thủy lại mày giãn ra, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Lập tức đại hỉ!

Có Phong Thần Bảng, Đả Thần Tiên này, Xiển giáo có thể giảm thiểu tổn thất đến mức tối đa.

Hơn nữa Đả Thần Tiên trong tay, chẳng phải muốn đánh ai thì đánh đó sao.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng hoan hỉ, liền vội vàng chắp tay hướng Hồng Quân Đạo Tổ hành lễ nói: "Cẩn tuân Lão sư pháp chỉ."
"Ân!" Hồng Quân Đạo Tổ khẽ gật đầu.

“Lượng kiếp đến, Thánh nhân không xuất thế.” “Còn về ai lên Phong Thần Bảng, các ngươi tự mình thương nghị, và ký kết hiệp nghị là được!” “Ghi nhớ!

Ghi nhớ!

Đại Đạo ngũ thập, Thiên Diễn tứ cửu, Độn đi một.

Thiên Đạo đại thế không thể thay đổi, tiểu thế có thể nghịch. ” “Đây là một tia hy vọng của vân vân chúng sinh!” Ông!

Nói xong, chỉ thấy thân hình Hồng Quân Đạo Tổ chậm rãi biến mất trên đạo đài.

Rõ ràng, đối với việc Phong Thần cụ thể ai lên bảng, Hồng Quân không hề lý hội. 【Cái gì Thánh nhân không xuất thế?

Phì!】 【Lão Tử, Nguyên Thủy liên tục ra tay, cũng chẳng thấy lão già nhà ngươi xuất hiện, Sư tôn ta vừa định trọng khai địa phong thủy hỏa, tái lập thế giới là ngươi đã chạy ra.】 【Nói cho cùng vẫn là Sư tôn đáng thương, ai cũng nói Đạo Tổ yêu thích y nhất, ban cho y Tru Tiên Kiếm Trận uy lực mạnh nhất.】 【Nào ngờ khi phân bảo ở Phân Bảo Nhai năm xưa, Sư tôn cái tên đáng thương này đã bị Hồng Quân tính kế rồi.】 【Bất quá cái Đại Đạo ngũ thập, Thiên Diễn tứ cửu này thì là thật, không biết có thể như giáo nghĩa Tiệt giáo mà tiệt được một đường sinh cơ hay không.】 ‘Cái gì!!!’ ‘Phân bảo ở Phân Bảo Nhai, ta đã bị Lão sư tính kế rồi!!’ Nghe tiếng lòng của Trường Phong, Thông Thiên tâm thần chấn động kịch liệt.

Sao có thể như vậy?

Đúng như tiểu ngưu yêu đã nói, Thông Thiên vẫn luôn cảm thấy Sư tôn yêu thương y nhất.

Bao gồm cả mấy vị Thánh nhân còn lại, trong lòng cũng có suy nghĩ này.

Dù sao Tru Tiên Kiếm Trận, Phi Tứ Thánh Bất Khả Phá.

Trong Lục Thánh, Thông Thiên sở hữu Tru Tiên Kiếm Trận tuyệt đối có chiến lực đứng đầu.

Được Đạo Tổ ban cho chí bảo công phạt bá đạo như vậy, sao dám nói không được Đạo Tổ yêu thích.

Nhưng hiện tại từ miệng Trường Phong, Thông Thiên cư nhiên nghe được đây lại là Đạo Tổ tính kế.

Ban cho y Tru Tiên Kiếm Trận, chẳng lẽ chỉ là vì trong Phong Thần lượng kiếp mà thành toàn uy danh Tru Tiên Kiếm Trận Phi Tứ Thánh Bất Khả Phá, thuận tiện tiễn chúng đệ tử Tiệt giáo y lên bảng.

Tin tức chấn động này, trực tiếp khiến Thông Thiên kinh ngạc sững sờ tại chỗ.

Đạo Tổ cường đại đến mức nào, mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân bọn họ đều vô cùng rõ ràng.

Dù sao đó là tồn tại duy nhất giữa thiên địa tự mình tu luyện đến cảnh giới Thánh nhân, chí ít họ chưa từng thấy người khác.

Y hiện tại cư nhiên lại bị Đạo Tổ tính kế.

Thông Thiên nuốt một ngụm nước bọt mạnh bạo.

Nhưng nghĩ đến câu nói cuối cùng của Trường Phong, Thông Thiên trong mắt sáng lên. 'Phải đó!' 'Bản tọa sáng lập Tiệt giáo, chính là để tiệt lấy một đường sinh cơ, hiện tại có tiểu ngưu yêu tôn Đại Đạo chi tử này tương trợ, chưa chắc đã không có cơ hội.' 'Lão sư tuy lợi hại, nhưng vẫn chưa phát hiện thân phận Trường Phong, ngược lại là Bản tọa biết rõ.' Nghĩ vậy, Thông Thiên trong lòng tức khắc lại tự tin gấp trăm lần.

Tuy trong đầu chuyển qua rất nhiều ý niệm, nhưng cũng chỉ là

chuyện trong nháy mắt.Đạp đạp!

Trong Tử Tiêu Cung tĩnh mịch, truyền đến mấy tiếng bước chân, lại là Hạo Thiên, Dao Trì chậm rãi đi tới.

Hạo Thiên trước tiên hướng Lão Tử và bọn họ hành lễ, nói: "Lần này còn làm phiền chư vị sư huynh sư tỷ, mong có thể giúp đệ một tay!" "Hừ!" Nghe vậy, Lão Tử đạm mạc khẽ hừ một tiếng, phớt lờ lời nói của Hạo Thiên.

Thậm chí ánh mắt nhìn Hạo Thiên cũng không mấy thiện cảm.

Mấy vị Thánh nhân còn lại tuy không có biểu thị, nhưng đều tự động bỏ qua lời nói của hắn.

Bởi vì họ rất rõ ràng.

Phong Thần lượng kiếp lần này nói nghiêm ngặt, cũng là vì tiểu đồng tử Hạo Thiên này mà khởi.

Nếu không phải hắn hướng Lão sư thỉnh nguyện, lớn tiếng nói Thiên Đình cấp bách cần thần quan cùng quản lý, há lại xuất hiện Phong Thần lượng kiếp.

Nay.

Phong Thần lượng kiếp trực diện đệ tử Thánh nhân, họ tự nhiên không vui.

Ngay cả Lão Tử chỉ có một đệ tử, vô duyên vô cớ bị lôi vào lượng kiếp, cũng rất không vui.

Dù sao đường đường Thiên Đạo Thánh nhân, cư nhiên bị một đồng tử tính kế.

Chỉ riêng điểm này, đã đủ khiến chư vị Thánh nhân trong lòng bất mãn.

Đối với điều này, Hạo Thiên trong lòng lạnh lẽo, nhưng trên mặt

vẫn cười tủm tỉm. ‘Hừ!

Để các ngươi những Thánh nhân cao cao tại thượng khinh thường ta, nay chẳng phải vẫn phải để đệ tử của các ngươi đến hiệp trợ ta, sung làm dưới trướng ta sao?’ ‘Các ngươi không vui thì sao, chẳng lẽ còn có thể trái lệnh Lão sư ư?’ Tuy chư vị Thánh nhân trong lòng phẫn nộ, sao lại không muốn.

Nhưng đúng như Hạo Thiên trong lòng nghĩ, đã là Đạo Tổ Hồng Quân phát lời, họ cũng không cách nào trái lệnh.

Bởi vậy mấy vị Thánh nhân bắt đầu nhìn nhau, chuẩn bị thương đàm chuyện Phong Thần.

Nhưng không ai dám mở miệng trước, dù sao có khả năng sẽ trở thành bia đỡ đạn của mọi người, hơn nữa còn dễ đắc tội người khác, lập tức đồng loạt nhìn về phía Lão Tử.

Điều này khiến Lão Tử vừa tức vừa giận!

Thầm nghĩ mấy tên này, ngày thường không thấy cung cung kính kính với hắn đại sư huynh Huyền Môn này, nay vừa có chuyện liền nhìn hắn trước.

Bởi vậy, Lão Tử phất tay áo, lạnh giọng nói: “Dưới trướng Ngô, chỉ có một mình Huyền Đô, tự nhiên không thể lên Phong Thần Bảng!” “Tuy nhiên đã là Lão sư phân phó, Ngô tự nhiên sẽ trợ Thiên Đình một tay.” Lời vừa dứt, Lão Tử thần niệm khẽ động, từ giữa mi tâm y chậm rãi bước ra một bóng người.

Tướng mạo tương tự Lão Tử, nhưng thần thái có chút ngây ngô.

Hơn nữa quanh thân đạo vận không phiêu miểu như Lão Tử.

“Thái Thượng kiến qua Bản tôn!” Lão giả đạo bào trắng vừa xuất hiện, liền hướng Lão Tử hành lễ hô.

Đây chính là thiện thi của Lão Tử, cũng tức là Thái Thượng Lão Quân lừng lẫy danh tiếng sau này ở Thiên Đình.

"Ân!" Lão Tử khẽ gật đầu, đạm nhiên nói: "Từ nay ngươi liền lưu lại Thiên Đình, hiệp trợ Hạo Thiên, Dao Trì quản lý Tam giới!" "Cẩn tuân Bản tôn pháp chỉ!" Lão giả áo trắng hai tay chắp lại, cung kính đáp.

Hạo Thiên bên cạnh thấy vậy, trong lòng tức khắc vui mừng, liền vội vàng chắp tay tạ nói: "Đa tạ Lão Tử sư huynh đỉnh lực tương trợ!" Tuy chỉ là một thiện thi của Lão Tử, nhưng cũng sở hữu tu vi Chuẩn Thánh.

Điều này đối với toàn bộ Thiên Đình mà nói, tuyệt đối là trợ lực to lớn.

Hơn nữa thân là đại sư huynh Lão Tử đều có một khởi đầu tốt, mấy vị Thánh nhân còn lại tự nhiên cũng phải có biểu thị.

Hạo Thiên trong lòng hưng phấn, liền vội vàng nhìn về phía mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân còn lại.

"Dưới trướng ta, không có đệ tử!" Nữ Oa Nương Nương thần sắc thanh lãnh.

Đối với điều này, Hạo Thiên cũng khẽ gật đầu, biểu thị lý giải.

"Ha ha ha!

Hạo Thiên sư đệ, ngươi đừng nhìn ta, Tây Phương đại địa chúng ta nghèo nàn không chịu nổi, đệ tử Tây Phương giáo thưa thớt không được mấy người, muốn giúp ngươi nhưng hữu tâm vô lực a." Còn chưa đợi Hạo Thiên nói gì, Chuẩn Đề lại cảm khái nói trước.

Tiếp Dẫn bên cạnh, cũng thở dài bổ sung: "Ai!

Nghĩ Tây Phương ta to lớn như vậy, nại hà lại hoang lương đến

thế, đệ tử cũng chẳng được mấy người, cũng không biết khi nào mới có thể đại hưng đây." "Sư huynh đừng vội, tổng sẽ có cơ hội thôi." Nói xong, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người liền hướng nhau đánh một cái Phật kệ, lập tức ngậm miệng không nói.

Cảnh tượng này.

Khiến Lão Tử và những người khác mí mắt giật liên hồi.

Thầm nghĩ Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề quả nhiên vô sỉ tột cùng, một tấm mặt Thánh nhân hoàn toàn không cần nữa rồi.

Mắt vẫn mở mà nói nhảm!

Rõ ràng dưới trướng cũng có đệ tử, lại không nguyện ý tiễn lên Phong Thần Bảng.

Lại còn liên mồm nói Đông Phương, Tây Phương.

Ý trong lời nói, chẳng phải đã biểu minh rồi sao, đây là chuyện của Đông Phương các ngươi, không liên quan gì đến Tây Phương giáo của chúng ta.

Nhưng mấu chốt là lời họ nói lại là sự thật.

Thiên Đình thật sự là chuyện của Đông Phương, và quả thực không có gì liên quan đến họ. 【Kháo!

Hai tên này thật đúng là mặt dày vô sỉ.】 【Không liên quan đến tụi bây, cuối cùng chẳng phải vẫn chạy đến khắp nơi cường độ đệ tử Tiệt giáo sao.】 【Sau khi Sư tôn đại bại, càng thêm cuồng ngạo, trực tiếp đến Kim Ngao Đảo cướp thu môn nhân đệ tử, đến nỗi cắt đứt truyền thừa Tiệt giáo.】 Nhìn Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn mặt đầy hòa thiện, Trường Phong trong lòng thật sự phẫn nộ.

Thánh nhân mà không cần mặt mũi, thật sự tức chết người.

Nếu thật sự như lời họ nói thì thôi, nhưng hai tên này đã thu bao

nhiêu người Đông Phương.

Cuối cùng Vạn Tiên Trận bị phá, hai tên không biết xấu hổ này còn chạy đến Kim Ngao Đảo giành người.

Nghĩ đến đây, Trường Phong trong lòng liền nộ không thể kìm.

Thông Thiên đang nghe bên cạnh, cũng hỏa mạo tam trượng (nổi giận đùng đùng).

Y tuy từ tiếng lòng của Trường Phong, đã sớm biết không ít đệ tử Tiệt giáo bị Tây Phương giáo cưỡng hành độ đi.

Nhưng vạn vạn không ngờ tới, hai tên không biết xấu hổ này, cư nhiên trực tiếp chạy đến Kim Ngao Đảo của y cướp người.

Thông Thiên lần này thật sự có chút phẫn nộ rồi, quanh thân ẩn hiện Hỗn Độn kiếm khí.

Thông Thiên đột nhiên đích biến hóa, tức khắc thu hút sự chú ý của mọi người trong điện.

Lão Tử, Nguyên Thủy mấy người thấy vậy, khẽ nhíu mày.

Lập tức thần sắc bình tĩnh, chỉ đạm đạm nhìn.

Bởi vì họ cũng nhìn ra rồi, ánh mắt phẫn nộ của Thông Thiên là hướng về Tây Phương Nhị Thánh.

Đối với Tây Phương Nhị Thánh, họ cũng rất phẫn nộ.

Thông Thiên có thể đối đầu với họ, họ xem kịch vui là được rồi.

Nhận thấy Thông Thiên quanh thân kiếm khí Hỗn Độn ẩn hiện, Chuẩn Đề lúc này cũng có chút ngơ ngác.

Sự không biết xấu hổ của chúng ta, ngươi lại chẳng phải lần đầu thấy.

Cần gì phải đại kinh tiểu quái như vậy!

Nhưng nghĩ đến Tru Tiên Kiếm Trận của đối phương, nếu mà loạn chém một trận, tuyệt đối có chuyện để bọn họ chịu.

Tuy đây là Tử Tiêu Cung, y cũng không tin Thông Thiên dám ra tay ở đây.

Nhưng ai bảo Lão sư yêu thích Tam Thanh, còn hai người họ chỉ là ký danh đệ tử chứ.

Chương 62

Nếu thật sự đánh một trận, bọn họ đằng nào cũng thiệt.

"Thông Thiên sư huynh, huynh vì sao động nộ?" Chuẩn Đề quay đầu lại, mặt mang nghi hoặc hỏi.

Y thật sự không hiểu.

Ta tuy vô sỉ, nhưng ngươi cũng không cần sát khí đằng đằng như vậy chứ. 【Sư tôn đây là bị gì vậy?】 【Chẳng lẽ Sư tôn cũng đã tính toán trước hai tên không biết xấu hổ này sẽ đến cường thu người?】 【Không nên chứ!

Hiện tại đã coi như lượng kiếp bắt đầu rồi, thiên cơ hỗn loạn, Thánh nhân e rằng cũng khó mà suy đoán thiên cơ.】 Nghe tiếng lòng của Trường Phong, Thông Thiên lập tức tĩnh tâm lại.

Đối phương cũng là Thiên Đạo Thánh nhân, chứ không phải Trường Nhĩ Định Quang Tiên đệ tử Tiệt giáo của y.

Cho dù muốn ra tay, nhiều nhất cũng chỉ làm mất mặt bọn họ một chút, ý nghĩa thực tế không lớn.

"Ai!

Thông Thiên sư đệ, thật là Tây Phương chúng ta nghèo nàn, chi bằng chúng ta đem Tây Phương giáo di dời đến Đông Phương đây, rồi thu vài đệ tử thì có được không?" Tiếp Dẫn bên cạnh thấy vậy, cũng liền vội vàng cảm khái.

Hạo Thiên có thể trực tiếp phớt lờ, nhưng Thông Thiên thì không được.

Người ta dù sao cũng là sư huynh của họ, còn nắm giữ Tru Tiên Kiếm Trận, chí ít công tác bề mặt vẫn phải làm.

Còn về việc dời Tây Phương giáo đến Đông Phương, điều này căn bản là không thể.

Đừng nói Thông Thiên không đồng ý, Lão Tử, Nguyên Thủy cũng là người đầu tiên không đồng ý.

Rõ ràng, Tiếp Dẫn chẳng qua chỉ muốn chấm dứt cái chủ đề này mà thôi.

Tuy có phân chia Đông Tây Phương, nhưng dù sao Đạo Tổ vừa nói ứng kiếp chi nhân là đệ tử Lục Thánh.

"Hừ!" Thông Thiên mượn cớ xuống thang, lạnh lùng hừ một tiếng, không nói gì nữa.

Thấy vậy, Lão Tử, Nguyên Thủy thần sắc bình đạm, trong lòng lại có chút cổ quái.

Phản ứng của Thông Thiên có chút bất thường.

Hạo Thiên đứng bên cạnh, lại trong lòng thất vọng.

Tây Phương giáo có hay không có đệ tử, hắn tự nhiên biết rõ.

Nhưng hắn tổng không thể trước mặt Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề mà liệt kê từng đệ tử của họ ra chứ.

Tuy có chút tiếc nuối, nhưng Hạo Thiên chỉ có thể nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Còn lại có Nguyên Thủy, Thông Thiên, Lão Tử đã mở đầu, hắn thuận theo thứ tự xuống.

Như vậy cũng không đắc tội Thánh nhân.

Theo ánh mắt Hạo Thiên, Thánh nhân trong trường cũng nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn đang chấp chưởng Phong Thần Bảng, Đả Thần Tiên.

Hắn khẽ phất râu trắng, ngạo nghễ nói: "Dưới trướng Xiển giáo của Bản tôn, đệ tử cũng hữu hạn." "Chỉ có Quảng Thành Tử và Thập Nhị Kim Tiên, ngoài ra còn Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử và vài vị ký danh đệ tử thưa thớt, bởi vậy không cách nào lên Phong Thần Bảng." "Hơn nữa, đệ tử Xiển giáo của Bản tôn đã chấp chưởng Phong Thần Bảng, Đả Thần Tiên, đã coi như tận lực vì Thiên Đình rồi." Bá!

Lời Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa dứt, chúng Thánh lại không khỏi sắc mặt khẽ biến.

Thầm mắng y vô sỉ!

Quả nhiên, không một Thánh nhân nào nguyện ý để đệ tử dưới trướng mình lên bảng.

Ngay cả tam đại đệ tử, cũng không nguyện ý.

Đệ tử nhị đại Xiển giáo không nhiều, nhưng đệ tử tam đại thì vẫn có khá nhiều. 【Kháo!

Hóa ra Thánh nhân đều vô sỉ như vậy.】 【Nắm giữ Phong Thần Bảng, Đả Thần Tiên chính là đã tận lực vì Thiên Đình rồi sao?】 【Xem ra trong Lục Thánh, trừ Nữ Oa Nương Nương, thì chỉ có Sư tôn cái tên ngốc nghếch này.】 【Cái tính cách lão trực nam, khó trách trở thành bia đỡ đạn của mọi người.】 Trường Phong đang cúi đầu, trong lòng liên tục cảm khái.

Chỉ trong chốc lát, y cuối cùng cũng có chút hiểu rõ Thánh nhân trong phương thiên địa này rốt cuộc là dạng gì.

Quả nhiên như y đã liệu trước, Thánh nhân cũng chỉ là một sinh linh tương đối cường đại mà thôi.

Tình dục mà con người nên có, bọn họ cũng đều có, hơn nữa ở một số phương diện còn tu luyện đến cực hạn.

Thông Thiên Giáo Chủ đang ổn tọa giữa điện, lại mí mắt giật giật.

Ta sai rồi sao?

Làm Thánh nhân thật khó!

Đối mặt với ánh mắt chằm chằm của chúng Thánh, Nguyên Thủy Thiên Tôn thần sắc bất biến.

Ngược lại quay đầu nhìn về phía Thông Thiên Giáo Chủ bên cạnh, phất râu cười nói: "Thông Thiên, Tiệt giáo của ngươi tự xưng vạn tiên triều bái, đệ tử số lượng tính bằng vạn." "Tuy nhiên đều là đám cá rồng hỗn tạp, lông vũ có sừng, ẩm sinh noãn hóa (chỉ loài vật sinh ra từ trứng hoặc ẩm ướt), vốn dĩ không thuận ứng Thiên Đạo, đáng lẽ nên làm ứng kiếp giả." "Nếu bọn họ có thể nhập Thiên Đình làm thần quan, cũng không tránh khỏi là một đường ra tốt đó." "Bằng không khí vận Tiệt giáo, sớm muộn gì cũng bị bọn họ bại sạch, ngày sau đọa nhập vô lượng lượng kiếp khó mà tự thoát ra được!" Hoa lạp!

Nguyên Thủy Thiên Tôn nói xong, Lão Tử và bọn họ cũng đồng loạt nhìn về phía Thông Thiên Giáo Chủ.

Phải đó!

Trong Lục Thánh, nếu nói về đệ tử, giáo phái nào có nhiều như Tiệt giáo?

Cho dù mấy vị họ cộng lại hết, e rằng cũng không có số lượng đó.

Đệ tử Tiệt giáo tính bằng vạn, lại đều là những đại yêu phi mao đái giác hóa hình mà đến.

Nếu Thông Thiên Giáo Chủ tùy tiện để một phần đệ tử lên Phong Thần Bảng, thì lo gì Thiên Đình không có đủ thần quan.

Một phần đệ tử lên Phong Thần Bảng, đối với Tiệt giáo không đau không ngứa, nhưng đối với Thiên Đình lại có trợ giúp to lớn, đây

chẳng phải là chuyện đại hoan hỉ sao?

Bởi vậy.

Trong khoảnh khắc, Lão Tử, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cho đến Hạo Thiên, đều ánh mắt chằm chằm nhìn Thông Thiên Giáo Chủ.

Và thi nhau mở lời khuyên nhủ.

Hạo Thiên: "Còn mong Thông Thiên sư huynh trợ đệ một tay!" Lão Tử: "Thông Thiên, đã như vậy, ngươi cứ tùy ý viết tên một vài đệ tử lên Phong Thần Bảng là được, cũng tốt để hóa giải lượng kiếp lần này." Chuẩn Đề: "Thông Thiên sư huynh, ta thấy đệ tử Tiệt giáo của huynh, ngược lại có duyên hơn với Thiên Đình đó!" Tiếp Dẫn: "Lời này chí phải, đệ tử Tiệt giáo đại bộ phận đều là yêu vật hóa thành, hơn nữa còn không ít kẻ là yêu của Yêu Đình ngày trước, hiện tại để bọn họ quay về Thiên Đình, thật sự là thiên mệnh sở quy." Đối với điều này.

Thông Thiên Giáo Chủ mày kiếm nhíu chặt, có chút chần chừ không quyết.

Nói thật.

Đệ tử Tiệt giáo của y quả thực tính bằng vạn, đã vậy Lão sư đều nói muốn tận lực hiệp trợ Hạo Thiên, Dao Trì quản lý Tam giới.

Y để một số đệ tử Tiệt giáo có căn cước, tư chất thiển bạc, ở biên giới (không quan trọng) lên Thiên Đình làm thần quan cũng không phải là không được.

Vừa có thể làm tròn ý của Sư tôn, lại có thể hóa giải lượng kiếp lần này.

Thật sự là chuyện đại hoan hỉ.

Bất quá suy nghĩ kỹ lại, Thông Thiên tổng cảm giác nơi nào đó có

chút không đúng.

Đúng lúc này, tiếng lòng của Trường Phong vang lên trong đầu. 【Đến rồi!

Đến rồi!

Phần hố người nhất đây rồi.】【Mấy tên này, từng tên một đạo mạo ngạn nhiên, nói vì Sư tôn tốt, chẳng phải vẫn là liên thủ lừa gạt Sư tôn sao.】【Còn Tiệt giáo đệ tử lý ứng lên Phong Thần Bảng, lên mẹ mày cái tôm tít thì còn được.】【Sư tôn cũng ngốc đến lợi hại, cái này chẳng phải giống như mình có vô số thiên tài địa bảo, ngươi hỏi mình đòi, mình liền cho y vậy.

Nhưng vấn đề là đây là đồ của mình, mình vì sao phải cho tụi bây.】【Hơn nữa Phong Thần lượng kiếp há lại đơn giản như vậy, tùy tiện viết vài cái tên lên, là có thể hóa giải lượng kiếp, ngươi coi lừa ai vậy.】【Mấy tên này, trong lòng từng tên một sáng tỏ rành rành, chỉ có Sư tôn cái tên ngốc nghếch này tin sái cổ!】【Sầu!

Sư tôn, ngươi cái lão trực nam đừng ký a.】【Phong Thần lượng kiếp, căn hành sâu thì thành tiên đạo, căn hành hơi kém thì thành thần đạo, căn hành thiển bạc thì thành nhân đạo, vẫn tùy theo luân hồi chi kiếp.

Phong Thần Bảng nào phải ai cũng có thể lên.】【Không ký!

Vạn sự khả biến, ký rồi, môn nhân Tiệt giáo liền nhất định phải lên bảng.】Thông Thiên toàn thân chấn động.

Phải đó!

Đệ tử Tiệt giáo y nhiều hay ít, có liên quan gì đến Nguyên Thủy Thiên Tôn và bọn họ?

Chẳng lẽ chỉ vì đệ tử ta nhiều, thì phải lên Phong Thần Bảng, đệ tử các ngươi ít thì không sao?

Ta còn chưa có vật trấn áp khí vận một giáo, các ngươi cũng đem tiên thiên chí bảo cho ta đi chứ.

Quan trọng hơn là, Phong Thần Bảng này cư nhiên còn có nội tình.

Nếu như lời tiểu ngưu yêu nói, vậy chẳng phải có nghĩa là tùy tiện viết vài cái tên lên, căn bản là vô dụng.

Thậm chí vì chính mình ký vào Phong Thần Bảng, còn bước vào kế hoạch của bọn họ.

Cuối cùng dẫn đến Tiệt giáo đi về phúc diệt.

Không!

Bản tọa tuyệt đối không để chuyện này xảy ra.

Nghĩ như vậy.

Thông Thiên Giáo Chủ một đôi mắt Hỗn Độn, không khỏi phủ lên một tầng hàn sương.

Ngạo nghễ nhìn chư Thánh, rồi sau đó khang khái mạnh mẽ quát: "Chuyện cười!

Các ngươi dựa vào cái gì mà dám đưa đệ tử Tiệt Giáo của Bản tọa lên Phong Thần Bảng?" "Đệ tử Tiệt giáo của Bản tọa từng người một khí vận như hồng, với Thiên Đình càng không có nửa phần duyên phận!" "Phong Thần lượng kiếp nếu đến, cùng nhau đối mặt là được!" "Bản tọa!

Thề không ký Phong Thần Bảng!" Rầm!

Giọng nói như sấm rền của Thông Thiên khiến chư Thánh đều ngây người.

Chẳng ai ngờ tới.

Thông Thiên vừa rồi còn giữ vẻ mặt bình tĩnh, sao đột nhiên lại

sắc mặt đại biến, nổi giận lôi đình.

Thậm chí còn trực tiếp tuyên bố thề chết cũng không ký tên lên Phong Thần Bảng.

Đệ tử Tiệt Giáo đông đảo như vậy, chỉ cần ngươi tùy tiện viết vài cái tên cho xong chuyện là được.

Lại đâu có bắt ngươi đưa thân truyền đệ tử lên bảng, hà tất phải kích động đến thế.

Sự biến hóa trước mắt này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của bọn họ.

Thực tế, không chỉ có Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn và những người khác, ngay cả Trường Phong vẫn luôn im lặng cũng rõ ràng chấn động toàn thân, kinh ngạc nhìn Thông Thiên.

Hình như kịch bản có vẻ sai sai rồi.

Trong nguyên tác, rõ ràng Sư tôn đã ký tên lên Phong Thần Bảng, khiến một số đệ tử Tiệt Giáo lên bảng.

Nhưng cuối cùng vì tư chất những người được ký tên quá kém, đều bị các đệ tử Tiệt Giáo khác thay thế.

Sao bây giờ Sư tôn lại đột nhiên nổi giận, hơn nữa còn tuyên bố tuyệt đối không ký tên lên Phong Thần Bảng.

Không đúng!

Có gì đó không đúng! 【Quái lạ!

Chẳng lẽ Sư tôn đã biết việc ký tên lên Phong Thần Bảng sẽ khiến Tiệt Giáo đi đến diệt vong sao?】 【Không thể nào!

Chuyện này thực sự quá đột ngột rồi.】 【Chẳng lẽ vì sự xuất hiện của ta, Sư tôn lại dò xét được một góc tương lai, nên tức giận mà không ký tên lên Phong Thần Bảng?】 【Nhưng bây giờ là giữa

lượng kiếp, Thánh Nhân e rằng cũng không thể nhìn thấu thiên cơ.】【Kệ bọn họ đi, Sư tôn chỉ cần không ký tên lên Phong Thần Bảng là được, như vậy sẽ có biến số.】【Nhưng mà Sư tôn vừa rồi đúng là có khí phách ghê.】【Lục Thánh chiến lực đệ nhất, tay cầm công phạt lợi khí Tru Tiên Tứ Kiếm, đáng lẽ phải quát tháo phong vân, ngạo nghễ thiên địa.】【Dám giết một đệ tử của ta, ta sẽ tống cả môn phái của ngươi lên bảng!】【Trong Phong Thần còn bày cái Vạn Tiên Trận làm gì, nếu là đối phương Thánh Nhân ra tay trước, trực tiếp xách kiếm giết lên Côn Luân Sơn, Tây Phương Giáo, tất cả xông lên chém chết mẹ nó đi.】【Thế này mới không phụ danh xưng Lục Thánh chiến lực đệ nhất.】Sự thay đổi đột ngột của Thông Thiên cũng khiến Trường Phong trong lòng cảm khái.

Chỉ là nghĩ đến biểu hiện của Thông Thiên trong Phong Thần Lượng Kiếp, lại khiến hắn không khỏi cảm thấy tiếc nuối.

Dùng lời của Trường Phong mà nói, đúng là A Đẩu không thể đỡ nổi.

Đặc biệt là sau khi biết Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu bị Nguyên Thủy Thiên Tôn đánh chết, Vân Tiêu bị Lão Tử trấn áp tại Kỳ Lân Nhai.

Bày cái Vạn Tiên Trận chết tiệt làm gì, trực tiếp giết lên Ngọc Hư Cung đi.

Cầm Tru Tiên Tứ Kiếm chém loạn một trận, tống Thập Nhị Kim Tiên đồng loạt lên bảng.

Cũng chỉ có Thông Thiên cái lão trực nam này, ngu ngốc bày trận, còn phải đợi Nguyên Thủy Thiên Tôn tập hợp đủ Tứ Thánh đến phá.

Nghĩ đến đây, Trường Phong trong lòng liền cạn lời.

Nghe tiếng lòng của Trường Phong, khóe miệng Thông Thiên khẽ nhếch.

Cuối cùng thì cũng có chút hình tượng bá khí trong lòng Đại Đạo chi tử này.

Nhưng nghe đến đoạn sau, trong lòng hắn lại có chút ngưng trọng.

Bày Vạn Tiên Trận chờ đối phương đến phá, chuyện này đúng là có chút phù hợp với phong cách hành sự của hắn. 'Lão trực nam?

Xem ra đúng là phải thay đổi cái tính cách này! 'Tiểu ngưu yêu này nói không sai, Bản tọa đã là Lục Thánh chiến lực đệ nhất, thì nên coi ta ra gì, uy chấn Hồng Hoang! 'Kẻ nào dám động đệ tử của ta, ta tất sẽ trả lại gấp mười lần! 'Tiểu ngưu yêu, Bản tọa vẫn phải cám ơn ngươi, không ngờ ngươi lại nghĩ cho Tiệt Giáo nhiều đến vậy. 'Ngươi đã dốc sức như vậy, Bản tọa nhất định cũng sẽ không làm ngươi thất vọng.' Đương nhiên, Trường Phong không biết suy nghĩ của Thông Thiên Giáo Chủ.

Hắn vẫn yên lặng đứng tại chỗ, không nói một lời nào.

Dù sao người nói chuyện trong trường đều là mấy vị Thánh Nhân, hắn không có tư cách.

Chẳng phải Huyền Đô, Quảng Thành Tử không xa kia cũng đang cúi đầu, cung kính chờ đợi một bên sao.

Thông Thiên phản ứng như vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn tay cầm Phong Thần Bảng, Đả Thần Tiên liền không thể ngồi yên được nữa.

Đùa cái gì vậy trời!

Nhân Giáo của Lão Tử môn hạ chỉ có mình Huyền Đô, để Thiện Thi Thái Thượng lên Phong Thần Bảng thì cũng không còn gì để nói.

Tây Phương Nhị Thánh rõ ràng không muốn nhúng tay vào chuyện Đông Phương, nhất định cũng sẽ không để đệ tử lên bảng.

Nữ Oa lại không có đệ tử, hiện giờ cũng chỉ còn hắn và Thông

Thiên Giáo Chủ.

Nhưng bây giờ Thông Thiên lại nói thề chết không ký tên lên Phong Thần Bảng, không muốn để đệ tử Tiệt Giáo nhập Thiên Đình.

Vậy làm sao hoàn thành lời Lão Sư dặn dò, làm sao bổ sung thần quan cho Thiên Đình?

Chương 63

Trong tình huống hiện tại, chẳng phải điều này có nghĩa là, Phong Thần Bảng, Đả Thần Tiên đều nằm trong tay Xiển Giáo, vậy Phong Thần Lượng Kiếp này trực tiếp để hắn tự mình mà chơi đi.

Chẳng lẽ lại tống đệ tử của mình lên bảng sao?

Đối với điều này, Nguyên Thủy Thiên Tôn dĩ nhiên dù thế nào cũng sẽ không đồng ý.

Thế là, sắc mặt hắn hơi trầm xuống, trầm giọng quát về phía Thông Thiên: "Thông Thiên!

Ngươi đừng nói năng bừa bãi!

Phong Thần Lượng Kiếp là xu thế của Thiên Đạo, há có thể nói không ký là không ký sao?

Đệ tử Tiệt Giáo của ngươi đếm không xuể, phần lớn đều là bọn thô bỉ, hèn hạ, đương nhiên phải nhập Thiên Đình chịu sự ước thúc, quản hạt!" Các vị Thánh Nhân khác cũng đều gật đầu tán đồng.

Ngươi Thông Thiên nếu không ký tên lên Phong Thần Bảng, thì lượng kiếp này không thể tiến hành được.

Dù sao chỉ riêng đệ tử Xiển Giáo cũng không đủ.

Nghe vậy, Thông Thiên Giáo Chủ không khỏi cười khẩy một tiếng, lạnh nhạt liếc Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái: "Nguyên Thủy, đừng có tùy tiện chụp mũ Bản tọa, Bản tọa khi nào từng nói Phong Thần Lượng Kiếp này không phải đại thế của Thiên Đạo?

Lão Sư bảo chúng ta cùng nhau thương nghị Phong Thần Lượng Kiếp, nhưng lại không trực tiếp nói Bản tọa phải ký tên lên Phong Thần Bảng.

Ngược lại chỉ nói Đại Đạo năm mươi, Thiên diễn bốn chín, ẩn đi một.

Cho nên muôn vạn chúng sinh đều có một đường sinh cơ, đệ tử Tiệt Giáo của Bản tọa tuy đông đảo, chưa chắc đã không thể toàn thân mà lui.

Ngươi bây giờ lại muốn Bản tọa tự tay tống bọn họ lên Phong Thần Bảng, quả thật là vô sỉ đến cực điểm." 【Đỉnh vãi!

Sư tôn!

Người cuối cùng cũng ra dáng đàn ông rồi!】 【Đúng!

Đỗi chết hắn đi!

Nên đỗi chết mấy tên giả nhân giả nghĩa này!】 【Ha ha!

Lão già Nguyên Thủy Thiên Tôn này mặt xanh lè, sướng!

Quá sướng rồi!】 Trường Phong đứng phía sau nghe vậy, lập tức hai mắt phát sáng, trong mắt tràn đầy hưng phấn.

Trong lòng không khỏi vỗ tay khen ngợi Thông Thiên!

Trường Phong làm sao cũng không ngờ tới.

Sư tôn trong nháy mắt, lại trở nên khí phách như vậy.

Đây mới là Thông Thiên Giáo Chủ trong lòng hắn!

Trong lòng Trường Phong kích động, còn Nguyên Thủy Thiên Tôn bên cạnh lại lập tức sắc mặt trầm xuống.

Đặc biệt là câu nói cuối cùng, trước mặt nhiều Thánh Nhân như vậy, lại nói thẳng hắn tâm tư vô sỉ.

Cái từ "vô sỉ" này có thể tùy tiện nói ra sao.

Dù sao hắn vẫn là huynh trưởng của Thông Thiên.

Hơn nữa Nguyên Thủy Thiên Tôn từ trước đến nay lòng kiêu

ngạo tựa trời, từng bao giờ bị người khác mắng nhiếc như vậy!

Nghĩ đến đây, Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng nhìn Thông Thiên, âm trầm mặt quát: "Thông Thiên, ngươi phóng tứ!!!

Bản tôn sở dĩ để đệ tử Tiệt Giáo của ngươi lên bảng, thật ra là vì tốt cho ngươi.

Tiệt Giáo vốn dĩ không có chí bảo trấn áp khí vận, bây giờ lại ngư long hỗn tạp, nếu không kịp thời bỏ đi một vài đệ tử, sớm muộn cũng sẽ có đại tai nạn giáng xuống." Thật lòng mà nói.

Nếu không có Trường Phong ở đây, Thông Thiên thật sự có khả năng bị lời nói của Nguyên Thủy Thiên Tôn lay động.

Dù sao như đối phương đã nói, Nguyên Thủy nói một chút cũng không sai.

Cùng với lượng kiếp đến gần, Thông Thiên cũng rất rõ những điều này.

Tru Tiên Kiếm Trận của hắn là chí bảo công phạt, không giống như Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên của Lão Tử, Nguyên Thủy, đều có uy năng trấn áp khí vận đại giáo.

Thêm vào đó đệ tử Tiệt Giáo đông đảo, không thiếu những đệ tử hiếu sát khát máu.

Cứ thế này mãi, xác thực sẽ làm bại hoại khí vận Tiệt Giáo.

Nhưng bây giờ lại khác rồi.

Hắn không những có Trường Phong vị Đại Đạo chi tử này, mà trong tay Trường Phong còn có Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp.

Cái tên này vừa nghe, cũng có tác dụng trấn áp khí vận.

Chỉ cần có Trường Phong vị Đại Đạo chi tử này ở đây, cần gì

phải lo lắng khí vận Tiệt Giáo suy yếu?

Hơn nữa những năm nay, hắn nghe trộm tiếng lòng của Trường Phong, đoạt được công đức, khí vận giáo hóa Tam Hoàng.

Sau Tam Hoàng, lại nhờ sự giúp đỡ của Trường Phong, chiếm hữu rất nhiều khí vận của Nhân tộc.

So với trước đây, khí vận Tiệt Giáo càng thêm dồi dào.

Ngược lại Nhân Giáo, Xiển Giáo, lúc này chỉ hưởng có chút ít khí vận Nhân tộc, căn bản không cách nào so sánh với Tiệt Giáo hắn.

Còn về những đệ tử hiếu sát khát máu kia, cùng lắm thì về đảo huấn thị một phen là được.

Vì vậy, Thông Thiên Giáo Chủ đối với lời nói của Nguyên Thủy Thiên Tôn, không chút cảm kích.

Ngược lại cười lạnh nói: "Nguyên Thủy!

Ngươi đừng có nói hay hơn hát nữa.

Để đệ tử Bản tọa lên bảng, còn mặt mũi nói là vì Bản tọa tốt sao.

Bản tọa còn nói rằng để đệ tử Xiển Giáo của ngươi lên bảng cũng là vì tốt cho Xiển Giáo của ngươi đấy.

Đệ tử Xiển Giáo của các ngươi, ai có khí vận sánh bằng Tiệt Giáo của Bản tọa?" Thông Thiên Giáo Chủ tiếng như hồng lôi, nói ra lời nào vang vọng lời đó.

Dù trực diện Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng không hề chịu thua kém.

Trường Phong đứng phía sau, nghe mà trong lòng vui như mở cờ.

Trong lòng thầm tán thưởng Sư tôn rốt cuộc cũng thẳng lưng.【Sư tôn bá đạo!

Cứ như vậy!

Mấy cái Thánh Nhân này từng tên một đều vô liêm sỉ, cần gì phải khách khí với bọn họ!】 Nguyên Thủy Thiên Tôn đối diện, lại tức đến không chịu nổi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt mày âm trầm, lạnh giọng quát: "Thông Thiên, ngươi nếu còn ngoan cố không chịu nghe lời như vậy, sớm muộn cũng sẽ hối hận không kịp!" Một bên, Lão Tử và những người khác thấy vậy, cũng đều nhíu chặt mày.

Hiển nhiên đều không ngờ Thông Thiên Giáo Chủ lại biểu hiện cường thế, quyết liệt đến vậy!

Rõ ràng đệ tử Tiệt Giáo nhiều như thế, nhưng lại không muốn để bất kỳ một đệ tử nào lên bảng, chuyện này làm sao mà nói xuôi được.

Còn về Hạo Thiên, thì sắc mặt bình tĩnh, không nhìn ra bất kỳ dao động nào.

Đối với tình cảnh trước mắt, dường như hắn như không thấy.

Không hề sốt ruột!

Đối mặt với lời nói của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên không nói gì nữa, chỉ hừ lạnh một tiếng!

Dù sao không cần biết Lão Tử và những người khác có biết nội tình của Phong Thần Bảng hay không.

Hắn dù thế nào cũng sẽ không ký tên lên Phong Thần Bảng.

Đã hữu giáo vô loại, tất cả đệ tử tự nhiên đều được coi như nhau.

Làm sao có thể vì căn nguyên nông cạn, tư chất kém, mà tống họ lên Phong Thần Bảng.

Nếu là như vậy, ban đầu đã không nên thu bọn họ làm đệ tử.

Còn về tâm tính không tốt, Bản tọa về đảo dạy dỗ lại cẩn thận là được.

Thấy có chút lạnh lẽo sau đó, Hạo Thiên đành chủ động mở miệng.

Dù sao việc thương nghị Phong Thần, xác thực là do hắn đề cập với Đạo Tổ Hồng Quân.

Hơn nữa Phong Thần, cũng là để tuyển chọn thần quan cho Thiên Đình.

"Chư vị Sư huynh đừng nổi giận!" Hạo Thiên thần sắc phức tạp tiến lên một bước, chắp tay khuyên giải chư Thánh: "Chắc hẳn chư vị Sư huynh cũng lo lắng đệ tử môn hạ sau khi vào Thiên Đình, sẽ bị áp bức mà thôi.

Hạo Thiên tại đây có thể bảo đảm với chư vị, sau này nếu đệ tử môn hạ của chư vị Sư huynh nhập Thiên Đình, nhất định sẽ lễ đối tử tế, tuyệt không bạc đãi!" Đáng tiếc, đối mặt với lời lẽ mềm mỏng của Hạo Thiên, các vị Thánh Nhân đều lạnh lùng im lặng.

Thậm chí, từng người một đều không thèm nhìn hắn.

Thấy vậy, trong ánh mắt sâu thẳm của Hạo Thiên lóe lên một tia không cam lòng, phẫn nộ, nhưng hắn lại rất khéo léo che giấu đi.

Tiếp đó giả vờ thở dài nói: "Ai!

Chư vị Sư huynh đạo pháp thông huyền, trên hiểu thiên cơ, dưới rõ địa lý, đáng lẽ nên biết đại thế Thiên Đạo không thể thay đổi.

Tam Giới thống nhất, Nhân tộc là nhân vật chính của Thiên Địa, đây là xu thế của đại thế, không ai có thể nghịch chuyển.

Thực ra đều là do Sư đệ ta vô năng, không thể bằng sức mình trấn nhiếp Tam Giới ức vạn vạn sinh linh, nếu không làm sao phải làm khó

chư vị Sư huynh?

Kính mong chư vị Sư huynh, nhìn ở việc Hạo Thiên ta cần cù vất vả vì Lão Sư, vì chúng sinh mà giải ưu, hãy giúp Hạo Thiên ta một chút đi." Không biết là hữu ý hay vô ý.

Khi nói những lời này, Hạo Thiên còn cố nặn ra vài giọt nước mắt.

Có thể nói đã đặt tư thái xuống cực thấp. 【Ôi chao!

Xem ra Hạo Thiên này cũng chẳng phải loại dễ đối phó.】 【Nói đi cũng phải nói lại, kẻ có ý đồ nắm giữ Tam Giới, lại làm sao có thể là một nhân vật đơn giản.】 【Tuy Phong Thần về sau, Hạo Thiên vẫn chưa triệt để nắm giữ Tam Giới, nhưng tuyệt đối nắm giữ phần lớn khí vận của Nhân tộc, cũng coi như thu hoạch không nhỏ.】 Tuy nhiên, các vị Thánh Nhân có mặt, ai chẳng phải tồn tại già đời như hồ ly.

Bọn họ vừa nhìn đã nhìn thấu được lớp vỏ bọc của Hạo Thiên.

Nhưng lại không vạch trần.

Dù sao như Hạo Thiên đã nói, Phong Thần Lượng Kiếp vốn dĩ là đại thế của Thiên Đạo, không ai có thể nghịch chuyển.

Đã như vậy, chi bằng thuận theo lời hắn mà nói tiếp.

Thế là, Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt lạnh, một lần nữa tiến lên một bước, rồi vươn ngón tay làm kiếm, ào ào viết xuống hơn mười đạo hiệu trên Phong Thần Bảng hư không.

"Đệ tử Xiển Giáo của Bản tôn tuy không nhiều, nhưng vì Hạo Thiên Sư đệ đã nói đến mức này, Bản tôn cũng đâu phải kẻ hẹp hòi!

Đây là hơn mười vị đệ tử đời thứ hai, thứ ba của Xiển Giáo, có thể lên Phong Thần Bảng!" Nghe vậy, Hạo Thiên trong lòng vui

mừng.

Không uổng công hắn đã dốc sức diễn kịch như vậy.

Tốn hết tâm tư, cuối cùng cũng có một kết quả tốt.

Dù sao trước đó Nguyên Thủy Thiên Tôn từng nói sẽ không để một đệ tử nào của bọn họ lên bảng, nói rằng Xiển Giáo nắm giữ Phong Thần Bảng, Đả Thần Tiên, đương nhiên là để cống hiến một phần sức lực vì Thiên Đình.

Bây giờ có thể để lại hơn mười đệ tử trên Phong Thần Bảng, đã là rất không tệ rồi.

Trong lòng nghĩ vậy, Hạo Thiên liền vội vàng nhìn sang Thông Thiên Giáo Chủ bên cạnh.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đã có biểu thị, bây giờ tự nhiên phải xem Thông Thiên thể hiện rồi.

Tuy vừa rồi Thông Thiên Giáo Chủ nổi giận lôi đình, nhưng Hạo Thiên tin rằng Thông Thiên vẫn sẽ để một vài đệ tử lên bảng.

Dù sao đây là pháp chỉ của Lão Sư, cũng là xu thế của Thiên Đạo.

Dù là Thánh Nhân, cũng không thể tránh khỏi.

"Thông Thiên!

Ngươi xem, đệ tử Xiển Giáo của Nguyên Thủy hiếm có, hắn đã viết hơn mười đạo hiệu rồi, bây giờ đến lượt ngươi." Lão Tử không có ý tốt thúc giục Thông Thiên. 【Lão già này nói thì hay thật đấy.】【Phong Thần Bảng có 365 vị chính thần, Nguyên Thủy mới viết hơn mười người, chẳng lẽ những người còn lại đều do Tiệt Giáo chúng ta ra sao?】【Huống hồ, đệ tử Xiển Giáo ít, chẳng phải là do Nguyên Thủy quá mức kiêu ngạo, không coi trọng những sinh linh khác sao?】【Nếu không, chỉ với danh tiếng Thánh Nhân, đã có thể thu hút vô số

sinh linh bái phục.】 Thông Thiên Giáo Chủ chưa mở miệng, Trường Phong đã không nhịn được bắt đầu lảm nhảm trong lòng.

Trường Phong không biết Nguyên Thủy, Lão Tử và những người khác có biết chuyện Phong Thần Bảng hay không, nhưng tuyệt đối không thể để lại tên trên đó.

Một bên khác!

Nghe được tiếng lòng của Trường Phong, Thông Thiên Giáo Chủ lập tức sắc mặt lại trầm xuống. 365 vị thần chức nhân viên của tân Thiên Đình!

Bây giờ Nguyên Thủy mới viết xuống hơn mười người, vậy những người còn lại thì sao?

Chẳng lẽ tất cả đều phải do Tiệt Giáo hắn bổ sung sao?

Không được!

Tiểu ngưu yêu nói đúng, đệ tử Xiển Giáo quá ít, chẳng phải là do Nguyên Thủy hắn sao.

Khinh thường người này, coi thường người kia.

Bản thân mình kiêu ngạo không thu nhận sinh linh khác, liên quan gì đến hắn?

Đã không định ký, vậy thì không thể để lại tên bất kỳ đệ tử nào.

Nghĩ đến đây, Thông Thiên lập tức hừ lạnh nói: "Bản tọa Tiệt Giáo không có đệ tử nào có thể lên bảng, chuyện này tuyệt đối không có chỗ để thương lượng!" Một câu nói ngắn gọn, tiếng như hồng lôi, đanh thép mạnh mẽ!

Đã hữu giáo vô loại, thì không thể vì xu thế đại thế Thiên Đạo mà phân loại đệ tử ưu kém!

Trong lòng Thông Thiên Giáo Chủ đã định chủ ý, thề chết không

ký Phong Thần Bảng! 【Sư tôn bá đạo!

Đúng là không nên ký cái Phong Thần Bảng quỷ quái gì này!】 "Thông Thiên!

Ngươi…" Vừa nghe lời của Thông Thiên Giáo Chủ, Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức tức giận không thể kiềm chế.

Hắn đã lùi một bước, viết xuống hơn mười vị đệ tử Xiển Giáo.

Không ngờ Thông Thiên lại dứt khoát như vậy từ chối ký tên lên Phong Thần Bảng.

Chẳng phải hắn vừa rồi đã vô ích tống hơn mười đệ tử lên Thiên Đình sao?

Chương 64

Nguyên Thủy cảm thấy mình đã bị Thông Thiên lừa rồi!

Nghĩ vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn, khí hỗn độn quanh người cuồn cuộn, Bàn Cổ Phiên ẩn hiện xoay tròn trước người.

Tức giận đến mức muốn ra tay!

Thấy vậy Thông Thiên, cũng sắc mặt lạnh lẽo.

Trong mắt, kiếm khí hỗn độn phun ra, trong hư không ẩn hiện hàn quang xẹt qua.

Hình như, hai người lại muốn đấu pháp trong Tử Tiêu Cung này. 【Vãi chưởng!

Đây là Thánh Nhân muốn động thủ sao?】【Tốt!

Sư tôn!

Hãy dạy dỗ tên này một trận ra trò!】【Để lão già Nguyên Thủy này, nếm thử uy lực của Tru Tiên Tứ Kiếm.】Trường Phong đứng vững phía sau thấy vậy, lập tức trong mắt hiện lên vẻ vui mừng.

Đơn đả độc đấu, ai là đối thủ của Sư tôn.

Tuy không thể chém chết Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng khiến hắn thê thảm, mất mặt vẫn là dễ như trở bàn tay.

Hạo Thiên đứng bên cạnh, sắc mặt cứng lại, liền vội vàng lùi lại mấy bước.

Đối với phản ứng của Thông Thiên, hắn cũng bất ngờ.

Nhưng hắn đâu phải Nguyên Thủy Thiên Tôn, làm sao dám chất vấn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Hiện giờ hai người dường như còn muốn giao đấu một trận, tự nhiên nên tránh xa ra.

Thánh Nhân đấu pháp, nếu bị dính một chiêu, nói không chừng đều thân tử đạo tiêu.

Mấy vị Thánh Nhân Lão Tử đứng bên cạnh, cũng đều sắc mặt thay đổi.

Bọn họ chấn kinh không phải vì Thông Thiên, Nguyên Thủy tỉ thí, mà là phản ứng của Đạo Tổ.

Đây là Tử Tiêu Cung, là đạo trường của Đạo Tổ.

Hiện giờ Thông Thiên đã tế ra Tru Tiên Tứ Kiếm, Nguyên Thủy cũng triệu hoán Bàn Cổ Phiên, nhưng Hồng Quân Đạo Tổ lại như không nghe thấy.

Dường như là đã chọn ngầm cho phép?

Chẳng lẽ, Phong Thần Lượng Kiếp này còn có khả năng liên lụy đến các Thiên Đạo Thánh Nhân bọn họ sao?

Nghĩ như vậy, Lão Tử và những người khác không khỏi ánh mắt chập chờn bất định.

Cho đến lúc này, bọn họ mới phát hiện, dường như Phong Thần Lượng Kiếp này xa xa không đơn giản như bọn họ tưởng tượng.

Đáng tiếc, Phong Thần tuy chưa triệt để bắt đầu, nhưng hiện giờ thiên cơ một mảnh mờ mịt.

Bọn họ căn bản không cách nào biết được.

Duy chỉ có Thông Thiên, người trong cuộc, trong lòng trầm xuống.

Quả nhiên!

Phong Thần Lượng Kiếp này, cuối cùng sẽ có Thánh Nhân tranh

đấu.

Tuy Đạo Tổ không xuất hiện, nhưng Lão Tử dù sao cũng là Huyền Môn Đại Sư Huynh.

Thấy Thông Thiên, Nguyên Thủy ẩn ẩn có xu thế muốn đấu pháp trong Tử Tiêu Cung, liền trầm giọng nói: "Đây là đạo trường của Lão Sư, không được quá ồn ào!" Thông Thiên là thật lòng muốn dạy dỗ Nguyên Thủy một trận, nhưng đúng như Lão Tử đã nói, đây là trong Tử Tiêu Cung, vẫn có nhiều bất tiện.

Còn về Nguyên Thủy, có khả năng là tức giận mà động, cũng có khả năng chỉ là làm ra vẻ.

Dù sao đối với uy lực của Tru Tiên Tứ Kiếm, hắn thân là một trong Tam Thanh, không có lý do gì lại không rõ.

Hơn nữa trong Tử Tiêu Cung, cho dù là mấy vị Thánh Nhân bọn họ, cũng không dám thật sự làm càn.

Nhìn thấy Thông Thiên, Nguyên Thủy đều hừ lạnh một tiếng, không nói gì nữa, Lão Tử coi như đã nhìn ra.

Thông Thiên rất rõ ràng là không có ý định ký tên lên Phong Thần Bảng.

Tuy có chút nghi hoặc, vì sao Thông Thiên lại kiên định như vậy, nhưng sự việc đã đến mức này, dĩ nhiên không còn chỗ để thương lượng.

Lão Tử lạnh nhạt lướt mắt nhìn khắp trường một lượt, rồi vung tay áo một cái, lạnh lùng nói: "Kể từ khi ngươi Thông Thiên không muốn để đệ tử Tiệt Giáo lên Phong Thần Bảng, vậy thì không cần bàn bạc nữa.

Thiên Đạo hữu định số, ai cũng không thể thay đổi!

Sau này ngươi đừng hối hận là được!

Huyền Đô, theo ta về!" Ông!

Lời vừa dứt.

Lão Tử cũng không đợi Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ bọn họ nói thêm gì, liền vung tay áo một cái, cuốn lấy Đại Pháp Sư Huyền Đô rời đi.

"Hừ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy Lão Tử rời đi, cũng hừ lạnh một tiếng về phía Thông Thiên Giáo Chủ.

Lạnh giọng nói: "Thông Thiên, mong ngươi tự lo liệu!" Nói xong, cũng theo sau Lão Tử, dẫn Quảng Thành Tử rời đi.

"Trò cười!

Bản tọa có gì mà phải tự lo liệu, không bàn bạc nữa là tốt nhất!" Thông Thiên Giáo Chủ lạnh lùng cười khẩy một tiếng.

Đối với lời nói của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Lão Tử, hắn không chút để ý.

Ký tên lên Phong Thần Bảng, mới là bị các ngươi lừa.

Bản tọa có Tiểu ngưu yêu ở đây, vạn sự có thể tiên tri tiên giác.

Hiện giờ lượng kiếp sắp đến, thiên cơ mờ mịt, ai có thể có tiên cơ liệu địch như Tiệt Giáo bọn họ.

Hơn nữa Tiệt Giáo bọn họ cũng không phải không có trấn giáo chi bảo.

Khí vận Tiệt Giáo như hồng, lại gắn bó mật thiết với Nhân tộc.

Ngược lại Nhân Giáo, Xiển Giáo, tuy có trấn giáo chi vật, nhưng khí vận Nhân tộc lại ít ỏi.

Nghĩ như vậy, Thông Thiên Giáo Chủ cũng lười ở lại thêm, vẫy

tay với Trường Phong nói: "Trường Phong, đi thôi!" "Đệ tử cẩn tuân pháp chỉ của Sư tôn!" Trường Phong khẽ đáp một tiếng, liền vội vàng đi theo.

Trong lòng lại có chút tiếc nuối, vậy mà không đánh nhau, nếu không nhất định có thể dạy dỗ Nguyên Thủy Thiên Tôn một trận ra trò.

Nhưng Trường Phong cũng không lo lắng, xem biểu hiện của Sư tôn hôm nay, sau này nhất định sẽ có cơ hội.

Nữ Oa vẫn luôn ngồi yên một bên chưa từng mở miệng, trong mắt hỗn độn kim quang lưu chuyển, hóa thành từng đốm tinh quang biến mất trong điện.

Còn lại Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề thấy việc thương nghị Phong Thần Lượng Kiếp tan vỡ, tự nhiên cũng sẽ không tiếp tục ở lại, đồng dạng rời đi.

Chớp mắt, trong đại điện chỉ còn lại Hạo Thiên, Dao Trì hai người.

Nhìn Tử Tiêu Cung trong nháy mắt trống rỗng, Dao Trì khẽ nhíu mày.

Hơi lo lắng nói: "Huynh trưởng, bây giờ biết làm sao đây?" Phong Thần Bảng có 365 vị chính thần, hiện giờ chỉ có Nguyên Thủy Thiên Tôn ký tên hơn mười người.

Hiển nhiên là xa xa không đủ.

"Dao Trì muội muội đừng vội, đây có lẽ là kết quả tốt nhất." Không ngờ.

So với sự lo lắng của Dao Trì, Hạo Thiên lại lạnh lùng cười một tiếng đầy thâm ý.

Trong nụ cười, mang theo vẻ hưng phấn kỳ lạ.

Thấy thần sắc Hạo Thiên, Dao Trì giật mình.

Trong lòng càng thêm khó hiểu!

Rõ ràng mới chỉ có hơn mười môn đồ Thánh Nhân lên bảng, sao Hạo Thiên lại nói là kết quả tốt nhất.

"Huynh trưởng, lời này là sao?" Dao Trì khó hiểu hỏi.

Đối với điều này.

Hạo Thiên vung tay áo dài, khôi phục lại tư thái bá đạo của kẻ quân lâm Tam Giới, hai mắt tinh mang giao chức nói: "Muội muội không ngại thử nghĩ xem, nếu Sư huynh Thông Thiên thành thật viết tên đệ tử Tiệt Giáo lên Phong Thần Bảng, hắn sẽ viết những đệ tử nào?" Nghe vậy, Dao Trì không cần suy nghĩ đáp: "Vậy nhất định là những đệ tử kém cỏi nhất, căn cơ, tư chất nông cạn nhất trong Tiệt Giáo a." "Ha ha ha!

Không sai!

Nhưng bây giờ thì sao?" Hạo Thiên thần sắc hoan hỉ, trong mắt mang theo hưng phấn.

"Muội muội ngu độn, vẫn chưa hiểu ý huynh trưởng." Dao Trì nhíu mày, trong lòng vẫn khó hiểu.

Bây giờ Thông Thiên chưa hề ký tên lên Phong Thần Bảng, điều đó có nghĩa là bọn họ ngay cả đệ tử có căn cơ kém nhất cũng không có cơ hội có được.

Hạo Thiên đã bước ra khỏi Tử Tiêu Cung giữa hỗn độn, trầm giọng nói: "Thiên Đạo hữu định số, Thiên Đình đương chưởng Tam Giới, 365 tôn thần quan thiếu một không được.

Hiện giờ lại chỉ có hơn mười vị, hơn 300 vị còn lại, bọn họ dù thế

nào cũng phải bổ sung đầy đủ.

Cho nên một khi lượng kiếp thật sự giáng lâm, Thông Thiên Giáo Chủ muốn trốn tránh cũng khó, hơn nữa đến lúc đó, là đệ tử nào lên bảng, thì không do hắn quyết định nữa rồi." Chát!

Lần này, mắt đẹp của Dao Trì phát sáng.

Nàng coi như đã hiểu ý của Hạo Thiên.

Một khi ký tên, có thể sẽ là những đệ tử kém nhất.

Bây giờ chưa định, vậy sẽ có biến số rất lớn.

Hơn nữa loại biến số này, đối với bọn họ chỉ tốt hơn chứ không tệ đi.

Nghĩ như vậy, bọn họ xác thực nên vui mừng.

"Huynh trưởng tài giỏi, tiểu muội không thể sánh bằng!" Dao Trì từ đáy lòng cảm thán.

Xem ra vị huynh trưởng này, nghĩ xa hơn nàng nhiều rồi.

Đối với điều này, Hạo Thiên lại lắc đầu.

"Không có cách nào, đều là do những Thánh Nhân này bức bách.

Bọn họ từng người một đều mắt cao hơn đỉnh đầu, căn bản không thèm để chúng ta vào mắt.

Nếu không có chút thành phủ, e rằng bị bọn họ nuốt chửng cũng không hay biết." Nói xong Hạo Thiên, trong lòng vẫn có chút đắc ý.

Thánh Nhân cao cao tại thượng thì sao, chẳng phải vẫn bị hắn tính kế sao.

Một bên khác.

Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Đại Pháp Sư Huyền Đô, Quảng Thành Tử, cùng nhau đi trong hỗn độn mênh mông.

Sắc mặt bọn họ đều không được tốt cho lắm.

“Đại huynh!

Vừa rồi huynh cũng thấy đấy, Thông Thiên đó quả thật càng ngày càng phóng tứ.” Nguyên Thủy Thiên Tôn trầm giọng nói.

Dù sao hắn cũng là huynh trưởng, vậy mà lại vô lễ đến vậy với hắn.

Hơn nữa trước đó hắn rõ ràng đã lùi một bước, nào ngờ Thông Thiên lại vẫn như thế.

“Thông Thiên sinh tính tiêu sái, cô ngạo, nếu chỉ đơn thuần khuyên nhủ thì không thể lay chuyển!” Lão Tử khẽ vuốt chòm râu dài, bình thản nói.

Lúc này hắn, trên mặt đã không còn sự phẫn nộ trước đó.

Ngược lại bình tĩnh đến đáng sợ.

Tựa như một con hồ ly già mưu sâu tính kỹ, khắp người toát ra ánh sáng trí tuệ.

“Ha ha!

Đại huynh nói rất đúng, biểu hiện vừa rồi của Bản tôn vẫn ổn chứ?” Thấy thần sắc Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên phá lên cười lớn.

Giữa lông mày, mang theo chút vẻ đắc ý.

Rất rõ ràng, sự tức giận của hai người trong Tử Tiêu Cung vừa rồi, tất cả đều là giả vờ.

Dù sao đường đường là Thiên Đạo Thánh Nhân, há lại dễ dàng tức giận như vậy.

Cho dù trong lòng có lửa giận, bọn họ cũng sẽ không dễ dàng biểu

lộ ra.

Tu hành lâu năm như vậy, bọn họ đã sớm học được cách che giấu cảm xúc của mình.

"Rất tốt!" Lão Tử không quay đầu lại, đạm nhiên đáp một câu.

Hiển nhiên, phản ứng của Nguyên Thủy Thiên Tôn nằm trong dự liệu của hắn.

Lão Tử lập tức nói tiếp: "Khí vận Tiệt Giáo như hồng, vạn tiên triều bái, phần lớn khí vận Nhân tộc lại hội tụ vào thân, nếu cứ kéo dài, e rằng sẽ không có ngày đại giáo chúng ta hưng khởi.

Ta vừa rồi còn thật sự có chút lo lắng, Thông Thiên sẽ ký tên lên Phong Thần Bảng, chỉ để một số đệ tử căn cơ nông cạn lên bảng, như vậy ngược lại sẽ giúp Tiệt Giáo trừ đi một số tai họa.

Bây giờ hắn không ký Phong Thần Bảng, vậy có nghĩa là toàn bộ đệ tử Tiệt Giáo đều sẽ là người ứng kiếp, đến lúc đó ai sẽ lên bảng, thì không phải do Thông Thiên quyết định nữa rồi." Nói đến đây Lão Tử, trong đầu bất giác lóe lên một bóng người.

Kẻ đã cướp đoạt khí vận Nhân tộc thuộc về Nhân Giáo.

Thậm chí có khả năng đã bố cục, đoạt lấy cơ duyên phụ tá Tam Hoàng của bọn họ.

Thiên phú tu luyện mạnh mẽ thì thôi đi, quan trọng hơn là ngay cả hắn cũng không thể nhìn thấu đối phương.

Hắn là Thiên Đạo Thánh Nhân, còn gì mà hắn không thể nhìn thấu?

Nghe vậy Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng ha ha cười lớn.

"Đại huynh nói rất đúng." Đợi đến khi nhìn thấy thần tình Lão Tử có chút ngưng trọng, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng bất giác nghĩ đến

một bóng người.

“Đại huynh!

Huynh có nhìn ra lai lịch của Trường Phong đó không?” Cướp đi cơ duyên của Xiển Giáo, lại còn cướp đoạt khí vận Nhân tộc mà bọn họ sở hữu.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đối với Trường Phong, cũng hận đến nghiến răng nghiến lợi.

“Nếu có cơ hội, ta sẽ tự mình tống hắn lên bảng!” Lão Tử khẽ híp mắt, âm thanh đạm nhiên truyền đến.

Thực ra trong lòng, Lão Tử càng muốn triệt để loại bỏ Trường Phong.

Chương 65

Không nằm trong tầm kiểm soát của Thánh Nhân, thì không có lý do tồn tại.

Hơn nữa Lão Tử luôn có một cảm giác sai lầm, rằng đại kiếp Phong Thần này hình như sẽ bị tiểu ngưu yêu đó ảnh hưởng.

Còn một điểm nữa, cũng khiến Lão Tử trong lòng kinh nghi.

Đó chính là phản ứng của Thông Thiên trong Tử Tiêu Cung, có chút quái dị.

Đáng tiếc, hiện giờ lượng kiếp sắp bắt đầu, đừng nói đến tiểu ngưu yêu thần bí kia, rất nhiều chuyện Thánh Nhân cũng không thể suy đoán được.

Nguyên Thủy Thiên Tôn bên cạnh, cũng trong mắt hỗn độn lóe lên hàn quang.

Rất rõ ràng, hai người trong lòng đều đã quyết định.

Đợi Phong Thần Lượng Kiếp bắt đầu, nếu có cơ hội, tuyệt đối không buông tha Trường Phong.

Dù sao giữa bọn họ, vốn đã kết hạ nhân quả.

Đại Pháp Sư Huyền Đô, Quảng Thành Tử đi theo phía sau nghe vậy, đều trong mắt mừng rỡ.

Thiên Đạo Thánh Nhân ra tay, tiểu mệnh Trường Phong coi như xong.

Đối phương hiện giờ đã là người có tên trên Phong Thần Bảng rồi.

Trên đường đi về phía Tây Hồng Hoang trong hỗn độn.

“Sư huynh!

Phong Thần Lượng Kiếp này có vẻ thú vị rồi.” Chuẩn Đề đi trong không trung, giữa lông mày tràn ngập vẻ mong đợi.

“Không sai!

Trong Phong Thần Lượng Kiếp, Tam Thanh tất sẽ quyết liệt, cơ hội của Tây Phương Giáo chúng ta đã đến.” Tiếp Dẫn gật đầu, thần tình vô cùng vui vẻ.

“Sư huynh nói rất đúng, chúng ta chỉ cần yên lặng chờ lượng kiếp đến là được rồi.” Chuẩn Đề lướt mắt nhìn về phía Đông, mang theo chút ghen tị nói.

Vì quan hệ đệ tử ký danh, bọn họ rõ ràng bị Đạo Tổ Hồng Quân đối xử khác biệt.

Tam Thanh mỗi người một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, còn Tây Phương Giáo bọn họ, đừng nói là Tiên Thiên Chí Bảo, ngay cả Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng không có mấy kiện.

Bấy nhiêu năm nay, rất nhiều chuyện đều bị Tam Thanh áp chế.

Vì sự khác biệt Đông Tây, Tây Phương Giáo cũng khó mà phát triển.

Hiện giờ, bọn họ dường như đã thấy được cơ hội quật khởi của Tây Phương Giáo.

Hai người nhìn nhau cười, chắp tay hành lễ Phật, rồi ung dung đi về phía Tây.

Còn một hướng khác, Trường Phong yên lặng đi theo sau Thông Thiên. 【Phù!

Mặc dù việc ký tên lên Phong Thần Bảng ở Tử Tiêu Cung không vui vẻ mà tan rã, nhưng lượng kiếp cũng coi như sắp bắt đầu rồi.

Tiếp theo còn một khoảng thời gian, nên về đảo dạy dỗ các môn nhân Tiệt Giáo một phen.

Nhân tộc là nhân vật chính của Thiên Địa, tuyệt đối đừng tùy tiện giết chóc.

Một khi sát kiếp vướng vào thân, không những làm bại hoại khí vận Tiệt Giáo, mà còn có thể lên Phong Thần Bảng kia.

Phong Thần Bảng có 365 vị chính thần, ngoài việc bắt đầu từ đệ tử Xiển Giáo, tốt nhất là kéo cả Tây Phương Giáo xuống nước.

Khương Tử Nha, kẻ chủ đạo Phong Thần Bảng kia, có nên mưu tính trước một phen không?

Còn Thân Công Báo kia, cũng nên mưu tính một chút, dù sao tương truyền vị này mới là kẻ chủ đạo ẩn mình trong bóng tối.】 Trong lòng Trường Phong có rất nhiều ý niệm chuyển động, còn Thông Thiên đi phía trước, lại trong lòng đại hỉ. 'Ha ha!

Tiểu ngưu yêu của Bản tọa đúng là lợi hại, vừa mới ra khỏi Tử Tiêu Cung, đã biết ai là kẻ chủ đạo Phong Thần Bảng.

Nguyên Thủy!

Xiển Giáo ngươi tuy là kẻ chủ đạo Phong Thần Bảng, Đả Thần Tiên, nhưng làm sao sánh bằng Tiểu ngưu yêu của Bản tọa tiên tri tiên giác.

Khương Tử Nha!

Thân Công Báo!

Xem ra kẻ chủ đạo này cũng không đơn giản như vậy.' Trong lòng Thông Thiên đại hỉ.

Tuy đối phương mấy vị Thánh Nhân có khả năng liên thủ, Phong Thần Bảng, Đả Thần Tiên lại nằm trong tay Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nhưng hắn vẫn có một ưu thế rất lớn, chính là Đại Đạo chi tử Trường Phong.

Còn về kế hoạch của Trường Phong sau khi về đảo, Thông Thiên tự nhiên hai tay tán thành.

Dù sao vốn dĩ đã trùng hợp với kế hoạch của hắn!

Nghĩ vậy Thông Thiên, dặn dò Trường Phong bên cạnh: "Trường Phong, sau khi về, ngươi thay vi sư dạy dỗ môn nhân trên đảo thật tốt, lượng kiếp sắp đến, tuyệt đối đừng tùy tiện giết chóc sinh linh." Trường Phong hiện giờ là Tiệt Giáo Phó Giáo Chủ, chuyện như vậy giao cho hắn là thích hợp nhất.

Nếu có thể, Thông Thiên còn muốn giao tất cả mọi việc ứng phó lượng kiếp cho Trường Phong.

Dù sao đối phương tiên tri tiên giác, còn hắn phải nghe trộm tiếng lòng, còn phải xem tình cảnh.

Trường Phong khẽ giật mình, chắp hai tay, cung kính đáp: "Đệ tử minh bạch!" 【Móa!

Sư tôn quả nhiên không giống.

Ta còn tưởng Sư tôn sẽ ngu ngốc phong bế Kim Ngao Đảo, không cho tất cả đệ tử Tiệt Giáo ra khỏi đảo chứ.】 Nghe tiếng lòng của Trường Phong, Thông Thiên trong lòng buồn bực.

Hắn trước đây thật sự có ý nghĩ đó.

Đóng chặt sơn môn, không cho đệ tử ra khỏi đảo.

Có hắn trấn giữ Kim Ngao Đảo, ai dám lên đảo giết người?

Nhưng nghĩ đến môn hạ đệ tử đông đảo, tính cách hào sảng như mình, phương pháp này chắc chắn không khả thi.

May mắn là có thể nghe được tiếng lòng của Trường Phong, nếu

không lại bị coi thường rồi.

Không mất chút công phu nào, Trường Phong đã theo Thông Thiên Giáo Chủ trở về Kim Ngao Đảo.

Trên đảo một mảnh tĩnh mịch, vẫn thỉnh thoảng có những dao động đột phá truyền đến.

Toàn bộ đệ tử trên đảo, trừ Trường Phong, không một ai biết Phong Thần Lượng Kiếp sắp bắt đầu.

Sau khi dặn dò Trường Phong, Thông Thiên đi thẳng về Bích Du Cung.

"Hy vọng Sư tôn cũng sẽ có sự chuẩn bị đi!" Trường Phong lẩm bẩm trong miệng, nhìn về phía Bích Du Cung.

Hắn hiện giờ chẳng qua chỉ là Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ, cho dù có thể bước vào Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ trước khi lượng kiếp bắt đầu.

Nhưng đối mặt với Thánh Nhân, vẫn còn kém xa.

Muốn bình an vượt qua Phong Thần Lượng Kiếp, biểu hiện của Thông Thiên Giáo Chủ vô cùng quan trọng.

Đương nhiên, còn có vị Nhân Vương Đế Tân cuối cùng, cũng không thể thiếu.

"Chủ nhân!" Vừa mới trở về động phủ, đã thấy Thực Thiết Thú mặt mày hưng phấn chạy đến.

"Ừm!" Trường Phong trong lòng có việc, khẽ gật đầu, vẫn bước chậm rãi đi vào trong.

Chư Thánh bàn bạc xong chuyện Phong Thần, thời gian đã không còn nhiều.

Hắn nhớ trong Phong Thần Diễn Nghĩa Khương Tử Nha 72 tuổi

mới xuống Côn Luân Sơn, nói không chừng tên này bây giờ đã ra đời rồi.

Nhưng nghĩ đến đối phương là nhân vật chủ chốt của lượng kiếp, e rằng muốn tìm được cũng không dễ dàng như vậy.

Cho dù tìm được, e rằng cũng không dễ hành sự.

Dù sao loại bỏ đối phương?

Ai biết có xuất hiện Lý Tử Nha, Chương Tử Nha gì đó không.

Hơn nữa Khương Tử Nha là nhân vật quan trọng của Xiển Giáo trong Phong Thần, e rằng Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn có thể tính ra hắn.

Kẻ chủ đạo Phong Thần là người Xiển Giáo, điểm này đã không thể thay đổi.

Chi bằng đợi hắn xuống núi rồi hãy mưu tính.

Dù sao Trường Phong nhớ Khương Tử Nha vừa xuống núi, còn ở Thương Thang một thời gian.

Hơn nữa khi vừa xuống núi, tên này cũng không được Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức ban cho Phong Thần Bảng, Đả Thần Tiên.

Lúc này, việc tăng cường thực lực của Ân Thương mới là quan trọng.

Phong Thần Lượng Kiếp, ngoài việc là cuộc tranh đấu giữa Tiệt Giáo và Xiển Giáo, đồng dạng cũng là cuộc đối đầu giữa Thương Thang và Tây Chu.

Sau khi Vũ Ất bắn trời thì chết thảm, Văn Đinh làm Nhân Vương của Nhân tộc, Đế Tân chắc chắn cũng sắp ra đời rồi.

Trường Phong trong lòng dự định phái Nữ Bạt đến Nhân tộc, một lần nữa truyền đạo trong Nhân tộc, tăng cường thực lực của Thương

Thang.

Tiệt Giáo đã gắn bó mật thiết với Ân Thương, tuy trải qua sự ly gián của Quảng Thành Tử, nhưng trong Ân Thương vẫn còn không ít môn nhân Tiệt Giáo.

Cả hai đã sớm có nhân quả tương liên, trốn tránh tuyệt đối không phải là cách giải quyết, chi bằng chủ động xuất kích.

Lượng kiếp!

Nếu dựa vào trốn tránh mà có thể tránh khỏi, vậy đâu còn gọi là lượng kiếp.

"Chủ nhân!

Người nhìn ta này!

Người nhìn ta này!" Đang định đi đánh thức Nữ Bạt đang tu luyện, lại thấy Thực Thiết Thú chớp chớp mặt mũi chạy đến.

Trường Phong hoàn hồn lại, liếc nhìn Thực Thiết Thú tròn vo dưới chân, ánh mắt hơi sáng lên.

Không gặp một thời gian, tên này lại đã bước vào hàng Thái Ất Kim Tiên.

Trường Phong tự nhiên không quên lời hứa ban đầu.

Tay phải khẽ búng một cái, một viên Cửu Chuyển Kim Đan bay ra.

Ban đầu rút thưởng được mười viên Cửu Chuyển Kim Đan, mình ăn một viên, sau đó cho Viên Hồng, Thạch Cơ, Nữ Bạt mỗi người một viên.

Lần trước về đảo thì cho Tam Tiêu mỗi người một viên.

Bây giờ thưởng cho Thực Thiết Thú một viên, cũng chỉ còn lại hai viên cuối cùng.

Dù sao cũng vô dụng với hắn, có thể dùng để nâng cao thực lực cho những người còn lại.

"Đa tạ chủ nhân!

Đa tạ chủ nhân!" Thấy vậy Thực Thiết Thú, mặt mày hớn hở.

Quả nhiên là chủ nhân tốt của ta.

Hai chi trước ôm lấy Cửu Chuyển Kim Đan, chạy lon ton về ổ của mình, hiển nhiên là định bế quan tu luyện.

Nữ Bạt bị Trường Phong đánh thức khỏi tu luyện, nghe lời phân phó của Trường Phong, khẽ giật mình, lập tức sắc mặt đại hỉ.

Sau khi biết Y Doãn bị giết, Nữ Bạt đã muốn đến Nhân tộc điều tra.

Nhưng vì câu nói 'Thiên Địa có biến, cần chuyên tâm tu luyện' của Trường Phong, nên nàng đành ở lại Kim Ngao Đảo.

Mới đó chưa được bao lâu, lại sai nàng đi Nhân tộc.

Tuy trong lòng có chút nghi hoặc, nhưng Nữ Bạt vẫn vô cùng hưng phấn.

"Lượng kiếp sắp bắt đầu, lần này đi Nhân tộc cần cẩn thận nhiều." Nhìn Nữ Bạt trước mặt, Trường Phong khẽ nói.

Đại Vũ trị thủy trời giáng công đức, Nữ Bạt được phép bước vào Thái Ất Kim Tiên.

Sau lại ở Kim Ngao Đảo nghe đạo, uống Cửu Chuyển Kim Đan, hiện giờ đã có tu vi Thái Ất Kim Tiên trung kỳ.

Mặc dù hàng Thái Ất không tệ, nhưng cũng không tính là cường đại.

"Nữ Bạt minh bạch!" Nghe Trường Phong quan tâm, Nữ Bạt khẽ

đáp lời nhẹ nhàng.

Sau khi để Nữ Bạt đi Nhân tộc, Trường Phong đang định hoàn thành lời dặn dò của Sư tôn.

Nhưng khi đi ngang qua động phủ của Thạch Cơ, lại hơi do dự một chút.

Giảng đạo của Sư tôn chưa được bao lâu, tuy thỉnh thoảng có môn nhân đột phá, nhưng phần lớn vẫn đang trong cảm ngộ.

Trường Phong cảm thấy chuyện này có thể tạm hoãn, dù sao Phong Thần thật sự bắt đầu ít nhất còn vài chục năm nữa.

Hiện giờ, lại còn một nơi cần hắn đi thăm viếng.

Hỏa Vân Động!

Nơi Tam Hoàng trấn áp khí vận Nhân tộc.

Danh tiếng của Tam Hoàng trong Nhân tộc, có thể nói còn trên cả Nữ Oa nương nương.

Đáng tiếc, cả ba người đều bị mấy Thánh Nhân kia gài bẫy.

Đặc biệt là Nhân Hoàng!

Rõ ràng là đại sự của Nhân tộc, nhưng Tam Hoàng lại không hề xuất hiện.

Mấy lần duy nhất, cũng chỉ là Dương Tiễn lên Hỏa Vân Động cầu được.

Nhưng cảnh tượng lúc đó, lại vô cùng kỳ lạ.

Hai lần xuất hiện, đều chỉ có Phục Hy và Thần Nông lời qua tiếng lại, ngược lại Nhân Hoàng Hiên Viên lại không nói một câu nào.

Phải biết rằng, trong Tam Hoàng, Nhân Hoàng Hiên Viên có danh tiếng cao nhất, công tích lớn nhất.

Quan trọng hơn là, ông ấy là Nhân Hoàng, ‘Hoàng’ trong ‘Nhân’.

E rằng Hiên Viên lúc đó, đã biết được nội tình Phong Thần.

Chương 66

Chư Thánh tính kế, Nhân Vương mất vị.

Khí vận Nhân tộc bị phân chia hết.

Chỉ là!

Đại thế đã thành!

Vô lực hồi thiên!

Hơn nữa Dương Tiễn lên Hỏa Vân Động cầu dược, cũng rất kỳ lạ.

Thuật luyện đan của Lão Tử, có thể nói là nổi danh Hồng Hoang.

Chút bệnh dịch tự nhiên không làm khó được hắn.

Cuối cùng lại vẫn phải để Dương Tiễn lên Hỏa Vân Động cầu dược, mục đích chẳng qua là để biểu thị Tây Chu nhận được sự ủng hộ của Tam Hoàng.

Ngấm ngầm đoạt lấy khí vận Nhân tộc, lại còn muốn Tam Hoàng ra mặt an ủi thiên hạ.

Điều này làm sao khiến Nhân Hoàng Hiên Viên vui vẻ được.

Trường Phong rời Kim Ngao Đảo, đi thẳng đến Hỏa Vân Động.

Quả nhiên.

Rộng lớn trấn giữ phía Đông Nam, giữa trời nhạc thắng.

Đỉnh Phù Dung sừng sững, núi Tử Cái nguy nga.

Trăm cỏ ngậm hương thơm, khói lò hạc kêu bay.

Vừa mới hạ xuống, liền thấy hồng hà vạn trượng, ráng lành ngang trời.

Cảnh tượng trước mắt, so với đạo trường của Thánh Nhân cũng không kém cạnh bao nhiêu.

Trường Phong không hề dừng lại, trực tiếp đi vào trong Hỏa Vân Động.

Vừa mới vào động, liền thấy ba đạo thân ảnh quen thuộc đang ngồi ở giữa.

Vị ở giữa, đầu mọc hai sừng, là Thiên Hoàng Phục Hy.

Vị bên trái, áo lá phủ vai, thắt lưng da hổ báo, là Địa Hoàng Thần Nông.

Vị bên phải, thân mặc đế phục, quanh người bao bọc khí đế hoàng, là Nhân Hoàng Hiên Viên.

Thấy Trường Phong xuất hiện, ba người cùng đứng dậy, liền vội vàng đón lên.

Đối với Trường Phong, bọn họ tự nhiên vô cùng quen thuộc.

Tuy Trường Phong không phải thầy của Tam Hoàng, nhưng khi phụ tá họ, cũng đã bỏ không ít công sức.

Từng người một tươi cười đón tiếp, đặc biệt là Nhân Hoàng Hiên Viên.

Tuy vẫn đang tọa trấn Hỏa Vân Động, nhưng đối với chuyện Nữ Bạt, hắn vẫn vô cùng rõ ràng.

Đối với Nữ Bạt, Hiên Viên trước đây vẫn luôn rất day dứt.

Vốn dĩ đã định sai Ứng Long tướng của mình loại bỏ nàng, không ngờ cuối cùng lại được Trường Phong cứu.

"Đại ca nói không sai, hôm nay quả nhiên có quý khách đến." Nhân Hoàng Hiên Viên dẫn đầu bước lên, nhìn Phục Hy, lớn tiếng cười nói.

Rất rõ ràng, bọn họ đã tính được hôm nay có người đến, chỉ là không ngờ lại là Trường Phong.

Hai người sau đó tiến lên, cũng đều mặt hàm tiếu dung.

Ngồi yên ở Hỏa Vân Động mấy ngàn năm, trừ thỉnh thoảng có người đến từ tổ địa Nhân tộc, rất ít khi có người khác xuất hiện, đặc biệt lại là người quen của bọn họ.

Nhưng lời vừa dứt, Nhân Hoàng Hiên Viên liền sắc mặt kinh ngạc.

Thiên Hoàng, Địa Hoàng bên cạnh cũng đều trong mắt kinh ngạc.

Sau khi chứng đạo Tam Hoàng, bọn họ đều đã bước vào hàng Chuẩn Thánh.

Tự nhiên đã nhìn rõ cảnh giới của Trường Phong lúc này.

Đại La Kim Tiên viên mãn!

Bọn họ là hấp thu lượng lớn công đức, mới đạt đến cảnh giới này.

Khi phụ tá bọn họ, Trường Phong hình như chỉ là Huyền Tiên.

Việc này đột phá quá nhanh rồi.

Chỉ là sự ngạc nhiên trên mặt ba người vẫn chưa tan, đều nghi hoặc nhìn Trường Phong.

Vì bọn họ đều thấy thần sắc Trường Phong ngưng trọng.

"Đạo huynh có khó khăn gì sao?" Thiên Hoàng tiến lên, mở miệng hỏi.

"Đạo huynh có ân lớn với Nhân tộc ta, nếu có khó khăn, chúng ta nhất định sẽ dốc sức tương trợ." Hiên Viên bên cạnh cũng mở miệng.

Đối với Trường Phong, hắn là thật lòng vô cùng cảm kích.

Vì Tam Tiêu và Trường Phong phụ tá, Nhân tộc mới được phép

quật khởi trong Hồng Hoang.

Hơn nữa việc Trường Phong làm vì Nữ Bạt sau đó, cũng khiến hắn trong lòng cảm tạ.

Dù công hay tư, Hiên Viên đều không cách nào từ chối.

Thần Nông tuy không nói gì, nhưng cũng có thần sắc tương tự.

Trường Phong sắc mặt ngưng trọng nhìn ba người, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Nhân Hoàng Hiên Viên.

"Vị trí Nhân Vương không thể mất!" Một câu nói nhẹ nhàng đạm bạc.

Tam Hoàng đối diện, lại thần tình đại biến.

Đặc biệt là Nhân Hoàng Hiên Viên.

Đồng tử co rút hắn, quay đầu nhìn về phía Phục Hy bên cạnh, khí đế hoàng quanh người cuồn cuộn mãnh liệt.

Thấy Tam Hoàng biến hóa, rất rõ ràng Tam Hoàng đã biết về Tây Chu và Đại Thương.

Thậm chí có khả năng đã biết về Phong Thần Lượng Kiếp.

Dù sao hiện giờ Nhân tộc là nhân vật chính của Thiên Địa, liên quan mật thiết đến bọn họ, sao có thể không biết.

Chỉ là, không ngờ, Tây Chu Đại Thương, Nhân Vương mất vị.

Thương Thang cũng tốt, Tây Chu cũng vậy, kỳ thực đều là hậu bối của Hiên Viên.

Ai làm Nhân Vương, nắm giữ thiên hạ, hắn không quan trọng, nhưng vị trí Nhân Vương há có thể mất đi.

Nhân Vương một khi mất, Nhân tộc sẽ thật sự trở thành con rối.

Trường Phong lạnh nhạt liếc nhìn Thiên Hoàng Phục Hy, rồi từ từ

rút lui khỏi Hỏa Vân Động.

Phản ứng của Hiên Viên, xem ra Yêu Thánh Phục Hy chuyển thế làm người, thành tựu vị trí Thiên Hoàng, e rằng cũng không đơn giản như vậy.

Hiện giờ, tin tức đã truyền đến, những việc khác cũng không cần hắn lo lắng.

So với hắn, Nhân Hoàng Hiên Viên càng không muốn Nhân tộc mất đi Nhân Vương.

"Bố cục của Thánh Nhân, quả nhiên không đơn giản như vậy." Trường Phong nhớ, đầu Phong Thần Bảng, hình như còn có Nữ Oa và Tam Hoàng của Hỏa Vân Động có liên quan.

Rất rõ ràng, thực ra trước khi lượng kiếp giáng lâm, Nữ Oa đã sớm có quyết đoán.

Cho dù không có Trụ Vương đề thơ dâm ô, đối phương cũng sẽ không giúp đỡ Thương Thang.

Trường Phong khẽ thở dài một tiếng, nhảy mình bay về phía Kim Ngao Đảo.

Tam Hoàng trấn áp khí vận Nhân tộc ở Hỏa Vân Động.

Từng hành động của Nhân tộc, không ai hiểu rõ bằng họ.

Hiên Viên sẽ có kế hoạch gì, Trường Phong không biết.

Nhưng hiện giờ để họ biết trước một số chuyện, ít nhất có thể đảm bảo phần lớn vị trí Nhân Vương không mất.

Sau khi trở về Kim Ngao Đảo, Trường Phong với thân phận Tiệt Giáo Phó Chưởng Môn, triệu lệnh rất nhiều môn nhân Tiệt Giáo đến Kim Ngao Đảo.

Đương nhiên, chủ yếu vẫn là triệu hồi những tu sĩ có đạo trường

bên ngoài Kim Ngao Đảo.

Quần đảo đó, rải rác xung quanh Kim Ngao Đảo.

Trong vài ngày, lần lượt có những bóng người bay đến từ các đảo xung quanh.

Kim Ngao Đảo vốn yên tĩnh, cũng vì lệnh của Trường Phong, lập tức trở nên náo nhiệt.

Đương nhiên cũng có lý do là cuộc tỉ thí mà Thông Thiên đã dặn dò trước đó.

Còn khoảng một trăm năm nữa là đến thời hạn năm trăm năm.

Đến Kim Ngao Đảo sớm, cũng có thể giao lưu, luận bàn với đồng môn.

Tiện thể tìm hiểu thực lực của nhiều đồng môn, chuẩn bị cho cuộc tỉ thí.

Chỉ có điều, bọn họ có lẽ đều không biết, cuộc tỉ thí mà Thông Thiên nói, đã biến thành khảo nghiệm trong Phong Thần Lượng Kiếp.

Bất kể lý do gì, rất nhiều đệ tử Tiệt Giáo rải rác xung quanh lại một lần nữa hội tụ về Bích Du Cung.

Còn Trường Phong lúc này, đang ở trong Tam Tiên Động.

"Chúc mừng Vân Tiêu sư muội, tu vi lại một lần nữa tinh tiến." Nhìn Vân Tiêu ôn văn nhĩ nhã trước mặt, Trường Phong vui vẻ nói.

Phong Thần Lượng Kiếp sắp đến, có thể nâng cao thực lực vào lúc này, tự nhiên là đại hỉ sự.

Quảng Thành Tử tên đó, bây giờ đã có tu vi Đại La Kim Tiên trung kỳ, Tam Tiêu không thể quá yếu được.

Dù sao trong nguyên tác, Tam Tiêu là những nhân vật tùy tiện bắt

giữ Thập Nhị Kim Tiên.

Trường Phong xuất hiện, tuy cướp đi cơ duyên của Quảng Thành Tử, nhưng hình như ngược lại làm hắn mạnh hơn.

"Đa tạ Cửu Chuyển Kim Đan của Sư huynh." Vân Tiêu cũng mắt đẹp vui vẻ.

"Sư tôn đối xử với huynh thật tốt, Cửu Chuyển Kim Đan là vật do Lão Tử Sư bá luyện chế, Sư tôn cũng không có nhiều, không ngờ lại ban cho huynh nhiều như vậy." Quỳnh Tiêu bên cạnh, cũng trong mắt mang theo sự kinh ngạc.

Có thể lấy ra ba viên cho bọn họ, theo nàng thấy, Trường Phong chắc chắn có không ít trong tay.

"Ha ha!

Sư huynh có lợi ích tốt, đâu có quên các muội." Trường Phong vuốt ve đầu Quỳnh Tiêu, vui vẻ cười nói.

Còn về nguồn gốc của Cửu Chuyển Kim Đan, thì không nói nhiều.

Đối mặt với cảnh này, Quỳnh Tiêu phồng má giận dỗi, mắt đẹp liên tục liếc nhìn.

Nhưng giữa lông mày, lại khá hưởng thụ sự vuốt ve này của Trường Phong.

Bích Tiêu bên cạnh, thì mắt mang vẻ mê hoặc hỏi: "Sư huynh!

Trên đảo đồn rằng huynh triệu tập rất nhiều môn nhân Tiệt Giáo đến, có phải Sư tôn có việc quan trọng phân phó?" Nghe vậy Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, cũng nghi hoặc nhìn về phía Trường Phong.

Sư tôn đã định cuộc tỉ thí, còn một trăm năm nữa.

Tuy không dài, nhưng cũng không ngắn.

Đáng lẽ không cần thiết phải triệu tập mọi người nhanh như vậy.

Đối mặt với ánh mắt nhìn tới của ba người, Trường Phong u u nói: "Vài ngày trước, ta theo Sư tôn đến Tử Tiêu Cung một chuyến.

Chư Thánh đã bàn bạc ký tên Phong Thần Bảng, hiện giờ đại kiếp Phong Thần sắp bắt đầu rồi." Đối mặt với câu hỏi của Tam Tiêu, Trường Phong không hề có ý định giấu giếm.

Không giống như trong Phong Thần Diễn Nghĩa, Thông Thiên Giáo Chủ còn đánh đố đệ tử, không nói rõ chuyện lượng kiếp.

Nếu không, mấy tên trứng ung Thập Nhị Kim Tiên kia, đã sớm lên Phong Thần Bảng rồi.

Môn nhân Tiệt Giáo không biết lượng kiếp, cố kỵ tình đồng môn, chưa từng ra tay sát thủ.

Nhưng bên Xiển Giáo, từng người một không chút lưu tình.

Mục đích rất rõ ràng, chính là để tống đối phương lên bảng.

Rất rõ ràng, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã báo cho môn hạ biết chuyện lượng kiếp.

Một đám đệ tử xuống núi, chính là để tống người lên bảng.

Cho nên không hề lưu tình.

Hiện giờ Trường Phong xuất hiện, những chuyện như vậy tự nhiên sẽ không xảy ra.

"Tử Tiêu Cung!!!" "Đại kiếp Phong Thần đã bắt đầu!" Lời nói của Trường Phong, khiến Tam Tiêu trong mắt kinh hãi.

Tuy trước đó Sư tôn từng nói lượng kiếp sắp đến, nhưng không ngờ lại đến nhanh như vậy.

Triệu tập rất nhiều đệ tử đến, hiển nhiên là để ứng phó chuyện

lượng kiếp.

“Không sai!

Phong Thần Lượng Kiếp không đơn giản, cần thận trọng đối đãi.” Trường Phong gật đầu, sắc mặt cũng vô cùng ngưng trọng.

Dù sao đối thủ là bốn vị Thánh Nhân, nếu thêm Nữ Oa, vậy là Ngũ Thánh.

Đừng thấy trong Tử Tiêu Cung Nữ Oa không có chút phản ứng nào, nhưng Trường Phong không dám coi thường vị tồn tại này.

Trong Lục Thánh, Nữ Oa tuy thực lực thấp nhất, nhưng lại là người thành Thánh đầu tiên.

Hơn nữa nàng không chỉ nắm giữ khí vận Nhân tộc, đồng thời còn hưởng có khí vận Yêu tộc.

Phải biết rằng, trong Hồng Hoang từng có, Yêu tộc đại sát Nhân tộc luyện chế Đồ Vu Kiếm, có thể nói là đại địch của Nhân tộc.

Ngay cả bây giờ, Nhân và Yêu vẫn là tồn tại thù địch.

Chương 67

Nhưng chính là hai tộc thù địch như vậy, lại đồng thời bị Nữ Oa nắm giữ.

Nữ Oa không hề lộ diện trong Lục Thánh, e rằng mưu tính sâu xa không dưới Lão Tử.

Nếu Thông Thiên lấy một địch năm, sự gian nan trong đó tự nhiên không cần phải nói.

"Vân Tiêu Sư tỷ!

Bích Tiêu Sư tỷ!

Quỳnh Tiêu Sư tỷ!" Bích Tiêu đang định hỏi thêm, đột nhiên bên ngoài động truyền đến mấy giọng nữ trong trẻo.

"Là Hạm Chi và Thải Vân sư muội đến rồi." Nghe vậy Quỳnh Tiêu, mắt sáng lên, dĩ nhiên đã biết người đến là ai.

Quả nhiên, quay đầu nhìn lại, liền thấy hai bóng người từ xa liên tiếp bay đến.

Người đến đều hoa dung nguyệt mạo, da trắng mặt đẹp.

Một người mặc váy màu, trên đó có mây trời tô điểm.

Người còn lại váy trắng phiêu diêu, tóc xanh búi lên xiên một bông linh hoa.

Hai nữ vui vẻ chạy vào, thấy Trường Phong cũng ở đó, sắc mặt hơi sững lại, liền cung kính tiến lên: "Hạm Chi (Thải Vân) bái kiến Trường Phong sư huynh." Trước mặt Tam Tiêu, bọn họ có thể vô tư cười đùa.

Nhưng Trường Phong hiện giờ là Tiệt Giáo Phó Giáo Chủ, tự

nhiên không dám khinh suất.

Đối với hai nữ, Trường Phong tự nhiên rõ.

Từng gặp vài lần ở Tam Tiên Động, là số ít nữ tiên trong môn nhân Tiệt Giáo, đều là hảo tỷ muội của Tam Tiêu.

Đáng tiếc trong Phong Thần Lượng Kiếp đều vẫn lạc.

Hạm Chi Tiên còn đỡ, lên Phong Thần Bảng, được phong là Trợ Phong Thần, một trong 24 vị Thiên Quân của Lôi Bộ.

Còn Thải Vân Tiên Tử kia thì không có may mắn như vậy, thật sự thân tử đạo tiêu, đầu thai vào Nhân Đạo.

"Ừm!" Trường Phong khẽ đáp một tiếng, sau đó nói với Tam Tiêu: "Mấy vị sư muội có việc cần bàn, sư huynh xin cáo từ trước." Triệu hồi nhiều môn nhân đã được một thời gian, cũng nên xem tình hình thế nào rồi.

Tam Tiêu nghe vậy, cũng đều gật đầu.

Tuy trong lòng có chút tò mò về chuyện lượng kiếp, nhưng Trường Phong không nói nhiều, bọn họ cũng không tiện hỏi thẳng.

Cùng với thời gian trôi qua, người đến trên đảo càng ngày càng nhiều.

Còn những đệ tử bế quan, cũng lần lượt xuất quan.

Bởi vì Trường Phong với thân phận Tiệt Giáo Phó Giáo Chủ, thỉnh thoảng có đệ tử trong đảo đến bái hội.

Hiện giờ vì cùng kháng cự lượng kiếp, Trường Phong tự nhiên không còn lảng tránh nữa.

Rất nhiều môn nhân Tiệt Giáo trước đây chỉ biết danh không thấy mặt, trong mấy tháng này đều đã quen biết.

Trên toàn Kim Ngao Đảo, trừ chín vị thân truyền đệ tử, Thất Tiên tùy tùng, nổi tiếng nhất tự nhiên là Thập Thiên Quân.

Không những từng người một thực lực cường đại, còn nắm giữ Thập Tuyệt Trận mà Thông Thiên đã ban.

Cuối cùng, ngày Trường Phong định ra để triệu tập đã đến.

Tựa như buổi giảng đạo của Sư tôn ngày trước, khắp núi rừng đều là bóng người.

Chỉ có điều, người ngồi trên không trung chỉ có Trường Phong, không có bóng dáng Thông Thiên Giáo Chủ.

Đa Bảo và mấy vị thân truyền đệ tử khác, cũng đều hiển nhiên có mặt.

Bọn họ ngồi trong trường, mỗi người một vẻ mặt nghi hoặc.

Bọn họ căn bản không biết Trường Phong làm vậy có ý gì.

Sư tôn giảng đạo mới vài trăm năm, thời gian tỉ thí cũng còn lâu mới đến.

Chỉ có Tam Tiêu hiểu rõ, lúc này có lẽ liên quan đến Phong Thần Lượng Kiếp.

Tuy kỳ lạ, nhưng từng người đều yên lặng chờ đợi.

Trường Phong bây giờ là Tiệt Giáo Phó Giáo Chủ, thay Sư tôn nắm giữ Tiệt Giáo.

Thấy hắn như thấy Sư tôn, mọi người tự nhiên không dám phóng tứ!

Trường Phong liếc nhìn rất nhiều bóng người bên dưới, không nói lời thừa, trực tiếp mở miệng: "Thiên địa sơ khai, vạn vật trong Thiên Địa dần lộ diện trong Hồng Hoang, khi đó có Tam tộc tranh bá, Vu Yêu chi chiến, giờ đây lại là lúc Thiên Địa lượng kiếp." Lời vừa dứt,

các đệ tử bên dưới lập tức xôn xao.

“Lượng kiếp?

Sao có thể nhanh như vậy!” “Vu Yêu chi chiến mới qua không lâu, sao lại có lượng kiếp xuất hiện?” “Chúng ta là đệ tử Thánh Nhân, chẳng lẽ cũng khó thoát khỏi kiếp nạn lượng kiếp?” Rất nhiều môn nhân trong miệng kinh hô, trong mắt khó tin.

Ngay cả Thất Tiên tùy tùng, cũng vậy.

Mấy vị thân truyền đệ tử, trong lòng cũng kinh ngạc.

Bọn họ tuy biết chuyện lượng kiếp, nhưng căn bản không ngờ Trường Phong lần này triệu tập mọi người, lại là để tuyên bố lượng kiếp.

Chuyện này một khi nói ra, tất sẽ ảnh hưởng đến sĩ khí của các đệ tử Tiệt Giáo.

Dù sao, sinh linh Hồng Hoang, bất kể là ai, hễ nói đến lượng kiếp, đều trong lòng hoảng sợ.

Không ít đệ tử sống sót từ Vu Yêu chi chiến, sắc mặt đã hơi tái đi.

Thông Thiên tọa trấn Bích Du Cung, cũng vì hành động của Trường Phong mà cảm thấy chấn kinh.

Hắn hoàn toàn không ngờ, Trường Phong lại trực tiếp nói ra chuyện lượng kiếp.

Điều này tất sẽ gây ra hoảng sợ trong các đệ tử.

Nhưng vì chuyện này đã giao cho Trường Phong, hắn tự nhiên sẽ không hỏi thêm nữa.

Hơn nữa Trường Phong tiên tri tiên giác, nói không chừng có thâm ý riêng.

“Yên tĩnh!” Trường Phong khẽ quát một tiếng, nhìn thấy không ít âm thanh hoảng sợ bên dưới.

Âm thanh không lớn, nhưng lại vang lên bên tai mỗi người.

Đa Bảo ngồi ở hàng đầu, thân hình đạm bạc nghe vậy, lập tức đồng tử hơi co rút lại. ‘Trường Phong chẳng qua chỉ là Đại La Kim Tiên viên mãn mà thôi, làm sao có thể làm được đến mức này?’ Ngửa đầu hắn, kinh ngạc nhìn Trường Phong.

Ngoài Tam Tiêu ra, mấy vị thân truyền đệ tử khác cũng trong lòng chấn kinh.

Uy thế cuồn cuộn này, theo bọn họ thấy, so với Sư tôn cũng chỉ kém một chút thiên uy mà thôi.

Trường Phong sư huynh, còn mạnh hơn trong tưởng tượng của bọn họ.

Các vị thân truyền đệ tử đều như vậy, những môn nhân phổ thông kia càng chấn kinh.

Tiếng này vừa vang lên, Trường Phong quả thật không phụ danh xưng Tiệt Giáo Phó Chưởng Môn.

“Hiện giờ lượng kiếp sắp đến, giữa Thiên Địa có kiếp sát chi khí lưu lại, chư vị đồng môn tuyệt đối đừng tùy ý đánh giết Nhân tộc phổ thông.

Nhân tộc là nhân vật chính của Thiên Địa hiện nay, nếu vọng tạo sát nghiệt, tất sẽ có kiếp sát vướng vào thân, e rằng sẽ thành người ứng kiếp.” Nghe Trường Phong nói, không ít người bên dưới thở phào nhẹ nhõm.

Bọn họ tu luyện lâu năm ở Kim Ngao Đảo, ngay cả Nhân tộc phổ thông cũng ít khi gặp, nói gì đến việc đánh giết.

Đương nhiên, cũng có một số ít đệ tử sắc mặt thay đổi.

Bọn họ đều là người của Yêu Đình ngày trước, thích nhất là ăn thịt người.

Hiện giờ lời này vừa nói ra, e rằng không thể quang minh chính đại như vậy nữa rồi.

Trường Phong tọa trấn không trung, thu trọn thần sắc của mọi người dưới đất vào mắt.

Tiếp đó đạm nhiên nói: "Nếu có kẻ nào bị phát hiện, giáo quy xử trí!" Âm thanh nhẹ nhàng của Trường Phong, lại khiến mọi người bên dưới sắc mặt nghiêm lại.

Bái nhập Tiệt Giáo bao nhiêu năm nay, Thông Thiên tùy tính, tiêu sái, rất ít khi quản giáo môn hạ.

Hiện giờ lại ngay cả giáo quy cũng đem ra.

Một số ít người trong lòng có chút bất mãn, nhưng những người thông minh đều đã hiểu ra, e rằng lượng kiếp lần này không đơn giản.

Dù sao hành động của Trường Phong, khẳng định là đã nhận được phân phó của Sư tôn.

Kim Linh Thánh Mẫu ngồi ở hàng dưới, liếc nhìn Đa Bảo không xa không có ý định mở miệng, nghi hoặc hỏi: "Trường Phong sư huynh, không biết lượng kiếp lần này cụ thể là gì?" Nàng là người đứng đầu nữ tiên, Đa Bảo không nói, nàng đành phải mở miệng.

"Phong Thần Lượng Kiếp!

Người căn cơ sâu, thành Tiên đạo; người căn cơ kém một chút, thành Thần đạo; người căn cơ nông cạn, thành Nhân đạo, lại đọa vào luân hồi kiếp." Trường Phong liếc nhìn Đa Bảo đang ngồi yên bất động, âm thanh đạm bạc vang lên.

Nhưng cùng với lời Trường Phong dứt, mọi người bên dưới đều sắc mặt kinh ngạc nghi ngờ.

"Tiên đạo là gì?

Thần đạo là gì?" Nghe vậy, Kim Linh Thánh Mẫu liền vội vàng hỏi lại.

Nhân đạo vừa nghe liền là thân tử đạo tiêu.

Ngược lại là cái Tiên đạo, Thần đạo, khiến bọn họ không hiểu.

Phía dưới chúng đệ tử cũng từng người nghiêm túc nhìn Trường Phong.

Triệu tập nhiều đệ tử đến vậy, rất hiển nhiên chuyện Phong Thần này vô cùng trọng yếu.

Hiện giờ lại liên quan đến kết cục của người ứng kiếp, tự nhiên khiến bọn họ rất để tâm.

Mặc dù phần lớn người vẫn còn nghi hoặc, vì sao thân là môn đồ Thánh nhân, vẫn không thể tránh khỏi lượng kiếp.

Nhìn Kim Linh Thánh Mẫu trước mắt, Trường Phong khẽ đáp: "Tiên đạo giả, tự do tiêu diêu, vô câu vô thúc, chính là cảnh giới của các ngươi lúc này." "Thần đạo giả, lên Phong Thần Bảng, chịu sự quản chế của Thiên Đình, tu vi bị giới hạn." Lên Phong Thần Bảng!

Chịu sự quản chế của Thiên Đình!

Tu vi bị giới hạn!

Bọn họ chính là môn đồ Thánh nhân!

Cái Thiên Đình bé tí kia lại dám vọng tưởng quản chế bọn họ!

Sư tôn đã đồng ý sao?

Những người nghe trong trường, lúc này trong lòng càng thêm mê

hoặc.

Thiên Đình bọn họ đương nhiên biết, đáng tiếc sau Yêu Đình thì làm gì còn Thiên Đình nào.

Đối với Thiên Đình hiện tại, bọn họ căn bản không thèm để mắt.

Thiên Đình có đáng là gì chứ?

"Chúng ta là môn đồ Thánh nhân, cái Thiên Đình nho nhỏ kia dám quản chế chúng ta ư?" Giờ khắc này Đa Bảo Đạo Nhân rốt cuộc mở miệng nói chuyện.

Giữa lông mày, mang theo vẻ kiêu ngạo nồng đậm.

Không biết là tự hào vì thân phận môn đồ Thánh nhân, hay là bất mãn với Trường Phong.

"Đây chính là Thiên địa đại thế!" Tuy nhiên Trường Phong chỉ nhàn nhạt lướt mắt qua y, cũng không để tâm.

Y đã bác dịch Lão Tử, Nguyên Thủy và các Thánh nhân khác, cái Đa Bảo bé tí kia làm sao có thể lọt vào mắt y.

Nếu không phải vì Phong Thần Đại kiếp, y mới lười làm cái chức Phó Giáo Chủ Tiệt Giáo này.

Suốt ngày cùng Tam Tiêu du sơn ngoạn thủy chẳng phải thơm hơn sao?

Ánh mắt đạm nhiên của Trường Phong khiến trái tim nhỏ bé của Đa Bảo run lên dữ dội.

Cái Trường Phong này cũng quá cuồng vọng rồi!

Y nói gì thì nói cũng từng là Đại sư huynh Tiệt Giáo.

Đối phương vậy mà lại coi thường y đến thế!

Nhìn Trường Phong ung dung ngồi ở ghế trên, Đa Bảo liền không

nói thêm nữa.

Hiện giờ đối phương không chỉ được Sư tôn yêu thương, còn là Phó Giáo Chủ Tiệt Giáo.

Đa Bảo trong lòng rất hận, nhưng y chỉ có thể đè nén.

Y chỉ có cái danh đầu Đại sư huynh Tiệt Giáo mà thôi.

Vị trí trên không kia vốn là của y, lại bị tên đột nhiên xuất hiện này cướp đi.

Cướp đi một cách dứt khoát đến thế!

Đột ngột đến thế!

Y thậm chí còn không có cơ hội phản ứng.

Vị tiểu sư đệ được Sư tôn thu nhận không quá vài ngàn năm này, dị quân đột khởi, cướp đi một phần của y.

Nhìn Đa Bảo đột nhiên trở nên bình tĩnh, Kim Linh đành hỏi lại: "Người ứng kiếp ngoài chúng ta Tiệt Giáo đệ tử, còn có ai?" "Môn đồ chư Thánh!

Tán tu thiên hạ!" Cái gì!!!

Lời Trường Phong vừa dứt, phía dưới lập tức lại là một trận xôn xao.

Tin tức này quả thực quá chấn động.

Sau Vu Yêu Chi Chiến, Vu tộc và Nhân tộc tranh phong rồi tiêu thanh nặc tích.

Yêu tộc đã sớm thối thủ về phương Bắc Hồng Hoang, không còn xuất hiện nữa.

Tán tu?

Bây giờ làm gì còn cái quỷ tán tu nào!

Có lẽ cũng chỉ ở xó xỉnh nào đó, có lác đác vài con mèo nhỏ mà thôi.

Vậy nói cách khác, người ứng kiếp chủ yếu chính là môn đồ Thánh nhân.

Dù là Tam Tiêu từng biết chút ít cũng trợn mắt há hốc mồm.

Chương 68

Kim Linh Thánh Mẫu nuốt một ngụm nước bọt, khẽ hỏi: "Sư bá Nguyên Thủy môn hạ Xiển Giáo cũng nằm trong danh sách sao?" Môn nhân chư Thánh, trừ Tiệt Giáo bọn họ, thì cũng chỉ có Tây Phương Giáo, và Xiển Giáo.

"Đương nhiên!" Trường Phong đạm nhiên đáp.

Triệu Công Minh vẫn ngồi bất động ở phía dưới, lúc này cũng trầm mặt hỏi: "Trong lượng kiếp nếu gặp phải, nên làm thế nào?" Tu sĩ thiên hạ đều xuất từ Huyền Môn!

Môn đồ chư Thánh, đều có thể nói là đồng xuất nhất mạch.

Chẳng phải đây là ép bọn họ tự tương tàn sát sao?

Đặc biệt là Xiển Giáo, Nhân Giáo, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Lão Tử và Sư tôn còn là huynh đệ.

"Nên giết!" Giọng nói hơi lạnh lùng của Trường Phong truyền ra.

Nghe vậy Triệu Công Minh, sắc mặt hơi biến đổi.

Tam Tiêu cùng các vị đệ tử thân truyền khác, thần sắc cũng dị thường.

Chúng đệ tử còn lại thì từng người trợn mắt há hốc mồm.

Môn nhân Xiển Giáo, cũng coi như có quan hệ sư huynh đệ với bọn họ.

Hiện giờ lại nên giết!

"Cái... cái này rốt cuộc là chuyện gì?" "Chúng ta và người Xiển Giáo tuy không tính là tình đồng thủ túc, nhưng cũng là nhất mạch truyền thừa, sao có thể binh nhung tương kiến." "Sư bá Nguyên Thủy

và Sư tôn đồng là Tam Thanh, không có lý do gì lại như vậy." Có người trầm mặc không nói, nhưng phần lớn đệ tử lại không tin.

Lượng kiếp thì thôi đi, sao có thể đồng môn tương sát. 【Chậc!

Không chỉ Sư tôn phải phù, mấy sư đệ, sư muội này cũng phải phù nốt.】【Khó trách mấy tên này có thể vào được Tiệt Giáo, tính cách có thể nói là y hệt Sư tôn.】【Rõ ràng thực lực mạnh như vậy, nhưng lại luôn tâm từ thủ nhuyễn.】 Nhìn phản ứng của mọi người phía dưới, Trường Phong trong lòng vô cùng buồn bực.

Trong Phong Thần, mỗi lần môn nhân Tiệt Giáo xuống núi, đều khiến Tây Kỳ bó tay chịu trói.

Nhưng mấy tên này, luôn vì cố kỵ tình cũ, không làm hại tính mạng người ta, cho đối phương thời gian chuẩn bị.

Nhưng mà chúng nhân Xiển Giáo, tên nào có niệm đến tình cũ?

Có cơ hội là trực tiếp ra tay giết người.

May mắn là hiện giờ có chuẩn bị trước chiến tranh, nếu không một khi Phong Thần thật sự khai mở, khẳng định có không ít người sẽ toang.

Đương nhiên, đây cũng là lý do vì sao người đời sau mỗi khi nhắc đến Phong Thần, luôn cảm thấy bất cam cho Tiệt Giáo.

Trên thì Thông Thiên, dưới thì chúng đệ tử, không ít người đều hào mại, trọng tình trọng nghĩa.

Dù biết rõ xuống núi có khả năng thân tử đạo tiêu, vẫn không hề nao núng.

Thông Thiên đang nghe trong Bích Du Cung, sắc mặt lại có chút xấu hổ.

Nếu không phải từ trong lòng Trường Phong nghe được kết cục

cuối cùng của Tiệt Giáo, thì những suy nghĩ của các đệ tử này, cũng chính là suy nghĩ của y.

"Trường Phong sư huynh, lượng kiếp đại sự như vậy, vì sao Sư tôn không hề xuất hiện?" Đa Bảo cau mày, trầm mặt hỏi.

Trường Phong đang có chút phiền não trong lòng nghe vậy, lập tức sắc mặt trầm xuống.

Tên này muốn gây sự.

Theo lời Đa Bảo dứt, phía dưới không ít người đều sắc mặt khựng lại.

Đúng vậy!

Thiên địa lượng kiếp!

Chuyện lớn tày trời như vậy, hơn nữa đối thủ còn có thể là môn nhân Xiển Giáo.

Chuyện trọng yếu như vậy, Sư tôn sao có thể không xuất hiện, chỉ để Trường Phong sư huynh truyền lời.

Chuyện này có chút không thể nói xuôi tai.

Mặc dù trong lòng nghi hoặc, nhưng bọn họ không dám mở miệng, chỉ là mặt đầy nghi hoặc nhìn Trường Phong.

Kim Linh Thánh Mẫu kỳ quái lướt mắt nhìn Đa Bảo, trong mắt xẹt qua một tia thần sắc dị dạng, nhưng lại cũng không nói gì.

Còn Tam Tiêu, Triệu Công Minh và những người khác, thì tĩnh lặng ngồi đó, không có chút biểu thị nào.

Bọn họ thân là đệ tử thân truyền của Thông Thiên, tự nhiên hiểu cảm thụ của Đa Bảo.

Nhưng lúc này liên quan đến Sư tôn, bọn họ không tiện nói gì, hơn

nữa Trường Phong còn chưa mở miệng!

Thấy thần sắc Trường Phong không tốt, Đa Bảo chắp tay hành lễ, mở miệng giải thích: "Không phải Đa Bảo không tin Trường Phong sư huynh, chỉ là Sư tôn và Sư bá Nguyên Thủy đồng xuất Huyền Môn, hơn nữa vốn là người một nhà, sao có thể để chúng ta huynh đệ tự tương tàn!" 【Thằng Đa Bảo này xem ra là không ưa mình lâu lắm rồi.】【Xem ra phải cho nó chút màu mè xem sao!】 "Càn rỡ!" "Đa Bảo!

Ngô là Phó Giáo Chủ do Sư tôn đích thân mệnh, đại diện Sư tôn chấp chưởng Tiệt Giáo, nhữ đang chất vấn Ngô sao?" Trường Phong khẽ quát một tiếng, lạnh lùng nhìn Đa Bảo Đạo Nhân.

Phong Thần Lượng Kiếp sắp khởi, y không muốn nội bộ Tiệt Giáo còn xuất hiện mâu thuẫn gì.

Đối với Đa Bảo này, Trường Phong không nói là ghét bỏ, nhưng tuyệt đối sẽ không có hảo cảm.

"Đa Bảo không dám!

Chỉ là…" Đa Bảo đang chắp tay hành lễ, vội vàng đáp.

"Càn rỡ!" Đáng tiếc, lời còn chưa nói xong, đã bị Trường Phong cắt ngang.

Lập tức, chỉ thấy Trường Phong vung đại thủ xuống.

Trên không một bàn tay khổng lồ ập xuống. 'Cứ để ta xem rốt cuộc ngươi có cảnh giới gì?' Thấy vậy Đa Bảo không hề hoảng sợ.

"Hừ!" Trường Phong lạnh lùng hừ một tiếng! 【Nói thật, nếu không phải ngươi khiêu khích Sư tôn, Tiệt Giáo nói không chừng còn giữ lại chút hương hỏa, cuối cùng cũng không đến nỗi toàn quân phúc một.】【Hôm nay ông đây sẽ giáo huấn ngươi cho ra trò!】 Trong Phong Thần Chi Chiến, Triệu Công Minh, Tam Tiêu thân vẫn, Đa Bảo

vô động ư trung.

Nhưng cuối cùng đệ tử của y là Hỏa Linh Thánh Mẫu thân tử, Quảng Thành Tử ba lần gây sự ở Bích Du Cung, Đa Bảo lại khiêu khích Thông Thiên, dẫn đến Tru Tiên Kiếm Trận, Vạn Tiên Trận sau này.

Trong Phong Thần, Thông Thiên không xuất trận, Kim Linh, Quy Linh và những người khác khẳng định sẽ không thân vẫn.

Thông Thiên không bị Đạo Tổ mang về Tử Tiêu Cung, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đâu dám đến Kim Ngao Đảo thu người.

Dù sao lúc đó Thông Thiên đã hạ lệnh cho chúng đệ tử thủ chặt đảo môn, không được tự tiện xuống núi.

Triệu Công Minh vì quá hào sảng, muốn báo thù Thập Thiên Quân, xuất sơn bị giết.

Còn Tam Tiêu vì cái chết của Triệu Công Minh, cũng mạo hiểm xuống núi, cũng thân vẫn trong lượng kiếp.

Nhưng Kim Linh Thánh Mẫu và những người khác, tuy trong lòng giận dữ, nhưng vẫn tuân theo mệnh lệnh của Sư tôn, không hề rời đảo.

Chính vì bất cam cái chết của Hỏa Linh Thánh Mẫu, Đa Bảo khiêu khích Thông Thiên, dẫn đến Thánh nhân chi chiến sau này.

Bằng không, sau Phong Thần, Tiệt Giáo nhiều lắm là tổn thất vài đệ tử, nhưng cũng không đến nỗi đạo thống đều diệt.

Triệu Công Minh, Tam Tiêu đều là đệ tử thân truyền của Thông Thiên, lại còn không bằng một đệ tử Hỏa Linh Thánh Mẫu của y.

Nếu là người thường thì thôi, nhưng Đa Bảo lại là Đại sư huynh Tiệt Giáo.

Tư tâm quả thực quá nặng!

Quan trọng hơn là cuối cùng còn đầu thân Tây Phương Giáo!

Nếu không phải lúc này Phong Thần sắp đến, Trường Phong trực tiếp một chưởng đánh chết y rồi.

Kỳ thực nghĩ kỹ, Thông Thiên lúc đó lệnh đệ tử thủ chặt Kim Ngao Đảo cũng là lựa chọn bất đắc dĩ.

Dù sao Phong Thần là sự việc do Đạo Tổ Hồng Quân chủ đạo, là Thiên đạo đại thế.

Căn bản không thể chống lại, trừ ứng kiếp, Thông Thiên cũng không còn lựa chọn nào khác.

Đây cũng là lý do Trường Phong luôn nói Thông Thiên đáng thương.

Bị Đạo Tổ tính kế.

Thì làm sao mà lật mình được!

Nghĩ đến đây, Trường Phong, trên bàn tay giữa không trung dị quang lóe lên, đã mang theo không gian pháp tắc.

Chúng nhân trong trường, đều bị phản ứng của Trường Phong làm cho kinh ngạc.

Bọn họ căn bản không nghĩ tới, Trường Phong sẽ trực tiếp ra tay.

Dù là mấy vị đệ tử thân truyền kia, cũng thoáng sửng sốt.

Nhưng thoáng chốc, từng người trong mắt đều mang theo kỳ vọng.

Thực lực của Đa Bảo, bọn họ đại khái rõ ràng.

Dù sao cũng quen biết mấy chục vạn năm.

Nhưng đối với Trường Phong, rất nhiều người chỉ biết y tu luyện

siêu nhanh, đồng là Đại La Kim Tiên viên mãn.

Nhưng về thực lực cụ thể của Trường Phong, thì chưa từng biết.

Hiện giờ, hiển nhiên là một cơ hội rất tốt.

Chúng đệ tử kinh ngạc, Thông Thiên lúc nào cũng chú ý bên ngoài, cũng bị tiếng lòng của Trường Phong làm cho kinh ngạc.

Vì Đa Bảo khiêu khích, Tiệt Giáo mới toàn quân phúc một sao?

Trên người Đa Bảo còn có chuyện gì?

Thông Thiên trong Bích Du Cung, nhíu mày thật chặt.

Sắc mặt rất khó coi!

Không chỉ vì tiếng lòng nghe được, mà còn phản ứng của Đa Bảo lúc này.

Với trí tuệ của Đa Bảo, không có lý do gì lại làm chuyện như vậy.

Rất hiển nhiên Đa Bảo đối với Trường Phong rất bất phục.

Bàn tay giữa không trung đón gió mà lớn, trong khoảnh khắc bao trùm trăm dặm.

Trừ Đa Bảo, không ít thân ảnh ngồi phía sau y, cũng bị bao phủ trong đó.

Không chỉ có đệ tử của Đa Bảo là Hỏa Linh Thánh Mẫu, còn có không ít người thân cận của y.

Thấy cảnh này, bọn họ đều biến sắc.

Không biết Trường Phong sư huynh vì sao lại như vậy?

Chẳng lẽ vì lời của Đa Bảo, mà giận lây sang bọn họ?

Đáng tiếc bọn họ căn bản không dám mở miệng, chỉ có thể đưa mắt nhìn về phía Đa Bảo không xa.

Kim Linh Thánh Mẫu và những người bên cạnh nhìn thấy, lông mày giật giật, nhưng không lên tiếng.

Chỉ là giây tiếp theo, đồng tử của Kim Linh Thánh Mẫu và những người khác co rụt lại, mặt đầy kinh ngạc.

Bàn tay khổng lồ trên không trung ngân quang lóe lên, cấp tốc hạ xuống.

Kích thước chưởng ấn không đổi, nhưng khu vực bao phủ lại chỉ còn Đa Bảo một mình.

Nhìn trên thị giác vẫn vô cùng khổng lồ, nhưng hiệu quả thực tế lại diễn ra trong tích tắc.

Trong mắt Kim Linh Thánh Mẫu tinh quang lóe lên.

Đã rõ ràng!

Mấy vị đệ tử thân truyền còn lại, cũng nhìn ra nguyên do trong đó.

Không gian pháp tắc, vị Trường Phong sư huynh này lại nắm giữ Không gian pháp tắc.

Hơn nữa, nhìn cảnh tượng trước mắt, dường như còn không phải là thông thạo bình thường.

Đa Bảo cũng bị một kích này của Trường Phong làm cho kinh ngạc.

Thần tình vốn đạm nhiên, thoáng chốc trở nên ngưng trọng.

Đây là lần đầu tiên y thấy Trường Phong ra tay, không ngờ vừa ra đã phi phàm đến vậy.

Không dám khinh suất, y đứng dậy.

Đáng tiếc!

Chưa kịp làm ra phản ứng gì, Đa Bảo đã cảm giác một lực đạo

cường đại từ trên không trung ập tới.

Trong khoảnh khắc, pháp lực hùng hậu của Đa Bảo phun trào.

Chỉ là, thân thể kiêu ngạo của y, chỉ thoáng chốc, đã bị ép đến khom lưng.

Đa Bảo trong lòng đại kinh, không ngờ đồng là Đại La Kim Tiên viên mãn, Trường Phong lại lợi hại đến vậy.

Tu luyện trong mấy ngàn năm ngắn ngủi đến cảnh giới này, không những không có căn cơ bất ổn, ngược lại pháp lực hùng hậu, xa trên y.

Ý niệm này xẹt qua trong đầu, cả người Đa Bảo trực tiếp ngã vật xuống đất. 【Hừ!

Ngươi không phải thích đè người sao, hôm nay cũng để ngươi nếm thử mùi vị đó.】 Cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn bé tí, sao lại là đối thủ của Hỗn Nguyên Kim Tiên như ông đây.

Vẫy tay một cái, bàn tay Trường Phong hạ xuống, liền ấn Đa Bảo xuống đất.

Đa Bảo chật vật nằm trong lòng bàn tay, nhưng đất đai xung quanh chưởng ấn lại không hề lay động chút nào.

Chúng đệ tử xung quanh nhìn thấy, đều kinh ngốc.

Đặc biệt là mấy vị đệ tử thân truyền kia.

Thực lực của Đa Bảo, không ai rõ hơn bọn họ.

Đại La Kim Tiên viên mãn, cùng cảnh giới với Trường Phong.

Chương 69

Giữa cùng cảnh giới, sao lại chênh lệch lớn đến vậy?

Đa Bảo thậm chí còn không có thủ đoạn phản kháng hiệu quả, đã trực tiếp bị đánh xuống đất.

Điều này căn bản không thể nào.

Hồi tưởng lại cảnh tượng vừa rồi, trong mắt mấy vị đệ tử thân truyền tinh mang giao chức.

Khoảnh khắc giao thủ vừa rồi, bọn họ nhìn không được rõ lắm.

Bàn tay trên không trung hạ xuống, ngân quang lóe lên.

Tiếp đó trên người Đa Bảo bộc phát ra một cỗ khí tức khiến bọn họ tâm quý, không nghi ngờ gì đó chắc chắn là Đại La Kim Tiên viên mãn.

Nhưng cỗ pháp lực phun trào kia, còn chưa kịp tản ra, đã trực tiếp bị Trường Phong trấn áp.

Mấy vị đệ tử thân truyền nhìn nhau, trong lòng đã có chút hiểu rõ.

Thực lực của vị Trường Phong sư huynh này lại có tinh tiến.

Rất có khả năng là đã vượt qua bước đó.

Bằng không vì sao có thể vung tay trấn áp Đa Bảo, lại còn có thể khống chế ba động pháp lực cường đại trong phạm vi nhỏ như vậy.

Một thủ đoạn này của Trường Phong, khiến bọn họ lúc này sâu sắc hiểu được sự cường đại của đối phương.

Có thể được Sư tôn coi trọng, còn được hứa hẹn chức vị Phó Giáo Chủ.

Vị Trường Phong sư huynh này thật không đơn giản.

Tam Tiêu lúc này cũng trong mắt vui mừng liên tục.

Bọn họ trước đó còn có chút lo lắng Trường Phong sẽ bị mất mặt.

Dù sao Đa Bảo cũng là một tồn tại Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Nếu không thể nhanh chóng trấn áp đối phương, tất nhiên sẽ ảnh hưởng đến uy tín Phó Giáo Chủ của Trường Phong.

Nào ngờ, vị Trường Phong sư huynh này của bọn họ, lại mang đến cho mọi người một bất ngờ lớn.

Vẫy tay một cái, liền trấn áp Đại sư huynh Đa Bảo vốn uy danh hiển hách trong giáo.

Người hưng phấn nhất phải kể đến Thạch Cơ.

Ngồi trong trường, nàng hưng phấn chỉ thiếu điều muốn nhảy cẫng lên reo hò.

Đa Bảo bị đè trong chưởng ấn, sắc mặt vô cùng khó coi.

Cả khuôn mặt đều là màu xám xịt.

Lần này y làm vậy, là bất chấp bị Sư tôn xử phạt, cũng muốn làm mất mặt Trường Phong.

Nào ngờ chiến quả lại nhanh chóng đến vậy!

Cỗ uy áp khủng bố, hùng hậu kia.

Tuyệt đối không phải Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Chuẩn Thánh!

Trường Phong đã đột phá Chuẩn Thánh!

Đối phương lại đột phá nhanh đến vậy.

Nhưng vì sao, Trường Phong lúc này nhìn qua, vẫn là Đại La Kim

Tiên viên mãn? ‘Tiệt Giáo không còn ngày ta Đa Bảo có thể lật mình nữa rồi!’ Trong lòng khẽ than thở, Đa Bảo từ từ bò dậy.

Tuy không biết vì sao, nhưng cảm thụ chân thật tuyệt đối sẽ không sai.

Trộm gà không thành lại mất nắm gạo, uy nghiêm Đại sư huynh ngày xưa tích tụ, lúc này đã không còn.

Đứng trong chưởng ấn, y chắp tay nói: “Đa Bảo loạn ngôn, Trường Phong sư huynh giáo huấn phải.” Mặt Đa Bảo vốn xám xịt, đã khôi phục như cũ. 【Không hổ là người sau này trở thành Như Lai Phật Tổ, cái tâm tính này quả thực không ai sánh bằng.】【Như vậy, mình cũng không tiện nói thêm gì nữa.】【Nhưng thằng này chắc chắn ghi hận mình, hy vọng đừng gây rắc rối cho mình trong Phong Thần.】 Trong lòng nghĩ vậy Trường Phong, khẽ gật đầu, vẫn nhìn xuống phía dưới, đạm nhiên nói: “Sư tôn đã để Ngô đại chưởng giáo môn, lời Ngô chính là lời Sư tôn.” Nghe vậy Đa Bảo, bỏ qua ánh mắt của mọi người xung quanh, liền đạm nhiên ngồi xuống ngay trong chưởng ấn đó.

Chúng đệ tử xung quanh, lúc này mới dần dần hoàn hồn.

“Chúng ta cẩn tuân sư mệnh!” Mọi người chắp tay hành lễ, thần tình trang trọng.

Một thủ đoạn này của Trường Phong, không nghi ngờ gì, đã hoàn toàn củng cố địa vị Phó Giáo Chủ của y trong Tiệt Giáo.

Ngay cả Đại sư huynh Đa Bảo Đạo Nhân ngày xưa, cũng bị Trường Phong sư huynh một chưởng trấn áp.

Trong toàn bộ Tiệt Giáo, còn ai là đối thủ của y.

Đáng là người dưới một người, trên vạn vạn người.

Tiếp đó, là từng đệ tử kinh ngạc tán thưởng.

“Trời ạ!

Cái… Trường Phong sư huynh lại lợi hại đến vậy?” “Đa Bảo Đại sư huynh không phải cũng đã đột phá Đại La Kim Tiên viên mãn, vì sao chênh lệch lại lớn đến thế?” “Dễ dàng trấn áp Đa Bảo Đại sư huynh như vậy, Trường Phong sư huynh e rằng đã là cường giả Chuẩn Thánh rồi.” “Hô!

Hóa ra Trường Phong sư huynh thật sự lợi hại đến vậy!” “Trong mấy ngàn năm, bước vào hàng ngũ Chuẩn Thánh, thiên phú như vậy từ khi khai thiên đến nay chưa từng có.” “Sư tôn tuệ nhãn như cự!

Không hổ là Thiên đạo Thánh nhân!” Chúng nhân phía dưới, đều từng người nhỏ giọng giao đàm.

Trong mắt tràn đầy không thể tin, kinh ngạc tán thưởng!

Ngoài chấn kinh, đều tán thán Thông Thiên lợi hại.

Trong số đông đệ tử Tiệt Giáo, đã phát hiện ra Trường Phong, lại còn hứa hẹn chức vị Phó Giáo Chủ.

Nhìn chúng nhân phía dưới, Trường Phong trong lòng vẫn coi như hơi hài lòng.

Mặc dù không giáo huấn Đa Bảo một trận ra trò, nhưng ít nhất đã thiết lập được uy tín của mình trong lòng chúng đệ tử Tiệt Giáo.

Như vậy cũng tiện cho việc hành sự tiếp theo.

Cảm thấy đã đủ rồi, Trường Phong hữu thủ khẽ vươn ra.

Chúng đệ tử vốn đang nhỏ giọng giao đàm, đều đồng thời im lặng, từng người trang trọng nhìn Trường Phong. 【Hóa ra nhiều người thích làm lão đại như vậy, cảm giác này quả thực sảng vãi.】 Đối với kết quả trước mắt, Trường Phong rất hài lòng.

“Lượng kiếp sắp đến, sát phạt lâm thân, chư vị sư đệ, sư muội

tuyệt đối chớ vì nhân từ mà làm hỏng việc!" Nhìn những khuôn mặt quen thuộc phía dưới, Trường Phong khẽ nói.

Mặc dù là ý tứ tương tự, nhưng sau chuyện vừa rồi, phản ứng của chúng nhân phía dưới, hiển nhiên đã khác.

Từng người sắc mặt nghiêm túc, thần tình ngưng trọng.

Rất rõ ràng là đang nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này.

Có uy tín rồi thì quả nhiên khác.

Lời nói ra, người khác cũng dễ nghe vào hơn.

"Trường Phong sư huynh, cái Phong Thần Bảng kia đã là bảng danh sách, vậy có số lượng người lên bảng không?" Kim Linh Thánh Mẫu phía dưới lại mở miệng.

Đa Bảo hiển nhiên không thể nói chuyện nữa, chỉ có nàng hỏi.

Chúng đệ tử xung quanh nghiêm trọng nghe vậy, trong mắt cũng kinh hãi.

Tam tộc tranh bá, Vu Yêu chi chiến, hai lần lượng kiếp, vô số sinh linh vẫn lạc.

Bá chủ Hồng Hoang ngày xưa, cũng ảm đạm rút khỏi vũ đài Hồng Hoang.

Không ít tộc quần, càng là tiêu thanh nặc tích, thậm chí biến mất trong lịch sử Hồng Hoang.

Hiện giờ cái Phong Thần Lượng Kiếp này, lẽ nào muốn môn nhân chư Thánh đều thân vẫn sao?

Khẽ liếc nhìn Kim Linh với ánh mắt tán thưởng, không hổ là tiên thiên Nhân tộc, thủ lĩnh nữ tiên.

Lập tức đã nắm bắt được trọng điểm của lượng kiếp.

“Phong Thần Bảng có số lượng ba trăm sáu mươi lăm vị Chính Thần.” Đã nói đến đây, Trường Phong cũng không định giữ lại gì.

Kim Linh Thánh Mẫu nghe vậy nhíu mày, nhưng trong khoảnh khắc đã hiểu rõ.

Chúng đệ tử còn lại xung quanh, đầu tiên là kinh ngạc, nhưng cũng đồng thời hiểu rõ vấn đề trong đó.

Người lên bảng tuy chỉ có hơn ba trăm, nhưng người ứng kiếp lại có Tiên đạo, Thần đạo, Nhân đạo.

E rằng phần lớn người ứng kiếp, vẫn phải bước vào kiếp luân hồi.

Còn một số người có tâm tư cẩn mật, đã nghĩ đến nguyên nhân cơ bản Trường Phong nói thẳng ‘nên giết’ trước đó.

Tuy không biết ai có thể nhập Tiên đạo, Thần đạo, Nhân đạo, nhưng chỉ có nhanh chóng tập hợp đủ ba trăm sáu mươi lăm vị Chính Thần trên Phong Thần Bảng, mới có thể kết thúc lượng kiếp.

Điều này có nghĩa là, trừ đồng môn Tiệt Giáo của bọn họ, còn lại môn nhân chư Thánh đều có thể nói là địch nhân.

Ngoài kinh hãi, không ít đệ tử không khỏi sinh ra nghi hoặc đối với Thiên Đình.

Cái Thiên Đình bé tí kia, vì sao lại khiến môn nhân chư Thần phạm sát kiếp!

Trường Phong tiếp tục giảng giải những điều cần chú ý trong lượng kiếp, nhưng lúc này Thông Thiên Giáo Chủ trong Bích Du Cung, lại nhíu mày thật chặt.

Điều khiến y phiền muộn tự nhiên là Đa Bảo.

Tiếng lòng của Trường Phong vừa rồi, rất hiển nhiên trên người

Đa Bảo còn có chuyện y không biết.

Thậm chí còn có thể ảnh hưởng đến sự tồn vong của cả Tiệt Giáo.

Đối với việc Trường Phong mượn Đa Bảo củng cố địa vị của mình, y tự nhiên không có dị nghị gì, thậm chí vô cùng tán thưởng.

Nhưng hành động này, không nghi ngờ gì đã làm Đa Bảo phải chịu tội.

Nhìn thần tình lúc này, đối phương hiển nhiên trong lòng có khúc mắc.

Trường Phong lại là người y cực kỳ coi trọng, là chỗ dựa lớn nhất để xoay chuyển vận mệnh Tiệt Giáo.

Một cái Đa Bảo bé tí, tự nhiên không thể so sánh.

Hơn nữa trên người Đa Bảo còn có không ít vấn đề, nếu lại gây loạn trong lượng kiếp.

Nhưng hiện giờ lượng kiếp sắp đến, mạo hiểm xử trí Đa Bảo, chắc chắn sẽ làm lạnh lòng chúng nhân Tiệt Giáo.

Đa Bảo không phải là Trường Nhĩ Định Quang Tiên!

Dù sao danh xưng Đại sư huynh Tiệt Giáo này, đã bị y đội suốt mấy trăm vạn năm.

"Hiện giờ xem ra chỉ có thể đi một bước xem một bước thôi, hy vọng nhữ đừng khiến Bản tọa đích thân đưa nhữ lên bảng!" Ánh mắt đạm nhiên lướt qua ngoài điện, Thông Thiên khẽ lẩm bẩm.

Trước khi Trường Phong xuất hiện, đối với vị đệ tử này, y vẫn vô cùng coi trọng.

Chung sống mấy năm nay, ít nhiều vẫn có không ít tình cảm.

Nhưng trọng tình nghĩa, có nghĩa là Thông Thiên càng thêm căm

ghét sự phản bội.

Đây cũng là lý do vì sao, y lúc đầu trực tiếp tiêu diệt Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

Sau khi ra khỏi Bích Du Cung, tâm tình Trường Phong càng thêm vui vẻ.

Trước đó chư Thánh ở Tử Tiêu Cung thương nghị chuyện Phong Thần, tuy Lão Tử, Nguyên Thủy dường như không chú ý đến y.

Nhưng Trường Phong trong lòng rất rõ ràng, trước đó đoạt đi cơ duyên Tam Hoàng, chắc chắn đã khiến bọn họ trong lòng không vui.

Tục ngữ nói hay, chó biết sủa không cắn người.

Chó không biết sủa, thì không chỉ cắn người, nói không chừng còn nuốt cả xương.

Một khi Phong Thần Lượng Kiếp khai mở, nếu có cơ hội, bọn họ tuyệt đối sẽ không khách khí đẩy y lên bảng, đặc biệt là Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Dù sao hai vị trong Tam Tiêu, đều bị lão gia hỏa này đẩy lên bảng.

Hiện giờ mình lại bị y làm tội, chuyện này đã không cần nghĩ nữa.

Bây giờ đã xác định chư Thánh tuy lĩnh ngộ Tam Thiên Pháp Tắc, nhưng lại không có một điều nào tu hành viên mãn.

Điều này có nghĩa là trên hai điều pháp tắc Lôi, Thủy, Thánh nhân cũng không thể sánh bằng y.

Thủ đoạn bảo mệnh tăng cường rất nhiều.

Trường Phong trong lòng vui vẻ, thời gian tiếp theo không còn về động phủ nằm nữa, mà là nhàn nhã dạo quanh Kim Ngao Đảo.

Đế Ất tuy còn chưa trở thành quốc quân Thương Triều, nhưng

hiện giờ đã thành niên.

E rằng không bao lâu nữa, Đế Tân sẽ xuất thế.

Trên đảo không ít người vì lượng kiếp mà lo lắng, thấy thần tình Trường Phong đạm nhiên, trong lòng bất giác thả lỏng.

Điều này cũng đúng ý Trường Phong, lượng kiếp sắp đến, giữa thiên địa sẽ hình thành một luồng kiếp sát nhàn nhạt.

Kẻ tâm thần bất an, rất dễ bị khí kiếp sát xâm nhiễm.

Từ đó làm ra những hành động ngoài ý muốn.

Tâm tình bình tĩnh chút, thản nhiên đối mặt với lượng kiếp là được.

Mặc dù không ít người bị Trường Phong ảnh hưởng, không còn lo lắng đến vậy, nhưng cũng hiểu rõ tầm quan trọng của thực lực.

Hiện giờ thấy Trường Phong nhàn nhã như vậy, rất nhiều đệ tử cũng nhân cơ hội đến thỉnh giáo.

Đối mặt với lời thỉnh cầu của chúng môn nhân, Trường Phong tự nhiên vui vẻ cực độ.

Ngày hôm đó, Trường Phong đang ở trong đảo chỉ điểm môn nhân, lại thấy xa xa một thân ảnh cấp tốc bay tới.

Chính là Nữ Bạt đã đi Nhân tộc trước đó.

Thấy vậy.

Trường Phong hiểu rõ, khẳng định là Nhân tộc có chuyện xảy ra.

Chương 70

Sau khi lệnh cho đệ tử kia tự mình tu luyện, Trường Phong liền vội vàng nghênh đón.

"Lão gia!

Ngài bảo ta chú ý con trai của Văn Đinh là Tử Tiện, y tuy đã lấy vợ, nhưng mấy hôm trước mới được một đứa con trai." Nữ Bạt chạy tới, trong miệng nhanh chóng đáp.

Giữa lông mày, lại mang theo chút nghi hoặc.

Lúc trước đến Nhân tộc, Trường Phong lệnh nàng thăm dò sự tình Nhân tộc, đặc biệt dặn dò chú ý tình hình cháu trai của Văn Đinh.

Hiện giờ Tử Tiện sinh con, nàng lập tức trở về bẩm báo.

"Có tên Tử Tân không?" Trụ Vương họ Tử, tên Tân, là con trai của Đế Ất và Tử Tiện, sau khi trở thành quân vương mới được gọi là Đế Tân.

"Tử Tân?

Không phải, tên là Vi Tử Khải!" Nghe vậy Nữ Bạt, ngược lại là sững sờ, trong miệng liền vội vàng đáp.

"Vi Tử Khải?" Trường Phong thần sắc khựng lại.

Đã quên Đế Tân còn có hai vị huynh trưởng.

Trường Phong nhớ Đế Tân có hai anh trai, một là Vi Tử Khải, còn một là Vi Trọng Diễn.

Vi Tử Khải, Vi Trọng Diễn và Đế Tân ba người là huynh đệ đồng mẹ, khi Vi Tử Khải, Vi Trọng Diễn ra đời, mẫu thân của y vẫn là thiếp, còn sau khi được lập làm Vương hậu mới sinh Đế Tân.

Căn cứ lễ pháp cho rằng Vi Tử Khải là thứ xuất, Đế Tân là đích xuất, con của vợ cả, không thể lập con của thiếp, cho nên lập Đế Tân làm tự tử.

Hiện giờ xem ra, đợi đến khi Đế Tân xuất thế, chắc không còn bao nhiêu năm nữa.

"Được!

Ta đã biết, nhữ trở về sau vẫn phải chú ý Đế Tân xuất thế, y có thể là con trai thứ ba của Tử Tiện." Nữ Bạt gật đầu, dường như nghĩ tới điều gì, trong miệng khẽ nói: "Lão gia, gần đây người Xiển Giáo thường xuyên đi lại trong Nhân tộc, thật là kỳ quái!" Đệ tử Y Doãn bị giết trước đó, Nữ Bạt tra nhiều năm như vậy, vẫn không có chút tin tức nào.

Ngược lại là gần đây, đột nhiên xuất hiện người Xiển Giáo, khiến nàng có chút nghi hoặc.

"Không sao!

Nhữ ở Nhân tộc vạn sự cẩn thận là được." Trường Phong không hề ngạc nhiên.

Trong Hồng Hoang mỗi lần xảy ra lượng kiếp, đều không liên quan đến thiên địa nhân vật chính.

Hiện giờ Nhân tộc chính là thiên địa nhân vật chính, Phong Thần Lượng Kiếp tuyệt đối sẽ có sự giao thoa với bọn họ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn phái đệ tử xuống Nhân tộc thăm dò, cũng là trong lẽ thường tình.

Hơn nữa theo Trường Phong thấy, đây chỉ là những thứ bề ngoài.

Có thể Thiên Đình, Tây Phương Giáo, đều có người đi lại trong Nhân tộc.

Nhưng từ tình hình trước mắt mà xem, chư Thánh dường như không biết chuyện Tây Chu đại thương.

Đương nhiên, cũng có thể Tây Chu đại thương không phải Thiên địa đại thế, chỉ là kết quả thương nghị của các Thánh nhân mà thôi.

Cái bọn họ cần chỉ là Đại Thương!

Còn là Tây Chu, Đông Chu, hay Bắc Tống, Nam Tống đều không quan trọng.

"Vâng!

Nữ Bạt đã hiểu!" Nữ Bạt gật đầu, không ở lại lâu.

Nhìn Nữ Bạt đi xa, Trường Phong cũng không lo lắng gì.

Nữ Bạt là con gái Nhân Hoàng, chư Thánh còn cần Tam Hoàng phối hợp, chắc chắn không dám làm hại tính mạng nàng.

Chỉ là không rõ Nguyên Thủy và những người khác, có biết y đã đi Hỏa Vân Động không.

Nghĩ đến đây, Trường Phong không khỏi tò mò chuẩn bị của Tam Hoàng.

Vì vị trí Nhân Vương không bị mất, Tam Hoàng khẳng định sẽ không khoanh tay đứng nhìn, ít nhất Nhân Hoàng Hiên Viên tuyệt đối sẽ không.

Khác với Phục Hy, Hiên Viên là Nhân tộc thuần khiết.

Phục Hy tuy chuyển thế thành người, nhưng vẫn lấy tên Phục Hy, đã nói lên rất nhiều điều.

Quy căn kết để, chân linh của y vẫn là Yêu tộc.

Giờ nghĩ lại, cái tên Phục Hy này vẫn là do y đề nghị.

Nhưng lúc đó, Trường Phong nào có nghĩ đến những điều này.

Tuy nhiên hiện giờ nghĩ kỹ, nếu không đặt tên này cho Phục Hy, e rằng vị ở Oa Hoàng Cung sẽ trực tiếp xuất hiện.

Dù sao Phục Hy có thể chuyển thế thành Thiên Hoàng, phía sau đều là bóng dáng Nữ Oa.

"Chậc!

Thánh nhân chi mưu, quả nhiên đã bắt đầu từ lượng kiếp trước rồi." Trường Phong không khỏi trong lòng cảm khái một phen.

Mặc dù kiếp này y cũng sống không ít ngày, nhưng riêng về mưu kế, thật sự không phải đối thủ của mấy vị Thánh nhân này.

Từ trước đến nay sở dĩ y dựa vào, chẳng qua chỉ là tiên tri tiên giác mà thôi.

Nếu không có khả năng biết trước kịch bản, Phong Thần Lượng Kiếp chắc chắn toang.

Nghĩ đến đây, Trường Phong đột nhiên trong đầu xẹt qua một thân ảnh.

Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không!

Sau Phong Thần Lượng Kiếp, đó chính là Tây Du.

Tây Du tuy không tính là lượng kiếp gì, nhưng cũng là một lần Thiên địa đại thế.

Tôn Ngộ Không là do một khối ngũ sắc thần thạch còn sót lại khi Nữ Oa vá trời hóa thành.

Trường Phong không biết khi Nữ Oa vá trời, có phải đã nghĩ đến việc sau này Phật Môn đại hưng không.

Thạch này là do Nữ Oa vá trời còn sót lại, có nhân quả lớn với Nữ Oa.

Nếu muốn mưu đồ, hiện giờ chính là cơ hội tốt nhất.

Bởi vì chỉ khi trong lượng kiếp, Thiên cơ hỗn loạn, Thánh nhân mới không thể động tất vạn vật thế gian.

Một khi qua lượng kiếp, khẽ động đến khối ngũ sắc thần thạch kia, Nữ Oa tất nhiên sẽ cảm ứng được.

Sau chuyến đi Tây Thiên thỉnh kinh, Nữ Oa chắc chắn lại có không ít thu hoạch.

Nghĩ như vậy, Trường Phong phát hiện trong Lục Thánh luôn không hiển sơn lộ thủy là Nữ Oa, thật sự không hề đơn giản chút nào.

Vu Yêu Lượng Kiếp, Phong Thần Chi Chiến, Tây Du, mỗi cái đều có bóng dáng nàng, nhưng mỗi lần nàng đều ở phía sau màn.

Xì!

Trường Phong đột nhiên phát giác, trong Lục Thánh, người thâm bất khả trắc nhất lại là Nữ Oa này.

Dù sao Lão Tử tuy là Đại sư huynh, trí tuệ cũng không tệ, nhưng trong Phong Thần chẳng phải cũng bị Tây Phương Giáo chơi một vố sao.

Chỉ có Nữ Oa nương nương này, được tất cả lợi ích, nhưng không có chút tổn thất nào.

"Để phòng vạn nhất, quả thực phải giữ lại một tay." Kết quả cụ thể của Phong Thần Lượng Kiếp sẽ như thế nào, Trường Phong hiện giờ cũng không biết.

Dù sao một khi Thánh nhân đánh nhau, ảnh hưởng đến cả sinh linh Hồng Hoang.

Nhưng giữ lại một tay chắc chắn không vấn đề gì.

Dù sao thành hay không thành, cũng không tốn của y bao nhiêu thời

gian.

Hơn nữa một khi lượng kiếp khai mở, ánh mắt của chư Thánh đều tập trung vào Phong Thần, càng tiện cho y hành sự.

Trường Phong đang trầm tư, trong lòng đã có tính toán.

Nhưng hiện giờ lượng kiếp còn chưa triệt để bắt đầu, chỉ có thể đợi sau.

Dù sao một khi gây ra sự chú ý của Nữ Oa, thì chuyện này coi như hỏng rồi.

Thời gian còn lại, Trường Phong vẫn nhàn nhã dạo quanh Kim Ngao Đảo, tiện thể chỉ điểm môn nhân đệ tử.

Sau khi quen thuộc với chúng môn nhân, cũng làm dịu đi cảm xúc của chúng môn nhân trên Kim Ngao Đảo.

Thậm chí cả Thông Thiên đang ngồi trong Bích Du Cung, cũng tâm tình thư thái hơn rất nhiều.

Mặc dù không biết Trường Phong có chuẩn bị gì, nhưng thấy đối phương nhàn nhã như vậy, rất hiển nhiên đã có sách lược đối phó với lượng kiếp.

Đôi khi, y thật sự muốn gọi Trường Phong vào, nghe xem y có chuẩn bị gì.

Đáng tiếc, y không thể làm như vậy.

Ngày hôm đó, Thông Thiên đang ngồi tĩnh tu trong Bích Du Cung.

Đột nhiên, hỗn độn mâu tử chợt tĩnh lại, mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn về phía Đông.

“Tây Chu Đại Thương!

Phong Thần sắp khởi!” “Tây Chu Đại Thương, Phong Thần sắp

khởi!" Chính là vị Nhân Vương cuối cùng Đế Tân xuất thế, Thông Thiên tâm có sở cảm.

Lúc này y đã hiểu rõ, sự tình cụ thể của Phong Thần.

"Thì ra là vậy!" Những việc Trường Phong đã làm ở Nhân tộc những năm này, Thông Thiên đều rất rõ ràng.

Thương Thang, hoàn toàn có thể nói là do đệ tử Tiệt Giáo phò tá, mới có thể giành được thiên hạ.

Đương nhiên, vì những hành động của Trường Phong, Tiệt Giáo bọn họ cũng thu được lượng lớn khí vận Nhân tộc.

Ngay cả hiện giờ Thương Thang đã trải qua mấy trăm năm, vẫn còn không ít đệ tử Tiệt Giáo làm quan trong Thương Thang.

Giúp y giành thiên hạ là Nhân, Thương Thang diệt vong kéo theo chúng đệ tử Tiệt Giáo ứng kiếp cũng là Quả.

Thông Thiên lúc này đã hiểu rõ, Phong Thần Lượng Kiếp đặt gánh nặng trên Nhân tộc Tây Chu Đại Thương này.

Đệ tử Tiệt Giáo đếm không xuể, môn hạ vô danh càng không biết bao nhiêu.

Thông Thiên trong lòng rất rõ ràng, dù không có hành động trước đó của Trường Phong.

Trong Thương Thang, vẫn sẽ có rất nhiều môn nhân Tiệt Giáo.

Cho nên, cục diện hiện tại cũng sẽ xảy ra.

"Nhân Vương ứng kiếp đã xuất thế rồi, hy vọng tiểu ngưu yêu sẽ có chuẩn bị." Trong lòng khẽ than thở, Thông Thiên, hiện giờ chỉ có thể trông cậy vào Trường Phong.

Đại đạo năm mươi, Thiên diễn bốn chín, y vẫn còn cơ hội.

Thông Thiên tâm có sở cảm, Nguyên Thủy Thiên Tôn trong Ngọc Hư Cung ở Côn Luân Sơn, cũng cảm ứng được ngay lập tức.

"Ha ha!

Thông Thiên, nhữ đại tứ truyền bá Tiệt Giáo trong Thương Thang, hiện giờ cuối cùng cũng tự tạo ác quả." Trước đó còn thèm thuồng việc Tiệt Giáo thu được nhiều khí vận Nhân tộc, nhưng hiện tại Nguyên Thủy Thiên Tôn, trong lòng chỉ có vui mừng.

Tây Chu Đại Thương, là Thiên đạo đại thế, điều này không nghi ngờ gì chứng minh Tiệt Giáo tất sẽ bại vong.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng kích động, liền vội vàng gọi Thập Nhị Kim Tiên đến.

Sự tình cụ thể của Phong Thần đã rõ, hiện giờ là lúc cần chuẩn bị rồi.

Tuy biết Thiên địa đại thế, nhưng Nguyên Thủy cũng hiểu rõ vạn sự vô định số.

Những chuẩn bị đã làm, chính là để dập tắt chút sinh cơ cuối cùng của Tiệt Giáo.

"Đệ tử bái kiến Sư tôn!" Dưới sự dẫn dắt của Quảng Thành Tử, Thập Nhị Kim Tiên đều tề tựu.

Khi nhìn thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn đang mỉm cười trên ghế trên, trong lòng đều nghi hoặc.

Bọn họ đã rất lâu rồi, không thấy Sư tôn vui vẻ đến vậy.

Vì biết lượng kiếp sắp đến, từng người bọn họ đều rất lo lắng.

Dù sao trong Thập Nhị Kim Tiên, mạnh nhất cũng chỉ là Quảng Thành Tử Đại La Kim Tiên trung kỳ, còn lại vài vị vẫn đang ở Thái Ất lang thang.

Thiên địa lượng kiếp sắp đến rồi, ai mà không sợ.

Gần đây, từng người đều chui vào Ngọc Hư Cung tu luyện.

Lẽ nào giữa thiên địa xảy ra chuyện gì lớn, khiến Sư tôn vui vẻ đến vậy?

"Phong Thần Lượng Kiếp sắp khởi, các nhữ ngoài tu luyện, có thể thu nhận vài đệ tử dự bị." Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ gật đầu, đạo âm từ từ truyền ra.

Không ít đệ tử Tiệt Giáo làm quan trong Thương Thang, tuy đều chỉ biết chút bàng môn tả đạo, vô dụng với những người tu hành như bọn họ, nhưng đối phó với tướng lĩnh phàm tục vẫn có uy hiếp rất lớn.

Tây Chu Đại Thương, trong Tây Chu tất nhiên cũng cần vài tướng lĩnh.

Dù sao, nếu lượng kiếp sắp đến, không thể chuyện gì cũng cần Thập Nhị Kim Tiên bọn họ ra mặt.

Hơn nữa thu nhận vài đệ tử, cũng có thể dự phòng lúc cần.

Đệ tử Xiển Giáo vốn không ít, Nguyên Thủy không hy vọng bọn họ lên bảng.

Nghe Sư tôn gọi bọn họ đến chỉ vì chuyện này, tuy trong lòng từng người đều kỳ quái, nhưng đều cung kính đáp.

"Cẩn tuân sư mệnh!" Thông Thiên, Nguyên Thủy biết, Lão Tử trong Bát Cảnh Cung, tự nhiên cũng đã rõ.

"Nhân Giáo của Ngô có thể hưng thịnh rồi!" Nhìn về phía Đông, trong hỗn độn mâu tử của Lão Tử tinh mang giao chức.

Trên khuôn mặt cổ ba bất kinh, ẩn ẩn có thể thấy một tia vui vẻ.

Huyền Đô Đại Pháp Sư đang ngồi tĩnh tu phía dưới thấy vậy,

trong lòng kinh nghi, nhưng cũng không mở miệng.

Tây Phương Giáo!

Trong núi Tu Di!

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đang ngồi trên đài sen, đồng thời mở mắt.

Chuẩn Đề đánh một cái Phật kệ, mặt đầy ôn hòa cười nói: "Sư huynh, đại sự có thể chờ đợi rồi!" "Không sai!

Chương 71

Không sai!

Tây Phương Giáo đương hưng!" Tiếp Dẫn cũng khẽ gật đầu, trong mắt tràn đầy vui vẻ.

Lập tức hai người trao nhau một cái Phật kệ, nhắm mắt không nói thêm nữa.

Vị Nhân Vương cuối cùng xuất thế, chư Thánh tâm có sở cảm, Tam Hoàng ở Hỏa Vân Động cũng cảm ứng được ngay lập tức.

Bọn họ tuy không phải Thánh nhân, nhưng lại liên quan mật thiết đến Nhân tộc.

Huống hồ còn là nhân vật trọng yếu như Nhân Vương, tự nhiên cũng biết ngay lập tức.

Trong Hỏa Vân Động.

Nhân Hoàng Hiên Viên mở mắt, trong mắt hiển nhiên xẹt qua một tia lạnh lẽo.

"Nhân tộc tức là Thiên địa nhân vật chính, vì sao lại là đại thế sở xu?" Hiên Viên mặc đế phục, khẽ hừ một tiếng, bàn tay phải vươn ra từ từ mở.

Lập tức thấy một cái đại ấn chín rồng quấn quýt, khí vận nồng hậu bao phủ từ từ nổi lên.

Xung quanh đại ấn, khí tường thụy bao quanh, nhìn qua vô cùng thần thánh!

Nhìn kỹ, có thể thấy từng Nhân tộc đang biến đổi nhanh chóng trong đó.

Chính là chí bảo công đức đầu tiên của Nhân tộc – Không Động Ấn!

Không Động Ấn do Nữ Oa ban cho Thần Nông, sau truyền cho Nhân Hoàng Hiên Viên.

Là chí bảo độc quyền của cộng chủ Nhân tộc.

Trong cuộc tranh giành thiên hạ với Viêm Đế, Xi Vưu, Hiên Viên đã thấy được sự đáng sợ của chiến tranh.

Không chỉ khiến vô số Nhân tộc tan nhà nát cửa, còn ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự phát triển của Nhân tộc.

Đối với cá nhân, đối với cả tộc quần, chiến tranh đều có ảnh hưởng khủng khiếp.

Nhân Hoàng Hiên Viên lo hậu bối Nhân Vương không biết dùng năng lực của Không Động Ấn, đi ngược lại đạo lý, gây họa cho thiên hạ, cho nên không truyền Không Động Ấn xuống.

Bởi vậy bảo vật công đức đầu tiên của Nhân tộc này, vẫn luôn ở trong tay y.

Nhân tộc truyền thừa lâu đến vậy, lúc này trên Không Động Ấn, đã hội tụ khí vận vô tận của Nhân tộc.

Hiên Viên lúc này muốn dùng bảo vật công đức đầu tiên của Nhân tộc này để xoay chuyển Thiên cơ.

Vị trí Nhân Vương, Nhân tộc nói là được!

Hiên Viên đang ngồi trong động, bàn tay phải khẽ ném, lập tức thấy Không Động Ấn, hóa thành một đạo lưu quang biến mất trong động.

"Ai!" Trong Hỏa Vân Động, một tiếng thở dài khẽ.

Thiên Hoàng Phục Hy mở mắt, thần sắc phức tạp nhìn về hướng

Không Động Ấn rời đi.

Trong mắt vô tận vẻ rối rắm, cuối cùng vẫn không nói gì.

Hiên Viên không để ý đến y, nhắm mắt ngồi đó.

Còn Thần Nông ngồi một bên, từ đầu đến cuối đều không có bất kỳ biểu hiện nào.

Dường như tất cả những gì đang xảy ra trước mắt, đều không liên quan đến y.

Chư Thánh và Tam Hoàng Nhân tộc biết vị Nhân Vương cuối cùng xuất thế, nhưng Trường Phong vẫn đang dạo quanh Kim Ngao Đảo thì lại không biết những điều này.

Dù sao những chuyện như vậy, y còn chưa đủ tư cách để biết.

Nhưng chỉ trong một ngày, Trường Phong đã thấy Nữ Bạt vội vàng chạy tới.

"Đế Tân cuối cùng cũng xuất thế rồi sao?" Nhìn Nữ Bạt trước mắt, Trường Phong hưng phấn hỏi.

"Không sai!

Đúng như Lão gia dự liệu, Đế Ất sau đó lại sinh thêm một người con trai, hiện giờ vị con trai thứ ba này chính là Tử Tân." Nữ Bạt gật đầu, trong mắt mang theo vẻ không thể tin.

Nàng hiện tại cũng đã biết lượng kiếp sắp đến.

Trong tình huống này, Thiên cơ hỗn loạn, ngay cả Thiên đạo Thánh nhân cũng khó lòng suy đoán Thiên cơ, Trường Phong lại biết những điều này.

Nghĩ đến Trường Phong chú ý đến người này như vậy, Nữ Bạt không khỏi tò mò hỏi: "Lão gia, chẳng lẽ Tử Tân là một nhân vật lớn sao?" "Sau này nhữ sẽ biết, đi thôi!

Chúng ta bây giờ đi Nhân tộc.” Đế Tân đã xuất thế, Trường Phong cũng phải bắt đầu chuẩn bị rồi.

Phong Thần Chi Chiến, có hai chiến trường.

Một là Xiển Tiệt hai giáo tranh phong, một là Thương Thang và Tây Kỳ tranh bá.

Kỳ thực đều là một phần của lượng kiếp.

Tây Chu Đại Thương, Trụ Vương mất vị trí Nhân Vương, khí vận Tiệt Giáo đại thất, bởi vậy đệ tử Tiệt Giáo toàn bộ lên bảng.

Ngoài Giáo Chủ Tiệt Giáo Thông Thiên, Đế Tân cũng là nhân vật chủ chốt của lượng kiếp.

Không thể có bất kỳ sai sót nào!

“Lão gia, ngài cũng đi Nhân tộc sao?” Nghe vậy Nữ Bạt, trong mắt lập tức sáng rực.

Theo Trường Phong nhiều năm như vậy, nàng không ở Nhân tộc thì cũng bế quan tu luyện.

Thời gian thực sự ở cùng Trường Phong rất ít, hiện giờ Trường Phong cùng đi Nhân tộc, nàng đương nhiên vô cùng vui vẻ.

“Đương nhiên!

Hiện tại khởi hành thôi!” Trường Phong gật đầu.

Đế Tân là nhân vật chủ chốt, y nhất định phải đích thân đi.

“Được!” Nữ Bạt đâu có lý do gì mà không đồng ý.

“Chủ nhân!

Chủ nhân!

Đợi ta!

Đợi ta!” Hai người vừa mới lên không trung, lập tức thấy phía

dưới truyền đến một tiếng gọi vội vã.

Chính là một thân ảnh béo ú, từ xa bay tới.

Chính là Thực Thiết Thú đã xuất quan.

Vẫn chưa đuổi kịp y, thân hình giữa không trung chợt biến đổi, thể hình đã biến thành trạng thái chiến đấu.

Đã định cõng Trường Phong đi!

Đáng tiếc, Trường Phong vung tay về phía sau.

Thực Thiết Thú với tốc độ nhanh hơn, đâm sầm vào Kim Ngao Đảo.

"Oa oa oa!

Chủ nhân ~~~~" Thực Thiết Thú trong miệng kêu gào, bên tai một giọng nói đạm nhiên truyền đến.

"Ở Kim Ngao Đảo tu luyện cho tốt!" Rất hiển nhiên, muốn đi Nhân tộc, y không có cơ hội rồi.

Lượng kiếp còn chưa triệt để bắt đầu, mang theo Thực Thiết Thú rất dễ gây chú ý.

Hơn nữa đối phương tuy đã xuất quan, nhưng vẫn chưa hoàn toàn hấp thu Cửu Chuyển Kim Đan.

"Đế Tân đã xuất thế, chắc hẳn Tam Hoàng đã biết rồi, không biết bọn họ sẽ có động thái gì?" Trường Phong bay trên không trung, nhìn về hướng Hỏa Vân Động.

Lập tức không nghĩ thêm nữa, nhanh chóng hướng về Nhân tộc mà đi.

Trường Phong vừa động, Thông Thiên tự nhiên biết.

"Tiểu ngưu yêu, Tiệt Giáo của Bản tọa này trông cậy vào nhữ!"

Nhìn thân ảnh Trường Phong đi xa, Thông Thiên trong lòng nghĩ.

Trường Phong lúc này động thân, rất hiển nhiên là có liên quan đến Nhân Vương, nhưng y lại chỉ có thể đứng nhìn!

Hiện giờ đô thành Thương Thang, chính là Triều Ca nổi tiếng đời sau.

Đến Triều Ca sau, Trường Phong không dừng lại, trực tiếp xông thẳng đến Vương Cung Thương Thang.

Nhìn từ xa, lập tức thấy trong cung một vầng mặt trời màu vàng rực rỡ phát sáng.

"Mới vừa xuất thế, đã có uy thế như vậy, không hổ là vị Nhân Vương cuối cùng!" Nhìn cảnh tượng xa xa, Trường Phong trong lòng thầm chấn kinh.

Đế Tân xuất thế, khí vận Nhân tộc trên người Đế Ất, đã bắt đầu từ từ mất đi.

Theo sự trưởng thành của Đế Tân, cuối cùng tất cả sẽ hội tụ trên người y.

Lúc này, là lúc khí vận trên người Đế Tân yếu nhất.

"Lão gia!

Chúng ta đến Vương Cung này làm gì, chẳng lẽ muốn thu Đế Tân làm đồ đệ sao?" Thấy Trường Phong mặt đầy hưng phấn, Nữ Bạt kỳ quái hỏi.

Trước đó đã bảo nàng chú ý tình hình Tử Tân, hiện giờ đối phương vừa xuất thế, Trường Phong liền vội vã đến Nhân tộc.

Nàng cũng thực sự không nghĩ ra bất kỳ lý do nào khác.

Thu Đế Tân làm đồ đệ sao?

Trường Phong không phải là chưa từng có ý niệm này.

Dù sao nếu có thể nắm Đế Tân trong tay, trong Phong Thần tất nhiên sẽ càng dễ hành sự.

Nhưng Nhân tộc lúc này đã không còn là Nhân tộc thời Tam Hoàng Ngũ Đế nữa.

Nhân tộc lúc đó, mới vừa quật khởi trong Hồng Hoang.

Chỉ có thể coi là một tộc quần tương đối cường đại trong Hồng Hoang.

Nhưng theo sự phát triển nhiều năm như vậy, vạn tộc tiêu thoái, khí vận thiên địa đều hội tụ trên người Nhân tộc.

Sau Tam Hoàng Ngũ Đế, Nhân tộc tuy vẫn như trước cung phụng thần tiên, nhưng chỉ có kính ý, không có sợ hãi.

Còn thân là cộng chủ Nhân tộc là Nhân Vương, tự nhiên càng thêm khác biệt.

Trong mắt y, Nhân Vương chính là chủ nhân gian.

Đối với Thiên Đình, thậm chí đối với Thánh nhân cũng không có tâm sợ hãi.

Giống như hai tộc Vu Yêu ngày xưa, tuy bọn họ kính trọng Thánh nhân, nhưng không sợ hãi.

Đế Tân vì sao dám công khai ở Nữ Oa Cung đề thơ tiết độc Nữ Oa, đây không phải là biểu hiện y hôn dung, mà chính xác là biểu hiện y với thân phận cộng chủ Nhân tộc, không coi các vị thần là gì.

Giống như trong Phong Thần Diễn Nghĩa đã nói, trong cuộc đối kháng với Tây Chu, tất cả tiên gia tu sĩ đến Thương Triều trợ trận đều đối với Đế Tân tất cung tất kính, mặc y sai sử.

Người đời sau đều nói Đế Tân hôn dung không hiểu lễ nghĩa,

không biết đãi hiền hạ sĩ, nhưng nếu không có đủ quyền uy, Trụ Vương làm sao dám tác oai tác phúc.

Ngược lại Tây Chu, bất luận là Văn Vương hay Võ Vương, đều là phong phạm minh quân tuyệt đối, đối đãi môn nhân Xiển Giáo lễ độ có thừa.

Nhưng mà, những tiên gia đó lại một bộ dáng cao cao tại thượng, muốn đến thì đến muốn đi thì đi.

Đôi khi Võ Vương còn phải cầu xin bọn họ, khách khí cười theo.

Vị trí Nhân Vương đã mất, đối với thần tiên đã có tâm sợ hãi.

Cho nên Nhân Vương hiện tại, muốn thu y làm đệ tử, e rằng không dễ dàng như vậy.

Nhân Vương tuy không thể tu hành, nhưng lại có một trái tim có thể sánh ngang với trời.

"Nhân Vương hiện giờ không đơn giản, nhữ ở đây đợi, ta tự mình vào xem." Vẫy tay với Nữ Bạt, Trường Phong bước đi thẳng về phía kiến trúc kia.

Nữ Bạt vốn đang tò mò trong lòng nghe vậy, đành bĩu môi đứng tại chỗ.

Đế Tân tuy mới vừa xuất thế, nhưng uy thế Nhân Vương đã phi phàm bất phàm.

Kim quang rực rỡ kia, chói đến mức nàng khó mở mắt.

Chớ xem thường những kim quang này, Trường Phong thì không có ác ý.

Nếu là một số yêu ma quỷ quái đến gần, trong khoảnh khắc sẽ bị đánh chết.

Nhưng theo sự tiếp cận không ngừng, Trường Phong mặt lộ kinh

nghi.

“Chuyện gì vậy, uy thế Nhân Vương của Đế Tân này sao lại cường đại đến vậy?” “Chẳng lẽ vì là vị Nhân Vương cuối cùng sao?” Sau Tam Hoàng, Trường Phong cũng đã gặp không ít Nhân Vương, nhưng Đế Tân lúc này tuyệt đối là vị cường đại nhất.

Nhưng điều quan trọng là, Đế Tân lúc này mới vừa ra đời, còn chưa trở thành cộng chủ Nhân tộc.

Theo thế trận hiện tại, một khi trở thành cộng chủ Nhân tộc, uy thế Nhân Vương tất sẽ đạt đến đỉnh thịnh.

Đế Tân này, dường như có chút đặc thù.

Cảnh tượng trước mắt, tự nhiên càng khiến Trường Phong tò mò.

Thân hình chợt lóe, Trường Phong đã xuất hiện trong một căn phòng sang trọng.

Lúc này Đế Tân, đang được một cung nữ bế, trên chiếc giường không xa, một mỹ phụ đang tựa vào.

Hai nữ nhân đối với sự xuất hiện của Trường Phong, căn bản không hề phát giác.

Ngược lại là Đế Tân đang được cung nữ bế, đôi mắt to tròn trừng trừng nhìn về phía Trường Phong đang đứng.

Rất hiển nhiên, vị Nhân Vương tương lai này có thể nhìn thấy y.

Trong mắt Trường Phong lúc này, toàn bộ căn phòng kim quang chói lọi.

Chiếu rọi lên người, lại có cảm giác hơi đau nhói.

Còn trong luồng kim quang nóng bỏng đó, một cái đại ấn lấp lánh chìm nổi.

Chính là chí bảo công đức đầu tiên của Nhân tộc mà y từng thấy – Không Động Ấn.

“Không Động Ấn!

Chương 72

Không Động Ấn lại ở trên người Đế Tân!" "Khó trách uy thế Đế Tân này phi phàm đến vậy." "Xem ra Nhân Hoàng Hiên Viên đã có chuẩn bị rồi." Phát hiện trước mắt này, khiến Trường Phong trong lòng đại hỉ.

Sau Tam Hoàng, Trường Phong không còn thấy Không Động Ấn nữa.

Rất hiển nhiên, bảo vật chí bảo Nhân tộc này đã bị Hiên Viên giữ lại.

Trước đây Trường Phong luôn cho rằng Nhân Vương không thể tu luyện, rất có khả năng là do mất Không Động Ấn.

Còn về việc Hiên Viên vì sao không truyền Không Động Ấn xuống, Trường Phong kỳ thực trong lòng cũng có chút suy đoán.

Một là, không muốn vì Không Động Ấn mà gây ra phân tranh Nhân tộc.

Dù sao Hiên Viên, chính là giành thiên hạ trong chiến loạn, sâu sắc hiểu được sự đáng sợ của chiến tranh.

Hai là, không muốn Nhân tộc trở thành Vu Yêu ngày xưa.

Thịnh cực tất suy, có lẽ Nhân tộc chỉ cần duy trì sự bình phàm, phổ thông tương đối này, mới có thể mãi mãi sinh sôi nảy nở trên đại địa Hồng Hoang.

Chỉ là hiện giờ y, không ngờ, Nhân tộc quá bình thường lại trở thành miếng bánh thơm bị chư Thánh phân chia.

Nếu mất vị trí Nhân Vương, Nhân tộc tất sẽ triệt để trở thành khôi lỗi.

Điều này tuyệt đối không phải kết quả Hiên Viên muốn thấy.

Trường Phong trước đó đến Hỏa Vân Động, khiến Hiên Viên ban Không Động Ấn xuống.

Có Không Động Ấn trong tay, Đế Tân lúc này chắc chắn là Nhân Vương cường đại nhất trong số các Nhân Vương, thậm chí có khả năng còn có thể tu luyện.

Nghĩ đến đây, Trường Phong liền không kìm được mà nghẹt thở.

Nắm giữ bốn phần khí vận Nhân tộc, lại còn có Không Động Ấn hội tụ khí vận vô tận của Nhân tộc.

Tu luyện lên, tuyệt đối phi nhanh.

Giờ phút này Trường Phong, trong lòng quả thực vô cùng muốn thu nhận Đế Tân.

Chính sử, dã sử, truyền thuyết thần thoại, các bản về chuyện Đế Tân rất nhiều.

Có người nói y là bạo quân, hoang dâm vô độ, tàn sát trung thần!

Cũng có người cho rằng y kinh lược đông nam, chinh thảo Đông Di, mở rộng thế lực Thương Triều đến Giang Hoài, củng cố sự thống trị của vương triều Thăng Long.

Chỉ là những cử chỉ này vừa gây ra mâu thuẫn trong nội bộ tập đoàn thống trị, vừa lung lay nền tảng thống trị của vương triều Thương.

Cuối cùng bị liên quân chư hầu do Chu Võ Vương dẫn dắt đánh bại, Đế Tân thân tử, Thương Triều diệt vong.

Nhưng bất kể thế nào, hiện giờ Không Động Ấn trong tay, vị Nhân Vương Đế Tân này tuyệt đối không hề đơn giản.

Dù sao Nhân Hoàng Hiên Viên truyền Không Động Ấn xuống, hiển

nhiên không chỉ có mỗi sự chuẩn bị này.

Nhìn Đế Tân vẫn trừng mắt tò mò nhìn y không xa, Trường Phong không ở lại lâu.

Thân hình từ từ biến mất, nhưng lại để lại một đoạn lời nói từ từ vang vọng bên tai Đế Tân.

"Nhân Vương tại, tắc nhân, thiên bình đẳng, Nhân Vương mất, tắc nhân thụ chế ư thiên!

Nhân tộc đương tự cường!" Muốn trực tiếp thu đồ Đế Tân, hiển nhiên không dễ dàng như vậy.

Trường Phong định dần dần ảnh hưởng đối phương.

Đương nhiên, không phải mê hoặc, dụ dỗ, mà là mặt chân thật nhất.

Còn về việc đối phương hiện tại có thể lý giải hay không, Trường Phong cũng không cần bận tâm.

Dù sao hiện giờ đây không phải là công việc một hai ngày.

Nữ Bạt đang đợi trên không có chút buồn chán, chỉ thấy trước mắt nhân ảnh chợt lóe, Trường Phong đã xuất hiện trước mặt.

"Lão gia!

Ngài ra nhanh vậy sao?" Thấy vậy, Nữ Bạt nhanh chóng nghênh đón.

Ánh mắt càng nhìn về phía sau Trường Phong, không giấu được vẻ nghi hoặc trên mặt.

"Ừ!

Đến chỗ nhữ ở Nhân tộc." Trường Phong gật đầu, không nói nhiều.

Hôm nay đặc biệt đến Nhân tộc, Trường Phong không có động tác lớn gì.

Chỉ là để chuẩn bị một chút cho sau này.

Hiện giờ phát hiện Không Động Ấn trên người Đế Tân, không nghi ngờ gì càng tiện cho y hành sự.

Tiệt Giáo tuy có mấy môn nhân phò tá Tam Hoàng, còn y thì có công lớn với Nhân tộc.

Nhưng Trường Phong trong lòng rất rõ ràng, bất kể thế nào, trong lòng Nhân tộc kính trọng nhất vẫn là Tam Hoàng.

Bọn họ không chỉ là Nhân tộc, mà còn có thể nói là một tay dẫn dắt Nhân tộc đến hưng thịnh.

Hiện giờ có Nhân Hoàng ra tay, tương đối mà nói, mọi chuyện trở nên đơn giản hơn.

Đối với Phong Thần Lượng Kiếp sắp tới, Trường Phong cũng càng thêm tự tin.

Trường Phong, Nữ Bạt hai người rời khỏi Vương Cung, Nhân Hoàng Hiên Viên ở Hỏa Vân Động xa xôi, lại đột nhiên mở mắt.

"Nhân tộc đương tự cường!" "Trường Phong!

Nhữ rốt cuộc là lai lịch gì?" Nhìn về phía Triều Ca, trong mắt Hiên Viên tràn đầy nghi hoặc.

Đối với Trường Phong, y tự nhiên quen thuộc.

Không phải Nhân tộc.

Nhưng vị Tiệt Giáo tiên nhân này, đối với Nhân tộc dường như có một loại tình cảm khó tả.

Đối phương là thật sự muốn giúp Nhân tộc.

Hành động này, khiến y vô cùng nghi hoặc khó hiểu.

Cứ như vậy, Trường Phong lưu lại Triều Ca.

Theo sự ra đời của Đế Tân, chúng Thánh môn đồ đều đã rõ Lượng kiếp sắp mở ra.

Đoan tọa tại Triều Ca, Trường Phong thỉnh thoảng phát hiện đệ tử Xiển Giáo xuất hiện, thậm chí còn nhìn thấy vài vị trong Thập Nhị Kim Tiên.

Tuy nhiên, Trường Phong không hành động liều lĩnh.

Dù trong lòng phẫn nộ với Xiển Giáo, nhưng Lượng kiếp hiện tại còn chưa chính thức bắt đầu.

Nếu bây giờ ra tay, cho dù có đánh giết được đối phương, rất có khả năng cũng không thể lên Phong Thần Bảng.

Dù sao thì Đế Tân vẫn chưa trở thành Nhân tộc cộng chủ.

Hơn nữa, dù muốn giết đối phương cũng cần phải tìm một lý do.

Làm sao mà Tam Thanh bây giờ vẫn chưa hoàn toàn trở mặt.

Điều quan trọng nhất là thời cơ chưa tới.

Trường Phong nhớ rõ, người đầu tiên bị đưa lên Phong Thần Bảng trong Phong Thần Diễn Nghĩa là Tuần Hải Dạ Xoa Lý Cấn, tiếp theo là Đông Hải Long Vương Tam Thái Tử Ngao Bính.

Nói ra cũng thật buồn cười, Ngao Bính và Lý Cấn vốn là thần tiên được Thiên Đình sách phong, vậy mà lại lên Phong Thần Bảng.

Nhưng vào lúc này, Trường Phong thấy đây chính là điềm báo khai mở Phong Thần Lượng kiếp.

Phong Thần Lượng kiếp do Đạo Tổ Hồng Quân chủ đạo, nhưng mục đích lại là tuyển chọn thần quan cho Thiên Đình.

Tín hiệu khởi đầu này do Thiên Đình phát ra, cũng coi như hợp lý.

Trường Phong đang nhàn nhã ngồi trong sân uống trà, thì thấy Nữ Bạt từ xa nhanh chóng đi tới.

"Lão gia!

Thái Sư Văn Trọng của Triều Ca đến cầu kiến." Nữ Bạt chậm rãi bước đến, khẽ nói.

"Văn Trọng?" Trường Phong thì thầm một tiếng.

Về danh tiếng của Văn Trọng, hắn tự nhiên biết rõ.

Một lão thần phò tá Đế Tân, một mình giữ vững giang sơn Xã tắc của Ân Thương.

Cuối cùng, trong cuộc Tây chinh Tây Kỳ, y đã vong mạng tại Tuyệt Long Lĩnh bởi Thông Thiên Thần Hỏa Trụ của Vân Trung Tử.

Nói ra cũng kỳ lạ, hắn rõ ràng đã lệnh cho Nữ Bạt truyền giáo trong Nhân tộc, nhưng Văn Trọng cuối cùng vẫn bái Kim Linh Thánh Mẫu làm sư phụ.

Có lẽ đây chính là định mệnh trong cõi vô hình.

Đại thế Thiên Đạo quả nhiên đáng sợ.

Hiện tại y đến đây, khẳng định là đã biết hắn đến Triều Ca.

"Ừm!

Cho y vào đi!" Trường Phong phất tay, khẽ đáp.

Văn Trọng có thể nói là nhân vật then chốt trong cuộc chiến giữa Triều Thương và Tây Kỳ.

Trong cuộc tranh phong với Xiển Giáo có thể không có tác dụng lớn, nhưng trong cuộc chiến với Tây Kỳ, y lại là một nhân vật quan trọng.

Chẳng mấy chốc, liền thấy Nữ Bạt dẫn theo một nam tử mặt dài, mũi thẳng miệng rộng, tóc thô mày rậm bước vào.

Mặc dù Đế Tân mới ra đời không lâu, nhưng Văn Trọng lúc này nhìn đã không còn trẻ nữa.

"Văn Trọng bái kiến Sư bá." Văn Trọng bước tới, chắp tay cung kính nói.

"Không ở Kim Ngao Đảo, không cần đa lễ như vậy.

Ngồi đi!" Trường Phong phất tay, thản nhiên nói.

Nghe vậy, Văn Trọng nào dám ngồi xuống.

Trường Phong không chỉ là Sư bá của y, mà còn là Phó Giáo Chủ lừng danh của Tiệt Giáo.

Trong toàn bộ Tiệt Giáo, địa vị chỉ dưới Giáo Chủ.

Ngay cả Sư tôn Kim Linh Thánh Mẫu của y đến đây cũng phải cung kính, huống chi là y.

Văn Trọng vẫn đứng ở một bên, khẽ khom người, có chút nghi hoặc hỏi: "Sư bá đã đến Triều Ca, sao không thông báo cho Sư điệt trước, để Sư điệt sớm đến kiến lễ?" "Không sao!

Cũng là chuyện xảy ra đột ngột." Thấy Văn Trọng không ngồi, Trường Phong cũng không để ý, phất tay đáp.

Đối phương ở trên triều đường, hiển nhiên rất chú trọng lễ tiết.

Hơn nữa nhìn tính cách của y, rõ ràng có chút cổ hủ, nên hắn cũng không nói thêm gì.

"Sư bá nếu có yêu cầu gì, cứ việc phân phó Sư điệt." Đối mặt với sự thản nhiên của Trường Phong, Văn Trọng lại biểu hiện vô cùng trịnh trọng.

Trường Phong ở Tiệt Giáo rất được Thông Thiên sủng ái, hơn nữa còn là Phó Giáo Chủ Tiệt Giáo, hiện tại đến đây, khẳng định không phải chuyện đơn giản.

Trong Triều Thương tuy có không ít Tiệt Giáo truyền nhân, nhưng đại đa số đều là những kẻ mang danh, học được chút Bàng Môn Tả Đạo, liền tự xưng là Tiệt Giáo môn đồ.

Dù sao thì chân chính Tiệt Giáo môn nhân, tiêu diêu tự tại giữa trời đất, rất ít khi nhậm chức trên triều đường Nhân tộc này.

"Ừm!" Trường Phong gật đầu, cũng không từ chối.

Văn Trọng dù sao cũng là Nhân tộc, hơn nữa thân phận ở Triều Thương không thấp, vẫn có lúc cần đến y.

Tùy ý trò chuyện vài câu, Trường Phong liền cho đối phương lui xuống.

Lúc đầu thì còn tốt, Văn Trọng còn nói vài câu, nhưng sau đó hoàn toàn là Trường Phong hỏi, y mới đáp.

Nói chuyện từng câu từng chữ, rất rõ ràng vị Sư điệt này quả thực vô cùng nghiêm cẩn.

Trò chuyện thật vô vị!

Trước khi rời đi, Trường Phong đặc biệt dặn dò Văn Trọng không được truyền tin tức của hắn ra ngoài.

Văn Trọng tự nhiên liên tục gật đầu, nhưng Nữ Bạt ở bên cạnh lại khẽ lè lưỡi.

Việc Trường Phong đến Triều Ca, Văn Trọng hiển nhiên là biết được từ Nữ Bạt.

Nữ Bạt tuy không được Trường Phong thu làm đệ tử, nhưng hầu hết đệ tử Tiệt Giáo đều biết đến sự tồn tại của nàng.

Thân là đệ tử của Kim Linh Thánh Mẫu, cộng thêm Nữ Bạt vẫn luôn hoạt động trong Nhân tộc Triều Thương, Văn Trọng biết chuyện cũng không có gì lạ.

Những ngày tiếp theo, Trường Phong cứ ở lại Nhân tộc, chỉ cách vài ngày lại đến Vương cung gặp Đế Tân.

Dù mỗi lần đến, tiểu gia hỏa này đều trợn tròn mắt kỳ lạ nhìn hắn.

Nhưng theo thời gian trôi qua, Trường Phong rõ ràng cảm thấy tiểu gia hỏa này có hứng thú với hắn.

Ít nhất, khi hắn đến gần đối phương, hào quang tỏa ra từ người y không còn chói mắt như vậy nữa.

Cứ như vậy, năm năm thời gian trôi qua.

Vô số lần gặp mặt, Trường Phong đã để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng Đế Tân.

Nhưng có một phát hiện khiến Trường Phong vô cùng tiếc nuối.

Đế Tân tuy đã có Không Động Ấn, nhưng vẫn không thể tu luyện.

Vậy thì chỉ có thể có một nguyên nhân.

Đạo Tổ Hồng Quân, hoặc có thể là Thiên Đạo gây ra.

Làm như vậy, tự nhiên là để quản lý thiên địa tốt hơn.

May mắn thay, nhờ sự tẩm bổ của Không Động Ấn, thể chất Đế Tân rõ ràng khác với người thường.

Thể trạng cường tráng, từ nhỏ đã có thần lực thiên phú.

Đêm hôm đó!

Chương 73

Tử Tân nằm trên giường, cái đầu nhỏ nghiêng sang một bên, lật người bò dậy.

Tử Tân đứng dậy, lại nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia.

Kể từ khi y ra đời, bóng dáng kỳ lạ này thường xuyên xuất hiện, mà những người khác lại không thể nhìn thấy.

"Ngươi là ai?

Vì sao thường xuyên xuất hiện trước mặt Bản Vương Tử?" Tử Tân nhảy xuống khỏi giường, cố ra vẻ uy nghiêm quát.

Tuy chỉ là một đứa trẻ con, nhưng dưới sự ảnh hưởng tiềm tàng của Không Động Ấn, y đã bắt đầu có chút uy thế Nhân Vương nhàn nhạt.

Người kỳ lạ này, kể từ khi y ra đời đã thường xuyên xuất hiện.

Mỗi lần xuất hiện cũng không nói lời nào, nhưng mỗi khi đối phương rời đi, bên tai y lại văng vẳng câu 'Nhân tộc đương tự cường'.

Y đã nghe câu này mấy năm rồi!

Trước đây y đã nhiều lần mở miệng, nhưng người này vẫn không đáp.

Điều này khiến y vô cùng khổ não, đồng thời trong lòng cũng càng thêm tò mò.

"Có biết tên Tam Hoàng chăng?" Thấy thời cơ đã chín muồi, Trường Phong thản nhiên hỏi.

Tử Tân căn bản không ngờ Trường Phong sẽ đáp lời, nhất thời

mắt y kinh ngạc, nhưng vẫn nhanh chóng đáp: “Tam Hoàng là thần thánh của Nhân tộc ta, sao lại không biết.

Thiên Hoàng Phục Hy diễn Bát Quái, Địa Hoàng Thần Nông nếm Bách Thảo, Nhân Hoàng Hiên Viên thống nhất thiên hạ!” “Hừ!

Ta trong tương lai, tất nhiên cũng sẽ là một quân vương vĩ đại.” Nói xong, Tử Tân thần sắc kiêu ngạo, nhìn không giống một đứa trẻ năm tuổi chút nào.

“Tuổi nhỏ không những hiểu biết nhiều, còn có lý tưởng như vậy!

Không tệ!

Không tệ!” Trường Phong khẽ gật đầu, trong lòng lại không có gì bất ngờ.

Nghe Trường Phong khen ngợi, trong mắt Tử Tân rõ ràng có chút đắc ý.

Nhưng vẫn cất tiếng hỏi: “Ngươi rốt cuộc là ai?

Vì sao luôn xuất hiện trước mặt Bản Vương Tử?” “Bần đạo Kim Ngao Đảo Trường Phong!” Đã mở lời, Trường Phong tự nhiên cũng không có ý định che giấu.

“Trường Phong Đại Tiên!?” Tử Tân kinh hô một tiếng.

Ngay sau đó tiến lên cẩn thận nhìn kỹ, quả nhiên giống với bức tượng thần mà y đã thấy khi theo phụ vương đến cúng tế trước đây.

Trường Phong khẽ cười, không đáp.

Những việc làm trước đây, cuối cùng cũng không uổng phí.

Lúc trước bận rộn như vậy, không chỉ là để giành lấy khí vận Nhân tộc cho Tiệt Giáo, mà còn là vì Phong Thần Lượng kiếp.

Triều Thương cả nước cúng tế, chỉ cần nhắc đến tên hắn, Nhân

tộc tất nhiên sẽ biết.

Còn về việc trước đây vì sao không biết, e rằng Tử Tân căn bản không chú ý Trường Phong trông như thế nào.

Chỉ là nghi hoặc, vì sao lại có một nam nhân xuất hiện trước mặt mình.

Lại còn câu nói luôn văng vẳng bên tai kia.

"Tử Tân bái kiến Trường Phong Đại Tiên!" Tử Tân mấy bước tiến lên, chắp tay, học người lớn mà hành lễ.

Rất rõ ràng, tuy còn nhỏ, nhưng đã học được lễ nghi.

"Ngươi tương lai sẽ là Nhân Vương, không cần như vậy!" Trường Phong đưa tay, ngăn y lại, ôn hòa nói.

Lúc này trong lòng hắn có chút kinh ngạc.

Trường Phong phát hiện mình đã đánh giá thấp uy vọng của bản thân trong Nhân tộc.

Đương nhiên những năm qua làm như vậy, cũng là để xóa bỏ sự đề phòng của đối phương.

Bị Trường Phong đỡ lấy, Tử Tân ngẩng đầu, kỳ lạ nhìn Trường Phong: "Trường Phong Đại Tiên, không biết những năm qua ngài vì sao thường xuyên xuất hiện trước mặt Tử Tân." "Quan sát chất liệu của ngươi!" Trường Phong cũng không che giấu, trực tiếp nói.

Ban đầu quả thực là muốn nghiên cứu Đế Tân, xem y có thể tu luyện được không.

Chỉ tiếc là không được.

"Thế nào?" Nghe vậy, trong mắt Tử Tân nhất thời sáng lên.

Trường Phong Đại Tiên nổi danh trong Nhân tộc đã quan sát y suốt

năm năm, Tử Tân tự nhiên muốn biết kết quả.

"Truyền cho ngươi Nhân Vương chi đạo!" Đã không thể tu luyện, vậy chỉ có thể dạy y cách làm một Nhân Vương tốt.

"Nhân Vương chi đạo?" Tử Tân khẽ lẩm bẩm, trong mắt có chút mê hoặc.

Tuy biểu hiện không giống một đứa trẻ năm tuổi, nhưng đối phương dù sao vẫn là trẻ con.

"Có phải là những phép thuật phi thiên độn địa?

Hay là thần thông di sơn điền hải?" Tử Tân ngẩng đầu, tò mò hỏi.

"Đó chỉ là tiểu đạo mà thôi, sao có thể so với Nhân Vương chi đạo." Trường Phong lắc đầu.

Nhìn thấy động tác của Trường Phong, trong đầu Tử Tân chợt nghĩ đến câu nói luôn văng vẳng bên tai kia.

"Nhân tộc đương tự cường!" Y kinh hô một tiếng, kinh ngạc nhìn Trường Phong.

"Không tệ!" Trường Phong khẽ gật đầu, vô cùng hài lòng.

Dạy trẻ con thì nên bắt đầu từ nhỏ.

"Tử Tân bái kiến Sư tôn!" Nghe vậy, Tử Tân trong lòng đại hỉ, vội vàng cúi lạy thật dài.

Đối với Trường Phong, Tử Tân vẫn hiểu rất rõ.

Dù sao thân là Vương tử Triều Thương, điều y bắt đầu tìm hiểu sớm nhất chính là Tam Hoàng.

Mà trong Tam Hoàng, bất kể vị nào cũng có mối quan hệ mật thiết với Trường Phong.

Thầy của Tam Hoàng đều là thần tiên Kim Ngao Đảo Tiệt Giáo, là

đồng môn của Trường Phong.

Và sau đó, trong việc Đại Vũ trị thủy, Trường Phong càng có công lớn với Nhân tộc.

Vì vậy, sau khi biết thân phận của Trường Phong, Tử Tân tự nhiên vô cùng vui mừng.

Bái Trường Phong làm thầy, chẳng phải có nghĩa là y cũng có thể trở thành một nhân vật vĩ đại có công lao hiển hách với Nhân tộc như Tam Hoàng sao.

Đây tuyệt đối là một sự cám dỗ mà y không thể cưỡng lại.

Lần này, Trường Phong không đỡ y dậy.

Tuy không dạy y tu luyện, nhưng truyền cho Nhân Vương chi đạo, đủ để nhận một bái này.

"Tốt!

Vi sư sẽ nhận ngươi làm đệ tử này." Nhìn Đế Tân cung kính trước mặt, Trường Phong trong lòng vẫn có chút vui mừng.

Nhân Vương hiện tại không thể so với trước đây, có thể nhận được sự sùng kính của y, những việc làm trước đây của hắn không thể bị mai một.

Đương nhiên, đồng thời còn có công lao của Nữ Bạt.

Dù sao Triều Thương ngày nay, có thể nói là do mấy đệ tử của Nữ Bạt một tay phò tá đoạt được thiên hạ.

Trong Triều Thương, danh tiếng của Tiệt Giáo vang xa.

"Tuy nhiên!

Chuyện Vi sư dạy dỗ ngươi, không được nói cho người ngoài biết." Nghĩ một lát, Trường Phong khẽ phân phó.

Mặc dù nhờ sự tiên tri tiên giác của mình, Trường Phong đã có thêm nhiều thủ đoạn.

Nhưng đối mặt với mấy vị Thánh nhân còn lại, Tiệt Giáo vẫn là cục diện thất bại nhiều hơn.

Dù sao thì Tứ Thánh tề xuất thủ, có thể nói là một cục diện chết.

Chuyện Không Động Ấn không ai biết, Đế Tân cũng coi như là một quân bài ẩn, càng ít người biết càng tốt.

Hiện giờ Lượng kiếp sắp tới, các Thánh nhân không thể suy đoán được.

"Nếu không cho người ngoài biết, Sư tôn làm sao truyền cho ta Nhân Vương chi đạo?" Nghe vậy, Đế Tân nhất thời lộ vẻ không hiểu.

Cho dù những người khác không thể nhìn thấy Trường Phong, nhưng hành vi kỳ quái của y, vẫn sẽ khiến người khác nhận ra sự bất thường.

Hơn nữa, ban ngày y cũng cần học rất nhiều thứ, không có cơ hội ở một mình trong phòng.

"Điều này Vi sư tự có cách." Trường Phong nắm giữ Đại Thiên Mộng Thuật, đến lúc đó dạy trong mộng là được.

Đây là cách Trường Phong đã nghĩ ra từ trước.

"À đúng rồi, Sư tôn, ngài trước đây mỗi lần đều để lại cho ta 'Nhân tộc đương tự cường', câu này có ý gì?" Nghĩ đến âm thanh luôn văng vẳng bên tai suốt năm năm qua, Đế Tân vẻ mặt không hiểu.

Bây giờ biết đối phương là Trường Phong, Tử Tân tuy còn nhỏ, nhưng cũng hiểu rằng trong đó chắc chắn có thâm ý.

"Thời cơ chưa tới!" Nhìn ra bầu trời đầy sao ngoài cửa sổ, Trường Phong khẽ đáp.

Hiện tại tất cả kế hoạch chuẩn bị đều đã đi vào quỹ đạo, tiếp theo chỉ có thể chờ Lượng kiếp bắt đầu.

Đêm đó, Trường Phong tùy ý trò chuyện vài câu với Tử Tân rồi rời đi.

Nhưng sau lần gặp mặt này, Trường Phong mỗi ngày đều xuất hiện trong mộng của Tử Tân.

Trường Phong ban đầu không giảng về Nhân tộc, mà lại giảng giải lịch sử Hồng Hoang.

Nhân Vương chi đạo, nói cho cùng vẫn là để y hiểu rõ tầm quan trọng của Nhân Vương đối với Nhân tộc.

Bất kể là Long Phượng Kỳ Lân Tam tộc, hay Vu Yêu Nhị tộc đều là những ví dụ rất tốt.

Thời gian chậm rãi trôi qua, dưới sự dạy dỗ của Trường Phong, Tử Tân không ngừng trưởng thành.

Khí vận Nhân tộc hội tụ trên người Tử Tân cũng không ngừng tăng cường.

Cuối cùng, Cộng chủ Đế Ất băng hà.

Đế Ất tuy có ba người con trai, nhưng chỉ có Đế Tân là đích xuất, tự nhiên không chút nghi ngờ trở thành Cộng chủ mới.

Tuy cựu vương đã qua đời, nhưng tân vương kế vị cũng là một đại hỷ sự.

Ngày hôm đó, Triều Ca hân hoan, khắp nơi treo đầy vật phẩm đỏ tươi mừng lễ.

"Lão gia, Tử Tân sắp đăng cơ rồi, ngài vẫn chưa có ý định động thân sao?" Đứng trên gác lầu, Nữ Bạt vẻ mặt kỳ lạ nhìn Trường Phong.

Đến Triều Ca cũng đã mấy chục năm, nhưng trừ ngày đầu tiên đến.

Trường Phong cứ ru rú trong cái sân nhỏ này, nhiều nhất là thỉnh thoảng ra chợ dạo chơi.

Đừng nói là tìm Đế Tân, ngay cả Vương cung cũng chưa từng đi qua.

Nữ Bạt hoàn toàn không biết Trường Phong muốn làm gì.

Nghe tiếng hò reo, hoan hô từ xa vọng lại, Trường Phong không để ý cười nói: "Mọi chuyện sớm đã an bài ổn thỏa rồi." "À?" Nữ Bạt nghe vậy, nhất thời mắt kinh ngạc.

Nhưng nghĩ kỹ lại, thực lực của Trường Phong cường đại như vậy, sao nàng có thể nhìn thấu.

Thấy Trường Phong không có ý định nói tiếp, Nữ Bạt tự nhiên không dám hỏi thêm.

Việc Nhân Vương kế nhiệm cũng là một quá trình rườm rà, phức tạp.

Cuối cùng, một tiếng tuyên cáo từ xa vọng lại, Đế Tân chính thức đăng cơ Nhân Vương.

Và theo Đế Tân trở thành Nhân Vương, liền thấy từ Vương cung xa xa, một luồng Đế Hoàng chi khí nồng đậm bốc lên, thẳng tắp xuyên cửu khiếu.

Nhìn từ xa, như một dải lụa hoàng sắc buông xuống từ Cửu Thiên, liên kết với Vương cung Triều Thương.

Ngay sau đó, Đế Hoàng chi khí thẳng tắp cắm vào bầu trời lao xuống, bao phủ toàn bộ Triều Ca.

Như một đám mây vàng khổng lồ, che phủ đô thành của Nhân tộc.

Lúc này không chỉ Trường Phong nhìn thấy, mà ngay cả Nữ Bạt ở bên cạnh cũng trừng lớn mắt.

"Sao… sao có thể có Đế Hoàng chi khí nồng đậm như vậy!" Nhìn sự biến hóa đột ngột này, trong mắt Nữ Bạt tràn đầy vẻ không thể tin được.

Nàng vốn là con gái của Nhân Hoàng, hơn nữa những năm qua đã gặp qua hàng chục vị Nhân Vương.

Nhưng Đế Hoàng chi khí bao bọc toàn thân, không ai có thể so sánh với cảnh tượng trước mắt.

Ngay cả phụ vương Hiên Viên của nàng, dường như cũng kém hơn một chút.

Trường Phong đứng bên cạnh tự nhiên hiểu rõ, rất có khả năng là do Không Động Ấn.

Đế Tân trở thành Nhân Vương, tự nhiên đã kích phát hoàn toàn uy thế của Không Động Ấn.

Không Động Ấn tích lũy khí vận Nhân tộc bấy nhiêu năm, sao một Nhân Vương bình thường có thể sánh được.

Đế Tân hiện tại, tuyệt đối là người có Đế Hoàng chi khí mạnh nhất trong tất cả các Nhân Vương.

Thậm chí còn vượt qua Tam Hoàng!

Dù sao đối phương, chính là người được Nhân Hoàng dùng để chuyển dịch thiên cơ.

Khí vận hùng hậu như vậy, cũng bị Hạo Thiên phát giác ngay lập tức.

Y chính là Thiên Đình chi chủ hiện tại!

Khi nhìn thấy luồng Đế Hoàng chi khí đó, trong mắt Hạo Thiên

tràn đầy sự đố kỵ, và còn có một chút ghen ghét nhàn nhạt.

Y là Thiên Đình chi chủ, đồng dạng thân mang Đế Hoàng chi khí, nhưng căn bản không thể so sánh với Đế Tân trước mắt.

Cúi đầu nhìn lại, sự chênh lệch có thể nói là mười vạn tám ngàn dặm.

Nhưng chỉ sau một thoáng, trong mắt Hạo Thiên liền tràn đầy mong đợi.

Tây Chu diệt Thương, Nhân Vương thất vị.

Chương 74

Sau này y mới là Tam Giới cộng chủ, hưởng khí vận Tam Giới, đến lúc đó Đế Hoàng chi khí hội tụ quanh thân y khẳng định còn dày đặc hơn Đế Tân.

Y khẽ liếc một cái, liền thu hồi ánh mắt.

Đế Tân đã đăng cơ, có nghĩa là Phong Thần sắp bắt đầu rồi.

Động tĩnh lớn như vậy của Nhân Vương, mấy vị Thánh nhân đều nhìn thấy.

Lão Tử chỉ lướt qua một cái, liền không để ý.

Ngay cả Long Phượng Kỳ Lân từng cường đại, cùng với Vu Yêu đều đã tiêu thanh nặc tích dưới sự mưu tính của Thánh nhân, huống chi là Nhân tộc nhỏ nhoi.

"Tàn đăng phục minh!" Nguyên Thủy Thiên Tôn trong Ngọc Hư Cung cũng lạnh lùng hừ một tiếng.

Tây Chu diệt Thương là đại thế Thiên Đạo, Triều Thương hiện tại trong mắt y chẳng qua chỉ là hồi quang phản chiếu mà thôi.

Đế Hoàng chi khí của Nhân Vương dù có nồng đậm đến mấy thì sao, kết cục cuối cùng sẽ không có gì thay đổi.

Chỉ có Nữ Oa trong Oa Hoàng Cung hỗn độn, khẽ cau mày, trong mắt mang theo chút nghi hoặc.

Trong luồng Đế Hoàng chi khí hùng hậu đó, nàng cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc.

Không Động Ấn!

Không Động Ấn sao lại ở trên người Đế Tân?

Trong mắt Nữ Oa khẽ nhúc nhích, giữa lông mày mang theo nghi hoặc.

"Xem ra Hỏa Vân Động có biến!" Chuyển ý niệm một cái, Nữ Oa đã hiểu rõ căn nguyên sự việc.

Không Động Ấn là nàng ban cho Nhân tộc, mà nàng và Nhân tộc vốn có nhân quả lớn.

Cho dù thiên cơ hỗn loạn, nàng vẫn động tất được một phần sự việc, từ đó suy đoán ra toàn bộ biến cố.

Nhưng Nữ Oa đang đoan tọa trong Oa Hoàng Cung, chỉ thản nhiên liếc nhìn hướng Hỏa Vân Động, không hề biểu lộ điều gì.

Đại thế Thiên Đạo, chư Thánh mưu tính!

Nhân tộc dù có vùng vẫy thế nào, cuối cùng cũng vô ích.

"Trường Phong không ngờ chỉ rời đảo mấy chục năm lại có biến hóa như vậy?

Quả thật khiến Bản tọa hơi kinh ngạc." Thông Thiên trên Kim Ngao Đảo cũng nhìn thấy sự biến hóa ở Triều Ca.

Luồng Đế Hoàng chi khí xuyên thấu bầu trời đó, cũng khiến y kinh tâm.

Dù sao trong thiên cơ mà y thăm dò được, Tây Chu diệt Thương, chính là đại thế Thiên Đạo.

Đế Tân đăng cơ trở thành Nhân Vương, tuy sẽ có Đế Hoàng chi khí gia thân, nhưng tuyệt đối không đáng sợ như vậy.

Rất rõ ràng, Nhân Vương trước mắt đã có biến số.

Nhưng vì Lượng kiếp sắp tới, thiên cơ hỗn loạn.

Hơn nữa đối phương còn là Nhân Vương, tự nhiên càng không thể

động tất cụ thể.

Tuy không biết chi tiết, nhưng trước mắt hiển nhiên là một khởi đầu tốt đẹp.

Đêm đó!

Trong Vương cung Triều Thương.

Đế Tân thân khoác đế phục, đứng trên gác lầu, ngạo nghễ nhìn Triều Ca dần chìm vào bóng tối.

Y cảm thấy có gì đó trong lòng, chậm rãi xoay người, bóng dáng quen thuộc xuất hiện.

Sau khi trở thành Nhân tộc cộng chủ, Đế Tân rõ ràng càng thêm phi phàm.

Tuy không thể tu luyện, nhưng uy thế Nhân Vương đã hiển lộ.

"Đế Tân bái kiến Sư tôn!" Đối mặt với sự xuất hiện của Trường Phong, Đế Tân vẫn cung kính bước lên.

Mấy chục năm qua, Trường Phong tuy không dạy y phương pháp tu hành.

Nhưng sau khi trở thành cộng chủ, không ai rõ hơn y giá trị quý giá của Nhân Vương chi đạo.

Đó không phải vì bản thân y, mà là vì toàn bộ Nhân tộc.

Nhìn Đế Tân với vẻ mặt cung kính, trong lòng Trường Phong vẫn có chút vui mừng.

Hắn khẽ mỉm cười, mở miệng trầm giọng nói: "Ta chưa dạy ngươi pháp tu hành, nay ngươi đã thành Nhân tộc cộng chủ, duyên phận thầy trò của chúng ta đã tận!" Trước đây Đế Tân chỉ là Vương tử Triều Thương, nay là Chúa tể nhân gian, Nhân Vương của Nhân tộc, sao có thể thấp hơn người khác.

Hắn Trường Phong hiện tại cũng chỉ là môn đồ của Thánh nhân, nếu Nhân Vương đối với hắn giữ lễ đệ tử, thì bối phận chẳng phải kém xa Thánh nhân sao.

Nhân tộc đã tự cường, đương nhiên phải bắt đầu từ y.

Đế Tân hơi khựng lại, trong lòng lập tức hiểu rõ.

Y không nói nhiều, cúi lạy thật dài với Trường Phong.

Sau cái bái này, y chính là Nhân Vương Đế Tân.

Chúa tể nhân gian!

"Đa tạ Sư tôn đã dạy dỗ mấy chục năm qua, Đế Tân không dám quên." Trường Phong khẽ gật đầu, trong mắt ánh lên một tia tán thưởng.

Rất rõ ràng, Đế Tân trước mắt, không còn là Trụ Vương trong ấn tượng của hắn nữa.

Hắn cần dạy đã dạy rồi, những điều khác chỉ có thể dựa vào chính Đế Tân.

Nhân Vương có thể có người phò tá, nhưng không cần người khác dẫn dắt.

Nếu hắn giữ thân phận thầy, tiết lộ cốt truyện cho Đế Tân, ví dụ như giết Văn Vương, Võ Vương trước.

Hoặc nhắc đến chuyện Đát Kỷ, tuy có thể chiếm hết tiên cơ, nhưng ai biết Thánh nhân sẽ không có thủ đoạn khác.

Những gì có thể làm cho Đế Tân, hắn đã làm rồi.

Dù sao trong Nhân Vương chi đạo mà Trường Phong đã dạy, cũng có Đế Vương chi đạo mà Đế Tân cần.

Nếu có những kiến thức này rồi, mà Đế Tân vẫn không làm tốt

một Nhân Vương.

Thì càng không thể xoay chuyển vận mệnh Nhân tộc.

Hiện tại lúc này, Nhân tộc cần là một Nhân Vương đặc biệt.

Chứ không phải là một con rối mặc cho Trường Phong tự mình ra tay.

"Nhân tộc trông cậy vào ngươi!" Trường Phong đưa tay đỡ Đế Tân dậy, vẻ mặt ôn hòa nói.

Đế Tân đã trở thành Nhân Vương, thế lực của chư Thánh e rằng cũng sắp bắt đầu hành động rồi.

Đế Tân nặng nề gật đầu, trầm tư một lát, trong miệng khẽ nói: "Tuy không có danh sư đồ, cô muốn dùng Quốc Sư để đối đãi, mong Đại Tiên đừng từ chối." "Thời cơ chưa tới!" Trường Phong khẽ cười, cũng không giải thích nhiều.

Nghe vậy, Đế Tân dường như cũng biết chút tình hình, cũng không hỏi thêm.

Hai người sau đó trò chuyện một lát, Trường Phong liền chậm rãi lui đi.

"Hay cho Kim Ngao Đảo Trường Phong, quả thật nằm ngoài ý liệu của ta." Nhân Hoàng Hiên Viên ở Hỏa Vân Động, đôi mắt mở ra, tràn đầy vẻ không thể tin được.

Những việc Trường Phong đã làm suốt mấy chục năm qua, y đều nhìn thấy rõ ràng.

Nhưng không ngờ, khi Đế Tân trở thành Nhân Vương, lại đưa ra lựa chọn như vậy.

Hành động như thế, quả thật là toàn tâm toàn ý vì Nhân tộc của bọn họ.

“Ân tình này, Nhân tộc ta tất sẽ mãi ghi nhớ!” Ở vị trí này, y rất rõ thâm ý trong việc Trường Phong làm như vậy.

Trường Phong không phải Nhân tộc, nhưng lại suy nghĩ cho Nhân tộc đến thế.

Ngược lại, những Nhân tộc Tiên Thiên kia, lại chưa từng lên tiếng vì Nhân tộc.

Mà ngược lại, khi mưu tính Nhân tộc, lại mượn danh phận Nhân tộc Tiên Thiên, thật là đáng ghét cực độ.

Đế Tân đăng cơ, Đế Hoàng chi khí bao trùm trời đất.

Các vị Thánh nhân tuy có cảm nhận, nhưng những dân chúng bình thường lại không thể nhìn thấy những điều này.

Chỉ là một tân vương đăng cơ mà thôi.

Ngoài sự hoan hỷ, giữa các chư hầu quốc lại ngầm dâng sóng gió.

Vũ Ất bắn trời bị Thiên khiển mà chết bất đắc kỳ tử, vốn đã khiến các chư hầu quốc có những ý đồ khác nhau.

Và theo sự lên ngôi của Đế Tân, giữa các chư hầu cũng dấy lên những lời đồn.

Khí số Thương Vương đã tận, thiên hạ sẽ có tân cộng chủ xuất hiện.

Theo một tiếng phượng minh vang dội, tâm tư của nhiều chư hầu đã lên đến đỉnh điểm.

Phượng minh Kỳ Sơn, có Thánh nhân nói thiên hạ tân chủ sẽ xuất hiện ở Tây Kỳ.

Chính là Tây Bá Hầu!

Thậm chí còn có lời đồn, lời này xuất phát từ miệng Thánh Mẫu

Nữ Oa nương nương.

Xuất phát từ miệng ai không quan trọng, Tây Bá Hầu có phải tân cộng chủ hay không cũng không thành vấn đề.

Tín hiệu này, lập tức khiến một số chư hầu không thể kiềm chế.

Viên Phúc Thông ở Bắc Hải liên hợp với bảy mươi hai lộ chư hầu, khởi binh phản Thương.

Tin tức vừa ra, thiên hạ chấn kinh.

Trường Phong vẫn ngồi yên ở Triều Ca, tự nhiên nhận được tin tức này ngay lập tức.

"Viên Phúc Thông này rõ ràng là phản vào năm thứ bảy của Trụ Vương, xem ra mấy vị Thánh nhân kia đã bắt đầu hành động rồi." Trường Phong đứng trên gác lầu, thản nhiên nhìn về phía xa.

Rất rõ ràng là do động tĩnh lớn khi Đế Tân đăng cơ, khiến các Thánh nhân này bắt đầu ra tay sớm hơn.

Thánh nhân có thể không quan tâm đến sự biến hóa của Đế Tân, nhưng không có nghĩa là họ sẽ không hành động.

Tiếng phượng minh Kỳ Sơn kia, rất có khả năng là do họ truyền ra.

Còn về Nữ Oa nương nương có tham gia hay không, điều đó đã không còn quan trọng nữa.

"Lão gia!

Lão gia!" Đúng lúc Trường Phong đang trầm tư, từ xa một bóng người nhanh chóng chạy tới, chính là Nữ Bạt.

"Đã lâu như vậy rồi, mà vẫn còn hấp tấp như thế." Trường Phong liếc nhìn Nữ Bạt đang đến gần, thản nhiên cười nói.

Nữ Bạt khẽ lè lưỡi, sau đó hơi giận dỗi nói: "Lão gia, quả nhiên có đệ tử Thiên Đình và Xiển Giáo đang rải rác tin đồn khắp nơi." Thân là môn đồ Thánh nhân, lại làm loại chuyện này.

Thực sự khiến nàng khá khinh thường.

"Không sao!

Đây là khảo nghiệm của Nhân Vương, chúng ta không cần để ý." Trường Phong phất tay, không hề bất ngờ.

Tình huống này, trước khi Đế Tân đăng cơ, Trường Phong đã đoán được rồi.

Hơn nữa, những gì Đế Tân phải đối mặt, rõ ràng không chỉ là bảy mươi hai lộ chư hầu đó.

Đối với câu trả lời của Trường Phong, Nữ Bạt không bất ngờ, mà lại hỏi ra điều nghi hoặc trong lòng bấy lâu.

"Lão gia, vậy chúng ta cứ ngồi yên ở Triều Ca sao?" Trước đây Trường Phong vội vàng đến Triều Ca, sau khi đến đây, bọn họ đã chờ đợi mấy chục năm.

Đế Tân cũng đã trở thành Nhân Vương, nhưng Sư tôn vẫn không có hành động gì.

"Sắp rồi!" Trường Phong ngẩng đầu nhìn bầu trời, vẻ mặt trang trọng mang theo chút mong đợi.

Bây giờ cần chờ đợi chính là Lượng kiếp khai mở.

Nhìn cục diện hiện tại, e rằng không cần đợi lâu nữa.

Đối mặt với câu trả lời bí ẩn của Trường Phong, Nữ Bạt chỉ đành bĩu môi.

Nhìn thần sắc của Trường Phong, rất rõ ràng là Phong Thần Lượng kiếp sắp bắt đầu rồi.

Nhưng bấy nhiêu năm qua, Trường Phong chưa từng tiết lộ chút thông tin nào về phương diện này cho nàng.

Điều này khiến nàng khá uất ức.

Tin tức Đế Tân triệu tứ đại chư hầu triều cận truyền ra, nhất thời thiên hạ đại kinh.

Tám trăm chư hầu Triều Thương, có người lo lắng, có người hưng phấn, có người kích động.

Không chút bất ngờ, ánh mắt mọi người ngoài Viên Phúc Thông ở Bắc Hải, đồng thời hội tụ trên tứ đại chư hầu.

Đặc biệt là Tây Bá Hầu ở Tây Kỳ.

Chuyện phượng minh Kỳ Sơn, các chư hầu thiên hạ đều nghe.

Nay Đế Tân triệu tứ đại chư hầu triều cận, mục đích thực sự e rằng chính là Tây Bá Hầu Cơ Xương.

Hiện tại, phản ứng của Tây Kỳ rất quan trọng.

Cơ Xương vốn có hiền danh, nếu một khi chống lại Vương mệnh, tất nhiên sẽ chứng thực lời đồn trước đây.

Các chư hầu thiên hạ, kẻ phản loạn không biết bao nhiêu mà kể.

Nhưng nếu liều lĩnh đến Triều Ca, nói không chừng sẽ trực tiếp bị Đế Tân vấn tội.

Đế Tân đang ở tuổi thanh niên, tất nhiên hùng tâm bừng bừng.

Hiện tại có người công khai phản loạn, chuyến này e rằng tính mạng khó giữ.

Nếu liều lĩnh tàn sát Tây Bá Hầu, Đế Tân tất mất hiền danh, các chư hầu thiên hạ cũng sẽ phản bội.

Vì vậy bất kể lựa chọn nào, rất nhiều chư hầu đều có thể thừa thế

mà nổi dậy.

Người thường đều có thể nhìn ra sự nguy hiểm của chuyến đi này, người Tây Kỳ tự nhiên cũng nhìn ra.

Chương 75

Không ít người đều kiến nghị Cơ Xương đừng đi, nhưng nếu không đi, hiền danh trước đây tất sẽ bị hủy hoại trong một sớm một chiều.

Đi có thể có nguy hiểm tính mạng, không đi thì danh tiếng bị hủy hoại.

Bất kể khí số Triều Thương thế nào, việc nổi dậy như vậy cần phải có đại nghĩa chiếm ưu thế.

Trong Triều Ca, Trường Phong nhàn nhã chờ đợi.

Viên Phúc Thông phản sớm, tứ đại chư hầu cũng bị Đế Tân triệu hoán sớm hơn.

Trong suy nghĩ của Trường Phong, Phong Thần Lượng kiếp cũng nên sớm hơn rồi.

"Lão gia, ngài nói Tây Bá Hầu Cơ Xương này có đến Triều Ca không?" Nữ Bạt đứng phía sau xoa bóp vai cho Trường Phong, khẽ hỏi.

Phượng minh Kỳ Sơn, đây không phải là một vấn đề đơn giản.

Hơn nữa điều quan trọng, lời nói này còn xuất phát từ miệng Thánh nhân.

"Tây Bá Hầu vốn có hiền danh, chắc chắn sẽ đến." Trường Phong khẽ đung đưa chiếc ghế nằm dưới thân, tùy ý đáp.

Ở trong Nhân tộc lâu như vậy, về danh tiếng của Cơ Xương, hắn vẫn từng nghe qua.

Dù sao Tây Chu diệt Thương, Trường Phong sao có thể không tìm

hiểu về Tây Kỳ.

Quả thật như trong Phong Thần Diễn Nghĩa đã nói, không chỉ cần mẫn chính sự, yêu tài còn giỏi thi ân đức, là một minh quân hiếm có, hơn nữa cực thiện thuật Bát Quái xu cát tị hung.

Tiên Thiên Bát Quái do Phục Hy sáng tạo, còn Hậu Thiên Bát Quái này chính là kiệt tác của Cơ Xương.

Cũng chính là 《Chu Dịch》 nổi tiếng đời sau.

So với việc Cơ Xương có đến Triều Ca hay không, Trường Phong càng muốn biết ý định của Đế Tân.

Trong nguyên tác, Đế Tân đã trực tiếp chém đầu hai trong tứ đại chư hầu.

Đông Bá Hầu Khương Hoàn bị nấu chín.

Nam Bá Hầu Ngạc Sùng Vũ bị chém đầu.

Đến nỗi Khương Văn Hoán, Ngạc Thuận kế nhiệm Đông, Nam Bá Hầu và tạo phản, tám trăm chư hầu phản bốn trăm.

Tây Bá Hầu Cơ Xương bị giam ở Dũ Lý, bảy năm tai ách bắt đầu.

Tứ đại chư hầu chỉ còn lại một mình Bắc Bá Hầu Sùng Hầu Hổ.

Tên này tuy trung thành với Triều Thương, nhưng sau đó lại bị đệ đệ Sùng Hắc Hổ của mình giết chết.

Hiện tại phản ứng của Đế Tân đối với tứ đại chư hầu này, ở mức độ lớn sẽ quyết định xu hướng lớn của Triều Thương trong vài năm tới.

"Lão gia, nói ra cũng kỳ lạ, vì sao Thiên Đình và Xiển Giáo lại muốn hãm hại Cơ Xương đó?" Tây Bá Hầu có đến hay không, Nữ Bạt cũng chỉ thuận miệng hỏi, chỉ là đối với hành động của Xiển Giáo, Thiên Đình, thực sự có chút nghi hoặc.

Ở Nhân tộc lâu như vậy, nàng cũng rất rõ về con người Cơ Xương.

Đường đường là Thánh nhân, vì sao lại nhắm vào một phàm nhân.

Nữ Oa tuy không phái người hạ giới, nhưng đối phương dám mượn danh Thánh nhân Nữ Oa, e rằng cũng đã được Nữ Oa chấp thuận.

Điều này khiến Nữ Bạt vô cùng khó hiểu!

"Bọn họ muốn xem không phải kết quả của Cơ Xương, mà là phản ứng của Đế Tân." Đối với điểm này, Trường Phong tự nhiên rất rõ ràng.

Lời đồn phượng minh Kỳ Sơn kia, làm gì có chuyện truyền ra sớm như vậy.

Rất rõ ràng là Nguyên Thủy và những người khác đã nhận thấy sự biến hóa của Đế Tân, nên đã bố trí sớm.

Mục đích chẳng qua là để kích Đế Tân đưa ra quyết định sai lầm.

"Đây rõ ràng là chuyện của Nhân tộc, vì sao các Thánh nhân này lại quan tâm đến thế?" Nghe vậy, Nữ Bạt càng thêm không hiểu.

"Đây chính là Phong Thần Lượng kiếp!

Cũng là Nhân Vương chi kiếp!" Trường Phong nhìn lên bầu trời, thản nhiên đáp.

Thực ra mà nghĩ, so với kiếp trước ngày đêm bị áp bức, có thể lên Thiên Đình làm một thần tiên tiêu diêu tự tại, cũng là một chuyện rất tốt.

Đáng tiếc, mấy ngàn năm qua, hắn đã trải nghiệm một cuộc sống tự do hơn, sao cam tâm chịu như vậy.

"Lượng kiếp bắt đầu rồi sao?" Nữ Bạt vốn không để ý, kinh hô

một tiếng.

Trước đây nàng thường hỏi Trường Phong về chuyện Lượng kiếp, nhưng đều không nhận được câu trả lời chính xác.

Nay cuối cùng cũng nghe được chuyện Lượng kiếp từ miệng Trường Phong.

"Sắp rồi!" Trường Phong tùy ý đáp lại.

Mọi việc như Trường Phong đã liệu, Tây Bá Hầu Cơ Xương bất chấp mọi lời khuyên, muốn đến Triều Ca.

Ý định của Cơ Xương, nằm trong dự liệu của nhiều người.

Rất nhiều chư hầu vốn đã rục rịch, nhất thời cũng tĩnh tâm lại.

Tứ đại chư hầu không hành động, bọn họ không muốn nhảy ra trước.

Dù sao như Viên Phúc Thông, hiện tại liền bị đại quân chinh phạt.

Văn Thái Sư tuy đã rời kinh, nhưng Triều Ca còn có một Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ.

Hai người được mệnh danh là văn võ song bích của Triều Thương.

Đều không phải nhân vật dễ trêu.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Tây Bá Hầu Cơ Xương đã đến Triều Ca.

Văn Trọng phái quân Bắc tiến, cũng đã đến Bắc Hải.

Điều bất ngờ cho mọi người là, việc tứ đại chư hầu triều cận, không hề xảy ra bất kỳ biến cố kịch liệt nào.

Đế Tân ngược lại nhiệt tình yến tiệc mời bốn người, mấy người ở Triều Ca vài ngày, liền đều trở về lãnh địa của mình.

Không chỉ văn võ bá quan Triều Ca kinh ngạc, các chư hầu khắp thiên hạ cũng đều vẻ mặt không hiểu.

Hành động này của Đế Tân, rõ ràng là muốn triệu Cơ Xương đến vấn tội.

Nhưng kết cục cuối cùng lại như vậy.

Các chư hầu thiên hạ đều kinh ngạc.

Không ít chư hầu, trong lòng đều sinh ra tiếc nuối.

Dù sao nếu Tây Bá Hầu Cơ Xương chết, bọn họ có thể thừa thế nổi dậy, người phản bội tất nhiên sẽ không dứt.

Hơn nữa Cơ Xương vốn có hiền danh, một khi chết, bọn họ cũng coi như bớt đi một đại địch.

Nhưng bọn họ hoàn toàn không ngờ Đế Tân lại đại độ đến vậy.

Triệu tứ đại chư hầu đến, không những không vấn tội, mà còn mời yến tiệc trong cung.

"Không phụ những năm qua ta đã dạy!" Trường Phong tự nhiên biết tin tức này, trong lòng cũng dâng lên một trận vui mừng.

Đối với Đế Tân, hắn thực sự rất muốn một tay dẫn dắt đối phương, nhưng Trường Phong trong lòng lại rất rõ.

Nếu cứ tự mình ra tay như vậy, Đế Tân hiển nhiên sẽ không phải là một Nhân Vương đủ tư cách.

Chuyện này qua đi, Trường Phong đối với Đế Tân, đã hoàn toàn yên tâm.

Đương nhiên, chuyện trước mắt, vẫn là nhờ hắn đã dạy Đế Tân Nhân Vương chi đạo.

Trường Phong chắp tay đứng trên gác lầu, vô cùng hài lòng nhìn

về phía Vương cung.

Đúng lúc này, phía sau truyền đến một tiếng vui mừng.

“Lão gia!

Tin tốt!

Tin tốt!” Trường Phong xoay người lại, liền thấy Nữ Bạt hưng phấn chạy lên.

“Có phải chiến sự Bắc Hải đại thắng!” Nhìn Nữ Bạt vui vẻ, Trường Phong khẽ cười nói.

Không biết có phải ở bên nhau lâu rồi không, Nữ Bạt vốn có chút yếu đuối, đôi khi trước mặt hắn lại hưng phấn như một cô bé.

“Lão gia, ngài nhận được tin tức nhanh quá.” Nữ Bạt vốn đang vui vẻ, nghe vậy nhất thời lộ vẻ uất ức.

Sau khi đến Triều Ca, Trường Phong bên cạnh chỉ có một mình nàng.

Ngoài việc hầu hạ Trường Phong hàng ngày, nhiệm vụ lớn hơn vẫn là thăm dò tin tức khắp nơi.

Dù sao Lượng kiếp sắp tới, rất nhiều chuyện các Đại Thần Thông Giả như bọn họ cũng cần phải đi khắp nơi thăm dò.

Nàng vừa nhận được tin tức, liền đến Trường Phong báo cáo ngay.

Đế Tân còn chưa biết, Trường Phong lại không hề kinh ngạc chút nào.

“Ngươi nha!

Ngươi đã thu bao nhiêu đệ tử ký danh ở Triều Thương, Viên Phúc Thông nhỏ nhoi sao có thể là đối thủ.” Trường Phong khẽ gõ nhẹ lên

chóp mũi Nữ Bạt, mỉm cười nói.

Chính sự Triều Thương có thể không có thay đổi lớn nào, nhưng vì Trường Phong đã sắp xếp trước.

Toàn bộ quân đội Triều Thương, sớm đã bố trí không ít nhân sĩ có tài năng dị bẩm.

Như Trương Quế Phương, Trương Khuê nổi tiếng trong cuộc chiến Thương Chu, cùng với Đặng Thiền Ngọc, con gái của Đặng Cửu Công, một đám người cũng đều ở trong đó.

Văn Thái Sư vốn là đệ tử Tiệt Giáo, lại có nhiều nhân sĩ tài năng dị bẩm như vậy tương trợ, Viên Phúc Thông nhỏ nhoi sao có thể là đối thủ.

Nhưng trong nguyên tác, cuộc chiến Bắc Hải này, Văn Thái Sư đã đánh ròng rã mười ba năm.

Rất rõ ràng dưới trướng Viên Phúc Thông, cũng có không ít nhân sĩ tài năng dị bẩm.

Đáng tiếc, vì trước đây Nữ Bạt truyền giáo, hầu hết nhân sĩ tài năng dị bẩm trong toàn bộ Triều Thương, gần như đều xuất thân từ Tiệt Giáo.

Tuy rất nhiều không thể coi là tu sĩ mạnh mẽ, chỉ hiểu một số Bàng Môn Tả Đạo, nhưng cũng không phải là những người bình thường có thể so sánh.

Trấn áp phản loạn, chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Đương nhiên những chuyện này, chỉ có thể coi là Trường Phong tùy tiện bố trí, không phải là động thái lớn, Đế Tân cũng không biết.

"Hừ hừ!" Nghe vậy, Nữ Bạt ngẩng cái đầu nhỏ lên.

Được Trường Phong khen ngợi, quả thật khiến nàng vô cùng vui

mừng.

Văn Thái Sư xuất binh chưa đầy một năm, đã trấn áp Viên Phúc Thông ở Bắc Hải, bắt sống y về Triều Ca.

Tin chiến thắng truyền về, Đế Tân đại duyệt.

Năm đầu tiên đăng cơ đã có chư hầu tạo phản, nay được dập tắt nhanh chóng như vậy, sao y lại không vui mừng.

Toàn bộ Vương cung, cũng tràn ngập tiếng cười nói vui vẻ.

Các chư hầu thiên hạ nghe vậy, lại đều biến sắc.

Viên Phúc Thông tuy không phải chư hầu lớn gì, nhưng dưới trướng y lại có tới bảy mươi hai lộ chư hầu.

Đã tương đương với một phần mười chư hầu thiên hạ, vậy mà nay chưa đầy một năm, đã bị trấn áp.

Chiến sự này có phải quá nhanh không?

Đối với thực lực của bảy mươi hai lộ chư hầu của Viên Phúc Thông, bọn họ vẫn có chút hiểu biết.

Vậy thì điều bất ngờ nằm ở đội quân do Văn Thái Sư chỉ huy.

Quân sự Triều Thương, không tồi tệ như bọn họ tưởng tượng.

Chẳng phải nói khí số Triều Thương đã tận, phượng minh Kỳ Sơn sao?

Sao lại như thế này?

Trước đây Đế Tân đại độ yến tiệc mời tứ đại chư hầu, không vấn tội.

Nay Văn Thái Sư Bắc phạt, với thế tấn lôi bất cập yểm nhĩ dập tắt phản loạn.

Nhìn đâu có vẻ khí số đã tận.

Rất nhiều chư hầu vốn đang hoạt động tâm tư, nhất thời đều lạnh buốt cả người.

Văn Thái Sư đại thắng trở về, nơi nào còn có kẻ dám nói bậy.

Rất nhiều chư hầu vốn đang qua lại với nhau, đều chìm lắng xuống.

Lúc này mà nhảy ra, tuyệt đối là hành vi ngu xuẩn nhất.

Văn Thái Sư đại thắng trở về, Đế Tân cùng bách quan xuất cung trăm dặm nghênh đón, Triều Ca chấn động.

Các chư hầu thiên hạ nghe vậy, đều kinh ngạc!

Lúc này, trong Ngọc Hư Cung ở Côn Luân Sơn, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại cau mày.

Các loại lời đồn trước đây, tự nhiên là do y sai đệ tử môn hạ tung ra.

Bất kể là phượng minh Kỳ Sơn, hay Viên Phúc Thông tạo phản, phía sau đều có bóng dáng Xiển Giáo.

Mục đích tự nhiên là để Nhân tộc tương hỗ công phạt, phân hóa khí vận Nhân Vương.

Nhưng không ngờ lại không kích trúng Đế Tân, ngược lại còn thành toàn uy danh của Đế Tân.

Nhân tộc dù sao cũng là nhân vật chính của thiên địa, y không dám phái đệ tử môn hạ tùy ý đồ sát Nhân tộc.

Hơn nữa Viên Phúc Thông cũng không phải người mà y coi trọng.

Trong đầu Nguyên Thủy chuyển ý niệm một cái, trong lòng đã có tính toán.

Y chậm rãi đứng dậy, một bước đạp ra, đã xuất hiện trong hỗn

độn vô biên.

"Nguyên Thủy Sư huynh giá lâm Oa Hoàng Cung của ta có chuyện gì?" Nữ Oa đang tĩnh tọa trong Oa Hoàng Cung, đôi mắt hỗn độn khẽ mở, âm thanh phiêu đãng mà ra.

Chương 76

"Đặc biệt đến mời Nữ Oa Sư muội mượn Yêu tộc một phen!" Nguyên Thủy Thiên Tôn hiện ra thân hình, vẻ mặt mỉm cười nói.

Bọn họ không thể ra tay, nhưng Yêu tộc và Nhân tộc nhân quả dây dưa không dứt, e rằng chuyện này cũng chỉ có Yêu tộc ra tay thôi.

Muốn Yêu tộc ra tay, tự nhiên phải đến gặp Thánh nhân Yêu tộc Nữ Oa.

Nữ Oa đang đoan tọa hơi khựng lại, trong nháy mắt đã biết Nguyên Thủy có ý đồ gì.

"Nhân Vương đã có Không Động Ấn, chuyện này e rằng có chút phiền phức." Chỉ trầm tư một lát, Nữ Oa thản nhiên đáp.

"Không Động Ấn?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe vậy, nhất thời cũng kinh ngạc.

Không Động Ấn y không để ý, nhưng điều quan trọng là thế lực mà bảo vật chí bảo Nhân tộc này đại diện.

Rất rõ ràng Hỏa Vân Động có biến.

Ba tên kia sao lại động tất được bố cục của bọn họ?

Điều này khiến y vô cùng nghi hoặc.

Ý niệm này chợt lóe lên trong đầu Nguyên Thủy, ánh mắt thản nhiên nhìn về phía Nữ Oa.

Chuyện này hẳn không liên quan đến Nữ Oa.

Phong Thần Lượng kiếp là đại thế Thiên Đạo, mà Tây Chu diệt Thương cũng là thuận ứng thiên mệnh.

Nữ Oa trước đây sớm đã đưa ra lựa chọn, không có lý do gì lại đột

nhiên hối hận trong chuyện này.

Nữ Oa không giải thích, trên gương mặt kiều diễm không chút gợn sóng, lời nói thản nhiên truyền đến.

"Thiên cơ hỗn loạn, chuyện này Sư muội ta cũng không rõ." "Đế Tân thân phụ Không Động Ấn, nếu phái Yêu tộc đi, yêu khí không thể tránh được ánh mắt của y." Nguyên Thủy Thiên Tôn phất phất chòm râu dài, thản nhiên đáp: "Yêu khí mà thôi, có chúng ta là Thánh nhân ở đây, chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao." Còn về chuyện Hỏa Vân Động, y cũng không hỏi nhiều.

Tam Hoàng Nhân tộc tuy không tệ, nhưng không lọt vào mắt bọn họ là Thánh nhân.

Hơn nữa Tam Hoàng sớm đã bị bọn họ tính kế.

Không thể vọng xuất Hỏa Vân Động.

Cho dù có giãy giụa thế nào, cũng chỉ làm y thêm chút phiền phức mà thôi.

Nữ Oa vẫn vẻ mặt bình tĩnh, không nhìn ra bất kỳ biến hóa nào, lại thản nhiên phân phó Tiên đồng bên cạnh.

"Thải Vân!

Đến hậu cung lấy Kim Hồ Lô đến đây?" "Tuân mệnh!

Nương nương!" Đồng tử Thải Vân cung kính đứng bên cạnh, không hề dừng lại.

Một lát sau, liền mang đến một quả hồ lô nhỏ vàng rực rỡ.

Nữ Oa tiếp nhận, đặt dưới đan trì.

Mở nắp hồ lô, dùng tay chỉ một cái.

Liền thấy trong hồ lô một luồng bạch quang, lớn như sợi chỉ, cao

bốn năm trượng có dư.

Trên bạch quang, huyền ra một lá cờ, sáng lấp lánh ngũ sắc, ánh sáng rực rỡ ngàn tia, tên là 'Chiêu Yêu Phiên'.

Không lâu sau, gió lạnh ào ào, sương mù thảm đạm bao trùm, mây đen bốn phía tụ lại, gió thổi mấy trận, quần yêu thiên hạ đều đến hành cung nghe pháp chỉ.

Nữ Oa liếc nhìn quần yêu phía dưới, thản nhiên phân phó: "Ba yêu ở mộ Hiên Viên ở lại, những con khác lui xuống." "Cẩn tuân mệnh lệnh của Yêu Chủ Nương nương!" Quần yêu phía dưới, đều cung kính đáp.

Thoáng cái, yêu khí bốc lên nghi ngút, những bóng người vốn dày đặc, chỉ thấy ba bóng người phủ phục trên đất.

Chính là Cửu Vĩ Hồ Ly Tinh, Cửu Đầu Trĩ Kê, Ngọc Thạch Tỳ Bà Tinh.

Nhìn ba yêu dưới trướng, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng hơi hài lòng.

Hiện tại cần làm là xóa bỏ yêu khí trên người chúng là được.

Chuyện này tuy phiền phức, nhưng bọn họ đều là Thánh nhân, vẫn không có vấn đề gì lớn.

Không nhắc đến động thái trong Oa Hoàng Cung, trong Triều Thương, vì Văn Thái Sư Bắc phạt đại thắng trở về, toàn bộ Triều Thương nhất thời bình tĩnh không ít.

Những chư hầu vốn đang rầm rì tạo phản, sớm đã ẩn mình chờ thời cơ.

Còn Trường Phong đang chờ đợi ở Triều Ca, lại có chút uất ức.

Hắn còn đang chờ xem Xiển Giáo, Thiên Đình sẽ có thủ đoạn gì.

Ai ngờ sau khi Viên Phúc Thông bị trấn áp, một chút tin tức cũng không có.

Cho dù hắn phái Nữ Bạt đi khắp nơi, cũng không thăm dò được bất kỳ tin tức nào.

Rất nhiều người của Xiển Giáo, Thiên Đình vốn hoạt động mạnh mẽ, lại tiêu thanh nặc tích.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Hạo Thiên cứ thế buông bỏ, hiển nhiên là không thể.

Rất rõ ràng là nhìn thấy biến hóa của Đế Tân, chư Thánh nên có những động thái khác.

Trường Phong cứ ở Triều Ca chờ đợi, nhưng liên tục mấy năm, thiên hạ bình tĩnh đến mức chưa từng có.

Phong Thần Lượng kiếp mà hắn đã mong đợi bấy lâu, cũng chưa hề khai mở.

Ngược lại, có tin tức về Trần Đường Quan mà Trường Phong chú ý.

Sau khi phu nhân Lý Tịnh sinh hạ Kim Tra, Mộc Tra, vài tháng trước lại mang thai.

Rất rõ ràng đứa trẻ hùng tráng đầu tiên trong Phong Thần sắp ra đời rồi.

Nhưng tên này phải mang thai ba năm mới sinh ra.

Điều này có nghĩa là ba năm sau, Lượng kiếp mới chính thức bắt đầu.

Đối với những điều này, Trường Phong đã sớm liệu trước, nên hắn không hề hành động.

Dù sao Tiệt Giáo cũng không thiếu tu sĩ cường đại.

Phu nhân Ân mang thai hơn một năm, Đạo Đức Chân Quân, một trong Thập Nhị Kim Tiên, giáng lâm Triều Ca.

Như trong nguyên tác, mang Hoàng Thiên Hóa ba tuổi đi.

Trường Phong vẫn không hề hành động.

Điều này vốn nằm trong dự liệu.

Chỉ là trong lòng hắn đối với hành vi của Thập Nhị Kim Tiên, thực sự khá khinh thường.

Nhận đồ đệ vào lúc này, hoàn toàn là vì muốn đệ tử thay mình chịu kiếp, sợ chính mình lên bảng.

Xuyên suốt các đệ tử mà Thập Nhị Kim Tiên thu nhận, cũng chỉ có cha con Lý Tịnh cùng Dương Tiễn, Lôi Chấn Tử là không lên bảng.

Nói ra thì cha con Lý Tịnh, quả thật không phải may mắn bình thường.

Cuối cùng bảy vị nhục thân thành Thánh, gia đình họ Lý chiếm bốn suất, cha con bốn người không một ai chiến tử.

Ngược lại, gia tộc Hoàng Phi Hổ kia, thì thảm thương rồi.

Trong chiến tích Phong Thần, mấy người con trai của Hoàng Phi Hổ còn vượt xa cha con họ Lý.

Hoàng Thiên Hóa vừa xuất trận, chém giết Trần Đồng ở Đồng Quan, sau đó lại chém giết Ma Gia Tứ Tướng.

Con trai út Hoàng Thiên Tường càng là võ tướng duy nhất trong Phong Thần Chi Chiến, với thân thể phàm nhân đánh giết tu hành giả.

Đáng tiếc, cuối cùng đều lên bảng.

Còn về cha con Lý Tịnh, trừ Na Tra, ba người còn lại hoàn toàn là những vai diễn quần chúng.

Lý Tịnh thì còn khá hơn, có một chiến tích là giết La Tuyên đang chạy trốn.

Kim Tra, Mộc Tra ở Tây Kỳ lâu nhất, nhưng căn bản không có cảm giác tồn tại gì.

Nhưng cuối cùng, cả nhà cha con đều nhục thân thành Thánh.

Nói cho cùng, vẫn là vì Na Tra.

Đối phương chính là Linh Châu Tử chuyển thế.

Cha con họ Lý hoàn toàn là nhờ phúc của Nữ Oa.

Mặc dù biết gia đình Hoàng Phi Hổ thảm thương, nhưng hắn không hề hành động gì.

Chuyện Triều Thương, hắn sẽ không can thiệp quá nhiều, hơn nữa Hoàng Thiên Hóa cũng chỉ là một nhân vật nhỏ mà thôi.

Cuộc sống lại trở về bình yên như trước.

Nhưng mấy tháng sau, Trường Phong bị một tin tức làm kinh ngạc.

Đế Tân muốn nạp con gái Tô Hộ làm phi.

Tô Hộ là ai không quan trọng, nhưng con gái y chính là Tô Đát Kỷ nổi danh Triều Thương.

Vì sự xuất hiện của Trường Phong, Tô Hộ không phản Triều Thương, nay lại xuất hiện cảnh tượng này.

Nhưng bất kể cô gái này có bị Cửu Vĩ Yêu Hồ đoạt xá hay không, Trường Phong một chút cũng không lo lắng.

Đế Tân được hắn dạy Nhân Vương chi đạo, hơn nữa lại có Không Động Ấn hộ thân.

Yêu hồ nhỏ nhoi, e rằng vừa mới đến gần, đã bị Không Động Ấn

chấn chết, càng không cần nói đến chuyện mê hoặc Đế Tân.

"Chuyện Không Động Ấn lẽ nào Nữ Oa cũng không biết?" Nhưng chuyện này, lại khiến Trường Phong có chút nghi hoặc.

Thiên cơ hỗn loạn, các Thánh nhân khác có thể không tính ra, nhưng Nữ Oa và Nhân tộc có nhân quả lớn lao, cộng thêm Không Động Ấn lại do nàng ban tặng.

Nữ Oa không có lý do gì lại không rõ Không Động Ấn đang ở trên người Đế Tân.

Hiện tại cần chứng thực chính là ba yêu ở mộ Hiên Viên có xuất hiện hay không.

Trong lòng nghi hoặc, Trường Phong vội vàng gọi Nữ Bạt đến.

"Lão gia!

Gọi ta đến có việc gì?" Nữ Bạt vội vàng đến, vẻ mặt nghi hoặc nhìn Trường Phong.

Ở Triều Ca lâu như vậy, Trường Phong chưa bao giờ chủ động gọi nàng đến.

Hiện tại, chắc hẳn là có đại sự cần phân phó cho nàng rồi.

"Chuyện Đế Tân nạp phi ngươi đã biết chưa?" Nghe vậy, Nữ Bạt hơi khựng lại, trong mắt có chút mê hoặc.

Nhân Vương nạp phi mà thôi, chuyện này không gì bình thường hơn.

Dù sao Đế Tân hiện tại, sớm đã có mấy cung phi, điện hạ cũng có hai vị rồi.

Hiện tại cho dù có nạp thêm phi, cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

“Ngươi đi xem Tô Đát Kỷ kia có gì bất thường không, nhưng mọi việc không được mạo hiểm.” Bỏ qua sự nghi hoặc trong mắt Nữ Bạt, Trường Phong mở miệng phân phó.

Chuyện Triều Thương hắn tuy không can thiệp quá nhiều, nhưng từ đó lại có thể nhìn ra động hướng của Nữ Oa.

Mặc dù Trường Phong trong lòng sớm đã biết, Nữ Oa đứng về phía Tây Kỳ.

Nhưng về việc Nữ Oa cụ thể sẽ biểu hiện đến mức độ nào, thì hắn lại chưa từng biết.

Dù sao trong Phong Thần Diễn Nghĩa, Nữ Oa tuy cũng có giúp đỡ Tây Kỳ, nhưng lại chưa từng trực tiếp đối kháng Tiệt Giáo.

Mà Tô Đát Kỷ hiện tại, không nghi ngờ gì là một mắt xích rất quan trọng.

Đối phương có giống như trong nguyên tác, phái ba yêu ở mộ Hiên Viên xuống không.

Nói ra thì ba con yêu tinh này cũng là kẻ xui xẻo.

Vốn là phụng mệnh mà đến, hoàn thành rất tốt nhiệm vụ mà Nữ Oa giao phó, đáng tiếc cuối cùng ngay cả Phong Thần Bảng cũng không lên được.

Nhân tộc là nhân vật chính của thiên địa, mỗi người Nhân tộc đều có khí vận gia thân, mà những người phò tá Nhân Vương này khí vận tự nhiên càng nhiều.

Hãm hại nhiều trung lương, tự nhiên nghiệp lực vô biên quấn thân.

Kết cục của ba yêu ở mộ Hiên Viên khi tiến cung đã được định sẵn.

Chẳng qua là quân cờ trong mưu tính của Nữ Oa, cuối cùng trở thành con cờ thí.

“A????” Nữ Bạt há hốc miệng.

Chỉ là một phi tử mà Đế Tân chọn, có gì mà phải xem.

Tuy trong lòng nghi hoặc, nhưng thấy Trường Phong không có ý định mở lời, Nữ Bạt chỉ đành tuân lệnh.

Chuyện này đã truyền ra được một thời gian, chắc hẳn Tô Đát Kỷ hiện tại đã trên đường đến Triều Ca rồi.

Nữ Bạt gật đầu, cáo biệt Trường Phong, đi về phía Ký Châu.

Chưa đầy một tháng, Nữ Bạt đã trở về.

“Lão gia!

Tô Đát Kỷ kia đã ở ngoài thành Triều Ca, sắp sửa tiến cung rồi.” Nữ Bạt từ trên trời giáng xuống, trợn tròn mắt tò mò nhìn Trường Phong.

Gần một tháng qua, nàng đã theo dõi đoàn người của Tô Đát Kỷ.

Nhưng căn bản không hề có chuyện gì xảy ra.

Nàng có chút không hiểu Trường Phong.

Một chuyện nhỏ như vậy, lại để nàng theo dõi lâu như thế.

“Không có gì bất thường sao?” Nhìn Nữ Bạt thần sắc thản nhiên, Trường Phong khẽ cau mày.

Lẽ nào Nữ Oa không định mê hoặc Đế Tân?

Những năm qua, tuy thỉnh thoảng có chư hầu tạo phản, các dị tộc xung quanh cũng thỉnh thoảng tấn công, nhưng nội tình Triều Thương vẫn còn đó.

Đế Tân không gây ra loạn lớn gì, Triều Thương vẫn không dễ

dàng mất thiên hạ như vậy.

Chương 77

“Không!

Nhưng Tô Đát Kỷ kia thật sự là họa quốc ương dân, gọi là yêu tinh cũng không quá đáng.” Nữ Bạt lắc đầu.

Dường như nghĩ đến điều gì, trên mặt cũng mang theo kinh ngạc.

Lẽ nào thật sự không xảy ra chuyện ngoài ý muốn?

Nghe vậy, Trường Phong trong mắt mang theo vẻ không hiểu.

Nếu Tô Đát Kỷ sớm đã bị đoạt xá, Nữ Bạt hẳn cũng có thể nhìn ra.

Vị công chúa Nhân Hoàng ngày xưa này, hiện tại sớm đã là cường giả Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong.

Với đạo hạnh của ba yêu ở mộ Hiên Viên, không thể thoát khỏi ánh mắt của Nữ Bạt.

Lẽ nào là vì Hỏa Vân Động có biến, nên Nữ Oa đã thay đổi ý định?

Ý nghĩ này chợt lóe lên trong đầu, Trường Phong liền cảm thấy không thể nào.

Phong Thần Lượng kiếp là đại thế Thiên Đạo, hơn nữa trên người Nhân Vương hội tụ phần lớn khí vận Nhân tộc.

Thánh nhân sao có thể không thèm muốn.

Trong mắt Trường Phong, Nữ Oa không thể nào vô động ư trung.

Hoặc có những tính toán khác.

Nhìn từ xa, ngoài Triều Ca quả thật không có yêu khí.

Dường như, Tô Đát Kỷ kia thật sự không bị hồ ly tinh phụ thân.

Dù sao trong nguyên tác, bất kể là Vân Trung Tử hay Khương Tử Nha, đều có thể nhìn thấy yêu khí bao phủ Triều Ca.

Với thực lực của Trường Phong hiện tại, không có lý do gì lại không phát hiện ra.

"Lão gia, chuyện này có gì kỳ lạ sao?" Nhìn thần sắc trên mặt Trường Phong, Nữ Bạt khẽ hỏi.

Lúc đến, nàng đã đi theo Đát Kỷ suốt đường đến đây.

Chú ý lực tự nhiên phần lớn đều đặt trên cô gái gây chú ý cho Trường Phong này.

Trừ việc cảm thấy đối phương xinh đẹp không giống người thường, Nữ Bạt thực sự không phát hiện ra bất kỳ điều đặc biệt nào khác.

"Không có!

Chỉ là cảm thấy hơi bất ngờ." Chuyến đi này, vì sự xuất hiện của hắn, đã sớm phát sinh không ít biến cố.

Tuy có chút kỳ lạ, nhưng ba yêu ở mộ Hiên Viên không xuất hiện, chưa hẳn là không thể.

Trường Phong trong lòng thấy kỳ lạ, còn Đế Tân cũng đã gặp được cô gái kỳ lạ này.

Quốc sắc thiên hương, quả nhiên là tuyệt sắc nhân gian.

Mấy tháng trước, không ít văn võ quan viên thấy mấy năm qua, trong cung chỉ có hai vị Vương tử, nên kiến nghị Đế Tân nạp phi lần nữa.

Tô Đát Kỷ này, chính là con gái Tô Hộ do Phí Trọng, Vưu Hồn tiến cử.

Phí Trọng, Vưu Hồn đứng bên cạnh Đế Tân, nhìn biểu cảm trên

mặt Đế Tân, lén nhìn nhau một cái, trên mặt đều lộ vẻ hưng phấn.

Đế Tân bước lên, đột nhiên cau mày.

Y cảm thấy Không Động Ấn đang huyền phù trong thiên linh, khẽ chấn động.

Không Động Ấn bất thường, cô gái này có vấn đề!

Trong lòng có cảnh giác, Đế Tân đánh giá Đát Kỷ từ trên xuống dưới.

Yếu ớt, kiều mỵ, quanh thân không có bất kỳ dao động đạo pháp nào, chỉ là một nữ tử Nhân tộc bình thường.

Tuy trong lòng có chút kỳ lạ, nhưng Đế Tân không biểu hiện ra ngoài.

Y là Nhân Vương, hưởng phần lớn khí vận Nhân tộc, cho dù là Thánh nhân cũng không dám động đến y.

Tô Đát Kỷ hạ mạng che mặt xuống, nhẹ nhàng nhìn Đế Tân, trong lòng lại dâng lên một trận sợ hãi. 'Hô!

Quả không hổ là Nhân tộc cộng chủ, ánh mắt sáng rực đó, suýt chút nữa khiến ta vô thức hiện nguyên hình.' Nàng khẽ cúi người, rồi theo mấy cung nữ đi vào nội cung.

"Đại Vương, Tô Đát Kỷ này có làm ngài hài lòng không?" Thấy Tô Đát Kỷ rời đi, Phí Trọng chậm rãi bước lên, vẻ mặt nịnh nọt nói.

"Không tệ!

Phí Trọng, Vưu Hồn có công, đáng thưởng!" Đế Tân xoay người, liếc nhìn hai người, thần sắc vô cùng hài lòng.

Về phẩm tính của hai người, Đế Tân biết rất rõ.

Nhưng trên triều đường, làm sao có thể toàn là trung lương.

Những kẻ tiểu nhân nịnh nọt như vậy cũng không thể thiếu.

Rất nhiều chuyện, đôi khi vẫn cần đến bọn họ.

"Đa tạ Đại Vương!

Đa tạ Đại Vương!" Nghe vậy, hai người nhất thời mắt sáng rỡ.

Phủ phục trên đất, bọn họ dường như đã hiểu chút ít sở thích của Đế Tân.

Tô Đát Kỷ tiến cung, dường như chỉ là một khúc nhạc đệm nhỏ.

Sau khi Đế Tân nạp Đát Kỷ làm phi, Trường Phong lại trở về cuộc sống ban đầu.

Tĩnh lặng chờ Lượng kiếp bắt đầu!

Nhưng ba tháng sau, Trường Phong nghe được một tin tức.

Tam thế lão thần của Triều Thương, Thái Sư Ti Thiên Giám Đỗ Nguyên Tiển trực ngôn Đát Kỷ là yêu tinh hóa thành.

Tin tức này, khiến Trường Phong kinh ngạc.

Hắn nhớ trong nguyên tác, chính là lão huynh đệ này nhìn ra Đát Kỷ là yêu tinh, cuối cùng dâng lời can gián Trụ Vương, ngược lại bị chém đầu.

Hiện tại Đỗ Nguyên Tiển này, lại nhìn ra Đát Kỷ là yêu tinh biến thành.

Nữ Bạt từng theo Đát Kỷ cùng đến Triều Ca, mà hắn lại không phát hiện ra yêu khí trên người Đát Kỷ.

Tô Đát Kỷ này sao lại là yêu tinh.

Điều này khiến Trường Phong vô cùng kinh ngạc.

Nhân tộc tuy không thể tu luyện, nhưng lại có không ít người nắm giữ năng lực đặc biệt, có thể coi là một loại Tiên Thiên Thần Thai

Thông.

Đỗ Nguyên Tiển là thế, Thất Khiếu Linh Lung Tâm của Tỷ Can cũng như vậy.

Trường Phong không kịp kinh ngạc vì sao Đỗ Nguyên Tiển có thể nhìn ra thân phận Đát Kỷ, vận chuyển hai mắt, nhìn về phía Vương cung.

Nhất thời, trong cung một lớn hai nhỏ ba luồng kim quang bắn ra, chói mắt bắn về phía hắn.

Chính là Nhân Vương Đế Tân, cùng hai con trai Ân Giao, Ân Hồng.

Ân Giao, Ân Hồng thân là con trai Nhân Vương, rất có khả năng là Nhân Vương tương lai, đồng dạng có khí vận quấn thân.

Dưới ánh kim quang rực rỡ, Trường Phong căn bản không thể nhìn thấy cảnh tượng trong cung.

Nhưng trong kim quang đó, hắn vẫn không phát hiện ra bất kỳ yêu khí nào.

Trong đầu Trường Phong chuyển ý niệm một cái, đã hiểu rõ.

Không phải Nữ Oa không hành động, mà là đối phương rất rõ ràng đã nhận thấy Không Động Ấn đang ở trên người Đế Tân, dẫn đến việc hóa giải yêu khí trên người hồ ly tinh.

Đương nhiên cũng có khả năng, kẻ phụ thể Tô Đát Kỷ không phải là Cửu Vĩ Hồ, mà là yêu tộc cường đại khác.

Thêm vào thủ đoạn của một Thánh nhân, nên đã tránh được ánh mắt của hắn.

"Đáng tiếc có Không Động Ấn ở đây, ai cũng không thể mê hoặc Đế Tân!" Trường Phong đã dẹp bỏ ý định đi vào cung tìm hiểu rốt

cuộc.

Đế Tân là Nhân Vương, lại có Không Động Ấn hộ thân, tuyệt không ai có thể hại được tính mạng y.

Hành động của yêu tinh này, e rằng cũng giống như nguyên tác.

Những chuyện như vậy, dựa vào chính Đế Tân là đủ rồi.

Dù sao Trường Phong cần dạy đã sớm dạy rồi.

Sau khi biết tình huống này, tâm trạng của Trường Phong ngược lại đã thả lỏng không ít.

Ít nhất đã biết được thủ đoạn của Nữ Oa, mà không cần ngày nào cũng lo lắng vì sự xuất hiện của hắn, mấy vị Thánh nhân sẽ có những thủ đoạn khác.

"Phóng tứ!

Trẫm là Cửu Cửu Chí Tôn, Cộng Chủ Nhân Tộc, các ngươi thân phận gì, dám ý đồ thu nhi tử của Trẫm làm đồ đệ!" Đế Tân quát lớn một tiếng, mắt lộ uy nghiêm.

Hoa lạp!

Theo lời Đế Tân dứt lời, vô số tướng sĩ tay cầm binh khí hô hoán kéo đến.

Trong chớp mắt, đã vây Quảng Thành Tử hai người lại thành một vòng.

Quảng Thành Tử hai người đứng giữa sân, đều ngây người.

Bọn họ thấy Đế Tân vội vàng chạy đến như vậy, còn tưởng rằng đối phương cũng có tâm tuệ thần linh, cảm nhận được sự hiện diện của bọn họ.

Trong lòng hai người còn cảm thán Sư tôn tính toán thật chuẩn

xác, ngay cả Nhân Vương cũng phối hợp đến thế.

Nào ngờ sau khi gặp bọn họ, thái độ Đế Tân lại đại biến.

Không những thần sắc lạnh nhạt, cao cao tại thượng, mà lại còn quát mắng bọn họ.

Trong số Mười Hai Kim Tiên, một người là tiên nhân đánh chuông trong Ngọc Hư Cung, một người là tiên nhân gõ bàn, đều rất được Nguyên Thủy Thiên Tôn yêu quý.

Ngay cả Sư tôn của bọn họ cũng chưa từng mắng hai người như vậy.

Giờ phút này lại bị một Nhân Vương quát mắng.

Bỏ qua thân phận môn đồ Thánh Nhân, bọn họ vẫn là Tiên Thiên Nhân Tộc.

"Bần đạo phụng sắc lệnh Thánh Nhân mà đến, Đại Vương chẳng lẽ muốn ngỗ nghịch thánh ngôn?" Quảng Thành Tử trầm mặt xuống, quát khẽ.

Tây Chu Đại Thương, sắp tới lúc vương triều diệt vong, vị Quân Vương này lại còn cuồng ngạo như vậy.

"Đại đảm!" Nghe lời ấy, Đế Tân lập tức bạo nộ.

Trong khoảnh khắc, song mâu kim quang lưu chuyển, ẩn ẩn có một phương đại ấn chìm nổi.

Nhân Tộc là nhân vật chính của Thiên Địa, Trẫm là Cộng Chủ Nhân Tộc, Cửu Cửu Chí Tôn.

Dám lấy Thánh Nhân để uy hiếp Trẫm!

"Bắt lấy hai tên yêu đạo này!" Ác Lai đứng bên cạnh, cũng vút rút binh khí trong tay ra, quát lớn.

Tuy rằng lúc này hắn cũng nghi hoặc thái độ của Đế Tân, nhưng hai người trước mặt vô lễ như vậy, đương nhiên phải bắt.

Nói rồi, hắn tung thân nhảy lên, một đao chém về phía Quảng Thành Tử.

Vô số tướng sĩ vây quanh, cũng không hề do dự.

Luyện Khí Sĩ thịnh hành ở Thương Triều, bọn họ đối với những kẻ này cũng không quá sợ hãi.

Thấy cảnh này, sắc mặt Quảng Thành Tử trở nên vô cùng khó coi.

Rõ ràng là nhận mệnh của Sư tôn mà đến, mà bản thân hắn cũng có cảm ứng này.

Không ngờ đột nhiên lại biến thành tình huống như vậy.

Nhưng đối mặt với các tướng sĩ ra tay, hắn không dám tùy tiện sát phạt.

Chỉ phất tay áo một cái, những người xông lên đều bị pháp lực đẩy lùi.

"Vô đạo hôn quân, không biết thiên số, đáng phải diệt vong!" Quảng Thành Tử đứng giữa sân, thân hình bất động, lạnh lùng nhìn Đế Tân.

Thân là môn đồ Thánh Nhân, đứng đầu Mười Hai Kim Tiên, Quảng Thành Tử cũng có ngạo khí của mình.

"Hừ!" Đế Tân hừ lạnh một tiếng, từng tia kim quang tràn ra từ mắt.

Một phương đại ấn chín rồng quấn quanh, mang theo từng đợt huyền hoàng chi khí lao ra.

"Không tốt!" Quảng Thành Tử vốn sắc mặt đạm nhiên, thấy vậy lập tức biến sắc.

Hắn cảm giác một cỗ năng lượng mênh mông cuồn cuộn ập đến.

Một tiếng kinh hô, hắn vội vàng lui lại.

Xích Tinh Tử đứng bên cạnh, cũng hoảng sợ lùi về sau.

Ngoài Triều Ca thành trăm dặm, Quảng Thành Tử hai người chật vật từ trên không trung rơi xuống.

"Sư huynh, Nhân Vương này sao lại có đạo thuật?" Xích Tinh Tử quay đầu lại, trên mặt tràn đầy kinh nghi.

Hắn vừa rồi chỉ cảm thấy kim quang nồng đậm dâng trào, tiếp đó một cỗ lực lượng cường đại ập đến.

Bởi vì đứng sau Quảng Thành Tử, nên cũng không bị ảnh hưởng quá nhiều.

Tuy thường niên ở trên Côn Luân Sơn, nhưng cũng đã gặp không ít Nhân Vương.

Bọn họ tuy thân mang khí vận Nhân Tộc, nhưng trừ những người có dị tướng bẩm sinh, thì không hề có công kích cường đại nào.

Giờ phút này, bọn họ lại bị Đế Tân đánh lui.

"Không phải đạo pháp, là Nhân Tộc Công Đức Chí Bảo Khổng Động Ấn!" Quảng Thành Tử thực lực hơi mạnh hơn, nhìn thấy rõ ràng.

Cũng may trên người mặc Bát Quái Tử Thụ Tiên Y, nếu không cú đó có thể sẽ khiến hắn bị thương.

Chương 78

Đường đường Đại La Kim Tiên, lại bị Nhân Vương đánh bị thương!

Còn về việc phản kháng, đối phương là Nhân Vương.

Ngay cả người phàm bình thường cũng không thể tùy tiện sát phạt, ra tay với Nhân Vương thì nhân quả lại càng lớn, hơn nữa lúc này lại là Lượng Kiếp.

Nghe lời đó, Xích Tinh Tử lập tức kinh hãi.

Bản thân hắn cũng là Tiên Thiên Nhân Tộc, tự nhiên biết Khổng Động Ấn.

Pháp bảo đó vốn là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, sau lại được vô số công đức hội tụ, sớm đã không còn là vật bình thường.

"Sư huynh!

Vậy bây giờ phải làm sao?" Hắn nhíu mày, nhìn về phía Quảng Thành Tử.

Đế Tân không đồng ý, chuyến này của bọn họ sợ là sẽ không thành.

"Nhân Vương không thể mạo phạm, chúng ta chỉ có thể về Ngọc Hư Cung phục mệnh Sư Tôn." Lược mang vẻ tức giận nhìn về phía Triều Ca, Quảng Thành Tử hậm hực nói.

Nghĩ đến cảnh tượng vừa rồi, Quảng Thành Tử luôn cảm thấy Đế Tân có chút kỳ lạ.

Nhưng nghĩ thế nào cũng không hiểu nổi.

Tại sao thái độ của Đế Tân lại thay đổi lớn đến vậy.

Hai người nhìn nhau, không còn cách nào, chỉ đành hướng về Côn Luân Sơn mà đi.

"Đáng tiếc!" Kim quang tiêu tán, Đế Tân mang vẻ tiếc nuối nhìn về phía xa.

Tuy nắm giữ Khổng Động Ấn, nhưng kiện Nhân Tộc Công Đức Chí Bảo này chủ yếu vẫn là dùng để hộ thể.

Trẫm tuy có thể tế xuất, nhưng phạm vi công kích rất hạn chế.

"Mạt tướng vô năng, để yêu đạo xông vào Vương giá!" Ác Lai từ xa chạy đến, vội vàng quỳ một gối xuống.

Ngay cả thân yêu đạo cũng chưa kịp đến gần, đã bị đối phương hất văng.

May mắn Đại Vương vô sự.

Nhưng nghĩ đến luồng kim quang uy nghiêm vừa rồi, trong lòng Ác Lai lại run rẩy.

Hắn đã sớm bắt đầu theo Đại Vương, không ngờ Đại Vương lại lợi hại đến vậy.

Thật sự là ngoài dự liệu của hắn.

Vô số tướng sĩ chật vật xung quanh, cũng đều quỳ rạp xuống đất.

"Đứng dậy đi!

Không liên quan đến các ngươi." Đế Tân phất tay áo dài, đạm nhiên nói.

Tuy không biết Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử là ai, nhưng đã là môn đồ Thánh Nhân, thực lực chắc chắn sẽ không kém.

Ác Lai tuy là dũng tướng Nhân Tộc, nhưng làm sao có thể đánh lại những Luyện Khí Sĩ cường đại này.

“Tạ Đại Vương không trị tội!” Ác Lai hiểu tính cách Đế Tân, cung kính đáp một tiếng, vội vàng đứng dậy.

Đứng bên cạnh, hắn mắt hổ trừng lớn, cẩn thận đề phòng xung quanh.

Vô số tướng sĩ giữa sân, cũng đều cao hô Thánh Ân.

Vừa rồi động tĩnh lớn như vậy, từ xa đã có rất nhiều bóng người chạy đến, người đi đầu chính là đương triều Thái Sư Văn Trọng.

“Đại Vương!

Vừa rồi lão thần cảm ứng được nơi đây có ba động cực lớn, có sự tình gì xảy ra sao?” Ánh mắt nhanh chóng quét qua xung quanh, Văn Trọng nghi hoặc hỏi.

Nơi này là giữa Triều Ca thành, lại còn là cổng Vương Cung, ai dám ở đây phóng tứ.

“Hai tên yêu đạo, đã bị cô kinh tẩu!” Đế Tân phất tay, sắc mặt đạm nhiên.

Lúc này nội tâm Đế Tân, lại không bình tĩnh như vẻ bề ngoài.

Trong đầu Đế Tân càng hiện lên cuộc đối thoại giữa Trường Phong và hắn vào cái đêm đăng cơ.

Trường Phong ám chỉ, hắn có thể chính là Nhân Tộc Nhân Vương cuối cùng.

Lại liên hệ với hành động của Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử lúc này, Đế Tân đã có chút hiểu được ý đồ của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trước có Nữ Oa phái yêu tinh làm loạn cung trung, nay lại muốn mang hai Vương nhi của hắn đi, rõ ràng là muốn hóa giải khí vận Nhân Vương.

Chư Thánh mưu tính, Nhân Tộc quả nhiên gian nan.

Khoảnh khắc này, Đế Tân đối với Ngọc Hư Cung Côn Luân Sơn một chút hảo cảm cũng không có.

Nhân Vương một khi mất đi, Nhân Tộc nhất định càng trở thành con rối của chư Thánh.

Nhìn Đế Tân quay người rời đi, Văn Trọng nhíu mày, vội vàng gọi các tướng sĩ vừa ở giữa sân lại.

Nơi này là giữa Triều Ca thành, lại có yêu đạo xông vào Đại Vương.

Hắn là đệ tử Tiệt Giáo, hiểu biết đương nhiên không phải Đế Tân có thể sánh bằng.

"Cái gì!

Môn hạ Ngọc Hư Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử?" Nghe tên hai yêu đạo từ miệng tướng sĩ, Văn Trọng kinh hô một tiếng.

Thân là đệ tử Tiệt Giáo, hắn tự nhiên biết hai vị này.

Mười Hai Kim Tiên của Ngọc Hư Cung Côn Luân Sơn.

Tính theo bối phận, hai người này còn là bối phận sư phụ hắn, phải gọi một tiếng Sư Thúc.

Nhưng hai người này vì sao lại đến Triều Ca?

Lại còn xông vào Đại Vương!

Chuyện Phong Thần Lượng Kiếp, hắn tuy cũng có nghe nói, nhưng không biết cụ thể.

Lại nhìn xung quanh, Văn Trọng trầm mặt vội vàng đuổi theo Đế Tân.

"Quả nhiên cũng ngạo khí như vị Sư Bá kia, đáng tiếc!" Quảng Thành Tử hai người chật vật chạy ra khỏi Triều Ca thành, tự nhiên bị

Trường Phong nhìn thấy rõ ràng.

Đối với hành động này của hai người, hắn không những không tức giận, ngược lại trong lòng còn có chút vui vẻ.

Sau chuyện này, e rằng Đế Tân cũng sẽ càng hiểu rõ cục diện hiện tại của Nhân Tộc.

Một số lời, hắn tuy có thể nói trước với Đế Tân, thậm chí là trực tiếp tiết lộ cốt truyện.

Nhưng đâu có bằng việc những người này trực tiếp đến tận cửa, xác nhận cho Đế Tân một cách dứt khoát.

Nữ Bạt đứng bên cạnh nói: "Lão gia, Nhân Vương này quả nhiên không đơn giản, luồng kim quang vừa rồi ngay cả ta cũng không nhìn rõ." Lúc này đối với nàng, cuối cùng cũng hiểu được, vì sao Đế Tân vừa ra đời, Trường Phong đã vội vàng chạy đến.

Xem ra trên người vị Nhân Vương này, quả thật có chút đặc biệt.

Trường Phong cười cười, không giải thích.

Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử đến Triều Ca lần này, tính toán thời gian, Khương Tử Nha cũng nên hạ sơn rồi.

Cốt truyện Phong Thần sẽ chính thức bắt đầu.

Không bao lâu sau, Trường Phong đã đến Hoa Quả Sơn nổi tiếng ở hậu thế này.

Với tu vi Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ hiện tại của Trường Phong, tự nhiên dễ dàng tìm được khối đá ngũ sắc kia.

Nằm trong một đống đá lộn xộn, bị một lớp vỏ đá dày đặc bao phủ.

Người bình thường, căn bản khó mà nhìn ra được.

Tuy cực kỳ không dễ thấy, nhưng nhìn kỹ, vẫn như sao vây quanh mặt trăng, được vô số tảng đá bao quanh giữa.

Trường Phong vận chuyển song mục nhìn đi, dưới vỏ đá tiên thạch đã khai cửu khiếu, chiều cao của nó ứng với hai mươi bốn tiết khí.

Cảm ứng kỹ càng, bên trong đã có một tiếng tim đập yếu ớt. 【Ồ!

Nhìn tình cảnh trước mắt, không cần bao nhiêu năm nữa Tôn Ngộ Không này sẽ ra đời rồi. 】 Cảm nhận ba động bên trong, Trường Phong trong lòng kinh ngạc.

Tính toán kỹ, thật sự không còn bao nhiêu thời gian nữa là Tôn Ngộ Không sẽ ra đời.

Trong Tây Du tuy không nói Tôn Ngộ Không ra đời lúc nào, nhưng khi hắn ra khỏi Ngũ Hành Sơn là đời Đường Lý Thế Dân.

Bị đè dưới Ngũ Hành Sơn năm trăm năm, suy ngược lại, thì việc hắn đại náo Thiên Cung, nên xảy ra vào thời Tây Kinh, chính xác hơn là thời Vương Mãng.

Mà khi Tôn Ngộ Không đại náo Địa Phủ, Trường Phong nhớ hình như Tôn Ngộ Không đã hơn ba trăm tuổi.

Cộng thêm khoảng thời gian gián đoạn, Tôn Ngộ Không nên sinh vào thời Chiến Quốc.

Tính toán thời gian, cách hiện tại cũng chỉ khoảng sáu trăm năm.

Cứ tính như vậy, Trường Phong đột nhiên cảm thấy thời gian cũng khá ngắn.

Trong lòng nghĩ ngợi, Trường Phong không chút do dự, một cỗ pháp lực mênh mông trong lòng bàn tay xuyên qua vỏ đá, hội tụ vào khối đá ngũ sắc kia.

Trường Phong dự định để Tôn Ngộ Không ra đời sớm hơn.

Chính xác hơn là xuất thế sớm hơn.

Dù sao đối phương chỉ cần hấp thụ linh khí là đủ.

Hắn đường đường là một Hỗn Nguyên Kim Tiên, vẫn có thể dễ dàng làm được.

Hơn nữa, dưới thân lại là địa mạch chủ yếu của Cửu Châu Tam Đảo, linh khí căn bản không thiếu.

Đến Hoa Quả Sơn xong, Trường Phong một tay ấn vào tảng đá kia, yên lặng tọa thiền.

Mà lúc này Thông Thiên Giáo Chủ ở Kim Ngao Đảo, cũng cảm nhận được biến hóa của Thiên Địa.

Trong lòng biết rõ, Phong Thần Lượng Kiếp bùng phát hoàn toàn, cũng chỉ là chuyện một hai năm nữa.

Thông Thiên tọa thiền trong Bích Du Cung, khẽ lẩm bẩm: "Không biết tên tiểu ngưu yêu này bây giờ đang làm gì." Cùng với thời gian Lượng Kiếp càng ngày càng gần, Thông Thiên đối với đệ tử môn hạ của mình, cũng khó mà đoán định được nữa.

Trong lòng nghĩ ngợi, thần niệm của hắn lập tức xuất ra, trong chớp mắt đã đến Triều Ca thành.

Thông Thiên kinh nghi trong lòng: "Ồ!

Tên tiểu ngưu yêu kia lại không ở Triều Ca?" Khẽ thăm dò một chút, Thông Thiên trong lòng kinh ngạc.

Phong Thần Lượng Kiếp sắp đến, Trường Phong không ở Triều Ca, có thể chạy đi đâu?

Chẳng lẽ ở Tây Kỳ?

Thông Thiên nghĩ ngợi, thần niệm lướt đi.

Nhưng tìm khắp Nhân Tộc, lại không phát hiện tung tích Trường Phong.

Tên tiểu ngưu yêu này rốt cuộc chạy đi đâu?

Thông Thiên trong lòng thầm đoán, chỉ đành lưu lại một tia thần niệm ở Triều Ca.

Đáng tiếc, thời gian chầm chậm trôi qua, thoáng chốc đã hơn nửa năm.

Vẫn không cảm nhận được khí tức Trường Phong.

Điều này khiến Thông Thiên có chút sốt ruột.

Thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, hắn đã có thể rất rõ ràng nhìn thấy khí kiếp sát bao phủ Thiên Địa.

Thời gian thực sự không còn nhiều.

Bất đắc dĩ, Thông Thiên chỉ đành gọi Nữ Bạt đến hỏi.

Tuy vẫn luôn tọa trấn Kim Ngao Đảo, nhưng chuyện Trường Phong ở cùng Nữ Bạt, hắn vẫn rõ ràng.

Đáng tiếc, Nữ Bạt chỉ biết Trường Phong rời đi khi nào, chứ không biết cụ thể hắn đi đâu.

Thông Thiên trong lòng khó hiểu, chỉ đành chờ đợi.

Lúc này Trường Phong ở Hoa Quả Sơn xa xôi, lại không biết Thông Thiên đang tìm hắn khắp nơi.

Cảm nhận tiếng đập càng lúc càng mãnh liệt trong lòng bàn tay, trên mặt Trường Phong tràn đầy vui mừng.

Sau hơn nửa năm rót linh khí, Tôn Ngộ Không sắp xuất thế rồi.

Trường Phong định điểm hóa Tôn Ngộ Không, nhưng không định

để hắn lập tức bật ra.

Dù sao nếu Tôn Ngộ Không xuất hiện sớm, thì kế hoạch của hắn sẽ vô nghĩa.

Một luồng Thủy chi pháp tắc thuần túy chảy ra, hoàn toàn bao bọc khối đá ngũ sắc dưới vỏ đá.

"Y nha!" Hành động của Trường Phong vừa xong, lập tức thấy một tiếng động truyền ra từ trong đá.

Dưới ánh mắt của Trường Phong, trung tâm khối đá ngũ sắc, một con khỉ nhỏ màu vàng kim đang cuộn tròn bên trong.

Lúc này nó bốn chi vung loạn, không ngừng đập vào vách đá xung quanh.

Đáng tiếc, vì Thủy chi pháp tắc do Trường Phong bao bọc, đối phương căn bản vô năng vi lực.

"Hầu đầu!

Ngươi tỉnh rồi!" Nhìn thân ảnh đang đập loạn trong đá, Trường Phong đạm nhiên nói.

"Khoái!

Ngươi là yêu nhân nào, vì sao lại nhốt ta ở đây?" Nghe thấy tiếng nói, tiếng Tôn Ngộ Không tức giận truyền đến.

Vừa rồi đấm đá một hồi, đối với xung quanh không có chút hiệu quả nào, rõ ràng là có người làm trò.

"Bản tọa hảo tâm điểm hóa ngươi, ngươi ngược lại trách cứ Bản tọa." Nhìn tiểu hầu tử đang vùng vẫy trong vỏ đá, Trường Phong đạm nhiên cười nói.

Chương 79

Tuy mới vừa ra đời, nhưng Tôn Ngộ Không đối với những chuyện xảy ra bên ngoài vẫn có chút cảm nhận.

Đặc biệt là đoạn thời gian gần đây, hiển nhiên cảm nhận được có người truyền linh khí cho hắn.

Nếu không với tốc độ hấp thụ linh khí của hắn trước đây, ít nhất còn phải mấy trăm năm nữa.

"Đa tạ cao nhân giúp đỡ, đã điểm hóa ta, vì sao không để ta ra ngoài?" Tôn Ngộ Không trong vỏ đá, hai tay chắp lại, làm một cái lễ, kỳ lạ hỏi.

Trường Phong không trả lời, trực tiếp một đạo pháp lực đánh vào đầu hắn.

Đó chính là Bát Cửu Huyền Công và vô số thần thông cường đại từ chỗ Thông Thiên.

Tôn Ngộ Không vốn trong lòng tức giận, trong chớp mắt ánh mắt đờ đẫn.

Tuy mới vừa sinh ra, nhưng quý là một trong Tứ Đại Linh Hầu, tự nhiên hiểu rõ những thứ này là gì.

Hắn trong lòng đại hỉ, vội vàng học làm người, liên tục bái lạy: "Đa tạ Thần Tiên ban công!" "Vẫn còn gọi Thần Tiên sao?" Nhìn Tôn Ngộ Không linh động trong vỏ đá, Trường Phong đạm nhiên nói.

Thạch hầu nghe vậy, trong chớp mắt mắt sáng lên, vội vàng phủ phục bái xuống, miệng cao hô: "Bái kiến Sư Tôn!" Hắn phục trên đất, mới phát hiện mình còn chưa có tên.

"Sau này ngươi sẽ gọi là Tôn Ngộ Không, tu hành cho tốt công

pháp, thần thông Vi sư truyền cho ngươi, thời cơ đến, ngươi tự có thể xuất thế.” Điểm hóa Tôn Ngộ Không trước hiển nhiên không đủ, thu đồ đệ mới là ý định của Trường Phong.

Hiện nay Tôn Ngộ Không xuất thế sớm hơn, ở giữa lại có hơn sáu trăm năm thời gian tu luyện.

Đến khi hắn xuất thế, thực lực tuyệt đối mạnh hơn trong nguyên tác.

Ít nhất là ổn định hơn nhiều so với việc ăn bàn đào, tiên đan, cứng nhắc mà tăng lên.

Tôn Ngộ Không ở Phương Thốn Sơn học được không ít thần thông, nhưng trong tay hắn cũng nắm giữ không ít.

Trừ Cân Đẩu Vân ra, những công pháp, thần thông còn lại, hắn đều có.

Mà hắn giao cho Tôn Ngộ Không, hiển nhiên không chỉ có những thứ đó.

“Tôn Ngộ Không?

Ta gọi Tôn Ngộ Không?” Nghe mình có tên, Tôn Ngộ Không lập tức đại hỉ trong lòng.

Lại kích động nhảy nhót bên trong.

“Được rồi, có thời gian thì nhanh chóng tu luyện cho tốt, Vi sư ở nơi đây sẽ không ở lại quá lâu.” Nhìn Tôn Ngộ Không nhảy nhót trong vỏ đá, Trường Phong mỉm cười nói.

Điểm hóa Tôn Ngộ Không mất hơn nửa năm thời gian, còn lại không có nhiều thời gian cho hắn.

Lượng Kiếp một khi bắt đầu, vạn sự đều có thể xảy ra.

“Được!

Xin hỏi Sư Tôn danh hiệu, để đệ tử khắc ghi trong lòng.” Tôn Ngộ Không dừng động tác lại, mới phát hiện mình vẫn chưa biết đạo hiệu của vị Sư Tôn này.

“Ngày sau ngươi tự sẽ biết, tu luyện cho tốt.” Trường Phong khẽ mỉm cười, lại không nói rõ.

Tôn Ngộ Không là một kẻ hiếu kỳ, bất kể là đối phó Thiên Đình, hay Tây Phương Giáo.

Trường Phong tự nhiên không thể tùy tiện nói ra danh hiệu.

Nếu không Tôn Ngộ Không vừa xuất hiện, sẽ bị mấy vị Thánh Nhân biết ngay.

Sau khi truyền thần thông, công pháp cho Tôn Ngộ Không, Trường Phong liền ở Hoa Quả Sơn chỉ đạo đối phương tu hành.

Tôn Ngộ Không vốn căn cốt bất phàm, lại thêm linh khí tích tụ bấy nhiêu năm, tốc độ tu luyện quả thực phi thường nhanh.

Trong cơ thể hắn ẩn chứa linh khí khổng lồ, chỉ là không hiểu cách tu hành.

Sau khi được Trường Phong giáo đạo, không quá mấy ngày, đã bước vào Tiên cảnh.

Một tháng sau, phá nhập Chân Tiên.

Nửa năm sau, bước vào hàng Huyền Tiên.

Tiếp theo một năm, đột phá đến Thái Ất Huyền Tiên.

Tốc độ tu luyện nhanh như vậy, hoàn toàn là do sự tích lũy bấy nhiêu năm của đối phương.

Sau khi bước vào Thái Ất Huyền Tiên, tốc độ tu luyện của Tôn Ngộ Không cuối cùng cũng chậm lại.

Mà lúc này Trường Phong, cũng định rời khỏi Hoa Quả Sơn.

Đến Hoa Quả Sơn trước sau cũng gần ba năm.

Trong ba năm này, để tránh gây chú ý cho Thánh Nhân, hắn đã thu liễm tất cả khí tức.

Hoàn toàn cắt đứt liên hệ với thế giới bên ngoài.

Nếu cứ ở lại nữa, Trường Phong cũng lo lắng xảy ra ngoài ý muốn.

Tuy trong nguyên tác, sau khi Khương Tử Nha hạ sơn, còn có một loạt chuyện cưới vợ, xem bói, v.v., nhưng ai cũng không biết có xảy ra ngoài ý muốn hay không.

Ba năm, là chuyện Trường Phong vốn đã lên kế hoạch.

"Ngộ Không!

Thời gian cũng không còn sớm, Vi sư cũng phải rời đi." Quét mắt nhìn Tôn Ngộ Không trong vỏ đá, Trường Phong đạm nhiên mở miệng.

"A!

Sư Tôn!

Có phải đã đến lúc lão Tôn ta xuất thế rồi?" Nghe vậy, Tôn Ngộ Không lại mắt mừng rỡ.

Tuy ở trong vỏ đá, không tồn tại vấn đề không gian chật hẹp.

Nhưng bản tính hiếu động của hắn, làm sao chịu nổi hoàn cảnh khô khan xung quanh này.

"Hầu đầu nhà ngươi, thời gian còn sớm lắm!" Liếc hắn một cái, Trường Phong mỉm cười.

"A?

Vậy Sư Tôn vì sao lại rời bỏ ta?" Tôn Ngộ Không mang vẻ thất vọng, trong lòng càng thêm hiếu kỳ về thân phận Trường Phong.

Vô duyên vô cớ điểm hóa hắn, lại không cho hắn xuất thế sớm như vậy.

Truyền công pháp, thu hắn làm đồ đệ, mà lại chỉ vài năm ngắn ngủi đã muốn rời đi.

"Sau này ngươi tự sẽ biết, Vi sư hiện giờ cũng không có thứ gì tốt để tặng ngươi, ở đây có mấy viên đan dược ngươi hãy giữ lấy cho tốt." Trường Phong không dây dưa chuyện đó, đem số Cửu Chuyển Kim Đan còn lại đều đưa cho Tôn Ngộ Không.

Hắn giữ lại cũng không có tác dụng gì, Thạch Cơ và những người khác về cơ bản đều đã ăn qua.

Tôn Ngộ Không trong Tây Du có tác dụng lớn, thực lực quá yếu chắc chắn không được.

Nếu không phải Phong Thần Lượng Kiếp quan trọng, hắn chắc chắn sẽ không rời đi sớm như vậy.

Xuất thế sớm hơn sáu trăm năm, lại thêm việc học nghệ sau đó bôn ba Tam Giới ba trăm năm nữa.

Một nghìn năm thời gian, Trường Phong cũng không biết đối phương có thể bước vào cảnh giới gì.

Hiện tại chỉ có thể cố gắng hết sức nâng cao thực lực đối phương.

"Tiên đan?" Tôn Ngộ Không nhận lấy hồ lô, vút đổ ra một viên Cửu Chuyển Kim Đan.

Không nghĩ ngợi gì, một hơi nuốt chửng một viên.

Tôn Ngộ Không hiện tại bất quá Thái Ất Huyền Tiên, làm sao chịu nổi linh khí của Cửu Chuyển Kim Đan.

Trong chớp mắt, một cỗ năng lượng khổng lồ bạo phát trong cơ thể, khiến Tôn Ngộ Không đỏ bừng mặt mũi.

Giữa miệng mũi, linh khí cuồn cuộn phun ra.

Tôn Ngộ Không kinh hô một tiếng: "Sư Tôn!

Viên đan dược này linh khí quá cuồng bạo!" Vội vàng khoanh chân ngồi xuống bắt đầu hấp thụ.

Thật đúng là một tên khỉ nóng vội.

Thấy vậy, Trường Phong sắc mặt uất ức, chỉ đành ở lại thêm mấy ngày.

Nếu không cứ theo tình cảnh này, dược lực của một viên Cửu Chuyển Kim Đan sẽ bị hắn lãng phí mất hơn nửa.

Một cỗ pháp lực nhàn nhạt tuôn ra, dẫn dắt luồng linh khí khổng lồ kia chảy vào trong cơ thể Tôn Ngộ Không.

Trường Phong ở Hoa Quả Sơn tương trợ Tôn Ngộ Không, mà lúc này ở Trần Đường Quan.

Lại nói về Tam Công Tử Na Tra của Lý Tịnh, thấy trời khí nóng bức, trong lòng phiền não, bèn đến gặp mẫu thân.

Cung kính kiến lễ xong, đứng sang một bên, nói với Ân phu nhân: "Hài nhi muốn ra ngoài quan chơi một lát, bẩm báo mẫu thân, mới dám đi." Ân phu nhân thương con, liền lệnh một gia tướng đi theo.

Na Tra cùng gia tướng ra khỏi quan, đi khoảng hơn một dặm, trời nóng khó đi, Na Tra đi đến mồ hôi đầm đìa.

Na Tra nhìn quanh bốn phía, chỉ về phía trước, gọi gia tướng: "Xem phía trước dưới bóng cây, có thể hóng mát không?" Gia tướng nghe vậy, nhanh chân đi lên.

Chỉ thấy gió mát hiu hiu, phiền não tan biến hết, vội vàng quay về

báo với Na Tra: "Công tử, bên trong bóng liễu phía trước, rất là thanh lương, có thể tránh nóng." Na Tra nghe vậy, không khỏi đại hỉ.

Vài bước nhảy vọt, xông vào trong rừng, quả nhiên mát mẻ hơn rất nhiều.

Vội vàng cởi dây lưng, nới lỏng áo ngực, vô cùng vui sướng.

Đang vui chơi, chợt thấy cách đó không xa sóng xanh cuồn cuộn, nước biếc thao thao.

Hai bờ liễu rủ gió vi vút, cạnh bờ đá lộn xộn nước róc rách!

Na Tra lật người đứng dậy, chạy đến bên sông, phấn khích nói: "Vừa rồi ra khỏi quan nóng bức quá, cả người là mồ hôi, bây giờ đúng lúc tắm rửa một cái." Gia tướng nghe vậy, lại mang vẻ sầu muộn.

"Công tử mau lên, chỉ sợ lão gia về, phải về sớm." Na Tra xua tay, một chút cũng không để ý.

Soạt soạt, cởi bộ y phục đã cởi hờ, một hơi nhảy tọt xuống nước.

Tắm một lúc, Na Tra chơi nổi hứng, không khỏi cầm Thất Xích Hỗn Thiên Lăng trong nước đùa nghịch.

Không biết con sông này là Cửu Loan Hà, nằm ở cửa Đông Hải.

Na Tra đặt bảo vật này vào trong nước, khiến nước sông đỏ rực.

Vẫy một cái, sông hồ rung chuyển; lắc một cái, càn khôn chấn động.

Na Tra tắm rửa, không khỏi khiến Thủy Tinh Cung rung động hỗn loạn.

Đông Hải Long Vương Ngao Quảng đang ngồi trong Thủy Tinh Cung, chỉ nghe cung điện rung lắc.

Nhíu mày, Ngao Quảng vội vàng phân phó tả hữu: "Đất không

chấn động, vì sao cung điện lại rung chuyển?

Truyền lệnh cho Tuần Hải Dạ Xoa Lý Cấn, xem cửa biển có vật gì làm quái?" Dạ Xoa không dám chậm trễ, đến Cửu Loan Hà nhìn một cái.

Lập tức thấy nước sông đỏ rực, quang hoa xán lạn.

Nhìn kỹ, chỉ thấy một tiểu nhi, đang lăn lộn một dải lụa đỏ trong nước.

Dạ Xoa rẽ sóng nước, quát lớn: "Tiểu nhi nhà ngươi đang làm cái thứ quái quỷ gì mà khiến nước sông đỏ rực, cung điện rung động?" Na Tra đang phấn khích đùa nghịch quay đầu lại nhìn, thấy dưới nước có một vật.

Mặt như lam điện, tóc như chu sa, miệng rộng răng nanh, tay cầm đại phủ.

Na Tra hai tay chống nạnh, ngẩng đầu quát: "Súc sinh nhà ngươi, là cái thứ gì, lại biết nói chuyện?" Dạ Xoa nghe vậy đại nộ.

"Ngô chính là Tuần Hải Dạ Xoa của Đông Hải, tiểu nhi vô tri, dám mắng ta súc sinh!" Dứt lời, rẽ nước nhảy lên, vọt đến gần, một búa bổ thẳng xuống đầu Na Tra.

Na Tra trần truồng đứng trong nước thấy vậy, thân hình khẽ lách, giơ Càn Khôn Quyển đang đeo ở tay phải lên không trung.

Bảo vật đó đánh xuống, vừa vặn rơi vào đầu Dạ Xoa.

Dạ Xoa làm sao chịu nổi một kích của Càn Khôn Quyển, chỉ thấy não tương bắn tung tóe, lập tức chết trên mặt nước.

Na Tra nhận lại Càn Khôn Quyển nhìn một cái, hừ hừ hai tiếng, lẩm bẩm: "Làm bẩn Càn Khôn Quyển của ta rồi." Nói rồi, hắn trực tiếp ngồi lên tảng đá bên cạnh, rửa Càn Khôn Quyển trong nước.

Trước có Thất Xích Hỗn Thiên Lăng khuấy loạn, giờ lại có Càn Khôn Quyển rung động.

Thủy Tinh Cung làm sao chịu nổi hai bảo vật chấn động, suýt nữa làm sập cung điện.

Hai tay Ngao Quảng vịn vào ghế rồng, nhíu mày nhìn ra ngoài điện, miệng quát: "Dạ Xoa đi thăm dò, sao vẫn chưa về báo cáo?" Lời vừa dứt, lập tức thấy một tên hà binh vội vàng đến báo.

"Khải bẩm Long Vương, đại sự không ổn, Dạ Xoa Lý Cấn, bị một hài đồng đánh chết trên mặt biển." Nghe vậy, Ngao Quảng lập tức đại kinh.

"Lý Cấn là Ngọc Bút điểm sai của Lăng Tiêu Điện, ai dám đánh chết hắn." "Điểm Long Binh, đợi Ngô đích thân đi, xem là ai dám ở Đông Hải ta hung hăng?" Long Vương kinh hô một tiếng, lớn tiếng phân phó tả hữu.

Lời chưa dứt, chỉ thấy Tam Thái Tử Long Vương Ngao Bính bước ra, miệng nói: "Phụ Vương, vì sao đại nộ?" Ngao Quảng kể lại chuyện Lý Cấn bị đánh chết một lần.

Tam Thái Tử cũng đại nộ, lập tức trực ngôn: "Phụ Vương cứ yên tâm, hài nhi đi bắt hắn về là được." Vội vàng điều Long Binh, lên Bích Thủy Thú, cầm Họa Can Kích, thẳng tiến ra khỏi Thủy Tinh Cung.

Rẽ nước ra, sóng như núi đổ, ba đào cuồn cuộn, mặt đất nước dâng mấy thước.

Na Tra vẫn còn đang đùa nghịch trong nước, thấy sóng nước, vỗ tay cao hô: "Nước lớn quá!

Nước lớn quá!" Chỉ thấy trong sóng lớn hiện ra một thủy thú, trên thú ngồi một người, thống nhất phục trang, cầm kích kiêu hùng, quát lớn: "Là kẻ nào, đã đánh chết Tuần Hải Dạ Xoa Lý Cấn của ta?" Na

Tra ngẩng cái đầu nhỏ lên, đáp: “Là ta.” Tuy biết là do một hài đồng gây ra, nhưng khi nhìn thấy Na Tra, vẫn khiến hắn kinh ngạc.

Hài đồng trông chỉ khoảng năm sáu tuổi này, lại có bản lĩnh như vậy.

Nhưng công khai khiêu khích Long Cung bọn họ như thế, tự nhiên không thể cứ thế bỏ qua.

“Ngươi là ai?

Vì sao lại đánh chết Tuần Hải Dạ Xoa của ta?” Đối phương tuy đông người, người đi đầu cũng uy vũ bất phàm, nhưng Na Tra không hề sợ hãi.

Ngẩng cái đầu nhỏ lên, vô tư nói: “Ta là Na Tra, tam tử của Lý Tịnh Trần Đường Quan đấy.

Phụ thân ta trấn thủ nơi đây, là chủ của một trấn.” “Ta ở đây tránh nóng tắm rửa, không liên quan đến hắn, hắn đến mắng ta, ta đánh chết hắn cũng không sao.” Tam Thái Tử Ngao Bính nghe vậy, lập tức đại nộ.

Khiến Thủy Tinh Cung loạn cả lên, đánh chết Dạ Xoa Lý Cấn, lại còn lý lẽ như vậy.

“Tên ác tặc kia!

Dạ Xoa Lý Cấn là Thiên Vương điểm sai, ngươi dám cả gan đánh chết hắn, còn dám ăn nói lung tung!” Thái Tử cầm họa kích liền đâm tới, muốn bắt Na Tra.

Na Tra tay không tấc sắt, cúi đầu xoay người tránh: “Chờ chút đã ra tay, ngươi là ai?

Nói cái tên trước đã.” “Ta là Tam Thái Tử Ngao Bính của Đông Hải Long Vương đấy.” Na Tra nghe vậy, lập tức cười lớn không

ngừng.

Chương 80

“Ngươi hóa ra là con trai của Ngao Quảng.

Ngươi dám tự tôn tự đại, nếu chọc giận ta, ngay cả con lươn già nhà ngươi cũng lôi ra, lột cả da hắn.” Tam Thái Tử quát lớn một tiếng: “Tức chết ta rồi!

Tên ác tặc kia, vô lễ đến thế!” Lại một kích đâm tới, Na Tra vội vàng, triển khai Thất Xích Hỗn Thiên Lăng ra không trung.

Như một khối lửa từ trên trời rơi xuống, bao lấy Tam Thái Tử và Bích Thủy Thú.

Na Tra nhanh chân một bước, đuổi kịp, một cước đạp lên cổ Ngao Bính.

Nâng Càn Khôn Quyển giáng xuống đỉnh đầu một cái, đánh Tam Thái Tử hiện nguyên hình, là một con rồng thẳng đờ trên mặt đất.

Ba hai cái đã giải quyết đối phương xong, Na Tra trong lòng có chút thất vọng.

Vừa rồi thấy đối phương đến uy vũ, khá bất phàm, nào ngờ lại là loại bạc súng đầu giáo này.

Quét mắt nhìn thân rồng thon dài kia, Na Tra sờ cằm lẩm bẩm: “Đánh ra bản thể tiểu long này rồi.

Cũng được, rút gân hắn ra, làm một sợi gân rồng thắt lưng, cho phụ thân ta bó giáp.” Nói rồi Na Tra, trực tiếp ra tay.

Đám lính tôm tướng cua ở xa, thấy Tam Thái Tử bị đánh chết, sớm đã tan tác như chim bay, hoảng sợ quay về Long Cung báo cáo.

Còn về tên gia tướng kia cũng sợ đến chân tay bủn rủn, đi đường

cũng không vững.

Na Tra lại không chút lo lắng, thu lấy gân rồng, thẳng tiến về Trần Đường Quan.

Lại nói Lý Tịnh tập diễn trở về, tự cởi giáp, ngồi ở hậu đường.

Không lâu sau, có quân sĩ đến báo, có cố nhân đến thăm.

Lý Tịnh vội vàng chạy đến thấy người đến, lập tức đại hỉ.

Nhưng Ngao Quảng lại giận dữ đùng đùng, miệng quát: "Lý Tịnh!

Ngươi sinh ra đứa con trai tốt!" Lý Tịnh nghe vậy, lập tức có chút mộng mị.

Ngao Quảng giận dữ kể lại chuyện Cửu Loan Hà, Lý Tịnh sắc mặt kinh nghi, trong lòng lại có chút không tin.

Chỉ nói để Ngao Quảng đợi đã, liền đi tìm Na Tra đến.

Đáng tiếc tìm khắp các nơi trong hậu viên, vẫn không thấy.

Cuối cùng chạy đến chỗ Na Tra ở Hải Đường Hiên, lại thấy cửa phòng đóng chặt.

Lý Tịnh ở ngoài cửa gọi vài tiếng, lập tức cửa phòng mở ra, Na Tra phấn khích chạy ra.

"Na Tra!

Ngươi đóng cửa trong phòng làm gì?" Na Tra lại không biết mình phạm lỗi, vội vàng phấn khích đáp: "Hài nhi hôm nay không có việc gì ra khỏi quan, đến Cửu Loan Hà, hài nhi nghĩ gân rồng là quý nhất, do đó đã rút gân hắn ra, định làm một sợi gân rồng thắt lưng, cho phụ thân bó giáp." Nghe vậy, Lý Tịnh sợ đến há hốc mồm như ngây dại, nói lắp không nên lời.

Nửa buổi sau quát lớn: "Đồ nghịch tử nhà ngươi!

Ngươi đã gây ra họa vô bờ, ngươi mau ra ngoài, gặp Bá Phụ của ngươi, tự mình trả lời hắn.” So với sự hoảng sợ thất thố của Lý Tịnh, Na Tra vẫn không hề để ý.

“Phụ Vương!

Ta đâu có biết Ngao Quảng là cố nhân của người, sợi gân rồng này vẫn chưa động đến, nếu hắn muốn lấy lại, cứ cho hắn là được.” Nói rồi hắn, đưa ra bàn tay phải vẫn luôn để sau eo.

Lý Tịnh nghe vậy, lập tức á khẩu không nói nên lời.

“Đồ nghịch tử nhà ngươi!

Theo ta!” Hắn phất tay áo một cái, chỉ đành giận dữ đùng đùng đi về phía tiền sảnh.

Tiểu Na Tra bĩu môi, bước chân nhỏ nhanh chóng theo sau.

Đến tiền sảnh, khi thấy Ngao Quảng, Na Tra tiến lên thi lễ.

“Bá Phụ, tiểu điệt không biết, nhất thời lầm lỡ, mong Bá Phụ thứ tội, gân rồng ở đây, chưa hề động đến.” Nói rồi Na Tra, hai tay dâng gân rồng lên.

Ngao Quảng thấy vật nhớ người, không để ý đến Na Tra, quát về phía Lý Tịnh: “Ngươi sinh ra ác tử như thế, vừa rồi còn nói ta sai, con trai ta là chính thần, Dạ Xoa Lý Cấn cũng là ngự bút điểm sai, há để cha con ngươi vô cớ tùy tiện đánh chết, ngày mai ta sẽ tấu lên Ngọc Đế.” Nói xong, Ngao Quảng cũng không đợi Lý Tịnh đáp lời, phất tay áo bỏ đi.

Lý Tịnh nghe vậy, lập tức mặt xám như tro tàn, chỉ đành lớn tiếng mắng Na Tra.

Hắn tuy học đạo ở Tây Côn Luân, nhưng uy thế Thiên Đình đó, đâu phải một Tổng Binh Trấn Đường Quan nhỏ bé như hắn có thể

kháng cự.

Ân phu nhân nghe tiếng động ở tiền sảnh, vội vàng chạy đến.

Nghe được sự tình đã xảy ra, lập tức lệ rơi như mưa, chỉ vào Na Tra mà nói: "Ta mang thai ngươi ba năm sáu tháng, mới sinh ra ngươi, không biết đã chịu bao nhiêu khổ nạn, nào ngờ ngươi…" Nói đến cuối cùng, nói không nên lời!

Na Tra nghe mẫu thân khóc lóc, đứng ngồi không yên, quỳ xuống hai gối.

"Đa đa, mẫu thân!

Người ta thường nói 'một người làm việc một người chịu', há dám liên lụy cha mẹ?

Hài nhi không phải phàm phu tục tử, hai bảo vật đó là do Sư phụ ban cho, bây giờ hài nhi sẽ đi Càn Nguyên Sơn hỏi Sư phụ, người nhất định có chủ ý." Nói xong quay lại khấu mấy cái đầu vang dội.

Ra khỏi cửa, nắm một nắm đất vãi lên không trung, lập tức biến mất không ảnh.

Hóa ra bẩm sinh đã có bản lĩnh, mượn độn thổ đi về Càn Nguyên Sơn.

Đối mặt với việc Na Tra đến, Thái Ất Chân Nhân không hề kinh ngạc.

Cho hắn một kế sách, rồi để hắn rời đi.

Rời Càn Nguyên Sơn, Na Tra thẳng tiến về Bảo Đức Môn Thiên Đình.

Chờ đợi một lúc, liền thấy Đông Hải Long Vương Ngao Quảng đến cáo trạng.

Na Tra không một chút khách khí, theo chỉ thị của Thái Ất Chân

Nhân, hung hăng giáo huấn đối phương một trận.

Càng kéo hắn, quay về Lý gia ở Trần Đường Quan.

Thấy Na Tra trở về, Lý Tịnh tuy lòng lo lắng, nhưng vẫn giận dữ hỏi: "Ngươi đi đâu rồi?" Na Tra nét mặt thản nhiên đáp: "Hài nhi đi Nam Thiên Môn, mời Bá Phụ Ngao Quảng về, không cần tấu lên nữa." Lý Tịnh nghe vậy, lập tức sắc mặt trầm xuống.

"Đồ nghịch tử nhà ngươi, ngươi là hạng người gì, dám đi Thiên Giới, toàn là lời cuồng ngôn, lừa dối cha mẹ, thật đáng giận!" Thấy Lý Tịnh không tin, Na Tra vội vàng lớn tiếng đáp.

"Phụ thân không cần đại nộ, Bá Phụ Ngao Quảng có thể làm chứng cho hài nhi." Nói rồi, từ trong tay áo lấy ra một con rắn xanh, ném xuống đất.

Ngao Quảng hóa thành một trận gió nhẹ, hiện ra nhân hình.

Điều này khiến Lý Tịnh sợ hãi.

Cất Đông Hải Long Vương vào trong tay áo, cái này cái này cái này… Vội vàng hỏi: "Huynh trưởng vì sao lại như vậy?" Ngao Quảng nào còn mặt mũi ở lại, giận dữ trừng mắt.

"Ngươi sinh ra ác tử như thế, ngày mai ta sẽ hội họp Tứ Hải Long Vương, tề tụ Lăng Tiêu Điện kêu oan, xem ngươi biện minh thế nào." Nói rồi, hóa thành một trận gió nhẹ rời đi.

Lý Tịnh ngây người, vội vàng quát lớn với Na Tra: "Đồ nghịch tử nhà ngươi, rốt cuộc lại làm chuyện gì?" Thấy Phụ thân lại đại nộ, trong lòng Na Tra cũng cảm thấy ấm ức.

Tuy trước đó lỡ tay đánh chết Tam Thái Tử Long Vương, nhưng những việc sau đó đều là làm theo chỉ thị của Sư phụ.

Hắn trong lòng bất đắc dĩ, chỉ đành kể lại tường tận sự việc ở

Bảo Đức Môn.

Nghe những lời này, Lý Tịnh và Ân phu nhân vừa chạy đến, lập tức cảm thấy trời đất quay cuồng.

“Chuyện này càng ngày càng nghiêm trọng, làm sao đây?

Làm sao đây?” Na Tra lại không chút sốt ruột, mở miệng an ủi: “Phụ thân, mẫu thân, hai người không cần lo lắng.” “Hài nhi cầu cứu Sư phụ, Sư phụ nói hài nhi không phải tự ý đầu thai đến đây, mà là phụng phù mệnh Ngọc Hư Cung, đến bảo hộ minh quân, cho dù có đánh Tứ Hải Long Vương cũng không có việc gì lớn.

Nếu có đại sự, Sư phụ tự nhiên sẽ gánh vác.

Phụ thân, không cần bận tâm.” Lý Tịnh cũng là một Luyện Khí Sĩ, cũng hiểu rõ sự huyền ảo trong đó.

Hồi tưởng lại ba năm mang thai, lại có bản lĩnh cường đại như vậy, trong lòng hắn đã có chút tin tưởng.

Nhưng dù vậy, dù sao hắn và Ngao Quảng cũng là người quen biết.

Trong lòng vẫn còn phiền hận!

Ân phu nhân đứng bên cạnh thấy vậy, vội vàng nói với Na Tra: “Ngươi còn ở đây chọc Phụ thân ngươi tức giận?

Còn không mau lui về phía sau.” Na Tra nghe vậy, liền đi thẳng về hậu viên.

Nhưng ngồi một lúc, trong lòng cảm thấy buồn bực, bèn ra khỏi cửa hậu viên, đi thẳng lên lầu thành Trần Đường Quan để hóng mát.

Trời tuy nóng bức, nhưng trên lầu thành này lại có phong cảnh đẹp.

Nhìn từ xa, gió mát hiu hiu, cây cỏ xanh tươi.

Gió nhẹ thổi qua, quả thực mát mẻ hơn rất nhiều.

"Lần đầu tiên lên đây, không ngờ nơi này cũng không tệ." Na Tra vốn đang buồn bực, tâm trạng lập tức thoải mái hơn rất nhiều.

Đang đi, chợt thấy cách đó không xa trên giá binh khí có một cây cung, cung tên Càn Khôn Cung, tên là Chấn Thiên Tiễn.

Na Tra tiến lên, hai tay chống cằm, trong lòng trầm tư.

"Sư phụ nói ta sau này có thể làm tiên phong quan, phá Thành Thang thiên hạ, bây giờ không tập cung mã, còn đợi đến khi nào?

Huống hồ có cung tên có sẵn, sao không luyện tập một chút." Na Tra nghĩ ngợi, lập tức tiến lên, một tay cầm cung vào tay.

Lấy một mũi tên, đặt tên lên dây cung, nhắm về phía tây nam bắn ra một mũi.

Vang lên một tiếng, hồng quang lượn lờ, ánh sáng tốt lành xoay tròn.

Na Tra ngẩng đầu nhìn, nào còn thấy bóng dáng Chấn Thiên Tiễn.

Thấy không biết đã bắn mũi tên đi đâu, Na Tra trong lòng hoảng hốt, vội vàng đặt Càn Khôn Cung lại chỗ cũ, ủ rũ bỏ chạy.

"Hừ!

Bảo vật này ta thu rồi!" Thấy hài đồng đối diện, lại có Càn Khôn Quyển đánh tới.

Mã Nguyên khẽ quát một tiếng, lần này không dùng pháp lực chống đỡ.

Soạt một tiếng, phía sau đầu thò ra một bàn tay khổng lồ.

Trong tu luyện có thuyết Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên.

Tam Hoa là Tinh Khí Thần Tam Hoa, còn Ngũ Khí chỉ là khí của năm tạng: tâm, can, thận, phế, tỳ, tương ứng với ngũ hành Hỏa, Mộc, Thổ, Kim, Thủy.

Mã Nguyên vì thiên phú bản thân, không đủ để đồng tu Ngũ Khí, nên chỉ chuyên tu một trong Ngũ Khí.

Tuy đời này vô vọng Đại La Kim Tiên, nhưng một khí trong đó đặc biệt cường đại, thực lực rất không yếu.

Mã Nguyên tu là Tâm Khí, thuộc Hỏa.

Hắn thích ăn tim người, cũng là vì lấy tâm bổ tâm.

Đây cũng là lý do vì sao trong tai, mắt, mũi của hắn, Hỏa khí lại thoát ra ngoài.

Mà tâm tàng thần, Mã Nguyên dựa vào thần thức cường đại, tu thành một môn tà thuật, dùng thần thức hóa thành một bàn tay phía sau đầu.

Đây chính là chỗ dựa lớn nhất của hắn.

Bàn tay lật qua đỉnh đầu, gặp gió liền lớn, năm ngón tay như năm quả dưa hấu to, trực tiếp chộp về phía Càn Khôn Quyển.

Thấy cảnh này, Na Tra trong lòng kinh hãi.

Lý Tịnh và những người ở dưới cũng trong lòng bất an.

Rất rõ ràng, tên đạo nhân tà khí này đang thi triển thần thông cường đại.

Đông!

Một tiếng động trầm trọng, sắc mặt Na Tra kịch biến.

Càn Khôn Quyển vô kiên bất tồi của hắn, bị bàn tay kỳ quái kia kéo lại.

“Ha ha!

Một kiện pháp bảo không tệ, Bản tọa thu rồi.” Nhìn Càn Khôn Quyển trong tay, Mã Nguyên trong lòng đại hỉ.

Không ngờ ra ngoài, lại có thu hoạch như vậy.

Trong Lượng Kiếp tuy nguy hiểm, nhưng dường như cũng không tệ lắm.

“Đáng ghét!” Càn Khôn Quyển bị thu, Na Tra lập tức trong lòng đại cấp.

Hắn tuy bẩm sinh bất phàm, nhưng chỗ dựa lớn nhất cũng chỉ là Càn Khôn Quyển, Hỗn Thiên Lăng.

Hiện giờ Càn Khôn Quyển dễ dàng bị bàn tay quái dị kia thu đi, e rằng cho dù tế xuất Hỗn Thiên Lăng cũng sẽ không có tác dụng gì.

Trong lòng hoảng hốt, hắn lập tức nghĩ đến Sư tôn Thái Ất Chân Nhân.

Tuy không biết mũi tên tùy tiện bắn ra trước đó, vì sao lại bắn trúng đối phương.

Nhưng tình hình hiện tại, chỉ có thể cầu cứu Sư tôn.

“Hừ!

Mũi tên đó là ta bắn, có bản lĩnh thì đến mà bắt ta.” Nói rồi tiểu Na Tra quay người liền chạy về phía Càn Nguyên Sơn.

Chỉ là hắn ở xa, đầu không ngừng ngoái lại nhìn, hiển nhiên cũng lo lắng đối phương giận lây sang Lý Tịnh cha mẹ.

“Hừ!” Mã Nguyên thu Càn Khôn Quyển, lạnh lùng quét mắt nhìn đám người bên dưới, nhanh chóng đuổi theo Na Tra.

Nếu không phải trước đó Trường Phong ở trên đảo đã dặn dò

nhiều lần, hắn quyết không buông tha Lý Tịnh phu phụ.

Tiểu Na Tra thấy vậy, trong lòng cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm, vội vàng tăng tốc độ.

Rất đáng tiếc, đạo hạnh của Mã Nguyên vượt xa hắn.

Na Tra lại mất một bảo vật, thân hình càng thêm chật vật, trong chớp mắt đã bị đuổi kịp.

Tiểu Na Tra mặt hoảng sợ, trong lòng bất đắc dĩ, chỉ có thể tế xuất pháp bảo cuối cùng là Hỗn Thiên Lăng, tranh thủ thời gian chạy thoát.

Một cuộn hồng lăng lướt qua không trung, Mã Nguyên biết trước bảo vật này lợi hại, cũng không dám khinh suất.

Bốp một tiếng, bàn tay khổng lồ phía sau đầu vươn ra, chộp về phía Hỗn Thiên Lăng trên không trung.

Nào ngờ dải lụa đỏ đó tốc độ cực nhanh, bốp một tiếng quấn lấy bàn tay hắn, càng quấn lấy toàn thân hắn.

Chương 81

Quét mắt nhìn Na Tra độn đi, Mã Nguyên cũng không vội.

Lúc này, cách chỗ hai người truy đuổi hàng triệu dặm, một bóng người đang thong dong bay đến, chính là Trường Phong rời khỏi Hoa Quả Sơn.

Hoàn thành một việc tâm nguyện, Trường Phong vẫn vô cùng vui vẻ.

Bất kể kết quả cuối cùng của Phong Thần Lượng Kiếp sẽ thế nào, có Tôn Ngộ Không ở đó, đó chính là một hậu thủ cực mạnh.

Đang đi, đột nhiên cảm thấy phía trước có hai luồng ba động trước sau mà đến.

Trong đó có một luồng khí tức, lại khiến hắn khá quen thuộc. 【Một Khí Tiên Mã Nguyên?

Hắn sao lại ở đây? 】 Trường Phong thầm lẩm bẩm, hướng về phía đó bay đi.

Đối với tên này, Trường Phong vẫn có chút quen thuộc.

Trừ tướng mạo cổ quái của hắn, chính là danh hiệu Một Khí Tiên này.

Ngũ Khí chuyên tu một khí, nếu tu đến cực hạn, có thể nói là cường giả mạnh nhất dưới Đại La.

Ví dụ điển hình, chính là Nhất Khí Tiên Dư Nguyên.

Đệ tử của Kim Linh Thánh Mẫu.

Chủ tu Phế Khí, thuộc Kim, luyện thành Kim Cương Bất Hoại Chi Thân.

Mấy lần bị bắt, đều không cách nào chém giết.

Cuối cùng vẫn là Lục Áp Trảm Tiên Phi Đao, mới lấy được tính mạng hắn.

Chỉ là Mã Nguyên này, so với Dư Nguyên lại kém hơn một chút.

Bay đến gần, Trường Phong lúc này cũng nhìn thấy người Mã Nguyên đang truy đuổi. 【Hỗn Thiên Lăng?

Thằng nhóc này là Na Tra? 】 Trường Phong sắc mặt kinh ngạc, không nghĩ ngợi gì, đại thủ vươn ra, chộp về phía Na Tra đang hoảng sợ bỏ chạy.

Mất liền hai bảo vật, đang dốc toàn lực chạy về Càn Nguyên Sơn, Na Tra bất ngờ phía trước xuất hiện một thanh niên, còn vươn tay chộp tới.

Hắn trong lòng kinh hoảng, liền muốn bỏ trốn, nhưng thân hình lại kỳ quái lao vào lòng bàn tay đối phương.

Hắn rõ ràng đã đổi hướng.

"Thả ta ra!

Thả ta ra!

Sư tôn ta là Thái Ất Chân Nhân môn hạ Ngọc Hư, ta là môn đồ Thánh Nhân." Nhìn thanh niên xa lạ trước mắt, Na Tra miệng la hét.

Hắn là phụng phù mệnh Ngọc Hư Cung, đến bảo hộ minh quân, có Thánh Nhân che chở.

Đánh không lại, chỉ có thể dựa vào núi.

Mã Nguyên đuổi đến cũng bị sự việc đột nhiên xảy ra làm cho kinh ngạc, tiến lên, khi thấy Trường Phong, lập tức sắc mặt kinh hãi.

"Đã gặp Trường Phong Sư Huynh!" Mã Nguyên tiến lên, lập tức

cung kính kiến lễ.

Na Tra vẫn bị Trường Phong nắm trong tay, nghe vậy, lập tức trong lòng lạnh toát.

Thanh niên này hóa ra là Sư huynh của tên quái nhân kia.

Lần này toang rồi!

"Xảy ra chuyện gì?" Trường Phong gật đầu, mang vẻ nghi hoặc quét mắt nhìn Na Tra trong tay. 【Chẳng lẽ vì Thạch Cơ không ở Khô Lâu Sơn, nên thằng nhóc hư đốn này bắn tên trúng đồng tử của Mã Nguyên, còn nói là bắn trúng Mã Nguyên? 】 Đối mặt với Trường Phong hỏi, Mã Nguyên không dám chậm trễ, vội vàng kể lại tường tận sự việc đã xảy ra.

Trước đó ở Kim Ngao Đảo, Trường Phong đã từng nói đừng tùy tiện sát hại Nhân Tộc, lúc đó còn đặc biệt nhắc đến hắn.

Giờ đây mình lại truy sát hài đồng Nhân Tộc, nếu bị Trường Phong hiểu lầm, thì phiền phức lớn rồi.

Nghe lời đó, Trường Phong mắt ánh lên vẻ kỳ lạ. 【Quả nhiên như hắn nghĩ trong lòng, thằng nhóc hư đốn này vẫn bắn tên về phía Khô Lâu Sơn. 】 Xem ra, Đông Hải Long Vương Tam Thái Tử Ngao Bính đã bị hắn đánh chết rồi.

Lượng Kiếp chính thức bắt đầu!

Thời gian rời khỏi Hoa Quả Sơn vừa vặn.

Na Tra bên cạnh cũng coi như hiểu ra ngọn nguồn sự việc, trong lòng thầm kêu xui xẻo.

Thấy Trường Phong trầm tư, Mã Nguyên trong lòng hoảng hốt.

"Trường Phong Sư Huynh, việc này tuyệt không phải trách nhiệm của Sư đệ, nếu Trường Phong Sư Huynh không vui, Sư đệ sẽ không

truy cứu nữa là được.” Mã Nguyên trong lòng bất an, Na Tra lại sắc mặt vui mừng.

Xem ra vẫn là bị bối cảnh của mình làm cho sợ hãi rồi.

Nào ngờ Trường Phong nghe vậy, đạm nhiên cười nói: “Nếu còn mang danh Tiệt Giáo của ta, thì không thể giữ lại, giết đi là được.” Nói rồi Trường Phong, trực tiếp đưa Na Tra qua.

Mã Nguyên nghe vậy trong lòng đại hỉ, Na Tra lại thần sắc ngây người.

Không ngờ đạo nhân tên Trường Phong này lại ngoan độc như vậy.

“Lượng Kiếp sắp khởi, Sư đệ vô sự hãy nhanh chóng về động phủ tịnh tu.” Không để ý Mã Nguyên sẽ làm gì, Trường Phong đã phiêu nhiên bay xa.

Một Na Tra mà thôi, không cần để ý.

“Sư đệ hiểu rõ!

Sư huynh đi thong thả!” Mã Nguyên một tay xách Na Tra, cung kính bái.

“Đáng ghét, ta phụng phù mệnh Ngọc Hư Cung đến bảo hộ minh quân, ngươi dám…” Na Tra trong lòng đại hoảng, miệng liên tục la hét.

Đáng tiếc Mã Nguyên căn bản không hề để ý, hai tay dùng sức, trực tiếp xé hắn thành hai mảnh, đào tim ra.

Lại nói hồn phách Na Tra không nơi nương tựa, không chỗ tựa vào.

Hắn vốn là bảo bối hóa hiện, mượn tinh huyết, nên mới có hồn phách.

Na Tra phiêu đãng, theo gió mà bay, thẳng tiến đến Càn Nguyên Sơn.

Kim Hà Đồng Tử đang ở cửa động thấy vậy, không khỏi nghi hoặc tiến lên.

"Sư huynh?" Kim Hà Đồng Tử liên tục gọi mấy tiếng, nhưng vẫn không thấy Na Tra đáp lời.

Lập tức trong lòng kinh hãi, vội vàng chạy vào động.

"Sư Tôn!

Đại sự không ổn, Sư huynh mờ mịt, phiêu đãng, theo gió dừng lại, không biết vì sao?" Thái Ất Chân Nhân đang ngồi trong phủ nghe vậy, lập tức nhíu mày, vội vàng ra khỏi động!

"Kẻ nào dám đánh chết đồ nhi của ta!" Hắn còn chưa dạy Na Tra cắt thịt trả cha, lột xương trả mẹ, Na Tra sao lại chết rồi.

Đáng tiếc, hồn phách Na Tra lúc này sắp ly thể, căn bản không thể nói chuyện.

Chỉ là lượn lờ bay trên không trung, theo gió mà động.

Có thể bay đến đây, hoàn toàn là ý niệm cuối cùng trước khi chết.

Trong suy nghĩ của Na Tra, e rằng trừ Sư tôn hắn ra cũng không ai có thể cứu hắn.

"Đồng nhi!

Ngươi ở đây chờ, Vi sư đi rồi sẽ về ngay." Hắn đã sớm trải đường cho Na Tra.

Nào ngờ giờ đây lại xảy ra biến cố.

Ngay cả hai bảo bối vốn đã mang theo khi chuyển thế là Càn Khôn Quyển, Hỗn Thiên Lăng, cũng đều mất tích.

Tứ Hải Long Vương?

Bọn họ không có cái gan đó!

Hơn nữa những chuyện này vốn đã thỏa thuận từ trước, Long Tộc dám bội ước sao?

Thái Ất Chân Nhân cuộn hồn phách Na Tra lại, liền đi về phía Trần Đường Quan.

Mà lúc này Trường Phong, cũng đã trở lại Triều Ca thành.

Trường Phong vừa xuất hiện, Thông Thiên Giáo Chủ đang tọa thiền trong Bích Du Cung đột nhiên mở bừng mắt.

Thông Thiên thầm lẩm bẩm: "Bấy nhiêu năm rồi, tên tiểu ngưu yêu này cuối cùng cũng xuất hiện." Thông Thiên vẫn gạt bỏ ý nghĩ triệu kiến Trường Phong.

Tuy trong lòng có chút hiếu kỳ về hành động của đối phương, nhưng hắn cảm nhận được Lượng Kiếp đã bắt đầu.

Cứ chờ hành động của Trường Phong là được.

Trở lại Triều Ca, Trường Phong từ miệng Nữ Bạt cũng biết chuyện Thông Thiên tìm hắn.

Điều này khiến Trường Phong trong lòng không khỏi vui mừng.

Thông Thiên không tìm thấy hắn, chứng tỏ chuyến đi Hoa Quả Sơn lần này rất thành công.

Mấy vị Thánh Nhân kia, nhất định đều không phát hiện tung tích của hắn.

Điều này trong mắt Trường Phong, không chỉ có quan hệ với Lượng Kiếp, mà còn là do hắn luyện thành Pháp Tắc Chi Thể.

Trường Phong cũng không biết Thông Thiên tìm hắn có chuyện gì,

nhưng đã là Sư tôn tìm, tự nhiên phải đi.

Hơn nữa, đã rời Kim Ngao Đảo mấy chục năm, lại thêm Lượng Kiếp bắt đầu, cũng đúng lúc quay về xem sao.

Trường Phong dẫn Nữ Bạt đi về Kim Ngao Đảo, còn Khương Tử Nha đã hạ sơn từ Côn Luân Sơn, lại trải qua một phen sóng gió.

Do trên không có thúc bá huynh tẩu, dưới không có đệ muội tử điệt, chỉ có một người huynh đệ kết nghĩa là Tống Dị Nhân.

Khương Tử Nha không nơi nào để đi, chỉ đành đến Tống Gia Trang cách Nam Môn Triều Ca ba mươi lăm dặm.

Đối mặt với Khương Tử Nha đến, Tống Dị Nhân vô cùng nhiệt tình.

Không những cung cấp ăn uống, còn gả cho hắn một mối hôn sự.

Khiến Khương Tử Nha ở tuổi hơn bảy mươi cao thọ làm chú rể một lần, cưới còn là một thiếu nữ khuê nữ Mã Thị.

Tuy tuổi tác có hơi lớn.

Sau khi thành thân, Mã Thị hết sức khuyên Khương Tử Nha đừng dựa dẫm người khác ăn bám, phải tự lực cánh sinh gây dựng sự nghiệp.

Khương Tử Nha theo đề nghị của Mã Thị, lần lượt làm các nghề bán rổ tre, bán bột mì, lừa bán bò dê, mở quán cơm, v.v.

Nhưng cuối cùng đều vì các nguyên nhân khác nhau và vận số không tốt, lỗ vốn không thu lại được, vợ chồng vì thế thường xuyên cãi vã.

Sau đó Khương Tử Nha làm phép thu phục Ngũ Lộ Thần, hiển thị đạo thuật thần thông, Mã Thị đề nghị hắn mở quán bói toán kiếm tiền.

Cuối cùng cũng xoay chuyển tình thế, một thời gian cửa nhà đông

đúc, cuộc sống cải thiện rất nhiều.

Mấy năm sau, càng vang danh khắp Triều Ca.

Ngay cả không ít văn võ bá quan trong triều, đều biết đến đại danh của hắn.

Ngày này, Khương Tử Nha đang ngồi trước quán bói toán ở Nam Môn, chợt giữa sân một giọng nữ truyền đến.

"Các vị quân tử nhường một chút, thiếp thân muốn xem một quẻ." Những người vây trước cửa quay người nhìn lại, thấy là một phu nhân, đều tránh sang hai bên.

Khương Tử Nha đang bói toán cho người khác, thấy phu nhân này đến quá vội vàng.

Định mắt nhìn một cái, lập tức trong mắt kinh ngạc, hóa ra là một yêu tinh.

Yêu nghiệt thật to gan, cũng dám đến thử mắt ta.

Hôm nay không trừ yêu quái, còn đợi đến khi nào?

Chỉ là yêu tinh này không có yêu khí lộ ra, khiến Khương Tử Nha có chút kinh nghi.

Trong lòng nghĩ ngợi, Khương Tử Nha nói với xung quanh: "Các vị quân tử xem bói, nam nữ thụ thụ bất thân, trước để tiểu nương tử này xem đã, sau đó theo thứ tự xem sau." Những người xung quanh nghe vậy, cũng không nói gì.

Phu nhân đi vào trong ngồi xuống, Khương Tử Nha đạm nhiên nói: "Tiểu nương tử, cho ta xem tay phải một chút!" Phu nhân nghe vậy hơi sững sờ, mặt có vẻ nghi hoặc.

"Tiên sinh bói toán, chẳng lẽ cũng biết phong giám?" Khương Tử Nha thần sắc đạm nhiên, không nhìn ra biểu cảm gì.

“Trước xem tướng, sau bói mệnh!” Phu nhân trong lòng thầm cười, chầm chậm đưa tay phải ra.

Yêu khí trên người ta, đã bị Thánh Nhân hóa giải hết rồi, ngươi một tên thầy bói nho nhỏ còn có thể nhìn ra được gì chứ.

Nào ngờ vừa đưa tay phải ra, liền thấy Khương Tử Nha một tay ấn vào chỗ thốn quan xích mạch, trong mắt đối phương càng có hai luồng kim quang bắn ra, vững vàng bao trùm nàng.

Chiêu này của Khương Tử Nha, lập tức làm Ngọc Thạch Tỳ Bà Tinh ngơ ngác.

Yêu khí trên người nàng, rõ ràng đã sớm bị Thánh Nhân hóa giải, vì sao đối phương còn có thể nhìn ra.

Đáng tiếc thốn quan bị ấn, mệnh cung bị định, nàng căn bản không thể động đậy.

Vốn dĩ chỉ là đến Triều Ca gặp Đát Kỷ, hiện đang muốn quay về hang ổ, chỉ là nghe thấy nơi này tiếng người ồn ào, náo nhiệt, không khỏi hiếu kỳ, đặc biệt đến xem.

Vốn định trêu chọc đối phương một phen, không ngờ lại gặp phải chuyện này.

Ngọc Thạch Tỳ Bà Tinh trong lòng hoảng hốt, vội vàng thần sắc tức giận nói: “Tiên sinh xem tướng không nói, ta là nữ nhi, sao lại nắm tay ta?

Mau buông tay!

Người ngoài nhìn vào, nói thế nào đây?” Những người xung quanh nghe vậy, đều đồng thanh quát lớn.

“Khương Tử Nha, ngươi già rồi, sao lại làm chuyện như vậy?” “Ngươi tham luyến sắc đẹp của nữ nhân này, lừa dối chúng ta, đây là

giữa Triều Ca thành, sao lại vô tri đến thế?" Khương Tử Nha không hề lay động, tay kia hư chỉ nói: "Các vị, nữ nhân này không phải người, mà là yêu tinh!" Những người xung quanh quát lớn, đều không tin.

Chương 82

Người vây bên ngoài nghe vậy, cũng lẩm bẩm muốn chen vào xem.

Thấy sự thay đổi xung quanh, Khương Tử Nha khẽ nhíu mày.

Yêu tinh này rất kỳ lạ, toàn thân không có chút yêu khí nào, nếu buông tay, yêu tinh chạy mất, thanh bạch khó phân.

Ta đã ở đây, đương nhiên phải trừ yêu quái, hiển thị danh tiếng của ta.

Trong lòng nghĩ ngợi, Khương Tử Nha nhìn trái nhìn phải, chộp lấy nghiễn đài đá tím bên cạnh, chiếu vào đỉnh đầu yêu tinh một tiếng vang, đánh cho não tương bắn ra, máu nhuộm y phục.

Tử Nha không buông tay, còn nắm chặt mạch môn, khiến yêu tinh không thể biến hóa.

Thấy Khương Tử Nha đánh chết người, những người xung quanh đại kinh.

Liên tục cao hô không cho tên thầy bói đi, càng đông người vây lấy Khương Tử Nha.

Đúng lúc này, Thừa Tướng Tỷ Can cưỡi ngựa đến.

Thấy cảnh này, vội vàng hỏi tả hữu.

"Vì sao mọi người ồn ào?" Có người trong đám đông tiến lên, kể lại sự việc một lần.

Tỷ Can nghe vậy, cũng tức giận.

Đám người vây quanh Khương Tử Nha thấy Thừa Tướng đến, vội vàng đẩy hắn lên phía trước.

Thấy người đến, Tỷ Can nhíu mày: "Nhìn ngươi râu tóc bạc phơ, sao lại không biết quốc pháp, ban ngày lừa dối nữ tử?

Lương phụ không theo, vì sao cầm nghiễn đài đánh chết người?

Nhân mạng quan thiên, há dung ác đảng!

Khám hỏi rõ ràng, để chấn chỉnh đại pháp." Khương Tử Nha trong lòng bất đắc dĩ, chỉ có thể mở miệng giải thích: "Lão gia ở trên, dung Khương Thượng bẩm báo: Khương Thượng từ nhỏ đọc sách giữ lễ, há dám vi phạm pháp luật?

Nữ nhân này thực sự là yêu quái, sao dám làm điều phi nghĩa, mong Lão gia xét rõ, tiểu nhân mới có đường sống." Những người bên cạnh lại không tin, không ít người quỳ xuống đất cao hô.

"Lão gia!

Loại thuật sĩ giang hồ này, mồm mép lợi hại, che đậy xảo trá, mê hoặc Lão gia.

Chúng dân mắt thấy tai nghe, rõ ràng là lừa dối không theo, ngang ngược đánh chết người.

Lão gia nếu nghe lời hắn, tội nghiệp nữ tử hàm oan, bá tánh chịu khuất nhục." Tỷ Can thấy khó lòng điều hòa miệng lưỡi mọi người, lại thấy Khương Tử Nha vẫn nắm tay phu nhân không buông, lập tức không hiểu.

"Vậy Khương Thượng, phu nhân đã chết, vì sao không buông tay nàng?" Khương Tử Nha vội vàng đáp: "Tiểu nhân nếu buông tay nàng, yêu tinh đi mất, lấy gì làm chứng!" Tỷ Can nghe vậy, lập tức nhíu mày.

Danh tiếng của Khương Tử Nha, hắn ở trong thành cũng có nghe nói.

Quan sát mặt mày hắn, cũng không giống kẻ dâm tà.

Nhưng trong mắt, tự nhiên không thể tùy tiện để hắn đi.

Khẽ trầm tư một hồi, Tỷ Can nói với dân chúng xung quanh: "Nơi này không thể biện bạch rõ ràng, đợi ta khải tấu Đại Vương, liền biết thanh bạch." Mọi người nghe vậy tự nhiên gật đầu, từng người vây Khương Tử Nha lại giữa.

Khương Tử Nha trong lòng bất đắc dĩ, chỉ có thể kéo yêu tinh, đi về phía Ngọ Môn.

Đế Tân đang ở trong cung điện hội kiến Văn Thái Sư và những người khác, nghe tin Tỷ Can cầu kiến, trong mắt lộ vẻ nghi hoặc.

Quy củ trong cung điện cực kỳ nghiêm ngặt, nếu không có chiếu chỉ triệu kiến, người ngoài đều không thể vào.

Chỉ có Tỷ Can vài vị thác cô đại thần mới có thể vào yết kiến.

Nhưng các đại thần như vậy mà đột ngột đến chắc chắn có việc quan trọng cần thương nghị.

Đế Tân không dám chần chừ, vội tuyên Tỷ Can vào yết kiến.

Thấy Tỷ Can vội vã đến, Đế Tân kỳ lạ hỏi: "Quả nhân không có ý chỉ, khanh có tấu chương gì sao?" Tỷ Can cúi mình, cung kính đáp: "Thần đi qua Nam Môn, có một thuật sĩ xem bói, chỉ thấy một nữ tử đang xem bói.

Thuật sĩ thấy nữ tử là yêu tinh, không phải người, liền dùng nghiên đá đánh chết.

Dân chúng không phục, đều nói thuật sĩ vì ham sắc đẹp nữ tử, cưỡng gian không thành, nên hung hăng đánh chết nữ tử.

Thần xét lời thuật sĩ, cũng tự có lý lẽ; nhưng lời dân chúng nói, lại là tận mắt có thể thấy.

Thần thỉnh Bệ Hạ ý chỉ định đoạt.” Đế Tân nghe vậy, thần sắc thản nhiên, quay sang nhìn Văn Thái Sư đứng bên cạnh.

Cứ tưởng là chuyện đại sự gì, hóa ra là chuyện vặt vãnh thế này.

Là yêu tinh hay không, chỉ cần Văn Thái Sư nhìn một cái là biết.

Văn Trọng đón ánh mắt của Đế Tân, bước ra, quả quyết đáp: “Mang thuật sĩ cùng nữ tử đến đây, lão thần nhìn qua liền biết manh mối.” Lập tức có thị vệ truyền chỉ xuống.

Chẳng mấy chốc, Khương Tử Nha kéo yêu tinh đến.

Khương Tử Nha phủ phục dưới thềm, tay phải nắm chặt yêu tinh không buông.

Thấy nữ tử kia, Đế Tân lập tức giật mình trong lòng.

Nữ tử này trên người không hề có yêu khí, nhưng trong đầu lại rung động không thể kiềm chế.

Giống hệt như lần đầu thấy Tô Đát Kỷ, rất rõ ràng nữ tử này rất có khả năng là yêu tinh, thậm chí có thể quen biết Đát Kỷ.

Còn Văn Trọng bên cạnh, cũng vận chuyển Thiên Nhãn thần thông.

Giữa ấn đường, một con mắt dọc hiện ra, từng luồng kim quang bắn thẳng ra.

Nhưng kim quang bao phủ, nữ tử vẫn không hề lay động.

“Đại Vương!

Dưới Thiên Nhãn của lão thần, nữ tử không có gì khác lạ, không phải yêu tinh.” Văn Trọng chắp hai tay, cung kính đáp.

Khương Tử Nha nghe vậy, sắc mặt lập tức biến đổi.

Danh tiếng Văn Thái Sư, hắn cũng từng nghe qua.

Đạo hạnh đối phương rõ ràng trên hắn, nhưng vì sao lại không nhìn thấu yêu tinh này.

Nhưng Khương Tử Nha lúc này cũng không có tâm tư nghĩ ngợi những điều đó.

Ngay cả Văn Thái Sư cũng nói nữ tử này không phải yêu tinh, chẳng phải là chứng thực mình cưỡng gian không thành, rồi đánh chết phu nhân này sao.

Tỷ Can bên cạnh nghe vậy, mặt lộ vẻ giận dữ.

Hắn kỳ thực vẫn có chút tin Khương Tử Nha, không ngờ đối phương lại nói năng lung tung.

"Xin Đại Vương minh giám, nữ tử này thật sự là yêu tinh!" Khương Tử Nha một tay vẫn nắm chặt tay phu nhân, miệng lớn tiếng hô.

Đế Tân đương nhiên biết lời Khương Tử Nha nói không sai.

Hờ hững liếc nhìn phu nhân kia, ngược lại nhẹ giọng hỏi: "Đạo trưởng sư tòng nơi nào?" Văn Thái Sư còn không nhìn ra, Khương Thượng này ngược lại nhận biết, cũng là một nhân tài.

Có thể hứa cho một quan nửa chức, lưu lại Tư Thiên Giám trọng dụng.

Khương Tử Nha vốn định nói mình là sơn dã tán tu, không có sư môn gì.

Dù sao với đạo hạnh của hắn, nếu nói là đệ tử Thánh Nhân, chẳng phải sẽ mất mặt sao.

Nhưng tình cảnh lúc này, nếu không nói ra sư môn, e rằng khó thoát thân.

Dù sao người truyền thừa Ngọc Hư, ở chốn phàm tục này vẫn có

danh tiếng rất lớn.

"Bần đạo từng học đạo ở Côn Luân Ngọc Hư Cung, đoạn nhiên sẽ không nhìn nhầm, nữ tử này chắc chắn là yêu tinh không nghi ngờ gì nữa." Khương Tử Nha ngẩng đầu, dõng dạc đáp.

Đế Tân vốn đang vui mừng trong lòng, nghe vậy lập tức chìm xuống.

Hắn vẫn còn nhớ rõ mấy năm trước, có hai kẻ gọi là Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử phụng Thánh dụ Ngọc Hư, đến thu hai vương nhi của hắn làm đồ đệ.

Ngọc Hư Cung, trong mắt hắn đã tương đương với yêu đạo.

Hơn nữa còn có thể vọng đồ phân hóa nhân vương khí vận, trong lòng càng không có chút thiện cảm nào.

Giờ đây Khương Tử Nha này, lại cũng đến từ Ngọc Hư Cung.

Đế Tân phất tay áo, quát lớn: "Lớn mật!

Ngươi đạo nhân này chắc chắn là thấy sắc nảy ý, liền muốn lừa gạt, nữ tử trinh khiết không nghe, liền đánh chết nàng.

Người đâu, kéo tên yêu đạo này xuống chém!" Lập tức, tướng sĩ từ xa chạy đến.

Thấy Đế Tân đột nhiên thay đổi, Khương Tử Nha trong lòng cũng kinh nghi.

Hắn cảm giác mình không nói Ngọc Hư thì không sao, vừa nói là môn đồ Thánh Nhân, đối phương hình như càng không vui.

"Đại Vương minh giám!

Bần đạo thật sự là môn đồ Thánh Nhân." Khương Tử Nha tay vẫn nắm chặt tay nữ tử, chỉ có thể lớn tiếng kêu lên.

Hắn thật sự là muốn khóc không ra nước mắt, có lòng tốt trừ yêu, sao lại thành ra thế này.

Sư tôn từng nói hắn tiên đạo khó thành, nhưng có thể làm đến cực phẩm nhân thần, hưởng phúc nhân gian.

Chẳng lẽ lại cứ thế mà hết sao!

"Đừng có đánh trống lảng bằng danh nghĩa môn đồ Thánh Nhân, sư phụ Ngô từ Kim Ngao Đảo Kim Linh Thánh Mẫu, lại chưa từng nghe Ngọc Hư có nhân vật như ngươi, hơn nữa đạo hạnh hèn mọn như ngươi, sao có thể là môn đồ Thánh Nhân?" Văn Trọng bên cạnh vuốt râu, quát lên.

Nghe lời nói này, Khương Tử Nha lập tức á khẩu không nói nên lời.

Hắn vốn không định nói ra sư môn, chính là sợ làm mất mặt sư môn.

Môn nhân Ngọc Hư không ít, cho dù là một vài đệ tử Tam Đại, thực lực cũng ở trên hắn.

Lời đối phương nói, hắn thật sự không có cách nào phản bác.

Khương Tử Nha bất đắc dĩ nói: "Đại Vương nếu không tin, Bần đạo có thể khiến yêu tinh này hiện hình." Đáng tiếc, Văn Trọng và những người khác không tin, Đế Tân lại ghét người truyền thừa Ngọc Hư, làm sao lại cho hắn cơ hội.

"Còn không mau bắt hắn xuống!" Theo tiếng quát lớn của Đế Tân, binh sĩ xông ra đồng loạt tiến lên, định bắt Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha trong lòng than thầm, bất đắc dĩ đành buông tay yêu tinh.

Tay phải vừa buông, liền định thi triển độn thuật bỏ trốn.

Ngọc Thạch Tỳ Bà Tinh được Khương Tử Nha buông tay, thuận thế đổ vật xuống đất.

Lúc này trong lòng nàng đã sớm run rẩy.

Trước đó đã nghe Đát Kỷ nói Đế Tân đáng sợ, giờ phút này nàng cuối cùng cũng được chứng kiến.

Ánh mắt đối phương, khiến nàng không nhịn được muốn hiện nguyên hình.

Giờ nằm trên đất, động cũng không dám động.

May mà yêu khí đã bị trừ hết, có cái nhục thân này che chắn, nếu không chắc chắn không có chỗ ẩn hình.

"Yêu đạo!

Chạy đâu!" Khương Tử Nha vừa định đứng dậy, chỉ nghe phía sau vang lên một tiếng quát.

Ngay sau đó hai luồng kim quang bắn tới, định trụ thân hình hắn.

Khương Tử Nha thấy vậy, trong lòng đại hoảng.

Xem yêu tinh thì không nhìn ra, nhưng thu thập hắn thì lại rất giỏi.

Văn Trọng tung ra một đạo pháp lực, lập tức phong trụ đạo hạnh của Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha với bộ đạo bào trắng tinh, lập tức bị hai tướng sĩ áp giải.

"Kéo hắn ra Ngọ Môn chém!" Liếc nhìn Khương Tử Nha, Đế Tân thản nhiên phân phó.

Chỉ trách ngươi xuất thân từ Ngọc Hư.

"Đại Vương!" Khương Tử Nha lòng run sợ, vội vàng lớn tiếng kêu.

Hắn từ Côn Luân Sơn xuống đây, còn chưa được mấy năm, lại đột nhiên bị áp đi chém đầu một cách vô cớ.

Lúc này hắn cảm giác cả người đều mơ hồ.

Sư tôn rõ ràng không nói như vậy!

Đáng tiếc, chút pháp lực yếu ớt bị phong ấn, Khương Tử Nha căn bản không có sức bỏ trốn.

Chỉ đành bị hai tướng sĩ áp giải đi về phía Ngọ Môn.

Đế Tân lúc này không để ý đến Khương Tử Nha, một đôi mắt thản nhiên nhìn phu nhân đang nằm trên đất.

Tuy không ngại sự tồn tại của Đát Kỷ, nhưng Đế Tân cũng muốn biết đối phương muốn làm gì.

Lúc này đúng là một cơ hội tốt.

Dù sao bây giờ động đến Đát Kỷ, có thể sẽ gây chú ý cho Thánh Nhân.

Nhưng phu nhân này, lại là do Khương Tử Nha bắt đến, tự nhiên là chuyện khác.

Phất tay ra hiệu cho binh sĩ định kéo xác phu nhân đi, Đế Tân mở miệng phân phó: "Thái Sư, nữ đẳng không có việc gì, có thể về trước." "Đại Vương!

Phu nhân này thi thủ?" Văn Trọng chắp tay, hơi nghi hoặc hỏi.

"Vô sự!

Cô tự có an bài." Đế Tân phất tay, không giải thích.

Ngọc Thạch Tỳ Bà Tinh đang nằm trên đất nghe vậy, lập tức trong lòng đại hoảng.

Nhưng cảnh tượng vừa rồi, nàng nhìn thấy rất rõ ràng, cộng thêm

uy áp từ trên người Đế Tân truyền đến, nàng làm sao dám nhúc nhích.

Đúng lúc này, có tướng sĩ bưng đầu Khương Tử Nha đến.

Văn Trọng và những người khác tuy nghi hoặc, nhưng cũng chỉ đành lui xuống.

Thấy Văn Trọng và những người khác rời đi, Đế Tân phất tay cho các tướng sĩ lui ra.

"Đứng dậy đi!

Chương 83

Cô biết ngươi chưa chết!" Đế Tân đang ngồi trên vương tọa, cất giọng uy nghiêm.

Phu nhân đang nằm bất động trên đất toàn thân chấn động, tiếp đó chậm rãi bò dậy.

"Là ngươi!!!" Mã Nguyên vừa hiện thân, Na Tra liền kinh hô.

Mã Nguyên hóa thành tro hắn cũng nhận ra, huống chi là bộ mặt xấu xí thế này.

Đối với Mã Nguyên, hận ý trong lòng Na Tra tự nhiên không cần nói nhiều.

Trước đó còn định xuống núi tìm cừu, không ngờ lại gặp ở Tây Kỳ này.

Làm sao không khiến hắn vui mừng.

Lập tức thấy hắn vốn đang lao về phía Phong Lâm, giữa không trung xoay một cái, thẳng tiến về phía hắn.

Mã Nguyên trước đó đã từng nếm qua sự lợi hại của pháp bảo này, tự nhiên không dám sơ ý.

Một tiếng "xoạt", một bàn tay khổng lồ từ phía sau đầu vọt ra, thẳng tay chộp lấy Càn Khôn Quyển trên không trung.

Tuy hắn có thể nhìn ra, đạo hạnh của Na Tra lúc này có phần tăng cường, nhưng vẫn kém hắn một chút.

Với thần thông của hắn, cứng rắn đón pháp bảo cũng không sao.

Na Tra đứng giữa không trung thấy vậy, chau mày.

Đối với bàn tay khổng lồ kỳ quái của Mã Nguyên, hắn vẫn rất

kiêng dè.

Trước đó liền bị thu mất Càn Khôn Quyển, Hỗn Thiên Lăng.

Hiện giờ khó khăn lắm mới trở lại tay, không thể để bị thu đi nữa.

Nghĩ vậy, Na Tra thu hồi Càn Khôn Quyển, cầm Hỏa Tiêm Thương xông lên.

Sự thay đổi đột ngột này, không chỉ khiến Phong Lâm đại kinh, mà ngay cả phe Tây Kỳ cũng ngạc nhiên liên tiếp.

Trước đó Na Tra chiếm ưu thế, bọn họ còn vui mừng trong lòng.

Tưởng rằng sắp chém Phong Lâm dưới ngựa, nào ngờ đột nhiên nhảy ra một kẻ.

Đối phương lại không phải Trương Quế Phương, mà là người bọn họ không nhận ra.

Ngược lại Na Tra trên không trung, dường như nhận ra người này.

Trước đó tuy có giao chiến, nhưng mọi người cũng chỉ biết thủ đoạn của Phong Lâm, còn về thống soái Trương Quế Phương thì vẫn không rõ.

Nào ngờ hiện giờ, lại xuất hiện thêm một người.

Trong đại quân Thương Thang này, lại có nhiều người tài dị sĩ như vậy.

Thấy Na Tra cầm thương đâm tới, Mã Nguyên cũng rút trường kiếm của mình ra nghênh chiến.

Trong chốc lát, hai người quấn lấy nhau.

Sau một hồi giao thủ, Mã Nguyên trong lòng đại kinh.

"Quái lạ!

Kẻ này bảo bối thật sự không ít." Nhìn Hỏa Tiêm Thương trong

tay đối phương, Mã Nguyên mắt rực lửa.

Càn Khôn Quyển, Hỗn Thiên Lăng trước kia thì thôi đi, cây Hỏa Tiêm Thương trong tay này lại cũng không phải vật phàm.

Đệ tử Xiển Giáo ít chính là cái tốt, từng người một trên người bảo bối rất nhiều.

Nghĩ vậy, Mã Nguyên một đôi mắt không ngừng đánh giá Na Tra.

"Hừ!" Đối mặt với ánh mắt đối phương, Na Tra lạnh lùng hừ một tiếng.

Tuy trong lòng vô cùng phẫn nộ, nhưng Na Tra không thể không thừa nhận, kẻ xấu xí trước mặt này quả thực có chút bản lĩnh.

Mãi không hạ được, Na Tra trong lòng sốt ruột, một tiếng "phập", thi triển ra ba đầu sáu tay.

Mã Nguyên đối diện lập tức trong mắt kinh hãi.

Kinh hãi không chỉ là thần thông Na Tra thi triển, mà còn là pháp bảo đối phương cầm trong tay.

Trừ Càn Khôn Quyển, Hỗn Thiên Lăng đã từng thấy, cùng với Hỏa Tiêm Thương vừa mới lĩnh giáo.

Lúc này trong tay Na Tra, còn có hai thanh trường kiếm.

Một thanh trường kiếm bạc bao phủ Chí Âm chi khí, kiếm khí lạnh lẽo đến cực điểm.

Thanh còn lại, trường kiếm đỏ rực bao quanh Chí Dương chi khí, kiếm khí bá đạo vô cùng.

Hai kiếm phối hợp sử dụng, lại có Âm Dương nhị khí hòa quyện, uy lực vô cùng mạnh mẽ.

Rất rõ ràng, đây là một bộ song kiếm hợp bích.

Còn trên bàn tay cuối cùng, một cục gạch vàng óng ánh.

Đánh ra từ hư không, cũng có uy thế cực lớn.

Chân đạp Phong Hỏa Luân, sáu tay đều cầm pháp bảo giao chiến.

Na Tra này thật sự quá giàu có.

Tuổi còn nhỏ, đạo hạnh không sâu, lại có nhiều pháp bảo như vậy.

Cảnh tượng trước mắt, khiến Mã Nguyên ngoài ghen tị ra, còn tràn đầy tham lam.

Tu luyện bao nhiêu năm, hắn còn chưa có một món pháp bảo tử tế.

Nhưng sự tham lam này, còn chưa duy trì được bao lâu, Mã Nguyên đã có chút sốt ruột.

Pháp bảo trong tay Na Tra, đều do Thái Ất Chân Nhân ban cho, uy lực đều không tầm thường.

Hắn tuy có ưu thế về đạo hạnh, nhưng dưới thần thông và công thế của nhiều pháp bảo như vậy của Na Tra, đã bắt đầu có chút luống cuống tay chân.

"Đáng ghét!

Dựa vào lợi thế pháp bảo!" Hắn tuy có thần thông vươn tay từ sau đầu, nhưng thần thông ba đầu sáu tay của Na Tra cũng không kém.

Hơn nữa bánh xe dưới chân kia, tốc độ cũng rất nhanh.

Vận chuyển như điện xẹt giữa không trung, khiến Mã Nguyên vô cùng bực tức.

"Ha ha!

Không hổ là đồ nhi của Thái Ất Sư Huynh." Khương Tử Nha từ xa nhìn thấy, trong lòng đại hỉ.

Nước cờ này của Na Tra, cuối cùng cũng giúp hắn vớt vát chút thể

diện.

Trương Quế Phương ở xa thấy vậy, lúc này cũng trong lòng đại kinh.

Không ngờ thiếu niên xuất hiện này, thật sự có chút lợi hại.

"Đạo huynh chớ hoảng, Bản Tướng đến trợ nhữ." Trương Quế Phương lớn tiếng hô, thúc ngựa xông ra.

"Na Tra cẩn thận!" Khương Tử Nha ở xa thấy vậy, vội vàng lớn tiếng hô.

"Sư Thúc chớ hoảng!" Na Tra trên không trung nghe vậy, không hề hoảng sợ.

Đạo hạnh của Trương Quế Phương vẫn còn dưới Mã Nguyên, thêm một người cũng không sao, vừa hay bắt được hắn.

Nào ngờ, Trương Quế Phương phóng ngựa ra nhưng không tiến lên.

Hắn đứng dưới, lớn tiếng hô: "Na Tra còn không xuống luân, còn đợi đến bao giờ?" Na Tra đang chiến đấu trên không nghe vậy, không khỏi trong lòng thắt lại, vội vàng dùng chân đạp Định Nhị Luân.

Lúc này có thể trong giao chiến với Mã Nguyên chiếm ưu thế hoàn toàn, Phong Hỏa Luân công lao không thể không nhắc đến.

Đáng tiếc, đợi một hồi, Na Tra phát hiện căn bản không có chuyện gì.

Trương Quế Phương phía dưới cũng ngây người.

Bản lĩnh sở trường lại không có tác dụng?

Trước đây khi bắt tướng trước trận, chỉ cần gọi tên là có thể bắt người, hôm nay lại không đúng.

Trong lòng đại kinh, hắn đành gọi thêm một tiếng.

Vẫn vô dụng!

Na Tra trong lòng kinh nghi, Mã Nguyên trên không trung cũng ngây người.

Có chút không hiểu Trương Quế Phương đang làm gì!

Trương Quế Phương giận không thể kiềm chế, liên tục gọi ba tiếng!

Vẫn vô dụng!

"Ha ha!

Thất phu!

Ta không xuống, ngươi chẳng lẽ còn có thể ép ta xuống sao?" Na Tra chỉ tay giữa không trung, cười lớn.

Trương Quế Phương nghe vậy, đại nộ, thúc ngựa liền muốn xông lên giao chiến.

Na Tra cũng đại nộ, quay tay ném một cái Càn Khôn Quyển đi.

Đối mặt với Mã Nguyên, hắn không dám trực tiếp ném pháp bảo, nhưng Trương Quế Phương thì không thành vấn đề.

Trương Quế Phương không biết sự lợi hại của Càn Khôn Quyển, cầm thương nghênh đón.

Một tiếng "đương" vang lên, trường thương bay vọt đi, Càn Khôn Quyển thuận thế đánh vào cánh tay trái hắn.

Trương Quế Phương một tiếng kêu đau, lập tức loạng choạng mấy cái, suýt nữa ngã ngựa.

Sắc mặt đau khổ, hắn không dám dừng lại, phi ngựa chạy nhanh, về phía đại quân.

Từ xa đã có sĩ tốt tiến lên, nhặt binh khí của hắn.

“Ha ha!

Quả nhiên thất phu, làm sao biết được sự lợi hại của pháp bảo của ta.” Thấy Trương Quế Phương vừa giao chiến đã bỏ chạy, Na Tra sắc mặt đại hỉ.

Vẫn còn là thống binh đại tướng?

Cũng chỉ đến thế mà thôi.

Mã Nguyên thấy vậy, cũng giả vờ hoảng hốt một chút, tung người đại thoái.

Na Tra thấy vậy, làm sao có thể để hắn toại nguyện.

Bao nhiêu năm nay, mỗi lúc mỗi khắc đều nghĩ đến việc tìm kẻ này báo thù, làm sao có thể để hắn chạy thoát.

Một tiếng quát giận dữ của Na Tra, tung luân đuổi theo.

Khương Tử Nha ở xa thấy vậy, không khỏi lớn tiếng hô: “Na Tra!

Cùng khấu mạc truy!” Trong quân Thương Trụ này người tài dị sĩ không ít, khó khăn lắm mới có một vị Sư Điệt lợi hại, chớ để xảy ra bất trắc gì.

Na Tra tự nhiên không muốn, nhưng nghĩ đến trước khi xuống núi, sư tôn đã dặn dò phải nghe theo sự điều khiển của Khương Sư Thúc.

Chỉ đành hậm hực mấy tiếng, quay người về phía Tây Kỳ Thành.

Không kể Na Tra liên tiếp thắng mấy trận, phe Tây Kỳ cuối cùng cũng vui mừng hớn hở.

Trương Quế Phương bại trận trở về doanh trướng, lại âm thầm bực bội.

Hành quân bao nhiêu năm, bản lĩnh sở trường từ trước đến nay

chưa từng thất thủ.

Giờ đây thảo phạt Tây Kỳ, lần đầu ra tay lại thất bại.

Mã Nguyên theo sau, sắc mặt cũng bực bội.

Rõ ràng đạo hạnh mạnh hơn đối phương, lại bị đối phương dùng nhiều pháp bảo áp chế, đến mức thê thảm như vậy.

Thật sự đáng ghét.

"Trường Phong Sư Huynh, Mã Nguyên có lỗi, lần đầu ra tay, liền bại trận trở về." Nhìn Trường Phong vẫn đang đoan tọa trong trận, Mã Nguyên sắc mặt có chút xấu hổ.

Đến trợ giúp Sư Huynh, nào ngờ trận đầu lại thê thảm như vậy kết thúc, đối thủ quan trọng lại là Na Tra từng bị hắn nuốt chửng.

Trương Quế Phương nghe vậy, sắc mặt cũng có vẻ ngượng ngùng.

Trước đó liên tiếp thắng mấy trận, hắn đã từng thề son sắt, căn bản không để các tướng Tây Kỳ vào mắt.

Ai ngờ, hôm nay lại xuất hiện một thiếu niên, liên tiếp đánh bại mấy người bọn họ.

"Không cần bực bội, Na Tra kia chẳng qua chỉ dựa vào lợi thế pháp bảo mà thôi, ngày mai ta hứa cho ngươi một vật, tự khắc có thể bắt được hắn." Trường Phong mỉm cười nhẹ, thản nhiên nói.

Đối với sự xuất hiện của Na Tra, hắn không hề bất ngờ.

Nhưng đối phương cũng chỉ có thể nhảy nhót mấy ngày này thôi.

Còn về việc vì sao hắn vừa rồi không ra tay, tự nhiên là sự kiêu ngạo của chính Trường Phong.

Hắn lúc này, nói thế nào cũng là cường giả Hỗn Nguyên Kim Tiên,

còn là Phó Giáo Chủ Tiệt Giáo.

Tự không thèm ra tay với một đệ tử Tam Đại của Xiển Giáo.

Mã Nguyên nghe vậy, tuy biết lời Trường Phong nói không sai, nhưng vẫn bực bội.

Dù sao pháp bảo, cũng được coi là một phần thực lực.

Nhưng nghe đến hai câu sau, Mã Nguyên lập tức trong lòng đại hỉ.

Trường Phong thân là Phó Giáo Chủ Tiệt Giáo, được sư tôn yêu thương sâu sắc, thủ đoạn chắc chắn không ít.

"Ai!

Nói ra cũng kỳ lạ, bản tướng thuật hô danh lạc mã vô cùng hiệu nghiệm, hôm nay lại thất bại." Liếc nhìn vai trái đã được băng bó, Trương Quế Phương kỳ lạ nói.

Chương 84

Chuyện này thật sự quá kỳ quái.

“Trương tướng quân cũng không cần bực bội, Na Tra kia trước đó bị Mã Nguyên giết chết, sau được sư tôn Thái Ất Chân Nhân dùng thân sen trúc thành, đã không phải là thân thể huyết nhục, nên không sợ huyễn thuật.” Trường Phong mỉm cười, thong dong giải thích.

Trương Quế Phương nghe vậy, trợn mắt sắc mặt ngẩn ra.

Chuyện Na Tra bị giết, Mã Nguyên đã nói với hắn trước trận.

Không ngờ lại là nguyên nhân này.

Tuy kinh nghi, nhưng cũng khiến hắn thở phào nhẹ nhõm, cứ tưởng bản lĩnh sở trường của mình đã mất hiệu lực.

Nhưng nghĩ đến thân phận của Na Tra, Trương Quế Phương vội vàng viết một phong thư truyền về Triều Ca.

Ngày hôm sau, Trương Quế Phương lại dẫn đại quân đến khiêu chiến.

Lần này, cửa thành Tây Kỳ mở ra, Khương Tử Nha dẫn chúng binh sĩ đồng loạt xông ra.

Na Tra chân đạp Phong Hỏa Luân, vượt qua mọi người xông lên.

“Na Tra tại đây, ai dám ra một trận chiến!” Hắn đứng giữa không trung, tay cầm Hỏa Tiêm Thương, khí thế không ai sánh bằng.

“Hừ!

Thằng nhóc miệng còn hôi sữa, đừng có khoe khoang!” Mã Nguyên vượt qua mọi người xông ra, quát lớn.

“Tướng bại trận dưới tay, hôm nay ta sẽ lấy mạng ngươi!” Thấy

lại là Mã Nguyên, Na Tra lập tức lửa giận bốc lên.

Hôm qua để Mã Nguyên đi, hôm nay tuyệt đối không thể bỏ qua kẻ này.

Hắn quát lớn một tiếng, tung luân bay vút đến.

Mã Nguyên lạnh lùng hừ một tiếng, một bước đạp lên không trung, nghênh đón.

Nhưng còn chưa kịp đến gần, tay phải thò vào trong áo.

Lấy ra một cái hồ lô màu tím vàng.

Chính là Thủy Hỏa Hồ Lô của Trường Phong.

Mã Nguyên không chần chừ, ném lên không trung.

Miệng Thủy Hỏa Hồ Lô chúc xuống, nghiêng nghiêng lơ lửng giữa không trung, thẳng đối diện với Na Tra.

Na Tra thấy vậy, trong mắt kinh hãi, nhưng không hề sợ hãi.

Hắn lúc này thực lực đại trướng, tay cầm nhiều pháp bảo như vậy, căn bản không sợ Mã Nguyên.

Nhưng còn chưa kịp động thân hình, trong khoảnh khắc vô tận Nhược Thủy đổ xuống, bao quanh hắn.

"Không tốt!" Na Tra đang tung luân bay lên, lập tức trong mắt đại kinh.

Nhược Thủy nặng vô cùng, bao phủ không trung.

Hơn nữa những Nhược Thủy này, còn nhanh chóng cuộn về phía hắn.

Tốc độ của hắn bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Còn chưa đợi Na Tra kinh nghi, trong miệng hồ lô lại có vô tận Chân Viêm cuộn ra.

Trong lòng đại kinh, Na Tra vội vã vung Hỗn Thiên Lăng, bảo vệ thân mình.

"Hắc hắc!" Nào ngờ một giọng nói âm trầm vang lên bên tai.

Na Tra trong lòng giật mình, liếc nhìn qua, lại thấy Mã Nguyên không biết từ lúc nào đã xuất hiện bên cạnh.

Một bàn tay khổng lồ, từ không trung tóm xuống.

Không phải tóm lấy pháp bảo của hắn, mà là một tay tóm lấy Na Tra.

"Lần này ngươi chết chắc rồi!" Nhìn người trong tay, Mã Nguyên mắt mang vẻ hưng phấn.

Người bị thần thông của hắn tóm được, căn bản không có khả năng thoát thân.

"Không tốt!" Lúc này Thái Ất Chân Nhân ở Càn Nguyên Sơn xa xôi, lớn tiếng kêu lên không ổn.

Na Tra sắc mặt kinh hãi, Khương Tử Nha và những người khác ở xa đều ngây ngốc.

Sự biến hóa trước mắt xảy ra quá nhanh.

Hôm qua Na Tra còn liên tiếp đánh bại ba người, thống binh Trương Quế Phương còn bị hắn đánh trọng thương.

Giờ đây bọn họ còn chưa hoàn hồn khỏi sự hưng phấn khi xông ra khỏi cửa thành.

Na Tra lại bị đối phương bắt được.

Tuy có nguyên nhân là cái hồ lô trên không kia, nhưng dù sao cũng bại quá nhanh.

Không ít tướng sĩ yêu hát, há hốc mồm đứng ngây ra giữa trận.

Khương Tử Nha trong lòng cảm thấy không ổn, nhưng căn bản không có cách nào.

Với đạo hạnh yếu ớt của hắn, xông lên cũng chỉ là nộp mạng.

Mã Nguyên không để ý đến suy nghĩ trong lòng mọi người, hai tay nắm chặt thân thể Na Tra, định xé hắn thành hai nửa, móc tim ra.

"Dừng tay!" Nào ngờ, đúng lúc này, từ xa vang lên một tiếng quát lớn.

Đó chính là Thái Ất Chân Nhân ở Càn Nguyên Sơn cảm ứng được, thi triển đại thần thông, cấp tốc đến.

Hắn vừa mới cho Na Tra xuống núi, không ngờ đối phương đã gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Lúc này vừa nhìn cái Thủy Hỏa Hồ Lô trên không, trong lòng lập tức đã hiểu rõ.

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!

Chẳng trách Na Tra không phải đối thủ.

"Sư phụ cứu con!" Na Tra thấy Thái Ất Chân Nhân, cũng vội vàng kêu lên.

Khoảnh khắc bị bàn tay quái dị kia tóm lấy, hắn cảm thấy toàn thân lạnh buốt, thân hình căn bản không thể động đậy.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn hai bàn tay đối phương, nắm lấy hai chân hắn.

Lúc này thấy Thái Ất Chân Nhân đến, sao có thể không đại hỉ trong lòng.

Có sư tôn ở đây, hắn tất nhiên không lo lắng.

Khương Tử Nha vốn đang hoảng sợ phía dưới, cũng thở phào nhẹ

nhõm.

Theo hắn nghĩ, Thái Ất Chân Nhân đã hiện thân, Na Tra tự nhiên không có nguy hiểm tính mạng.

Đáng tiếc, Mã Nguyên đứng giữa không trung, chỉ liếc nhìn về phía Thái Ất Chân Nhân.

Tay không hề dừng lại, một tiếng "xé rách".

Thân thể Na Tra, lại bị Mã Nguyên xé thành hai mảnh.

Quả tim vẫn còn đập, bị hắn tùy tay nắm trong lòng bàn tay.

Tim phổi của người tu đạo, đối với Mã Nguyên mà nói, đó là vật đại bổ.

Huống hồ Na Tra này, còn là thân thể đặc biệt.

Thấy đồ nhi cứ thế bị đánh chết ngay trước mắt, Thái Ất Chân Nhân giận dữ.

Na Tra khác với nhiều môn nhân Tam Đại của Xiển Giáo khác, thân phận của hắn vốn không hề đơn giản.

Kế hoạch trước đó xuất hiện bất ngờ, chính là bị Mã Nguyên này giết chết, giờ đây vừa mới xuống núi, nhanh chóng lại chết trong tay Mã Nguyên này.

Lại còn ngay trước mặt hắn.

Người Tây Kỳ phía dưới, cũng từng người từng người sắc mặt kinh hãi, trong mắt chấn động.

Na Tra uy vũ phi phàm hôm qua, giờ bị người ta xé thành hai mảnh, ngay cả tim phổi cũng bị ăn.

Nhìn cảnh tượng trên không, không ít người mắt lộ vẻ kinh khủng, toàn thân đều đang run rẩy.

Mã Nguyên vốn có tướng mạo hung ác, giờ lại tàn nhẫn như vậy, tự khắc khiến bọn họ sợ hãi.

Khương Tử Nha cũng ngây người, hắn căn bản không ngờ đối phương lại không nể mặt Thái Ất Chân Nhân.

Nói giết Na Tra, liền trực tiếp giết.

Lại còn bằng phương thức tàn nhẫn như vậy.

"Hoa Tử!" Thái Ất Chân Nhân quát lớn một tiếng, một vật trong tay xoẹt bay tới.

Một cái lồng vàng lớn như chiếc chuông, trên đó liệt diễm bốc lên, uy thế cuồn cuộn lan tỏa ra.

Chính là pháp bảo của hắn, Cửu Long Thần Hỏa Tráo.

Cái tráo này đón gió mà lớn, từ trên trời rơi xuống, ẩn ẩn bao trùm Mã Nguyên.

Mã Nguyên thấy vậy, biết vật này chắc chắn không tầm thường.

Cuộn lấy pháp bảo Na Tra để lại, liền định phi độn.

Nào ngờ Cửu Long Thần Hỏa Tráo như hình với bóng, phủ đầu rơi xuống, vừa định bao lấy hắn bên trong.

"Đương!" Lúc Mã Nguyên trong lòng hoảng sợ, giữa không trung vang lên một tiếng động lớn.

Quay người nhìn lại Mã Nguyên, chỉ thấy Cửu Long Thần Hỏa Tráo đang xoay tròn bay tới, lại bị đánh bật ra.

Một thân ảnh kiêu ngạo, lặng lẽ đứng giữa không trung.

Chính là Trường Phong.

Mã Nguyên sắc mặt kinh hoảng, vội vàng dừng thân hình.

"Đa tạ Trường Phong Sư Huynh tương cứu!" Hắn cúi người, lặng

lẽ đứng sau Trường Phong.

Liếc nhìn pháp bảo cuộn trong lòng, trong mắt hắn lóe lên ánh sáng rực rỡ.

Không chỉ có Càn Khôn Quyển, Hỗn Thiên Lăng đã mất lại được, còn ngoài ra thu được Phong Hỏa Luân, Hỏa Tiêm Thương, Kim Chuyên, Âm Dương Kiếm.

Trận chiến này, đến thật sự quá hời.

Nhiều pháp bảo như vậy, cho dù là nộp cho Trường Phong Sư Huynh mấy cái, hắn cũng còn giữ lại không ít.

Thái Ất Chân Nhân đang phi nhanh đến, nghe tiếng Mã Nguyên, trong lòng lập tức co lại.

Trường Phong!

Tuy là lần đầu gặp Trường Phong, nhưng cái tên này ở Côn Luân Sơn thường xuyên được nghe đến.

Thậm chí thỉnh thoảng còn được truyền ra từ miệng Sư Tôn.

Đại sư huynh Tiệt Giáo, nghe nói hiện giờ đã là Phó Giáo Chủ Tiệt Giáo, thực lực vô cùng cường đại.

Hôm nay gặp mặt, quả nhiên như lời đồn.

Chỉ một ngón tay khẽ bắn, đã đánh bay Cửu Long Thần Hỏa Tráo của hắn.

Quảng Thành Tử còn không phải đối thủ của Trường Phong, Thái Ất Chân Nhân tuy tự phụ, nhưng không cho rằng mình sẽ là đối thủ của đối phương.

Hơn nữa nhìn thoáng qua, hắn chỉ có thể cảm nhận được uy áp nồng đậm trên người Trường Phong.

Hung hăng liếc nhìn Mã Nguyên ở xa, Thái Ất Chân Nhân quay người bỏ đi.

Lúc này đang trong Lượng Kiếp, Trường Phong này ngay cả Huyền Đô Đại Pháp Sư còn dám tập kích, tuyệt đối là một nhân vật khó lường.

Nếu ở lại, e rằng có họa lớn.

Còn về pháp bảo của Na Tra, chỉ có thể dựa vào Sư Tôn lấy lại rồi.

"Đã đến thì đừng đi!" Thấy Thái Ất Chân Nhân lập tức quay người, Trường Phong thản nhiên nói.

Thái Ất Chân Nhân quý là một trong Thập Nhị Kim Tiên, tính ra là người cùng bối phận với hắn.

Đã xuất hiện trong Lượng Kiếp, vậy thì không có lý do gì phải khách khí.

Dù sao sớm muộn gì cũng phải động thủ, có cơ hội lúc này thì đừng bỏ lỡ.

Một bước đạp ra, trong khoảnh khắc ngân quang lóe lên xung quanh.

Ánh sáng bạc, bao phủ cả bầu trời.

Một luồng uy áp mênh mông quét xuống, cố định đối phương tại chỗ.

"Không Gian Pháp Tắc!" Thái Ất Chân Nhân kinh hô một tiếng, trong mắt tràn đầy kinh khủng.

Hắn giờ đây cũng là cường giả Đại La Kim Tiên, nhưng lúc này trước mặt Trường Phong, hoàn toàn không có chút sức phản kháng nào.

Đại La Kim Tiên đỉnh phong mạnh như vậy sao?

"Trường Phong Sư Huynh, chúng ta vốn không oán, nhữ muốn làm gì?" Thái Ất Chân Nhân đang kinh hoảng trong lòng, vội vàng giả vờ bình tĩnh hỏi.

Một cỗ cảm giác sợ hãi lan tràn trong nội tâm, hắn hiểu rõ, Trường Phong thật sự muốn giết hắn.

"Thiên số như vậy, nhữ mệnh đáng có kiếp này!" Không hề dừng lại, Trường Phong một chưởng đánh xuống, nói ra lời mà trong nguyên tác Thái Ất Chân Nhân đã nói với Thạch Cơ.

Cảm nhận sát khí sắc bén giữa không trung, Thái Ất Chân Nhân sắc mặt tái nhợt, miệng vội vàng kêu tên Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Tình huống lúc này, trừ sư tôn Nguyên Thủy Thiên Tôn của hắn ra, e rằng cũng không ai cứu được hắn.

"Hừ!" Trường Phong lạnh lùng hừ một tiếng, tự nhiên sẽ không cho hắn cơ hội.

Người Khương Tử Nha và những người khác phía dưới, đã hoàn toàn ngây người.

Na Tra chết rồi, vốn tưởng Sư Huynh Thái Ất Chân Nhân xuất hiện, có thể đại hiển thần uy.

Nào ngờ đối phương quay người bỏ chạy, tiếp đó còn liên tục lớn tiếng gọi tên Sư Tôn, khát cầu cứu mạng.

Chương 85

Đạo nhân trên không kia là ai?

Lại khiến Thái Ất Chân Nhân sợ hãi đến mức này.

Nhưng còn chưa đợi Khương Tử Nha suy nghĩ kỹ, đột nhiên giữa không trung một luồng uy áp hùng vĩ giáng xuống.

Thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, vô tận hà thụy từ chân trời dũng hiện.

Chính là dị tượng khi Thánh Nhân xuất hành!

Sư tôn Nguyên Thủy Thiên Tôn xuất hiện?

Trường Phong vốn sắc mặt thản nhiên, cũng sắc mặt kịch biến.

Hắn còn chưa nói lời nào thừa, trực tiếp hạ sát thủ, nào ngờ Thánh Nhân này đến nhanh như vậy.

Dưới luồng uy áp hùng vĩ đó, không gian pháp tắc bao phủ xung quanh đều vỡ nát.

Còn cự chưởng đánh xuống, ở khoảng cách một thước đến Thái Ất Chân Nhân, cũng tan vỡ.

Hóa thành linh khí cuồn cuộn, tiêu tán trong không trung.

Trường Phong tâm thần chấn động mạnh, trong mắt một tia kinh hãi.

Đây là lần đầu tiên hắn trực diện Thánh Nhân.

Cỗ uy áp khủng bố kia, căn bản không thể chống cự.

Dưới Thánh Nhân đều là kiến cỏ.

Quả nhiên không sai!

Hơi ngẩng đầu nhìn lên, một thân ảnh bất ngờ xuất hiện.

Người đến không phải là Nguyên Thủy Thiên Tôn mà hắn tưởng tượng, lại là Nữ Oa Nương Nương.

Thái Ất Chân Nhân trong trận, nặng nề thở phào nhẹ nhõm, sau lưng đã ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Hơi có chút sợ hãi liếc nhìn Trường Phong, Thái Ất Chân Nhân chắp tay cung kính nói với Nữ Oa vừa xuất hiện: "Đa tạ Nữ Oa Sư Thúc tương cứu!" Nếu không phải Nữ Oa vừa vặn xuất hiện, hắn e rằng đã lên Phong Thần Bảng rồi.

Cảm giác như rơi vào vực băng vừa rồi, là lần đầu tiên trong đời hắn cảm nhận được.

Tuy nghi ngờ vì sao Nữ Oa lúc này lại xuất hiện, nhưng Trường Phong vẫn cung kính hành lễ.

"Trường Phong kiến quá Sư Thúc!" Mã Nguyên đã thu lại pháp bảo, cũng không ngoại lệ, cung kính đứng giữa không trung.

Mọi người phía dưới, đối mặt với uy thế của Thánh Nhân, đều phủ phục trên đất.

Tất cả mọi người đều không ngờ, trận đại chiến này, lại dẫn ra Nữ Oa Nương Nương.

Nữ Oa đạp thụy thái mà đến, một đôi mắt đẹp kinh nghi nhìn Trường Phong.

Ngay vừa rồi, nàng cảm nhận được cảnh giới của Trường Phong.

Chuẩn Thánh hậu kỳ!

Mấy trăm năm trước, khi ở Tử Tiêu Cung, Trường Phong này rõ ràng chỉ có Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Chỉ trong mấy trăm năm ngắn ngủi, làm sao có thể đột phá nhanh

như vậy.

Phải biết rằng ngày xưa nàng trước khi thành Thánh Nhân, cũng chỉ chém đi một thi, chỉ có Chuẩn Thánh tiền kỳ mà thôi.

Cuối cùng hoàn toàn dựa vào công đức, mới bước vào cảnh giới Thánh Nhân.

Nhưng tiểu ngưu yêu trước mắt này, mấy trăm năm gần như vượt qua toàn bộ cảnh giới Chuẩn Thánh.

Điều này căn bản không thể.

Hơn nữa điều càng khiến Nữ Oa kinh hãi là, đối phương đi con đường dường như không phải là Trảm Thi chi đạo.

Pháp tắc!

Con đường thành Thánh khó khăn nhất.

Hắn làm thế nào mà làm được?

Khoảnh khắc này, nàng đối với Trường Phong tràn đầy vô tận sự hiếu kỳ.

Nhưng khi nhìn kỹ Trường Phong, Nữ Oa lại ngẩn người.

Đại La Kim Tiên đỉnh phong!

Cảnh giới của đối phương, nhìn qua lại chỉ có Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Nhưng vừa rồi khi định đánh giết Thái Ất Chân Nhân thì, thực lực bùng phát ra rõ ràng không phải như vậy.

Thủ đoạn qua mắt Thánh Nhân?

Sư Huynh Thông Thiên sao?

Hay là bản lĩnh của tiểu ngưu yêu này.

Nếu là như vậy, thì tiểu ngưu yêu này thật sự không hề đơn giản.

Thánh Nhân Thiên Đạo cùng tồn tại với Đại Đạo, cùng tồn tại với Thiên Đạo.

Dưới Thiên Đạo này, còn có sinh linh nào có thể qua mắt được bọn họ.

Nữ Oa đứng giữa không trung, một đôi mắt hỗn độn sâu thẳm nhìn Trường Phong, dường như muốn hoàn toàn động tất hắn.

Trường Phong tuy cúi đầu, nhưng cũng cảm nhận được ánh mắt Nữ Oa vẫn luôn dừng lại trên người hắn. 【Ai! Thất sách rồi. 】 【Không thể đánh giết Thái Ất Chân Nhân, ngược lại còn bại lộ thực lực của mình. 】 Trường Phong trong lòng vô cùng uất ức, nhưng cũng đành chịu.

Rõ ràng đang trong Lượng Kiếp, nào ngờ Nữ Oa lại đến đột ngột như vậy.

Trong đầu chợt lóe lên, Trường Phong trong lòng có chút đoán.

E rằng cái chết của Na Tra, đã gây chú ý cho Nữ Oa.

Na Tra tuy là đệ tử Tam Đại của Xiển Giáo, nhưng lại là Linh Châu Tử chuyển thế dưới trướng Nữ Oa.

Hào quang nhân vật chính của tên này cũng quá mạnh rồi, lẽ nào như vậy mà vẫn không chết?

Trong lòng đang nghĩ, chợt nghe phía sau một tiếng hừ nhẹ.

Liếc nhìn, lại thấy Mã Nguyên trong miệng phun ra một đoàn huyết nhục, sắc mặt trở nên có chút tái nhợt.

Còn thi thể Na Tra ở xa, cũng lóe lên ánh sáng óng ánh.

Huyết nhục Mã Nguyên phun ra, dung nhập vào đó, trong chốc lát ánh sáng bạc lóe lên, ngay sau đó một viên châu tử tinh linh trong suốt bay ra, ổn định rơi vào lòng bàn tay Nữ Oa.

Trường Phong cũng không biết Na Tra này là chết thật hay chưa chết.

Hắn đứng lặng giữa không trung, không dám nói gì, chỉ có thể cung kính đợi.

Ai bảo thực lực Thánh Nhân mạnh đến thế.

Ngay lúc này!

Tử khí đông lai tam vạn lý, thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên.

Trên bầu trời, càng có tiếng đạo âm mênh mang từ từ truyền đến.

Lại có một vị Thánh Nhân xuất hiện. 【Chết tiệt!

Là lão già Nguyên Thủy kia đến rồi. 】 Không cần nghĩ, Trường Phong cũng biết là ai.

Dù sao cảnh tượng Thái Ất Chân Nhân vừa rồi hô hoán, hắn đã nhìn thấy rõ ràng. 【Má, thật xui xẻo! 】 【Sư tôn, ông lão nhà người cũng nên xuất hiện rồi. 】 【Nếu lão già Nguyên Thủy này động thủ, e rằng sẽ lãng phí một đạo Hỗn Độn Kiếm Khí. 】 Cảm nhận uy áp Thánh Nhân truyền đến từ không trung, Trường Phong trong lòng hô hoán Thông Thiên.

Ngoài bực bội ra, còn khinh thường sâu sắc Thái Ất Chân Nhân.

Đánh không lại thì gọi Thánh Nhân.

Đậu má!

Cứ thế này thì Lượng Kiếp còn chơi kiểu gì?

Trường Phong đột nhiên phát hiện, muốn đưa Thập Nhị Kim Tiên lên bảng, dường như thật sự không dễ như vậy.

Lượng Kiếp tuy sẽ cách tuyệt Thánh Nhân thôi toán, nhưng đệ tử thân truyền liên tục hô tên, Thánh Nhân khẳng định có thể cảm ứng

được.

Trong lòng có sát ý, nếu lại búng ngón tay một cái, lập tức có thể đến ngay.

Chỉ là sau đó e rằng cũng phải đối mặt với Thánh Nhân truy sát.

Điểm này cũng khiến Trường Phong rất buồn.

Tuy hậu thủ nhiều, nhưng dù sao vẫn là Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Một hai lần thì không sao, lần nào cũng thế e rằng có chút nguy hiểm.

Trải qua trận chiến này, Trường Phong cảm thấy Phong Thần này e rằng sẽ phiền phức lắm.

Thánh Nhân đều tùy tiện xuống trận, vậy thì còn làm cái quái gì nữa.

Trong đầu Trường Phong nhiều ý niệm chuyển qua, từ xa một thân ảnh xuất hiện, chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Đúng là bọn thấp sinh noãn hóa, phi mao đái giác chi bối, ngay cả đồng môn cũng nuốt chửng, đáng giết!" Cùng với sự xuất hiện của Nguyên Thủy Thiên Tôn, một giọng nói lãnh đạm vang lên.

Lập tức nghe bên tai một tiếng 'phụt'.

Trường Phong sắc mặt kịch biến.

Chỉ thấy Mã Nguyên vốn đứng sau lưng hắn, cả nhục thân nổ tung.

Lại không hề do dự, trước mặt Nữ Oa, giết Mã Nguyên.

Trong khoảnh khắc, một đạo Nguyên Thần bay về phía chân trời.

Tất cả pháp bảo trước đó Mã Nguyên thu trong lòng, đều lộ ra ngoài.

Cũng không thấy Nguyên Thủy hành động thế nào, những pháp bảo đó đều đồng loạt bay về phía hắn.

Đối mặt với cảnh này, Thái Ất Chân Nhân trong lòng đại hỉ.

Nữ Oa vẫn đứng yên trên không, thì sắc mặt thản nhiên, không hề có chút dị sắc nào. 【Đậu xanh rau má!

Lão Nguyên Thủy này đúng là cực kỳ bao che khuyết điểm! 】【Mã Nguyên Sư Đệ, lại cứ thế vẫn lạc. 】【Đáng ghét!

Đáng ghét!

Sư tôn sao còn chưa đến! 】Trường Phong trong lòng kinh hãi.

Hắn cảm nhận được một cỗ sát cơ sắc bén.

Không cần nghĩ, chắc chắn là đến từ Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trường Phong nghĩ thầm, nếu vừa rồi hắn đánh giết Thái Ất Chân Nhân, Nguyên Thủy tuyệt đối sẽ không chút do dự ra tay với hắn.

Tuy trong lòng vô cùng phẫn hận, nhưng Trường Phong vẫn chắp hai tay, cung kính hành lễ.

"Kiến quá Nguyên Thủy Sư Bá!" Mắt hỗn độn của Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ mở, trong lòng có sát cơ không thể kiềm chế.

Một người ngay cả Thánh Nhân cũng khó dò lường.

Đáng giết!

Huống hồ, tiểu ngưu yêu này còn cướp mất cơ duyên vốn thuộc về Xiển Giáo bọn họ, chiếm đoạt khí vận Nhân tộc.

Nhưng dù sao cũng là bề trên, cũng không tiện mạo hiểm ra tay với hậu bối.

Quan trọng hơn là, hắn trên người Trường Phong, cảm nhận được một luồng khí tức của Thông Thiên.

Trên người tiểu ngưu yêu này, có át chủ bài Thông Thiên để lại.

E rằng vừa động đến đối phương, Thông Thiên sẽ hiện thân.

Muốn giết đối phương, phải nhất kích tất sát.

Bằng không, chỉ gây phiền phức cho Thông Thiên.

"Trường Phong, nhữ không ở Kim Ngao Đảo tu luyện cho tốt, đến Tây Kỳ này làm gì?" Nguyên Thủy Thiên Tôn hơi ngẩng đầu, kiêu ngạo nhìn Trường Phong.

Trong lòng Nguyên Thủy lại không bình tĩnh như vẻ bề ngoài, trừ sát cơ nồng đậm, còn có sự nghi hoặc sâu sắc.

Na Tra lại một lần nữa chết rồi.

Chương 86

Trong thôi toán của hắn, Na Tra vốn là tiên phong quan của Tây Kỳ phạt Trụ.

Lại có thể nhục thân thành Thánh!

Giờ lại trực tiếp biến thành nguyên thân.

Còn Thái Ất Chân Nhân, yếu không phải Nữ Oa Sư Muội vừa vặn xuất hiện, e rằng đã vẫn lạc rồi. 【Thảo nê mã!

Ông đây đến đây để đưa đệ tử của ngươi lên bảng. 】 【Đáng ghét!

Sẽ có một ngày, nhất định phải dạy dỗ lão già này một trận mới được. 】 Tuy trong lòng vô cùng phẫn nộ, nhưng Trường Phong chỉ có thể nhẫn nhịn.

Tuy đã dùng thân dung pháp tắc, luyện thành pháp tắc chi thể, nhưng vẫn chưa bước ra bước đó.

Một bước cách biệt, như thiên tiệm hoành hoa.

Một trời, một đất!

Đối mặt với Nguyên Thủy Thiên Tôn biết rõ còn cố hỏi, Trường Phong vẫn chỉ có thể cung kính đáp: "Khải bẩm Sư Bá, đệ tử tùy quân đến đây, tiễu diệt Tây Chu phản tặc." "Hừ!

Khí số Thành Thang đã tận, Tây Chu đại Thương là đại thế Thiên Đạo, nhữ sao lại không biết!" Nguyên Thủy lạnh lùng hừ một tiếng, lớn tiếng quát.

Trường Phong toàn thân chấn động, sắc mặt có chút tái nhợt. 【Má, lão già này, khoe mẽ cái quái gì. 】 【Cứ ở đây lấy thế đè

người, có bản lĩnh thì gáy với sư tôn của ta đi! 】【Mối thù này đã kết, sẽ có cơ hội đòi lại. 】Cảm nhận khí huyết cuồn cuộn trong cơ thể, Trường Phong trong lòng mắng thầm.

Trường Phong lúc này, mới thật sự hiểu rõ sự cường đại của Thánh Nhân.

Hắn tuy là Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ, cách Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên không xa, nhưng ở giữa vẫn là một hồng câu không thể vượt qua.

Thánh Nhân vung tay là có thể trọng thương hắn.

Trường Phong còn chưa kịp trả lời, đột nhiên giữa không trung vang lên một tiếng quát.

"Nguyên Thủy!" Một tiếng quát lạnh lùng, lập tức thấy giữa không trung kiếm khí sâm nhiên hiện ra.

Thông Thiên Giáo Chủ xuất hiện, vừa quét mắt qua trận, liền đã hiểu rõ chuyện gì vừa xảy ra.

"Đệ tử Bản Tọa, cần gì nhữ đến giáo đạo?" "Nhữ vì sao giết đệ tử môn hạ Mã Nguyên của Bản Tọa?" Thông Thiên xuất hiện, sắc mặt phẫn nộ nhìn Nguyên Thủy.

Tuy từ trong lòng Trường Phong, hắn đã sớm biết đối phương sẽ vứt bỏ thể diện, trực tiếp ra tay với hậu bối.

Nhưng không ngờ, thật sự nhanh như vậy đã xảy ra, lại còn trực tiếp đến thế.

Đối phương, căn bản không coi đệ tử của hắn ra gì.

Ngoài phẫn nộ ra, Thông Thiên trong lòng còn có sự bi thương nồng đậm.

Ngay cả khi đã tin lời Trường Phong nói, nhưng sâu thẳm trong

nội tâm hắn vẫn còn niệm tình Tam Thanh.

Nhưng giờ phút này, thật sự đã cắt đứt hoàn toàn cái tình huynh đệ đó.

Tam Thanh, đã trở thành quá khứ.

"Trường Phong kiến quá Sư Tôn!" Thấy Thông Thiên cuối cùng cũng xuất hiện, Trường Phong nhanh chóng bước lên. 【Hú!

Sư tôn cuối cùng cũng xuất hiện. 】【Nếu không đến nữa, át chủ bài của mình sẽ bị bại lộ rồi. 】【Mã Nguyên Sư Đệ chết thật oan, Sư Tôn phải hảo hảo dạy dỗ lão già Nguyên Thủy này, nếu có thể giết chết Thái Ất Chân Nhân kia thì tốt. 】 Trong lòng mang bi thương, Thông Thiên tự nhiên lập tức nghe thấy tiếng lòng của Trường Phong.

Ánh mắt không tự chủ được nhìn về phía Thái Ất Chân Nhân đứng sau lưng Nguyên Thủy.

Thái Ất Chân Nhân vốn đang vui mừng trong lòng, đón ánh mắt Thông Thiên, trong khoảnh khắc tâm thần nổ tung, cả người đều đột nhiên chấn động.

Thông Thiên muốn giết hắn.

Bởi vì Sư Tôn giết Mã Nguyên sao?

Thái Ất Chân Nhân đang hoảng sợ trong lòng, vội vàng chắp hai tay, cung kính hành lễ: "Thái Ất kiến quá Thông Thiên Sư Thúc!" Nhìn Thái Ất Chân Nhân sắc mặt cung kính, thần tình Thông Thiên khẽ giật mình.

Trong nội tâm vô cùng rối rắm!

Trường Phong cung kính đứng bên cạnh, tự nhiên cũng chú ý đến sự biến hóa của Thông Thiên. 【Ai!

Sư tôn vẫn quá tự ngạo rồi! 】【Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, cho dù là Thánh Nhân cũng không ngoại lệ. 】【Nhưng đệ tử Xiển Giáo này thực lực không tệ, tâm tính này thật sự không phải dạng vừa. 】 Tuy có chút tiếc nuối, nhưng Trường Phong trong lòng vẫn có chút may mắn.

Dù sao Thông Thiên trước mắt, tốt hơn rất nhiều so với hắn tưởng tượng.

Trong nguyên tác Thông Thiên tự thị rất cao, không thèm ra tay với hậu bối.

Nhưng rất rõ ràng, Thông Thiên lúc này không biết có phải bị hắn ảnh hưởng hay không, đã không còn kiêu ngạo như vậy.

Ít nhất, vừa rồi trong khoảnh khắc đó, Thông Thiên cũng muốn giết chết Thái Ất Chân Nhân.

Nguyên Thủy, Lão Tử không dò được tính cách Thông Thiên thì thôi đi, chỉ là không ngờ Thái Ất Chân Nhân kia dường như cũng có chút hiểu rõ tính cách Sư Tôn.

Hắn có chút lo lắng, e rằng Nguyên Thủy, Lão Gia cũng sẽ không còn bình tĩnh được nữa.

“Thông Thiên!

Nhữ muốn làm gì?” Tuy chỉ là một ánh mắt của Thông Thiên, nhưng vẫn bị Nguyên Thủy Thiên Tôn chú ý đến.

Nguyên Thủy lúc này trong lòng cũng co lại.

Tuy hắn quý là huynh trưởng của Thông Thiên, đồng dạng chấp chưởng Tiên Thiên Chí Bảo.

Nhưng nếu đối phương mạo hiểm ra tay với đệ tử của hắn, hắn làm sao ngăn cản được.

Ngoài kinh hãi ra, Nguyên Thủy Thiên Tôn còn có sự nghi hoặc nồng đậm.

Hắn vừa rồi tùy tay đánh giết Mã Nguyên, tự nhiên là để dò xét tính cách Thông Thiên.

Chỉ là nhìn tình hình lúc này, Thông Thiên trước mặt dường như đã không còn là vị mà hắn nhận biết nữa.

Thông Thiên nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, xoẹt một tiếng triệu hoán Tru Tiên Tứ Kiếm, lạnh lùng quát: "Hôm nay không cho Bản Tọa một lời giải thích, chớ trách ta không khách khí!" Bốn kiếm cùng lúc xuất hiện, địa phong thủy hỏa phun trào, càng có kiếm khí hỗn độn dày đặc hoành hành.

Không gian đó, trong khoảnh khắc bị nghiền nát tan tành.

Rất rõ ràng, Thông Thiên đã nổi giận.

Giống như Trường Phong trong lòng nghĩ, với tính cách tự ngạo của hắn, thật sự không thể làm được việc ra tay với một hậu bối mà không có lý do.

Giờ đây, chỉ có thể nhắm vào Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Thấy Thông Thiên ngay cả Tru Tiên Tứ Kiếm cũng triệu hoán ra, Nguyên Thủy Thiên Tôn không tự giác mà nhíu mày.

Thông Thiên không bình thường rồi!

Tuy trong lòng có chút kiêng dè, nhưng dù sao cũng là Thánh Nhân.

"Phóng tứ!

Thông Thiên, ta dù sao cũng là huynh trưởng của nhữ, nhữ lại dám nói chuyện với ta như vậy." "Hơn nữa, chúng ta đều sư tòng Đạo Tổ, môn nhân của nhữ tâm tư ác độc, lại dám ăn thịt đồng môn, đáng giết." Rất rõ ràng, Nguyên Thủy cũng không muốn giao thủ với Thông

Thiên.

Thiên Đạo bất diệt, Thánh Nhân bất tử.

Bọn họ đều không chết, tự nhiên càng coi trọng thể diện.

Hơn nữa uy lực Tru Tiên Tứ Kiếm, hắn không muốn nếm thử.

"Đã như vậy!

Đánh một trận rồi nói!" Với sự kiêu ngạo của hắn, vẫn không thể làm được việc lấy lớn hiếp nhỏ, chỉ có thể trút giận lên Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Một tiếng "xoẹt", Thông Thiên độn vào Hỗn Độn.

Nguyên Thủy sắc mặt khó coi, nhưng cũng đành chịu.

Thân là Thánh Nhân, tổng không thể tránh mà không chiến.

Cũng biến mất khỏi trận. 【Ai!

Tuy có chút thất vọng, nhưng đối với Sư Tôn mà nói vẫn là một tiến bộ rất lớn. 】【Cứ lấy Tru Tiên Tứ Kiếm chặt chém lão Nguyên Thủy không biết xấu hổ đó đi. 】 Nhìn hai vị Thánh Nhân trực tiếp biến mất khỏi trận, Trường Phong trong lòng cảm khái.

Tuy có chút uất ức vì Thông Thiên không ra tay với Thái Ất Chân Nhân, nhưng chính là tính cách này của Thông Thiên, mới khiến người ta yêu thích.

Còn về cái chết của Mã Nguyên, chỉ có thể nói hắn phúc duyên mỏng manh.

Dù sao ăn thịt người quá nhiều, sớm đã vướng mắc nhiều nghiệp lực.

Lượng Kiếp Phong Thần một khi khai mở, hắn cũng không thể đảm bảo không có đệ tử Tiệt Giáo lên bảng.

Trường Phong nhớ trong nguyên tác, kẻ này hình như bị Chuẩn Đề độ hóa sang Tây Phương giáo.

Nữ Oa vẫn đứng lặng bên cạnh, dường như đối với cảnh tượng trước mắt, không hề kinh ngạc chút nào.

Thân hình hóa thành từng điểm tinh quang, biến mất khỏi trận.

Dường như đối với cuộc chiến giữa Nguyên Thủy và Thông Thiên, cũng không có chút hứng thú nào.

Chỉ là trước khi rời đi, một đôi mắt hỗn độn khẽ liếc nhìn Trường Phong.

Điều này khiến Trường Phong đứng giữa không trung, trong lòng rất không bình tĩnh.

Rất rõ ràng, sự xuất hiện của Nữ Oa, quả nhiên chỉ là vì Linh Châu Tử.

Thái Ất Chân Nhân ở xa thấy Nữ Oa biến mất, nào còn dám nán lại, liền ba chân bốn cẳng bỏ chạy.

Rất rõ ràng, hắn lo lắng Trường Phong sẽ ra tay với hắn vào lúc này.

"Má, chạy nhanh thật!" Thấy thân ảnh Thái Ất Chân Nhân biến mất trong khoảnh khắc, Trường Phong sắc mặt bực bội.

Hắn còn định lợi dụng lúc Sư Tôn giao thủ, tiễn hắn một đoạn.

Thông Thiên không thể kéo mặt xuống, hắn thì không sao cả, nào ngờ đối phương chạy nhanh đến thế!

E rằng kẻ này, lúc hai người Thông Thiên biến mất, đã nghĩ kỹ cách bỏ trốn rồi.

Vài vị Thánh Nhân biến mất, uy thế Thánh Nhân trên không trung cũng rút đi.

Mọi người phía dưới, lúc này từng người đều ngẩng đầu lên.

Đáng tiếc, cả không trung, chỉ còn lại Trường Phong một mình.

Vừa rồi từng người phủ phục trên đất, bọn họ làm sao biết trên không trung đã xảy ra chuyện gì.

Thánh Nhân đàm thoại, đâu phải bọn họ có thể nghe được.

Khương Tử Nha trong lòng có cảm giác rất không ổn.

Hắn căn bản không ngờ, cái cờ phản Thương mới dựng lên được mấy ngày, lại dẫn dụ Thánh Nhân liên tiếp hiện thân.

Tuy từ sau khi Nữ Oa xuất hiện, bọn họ vẫn luôn phủ phục trên đất.

Nhưng đối với sự xuất hiện sau đó của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên, bọn họ đều cảm nhận được tận thân.

Thiên địa bất quá Lục Thánh, chớp mắt đã xuất hiện ba vị.

Khương Tử Nha cảm thấy Phong Thần này, còn không đơn giản như hắn tưởng tượng.

Nói cách khác, hắn sẽ gặp nguy hiểm rất lớn.

Khương Tử Nha sắc mặt ưu sầu, thở dài một hơi, dẫn theo nhiều tướng sĩ cũng đang lo lắng tương tự rút về Tây Kỳ Thành.

Giờ Thánh Nhân biến mất thì thôi đi, không ngờ ngay cả Thái Ất Chân Nhân cũng không còn.

Hơn nữa bất kể vừa rồi xảy ra chuyện gì, Na Tra e rằng đã tiêu đời rồi.

Vốn dĩ tưởng hôm nay Na Tra có thể thừa thắng thế hôm qua, lại hung hăng giáng một đòn vào khí thế đối phương.

Nào ngờ lại xảy ra biến cố lớn như vậy.

Trường Phong nhìn lên không trung, cuộc chiến giữa các Thánh Nhân, hắn cũng không biết sẽ kéo dài bao lâu.

Chỉ đành phất tay ra hiệu Trương Quế Phương dẫn binh về trước.

Lúc này trong lòng Trương Quế Phương cũng tràn đầy nghi hoặc, nhưng thấy Trường Phong sắc mặt ngưng trọng, không dám hỏi.

Hơn nữa chuyện của Thánh Nhân, cũng không phải loại tiểu nhân vật như bọn họ có thể tùy tiện dò hỏi.

Nhưng vừa mới đi được mấy bước, một tiếng "xoẹt", hai thân ảnh xuất hiện trên không trung, chính là Nguyên Thủy, Thông Thiên đã rời đi.

Chương 87

"Thông Thiên!

Thiên Đạo đại thế, nhữ thật sự muốn nghịch thiên mà đi?" Sắc mặt Nguyên Thủy xanh mét, vẻ mặt vô cùng khó coi.

Thân hình nhìn qua, còn có chút chật vật.

Rất rõ ràng, trong giao phong ngắn ngủi vừa rồi, Nguyên Thủy hiển nhiên rơi vào thế hạ phong.

"Đã là Thiên Đạo đại thế, hà tất nhữ phải ra tay, như nếu có lần sau, Bản Tọa sẽ vác kiếm lên Ngọc Hư Cung của nhữ." Thông Thiên sắc mặt lạnh lùng, thần tình lãnh đạm.

Nhưng nhìn kỹ, có thể thấy sâu trong ánh mắt hắn mang theo một cỗ lạc phách.

Trận chiến hôm nay, hắn mới thật sự nhìn rõ sự nghiêm trọng của sự việc.

Vốn dĩ đã coi thường nhiều đệ tử Tiệt Giáo, giờ đây khí thế Tiệt Giáo như hồng, hiển nhiên đã không còn đường quay lại.

Ngay cả Đại Sư Huynh vốn luôn vô vi, e rằng cũng vì nguyên nhân này.

Năm xưa ba người thành Thánh, đã sớm chôn xuống họa căn.

"Nhữ!!!" Nguyên Thủy nghe vậy, trong khoảnh khắc sắc mặt đại biến, cả khuôn mặt trở nên âm tình bất định.

Hắn học liếc nhìn Thông Thiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn quay người biến mất giữa không trung.

"Trường Phong, nhữ hãy ở yên trong Nhân tộc, chuyện Thánh

Nhân nhữ không cần lo lắng nữa!" Nói xong Thông Thiên, cũng không đợi Trường Phong trả lời, trực tiếp biến mất giữa không trung.

Trải qua trận chiến này, Thông Thiên đã hiểu rõ sâu sắc cục diện lúc này.

"Ai!" Trường Phong khẽ than.

Từ lời nói thản nhiên của Thông Thiên, hắn nghe ra một cỗ cô tịch.

Tam Thanh vốn là một nhà, ở cùng nhau vô số Nguyên Hội.

Giờ đây lại vì tranh chấp đạo thống, hoàn toàn đi lên con đường đối lập.

Cho dù trước đó ở Tử Tiêu Cung đã biết rõ, nhưng giờ đây thật sự đối mặt, vẫn khiến Thông Thiên trong lòng cảm khái vạn phần.

Trường Phong tuy không thể thể hội tâm tình của Thông Thiên, nhưng cũng hiểu rõ một người trọng tình cảm gặp phải chuyện như vậy, sẽ có cảm nhận thế nào.

Trong lòng khẽ than, Trường Phong phất phất tay, dẫn Trương Quế Phương và những người khác đi về đại doanh.

Không nói chuyện đại quân Thương Chu mỗi bên về doanh trại, lúc này ở Thiên Đình, Hạo Thiên lại lộ vẻ thất vọng.

Nếu nói trong Tam Giới, người quan tâm nhất đến Lượng Kiếp Phong Thần tuyệt đối không ai khác ngoài hắn.

Thậm chí còn để tâm hơn cả Trường Phong.

Khi Trương Quế Phương thảo phạt Tây Kỳ, hắn đã luôn chăm chú theo dõi Tây Kỳ, ánh mắt chưa từng rời đi một khắc.

"Đáng tiếc!

Thái Ất Chân Nhân và Trường Phong đều không lên bảng!" Hạo Thiên thu hồi tầm mắt, vẻ mặt tiếc nuối.

Chính thần Thiên Đình có ba trăm sáu mươi lăm vị, người lên bảng thực lực càng mạnh tự nhiên càng tốt.

Bất kể là Thái Ất Chân Nhân, hay Trường Phong, đều là đệ tử thân truyền của Thánh Nhân.

Tùy tiện một người lên bảng, đều khiến hắn vạn phần vui vẻ.

Khi Trường Phong đánh giết Thái Ất Chân Nhân, hắn còn kích động đến mức muốn hoan hô.

Nào ngờ, lại xảy ra biến cố như vậy.

"Huynh trưởng, giờ Thánh Nhân đã nhúng tay vào, Phong Thần này e rằng khó mà làm được?" Dao Trì ngồi bên cạnh, lại nhíu mày nói.

Thánh Nhân rốt cuộc mạnh đến mức nào, bọn họ cũng không rõ, nhưng nếu từng người một bảo vệ đệ tử môn hạ, thì sẽ phiền phức lắm.

"Tam Thanh đã quyết liệt, quyết chiến chỉ là chuyện sớm muộn, chúng ta căn bản không cần lo lắng." Hạo Thiên lại phất phất tay, không hề hoảng sợ chút nào.

Những Thánh Nhân này càng bao che khuyết điểm càng tốt, nếu một đệ tử thân truyền nào đó của giáo nào thân vẫn, nói không chừng còn sẽ khiến Thánh Nhân phát điên.

Đến lúc đó, mỗi bên đồ sát đệ tử đối phương, ngồi thu lợi ngư ông chẳng phải là Thiên Đình của hắn sao.

Dù sao, bất kể xảy ra chuyện gì, hắn đều là người thắng chắc.

Đệ tử Tam Giáo càng nhiều càng tốt!

Đại thế đã thành, hắn chỉ cần ngồi chờ người khác lên bảng là được.

Tương tự tâm tình của Hạo Thiên và những người khác, Tây Phương Nhị Thánh lúc này cũng lộ vẻ hưng phấn.

Tam Thanh quyết liệt, tuyệt đối là chuyện khiến bọn họ vui mừng nhất.

Bọn họ đã sớm muốn xâm nhập Đông Phương, giờ đây cuối cùng cũng có cơ hội rồi.

Chỉ là Mã Nguyên đã lên bảng, khiến bọn họ có chút tiếc nuối.

Dù sao trước đó không lâu, Chuẩn Đề vừa mới nhìn trúng kẻ này, nào ngờ lại bị Nguyên Thủy giết chết.

Nguyên Thủy Thiên Tôn sau khi rời đi, đến Bát Cảnh Cung ở Thủ Dương Sơn.

"Đại Huynh!

Chuyện này e rằng phiền phức rồi." Nguyên Thủy Thiên Tôn hiện thân, sắc mặt có chút ngưng trọng.

Hắn tuy không biết xấu hổ, nhưng với thân phận của hắn, tự nhiên không cần phải tự mình đi giết Mã Nguyên.

Muốn bọn họ tự mình xuống trận, cũng phải là chín đại đệ tử thân truyền của Thông Thiên, đặc biệt là Trường Phong.

Làm như vậy, chỉ là để thử dò Thông Thiên.

Nhưng kết quả hôm nay, khiến Nguyên Thủy cảm thấy rất không ổn.

Trước đó khi ở Tử Tiêu Cung thương thảo chuyện Phong Thần, hắn đã cảm thấy Thông Thiên có chút kỳ lạ.

Cảnh tượng vừa rồi, càng khẳng định suy đoán trong lòng hắn.

Thông Thiên, đã không còn là vị Thông Thiên mà bọn họ quen biết nữa.

Hiện tại Thông Thiên dường như tính tình đại biến, nếu bọn họ mạo hiểm ra tay đối phó Trường Phong và những người khác, Thông Thiên rất có thể cũng sẽ phát điên.

Nếu đúng như lời đối phương nói, vác Tru Tiên Tứ Kiếm đến Ngọc Hư Cung.

Lượng Kiếp vừa qua, Xiển Giáo của hắn e rằng cũng gần như tiêu rồi.

Rất có thể Ngọc Hư Cung cũng không còn.

"Ngô đã nhìn thấy." Trong mắt hỗn độn của Lão Tử tinh mang giao chức, căn bản không biết đang nghĩ gì.

"Chuyện Lượng Kiếp, e rằng phải chuẩn bị thêm vài thủ đoạn khác." Thấy Lão Tử không nói gì nữa, Nguyên Thủy nhẹ giọng nói.

Lão Tử không vội, hắn thì rất vội!

Tuy không thể so với Tiệt Giáo, nhưng đệ tử Xiển Giáo của hắn lại nhiều hơn Nhân Giáo.

Dưới trướng Lão Tử chỉ có Huyền Đô một người, hắn thì vẫn có không ít.

Hôm nay vừa hay Nữ Oa kịp đến, tiện tay cứu Thái Ất Chân Nhân, bằng không chắc chắn đã lên Phong Thần Bảng rồi.

Cùng với Lượng Kiếp hoàn toàn bùng phát, Nguyên Thủy cảm thấy sự ảnh hưởng nhận được càng lúc càng lớn.

Rất rõ ràng, Thiên Đạo đang can thiệp vào những Thánh Nhân như bọn họ.

Bỏ qua Thánh Nhân mà nói, thực lực Tiệt Giáo còn vượt xa bọn họ, đặc biệt còn có Trường Phong kia.

Nếu như theo trình tự bình thường, bọn họ không xuống trận, hai giáo liên hợp cũng không phải đối thủ của Tiệt Giáo.

"Kéo Tây Phương Giáo xuống nước." Lão Tử khẽ nâng mắt hỗn độn, thản nhiên nói.

Bọn họ muốn phá hoại đạo thống Tiệt Giáo, Tây Phương Giáo cũng đang nhắm vào đệ tử Tiệt Giáo.

Dù sao Tiệt Giáo Vạn Tiên Lai Triều, cơ bản đã hội tụ tất cả các sinh linh cường đại trong thiên địa trừ mấy giáo ra.

"Hai tên ngốc đó chỉ giỏi thổi gió đốt lửa, làm chính sự thì lại rất tinh ranh." Nhắc đến Tây Phương Giáo, Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng lại một trận bực bội.

Lão Tử không bất ngờ, lời nói chợt chuyển, nhẹ giọng nói: "Thân Công Báo kia không phải vẫn ở Côn Luân Sơn sao, có thể cho hắn xuống núi rồi." Thân Công Báo?

"Hiện giờ Thương Thang có tiểu ngưu yêu kia ở đó, Thân Công Báo e rằng vô dụng." Nguyên Thủy Thiên Tôn nhíu nhíu mày, bất đắc dĩ đáp.

Đưa đệ tử Tiệt Giáo lên bảng, Thân Công Báo không thể thiếu.

Nhưng giờ đây, sự việc đã xảy ra biến hóa rất lớn.

Quốc Sư Thương Thang hiện giờ là Trường Phong.

Với thân phận địa vị của hắn trong Nhân tộc, Thân Công Báo căn bản không thể sánh bằng.

"Đã là người của Thiên Mệnh, tự nhiên sẽ có trách nhiệm của hắn, không cần lo lắng!" Nói xong Lão Tử, nhắm mắt lại, tĩnh tọa

giữa trận.

Trong mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn tinh quang lóe lên, hơi trầm tư, liền đã hiểu rõ.

Ngay sau đó không dừng lại, thân hình từ từ biến mất giữa trận.

Không nói chuyện mấy vị Thánh Nhân mỗi người có hành động riêng, hai đại quân Thương Chu đều rơi vào sự bình tĩnh ngắn ngủi.

Còn lúc này ở Triều Ca Thành.

Đế Tân sau khi nhận được báo cáo của Trương Quế Phương, liền phái người đêm khuya đến Trần Đường Quan.

Nào ngờ người nhà Lý gia, đều biến mất không thấy.

Đế Tân giận dữ, toàn quốc truy nã Lý Tịnh và những người khác.

Phía Bắc Hoàng Phi Hổ vẫn đang giằng co, chỉ có Đông Bá Hầu phái con trai Khương Văn Hoán công kích Nam Bá Hầu Ngạc Sùng Vũ, đánh cho đối phương liên tục lùi bước.

Trong Tây Kỳ Thành, Khương Tử Nha rất buồn.

Vô cùng buồn!

Mới chỉ bình tĩnh được mấy ngày, Trương Quế Phương lại phái Phong Lâm đến khiêu chiến.

Tây Kỳ lúc này văn quan không ít, nhưng đại tướng thì căn bản không có mấy người.

Người duy nhất có chút thực lực là Nam Cung Thích, đã chiến tử rồi.

Na Tra đến trợ giúp, chưa phong quang được mấy ngày, cũng thân vẫn.

Khương Tử Nha trong lòng bất đắc dĩ, chỉ đành định đi Côn Luân

Sơn một chuyến.

Lần trước Nguyên Thủy Thiên Tôn rõ ràng xuất hiện, nhưng không có gì dặn dò.

Mà hiện giờ lại rơi vào cảnh khốn cùng này, cũng chỉ có thể đi Côn Luân Sơn.

Khương Tử Nha trong lòng có dự tính, sau khi tắm rửa một phen, đến yết kiến Văn Vương.

Nghe Khương Tử Nha muốn lên Côn Luân Sơn, Cơ Xương trong lòng lập tức sốt ruột.

Hắn đang nằm trên giường, chậm rãi ngồi dậy.

"Hiện giờ quân Thương lâm trận, sắp đến biên giới, trong nước không có người, thừa tướng nếu rời đi, cô biết phải làm sao." Nhìn Chu Văn Vương già nua, Khương Tử Nha trong lòng cũng có một trận hổ thẹn.

Văn Vương bái tướng, nào ngờ liên tục bại mấy trận.

"Thần chuyến này nhiều thì mười mấy ngày, ít thì năm sáu ngày, mọi chuyện xong xuôi sẽ lập tức trở về." Chu Văn Vương nghe vậy, trong lòng bất đắc dĩ, chỉ đành đồng ý.

Tuy chưa từng ra trận, nhưng hắn cũng nghe nói chuyện chiến tướng của Thương Trụ.

Những kỳ nhân dị sĩ như vậy, cũng không phải bọn họ có thể đối phó.

Khương Tử Nha được lệnh, vội vàng đi về phía Côn Luân Sơn.

"Phụ vương!

Khương Thừa Tướng liệu có…" Cơ Phát trong phòng nhìn Khương Tử Nha rời đi, nhẹ giọng nói.

Bá Ấp Khảo và những người khác đứng bên cạnh, cũng sắc mặt ưu lo.

Nhưng lời còn chưa nói xong, đã bị Cơ Xương cắt ngang.

"Đã bái hắn làm thừa tướng, sao lại có thể nảy sinh nghi ngờ!" "Chuyện này tuyệt đối không thể nói lung tung!" Cơ Xương tựa vào đầu giường, sắc mặt nghiêm túc nói.

Trong lòng hắn sao có thể không lo lắng, nhưng lại có biện pháp gì.

Cơ Phát nghe vậy, liên tục gật đầu.

Không nói gì nữa!

"Chạy đâu!" Dù Thổ Hành Tôn đã độn nhập lòng đất, nhưng Cổn Cổn vẫn cảm nhận được ngay lập tức.

Một tiếng hô lớn, nó vọt người bay lên.

Đáng tiếc, độn thổ chi thuật của Thổ Hành Tôn quả thực rất lợi hại.

Thoáng chốc, hắn đã biến mất khỏi cảm tri của nó.

Cổn Cổn vọt ra khỏi doanh trướng, lập tức phát ra một tiếng gầm giận dữ.

Trước kia nó đã quen đi lại trong quân trận quanh năm, tự nhiên hiểu rõ lúc này là bị cướp trại.

Động tĩnh đột ngột này đã khiến quân doanh đại kinh.

Chư tướng sĩ còn tưởng Tây Kỳ thừa đêm tập kích, nhưng khi xông ra lại phát hiện.

Dưới ánh lửa bập bùng, bọn họ chỉ thấy đồng đội, chứ không hề có bất kỳ địch nhân nào.

Nhiều sĩ tốt lục soát khắp doanh trại, cũng không có chút phát hiện nào.

Chẳng thấy một địch nhân nào.

Điều này khiến bọn họ rất nghi hoặc.

Phong Lâm đi đến chủ trướng, lại biến sắc đại kinh.

Chương 88

Tướng quân biến mất rồi.

Trong lòng đại hoảng sợ, Phong Lâm vội vàng đến gặp Cổn Cổn.

Hiện tại Trường Phong không ở đây, y chỉ có thể trông cậy vào Cổn Cổn.

“Cái gì?

Trương tướng quân mất tích?” Cổn Cổn đang mắng mỏ đi vào doanh trướng, nghe vậy lập tức mắt kinh hãi.

Vừa rồi cảm nhận được khí tức của Thổ Hành Tôn, nó cũng không nhìn kỹ, trực tiếp đuổi theo ra.

Bây giờ xem ra, đối phương rõ ràng thừa đêm đến bắt chủ soái.

Lão gia vừa rời đi, bọn chúng liền đến tập kích.

Bọn chúng làm sao biết Trường Phong không có ở đây?

“Đúng vậy!

Lục soát khắp doanh trướng đều không thấy tướng quân.” Phong Lâm nuốt nước miếng, vội vàng đáp.

Quốc sư vừa mới đi, những tên này liền đến cướp trại, đến thật đúng lúc.

Thổ Hành Tôn kia của đối phương cực kỳ thiện về độn thổ, tướng quân e rằng đã bị đối phương bắt đi rồi.

Nghe vậy, Cổn Cổn lập tức biến sắc giận dữ.

Khi Trường Phong rời đi, y đã dặn nó phải trông coi cẩn thận, đừng hành sự lỗ mãng, chờ y trở về.

Giờ đây vừa mới rời đi, Trương Quế Phương đã bị người ta bắt đi.

Cổn Cổn cảm thấy rất phẫn nộ, càng quan trọng hơn là rất mất mặt.

Trường Phong trở về chắc chắn sẽ dạy dỗ nó.

"Ngươi ở lại quân trung canh giữ, thời khắc đề phòng, ta đi Tây Kỳ thành một chuyến." Liếc nhìn bầu trời đen kịt xa xa, Cổn Cổn khẽ phân phó.

Nói rồi cũng không đợi Phong Lâm đáp lời, trực tiếp độn nhập lòng đất biến mất.

Thấy vậy, Phong Lâm chỉ có thể phân phó chư tướng sĩ cẩn thận đề phòng, đề phòng Tây Kỳ lại đến cướp trại.

Chẳng mấy chốc, Cổn Cổn đã đến Tây Kỳ thành.

Nhìn tòa thành cũng đen kịt, Cổn Cổn lắc mình biến hóa, hóa thành một con ong nhỏ bay vào trong.

Mà lúc này, trong phủ tướng, Khương Tử Nha đang lo lắng chờ đợi.

Đột nhiên trước mắt lóe lên, ba đạo thân ảnh từ dưới đất vọt ra.

Khương Tử Nha nhìn rõ, trong mắt tức khắc đại hỷ.

"Sư thúc!

May mắn không phụ mệnh, đã bắt được Trương Quế Phương." Thổ Hành Tôn vừa vọt ra đã hưng phấn hô lên.

"Ha ha!

Có hai vị sư điệt xuất mã, quả nhiên là nhẹ nhàng!" Nhìn Trương Quế Phương đang kịch liệt giãy dụa, Khương Tử Nha trong lòng vô

cùng vui mừng.

Dù đối phương đang mặc một thân giáp trụ, nhưng Khương Tử Nha đối với khuôn mặt này lại cực kỳ quen thuộc.

Tên này đã vây hãm Tây Kỳ thành lâu như vậy, bây giờ cuối cùng cũng bắt được hắn rồi.

Một công lớn!

Một công lớn a!

"Chuyến này có gặp Trường Phong đó không?" Nghĩ đến vị quốc sư ở Thương Thang, Khương Tử Nha khẽ hỏi.

Nghe vậy, hai người đều nhíu mày.

Tuy bọn họ rời đi rất nhanh, nhưng vẫn thấy người xâm nhập.

Không phải Trường Phong, mà là Cổn Cổn đã giao chiến nhiều lần trước đây.

Cổn Cổn còn có thể phát hiện, không lý nào Trường Phong lại không phát hiện ra bọn họ.

Nhưng vì sao đối phương không xuất hiện?

Bởi vì bọn họ là văn bối, nên giả vờ không thấy?

Vừa nãy cũng không phải đang ở chiến trường, đối phương hẳn là không có lòng tốt đến vậy chứ?

Dương Tiễn hơi trầm tư một lát, rồi mang vẻ kỳ lạ đáp: "Trường Phong đó không hề xuất hiện, ngược lại là con yêu đồng kia phát hiện ra chúng ta, nhưng không thể đuổi kịp." Nghe vậy Khương Tử Nha cũng ngẩn người.

Dù sao uy hiếp lớn nhất trong chuyến này chính là Trường Phong, nào ngờ đối phương lại coi như không thấy.

“Thôi kệ đi, bắt được Trương Quế Phương là được.” Khương Tử Nha nghĩ mãi không hiểu, cũng lười để ý, ra hiệu cho Dương Tiễn cởi trói cho Trương Quế Phương.

“Khương Tử Nha, hai quân giao chiến, ngươi lại làm ra chuyện ti tiện như vậy!” Trương Quế Phương cuối cùng cũng nói được, liền chửi rủa Khương Tử Nha.

Chiêu này của đối phương hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của hắn.

Mấy ngày nay vốn dĩ đều là Cổn Cổn và Dương Tiễn giao chiến, nào ngờ Trường Phong vừa mới rời đi, đối phương liền thừa đêm tập kích, còn trực tiếp bắt lấy hắn, vị chủ tướng này.

Điều này khiến Trương Quế Phương vô cùng phẫn nộ.

Nếu bại trên chiến trường thì thôi đi, nào ngờ lại bị người ta bắt đến như vậy.

Trương Quế Phương trong lòng vô cùng không phục!

“Uổng ngươi là đại tướng Thương Trụ, há lại không biết binh bất yếm trá ư?” Khương Tử Nha nghe vậy lạnh lùng hừ một tiếng, thần sắc kiêu ngạo nói.

Bắt được Trương Quế Phương, đây đối với cả Tây Kỳ mà nói, đều là công lao to lớn.

Khương Tử Nha trong lòng vô cùng vui sướng.

“Hừ!

Nghịch tặc thất phu, chớ có trương cuồng, ngày khác định sẽ khiến ngươi Tây Kỳ thành phá người vong!” Đã thân hãm địch doanh, Trương Quế Phương không còn phản kháng, trong miệng kiêu ngạo đáp.

“Người đâu!

Đưa hắn xuống, giam vào đại lao.” Khương Tử Nha cũng không để ý.

Trước kia Cơ Thúc Càn, Nam Cung Thích, cùng với Na Tra và những người khác đã tử trận.

Hiện nay bắt được Trương Quế Phương, cũng coi như có lời giải thích.

Ngay sau đó, dưới đường có sĩ tốt tiến đến, áp giải Trương Quế Phương đi xuống.

“Thổ Hành Tôn, Dương Tiễn, chuyến này công lao của các ngươi lớn nhất, đợi sáng mai ta sẽ bẩm báo Văn Vương, định sẽ có trọng thưởng.” Nhìn Dương Tiễn, Thổ Hành Tôn trước mặt, Khương Tử Nha tâm tình vô cùng sảng khoái.

Lần này, quả nhiên không khiến y thất vọng.

“Sư thúc quá lời rồi, đây là công lao của Thổ sư huynh, Dương Tiễn ta chỉ là đi theo một chuyến mà thôi, không đáng là gì.” Dương Tiễn xua xua tay, có chút ngại ngùng đáp.

“Ha ha!

Đều là sư huynh đệ, phân chia rõ ràng như vậy làm gì chứ.” Thổ Hành Tôn ngửa đầu, trong mắt rõ ràng có thể thấy vẻ hưng phấn.

Hiển nhiên đối với chủ ý này của mình, hắn vô cùng đắc ý.

“Thổ Hành Tôn nói không sai, đều có công!

Hiện giờ trời cũng không còn sớm nữa, các ngươi trở về nghỉ ngơi sớm đi, sáng mai còn có đại chiến.” Vỗ vỗ vai hai người, Khương Tử Nha mở miệng phân phó.

Bắt được Trương Quế Phương, ngày mai chắc chắn phải nhân cơ hội này, đại phá quân Thương.

Dương Tiễn và hai người gật đầu, ai nấy rời đi.

Không nhắc đến Khương Tử Nha và những người khác đang hưng phấn, Cổn Cổn lúc này đã tiến vào trong thành, lại có chút phiền muộn.

Tuy theo chân các tướng sĩ tuần tra trên phố, nó đã đến được vương cung.

Nhưng bên trong kiến trúc trùng điệp, quan trọng là bốn phía còn đen kịt một mảng, hoàn toàn không thể tìm kiếm.

Theo ý nó, tự nhiên giải cứu Trương Quế Phương là nhiệm vụ hàng đầu.

Dù sao cứu Trương Quế Phương về, mới có thể vãn hồi thể diện cho nó.

Đáng tiếc, Tây Kỳ thành cũng không nhỏ.

Nó loay hoay nửa ngày, căn bản không biết Trương Quế Phương bị bắt đi đâu, cuối cùng chỉ có thể chui vào vương cung.

Thổ Hành Tôn đã bắt Trương Quế Phương, nó đại không thể bắt Văn Vương về đây.

Đến lúc trời sáng lại tiến hành trao đổi.

Trong vương cung không giống trong thành, tối đen như mực, ngay cả tướng sĩ tuần tra cũng không có.

"Làm sao bây giờ?" Nhìn những kiến trúc xung quanh chẳng có gì khác biệt, Cổn Cổn có chút sầu.

Nếu trong thành này không có luyện khí sĩ thì còn đỡ, nhưng quan trọng là còn có một Dương Tiễn thực lực không yếu.

Bằng không trực tiếp dùng thần niệm quét qua, chẳng phải dễ dàng sao.

Ngay khi Cổn Cổn đang phẫn nộ trong lòng, đột nhiên dưới trời đêm truyền đến một tiếng đàn khẽ khàng.

"Nửa đêm canh ba còn đánh đàn, đi xem thử." Cổn Cổn hoàn toàn không có manh mối, vỗ đôi cánh nhỏ bay lên.

Chẳng mấy chốc, liền thấy trong một tòa lầu các.

Một nam tử mặc trường sam, đối mặt với ánh trăng mà gảy đàn.

Nhìn trang phục của nam tử kia, Cổn Cổn trong lòng mừng rỡ.

Sống trong cung, trang phục lại không đơn giản, nhất định không phải người tầm thường.

Dù không tìm được Cơ Xương, bắt tên này cũng không tồi.

Cổn Cổn vừa định tiến lên, đột nhiên sau lưng nam tử bước ra một cung nữ.

Cung nữ chậm rãi khẽ khom mình, cung kính nói: "Đại Vương tử!

Đêm đã khuya, thỉnh điện hạ sớm nghỉ ngơi!" Nam tử gảy dây đàn khẽ ngừng, nhưng vẫn không dừng lại.

Cung nữ thấy vậy, dường như đã thành thói quen, chậm rãi lui ra.

Nghe vậy, Cổn Cổn lại mắt sáng rực.

Được xưng là Đại Vương tử, đó nhất định là trưởng tử của Cơ Xương, Bá Ấp Khảo.

Người này có thể coi là người thừa kế quan trọng nhất của Tây Kỳ, chuyến này không uổng.

"Bốp!" một tiếng, Cổn Cổn hiện hình.

Còn chưa đợi Bá Ấp Khảo phản ứng, nó đã trực tiếp túm lấy hắn mà bắt đi.

Trong đại doanh Thương Thang, Phong Lâm đang lo lắng chờ đợi.

Y đứng trước cửa doanh, đột nhiên thần quang từ xa vút tới.

Chớp mắt, thân ảnh Cổn Cổn hiện ra.

Phong Lâm vội vàng nghênh đón.

"Thượng tiên, đã cứu được tướng quân chưa?" Liếc nhìn người trong tay Cổn Cổn, y lập tức ngẩn người.

Đối phương không phải Trương Quế Phương.

"Tây Kỳ thành kia khá lớn, ta cũng không biết Trương tướng quân bị bắt đi đâu, chỉ có thể vào vương cung bắt trưởng tử của Cơ Xương đó về." Cổn Cổn mang vẻ mặt giận dữ đáp.

"Bá Ấp Khảo?" Nghe vậy, Phong Lâm lại kinh hô thành tiếng.

Cổn Cổn không nhận ra Bá Ấp Khảo, nhưng y thì biết.

Y vội vàng mượn ánh lửa xem xét kỹ lưỡng, quả nhiên là trưởng tử của Cơ Xương, Bá Ấp Khảo.

"Đúng là Bá Ấp Khảo!

Bản lĩnh của Thượng tiên quả nhiên cường hãn, có người này, Trương tướng quân đã vô lo rồi." Nhìn Bá Ấp Khảo đang hôn mê, Phong Lâm nét mặt vui mừng.

Bắt được Bá Ấp Khảo, đối phương khẳng định không dám làm hại Trương tướng quân.

"Được!

Hắn giao cho ngươi đó!" Cổn Cổn không quản nhiều như vậy, trực tiếp ném Bá Ấp Khảo qua.

Phong Lâm tiếp lấy, vội vàng hạ lệnh sĩ tốt canh giữ hắn.

Ngày mai sẽ dùng hắn để trao đổi Trương tướng quân.

Sắc đêm tàn dần, trong Tây Kỳ thành một tin tức nhanh chóng lan

truyền.

Thống tướng Thương Thang Trương Quế Phương bị bắt.

Thừa tướng muốn dùng hắn huyết tế cho các tướng sĩ đã tử trận.

Đối với quyết định này, người trong thành tự nhiên vô cùng vui mừng.

Bất kể là Cơ Xương và những người khác ở trên, hay các tướng sĩ bên dưới, không ai không vỗ tay khen ngợi.

Dù sao trong mấy tháng ngắn ngủi này, đối phương đã liên tục chém chết mấy tướng Tây Kỳ, còn có một vị vương tử trận vong dưới tay hắn.

Ngoài Ngọ Môn, người đông như núi biển.

Không chỉ có nhiều tướng sĩ đến xem, mà còn có rất nhiều bách tính đổ xô tới.

Trương Quế Phương bị trói mà đưa ra, không ngờ đối phương lại nhanh chóng muốn chém hắn.

Nhưng thân là thống soái Thương Thang, đối với Trụ Vương trung thành cảnh cảnh, tự nhiên không hề sợ hãi.

Chương 89

Trong Tây Kỳ thành người reo hò ầm ĩ, lúc này đại doanh Thương Thang cũng đã chỉnh quân xuất phát, muốn dùng Bá Ấp Khảo để trao đổi Trương Quế Phương.

Mà Trường Phong rời khỏi Tây Kỳ, đang dẫn Thạch Cơ đi về Mai Sơn.

Trường Phong thần tình đạm nhiên, Thạch Cơ phía sau thì trong mắt đầy mong đợi.

Trên đường nghe Trường Phong nói về Viên Hồng, khiến nàng đối với vị sư đệ chưa từng gặp mặt này càng thêm tò mò.

Đang khi đi lại, đột nhiên Trường Phong không tự chủ được mà nhíu mày.

Không gian pháp tắc!

Y cảm nhận được một luồng không gian pháp tắc ba động yếu ớt trong không trung!

"Không ổn!" Trong khoảnh khắc, Trường Phong mắt đại kinh.

Liền thấy không trung phía trước nổ tung, giữa đó là ánh sáng bạc nhạt nhẽo bao phủ.

Trong ánh bạc chói mắt, một đạo thân ảnh khổng lồ bay vút ra.

Trường Phong vung tay lớn, tức khắc thu Thạch Cơ đi.

Y không ngờ, cuộc tập sát nhằm vào y, lại đến nhanh như vậy.

Thu Thạch Cơ đi, Trường Phong chăm chú nhìn về phía trước.

Chỉ thấy trong ánh bạc chói mắt, một đạo thân ảnh khổng lồ đang cấp tốc bay tới.

“Cửu Thiên Côn Bằng!!!” Thân thể vĩ đại kia khiến Trường Phong biến sắc ngẩn người.

Khi phò tá Tam Hoàng, y từng theo Thông Thiên đến Bắc Minh.

Tuy chỉ có duyên gặp một lần, nhưng Trường Phong vẫn nhận ra đối phương ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Côn Bằng từng bị sư tôn một luồng Hỗn Độn kiếm khí chém rụng một cánh, rơi xuống Minh Hải.

Cánh to lớn kia, tuyệt đối không thể nhận sai.

Côn Bằng trong Phong Thần căn bản không hề xuất thế, giờ đây lại đột nhiên xuất hiện.

Rất rõ ràng, vì sự xuất hiện của y, thiên địa vẫn đã xảy ra biến hóa cực lớn.

Còn về việc vì sao Côn Bằng đột nhiên đến tập kích y, e rằng phía sau không thể thiếu bóng dáng Thánh nhân.

Tuy trước kia Thông Thiên đã chế áp Côn Bằng, nhưng dù có gan, Côn Bằng cũng không dám ra tay với y.

Dù sao Hà Đồ Lạc Thư, cuối cùng vẫn bị Nữ Oa thu đi rồi.

Lúc này Côn Bằng đến đây, tám chín phần là do Nguyên Thủy hoặc Nữ Oa chỉ thị.

Trừ khi phía sau có Thánh nhân, kẻ nào dám mạo hiểm can thiệp vào Phong Thần lượng kiếp.

Dù sao Phong Thần, chính là sự tranh giành giữa các đệ tử Thánh nhân.

“Trường Phong!

Chịu chết đi!” Trên đôi cánh của Cửu Thiên Côn Bằng, bao quanh

là ngân quang nồng đậm.

Đó là không gian pháp tắc!

Côn Bằng có thể trở thành sinh linh nhanh nhất, chính là vì đôi cánh của hắn trời sinh ẩn chứa không gian pháp tắc.

Một khi cánh vỗ, tốc độ không ai sánh kịp.

Một đôi cánh bạc lướt qua, không gian mà nó đi qua đều bị xé nát.

Hắn muốn dựa vào đôi cánh này, trực tiếp nghiền nát Trường Phong.

Dù trong lòng kinh ngạc, nhưng Trường Phong không hề sợ hãi.

Uy danh của Cửu Thiên Côn Bằng tuy không kém, nhưng y giờ đây cũng không phải hạng tầm thường.

Chỉ cần không phải Thánh nhân, bất kỳ kẻ nào khác y đều không sợ.

Dù cho hiện giờ không nhìn thấu cảnh giới của Côn Bằng, nhưng Trường Phong vẫn không hề lo lắng.

Chuẩn Thánh viên mãn mà thôi, y đã luyện hóa mấy đạo pháp tắc chi thể rồi.

Đối mặt với Côn Bằng đang lao tới, Trường Phong cũng vận chuyển không gian pháp tắc, trực tiếp đâm thẳng tới.

Người tu đạo, thủ đoạn công kích mạnh nhất trừ pháp bảo ra thì là thần thông.

Nhưng trong tay một người thông thạo nắm giữ nhiều pháp tắc, thủ đoạn công kích mạnh nhất, vẫn là vận dụng pháp tắc.

Dù sao, thần thông cũng là một hình thức diễn hóa của pháp tắc.

Giống như Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên, chính là ẩn

chứa ngũ hành pháp tắc nồng đậm.

Nhìn thấy ánh sáng bao phủ quanh Trường Phong, Côn Bằng mắt kinh ngạc.

"Tên này thật sự đã bước vào Chuẩn Thánh rồi, mới có bao nhiêu năm mà đã đáng sợ đến vậy." Trường Phong không phản ứng nhiều, Côn Bằng đang bay tới, trong lòng lại vô cùng chấn hám.

Tuy ban đầu ở Minh Hải, hắn căn bản không chú ý Trường Phong mấy.

Nhưng vì y đi cùng Thông Thiên, Côn Bằng vẫn nhớ hình dạng của y.

Đồng thời, cũng rõ cảnh giới của đối phương lúc đó.

Một tiểu tu sĩ chỉ có cảnh giới Huyền Tiên, trong mấy ngàn năm ngắn ngủi, cảnh giới lại sắp đuổi kịp hắn.

Oanh!

Hai đạo ngân quang rực rỡ đâm vào nhau.

Luồng khí mạnh mẽ bùng phát, làm vỡ nát toàn bộ không gian hàng triệu dặm xung quanh.

Biến thành một mảng đen kịt.

Không gian xa hơn nữa, thì như một tấm gương khổng lồ, phủ đầy những vết nứt chi chít.

"Rắc!" một tiếng, cũng nổ tung ra.

Khí kình còn sót lại quét xuống đại địa, như bị cày xới qua vậy.

Cả đại địa, trở nên biến dạng hoàn toàn.

"Chuẩn Thánh hậu kỳ!" "Xoẹt" một tiếng, Côn Bằng hóa thành một nam tử áo đen, mặt ngưng trọng nhìn Trường Phong.

Đối phương thật sự có tu vi Chuẩn Thánh, càng quan trọng là lại cũng nắm giữ không gian pháp tắc.

Nhìn cảnh giao phong vừa rồi, dường như còn không yếu.

Điều này khiến Côn Bằng trong lòng vô cùng chấn kinh.

Tu luyện pháp tắc, còn khó hơn tu luyện đạo hạnh rất nhiều.

Hắn có thể nắm giữ không gian pháp tắc, hoàn toàn là vì đôi cánh này mang theo bản mệnh thần thông.

Nhờ ưu thế tiên thiên, hắn mới may mắn tu được loại pháp tắc hiếm có này.

Thanh niên trước mắt này, dựa vào cái gì?

"Vậy để ta xem, Yêu sư Côn Bằng tung hoành Hồng Hoang vô số năm, có thủ đoạn gì." Nhìn nam tử trung niên trước mắt, trong mắt Trường Phong lại tràn đầy hỏa nhiệt.

Tuy vì hệ thống, y sớm đã bước vào Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Nhưng số lần thật sự ra tay vẫn quá ít.

Chỉ có vài lần cơ hội, cũng là đối phó với một số Đại La Kim Tiên tồn tại.

Hoàn toàn không thể phát huy được thực lực bản thân, càng không cần nói đến việc vận dụng pháp tắc.

Hiện giờ Yêu sư Côn Bằng đến tập kích, vừa hay để thử xem thực lực của mình đến đâu.

Tên Côn Bằng này đã sống qua mấy lượng kiếp rồi, tuyệt đối là một trong số ít những kẻ đã đưa Chuẩn Thánh đến cực hạn.

Muốn giết chết bọn họ, khẳng định vô cùng khó khăn.

Đương nhiên, đó chỉ là đối với những người khác.

Dựa vào Tiên Thiên Chí Bảo mà Trường Phong nắm giữ, có thể dễ dàng trấn áp hắn.

Nhưng loại át chủ bài này, không thể dễ dàng sử dụng.

Một số thủ đoạn còn lại, thì có thể để y tùy ý thi triển.

Vụ công kích vừa rồi, khẳng định đã có Thánh nhân chú ý.

Cảnh giới bại lộ cũng không sao, dù sao trước kia Nữ Oa đã biết rồi.

Nhưng những thủ đoạn còn lại, vẫn phải coi như át chủ bài giữ kín.

Trường Phong nghĩ vậy, tay phải khẽ vẫy.

Liền thấy trong hư không, sóng dữ cuộn trào.

Thấy vậy, Côn Bằng hơi ngẩn người, rồi trong mắt đầy vẻ khinh thường.

Hắn nhập Cửu Thiên Thiên Dương chi cảnh có thể hóa thành Bằng, xuống Cửu U Địa Âm chi xứ có thể hóa thành Côn.

Đây chính là nguồn gốc danh xưng Cửu Thiên Côn Bằng của hắn.

Trước mặt hắn mà thi triển Thủy thuộc tính pháp tắc, chẳng phải là múa rìu qua mắt thợ sao?

Bỏ không gian pháp tắc mạnh mẽ không dùng, ngược lại lại dùng Thủy chi pháp tắc.

Cũng không biết Trường Phong này nghĩ gì.

Côn Bằng lạnh lùng hừ một tiếng trong mũi, lập tức vô tận Nhược Thủy hiện ra quanh thân.

"Ồ!" Trường Phong mắt kinh ngạc.

Có thể triệu hồi Nhược Thủy, chứng tỏ Thủy chi pháp tắc của đối

phương đã lĩnh ngộ đến một cảnh giới rất mạnh mẽ.

Côn Bằng này quả nhiên không hổ là Chuẩn Thánh lão bài trong Hồng Hoang.

Trường Phong chỉ đạm nhiên cười, cũng không quá kinh ngạc.

Y đã thân dung Thủy chi pháp tắc, luyện thành pháp tắc chi thể.

Nếu muốn, vô tận Nhược Thủy này tức khắc có thể bị y chấp chưởng.

Nhưng chỉ một mình Côn Bằng, tự nhiên không cần y dùng đến thủ đoạn này.

Sóng nước cuộn trào, Trường Phong cưỡi sóng lao ra hướng hư không tan nát kia.

Cửu Thiên Côn Bằng cũng không hề do dự, trong ánh bạc sáng rực, mang theo vô tận Nhược Thủy mà tập kích tới.

Nhưng vừa mới tiếp xúc, Côn Bằng lập tức biến sắc đại biến.

Trường Phong ở trong Nhược Thủy, căn bản không hề chịu chút ảnh hưởng nào.

Điều này sao có thể?

Sóng nước cuộn trào, nhấn chìm toàn bộ không gian đó.

Pháp tắc hoành hành, lại một lần nữa nghiền nát không gian đang nhanh chóng khôi phục xung quanh.

Trường Phong bay vút tới, xuyên qua Nhược Thủy đang cuộn trào, nhanh chóng lao về phía Côn Bằng.

Tuy trong lòng cực kỳ chấn kinh, nhưng Côn Bằng cũng không hề kinh hoảng.

Trong Hồng Hoang với tuế nguyệt dài đằng đẵng như vậy, hắn

sao có thể chỉ tu luyện hai loại pháp tắc này.

Nhưng giây tiếp theo, Côn Bằng đột nhiên biến sắc kịch liệt.

Hắn cảm giác tốc độ của mình chậm lại, vì Nhược Thủy xung quanh.

Nhược Thủy cực nặng, lúc này tất cả đều tác dụng lên người hắn.

Nhưng những thứ này rõ ràng là do hắn triệu hồi ra, sao lại có thể ảnh hưởng đến hắn.

Trong lòng đại kinh, toàn thân Côn Bằng lóe lên ánh bạc chói mắt.

Xé rách!

Nhược Thủy vốn bao phủ xung quanh nhanh chóng bị phá tan, hắn sắp thi triển không gian pháp tắc để độn thổ ra ngoài.

"A!

Muộn rồi!" Một tiếng khẽ nói, Trường Phong từ xa lao tới, tức khắc xuất hiện trước mặt hắn.

Côn Bằng biến sắc kinh hãi.

Lần này thật sự làm hắn sợ.

Tuy Trường Phong cách hắn, cũng chỉ trong mấy nhịp thở.

Nhưng đối với cường giả Chuẩn Thánh như bọn họ, khoảng thời gian này đã đủ để làm rất nhiều chuyện.

Nhưng không có nghĩa là, đối phương có thể trực tiếp bỏ qua.

Lần xuất hiện này của Trường Phong thật sự quá quỷ dị.

Bàn tay ấn ra, kim quang rực rỡ bao phủ.

Lại là Trường Phong thi triển Kim chi pháp tắc!

Côn Bằng bị chính Nhược Thủy của mình vây khốn, căn bản

không kịp độn thổ chạy trốn.

Bàn tay vàng của Trường Phong, nhẹ nhàng ấn lên vai Côn Bằng.

Vừa mới tiếp xúc, lập tức bùng nổ kim quang nồng đậm, làm Nhược Thủy xung quanh cũng trở nên lấp lánh vàng.

Chương 90

Yêu sư Côn Bằng lại rên lên một tiếng, khóe miệng rỉ ra một vệt máu tươi, cả người bay ngược ra.

"Đây chính là sức mạnh của pháp tắc ư?" Tuy Kim chi pháp tắc lĩnh ngộ không tồi, nhưng Trường Phong còn chưa luyện thành pháp tắc chi thể.

Không ngờ chỉ một chưởng, đã trọng thương Cửu Thiên Côn Bằng.

Giờ khắc này, Trường Phong chân chính hiểu rõ sự cường đại của pháp tắc.

Chẳng trách ngay cả Thánh nhân cũng cần tu luyện pháp tắc.

Bất kỳ công kích nào, chỉ cần mang theo pháp tắc, đều có thể sánh ngang thần thông.

Pháp tắc lĩnh ngộ càng sâu, thực lực càng cường đại.

Giờ khắc này, Trường Phong đối với thực lực của mình đã có một sự hiểu biết rất chính xác.

Cho dù không dùng Tiên Thiên Chí Bảo, chỉ với sự lĩnh ngộ pháp tắc của y, vẫn có thể dễ dàng trấn áp những Chuẩn Thánh lão bài này.

Mà từ cảnh tượng trước mắt, Trường Phong cũng có thể nhìn ra tình hình tu luyện pháp tắc của những kẻ này.

Hoàn toàn không thể sánh với y.

Ngay cả Thánh nhân cũng không thể tu luyện một đạo pháp tắc đến viên mãn, càng không cần nói đến bọn họ.

Khổng Tuyên dựa vào Ngũ Sắc Thần Quang, độc chiếm vị trí đệ

nhất nhân dưới Thánh nhân.

Nhưng giờ đây, y không chỉ luyện hóa hai đạo pháp tắc chi thể, mà những pháp tắc còn lại cũng lĩnh ngộ không tồi.

Dưới Thánh nhân, sẽ không ai là đối thủ của y.

So với sự hưng phấn của Trường Phong, Côn Bằng lại trong lòng kinh hãi.

Thật sự đáng sợ!

Hắn đường đường là Yêu sư Côn Bằng tung hoành Hồng Hoang vô số năm, giờ đây chỉ qua mấy hiệp, lại bị Trường Phong đánh bại.

Đây hoàn toàn là chuyện hắn không dám tưởng tượng.

Hắn bay ngược ra, trong không trung trực tiếp hiện ra bản thể.

Ngay sau đó không hề do dự, đôi cánh mạnh mẽ vỗ một cái, độn đi về phía xa.

Trong đôi mắt, tất cả đều là vẻ kinh khủng.

Qua giao thủ ngắn ngủi, hắn đã hiểu, mình hoàn toàn không phải đối thủ của Trường Phong.

Hiện giờ đang trong lượng kiếp, nếu ở lại, e rằng sẽ có đại họa.

Còn về lời Thánh nhân dặn dò, hiện tại hắn nào còn tâm tư mà để ý.

"Hừ!

Muốn đến thì đến, muốn đi thì đi!

Chẳng phải quá tự do rồi sao!" Nhìn Côn Bằng đang bỏ chạy, trong mắt Trường Phong lướt qua một tia lạnh lẽo.

Ngay cả Thánh nhân y còn dám tính toán, chỉ là Côn Bằng bé nhỏ, Trường Phong tự nhiên không để vào mắt.

Huống hồ đối phương lại là kẻ chủ động tập kích y, cho dù có tiễn Côn Bằng lên bảng, thì đó cũng là do hắn tự chuốc lấy.

Trường Phong bước một bước ra, cũng thi triển không gian pháp tắc mà đuổi theo.

Không gian pháp tắc tuy lĩnh ngộ chưa sâu, nhưng không thể phủ nhận tốc độ rất nhanh.

Côn Bằng phía trước đôi cánh liên tục vỗ, sớm đã thấy thân ảnh đang cấp tốc áp sát phía sau, trong lòng chợt hối hận.

Đều tại mình không chịu nổi dụ hoặc, nhận ủy thác của Thánh nhân.

Qua giao thủ ngắn ngủi này, Côn Bằng trong lòng đã hiểu rõ, muốn trừ bỏ đối phương trừ khi Thánh nhân ra tay.

Hắn căn bản không thể hiểu được, giữa thiên địa sao lại có sinh linh cường hãn đến vậy.

Hắn đã đi lại trong Hồng Hoang nhiều năm như vậy, cũng chưa từng nghe qua danh hào Trường Phong.

Vô danh!

Côn Bằng lúc này, cuối cùng cũng hiểu ra, vì sao Thánh nhân lại tìm hắn ra tay.

Có lẽ bọn họ, sớm đã biết được Trường Phong không tầm thường.

"Đáng ghét!" Côn Bằng cảm thấy mình bị hãm hại rồi.

Không những kết hạ nhân quả với Trường Phong, lại còn vô cớ bị kéo vào lượng kiếp.

Tốc độ của Cửu Thiên Côn Bằng rất nhanh, tốc độ của Trường Phong cũng không chậm.

Chẳng mấy chốc, hai người đã đến phương Bắc Hồng Hoang đại lục.

Minh Hải vô tận, đã trong tầm mắt.

Liên tục vỗ ba cái, Côn Bằng nhảy một cái, lao thẳng vào Minh Hải.

Chớp mắt, hóa thành một con cá lớn, lặn xuống sâu trong Minh Hải.

Bắc Minh có thể coi là hang ổ cũ của hắn, Côn Bằng đối với nơi này vô cùng quen thuộc.

Thủy chi pháp tắc cộng thêm không gian pháp tắc, tốc độ của hắn trở nên nhanh hơn.

Trong nháy mắt, đã biến mất khỏi tầm mắt Trường Phong.

Đáng tiếc, Côn Bằng rõ ràng đã đánh giá thấp thực lực của Trường Phong, cũng đánh giá thấp quyết tâm của đối phương.

"Chơi với ngươi một lát đã!" Ngẩng đầu nhìn bầu trời, Trường Phong khẽ lầm bầm.

Y đuổi theo, cũng lao thẳng vào Minh Hải.

So với tốc độ gia tăng của Côn Bằng, tốc độ của Trường Phong trở nên nhanh hơn.

Nếu không phải lo lắng quá mức kinh hãi, dẫn đến chấn kinh các Thánh nhân, Trường Phong hoàn toàn có thể tức khắc đuổi kịp đối phương.

Thân dung Thủy chi pháp tắc, luyện thành pháp tắc chi thể.

Nước của Tam Giới này có thể nói chính là do Trường Phong y hóa thành.

Nơi ánh mắt y chạm tới, đều là thân thể của y, có thể tức khắc đến.

Tuy không hoàn toàn thi triển sự lĩnh ngộ Thủy chi pháp tắc, nhưng tốc độ bùng nổ đột ngột đó, vẫn khiến Côn Bằng kinh hãi.

Chỉ trong chốc lát, Trường Phong đã đến rất gần hắn.

Hơn nữa khoảng cách này, vẫn đang không ngừng thu hẹp.

"Sao có thể?

Trên đời sao lại có người tốc độ nhanh hơn ta!" Nhìn Trường Phong phía sau đang mỉm cười đuổi theo, trong mắt Côn Bằng đã hiện lên một tia kinh khủng.

Đối phương rõ ràng cảnh giới thấp hơn hắn, nhưng không chỉ thực lực mạnh hơn hắn, ngay cả tốc độ hắn am hiểu nhất trước mặt đối phương, lại không hề có chút ưu thế nào.

Trong lòng kinh hoảng, Côn Bằng vẫy đuôi một cái, tức khắc phá nước mà vọt ra.

"Lệ!" Một tiếng kêu gào vang vọng.

Côn Bằng hóa thành một con phi cầm khổng lồ, trực tiếp bay vút lên trời.

"Trường Phong, ta đã lui về Bắc Minh, vì sao còn khổ sở đuổi theo ta không buông?" Nhìn thân ảnh thong dong bám theo sau, Côn Bằng gấp gáp hô lớn.

Hắn bây giờ không còn nghĩ vì sao Trường Phong lại lợi hại đến vậy, lúc này chỉ hy vọng đối phương có thể rời đi.

Trước kia bị Thông Thiên chém trọng thương, giờ đây mới vừa hồi phục.

Nếu cứ tiếp tục truy đuổi thế này, e rằng lại phải tìm một nơi bế

quan liệu thương.

“Muốn tiễn ngươi lên bảng!” Trường Phong nghe vậy, miệng đạm nhiên đáp.

Dương Tiễn và những người khác không tiện ra tay, khó khăn lắm mới có một tên đến, tự nhiên không có lý do gì để bỏ qua.

Với thực lực của Yêu sư Côn Bằng, sau khi vẫn lạc chắc chắn sẽ lên bảng.

Nghe vậy Côn Bằng, lập tức biến sắc đại biến.

Tuy khoảng thời gian này vẫn luôn ở Minh Hải, nhưng hắn vẫn có nghe nói về việc Thánh nhân thương nghị Phong Thần Bảng.

Giờ đây Trường Phong này, lại muốn tiễn hắn lên bảng.

Lên Phong Thần Bảng, bị Thiên Đình chế ước, tu vi sẽ không còn tinh tiến.

Đây tuyệt đối không phải là chuyện Côn Bằng nguyện ý.

Mặt hắn đầy vẻ kinh hãi, cũng không còn nói gì nữa, thân hình giữa không trung chuyển một cái, trực bôn về Hồng Hoang. 【Ai!

Phiền thật!

Trên đầu đội mấy ông Thánh nhân, đúng là quá bó tay bó chân.】 Nhìn Côn Bằng đang dốc sức chạy trốn về phía trước, Trường Phong trong lòng u uất.

Đối phương dù sao cũng là Yêu sư Côn Bằng, tu luyện tuế nguyệt còn xa hơn y.

Tuy thực lực kém y không ít, nhưng kinh nghiệm chiến đấu, kinh nghiệm chạy trốn, thì lại vô cùng phong phú.

Quan trọng là Trường Phong lại không thể hoàn toàn phô bày thực

lực.

Nếu Phong Thần lượng kiếp mà Thánh nhân không được phép nhúng tay, thì cần gì phải phiền phức đến vậy.

Côn Bằng trong lòng vô cùng kinh hoảng, Trường Phong thần sắc phiền não.

Mà lúc này, trong Ngọc Hư Cung trên núi Côn Lôn, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại sắc mặt ngưng trọng.

Côn Bằng ra tay, tự nhiên là do hắn thuyết phục.

Nhưng mấy lần giao thủ đơn giản này, quả thực đã chấn kinh hắn.

Ban đầu hắn cứ nghĩ đã đánh giá cao Trường Phong rồi, không ngờ lại vẫn đánh giá thấp đối phương.

Trường Phong này nào phải Đại La Kim Tiên viên mãn gì, lại đã đạt đến Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Chuẩn Thánh hậu kỳ ư, hiện giờ cả thiên địa Hồng Hoang cũng không có mấy người.

Vòng mệnh của tiểu ngưu yêu này còn chưa đến vạn năm, tu luyện quả thực quá đáng sợ.

Hơn nữa vừa rồi giao thủ, Nguyên Thủy Thiên Tôn phát hiện Trường Phong còn lĩnh ngộ mấy loại pháp tắc khác khá sâu.

Ngay cả Côn Bằng uy danh lừng lẫy trong Hồng Hoang, cũng không đỡ được mấy chiêu trong tay y.

Cảnh giới đột phá nhanh như vậy, tu luyện pháp tắc cũng không hề kém.

Điều này đã không còn có thể dùng "yêu nghiệt" để hình dung nữa rồi.

Dù sao chính bọn họ thân là Thiên Đạo Thánh nhân, nhưng đối với việc tu luyện pháp tắc cũng vô cùng gian nan.

Đối phương hoàn toàn đã phá vỡ quy tắc, lật đổ nhận thức của bọn họ.

Đương nhiên cũng có một khả năng, tiểu ngưu yêu này từ đầu đến cuối đều đang ẩn giấu mình.

Vòng mệnh mấy ngàn năm cái gọi là, chỉ là một loại giả tượng.

Mà thực lực vẫn luôn thể hiện ra, cũng chỉ là một biểu tượng.

Đối phương rất có thể là một sinh linh tồn tại từ khai thiên, chỉ là vẫn luôn ẩn giấu trong Hồng Hoang, không được người ngoài biết đến.

Nhưng bất kể là loại phỏng đoán nào, không nghi ngờ gì đều chứng thực Trường Phong còn bất phàm hơn trong tưởng tượng của hắn.

Nghĩ đến hiện giờ vẫn đang trong lượng kiếp, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn càng thêm ngưng trọng.

Tiệt Giáo có một kẻ lợi hại như vậy, Phong Thần lượng kiếp làm sao có thể giành được ưu thế.

Suy đi nghĩ lại, chỉ có thể trừ bỏ đối phương.

Nhưng tính cách của Thông Thiên, khiến hắn rất băn khoăn.

Nếu không phải vì tính cách Thông Thiên đại biến, hắn căn bản không cần phải thuyết phục Côn Bằng, tự mình tìm một cơ hội là được rồi.

Tình huống hiện tại, nếu mạo hiểm ra tay với Trường Phong, tuyệt đối sẽ khiến Thông Thiên chấn nộ.

Nhưng Côn Bằng ra tay, đã cho hắn thấy sự cường đại của

Trường Phong.

Mượn tay người khác, rất khó trừ bỏ kẻ này.

"Đáng ghét!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nguyền rủa một tiếng.

Giờ xem ra, muốn thu thập Trường Phong, phải giải quyết Thông Thiên trước.

Nhưng đây cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Tru Tiên Kiếm Trận phi Tứ Thánh bất khả phá.

Hai kẻ của Tây Phương giáo kia lại còn mang tâm hoài quỷ thai.

Nguyên Thủy trong lòng phẫn nộ, Lão Tử ở Bát Cảnh Cung núi Thủ Dương cũng trầm mặt.

Sự cường đại của Trường Phong, đã vượt xa tưởng tượng của hắn.

Muốn trừ bỏ đối phương, thật sự chỉ có thể dựa vào chính bọn họ.

"Không thể trì hoãn nữa, nhất định phải tìm một cơ hội diệt trừ kẻ này!" Trong con ngươi Hỗn Độn của Lão Tử, tinh mang đan xen.

Nếu chỉ là thiên phú tốt, thực lực cường đại thì còn tạm được.

Nhưng ngay cả hắn đường đường Thánh nhân cũng không thể suy đoán được, đây tuyệt đối là sự tồn tại không được phép.

Lão Tử thu hồi ánh mắt, ngay sau đó nhắm mắt tọa thiền.

Hắn hiện giờ chỉ cần chờ một cơ hội, cơ hội trừ bỏ Trường Phong.

Chương 91

So với sự chấn kinh, không thể tin được của hai người, Thông Thiên ở Kim Ngao Đảo, lại sắc mặt đại hỉ.

Hắn rõ cảnh giới của Trường Phong, cũng biết thực lực đối phương rất mạnh.

Nhưng căn bản không ngờ Trường Phong lại cường đại đến mức đáng sợ như vậy.

Đường đường Yêu sư Côn Bằng, mà lại bị truy sát.

Có thể sống sót qua hai lần đại kiếp, Côn Bằng bất kể là thực lực, tâm cơ, đều tuyệt đối là lựa chọn hàng đầu.

Nhưng một nhân vật như vậy, trong mấy chiêu đã bị Trường Phong đánh bại, hơn nữa còn bị truy sát đến mức không có chỗ chạy trốn.

Con của Đại Đạo, quả không hổ là con của Đại Đạo trong truyền thuyết.

"Hô!

Có Trường Phong ở đây, Tiệt Giáo ta vô lo rồi!" Thông Thiên nhẹ nhàng thở ra một hơi, tâm tình vô cùng sảng khoái.

Phát hiện trước mắt này, cũng càng thêm kiên định quyết định trong lòng Thông Thiên.

Tiệt Giáo ai cũng có thể thiếu, Trường Phong tuyệt đối không thể xảy ra chuyện.

"Sư huynh, kẻ này cùng Tây Phương giáo ta hữu duyên, có thể đợi chúng ta chấp chưởng Tây Phương giáo." Chuẩn Đề đang tọa trên đài

sen, trong mắt tinh quang lấp lánh.

Trước kia ở Tử Tiêu Cung đã bị phong thái của Trường Phong làm kinh ngạc, giờ nay nhìn thấy thực lực của đối phương, sao có thể không khiến hắn động lòng.

“Thiện tai!

Thiện tai!” Tiếp Dẫn cũng hai mắt sáng rực, liên tục gật đầu.

Trong lòng không khỏi cảm thán, phương Đông quả nhiên nhân kiệt địa linh.

Từng nhân vật này, đều khiến bọn họ thèm thuồng muốn có.

Dưới sự chú ý của các Thánh nhân, Trường Phong truy kích Yêu sư Côn Bằng.

Ưu thế tốc độ lớn nhất của Côn Bằng, trước mặt Trường Phong đã hoàn toàn không còn.

Hắn lúc này, chật vật vô cùng, trong mắt tràn đầy kinh hoảng.

Trước kia trong Hồng Hoang, những tồn tại có thể thắng hắn rất ít.

Cho dù đánh không lại, cũng hoàn toàn có thể bỏ chạy.

Nhưng lần này, hắn ngay cả chạy cũng không thắng.

Giữa đường, hắn đã chịu mấy chưởng của Trường Phong.

Rõ ràng chỉ là một chưởng đơn giản, nhưng tổn thương mà nó gây ra còn đáng sợ hơn cả một số thần thông mạnh mẽ.

Côn Bằng hiểu rõ, đó là lực lượng pháp tắc.

Trong lòng kinh hoảng, hắn chỉ có thể không ngừng chạy trốn về một hướng. 【Quả nhiên là lão già Nguyên Thủy Thiên Tôn này! 】 Nhìn hướng Yêu sư Côn Bằng đang đi tới, Trường Phong nhíu mày.

Đối phương không đi đến Oa Hoàng Cung trong Hỗn Độn, mà lại đến núi Côn Lôn.

Rất rõ ràng, lần tập sát y này, Thánh nhân đứng sau Côn Bằng chính là Nguyên Thủy. 【Xem ra sư tôn ra tay trước đó, cũng coi như có chút hiệu quả rồi. 】【Nhưng với tình hình hiện tại, muốn đánh giết Côn Bằng e rằng hơi khó. 】 Nhìn núi Côn Lôn ẩn hiện xa xa, Trường Phong trong lòng thầm nghĩ.

Tâm ý muốn giết y của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Trường Phong sớm đã biết.

Lúc này nếu xông vào Côn Lôn Sơn, chính là cho đối phương cơ hội.

Tuy nói, sư tôn có thể đã chú ý đến y.

Nhưng dù sao Kim Ngao Đảo cách nơi này rất xa, đối với Thánh nhân mà nói, dù là một nano giây, một micro giây thậm chí một picosecond, cũng đủ để làm rất nhiều chuyện.

Y có thể không gặp nguy hiểm tính mạng, nhưng át chủ bài tuyệt đối sẽ bị bại lộ.

Được không bù mất!

Dù sao đuổi kịp, cũng không nhất định có thể đánh giết Côn Bằng.

Liếc nhìn Côn Bằng đang cắm đầu lao vào Côn Lôn Sơn, Trường Phong lạnh lùng hừ một tiếng, quay người rời đi.

Tuy trong lòng vẫn muốn giết Cửu Thiên Côn Bằng, nhưng Trường Phong hiểu rõ, cường giả Chuẩn Thánh lão bài như vậy, khẳng định có không ít thủ đoạn bảo mệnh.

Hiện giờ vẫn chưa sử dụng, hoàn toàn là vì vẫn chưa đến cục diện tất tử.

“Nguyên Thủy!

Quả nhiên là ngươi tên này!” Thông Thiên vốn dĩ đã có chút suy đoán.

Giờ đây nghe được tiếng lòng của Trường Phong, tự nhiên càng thêm chắc chắn.

Chỉ là ngoài sự phẫn nộ, trong lòng hắn còn mang một tia tự hào.

Tìm Yêu sư Côn Bằng đến thì sao chứ, cuối cùng chẳng phải cũng bị Trường Phong truy sát.

Tình hình hiện tại, hắn chỉ cần chú ý mấy vị Thánh nhân là đủ rồi.

Sự an nguy của Trường Phong, trong thiên địa, căn bản không ai có thể làm thương y.

“Trước kia lộ ra sát cơ, bị tiểu ngưu yêu này nhìn thấu rồi!” Nhìn Trường Phong từ xa đã rời đi, trong mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn lướt qua một tia thất vọng.

Sớm biết trước đó không nên biểu hiện rõ ràng như vậy, bằng không lần này có thể tiện tay tiễn Trường Phong lên bảng.

Côn Bằng đang bay nhanh, thấy Trường Phong cuối cùng đã rời đi, trong lòng nặng nề thở phào một hơi.

Quả nhiên chỉ có nơi này, mới có thể khiến hắn thoát khỏi Trường Phong.

Nhưng Côn Bằng cũng không hề cảm kích, ngược lại còn hậm hực nhìn về hướng Ngọc Hư Cung, rồi quay người lao đi về một hướng khác.

Bị Thánh nhân coi như súng mà dùng, cuối cùng lại rơi vào kết cục chật vật như vậy, Côn Bằng trong lòng tự nhiên phẫn nộ.

Nhưng đối mặt với Thánh nhân, hắn lại không thể làm gì.

“Tuy có chút tiếc nuối, nhưng cũng càng thêm tự tin.” Trường Phong đang bay đi, nhìn núi Côn Lôn xa xa, trên mặt vô cùng hưng phấn.

Sau khi bước vào Hỗn Nguyên Kim Tiên, quả nhiên là pháp tắc vi vương.

Luyện thành một đạo pháp tắc chi thể, có thể áp đảo cùng cảnh giới.

Quan trọng là trận chiến vừa rồi, Trường Phong căn bản không hề phô bày ra bao nhiêu pháp tắc.

Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp có thể là thủ đoạn cuối cùng của y.

Quan trọng hơn là phản ứng của Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng khiến Trường Phong có chút vui.

Ý muốn giết y của đối phương không chết, nhưng vừa rồi lại không xuất hiện.

Rất rõ ràng, phản ứng trước đó của Thông Thiên có tác dụng rất lớn.

Đương nhiên, đồng dạng liên quan đến việc y trong lượng kiếp không lấy thế lực ép người.

Nếu tùy tiện ra tay với những vãn bối kia, có lẽ có thể tiễn một hai người lên bảng, nhưng khẳng định sẽ để lại cớ cho Nguyên Thủy và những người khác.

Nghĩ đến đây, Trường Phong lập tức có chút u uất.

Lượng kiếp cũng đã bắt đầu một thời gian, y vậy mà còn chưa tiễn một ai lên bảng.

Nhưng tình trạng này khẳng định sẽ không kéo dài quá lâu.

Một khi ba đại môn nhân của Xiển Giáo đều lên bảng, Thập Nhị

Kim Tiên chỉ có thể hạ sơn.

Lúc đó, y có thể vô sở cố kỵ, nhưng cũng không còn xa cuộc quyết chiến cuối cùng nữa.

Trường Phong nhìn quanh bốn phía, vung tay lớn, Thạch Cơ lập tức xuất hiện tại chỗ.

"Sư tôn!

Vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy?" Đang đi đường tốt lành, không hiểu sao lại bị Trường Phong thu vào.

Nàng căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì.

"Không có gì!

Gặp chút phiền phức nhỏ thôi!

Đi thôi!

Chúng ta nhanh chóng đến Mai Sơn!" Côn Bằng đột nhiên xuất hiện tập sát, điều này khiến Trường Phong có chút lo lắng Mai Sơn có xảy ra chuyện gì không.

Viên Hồng bản thân thiên phú không tồi, nếu có thể chủ động gia nhập lượng kiếp, cuối cùng an toàn rút lui, sau này khẳng định sẽ có thu hoạch lớn.

Dù sao lượng kiếp là nguy cơ, đồng thời cũng là đại kỳ ngộ.

Đây cũng là lý do vì sao lần trước đến Kim Ngao Đảo, y chỉ dẫn Thạch Cơ và Cổn Cổn ra ngoài.

Tiệt Giáo xưng là vạn tiên triều bái, môn nhân đệ tử đông đảo, người thực lực cường đại cũng không ít.

Không nói đến mấy vị thân truyền đệ tử, ngay cả Tùy Thị Thất Tiên, Kim Ngao Đảo Thập Thiên Quân thực lực đều không dưới bọn

họ.

Sở dĩ, bất quá là để tôi luyện bọn họ.

Trường Phong vẫn mang chút tư tâm!

"A?" Thấy Trường Phong không có ý định nói rõ, Thạch Cơ bĩu môi.

Nàng cảm thấy mình đã bỏ lỡ chuyện gì đó rất thú vị.

Hai người không còn chần chừ, tăng tốc độ đi về phía Mai Sơn.

Mà lúc này, trong Tây Kỳ thành, ngoài Ngọ Môn.

Một cái đầu người to như đấu lăn xuống!

Đại tướng thống quân Thương Thang Trương Quế Phương, trực tiếp bị Khương Tử Nha hạ lệnh một đao chém đầu.

Cơ Xương, Cơ Phát và những người khác trong lòng vui mừng, Hoàng Phi Hổ cùng chư đại tướng, cũng sắc mặt kích động.

Đối với việc xử tử Trương Quế Phương, cả Tây Kỳ có thể nói là vạn miệng một lời, không một ai có dị nghị.

Nhìn những người xung quanh quần tình kích phấn, Khương Tử Nha trong lòng cũng vô cùng vui vẻ.

Sau khi được Cơ Xương bái tướng ở Vị Thủy, cuối cùng cũng đã làm được một chuyện không tồi.

Cũng coi như không phụ danh Thừa tướng.

"Bẩm!

Văn Vương!

Thừa tướng!

Phong Lâm mang đại quân đến khiêu chiến, đã tập hợp ngoài thành." Đúng lúc này, có báo mã phi tốc chạy đến.

Người trong trường nghe vậy, đều có chút kinh ngạc.

Thống soái Trương Quế Phương đã bị bắt, quân Thương đã mất chủ soái, chẳng phải nên rút quân, chờ viện binh sao?

Lại trực tiếp mang đại quân đến khiêu chiến.

Đây là tính toán đến báo thù rồi.

"Trương Quế Phương đã chết, Phong Lâm kia bất quá là kẻ lỗ mãng vô não, trận chiến này có thể thắng!" Cơ Phát bước ra, miệng cười nói.

Lâm trận không thấy chủ soái, quân tâm ắt bất ổn.

Phong Lâm này vội vàng mang đại quân đến, thật sự coi chiến trường là trò đùa sao.

Chư tướng sĩ xung quanh, cũng đều sắc mặt đại hỉ.

Vừa hay nhân cơ hội này, một mạch đại bại quân Thương.

Tất cả những điều này đều nhờ vào việc Khương Tử Nha cướp trại đêm qua.

Nghe tiếng nịnh hót xung quanh, Khương Tử Nha trong lòng hoan hỷ.

Giương cao đại kỳ phản Thương lâu như vậy, chưa bao giờ đắc ý như lúc này.

"Không tồi!

Mang theo đầu của Trương Quế Phương, chúng ta ra ngoài nghênh chiến, đại phá Phong Lâm." Khương Tử Nha vung tay lớn, hào khí trùng thiên.

Mọi người đang định tiến lên, nào ngờ từ xa lại có báo mã phi nhanh đến.

Chỉ là so với tướng sĩ vội vàng trước đó, người này trong mắt rõ ràng mang theo vẻ kinh hoảng.

"Hoảng hoảng trương trương, còn ra thể thống gì nữa, chẳng lẽ Phong Lâm kia lại có dị động?" Nhìn người đến, Cơ Phát đang đi bên cạnh Khương Tử Nha trầm giọng quát.

Người đưa tin dừng bước, quỳ một gối trên mặt đất, nhưng không dám có chút khó chịu nào, nhanh chóng đáp: "Khải bẩm Văn Vương, Thừa tướng, Nhị Vương tử!

Phong Lâm ở ngoài hô lớn, muốn dùng Đại Vương tử để trao đổi Trương Quế Phương." Nói xong, y không tự chủ được liếc nhìn cái đầu người đẫm máu không xa.

Lời của người đưa tin vừa dứt, cả trường tức khắc tĩnh lặng như tờ.

Văn Vương, Cơ Phát ngay lập tức nhìn quanh bốn phía.

Lúc này bọn họ mới phát hiện, việc đại sự chém giết Trương Quế Phương, Bá Ấp Khảo lại không hề xuất hiện.

Khương Tử Nha lúc này cũng cảm thấy có chút không ổn.

Bọn họ tập kích doanh Thương, chẳng lẽ đối phương cũng đã mò vào Tây Kỳ?

Chương 92

"Đại Vương tử ở đâu?" Trong lòng Chu Văn Vương giật mình, vội vàng phân phó xuống.

Chẳng mấy chốc, liền có một cung nữ vội vàng chạy đến.

"Bẩm báo Vương gia, Đại Vương tử không có trong phủ." Nghe đối phương hồi báo, sự bất ổn trong lòng Văn Vương càng thêm nghiêm trọng.

"Tối qua thái tử có ở đây không?" Cơ Xương bước lên, miệng nhanh chóng hỏi.

"Tối qua giờ Tý vẫn còn đánh đàn trong phủ, sau đó Đại Vương tử lệnh nô tỳ xin lui." Cung nữ không dám giấu giếm, vội vàng thuật lại chuyện tối qua từng chi tiết.

Nghe vậy Khương Tử Nha, Dương Tiễn và mấy người khác, lập tức biến sắc đại biến.

Bọn họ chính là lúc gần giờ Tý thì đi cướp trại.

Trong đầu chuyển niệm một cái, đã hiểu rõ đầu đuôi sự việc.

Rất rõ ràng là đối phương phát hiện Trương Quế Phương bị bắt, cố ý đến thăm dò doanh trại.

Chỉ là không tìm thấy Trương Quế Phương, ngược lại lại bắt Bá Ấp Khảo đi.

Cơ Xương cũng là người thông tuệ, tức khắc cũng hiểu rõ, sắc mặt cũng biến đổi.

Chư tướng xung quanh, đều nhìn nhau.

Vừa rồi còn sắc mặt vui mừng, nghĩ đến việc đại phá Phong Lâm.

Nào ngờ thoắt cái đã xảy ra biến cố như vậy.

Khương Tử Nha cũng cảm thấy vô cùng khó xử.

Bá Ấp Khảo là trưởng tử của Cơ Xương, sau này có thể là người thừa kế của Tây Kỳ.

Nhưng giờ đây Trương Quế Phương đã bị bọn họ chém chết rồi.

Bây giờ lấy gì để trao đổi?

"Thừa tướng!

Trương Quế Phương đã chết, việc này biết làm sao đây?" Cơ Xương sắc mặt tái nhợt, vội vàng nhìn về phía Khương Tử Nha.

Chuyện vui mừng này, còn chưa kéo dài được mấy phút, đã biến thành tình huống như vậy.

Nếu đối phương biết Trương Quế Phương đã chết, Bá Ấp Khảo khẳng định khó giữ được mạng nhỏ.

Trước kia hắn đã có một đứa con trai Cơ Thúc Càn chiến tử, Bá Ấp Khảo không thể xảy ra chuyện nữa.

Tình huống hiện tại, hắn cũng chỉ có thể trông cậy vào Khương Tử Nha.

Theo lời nói của Cơ Xương, chư tướng xung quanh cũng từng người nhìn tới.

"Phong tỏa tin tức, ngàn vạn lần không thể để Phong Lâm biết Trương Quế Phương đã chết." Khương Tử Nha trong lòng thở dài, miệng nhanh chóng phân phó.

May mắn là Phong Lâm đến khiêu chiến từ sáng sớm, nếu muộn hơn một bước, thì đã không còn đường xoay sở.

Dù sao hắn vừa rồi còn định treo đầu Trương Quế Phương lên

cửa thành, để chấn uy địch quân.

Cơ Phát tự nhiên nhanh chóng đi phân phó.

Khương Tử Nha đứng giữa trường, cũng có chút khó xử.

Bá Ấp Khảo đang trong tay đối phương.

Lập tức trở nên bó tay bó chân.

Dù sao thân phận của Bá Ấp Khảo cũng không hề đơn giản.

"Sư thúc đừng lo!

Dương Tiễn có một cách có thể làm!" Ngay khi mọi người đang lo lắng, Dương Tiễn đạm nhiên nói.

Nghe vậy mọi người, vội vàng quay đầu nhìn tới, lập tức mắt đại kinh.

"Trương Quế Phương!?" Cơ Xương càng kinh hô một tiếng, kinh ngạc nhìn về hướng phát ra âm thanh.

Người trước mắt, hiển nhiên chính là Trương Quế Phương vừa bị chém đầu.

Những người xung quanh đang nhìn, cũng sắc mặt kinh nghi.

Trương Quế Phương rõ ràng đã bị chém, sao có thể còn đứng ở đây?

Không ít đại tướng, càng bản năng rút ra trường kiếm trong tay.

"Chư vị đừng hoảng, ta là Dương Tiễn!" Dương Tiễn sớm đã thấy phản ứng của mọi người xung quanh, cất tiếng cười lớn.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc đó, mọi người chấn kinh.

Là Dương Tiễn!

Rất nhiều người quay thân nhìn, thi thể Trương Quế Phương vẫn còn ở đó.

Người trước mắt này thật sự là Dương Tiễn.

Những người kinh ngạc vội vàng quan sát kỹ lưỡng, quả nhiên là y hệt nhau.

Văn Vương vội vàng bước lên, lại thấy thân ảnh đó sắc mặt biến đổi, đã hóa thành bộ dạng của Dương Tiễn.

"Văn Vương!

Đây là biến hóa chi thuật của Dương Tiễn." Nhìn Chu Văn Vương kinh ngạc, Dương Tiễn chắp hai tay lại, cười đáp.

"Thuật này quả nhiên thần kỳ, lại không nhìn ra chút dị thường nào!" Nhìn Dương Tiễn trước mắt, Cơ Xương kinh ngạc nói.

"Tốt tốt tốt!

Dương Tiễn sư điệt quả nhiên thần thông lợi hại, có biến hóa chi thuật này, chắc chắn có thể mê hoặc Phong Lâm kia." Khương Tử Nha phất trường tu, sắc mặt vui vẻ.

Vừa thấy biến hóa chi thuật của Dương Tiễn, đã hiểu rõ ý định trong lòng đối phương.

Để Dương Tiễn biến thành Trương Quế Phương đi trao đổi.

Cơ Phát vừa chạy về, lại nhíu mày hỏi: "Chúng ta là không nhìn ra sơ hở, khó đảm bảo người Thương Trụ không nhìn ra gốc gác." Dương Tiễn còn chưa đáp lời, Thổ Hành Tôn bên cạnh lại cười nói: "Nhị Vương tử đừng lo, sư đệ ta tu hành chính là Bát Cửu Huyền Công, loại biến hóa chi thuật này là tinh xảo nhất, sao có thể dễ dàng bị người ta thức phá." Thấy Thổ Hành Tôn nói như vậy, lại nhìn Dương Tiễn tràn đầy tự tin, mọi người đều mỉm cười hiểu ý.

Quả nhiên là phong hồi lộ chuyển.

Khương Tử Nha cũng mỉm cười.

Dương Tiễn sư điệt này quả thật không tồi, liên tục giúp hắn giải quyết khó khăn.

Mọi người đã có tính toán, ngay sau đó không còn chần chừ, vội vàng truyền lệnh xuống, chỉnh quân sẵn sàng chiến đấu.

Mà lúc này, ngoài Tây Kỳ thành, Cổn Cổn xoa cằm, trong mắt trầm tư.

"Thượng tiên, có chỗ nào không ổn sao?" Phong Lâm đang cưỡi ngựa thấy vậy, vội vàng cung kính hỏi.

Trường Phong không có ở đây, Trương Quế Phương cũng đã bị đối phương bắt, y hiện tại vạn sự đều cần trông cậy vào Cổn Cổn.

Liếc nhìn Tây Kỳ thành đang đóng chặt cửa thành ở xa, rồi lại nhìn Bá Ấp Khảo đang không ngừng giãy dụa bên cạnh.

Trong mắt Cổn Cổn tinh quang lóe lên, miệng nói: "Mang tên đó theo ta." Ngay sau đó quay người đi về phía giữa quân liệt.

Tuy không biết Cổn Cổn có phân phó gì, nhưng Phong Lâm tự nhiên không dám hỏi.

Y vội vàng xuống ngựa, lệnh sĩ tốt mang Bá Ấp Khảo theo, đi theo Cổn Cổn.

Bá Ấp Khảo kịch liệt giãy giụa, miệng hô: "Các ngươi muốn làm cái gì!" Một tướng sĩ bên cạnh, không chút do dự tát cho hắn một bạt tai.

Bá Ấp Khảo vốn sắc mặt phẫn nộ, lập tức mắt lộ vẻ giận dữ, nhưng cũng đành chịu.

Một lát sau, Phong Lâm ba người lại xuất hiện.

Chỉ là lúc này Phong Lâm, trong mắt tinh quang lấp lánh, giữa lông mày ẩn chứa không thể che giấu vẻ vui mừng.

Trong lúc Phong Lâm chờ đợi, chẳng mấy chốc.

Cửa thành xa xa đại khai, Khương Tử Nha dẫn chư tướng sĩ xông ra.

Giây phút tiếp theo, Kim Đại Thăng đã tức tối trong mắt.

Y vừa rồi còn tưởng đối phương sẽ trực tiếp dùng tay không đỡ ba cây tiêm đao của y.

Nào ngờ trên bàn tay bao phủ kim quang, một cây Kim Cương Xử xuất hiện.

Đương!

Kim quang dũng động.

Kim Đại Thăng trong lòng kinh hãi.

Đối phương đồng dạng là Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, nhưng rõ ràng pháp lực hơn y một bậc.

Kim Cương Thủ đối diện, sắc mặt lại thản nhiên.

Tên gia hỏa không biết từ đâu chui ra trước mắt này tuy cũng là Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, nhưng y không phải cường giả Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong tầm thường.

Thân là môn đồ Thánh nhân, tự nhiên có chỗ đặc biệt.

"Đạo hữu!

Có phải chúng ta có hiểu lầm gì chăng?" Kim Cương Thủ vừa cầm đao liên tục chém Kim Đại Thăng, vừa bình hòa hỏi.

Những năm này, y rõ ràng vẫn luôn tuân theo chỉ thị của Sư tôn, chỉ là kích động các chư hầu khắp nơi phản loạn, phân hóa khí vận nhân tộc.

Cùng lắm cũng chỉ lén lút giúp một tay, bây giờ lại trực tiếp ra

mặt.

Điều này khiến Kim Cương Thủ vừa mê hoặc vừa có chút kinh cụ.

Y cảm giác chuyện này hoàn toàn không phải ý định của mình.

Nhưng giờ khắc này hồi tưởng lại, y lại đối với những chuyện xảy ra gần đây vô cùng rõ ràng.

Cảm giác quái dị này khiến Kim Cương Thủ trong lòng có chút sợ hãi.

Y cảm giác mình không hiểu sao lại bị cuốn vào Lượng Kiếp.

Lời nói nhu hòa của Kim Cương Thủ hiển nhiên không có tác dụng, ngược lại càng khiến Kim Đại Thăng nổi giận hơn.

Đồng là Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, đối phương chiến đấu lại có thể bình tĩnh nói chuyện như vậy, rõ ràng là chưa dốc toàn lực.

Điều này đổi lại bất cứ ai cũng sẽ không có tâm tình tốt.

Kim Cương Thủ trong lòng bất đắc dĩ, chỉ có thể nghĩ đến việc trước tiên chế phục đối thủ.

Thân Công Báo ở đằng xa, đã điên cuồng chạy trốn.

Lúc Kim Đại Thăng mấy người vừa xuất hiện, hắn hoàn toàn không nhìn thấu được cảnh giới, hiển nhiên đều ở trên hắn.

Hiện tại vào thời điểm này xuất hiện Luyện Khí Sĩ, mười phần tám chín là người của Tiệt Giáo.

Nếu còn ở lại, nhất định là sẽ lên Phong Thần Bảng.

Thân Công Báo trong lòng kinh hoảng, cũng không có thời gian để ý đến Kim Cương Thủ, xoay người độn đi về phía xa.

"Chạy đi đâu!" Chu Tử Chân đuổi theo, lớn tiếng quát.

“Nhị ca!

Ta đến trợ giúp huynh!” Nhìn thấy Chu Tử Chân đuổi theo Thân Công Báo, Đái Lễ giữa sân hô lớn một tiếng, trực tiếp vung song đao gia nhập chiến cuộc.

Thân Công Báo kia bất quá là cảnh giới Kim Tiên, một mình Chu Tử Chân đã thừa sức.

Trái lại tên hòa thượng đầu trọc trước mắt này, Kim Cương Xử trong tay, toàn thân kim quang bao phủ, nhìn có chút bất phàm.

Đối mặt với Đái Lễ tham chiến, Kim Cương Thủ không hổ là môn đồ Thánh nhân.

Một chút cũng không hoảng loạn.

Kim Cương Xử trong tay múa kín không kẽ hở, dễ dàng chặn đứng công kích của hai người.

Kim Cương Thủ không hề sợ hãi, nhưng quân đội Sùng Quốc phía dưới thì không ổn rồi.

Văn Trọng thống binh vốn đã bất phàm, nay biết Quốc Sư phái đại tướng đến trợ giúp, lại phá giải yêu thanh của đối phương, các tướng sĩ tự nhiên sĩ khí cao ngút.

Những ngày này, vì tiếng động quỷ dị trên không trung mà họ liên tiếp bại trận.

Đã sớm ai nấy ôm một bụng khí, hiện tại chính là lúc báo thù.

Tiếng động trên không trung đột ngột dừng lại, khiến Sùng Hắc Hổ trong lòng kinh hãi.

Mà cục diện chiến trường thay đổi trong chớp mắt, triệt để khiến Sùng Hắc Hổ hoảng loạn.

Đoạn thời gian này có thể áp đảo Văn Thái Sư, hoàn toàn là vì

tiếng động quỷ dị trên không trung kia.

Bây giờ tiếng động đột nhiên dừng lại, mà các tướng sĩ của đối phương phảng phất như được tiêm máu gà vậy.

Ai nấy không sợ chết mà xông lên.

Dưới khí thế đó của đối phương, vô số tướng sĩ thiếu đi gia trì của Phật âm, trong chớp mắt đã bại lui.

"Sao thế này?

Quốc Sư!

Quốc Sư đâu?" Sùng Hắc Hổ cưỡi ngựa, lớn tiếng hô lên giữa không trung.

Vừa rồi còn nói muốn bắt sống Văn Trọng, không ngờ hiện tại lại xảy ra biến cố như vậy.

Đáng tiếc, không ai đáp lời y, chỉ có Văn Thái Sư cưỡi Mặc Kỳ Lân, tay cầm Thư Hùng Tiên lao đến.

Đấu với Văn Thái Sư?

Tuy y có một kiện pháp bảo 'Thiết Chủy Thần Ưng' uy lực có chút bất phàm, nhưng làm sao dám đối chiến với Văn Trọng.

Không hề nghĩ ngợi, y quất ngựa xoay người bỏ chạy.

Chương 93

Các tướng sĩ vốn đã yếu thế thấy chủ tướng bỏ chạy, khí thế lập tức tụt dốc, ai nấy cũng hoảng loạn bỏ chạy.

"Thất phu phản tặc!

Chạy đi đâu!" Nhìn thấy Sùng Hắc Hổ bỏ chạy, Văn Trọng quát lớn.

Cơ hội này không nhiều, tự nhiên phải thừa cơ này một đòn chém giết đối phương.

Diệt Sùng Hắc Hổ, nỗi lo phương Bắc có thể coi là giải quyết được quá nửa.

Nghe tiếng phía sau, Sùng Hắc Hổ trong lòng càng kinh hoảng.

"Quốc Sư!

Quốc Sư cứu ta!" Cảm giác được bóng người ngày càng đến gần, Sùng Hắc Hổ đành phải cao giọng hô hoán.

Đáng tiếc, lúc này Thân Công Báo cũng đang bận chạy trốn, làm gì còn thời gian để ý đến y.

Còn về Kim Cương Thủ, hiện tại đang nghĩ cách làm sao vượt qua chuyện trước mắt.

Không hiểu sao lại bị cuốn vào Lượng Kiếp.

Chuyện như vậy, nếu bị Sư tôn biết được, khó tránh khỏi một trận trách phạt.

Hơn nữa đây còn chưa phải là quan trọng nhất, y lo lắng sẽ dẫn đến liên lụy toàn thân.

Tây Phương Giáo chú trọng nhân quả nhất, cho nên trước đây y

hành sự đều vô cùng cẩn thận.

Chỉ sau khi Thân Công Báo xuất hiện, mọi chuyện đột nhiên trở nên quái lạ.

Nhưng nghĩ đến Thân Công Báo chỉ có cảnh giới Kim Tiên, hiển nhiên còn không đủ để ảnh hưởng đến y.

Suy nghĩ kỹ lại, Kim Cương Thủ chỉ có thể quy kết là do bị Kiếp sát ảnh hưởng.

Dù sao Lượng Kiếp đã đến, trong thiên địa đều bao phủ một tầng Kiếp sát nhàn nhạt.

Bản thân y còn đang nghĩ cách thoát thân, làm sao sẽ đi cứu Sùng Hắc Hổ.

Cưỡi Mặc Kỳ Lân đến Văn Trọng, cảm giác khoảng cách đã gần đủ, nhẹ nhàng vung tay phải một cái.

Thư Hùng Tiên trong tay bay ra, một đạo kim quang độn đi, trực tiếp trúng Thiên Linh của Sùng Hắc Hổ.

Não tương nổ tung, Sùng Hắc Hổ đang bỏ chạy còn chưa kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết, thân thể nghiêng một cái, ngã ngựa.

Trong chớp mắt, một đạo Nguyên thần bay về Phong Thần Đài ở Tây Kỳ.

Thấy Sùng Hắc Hổ chết, các tướng sĩ Sùng Quốc càng hoảng loạn, không ít người trực tiếp đầu hàng tại chỗ.

Đương nhiên phần lớn hơn vẫn là bỏ chạy.

Văn Trọng tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Ra lệnh Đặng Trung, Tân Hoàn và bốn tướng lĩnh chúng tướng truy kích, bắt hết đối phương.

“Nhị ca bọn họ sao vẫn chưa giải quyết tên gia hỏa kia?” Dương Hiển nhìn lên bầu trời xa xăm, lẩm bẩm.

Văn Trọng đã đánh bại Sùng Hắc Hổ, trái lại Kim Đại Thăng mấy người đi trước vẫn chưa quay về.

“Các ngươi mấy người đi xem thử!” Viên Hồng liếc nhìn bầu trời xa xăm, lên tiếng phân phó.

Trong kim quang chói mắt ở đằng xa, Viên Hồng có thể cảm nhận rõ ràng khí tức của Kim Đại Thăng, Đái Lễ.

Đương nhiên còn có một dao động xa lạ, nhất định là vị tu sĩ Tây Phương Giáo kia.

“Vâng!” Dương Hiển gật đầu.

Chỉ ý với Ngô Long, Thường Hạo bên cạnh, ba người cùng xông đến.

Mấy người rời đi, vừa lúc Văn Trọng ở đằng xa đến.

Viên Hồng nghênh đón, cung kính nói: “Chúc mừng Thái Sư đại thắng!” Nghe vậy Văn Trọng, trong lòng cũng vô cùng vui vẻ.

Đoạn thời gian này nén giận, giờ phút này cuối cùng cũng đã trút hết ra ngoài.

Không những đánh bại quân Sùng, còn chém giết Sùng Hắc Hổ, có thể nói là đã chặt đứt một cánh tay của Sùng Quốc.

Văn Trọng mặt mày vui vẻ, tự nhiên cũng không quên công lao của Mai Sơn Thất Quái.

“Ha ha!

Đều là công lao của mấy vị đạo huynh, nếu không có các ngươi xử lý tên yêu đạo kia, làm sao có thể đơn giản như vậy.” Viên Hồng nghe vậy cũng không khiêm tốn, cười nói: “Đạo hạnh chi thuật chúng

ta không sợ, nhưng nếu là thuật hành quân đánh trận, thì kém xa Thái Sư rồi." Văn Trọng cũng không quá mức chấp nhặt chuyện này, liếc nhìn xung quanh, kỳ lạ hỏi: "Kim đạo huynh và những người khác vẫn chưa về sao?" "Tu sĩ Tây Phương Giáo kia có chút thủ đoạn, chúng ta cùng nhau đến xem thử." Nhìn bầu trời xa xăm Viên Hồng, lên tiếng đề nghị.

"Thiện!" Văn Trọng gật đầu.

Thời gian tu đạo cũng không ngắn, y còn chưa từng thấy tu sĩ Tây Phương Giáo.

Nay có cơ hội, tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Hơn nữa đối phương đoạn thời gian này liên tục đối đầu với y, càng khiến Văn Trọng tò mò.

Còn về các tướng sĩ phía dưới, do Đặng Trung và những người khác thống lĩnh là được.

Đối phương đã tan tác bỏ chạy, chỉ cần không ngừng truy kích, bắt giữ địch quân là được.

Ngay sau đó hai người không trì hoãn, bay về phía nơi Kim Đại Thăng và những người khác đang chiến đấu.

Hai người vừa đến gần, đã thấy Kim Đại Thăng năm người vây giết một người.

Đối phương ăn mặc quái dị, đầu trọc, quan trọng hơn là, giữa mi tâm cũng có một con mắt dọc.

Tay cầm Kim Cương Xử, toàn thân ẩn ẩn có một tôn Pháp Tướng hiển hóa.

"Tu sĩ Tây Phương Giáo này quả nhiên có chút bất phàm." Nhìn đối phương một mình đấu với năm người, Văn Trọng trong mắt kinh

hãi.

Viên Hồng bên cạnh, trong lòng cũng kinh ngạc.

Có thể ngồi lên vị trí đứng đầu Mai Sơn Thất Quái, y hoàn toàn dựa vào thực lực của bản thân.

Nhưng xét theo tuổi thọ, y lại là người trẻ nhất trong Mai Sơn Thất Thánh.

Kim Đại Thăng mấy vị ai nấy đều tu đạo nhiều năm, đạo hạnh vô cùng thâm hậu.

Đặc biệt là Kim Đại Thăng, trong cùng cảnh giới, thực lực so với y cũng không yếu đi bao nhiêu.

Hiện tại năm người vây công, tu sĩ Tây Phương Giáo này vẫn có thể ổn định tiếp chiêu.

Tên đầu trọc này e rằng lai lịch không hề đơn giản.

"Văn Thái Sư!

Đây là hiểu lầm!" Kim Cương Thủ hiển nhiên nhận ra Văn Trọng, lớn tiếng hô lên.

Văn Trọng chỉ hơi nhíu mày, không đáp lời.

Đối phương trợ giúp phản tặc, đoạn thời gian này thi triển yêu thanh, khiến y ăn không ít khổ.

Làm gì có sắc mặt tốt.

Thấy đối phương không để ý, Kim Cương Thủ ánh mắt cảnh giác nhìn Viên Hồng.

Trên người Viên Hồng, y cảm giác được một áp lực cường đại.

Vốn dĩ nghĩ đến việc để lại đoạn nhân quả này, hiện tại xem ra, không có khả năng kết thúc tốt đẹp, chỉ có thể rời đi trước.

Một tiếng quát giận, Kim Cương Nộ Mục.

Chỉ thấy Pháp Tướng phía sau y đột nhiên chấn động, tiếp đó dung nhập vào thể biểu.

Trong chớp mắt, thân hình Kim Cương Thủ biến lớn.

Toàn thân kim quang lấp lánh, phảng phất như Pháp Tướng vừa rồi đã thực hóa.

Khí thế cuồng bạo xông phá vòng vây của mọi người, rồi độn về phía xa.

"Đáng ghét!

Đừng hòng chạy!" "Tên gia hỏa này nhục thân sao lại cường hãn như vậy!" Kim Đại Thăng mấy người liều mạng ngăn cản, nhưng vô phương, ai nấy đều mắng chửi.

Năm người vây công đối phương lâu như vậy, chưa giành được chiến thắng.

Hiện tại đối phương vừa thi triển thần thông, đã có thể tùy ý đột phá.

Rõ ràng, cho dù đối mặt với quần ẩu, đối phương vẫn còn giữ lại sức.

Tên hòa thượng quái dị này, thực lực mạnh hơn họ tưởng tượng.

"Hừ!

Chạy đi đâu!" Viên Hồng diệc thị khán xuất liễu Kim Cương Thủ bất phàm, tự bất hội nhượng kỳ tẩu thoát.

Tung thân nhi thượng, thủ trung Nhất Khí Thủy Hỏa Côn đương đầu nhất bổng.

Tốc độ của Viên Hồng khiến Kim Cương Thủ trong mắt đại kinh.

Không dám lơ là, y xoay người Kim Cương Xử nghênh đón.

Đương!

Một tiếng động lớn vang lên, Kim Cương Xử vỡ vụn, thân hình Kim Cương Thủ bị đánh bay đi.

Một ngụm máu tươi phun ra, trên cơ thể vàng óng cũng đầy rẫy những vết nứt chi chít.

Lúc này Kim Cương Thủ trong lòng đại hãi, ngay cả máu tươi nơi khóe miệng cũng không kịp lau, điên cuồng độn đi về phía xa.

Y cảm giác thực lực của Viên Hồng cường đại, nhưng không ngờ đối phương lại biến thái như vậy.

Y nói thế nào cũng là môn đồ Thánh nhân.

Giống như vừa rồi, đối mặt với năm người Kim Đại Thăng vây công, vẫn có thể làm được ứng phó dễ dàng.

Hiện tại một côn đã bị Viên Hồng đánh trọng thương, rõ ràng đối phương là cường giả Đại La Kim Tiên, hơn nữa còn không phải Đại La Kim Tiên tầm thường.

Vượt cảnh giới lớn như vậy, cho dù là đệ tử thân truyền của Thánh nhân như y cũng không thể xem nhẹ.

Tên gia hỏa không biết từ đâu nhảy ra này, lại cũng cường đại đến thế.

Khoảnh khắc này, Kim Cương Thủ có chút hiểu được sự khủng bố của Luyện Khí Sĩ phương Đông.

Viên Hồng ra tay, tự nhiên sẽ không để Kim Cương Thủ độn đi.

Lạnh lùng hừ một tiếng, thân hình đã xuất hiện trước mặt Kim Cương Thủ.

Một gậy giáng thẳng xuống đầu.

“Đạo hữu dừng tay, ta là…” Viên Hồng đâu còn quản y là ai.

Động tác trên tay, căn bản không hề có chút dừng lại.

Kim Cương Thủ trong lòng hoảng sợ, chỉ có thể toàn thân bùng lên kim quang chói mắt, cả người trở nên vàng óng, phảng phất như một tôn Kim Sắc Cổ Thần.

Đáng tiếc, trong tay Viên Hồng Đại La Kim Tiên trung kỳ, ‘bành’ một tiếng, hóa thành mảnh vỡ.

Lập tức một đạo Nguyên thần lao ra, bay về Phong Thần Đài ở Tây Kỳ.

Ngày hôm sau.

Trời vừa tờ mờ sáng, Khương Tử Nha đã vội vã đến.

Nhìn thấy Vũ Cát đứng trước doanh trướng từ xa, Khương Tử Nha trong lòng hơi thở phào.

Đinh Đầu Thất Tiễn Thư kia quỷ dị như vậy, tối qua y còn lo lắng trong Thương Thang có người sẽ phát giác.

“Sư tôn!” Thấy Khương Tử Nha đến, Vũ Cát cung kính hành lễ.

“Tối qua có gì bất thường không?” Khương Tử Nha chậm rãi bước đến, tiện miệng hỏi.

“Mọi thứ bình thường, không có chuyện gì xảy ra.” Vũ Cát nhanh chóng đáp.

Khương Tử Nha gật đầu, bước vào doanh trướng.

Cảnh tượng trong trướng, giống hệt tối qua.

Khương Tử Nha không dám nghi ngờ, lần nữa bái xuống.

Không lâu sau, Võ Vương Cơ Phát cũng cùng chúng thần đến.

Vị Đạo nhân xuất hiện tối qua, hiển nhiên cũng ở trong số đó.

"Đạo huynh, tối qua một bái, sáng nay lại một bái, bây giờ có thể bắn một mũi tên không?" Nhìn thấy Đạo nhân, Khương Tử Nha vội vàng hỏi.

Dùng Đinh Đầu Thất Tiễn bắn người rơm, bảy ngày là có hiệu quả, tự nhiên càng nhanh càng tốt.

"Thiện!" Đạo nhân gật đầu, lật tay lấy ra Đinh Đầu Thất Tiễn.

Nhưng Đạo nhân không tự mình động thủ, mà giao nó cho Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha không do dự, nhẹ nhàng kéo dây cung, một mũi tên trúng đầu người rơm.

Tên cắm vào người rơm, lập tức máu tươi đỏ rực tuôn ra, trong chớp mắt nhuộm đỏ đầu người rơm.

Thấy cảnh tượng này, mọi người đều kinh hãi trong mắt.

Cảnh tượng hiện tại xem ra, Đinh Đầu Thất Tiễn Thư này thật sự phi phàm.

Dương Tiễn, Kim Trá mấy người nhìn nhau, trong mắt đều lộ vẻ kinh hãi.

Nếu lời Đạo nhân nói không sai, thì Đinh Đầu Thất Tiễn Thư này quá kinh khủng rồi.

Biết được danh tính của đối phương, là có thể đánh giết người.

Căn bản là không thể phòng bị được!

"Đạo huynh, đã bắn một mũi tên, bây giờ nên làm gì?" Khương Tử Nha xoay người, nhìn về phía Đạo nhân.

Chương 94

Mọi người trong trướng, tự nhiên cũng kinh ngạc nhìn y.

“Tên đã bắn vào đầu người rơm, chư vị đi khiêu chiến, tự sẽ rõ.” Đạo nhân nhẹ nhàng phẩy râu dài, thần sắc nghiêm nghị.

Nghe vậy Khương Tử Nha, quay đầu nhìn Cơ Phát.

“Đã như vậy, có thể dẫn binh một trận.” Vật thần kỳ như vậy, y tự nhiên muốn làm rõ.

Khương Tử Nha không do dự, lập tức đi chuẩn bị.

Mà giờ khắc này trong đại doanh Thương Thang, Trường Phong chấp tay đứng, đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Hướng đó, hai đạo khí tức quen thuộc nhanh chóng bức gần.

“Đến thật đúng lúc.” Dưới ánh mắt của Trường Phong, hai bóng người sóng vai bay đến.

Chính là Nữ Bạt và Thạch Cơ.

“Sư tôn!” “Lão gia!” Hai nữ chậm rãi hạ xuống, cung kính hô.

“Không tồi!

Nữ Bạt, cuối cùng con cũng bước vào hàng Đại La rồi.” Liếc nhìn cảnh giới của Nữ Bạt, Trường Phong khẽ gật đầu.

Hắn rời Mai Sơn chưa được mấy ngày, không ngờ Nữ Bạt đã đột phá nhanh như vậy.

Nữ Bạt hé miệng cười, trong mắt cũng là sự vui vẻ, sau đó nhẹ giọng đáp: “Đều là công lao của Lão gia, nếu không có Lão gia giúp đỡ, Nữ Bạt cũng sẽ không có ngày hôm nay.” Nếu không có Trường Phong, đừng nói đột phá đến Đại La Kim Tiên, e rằng có sống được

hay không cũng là một chuyện.

Chỉ có Thạch Cơ bên cạnh, mặt đầy vẻ oán giận.

Niềm vui sướng khi vừa ra khỏi đảo, đã sớm tiêu tan hết.

"Đến đúng lúc, tiếp theo cứ ở bên ta nghe lệnh." Trường Phong thản nhiên cười, trực tiếp bỏ qua biểu cảm của Thạch Cơ.

Nữ Bạt, Thạch Cơ tự nhiên gật đầu đồng ý.

Vừa lúc này, có tướng sĩ đến thông báo.

"Quốc Sư đại nhân, Khương Tử Nha dẫn binh xuất thành, Lỗ tướng quân mời Quốc Sư đến nghị sự." Trường Phong gật đầu, ra hiệu cho hai nữ Thạch Cơ đi theo.

Còn chưa đến chủ trướng quân doanh, đã thấy Lỗ Hùng chờ đợi bên ngoài doanh trướng.

Thấy sau lưng Trường Phong đột nhiên có thêm hai nữ, Lỗ Hùng chỉ hơi sững sờ, không hỏi nhiều.

Thạch Cơ đối với việc không phải Trương Quế Phương xuất hiện, tự nhiên càng không để ý.

Đoàn người tiến vào doanh trướng, Trường Phong thần sắc khẽ động.

Hắn mới phát hiện, tên Cổn Cổn kia lại không xuất hiện.

Tuy không biết Thực Thiết Thú tối qua xảy ra chuyện gì, nhưng sáng ra khỏi doanh trướng, vẫn thấy nó ở trong trướng.

Trường Phong cũng không nghĩ nhiều.

Ngồi trong trướng Trường Phong, cũng chỉ chờ đợi.

Mời Trường Phong đến, hoàn toàn là một sự tôn kính của Lỗ Hùng.

Dù sao về chuyện hành quân, Trường Phong cũng sẽ không hỏi nhiều.

Lỗ Hùng sau khi bố trí một phen, liền lập tức ra lệnh người đi chỉnh quân chuẩn bị chiến đấu.

Mà lúc này Thạch Cơ bước ra khỏi doanh trướng, cũng cuối cùng phát hiện thiếu bóng dáng Cổn Cổn.

"Sư phụ, tên Cổn Cổn kia đâu rồi?" Đến nơi này sau, Cổn Cổn chỉ có trận chiến đầu tiên là bị ép ra trận, phía sau thì đều rất tích cực.

Hiện tại Khương Tử Nha dẫn binh đột kích, lại không thấy bóng dáng nó.

Hơi kỳ lạ nha!

"Ở trong doanh trướng." Liếc nhìn doanh trướng cách đó không xa, Trường Phong khẽ đáp.

Trong doanh trướng đó, hắn cảm nhận được khí tức của Cổn Cổn.

Thạch Cơ nghe vậy, không khỏi tò mò bước tới.

Quả nhiên trong doanh trướng, một bóng người quen thuộc, lúc này lại đang nằm trên giường ngủ say sưa.

Đã đến lúc này rồi, tên gia hỏa này lại đang ngủ.

Thạch Cơ trong lòng nghi hoặc, bước nhanh tới.

Vừa định dùng tay đẩy, nhưng vừa đến gần, tay phải đột nhiên dừng lại giữa không trung.

Nàng nghĩ đến tên gia hỏa này thích chơi trò tiểu tiện!

Thu hồi tay phải Thạch Cơ, khẽ gọi hai tiếng: "Cổn Cổn!

Cổn Cổn!" Cổn Cổn đang nằm trên giường mấp máy miệng, hơi mở mắt.

Khi nhìn rõ Thạch Cơ, trong mắt hơi kinh ngạc.

“Sư tỷ!

Sao tỷ lại về sớm vậy?” Tuy nói vậy, nhưng không lập tức đứng dậy.

Chỉ khẽ cựa quậy thân thể, đổi một tư thế thoải mái hơn.

“Khương Tử Nha đến khiêu chiến, ngươi không đi à?” Nhìn dáng vẻ của Cổn Cổn, Thạch Cơ sắc mặt kỳ lạ.

Tên gia hỏa này, sẽ không phải đã qua thời kỳ hưng phấn, lại biến thành dáng vẻ lười biếng ở Kim Ngao Đảo sao.

“Khương Tử Nha khiêu chiến?

Không đi, ta hôm nay hơi buồn ngủ, muốn ngủ thêm chút.” Nghe vậy Cổn Cổn, khoát tay, lại không có chút hứng thú nào.

Thạch Cơ đứng bên cạnh giường, hoàn toàn sững sờ.

“Đúng là một tên ham ngủ.” Nhìn Cổn Cổn đã phát ra tiếng ngáy, Thạch Cơ nhíu mày, chỉ đành bước ra khỏi doanh trướng.

“Sư tôn, tên gia hỏa kia đang ngủ say trong doanh trướng.” Thạch Cơ đuổi kịp Trường Phong, khí não nói.

Ngủ à?

Trường Phong sững sờ.

Tối qua hưng phấn không ngủ được, bây giờ ban ngày lại ngủ.

Nhưng chỉ sững sờ một chút, Trường Phong cũng không để ý.

Dù sao tên gia hỏa này, trước đây vốn là ăn xong ngủ, ngủ xong ăn.

Hắn cũng đã quen rồi.

“Vừa hay!

Tây Chu đến mấy môn nhân Ngọc Hư không tồi, các con có thể ra trận thử sức.” Không nói nhiều Trường Phong, khẽ phân phó.

Nghe lời này, Thạch Cơ lập tức mắt sáng rỡ.

Trong mấy người, thực lực của nàng yếu nhất, nàng rất nóng lòng muốn rèn luyện.

Chiến đấu tự nhiên là phương thức rèn luyện tốt nhất.

Nữ Bạt bên cạnh, cũng mặt mày hưng phấn.

Lượng Kiếp bắt đầu đã được một thời gian, nhưng nàng chưa từng chiến đấu đàng hoàng.

Hiện tại cuối cùng cũng có cơ hội rồi.

Lỗ Hùng đã dẫn quân đi trước, Trường Phong ba người dễ dàng đuổi kịp.

Khương Tử Nha đã chờ đợi lâu, nhìn quân đội từ xa xông đến, ánh mắt cẩn thận quan sát.

Trong chớp mắt, y đã nhìn thấy Trường Phong.

Bên cạnh Trường Phong không thấy hung thú Cổn Cổn kia, thay vào đó là hai nữ tử quốc sắc thiên hương.

Một người trong số đó đã từng gặp, người còn lại thì là lần đầu tiên nhìn thấy.

Nhưng lúc này, mục đích của Khương Tử Nha không phải Trường Phong.

Mà là hung thú Cổn Cổn đang nổi đình nổi đám gần đây.

Đợi khi quân Thương Thang ổn định trận hình, Khương Tử Nha vẫn không thấy bóng dáng nó.

Lo lắng mình nhìn không đủ rõ ràng, Khương Tử Nha hỏi Dương

Tiễn bên cạnh: "Dương Tiễn, có từng phát hiện hung thú kia không?" Dù sao tên gia hỏa kia vẫn là một đứa trẻ, ai biết có bị ai đó che khuất không.

"Chưa từng nhìn thấy." Dương Tiễn lắc đầu.

Vừa rồi Khương Tử Nha đang quan sát, hắn đồng dạng cũng đang quan sát đối trận.

"Chẳng lẽ thật sự như lời Đạo nhân nói, hung thú đã trúng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư?" Kim Trá đi bên cạnh, khẽ nói.

"Đúng hay không!

Ta lên phía trước khiêu chiến là sẽ rõ." Nói rồi Dương Tiễn, nhìn về phía Khương Tử Nha.

"Ừ!

Vạn sự cẩn thận!" Khương Tử Nha gật đầu.

Dù sao lần này xuất thành khiêu chiến, mục đích chính là để kiểm chứng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư có hiệu quả hay không.

Dương Tiễn không do dự, bước ra.

"Dương Tiễn tại đây, Cổn Cổn ra đây một trận!" Thân mặc Phiến Vân Quan, Thủy Hợp Phục, eo buộc tơ lụa, tay cầm Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, uy phong lẫm lẫm.

Thạch Cơ đang sốt sắng trong trận doanh thấy vậy, lập tức bĩu môi.

Dương Tiễn nàng tự nhiên biết, đối phương là một cường giả Đại La Kim Tiên.

Đại chiến với Cổn Cổn, cũng không hề yếu thế.

Với thực lực của nàng, hiển nhiên không phải đối thủ.

Thực lực chênh lệch quá lớn, thì không còn ý nghĩa rèn luyện nữa.

Thạch Cơ quay đầu nhìn Nữ Bạt bên cạnh.

Nữ Bạt vừa mới bước vào Đại La, vừa hay có thể ra trận chiến đấu.

"Lão gia!" Đón ánh mắt của Thạch Cơ, Nữ Bạt thì nhìn về phía Trường Phong.

Thấy vậy Trường Phong, khẽ gật đầu đồng ý.

Nữ Bạt liền không trì hoãn, tung người nhảy lên, xuất hiện giữa trận.

Dương Tiễn đang chờ đợi Cổn Cổn, thấy nữ tử xinh đẹp phía sau Trường Phong nhảy ra, mi tâm không tự chủ mà nhíu lại.

Hắn muốn xem tình hình của Thực Thiết Thú, chứ không thực sự muốn khiêu chiến.

Khương Tử Nha và những người khác đang đứng nhìn từ xa, cũng thần sắc uất muộn.

Đối phương không xuất hiện, rất có thể là thật sự đã trúng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư.

Nhưng họ không tận mắt nhìn thấy a.

"Kẻ đến là ai?" Đối phương không xuất hiện, Dương Tiễn cũng không thể yêu cầu thêm nữa.

Bằng không, có thể sẽ bị quân Thương phát giác mục đích của hắn.

Dù sao đối với Trường Phong ở đằng xa, Dương Tiễn vẫn vô cùng kiêng dè.

"Nữ Bạt!" Một tiếng khẽ quát của Nữ Bạt, xoẹt một tiếng, rút ra

một thanh trường kiếm, phi dược nhi thượng.

Thân hình tung dược gian, trường kiếm thượng hỏa quang tứ khởi, thuấn gian biến đắc thông hồng như trụ.

Nhi Nữ Bạt chu thân chi thượng, diệc thị nhiên khởi hùng hùng Tam Muội Chân Hỏa.

Chỉnh cá nhân, phảng phật như nữ thần trong lửa.

"Ồ!" Thấy cảnh tượng này Dương Tiễn, lập tức trong lòng kinh hãi.

Thủ đoạn này của đối phương, rõ ràng nữ tử này phi thường không đơn giản.

Chỉ hơi kinh hãi một chút, Dương Tiễn liền cầm Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao nghênh đón.

Nữ Bạt tuy vừa mới đột phá, nhưng dù sao cũng là nữ nhi của Nhân Hoàng, hơn nữa từng được Trường Phong chỉ điểm.

Trong đại vũ trị thủy, lại được công đức quán nhập, đồng dạng vô cùng bất phàm.

Lúc này nghênh đón Dương Tiễn, cũng không hề yếu thế.

Hai người đều là Đại La Kim Tiên, tuy xung kích thị giác không khủng bố như Dương Tiễn và Cổn Cổn giao chiến.

Nhưng không gian đó, cũng hoàn toàn vỡ vụn.

Đao kình, Tam Muội Chân Hỏa phun trào, cả không gian đều hóa thành một mảnh hư không.

Nhìn hai người từ xa trong chớp mắt chiến đấu thành một đoàn, Khương Tử Nha rất uất muộn.

Bây giờ phải làm sao đây?

Thực Thiết Thú không ra trận, cũng không biết cụ thể tình hình.

Chỉ có thể phái người khiêu chiến nữa, thăm dò xem Thực Thiết Thú có thực sự không có ở đó hay không.

Bản thân y ra trận là không thể, chỉ đành quay đầu nhìn Kim Trá, Mộc Trá bên cạnh.

Chiến hay không chiến không quan trọng, chỉ muốn xem đối phương có xuất hiện hay không.

Đón ánh mắt của Khương Tử Nha, Kim Trá trong chớp mắt hiểu được ý nghĩ trong lòng y.

Chương 95

Sau đó mặt mày xấu hổ nói: "Sư thúc!

Hung thú đó chúng ta e rằng không phải đối thủ." Tuy chưa từng giao thủ với hung thú đó, nhưng trước đây Dương Tiễn đối chiến với nó, họ đều nhìn thấy rõ ràng.

Dương Tiễn Đại La Kim Tiên cũng chỉ có thể chiến hòa với đối phương, thì làm sao họ có thể đánh bại.

Cho dù có thêm Mộc Trá, hai huynh đệ cùng ra trận, cũng đủ khốn đốn rồi.

"Không sao!

Làm ra vẻ một chút, xem tên gia hỏa kia có xuất hiện hay không." Khương Tử Nha tự nhiên biết những điều này.

Hiện nay dưới trướng có mấy đại tướng đắc lực, Khương Tử Nha cũng vô cùng bảo bối.

Làm sao có thể để Kim Trá, Mộc Trá hai người đi chịu chết.

Nghe nói chỉ là thăm dò đối phương, Kim Trá tự nhiên không có dị nghị gì.

Loảng xoảng một tiếng, rút ra hai thanh bảo kiếm, sải bước đi đến giữa trận.

"Ngũ Long Sơn Vân Tiêu Động Kim Trá tại đây, ai dám đến một trận?" Vung song kiếm trong tay, Kim Trá lớn tiếng quát.

Đứng bên cạnh Trường Phong, Thạch Cơ đang uất muộn trong lòng thấy vậy.

Lập tức mắt sáng rỡ.

Chỉ là một Kim Tiên, vừa hay có thể cho nàng rèn luyện.

Tuy đã hóa hình cũng không ít thời gian, nhưng Thạch Cơ căn bản chưa từng chiến đấu đàng hoàng.

Trước đây vẫn luôn sống ở Kim Ngao Đảo, thêm nữa lại là đệ tử của Trường Phong.

Làm gì có nguy hiểm gì.

Cho dù là luận bàn trên đảo, các môn nhân Tiệt Giáo cũng đều nhường nàng.

Có một thân tu vi Thái Ất Kim Tiên nhưng căn bản không có chút kinh nghiệm chiến đấu nào.

"Sư tôn!

Con đi gặp tên Kim Trá kia!" Thạch Cơ vẻ mặt hăm hở, lên tiếng nói.

"Ừ!

Đừng làm vi sư mất mặt." Trường Phong gật đầu, thản nhiên đáp.

Nghe vậy Thạch Cơ, sắc mặt lại uất muộn.

Nàng nói thế nào cũng là một Thái Ất Kim Tiên, đối phương bất quá chỉ là Kim Tiên mà thôi.

Sư tôn này cũng quá coi thường nàng rồi.

Tuy trong lòng nghĩ như vậy, nhưng Thạch Cơ vẫn nhảy vọt ra.

Nhìn lại là một nữ tử nhảy ra, Kim Trá thần sắc sững sờ.

Ánh mắt liếc qua Khương Tử Nha phía sau.

Người ra không phải là hung thú Thực Thiết Thú trước đó.

Thạch Cơ đâu biết Kim Trá nghĩ gì trong lòng, lật tay lấy ra Ki Quyệt Kiếm do mình luyện chế, đâm về phía Kim Trá.

Trên người Thạch Cơ, Kim Trá không cảm nhận được uy hiếp lớn lắm, cho nên cũng không lùi bước.

Trực tiếp cầm song kiếm, nghênh đón.

Trong chớp mắt, hai người lại chiến đấu thành một đoàn.

Khương Tử Nha nhìn cảnh tượng giữa sân, có chút lo lắng.

Liếc nhìn Mộc Trá bên cạnh, Khương Tử Nha từ bỏ ý định tiếp tục phái người ra trận.

Đối với hai nữ tử ra tay này, họ biết rất ít.

Nếu lại mở rộng thêm một chiến cuộc, nếu xảy ra điều bất ngờ thì không tốt.

Quả nhiên, một lúc sau, Kim Trá đang chiến đấu với Thạch Cơ đã rơi vào hạ phong.

Thạch Cơ tuy thiếu kinh nghiệm chiến đấu, nhưng dù sao cũng là cường giả Thái Ất Kim Tiên, ổn định áp chế Kim Trá một cảnh giới.

Dưới sự áp chế của pháp lực hùng hậu, đã vững vàng chiếm thế thượng phong.

Kim Trá sắc mặt ngưng trọng, chiến đấu một lúc đã hiểu rõ chỉ dựa vào pháp lực hoàn toàn bị đối phương áp chế.

Ngay sau đó không chút do dự, tay phải hư không ném một cái.

Lập tức, gió nổi bốn phía, mây mù che trời, cát bụi tung bay.

Một đạo kim quang độn đến, lại phát ra tiếng đinh đinh đương đương.

Thạch Cơ trên không trung thấy vậy, biết đối phương thi triển pháp bảo, Bát Quái Vân Quang Mạt trong tay bay ra.

Đáng tiếc, chỉ nghe trên không trung một tiếng ‘ba’, Bát Quái Vân

Quang Mạt xoẹt một tiếng bay trở lại.

Thạch Cơ vươn tay bắt lấy, trong mắt kinh hãi.

Biết pháp bảo của đối phương lợi hại.

Ngay sau đó không chút do dự, tay phải hư không vung lên, lập tức thấy hai mảnh khăn tay bay ra.

Chính là Bát Quái Vân Quang Mạt, Bát Quái Long Tu Khăn mà Triệu Công Minh ban tặng trước đó.

Hai khăn cùng ra, uy lực hiển nhiên càng mạnh, trong chớp mắt bao bọc lấy vật kia.

"Hừ!

Hai mảnh khăn tay nhỏ bé, cũng vọng tưởng ngăn cản Độn Long Trụ của ta!" Kim Trá ở đằng xa thấy vậy, lại mang vẻ khinh thường.

Độn Long Trụ là trấn động chi bảo của Ngũ Long Sơn Vân Tiêu Động, sao pháp bảo tầm thường có thể ngăn cản được.

Chỉ cần bị chụp lấy, sẽ không còn khả năng trốn thoát.

Quả nhiên, Độn Long Trụ trên không trung đón gió lớn lên, kèm theo Bát Quái Vân Quang Mạt, Bát Quái Long Tu Khăn lao xuống phía Thạch Cơ.

Hai khăn đều khó mà ngăn cản, sắc mặt Thạch Cơ khẽ biến.

Vội vàng thu hồi trường kiếm, hai tay hư không phất lên.

Một cây đàn cổ màu đỏ rực hiện ra.

Chính là Phượng Hoàng Cầm mà Trường Phong ban tặng cho nàng trước đó.

Thạch Cơ đứng giữa không trung, những ngón tay thon dài nhanh chóng gảy đàn.

Lập tức nghe trên đàn một tiếng phượng ngâm, chỉ thấy một đầu phượng hoàng ở một bên đàn khẽ động, lại triển cánh bay ra.

Xùy!

Một tiếng kêu minh vang dội, phượng hoàng trên không trung mang theo ngọn lửa hùng hùng, lao về phía Độn Long Trụ đang chụp xuống.

Oanh!

Con phượng hoàng lớn vài trượng, trực tiếp đâm thẳng vào Độn Long Trụ.

Độn Long Trụ vốn đang kim quang lấp lánh lao đến, thế công đột nhiên dừng lại, sau đó kẹp theo ngọn lửa nổ tung khắp trời, lao xuống phía dưới.

Thấy pháp bảo bị chặn lại, Kim Trá cũng sắc mặt kinh ngạc.

Nhưng giây phút tiếp theo, hắn sững sờ.

Chỉ thấy ngọn lửa tán loạn khắp trời, nhanh chóng tụ về giữa, một lần nữa hóa thành một con phượng hoàng.

Lần này, phượng hoàng triển cánh bay về phía hắn.

Con phượng hoàng kia còn chưa đến gần, miệng đã phun ra cuồn cuộn chân viêm.

Kim Trá hoảng loạn tránh né, nhưng phượng hoàng đã cuộn đôi cánh lại.

Kim Trá trong lòng đại kinh, song kiếm trong tay liên tục múa.

Dễ dàng chém xuyên qua đôi cánh phượng hoàng, nhưng đối phương căn bản không hề hấn gì.

“Quái lạ!

Quái lạ!" Vừa tiếp xúc, Kim Trá đã hiểu.

Con phượng hoàng này tựa hồ do pháp lực ngưng tụ, nhưng lại không giống do pháp lực ngưng thành.

Thạch Cơ trên không trung không tiến lên, chỉ không ngừng khẽ gảy Phượng Hoàng Cầm.

Trong tiếng đàn du dương, phượng hoàng dưới công kích của Kim Trá không những không hề tổn hại, ngược lại uy lực càng lúc càng mạnh.

Chỉ một lúc sau, Kim Trá đã trở nên vô cùng chật vật.

Hắn không thể làm tổn thương phượng hoàng trên không, nhưng nếu bị chân viêm của nó phun trúng, lại đau đớn vô cùng.

"Pháp bảo Sư tôn ban tặng quả nhiên không hề đơn giản." Thạch Cơ ung dung gảy đàn, trên mặt tràn đầy vui vẻ.

Đây là lần đầu tiên nàng thi triển Phượng Hoàng Cầm, uy lực lớn ngoài dự liệu của nàng.

Hơn nữa phương thức chiến đấu này, cũng khiến nàng vô cùng thích thú.

Vừa rồi cầm kiếm chém giết, không có thú vị, cũng không có hiệu quả.

"Không tốt!

Kim Trá gặp nguy hiểm, Mộc Trá mau đi tương trợ đại ca ngươi." Khương Tử Nha ở đằng xa thấy vậy, cấp tốc hô lên.

Mộc Trá đang lặng lẽ đứng nhìn, đã sớm sốt ruột.

Nay được lệnh của Khương Tử Nha, tung người nhảy lên, bay vào chiến cuộc.

“Đại ca!

Ta đến giúp huynh!” Nói đoạn, Ngô Câu Kiếm trong tay chém về phía phượng hoàng trên không.

Đáng tiếc, Ngô Câu Kiếm tuy bất phàm, nhưng căn bản không thể làm tổn thương đối phương.

Tuy chém rụng một cánh, nhưng trong nháy mắt lại khôi phục như cũ.

“Nhị đệ cẩn thận, con phượng hoàng này vô cùng quỷ dị, nếu muốn phá nó, cần chém nữ đạo kia.” Thấy Mộc Trá sắc mặt đại kinh, Kim Trá quát lên.

“Được!

Đại ca, huynh cản lại, ta đi chém nữ đạo kia.” Mộc Trá khẽ đáp một tiếng, liền muốn rút thân bay lên.

Nào ngờ phượng hoàng trên không ngẩng đầu hót vang, lại từ giữa tách làm đôi.

Hóa thành hai con phượng hoàng nhỏ hơn một chút.

Thấy vậy Kim Trá, Mộc Trá nhìn nhau, trên mặt đều là sự giận dữ.

Một con đã đủ khốn đốn, hai con thì làm sao bây giờ?

Không lâu sau, lập tức hai người đều rơi vào tình cảnh chật vật.

Khương Tử Nha đứng trên xe giá ở đằng xa, lại hoảng loạn.

Vốn là phái Kim Trá ra đi thăm dò đối phương, nào ngờ lại cứ thế mà đánh nhau.

Kim Trá, Mộc Trá vẫn coi như có chút thực lực, ít nhất hơn y nhiều, không thể tùy tiện bỏ mạng ở đây.

Nhưng hiện tại bên cạnh cũng không có cường giả.

Còn về vị Đạo nhân quái dị kia, lại không hề đi theo ra.

Khương Tử Nha trong lòng bất đắc dĩ, đành phải hô lên Dương Tiễn ở đằng xa: "Dương Tiễn, Kim Trá, Mộc Trá gặp nạn!

Nhanh đi cứu!" So với Kim Trá Mộc Trá, lúc này Dương Tiễn lại đang chiếm thế thượng phong.

Nữ Bạt đối diện tuy bất phàm, nhưng rốt cuộc cũng chỉ vừa mới đột phá, hơn nữa Dương Tiễn hắn cũng không phải Đại La Kim Tiên tầm thường.

Hiện tại nghe Khương Tử Nha hô hoán, Dương Tiễn liếc nhìn qua, quả nhiên thấy Kim Trá, Mộc Trá chật vật trong trận.

Tranh thủ một khoảng trống, một luồng kim quang từ mi tâm Dương Tiễn đấu xạ ra, trực tiếp trúng một con phượng hoàng đang triển cánh ở đằng xa.

Bành!

Kim quang nổ tung, kèm theo ngọn lửa khắp trời.

Nhưng chỉ một lúc sau, ngọn lửa lại tụ lại, một lần nữa ngưng kết thành một con phượng hoàng.

Chỉ là nhìn kỹ, nhỏ hơn một chút so với vừa rồi.

Nhưng sự thay đổi yếu ớt này, căn bản không đủ để xoay chuyển cục diện của Kim Trá, Mộc Trá hai người.

Biết không thể chiến đấu thêm nữa Dương Tiễn, ra một chiêu giả, một đao bức lui Nữ Bạt.

Thi triển Túng Địa Kim Quang, trong nháy mắt đã đến trước Kim Trá, Mộc Trá, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao trong tay múa lên.

Chém tan phượng hoàng trên không, ý bảo hai người nhanh chóng quay về trận.

Thấy Dương Tiễn liên tiếp phá tan phượng hoàng, Thạch Cơ trong lòng đại nộ.

Phượng hoàng trên không lại ngưng tụ, nhưng Dương Tiễn đã quay về trận.

Dương Tiễn căn bản không ham chiến, trong chớp mắt đã quay về bản trận.

Khương Tử Nha thấy vậy, liền huy động đại quân áp lên.

Quả nhiên đối mặt với các tướng sĩ phổ thông xông đến, Thạch Cơ không phái phượng hoàng công kích.

Lỗ Hùng đã chờ đợi lâu, tự nhiên cũng không sợ hãi, huy quân nghênh đón.

Chương 96

Trong chớp mắt, tướng sĩ hai bên chiến đấu thành một đoàn.

“Tên gia hỏa đáng ghét!” Thạch Cơ thu hồi phượng hoàng, mặt đầy giận dữ.

Sau đó không lưu lại, cùng Nữ Bạt vừa đến, cùng rút về bản trận.

Giao chiến với Luyện Khí Sĩ không sao, nhưng đối với những nhân tộc phổ thông này, thùy dã bất cảm mạo nhiên động thủ.

“Lão gia!

Thực lực của Dương Tiễn quả nhiên thâm bất khả trắc.” Nữ Bạt hạ xuống, sắc mặt ngưng trọng.

Trước đây nghe nói Cổn Cổn thường xuyên giao chiến với Dương Tiễn, Nữ Bạt còn chưa quá để ý đến đối phương.

Nào ngờ thực lực lại mạnh mẽ như vậy.

Suy nghĩ như vậy, tên Cổn Cổn kia bất quá là Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, đồng dạng cũng phi thường không đơn giản.

“Bát Cửu Huyền Công là công pháp luyện thể cấp cao nhất của Đạo môn, người nào có thể luyện thành, không ai là kẻ tầm thường.” Đón ánh mắt của Nữ Bạt, Trường Phong ung dung giải thích.

Nghe nói đối phương tu luyện Bát Cửu Huyền Công, Nữ Bạt cũng trong lòng kinh hãi.

“Hừ hừ!

Nếu không phải tên Dương Tiễn kia, ta đã sớm lấy mạng hai tên đó rồi.” Thạch Cơ bên cạnh, lại khí não nói.

“Yên tâm, cơ hội còn nhiều lắm.” Trường Phong khẽ cười, ngược

lại không có gì tiếc nuối.

Tướng sĩ hai bên một phen xông pha chém giết, đến gần giữa trưa, mới tự rút quân.

Trở về phủ tướng Khương Tử Nha, vội vàng gọi vị Đạo nhân kia đến.

"Đạo huynh, hung thú đó quả thực không xuất chiến, nhưng cũng không biết cụ thể tình hình a." Khương Tử Nha cũng không giả dối, trực tiếp nói ra nghi hoặc trong lòng.

Dù sao lần xuất chiến này, chính là để kiểm chứng thật giả.

"Hiện tại chính ngọ, Thừa Tướng có thể đi bái một lần nữa, tối phái một người đi thám thính doanh trại Thương Thang, tự sẽ biết cụ thể." Đạo nhân một chút cũng không vội, mặt mày ung dung nói.

Khương Tử Nha gật đầu.

Kỳ thực trong lòng y đã có chút tin tưởng lời đối phương nói.

Dù sao đoạn thời gian trước, Thực Thiết Thú kia mỗi ngày đều ngao ngao kêu gào chủ động đến khiêu chiến.

Bây giờ Dương Tiễn tiên phong xuất kích, đối phương ngược lại không thấy tung tích, nhất định có điều quái lạ.

Khương Tử Nha trong lòng nghĩ vậy, cũng không trì hoãn nữa, dẫn chúng nhân đi về phía doanh trại đó.

Mà giờ khắc này trong quân doanh Thương Thang, Thạch Cơ một vẻ mặt hưng phấn bước đi giữa trại.

Tuy không có chiến quả gì, nhưng đối với trận chiến đầu tiên của mình, nàng vẫn vô cùng hài lòng.

Dù sao uy lực của Phượng Hoàng Cầm, rất hợp ý nàng.

Chuyện quân liệt tự nhiên không cần họ để ý, mấy người không đến chủ trướng, mà đi về phía doanh trướng của mình.

Thạch Cơ đi đầu hưng phấn bước vào, vừa nhìn thấy trong trướng, lập tức sắc mặt giận dữ.

Đã giao chiến trở về, tên Cổn Cổn này lại vẫn còn ngủ.

"Cổn Cổn!

Cổn Cổn!

Sư tôn đến rồi, ngươi còn ngủ!" Thạch Cơ vẻ mặt khí não, nhanh chóng bước tới.

Sư tôn đến, vậy mà còn không ra đón.

Cổn Cổn đang ngủ, chỉ khẽ trở mình, không để ý.

Tên gia hỏa này đã bao lâu không ngủ rồi?

Thạch Cơ thấy vậy, trong mắt đầy nghi ngờ.

Nữ Bạt đi theo vào, cũng kinh ngạc nhìn Cổn Cổn trên giường.

Tên gia hỏa này có thể chiến đấu với Đại La Kim Tiên, lại còn ham ngủ đến vậy.

Trường Phong bước vào, lại nhíu mày.

Hắn phát hiện có chút dị thường.

Nếu là ngủ bình thường, nhất định sẽ không như vậy.

Trường Phong trong lòng nghi hoặc, bước lên.

Khẽ vung tay một cái, lập tức thấy Cổn Cổn đang quay lưng về phía hắn, trở mình sang.

"Ồ!

Là Lão gia à, con buồn ngủ lắm, ngủ thêm chút nữa." Cổn Cổn mê

man mở mắt, nói xong, lại ngủ thiếp đi.

Trong nháy mắt, tiếng ngáy vang dội lại vang lên.

Nữ Bạt, Thạch Cơ đứng bên cạnh đều kinh ngạc ngây người.

Trường Phong tuy tùy tính, trước mặt họ không hề giữ kẽ, nhưng dù sao cũng là Phó Giáo Chủ Tiệt Giáo.

Tên Cổn Cổn này bây giờ quá mức phóng túng rồi.

"Lão gia!

Hình như có vấn đề." Thạch Cơ vừa định nhắc Cổn Cổn dậy, Nữ Bạt bên cạnh, lại trầm mặt nói.

Trường Phong không nói, khẽ búng tay tính toán một chút, lập tức trong mắt kinh hãi.

"Đinh Đầu Thất Tiễn Thư!

Lục Áp này đã xuất sơn sao?" Một tiếng kinh hô, Trường Phong mặt mày kinh ngạc.

Trong nguyên tác, Triệu Công Minh chính là thân vẫn dưới Đinh Đầu Thất Tiễn Thư của Lục Áp.

Không ngờ, đối phương lần này lại trực tiếp dùng lên người Cổn Cổn.

"Đinh Đầu Thất Tiễn Thư?

Đó là thứ gì?" Nữ Bạt kinh hô, trong mắt tràn đầy nghi hoặc.

Thạch Cơ cũng mặt đầy kinh nghi.

Lúc này nhìn kỹ lại, quả nhiên Cổn Cổn hiện tại vô cùng quái dị.

Trường Phong đã lật nó lại, tên gia hỏa này lại vẫn ngủ say sưa.

"Các con ở đây chờ, ta đi rồi sẽ về ngay." Trường Phong nhíu mày, thân hình hóa thành một vũng nước trực tiếp biến mất.

Trong doanh trướng Nữ Bạt, Thạch Cơ nhìn nhau, trong mắt thoáng qua một tia kinh hãi.

Kinh hãi không phải vì Trường Phong rời đi, mà là Đinh Đầu Thất Tiễn Thư thần bí kia.

Đoạn thời gian này họ tuy không ở đây, nhưng biết Cổn Cổn nhất định vẫn theo sát Trường Phong.

Ở bên cạnh Trường Phong có thực lực cường đại, vậy mà vẫn trúng chiêu.

Nếu không phải họ phát giác dị thường, bản thân Cổn Cổn căn bản không hề biết.

Vô ảnh vô tung, đến quỷ dị như vậy.

Điều này quá đáng sợ rồi.

Mà giờ khắc này trong thành Tây Kỳ.

Trong doanh trướng thiết đài kia, Khương Tử Nha cùng các tướng đều đến.

Nhìn người rơm đứng trên đài, Khương Tử Nha cung thân chậm rãi sắp sửa bái xuống.

Nhưng khi y vừa cúi người, đột nhiên sắc mặt biến đổi, kinh ngạc nhìn lên mộc đài.

Trên đó nước trong vắt phun trào, tiếng nước chảy róc rách, nhanh chóng chảy ra bốn phía.

Sự biến hóa đột ngột này, không chỉ khiến Khương Tử Nha ngẩn người, mà những người phía sau y cũng ai nấy mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra.

Vị Đạo nhân trước đó đâu có nói với họ sẽ có chuyện như vậy

xảy ra.

Mọi người trong lòng mê hoặc, đều quay đầu nhìn vị Đạo nhân bên cạnh.

Nhưng ánh mắt nhìn sang, Khương Tử Nha lại trên mặt đối phương cũng thấy một tia nghi hoặc.

Đạo nhân dường như cũng không biết chuyện gì đã xảy ra.

Ngay khi Đạo nhân vừa định nói chuyện, lập tức thấy dòng nước đang phun trào dừng lại, tiếp đó nhanh chóng bay lên không trung.

Trong chớp mắt, lại phác họa ra một hình thể người.

Không quá nửa hơi thở, một bóng người hiện hóa ra.

"Trường Phong!!!" Nhìn thấy người đến, Khương Tử Nha kinh hô.

Sắc mặt kinh hãi!

Mọi người trong doanh trướng, tất cả đều ngây người.

Họ không ngờ Trường Phong lại xuất hiện vào lúc này.

Chẳng phải điều đó có nghĩa là, đối phương đã phát hiện ra thủ đoạn của họ sao.

Ngụ ý là, Đinh Đầu Thất Tiễn Thư này, quả thực vô cùng lợi hại.

Đáng tiếc, Trường Phong này còn thắng một bậc, trực tiếp hiện thân ở Tây Kỳ.

Hiện tại đối phương đến, khẳng định không phải chuyện tốt.

Đối với thanh niên này, họ tự nhiên rõ ràng.

Tuy đối phương chưa từng ra tay, nhưng bất kể là hung thú trước đó, hay hai nữ tử ngày hôm nay, đều là người đi theo Trường Phong.

Không chút nghi ngờ, thanh niên trước mắt tuyệt đối là một tồn tại

phi thường cường đại.

Dương Tiễn một bước bước ra, bảo vệ Khương Tử Nha cẩn thận phía sau.

Đôi mắt cảnh giác nhìn Trường Phong xuất hiện.

Tuy biết mình có thể không phải đối thủ, nhưng mục đích hắn xuống núi chính là phụ tá Khương Tử Nha.

Trong khoảnh khắc nguy cấp như vậy, tự nhiên phải bảo vệ y chu toàn.

Còn về vô số tướng sĩ xung quanh, thì ai nấy đều rút binh khí, bảo vệ Võ Vương phía sau.

Đồng dạng, mặt mày kinh hãi nhìn Trường Phong.

Đã từng chứng kiến sự lợi hại của Thực Thiết Thú, cũng đã thấy Nữ Bạt và những người khác chiến đấu.

Hiện tại Trường Phong này, lại còn dùng phương thức quỷ dị như vậy trực tiếp xuất hiện trong thành Tây Kỳ, sao không khiến họ kinh hãi run sợ.

Dù sao, trên người đối phương còn mang một thân phận Quốc Sư Thương Thang.

Dù xét từ phương diện nào, đối phương cũng không thể là một nhân vật đơn giản.

Trường Phong không để ý đến những người xung quanh đang kinh hãi, thản nhiên liếc nhìn tế đài bên cạnh, ánh mắt nhìn về phía Đạo nhân đang đứng yên.

"Lục Áp?" Một câu nói thản nhiên.

Lại khiến sắc mặt Đạo nhân đối diện kịch biến.

Y phụng Thánh dụ đến, ngoại trừ mấy vị Thánh nhân căn bản không ai biết y.

Trường Phong này bất quá là lần đầu tiên gặp mặt, vậy mà lại nói toẹt ra tên của y.

Họ căn bản không hề có sự giao tiếp nào, đối phương làm sao lại biết sự tồn tại của y.

Lục Áp trong lòng kinh hãi, không chút do dự.

Lật tay lấy ra một cái hồ lô, lập tức thấy trong đó một đạo bạch quang dũng hiện.

Bạch quang dài bảy tấc, có mày có mắt, mắt bắn ra bạch quang.

Trường Phong vừa hay đối diện, trong chớp mắt bạch quang bao phủ lấy hắn.

"Trảm Tiên Phi Đao!" Trường Phong trong lòng kinh hãi.

Lập tức cảm giác Nê Hoàn Cung bị phong bế, người có chút choáng váng.

"Bảo bối thỉnh quay người!" Cơ hội tốt như vậy, Lục Áp không chút do dự, khẽ quát.

Trong chớp mắt, một đạo bạch tuyến xẹt qua miệng hồ lô.

Trường Phong đang bị định trụ ở không xa, đầu người trực tiếp rơi xuống đất.

Cái này… Sự biến hóa đột ngột, khiến tất cả mọi người trong trận đều kinh ngạc ngây người.

Họ vừa rồi trong lòng còn kinh sợ sự khủng bố của Trường Phong, nhưng trong nháy mắt đã bị chém đầu?

Khương Tử Nha ngơ ngác nhìn Trường Phong đầu người lăn lóc.

Dương Tiễn tay cầm Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, thần tình cảnh giác cũng sững sờ.

Đây chính là Trường Phong Sư Bá, Phó Giáo Chủ Tiệt Giáo.

Trước khi xuống núi, Sư tôn đã đặc biệt dặn dò phải cẩn thận nhân vật này.

Cứ thế mà bị Đạo nhân tên Lục Áp kia chém giết sao?

Chương 97

Ngẩn người, kinh ngạc, có chút không kịp phản ứng.

Lục Áp này rốt cuộc có lai lịch gì, lại lợi hại đến vậy.

Trước có Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, bây giờ lại có cái hồ lô quái dị này, lại còn trực tiếp chém giết Trường Phong.

Cơ Phát được mọi người bảo vệ, lại trong mắt sáng ngời.

Hắn không biết Trường Phong lợi hại đến mức nào, chỉ biết Quốc Sư Thương Thang này đã bị chém giết.

Đây tuyệt đối là đại công chưa từng có.

Tuyệt đối chấn phấn lòng người.

Mà sĩ khí của Thương Thang, tất sẽ bị đả kích trí mạng.

Trường Phong vừa diệt, trong Thương Thang còn ai có thể ngăn cản họ.

Hiện tại Đinh Đầu Thất Tiễn Thư này, là có thể diệt trừ từng Luyện Khí Sĩ kia.

"Không tốt!" Cơ Phát vừa định ngửa mặt lên trời cười lớn, đột nhiên trong doanh trướng một tiếng kinh hô.

Lập tức thấy vị Đạo nhân Lục Áp tay cầm hồ lô, lật tay thu hồi Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, vút một tiếng hóa thành một đạo trường hồng biến mất trong doanh trướng.

Phản ứng đột ngột của Lục Áp, khiến những người đang kinh ngạc, hưng phấn đều sững sờ.

Đang yên đang lành sao lại bỏ chạy?

Mọi người nhìn nhau, trong mắt đều kinh nghi.

Có chút không hiểu Lục Áp muốn làm gì.

Dương Tiễn cẩn thận, lại phát hiện Trường Phong bị chém đầu kia, vẫn đứng vững vàng trong doanh trướng.

Đối phương không hề chết.

Ý niệm này lóe qua trong đầu, lập tức thấy nơi cổ bị chém đứt, một vũng nước trong vắt trào ra, hóa thành đầu của Trường Phong.

"Hừ!" Trường Phong đã khôi phục, khẽ hừ một tiếng, trực tiếp biến mất tại chỗ.

Cùng với sự biến mất của Trường Phong, mộc đài ở đằng xa nổ tung, người rơm trên đó bành một tiếng bốc cháy, trong chớp mắt hóa thành một đống tro tàn.

Đồng thời, phía sau còn có một tiếng rên rỉ trầm thấp.

Dương Tiễn trong chớp mắt cảm giác sau lưng mình nóng lên, trên không trung cũng có một mùi máu tanh nhàn nhạt bay tới.

"Khương Sư Thúc!

Khương Sư Thúc!" Dương Tiễn còn chưa kịp xoay người nhìn, phía sau đã truyền đến tiếng kinh hoảng của Kim Trá, Mộc Trá.

Dương Tiễn trong lòng kinh hãi, xoay người nhìn lại, chỉ thấy trước ngực Khương Tử Nha một mảng đỏ tươi.

Vị trí trái tim, một cái lỗ thủng lớn bằng nắm tay.

"Sư Thúc!" Dương Tiễn cúi người bước lên, liên tục hô.

Đáng tiếc, tim đã nổ tung, Khương Tử Nha đã chết.

Sự biến đổi đột ngột này, một lần nữa khiến mọi người ngây người.

Cơ Phát vốn định cười lớn, cả người hoàn toàn không kịp phản ứng.

Biến cố đến thật sự quá bất ngờ.

Hắn trong lòng hoảng sợ, vội vàng xông lên hô: "Thừa Tướng!

Thừa Tướng!" Chỉ là đối phương đã không còn chút tri giác nào.

Máu tươi cuồn cuộn từ ngực trào ra, đã nhuộm đỏ nửa thân dưới.

Vừa rồi còn vui mừng Lục Áp chém giết Trường Phong, nào ngờ trong nháy mắt Khương Tử Nha đã chết.

Mọi người trong doanh trướng đều vây quanh, trong mắt Dương Tiễn, lại là sự kinh hãi vô cùng.

Hắn đứng giữa Trường Phong và Khương Tử Nha, nhưng hắn căn bản không hề nhìn thấy Trường Phong ra tay như thế nào.

Khương Tử Nha đã chết vì tim vỡ.

Điều này chẳng phải có nghĩa là, Trường Phong cũng có thể dễ dàng đánh giết hắn.

Hắn thậm chí còn không có cơ hội phản ứng.

Phát hiện này, khiến Dương Tiễn trong lòng một mảnh kinh hãi.

Vị Trường Phong Sư Bá này, không phải khủng bố tầm thường.

Tiếng kinh hô, bi thương không ngớt bên tai, không ít các tướng sĩ Tây Kỳ cảm thấy mình đều khó mà phản ứng kịp.

Có cao nhân tương trợ, thi triển Đinh Đầu Thất Tiễn Thư tập sát đối phương.

Vốn dĩ là một chuyện vô cùng vui mừng, nào ngờ trong chớp mắt lại biến thành cảnh tượng như vậy.

Không nói đến mọi người Tây Kỳ, trong lòng suy nghĩ vạn ngàn.

Trường Phong đuổi ra, sắc mặt lại có chút tức giận.

Trảm Tiên Phi Đao kia, quả nhiên bất phàm.

May mắn thay Pháp tắc Thủy lĩnh ngộ viên mãn, luyện thành Pháp tắc Chi Thể.

Nhưng vì thứ đó nhắm vào Nguyên thần, vẫn khiến hắn trì hoãn một chút.

Chính vì chưa đến một hơi thở đó, mà Lục Áp đã trốn thoát.

Trường Phong trong lòng cũng không khỏi cảm khái sự linh mẫn của tên gia hỏa kia, nếu chậm hơn một chút nữa, thì không phải cục diện hiện tại.

Ánh mắt thản nhiên liếc nhìn thành Tây Kỳ phía dưới, Trường Phong tung người biến mất trên không trung.

Lần giao thủ này, Trường Phong trong lòng đã hiểu rõ.

Điểm yếu của hắn chính là Nguyên thần.

Tuy thân dung Pháp tắc, luyện thành Pháp tắc Chi Thể, nhưng hắn vẫn chỉ là cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ.

Chứ không phải Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chân chính.

Thủ đoạn bình thường không sợ, nhưng những vật nhắm vào Nguyên thần, vẫn sẽ khiến hắn bó tay bó chân.

Còn về Lục Áp đã trốn thoát, sau lần này, lần nữa gặp lại, đối phương sẽ không còn cơ hội.

Dù sao vừa rồi Trường Phong cũng đã nhìn rõ cảnh giới của Lục Áp, bất quá Chuẩn Thánh trung kỳ, ngay cả hắn cũng không bằng.

Vừa rồi bất quá là chiếm tiện nghi của Trảm Tiên Phi Đao.

Nghĩ đến hai kiện pháp bảo đó, Trường Phong trong lòng cũng

không khỏi rụt rè.

Bất kể là Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, hay Trảm Tiên Phi Đao, trong Phong Thần đều là một chiêu tất sát.

Không ai có thể tránh thoát!

Đối với việc có thể miễn dịch Trảm Tiên Phi Đao, Trường Phong vẫn vô cùng tự hào.

Lúc này cách đó hàng ức vạn dặm trong một không gian, một vết nứt lóe lên rồi biến mất, Lục Áp sắc mặt ngưng trọng độn ra.

"Quá đáng sợ!

Nếu chậm hơn một chút, e rằng có nguy hiểm đến tính mạng." "Trường Phong này rốt cuộc có lai lịch gì, lại cho ta cảm giác kinh khủng như vậy." "Hơn nữa bị Trảm Tiên Phi Đao định trụ, lại vẫn không thể đánh giết hắn." Lục Áp nhìn về hướng nhân tộc, trong lòng có chút sợ hãi còn sót lại.

Trảm Tiên Phi Đao, đó chính là sát khí lớn của y.

Đây là lần đầu tiên thất bại.

Lục Áp thần tình trang trọng, không trì hoãn nữa, xoay người bay về phía Hỗn Độn.

Chuyện như vậy, nhất định phải bẩm báo Nữ Oa Nương Nương.

Tồn tại khủng bố như vậy, căn bản không phải y có thể đối phó.

Lần này nếu không nhờ pháp bảo trong tay, e rằng đã phải bỏ mạng ở đó rồi.

Còn về mọi người Tây Kỳ, y lười để ý.

Nếu không phải chịu Thánh dụ của Nữ Oa, y căn bản sẽ không xuất thế.

Mà giờ khắc này trong đại doanh Thương Thang, Cổn Cổn đang nằm trên giường, đột nhiên mở mắt.

"Đây là đâu?

Sao ta lại ở đây?" Với vẻ mặt mơ màng, nó chậm rãi bò dậy.

Mười Hai Kim Tiên nên hạ sơn rồi.

Cổn Cổn từ trên giường bò dậy, ôm đầu, vẻ mặt mơ màng.

Y chỉ nhớ tối qua vô cùng phấn khích, rồi sau đó thì hôn hôn trầm trầm.

Những chuyện sau đó, đã không còn nhớ rõ nữa.

"Ngươi cuối cùng cũng tỉnh rồi, Sư tôn nói ngươi đã trúng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư." Thạch Cơ bên cạnh thấy vậy, vội vàng tiến lên nói.

Đinh Đầu Thất Tiễn Thư?

Vừa nghe cái tên này, đã biết không phải thứ gì hay ho.

"Tên khốn kiếp nào dám ám toán ta?" Chẳng trách bây giờ đầu y vẫn còn hơi choáng váng!

"Sư tôn đã đi rồi, chắc là đã giải quyết tên khốn đó rồi." Thạch Cơ tiến lên trên dưới đánh giá Cổn Cổn, khẽ đáp.

Trường Phong vừa mới rời đi, Cổn Cổn liền tỉnh lại, rõ ràng là đã được hóa giải.

Nhìn Cổn Cổn nói năng rõ ràng, không còn cảm giác hôn trầm như vừa nãy, xem ra đã không sao rồi.

"Khốn kiếp!

Chắc chắn lại là tên Lục Áp Đạo Nhân do Khương Tử Nha mời đến." Nghe Trường Phong đã đi, Cổn Cổn vẫn tức giận mắng.

Nữ Bạt tuy không nói gì, nhưng trong lòng lại không khỏi kinh hãi.

Đang nói chuyện, bỗng thấy một bóng người chợt lóe lên, Trường Phong tức khắc xuất hiện giữa tràng.

"Sư tôn!" "Lão gia!" Thấy vậy mấy người, vội vàng tiến lên hành lễ.

"Ừm!

Các ngươi cứ nghỉ ngơi cho tốt, sắp tới còn nhiều việc để làm đó." Liếc nhìn Cổn Cổn, Trường Phong khẽ nói.

Lần này có thể nói là một sự sơ suất của y.

Trước đó y vẫn luôn đặt sự chú ý vào mặt nổi của Tây Kỳ, mà lại bỏ qua việc đối phương sẽ dùng thủ đoạn ngầm.

May mà phát hiện sớm, nếu không thì vấn đề đã lớn rồi.

Lục Áp hoảng loạn bỏ đi, ai cũng không biết tên gia hỏa này còn có quay lại hay không.

Sắp tới, vẫn cần phải cẩn thận đề phòng.

Nhưng đối với Đinh Đầu Thất Tiễn Thư kia, trong lòng Trường Phong cũng vô cùng kinh thán.

Nhìn tình cảnh của Cổn Cổn, chắc là đã trúng chiêu từ tối qua.

Nhưng lúc đó hai người vẫn ở cùng nhau, y lại không hề có chút sát giác nào.

May mà việc trúng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư có phản ứng buồn ngủ, nếu không thì hậu quả khó mà lường được.

Lục Áp có thể coi là một trong những trợ thủ lớn nhất của Xiển Giáo trong Phong Thần.

Bây giờ ngay cả y cũng chạy trốn, vị trên Côn Luân Sơn kia e là

phải sốt ruột rồi.

Trường Phong đoán chừng Thập Nhị Kim Tiên cũng nên hạ sơn rồi.

"Vâng!" Cổn Cổn gật đầu, trịnh trọng đáp.

Bị người ta ám toán một cách vô cớ, trong lòng y đương nhiên vô cùng phẫn nộ.

Nhất định phải cho Khương Tử Nha một bài học.

Y đâu có biết Khương Tử Nha đã chết thêm một lần nữa.

Thạch Cơ và Nữ Bạt bên cạnh cũng khẽ gật đầu.

Trận chiến hôm nay, hai nữ nhân vốn dĩ không hề để đối phương vào mắt.

Nhưng chuyện của Cổn Cổn, rõ ràng đối phương vẫn còn những thủ đoạn mà họ không hề hay biết.

Trường Phong và những người khác ai nấy đều đi tu luyện tĩnh tọa, giờ khắc này trong thành Tây Kỳ.

Lại một lần nữa bao trùm không khí bi thương.

Thừa tướng Khương Tử Nha lại chết rồi!

Lại còn bị người ta trực tiếp đột nhập vào thành Tây Kỳ, sống sờ sờ mà tim nứt toác mà chết.

Ngoài sự bi thương, từng ánh mắt đều tràn ngập sự sợ hãi.

Trong lòng lại có chút may mắn.

Lúc đó trong doanh trại ngoài Khương Tử Nha, ngay cả Võ Vương Cơ Phát cũng ở đó.

Nhưng Trường Phong xuất hiện, chỉ giết Khương Tử Nha, lại không hề động đến họ.

Chắc là vì Khương Tử Nha đã thi triển Đinh Đầu Thất Tiễn Thư.

Mặc dù lý do này khiến đa số mọi người không hiểu.

Chương 98

Nhưng mọi người đã không còn tâm tư để ý đến sự nghi hoặc này, bởi vì sự thật bày ra trước mắt khiến họ vô cùng đau buồn.

Vốn dĩ còn tưởng rằng đã có một cao thủ đến, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Còn tên Lục Áp Đạo Nhân kia, sau một kích không thành thì lập tức bỏ chạy.

Tên gia hỏa này thật đúng là quá sợ chết.

Tuy nhiên, nói từ một khía cạnh khác, điều này cũng chứng tỏ Trường Phong đáng sợ.

Trong Tướng phủ, lại một lần nữa giăng lên khăn trắng.

Khương Tử Nha sau khi được lau rửa sạch sẽ, thay y phục, được đặt tĩnh lặng ở giữa đại điện.

Những người ngồi vây quanh, ai nấy đều sắc mặt nghiêm trọng.

Không chỉ vì Khương Tử Nha chết, mà còn vì thực lực mà Trường Phong đã bộc lộ.

Trước đây chỉ biết Trường Phong là Quốc Sư của Thương Thang, thực lực vô cùng cường đại, nhưng căn bản không ngờ lại biến thái đến vậy.

Đối phương đến đi tự nhiên, chẳng phải có nghĩa là muốn giết họ, hoàn toàn chỉ là chuyện "hừ" một tiếng mà thôi.

Dù sao Thừa tướng cũng là bị đối phương hừ một tiếng mà tim nứt toác mà chết.

“Dương Tiễn sư huynh, chúng ta bây giờ phải làm sao?” Kim Trá

nhìn sang Dương Tiễn bên cạnh, khẽ nói.

Họ hạ sơn, là để phò tá Khương Tử Nha, nhưng bây giờ Khương Tử Nha đã chết rồi.

Thế này thì làm ăn được cái gì.

"Khương sư thúc xảy ra biến cố như vậy, ta muốn đến Ngọc Tuyền Sơn một chuyến hỏi ý Sư tôn, xem có cách nào cứu sống sư thúc không." Dương Tiễn cau mày, khẽ đáp.

Lần trước hạ sơn, chính là vì cứu Khương Tử Nha mà đến.

Mới mấy tháng thời gian, sư thúc lại bị đánh chết.

Khương Tử Nha là nhân vật chủ chốt của Lượng Kiếp, Sư tổ chắc chắn sẽ không dễ dàng để y chết đi.

"Hiện tại chỉ có thể như vậy." Kim Trá gật đầu.

Dù sao họ cũng không có cách nào cứu sống Khương Tử Nha.

Dương Tiễn thực lực mạnh hơn họ, tốc độ nhanh nhất, phù hợp nhất để đi.

Cơ Phát bên cạnh nghe vậy, vội vàng tiến lên: "Mệnh lệnh của Tướng phủ, vậy nhờ Dương Tiễn ngươi vậy." Tuy đã biết Trường Phong lợi hại, nhưng chỉ cần cứu sống Khương Tử Nha, y vẫn còn cơ hội.

Dù sao Khương Tử Nha và những người khác, cũng đều là môn đồ Thánh nhân.

"Ừm!

Võ Vương!

Sau khi ta rời đi, nếu Thương Thang đến khiêu chiến, tuyệt đối không được khinh suất xuất chiến." Dương Tiễn gật đầu, nghiêm túc

nói.

Đối với vấn đề này, Cơ Phát đương nhiên đồng ý.

Khương Tử Nha chết, ngay cả Dương Tiễn có thực lực mạnh nhất cũng không ở đây, y làm sao dám xuất thành nghênh chiến.

Dương Tiễn không ở lại lâu, từ biệt Võ Vương xong, liền thẳng đường đến Ngọc Tuyền Sơn.

Và toàn bộ thành Tây Kỳ, mây sầu bao phủ.

Trên mặt mỗi người, đều đầy rẫy sự lo lắng.

Ngày hôm sau!

Cổn Cổn nghỉ ngơi xong, đương nhiên liền đi ra ngoài thành Tây Kỳ khiêu chiến.

Hiện ra nguyên thân, Cổn Cổn không ngừng gào thét.

Âm thanh phẫn nộ, hầu như truyền khắp toàn bộ thành Tây Kỳ.

Các tướng sĩ đứng trên nữ tường, ai nấy sắc mặt tái nhợt, thân hình run rẩy.

Con hung thú cao mấy chục trượng kia, còn cao hơn cả tường thành của họ.

Những người ẩn nấp trong thành, trong lòng cũng kinh sợ.

Trên toàn bộ các con phố lớn của Tây Kỳ, cửa nhà vắng tanh như chùa Bà Đanh, không một bóng người đi lại.

Tiếng gầm chấn động trời đất kia, đã dọa họ phải trốn trong nhà.

Trong vương cung, Cơ Phát cũng sắc mặt tái nhợt.

Y không ngừng phái người đi thăm dò động tĩnh của Cổn Cổn ngoài thành.

Sợ rằng đối phương một khi nổi giận, sẽ trực tiếp xông vào thành,

phá nát toàn bộ thành Tây Kỳ của họ.

"Võ Vương không cần kinh hoảng, bọn ta là Luyện Khí Sĩ không thể tự tiện động thủ với Nhân tộc, huống hồ Võ Vương là chủ một phương, chỉ cần ngồi yên trong thành Tây Kỳ này, đối phương sẽ không dám làm càn." Kim Trá nhìn bóng người đi đi lại lại trong phòng không xa, mở miệng nói.

Mặc dù nói như vậy, nhưng trong lòng y cũng có chút sợ hãi.

Dù sao y cũng không phải Nhân tộc bình thường.

"Thật sao?" Cơ Phát nghe vậy, lập tức mắt sáng rực.

Trước đó ở trong doanh trại Tướng phủ, y đã nghi hoặc vì sao Trường Phong không ra tay với y, hiện giờ xem ra đúng là có chuyện này.

"Đương nhiên!

Điểm này Võ Vương vạn phần cứ yên tâm." Mộc Trá bên cạnh cũng mở miệng nói.

Nghe lời của hai vị Luyện Khí Sĩ duy nhất trong thành Tây Kỳ, trong lòng Cơ Phát triệt để thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù tiếng gầm nghe thật đáng sợ, nhưng ít nhất cái mạng nhỏ của mình vô lo.

Ngay sau đó y vẫn sắc mặt bất đắc dĩ nói: "Nhưng tiếng gầm của hung thú này không ngừng gào thét, thật sự khiến người ta ăn ngủ không yên." Kim Trá, Mộc Trá nghe vậy, sắc mặt bất đắc dĩ.

Thực lực của Thực Thiết Thú, họ không phải đối thủ.

Con hung thú kia bị Lục Áp ám toán, hiện giờ đang lúc bạo nộ.

Ra thành nghênh chiến, chẳng phải sẽ bị đối phương xé nát sao.

Giờ khắc này Cổn Cổn ngoài thành, vô cùng phẫn nộ.

Bị người ta ám toán một cách vô cớ, may mà Trường Phong phát hiện sớm, nếu không thì không biết sẽ ra sao.

Y trong lòng phẫn nộ, sáng sớm đã chạy đến ngoài thành Tây Kỳ khiêu chiến.

Nào ngờ đối phương cửa thành đóng chặt, không chịu ra.

Nếu không phải y ghi nhớ lời Trường Phong dặn, y đã muốn phá nát tường thành phía xa, trực tiếp xông vào thành mà đại sát tứ phương.

Chân trời hiện ra một vệt ráng chiều, Cổn Cổn gào thét cả ngày tức giận quay về doanh trại.

"Hù!

Tên đáng chết đó cuối cùng cũng quay về rồi." Nghe tướng sĩ phía dưới báo cáo, trong lòng Cơ Phát nặng nề thở phào một hơi.

Mặc dù trốn trong cung chưa từng thấy hình dáng hung thú, nhưng tiếng gầm bạo nộ chấn động khiến cả phòng ốc cũng run rẩy khẽ, đã đủ để y tưởng tượng ra bộ dạng phẫn nộ của hung thú ngoài thành.

Dân chúng trong thành sợ hãi trốn trong nhà cả ngày, giờ khắc này cuối cùng cũng dám ra ngoài đi lại.

Đông đảo bách tính chạy ra khỏi nhà, đương nhiên tụ tập trước cửa vương cung.

Tiếng gào thét bao trùm thành trì cả ngày, cửa thành lại bị phong tỏa, họ chỉ có thể đi cầu cứu Võ Vương.

Cơ Phát xuất hiện an ủi mọi người xong, liền giao lại cho Tán Nghi Sinh và những người khác.

Cả ngày kinh hồn bạt vía, y cần phải nghỉ ngơi cho tốt.

Màn đêm buông xuống, toàn bộ thành Tây Kỳ chỉ có vài chỗ lửa trại lác đác.

Gầm!

Đúng lúc mọi người đang ngủ say, tiếng gào thét quen thuộc trên bầu trời đêm lại lần nữa vang lên.

Khịt một tiếng, Cơ Phát đang nằm trên giường bỗng giật mình tỉnh giấc.

"Đại Vương!" Hoàng hậu bên cạnh cũng sợ hãi run lẩy bẩy.

"Khốn kiếp!

Lại là con hung thú đó đang gào thét!" Tiếng kêu quen thuộc khiến Cơ Phát nổi giận đùng đùng.

An ủi Hoàng hậu xong, Cơ Phát đi đến gác lầu.

Chợt thấy trong vương cung tối đen, từng ngọn đèn thắp sáng.

Rõ ràng, toàn bộ người trong vương cung đều bị đánh thức.

Kim Trá, Mộc Trá trong phòng không xa nhìn nhau, trên mặt chỉ có sự bất đắc dĩ sâu sắc.

Chuyện như thế này, họ vô phương xoay sở.

Không nghi ngờ gì, tiếng gào thét của hung thú vang lên suốt cả một đêm.

Buổi chầu sáng ngày thứ hai, không ngoại lệ, mỗi người đều đội hai quầng thâm dưới mắt.

Người dân trong thành Tây Kỳ, rõ ràng đã đánh giá thấp sự phẫn nộ của Cổn Cổn.

Liên tiếp mấy ngày, ngày đêm, tiếng gào thét chấn động trời đất bao trùm toàn bộ thành Tây Kỳ.

“Đại Vương!

Cứ tiếp tục như vậy, tướng sĩ không được ngủ, e rằng tướng sĩ đều không thể giữ thành.” Trong vương cung Tây Kỳ, Tán Nghi Sinh đội một đôi quầng thâm dưới mắt, vẻ mặt đầy lo lắng nói.

Đã ba ngày rồi, nếu thời gian còn lâu hơn nữa, đến lúc quân Thương Thang công thành, tướng sĩ nào còn sức lực giữ thành.

Cơ Phát ngồi trên ghế nghe vậy, căn bản không thể trả lời.

Y đành quay đầu nhìn Kim Trá, Mộc Trá bên cạnh: “Dương Tiễn khi nào có thể trở về?” Dương Tiễn ở đây thì không nói làm gì, còn có thể ra ngoài đánh nhau với con hung thú kia.

Tình hình hiện tại, phái Kim Trá, Mộc Trá ra ngoài, cũng chỉ là chịu chết mà thôi.

“Cùng lắm còn hai ngày nữa.” Kim Trá chắp tay, nhanh chóng đáp.

So với những người xung quanh, họ không chịu ảnh hưởng lớn.

“Truyền lệnh cho các tướng sĩ hãy kiên trì thêm nữa!” Trong lòng Cơ Phát thở dài một tiếng, quay sang Tán Nghi Sinh phía dưới phân phó.

Khủng hoảng lương thực đã giải quyết, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

“Báo!

Khải bẩm Võ Vương, Dương Tiễn đã trở về.” Đang định bãi triều, tranh thủ lúc tiếng gầm của hung thú lắng xuống để chợp mắt một lát, thì thấy quan báo cáo từ ngoài điện vội vàng chạy vào.

“Nhanh!

Nhanh!

Mời vào!" Cơ Phát nghe vậy, lập tức mắt sáng rực, vội vàng lớn tiếng hô.

Vừa nãy Kim Trá còn nói cần mấy ngày nữa, không ngờ chớp mắt đã đến.

Những người còn lại trong điện đang tinh thần uể oải nghe thấy, cũng đều thẳng người dậy, ánh mắt tràn đầy kích động.

Không lâu sau, liền thấy Dương Tiễn đi cùng một đạo nhân đến.

Thấy người đến, Kim Trá, Mộc Trá sắc mặt kinh ngạc, vội vàng tiến lên nghênh đón.

"Kim Trá (Mộc Trá) bái kiến Xích Tinh Tử sư bá!" Hai người chắp tay, cung kính hành lễ.

Xích Tinh Tử mặc áo tiên y tử thụ bát quái khẽ gật đầu, thần sắc đạm nhiên.

Cơ Phát đã đi xuống điện nghe thấy, cũng mắt sáng rực.

Bất kể là Dương Tiễn, Kim Trá, Mộc Trá, hay trước đó là Na Tra, Hoàng Thiên Hóa, đều là hậu bối của Khương Tử Nha.

Hiện tại Kim Trá, Mộc Trá gọi người này là sư bá, vậy người đến chính là đệ tử chân truyền của Thánh nhân.

Nhìn từ xa, đối phương tiên phong đạo cốt, trên đạo bào có vận thần bát quái lưu chuyển, vừa nhìn đã biết là phi phàm.

Rõ ràng, lần này cuối cùng cũng có một nhân vật lợi hại đến rồi.

Nếu không đến nữa, Cơ Phát cảm thấy mình sắp khóc đến nơi.

Nhìn Cơ Phát đang kích động bước xuống, Dương Tiễn bên cạnh tiến lên, vội vàng giới thiệu: "Võ Vương, đây là Xích Tinh Tử sư bá của ta ở động Vân Tiêu núi Thái Hoa, đặc biệt phụng thánh dụ đến tương trợ Võ Vương." "Cơ Phát đa tạ Đạo trưởng đã tương trợ Tây

Kỳ của ta!" Cơ Phát nghe vậy, sắc mặt kích động.

So với sự phấn khích của Cơ Phát, Xích Tinh Tử lại thần sắc đạm nhiên, chỉ khẽ gật đầu.

Y quét mắt nhìn mọi người một cách lạ lùng, cuối cùng đạm nhiên hỏi: "Thi thân của Tử Nha sư đệ giờ ở đâu?" Đối mặt với sự kiêu ngạo của Xích Tinh Tử, Cơ Phát không hề có chút không vui nào.

Ngược lại toàn thân y trở nên tinh thần phấn chấn.

Hiện giờ cuối cùng cũng có một trợ lực mạnh mẽ đến rồi.

"Vẫn đang đợi ở trong Tướng phủ, Đạo trưởng xin theo ta." Vừa nói y vừa vội vàng ra hiệu cho Xích Tinh Tử đi theo.

Xích Tinh Tử thân hình phiêu nhiên khẽ gật đầu.

"Dương Tiễn sư huynh, sao ngươi lại về nhanh vậy?" Kim Trá theo sau, tò mò hỏi.

Mặc dù thực lực của Dương Tiễn không tệ, nhưng Côn Luân Sơn cách đây không xa.

"Trên đường đi Côn Luân Sơn, ta gặp được Xích Tinh Tử sư bá, nên về sớm." "Đúng rồi!

Võ Vương và bách quan vì sao ai nấy đều trông uể oải, trạng thái không tốt vậy?" Dương Tiễn vừa nói vừa kỳ lạ nhìn những người xung quanh.

Giờ khắc này nhìn lại, ai nấy đều cố gắng mở to mắt.

Vừa mới vào, y đã thấy mấy vị quan viên đứng mà cũng có thể ngủ gật.

Chương 99

Kim Trá đi theo bên cạnh, liền kể lại chuyện sau khi Dương Tiễn rời đi một cách rành mạch.

Dương Tiễn nghe vậy, chỉ đành sắc mặt bất đắc dĩ.

Tuy nhiên cũng có thể tưởng tượng ra sự phẫn nộ của con hung thú kia.

Không lâu sau, mọi người đã đến trong Tướng phủ.

Thi thể Khương Tử Nha, vẫn nằm ở nơi quen thuộc đó.

"Đạo trưởng, thi thân của Tướng phủ ở đây." Cơ Phát vừa nói, vừa cung kính đứng cạnh.

Xích Tinh Tử tiến lên, chỉ nhìn thoáng qua Khương Tử Nha, rồi sắc mặt cung kính, hai tay khẽ chắp lại, tiếp đó từ từ mở ra.

Bỗng thấy trong lòng bàn tay, một lá cờ Bát Quái đồ hai mặt in nổi hiện ra giữa không trung.

Trên đó vạn đạo hào quang rực rỡ, nghìn vệt khí lành.

Hào quang ngũ sắc nồng đậm phun trào ra, chiếu rọi xung quanh một vùng huyền ảo.

Nhìn vật trong tay Xích Tinh Tử, mọi người xung quanh đều sắc mặt đại kinh.

Ngay cả Dương Tiễn, Kim Trá và hai người còn lại cũng mắt kinh hãi, trên mặt tràn đầy vẻ chấn động.

Pháp bảo này, họ không nhận ra.

Nhưng chỉ cần nhìn thoáng qua, đã biết không phải vật đơn giản.

Mọi người đều không nói gì, ai nấy tĩnh lặng nhìn Xích Tinh Tử.

Lá cờ Bát Quái đồ kia, từ từ bay ra, lơ lửng trên người Khương Tử Nha.

Ngay lập tức, nhanh chóng xoay tròn.

Chợt, hào quang ngũ sắc nồng đậm phun ra, hoàn toàn bao phủ lấy thân thể Khương Tử Nha.

Trong ánh sáng rực rỡ, mọi người căn bản không thể nhìn rõ tình cảnh bên trong.

Nhưng Dương Tiễn cẩn thận lại thấy trên không trung xa xa, mấy đạo quang đoàn nhanh chóng độn đến, chìm vào trong vệt hào quang rực rỡ kia.

Sau mấy hơi thở, hào quang ẩn đi, lá cờ xoay tròn kia biến mất.

Những người đứng xung quanh, vội vàng nhìn lại.

Bỗng thấy Khương Tử Nha đang nằm thẳng, lồng ngực khẽ phập phồng, vậy mà đã sống lại rồi.

Quả nhiên, một lát sau, liền thấy Khương Tử Nha từ từ mở hai mắt.

"Tướng phụ!" Cơ Phát thấy vậy, vội vàng hưng phấn chạy đến.

Tim nứt toác mà vẫn có thể cứu sống, quả không hổ là môn đồ Thánh nhân.

Đông đảo văn thần võ tướng xung quanh, cũng đều từng người tụ lại, mặt lộ vẻ hoan hỉ.

Xích Tinh Tử thì rất biết điều từ từ lùi xuống.

"Võ Vương!

Sao ta lại ở đây?" Hiển nhiên vì trước đó chết quá đột ngột,

Khương Tử Nha không hề biết chuyện gì đã xảy ra ở giữa.

Cơ Phát đơn giản kể lại sự việc, Khương Tử Nha biết là Xích Tinh Tử đã cứu sống y, trong lòng kinh ngạc.

Quả nhiên ngoài đám đông, y thấy bóng dáng quen thuộc kia.

"Tử Nha bái kiến Xích Tinh Tử sư huynh, đa tạ sư huynh đã tương cứu!" Khương Tử Nha chắp hai tay, cung kính tiến lên hành lễ.

Đối mặt với Khương Tử Nha, Xích Tinh Tử rõ ràng nhiệt tình hơn không ít.

Đối phương dù sao cũng là sư huynh đệ đồng môn, hơn nữa quan trọng hơn còn là người chủ đạo trong Phong Thần Lượng Kiếp.

"Tử Nha sư đệ, không cần khách khí, bọn ta quý là đồng môn, lý nên tương trợ lẫn nhau." Xích Tinh Tử vuốt vuốt chòm râu dưới cằm, vẻ mặt mỉm cười nói.

Khương Tử Nha lần nữa được cứu sống, trong thành Tây Kỳ đương nhiên vui vẻ hòa thuận.

Đang nói chuyện, bỗng nhiên trên bầu trời, một tiếng gầm bạo nộ vang lên.

Mọi người trong phủ, ai nấy đều sắc mặt giận dữ.

Con hung thú kia lại đến rồi!

Nghe âm thanh quen thuộc đó, Cơ Phát sắc mặt trầm xuống, vội vàng nhìn Khương Tử Nha, Xích Tinh Tử.

Bây giờ Khương Tử Nha đã sống lại, hơn nữa còn có Xích Tinh Tử, môn đồ Thánh nhân xuất hiện.

Kiểu gì cũng phải đi thu thập con hung thú kia thôi.

Nếu cứ tiếp tục gào thét như vậy, người trong toàn bộ thành Tây

Kỳ của họ đều không cần ngủ nữa.

Thêm mấy ngày nữa, Lỗ Hùng dẫn binh công thành, mọi người nào còn sức lực phản kháng.

Thấy Cơ Phát nhìn sang, Khương Tử Nha chỉ đành nhìn Xích Tinh Tử.

Y tuy là Thừa tướng Tây Chu, nhưng thân phận Xích Tinh Tử lại cao hơn y.

Hơn nữa thực lực lại cường đại, đương nhiên là phải nghe ý kiến của y.

Theo ánh mắt của Khương Tử Nha, mọi người cuối cùng đều tập trung vào Xích Tinh Tử.

Đối mặt với ánh mắt của mọi người, Xích Tinh Tử sắc mặt đạm nhiên, khẽ phân phó: "Dương Tiễn!

Ngươi hãy đi gặp con hung thú đó lần nữa!" Còn về phần y, chắc chắn sẽ không mạo hiểm ra trận.

Mặc dù sau khi Lượng Kiếp bắt đầu, y vẫn luôn ở trong động phủ, nhưng đối với những chuyện xảy ra ở Tây Kỳ, y vẫn vô cùng rõ ràng.

Đặc biệt là trong khoảng thời gian gần đây, tin tức liên quan đến Trường Phong.

Trước là ở Tam Giới truy sát Côn Bằng, mấy ngày trước còn dọa Lục Áp hoảng sợ chạy trốn.

Hai vị này, đều là nhân vật nổi danh lẫy lừng trong Hồng Hoang.

Xích Tinh Tử y tuy tự tin, nhưng cũng biết không thể sánh bằng họ.

Nếu y tự tiện xuất chiến, thật sự là quá nguy hiểm rồi.

Ngược lại Dương Tiễn ở Tây Kỳ lâu như vậy, đều không hề gặp vấn đề gì, vẫn vô cùng an toàn.

Dương Tiễn nghe vậy, chỉ hơi ngẩn ra, không nói gì nhiều.

Y cũng không dẫn binh, trực tiếp bay người ra ngoài thành Tây Kỳ.

Giờ khắc này Cổn Cổn ngoài thành, đã sắp bùng nổ rồi.

Mấy ngày liền, y ngày đêm gào thét, vậy mà trong thành Tây Kỳ không một bóng người nào xuất hiện.

Ngay cả Dương Tiễn trước đây thường xuyên giao chiến với y, cũng không biết tung tích.

Cứ tiếp tục như vậy, Cổn Cổn cảm thấy mình có nên vào thành dạo một vòng không.

Trường Phong dặn y không thể đánh giết Nhân tộc bình thường, vậy đến thành dạo một vòng thì cũng được đi.

Trong đầu vừa định thực hiện ý niệm này, bỗng thấy trên không trung xa xa một bóng người bay đến, chính là Dương Tiễn đã mấy ngày không gặp.

Thấy người đến, Cổn Cổn mắt sáng rực.

Y bây giờ chỉ muốn trút giận!

"Gầm!" Cổn Cổn gầm lên một tiếng bạo nộ, trực tiếp lao tới.

Dương Tiễn đương nhiên không hề do dự, chỉ đi vài bước, thân hình không ngừng biến lớn.

Chỉ trong chớp mắt, y đã hóa thành một thân hình cao mấy chục trượng.

"Sư phụ!

Dương Tiễn biến mất mấy ngày, có phải lại mời đến đối thủ

cường đại nào không?" Thạch Cơ đứng trên không trung, liếc nhìn phía xa, khẽ hỏi.

"Có hay không, mấy ngày nữa khắc biết." Trường Phong sắc mặt đạm nhiên, trên mặt không biểu lộ điều gì.

Chỉ cần Thánh nhân không ra tay, những người có thể mời làm trợ thủ cũng chỉ có bấy nhiêu.

Ta đều không sợ!

Một hàng ba người, cứ thế tĩnh lặng đứng nhìn từ xa.

Cổn Cổn tuy vì phẫn nộ mà trở nên càng thêm cuồng bạo, nhưng thực lực bản thân Dương Tiễn cũng phi phàm.

Không nghi ngờ gì, vẫn như trước đây.

Một người một thú chiến đấu cả ngày lẫn đêm, cuối cùng ai nấy đều quay về.

Lỗ Hùng thống lĩnh quân đội, nắm bắt thời cơ, huy binh tiến lên.

Đối mặt với kẻ địch xâm phạm, Tây Kỳ đương nhiên là tránh mà không chiến.

Lỗ Hùng tức giận công thành, nhưng Tây Kỳ dù sao cũng đã được Tây Bá Hầu kinh doanh nhiều năm.

Tuy có uy thế khí thế, nhưng vẫn thu hoạch được rất ít.

Đêm đó!

Trong thành Tây Kỳ, trong Tướng phủ.

Tất cả mọi người đều tụ họp đông đủ, ngay cả Xích Tinh Tử cũng hiển nhiên có mặt.

Thứ được thảo luận đương nhiên là kế hoạch sắp tới.

"Tướng phụ, tướng sĩ trong thành vốn dĩ nghỉ ngơi không tốt, hiện

giờ Lỗ Hùng điên cuồng công thành, đối với chúng ta rất bất lợi.” Cơ Phát vẻ mặt lo lắng nói.

Trước đó vì Xích Tinh Tử đến, y vốn dĩ vô cùng vui mừng.

Nhưng sau khi môn đồ Thánh nhân này đến, căn bản không ra tay.

Trừ việc cứu sống Khương Tử Nha, cũng chỉ phái Dương Tiễn xuất chiến một lần.

Y cứ thế co rút trong thành.

Không hề có ý định xuất chiến.

Vì thân phận của đối phương, y cũng không tiện nói nhiều.

Hiện giờ chỉ có thể hỏi Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha đang ngồi giữa trầm tư một lát, rồi khẽ nói: “Nếu đã như vậy, chỉ có thể thi triển pháp thuật, giáng băng tuyết xuống trời, để làm chậm việc quân Thương công thành.” Hiện giờ đã là cuối thu, thi triển chút pháp thuật, có thể khiến thời tiết trở lạnh.

Hơn nữa cũng có thể dội nước lên tường thành, để đóng băng.

Như vậy dù là quân Thương cưỡng chế công thành, cũng sẽ chịu ảnh hưởng rất lớn.

Nghe Khương Tử Nha giải thích tường tận, mọi người trong điện chỉ đành gật đầu đồng ý.

“Đừng hoảng!

Có thể để Bần đạo thử một lần, trừ khử tên Trường Phong kia.” Khương Tử Nha đang định phân phó xuống, lệnh cho các tướng lĩnh và dân chúng trong thành ngày mai chuẩn bị vật dụng chống rét, nào ngờ trên không trung truyền đến một âm thanh thanh lãnh.

Mọi người trong phủ nghe vậy, vội vàng ngẩng đầu nhìn lại.

Bỗng thấy một bóng người quen thuộc bay đến.

Chính là Lục Áp đã ra tay thần bí cách đây không lâu, cuối cùng lại hoảng loạn bỏ chạy.

"Lục Áp đạo huynh!" Thấy người đến, Khương Tử Nha vẫn vô cùng vui mừng.

Mặc dù vì Đinh Đầu Thất Tiễn Thư mà bị giết, nhưng ít nhất cũng chứng minh thứ đó quả thật vô cùng lợi hại.

Hiện giờ Lục Áp lại lần nữa đến, chắc chắn là quay lại để tương trợ họ.

Mọi người trong phủ cũng tiến lên nghênh đón.

Ngay cả Xích Tinh Tử vẫn luôn tĩnh tọa không động, cũng từ từ đứng dậy.

Mặc dù là môn đồ Thánh nhân, quý là một trong Thập Nhị Kim Tiên, nhưng thân phận của đối phương cũng vô cùng phi phàm.

Chỉ là khi đi lại, trong mắt y lóe lên một tia tinh quang.

"Đạo huynh, còn có thủ đoạn gì nữa không?" Khương Tử Nha trong lòng kỳ vọng, cũng không nói lời khách sáo gì.

Từ khi đến Tây Kỳ, y chưa có ngày nào không sầu lo.

Ngay cả khi thỉnh thoảng có chuyện vui vẻ, kích động, cũng tuyệt đối không thể duy trì được mấy ngày.

Lục Áp này lai lịch thần bí, hơn nữa Đinh Đầu Thất Tiễn Thư kia cũng quả thật phi phàm.

"Do Bần đạo tự mình thi triển Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, bắn giết tên Trường Phong đó!" Nghĩ đến kinh nghiệm mấy ngày trước, Lục Áp trầm giọng đáp.

Lần giao phong ngắn ngủi đó, y hiểu rằng muốn tru sát Trường Phong, chỉ có thể dùng dị thuật từ Nguyên Thần mà ra tay.

Nếu Trường Phong trúng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư của y, cho dù có người đến cướp doanh trại, cũng không sợ.

Hơn nữa lần trước hoảng loạn bỏ chạy, hiện giờ lại lần nữa quay lại, y đương nhiên đã có sự chuẩn bị.

Nếu không, với thực lực khủng bố của Trường Phong, y làm sao dám xuất hiện lần nữa.

Khương Tử Nha nghe vậy, trong mắt lập tức sáng rực.

Xích Tinh Tử bên cạnh, trong lòng cũng mừng rỡ.

Khương Tử Nha và những người khác không biết uy lực của Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, nhưng y trước khi hạ sơn đã nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn nói qua.

Nếu do Lục Áp thi triển, thì thật sự có khả năng trừ khử Trường Phong.

Cơ Phát và những người còn lại nghe vậy, trong lòng cũng kích động.

Đinh Đầu Thất Tiễn Thư này, dù sao cũng là vật của Lục Áp.

Chương 100

Do y đích thân thi triển, uy lực chắc chắn phi phàm.

Khương Tử Nha trong lòng đại hỉ, vội vàng sai người chuẩn bị mọi vật cần thiết.

Vì đã có kinh nghiệm một lần, không tốn nhiều thời gian, mọi thứ đã được chuẩn bị xong.

Những người đã chờ sẵn xung quanh, đều chăm chú nhìn Lục Áp ở giữa.

Đối phương không hề do dự, lại lần nữa lấy ra Đinh Đầu Thất Tiễn Thư.

Trên đài, hình nhân bằng rơm được ghi tên 'Trường Phong', ngay sau đó bước chân hơi chao đảo, phù chú kết ấn bốc cháy.

Dưới ánh mắt chú ý của mọi người, Lục Áp khẽ cúi người.

Trong chốc lát, bỗng thấy từng luồng hắc khí nổi lên, bao phủ lên hình nhân bằng rơm.

So với những gì Khương Tử Nha đã làm trước đó, quả thật có sự khác biệt rất lớn.

Lục Áp không hề do dự, tiếp đó lấy ra Đinh Đầu Thất Tiễn.

Dây cung khẽ kéo, một làn kim viêm nhạt nhòa nổi lên trên mũi tên.

Những người xung quanh đang theo dõi, từng người sắc mặt căng thẳng, đầy kỳ vọng.

Thực lực của Trường Phong, họ đã chứng kiến rồi.

Muốn phản công Thương Thang, đối phương tuyệt đối là một trở

lực lớn.

Hiện giờ nếu có thể trừ khử Trường Phong, chắc chắn là công lao trời biển.

Dây cung kéo căng, mũi tên mang theo tinh hỏa bay ra, thẳng tắp trúng đầu hình nhân bằng rơm phía xa.

Và giờ khắc này trong trướng doanh Thương Thang, Trường Phong đang tĩnh tọa tu luyện, đột nhiên cảm thấy Nguyên Thần nhói đau.

Trong khoảnh khắc một cảm giác hôn mê ập đến.

Đáng tiếc, Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp đang lơ lửng trên Nguyên Thần khẽ lay động.

Cảm giác đó, lập tức bị quét sạch.

Trong đầu chuyển niệm, Trường Phong lập tức hiểu ra. 【Đinh Đầu Thất Tiễn Thư!!!

Tên Lục Áp này còn dám đến!

Lại còn trực tiếp ra tay với ông đây.

Đúng là muốn chết!】 Trường Phong khẽ quát một tiếng, thân hình trực tiếp biến mất trong trướng doanh.

Thấy hình nhân rơm trên đầu tuôn ra máu tươi, mọi người trong doanh trại vẻ mặt kích động.

Lần trước xảy ra sự cố, theo họ thấy, hoàn toàn là do Trường Phong đột nhiên tập kích.

Nếu không phải Trường Phong đến, con hung thú kia chắc chắn đã chết rồi.

Hiện giờ người trúng chiêu là Trường Phong, thì mọi chuyện lại là

một tình huống khác.

Không có Trường Phong, những người còn lại cho dù có đến cướp doanh trại, họ cũng không cần sợ.

Dù sao thực lực của Dương Tiễn không tệ, hiện giờ lại có đệ tử chân truyền của Thánh nhân là Xích Tinh Tử ở đây.

Tất cả những người đứng trong tràng, đều kích động nhìn Lục Áp ở giữa.

"Tên Trường Phong đó đã bị Bần đạo bắn trúng một mũi tên, hiện giờ chỉ cần bảo vệ hình nhân rơm này, sau bảy ngày nữa, đối phương chắc chắn sẽ chết dưới Đinh Đầu Thất Tiễn Thư này." Lục Áp thu lại Đinh Đầu Thất Tiễn, sắc mặt kiêu ngạo nói.

Giờ đây do y đích thân ra tay, Lục Áp vẫn có nắm chắc rất lớn.

Nghĩ đến đối phương trước đó coi thường Trảm Tiên Phi Đao của y, trong lòng Lục Áp liền nổi lên một trận sát ý.

Tên gia hỏa đột nhiên xuất hiện này, tuyệt đối là một trong những đối thủ mạnh nhất mà y từng gặp từ khi xuất đạo đến nay.

Mọi người trong tràng nghe vậy, đều sắc mặt hoan hỉ.

Khương Tử Nha bước chân tiến lên, trong miệng vui vẻ nói: "Lần này do Đạo trưởng đích thân ra tay, bọn ta đương nhiên không còn lo lắng." Chém Trường Phong, tuyệt đối sẽ chấn hưng khí thế của Tây Chu.

Hơn nữa không có Trường Phong, họ cũng không cần phải co rút trong thành Tây Kỳ nữa.

Xích Tinh Tử bên cạnh, trong mắt cũng tinh quang lóe lên.

Đối với vị Trường Phong này, y ở Ngọc Hư Cung đã nghe nhắc đến mấy lần.

Sau đó y cũng nghe ngóng được, hóa ra Trường Phong đột nhiên xuất hiện này, đã trở thành Phó Giáo Chủ của Tiệt Giáo.

Đối phương chắc chắn là đối thủ lớn nhất của Xiển Giáo trong Phong Thần Lượng Kiếp.

Trừ khử y, không chỉ có thể thúc đẩy Lượng Kiếp nhanh hơn, mà còn có thể suy yếu cực lớn sức mạnh của Tiệt Giáo.

Một công đôi việc.

"Hừ!

Lục Áp, không ngờ ngươi còn dám đến!" Đúng lúc mọi người trong doanh trại đang hưng phấn vui mừng, bỗng nhiên một tiếng hừ lạnh vang lên.

Mọi người trong doanh trại nghe vậy, ai nấy đều sắc mặt đại biến.

Lục Áp, Xích Tinh Tử, Dương Tiễn và mấy người khác, ánh mắt lập tức nhìn về phía phát ra âm thanh.

Hình nhân rơm!

Là hình nhân rơm trên đài gỗ kia.

Hình nhân rơm đã bị máu tươi nhuộm đỏ đầu, lại nói tiếng người.

"Trường Phong!!!" Lục Áp kinh hô trong miệng, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

Đây chính là Đinh Đầu Thất Tiễn Thư!

Đối phương trúng chiêu, không chỉ có thể lập tức phát hiện, mà còn có thể mượn hình nhân rơm để truyền tiếng nói.

Lục Áp kinh hô, khiến tất cả mọi người đều nhìn thấy sự biến hóa của hình nhân rơm.

Khương Tử Nha sắc mặt đại kinh.

Những người còn lại trong doanh trại, cũng đều sắc mặt đại biến, thần tình kinh sợ.

Cơ Phát đứng phía trước, thân hình liên tục lùi lại.

Lần trước ra tay với con hung thú kia, còn cách một đêm mới bị Trường Phong phát hiện.

Hiện giờ nhắm mục tiêu vào Trường Phong, không ngờ vừa mới ra tay, đối phương đã trực tiếp hiện thân.

Trường Phong này quả thật quá biến thái.

Lục Áp trong lòng cũng kinh hãi tương tự, không hề do dự, trở tay lấy ra Đinh Đầu Thất Tiễn định lần nữa bắn tên.

"Hừ!" Một tiếng hừ lạnh, hình nhân rơm trên đài gỗ ầm ầm nổ tung.

Lục Áp vừa kéo căng dây cung thì sững sờ.

Đối phương đã trúng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, có thể phát hiện ngay lập tức đã là không tệ rồi.

Lại còn có thể phản kháng thô bạo đến vậy, trực tiếp đánh nát hình nhân rơm.

Thế này… thế này thì làm sao đối phó?

Theo hình nhân rơm nổ tung, một bóng người từ từ bước ra từ hư không.

Nhìn tình cảnh trước mắt, Lục Áp không hề do dự, vù một tiếng thi triển ra Trảm Tiên Phi Đao.

Lần trước vì Trảm Tiên Phi Đao mà Lục Áp thoát được tính mạng, lần này Trường Phong đương nhiên đã sớm chuẩn bị.

Còn chưa đợi đạo bạch quang trong hồ lô bắn ra, thân hình y "loạt

xoạt" một tiếng hóa thành một vũng nước chảy.

Nước chảy tứ tán, mạnh mẽ hóa thành mấy đạo thân ảnh.

Cùng lúc đó, Xích Tinh Tử bên cạnh khẽ rung Âm Dương Kính trong tay, lập tức vô số luồng sáng bắn ra, bao phủ lấy từng Trường Phong đang hiển hóa.

Trường Phong khẽ cau mày, quay đầu nhìn lại, trong mắt khẽ sáng lên.

Mặc dù chưa từng gặp Xích Tinh Tử, nhưng giờ khắc này trên bảo kính trong tay y có quy tắc âm dương lưu chuyển, không nghi ngờ gì người này chính là Xích Tinh Tử.

Thập Nhị Kim Tiên, cuối cùng cũng có người hạ sơn rồi.

"Hừ!" Trường Phong chỉ lạnh lùng hừ một tiếng.

Luồng sáng bao phủ quanh thân, lập tức nổ tung.

Xích Tinh Tử cầm Âm Dương Kính ở xa, một tiếng hừ trầm, thân hình liên tục lùi lại, sắc mặt tái nhợt.

Đối phương không hề do dự, quay người bỏ chạy.

Trong ánh mắt mang theo một tia kinh hoàng.

Đây là lần đầu tiên y đối mặt trực tiếp với Trường Phong, không ngờ đối phương lại cường đại đến thế.

Bị Âm Dương Kính bao phủ, mà vẫn có thể tùy tiện hóa giải.

Y hiện giờ nói thế nào cũng là cường giả Đại La Kim Tiên trung kỳ, đối phương chỉ một tiếng hừ khẽ đã có thể chấn thương y.

Chẳng phải có nghĩa là, thực lực của đối phương còn xa hơn y sao.

Lục Áp bên cạnh, hầu như cũng cùng lúc hóa thành một đạo cầu

vồng dài, bay độn về một hướng khác.

Hai kiện pháp bảo lần nữa thất bại, đã không còn cần thiết phải ở lại.

"Lần này e là không có cơ hội tốt như vậy đâu!" Trường Phong nhìn hai người bay độn đi, đạm nhiên nói.

Y bước một bước ra, đuổi theo Lục Áp.

Trong tay một đạo ngân sắc quang hoa bắn ra, thẳng đến Xích Tinh Tử đang bỏ chạy.

Tuy chỉ là một chỉ, nhưng Trường Phong không hề lưu thủ.

Giết y!

Một chỉ là đủ rồi!

Cơ hội chém giết Thập Nhị Kim Tiên không nhiều, y sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào.

Ánh ngân quang lóe lên, tức khắc đánh trúng Xích Tinh Tử cách trăm vạn dặm.

Tiên y tử thụ bát quái trên người đối phương tỏa ra hào quang nồng đậm.

Đáng thương là nó không kiên trì được dù chỉ một phần triệu giây, lập tức ầm ầm nổ tung.

Xích Tinh Tử phun ra một ngụm tinh huyết, sắc mặt vô cùng tái nhợt.

Trong đôi mắt, đã là vẻ kinh hãi vô tận.

Pháp bảo phòng ngự mạnh nhất trên người y, chính là tiên y tử thụ bát quái do Sư tôn ban cho.

Trong Thập Nhị Kim Tiên, chỉ có y và Quảng Thành Tử sở hữu.

Chính là do Thánh nhân luyện hóa.

Giờ đây Trường Phong một chỉ đã hủy bảo y của y, còn trọng thương y.

Điều này quả thật quá biến thái.

"Hừ!" Trường Phong thấy vậy, hơi chút kinh ngạc, nhưng cũng không quá để ý.

Thân là môn đồ Thánh nhân, có chút thủ đoạn áp đáy hòm cũng là chuyện bình thường.

Song chỉ cùng xuất, hai vệt ngân quang xuyên thủng hư không vô tận, bắn về phía Xích Tinh Tử đang chật vật.

Làm xong những việc này, Trường Phong không để ý đến y nữa.

Pháp bảo phòng ngự đã nổ tung, hai chỉ này bắn ra, đối phương không thể đỡ nổi.

Hơn nữa trong tình hình hiện tại, so với Xích Tinh Tử, Trường Phong càng muốn giết Lục Áp hơn.

Tên gia hỏa này trước đó ám toán Cổn Cổn, giữ được một mạng coi như xong.

Mới cách mấy ngày, vậy mà lại dám quay lại.

Quan trọng hơn là còn nhắm sự chú ý vào y.

Bất kể Lục Áp có phải là tính cách thù dai, hay là chịu thánh dụ mà đến, thì cũng đều phải chết.

Lục Áp đang bay độn phía trước hóa thành cầu vồng dài, hiển nhiên cũng thấy tình cảnh của Xích Tinh Tử, đồng tử y hơi co lại.

Nhưng y không vội, lần này còn dám đến, đương nhiên là có sự chuẩn bị khác.

Khắp người bốc cháy ngọn lửa hừng hực, tốc độ trong chốc lát lại nhanh hơn không ít.

Xích Tinh Tử bị Trường Phong một chỉ đánh trọng thương, cảm giác uy áp khủng bố truyền đến từ phía sau, sắc mặt vô cùng tái nhợt.

Pháp bảo phòng ngự duy nhất trên người bị hủy, nếu lại trúng chiêu, chắc chắn sẽ thân vẫn.

"Mạng ta rồi!" Ánh mắt còn lại thoáng thấy hai đạo ngân hoa phía sau, trong lòng Xích Tinh Tử bi phẫn.

Y là người đầu tiên trong Thập Nhị Kim Tiên hạ sơn, không ngờ lại sắp vẫn lạc trong Lượng Kiếp.

Oanh!

Hai đạo ngân quang bắn tới, toàn bộ không gian đó đều vỡ vụn.

Xích Tinh Tử cảm thấy nhục thân của mình đang tan rã.

Đúng lúc trong lòng y đang chết lặng, bỗng nhiên ở ngực tuôn ra hào quang ngũ sắc nồng đậm, trong khoảnh khắc bao bọc lấy y.

"Thái Cực Đồ!

Chương 101

Thái Cực Đồ của Sư bá!" Xích Tinh Tử thấy vậy, lập tức mắt sáng rực.

Đây vốn là chí bảo mượn từ Bát Cảnh Cung để cứu Khương Tử Nha, không ngờ vào giây phút cuối cùng này lại cứu y một mạng.

Thái Cực Đồ khẽ lóe lên, bao bọc Xích Tinh Tử trực tiếp biến mất trong tràng.

Và không gian đó, dưới hai chỉ của Trường Phong, đều vỡ vụn.

Tất cả mọi thứ, đều bị nghiền nát thành bột phấn.

Đối với những điều này, Trường Phong không hề hay biết.

Y bây giờ chỉ muốn giết Lục Áp.

Lần này, Trường Phong không còn ẩn giấu thực lực nữa, pháp tắc chi lực vận chuyển toàn lực.

Lục Áp không giống các đệ tử Xiển Giáo khác.

Y không chỉ thực lực cường đại, mà quan trọng là Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, Trảm Tiên Phi Đao hai kiện pháp bảo này thật sự quá biến thái.

Bỏ qua Trường Phong, đổi lại bất kỳ ai khác trong Tiệt Giáo, e rằng đều khó mà né tránh.

Hiện giờ đối phương đã chịu thiệt hai lần dưới tay y, lần này nếu lại để y chạy thoát, tiếp theo tuyệt đối sẽ nhắm vào những người còn lại của Tiệt Giáo.

Giờ đây trong Lượng Kiếp, ngoài Tây Kỳ, phương Bắc còn có một chiến trường khác, Trường Phong không thể lo liệu được.

Vì vậy, Lục Áp xuất hiện lần nữa thì nhất định phải chết.

Trường Phong toàn lực thi triển, lập tức rút ngắn khoảng cách giữa hai người.

Lục Áp đang bay độn, thấy Trường Phong nhanh chóng đuổi tới, đồng tử y hơi co lại.

Ngay sau đó không hề do dự, trong tay áo một quyển đồ họa bay ra.

Cưỡi họa mà đi!

Trong chớp mắt, tốc độ cực nhanh.

Trên quyển họa có núi có sông, có vạn vật sinh linh.

Nhìn kỹ, trong họa sông chảy cuồn cuộn, cây cối xanh tươi.

Thật sự là một không gian chân thật!

Chính là Sơn Hà Xã Tắc Đồ trong tay Nữ Oa nương nương.

Trong Hồng Hoang, một trong Thập Đại Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

"Lục Áp!

Đây chính là thứ mà ngươi lần này dựa vào sao?" Trường Phong nhìn tình cảnh trước mắt, khẽ thì thầm.

Đối phương có chỗ dựa, y cũng tương tự có hậu thủ.

Trường Phong theo sát phía sau, không hề do dự, lần đầu tiên tế xuất Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp.

Lục Áp thực lực phi phàm, lại có Sơn Hà Xã Tắc Đồ hộ thân.

Muốn nhất kích tất sát, chỉ có thể tế xuất Tiên Thiên Chí Bảo.

Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp xoay tròn 'tích lưu lưu' một tiếng, xuyên thủng không gian vô tận, trong khoảnh khắc trấn áp Lục Áp

cách ức vạn dặm.

"Cái gì vậy?" Lục Áp đang cười họa mà đi thấy vậy, lập tức mắt đại kinh.

Một kiện pháp bảo mà y chưa từng thấy bao giờ.

Nhưng còn chưa đợi y phản ứng, Ngũ Hành Tháp trên không trung khẽ xoay tròn.

Khí ngũ hành vô tận từ tháp giác tràn xuống, đồng thời cũng có một luồng năng lượng màu xám xoáy ra, khóa chặt toàn bộ không gian xung quanh y.

"Sáng… Sức mạnh Tạo Hóa!!!" Lục Áp thấy luồng năng lượng màu xám kia, sắc mặt kinh hãi.

Y từng may mắn được thấy sức mạnh Tạo Hóa, đó là khi y còn là Thái Tử của Yêu Đình.

Trên Đông Hoàng Chung của Bá phụ Thái Nhất, y đã từng cảm nhận được sức mạnh Tạo Hóa.

Sức mạnh Tạo Hóa, đó là dấu hiệu của Tiên Thiên Chí Bảo.

Tiểu tháp đang trấn áp xuống từ đỉnh đầu này, là Tiên Thiên Chí Bảo.

Cái này… cái này căn bản là không thể nào.

Giữa Thiên Địa chỉ có ba kiện Tiên Thiên Chí Bảo.

Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên đều trong tay Thánh nhân, còn Đông Hoàng Chung của Yêu Đình năm xưa đã biến mất.

Trường Phong này làm sao có thể sở hữu Tiên Thiên Chí Bảo.

Hơn nữa lại còn là Tiên Thiên Chí Bảo mà y chưa từng thấy bao giờ.

Khoảnh khắc này Lục Áp sợ hãi rồi.

Thật sự sợ hãi rồi!

Bởi vì từng tiếp xúc với Tiên Thiên Chí Bảo, y rất rõ Tiên Thiên Chí Bảo lợi hại đến mức nào.

"Nữ Oa!

Cứu ta!" Lục Áp sắc mặt kinh hãi, trong miệng cuồng hô.

Giờ khắc này, ngoài Nữ Oa căn bản không ai có thể cứu y.

Đáng tiếc, Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp xuất hiện, đã bao phủ lấy không gian xung quanh.

Huống hồ giờ khắc này lại đang trong Lượng Kiếp, Thánh nhân làm sao có thể cảm nhận được.

Đối mặt với tiếng cuồng hô của Lục Áp, Trường Phong không hề do dự.

Đối phương đã nhận ra Tiên Thiên Chí Bảo, đương nhiên càng không thể sống sót.

Oanh!

Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp trấn áp xuống, Sơn Hà Xã Tắc Đồ đã quấn quanh người y kịch liệt chấn động.

Ngay sau đó không hề do dự, trực tiếp bỏ rơi Lục Áp, bay độn về phía xa.

Chí Bảo có linh, rất rõ ràng, nếu lại trực diện đối mặt với uy năng của Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp, chắc chắn sẽ vỡ vụn.

"Không!" Lục Áp thấy Sơn Hà Xã Tắc Đồ trực tiếp bỏ y mà đi, trong lòng đại khủng.

Sắc mặt kinh hãi của y, trực tiếp hiện ra thân thể Tam Túc Kim Ô,

muốn giương cánh đuổi theo.

Đáng tiếc, Ngũ Hành Tháp trực diện trấn áp xuống.

Phốc xích!

Một kích, Lục Áp phun ra tinh huyết như điên, trong chốc lát khí tức uể oải.

Đã bị trọng thương.

Cơ hội như vậy, Trường Phong đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Ngũ Hành Tháp lần nữa oanh xuống.

Oanh!

Lục Áp một tiếng thảm thiết kêu lên, thân hình trực tiếp nổ tung.

Thái Dương Chân Viêm bùng nổ ra, nhuộm đỏ toàn bộ hư không, một đạo Nguyên Thần lao thẳng về phía Phong Thần Đài.

Trường Phong không hề do dự, thu lại Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp bay độn.

Ngay cả Sơn Hà Xã Tắc Đồ trên không trung cũng không thèm để ý.

Bất kể là thân phận Lục Áp, hay Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp đều không phải vật đơn giản, tuyệt đối không thể dừng lại quá lâu.

Trường Phong vừa mới rời đi, trên hư không một bóng người hiển hóa.

Người đến vung tay lớn, toàn bộ sức mạnh Tạo Hóa tàn dư trên không trung, đều bị xóa sạch.

Ngay sau đó, lập tức biến mất trong tràng.

Trường Phong phi độn, luôn chú ý hoàn cảnh xung quanh.

Một nháy mắt, hai nháy mắt, ba nháy mắt.

Không trung xung quanh vẫn tĩnh lặng một mảnh.

Không hề có bất kỳ động tĩnh nào. 【Hù!

Xem ra chỉ cần mình đủ nhanh, vẫn có thể làm được rất nhiều chuyện.】 Trường Phong nhìn quanh bốn phía, trong lòng đại hỉ.

Lần này cưỡng sát Lục Áp, là một hành động rất mạo hiểm.

Trước đây y có nhiều lo ngại, chính là lo lắng Thánh nhân tự tiện hạ tràng.

Lục Áp là Thái Tử của Yêu Đình năm xưa, trên người hội tụ rất nhiều khí vận Yêu tộc, Nữ Oa tuyệt đối không thể thấy chết mà không cứu.

Tình hình hiện tại xem ra, ảnh hưởng của Lượng Kiếp đối với Thánh nhân vượt xa tưởng tượng của y.

Y đã động dụng Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp, Lục Áp lại còn mang theo Sơn Hà Xã Tắc Đồ của Nữ Oa.

Không ngờ, Nữ Oa đến giờ vẫn chưa phát hiện.

Xem ra sau này có thể không cần cẩn thận như trước nữa.

Còn về hai kiện pháp bảo của Lục Áp, Trảm Tiên Phi Đao, Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, Trường Phong không hề thu lại.

Trảm Tiên Phi Đao thì thôi, còn Đinh Đầu Thất Tiễn Thư lai lịch thần bí, tự tiện lấy đi chắc chắn sẽ kết xuống nhân quả lớn.

Hơn nữa, hai thứ này tuy lợi hại, nhưng đối với y thì lại hơi vô dụng.

Thực lực của y cường đại, nếu thật sự muốn ra tay, cũng không cần dùng những thủ đoạn nhỏ này.

Quan trọng là Trường Phong cảm giác, cho dù có thu đi, cuối cùng

cũng sẽ bị Nữ Oa thu lại, không cần phải làm thêm việc thừa.

Cảm thấy xung quanh không có động tĩnh, Trường Phong liền thẳng đường đến đại doanh Thương Thang.

Còn về Xích Tinh Tử, sống hay chết, y cũng không quá để tâm.

Chỉ là Đại La Kim Tiên trung kỳ, Viên Hồng cũng có thể dễ dàng thu thập.

Trước mặt Lục Áp, sống hay chết cũng không hiển đắc đa yêu trọng yếu.

Trường Phong hồi đáo đại doanh chi hậu, tọa trấn Thiên Đình Hạo Thiên, đột nhiên trong mắt kinh hãi.

Trong khoảnh khắc đó, y cảm giác được khí vận Thiên Đình đột nhiên tăng lên một đoạn lớn.

Trong lòng đại kinh, y vội vàng lấy Hạo Thiên Kính ra thăm dò.

"Ha ha ha!

Tốt!

Tốt!

Tốt!" Trong chốc lát, y ngửa mặt lên trời cười lớn.

"Huynh trưởng, xảy ra chuyện gì mà khiến ngươi vui vẻ đến thế?" Dao Trì không xa thấy vậy, lập tức trong lòng sinh nghi hoặc.

"Lục Áp lên bảng!" Hạo Thiên nhìn Dao Trì đang tiến lên, nhanh chóng đáp.

Nói xong, y không nhịn được lại lần nữa ngửa mặt lên trời cười lớn.

Lục Áp chính là Thái Tử của Yêu Đình năm xưa, trên người hội tụ rất nhiều khí vận Yêu tộc.

Nếu không phải Lượng Kiếp, căn bản sẽ không chết.

Giờ đây vô cớ lên bảng, vậy là sắp trở thành chính thần do Thiên Đình của y quản hạt.

Khí vận hội tụ trên người Lục Áp, tự nhiên mà chuyển hóa đến Thiên Đình của y.

Hiện giờ tuy chưa được phong thần, nhưng đã có sự hiển hóa, điều này làm sao không khiến y phấn khích.

Cầu xin Đạo Tổ mở ra Lượng Kiếp, mục đích cuối cùng chính là vì khí vận.

Giờ đây sự biến hóa đột ngột này, khiến Hạo Thiên vô cùng cuồng hỉ.

"Lục Áp?

Thái Tử duy nhất còn sót lại của Yêu Đình năm xưa?" Dao Trì bên cạnh, cũng kinh ngạc.

Họ trên phế tích Yêu Đình trùng kiến Thiên Đình, đương nhiên rất rõ thân phận của Lục Áp.

Lục Áp lên bảng, không chỉ có thể đoạt đi khí vận trên người y, mà còn hoàn toàn cắt đứt hy vọng của Yêu Đình.

Lục Áp vừa chết, Yêu Đình triệt để trở thành quá khứ.

Dao Trì trong lòng kích động, không khỏi kinh ngạc hỏi: "Là ai đã đánh giết y?" Cây độc miêu duy nhất còn sót lại của Yêu Đình, hội tụ phần lớn khí vận Yêu tộc.

Lục Áp tuyệt đối không phải kẻ đơn giản.

Hơn nữa từ khi chiến tranh Vu Yêu bắt đầu, nghe đồn đối phương vẫn luôn tu luyện trong Oa Hoàng Cung.

Giờ đây vậy mà lại chết rồi!

“Hạo Thiên Kính không thể thăm dò được!” Nghe Dao Trì hỏi, Hạo Thiên lại lắc đầu.

Trong Hạo Thiên Kính, một mảnh mông lung, chỉ có thể thấy một đạo Nguyên Thần cường đại, độn về phía Phong Thần Đài.

Y vừa nãy cũng chỉ là cảm giác được khí vận trên người đột nhiên tăng trưởng, mới chú ý đến Lục Áp lên bảng.

Chương 102

"Kẻ có thể giết Lục Áp phi Thánh nhân bất khả, chẳng lẽ Thánh nhân đã ra tay rồi?" Dao Trì liếc nhìn tình cảnh trong Hạo Thiên Kính, khẽ nói.

Đối phương là cường giả Chuẩn Thánh, cho dù không địch lại, cũng có rất nhiều thủ đoạn bảo mệnh.

Muốn giết chết Lục Áp, tuyệt đối không phải là một chuyện đơn giản.

Hơn nữa, giữa Thiên Địa, cũng không có ba động cường đại truyền đến.

Rõ ràng, Lục Áp chết đi, cũng không trải qua thời gian quá lâu.

Hạo Thiên nghe vậy, lại cau mày.

Chuyện liên quan đến Thánh nhân, y đương nhiên càng không thể thăm dò được.

Nhưng Hạo Thiên cũng không để ý.

"Mặc kệ là ai ra tay, Lục Áp này lên bảng, đối với Thiên Đình của ta là đại đại có lợi." Hạo Thiên vẫy vẫy tay, vô tư đáp.

Lục Áp này là một cường giả Chuẩn Thánh, thực lực Thiên Đình lập tức hùng mạnh lên một đoạn.

Đây là một chuyện vô cùng đáng để ăn mừng.

Hạo Thiên có sự sát giác, giờ khắc này mấy vị Thánh nhân trong Thiên Địa cũng có sự sát giác.

Bởi vì họ đều cảm giác được một Nguyên Thần dị thường cường đại, độn về phía Phong Thần Bảng, chỉ là không biết cụ thể là ai.

Lượng Kiếp sắp đến, thiên cơ mờ mịt, họ chịu ảnh hưởng rất lớn.

Đã sớm không còn sức lực để bao quát toàn bộ Thiên Địa.

Hơn nữa thân là Thánh nhân Thiên Đạo, cũng không thể lúc nào cũng đi chú ý Phong Thần Lượng Kiếp.

Dưới Thánh nhân đều là lâu nghĩ, cho dù là đệ tử dưới trướng, cũng không đáng để họ đích thân chú ý.

Đương nhiên, có một vị ngoại trừ.

Giờ khắc này trên Kim Ngao Đảo.

Thông Thiên Giáo Chủ đang tĩnh tọa trong Bích Du Cung, trong mắt phóng ra kim quang chói lọi.

"Tiên Thiên Chí Bảo!

Đỉnh tiểu tháp kia chính là Tiên Thiên Chí Bảo trong tay Trường Phong sao, uy lực quả nhiên phi phàm!" Hồi tưởng lại những gì vừa thấy, trong lòng Thông Thiên liền một trận hừng hực.

Mặc dù sớm đã biết Trường Phong thân phụ chí bảo, nhưng đây là lần đầu tiên y thấy.

Chí bảo hình tháp!

Điều này đã nói lên sự cường đại của kiện Tiên Thiên Chí Bảo này.

Chỉ hai kích, đã trực tiếp đánh giết Lục Áp.

Lục Áp là tinh túy của Ly Hỏa, là số ít cường giả Chuẩn Thánh mạnh mẽ trong Thiên Địa.

Trong tay Trường Phong, cũng chỉ là chuyện hai hiệp mà thôi.

Cảm xúc kích động, hưng phấn, tràn ngập không thể nói nên lời.

Còn về hậu quả của việc giết Lục Áp, Thông Thiên căn bản không

hề để ý.

Đối phương đã tương trợ Tây Chu, vậy là địch với Tiệt Giáo của bọn họ.

Chết cũng đáng đời!

Huống hồ, có y giúp Trường Phong dọn dẹp hậu quả, chư Thánh cũng không thể nào biết chuyện Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp.

Trừ phi, có Thánh nhân lúc nào cũng theo dõi Trường Phong.

Nhưng nếu như vậy, Nguyên Thủy và những người khác tuyệt đối không thể nào trơ mắt nhìn Lục Áp chết đi.

Hơn nữa không có Thánh nhân nào sau khi phát hiện Tiên Thiên Chí Bảo, lại có thể vô động vu trung, lại còn là một kiện chí bảo mà họ chưa từng biết đến.

Vì vậy, chư Thánh cuối cùng có thể biết Lục Áp vẫn lạc dưới tay Trường Phong, nhưng sẽ không biết đối phương đã dùng thủ đoạn gì.

Trong Oa Hoàng Cung hỗn độn của Nữ Oa, đang nghi hoặc là ai lên bảng thì.

Bỗng nhiên, trên hư không xa xa, một kiện pháp bảo bay độn đến.

Thấy vật này, Nữ Oa trong chốc lát sắc mặt đại kinh.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ!

Chính là vật hộ thân mà y trước đó đã ban cho Lục Áp!

Nữ Oa sắc mặt chấn kinh, vội vàng đứng dậy, bước một bước ra.

Trong không gian nơi Lục Áp vẫn lạc, thân ảnh Nữ Oa tức khắc xuất hiện.

Y là do truy theo khí tức của Sơn Hà Xã Tắc Đồ mà đến.

Nhìn hai kiện pháp bảo đang lơ lửng trên hư không, sắc mặt Nữ

Oa vô cùng khó coi.

Y biết Trường Phong không hề đơn giản, nên đặc biệt ban cho Sơn Hà Xã Tắc Đồ để hộ thân.

Nào ngờ Lục Áp vẫn chết.

Ngay cả thời gian để cầu cứu y cũng không có.

Nếu không phải Nguyên Thần của Lục Áp độn về phía Phong Thần Bảng, cùng với Sơn Hà Xã Tắc Đồ quay về, y cũng không hề hay biết.

Ngay sau Nữ Oa, lại có hai bóng người xuất hiện.

Chính là Lão Tử ở Bát Cảnh Cung núi Thủ Dương, và Nguyên Thủy Thiên Tôn ở Ngọc Hư Cung núi Côn Luân.

Hai người xuất hiện, vừa nhìn hai vật ở xa, cũng sắc mặt biến đổi, đặc biệt là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nữ Oa nhìn hai người xuất hiện, trầm giọng nói: "Nguyên Thủy sư huynh, nhân quả này e là cần ngươi gánh chịu!" Nói xong, Nữ Oa phất tay áo, thu lại hai kiện pháp bảo trên không trung, quay người biến mất.

Lượng Kiếp mới bắt đầu không lâu, Na Tra chuyển thế của Linh Châu Tử vẫn lạc thì cũng đành, không ngờ Lục Áp cũng chết rồi.

Nữ Oa từng đồng ý với Đế Tuấn trong chiến tranh Vu Yêu, bảo toàn Lục Áp.

Mặc dù y cũng là vì khí vận Yêu tộc.

Lục Áp là con trai của Yêu Đế, trên người hội tụ một lượng lớn khí vận Yêu tộc.

Hiện giờ Lục Áp vẫn lạc, khí vận trên người Thánh nhân Yêu tộc như y, cũng tất sẽ lưu thất.

Dù sao trong chiến tranh Vu Yêu, y khoanh tay đứng nhìn, đã khiến các Yêu tộc bất mãn.

Giờ đây ngay cả huyết mạch cuối cùng của Yêu Đế cũng vẫn lạc, thân phận Thánh nhân Yêu tộc của y e là hữu danh vô thực.

Phong Thần Lượng Kiếp, chính là Lượng Kiếp của môn đồ chư Thánh.

Y vốn đã phái Linh Châu Tử chuyển thế, lại còn chiêu dụ Tam Yêu Phần Hiên Viên.

Những gì có thể làm đều đã làm rồi, dù sao môn hạ của y vốn dĩ không có mấy đệ tử.

Lục Áp xuất sơn, lại không nằm trong kế hoạch của Nữ Oa.

Nguyên Thủy trên không trung nghe vậy, lập tức sắc mặt ngưng trọng.

Lục Áp ra trận, đương nhiên là do y thúc đẩy.

Mục đích, không gì khác ngoài việc muốn trừ Trường Phong.

Ai bảo Thập Nhị Kim Tiên không đủ mạnh, môn nhân cường đại không có mấy người.

Vốn dĩ y nghĩ, cho dù Lục Áp không địch lại, thì cũng không đời nào vẫn lạc.

Nào ngờ sự việc lại biến thành thế này.

"Đại huynh!

Tên Trường Phong đó thi triển thủ đoạn gì mà bọn ta vậy mà không hề sát giác được?" Nguyên Thủy Thiên Tôn liếc nhìn hướng Nữ Oa rời đi, tức giận đáp.

Lục Áp thân vẫn, có nghĩa là y nợ Nữ Oa một món nhân tình lớn.

Lão Tử đứng trên không trung, không nói gì, vung tay lớn.

Trước mắt hiện ra một bức họa, chính là cảnh Trường Phong truy đuổi Lục Áp.

Đáng tiếc, bức họa vừa mới xuất hiện, bỗng nghe trên không trung một tiếng "ca sát".

Hình ảnh trước mắt, triệt để vỡ vụn.

Không thể thăm dò tình cảnh phía sau.

Lão Tử sắc mặt ngưng trọng.

Ảnh hưởng của Lượng Kiếp ngày càng lớn rồi.

Thủ đoạn của Thánh nhân Thiên Đạo như họ, chịu rất nhiều hạn chế.

Nguyên Thủy Thiên Tôn bên cạnh, cũng trầm mặt.

Lão Tử không nói gì, hữu tay khẽ vẫy.

Thái Cực Đồ xoay tròn xuất hiện, đồng thời kèm theo một bóng người xuất hiện, chính là Xích Tinh Tử trước đó bị Trường Phong trọng thương.

Mặc dù có Thái Cực Đồ bảo hộ, nhưng Xích Tinh Tử giờ khắc này vẫn sắc mặt tái nhợt, tinh thần uể oải, rõ ràng bị thương không nhẹ.

"Xích Tinh Tử bái kiến Sư tôn, bái kiến Lão Tử sư bá!" Xích Tinh Tử chắp hai tay, thần tình cung kính nói.

Thấy bộ dạng của Xích Tinh Tử, Nguyên Thủy, Lão Tử cả hai người đều cau mày.

"Vừa rồi xảy ra chuyện gì?" Nguyên Thủy Thiên Tôn trầm mặt, quát hỏi.

Xích Tinh Tử không dám chần chừ, kể lại chuyện trước đó một cách rành mạch.

Đáng tiếc, Xích Tinh Tử biết không nhiều.

Trừ việc biết Trường Phong coi thường Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, còn có thực lực biến thái đáng sợ ra, đối với những thứ khác y hoàn toàn không biết.

Còn về việc đối phương tập sát Lục Áp như vậy, y lại càng không biết gì cả.

Hai người nhìn nhau, trong đồng tử hỗn độn tinh mang đan xen, rồi từ từ biến mất trong tràng.

Sau khi mấy người biến mất, trên không trung xa xa lại có hai bóng người xuất hiện.

"Ai!" Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đồng loạt thở dài, trên gương mặt từ tường, mang theo sự tiếc nuối sâu sắc.

"Một nhân vật tốt như vậy, vậy mà lại lên Phong Thần Bảng, nếu vào Tây Phương Giáo của ta.

Ai!

Thật sự là lãng phí quá!" Nói xong Chuẩn Đề lại thở dài một tiếng.

Tiếp Dẫn bên cạnh trầm tư một lát, khẽ nói: "Sư đệ!

Trường Phong kia phi phàm như vậy, nên thu về Tây Phương Giáo của ta." "Lời này rất đúng!

Nhưng cần phải cẩn thận mấy vị sư huynh, sư tỷ kia." Chuẩn Đề gật đầu, sắc mặt trịnh trọng đáp.

Giết Lục Áp, Nguyên Thủy và những người khác tuyệt đối sẽ không bỏ qua Trường Phong.

Đối phương, có thể không cẩn thận một cái sẽ lên Phong Thần Bảng đó.

Bất kể là ai, đã lên Phong Thần Bảng, thì không còn là chuyện của họ nữa.

Hai người nhìn quanh một vòng, ngay sau đó không dừng lại quá lâu, từ từ biến mất trong tràng.

Và giờ khắc này trong thành Tây Kỳ, bên trong trướng doanh kia.

Tất cả mọi người, đều ngẩn người nhìn về phía giữa.

Hình nhân rơm nổ tung, Lục Áp chạy rồi, Xích Tinh Tử cũng chạy rồi.

Trường Phong đuổi theo sát họ.

Đối với kết quả, họ cũng không biết, nhưng tuyệt đối rất hung hiểm.

Mọi người trầm mặc, cuối cùng nhất trí nhìn về phía Dương Tiễn.

Hiện giờ trong tràng chỉ có Dương Tiễn thực lực mạnh nhất, chỉ có thể để y đi thăm dò tin tức.

"Dương Tiễn!

Ngươi mau đi thăm dò tin tức của Xích Tinh Tử sư huynh, và Lục Áp đạo nhân." Khương Tử Nha tiến lên, sắc mặt trịnh trọng phân phó.

Trường Phong xuất hiện, kẻ đến không thiện.

Đối với sự an toàn của hai vị kia, Khương Tử Nha vô cùng lo lắng.

Lén lút ám toán đối phương, giờ đây bị chính chủ tìm đến tận cửa, nghĩ thôi cũng đủ biết sự phẫn nộ của Trường Phong.

"Ừm!

Sư thúc!

Ta đi rồi sẽ về ngay!" Dương Tiễn gật đầu, sắc mặt cũng vô cùng ngưng trọng.

Từ cảnh tượng Lục Áp và Xích Tinh Tử hoảng loạn bỏ chạy vừa rồi mà xem, thực lực của Trường Phong còn xa hơn họ.

Hiện giờ đang trong Lượng Kiếp, mọi chuyện đều có thể xảy ra.

Theo thân hình Dương Tiễn biến mất, tâm trạng của mọi người trong tràng trở nên càng thêm nặng nề.

Vốn dĩ tưởng rằng có thể trừ khử Trường Phong, nào ngờ thực lực đối phương vượt xa tưởng tượng của họ.

Người dân Tây Kỳ lo lắng bất an, và giờ khắc này ở thế giới Tây Phương Hồng Hoang.

Sau mấy tháng gấp rút lên đường, Thân Công Báo cuối cùng cũng đã đến Tây Phương Hồng Hoang.

Chương 103

Nhìn mảnh đất trước mắt, trên mặt Thân Công Báo tràn đầy kinh ngạc.

Tuy biết Tây Phương cằn cỗi, nhưng hắn cũng không ngờ lại hoang vu đến thế.

Linh khí trong không trung cằn cỗi thì không nói, toàn bộ đại địa tiêu điều một mảnh.

Phóng tầm mắt nhìn, chỉ điểm xuyết vài bụi cây.

Toàn bộ mặt đất cũng là từng mảng cát vàng trần trụi.

Nơi mắt thấy, đều là hoang lương.

Điều quan trọng hơn là cảnh tượng trước mắt này đã tiếp diễn được nửa tháng.

"Không biết Tu Di Sơn còn bao xa nữa!" Quét mắt nhìn xung quanh, Thân Công Báo vô cùng phiền muộn.

Tuy tu đạo đã không ít năm, nhưng đây là lần đầu tiên hắn đến thế giới Tây Phương.

Các tu sĩ Tây Phương giáo tu luyện trên Tu Di Sơn, nhưng Thân Công Báo đâu biết Tu Di Sơn ở nơi nào.

Nơi đây không chỉ cằn cỗi, mà diện tích còn vô cùng rộng lớn, lại càng không có người ở.

Ngay cả một người để hỏi thăm tin tức cũng không có.

Thân Công Báo chỉ có thể dựa theo lời chỉ dẫn của người đã từng gặp trước đó mà ước chừng tiến hành.

Càng lúc càng đi sâu vào, cát vàng cuồn cuộn cuồn cuộn cuốn tới.

Thực vật xung quanh càng ngày càng ít, toàn bộ đại địa đều là cát đá, không còn nhìn thấy một chút màu xanh nào nữa.

Thân Công Báo đứng giữa trường ngớ người.

Hắn cảm thấy mình chắc là đã đi nhầm hướng.

Với vẻ mặt phiền muộn, hắn quay người bước đi.

Nhưng phía sau sớm đã là cát vàng cuồn cuộn, dấu chân lúc đến đều đã biến mất không thấy.

Ngẩng đầu nhìn trời, cũng chỉ một màu xám xịt, không thấy mặt trời, mặt trăng, tinh tú.

Nhìn quanh bốn phía, Thân Công Báo có chút lo lắng.

Hắn cảm giác mình có phải đã lạc đường rồi không.

Đến Hồng Hoang Tây Phương này, đã lãng phí không ít thời gian.

Nếu bây giờ lại lạc đường, e rằng khi quay về Nhân tộc, Lượng kiếp có kết thúc hay không Thân Công Báo không biết, nhưng Sùng Quốc nhất định là hết rồi.

Sùng Biên Báo kia hiển nhiên không bằng cha hắn, thiếu đi sự phụ tá của hắn, tuyệt đối không kiên trì được bao lâu.

Trong lòng có chút vội vàng, Thân Công Báo đành phải theo cảm giác của mình chọn một hướng mà lao đi.

Phi hành non nửa ngày, xung quanh vẫn không có gì thay đổi.

Cát vàng đầy trời, không thấy bất cứ thứ gì.

Thân Công Báo có chút phiền não, trong lòng nghĩ lẽ ra lúc trước nên hỏi Kim Cương Thủ một chút về tình hình Tây Phương.

Bằng không, hà cớ gì phải lãng phí nhiều thời gian như vậy.

Đúng lúc Thân Công Báo đang bực tức, đột nhiên từ xa trong cát

vàng cuồn cuộn, hắn nhìn thấy một bóng đen.

Trong lòng đại hỉ, Thân Công Báo vội vàng phi nước đại tới.

Đó là một bóng người đang bước đi trong cát vàng, rõ ràng trong mắt hắn là từng bước chân bước ra, nhưng tốc độ lại cực nhanh, thoáng cái đã muốn biến mất trong tầm mắt hắn.

Thấy vậy, Thân Công Báo vội vàng lớn tiếng hô: "Đạo hữu xin dừng bước!" Thật không dễ dàng gì mới gặp được một sinh linh, bất kể đối phương có phải người hắn muốn tìm hay không, cũng không thể bỏ lỡ.

Người đang đi phía trước, hiển nhiên cũng nghe thấy tiếng hô trong phong sa phía sau.

Dừng bước, kinh ngạc quay người nhìn lại.

Thân Công Báo phi nhanh đuổi tới, nhìn tu sĩ áo gai trước mắt, trong mắt kinh ngạc nghi hoặc.

Đối phương không chỉ y phục đầy cát gió, ngay cả làn da lộ ra cũng có một lớp cát vàng dày đặc.

Trên khuôn mặt đầy cát vàng, môi khô héo, chỉ có một đôi mắt tràn đầy linh động.

"Bần đạo Thân Công Báo, bái kiến Đạo hữu." Trong lòng kinh ngạc nghi hoặc, Thân Công Báo vội vàng tiến lên hành lễ.

Cảnh tượng vừa rồi, rất rõ ràng thực lực đối phương ở trên hắn.

Tình hình trước mắt xem ra, đạo nhân này chắc là đang khổ tu trong sa mạc.

"Bần đạo Đại Thế Chí Tu Di Sơn, Đạo hữu trông rất lạ mặt, sao lại xuất hiện trong ba ngàn dặm cát vàng này?" Đại Thế Chí chắp tay hành Phật lễ, mặt mang vẻ nghi hoặc.

Nghe đối phương tự xưng, mắt Thân Công Báo sáng lên.

Cuối cùng cũng tìm được người rồi.

Bất quá nghe đối phương nói gì mà ba ngàn dặm cát vàng, Thân Công Báo có chút không hiểu.

Tuy hắn thực lực không mạnh, nhưng nói thế nào cũng là một Kim Tiên.

Nửa ngày phi hành, cũng lấy hàng triệu dặm làm đơn vị, sao có thể vẫn bị kẹt ở nơi này.

"Đạo hữu!

Bần đạo vừa rồi phi hành hà chỉ triệu dặm, sao vẫn chưa ra khỏi ba ngàn dặm cát vàng này?" Đối với việc giao thiệp, Thân Công Báo là giỏi nhất, tự nhiên biết cách mở đầu câu chuyện.

Đại Thế Chí khẽ mỉm cười, cất tiếng đáp: "Một hạt cát một thế giới!

Ba ngàn dặm cát vàng, chính là ba ngàn Tiểu Thiên thế giới, tự nhiên không chỉ vỏn vẹn triệu dặm." "Ối!

Thế giới Tây Phương này lại bất phàm đến thế." Nghe vậy Thân Công Báo, lập tức trong mắt đại kinh.

Hắn thật sự có chút kinh ngạc.

Trong một mảnh cát vàng, lại ẩn chứa ba ngàn Tiểu Thiên thế giới.

Xem ra thế giới Tây Phương này, cũng không hề đơn giản như hắn nghĩ.

"Nghe ý của Đạo hữu, dường như không phải người của Tây Phương ta?" Thần sắc ôn hòa, Đại Thế Chí hơi kinh ngạc đánh giá Thân Công Báo.

Trong ánh mắt, mang theo điểm điểm nhiệt tình.

Thân Công Báo tuy chỉ có tu vi Kim Tiên, nhưng đối với Tây Phương hiện tại mà nói, cũng xem như không tệ rồi.

Dù sao Tây Phương cằn cỗi, tuyệt đại bộ phận nơi linh khí đều thiếu thốn.

Sinh linh muốn tu luyện, thật sự là quá khó khăn.

Nguyên bản Tây Phương vẫn còn không ít sinh linh, nhưng hiện tại trừ Tu Di Sơn xung quanh, các nơi còn lại đều hướng về Đông Phương mà đi.

Nay gặp được một người có tu vi Kim Tiên, nhất định phải khuyên nhủ gia nhập Tây Phương giáo.

"Không sai!

Bần đạo chính là môn hạ Ngọc Hư Côn Luân, chuyến này không quản xa xôi ức vạn dặm mà đến, chỉ vì hoàn thành sự việc bằng hữu cũ nhờ vả." Nói xong Thân Công Báo, lập tức thở dài sâu sắc.

Nghe nói đối phương là môn hạ Ngọc Hư, trong mắt Đại Thế Chí thoáng qua một tia thất vọng.

Hắn đâu phải Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, đối phương đồng là đệ tử Thánh nhân, đâu dám đường đột cưỡng ép độ hóa.

Chỉ là nghe đến những lời sau đó, Đại Thế Chí có chút nghi hoặc.

Đến thế giới Tây Phương, chỉ vì sự việc bằng hữu cũ nhờ vả?

Trong lòng nảy sinh tò mò, Đại Thế Chí không khỏi mở miệng hỏi: "Đạo hữu là nhận lời ai nhờ vả?" "Bằng hữu của bần đạo là Kim Cương Thủ…" Mặt mang vẻ ưu sầu, Thân Công Báo thở dài đáp.

Nhưng lời còn chưa nói xong, đã bị Đại Thế Chí cắt ngang.

Đại Thế Chí sắc mặt nhất kinh, lớn tiếng hô: "Kim Cương Thủ sư đệ?

Hắn sao rồi?" Tiểu thuyết mới nhất ở Lục 9 Thư Ba lần đầu!

"Đạo hữu lại là sư huynh của Kim Cương Thủ!!!

Thân Công Báo bái kiến Đạo huynh!" Thân Công Báo sắc mặt nhất kinh, ngay cả cách xưng hô cũng đổi.

Đại Thế Chí gật đầu, mặt trầm xuống hỏi: "Thân Đạo hữu, sư đệ ta thế nào rồi?" Hắn nhớ trước khi vào đây khổ tu, Kim Cương Thủ vâng mệnh sư phụ đến Đông Phương.

Đã nhiều năm không gặp rồi.

"Kim Cương Thủ Đạo hữu thật là mệnh khổ, ta và hắn quen biết trong Nhân tộc, nào ngờ lại…" Thân Công Báo bắt đầu ra sức biểu diễn, nói đến cuối lại nước mắt giàn giụa.

Nghe nói Kim Cương Thủ bị người ta đánh chết, Đại Thế Chí cả người đều sững sờ.

Tây Phương cằn cỗi, bọn họ Tây Phương giáo vốn dĩ không có mấy đệ tử.

Cho nên giữa các sư huynh đệ đều tình như tay chân, nay lại vẫn lạc ở Đông Phương.

"Ai đã giết Kim Cương Thủ sư đệ ta?" Vừa nói, trên người Đại Thế Chí từng đạo kim quang tràn ra.

Trong chốc lát, cát vàng khắp người toàn bộ biến mất, lộ ra dung mạo thật sự của Đại Thế Chí.

Tướng mạo trang nghiêm, chỉ là giờ khắc này giữa hai hàng lông mày mang theo nồng nặc nộ khí.

"Một con bạch viên tên là Viên Hồng, bần đạo không phải đối thủ

của hắn, bởi vậy mà đến báo.” Vừa nói, Thân Công Báo mặt mày cực kỳ phẫn nộ.

“Viên Hồng?!!!

Thân Đạo hữu thật là tình sâu nghĩa nặng, Đông Tây Phương xa cách đến như vậy, còn có thể đến đây, ân tình này Đại Thế Chí ta sẽ ghi nhớ trong lòng.” “Bất quá mối thù của sư đệ, không thể không báo, bần đạo lập tức sẽ đến Đông Phương một chuyến, xem con bạch viên kia có lai lịch gì, dám giết đệ tử Thánh nhân ta.” Đại Thế Chí cũng phẫn nộ.

Bất quá nghĩ đến hành động của Thân Công Báo, trong lòng cũng có chút cảm động.

Tuy hắn chưa từng đến Đông Phương, nhưng cũng biết khoảng cách giữa hai nơi.

Lộ trình xa xôi như vậy, giữa đường khẳng định tràn đầy vô số nguy hiểm.

Nghe những lời đối phương nói, Thân Công Báo trong lòng đại hỉ.

Bất quá đương nhiên không biểu hiện ra ngoài, mà là có chút lo lắng nói: “Viên Hồng kia không hề đơn giản, hơn nữa hắn còn có sáu huynh đệ, từng người đều bất phàm, Đạo hữu một mình đến bần đạo không phải là không tin Đạo hữu, chỉ là sợ phát sinh ngoài ý muốn, trong lòng bần đạo áy náy.” Đông Tây Phương cách xa như vậy, Đại Thế Chí này trông có vẻ bất phàm, nhưng vạn nhất lại xảy ra ngoài ý muốn, hắn lại phải chạy đến.

Cả đi cả về, cũng mất mấy tháng trời.

Trong mắt Thân Công Báo, thật sự là quá xa rồi.

Nếu có thể một lần tìm thêm vài tu sĩ Tây Phương giáo, vậy thì tốt hơn nhiều.

Thấy Thân Công Báo nói trịnh trọng như vậy, Đại Thế Chí khẽ nhíu mày.

Ngay sau đó khẽ nói: "Như vậy cũng tốt, Hư Không Tàng sư đệ ta cũng đang tu luyện trong ba ngàn dặm cát vàng này, có thể rủ hắn đi cùng." "Như vậy rất tốt!" Nghe vậy Thân Công Báo, trong mắt đại hỉ.

Một lúc mời được hai vị đồng môn của Kim Cương Thủ, cũng xem như không uổng chuyến này.

Ngay sau đó hai người không còn nói chuyện, thẳng hướng Tây Bắc mà đi vào cát vàng.

Còn lúc này trong Sùng Quốc, đúng như Thân Công Báo lo lắng.

Thiếu đi sự phù trợ của hắn, mà Sùng Biên Báo lại không có năng lực như Sùng Hắc Hổ.

Đối mặt với đại quân Văn Trọng đang trên đà thắng lợi mà đến, căn bản không có chút sức phản kháng nào.

Cho dù là hắn đóng chặt cửa thành, treo cao bảng miễn chiến, cũng chỉ kiên trì được một tháng, thì cửa thành đã bị công phá.

Sùng Biên Báo cùng tàn quân rút chạy khỏi đô thành Sùng Quốc, kêu gọi các chư hầu còn lại đi lại tấn công xung quanh, chờ đợi Thân Công Báo đến.

Lúc này trong đô thành Sùng Quốc cũ, Văn Trọng mặt mày đại hỉ.

"Viên Hồng tướng quân, chuyến này nhờ có chư vị tương trợ, bằng không hà cớ gì có thể nhanh chóng đại phá phản tặc như vậy." Nhìn Mai Sơn Thất Quái dưới trướng, Văn Trọng vô cùng hoan hỷ.

"Thái sư nói quá rồi, bọn ta cả ngày nhàn rỗi trong quân doanh, đều chưa từng ra tay, nào phải công lao của bọn ta." Viên Hồng lại phất phất tay, có chút bất đắc dĩ đáp.

Ngày đó một côn đập chết Kim Cương Thủ xong, vốn dĩ còn tưởng sẽ có tu sĩ Tây Phương giáo khác xuất hiện.

Nào ngờ đợi lâu như vậy, đối phương không có chút sóng gió nào.

Ngay cả Thân Công Báo đã đào thoát kia, cũng không biết chạy đi đâu rồi.

Từ ngày đó trở đi, bọn họ căn bản không còn ra tay nữa.

Điều này khiến Viên Hồng cảm thấy có chút quái dị.

Trường Phong sai hắn đến, trong suy nghĩ của Viên Hồng, đối thủ gặp phải tất nhiên không yếu.

Nào ngờ lại cứ thế mà hết.

"Nếu không có chiến thắng trước đó của chư vị, sao có thể nhanh chóng tiêu diệt Sùng Quốc như vậy." Văn Trọng đâu biết Viên Hồng đang nghĩ gì trong lòng, cười vang nói.

Lúc trước liên tiếp bại trận, Viên Hồng vừa đến, liền nghịch gió mà lên, trực tiếp một lần công phá Sùng Quốc.

Có thể nói là đại thắng hoàn toàn!

Sùng Quốc bị công phá, hiện tại các chư hầu phương Bắc này đã thành một bãi cát rời, không đáng lo ngại.

Chiến sự Tây Kỳ vẫn chưa có tin tức tốt truyền về, nay tiêu diệt Sùng Quốc, hắn định thỉnh cầu Đại Vương chinh phạt Tây Kỳ.

Đối mặt với hành động này của Văn Trọng, Viên Hồng cũng không tiện nói ra những gì mình nghĩ.

Bất quá đã được Trường Phong phái hắn đến, Viên Hồng cũng không dám có dị nghị gì.

Thời gian còn lại, chỉ có thể ở bên Văn Trọng.

Còn Văn Trọng, tự nhiên là sai các quân, từng bước tiêu diệt các chư hầu phản loạn còn lại.

"Sư tôn!

Người vừa rồi đi đâu vậy?" Nhìn Trường Phong xuất hiện, Thạch Cơ khẽ hỏi.

Lúc này đã là ban đêm.

Không rõ nguyên do biến mất, rồi thoáng cái lại xuất hiện.

Chương 104

“Không có gì!

Tu luyện cho tốt.” Nhắm mắt ngồi xếp bằng, Trường Phong khẽ đáp.

Vừa rồi thử chút tài năng, Trường Phong lần đầu tiên được chứng kiến sự cường đại của Tiên Thiên Chí Bảo.

Giờ khắc này hắn, cũng coi như đã hiểu vì sao Đế Tuấn, Đông Hoàng có thể thống lĩnh yêu tộc thiên hạ.

Đông Hoàng Chung tuyệt đối là không thể không công phá được.

Tất cả Tiên Thiên Chí Bảo, cùng cảnh giới đơn đấu, cơ bản chính là tồn tại vô địch.

Bất quá hắn và Thái Nhất không giống nhau, Đông Hoàng Chung là vật sinh ra cùng Thái Nhất, nhưng vẫn không thể tùy ý thi triển.

Trường Phong thì không như vậy.

Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp đối với hắn mà nói, căn bản không tồn tại cấm chế cái thứ này.

Chỉ cần pháp lực đủ để chống đỡ, hắn có thể không bị hạn chế tế xuất Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp.

Trường Phong thậm chí trong lòng còn đoán, nếu hắn toàn lực thi triển, ngay cả Thánh nhân cũng có thể bị tổn thương.

Trong lòng nghĩ vậy, Trường Phong cẩn thận cảm ứng biến hóa xung quanh.

Đánh chết Lục Áp đã được một lúc, Nữ Oa và những người khác tuyệt đối đã phát hiện.

Nhưng Thánh nhân vẫn chưa xuất hiện.

Ngoài vui mừng, Trường Phong cũng có chút nghi hoặc.

Nữ Oa không xuất hiện thì không nói, Nguyên Thủy lại không có chút phản ứng nào.

Nguyên Thủy đâu giống Nữ Oa kia, trong Lục Thánh tuyệt đối là kẻ bao che khuyết điểm nhất.

Trước đó Mã Nguyên ăn thịt Na Tra, Nữ Oa xuất hiện cũng chỉ là thu hồi trái tim bị ăn thịt.

Ngược lại là Nguyên Thủy xuất hiện, trực tiếp đánh chết Mã Nguyên.

Lúc truy kích Lục Áp, hắn từng một ngón tay hủy Bát Quái Tử Thụ Tiên Y của Xích Tinh Tử, sau đó hai ngón cùng ra.

Theo lý mà nói, Xích Tinh Tử không có khả năng sống sót.

Nguyên Thủy lại không có động tĩnh gì!

Xích Tinh Tử chưa chết?

Hay là xảy ra ngoài ý muốn, Nguyên Thủy không thèm để ý?

Điều này khẳng định không thể nào, Xích Tinh Tử là Kích Khánh Thượng Tiên của Ngọc Hư Cung, địa vị trong Thập Nhị Kim Tiên, chỉ dưới Quảng Thành Tử.

Tự nhiên cũng là đệ tử yêu thích nhất của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nếu đánh chết hắn, gã Nguyên Thủy Thiên Tôn kia tuyệt đối sẽ nổi trận lôi đình.

Tình hình hiện tại xem ra, Trường Phong lại càng tin Xích Tinh Tử chưa chết.

Lục Áp còn có Sơn Hà Xã Tắc Đồ do Nữ Oa ban, có lẽ trên người Xích Tinh Tử cũng có vật hộ thân do Nguyên Thủy ban.

Bất quá đối với điều này, Trường Phong cũng không để ý.

Nhân vật không uy hiếp, chạy rồi thì cứ chạy thôi.

Ngay sau đó không còn nghĩ kỹ nữa, nhắm mắt ngồi xếp bằng.

Nhìn Trường Phong ngồi yên bất động, Thạch Cơ lẩm bẩm mấy tiếng, cũng không để ý nữa.

Toàn bộ doanh trướng, lập tức trở nên tĩnh mịch.

Thời gian chậm rãi trôi qua, không hay không biết, trời dần sáng.

Trường Phong đang tu luyện, đột nhiên bị từng tiếng ồn ào kinh động.

Mở mắt ra, Trường Phong thần thức quét ra ngoài, lập tức khẽ ngẩn ra.

Tuy đã là cuối thu, nhưng vẫn chưa đến tiết trời lạnh giá, nào ngờ trong không trung lại từng bông tuyết lớn rơi xuống.

Ngẩng đầu nhìn, Trường Phong liền biết là có người ở Tây Kỳ thi triển đạo pháp.

Bất quá đối với những điều này, hắn tự nhiên là không quá để ý.

Thời tiết mùa đông, chỉ có thể ảnh hưởng đến chiến đấu của binh lính phổ thông, đối với bọn hắn những Luyện Khí Sĩ thì không có tác dụng.

Không nghi ngờ gì, Lỗ Hùng đã phiền não.

Vốn dĩ còn định cường công thành Tây Kỳ, nhưng giờ đây thời tiết này, e rằng chỉ có thể đợi thôi.

Thậm chí Cổn Cổn, cũng không thèm để ý, vẫn đi ra ngoài thành

Tây Kỳ khiêu chiến.

Đáng tiếc đêm qua Dương Tiễn đã rời đi, căn bản không có ai ra trận, chỉ có thể hét suông.

Thạch Cơ, Nữ Bạt tuy trong lòng nghi hoặc, nhưng Trường Phong cũng không nói gì, bọn họ tự nhiên cũng sẽ không có dị nghị gì.

Trong thành Tây Kỳ, trong tướng phủ, Khương Tử Nha vừa thi pháp xong, mặt mày ủ ê.

Từ đêm qua đến giờ đã qua lâu như vậy, Lục Áp, Xích Tinh Tử không thấy tăm hơi, Dương Tiễn cũng chưa về.

Chuyện này, e rằng hung nhiều lành ít rồi.

"Tướng phụ!

Dương Tiễn đã về chưa?" Khương Tử Nha đang ưu sầu trong phủ, thì Cơ Phát vội vàng chạy đến.

Toàn bộ thành Tây Kỳ, trừ Khương Tử Nha, cũng chỉ có Cơ Phát là lo lắng nhất.

Vốn dĩ còn tưởng có thể trừ bỏ Trường Phong, nào ngờ lại phát sinh nhiều biến cố như vậy.

Hiện tại ngay cả sinh tử của đệ tử Thánh nhân cũng không biết.

Cứ theo tình hình hiện tại mà tiếp diễn, làm sao lật đổ sự thống trị của Thương Thang.

Giương cao cờ phản Thương cũng đã nửa năm, nhưng không có chút chiến tích nào đáng nói.

Ngược lại là vẫn luôn bị chặn ở thành Tây Kỳ.

Cho dù hiện tại thi pháp giáng xuống băng tuyết, khẳng định cũng không thể kéo dài được bao lâu.

Dù sao ý định ban đầu của bọn họ đâu phải phòng thủ, mà là tấn công Triều Ca.

Một loạt sự việc này, đều khiến Cơ Phát có chút nghi ngờ hắn rốt cuộc có phải Thiên mệnh đã định hay không.

Trong mắt hắn, cho dù có trắc trở, nhưng cũng không đến mức khoa trương như vậy chứ.

Hoàn toàn là bị người ta chặn ở cửa đánh.

"Vẫn chưa về!" Đứng dậy đón Khương Tử Nha, lắc đầu đáp.

Cơ Phát bất đắc dĩ, Khương Tử Nha hà cớ gì lại không bất đắc dĩ.

Nguyên Thủy nói hắn không có phúc duyên tiên đạo, chỉ có thể hưởng thụ phú quý nhân gian.

Nhưng từ sau khi xuống Côn Luân Sơn, hắn đâu có hưởng thụ phú quý gì.

Ngược lại là chết không rõ nguyên do mấy lần.

Mỗi ngày cũng sầu não không thể giải quyết!

Nghe vậy Cơ Phát, sắc mặt cứng lại, trong lòng đã có một dự cảm không lành.

Kim Trá, Mộc Trá ngồi không xa, không cất tiếng.

Tuyết lớn bay lả tả, toàn bộ tường thành Tây Kỳ đều bị đóng băng.

Ngoài thành đã chất đống tuyết dày mấy thước.

Điều duy nhất đáng mừng, chính là con hung thú kia đã không đến khiêu chiến nữa.

Mọi người trong thành Tây Kỳ, cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi cho tốt.

Còn Dương Tiễn đã rời đi mấy ngày, cuối cùng cũng trở về.

Bất quá tin tức mang về, khiến sắc mặt Khương Tử Nha càng thêm ngưng trọng.

Sư huynh Xích Tinh Tử không sao, nhưng vị Lục Áp Đạo nhân kia đã thân vẫn.

Nhìn Dương Tiễn vội vã trở về, Khương Tử Nha có chút không kịp phản ứng.

Lục Áp này không phải là cao nhân đến tương trợ hắn sao?

Trừ hai lần đột kích doanh trại, thi triển Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, căn bản không có biểu hiện nào khác.

Tuy Đinh Đầu Thất Tiễn Thư kia không tệ, nhưng cũng không đạt được hiệu quả thiết thực gì.

Hiện tại lại cứ thế mà chết rồi.

Trông một chút cũng không giống cao nhân.

Trong lòng nghi hoặc, Khương Tử Nha không khỏi khẽ hỏi: "Dương Tiễn, Lục Áp Đạo nhân kia có phải là cao nhân đó không?" Đối mặt với nghi vấn của Khương Tử Nha, Dương Tiễn thật sự không biết làm sao đáp.

Thủ đoạn của Lục Áp không thể nghi ngờ.

Chỉ cần hai kiện pháp bảo được thi triển ra, đã đủ khiến hắn tâm kinh.

Lại còn hai lần đối mặt Trường Phong, cảnh tượng đào thoát kia, cũng không nghi ngờ gì mà chứng minh đối phương cường đại.

Hơn nữa phản ứng của Xích Tinh Tử sư bá khi đối mặt Lục Áp, cũng có thể chứng minh rất nhiều.

Điều này hoàn toàn không phải do Lục Áp, mà là vị kia thật sự quá cường đại.

Tiểu thuyết mới nhất ở Lục 9 Thư Ba lần đầu!

Tuy đối với chuyện cụ thể sau đêm đó không rõ ràng lắm, nhưng hắn nghe ngóng được, Lục Áp thân vẫn, Xích Tinh Tử sư bá nhờ mối quan hệ với Thái Cực Đồ, mà giữ được một mạng.

Nghĩ đến cảnh đối phương đến đi tự nhiên, trong lòng Dương Tiễn chính là một cảm giác bất lực.

May mắn đối phương vô cùng tự mãn, không thèm ra tay với bọn họ.

Bằng không đâu còn có thể chống đỡ đến hiện tại.

Nhìn phản ứng của Dương Tiễn, Khương Tử Nha cảm thấy mình cần phải đến Côn Luân Sơn thêm một chuyến.

Hắn muốn đi thỉnh Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nếu không còn ai hóa giải cục diện hiện tại.

Đừng nói gì đến việc lật đổ Thương Thang, có khi thành Tây Kỳ cũng bị người ta phá mất.

Trong lòng đã có tính toán, Khương Tử Nha cũng không còn chần chừ, trực tiếp chạy đến Vương cung diện kiến Cơ Phát.

Đối với việc Khương Tử Nha rời đi, Cơ Phát vừa bất đắc dĩ vừa lo lắng.

Nhưng ngoài việc đồng ý, hắn còn có thể có cách nào khác.

Dặn dò Dương Tiễn và những người khác xong, Khương Tử Nha vội vàng hướng về Côn Luân Sơn mà đi.

Mọi người ở Tây Kỳ sầu muộn, lúc này tại Bát Cảnh Cung Thủ Dương Sơn, Nguyên Thủy, Lão Tử hai người ngồi đối diện.

Lão Tử sắc mặt bình tĩnh, trên mặt không nhìn ra biểu cảm gì,

nhưng Nguyên Thủy đối diện, lại mặt mày nóng nảy.

"Đại huynh!

Không thể đợi thêm nữa!" Nhìn Lão Tử ngồi yên bất động, Nguyên Thủy mở miệng trước tiên.

Để bảo vệ đệ tử môn hạ, những cách hắn có thể nghĩ ra cơ bản đều đã nghĩ rồi.

Thuyết phục Côn Bằng ra tay, đến Oa Hoàng Cung để Nữ Oa phái Lục Áp.

Hai vị này một người từng là Thái tử Phượng tộc, một người là Thái tử Yêu đình, thực lực không thể nghi ngờ.

Nhưng kết quả cuối cùng, Côn Bằng bị Trường Phong truy sát đến Bắc Minh, cuối cùng vẫn phải chui vào Côn Luân Sơn, mới thoát khỏi sự truy sát của đối phương.

Còn Lục Áp kia, kết cục càng bi thảm.

Lại bị đưa lên Phong Thần Bảng, còn khiến hắn mắc nợ Nữ Oa một ân tình lớn.

Điều quan trọng hơn là, hắn đến bây giờ vẫn không rõ Trường Phong đã dùng thủ đoạn gì để trừ bỏ Lục Áp.

Thực lực Lục Áp tuy không lọt vào mắt hắn, nhưng đối phương dù sao cũng là tinh hoa của Lửa Ly, vẫn có chút bản sự.

Nào ngờ, không nổi lên chút sóng gió nào, đã bị Trường Phong giết chết.

Nguyên Thủy hiện tại những cách hắn có thể nghĩ ra cơ bản đều đã làm rồi, còn lại chỉ có chính mình ra tay.

Đây vốn dĩ là tính toán cuối cùng của Nguyên Thủy.

Dù sao thực lực đệ tử Xiển Giáo, quả thật không thể so sánh với Tiệt Giáo.

Mà tính toán này, cũng là ý của Lão Tử.

Nhưng nhìn tình hình hiện tại, Lão Tử hiển nhiên có chút do dự.

Nếu không phải Tru Tiên Tứ Kiếm của Thông Thiên Giáo Chủ có chút lợi hại, Nguyên Thủy đâu còn phải đến Bát Cảnh Cung.

Hắn sớm đã ra tay giết chết Trường Phong rồi.

"Thân Công Báo đã từ thế giới Tây Phương trở về, ta và những người khác hãy hoãn lại mấy ngày nữa." Lão Tử mở con ngươi hỗn độn ra, khẽ đáp.

Bọn họ là Thiên Đạo Thánh nhân, một khi ra tay, tất sẽ có nghĩa là Lượng kiếp tiến vào cao trào.

Mà Tru Tiên Tứ Kiếm của Thông Thiên, phi bốn Thánh không thể phá.

Hai người bọn họ, cho dù có thêm Nữ Oa, hiển nhiên cũng không đủ.

Nếu đến tìm Tây Phương Nhị Thánh, vậy thì sẽ nợ ân tình của họ.

Chương 105

Thánh nhân không dính nhân quả, nhưng giữa Thánh nhân có thể tồn tại nhân quả.

Nay Tây Phương giáo đã có đệ tử lên bảng, nếu Thân Công Báo lại đưa thêm vài người lên, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đến lúc đó khẳng định sẽ phát hiện.

Lúc đó không cần bọn họ ra tay, Tây Phương Nhị Thánh cũng sẽ trực tiếp ra tay.

Giảm bớt thực lực Tây Phương giáo, lại không cần kết hạ nhân quả, tự nhiên là lựa chọn tốt nhất.

Nghe vậy Nguyên Thủy, lập tức hiểu rõ mấu chốt bên trong.

Tây Phương Nhị Thánh chủ yếu tu nhân quả, Nguyên Thủy Thiên Tôn đương nhiên cũng không muốn kết nhân quả loạn xạ với hai kẻ ngốc kia.

Nghĩ vậy, cũng không phải là không thể đợi thêm một thời gian nữa.

Lão Tử ngồi xếp bằng, ngẩng đầu nhìn trời, lần nữa nói: "Lục Áp thân tử, Yêu tộc khẳng định cũng sẽ có dị động, ta và những người khác cứ tĩnh quan kỳ biến là được." Nghe vậy Nguyên Thủy Thiên Tôn, khẽ ngẩn ra, cũng không quá để ý.

Hắn hiện tại chỉ muốn trừ bỏ Trường Phong, những thứ khác đã không sao cả.

Gật đầu, hắn không nói thêm lời nào, thân hình hóa thành tinh quang biến mất trong điện.

Phía Tây Kỳ vì Khương Tử Nha rời đi, cộng thêm tuyết lớn, lại

một lần nữa rơi vào trạng thái bế tắc.

Còn phương Bắc, Văn Trọng ngồi trấn giữ Sùng Quốc, chỉ huy cấp dưới tấn công nhiều chư hầu nhỏ, lại một lần nữa nhận được tin tức không lành.

"Thái sư!

Không biết vì sao, Tây Nam bốc lên sương mù, hành quân bị ảnh hưởng nghiêm trọng." Nghe cấp dưới phi nhanh báo cáo, sắc mặt Văn Trọng trầm xuống.

Lúc trước, đã có người báo cáo tình huống tương tự, chỉ là ở một phương hướng khác.

Đúng lúc Văn Trọng đang nghi hoặc, ngoài điện lại có tướng sĩ phi nhanh đến.

"Báo!

Thái sư!

Đông Bắc phương cấp báo!" Văn Trọng nhíu mày.

"Có chuyện gì?" Rõ ràng là cục diện rất tốt, dường như lại phát sinh biến cố gì.

"Trương Tiết tướng quân thân vẫn, tướng sĩ Bắc phương thảo phạt sẽ bại trận." Tướng sĩ phi nhanh dưới trướng không dám nghi ngờ, vội vàng lớn tiếng báo cáo.

"Cái gì!" Văn Trọng kinh hô một tiếng, lập tức đứng dậy.

Sau khi công phá Sùng Quốc, đại bại Sùng Biên Báo, xung quanh chỉ còn lại một số lính tản quân nhàn rỗi.

Bởi vậy hắn ngồi trấn giữ Sùng Quốc, sai Đặng Trung, Tân Hoàn, Trương Tiết, Đào Vinh bốn tướng, chia bốn đường thảo phạt nhiều chư hầu nhỏ.

Lúc trước đều liên tiếp đại thắng, sao trong chớp mắt các nơi đều có tin tức không lành truyền về.

"Thái sư, có phải Thân Công Báo kia đã về không?" Viên Hồng đứng bên cạnh nghe vậy, khẽ nói.

Đối với Đặng Trung và vài người, Viên Hồng vẫn có chút hiểu biết.

Tuy chỉ nắm giữ một ít đạo thuật, không được coi là Luyện Khí Sĩ cường đại, nhưng so với binh lính bình thường, lại mạnh hơn rất nhiều.

Quân đội Sùng Biên Báo trước đó, hắn cũng từng gặp qua.

Sau khi Thân Công Báo rời đi, căn bản không có nhân vật lợi hại nào.

Hiện tại đột nhiên sương mù bao phủ, ngay cả Trương Tiết cũng thân vẫn, tuyệt đối là có Luyện Khí Sĩ ra tay.

"Thân Công Báo?" Nghe vậy Văn Trọng, lập tức nhíu mày.

Lần chiến đấu trước, Thân Công Báo hốt hoảng bỏ chạy, liền không còn xuất hiện nữa.

Nay xung quanh đột nhiên phát sinh biến cố, quả thật rất có khả năng là gã Thân Công Báo này xuất hiện.

Vô số ý niệm xẹt qua trong đầu Văn Trọng, vội vàng phân phó cấp dưới: "Lệnh Đặng Trung, Tân Hoàn, Đào Vinh ba người lập tức sai quân về doanh." Thân Công Báo đi rồi lại về, khẳng định kẻ đến không lành.

Hiện tại cục diện không rõ ràng, không rõ tình hình địch, tự nhiên là rút quân là thượng sách.

Bằng không rất có khả năng, sẽ bị đối phương từng người đánh

bại.

Hơn nữa Sùng Biên Báo phản công, mục đích cuối cùng tất nhiên là đoạt lại đô thành.

Cứ đợi ở nơi này là được.

Lập tức có ngựa phi báo nhanh chóng phi ra, hướng ba phương mà đi.

Nhìn ngựa phi báo rời đi, Văn Trọng lại mặt mày nóng nảy.

Sau khi đánh bại Sùng Biên Báo, phương Bắc này đã không còn thế lực chống cự gì.

Hắn còn định, qua một thời gian nữa sẽ trực tiếp ban sư hồi triều.

Đến lúc đó sẽ xin chiến với Đại Vương, đến Tây Kỳ.

Nào ngờ lại phát sinh biến cố như vậy.

Cũng không biết Thân Công Báo đã mời ngoại viện nào đến.

Nhìn tình hình hiện tại, e rằng lại phải tốn một phen tay chân.

"Thái sư đừng lo, có bọn ta ở đây, chỉ là Thân Công Báo mà thôi, căn bản không đáng lo." Viên Hồng ngồi bên cạnh, phất phất tay, sâu trong mắt lại thoáng qua một tia hưng phấn.

Thời gian trước, trong lòng còn oán than buồn chán, không ngờ nhanh như vậy đã có việc để làm rồi.

Chỉ là ý nghĩ này, không tiện biểu hiện ra trước mặt Văn Trọng.

"Không sai!

Lần trước để gã Thân Công Báo kia thoát, lần này tuyệt đối không thể bỏ qua hắn." Châu Tử Chân đứng không xa, cũng lớn tiếng đáp.

Lần trước bị Thân Công Báo thoát, hắn đâu có ít lần bị các huynh đệ trêu chọc.

Dù sao Thân Công Báo kia, bất quá chỉ ở hàng Kim Tiên.

Hiện tại gã này còn dám đến, Châu Tử Chân còn kích động hơn Viên Hồng.

Lúc rửa mối nhục cũ đã đến.

Các Dương Hiển và vài người khác, cũng liên tục cam đoan, Thân Công Báo không cần lo lắng.

Đối mặt Mai Sơn Thất Quái đang hăng máu ngay lập tức, Văn Trọng thật sự không biết nên vui hay không vui.

Kim Đại Thăng dưới trướng, lại đột nhiên mở miệng: "Thái sư, để phòng Đặng Trung và những người khác xuất hiện ngoài ý muốn, không bằng bọn ta đi trước thăm dò một phen." Viên Hồng và những người khác trong điện nghe vậy, cũng từng người gật đầu.

Bốn đường đại quân tuy phân thuộc các phương hướng khác nhau, nhưng so với Luyện Khí Sĩ mà nói, cách nhau không xa.

Hiện tại Trương Tiết xuất hiện ngoài ý muốn, khó bảo kẻ trong bóng tối sẽ không lập tức xuất kích.

"Nhị đệ nói có lý, Thái sư, bọn ta lập tức đến thăm dò." Viên Hồng gật đầu, mở miệng nói.

"Đại ca!

Huynh không cần đi, ba đường còn lại, bọn huynh đệ mấy người chúng ta vừa hay từng cặp một." Đái Lễ đứng bên cạnh, lại đột nhiên nói.

"Không sai!

Đại ca cứ trấn giữ nơi này là được rồi, cũng để phòng vạn nhất có người giương đông kích tây, đến đô thành này." Ngô Long cũng bổ sung thêm một câu.

Viên Hồng vốn rất động lòng nghe vậy, trong lòng cũng cảm thấy mấy người nói có lý, lập tức nén lại được xung động muốn đi.

Văn Trọng vẫn còn ở đô thành, nếu thật sự có Luyện Khí Sĩ chạy đến, vậy thì phiền phức rồi.

Luyện Khí Sĩ bình thường thì không nói, nhưng nếu là cường giả, Văn Trọng không nhất định sẽ là đối thủ.

Đối với kiến nghị của Viên Hồng và những người khác, Văn Trọng tự nhiên là giơ hai tay tán thành.

Trương Tiết đã thân vẫn, hắn cũng không muốn Đặng Trung và những người khác lại xuất hiện ngoài ý muốn.

Ngay sau đó Kim Đại Thăng và vài người không dừng lại, từ biệt hai người xong, thẳng hướng ba đường đại quân mà đi.

Còn Viên Hồng thì ở bên Văn Trọng, trấn giữ đô thành Sùng Quốc từng này.

Nhưng chỉ một lát sau, Viên Hồng đột nhiên sắc mặt cứng lại, kinh ngạc nhìn về phương Bắc.

Ở đó có một đạo khí tức cường đại nhanh chóng tiếp cận.

Nhìn hướng của nó, chính là nhắm vào họ mà đến.

Kim Đại Thăng và vài người vừa mới rời đi, gã này đã xuất hiện.

Mục đích, đã không cần nói cũng hiểu.

May mắn hắn đã ở lại nơi này.

Văn Trọng đứng trên lầu gác hiển nhiên cũng phát hiện, lập tức trong mắt nhất kinh.

Cổ khí thế không hề che giấu kia, thực lực xa trên hắn.

"Thái sư!

Ta đi một lát rồi về.” Cảm nhận cổ dao động xa lạ kia, Viên Hồng khẽ nói.

“Cẩn thận!” Văn Trọng khẽ chúc phúc.

Viên Hồng gật đầu, nhảy vọt một cái, đã vọt lên trời xanh.

Chỉ thấy không trung phía trước, lốc xoáy lớn vài chục trượng nhanh chóng cuộn đến.

Toàn bộ lốc xoáy đen kịt vô cùng, căn bản không nhìn thấy cảnh tượng bên trong.

Viên Hồng trong tay vung trỏ Nhất Khí Thủy Hỏa Côn, lớn tiếng quát: “Kẻ đến là ai?” Lốc xoáy màu đen dừng mạnh.

Tiếng gió vù vù bên tai vang lên, trong hư không xung quanh càng có gió mạnh lạnh lẽo thổi tới, thi thoảng để lại từng khe nứt đen kịt thoáng hiện rồi biến mất trên không trung.

“Ta muốn lấy mạng Văn Trọng kia, ngươi con viên này nhanh chóng rời đi, bằng không đừng trách Bản tọa không khách khí.” Trong lốc xoáy màu đen, truyền ra một âm thanh bao hàm sát khí.

“Cuồng vọng!” Nghe vậy Viên Hồng, cũng lười nói thêm lời vô nghĩa.

Hắn lớn tiếng quát, trong tay một côn Nhất Khí Thủy Hỏa Côn giáng thẳng xuống đầu.

“Hừ!” Trong lốc xoáy một tiếng hừ lạnh, lập tức thấy vô số lưỡi gió màu đen bay ra, nhanh chóng cuộn về phía Viên Hồng.

Viên Hồng hùng hổ lao lên, tự nhiên không chút sợ hãi.

Vung ra một loạt ảnh côn, vô số công kích cuộn đến, toàn bộ bị đánh tan.

“Ồ!

Ngươi con bạch viên này cũng có chút đạo hạnh, đáng tiếc sao có thể là đối thủ của Bản tọa." Một âm thanh hơi kinh ngạc, lập tức thấy lốc xoáy nhanh chóng cuộn lên, bao phủ lấy Viên Hồng.

"Gã giấu đầu lòi đuôi, đừng nói lời ngông cuồng, để ta xem ngươi có lai lịch gì." Thấy vậy Viên Hồng, không có chút sợ hãi nào.

Đối mặt với lốc xoáy lớn vài chục trượng kia, trực tiếp một côn đập xuống.

Vù vù!

Tiếng gió trên không trung càng ngày càng lớn, toàn bộ bầu trời đều là lưỡi gió xoay tròn.

Viên Hồng trong tay côn dài liên tục múa, vẫn có nhiều lưỡi gió đánh vào người.

Trong tiếng keng keng vang lên, y phục trên người lập tức bị xé nát, lộ ra toàn thân lông dài trắng muốt.

Bóng người trong lốc xoáy thấy vậy, lập tức trong lòng đại kinh.

Gã này rõ ràng chỉ là Đại La Kim Tiên trung kỳ, cảnh giới vẫn ở dưới hắn, không ngờ nhục thân, lại cường hãn đến thế.

Trong lòng đang suy nghĩ, chỉ thấy con bạch viên kia đã cầm côn đập tới.

Ngay sau đó không hề giữ lại, linh khí cuồn cuộn dâng trào trong cơ thể, lốc xoáy vốn lớn vài chục trượng nhanh chóng khuếch đại.

Viên Hồng đang cầm côn còn chưa kịp đập xuống, cả người trực tiếp bị cuốn vào trong gió.

Cự phong lớn ngàn trượng, giống như một trụ gió đen kịt nối liền trời đất.

Viên Hồng cầm côn, không ngừng bay lượn trong đó.

Vô tận lưỡi gió cuộn tới.

Hư không đen kịt không ngừng biến đổi nhanh, hòa làm một thể với lốc xoáy xung quanh.

Cảnh tượng hùng vĩ như vậy, tự nhiên bị mọi người bên dưới chú ý.

Nhiều tướng sĩ trong thành, đều ngẩng đầu kinh ngạc nhìn bầu trời.

Lúc này Văn Trọng đứng trên lầu gác, cũng mặt mày ngưng trọng.

Hiện tại đã cách mấy chục dặm, nhưng tiếng gió vù vù bên tai vẫn rõ ràng có thể nghe thấy.

Trong cự phong màu đen, đã không thấy bóng Viên Hồng.

Rất rõ ràng, kẻ đến lần này, không phải người bình thường.

"Đáng ghét!

Kẻ lén lút, có bản lĩnh thì ra đây chiến một trận." Nhất thời khó kiểm soát thân hình, Viên Hồng lớn tiếng mắng chửi.

Gã đột nhiên xuất hiện này, còn cường đại hơn hắn tưởng tượng.

Trong lốc xoáy đáng sợ này, mang theo pháp tắc hệ phong cường đại.

Mà ở khoảng cách gần như vậy, Viên Hồng cũng cảm nhận được, cảnh giới đối phương ở trên hắn.

May mắn hắn đã ở lại, bằng không Văn Trọng tuyệt đối không phải đối thủ của người này.

Trong gió không có hồi đáp, chỉ là lực đạo cuộn đến xung quanh trở nên càng mạnh mẽ hơn.

Viên Hồng trong lòng đại nộ, ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng.

Trong chốc lát, bóng người theo gió mà động trong lốc xoáy bỗng nhiên phóng lớn.

Chương 106

Trong chớp mắt, đã hóa thành lớn vạn trượng.

Gào thét một tiếng, Viên Hồng thu lại Nhất Khí Thủy Hỏa Côn, trực tiếp hai tay nắm chặt hai bên cự phong, xé toạc một cái.

Lốc xoáy ngàn trượng như trụ trời nối liền trời đất, trực tiếp bị hắn xé làm đôi.

Vô số pháp tắc gió dày đặc cuộn tới, đánh vào người Viên Hồng.

Nhưng trừ truyền đến tiếng keng keng, căn bản không thể làm hắn bị thương.

Trong cự phong bị phá, cuối cùng lộ ra một bóng người.

Một nam tử gầy gò mặc áo đen.

Nam tử đứng trong mắt bão, mặt mày chấn kinh nhìn Viên Hồng.

Lốc xoáy màu đen này chính là sở trường của hắn, lại bị người trước mắt này sống sờ sờ xé toạc.

Nhìn toàn thân lông lá óng ánh của hắn, dường như không hề bị chút thương hại nào.

Nhục thân đối phương còn cường đại hơn hắn tưởng tượng.

"Kẻ đến báo thượng danh tính, Viên Hồng ta không giết kẻ vô danh!" Viên Hồng ngạo nghễ đứng trên không trung, âm thanh cuồn cuộn truyền đến.

Cùng với âm thanh vang vọng kia, gió mạnh tản mát trong không trung sau khi bị xé rách toàn bộ bị đánh nát.

"Hừ!

Tên ta Phi Liêm!” Nam tử gầy gò lớn tiếng quát.

Ngay sau đó nhảy vọt lên, vươn tay chộp lấy Viên Hồng.

Phi Liêm???

Nghe vậy Viên Hồng lại trong mắt đại kinh.

Tuy bái sư Trường Phong, gia nhập Tiệt Giáo, nhưng hắn vẫn là một Yêu tộc chính tông.

Đối với tên Phi Liêm tự nhiên vô cùng quen thuộc.

Vốn dĩ tưởng kẻ đến là tu sĩ Tây Phương giáo khác do Thân Công Báo mời đến, không ngờ lại là Phi Liêm.

Đây chính là Thập Đại Yêu Thánh của Yêu Đình ngày xưa.

Đối phương sao lại xuất hiện ở đây?

Lại còn muốn giết Văn Trọng?

Viên Hồng đã không còn thời gian nghĩ nhiều như vậy, vì Phi Liêm đã trực tiếp lao tới.

Nhìn bóng người nhanh chóng tiếp cận, nghi hoặc trong lòng Viên Hồng, biến thành một cảm giác nóng bỏng.

Yêu Đình từng là lúc Yêu tộc bọn họ phong quang nhất, mà Phi Liêm thân là Yêu Thánh, định nhiên cũng là cường giả lừng lẫy trong Yêu tộc.

Không thể sinh ra ở thời đại đó, đó là một điều đáng tiếc.

Nhưng hiện tại có cơ hội giao thủ với Yêu Thánh, điều này sao không khiến Viên Hồng hưng phấn.

Cho dù giờ khắc này không nhìn thấu cảnh giới của Phi Liêm, Viên Hồng cũng không có chút sợ hãi nào.

Chỉ có hưng phấn, kích động!

Viên Hồng gầm lên một tiếng, thân hình nhanh chóng biến nhỏ, trong tay Nhất Khí Thủy Hỏa Côn đập tới.

Lập tức, hai người chiến đấu thành một khối.

Văn Trọng đứng bên dưới nhìn, lại trong mắt kinh ngạc nghi hoặc.

Không chỉ chấn kinh vì Viên Hồng cực mạnh, mà còn vì lai lịch của người kia.

Vốn dĩ hắn cũng tưởng là Luyện Khí Sĩ Tây Phương giáo, nhưng hiện tại xem ra không phải chuyện như vậy.

Trong tiếng gió vù vù, lập tức có tướng sĩ đến báo.

Văn Trọng truyền lệnh mọi người không cần kinh hoảng, ai làm việc nấy, để phòng có địch quân đến.

Các tướng sĩ nghe lệnh, nhưng từng người vẫn kinh ngạc nhìn bầu trời.

"Ngươi cũng là Yêu tộc, vì sao giúp đỡ Thương Thang này?" Nhìn Viên Hồng cầm côn dài trước mắt, Phi Liêm lớn tiếng quát.

Trong lòng lại thật sự chấn kinh.

Người này rõ ràng cảnh giới ở dưới hắn, nhưng chiến lực lại không kém hắn chút nào.

Đặc biệt là nhục thân cường hãn kia, hoàn toàn có thể sánh với Đại Vu.

Khi nào, Yêu tộc lại xuất hiện đại yêu như vậy.

"Hừ!

Ngươi đường đường Yêu Thánh ngày xưa, vì sao nhận lời mời của Thân Công Báo mà đến?" Viên Hồng hừ lạnh một tiếng, cũng hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

Chỉ là sau trận chiến này, trong lòng hắn đối với danh Yêu Thánh kia, đã không còn sùng kính như trước.

Hóa ra Thập Đại Yêu Thánh của Yêu Đình ngày xưa, cũng chỉ đến thế.

"Thân Công Báo?

Thân Công Báo gì?

Ta đặc biệt đến để giết Văn Trọng." Đối diện Phi Liêm thần tình ngưng trọng nghe vậy, lập tức khẽ nhíu mày.

Hắn nhớ đã từng nghe cái tên này trong miệng Sùng Biên Báo, chỉ là lúc đó hắn căn bản không thèm để ý.

Trong Nhân Hoàng Chi Tranh, Xi Vưu đại bại, Nhân tộc triệt để trở thành nhân vật chính của trời đất.

Phi Liêm trong Trục Lộc Chi Chiến, may mắn thoát chết.

Vốn dĩ đã rút về phương Bắc Hồng Hoang.

Nào ngờ gần đây nghe nói Lục Áp thân vẫn trong tay Trường Phong.

Lục Áp chính là Thái tử Yêu Đình ngày xưa, lại là huyết mạch duy nhất của Yêu Đế.

Nhiệm vụ chấn hưng Yêu tộc, tuyệt đối không thể thiếu Lục Áp.

Nhưng không ngờ, đối phương trốn tránh đời bấy nhiêu năm, lại vẫn lạc trong tay Trường Phong.

Điều này đối với toàn bộ Yêu tộc mà nói, tuyệt đối là một đả kích lớn.

Sao không khiến Phi Liêm tức giận!

Cho nên hắn, không chút do dự lần nữa xuất sơn.

Đối với Trường Phong, hắn tự nhiên biết.

Có thể nói là lão đối thủ của hắn rồi.

Trước đó trong Trục Lộc Chi Chiến, giúp đỡ Hiên Viên, đánh bại Xi Vưu.

Sau đó một thời gian, hắn còn đặc biệt quan sát Trường Phong.

Thực lực Trường Phong, hắn ít nhiều đều có chút hiểu biết.

Trường Phong lúc này không chỉ là Tiệt Giáo Phó Giáo Chủ, mà còn là Thương Thang Quốc Sư.

Ngay cả Lục Áp cũng thân vẫn trong tay đối phương, Phi Liêm tự nhiên không dám tìm Trường Phong gây phiền phức.

Trong lòng phẫn nộ, hắn đành phải đến tìm Văn Trọng gây phiền phức.

Tiện thể giúp đỡ Sùng Biên Báo đã bại trận, công phạt đại quân Thương Thang.

Từng giúp đỡ Xi Vưu, Phi Liêm tự nhiên rất rõ ràng chuyện hành quân bố trận.

Vừa ra trận, đã đạt được hiệu quả khá tốt.

Còn Thân Công Báo gì đó, hắn đâu có để ý.

Không phải Thân Công Báo tìm đến?

Viên Hồng nghe vậy, sắc mặt cổ quái.

Không phải Thân Công Báo tìm đến, gã này sao lại đột nhiên xuất hiện, lại còn muốn giết Văn Thái Sư.

"Do Tây Phương Giáo nhờ vả?" Trong lòng nghi hoặc, Viên Hồng lần nữa hỏi.

"Hừ!

Đừng nói lời vô nghĩa!

Chết đi!" Phi Liêm gầm lên một tiếng, không còn ẩn giấu thực lực, trực tiếp hiện ra chân thân.

Hắn đâu muốn để ý Thân Công Báo, Tây Phương giáo gì đó.

Đến đây chỉ vì báo thù Lục Áp thân vẫn.

Trong chớp mắt hóa thành một con hung thú có thân hươu, toàn thân có vằn báo, đầu khổng tước, sừng trên đầu cong vẹo, phía sau có một cái đuôi giống rắn.

Có thể trở thành một trong Thập Đại Yêu Thánh của Hồng Hoang, Phi Liêm tự nhiên có nét đặc thù của hắn.

Cùng với thân hình che trời lấp đất hiện ra, trên toàn thân hình thành cương phong màu đen đáng sợ.

Thấy vậy Viên Hồng, cũng không dám lơ là.

Trên người, một cổ khí kình độc đáo dũng mãnh trào ra.

"Đây là yêu thú phương nào, lại có bản sự như vậy." Văn Trọng bên dưới, nhìn bóng người to lớn trên không trung, sắc mặt ngưng trọng.

Kim Cương Thủ thực lực cường đại kia, trong tay Viên Hồng cũng chỉ là chuyện hai côn.

Nhưng yêu tộc đột nhiên chạy ra này, đã giao chiến với Viên Hồng một lúc.

Nhìn cảnh tượng kia, trong thời gian ngắn còn chưa kết thúc được.

Tiếng ầm ầm vang dội, bao trùm cả bầu trời.

Cương phong đen kịt gào thét thổi qua, xung quanh từng ngọn núi bị chặt đứt.

Mà ảnh côn thi thoảng từ không trung rơi xuống, cũng khiến mặt đất nứt toác.

Trọn một ngày, toàn bộ đô thành đều rung chuyển.

Tướng sĩ bên dưới kinh hãi, những bách tính sống trong thành, tự nhiên càng sợ hãi hơn.

Lúc hoàng hôn, trời dần tối, chiến đấu trên không trung vẫn chưa kết thúc.

Kim Đại Thăng và vài người phân ba đường đi, đều đã trở về.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, bọn họ từng người mắt trợn há hốc.

Xung quanh một mảnh tan hoang, các đỉnh núi xung quanh đều thay đổi lớn.

Không chỉ bị chặt thành các hình dạng khác nhau, toàn bộ ngọn núi đều trở nên trơ trụi.

Khu vực vài trăm dặm, dường như bị cày qua một lượt.

Hoa cỏ cây cối, bất kỳ thực vật nào toàn bộ biến mất không thấy.

Nhìn tình huống hiện tại, rất rõ ràng đại chiến trên không đã diễn ra một lúc.

Đối với thực lực Viên Hồng, bọn họ rất rõ ràng, ai có thể giao chiến với hắn lâu như vậy.

"Thái sư!

Người này là ai?" Kim Đại Thăng tìm đến Văn Trọng, vội vàng hỏi.

"Ta cũng không biết, các ngươi vừa rời đi không lâu, đã có yêu vật cưỡi lốc xoáy màu đen đến." Ngẩng đầu nhìn về phía không trung xa xa, Văn Trọng ngưng trọng đáp.

Lâu như vậy không phân thắng bại, thực lực đối phương siêu việt tưởng tượng của hắn.

Kim Đại Thăng và vài người nghe vậy, cũng trong mắt nhất kinh.

Vậy điều này không phải có nghĩa là, hai người trên không đã giao chiến hơn nửa ngày sao.

Họ đứng bên dưới, chú mục nhìn tới, đáng tiếc khoảng không đó bị bao phủ bởi cương phong đen kịt dày đặc, căn bản không nhìn thấy cảnh tượng bên trong.

Chỉ là ảnh côn thi thoảng hiện ra, cùng với tiếng gào thét, chứng tỏ Viên Hồng không gặp nguy hiểm.

"À đúng rồi!

Đặng Trung và những người khác có tình huống đặc biệt không?" Văn Trọng thu hồi ánh mắt, mới nghĩ đến mục đích của việc Kim Đại Thăng và những người khác đi.

Trong đô thành này có nhân vật cường đại như vậy xuất hiện, nói không chừng ba đường đại quân còn lại cũng có Luyện Khí Sĩ hiện thân.

Đái Lễ lại lắc đầu, khẽ đáp: "Chúng ta đi một đường đều bình an vô sự, Thân Công Báo kia cũng chưa từng xuất hiện, mấy đường đại quân đã trên đường về, chúng ta là cảm nhận được nơi này có dao động cường đại, nên đi trước trở về xem." Trước khi đến, bọn họ đã gặp mặt, đối với tình huống của mỗi bên đều đã hiểu rõ.

Văn Trọng nghe vậy, lập tức nhíu mày.

Chỉ giết Trương Tiết, ba đường đại quân còn lại đều không thèm để ý.

Ngay cả Thân Công Báo mà mọi người đoán trước đó cũng chưa

từng xuất hiện.

Lẽ nào kẻ đến chỉ có yêu tộc trên không này?

Hay là nói Thân Công Báo trong lòng kinh hãi sợ hãi, không dám xuất hiện nữa?

Bất quá những tình huống này, chỉ có thể đợi Viên Hồng xuống mới biết.

Tiếng ầm ầm vang dội, suốt đêm không ngừng.

Kim Đại Thăng và vài người vốn dĩ là Luyện Khí Sĩ, tự nhiên không cần nghỉ ngơi, vẫn luôn ở bên quan sát chiến đấu.

Một ngày mới, chiến đấu vẫn chưa dừng lại.

Chương 107

Tiếng gào thét chấn động trời đất, bao trùm cả bầu trời.

Đặng Trung và những người khác phân ba đường thảo phạt, cũng đã dẫn đại quân trở về.

Nhưng chiến đấu trên không trung, vẫn đang tiếp tục.

Còn lúc này trên Côn Luân Sơn cách xa ức vạn dặm, một bóng người vội vàng chạy đến.

"Hô!

Cuối cùng cũng đến." Khương Tử Nha lẩm bẩm khẽ nói, vội vàng tăng nhanh tốc độ.

Không cần quá lâu, đã đến ngoài Ngọc Hư Cung.

Từ xa đã thấy một bóng người quen thuộc đang đợi ngoài cung.

"Khương sư thúc!

Lão gia gọi người vào!" Thấy Khương Tử Nha xuất hiện, Bạch Hạc Đồng Tử vài bước đón lên.

"Nhờ Bạch Hạc Đồng Tử!" Nghe vậy Khương Tử Nha trong lòng nhất hỉ, vội vàng chắp tay cảm tạ.

Bạch Hạc Đồng Tử tuy là tam đại đệ tử Xiển Giáo, nhưng lại là thị giả thân cận của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Bối phận tuy có kém một chút, nhưng lại giống Thập Nhị Kim Tiên, cực kỳ được Nguyên Thủy yêu thích.

Theo sát vào, thấy bóng người quen thuộc kia, Khương Tử Nha vái lạy.

“Đệ tử Khương Thượng bái kiến Sư tôn!” Cúi mình xuống, Khương Tử Nha kính cẩn hô.

“Ừm!

Khương Thượng, ý định đến của ngươi, Bản tôn đã biết rồi.” Nhìn Khương Tử Nha cung kính dưới trướng, Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ gật đầu.

“Cầu Sư tôn dạy ta!” Khương Tử Nha trọng trọng bái một cái, cất tiếng nói lớn.

Sau khi xuống núi, hắn đâu có được mấy ngày tốt lành.

Trước đó ở Triều Ca, khổ sở một thời gian, sau này cuối cùng cũng tốt hơn một chút.

Nào ngờ còn chưa kịp hưởng phúc, đã bị Đế Tân chém đầu.

Bên sông Vị Thủy Tây Kỳ, được Chu Văn Vương bái tướng, vốn dĩ tưởng phong hồi lộ chuyển, tất sẽ chứng thực lời Sư tôn nói.

Nào ngờ lại càng thê thảm hơn.

Nhiều sư điệt thân vẫn, ngay cả chính mình cũng chết mấy lần.

Ngày nào cũng sầu não hơn ngày nào!

Chỉ là đối mặt với Nguyên Thủy Thiên Tôn, Khương Tử Nha có vài lời không dám nói.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không để ý Khương Tử Nha, mà nhìn về phía Bạch Hạc Đồng Tử bên cạnh.

“Đồng nhi!

Ngươi vào vườn đào, dẫn tọa kỵ của ta đến.” Bạch Hạc Đồng Tử lãnh mệnh đi, Khương Tử Nha dưới trướng lại trong lòng không hiểu.

Chỉ là hắn đứng dậy, cũng không dám nói bừa.

Một lát sau, liền thấy Bạch Hạc Đồng Tử dẫn một vật đến.

Đầu lân mình báo thân như rồng, chân đạp tường quang đến cửu trùng!

Chính là con của Thủy Kỳ Lân, Tứ Bất Tượng!

Nhìn Khương Tử Nha dưới trướng, Nguyên Thủy Thiên Tôn thản nhiên nói: "Khương Thượng, đây là Tứ Bất Tượng.

Ngươi cùng ta đại lý Phong Thần.

Ta nay đem thú này cho ngươi, cưỡi đến Tây Kỳ, tốt để gặp gỡ những vật kỳ lạ trong tam sơn ngũ nhạc." Khương Tử Nha tuy nghi hoặc, nhưng cũng cung kính bái tạ.

Tứ Bất Tượng này vừa nhìn đã biết không phải vật phàm, sau này ra trận cũng không cần phải cưỡi xe ngựa nữa.

Nói xong Nguyên Thủy Thiên Tôn, lại mệnh Nam Cực Tiên Ông lấy Đả Thần Tiên đến.

Tiên côn màu huyền hoàng, dạng côn gỗ.

Côn dài ba thước sáu tấc năm phân, có hai mươi mốt đốt, mỗi một đốt có bốn đạo phù ấn, tổng cộng tám mươi bốn đạo phù ấn.

"Đây là Đả Thần Tiên, chuyên đánh những người lên Phong Thần Bảng, ban cho ngươi phòng thân!" Khương Tử Nha quỳ mà bái tạ.

Nhưng sắc mặt vẫn u sầu.

Tứ Bất Tượng, Đả Thần Tiên vừa nhìn đã biết không phải phàm vật, nhưng hoàn toàn không giải quyết được nguy cơ Tây Kỳ hiện tại.

Khương Tử Nha trong lòng lo lắng, lại một bái, thành khẩn hô: "Mong Sư tôn đại phát từ bi, độ kiếp nạn Tây Kỳ cho ta." Nhìn Khương Tử Nha mặt có vẻ lo lắng, trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng ưu sầu.

Thực lực Trường Phong, hắn đã biết rồi.

Trừ bọn họ những Thiên Đạo Thánh nhân ra tay, căn bản không thể làm gì được đối phương.

Nhưng chuyện này, tự nhiên không thể kể cho Khương Tử Nha nghe.

"Chuyện này đừng hoảng!

Tự nhiên sẽ có người tốt giúp đỡ!

Ngươi chuyến này đi, qua Bắc Hải, còn có một người đợi ngươi.

Ta nay đem Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ này giao cho ngươi, bên trong có một thẻ tre, lúc nguy cấp, nên xem thẻ tre này, sẽ biết đầu mối." Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt mày ôn hòa, đạo âm hư ảo truyền đến.

Cuối cùng tay phải khẽ phất, lập tức thấy một lá cờ nhỏ màu huyền hoàng xoay tròn mà xuất hiện.

Nghe vậy Khương Tử Nha, lại trong lòng đại hỉ.

Sư tôn lại ban thêm một bảo bối, lại còn nói có người đợi hắn, chắc chắn là Sư tôn đã sớm có an bài.

Nhận lấy Hạnh Hoàng Kỳ, Khương Tử Nha tự nhiên liên tục cảm tạ.

"Đi đi!

Tây Kỳ nếu có nạn, các sư huynh của ngươi cũng sẽ tự mình đến." Nguyên Thủy Thiên Tôn phất phất tay, nhắm lại con ngươi hỗn độn.

Khương Tử Nha không dám ở lâu, cúi đầu lạy rồi lui ra khỏi Ngọc Hư Cung.

“Tử Nha sư đệ đi thong thả!” Tiễn Khương Tử Nha đến Kỳ Lân Nhai, Nam Cực Tiên Ông phất tay từ biệt.

Khương Tử Nha chắp tay, nhảy lên Tứ Bất Tượng.

Vỗ vào sừng trên đầu, con thú kia một đạo hồng quang bay lên, tiếng kêu linh thiêng vang vọng, hướng về Tây Kỳ mà đi.

Thân hình nhảy vọt lao ra, trực tiếp cuốn về phía Tào Bảo trên sườn núi xa xa.

Nơi đây nếu chỉ có mình Tào Bảo thì còn có thể từ từ tính kế, nhưng hai người đang giao chiến ở đằng xa, chẳng thể nào để Nhiên Đăng ma ma tức tức được.

Triệu Công Minh của Tiệt Giáo, cùng Đại Thế Chí của Tây Phương Giáo, y đều biết.

Hai người đó cảnh giới kém y một chút, nhưng thế lực đại diện phía sau thì không hề đơn giản.

Hơn nữa, hiện tại đang ở giữa Lượng Kiếp, nếu không phải chuỗi hạt châu kia chính là cơ sở chứng đạo của y, y căn bản sẽ không thể xuất sơn.

Mười hai Kim Tiên đều chưa động, y sao có thể ngu ngốc mà chủ động nhảy vào sát kiếp chứ.

Khoảng thời gian này tuy luôn ở Côn Luân Sơn, nhưng những chuyện xảy ra ở hạ giới, y đều biết rõ mồn một.

Lục Áp còn chết, Xích Tinh Tử lần trước vừa xuống núi cứu Khương Tử Nha, suýt nữa đã bị đánh chết.

Lượng Kiếp khủng khiếp như vậy, y còn dám tùy tiện xuất sơn sao.

Húy!

Một tiếng, Nhiên Đăng đã lướt đến bên cạnh Tào Bảo.

Tào Bảo đang bi thương vì con trai Tiêu Thăng, cộng thêm thực lực bản thân yếu kém, căn bản không kịp phản ứng.

Triệu Công Minh và Đại Thế Chí đang giao chiến ở đằng xa, lại là những người đầu tiên phát hiện.

Dù sao cũng là cường giả Đại La Kim Tiên, hơn nữa cả hai đều rất chú ý đến mấy món pháp bảo trên người Tào Bảo.

Cảm nhận được thân ảnh đột nhiên lao ra, hai người đồng thời nổi giận quát: "Dám lắm!

Kẻ tiểu bối phương nào dám thừa nước đục thả câu!" "Tên này sao dám!" Nhìn nhau một cái, hai người gần như cùng lúc tấn công về phía Nhiên Đăng vừa xuất hiện.

Triệu Công Minh tế ra Kim Tiên duy nhất trong tay, còn Đại Thế Chí cũng có một cây Hàng Ma Xử vàng lấp lánh từ không trung hạ xuống.

Đối phương có thể tiếp cận họ gần đến vậy, rất hiển nhiên thực lực phi thường cường đại.

Nếu có chút chậm trễ, e rằng vài món pháp bảo sẽ bị đối phương đoạt mất.

Ánh mắt liếc thấy công kích phía sau, Nhiên Đăng hơi nhíu mày.

Y chí không phải là để chiến đấu, chỉ vì hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu mà đến.

Nhưng Triệu Công Minh và Đại Thế Chí thực lực cũng không yếu, Nhiên Đăng tự nhiên không dám coi thường.

Húy!

Một tiếng, Càn Khôn Xích trong tay áo bay ra, nghênh đón.

Chỉ cần chặn được hai người này trong chốc lát là được.

Sự biến hóa đột ngột này cuối cùng đã khiến Tào Bảo giật mình tỉnh dậy.

Đáng tiếc, đối mặt với Nhiên Đăng đang lao thẳng đến, y còn có thể làm gì được.

Chỉ cảm thấy tay mình trống rỗng, hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu kia đã biến mất.

Oanh!

Trên không trung ba kiện pháp bảo va chạm.

Linh lực cuồng bạo cuộn về bốn phía.

Đoạt được hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu, Nhiên Đăng vung tay phải thu hồi Càn Khôn Xích, trực tiếp độn thổ bỏ chạy về phía xa.

Đối với Lạc Bảo Kim Tiền cùng các pháp bảo khác, Nhiên Đăng không hề để ý.

Thân ở Lượng Kiếp, y không muốn vướng quá nhiều nhân quả.

Đoạt được bảo vật chứng đạo này là đủ rồi.

Còn về Tào Bảo vẫn đang ngây ngốc trên sườn núi, y càng không thèm để ý.

Năng lượng cuồng bạo cuốn qua, núi đá sụp đổ, cả ngọn núi Vũ Di Sơn bị san bằng.

Còn về Tào Bảo trên sườn núi, thậm chí còn không có cơ hội phản kháng, trực tiếp cùng thi thể Tiêu Thăng tan thành tro bụi trong hư không sụp đổ.

Trong hư không vỡ vụn, chỉ có hai kiện pháp bảo lơ lửng: Lạc

Bảo Kim Tiền, và Phược Long Tác mà Triệu Công Minh đã bị thu đi trước đó.

Hai thanh trường kiếm của Tào Bảo và Tiêu Thăng, tự nhiên đã bị hủy hoại trong làn sóng xung kích vừa rồi.

Trong không gian nhanh chóng phục hồi, một đạo Nguyên Thần bay về phía Phong Thần Đài.

Triệu Công Minh thấy thiếu hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu, lập tức nổi trận lôi đình.

Đại Thế Chí bên cạnh, cũng kim cương nộ mục.

Hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu uy lực, y không những đã thấy, mà còn đích thân thử qua.

Đó là một kiện pháp bảo mà y vô cùng ưng ý.

Còn về Lạc Bảo Kim Tiền kia, tuy rất bất phàm, nhưng tình cảnh vừa rồi rất rõ ràng, kiện pháp bảo này có chút hạn chế.

Kẻ đến chỉ đoạt lấy hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu, cũng chứng thực suy đoán này của y.

Vừa rồi trong lòng còn đang tính toán nhỏ mọn, nào ngờ chớp mắt đã bị người khác cướp đi.

Hai người không thèm để ý Lạc Bảo Kim Tiền và Phược Long Tác đang lơ lửng trên không, đồng thời tấn công về phía Nhiên Đăng đang độn thổ bỏ chạy.

Hai người đều hiểu, chặn Nhiên Đăng mới là chuyện quan trọng nhất.

Dù sao đối mặt với cường giả như bọn họ, trong chớp mắt, đối phương có thể đã không biết chạy đi đâu rồi.

Còn về Tào Bảo đã chết, tự nhiên không một ai quan tâm.

Thân tử trong Lượng Kiếp, chỉ trách phúc duyên bản thân không đủ.

"Công Minh!

Nhiên Đăng giao cho ta!" Ngay khi Triệu Công Minh đang giận đến nổ đom đóm mắt, bên tai truyền đến một giọng nói bình thản.

"Trường Phong sư huynh???" Triệu Công Minh trong lòng đại kinh!

Lập tức thấy trên người lóe lên một đạo ngân quang, một thân ảnh chói mắt vụt qua.

Sự biến hóa đột ngột này, đã khiến Triệu Công Minh kinh ngạc.

Hóa ra không biết từ lúc nào, Trường Phong sư huynh vậy mà đã lưu lại ấn ký trên người hắn.

Lâu như vậy, hắn vậy mà vẫn chưa phát hiện.

Trường Phong sư huynh rốt cuộc là cảnh giới gì?

Tuy trong lòng vô cùng chấn kinh, nhưng Triệu Công Minh không hề chần chừ.

Vung Kim Tiên lên, đánh về phía Đại Thế Chí không xa.

"Triệu Công Minh!

Ngươi đây là ý gì?" Thấy vậy Đại Thế Chí biến sắc.

Kẻ cướp đi kia tốc độ cực nhanh, cảnh giới còn trên bọn họ.

Chương 108

Hai người chỉ cần dây dưa một chút, e rằng tên kia đã không biết trốn đi đâu rồi.

Hiện nay lại đang giữa Lượng Kiếp, muốn tìm lại hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu kia thì phiền phức lắm.

Bây giờ Triệu Công Minh vậy mà không quan tâm hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu, ngược lại còn ra tay với y.

Điều này khiến Đại Thế Chí trong lòng vô cùng nghi hoặc.

Tuy trong lòng cũng có đề phòng, nhưng vẫn bị chiêu này của Triệu Công Minh làm rối loạn trận cước.

Triệu Công Minh tự nhiên không thèm để ý, tấn công như cuồng phong bạo vũ.

Có Trường Phong ra tay, hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu chắc chắn không có gì đáng ngại.

Nhiên Đăng đang bay đi, cảm nhận được phía sau đột nhiên bùng nổ chiến đấu, trong lòng nhất thời vui mừng.

Bất quá khi liếc nhìn về phía sau, ánh mắt lập tức kinh hãi.

Có người đuổi theo rồi!

Tốc độ siêu nhanh, cảnh giới còn trên y.

Chú mục nhìn kỹ, Nhiên Đăng lập tức tâm thần kịch liệt!

Trường Phong!

Vậy mà là Trường Phong!

Tên đáng sợ của Tiệt Giáo!

Tuy rằng vững vàng ở Côn Luân Sơn, nhưng đối với danh tiếng của Trường Phong, y lại vô cùng rõ ràng.

Đối phương trông như thế nào, Nhiên Đăng đã sớm ghi nhớ trong lòng.

Rõ ràng chỉ là cướp một món pháp bảo, vậy mà lại dẫn ra Trường Phong.

Nhiên Đăng đang kinh hãi trong lòng, không chút do dự, trực tiếp chạy về phía Côn Luân Sơn.

Giao chiến với đối phương?

Dù cho y là một trong ba nghìn khách của Tử Tiêu Cung, vẫn không có can đảm này.

Đối phương đã chém giết Lục Áp, ngay cả Yêu Sư Côn Bằng lừng lẫy danh tiếng, cũng bị hắn đuổi đến đường cùng trời không lối đất không cửa.

Nếu bị đuổi kịp, tuyệt đối sẽ lên Phong Thần Bảng.

Một khi đã lên Phong Thần Bảng, còn nói gì đến bảo vật chứng đạo.

"Hừ!" Vừa nhìn thấy hướng Nhiên Đăng bay đi, Trường Phong liền biết đối phương trong lòng đang nghĩ gì.

Xoẹt một tiếng, Xuyên Tâm Tỏa hóa thành cầu vồng dài bay ra.

Sau chuyện Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, Trường Phong tự nhiên sẽ không còn bất cẩn như vậy nữa.

Lạc Bảo Kim Tiền, kiện dị bảo Phong Thần này, hắn tự nhiên luôn khắc ghi trong lòng.

Không nhắc nhở Triệu Công Minh, cũng chính là vì khoảnh khắc này.

Tên Nhiên Đăng này đúng là một con cá lớn.

Một trong ba nghìn khách của Tử Tiêu Cung, Xiển Giáo Phó Giáo Chủ, cho dù sau này độn nhập Tây Phương Giáo, đó cũng là một lão cẩu.

Có thể đưa y lên bảng, vậy thì hoàn mỹ rồi.

Xuyên Tâm Tỏa đã sớm bị Trường Phong luyện hóa hoàn toàn, lúc này do y thi triển ra, uy lực tự nhiên phi phàm.

Trong chốc lát, phạm vi trăm vạn dặm, một chiếc khóa đồng lớn treo ngang, tỏa ra kim quang rực rỡ!

Chín con kim long trên đó gầm thét lao ra, bao trùm Nhiên Đăng phía trước.

Nhiên Đăng đang bay nhanh, lập tức tâm thần kịch chiến, sắc mặt kinh hãi.

Nhiên Đăng lần đầu tiên cảm nhận được uy hiếp tử vong.

Ra đời lâu như vậy, tu đạo cũng không ngắn.

Nhưng y chưa từng có trải nghiệm này.

Trường Phong thật sự muốn giết y.

Nhiên Đăng trong lòng càng có một cảm giác khó hiểu.

Dường như đối phương chính là đang đợi y xuất hiện.

Nào có chuyện y vừa cướp đi hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu, Trường Phong liền xuất hiện.

Sự xuất hiện này quá trùng hợp.

Ý niệm này chợt lóe lên trong đầu, khiến Nhiên Đăng càng thêm sợ hãi.

Y trước đây đâu có quen Trường Phong, trong Lượng Kiếp cũng là

lần đầu tiên xuống núi.

Căn bản không có chút giao tình nào với đối phương, vì sao lại tính kế với y?

Bất kể là nguyên nhân gì, Nhiên Đăng hiểu, đây tuyệt đối là sát kiếp lớn nhất từ trước đến nay của y.

Chỉ là xuống núi tìm kiếm cơ duyên chứng đạo, lại gặp phải kiếp nạn khủng khiếp như vậy.

Nhiên Đăng đang kinh hãi trong lòng, pháp lực trong cơ thể lưu chuyển đến cực hạn.

Y không nghĩ đến phản kháng, y chỉ muốn chạy trốn.

Mang theo hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu trở về Côn Luân Sơn.

Giống như Côn Bằng lần trước, có Nguyên Thủy Thiên Tôn ở đó, Trường Phong tuyệt đối không dám làm càn.

Nhiên Đăng đang kinh hoảng trong lòng, toàn thân bốc lên một ngọn lửa quỷ dị.

Ngọn lửa đen kịt, lại phát ra ánh sáng xanh u u.

Nhìn kỹ, có thể thấy U Minh trong đó.

"U Minh Độc Hỏa!

Thủ đoạn bản mệnh của Nhiên Đăng sao?" Trường Phong đang phi tốc đuổi theo phía sau, sắc mặt kinh ngạc nhìn về phía trước.

Có thể trở thành một trong ba nghìn khách của Tử Tiêu Cung, tuyệt đối sẽ không phải kẻ đơn giản.

Mà Nhiên Đăng này chính là do Linh Cữu Đăng trong Tam Đăng Thiên Địa hóa thành.

Ngọn lửa xanh nhanh chóng lan rộng, trong chớp mắt bao trùm toàn bộ thân hình Nhiên Đăng.

Dưới U Minh Độc Hỏa thiêu đốt, không gian đó đều tan vỡ.

Nhìn kỹ, có thể thấy U Minh Địa Phủ.

Mà chín con kim long đang gầm thét trên không trung, cũng cuồn cuộn lao đến, trực tiếp xuyên thủng không gian đó.

Kẽo kẹt!

Một tiếng khóa cửa giòn tan, cửu long xuyên tâm mà qua.

Nhưng ngọn lửa mà Nhiên Đăng hóa thành, lại hơi lóe lên, trực tiếp biến mất trong không trung.

"Di!

Có chút thủ đoạn!" Sự biến hóa trước mắt, khiến Trường Phong hơi kinh ngạc.

Nhiên Đăng đạo nhân này, không hổ là lão quái vật sống lâu như vậy.

Quả nhiên vẫn còn chút thủ đoạn bảo mệnh.

Lần trước Lục Áp đó, nếu không phải hắn trực tiếp tế ra Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp, e rằng muốn giết y cũng không dễ dàng như vậy.

Trường Phong không hề để ý, Nhiên Đăng trước mắt còn không đáng để hắn tế ra Tiên Thiên Chí Bảo.

Thân hình bước ra một bước, phá vỡ hư không, biến mất không thấy.

Khi xuất hiện thì, một đốm lửa xanh hơi lay động đang chạy trốn trong không trung.

“Trường Phong!

Ta với ngươi ngày xưa không thù ngày nay không oán, vì sao cứ mãi đuổi giết ta!” Trong U Minh Độc Hỏa, truyền đến một giọng nói phẫn nộ.

Trường Phong không nói lời nào, đại thủ hư không ấn xuống.

Vô tận pháp tắc chi lực phun trào ra.

Cả không gian sụp đổ, đốm lửa không ngừng lay động kia phụt một tiếng tắt ngấm.

Nào ngờ, cách đó không xa trong hư không vang lên một tiếng phốc xích.

Lại là một ngọn lửa xanh bốc lên.

Chỉ là lúc này ngọn lửa đó như hư ảo, có thể vỡ nát bất cứ lúc nào.

“Hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu cho ngươi!

Tha cho ta một mạng!” Trong ngọn lửa truyền đến giọng nói kinh hãi, suy yếu của Nhiên Đăng.

Thấy Trường Phong vẫn không động đậy, Nhiên Đăng trong lòng kinh hãi.

Xoẹt một tiếng, một đạo hà quang bị ném về phía xa.

Lúc này, Nhiên Đăng cũng chỉ có thể từ bỏ kiện pháp bảo này.

Mặc dù y cũng không biết Trường Phong đuổi theo y, là vì kiện pháp bảo kia, hay chỉ thuần túy là muốn giết y.

Nhưng trong tình huống hiện tại này, y nào có lựa chọn nào khác.

Vạn sự phải lấy việc bảo toàn tính mạng làm trọng.

“Hừ!” Trường Phong chỉ hừ lạnh một tiếng.

Chỉ thấy trên thân thể đang bay lượn, một đạo Thủy Chi Pháp Tắc Chi Thân bước ra.

Bay về phía Định Hải Thần Châu bị Nhiên Đăng ném vào hư không.

Nhìn cảnh tượng phía sau, Nhiên Đăng trong lòng hiểu rõ.

Trường Phong hiển nhiên là không giết y không được.

Trong ngọn lửa phát ra một tiếng kêu thê lương, u quang bắn ra, đốt cháy toàn bộ không gian, độn vào U Minh.

Trong tình huống hiện tại này, muốn chạy về Côn Luân Sơn căn bản là không thể.

Bây giờ chỉ có thể độn vào U Minh!

Chỉ có ở đó, mới có thể nhanh chóng che giấu khí tức của y.

Nhiên Đăng đang chạy trốn, trong lòng cũng không ngừng hô hoán tên Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Trước mặt Bản Tọa, ngươi có thể chạy đi đâu?" Thấy vậy Trường Phong, cũng không vội vàng.

Tuy rằng hai người lúc này không biết đã vượt qua bao nhiêu ức vạn dặm, còn giao thủ mấy hiệp, nhưng thời gian trôi qua, còn chưa đến ba giây.

Trên người Trường Phong ngân sắc quang hoa lóe lên, thân hình trong chớp mắt bắn ra.

Lôi Đình Pháp Tắc, tốc độ so với không gian kém một chút, nhưng Trường Phong hiện tại đã luyện thành Pháp Tắc Chi Thể.

Tốc độ tự nhiên không phải người bình thường có thể sánh được.

Trong chớp mắt đã xuyên thủng vô tận không gian, đuổi kịp Nhiên

Đăng.

Ngay khi Trường Phong sắp một chưởng đánh tan đốm lửa kia, đột nhiên trên không trung truyền đến một giọng Phật âm nhàn nhạt: "Trường Phong sư điệt thủ hạ lưu tình!" Giọng nói trong trẻo lọt vào tai, ổn định vang lên trong lòng Trường Phong.

Trường Phong đang phi độn, sắc mặt lập tức hơi biến đổi.

Cùng với giọng nói đó truyền đến, liền thấy không trung xa xa thiên hoa loạn trụy, kim liên xoay tròn.

Càng có từng chuỗi Mạn Châu, từ trên bầu trời rủ xuống.

Biến không gian vốn u ám, điểm xuyết như một vùng tiên cảnh.

"Tây Phương Nhị Thánh!" Nhìn thấy thân ảnh xuất hiện ở đằng xa, ánh mắt Trường Phong liên tục biến ảo.

Vạn đạo hà thụy bay ngang qua không trung, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cưỡi kim liên từ từ mà đến.

Nhìn tốc độ rất chậm, nhưng trong chớp mắt, đã đến gần.

Đuổi giết Nhiên Đăng, trong mắt Trường Phong, cho dù có Thánh Nhân xuất hiện, thì cũng nên là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Sao có thể là Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người!

Hơn nữa hai người xuất hiện cũng quá nhanh rồi.

Hiện tại đuổi giết Nhiên Đăng, còn chưa đến năm giây.

Trước đây thi triển Tiên Thiên Chí Bảo đánh giết Lục Áp, hắn lúc đó còn ở trong trận hơi nán lại vài giây, cũng không có Thánh Nhân xuất hiện.

Chuyện trước mắt, xem ra vấn đề xuất hiện trên người Nhiên Đăng.

Đối mặt với Tây Phương Nhị Thánh xuất hiện, Trường Phong không lập tức độn thổ bỏ chạy.

Đối phương dù sao cũng là Thánh Nhân, hơn nữa cũng không ra tay trước.

Liếc nhìn đốm lửa yếu ớt ở đằng xa, Trường Phong chắp tay thi lễ, nói: "Kiến quá Chuẩn Đề sư thúc, Tiếp Dẫn sư thúc!" Tuy trong lòng cực kỳ khinh thường hai người, nhưng Trường Phong không dám nói bừa.

Đối với Pháp Tắc Chi Thể của mình có lòng tin, nhưng Trường Phong cũng không biết có thể thoát khỏi tay hai vị Thánh Nhân hay không.

Đối mặt với vẻ bình thản của Trường Phong, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng không để ý.

Chỉ là hai cặp mắt, đều nóng rực nhìn chằm chằm Trường Phong.

Chương 109

"Trường Phong sư điệt quả nhiên phi phàm a!" Tiếp Dẫn bước lên phía trước, miệng nói ôn hòa.

Càng nhìn Trường Phong, trong lòng càng thêm hài lòng.

"Không tồi!

Trường Phong sư điệt có hứng thú đến Tây Phương Giáo của ta không, Bản Tọa lấy vị trí một giáo chủ hứa cho ngươi, Ngô cùng sư huynh có thể ẩn cư phía sau, Tây Phương Giáo lấy ngươi làm chủ!" Chuẩn Đề bên cạnh, cũng mang theo vẻ mong đợi nói.

Ban đầu bọn họ chỉ cảm thấy, một người có nhân quả lớn với Tây Phương Giáo của họ xuất hiện.

Vội vàng đến nơi mới phát hiện, vậy mà là Trường Phong đang đuổi giết Nhiên Đăng.

Đón lấy ánh mắt nóng rực của hai người, khóe miệng Trường Phong giật giật. 【Kháo!

Hai tên này, da mặt thật sự không phải dày bình thường.

Không có chút gì gọi là ngại ngùng khi đào góc tường người khác.】 Trường Phong trong lòng liên tục đảo mắt, vẫn chắp tay đáp: "Đa tạ hai vị sư thúc hậu ái, đợi sư điệt sát rồi tên Nhiên Đăng kia rồi nói sau." Đối phương đã không lập tức ra tay, Trường Phong tự nhiên không muốn thả Nhiên Đăng đi.

Nhiên Đăng đã hiện ra thân hình ở đằng xa, nghe vậy lập tức biến sắc.

Trước mặt Thánh Nhân, Trường Phong này vậy mà lại cả gan như vậy.

Còn muốn giết y!

Đây rốt cuộc là thù gì oán gì!

Tây Phương Nhị Thánh coi trọng Trường Phong như vậy, Nhiên Đăng trong lòng có một nỗi lo lắng khó hiểu.

Nhưng Thánh Nhân đã xuất hiện, y nào dám mạo hiểm rời đi.

Trong lòng hoảng hốt, y vội vàng cung kính tiến lên thi lễ: "Nhiên Đăng kiến quá Chuẩn Đề Thánh Nhân, Tiếp Dẫn Thánh Nhân!" Y tuy là người của Xiển Giáo, nhưng không tính là đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Bản thân vốn là một trong ba nghìn khách của Tử Tiêu Cung, hơn nữa trước mặt mười hai Kim Tiên, cũng có thân phận bậc thầy.

Cảnh giới tuy kém một chút, nhưng với Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề tính ra là người cùng thế hệ.

Nhiên Đăng thần tình cung kính, ánh mắt đầy khát cầu nhìn Tây Phương Nhị Thánh.

Trong tình huống hiện tại này, tính mạng nhỏ bé của y chắc chắn nằm trong tay hai vị Thánh Nhân.

Trong lúc hoảng hốt, Nhiên Đăng còn có chút mơ hồ.

Y rõ ràng hô hoán Nguyên Thủy Thiên Tôn, sao lại xuất hiện Tây Phương Nhị Thánh.

Đón lấy ánh mắt của Nhiên Đăng, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn liếc nhìn nhau, sâu trong ánh mắt ẩn hiện vẻ vui mừng.

Chuẩn Đề hơi gật đầu, sau đó quay sang nhìn Trường Phong: "Trường Phong sư điệt, chuyện này e rằng không ổn rồi!" Trường Phong nghe vậy, lông mày hơi nhíu lại.

Nhiên Đăng đứng bên cạnh, trong lòng lại đại hỉ.

Thánh Nhân đã mở lời, tính mạng nhỏ bé này của y xem như được bảo toàn rồi.

Mặc cho Trường Phong có lợi hại đến đâu, chẳng lẽ còn có thể đối địch với Thánh Nhân ư.

Tiếp Dẫn bên cạnh, cũng gật đầu, mở miệng nói: "Không sai!

Nhiên Đăng đạo hữu cùng Tây Phương Giáo của ta có duyên, có thể nhập Tây Phương Giáo của ta!" Nghe lời này Trường Phong, cũng không quá bất ngờ.

Dù sao trong Phong Thần Lượng Kiếp, hai tên này đến Đông Phương, chính là để cưỡng ép độ đi đệ tử của giáo khác.

Chỉ là Trường Phong cũng không biết, trong nguyên tác Nhiên Đăng vì lý do gì mà gia nhập Tây Phương Giáo.

Là chủ động?

Hay là bị động?

Hơi ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Nhiên Đăng bên cạnh sắc mặt kịch biến, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc.

Nhìn thần sắc đối phương, e rằng mấy người Xiển Giáo đến Tây Phương Giáo, hẳn là cũng không đơn giản như vậy.

Trường Phong trong lòng có chút kỳ lạ, Nhiên Đăng đang đứng bên cạnh, lại tâm thần chấn động mạnh.

Gia nhập Tây Phương Giáo?

Nơi đó nghèo nàn đến thảm hại.

Huống hồ y hiện tại là Xiển Giáo Phó Giáo Chủ.

Nếu gia nhập Tây Phương Giáo, chẳng phải là trực tiếp tát vào mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái vang dội sao.

Gia nhập Xiển Giáo bao nhiêu năm nay, y thâm tri tính cách của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Có thể nói là người trọng thể diện nhất trong Lục Thánh.

Hiện tại nếu gia nhập Tây Phương, Nhiên Đăng đã có thể tưởng tượng ra sự phẫn nộ của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trong lòng hoảng hốt Nhiên Đăng, vội vàng sợ hãi nói: "Hai vị Thánh Nhân xin chớ nói đùa, Nhiên Đăng là Xiển Giáo Phó Giáo Chủ, sao có thể nhập Tây Phương Giáo." Đối mặt với lời nói của Nhiên Đăng, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề không tiếp lời.

Chỉ hơi mỉm cười, mặt đầy hòa nhã.

Thấy vậy Nhiên Đăng, khóe miệng giật giật.

Ánh mắt liếc qua Trường Phong bên cạnh.

Cảm giác trong lòng càng lúc càng không ổn.

Bất kể thế nào, đã mang ơn nhân quả của Thánh Nhân, chuyện này e rằng khó có thể kết thúc tốt đẹp.

Nghĩ đến đây Nhiên Đăng, trong lòng đột nhiên có chút bi thương khó hiểu.

Bản thân vốn vì cơ duyên chứng đạo mà đến, nào ngờ hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu không đến tay, lại còn xảy ra chuyện như vậy.

Trường Phong đối diện thấy vậy, trong lòng thở dài.

Tình huống trước mắt này, muốn động Nhiên Đăng hiển nhiên là không thể rồi.

"Hai vị sư thúc, nếu vô sự, sư điệt xin lui trước." Trường Phong chắp tay, khẽ nói.

Nhiên Đăng xem ra, vẫn phải như nguyên tác mà nhập Tây Phương Giáo.

Hắn ở lại cũng không cần thiết nữa.

Còn về chuyện gì mà nhập Tây Phương Giáo, tự nhiên là không có chút hứng thú nào.

Hơn nữa hai tên này da mặt quá dày, Trường Phong không thích giao thiệp với họ.

Tây Phương Nhị Thánh vốn đang nhìn Nhiên Đăng, nghe vậy, trong mắt tinh mang giao thoa. 【Kháo!

Hai tên này không lẽ muốn dùng cường đoạt ta?】 Nhìn thấy thần sắc hai người, Trường Phong trong lòng kinh hãi.

Ngay khi Trường Phong đang nghĩ có nên trong lòng hô hoán Sư Tôn hay không, thì thấy Tiếp Dẫn khẽ lắc đầu.

"Như vậy!

Sư điệt hữu duyên tái kiến." Chuẩn Đề hơi gật đầu, miệng nói ôn hòa.

"Không sai!

Đề nghị của sư thúc vừa rồi, sư điệt có thể suy nghĩ cân nhắc!" Tiếp Dẫn cũng ở bên cạnh mở miệng nói.

Trường Phong chắp tay, khẽ gật đầu, trực tiếp hóa thành một đạo cầu vồng dài độn thổ bỏ chạy.

Đối với kết cục của Nhiên Đăng, hắn cũng không để ý.

Bất quá Trường Phong lúc này, trong lòng lại tràn đầy nghi hoặc.

Hắn truy sát Nhiên Đăng, Tây Phương Nhị Thánh có thể nhanh chóng xuất hiện như vậy.

Nhưng Kim Cương Thủ đã vẫn lạc lâu như vậy, Đại Thế Chí, Hư Không Tàng cũng đã đến Đông Phương, mà Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề vậy mà không có chút phản ứng nào.

Tây Phương Giáo nghèo nàn, theo Trường Phong được biết, Tây Phương Nhị Thánh môn hạ, hiện tại dường như chỉ có năm vị đệ tử: Kim Cương Thủ, Đại Thế Chí, Hư Không Tàng, còn có Địa Tạng và Di Lặc đã xuất hiện.

Mấy người đều là do họ dốc lòng bồi dưỡng, tùy tiện vẫn lạc một người cũng là tổn thất cực lớn.

Nhìn tình cảnh vừa rồi, Tây Phương Nhị Thánh chắc chắn còn không biết chuyện Kim Cương Thủ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn động thủ chân ư?

Hay là Thân Công Báo tự mang thuộc tính gây nhiễu?

Bất kể là tình huống nào, đối với hắn đều là tin tốt.

Giữa mấy vị Thánh Nhân, chắc chắn đều có tính kế.

Giống như hiện tại, truy sát Nhiên Đăng đã một hồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn vậy mà vẫn chưa xuất hiện.

Chuyện này e rằng cũng liên quan đến Tây Phương Nhị Thánh.

Đương nhiên, những chuyện này cũng có thể là do Sư Tôn Thông Thiên làm.

Bất quá, bất kể tình huống thế nào, chuyện của Đại Thế Chí, Hư Không Tàng không thể trì hoãn nữa.

Nhiên Đăng quy phục Tây Phương Giáo, chắc chắn sẽ kể lại tình hình trước đó.

Nếu Tây Phương Nhị Thánh biết đệ tử của họ đến Đông Phương, muốn giết họ thì phiền phức lắm.

Trong lòng suy nghĩ Trường Phong, vội vàng tăng tốc độ.

Xa xa một đạo cầu vồng dài bay đến, trong chớp mắt chìm vào cơ thể Trường Phong.

Liếc nhìn hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu trong tay, Trường Phong đi về phía Vũ Di Sơn.

Khi Trường Phong đến Vũ Di Sơn, xung quanh một mảnh tan hoang, nhưng đã không còn thấy thân ảnh của Triệu Công Minh và hai người kia.

Trong đầu hơi quay, Trường Phong tốc độ không giảm.

Không lâu sau, đã đến chiến trường phương Bắc.

Chỉ thấy trên không trung tiếng nổ ầm ầm.

Triệu Công Minh đã biến mất, vẫn đang giao chiến với Đại Thế Chí.

Viên Hồng và Phi Liêm, cũng chiến không phân thắng bại.

Còn Kim Đại Thăng mấy người quần chiến Hư Không Tàng, đã có vẻ hơi chật vật.

Tuy có ưu thế về số lượng, nhưng dù sao đối phương cũng là cường giả Đại La Kim Tiên.

Ánh mắt lướt qua, Trường Phong một bước đạp ra, lao về phía Hư Không Tàng gần nhất.

Triệu Công Minh vừa đến phương Bắc đã không lập tức động thủ, chính là để đợi Nhiên Đăng.

Bây giờ không có được cơ hội đó, tự nhiên không thể bỏ qua mấy người Tây Phương Giáo này.

Cơ hội này bỏ lỡ, lần sau không biết là khi nào.

Trường Phong xuất hiện, trực tiếp đại thủ chụp lấy Hư Không Tàng.

Pháp lực ba động cường đại như vậy, trong chớp mắt đã thu hút sự chú ý của mọi người trong trận.

Lập tức từng người nhìn về phía Trường Phong.

"Sư Tôn!" Viên Hồng là người đầu tiên nhìn rõ người đến, lập tức sắc mặt cuồng hỉ.

Không ngờ lúc này Trường Phong lại xuất hiện.

Sư Tôn ra tay, mấy tên Tây Phương Giáo này còn không phải là chuyện lật bàn tay sao.

Triệu Công Minh, Kim Đại Thăng và những người khác, tự nhiên cũng sắc mặt hưng phấn.

"Trường Phong!!!" Phi Liêm lại thần tình kịch biến, trong mắt tràn đầy kinh khủng.

Đối với sự khủng khiếp của Trường Phong, y lại vô cùng rõ ràng.

Sau đó không chút do dự, trực tiếp bỏ Viên Hồng, quay người chạy trốn về phía xa.

Y không dám trực tiếp gây rắc rối cho Trường Phong, chính là vì sợ thực lực đối phương.

Hiện tại Trường Phong đột nhiên xuất hiện, nào dám ở lại.

Còn về Đại Thế Chí, Hư Không Tàng hai người, cũng sắc mặt chấn kinh.

Đối phương xuất hiện quá đột ngột, hoàn toàn không có chút dấu hiệu.

Rất hiển nhiên, thực lực kẻ đến xa trên bọn họ.

Đặc biệt là Hư Không Tàng, lúc này trong mắt tràn đầy kinh hãi.

Bởi vì một bàn tay khổng lồ bao la, xé nát hư không, trực tiếp chụp lấy y.

"Sư đệ!

Mau chạy!" Đại Thế Chí đang giao chiến với Triệu Công Minh thấy vậy, lớn tiếng hô.

Hư Không Tàng cũng cảm nhận được ba động khủng khiếp truyền đến xung quanh.

Trên kim sắc pháp tướng, ngân quang nồng đậm sáng lên.

Có thể được Tây Phương Nhị Thánh thu làm đệ tử thân truyền, Hư Không Tàng tự nhiên có chỗ đặc biệt của y.

Đại Thế Chí ở xa, cũng bỏ qua Triệu Công Minh, cuốn về phía Trường Phong.

Muốn tương trợ Hư Không Tàng.

"Không Gian Pháp Tắc?" Thấy vậy Trường Phong, lại hơi sững sờ.

Trên người Hư Không Tàng, hắn cảm nhận được một luồng Không Gian Pháp Tắc ba động yếu ớt.

Bất quá đáng tiếc, sự lĩnh ngộ Không Gian Pháp Tắc của đối phương, kém xa hắn.

Chương 110

Lập tức trên bàn tay khổng lồ bao la kia, cũng lóe lên ngân sắc quang mang.

Hư Không Tàng vốn đã muốn độn thổ bỏ chạy thấy vậy, sắc mặt nhất thời tái nhợt.

Bản thân tu luyện Không Gian Pháp Tắc, đối với Không Gian Pháp Tắc, tự nhiên là cảm ứng được ngay lập tức.

Trên khắp thân thể lóe lên ngân quang, y vẫn ở trong không gian đó.

Bàn tay lớn của Trường Phong, đã phong tỏa hoàn toàn không gian xung quanh.

Hư Không Tàng bất quá là Đại La Kim Tiên tiền kỳ, trước mặt Trường Phong Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ, nào có cơ hội phản kháng.

Ngay cả thời gian hô cứu cũng không có, đã bị Trường Phong nắm chặt trong lòng bàn tay.

Oanh!

Bàn tay khổng lồ ngân sắc nắm chặt.

Không gian trong đó nghiền nát, còn kèm theo một tiếng kêu thảm thiết.

Hư Không Tàng không chút sức chống cự, trực tiếp bị Trường Phong bóp chết.

Tất cả những điều này xảy ra trong chớp mắt, Đại Thế Chí nào có kịp.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn một đạo Nguyên Thần độn ra, bay về phía Phong Thần Đài.

Trong lòng kinh hãi, thần tình hoảng loạn, quay người chạy trốn về phía xa.

Tùy tiện đánh giết Hư Không Tàng, thực lực của Trường Phong xa trên y.

Các Luyện Khí Sĩ Đông Phương đều đáng sợ đến vậy sao?

Bọn họ đều là môn đồ của Thánh Nhân.

Vì sao chênh lệch lại lớn đến vậy.

Lúc này Đại Thế Chí, ngoài kinh hãi ra, còn có sự hối hận vô cùng.

Ban đầu là đến để báo thù cho Kim Cương Thủ sư đệ, ai ngờ chưa được mấy ngày, ngược lại còn mất mạng Hư Không Tàng sư đệ.

Chuyện này nếu để Sư Tôn biết, tuyệt đối không thiếu phạt.

Bất quá lúc này, y chỉ muốn thoát thân.

Chỉ là Trường Phong vừa ra tay, đã cho y nỗi sợ hãi vô tận.

Chẳng trách trước đây Phi Liêm nhìn thấy người này, trực tiếp sợ đến mức chạy trối chết.

Trường Phong một nắm tay tùy tiện này, cũng khiến Triệu Công Minh, Viên Hồng mấy người kinh hãi.

Biết Trường Phong thực lực cường đại, nhưng không ngờ lại biến thái đến vậy.

Đó là cường giả Đại La Kim Tiên, cho dù trong số môn đồ Thánh Nhân, cũng là tồn tại cường đại.

Bây giờ trong tay Trường Phong, chỉ như việc nắm chặt một nắm đấm.

Nhìn vẻ bình thản của Trường Phong, như thể đã làm một chuyện không đáng kể.

Tây Phương Nhị Thánh có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, Trường Phong không dừng lại quá lâu.

Thân hình trên không trung lóe lên, đã đuổi kịp Đại Thế Chí.

Đại Thế Chí này không phải Nhiên Đăng, cộng thêm hiện tại khoảng cách gần đến vậy, nào còn khả năng chạy thoát.

Không có động tác thừa thãi, vung tay trong chớp mắt, một đạo ngân sắc thiểm điện lao ra.

Thuần túy Lôi Chi Pháp Tắc.

Tia chớp xuyên qua, để lại một vết nứt đen kịt trên không trung.

Đó là không gian bị nghiền nát.

Bởi vì tốc độ quá nhanh, tia chớp đã lướt qua, vết nứt mới dần dần mở rộng.

Nếu bị trúng, chắc chắn phải chết.

Sắc mặt tái nhợt của Đại Thế Chí, chỉ thấy trước mắt một đạo ngân quang lướt qua.

Lập tức tâm thần kịch chiến, Nguyên Thần cũng đang run rẩy.

Đó là cảm giác cận kề cái chết.

Đại Thế Chí lông tóc dựng ngược, chỉ đành hô lớn trong miệng: "Sư Tôn!

Cứu ta!" Trong chốc lát, trên trời cuồn cuộn Thánh uy kéo đến.

Một cây Kim Kiều xuyên thủng vô tận hư không, sượt qua chắn trước mặt Đại Thế Chí.

Đạo Lôi Chi Pháp Tắc đang lao tới, trực tiếp bị nghiền nát.

Cùng với sự xuất hiện của Kim Kiều, liền thấy không trung xa xa thiên hoa loạn trụy, kim liên phun trào.

Trên bầu trời, vô số Mạn Châu rủ xuống.

Tựa như bảy dải lụa treo trên bầu trời, điểm xuyết cả không trung.

Và trong hà thụy nồng đậm, hai đạo thân ảnh cấp tốc bay đến.

Chính là Tây Phương Nhị Thánh mà Trường Phong vừa gặp.

Chỉ là lúc này hai người, sắc mặt vô cùng khó coi.

Hai cặp mắt, gắt gao nhìn chằm chằm Trường Phong ở đằng xa.

Trong ánh mắt lộ ra sự phẫn nộ cường đại.

Sau khi biết tình hình của Đại Thế Chí từ miệng Nhiên Đăng.

Hai người họ trong chớp mắt đã hiểu rõ những gì đã xảy ra ở phương Bắc trong khoảng thời gian này.

Biết Kim Cương Thủ đã vẫn lạc, càng rõ ràng chuyện Hư Không Tàng vừa thân tử.

May mắn là họ đến kịp, nếu không ngay cả Đại Thế Chí cũng sẽ chôn thân tại đây.

Sự việc đột ngột cảm ứng được này, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của họ.

Kim Cương Thủ là do họ bố trí không sai, nhưng hai người họ biết rõ tính cách của đối phương.

Hơn nữa trước đó còn nhiều lần căn dặn, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hoàn toàn không hiểu đối phương sao lại vô duyên vô cớ cuốn vào Lượng Kiếp.

Càng quan trọng hơn là Đại Thế Chí, Hư Không Tàng nghìn năm trước đã khổ tu trong Tam Thiên Lý Hoàng Sa, vậy mà cũng đến đây.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề rất rõ ràng, mình đã bị tính kế.

Lượng Kiếp Phong Thần này rõ ràng là chuyện của Đông Phương, hiện tại Tây Phương Giáo của họ vậy mà có hai vị đệ tử lên bảng.

Điều này sao không khiến họ phẫn nộ.

Hơn nữa còn một đệ tử, vừa rồi bị Trường Phong tập sát.

So với sự phẫn nộ của Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Đại Thế Chí lại trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Hai vị Sư Tôn xuất hiện, tính mạng nhỏ bé của y xem như được bảo toàn rồi.

Chỉ là Hư Không Tàng sư đệ phúc duyên mỏng manh, nếu có thể kiên trì thêm vài giây, cũng sẽ không vẫn lạc.

Nhìn thấy sự biến hóa trước mắt, Trường Phong trong mắt lóe lên một tia thất vọng.

"Đến thật nhanh!" Rất hiển nhiên, tên Nhiên Đăng kia đã đầu nhập Tây Phương Giáo.

Sau đó không chút do dự, Trường Phong quay người bỏ đi.

Vừa mới giết Hư Không Tàng, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề tuyệt đối sẽ không bỏ qua hắn.

Còn về Viên Hồng, Triệu Công Minh và những người khác, chỉ có thể trong lòng hô hoán Sư Tôn.

Dù sao trong tình huống này, hắn cũng vô năng vi lực.

Đáng tiếc, thân hình Trường Phong vừa động, liền thấy trên không trung vô số Mạn Châu hơi lay động.

Một đạo kim sắc liên y quét ra, cả không gian trong chớp mắt bị phong tỏa.

Đồng thời, một luồng uy áp bao la, nặng nề đổ ập lên người hắn.

"Hít!

Đây chính là thủ đoạn của Thánh Nhân!" Thấy đối phương không tấn công ngay lập tức, Trường Phong cũng không vọng động.

Chỉ đành trong lòng không ngừng hô hoán tên Thông Thiên.

Hiện tại tình huống này, không có Sư Tôn xuất mã, chắc chắn không giải quyết được.

Dù sao trong trận trừ hắn ra, còn có Triệu Công Minh mấy người.

Sự biến hóa đột ngột này, cũng khiến Triệu Công Minh mấy người kinh hãi.

Hoàn toàn không ngờ, Tây Phương Nhị Thánh lại trực tiếp xuất hiện.

Từng người sắc mặt liên tục biến đổi, nhưng cũng không dám mạo hiểm hành động.

Trước mặt Thánh Nhân, bọn họ chung quy vẫn kém rất nhiều.

Triệu Công Minh và những người khác tuy là lần đầu tiên nhìn thấy Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề.

Nhưng tình cảnh trước mắt này, cộng thêm trang phục của đối phương.

Kẻ đến chắc chắn là hai vị Thánh Nhân của Tây Phương Giáo.

Vừa rồi Trường Phong chém giết Hư Không Tàng, đang định đánh giết Đại Thế Chí thì hai người liền xuất hiện.

Không cần nghĩ cũng biết họ đến đây vì chuyện gì.

Bất quá đây rõ ràng là Lượng Kiếp giữa môn đồ của các Thánh Nhân, không có lý nào Thánh Nhân lại trực tiếp hạ tràng chứ.

Tuy trong lòng có chút nghi hoặc, nhưng mấy người vẫn tiến lên thi lễ.

Thánh Nhân đến, nào dám mạo phạm.

Văn Trọng và Thân Công Báo phía dưới, đã hoàn toàn kinh ngốc.

Trường Phong đột nhiên xuất hiện, trong chớp mắt đánh giết Hư Không Tàng, rồi đến Tây Phương Nhị Thánh trực tiếp xuất hiện.

Tất cả những điều này xảy ra thực sự quá nhanh.

Hoàn toàn là trong chớp mắt.

Thực lực của họ quá thấp, chỉ thấy trên không trung đột nhiên xuất hiện một bàn tay lớn lóe ngân quang.

Bàn tay nắm chặt, biến mất, tiếp đó trên trời kim liên, thiên hoa, Mạn Châu hiện ra.

Tuy không thể nhìn rõ những gì cụ thể trên không trung, nhưng họ đều biết, hiện tại có Thánh Nhân xuất hiện.

Tây Phương Nhị Thánh xuất hiện, không thèm để ý Triệu Công Minh mấy người, hai cặp mắt gắt gao nhìn chằm chằm Trường Phong.

Kim Cương Thủ vẫn lạc mấy tháng trước thì thôi, Hư Không Tàng lại vừa thân tử.

Còn chưa đến một hơi thở thời gian.

Đã vẫn lạc trong tay Trường Phong vừa gặp mặt không lâu.

Điều này sao không khiến hai người phẫn nộ.

Tây Phương nghèo nàn như vậy, bồi dưỡng một đệ tử tốn của họ bao nhiêu tài nguyên.

Họ không màng thể diện đến Đông Phương độ nhân, chẳng phải là

để phát dương Tây Phương Giáo, hoàn thành hoành nguyện với Thiên Đạo sao.

Hiện tại người còn chưa độ được mấy, đệ tử của mình lại có hai vị lên bảng.

Thật đúng là cả ngày đánh chim, hôm nay lại bị chim mổ.

Cùng với lời nói hạ xuống, Trường Phong cảm giác một luồng uy áp mênh mông đổ ập lên người.

Nguyên Thần trong cơ thể, đã không thể kiềm chế mà run rẩy.

Thiên uy!

Thiên Đạo Thánh Nhân, mang theo uy của Trời!

Cố gắng trấn giữ sự run rẩy trong cơ thể, Trường Phong mở miệng đáp: "Tiếp Dẫn sư thúc, Lượng Kiếp sắp đến, sinh tử ai nấy an bài theo thiên mệnh, Hư Không Tàng sư đệ phúc duyên mỏng manh, không thể oán trách Trường Phong." Hiện tại Tây Phương Giáo vẫn chưa thoát ly Huyền Môn, mấy vị đệ tử thân truyền của Tây Phương Giáo, tự nhiên vẫn được tính là sư đệ của hắn.

"Một câu 'sinh tử ai nấy an bài theo thiên mệnh' hay lắm!

Bản Tọa nói ngươi cùng Tây Phương Giáo của ta có duyên, vậy thì giờ hãy cùng Ngô về Tây Phương." Tiếp Dẫn cười lớn, cũng không nói nhiều.

Nếu là lúc bình thường, chỉ cần Nguyên Thần bất diệt, với thủ đoạn của Thánh Nhân y, còn có thể dễ dàng phục sinh đối phương.

Nhưng hiện tại lại đang giữa Lượng Kiếp, Nguyên Thần của những người vẫn lạc đều bị Phong Thần Bảng nhiếp đi.

Ngay cả y là Thiên Đạo Thánh Nhân cũng vô năng vi lực.

Vì sự việc đã xảy ra, tính toán quá nhiều cũng vô dụng, chỉ có thể

xem hiện tại.

Sau đó phất tay áo, liền thấy dưới chân Trường Phong một đóa kim liên từ từ hiện ra.

Trên đài sen kim quang lấp lánh, bao trùm hoàn toàn Trường Phong trong đó.

Trường Phong đứng trong trận không động, chỉ kinh nghi Sư Tôn sao vẫn chưa xuất hiện.

Cho dù không gian xung quanh bị Thánh Nhân ngăn cách, cũng không có lý nào lâu đến vậy.

Dù sao vừa rồi hắn đã khẽ chạm vào sợi Hỗn Độn Kiếm Khí mà Thông Thiên lưu lại trong cơ thể hắn.

Theo lý mà nói, cho dù Sư Tôn không quan tâm đến chuyện Lượng Kiếp, cũng phải cảm nhận được.

Chương 111

"Tiếp Dẫn sư thúc, người làm như vậy chẳng phải quá bá đạo rồi sao!" Trường Phong sắc mặt hơi biến đổi, mang vẻ uất ức nói.

Các lá bài tẩy, Trường Phong không muốn nhanh chóng lộ ra như vậy.

Theo ý nghĩ của hắn, những lá bài tẩy đó đều là để ứng phó với Nguyên Thủy, Lão Tử, chứ không phải dùng trên người Tây Phương Nhị Thánh.

"Bản Tọa là Thiên Đạo Thánh Nhân, đã nói ngươi cùng Tây Phương Giáo của ta có duyên, vậy tự nhiên chính là có duyên." Ban đầu đối với chuyện Trường Phong, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề còn muốn từ từ.

Dù sao hai người cũng rất rõ ràng, địa vị của Trường Phong trong Tiệt Giáo.

Động đến Trường Phong, chắc chắn sẽ chọc giận Thông Thiên.

Nhưng hiện tại Kim Cương Thủ, Hư Không Tàng đều chết trong tay Tiệt Giáo, nhất định phải có người bù đắp.

Còn về việc cưỡng ép Trường Phong về Tây Phương Giáo, đối phương có đồng ý hay không, đó đã không còn là chuyện y phải suy nghĩ.

Dưới Thánh Nhân đều là kiến cỏ, đến Tây Phương Giáo, còn không phải do họ quyết định.

Triệu Công Minh và những người khác đang đứng cung kính bên cạnh, lập tức sững sờ.

Bọn họ vốn dĩ cho rằng Tây Phương Nhị Thánh xuất hiện, là để

báo thù cho Hư Không Tàng.

Nào ngờ tình huống hiện tại, vậy mà lại muốn Trường Phong gia nhập Tây Phương Giáo.

Trường Phong là đệ tử thân truyền của Thông Thiên Giáo Chủ, còn là Tiệt Giáo Phó Giáo Chủ, sao có thể đi Tây Phương Giáo.

"Sư đệ!

Ngô thấy mấy vị này cũng cùng Tây Phương Giáo của ta có duyên, có thể cùng độ đi!" Ngay khi Triệu Công Minh sắp nói, thì thấy Chuẩn Đề miệng nói, đạo âm phiêu diêu truyền đến.

Triệu Công Minh và những người khác đang kinh nghi trong lòng, đón lấy ánh mắt Chuẩn Đề nhìn tới, lập tức toàn thân sững sờ.

Bọn họ có chút khó hiểu ý nghĩ của đối phương.

Lượng Kiếp là để đưa người khác lên bảng, Tây Phương Nhị Thánh đây là ý gì?

"Sư huynh nói có lý, chư vị đều cùng Tây Phương Giáo của ta có duyên, có thể nhập Tây Phương Giáo." Tiếp Dẫn hơi gật đầu, vô cùng hài lòng.

Cưỡng ép Trường Phong một người là độ, độ thêm mấy người nữa cũng là độ.

Tự nhiên là không có chút khách khí nào.

Trong chốc lát, liền thấy dưới chân Triệu Công Minh và những người khác, từng đóa kim liên hiện ra.

Giống như Trường Phong, tất cả đều bị vây khốn.

"Hai vị sư thúc!

Chuyện này Công Minh còn cần bẩm báo Sư Tôn, đợi Sư Tôn

quyết định!" Cảm thấy không gian xung quanh bị khóa chặt, Triệu Công Minh vội vàng lớn tiếng nói.

Thánh Nhân đều mặt dày đến vậy sao?

Căn bản không quan tâm ý nghĩ của bọn họ.

Tốt đẹp đi ra hỗ trợ Trường Phong, hoàn toàn không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy.

"Không sai!

Bọn ta là môn nhân Tiệt Giáo, sao có thể chuyển sang giáo khác!" Viên Hồng không hề khách khí như vậy, lớn tiếng quát.

Còn về Kim Đại Thăng mấy người, vì cảnh giới quá thấp, dưới Thiên Uy, thậm chí không có cơ hội mở miệng.

Đại Thế Chí đã đứng sau lưng Tây Phương Nhị Thánh, cũng bị ý định của hai vị Sư Tôn làm cho kinh ngạc.

Bất quá vừa rồi đã làm chuyện sai, tự nhiên không dám nói lung tung.

Trường Phong không nói lời nào, dù sao Tây Phương Nhị Thánh vốn có tính cách như vậy.

Nói thêm nữa cũng vô dụng.

Trong lòng thì đang nghĩ có nên tế ra sợi Hỗn Độn Kiếm Khí của Thông Thiên hay không.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề không thèm để ý, cùng nhau chắp tay Phật, quay người đi về phía Tây Phương.

Lập tức trên không trung đài sen hơi xoay, nâng Trường Phong và những người khác đi theo sau.

Cầu vồng dài hiện ra, một cây Kim Kiều bắc ngang trời.

Ngay khi mọi người sắp đạp Kim Kiều rời đi.

Trên bầu trời, một giọng nói trầm hậu truyền đến.

“Tiếp Dẫn!

Chuẩn Đề!

Đệ tử của Bản Tọa, các ngươi cũng dám vọng động!” Cùng với tiếng quát của Thông Thiên vang lên.

Liền thấy trên bầu trời, một đạo Hỗn Độn Kiếm Khí chém xuống.

Kim Kiều nối liền trời đất, trong chớp mắt bị chém đứt.

Thông Thiên thân khoác đạo bào đen, một bước đạp ra từ hư không.

Thiên hoa, kim liên phun trào, cả bầu trời rực rỡ sắc màu, thật là một cảnh tượng thần thánh.

Nhìn thấy người đến, Trường Phong trong mắt đại hỉ. 【Hô!

Sư Tôn cuối cùng cũng đến rồi!】 【Nếu không mình có cơ hội chạy thoát, Triệu Công Minh mấy người thì phiền phức to rồi.】 Triệu Công Minh và những người khác, tự nhiên cũng sắc mặt hưng phấn.

Đặc biệt là Mai Sơn Thất Quái, tuy cũng là đệ tử Tiệt Giáo.

Nhưng đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy Thông Thiên.

Sao có thể không khiến họ hưng phấn.

“Trường Phong kiến quá Sư Tôn!” “Triệu Công Minh kiến quá Sư Tôn.” “Viên Hồng kiến quá Sư Tổ!” Nhìn thấy thân ảnh từ từ hạ xuống trên không trung, Trường Phong và những người khác cung kính thi lễ.

Sư Tôn xuất hiện, chuyện này chắc chắn không còn gì đáng lo.

Thông Thiên hơi gật đầu, ánh mắt bình thản nhìn về phía Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề.

Thần tình thờ ơ, dường như không chút sợ hãi hai người.

Văn Trọng và Thân Công Báo phía dưới vẫn đang ngây ngốc, nhìn thấy cảnh tượng trên trời, cũng hiểu rõ, hiện tại lại có Thánh Nhân xuất hiện.

Hai người đứng trong trận, đều ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Đáng tiếc không gian đó, được rải đầy sắc màu rực rỡ, nhìn không được chân thực.

Cũng không biết là vị Thánh Nhân nào.

Chỉ là trên không trung, cảm nhận được mấy luồng uy áp bao la.

Còn về những tướng sĩ phàm tục kia, đã sớm từng người nằm rạp xuống đất, không dám có chút dị động.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đã bước lên Kim Kiều, lại sắc mặt hơi biến đổi.

Lúc mới xuất hiện, họ đã che đậy thiên cơ.

Hiện tại lại đang giữa Lượng Kiếp.

Trong mắt họ, đợi Thông Thiên phát hiện, e rằng họ đã về Tây Phương rồi.

Nào ngờ vừa mới động thủ, thân ảnh Thông Thiên đã xuất hiện.

Tốc độ xuất hiện của Thông Thiên, vượt xa dự liệu của họ.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề nhìn nhau, thần tình có chút ngưng trọng.

Bất quá đã làm rồi, tổng không thể lúc này lại rút lui.

Dù sao hai người cũng là Thiên Đạo Thánh Nhân.

Nếu cứ vậy xám xịt rút lui, sau này còn làm sao mà sống trong

thiên địa này được.

Còn lúc này trong Thiên Đình, Hạo Thiên hai nắm tay siết chặt, trong mắt tràn đầy kích động.

Vừa rồi còn có chút tiếc nuối Nhiên Đăng không lên bảng, nào ngờ lập tức có đại kinh hỉ.

Trường Phong lại cấp cho hắn một vị Đại La Kim Tiên.

Chỉ là Đại Thế Chí kia vận khí tốt, nhặt được một mạng.

Đối với vị Trường Phong này, hắn đột nhiên có chút yêu thích.

Lần trước một Lục Áp, lần này một Hư Không Tàng.

Đợi lâu như vậy, bây giờ Thánh Nhân cuối cùng cũng muốn hạ tràng rồi.

Tây Phương Nhị Thánh biết hai vị đệ tử thân truyền lên bảng, tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Nếu chư Thánh đại chiến, thế tất sẽ triệt để dẫn bạo cả Lượng Kiếp.

Môn nhân chư Thánh lục tục xuất sơn.

Đệ tử Thánh Nhân vẫn lạc sẽ chỉ càng ngày càng nhiều.

Đến lúc đó thực lực của Thiên Đình bọn họ cũng càng mạnh, khí vận bao trùm cũng càng thêm nồng hậu.

Đối với hắn, tự nhiên cũng là diệu bất khả ngôn.

Dao Trì đang đứng nhìn bên cạnh, cũng lộ vẻ mong đợi.

Cùng Hạo Thiên đồng chưởng Thiên Đình, khí vận bao trùm Thiên Đình càng nồng hậu, cũng không thiếu lợi ích của nàng.

Nhìn nhau Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, không hề có chút gì gọi là ngượng ngùng.

Đồng thời bước lên phía trước!

Sau đó, Tiếp Dẫn ôn hòa nói: "Thông Thiên sư huynh!

Mấy người này cùng Tây Phương Giáo của Ngô có duyên, sư đệ đang dẫn họ về Tây Phương Thế Giới." Lời nói bình thản, dường như đang nói một chuyện không quan trọng.

Không chút nào cảm thấy bị Thông Thiên chặn lại mà xấu hổ.

Chuẩn Đề bên cạnh, cũng gật đầu.

Dường như những gì đang xảy ra trước mắt, vô cùng bình thường.

Tình huống hiện tại này, một trận giao chiến là không thể tránh khỏi, tự nhiên không cần khách khí. 【Hít!

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề này, không hổ là hai tên mặt dày nhất trong Lục Thánh.】【Sư Tôn lần này hãy dạy dỗ bọn họ cho ra trò.】 Cho dù biết Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề mặt dày, nhưng Trường Phong cũng bị phản ứng của hai người làm cho kinh ngạc.

Cưỡng ép độ đệ tử Tiệt Giáo, bị Thông Thiên bắt quả tang tại trận, căn bản không có chút giác ngộ nào.

Cái da mặt này, thật sự không phải người bình thường có thể sánh được.

Triệu Công Minh mấy người bên cạnh, cũng hoàn toàn sững sờ.

Đặc biệt là Mai Sơn Thất Quái.

Thánh Nhân đều mặt dày đến vậy sao?

Đây là lần đầu tiên họ tiếp xúc Thánh Nhân gần đến vậy, không ngờ lại là tình cảnh này.

Thông Thiên là người trong cuộc, cũng hơi nhíu mày.

Kỳ thực khi Tây Phương Nhị Thánh xuất hiện, y đã biết.

Đợi lâu như vậy, chính là muốn xem phản ứng của Tây Phương Nhị Thánh.

Trước đó tuy từ tiếng lòng của Trường Phong đã biết, Tây Phương Nhị Thánh sẽ độ đi nhiều môn nhân Tiệt Giáo.

Nhưng không ngờ hai tên này thật sự không chút khách khí.

Lượng Kiếp còn chưa kết thúc, đã muốn độ đi Phó Giáo Chủ và đệ tử thân truyền của Tiệt Giáo y.

"Đệ tử của Bản Tọa, sao có thể cùng Tây Phương Giáo của các ngươi có duyên, chẳng lẽ Bản Tọa cũng cùng Tây Phương Giáo của các ngươi có duyên sao." Thông Thiên Giáo Chủ thần sắc bình thản, một bước bước ra, Tru Tiên Tứ Kiếm ẩn ẩn hiện ra.

Trong chốc lát, trong hư không từng đạo Hỗn Độn Kiếm Khí ngưng tụ thành.

Không gian xung quanh Thông Thiên, đều bị xé nát.

Địa Phong Thủy Hỏa phun trào ra, bao trùm bốn phía!

Đúng như Trường Phong trong lòng nghĩ, tình huống hiện tại, không thể thiếu việc đánh cho đối phương một trận.

Tuy rằng Thiên Đạo bất diệt, Thánh Nhân bất tử, nhưng muốn cho họ ăn chút khổ đầu vẫn là dễ như trở bàn tay.

Nhìn thấy Hỗn Độn Kiếm Khí quanh Thông Thiên dũng hiện, Tây Phương Nhị Thánh sắc mặt có chút khó coi.

Đối với Tru Tiên Tứ Kiếm của Thông Thiên, hai người vẫn vô cùng kiêng kỵ.

"Lượng Kiếp Phong Thần, bản nãi nhĩ Đông Phương chi sự, nhĩ môn hạ đệ tử vi hà sát ngã môn nhân?" Chuẩn Đề sắc mặt liên tục

biến đổi, mang vẻ tức giận quát.

Trong tay Thất Bảo Diệu Thụ từ từ hiện ra.

Tiếp Dẫn bên cạnh tuy không nói gì, nhưng phía sau Tiếp Dẫn Bảo Trượng cũng phù hiện.

"Thiên Đạo tự có định số, môn hạ của các ngươi phúc duyên mỏng manh, không biết thiên số, hợp lẽ phải lên bảng." Thông Thiên nói xong, quanh thân Hỗn Độn Kiếm Khí dũng hiện.

Liền thấy kim liên dưới chân Trường Phong và những người khác, từng cái từng cái vỡ nát.

Trường Phong và mấy người thoát khốn, không chút do dự, nhảy vọt ra, đứng sau lưng Thông Thiên.

"Nếu đã như vậy!

Sư huynh bọn ta xin lĩnh giáo uy lực Tru Tiên Tứ Kiếm của sư huynh." Tiếp Dẫn nói xong, xoẹt một tiếng, Thất Bảo Diệu Thụ trong tay đánh tới.

Chương 112

Chuẩn Đề bên cạnh, phía sau Tiếp Dẫn Bảo Trượng hơi xoay.

Quả thật là dự định liên thủ cùng chiến Thông Thiên.

Hai người vừa ra tay, liền thấy không gian trước mắt tan vỡ.

Thông Thiên chỉ hừ lạnh một tiếng, không chút sợ hãi.

Ba vị Thánh Nhân trực tiếp biến mất khỏi trận.

Thấy mấy vị Thánh Nhân biến mất, Trường Phong thân hình bắn ra, trực tiếp lao về phía Đại Thế Chí ở đằng xa.

Đã giết Kim Cương Thủ, Hư Không Tàng, cũng không ngại giết thêm một người nữa.

Nhìn thấy hành động này của Trường Phong, Triệu Công Minh, Viên Hồng chỉ hơi sững sờ, lập tức đồng thời ra tay.

Đại Thế Chí không xa, nhìn thấy ba người hùng hổ đến, sắc mặt hơi biến đổi, nhưng không hề hoảng sợ.

Chỉ là một cặp mắt, đầy oán hận liếc nhìn ba người Trường Phong.

Sau đó dưới chân một đóa kim liên phù hiện, tiếp đó hơi xoay.

Đại Thế Chí cùng đóa kim liên đó, chớp mắt biến mất trong không trung.

"Chạy thật nhanh!" Trường Phong chụp hụt, nhìn Đại Thế Chí biến mất không thấy, sắc mặt có chút uất ức.

Tình cảnh vừa rồi, rất hiển nhiên không phải thủ đoạn của Đại Thế Chí.

Chắc chắn là bị Tiếp Dẫn hoặc Chuẩn Đề, truyền tống đi rồi.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề có sự phòng bị này, bọn họ cũng không còn cách nào.

Trong Thương Thang, Trường Phong trong lòng có cảm giác.

Lúc này trong thành Tây Kỳ, Khương Tử Nha phiền muộn không nguôi.

Kể từ khi được Kim Trá phục sinh, y ngày đêm mong ngóng.

Đáng tiếc, viện quân mà sư tôn đã nói vẫn chưa xuất hiện.

Nhìn Cơ Phát rời đi từ xa, Khương Tử Nha thở dài thườn thượt.

Dù Cơ Phát không nói thẳng, nhưng y làm sao không biết ý đối phương.

Song viện quân từ Côn Luân Sơn, đâu phải y có thể sắp đặt. "Sư thúc Khương!

Chẳng bằng để ta lại đi Côn Luân Sơn một chuyến?" Dương Tiễn bên cạnh thấy vậy, nhẹ giọng nói.

Hiện tại có Tứ Bất Tượng ở đây, đi đi về về cũng không tốn bao nhiêu thời gian.

Thành Tây Kỳ đã bị vây khốn lâu như vậy, cứ chờ đợi thế này cũng không phải cách. "Cứ khoan đã!" Khương Tử Nha đương nhiên muốn đi Côn Luân Sơn hỏi han, nhưng trong lòng y rất rõ ràng.

Chuyện này, dù y có sốt ruột cũng vô dụng.

Trước đó y đã đích thân đến Côn Luân Sơn vài lần, nhưng Nguyên Thủy mỗi lần đều trả lời là chờ đợi.

Cho nên hiện tại dù Dương Tiễn có đi, e rằng cũng chỉ nhận được câu trả lời tương tự.

Dương Tiễn nghe vậy, mặt mày bất lực, không nói thêm gì.

Đang nói chuyện, bỗng thấy ở cửa, Kim Trá vội vàng chạy vào. "Sư thúc!

Sư phụ ta và các sư thúc, sư bá đều đã đến!" Kim Trá vọt vào, lớn tiếng reo, mặt tràn đầy vẻ hưng phấn.

Khương Tử Nha đang phiền muộn nghe vậy, lập tức ngẩn ra.

Ngay lập tức mặt mày kích động.

Ban đầu còn tưởng lại là Thương Thang đang công thành.

Không ngờ lại là các sư huynh hạ sơn.

Mắt Khương Tử Nha đảo một vòng, quả nhiên thấy sau lưng Kim Trá một bóng người bước ra.

Người đến thân mặc y phục tiên bát quái màu tím, tay vuốt râu dài, mặt mày kiêu ngạo.

Chính là Quảng Thành Tử, người đứng đầu Thập Nhị Kim Tiên.

Tiếp đó là Xích Tinh Tử, người đã đến một lần, rồi mười một vị Kim Tiên còn lại lần lượt bước ra.

Hóa ra là Thập Nhị Kim Tiên tề tựu!

Nhìn thấy Khương Tử Nha, ai nấy đều mặt mày tươi cười.

Khương Tử Nha mặt mày hưng phấn, vội vàng bước nhanh tới. "Khương Thượng bái kiến chư vị sư huynh!" Nhìn những bóng dáng quen thuộc này trước mặt, Khương Tử Nha trong lòng vô cùng kích động.

Vừa rồi còn đang phiền muộn vì chuyện này, không ngờ chớp mắt một cái, viện quân mong chờ đã đến.

Lại còn đến đông như vậy.

Ở Côn Luân Sơn cũng đã mấy chục năm, Khương Tử Nha rất hiểu địa vị của Thập Nhị Kim Tiên trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Cảnh tượng trước mắt này, Sư tôn là muốn ra chiêu lớn rồi.

Dương Tiễn cũng vội vàng đón lên, mặt cũng tràn đầy vẻ vui mừng.

Hạ sơn đến giúp Khương Tử Nha lâu như vậy, y chẳng có chiến quả gì.

Bây giờ, dường như đã đến lúc đại chiến thực sự. "Bái kiến sư tôn!

Dương Tiễn bái kiến chư vị sư bá, sư thúc!" Dương Tiễn chắp tay, cung kính hành lễ với Thập Nhị Kim Tiên.

Quảng Thành Tử đi đầu, nhìn Khương Tử Nha và Dương Tiễn đang đón lên, khẽ gật đầu.

Mười một vị Kim Tiên còn lại cũng vội vàng tiến lên.

Và sau Thập Nhị Kim Tiên, còn có mấy bóng người bước ra.

Sau khi Khương Tử Nha bái kiến Thập Nhị Kim Tiên, từng người cũng vội vàng tiến lên. "Vi Hộ bái kiến sư thúc Khương!" "Lôi Chấn Tử bái kiến sư thúc Khương!" "Tiết Ác Hổ bái kiến sư thúc Khương!". . .

Hóa ra đều là đệ tử đời thứ ba của Xiển Giáo.

Nhìn từng bóng người trước mặt, Khương Tử Nha mặt già đã nở hoa.

Miệng liên tục nói 'Hay!

Hay!

Hay!' Trước kia mỗi khi có cường viện, đều là từng người một

xuất hiện.

Đâu như bây giờ.

Nhìn một cái, đã có mười mấy vị.

Tất cả môn nhân Ngọc Hư đều đã đến.

Khoảnh khắc này, Khương Tử Nha trong lòng tràn đầy tự tin.

Nhiều người như vậy tương trợ, còn lo gì không phá được đại quân Thương Thang.

Tin tức tốt lành này, Khương Tử Nha đương nhiên sẽ không quên thông báo cho Cơ Phát.

Sau khi dẫn Quảng Thành Tử và mọi người vào điện, y vội vàng sai Vũ Cát đi bẩm báo Võ Vương.

Không lâu sau, thấy Võ Vương vội vã đến.

Sau lưng y còn theo các quan văn võ Tây Kỳ.

Ở trong thành Tây Kỳ lâu như vậy, nay có viện quân đến, làm sao không khiến họ kích động.

Đám người đến, nhìn mười mấy bóng người tiên phong đạo cốt trong điện, đều kinh ngạc.

Cả người Cơ Phát đều đứng sững tại chỗ.

Tuy đã biết có cao nhân đến từ miệng Vũ Cát, nhưng làm sao cũng không ngờ lại có nhiều người như vậy.

Dù Cơ Phát không phải người tu đạo, cũng có thể thấy những người này không phải phàm nhân.

Từng bóng người đó, khiến Cơ Phát rạng rỡ.

Hơn nữa trong đám đông, y cũng phát hiện Xích Tinh Tử đã đến trước đó.

Đám văn võ đi theo Cơ Phát, đương nhiên cũng thần sắc phấn khích.

Thấy vậy Khương Tử Nha, vội vàng dẫn Cơ Phát giới thiệu với Thập Nhị Kim Tiên.

So với Cơ Phát và những người khác mặt mày kích động, Thập Nhị Kim Tiên lại thần sắc đạm nhiên, chỉ khẽ gật đầu.

Chỉ có Hoàng Long Chân Nhân và vài người khác, mặt mang ý cười, không tỏ ra kiêu ngạo đến vậy.

Thấy vậy Cơ Phát, trong lòng cũng không để ý.

Những người đến đều là môn đồ Thánh nhân, đặc biệt hạ sơn đến giúp, y đã vô cùng cảm kích.

Chỉ cần có thể giải vây Tây Kỳ, đánh lui đại quân Thương Thang, kiêu ngạo một chút cũng không sao.

Trong đám đông, Võ Thành Vương (Hoàng Phi Hổ), ánh mắt lại qua lại quét hai thanh niên.

Hai người đó rõ ràng cũng phát hiện ánh mắt Hoàng Phi Hổ, nhìn nhau một cái, mắt kinh ngạc, vội vàng bước nhanh tới. "Hài nhi Hoàng Thiên Lộc (Hoàng Thiên Tường) bái kiến phụ thân!" Hai thanh niên chạy đến, vội vàng cung kính hành lễ.

Hoàng Phi Hổ nghe vậy, lập tức mặt mày đại hỉ.

Quả nhiên là hai đứa con còn lại bị Ngọc Hư Cung thu đi từ lúc nhỏ. "Hay!

Hay!

Hay!" Nhìn hai bóng dáng trước mặt, mắt Hoàng Phi Hổ có chút ướt át.

Sau khi Hoàng Thiên Hóa hóa thân, y vẫn luôn lo lắng hai người

này cũng sẽ đột nhiên bị phái xuống núi.

Tình hình hiện tại, lại không đến mức tệ như vậy.

Có nhiều sư thúc, sư bá đi cùng, độ an toàn tăng lên rất nhiều.

Nhìn mọi người vui vẻ trước mắt, Khương Tử Nha khẽ vuốt râu.

Tâm trạng phiền muộn trước đó, giờ phút này đã tan biến hết.

Trường Phong tuy lợi hại, nhưng có nhiều sư huynh như vậy đến tương trợ.

Khương Tử Nha vẫn không tin không đánh lui được đại quân Thương Thang. "Tướng phụ!

Hiện nay có nhiều thượng tiên tương trợ như vậy, định có thể phá được đại quân Thương Thang." Cơ Phát đứng giữa sân, cũng khí phách ngất trời.

Đánh tan vẻ suy sụp trên mặt.

Đối với Khương Tử Nha, y vô cùng cảm kích.

Nếu không có Khương Tử Nha, những thượng tiên này chắc chắn sẽ không xuất hiện ở Tây Kỳ. "Đợi chư vị sư huynh nghỉ ngơi một ngày, ngày mai chúng ta sẽ xuất thành nghênh địch!" Khương Tử Nha vuốt râu, lớn tiếng nói.

Quảng Thành Tử và những người khác đương nhiên gật đầu đồng ý.

Cơ Phát đương nhiên càng không phản đối.

Ngay sau đó Cơ Phát vội vàng sai người bày tiệc, khoản đãi Quảng Thành Tử và mọi người.

Ngày hôm sau!

Trường Phong đang tĩnh tu trong doanh trướng, chợt nghe tiếng

trống trận dồn dập truyền đến.

Mở mắt ra, Trường Phong mặt mày kinh ngạc.

Vừa định cảm ứng thăm dò, thì thấy Cổn Cổn vội vàng chạy vào. "Lão gia!

Khương Tử Nha dẫn binh xuất thành, Lỗ tướng quân bảo ta mời ngài qua đó!" Cổn Cổn chạy vào, mặt mày hưng phấn reo.

Lâu như vậy, cả ngày ở trong doanh trướng, nó cũng rất sốt ruột.

Bây giờ Khương Tử Nha cuối cùng cũng xuất thành, làm sao không khiến nó hưng phấn.

Trường Phong lại nhíu mày.

Cái cảm giác bất ổn trong lòng cách đây một thời gian, đột nhiên trở nên nghiêm trọng.

Dù trong lòng kinh ngạc, nhưng Trường Phong vẫn chậm rãi đứng dậy.

Nữ Bạt, Thạch Cơ bên cạnh, trong lòng cũng kinh ngạc.

Chương 113

Hai nữ nhìn nhau, vội vàng đi theo sau Trường Phong.

So với sự nghi hoặc của mấy người họ, lúc này các tướng sĩ trong quân lại thần tình phấn khích.

Đến Tây Kỳ lâu như vậy, Khương Tử Nha phần lớn thời gian đều co cụm trong thành không ra.

Làm sao họ lập chiến công được.

Hơn nữa, một ngày không phá được Tây Kỳ, họ sẽ không thể ban sư hồi triều.

Hiện tại Khương Tử Nha cuối cùng cũng chịu ra, đương nhiên khiến họ kích động.

Còn về thất bại?

Họ căn bản chưa từng nghĩ tới.

Có Tả tướng quân Lỗ Hùng dẫn binh, còn có Quốc sư Trường Phong đi cùng.

Tiêu diệt phản quân Tây Chu, đâu phải là chuyện dễ như trở bàn tay. "Sư tôn!

Khương Tử Nha này chẳng lẽ lại mời được viện quân nào đó rất lợi hại?" Thạch Cơ đi bên cạnh Trường Phong, nhẹ giọng nói.

Đến Tây Kỳ cũng đã một thời gian, mỗi lần Khương Tử Nha xuất chiến, nhất định là có viện quân đến.

Co cụm lâu như vậy, bây giờ lại chọn nghênh chiến vào mùa đông lạnh giá này, tuyệt đối có vấn đề. "Ông ta đã mời đến bao nhiêu viện quân rồi, chẳng phải đều bị chúng ta đánh cho tơi bời sao!" Cổn Cổn

ngẩng đầu lên, mặt mày chẳng hề bận tâm.

Trường Phong không nói gì, chỉ ánh mắt đạm nhiên nhìn về phía xa.

Lục Áp, Côn Bằng đều đã xuất thế, xét khắp thiên địa, Xiển Giáo có thể mời được người cũng không còn mấy.

Những kẻ thực lực cường đại tuy vẫn còn không ít, như Minh Hà Lão Tổ ở Huyết Hải, Trấn Nguyên Tử ở Ngũ Trang Quán, nhưng họ đâu dễ dàng nhúng tay vào lượng kiếp.

Dù là Thánh nhân đích thân đến, e rằng cũng khó mà thuyết phục được họ.

Trường Phong nheo mắt lại, lập tức một tia sáng xẹt qua trong đầu.

Chẳng lẽ Thánh nhân chuẩn bị ra tay rồi?

Ý nghĩ này vừa nảy ra, lập tức không thể kiềm chế mà bành trướng trong đầu.

Kết hợp với cảm giác bất an không rõ nguồn gốc vừa rồi trong lòng.

Dường như chỉ có suy đoán này.

Dù sao Xiển Giáo hiện tại, quả thực đã đến bước đường cùng.

Trừ khi Nguyên Thủy đích thân ra trận, còn ai có thể cản được phong mang của hắn. "Không biết sư tôn chuẩn bị thế nào rồi?" Trường Phong khẽ ngẩng đầu, mặt mày có chút ngưng trọng.

Dù không nói với hắn, nhưng Trường Phong hiểu, Thông Thiên chắc chắn đã có sự chuẩn bị.

Sau khi lượng kiếp bắt đầu, hắn đã rất ít ra tay, mục đích chính là để dẫn dụ nhiều người của Xiển Giáo hơn.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn thực sự quá cẩn thận, thà thuyết phục Côn Bằng, Lục Áp, cũng không muốn để Thập Nhị Kim Tiên hạ sơn.

Tuy đã đưa không ít môn nhân Xiển Giáo lên bảng, nhưng cơ bản đều là đệ tử đời thứ ba.

Hoàn toàn không đạt được hiệu quả mà Trường Phong mong đợi.

Trường Phong thần tình trang trọng, quét mắt nhìn mấy người bên cạnh, mở miệng nói: "Chốc lát có thể có biến, các ngươi phải cẩn thận hơn." "A?" Nữ Bạt ba người nghe vậy, đều mặt mày ngẩn ra, mắt kinh ngạc.

Họ lần đầu thấy Trường Phong thận trọng như vậy.

Trước đó bất kể tình huống gì, Trường Phong đều mặt mày thản nhiên, tùy ý.

Bây giờ dường như rất khác. "Lão gia!

Chẳng lẽ Khương Tử Nha kia mời được đối thủ nào đó rất lợi hại?" Cổn Cổn dừng bước, kinh ngạc hỏi.

Về thực lực của Trường Phong, Cổn Cổn bây giờ rất hiểu rõ.

Bất kể là Yêu sư Côn Bằng trước đó, hay Lục Áp sau này, nó từng đều có nghe nói.

Ngay cả hai người này cũng không phải đối thủ của Trường Phong, trong thiên địa còn ai có thể khiến Trường Phong phải thận trọng đối đãi.

Theo lời của Cổn Cổn, Nữ Bạt, Thạch Cơ cũng sinh lòng kinh ngạc. "Các ngươi cứ cẩn thận là được!" Trường Phong không nói rõ, chỉ trầm giọng đáp.

Nếu Thánh nhân thực sự ra tay, nói cho họ cũng vô dụng, ngược

lại còn khiến họ hoảng sợ.

Hơn nữa Nguyên Thủy Thiên Tôn nếu thực sự hiện thân, e rằng cũng sẽ không ra tay với họ.

Đối tượng trọng điểm chú ý, tuyệt đối sẽ là hắn.

Dù những Thánh nhân này, ai nấy đều vô liêm sỉ, nhưng vẫn có cái ngạo khí của Thiên Đạo Thánh nhân.

Thấy Trường Phong không nói rõ, ba người mắt mang theo sự khó hiểu.

Tuy nhiên họ vẫn không quá lo lắng, chỉ là tò mò.

Khương Tử Nha lần này có thể mời được người nào, mà có thể khiến Trường Phong phải đối đãi trang trọng đến vậy.

Một lúc sau, nghe phía trước truyền đến tiếng bước chân đều đặn.

Ngẩng mắt nhìn, quả nhiên là Khương Tử Nha dẫn binh đến.

Khương Tử Nha lúc này, thân mặc đạo bào, tay cầm Đả Thần Tiên, ngồi trên Tứ Bất Tượng, quả thực uy vũ phi phàm. "Ôi!

Khương Tử Nha này bộ dạng cũng không tệ nha." Nhìn Khương Tử Nha đi đầu một ngựa, Cổn Cổn mặt mày kinh ngạc.

Trước kia tuy nhìn tiên phong đạo cốt, nhưng mỗi lần xuất hành, đều là ngồi xe kéo, về mặt thị giác thì không giống.

Thạch Cơ và Nữ Bạt bên cạnh, chỉ liếc nhìn Khương Tử Nha, ánh mắt liền nhìn về phía bên cạnh y.

Quả nhiên, lần xuất hiện này, bên cạnh Khương Tử Nha có thêm không ít khuôn mặt lạ.

Nhưng khi nhìn thấy những người đó, hai nữ trong lòng đều cảm thấy kỳ lạ.

Dù đều có chút đạo hạnh, nhưng rất rõ ràng cảnh giới không cao.

Ngay cả họ cũng không sánh bằng.

Chắc không thể là người mà Trường Phong nói phải chú ý.

Trường Phong cũng chú ý đến những bóng người xuất hiện thêm đó.

Tuy chưa từng gặp họ, nhưng Trường Phong biết chắc chắn là đệ tử đời thứ ba của Xiển Giáo. "Lão gia!

Ta đi khiêu chiến đây!" Cổn Cổn xoa tay, nói với Trường Phong.

Trường Phong đang đứng yên giữa trận thấy vậy, khẽ gật đầu.

Cổn Cổn đương nhiên không chút chần chờ, phóng vọt ra. "Khương Tử Nha!

Ngươi lão già cuối cùng cũng chịu ra rồi sao?" Cổn Cổn chạy đến giữa trận, một tay chống nạnh, lớn tiếng quát.

Khương Tử Nha đang khí phách ngất trời nghe vậy, lập tức mặt mày sa sầm.

Dương Tiễn và những người khác bên cạnh, cũng ai nấy mặt mày khó coi, đặc biệt là Lôi Chấn Tử và những người mới đến.

Khương Tử Nha dù sao cũng là sư thúc của họ, vậy mà đứa trẻ này dám vô lễ như vậy với họ. "Sư thúc Khương!

Xin để Lôi Chấn Tử hảo hảo giáo huấn đứa cuồng đồng này!" Lôi Chấn Tử lưng mọc cánh, bước lên.

Vừa mới đến Tây Kỳ, đương nhiên phải phô diễn một chút. "Lôi Chấn Tử khoan hoảng!

Đứa trẻ này chính là Dị Thú Thực Thiết trong Hồng Hoang, Dương Tiễn sư huynh của ngươi còn khó mà thắng được, tuyệt đối

không được khinh suất." Nhìn Lôi Chấn Tử lập tức nhảy ra, Khương Tử Nha vội vàng nói.

Đây là đệ tử của sư huynh Vân Trung Tử khác của y.

Lần này Thập Nhị Kim Tiên tề tựu, Vân Trung Tử chưa từng đến, Khương Tử Nha đương nhiên không thể dễ dàng để Lôi Chấn Tử mạo hiểm.

Nghe nói về lai lịch đối phương, rồi biết ngay cả Dương Tiễn cũng không thể thắng được, Lôi Chấn Tử lập tức trong lòng kinh ngạc.

Y dù tự cảm thấy không tồi, nhưng cũng biết rõ Dương Tiễn lợi hại.

Đối đầu với Dương Tiễn, y không có một chút phần thắng nào. "Sư thúc Khương, vẫn nên để Dương Tiễn đi một trận." Dương Tiễn bước ra, chắp tay, nói.

Khương Tử Nha không lập tức trả lời, mà nhìn về phía Lôi Chấn Tử bên cạnh.

Lôi Chấn Tử mới đến, hơn nữa vừa rồi lại mở miệng, chắc chắn phải chiếu cố cảm xúc của đối phương. "Đã như vậy!

Vậy thì để sư đệ xem bản lĩnh của Dương Tiễn sư huynh vậy." Dù rất muốn xuất chiến, nhưng Lôi Chấn Tử vẫn có tự tri chi minh.

Hơn nữa hiện tại vẫn đang trong lượng kiếp.

Tuyệt đối không thể khinh suất!

Dương Tiễn gật đầu, bước nhanh ra. "Yêu đồng!

Xem đao!" Nhìn thấy người xuất chiến vẫn là Dương Tiễn, Cổn Cổn lập tức mặt mày uất ức.

Phát hiện trận địa đối phương có không ít khuôn mặt lạ, còn

tưởng có cơ hội đấu với người khác.

Ai ngờ, người nhảy ra vẫn là đối thủ cũ.

Giao chiến với Dương Tiễn ít nhất cũng mấy chục trận, sớm đã biết rõ gốc rễ.

Tuy đánh rất đã, nhưng muốn phân thắng bại, căn bản là không thể.

Dù trong lòng bất lực, nhưng Cổn Cổn vẫn nghênh lên.

Trong chốc lát, hai người đã chiến đấu thành một đoàn.

Trường Phong chỉ liếc nhìn hai người đang chiến đấu trong sân, ánh mắt nhìn về phía trên không trận địa Tây Chu.

Ở nơi đó, hắn cảm nhận được một luồng dao động ẩn chứa.

Pháp tắc Không Gian.

Nếu không phải hắn đã lĩnh ngộ Pháp tắc Không Gian, nhất thời nửa khắc còn không chú ý tới.

Rất rõ ràng, ngoài đệ tử đời thứ ba của Xiển Giáo, còn có môn nhân Xiển Giáo xuất hiện.

Rất có khả năng, chắc chắn là Thập Nhị Kim Tiên.

Còn về Thánh nhân?

Nếu đối phương không muốn, với thực lực của hắn chắc chắn không thể phát hiện ra đối phương.

Trường Phong mặt mày ngưng trọng, chăm chú nhìn bốn phía.

Một luồng thần niệm đã bọc lấy đạo Hỗn Độn Kiếm Khí trong cơ thể.

Thập Nhị Kim Tiên đều đã xuất hiện, rất có khả năng có đại sự sắp xảy ra.

Một khi có Thánh nhân xuất hiện, nhất định phải lập tức thông báo cho Thông Thiên.

Và lúc này Thập Nhị Kim Tiên, cũng kinh ngạc nhìn xuống phía dưới. "Quả nhiên như Dương Tiễn đã nói, Thực Thiết Thú này cũng tu luyện Bát Cửu Huyền Công!" Ngọc Đỉnh Chân Nhân nhìn Cổn Cổn cầm cây trúc xanh, mặt mày kinh ngạc.

Thân phận Thực Thiết Thú thì thôi đi, mấu chốt là nắm giữ Bát Cửu Huyền Công.

Muốn luyện thành quyển công pháp này, cần không chỉ là thiên phú. "Dị thú này, lát nữa có thể bắt hạ, dùng làm vật hộ sơn!" Xích Tinh Tử vuốt râu cằm, kiêu ngạo nói. "Sư huynh diệu kế!" Linh Bảo Thiên Tôn và những người khác, cũng liên tục gật đầu.

Còn về mấy đệ tử đã chết dưới tay Cổn Cổn, họ căn bản không hề để tâm.

Ban đầu thu đồ, cũng chỉ vì để nghênh đón lượng kiếp.

Cũng chỉ có những kẻ thiên phú phi phàm như Dương Tiễn, mới được họ để mắt tới.

Quảng Thành Tử đứng đầu, một đôi mắt lại chăm chú nhìn Trường Phong ở phía xa.

Đối với Trường Phong, hận ý trong lòng Quảng Thành Tử là không cần nói cũng biết.

Y vẫn nhớ rõ, Trường Phong đã cướp đi cơ duyên phò tá Nhân Hoàng của y như thế nào.

Khiến y phải rời đi trong xấu hổ, ngay cả một lời cay nghiệt cũng không để lại.

Trong Tử Tiêu Cung, ánh mắt miệt thị đó của đối phương, cũng

khiến y vẫn còn nhớ rõ mồn một.

Nhưng hiện tại y, trong lòng chỉ có hưng phấn.

Mạnh đến đâu thì sao, bây giờ chẳng phải vẫn phải lên bảng Phong Thần.

Chương 114

Có sư tôn ra tay, Trường Phong chắc chắn sẽ chết! "Đã nhìn trúng hung thú đó, bắt nó lại là được!" Quảng Thành Tử nhìn lên bầu trời, kiêu ngạo nói. "Thiện!" Thái Ất Chân Nhân khẽ đáp một tiếng.

Lập tức vung tay, Cửu Long Thần Hỏa Tráo liền bay ra từ trong tay áo.

Cổn Cổn vốn là hung thú Thực Thiết, lại tu luyện Bát Cửu Huyền Công, nhục thân cường hãn.

Muốn chế phục đối phương, e rằng cũng chỉ có Cửu Long Thần Hỏa Tráo của y.

Cổn Cổn đang chiến đấu với Dương Tiễn, chợt thấy trên không trung một vệt hồng quang lóe lên.

Lập tức biết có người đánh lén.

Một tiếng gầm lớn, trực tiếp hiển lộ bản thể.

Ai ngờ Cửu Long Thần Hỏa Tráo từ trên không rơi xuống, cũng đón gió lớn lên, trùm thẳng xuống.

Vẫn trùm lấy thân thể khổng lồ của Cổn Cổn ở giữa.

Khi Cửu Long Thần Hỏa Tráo vừa xuất hiện, Dương Tiễn đã nhận được truyền âm, thân hình liền lùi lại. "Cửu Long Thần Hỏa Tráo!

Quả nhiên là Thập Nhị Kim Tiên!" Trường Phong luôn chú ý bốn phía, phát hiện ra ngay lập tức.

Hắn lạnh lùng hừ một tiếng, phất tay.

Lập tức thấy Pháp tắc Thủy vô tận cuộn trào lên.

Nhưng công kích của Trường Phong vừa tuôn ra, thì thấy một vùng không gian đó vỡ vụn.

Một lá cờ dài Hỗn Độn Huyền Hoàng đang xoay tròn lộ ra.

Mang theo hào quang ngũ sắc đậm đặc, xé rách không gian, bay thẳng về phía hắn.

Bàn Cổ Phiên!!!!

Thấy cảnh này Trường Phong, mặt mày đại biến.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lão già kia quả nhiên ra tay rồi, còn trực tiếp tế ra Bàn Cổ Phiên.

Đối phó với hắn một Hỗn Nguyên Kim Tiên như vậy, Nguyên Thủy có rất nhiều thủ đoạn.

Hiện tại lại trực tiếp thi triển công kích mạnh nhất.

Điều này khiến Trường Phong lập tức da đầu tê dại!

Lão già này muốn giết hắn đến mức nào!

Hơn nữa rất rõ ràng, không phải chỉ đơn thuần muốn đưa hắn lên bảng Phong Thần!

Một chiêu này của Nguyên Thủy, thực sự đã khiến Trường Phong kinh hãi.

Sự thay đổi đột ngột này.

Cũng khiến Cổn Cổn chưa bị trùm lại, mặt mày kinh hãi.

Bởi vì Bàn Cổ Phiên đó, lúc này cách nó gần nhất.

Trên thân cờ, Đô Thiên Thần Sát Chi Khí hùng vĩ bộc phát.

Như muốn hủy diệt hỗn độn.

Chỉ cần liếc mắt một cái, cũng khiến nguyên thần nó kịch liệt chấn động, nhục thân cũng muốn tan nát.

Cửu Long Thần Hỏa Tráo vốn đang xoay tròn rơi xuống, cũng vì Bàn Cổ Phiên xuất hiện, hơi khựng lại một chút, hóa ra lại trực tiếp độn đi.

Thái Ất Chân Nhân thấy vậy phất tay, thu nó lại, trên mặt lại tràn đầy hưng phấn.

Mười một vị Kim Tiên còn lại, cũng ai nấy thần tình kích động.

Bàn Cổ Phiên xuất hiện, chắc chắn là sư tôn đã ra tay rồi.

Trường Phong chắc chắn sẽ chết!

Trường Phong chết, lũ Thực Thiết Thú này, đương nhiên sẽ không phải đối thủ của họ.

Mọi người chỉ thấy Bàn Cổ Phiên trên không trung xoay một vòng, thân cờ đã rơi về phía Trường Phong.

Trong lòng chấn kinh Trường Phong, xoẹt một tiếng, hóa thành một dòng nước, biến mất tại chỗ.

Bàn Cổ Phiên chính là do lưỡi búa Khai Thiên Phủ của Bàn Cổ hóa thành.

Có uy lực xé rách hỗn độn.

Sức mạnh nghiền nát thời không.

Công năng thống ngự vạn pháp.

Khả năng khai thiên tích địa.

Chủ tể áo nghĩa 'Lực' đứng đầu ba nghìn đại đạo.

Có thể nói là đứng đầu ba đại Tiên Thiên Chí Bảo.

Được xưng là 'khắc tinh của mọi pháp bảo phòng ngự', sát phạt, tạo hóa càng là đứng đầu Thiên Đạo.

Nếu bị đánh trúng một cái, Trường Phong cũng không biết liệu

dựa vào Pháp Tắc Chi Thể của mình có thể cản được hay không.

Còn về sư tôn Thông Thiên?

Nguyên Thủy đã trực tiếp hạ sát thủ, đương nhiên cũng sẽ có sự chuẩn bị hoàn toàn.

Hơn nữa hiện tại chỉ xuất hiện một Nguyên Thủy Thiên Tôn, Lão Tử và Chuẩn Đề các loại đều chưa hiện thân.

Trường Phong đột nhiên cảm thấy, hiện tại quả thực là cục diện tất sát.

Dù trước đó vẫn luôn nghĩ, cuối cùng Thánh nhân chắc chắn sẽ ra tay.

Nhưng khi tình huống này thực sự xảy ra, cảm nhận bên trong vượt xa sức tưởng tượng của hắn.

Oanh!

Thân hình Trường Phong vừa độn ra, Bàn Cổ Phiên đã oanh đến.

Pháp tắc Lực cuồng bạo tuôn trào ra, Hỗn Độn Kiếm Khí do Thông Thiên lưu lại trong cơ thể Trường Phong lập tức kích hoạt.

Trong chốc lát, hóa thành một thanh cự kiếm chống trời, nghênh lên.

Kiếm khí xé rách không gian, nghiền nát hư không.

Dù là một đạo Hỗn Độn Kiếm Khí hoàn chỉnh, nhưng làm sao có thể đỡ được một kích của Bàn Cổ Phiên.

Vừa tiếp xúc, đã bị lực Đô Thiên Thần Sát trên Bàn Cổ Phiên nghiền nát.

Cùng với sự vỡ nát của luồng Hỗn Độn Kiếm Khí đó, trên bầu trời truyền đến một tiếng gầm giận dữ vang vọng khắp Hồng Hoang. "Các

ngươi thật sự coi Bản tọa không dám hủy diệt đạo thống của các ngươi sao!" Cùng với âm thanh vang lên, bỗng thấy trên bầu trời, Hỗn Độn Kiếm Khí sâm sâm xuyên phá hư không.

Vùng hư không đó đều vỡ vụn, nhưng giữa đó một đồ án Âm Dương đang xoay tròn, chặt chẽ khóa chặt vùng không gian đó.

Rất rõ ràng, khi Nguyên Thủy ra tay, Thông Thiên đã hiện thân.

Chỉ là đã sớm bị Lão Tử ngăn lại.

Chúng sinh thiên địa đều kinh hãi, từng người một run rẩy nhìn lên đỉnh đầu.

Nộ khí của Thánh nhân, gọi là thiên nộ cũng không quá lời.

Tất cả mọi người đều cảm thấy sát khí khủng bố bao trùm lấy thân.

Trong Huyết Hải, Minh Hà tỉnh lại từ tu luyện.

Một đôi mắt, xuyên qua Huyết Hải nhìn về phía nhân tộc.

Trong mắt, tràn đầy kinh hãi, và cả sự hâm mộ.

Yêu sư Côn Bằng ẩn sâu trong Minh Hải, đột nhiên mở mắt, trong mắt cũng kinh hãi.

Y từng tập sát Trường Phong, đương nhiên biết tình hình lượng kiếp.

Bây giờ xem ra, dường như ngay cả Thánh nhân cũng đã ra tay.

Một bóng người xẹt qua trong đầu y, y không chút do dự, thân hình lại lần nữa độn sâu vào trong.

Phong Thần Lượng Kiếp, đáng sợ hơn y tưởng tượng.

Cường giả tuy không nhiều, nhưng so với Yêu Lượng Kiếp còn khủng bố hơn.

Tuyệt đối không thể dính vào nữa!

Vô số cường giả khác ẩn nấp khắp Hồng Hoang, ai nấy đều tỉnh lại.

Đợi cảm nhận được kiếm khí lạnh lẽo trên không trung, đều thu liễm khí tức bản thân.

Nộ khí của Thánh nhân, không ai có thể làm mất đi phong mang của nó.

Còn về vô số sinh linh yếu ớt, sớm đã quỳ rạp trên đất, toàn thân run rẩy.

Lời của Thánh nhân, sao họ có thể nghe.

Thứ họ có thể cảm nhận được, chỉ có thiên uy cuồn cuộn.

Mười hai Kim Tiên đứng trên không trung, sớm đã hiện thân dưới luồng thiên uy đó, ai nấy đều rơi xuống đất.

Còn về vô số phàm tục dưới đất, đều quỳ rạp trên đất, không thể động đậy.

Thạch Cơ, Nữ Bạt mấy người, đã hoàn toàn kinh ngạc ngây người.

Trước đó Trường Phong bảo họ cẩn thận, mấy người căn bản không ngờ lại là cảnh tượng như thế này.

Thánh nhân trực tiếp ra tay?

Họ chỉ là hậu bối mà thôi!

Không chỉ Nguyên Thủy Thiên Tôn xuất hiện, ngay cả sư tôn cũng hiện thân.

Bây giờ dường như còn đang đại chiến.

Trong toàn bộ thiên địa, người hưng phấn nhất đương nhiên là

Hạo Thiên trên Thiên Đình.

Trước đó vẫn luôn chờ đợi khoảnh khắc này.

Bây giờ cuối cùng cũng xảy ra.

Dù y cũng không biết tình hình cụ thể, nhưng tiếng gầm giận dữ đó của Thông Thiên, đã đủ để nói lên rất nhiều tin tức.

Trên Kim Ngao Đảo, vô số đệ tử Tiệt Giáo đang bế quan tu luyện, cũng ai nấy tỉnh lại từ tu luyện.

Chạy ra khỏi động phủ, họ căn bản không biết chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng cảm nhận được phương hướng dao động truyền đến, rất rõ ràng là có đại sự xảy ra ở nhân tộc.

Tam Tiêu chạy ra khỏi động phủ, không chút do dự, trực tiếp độn đi.

Kim Linh Thánh Mẫu liếc nhìn Đa Bảo Đạo Nhân vẫn chưa động đậy ở gần đó, giao phó Vô Đương, Quy Linh và những người khác canh giữ Kim Ngao Đảo xong, cũng phóng thân đuổi theo.

Lúc này ở phương Bắc Triệu Công Minh, cũng đang dẫn Viên Hồng đến Tây Kỳ.

So với sự kinh ngạc, kinh hãi của mọi người, Trường Phong lúc này lại thần tình ngưng trọng.

Khoảnh khắc Hỗn Độn Kiếm Khí vỡ nát, cả người hắn đã trực tiếp hóa thành Pháp Tắc Thủy.

Dù nắm giữ Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp, nhưng với tu vi Hỗn Nguyên Kim Tiên của hắn, chắc chắn khó mà cản được Tiên Thiên Chí Bảo do Thánh nhân tế ra.

Thứ có thể dựa vào, duy chỉ có Pháp Tắc Chi Thể mà ngay cả

Thiên Đạo Thánh nhân cũng chưa luyện thành.

Vừa tiếp xúc, trong chốc lát, Pháp tắc Lực hùng dũng cuộn đến.

Nhục thân Trường Phong, lập tức vỡ vụn.

Trên bầu trời, lại một lần nữa truyền đến tiếng gầm giận dữ của Thông Thiên.

Toàn bộ thiên địa chấn động, bốn thanh thần kiếm quấn quanh Hỗn Độn Chi Khí xuyên phá bầu trời.

Rất rõ ràng, dù bị Thái Thượng Lão Quân ngăn lại, nhưng Thông Thiên rất rõ ràng chuyện đang xảy ra ở phía dưới.

Tru Tiên Tứ Kiếm cùng lúc xuất hiện, vùng không gian đó hoàn toàn sụp đổ.

Hỗn Độn Chi Khí hùng dũng tràn vào, hiện ra trận đại chiến giữa Thông Thiên và Lão Tử. "Thông Thiên!

Phong Thần Lượng Kiếp là đại thế thiên đạo, Tiệt Giáo ngươi phúc diệt cũng là xu thế đại thế, cớ sao lại nghịch thiên!" Lão Tử nhìn Thông Thiên Giáo Chủ đang nổi giận, lớn tiếng quát.

Đáng tiếc, Thông Thiên lúc này, nào còn thời gian để ý đến y.

Tru Tiên Tứ Kiếm xoẹt một tiếng, chém về phía Thập Nhị Kim Tiên dưới đất.

Dù trong lòng sớm đã biết Thánh nhân sẽ ra tay, nhưng Thông Thiên làm sao cũng không ngờ Nguyên Thủy và Lão Tử hai Thánh nhân, lại dám đánh lén một hậu bối như vậy.

Tình huống của Trường Phong hiện tại, y cũng vô năng vô lực.

Nhưng một tia Hỗn Độn Kiếm Khí còn sót lại trên Trường Phong, vẫn có thể cảm nhận được khí tức của hắn.

Một kích Bàn Cổ Phiên của Nguyên Thủy Thiên Tôn, không đánh chết Trường Phong.

Y là người có chiến lực đứng đầu trong Lục Thánh, dựa vào chính là Tru Tiên Tứ Kiếm, vũ khí công phạt sắc bén.

Muốn bảo vệ Trường Phong trong tay Thánh nhân, chẳng khác nào khó như lên trời.

Chương 115

Bây giờ chỉ có thể bày tỏ quyết tâm của mình, chấn nhiếp Nguyên Thủy, Lão Tử và những người khác.

Hai người họ ra tay đối phó Trường Phong, chắc chắn cũng không hy vọng cá chết lưới rách.

Quả nhiên, nhìn thấy Thông Thiên tế ra Tru Tiên Tứ Kiếm chém về phía Thập Nhị Kim Tiên, Nguyên Thủy ẩn mình trong bóng tối lập tức mặt mày kịch biến.

Nếu Thập Nhị Kim Tiên chết, dù có giết được Trường Phong cũng không có ý nghĩa lớn.

Cục diện lưỡng bại câu thương, cũng không phải là điều y muốn.

Hành động này của Thông Thiên, đương nhiên cũng khiến Lão Tử kinh ngạc.

Trường Phong quả thực là nghịch lân của y.

Còn về Thập Nhị Kim Tiên dưới đất, khi cảm nhận được kiếm khí của Tru Tiên Tứ Kiếm, sớm đã ai nấy sợ đến tê liệt trên đất.

Sát cơ lạnh lẽo truyền đến từ hư không.

Thập Nhị Kim Tiên chỉ cảm thấy sát ý lạnh lẽo bao trùm quanh thân.

Toàn bộ nguyên thần, đều đang kịch liệt run rẩy.

Còn về cụ thể chuyện gì xảy ra.

Thì không thể nào biết được.

Còn về phương hướng sát ý truyền đến, càng không rõ.

Rõ ràng là sư tôn ra tay đánh chết Trường Phong, sao họ lại cảm thấy nguy cơ mạnh mẽ như vậy.

Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt mày hoảng hốt, từ hư không độn ra, vội vàng triệu hồi Bàn Cổ Phiên.

Phản thủ tế ra Bàn Cổ Phiên, đánh về phía Tru Tiên Tứ Kiếm đang rơi xuống.

Muốn chống lại Tru Tiên Tứ Kiếm, chỉ có Bàn Cổ Phiên cũng là Tiên Thiên Chí Bảo.

Lão Tử đứng lơ lửng trên hư không, đồng thời hữu thủ nhất phất.

Đốn kiến na Thái Cực Đồ, hóa tác nhất bạch ngọc kim kiều, khóa quá vô tận không gian, hoành liệt tại trung gian.

Khám khám đáng trụ liễu Tru Tiên Tứ Kiếm sát khí.

Thập Nhị Kim Tiên thấy vậy, vội vàng bay độn về phía xa, phóng thân chạy đến sau lưng Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa xuất hiện.

Ba kiện Tiên Thiên Chí Bảo giao hội, trong chốc lát thiên uy cuồn cuộn cuộn ra.

Không gian sụp đổ, Hỗn Độn vô tận tuôn trào ra.

Lực lượng Hỗn Độn khủng bố, quét ngang bốn phía.

Từng vùng không gian sụp đổ, hóa thành hỗn độn.

Không chỉ bao trùm Thập Nhị Kim Tiên, mà còn cả các tướng sĩ Thương, Chu dưới đất.

Thông Thiên thấy vậy nhíu mày, liên tục thu hồi Tru Tiên Tứ Kiếm.

Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn ở xa, cũng nhanh chóng thu hồi Tiên Thiên Chí Bảo.

Và lúc này, sau lưng Thông Thiên Giáo Chủ, một bóng người chậm rãi hiện ra.

Chính là Trường Phong mặt mày có chút tái nhợt.

Thông Thiên tuy biết Trường Phong vô sự, nhưng thấy hắn xuất hiện lành lặn, cũng không nhịn được trong lòng thở phào một hơi nặng nề.

Trường Phong có thể nói là tương lai của Tiệt Giáo.

Nếu thực sự bị Nguyên Thủy đánh chết, kết cục cuối cùng chỉ có thể là lưỡng bại câu thương.

Trong niềm vui mừng, đương nhiên còn có sự kinh ngạc đậm đặc.

Bàn Cổ Phiên mà Nguyên Thủy Thiên Tôn tế ra, tuy có Hỗn Độn Kiếm Khí của y chặn đứng một kích.

Nhưng Thông Thiên rất rõ ràng, điều đó căn bản không có tác dụng lớn.

Lực Đô Thiên Thần Sát trên Bàn Cổ Phiên, ngay khoảnh khắc vừa tiếp xúc, đã nghiền nát Hỗn Độn Kiếm Khí.

Cảnh tượng trước mắt này, có nghĩa là Trường Phong, đã đỡ được một kích của Thánh nhân.

Lại còn là Tiên Thiên Chí Bảo do đối phương tế ra!

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, y căn bản không dám tin. 【Hú!

Suýt chút nữa!

Suýt chút nữa!】 【Đây chính là sức mạnh của Thánh nhân sao, quả nhiên căn bản không phải Hỗn Nguyên Kim Tiên có thể sánh được.】 【May mà thân dung pháp tắc, luyện thành Pháp Tắc Chi Thể, nếu không tuyệt đối thân tử đạo tiêu!】 【Nguyên Thủy lão già

này, quả nhiên đã muốn giết mình từ lâu rồi.】 Trường Phong mặt mày trầm xuống, thần sắc vô cùng ngưng trọng.

Nhục thân tự xưng cường đại, dưới Tiên Thiên Chí Bảo, hoàn toàn không có một chút lực kháng cự nào.

Gần như vừa chạm vào, đã bị xé rách trực tiếp.

Pháp tắc Lực khủng bố, càng quét về phía nguyên thần.

Vừa rồi nếu không phải hóa thân pháp tắc, tuyệt đối là thần hồn câu diệt.

Và lúc này Trường Phong, trong lòng đã hiểu rõ.

Nguyên Thủy thật sự muốn giết hắn!

Cái kiểu giết chết triệt để đó.

Nghe tiếng lòng của Trường Phong, Thông Thiên trong lòng kinh khởi vạn trượng sóng dữ.

Hóa ra Trường Phong thực sự đã thân dung pháp tắc, luyện thành Pháp Tắc Chi Thể.

Ban đầu y còn tưởng Trường Phong sẽ dựa vào Tiên Thiên Chí Bảo, không ngờ lại là thủ đoạn như vậy.

Luyện thành Pháp Tắc Chi Thể, đó là thủ đoạn mà ngay cả Thánh nhân như họ cũng chưa nắm giữ được.

Nhiều nguyên hội như vậy, Hỗn Độn Kiếm Khí mà y tu luyện sâu nhất, cũng vẫn còn kém một đoạn lớn.

Nếu có một quyển pháp tắc tu luyện đến viên mãn, sợ gì Nguyên Thủy và những người khác liên thủ.

Thông Thiên liếc nhìn phía sau, khẽ hỏi: "Vô sự chứ?" Dù là luyện thành Pháp Tắc Chi Thể, nhưng Trường Phong dù sao vẫn là cảnh

giới Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Cứng rắn chịu một kích của Tiên Thiên Chí Bảo, tuyệt đối không dễ chịu. "Vô sự!" Trường Phong đạm nhiên đáp một tiếng.

Một đôi mắt, lạnh lùng nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn ở xa.

Dù bảo toàn được tính mạng, nhưng sự thật đương nhiên không nhẹ nhàng như vẻ ngoài.

Trong Pháp Tắc Chi Thể Thủy, đang lưu chuyển từng luồng Pháp tắc Lực.

Trong thời gian ngắn muốn lại dựa vào Pháp tắc Thủy, lại khó mà làm được. "Đứng sau lưng Bản tọa, hôm nay dù có cùng chư Thánh nghiền nát phiến thiên địa này, cũng sẽ bảo hộ ngươi chu toàn!" Thông Thiên thân hình bất động, trầm giọng nói.

Chuyện xảy ra trước đó quá đột ngột, ở trạng thái bị động.

Bây giờ đương nhiên không giống!

Nghe vậy Trường Phong kinh ngạc nhìn Thông Thiên, sau đó khẽ gật đầu.

Thông Thiên xem ra, cũng đã hạ quyết tâm rồi.

Dù đã thoát được một kích của Nguyên Thủy, nhưng tiếp theo muốn được bảo hộ chu toàn, vẫn phải dựa vào Thông Thiên. 【Có nên cho sư tôn mượn Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp dùng không?】 Trường Phong khẽ nhíu mày, trong lòng lại nghĩ như vậy.

Đã có Tru Tiên Tứ Kiếm, nếu có thêm một kiện Tiên Thiên Chí Bảo hộ thân.

Chiến lực của Thông Thiên, chắc chắn sẽ bạo tăng.

Nhưng nghĩ đến Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và Nữ Oa còn chưa xuất hiện, Trường Phong mặt mày lại có chút ngưng trọng.

Một đấu bốn, một đấu năm, dù có hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo, e rằng cũng đủ thảm.

Dù sao về đạo hạnh, Thông Thiên đâu phải mạnh nhất trong Lục Thánh.

Pháp bảo rốt cuộc cũng chỉ là vật ngoài thân.

Tình huống hiện tại, chỉ có thể xem Nguyên Thủy, Lão Tử thế nào rồi.

Ai bảo sư tôn của hắn, tính cách cao ngạo.

Mấy vị Thánh nhân còn lại trong thiên địa, đều đứng ở phía đối lập.

Nghe tiếng lòng của Trường Phong, Thông Thiên hơi kinh ngạc.

Chỉ là trong lòng y cũng hiểu, chỉ dựa vào một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, cũng không thể xoay chuyển cục diện hiện tại.

Thông Thiên, Trường Phong tâm tư mỗi người một khác, Nguyên Thủy, Lão Tử đối diện, đã trừng lớn mắt.

Mặt mày kinh ngạc nhìn Trường Phong.

Đặc biệt là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Một kích Bàn Cổ Phiên vừa rồi, y rõ ràng cảm thấy đã đánh trúng Trường Phong.

Y là Thánh nhân, cũng không thể nào lại thất thủ.

Nhưng mà, đối phương lại vô sự!

Vô sự!

Dưới Thánh nhân đều là lâu nghĩ!

Đường đường Thiên Đạo Thánh nhân ra tay, lại còn tế ra Tiên Thiên Chí Bảo, vậy mà không đánh chết đối phương.

Chuyện này căn bản là không thể!

Cảnh tượng trước mắt này, đã làm đảo lộn nhận thức của y.

Họ là Thánh nhân, tồn tại vượt trên chúng sinh.

Đừng nói tế ra Tiên Thiên Chí Bảo, một ánh mắt, một luồng ý niệm, cũng có thể khiến chúng sinh diệt vong.

Bây giờ lại có một nhân vật như vậy, dưới một kích có chuẩn bị của y, lại lành lặn vô sự.

Lão Tử cũng đứng sững tại chỗ.

Dù y không trực tiếp ra tay, nhưng Bàn Cổ Phiên vừa rồi dễ dàng nghiền nát Hỗn Độn Kiếm Khí, y vẫn nhìn thấy rất rõ.

Một kích mạnh mẽ như vậy, vậy mà vẫn không giết được Trường Phong.

Đối phương hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của y. "Đại huynh!

Trường Phong này rốt cuộc có lai lịch gì?

Làm sao y đỡ được Bàn Cổ Phiên của ta!" Nguyên Thủy nhìn bóng người sau lưng Thông Thiên, truyền âm hỏi.

Lão Tử làm sao biết được.

Trước khi họ ra tay, trong lòng y đã đinh ninh Trường Phong chắc chắn sẽ chết.

Căn bản không hề lường trước cảnh tượng trước mắt.

Y vẫn đã xem thường vị sư điệt này. "Trường Phong!

Nhất định phải chết!" Sau một hồi suy tư ngắn ngủi, giọng nói lạnh lẽo của Lão Tử truyền đến.

Xuất thế lâu như vậy, y chưa từng có ý muốn giết một người đến vậy.

Thần bí không rõ lai lịch, với thân phận Hỗn Nguyên Kim Tiên nhỏ nhoi, lại còn có thể đỡ được công kích của Thánh nhân.

Người như vậy, nhất định phải chết!

Mười hai Kim Tiên đứng sau lưng Nguyên Thủy Thiên Tôn, đã hoàn toàn ngây người.

Trừng lớn mắt, ai nấy ngơ ngác nhìn bóng người ở phía xa.

Đặc biệt là Quảng Thành Tử!

Sư tôn đích thân ra tay, còn động dùng Bàn Cổ Phiên, vậy mà không giết được Trường Phong.

Chuyện này căn bản là không thể.

Đối phương có mạnh đến vậy sao?

Y cảm giác đầu óc mình có chút hỗn loạn.

Trên Thiên Đình, Hạo Thiên cũng trừng lớn mắt.

Là đồng tử bên cạnh Đạo Tổ, y cũng biết rất nhiều chuyện.

Cảnh tượng trước mắt này, đã không đủ để dùng "không thể tưởng tượng nổi" để hình dung.

Hoàn toàn đã đảo lộn nhận thức của y!

Nên nói là Trường Phong một lần nữa đã đảo lộn nhận thức của y.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề ẩn mình trong bóng tối, nhìn nhau một cái, trong mắt Hỗn Độn đều là sự kinh ngạc không thể che giấu. "Trường Phong không chết!

Ngô đẳng nhất định sẽ có đại nhân quả!" Chuẩn Đề mặt mày trầm xuống, thần tình vô cùng ngưng trọng.

Chương 116

Tiếp Dẫn không trả lời, chỉ nặng nề gật đầu.

Tu luyện Pháp tắc Nhân Quả của họ, cảm nhận được một cách mơ hồ.

Hôm nay nếu không thể đánh chết Trường Phong, tương lai sẽ có nhân quả lớn đến trời.

Thánh nhân không dính nhân quả!

Nhưng hiện tại, lại ở trên một Hỗn Nguyên Kim Tiên, cảm nhận được nhân quả đậm đặc.

Người này tuyệt đối không thể giữ lại!

Không trách trước đó Nguyên Thủy, Lão Tử, đều muốn đánh chết Trường Phong.

Hai người thần tình trang trọng, thân hình chậm rãi bước ra.

Trực tiếp xuất hiện bên cạnh Nguyên Thủy, Lão Tử.

Dù không nói gì, nhưng đã dùng hành động để biểu lộ ý định của mình.

Nguyên Thủy, Lão Tử không hề bất ngờ, Thập Nhị Kim Tiên phía sau lại mặt mày đại hỉ.

Trường Phong đỡ được một kích Bàn Cổ Phiên thì sao chứ.

Tứ Thánh cùng xuất, Trường Phong chắc chắn sẽ chết.

Thông Thiên, Trường Phong ở xa, mặt mày trầm xuống, mắt vô cùng ngưng trọng.

Đại chiến không thể tránh khỏi!

Ai cũng không biết kết quả sẽ ra sao.

Nữ Bạt, Thạch Cơ mấy người phía dưới, sớm đã mặt mày tái nhợt.

Dù vì thực lực mà không biết vừa rồi xảy ra chuyện gì.

Nhưng tiếng gầm giận dữ của Thông Thiên, kết hợp với cảnh tượng trước mắt, đã khiến họ đoán được một hai.

Chư Thánh sắp ra tay với Tiệt Giáo rồi.

Nhưng còn chưa đợi mọi người kịp phản ứng, thì thấy chân trời hoa trời, kim liên tuôn trào.

Tử khí đông lai ba vạn dặm, khí lành dâng cao, hương thơm thoang thoảng.

Vị Thánh nhân cuối cùng trong Lục Thánh thiên địa Nữ Oa đã đến.

Trên một con đường đại đạo an lành, Nữ Oa bước đến.

Nữ Oa đến trên ánh hào quang, một đôi mắt Hỗn Độn chăm chú nhìn Trường Phong.

Rất rõ ràng, dù không có mặt ở đó, nhưng Nữ Oa cũng biết rất rõ về chuyện vừa xảy ra.

Sự xuất hiện của Nữ Oa, không chút nghi ngờ, đã thu hút ánh mắt của mọi người trong sân.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, Trường Phong mặt mày lại một lần nữa trầm xuống. 【Lần này phiền phức rồi!】 【Năm vị Thánh nhân liên thủ, sư phụ làm sao địch lại?】 【Đây là cục diện tất tử sao?】 Thông Thiên cũng mặt mày trở nên khó coi.

Nữ Oa đứng về phía Nguyên Thủy.

Ý nghĩ trong lòng y, đã không cần nói cũng biết.

Nguyên Thủy và ba người kia, đã khó đối phó.

Bây giờ lại thêm một Nữ Oa.

Năm vị Thánh nhân!

Y căn bản không có phần thắng!

Thông Thiên mặt mày âm trầm, trong lòng hít sâu một hơi, trầm giọng nói: "Chư vị thật sự muốn diệt đạo thống của Bản tọa sao?" Tình huống hiện tại, chỉ có thể làm kế hoạch tồi tệ nhất.

Cùng với lời nói của Thông Thiên rơi xuống, phía chân trời xa xôi mấy đạo trường hồng xẹt đến.

Chính là Tam Tiêu và Triệu Công Minh và những người khác đang chạy đến.

Vừa kịp đến, họ cũng nghe thấy lời nói của Thông Thiên.

Đợi nhìn Nguyên Thủy và những người khác đứng thành hàng ở phía xa, trong lòng đã hiểu rõ.

Trong chốc lát, ai nấy mặt mày trở nên vô cùng khó coi.

Phong Thần Lượng Kiếp, lại đáng sợ đến vậy.

Mấy vị Thánh nhân còn lại trong Lục Thánh thiên địa, lại đều muốn nhắm vào Tiệt Giáo.

Dù trong lòng kinh hãi, nhưng ai nấy vẫn phóng thân đứng sau lưng Thông Thiên. "Trường Phong nhất định phải chết!" Lão Tử đứng giữa, thần tình mặc nhiên.

Vốn dĩ đã muốn đánh chết Trường Phong, bây giờ phát hiện Trường Phong phi phàm đến vậy.

Sát ý trong lòng Lão Tử càng đậm.

Dù biết hiện tại thiên địa, đã không đủ để sinh ra Thiên Đạo Thánh

nhân nữa.

Nhưng trực giác trong lòng y mách bảo.

Trường Phong không thể giữ lại.

Chính như Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đã nghĩ, nhân quả đã kết.

Duy chỉ có cắt đứt triệt để!

Mới có thể kết thúc!

Còn về Thông Thiên phát điên?

Đã nằm trong dự liệu của họ.

Thông Thiên dù có Tru Tiên Tứ Kiếm mạnh đến đâu, chẳng lẽ còn là đối thủ của năm vị Thánh nhân bọn họ.

Năm người hợp lực, hoàn toàn có thể trấn áp Thông Thiên.

Trừ bỏ Trường Phong, trấn áp Thông Thiên, kết cục của Tiệt Giáo ra sao, chẳng phải vẫn là họ nói là được sao.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không nói gì, hào quang ngũ sắc trên Bàn Cổ Phiên nhuộm đầy chư thiên.

Chỉ chờ một tiếng lệnh xuống, quần ẩu Thông Thiên. "Trường Phong!

Nên giết!" Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên.

Nữ Oa lần đầu tiên trực tiếp bày tỏ suy nghĩ trong lòng.

Trường Phong phá hoại khí vận nhân tộc, sau đó lại giết Lục Áp.

Khiến khí vận yêu tộc mà y chiếm giữ lại một lần nữa mất đi.

Đối với Trường Phong, Nữ Oa cũng trong lòng ghi hận.

Hơn nữa sự phi phàm của Trường Phong vừa rồi.

Kẻ thần bí như vậy, chắc chắn không thể giữ lại. "Thiện!" Tiếp

Dẫn, Chuẩn Đề chỉ làm một động tác Phật lễ, đồng thanh đáp một tiếng.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, mặt Thông Thiên âm trầm đến đáng sợ.

Mấy người đối diện, dù chưa nói sẽ đối xử với Tiệt Giáo thế nào.

Nhưng trong lòng Thông Thiên, Trường Phong đã còn quan trọng hơn cả Tiệt Giáo.

Nếu không có Trường Phong, Tiệt Giáo e rằng đã không còn.

Động đến Trường Phong, thì có gì khác với động đến Tiệt Giáo.

Tam Tiêu, Triệu Công Minh mấy người đứng phía sau, đều đã ngây người.

Các sư thúc, sư bá Thánh nhân này, vậy mà đều muốn giết Trường Phong sư huynh.

Triệu Công Minh, Kim Linh Thánh Mẫu mặt mày kinh ngạc.

Trong mắt Tam Tiêu lại tràn đầy lo lắng.

Với nhận thức của họ, hoàn toàn không thể lý giải được.

Trường Phong tuy cường đại, nhưng trong mắt họ, còn xa mới đạt đến mức uy hiếp Thánh nhân.

Vì sao chư vị Thánh nhân, lại căm ghét y đến vậy. 【Rõ ràng đã đủ khiêm tốn rồi, không ngờ vẫn bị chư Thánh để ý đến vậy.】 【Khí vận, rốt cuộc có diệu dụng gì, mà khiến Thánh nhân cũng mê muội đến vậy.】 【Tình huống hiện tại, cũng chỉ có thể dựa vào hệ thống thôi.】 Trường Phong mặt mày trầm xuống, trong lòng lại vô cùng phiền muộn.

Sau khi lượng kiếp bắt đầu, số lần hắn ra tay ít đến mức không thể ít hơn.

Không ngờ kết cục cuối cùng, lại vẫn dễ dàng bị chư Thánh để mắt đến.

Trong lòng bất lực, hắn chậm rãi mở màn hình hệ thống.

Thông Thiên còn có chuẩn bị gì không, Trường Phong không biết.

Nhưng hiện tại, hậu thủ duy nhất của hắn, cũng chỉ còn hệ thống.

Hệ thống nằm yên Chủ túc: Trường Phong Cảnh giới: Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ (0/một hội nguyên) Pháp tắc: Thể Thủy, Thể Lôi Đình, Pháp tắc Kim (9995/1W), Pháp tắc Hỏa (8580/1W), Pháp tắc Không Gian (3058/1W), Pháp tắc Ngũ Hành (3640/1W) Huyết mạch: Tiên Thiên Thử Thiết (3853/5000) Thần thông: Đại Thiên Mộng Thuật, Thần Ngưu Ngưng Thị, Pháp Tướng Thiên Địa, Tụ Lý Càn Khôn, Hóa Hồng Chi Thuật.

Đạo hạnh: 50356 vạn Điểm nằm yên: 51324 vạn Nhiệm vụ chính tuyến: Bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên viên mãn Nhiệm vụ hàng ngày Chỉ mấy chục năm thời gian, thuộc tính cá nhân không có nhiều thay đổi lớn.

Đạo hạnh còn lại, và điểm nằm yên, vẫn là hơn năm trăm triệu điểm.

Tình huống hiện tại, giữ lại điểm nằm yên đã không còn tác dụng gì nữa.

Trường Phong trực tiếp mở mục rút thưởng cấp vạn.

Nhìn bàn quay lớn quen thuộc đó, Trường Phong trong lòng mặc niệm mười liên rút.

Dù biết rút thưởng không nhất định có ích.

Nhưng hắn đã không còn lựa chọn. "Đinh!

Chúc mừng chủ túc rút trúng hai mươi triệu năm đạo hạnh."

"Đinh!

Chúc mừng chủ túc rút trúng ba mươi triệu năm đạo hạnh." "Đinh!

Chúc mừng chủ túc rút trúng Cửu Chuyển Kim Đan ×10." "Đinh!

Chúc mừng chủ túc rút trúng mảnh Tinh Thần Thương ×5." "Đinh!

Chúc mừng chủ túc rút trúng một nghìn năm Pháp tắc Chiến." "Đinh!

Chúc mừng chủ túc rút trúng mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp ×1." Nghe âm thanh không ngừng truyền đến trong đầu, Trường Phong lộ vẻ thất vọng.

Một trăm triệu điểm nằm yên đã chi ra, tuy thu được không ít đạo hạnh, nhưng không có gì đặc biệt.

Theo cảnh tượng trước mắt này, có lẽ có thể bước vào Hỗn Nguyên Kim Tiên viên mãn.

Nhưng vẫn không thể xoay chuyển cục diện hiện tại.

Nhưng Trường Phong không dừng lại, tiếp tục mười liên rút.

Dù sao rút trúng pháp tắc, còn có thể khiến hắn luyện thành nhiều Pháp Tắc Chi Thể hơn. "Đinh!

Chúc mừng chủ túc rút trúng một nghìn năm Pháp tắc Không Gian." "Đinh!

Chúc mừng chủ túc rút trúng một trăm năm Pháp tắc Lực." "Đinh!

Chúc mừng chủ túc rút trúng ba mươi triệu năm đạo hạnh." Lần mười liên rút thứ hai, ngoài vài Pháp tắc hiếm có, vẫn là tăng đạo hạnh. "Mười liên rút!

Mười liên rút!" Trường Phong không dừng lại, vẫn hô trong lòng.

Lần mười liên rút thứ ba, đạo hạnh, pháp tắc, huyết mạch, còn có

pháp bảo.

Vẫn không có gì đặc biệt.

Lần mười liên rút thứ tư, Trường Phong rất may mắn rút trúng một khu vực bí ẩn. "Đinh!

Chúc mừng chủ túc rút trúng khu vực bí ẩn, nhận được một nghìn năm trăm điểm huyết mạch, tất cả Pháp tắc đã lĩnh ngộ tập thể tăng thêm một nghìn năm, nhận được năm mươi triệu năm đạo hạnh." Âm thanh truyền đến trong đầu, khiến Trường Phong không nhịn được trong lòng mừng rỡ.

Cảnh giới vẫn còn kém một chút, nhưng giá trị huyết mạch của hắn đã đầy.

Hắn từ Tiên Thiên Huyết Mạch, bước vào Hỗn Độn Huyết Mạch.

Hơn nữa, vì thu được Pháp tắc, hắn có mấy điều Pháp tắc trực tiếp lĩnh ngộ viên mãn.

Gần như khoảnh khắc âm thanh rơi xuống, Trường Phong liền cảm thấy khí huyết trong cơ thể dâng trào, cả người không nhịn được phát ra một tiếng gầm giận dữ.

Âm thanh đột ngột vang lên, lập tức thu hút ánh mắt của mọi người.

Ngay cả Thông Thiên, cũng quay người nhìn lại.

Y còn tưởng, Trường Phong đã bị Thánh nhân đánh lén trong bóng tối.

Nhưng quay người nhìn lại, y lại thấy Trường Phong toàn thân run rẩy, khí huyết cường đại cuồn cuộn tuôn trào.

Và trên bầu trời, càng có khí lành, tiên nhạc vang lên.

Chương 117

Xung quanh Trường Phong, còn có khí Huyền Hoàng cuồn cuộn dâng lên, bao trùm một vùng không gian rộng lớn.

Nhìn sự biến hóa đột ngột của Trường Phong, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra.

Thông Thiên nhíu mày, vội vàng bảo Tam Tiêu và những người khác lùi lại.

Nguyên Thủy và những người khác ở xa nhìn nhau, trên mặt đều lộ vẻ tò mò.

Chính vì không biết lai lịch Trường Phong, họ mới tha thiết muốn đánh chết đối phương.

Bây giờ trên người Trường Phong, dường như đang xảy ra biến hóa gì đó, đương nhiên khiến họ tò mò.

Còn về việc đối phương sẽ phản công?

Họ căn bản không lo lắng điều này.

Năm vị Thánh nhân liên thủ, dù có Thông Thiên che chở.

Hôm nay, Trường Phong cũng chắc chắn sẽ chết.

Vì sự biến hóa đột ngột của Trường Phong, Lão Tử tạm hoãn ý định vây công Thông Thiên.

Đang lúc Thông Thiên trong lòng kinh ngạc.

Trong đầu lại một lần nữa truyền đến tiếng lòng của Trường Phong. 【Tiến hóa đến Hỗn Độn Huyết Mạch, cũng không biết sẽ có biến hóa gì.】 【Nhưng một trăm triệu điểm nằm yên cuối cùng này,

cũng không cần giữ lại nữa.】【Cho ta mười liên rút lần nữa!】Sau khi mặc niệm xong Trường Phong, cũng không kịp xem đã rút được phần thưởng gì.

Hắn cảm thấy trong hư không, lực lượng Hỗn Độn vô tận dâng đến, trực tiếp rót vào cơ thể hắn. "Hỗn Độn Huyết Mạch!!!!" Nghe tiếng lòng của Trường Phong, Thông Thiên hít mạnh một hơi khí lạnh.

Y cũng chỉ là Tiên Thiên Ma Thần.

Trường Phong hiện tại lại sắp tiến hóa đến Hỗn Độn Huyết Mạch.

Theo y được biết, hiện nay trong toàn bộ thiên địa, dường như chỉ có Đạo Tổ là Hỗn Độn Huyết Mạch.

Nhưng bây giờ, lại có thêm một Trường Phong.

Hơn nữa Trường Phong còn từ sinh linh hậu thiên tiến hóa đến tiên thiên, rồi lại tiến hóa đến Hỗn Độn Huyết Mạch.

Chuyện này thực sự quá không thể tin nổi!

Trong lúc Thông Thiên kinh ngạc.

Hoa trời rơi lả tả, đất dũng kim liên, mạn châu sa xuống, bao trùm một vùng không gian rộng lớn xung quanh.

Khiến Trường Phong ở giữa càng thêm vẻ thần thánh. "Dị tượng Thánh nhân!!!!" Tiếp Dẫn ở xa thấy vậy lớn tiếng reo.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và những người khác bên cạnh, cũng trừng lớn mắt, ai nấy mặt mày kinh ngạc.

Hoa trời, kim liên, mạn châu, đây đều là dị tượng độc quyền của Thánh nhân.

Bây giờ lại xuất hiện trên người Trường Phong.

Mấy người thần sắc kinh hãi, vội vàng cảm ứng kỹ lưỡng.

Lại phát hiện cảnh giới Trường Phong, chỉ ở Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Còn cách Thánh nhân một đoạn đường rất dài.

Mấy người nhìn nhau, trên mặt tràn đầy sự hoang mang.

Đã chỉ có cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên, sao lại có dị tượng như vậy.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, mắt Hỗn Độn của Lão Tử rung mạnh. "Hỗn Hỗn Độn Huyết Mạch!!!!" Trong một vùng khí lành, Lão Tử cảm nhận được khí tức Hỗn Độn trên người Trường Phong.

Không phải lực lượng Hỗn Độn, mà là một tia khí tức bản nguyên Hỗn Độn.

Chỉ có sinh linh được sinh ra trong Hỗn Độn, mới có được.

Giống như phụ thần của y, Bàn Cổ!

Bây giờ, trên người Trường Phong, y lại cảm nhận được khí tức Hỗn Độn.

Điều này... làm sao có thể?

Đối phương rốt cuộc có lai lịch gì?

Nguyên Thủy Thiên Tôn và những người khác bên cạnh, cũng ngây người.

Họ là Thiên Đạo Thánh nhân, cũng chỉ là Tiên Thiên Ma Thần.

Nhưng hiện nay một Hỗn Nguyên Kim Tiên nhỏ nhoi, lại có khí tức Hỗn Độn.

Ngoài sự kinh ngạc, mấy vị Thánh nhân trong mắt đều mang theo một tia nóng bỏng.

Dù không biết Trường Phong đã xảy ra chuyện gì, nhưng nếu huyết mạch của họ có thể tiến thêm một bước, có lẽ có thể đột phá cảnh giới hiện tại.

Lão Tử và mấy người liếc nhau, tâm ý tương thông.

Xoẹt một tiếng, chia ra bốn phương, vây Trường Phong và Thông Thiên ở giữa.

Mấy người không động thủ, chỉ chăm chú nhìn Trường Phong.

Khoảnh khắc này, họ đột nhiên hiểu ra, Trường Phong còn sống có ích hơn là chết.

Họ muốn nghiên cứu đối phương!

Thông Thiên thấy vậy, chỉ khẽ nhíu mày.

Y tế ra Tru Tiên Tứ Kiếm, hộ lấy Trường Phong bên cạnh.

Dù biết Trường Phong đang lột xác, nhưng cụ thể tình huống thế nào, y cũng không rõ.

Cái gì mười liên rút, hệ thống, y đâu biết đó là thứ gì.

Nhưng xét tình hình hiện tại, có lẽ trên người Trường Phong, có thể lại mang đến cho y một bất ngờ.

Những người còn lại xung quanh, đã hoàn toàn không kịp phản ứng.

Trên Thiên Đình, Hạo Thiên đang quan sát, cũng trừng lớn mắt.

Là đồng tử bên cạnh Đạo Tổ, y cũng biết rất nhiều chuyện.

Cảnh tượng trước mắt này, đã không đủ để dùng "không thể tưởng tượng nổi" để hình dung.

Hoàn toàn đã đảo lộn nhận thức của y!

Nên nói là Trường Phong một lần nữa đã đảo lộn nhận thức của

y.

Trường Phong lúc này nào có tâm tình bận tâm phản ứng của chúng nhân xung quanh.

Ngay cả tiếng nhắc nhở của hệ thống truyền đến trong đầu, y cũng không nghe rõ.

Y đứng giữa không trung, chỉ cảm thấy tiên huyết trong cơ thể sôi trào.

Năng lượng thần bí đang thức tỉnh nơi sâu thẳm nguyên thần.

Từng luồng Huyền Hoàng chi khí cuồn cuộn bao quanh tứ phía.

Một luồng đạo vận huyền ảo, từ chân linh tản ra.

Trường Phong cảm thấy vô cùng thư sướng.

Cùng lúc đó, một hư ảnh dị thú ngưng tụ phía sau y.

Chính là bản thể Thử Thiết của y!

Thân thể khổng lồ, bao trùm cả thiên khung.

Quanh thân hư ảnh, Hỗn Độn chi khí phun trào, hơn nữa còn có Địa Phong Thủy Hỏa bao quanh.

Nhìn thấy cảnh tượng này, mấy vị Thánh nhân đều không khỏi chấn kinh trong lòng.

Hỗn Độn chi khí, Địa Phong Thủy Hỏa, những thứ này đều là "tiêu chuẩn" của Thánh nhân.

Thế nhưng hiện tại Trường Phong, y vẫn chỉ là Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ.

Chấn kinh!

Kinh hãi!

Cùng với sự nghi hoặc nồng đậm, bao trùm trong lòng chư vị

Thánh nhân.

Ngay cả Thông Thiên lúc này, cũng trợn tròn mắt, ngây người nhìn chằm chằm vào trung tâm.

"Đại Đạo chi tử!

Đây chính là Đại Đạo chi tử sao?" "Liệu có trực tiếp đột phá đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên không?" Nhìn bóng dáng quen thuộc kia, trong mắt Thông Thiên lộ vẻ chờ mong.

Nếu Trường Phong có thể đột phá, đừng nói hóa giải cục diện trước mắt, ngay cả việc dễ dàng giáo huấn Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng những người khác cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Thông Thiên cũng không biết Trường Phong có được hay không.

Nhưng biến hóa trước mắt, khiến trong lòng y dấy lên một tia chờ mong.Địị tượng thiên địa cường đại như vậy, tự nhiên bị vô số đại thần thông giả khác trong thế gian phát hiện.

Lập tức thấy nơi chân trời xa xa, từng đạo trường hồng bay vút tới.

Trên bầu trời phương Bắc, tường thụy bao quanh, một thân ảnh hiển hiện giữa không trung.

Người đến toàn thân trắng như tuyết, thân thể như dê núi, trên đỉnh có một sừng, lưng mọc đôi cánh.

Chính là Yêu Thánh Bạch Trạch thần bí nhất trong Thập Đại Yêu Thánh.

Thông quá khứ, hiểu tương lai, có danh xưng quân sư Yêu tộc Bạch Trạch, lúc này trong hai mắt cũng mang theo vẻ mê hoặc.

Đôi mắt linh động, kinh ngạc nhìn thân ảnh giữa hư không kia.

Nơi chân trời phương Tây, huyết lãng cuồn cuộn ngang trời, Minh

Hà vốn đang tĩnh tu trong Huyết Hải, cũng lộ thân hình.

Đôi mắt đỏ như máu, nóng bỏng nhìn Trường Phong đang bị Huyền Hoàng chi khí quấn quanh.

Một hướng khác, một lão đạo nhân thân mặc đạo bào, đạp không mà đến.

Chính là Trấn Nguyên Tử của Ngũ Trang Quán.

Trên thiên khung, Cửu Long gào thét, hoàng khí bôn đằng.

Hạo Thiên, Dao Trì cưỡi xe liễn Cửu Long mà tới.

Mà ở chân trời xa xăm hơn nữa, trong hư không ẩn ẩn có một thân thể khổng lồ hiện ra.

Người đến thân hình rộng lớn, không thấy toàn bộ dung mạo.

Đôi cánh giang rộng che trời che nắng, trên đó ẩn ẩn có ngân sắc quang hoa lấp lánh.

Lại là Côn Bằng Cửu Thiên, kẻ vẫn luôn sợ hãi Trường Phong, trốn trong Minh Hải không dám xuất thế.

Các nơi khác, cũng có từng đạo ba động ẩn hiện.

Bởi vì dị tượng đột ngột của Trường Phong, từng đại thần thông giả ẩn mình trong thiên địa này đều xuất hiện.

Trường Phong với cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên lại có thể dẫn xuất dị tượng cấp Thánh nhân, điều này sao có thể không khiến bọn họ động tâm.

Không ít trong số bọn họ là những sinh linh sinh ra từ thuở khai thiên, đã chứng kiến Nữ Oa cùng những người khác thành Thánh.

Sau khi Lục Thánh thành Thánh, bọn họ đều nỗ lực vì bước đó.

Đáng tiếc, đừng nói đạp ra bước đó.

Ngay cả việc ở cảnh giới hiện tại, cũng khiến bước đi của bọn họ khó khăn.

Hiện tại đột nhiên xuất hiện dị số như Trường Phong.

Điều này sao có thể không khiến bọn họ kích động.

Trong thời gian ngắn ngủi vài ngàn năm, y quật khởi mạnh mẽ giữa thiên địa.

Hiện giờ còn trưởng thành đến mức khiến Thánh nhân cũng phải nhìn thẳng.

Chư Thánh hiếu kỳ về lai lịch của Trường Phong, bản thân là Chuẩn Thánh trong thiên địa, bọn họ cũng tràn đầy hiếu kỳ đối với Trường Phong.

Từng người bọn họ đều không biết đã tu luyện bao nhiêu năm tháng, rất rõ ràng sự gian nan của việc tiến thêm một bước.

Theo thiên địa không ngừng hoàn thiện, sự đình trệ càng ngày càng rõ ràng, nhưng tình huống này, lại không thấy trên người Trường Phong.

Không ai có thể không động lòng!

Ngay cả khi thân ở trong Lượng Kiếp, cũng không ngăn được bọn họ.

Đây cũng là nguyên nhân Côn Bằng dám mạo hiểm tới.

Chỉ cần có một tia cơ hội thành Thánh, bọn họ sẽ không bỏ qua.Từng luồng Huyền Hoàng chi khí cuồn cuộn tuôn ra, làm Trường Phong trở nên thần thánh vô cùng.

Thạch Cơ bên dưới ngẩng đầu, khẽ lẩm bẩm: "Sư tôn đây là muốn thành Thánh?" Uy áp tản ra giữa không trung, trong mắt nàng, đã không khác gì Thánh nhân.

Nữ Bạt, Cổn Cổn bên cạnh, chỉ trợn tròn mắt, trên mặt mang vẻ không thể tin nổi nồng đậm.

Trận doanh Tây Chu, Khương Tử Nha, Dương Tiễn cùng những người khác, cũng kinh hãi nhìn lên không trung.

Cuộc đại chiến vốn một chạm là nổ ra, vì biến hóa đột ngột của Trường Phong mà lập tức rơi vào tĩnh lặng.

Từng đôi mắt, chăm chú nhìn chằm chằm Trường Phong.

Chương 118

Không lâu sau, kim liên giữa không trung ẩn lui, thiên hoa độn tẩu.

Mạn châu rơi rụng giữa không trung, cũng từ từ tiêu tán.

Hỗn Độn chi khí bao quanh Trường Phong, toàn bộ quán nhập vào cơ thể y.

Chỉ có từng luồng Huyền Hoàng chi khí, vẫn bao quanh tứ phía. 'Đinh!

Chúc mừng túc chủ tiến hóa thành Hỗn Độn Ma Thần!' 'Đinh!

Chúc mừng túc chủ huyết mạch thuế biến, lĩnh ngộ Ám chi Pháp Tắc!' 'Chúc mừng túc chủ lĩnh ngộ Sát Lục Pháp Tắc!' 'Chúc mừng túc chủ lĩnh ngộ Hủy Diệt Pháp Tắc!' 'Chúc mừng túc chủ bản mệnh thần thông Thần Ngưu Ngưng Thị tiến hóa thành Hỗn Độn Chi Mâu!' 'Đinh!

Chúc mừng túc chủ lĩnh ngộ bản mệnh thần thông Hỗn Độn Tiễn Đạp!' Theo Hỗn Độn chi khí xung quanh dũng nhập, trong đầu Trường Phong lại truyền đến từng tiếng nhắc nhở quen thuộc.

Bởi vì huyết mạch tiến hóa, y trực tiếp lĩnh ngộ vô số pháp tắc.

Mà rất nhiều pháp tắc đã nắm giữ, cũng đột nhiên lĩnh ngộ sâu sắc hơn.

Nghe những âm thanh leng keng không ngừng, trong lòng Trường Phong tràn đầy hưng phấn.

Huyết mạch Hỗn Độn quả nhiên không phải vật tầm thường.

Là Hỗn Độn Ma Thần, trời sinh khế hợp với Đại Đạo.

Rất nhiều pháp tắc, cơ bản đều tự động lĩnh ngộ từ khi sinh ra.

Hiện tại huyết mạch của y đột phá, vô số pháp tắc kia tự nhiên trong nháy mắt tâm lĩnh thần hội.

Lướt qua một lượt, Trường Phong phát hiện Tam Thiên Pháp Tắc, y dường như chỉ còn một số ít pháp tắc cực kỳ hiếm hoi chưa từng nắm giữ.

Tam Thiên Pháp Tắc, y hiện giờ đã nắm giữ tuyệt đại bộ phận.

Một lần huyết mạch tiến hóa, số lượng pháp tắc y nắm giữ, đã có thể sánh ngang Thánh nhân.

Nhưng về phương diện lĩnh ngộ pháp tắc, y có thể nói là vượt xa chư Thánh.

Nguyên Thủy cùng những người khác, căn bản không cách nào so sánh với y.

Chỉ một lần huyết mạch đột phá, thực lực Trường Phong đã bạo tăng.

Nhưng thực lực tổng thể so với Thánh nhân, hiển nhiên vẫn còn kém rất nhiều.Trường Phong trong lòng hơi kích động, nhìn về phía màn hình thuộc tính cá nhân của mình.Thảng Bình Hệ ThốngTúc chủ: Trường PhongCảnh giới: Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ (0/một Hội Nguyên)Pháp tắc: Nhâm Thủy chi Thể, Lôi Đình chi Thể, Chân Viêm Thần Thể, Thú Thổ Linh Thể, Giáp Mộc Thánh Tâm, Canh Kim chi Khu, Không Gian Pháp Tắc (5058/1W), Ngũ Hành Pháp Tắc (1640/1W), Lực chi Pháp Tắc (100/1W).Huyết mạch: Hỗn Độn Thử Thiết (353/10000)Thần thông: Hỗn Độn Tiễn Đạp, Đại Thiên Mộng Thuật, Hỗn Độn Ngưng Thị, Pháp Tướng Thiên Địa, Tụ Lý Càn Khôn, Hóa Hồng Chi Thuật.Đạo hạnh: 142356WThảng Bình Trị: 1324WNhiệm vụ chính tuyến: Đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên viên mãnNhiệm vụ hằng ngàyNhìn màn hình thuộc tính cá nhân trước mắt, Trường Phong hít một hơi thật sâu.

Các pháp tắc vốn nắm giữ, đều có đột phá lớn.

Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ Ngũ Hành Pháp Tắc, càng là đều lĩnh ngộ viên mãn, thân dung pháp tắc, luyện thành Pháp Tắc chi Thể.

Tuy rằng chỉ là pháp tắc cơ sở nhất, nhưng muốn lĩnh ngộ viên mãn, vẫn vô cùng gian nan.

Nhưng Trường Phong, cứ thế mà lĩnh ngộ.

Nhục thân của y, từ trong ra ngoài đều được cường hóa.

Hơn nữa, còn nắm giữ nhiều pháp tắc cường đại khác.

Theo huyết mạch đột phá, bản mệnh thần thông cũng được đột phá.

Còn ngẫu nhiên lĩnh ngộ thêm một thần thông.

Khi thấy Đạo Hạnh tích lũy, Trường Phong mắt sáng lên.

Không chút do dự dùng để đề thăng cảnh giới của mình.

Tuy rằng y biết rõ Thánh nhân chi hạ giai kiến hôi.

Nhưng cảnh giới càng cao, thực lực của y càng mạnh.

Thủ đoạn bảo mệnh tự nhiên cũng nhiều hơn một chút.Trong khoảnh khắc, một luồng năng lượng cường đại từ trong cơ thể y tản ra.

Chúng nhân xung quanh nhìn y, đều biến sắc.

Không chỉ là những Thánh nhân kia, mà Bạch Trạch cùng những người khác đang quan sát từ xa, đồng tử cũng co rụt lại.

Trường Phong đã đột phá!

Đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên viên mãn.

Thông Thiên hít sâu một hơi, trong mắt mang theo sự chờ mong nồng đậm.

Nếu Trường Phong có thể một hơi đột phá đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Ngũ Thánh liên thủ thì sao chứ.

Phong Thần Lượng Kiếp vẫn không phải mặc cho bọn họ định đoạt sao.

Thông Thiên trong lòng đại hỉ, mà Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng những người khác đang đứng xung quanh, trong lòng lại rụt rè.

Tuy rằng không tin thiên địa hiện tại còn có người có thể thành Thánh.

Nhưng dị tượng khoa trương của Trường Phong vừa rồi, khiến trong lòng bọn họ đều có chút lo lắng.

Một Thánh nhân huyết mạch Hỗn Độn, cho dù vừa mới đột phá, e rằng thực lực cũng vô cùng cường đại.

Đến lúc đó, muốn trừ bỏ Trường Phong, e rằng sẽ không dễ dàng như vậy.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề nhìn nhau, rồi hướng ánh mắt về phía Lão Tử.

Trước đó đã cảm thấy kết đại nhân quả với Trường Phong.

Nếu đối phương thành Thánh, bọn họ căn bản không dám tưởng tượng kết quả đó.

Lão Tử cũng khẽ cau mày.

Nhưng trong nháy mắt, liền nhẹ nhàng giãn ra.

Bởi vì y cảm giác, đà đột phá của Trường Phong đã dừng lại.

Chỉ dừng ở cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên viên mãn.

Tuy rằng thực lực đã mạnh hơn rất nhiều so với trước đây, nhưng đối với bọn họ mà nói, vẫn chỉ là một con kiến mạnh hơn một chút mà

thôi.

Tây Phương Nhị Thánh vốn đang lo lắng trong lòng, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng không nghi ngờ gì nữa, đối với Trường Phong lúc này, trong lòng bọn họ càng thêm nóng bỏng.

Thông Thiên đứng bên cạnh Trường Phong, tự nhiên lộ vẻ thất vọng.

Trường Phong vẫn chưa đột phá đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Tuy rằng có thể cảm nhận được, thực lực của Trường Phong lúc này đã tăng cường rất nhiều.

Nhưng trước mặt Thánh nhân, vẫn còn kém xa.‘Đinh!

Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến đột phá Hỗn Nguyên Kim Tiên viên mãn, lĩnh ngộ một tia Sinh Mệnh Pháp Tắc, ba trăm triệu Thảng Bình Trị, toàn bộ pháp tắc bản thân nắm giữ tăng thêm một ngàn.’ Tiếng nói truyền đến trong đầu, khiến Trường Phong biến sắc.

Điều kinh ngạc không phải là lĩnh ngộ Sinh Mệnh Pháp Tắc, mà là lại không có Đạo Hạnh ban thưởng.

Trong lòng kinh hãi, y vội vàng mở màn hình thuộc tính cá nhân.Thảng Bình Hệ ThốngTúc chủ: Trường PhongCảnh giới: Hỗn Nguyên Kim Tiên viên mãn (2902/Tam Thiên Pháp Tắc)Pháp tắc: Nhâm Thủy chi Thể, Lôi Đình chi Thể, Chân Viêm Thần Thể, Thú Thổ Linh Thể, Giáp Mộc Thánh Tâm, Canh Kim chi Khu, Không Gian Pháp Tắc (6058/1W), Ngũ Hành Pháp Tắc (2640/1W), Lực chi Pháp Tắc (1100/1W).Huyết mạch: Hỗn Độn Thử Thiết (353/10000)Cảnh giới đã đột phá.

Y đã thành công đột phá đến cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên viên mãn.

Cách Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng chỉ còn một bước.

Nhưng yêu cầu đột phá cảnh giới hiện tại, lại không còn là Đạo Hạnh nữa.

Chỉ là lĩnh ngộ Tam Thiên Đại Đạo Pháp Tắc!

Điều này đối với Trường Phong mà nói, tuyệt đối là một tin tức tốt cực lớn.

Bởi vì y hiện tại, chỉ còn thiếu khoảng trăm pháp tắc hiếm hoi, là có thể đủ Tam Thiên Pháp Tắc.

Những pháp tắc kia tuy hiếm có, nhưng với thân Hỗn Độn Ma Thần của y, thời gian cần thiết tuyệt đối sẽ không quá dài.

Muốn đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, so với trước đây đã trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.Trường Phong trong lòng hưng phấn, lúc này cũng chú ý đến cột huyết mạch.

Hiện giờ y đã là huyết mạch Hỗn Độn.

Nhưng phía trên lại vẫn có thể tiến hóa.

Giữa thiên địa lại còn có sự tồn tại cường đại hơn huyết mạch Hỗn Độn.

Lướt nhìn ba trăm triệu Thảng Bình Trị có được vì hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến, Trường Phong không chút do dự trực tiếp dùng để rút thưởng.

Pháp tắc!

Điều y cần hiện tại chỉ có pháp tắc.

Bởi vì đã thân dung pháp tắc, luyện thành Pháp Tắc chi Thể.

Chỉ cần lĩnh ngộ Tam Thiên Pháp Tắc, y liền có thể đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Một khi thành Thánh, giữa thiên địa này còn ai có thể cản được y.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, lại là huyết mạch Hỗn Độn, cũng có thể tùy ý ngao du trong Hỗn Độn.

Cũng là rút thưởng cấp mười triệu ba lần mười liên tục.

Đáng tiếc, tuy rằng đã rút trúng không ít pháp tắc.

Nhưng đều là những pháp tắc Trường Phong đã nắm giữ, không có pháp tắc nào chưa lĩnh ngộ.

Muốn dựa vào rút thưởng, hoàn thành số Tam Thiên Pháp Tắc, từ đó đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, hiển nhiên không dễ dàng như vậy.

Trường Phong trong lòng than nhẹ, đóng màn hình hệ thống, từ từ ngẩng đầu.

Một loạt thao tác của hệ thống này, tuy rằng thực lực bạo tăng rất nhiều, nhưng thời gian tiêu tốn cũng không dài.

Đại bộ phận thời gian, đều là ở việc huyết mạch tiến hóa trước đó, và rút thưởng. 【Ai chà!

Suýt chút nữa là đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên rồi.】 【Tuy thực lực mạnh hơn rất nhiều, nhưng uy áp ẩn ẩn truyền đến từ bốn phía, e rằng vẫn không phải đối thủ của Thánh nhân.】 【Làm sao bây giờ?

Giờ thì làm sao đây?】 【Ngũ Thánh liên thủ, không biết sư tôn còn có hậu chiêu nào khác không.】 Trường Phong trong lòng suy nghĩ, ánh mắt nhìn về phía Thông Thiên Giáo Chủ bên cạnh.

Có cơ hội đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Trường Phong

tự nhiên không muốn lên cái bảng Phong Thần kia.

Hơn nữa nhìn ý tứ của Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng những người khác, rất rõ ràng không phải đơn thuần muốn đưa y lên bảng đơn giản như vậy.

Thông Thiên nghe tiếng lòng Trường Phong, cũng đưa mắt nhìn sang.

Ánh mắt giao nhau, Thông Thiên ngoài chấn kinh ra, thần sắc cũng trở nên ngưng trọng.

Điều chấn kinh tự nhiên là, Trường Phong quả nhiên thật sự có cơ hội đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Đại Đạo chi tử, không hổ là Đại Đạo chi tử.

Nghe ý tứ của y, dường như cũng chỉ kém một chút xíu.

Nhưng Hỗn Nguyên Kim Tiên viên mãn, rốt cuộc vẫn là Hỗn Nguyên Kim Tiên viên mãn.

Sai một ly đi một dặm!

Đối mặt Thánh nhân, y vẫn không có chút sức phản kháng nào.

Chỉ là cục diện hiện tại.

Thông Thiên cảm thấy càng thêm không ổn.

Phát hiện Trường Phong thần kỳ như vậy, Nguyên Thủy cùng những người khác tuyệt đối sẽ càng không bỏ qua y.

Làm sao bây giờ!

Làm sao bây giờ!

Tuy rằng y cũng đã có chuẩn bị, nhưng Thông Thiên không ngờ ngay cả Nữ Oa vẫn luôn ẩn thế không ra, cũng sẽ chọn đứng về phía Nguyên Thủy.

Ngũ Thánh liên thủ, cho dù thực lực y có mạnh đến đâu, cũng khó mà xoay chuyển cục diện.

Vạn Tiên Đại Trận, Lục Hồn Phiên, Tru Tiên Tứ Kiếm, tất cả thủ đoạn này cộng lại, e rằng cũng khó mà thay đổi cục diện trước mắt.

Trường Phong cũng thấy vẻ ngưng trọng trên mặt Thông Thiên, lập tức trong lòng lạnh đi.

Nhưng nhìn tình trạng hiện giờ, quả thật có chút khó khăn cho Thông Thiên.

Một mình đối mặt Ngũ vị Thánh nhân, không phải khó khăn bình thường.“Thông Thiên!

Đại thế đã định!

Nếu thuận theo thế trời mà làm, còn có thể giữ lại đạo thống Tiệt Giáo ngươi, nếu không...” Thu hồi ánh mắt nhìn Trường Phong, Lão Tử thản nhiên nhìn về phía Thông Thiên Giáo Chủ.

Tuy rằng Trường Phong vừa rồi đã cho y kinh ngạc rất lớn, nhưng kiến hôi rốt cuộc vẫn là kiến hôi.

Không thành Thánh cuối cùng vẫn là kiến hôi!

Ngũ Thánh tề xuất, Trường Phong căn bản không thể làm nên sóng gió gì.

Thông Thiên trầm mặt, không đáp lời!

Cục diện trước mắt, hiển nhiên đã trở thành định cục.

Nguyên Thủy hơi ngẩng đầu, thần tình vô cùng kiêu ngạo.

Một trận chiến hôm nay, chuyện Lượng Kiếp sẽ không còn biến số.

Cũng coi như hoàn thành nhiệm vụ Đạo Tổ giao phó.

Nữ Oa không lên tiếng, sắc mặt bình tĩnh.

Còn về Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người cuối cùng, ánh mắt không ngừng giao nhau.

Trong lòng hiển nhiên đang tính toán những chuyện khác.

Thập Nhị Kim Tiên đứng cách đó không xa, đã hoàn hồn từ sự chấn kinh trước đó.

Chương 119

Từng người giữa lông mày tràn đầy chờ mong.

Trường Phong này dù có phi phàm đến mấy, thì sao chứ.

Ngay cả tư cách để sư tôn nhìn thẳng cũng không có, chẳng phải vẫn là con kiến mặc Thánh nhân tùy ý nhào nặn sao.

Tam Tiêu cùng những người khác ở xa, chỉ có thể sốt ruột.

Đối mặt thiên uy của chư Thánh giữa không trung, bọn họ căn bản không thể tiếp cận.

Mà những đại thần thông giả ẩn mình xung quanh, có tiếc nuối, có thản nhiên, đồng thời cũng có hưng phấn.

Hạo Thiên ngồi trên xe liễn Cửu Long, biết bao mong muốn Lục Thánh nhanh chóng hỗn chiến.

Đệ tử các giáo, bao gồm cả Trường Phong, toàn bộ đều lên bảng Phong Thần kia.

Một khi lên bảng, sau này chính là người của Thiên Đình bọn họ.

Đối với bí mật trên người Trường Phong, tự nhiên cũng có cơ hội tìm hiểu.【Haizz!

Lẽ nào hôm nay ông đây thật sự phải ngỏm ở đây sao?】 Cảm thụ khí cơ khóa chặt trên người, Trường Phong trong lòng bất đắc dĩ.

Trước thực lực tuyệt đối, quả nhiên mọi âm mưu quỷ kế đều trở nên yếu ớt đến vậy.

Vô số tính toán trước đây, tuy rằng đã đạt được hiệu quả không tồi.

Nhưng xem ra hiện tại, chỉ là sự giãy giụa vô ích mà thôi.

Nghe tiếng lòng của Trường Phong, Thông Thiên Giáo Chủ đã đưa ra quyết định quan trọng.

Tiệt Giáo có thể không còn, nhưng Trường Phong nhất định phải sống.

Chỉ cần có Trường Phong, Tiệt Giáo khẳng định có hy vọng phục hưng.

Kết cục tệ nhất, chỉ có thể dẫn Trường Phong ẩn mình trong Hỗn Độn.

Sau này lại tùy cơ hành sự.Khi Lục Thánh tề xuất, lúc này trong Hỏa Vân Động.

Hiên Viên với đôi mắt nghiêm túc nhìn Phục Hy bên cạnh.

"Thời khắc sinh tử tồn vong của Nhân tộc!

Ngươi vẫn chưa hạ quyết tâm sao?" "Phục Hy!

Ngươi hiện tại là Thiên Hoàng Nhân tộc!" "Không còn là Yêu Thánh Phục Hy trước kia nữa!" Hiên Viên trực tiếp gọi tên Phục Hy, giữa lông mày, đã mang theo một tia tức giận.

Thần Nông ngồi bên kia, sắc mặt bất đắc dĩ.

Mở miệng, nhưng vẫn không nói gì.

Chỉ là đôi mắt, cũng nhìn về phía Phục Hy.

Tam Hoàng tuy không ra khỏi Hỏa Vân Động, nhưng đối với những chuyện xảy ra ở Tây Kỳ, bọn họ đều vô cùng rõ ràng.

Ngũ Thánh tề xuất, chuyện như vậy sao không khiến Hiên Viên sốt ruột.

Tiệt Giáo một khi bại trận!

Ân Thương tuyệt đối không cản nổi Tây Chu được Xiển Giáo ủng

hộ.

Ân Thương nếu diệt vong, Nhân Vương cũng sẽ biến mất trong Nhân tộc.

Đây tuyệt đối không phải là kết quả y mong muốn.

Chư Thánh có thể hưởng Nhân tộc khí vận, nhưng tuyệt đối không thể phân hóa Nhân Vương khí vận.

Vị trí Nhân Vương một khi mất, Nhân tộc cũng không còn hy vọng.

Nhân tộc không thể không có Nhân Vương.

Đã không còn chỗ nào để xoay chuyển, vậy thì chỉ có vùng lên phản kháng.

Ngay cả khi đánh cược toàn bộ Nhân tộc, cũng không từ nan.

Đối diện ánh mắt hai người, Phục Hy thở dài một tiếng.

"Thật sự phải như vậy sao?" Nhìn Hiên Viên thần tình ngưng trọng bên cạnh, Phục Hy khẽ hỏi.

Đây không phải một quyết định đơn giản.

Một khi đưa ra, có nghĩa là Nhân tộc triệt để đoạn tuyệt với Lục Thánh.

Nhân tộc khí vận, không còn được Thánh nhân hưởng thụ.

Phục Hy rất rõ ràng sự khát vọng khí vận của Thánh nhân.

Hiện giờ Nhân tộc là nhân vật chính của thiên địa.

Mất đi Nhân tộc khí vận, những Thánh nhân kia tuyệt đối sẽ phát điên.

Hơn nữa Phục Hy ẩn ẩn cảm giác, quyết định này không chỉ ảnh hưởng đến Thánh nhân Thiên Đạo, mà còn có ảnh hưởng cực lớn đến

vị kia.

Đó chính là Đạo Tổ, sư tôn của Lục Thánh.

Nếu gây ra sự bất mãn của đối phương, đó tuyệt đối là một chuyện vô cùng khủng bố.

"Nhân tộc còn có lựa chọn sao?" Hiên Viên không trả lời, trong miệng hỏi ngược lại.

Trong lòng y sao lại không biết hậu quả của việc làm này.

Nếu không phải sự tình phát triển đến mức này, sao lại đến nông nỗi này.

"Như vậy!

Cứ theo lời ngươi!" Nói xong Phục Hy, từ từ nhắm mắt lại.

Hiên Viên hiển nhiên không thể không làm, y cũng không còn cách nào.

Còn về chuyện của Nữ Oa, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ.

Ngay sau đó, trên thân y, Huyền Hoàng chi khí cuồn cuộn tuôn ra.

Thấy vậy Hiên Viên, không chút do dự, Đế Hoàng chi khí phun trào ra.

Trên người Thần Nông bên kia, cũng có Huyền Hoàng chi khí bốc lên.

"Thiên Đạo hữu thất!

Nhân Đạo khiêm cung!

Ngô Hiên Viên (Phục Hy, Thần Nông) lấy toàn bộ Nhân tộc khí vận cùng diễn Nhân Đạo, Nhân tộc đương tự cường!" Theo lời ba người vừa dứt.

Ba luồng khí thế xông phá Hỏa Vân Động, thẳng tới trời xanh.

Nhuộm khắp vũ trụ!Cùng lúc đó, trong Nhân tộc, cũng có từng luồng năng lượng thần bí yếu ớt dũng lên trời xanh.

Mà tại thành Triều Ca của triều Thương, từng cột sáng màu vàng dày đặc vút lên trời cao.

Chúng nhân đang thương thảo đại sự trong cung, đều bị cảnh tượng trước mắt làm kinh ngạc.

Đế Tân đang ngồi trên vương vị, nhìn cột sáng khổng lồ từ đỉnh đầu mình bốc lên, sắc mặt kinh ngạc.

Ngẩng mắt nhìn đi, lúc này các quan văn võ khắp triều, từng người đỉnh đầu đều có cột vàng bốc lên.

Mà trong tất cả các cột, chỉ có cột trên đỉnh đầu y là lớn nhất.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Đế Tân đứng dậy, mặt lộ vẻ khó hiểu.

Vươn tay sờ lên đầu, phát hiện lòng bàn tay dễ dàng xuyên qua.

Chúng nhân dưới điện nhìn nhau, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Dù sao trên đỉnh đầu bọn họ, cũng có cột sáng như vậy bốc lên.

Nhưng bọn họ lại không cảm giác được chút dị thường nào.

Nếu không phải có thể nhìn thấy cột sáng trên đỉnh đầu mình, bọn họ đều hoàn toàn không cảm giác được sự tồn tại của cột sáng.

"Báo!" Ngay lúc này, bên ngoài đại điện, có truyền lệnh quan vội vàng chạy vào.

Một cột sáng yếu ớt, đứng sừng sững trên đỉnh đầu y, theo sự di chuyển của y mà đi vào trong đại điện.

"Nói!" Đế Tân sắc mặt ngưng trọng, trầm giọng đáp.

Là Nhân Vương, y ẩn ẩn cảm giác chuyện này dường như có quan

hệ cực lớn với Nhân tộc.

“Khởi bẩm Đại Vương!

Không biết vì sao, trong thành những cột sáng màu vàng dày đặc, trải khắp cả thành Triều Ca!” Truyền lệnh quan bên dưới, nhanh chóng đáp lời.

Nói xong, đôi mắt kinh ngạc nhìn vào trong điện.

Nghe vậy Đế Tân, trong mắt kinh hãi, vội vàng bước xuống bậc thang, đi về phía ngoài điện.

Các quan văn võ trong điện nhìn nhau, không chút do dự, cùng nhau theo sau.

Chúng nhân chạy ra khỏi đại điện, nhìn cảnh tượng trước mắt, từng người mắt đờ đẫn.

Từ xa nhìn lại, toàn bộ bầu trời phía trên thành Triều Ca, đều là những cột sáng màu vàng dày đặc dựng lên.

Hơn nữa, còn có không ít đang di chuyển khắp nơi.

Chỉ là so với trong điện, những cột sáng trước mặt này nhỏ hơn rất nhiều, hơn nữa sai biệt không lớn, cũng không có sự khác biệt quá lớn về độ dày.

Vô số cột sáng màu vàng bắn lên trời xanh, hội tụ trên bầu trời thành Triều Ca.

Như một tầng tường vân Huyền Hoàng màu vàng khổng lồ bao phủ.

Che kín cả thiên khung.

Trên bầu trời xa hơn nữa, cũng có từng cột Huyền Hoàng màu vàng lưa thưa sừng sững.

Chúng nhân bao gồm cả Đế Tân, từng người chấn kinh nhìn lên trời.

Trên mặt đều là vẻ khó hiểu.

Vì sao cùng một lúc, trên đỉnh đầu tất cả mọi người đều dâng lên cột sáng như vậy.

Không ai biết đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ là ẩn ẩn ước ước, giữa thiên địa có Thánh âm vọng lại!

Nhưng từng người bọn họ nghe được cũng không rõ ràng.Ngoài thành Tây Kỳ.

"...cùng diễn Nhân Đạo, Nhân tộc đương tự cường!" Âm thanh phiêu đãng vọng lại giữa thiên địa.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng mấy người vốn muốn động thủ, lập tức cau mày.

Đạo âm huyền ảo kia tuy yếu ớt, nhưng vẫn bị bọn họ nghe được một chút.

Nhưng còn chưa kịp bọn họ kiểm tra kỹ, tất cả đều đột nhiên trợn tròn mắt, kinh ngạc nhìn lên bầu trời xa xa.

Chỉ thấy phía Đông, ba cột sáng màu vàng khổng lồ xông phá mây xanh.

Nhuộm một vùng trời kia thành màu Huyền Hoàng!

Còn chưa đợi bọn họ phản ứng lại, liền thấy phía dưới từng đạo cột sáng Huyền Hoàng dâng lên.

Ngay cả phía sau bọn họ, cũng có cột sáng màu Huyền Hoàng bốc lên.

Có từ đại quân Thương Chu phía dưới, cũng có Thập Nhị Kim

Tiên cách đó không xa.

Quảng Thành Tử cùng Thập Nhị Kim Tiên, đều bị biến hóa đột ngột này làm kinh ngạc.

Sờ cột sáng trên đỉnh đầu, bọn họ hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì!

Càng không thể hiểu, những cột sáng này là cái gì.

Trong Thập Nhị Kim Tiên, chỉ có Ngọc Đỉnh Chân Nhân và Hoàng Long Chân Nhân là chưa có trên đầu.

Kim Linh Thánh Mẫu lui về phía xa, cũng mặt mày khó hiểu.

Trên đầu nàng, cũng có một cột sáng màu Huyền Hoàng bốc lên, hơn nữa còn không nhỏ.

Bên dưới đã bò dậy rất nhiều tướng sĩ, từng người thì thầm to nhỏ.

Nhìn cột sáng trên đỉnh đầu mình, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Biến hóa đột ngột này, trong nháy mắt đã thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Ngay cả mấy vị Thánh nhân trong trận cũng không ngoại lệ.

Khoảnh khắc này, không ai còn chú ý đến Trường Phong nữa.

Dù sao cảnh tượng trước mắt, thật sự là quá quỷ dị.

"Đó là hướng Hỏa Vân Động!" Thông Thiên mắt quét qua ba cột sáng khổng lồ nơi chân trời, trong miệng khẽ lẩm bẩm.

Lập tức, trong mắt lóe lên một tia sáng.

Tam Thánh Hỏa Vân Động đã ra tay rồi!

Tuy rằng bọn họ không phải Thánh nhân chân chính, nhưng lại là Tam Hoàng Nhân tộc.

Mà hiện tại Nhân tộc lại là nhân vật chính của thiên địa.

Tự nhiên không thể xem xét bằng thân phận tầm thường.

Thông Thiên trong lòng kinh ngạc lắng nghe kỹ, lập tức sắc mặt kịch biến.

Tam Hoàng muốn diễn hóa Nhân Đạo.

Nhân Đạo!!!

Chương 120

Hai từ này, khiến trong lòng Thông Thiên kinh hãi.

Là Thánh nhân Thiên Đạo, y tự nhiên hiểu Nhân Đạo là gì.

Tam Hoàng này gan quá lớn rồi.

Điều này không chỉ hoàn toàn đắc tội chư Thánh, mà còn có khả năng bị Đạo Tổ không ưa.

"Tam Hoàng muốn làm gì?"【Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?】【Tại sao trên đỉnh đầu tất cả Nhân tộc đều có Huyền Hoàng chi khí bốc lên?】 Trường Phong đang lo lắng trong lòng, cũng bị cảnh tượng trước mắt làm kinh ngạc.

Trường Phong trong đầu nhanh chóng xoay chuyển, trong nháy mắt liền nghĩ đến Tam Thánh Hỏa Vân Động.

Dù sao chuyện liên quan đến Nhân tộc, khẳng định có quan hệ với Tam Hoàng.

Sự tình cụ thể của Phong Thần, Tam Hoàng hiển nhiên đã biết.

Nhưng suốt thời gian dài như vậy, trừ việc ban Không Động Ấn cho Đế Tân, Hiên Viên không có động tác nào khác.

Hiện giờ xem ra, Hiên Viên vẫn còn giữ lại một chiêu.

Chỉ là chiêu này, khiến Trường Phong cũng có chút khó hiểu.

Trường Phong trong lòng kinh ngạc, vội vàng nghiêng tai lắng nghe kỹ.

"Lấy toàn bộ Nhân tộc khí vận diễn hóa Nhân Đạo!!!" Tin tức nghe được, khiến Trường Phong cả người ngây tại chỗ.

Mọi người đều biết, Hồng Hoang có Thiên, Địa, Nhân Tam Đạo.

Nếu đem toàn bộ Hồng Hoang ví dụ thành một siêu máy tính!

Vậy Thiên, Địa, Nhân Tam Đạo, tương đương với ba hệ thống khác nhau vận hành của máy tính, thuộc về cơ quan cân bằng dưới Đại Đạo!

Địa vị là hoàn toàn tương đồng!

Thế nhưng, Thiên Đạo xuất thế sớm nhất, thực lực cũng mạnh nhất.

Bản năng áp chế Nhân Đạo và Địa Đạo.

Điểm này, từ thảm trạng của Nhân Đạo, có thể nhìn ra.

Long Hán Đại Kiếp, ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân đại chiến.

Vu Yêu Lượng Kiếp, Yêu tộc gây ra đại kiếp của Nhân tộc, cùng với cuộc chiến của hai tộc Vu Yêu.

Những điều này, đều thuộc về Nhân Đạo sau khi bị Thiên Đạo tính kế, bùng phát tự tương tàn.

Ở đây, có một vùng hiểu lầm.

Đó là Nhân Đạo đồng nghĩa với Nhân tộc Hồng Hoang.

Suy nghĩ như vậy, cục diện sẽ nhỏ đi.

Nhân Đạo, là tập hợp thể của vạn vật chúng sinh, bất luận là Nhân, Vu, thậm chí là Yêu tộc, phàm là sinh mệnh thể, vạn vật chúng sinh, kỳ thực đều thuộc về Nhân Đạo.

Tiên Yêu Thần Ma, ý chí của tất cả chúng sinh, tầm vóc này, mới có thể cùng Thiên Đạo là một đẳng cấp.

Cho nên, chỉ cần tập hợp sức mạnh của vạn vật chúng sinh Hồng Hoang, thống nhất Hồng Hoang, sẽ có thể trở thành nhân vật chính chân chính của thiên địa, không bị Thiên Đạo ước thúc, chứng đạo

thành công.

Long Phượng Kỳ Lân, hai tộc Vu Yêu, chỉ cần có thể thống nhất Hồng Hoang, liền có thể chứng đạo siêu thoát.

Trở thành nhân vật chính chân chính của thiên địa Hồng Hoang, thậm chí là chủ nhân.

Ngay cả Thiên Đạo, cũng không thể trói buộc.

Mà trong lịch sử Hồng Hoang, bọn họ quả thật có ý đồ này.

Đáng tiếc, Long Hán Đại Kiếp, Long Phượng Kỳ Lân bị Ma Tổ La Hầu tính kế, lại bị Hồng Quân hái quả, đại bại!

Trong Vu Yêu Lượng Kiếp, Vu tộc triệu hoán Bàn Cổ chân thân, vốn dĩ hoàn toàn có thể tiêu diệt toàn bộ Yêu tộc.

Nhưng lại bị Hồng Quân chen ngang một bước.

Một Hội Nguyên sau mới có thể lại gây phân tranh.

Đợi đến lúc đó, Hậu Thổ đã hóa thành Luân Hồi, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận không thể bố trí nữa.

Kết quả, Vu tộc và Yêu tộc, cũng đồng quy vu tận, công dã tràng!

Người sáng mắt, đều có thể nhìn ra mèo mỡ trong đó.

Hồng Quân, vốn dĩ đại biểu cho ý chí Thiên Đạo Hồng Hoang.

Tất cả, đều là tính kế của Thiên Đạo Hồng Hoang.

Hoặc có thể nói, là sự áp chế bản năng của y đối với Nhân Đạo.

Từ khai thiên lập địa đến nay, Thiên Đạo chưa từng ngừng việc khống chế thiên địa.

Phong Thần Lượng Kiếp hiện tại, cũng là Thiên Đạo xâm thực Nhân Đạo, Địa Đạo.

Sau Thương Trụ, Nhân tộc không còn Nhân Vương, chỉ có Thiên

Tử.

Cửu Cửu Chí Tôn biến thành Cửu Ngũ Chi Tôn, sống chết kém Thiên Đình một bậc.

Còn về Thiên Đình, chẳng qua là quân cờ Hồng Quân xâm thực Nhân Đạo, Địa Đạo mà thôi.

Đến đây, Nhân Đạo triệt để bị cắt đứt, trở thành công cụ để đồ tử đồ tôn của Hồng Quân lão tổ vặt lông.

Mà so sánh với Nhân Đạo.

Địa Đạo kia, kết cục cũng không khá hơn là bao.

Còn chưa thành thục, đã bị Hậu Thổ lấy thân hóa Luân Hồi.

Hậu Thổ hóa Luân Hồi, sau lưng khẳng định có bóng dáng Hồng Quân.

Là một trong Tổ Vu Hậu Thổ, lại vừa khéo chọn hóa Luân Hồi trước đại chiến Vu Yêu, có phải quá trùng hợp.

Địa Đạo bị Thiên Đạo cứng rắn kết thúc!

Đến Tây Du Lượng Kiếp, toàn bộ Luân Hồi Địa Phủ, đơn giản bị thấm thấu đến mức như cái sàng.

Nào là Thái Ất Cứu Khổ Thiên Tôn, Địa Tạng Vương Bồ Tát, mèo chó gì đó, đã hoàn toàn xâm nhập Địa Phủ.

Thậm chí hơn nữa!

Một con khỉ cảnh giới Kim Tiên nhỏ bé, lại dám đại náo Địa Phủ, sửa đổi số sinh tử trong U Minh Trọng Khí của Địa Phủ, rồi nghênh ngang rời đi.

Những điều này Trường Phong đều biết, nhưng hiển nhiên không phải chuyện y có thể suy xét hiện tại.

Dù sao chặn trước mặt y, chính là Phong Thần Lượng Kiếp.

Nhưng hiện giờ, Tam Hoàng lại muốn diễn hóa Nhân Đạo.

Hồng Hoang đã trải qua thời gian dài như vậy, Thiên Đạo có thể nói đã hoàn toàn chấp chưởng toàn bộ thiên địa.

Tam Hoàng lại muốn lấy toàn bộ Nhân tộc khí vận, trọng diễn Nhân Đạo.

Lẽ nào là vì Nhân tộc có chữ 'nhân', cho nên Tam Hoàng cảm ngộ được điều gì.

Nhưng Hiên Viên bọn họ có thể thành công hay không, Trường Phong cũng không biết.

Bởi vì tình huống này, cần đối phó không chỉ là Lục Thánh, mà còn có vị kia trong Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân hợp đạo lâu như vậy, e rằng đã hợp thành một thể với Thiên Đạo.

Đối mặt Nhân Đạo đột nhiên xông ra, tuyệt đối sẽ không khách khí.

Nhân tộc phải đối mặt, đã không còn là chư Thánh, mà còn có Đạo Tổ Hồng Quân.

Nhưng nghĩ đến cảnh tượng sau đại bại của Tiệt Giáo, Trường Phong cũng có thể lý giải ý đồ của Hiên Viên.

Nhân tộc là nhân vật chính của thiên địa, triệt để trở thành vật nuôi dưỡng của chư Thánh.

Đây tuyệt đối không phải là cảnh tượng Hiên Viên muốn thấy.

Tam Hoàng đã đánh cược tất cả rồi!Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng những người khác lúc này, cũng nghe rõ âm thanh phiêu đãng từ từ vọng lại giữa không trung.

Từng người trên mặt tràn đầy vẻ ngơ ngẩn.

Ngay sau đó, là sự phẫn nộ vô cùng.

Đặc biệt là Nữ Oa!

Theo từng cột sáng màu Huyền Hoàng không ngừng dâng lên giữa thiên địa, nàng cảm thấy Nhân tộc khí vận mà mình hưởng thụ, đang nhanh chóng mất đi.

Bởi vì chuyện Lục Áp, Yêu tộc khí vận đã mất đi rất nhiều.

Biến cố đột ngột này, Nhân tộc khí vận lại cũng đang nhanh chóng mất đi.

Nhân tộc là nhân vật chính của thiên địa, một khi khí vận mất hết.

Thực lực của nàng sẽ bị suy yếu rất nhiều.

Nữ Oa sắc mặt đại nộ, trong lòng còn có chút nghi hoặc.

Phục Hy tuy là Nhân tộc, nhưng dù sao kiếp trước cũng là huynh trưởng của nàng, lại không hề báo trước cho nàng một chút nào.

Nữ Oa nhìn về hướng Hỏa Vân Động, mặt lộ vẻ trầm tư.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đứng giữa không trung, lại lớn tiếng quát: "Tam Hoàng cuồng vọng!

Quả thật không biết chết là gì!" Ngay trong khoảng thời gian này, chút Nhân tộc khí vận còn sót lại trên Xiển Giáo đã mất hết.

Điều này khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn vô cùng phẫn nộ.

Mà hiện giờ Tam Hoàng còn khiêu khích Đạo Tổ, càng khiến y tức giận.

Nhìn Huyền Hoàng chi khí bốc lên trên đỉnh đầu Thập Nhị Kim Tiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn vung tay lớn.

Thiên uy cuồn cuộn giáng xuống, trực tiếp chém đứt mấy cột thiên

trụ thô tráng kia.

Đáng tiếc, Quảng Thành Tử cùng những người khác tuy thân là Nhân tộc Tiên Thiên, nhưng đối với toàn bộ Nhân tộc mà nói, cũng không phải không thể thiếu.

Vô số Huyền Hoàng chi khí dâng lên giữa thiên địa, hội tụ trên thiên khung.

Không mất bao lâu, đã che kín toàn bộ thiên khung.

Ngẩng đầu nhìn lên, phảng phất như một viên bàn màu Huyền Hoàng khổng lồ, luân chuyển trên thiên khung.

Lão Tử lúc này cũng sắc mặt âm trầm!

Hành động này của Tam Hoàng có thể nói là rút củi đáy nồi!

Nhân Giáo chỉ có một mình Huyền Đô Đại Pháp Sư, mà y cũng đã để thiện thi của mình đi đến Thiên Đình.

Theo lý mà nói, Phong Thần Lượng Kiếp này đã không còn quan hệ gì với Nhân Giáo của y.

Y ra sức như vậy, chẳng phải là vì muốn chia sẻ thêm Nhân tộc khí vận sao.

Nhưng Tam Hoàng lại trực tiếp lấy Nhân tộc khí vận diễn hóa Nhân Đạo, một Thiên Đạo Thánh nhân như y, làm sao hưởng thụ Nhân Đạo Nhân tộc khí vận?

Lão Tử khoảnh khắc này, đột nhiên phát hiện, Phong Thần Lượng Kiếp suốt thời gian dài như vậy, hoàn toàn là bận rộn vô ích.

Nếu bị Tam Hoàng thành công diễn hóa Nhân Đạo, y sẽ không còn được hưởng Nhân tộc khí vận.

Không chỉ là y, mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân còn lại đều sẽ không được hưởng Nhân tộc khí vận.

Ngay cả Nữ Oa nương nương, Thánh mẫu sáng tạo ra Nhân tộc, cũng vậy.

Bạch Trạch cùng những người khác đang quan sát từ xa, từng người sắc mặt kinh hãi.

Vừa rồi trong lòng còn thất vọng Trường Phong có thể sẽ vẫn lạc, không ngờ chớp mắt lại xuất hiện biến cố như vậy.

Nhìn lên thiên khung, bọn họ đều hiểu, giữa thiên địa hiện tại, e rằng thật sự sắp có đại sự xảy ra.

Chuyện còn khủng bố hơn Phong Thần Lượng Kiếp.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng biết đã xảy ra chuyện gì, bọn họ không nói lời nào, liên tục vung tay.

Pháp lực hạo hãn bôn dũng tuôn ra, quán nhập vào viên bàn Huyền Hoàng trên thiên khung.

Đáng tiếc, pháp lực bành trướng của Thiên Đạo Thánh nhân, lại không lay chuyển được viên bàn đang khẽ xoay tròn kia.

Mà lúc này, nơi sâu thẳm Hỗn Độn, trong Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân đang ngồi, khẽ mở hai mắt.

Trong đôi mắt Hỗn Độn, không có phẫn nộ, ngược lại còn mang theo chút hỉ sắc.

"Nhân Đạo phục sinh!

Thiên hữu dị số!

Đạo của ta có thể thành!" Y khẽ lẩm bẩm.

Đôi mắt y, xuyên thủng vô tận Hỗn Độn, thản nhiên nhìn Trường Phong.

Khẽ mở mắt, kinh ngạc liếc nhìn đối phương, Hồng Quân lại lần

nữa nhắm mắt tĩnh tu.

Thân hình y hòa làm một với xung quanh.

Lại là căn bản không để ý đến những chuyện xảy ra trên đại địa Hồng Hoang.

“Đại huynh!

Hiện tại làm sao bây giờ?” Nguyên Thủy Thiên Tôn thu hồi ánh mắt nhìn lên đỉnh đầu, truyền âm cho Lão Tử.

Tam Hoàng diễn hóa Nhân Đạo, bọn họ căn bản không cách nào ngăn cản, cũng không biết làm thế nào để ngăn cản.

Còn về việc ra tay với Tam Hoàng?

Đối phương đã hội tụ toàn bộ Nhân tộc khí vận, cho dù bọn họ là Thiên Đạo Thánh nhân, cũng không dám mạo hiểm ra tay.

Chương 121

Hiện giờ Nhân tộc khí vận mất hết, Lượng Kiếp đã thuần túy biến thành nhiệm vụ Đạo Tổ giao phó.

"Giết Trường Phong rồi nói!" Lão Tử khẽ cau mày, trầm giọng đáp.

Trong lòng Lão Tử luôn có một cảm giác, biến hóa khó hiểu trước mắt này, tất cả đều là vì Trường Phong.

Nhân tố không xác định này, vẫn phải trừ bỏ y.

Nữ Oa, Tiếp Dẫn cùng những người khác ánh mắt giao nhau, đều đồng ý lời Lão Tử.

Ngũ Thánh nhìn nhau, chính muốn ra tay.

Nào ngờ, trên thiên khung tiếng nổ vang cuồn cuộn vang lên.

Lại là từ viên bàn Huyền Hoàng đang xoay tròn trên đỉnh đầu, một cột sáng màu Huyền Hoàng khổng lồ quán xuống.

Thẳng tới Trường Phong.Biến hóa đột ngột này, làm tất cả mọi người đều kinh ngạc ngây người.

Từng người ngơ ngẩn nhìn cột sáng màu Huyền Hoàng to lớn từ không trung quán xuống.

Trường Phong đứng giữa không trung, cũng ngây tại chỗ.

Có chút không hiểu vì sao.

Nhưng trong đầu nhanh chóng xoay chuyển, hiển nhiên đã hiểu tuyệt đối sẽ không phải là chuyện xấu.

Tam Hoàng diễn hóa Nhân Đạo, khẳng định là vì tương trợ Tiệt Giáo.

Cảnh tượng trước mắt, có lợi cho y!

Gần như trong nháy mắt, cột sáng như thiên trụ kia bắn xuống, trực tiếp bao trùm Trường Phong.

Trong khoảnh khắc, một luồng lực lượng thần bí quán nhập vào cơ thể Trường Phong.

Trong chớp mắt đã đi khắp toàn thân, mà Trường Phong cảm giác thực lực của mình đang nhanh chóng tăng trưởng.

"Cái này..." Biến hóa trong cơ thể, làm Trường Phong kinh ngốc.

Tuy rằng trong nháy mắt hiểu rõ trong đầu, y đã có suy đoán như vậy.

Nhưng thật sự đợi đến khi tình huống như vậy xảy ra trong cơ thể, vẫn khiến y vô cùng kinh ngạc.

Dù sao y hiện tại là cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên viên mãn.

Tiến thêm một bước nữa, đó chính là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Lẽ nào Tam Hoàng muốn đề thăng thực lực của y đến cảnh giới sánh ngang Thánh nhân? 【Hú!

Hiên Viên đây là muốn làm cái gì vậy?】 【Lẽ nào muốn đề thăng mình thành Nhân Đạo Thánh nhân?

Nhân Đạo chắc không gọi là Thánh nhân nhỉ?】 【Kệ cha nó!

Nhưng cái này cũng quá khoa trương rồi, dù sao Tam Hoàng hiện tại cũng chỉ là cảnh giới Chuẩn Thánh.】 【Nhưng nếu thêm toàn bộ Nhân tộc khí vận, dường như cũng có khả năng.】 Vô số ý niệm trong đầu Trường Phong xoay chuyển, không hề nghi ngờ.

Y lúc này, trong lòng có chút chờ mong.

Chỉ cần có cảnh giới sánh ngang Thiên Đạo Thánh nhân.

Phối hợp với vô số pháp tắc y nắm giữ, Nguyên Thủy cùng những người khác căn bản không phải đối thủ của y.

Chỉ cần pháp lực tích lũy trong cơ thể đủ rồi, luyện hóa một điều pháp tắc, liền có thể thành tựu Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Y hiện tại đã luyện hóa nhiều như vậy, chiến lực tự nhiên không cần nói cũng biết.

Thêm vào đó chấp chưởng Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp, Trường Phong cảm giác một mình chống năm cũng không thành vấn đề.

Dù sao từ chỗ Thông Thiên, y đã hiểu được, trong Lục Thánh không ai tu luyện một điều pháp tắc nào đến viên mãn.

Nhưng những điều này đều là suy đoán trong lòng Trường Phong.

Dù sao về Nhân Đạo, y cũng chỉ biết đại khái.

Đối với Thiên Đạo, Địa Đạo, Nhân Đạo cụ thể là gì, vận hành như thế nào, vẫn còn có chỗ không rõ ràng.

Đó đã là sự tồn tại trên Thánh nhân.

Trong toàn bộ Hồng Hoang, e rằng cũng chỉ có Hồng Quân, Hậu Thổ, và những thủ lĩnh hùng bá các tộc quần Hồng Hoang có khả năng biết một chút.

Giống như Tam Hoàng hiện tại, vì quan hệ Nhân tộc là nhân vật chính của thiên địa, nên tham tri được một số tin tức về Nhân Đạo.

Thông Thiên đứng bên cạnh nghe tiếng lòng Trường Phong, cả người sửng sốt.

Ngay sau đó trong lòng cuồng hỉ.

Vừa nãy còn nghĩ đến, bỏ xe giữ tướng.

Định dẫn Trường Phong, trực tiếp trốn vào Hỗn Độn.

Không ngờ lại xuất hiện biến cố như vậy.

Nếu Trường Phong có thể đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Tiệt Giáo của y sợ gì bọn họ chứ.

"Ngăn y lại!" Lão Tử đứng cách đó không xa, phát hiện khí thế Trường Phong bạo tăng, trong miệng vội vàng hô.

Tam Hoàng hội tụ toàn bộ Nhân tộc khí vận, diễn hóa Nhân Đạo.

Trên thiên khung, hiển hóa luân bàn.

Cuối cùng lại là để tương trợ Trường Phong.

Tuy rằng trong lòng cảm thấy Trường Phong không thể đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng Nhân Đạo lại là sự tồn tại thần bí nhất giữa thiên địa.

Ai cũng không biết có thành công hay không!

Trước đây có thể mặc cho Trường Phong tự mình đột phá.

Nhưng hiện tại tuyệt đối không được!

Trường Phong thần bí như vậy, nếu đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Muốn trừ bỏ đối phương, sẽ vô cùng gian nan.

Lão Tử vừa dứt lời, Thái Cực Đồ trong tay trực tiếp đánh ra.

Mà trong nháy mắt Lão Tử ra tay, Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng những người khác cũng đồng thời ra tay.

Lão Tử có thể cảm nhận được, bọn họ cũng phát hiện biến hóa của Trường Phong.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đương nhiên tế xuất công kích mạnh nhất của mình là Bàn Cổ Phiên.

Nữ Oa thì ném ra Hồng Tú Cầu.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng dùng thủ đoạn công kích mạnh nhất của mình.

Thấy vậy Thông Thiên, lập tức sắc mặt kịch biến.

Trường Phong hiện tại đang ở thời khắc mấu chốt đột phá, nhìn dáng vẻ dường như vẫn không thể di chuyển.

Đây không phải là muốn trở thành bia sống sao.

Thông Thiên trong lòng đại kinh, 'soạt' một tiếng, tế xuất Lục Hồn Phiên áp đáy hòm.

Tru Tiên Tứ Kiếm là lợi khí công phạt, hiện tại khẳng định không cản nổi năm vị Thánh nhân.

Chỉ có thể dựa vào Lục Hồn Phiên, kiện dị bảo hung sát Thiên Đạo này!

Lục Hồn Phiên là do vô tận oán niệm sau khi Tam Thiên Hỗn Độn Ma Thần chết mà hóa thành.

Có hình tam giác, dưới phiên có sáu dải phiên vĩ khẽ bay phấp phới.

Có thể làm tổn thương Thánh thể của Thiên Đạo Thánh nhân.

Phiên này vừa ra, lập tức sát khí cuồn cuộn cuộn bay ra.

Trên phiên vĩ, rồng bay phượng múa mấy chữ lớn đạo vận lưu chuyển.

Nhìn kỹ, lại là tên Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Nữ Oa, và cả Khương Tử Nha.

Thông Thiên Giáo Chủ tế xuất Lục Hồn Phiên, khẽ lay động.

Phiên vĩ lay động, liền thấy sáu cái tên trên đó đột nhiên lóe lên.

“Lục Hồn Phiên!!!” Nguyên Thủy một tiếng kinh hô, sắc mặt đại kinh.

Mấy vị Thánh nhân còn lại trong trận, thần tình cũng biến đổi.

Hiển nhiên, bọn họ đều biết sự lợi hại của Lục Hồn Phiên.

“A!” Phía dưới trước trận quân Tây Chu, Khương Tử Nha ngửa đầu thảm kêu một tiếng, trực tiếp ngã vật xuống đất.

Đã chết ngay tại chỗ!

Nguyên Thủy cùng những người khác đang đứng xung quanh, thần tình cũng hoảng hốt.

Pháp bảo, thần thông vốn đã tế xuất, lập tức mất đi chuẩn xác.

Trong nháy mắt lay động Lục Hồn Phiên, Thông Thiên cũng tế xuất Tru Tiên Tứ Kiếm.

Soạt soạt, trong chốc lát kiếm khí Hỗn Độn dày đặc bao trùm về phía Nguyên Thủy, Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề bốn người.

Còn về Lão Tử, trong Lục Thánh đạo hạnh cao nhất, lại có Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ.

Cho dù có Lục Hồn Phiên và Tru Tiên Tứ Kiếm, cũng khó mà làm tổn thương y.

Chi bằng, trực tiếp tìm bốn vị có thực lực yếu hơn.

Hơn nữa, bọn họ đồng là Thiên Đạo Thánh nhân.

Cho dù có lợi thế của Lục Hồn Phiên, Thông Thiên cũng chỉ có thể kiềm chế mấy người.

Nguyên thần Thiên Đạo Thánh nhân ký thác vào Thiên Đạo, Thiên Đạo bất diệt, tức là bất tử.

Lục Hồn Phiên có thể làm tổn thương Thánh thể của bọn họ, hiển

nhiên vẫn còn kém xa.

Tru Tiên Tứ Kiếm hạ xuống, trong chốc lát mấy tiếng gầm giận dữ từ bên cạnh truyền đến.

Quả nhiên là Chuẩn Đề có thực lực yếu hơn, bị Tru Tiên Kiếm đánh trúng.

Tiếp Dẫn, Nữ Oa ba người, thân hình cũng chật vật.

Vì ra tay đột ngột, khiến Thông Thiên tạm thời chiếm thượng phong.

Nhưng mấy người vốn dĩ khoảng cách không xa, tuy rằng dùng Lục Hồn Phiên tạm thời cản được mấy người.

Nhưng công kích của Thánh nhân, như thiên uy giáng lâm.

Vẫn còn có dư ba nhàn nhạt, quét về phía cột sáng màu Huyền Hoàng giữa không trung.

Thấy cảnh tượng này Thông Thiên, lại cũng vô năng vô lực.

Dù sao lấy một địch năm, đã vượt xa cực hạn của y.

Lúc này có Lục Hồn Phiên tương trợ, còn có thể kiên trì một hai.

Đợi Nguyên Thủy cùng những người khác phản ứng lại, y khẳng định chỉ còn sức chống đỡ.

Thông Thiên trong lòng sốt ruột, mà Chuẩn Đề cùng những người khác đang đại nộ lại ánh mắt chờ mong.

Từng người ánh mắt chăm chú nhìn cột sáng quán nhập vào trong cơ thể Trường Phong.

Nhưng giây tiếp theo, sắc mặt Chuẩn Đề cùng những người khác kinh hãi.

Uy lực Thánh nhân dư ba có thể dễ dàng diệt sát Chuẩn Thánh, lại

không lay chuyển được Huyền Hoàng chi khí như thiên trụ kia.

Thông Thiên trong lòng đại hỉ!

Nguyên Thủy cùng những người khác xung quanh, lập tức sắc mặt trở nên vô cùng ngưng trọng.

Có thể cản được dư ba của Thánh nhân, chứng tỏ Trường Phong thật sự có khả năng dưới sự tương trợ của Tam Hoàng, đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Trước đó trong nháy mắt Trường Phong đột phá, bọn họ đều đã nhìn ra.

Đối phương đi không phải là Trảm Thi chi đạo.

Điều đó có nghĩa là, đối phương tu hành pháp tắc, dùng đại pháp lực phá nhập cảnh giới hiện tại.

Là Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Nếu đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, chiến lực tuyệt đối không phải người bình thường có thể sánh bằng.

Chí ít không thể một mình bọn họ có thể kháng cự.

Dù sao Lục Thánh bọn họ, toàn bộ đều là dùng công đức thành Thánh.

Thánh nhân giao chiến, trong nháy mắt nghìn chiêu.

Một lúc sau.

Trên đỉnh đầu Lão Tử, Thái Cực Đồ xoay tròn.

Mà trên đầu Nguyên Thủy Thiên Tôn, lại có một đám mây trắng như tuyết lơ lửng.

Lại là do Hạo Nhiên Chính Khí trong lòng Bàn Cổ Đại Thần mà hóa thành.

Tên là Chư Thiên Khánh Vân!

Thuộc dị bảo Thiên Đạo, uy lực cũng không kém Tiên Thiên Chí Bảo bao nhiêu.

Quanh thân Nữ Oa, Sơn Hà Xã Tắc Đồ quấn quanh.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người, cùng hưởng Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên.

Chương 122

Dưới vô số chí bảo, linh bảo, Ngũ Thánh cuối cùng cũng cản được uy lực của Lục Hồn Phiên.

Thấy cảnh tượng này Thông Thiên, sắc mặt có chút sốt ruột.

Nguyên Thủy, Lão Tử, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề công tới, mà Nữ Oa thân khoác Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Hồng Tú Cầu trong tay ném về phía Trường Phong.

"Hy vọng cột sáng màu Huyền Hoàng này có thể ngoài dự liệu!" Thông Thiên đã bị hoàn toàn kiềm chế, chỉ có thể cầu nguyện trong lòng.

Trường Phong lúc này toàn thân bị Huyền Hoàng chi khí bao bọc, trong lòng cũng có chút sốt ruột.

Trong nháy mắt Huyền Hoàng chi khí quán nhập giữa không trung, y tuy rằng phát hiện thực lực của mình đang bạo tăng, nhưng đồng thời không thể di chuyển.

Ngay cả việc thân hóa pháp tắc cũng không làm được.

Điều này có nghĩa là y, phải cứng rắn chịu đựng công kích đang ập tới trước mắt.

Trường Phong lúc này, chỉ có thể như Thông Thiên.

Đặt tất cả chờ đợi, đều lên cột sáng màu Huyền Hoàng kia.

Hồng Tú Cầu mang theo hồng hà khắp trời đánh tới.

Công kích còn chưa đến, không gian dọc đường toàn bộ vỡ vụn.

Để lại một con đường lớn màu hồng phấn!

Oanh!

Cuối cùng hung hăng đập vào cột sáng màu Huyền Hoàng khổng lồ.

Pháp tắc chi lực cuồng bạo nổ tung trên Hồng Tú Cầu.

Mà trên cột sáng kia, Huyền Hoàng chi khí nồng đậm tản ra, bắn mạnh về bốn phía.

Cột sáng nối Trường Phong với luân bàn giữa không trung, chấn động kịch liệt.

Cùng lúc đó, Tam Hoàng đang ngồi trong Hỏa Vân Động, đều toàn thân chấn động.

Rất hiển nhiên, trụ Huyền Hoàng này, không phải là sự tồn tại vô địch.

Thấy vậy Nữ Oa, trong mắt đại hỉ.

Không chút dừng lại, Hồng Tú Cầu trong tay lại lần nữa ném ra.

Đáng tiếc, còn chưa đợi công kích của nàng lần nữa hạ xuống, chỉ thấy luân bàn trên thiên khung xoay tròn kịch liệt.

Lập tức thấy Huyền Hoàng chi khí bao trùm toàn bộ bầu trời, mạnh mẽ đổ xuống.

Cột sáng dày vài mét kia, trực tiếp khuếch đại đến mười mấy mét.

Nữ Oa vốn mặt mày vui vẻ, lập tức thần sắc kịch biến.

Quả nhiên!

Lần công kích Hồng Tú Cầu này, không hề gây ra chấn động cho cột sáng.

Chỉ là làm tán loạn vô số Huyền Hoàng chi khí.

"Các ngươi còn đợi cái gì, còn không mau ra tay!" Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy vậy từ xa, quát về phía Thập Nhị Kim Tiên.

Theo Huyền Hoàng chi khí không ngừng quán nhập, trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn có một cảm giác rất không ổn.

Trường Phong này dường như thật sự muốn đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Tru Tiên Tứ Kiếm phi tứ Thánh bất khả phá.

Nhưng muốn phá vỡ, cũng cần một chút thời gian.

Nhưng có lẽ chỉ một chút thời gian này, trên người Trường Phong sẽ xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Thánh nhân ra tay, chỉ trong nháy mắt.

Thập Nhị Kim Tiên còn chưa kịp phản ứng từ cái chết của Khương Tử Nha.

Hiện giờ nghe tiếng quát của Nguyên Thủy Thiên Tôn, lập tức từng người tế xuất pháp bảo, đồng thời oanh về phía trụ Huyền Hoàng giữa không trung.

Thập Nhị Kim Tiên vừa động, Triệu Công Minh cùng những người khác ở xa tự nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Trước đây Thánh nhân giao chiến, vì uy lực Thánh nhân khủng bố kia, bọn họ không thể tiếp cận.

Hiện giờ chiến đấu dưới Thánh nhân, bọn họ lại không hề sợ hãi.

Triệu Công Minh cũng kinh ngạc từ xa, 'soạt' hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu ném về phía Quảng Thành Tử đang đứng đầu.

Quảng Thành Tử căn bản không kịp phản ứng, trực tiếp bị đánh trúng.

Oanh xuống mặt đất.

Tam Tiêu bên cạnh cũng nhanh chóng ra tay, tế xuất Hỗn Nguyên

Kim Đấu, Kim Giao Tiễn có uy lực mạnh nhất!

Thẳng tới Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử có thực lực mạnh nhất.

Kim Linh Thánh Mẫu đứng cách đó không xa, Long Hổ Ngọc Như Ý trong tay ném ra, trúng ngay Hoàng Long Chân Nhân.

Hoàng Long Chân Nhân là người có thực lực yếu nhất trong Thập Nhị Kim Tiên, còn chưa kịp thể hiện một phen trong Phong Thần, đã trực tiếp thân vẫn.

Trong khoảnh khắc một đạo nguyên thần bôn ra, bay về Phong Thần Đài.

Xích Tinh Tử cùng những người khác xung quanh thấy vậy, trong mắt cũng đại kinh.

Nhưng lúc này bọn họ căn bản không có thời gian lo lắng.

Bởi vì Hỗn Nguyên Kim Đấu của Tam Tiêu, cùng với hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu của Triệu Công Minh, cũng không phải bọn họ có thể chống đỡ.

Phanh phanh hai tiếng.

Triệu Công Minh ra tay như điện, lại oanh bay Thái Ất Chân Nhân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân.

Mà lúc này, Viên Hồng tay cầm Nhất Khí Thủy Hỏa Côn, đã phi vọt tới.

Đánh thẳng vào Cụ Lưu Tôn, một côn đập xuống đầu.

Cụ Lưu Tôn vốn không để ý, cảm thụ uy áp truyền đến từ trên người đối phương, lập tức sắc mặt đại biến.

May mà Khổn Tiên Thằng đang trong tay.

Soạt một tiếng, một đạo kim quang độn ra.

Trực tiếp quấn lấy Viên Hồng đang ập tới.

Đáng tiếc, thân hình đối phương lóe lên, để lại một khúc gỗ, trực tiếp độn đi.

Một côn đánh thẳng vào đầu, đập vào đầu Cụ Lưu Tôn.

Một tiếng thảm kêu của Cụ Lưu Tôn, trên đỉnh đầu một đạo nguyên thần bôn ra.

Bay về phía Phong Thần Đài kia.

Biến hóa đột ngột này, khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt đại nộ.

Mới vừa giao thủ, Thập Nhị Kim Tiên đã có hai vị vẫn lạc.

Đệ tử Xiển Giáo của y, so với Tiệt Giáo quả thật kém rất nhiều.

Mà lúc này, Kim Giao Tiễn của Bích Tiêu tế xuất, đã cuốn về phía Quảng Thành Tử bị oanh xuống đất.

"Sư tôn!

Cứu con!" Vừa mới ăn một kích Định Hải Thần Châu của Triệu Công Minh.

Hiện tại làm sao cản nổi Kim Giao Tiễn của Bích Tiêu đồng là cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Trong lòng đại hoảng, y chỉ có thể cầu cứu Nguyên Thủy Thiên Tôn giữa không trung.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn đã đại nộ nghe lời này, lập tức càng tức giận không kìm được.

Để Thập Nhị Kim Tiên ra tay can thiệp Trường Phong, không ngờ còn cần y tương cứu.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm thấy rất mất mặt.

Nhưng nghĩ đến đối phương là đệ tử y yêu thương nhất, đành phải giận dữ trong lòng.

Y liếc mắt qua, cũng không sốt ruột.

Chỉ thấy giữa không trung xa xa, một thân ảnh khổng lồ bay vút tới.

Chính là Yêu Sư Côn Bằng vẫn luôn ẩn mình ở xa không dám tiếp cận.

Lúc này đột nhiên xen vào, hiển nhiên là theo ý Nữ Oa.

Soạt một tiếng, đôi cánh lóe lên, lại trực tiếp đánh lui Kim Giao Tiễn, Hỗn Nguyên Kim Đấu của Tam Tiêu, càng là cuốn về phía Tam Tiêu, ngay cả Triệu Công Minh, Kim Linh Thánh Mẫu cũng bị bao trùm trong đó.

Tuy rằng đã chịu thiệt lớn trong tay Trường Phong, nhưng Yêu Sư Côn Bằng dù sao cũng là cường giả thành danh nhiều năm giữa thiên địa.

Trong toàn bộ Hồng Hoang, đều là hạng người lừng lẫy có tiếng.

Vừa ra tay, đã dễ dàng đánh lui công kích của Tam Tiêu cùng những người khác.

Triệu Công Minh cùng những người khác thấy vậy, trong mắt cũng kinh hãi.

Tên tuổi Yêu Sư, bọn họ cũng đều biết, tự nhiên không dám sơ suất.

Mà lúc này, Nữ Bạt, Cổn Cổn phía dưới, cũng phi nhanh tới.

Nơi chân trời xa xa, còn có ba động cường đại nhanh chóng tiếp cận.

Có Huyền Đô Đại Pháp Sư của Nhân Giáo, còn có Vân Trung Tử,

Nam Cực Tiên Ông cùng những người khác của Xiển Giáo.

Rất hiển nhiên, vì biến hóa đột ngột của Trường Phong, đã triệt để đẩy Phong Thần Lượng Kiếp đến cao trào.

Trấn Nguyên Tử, Minh Hà cùng những người khác đang quan sát xung quanh, đều ngây người.

Vốn là Thánh nhân chiến đấu, đột nhiên biến thành đại hỗn chiến của các giáo.

Hơn nữa trong chớp mắt, Thập Nhị Kim Tiên lừng lẫy có tiếng của Xiển Giáo, đã có hai vị vẫn lạc.

Ngoài chấn kinh ra, trong lòng cũng có chút kinh hãi.

Phong Thần Lượng Kiếp, đã trở nên không hề đơn giản.

Đương nhiên, Hạo Thiên ở xa trong lòng lại vô cùng hoan hỉ.

Tuy rằng Trường Phong không lên bảng, Quảng Thành Tử cũng giữ được một mạng, nhưng trong khoảng thời gian này, Hoàng Long Chân Nhân, Cụ Lưu Tôn lên bảng, tuyệt đối là đại hỉ sự.

Hơn nữa đại hỗn chiến trước mắt, là một khởi đầu tuyệt vời.

Y dường như đã nhìn thấy từng đệ tử Thánh nhân cường đại, toàn bộ đều lên bảng Phong Thần.

"Tốt tốt tốt!

Đánh càng kịch liệt càng tốt!

Tốt nhất là tất cả đệ tử chư Thánh đều lên bảng!" Hạo Thiên đứng trên xe liễn Cửu Long, xoa xoa hai tay, trong mắt tràn đầy chờ đợi.

Dao Trì đứng bên cạnh, cũng có chút kích động.

Hạo Thiên, Dao Trì trong lòng hoan hỉ.

Bạch Trạch cùng những người xung quanh thì liên tục lùi bước.

Trên trời cao, Lục Thánh tương đấu.

Còn phía dưới, chúng môn đồ của Thánh nhân cũng lâm vào hỗn chiến.

Bọn họ không muốn bị cuốn vào Lượng Kiếp.

Nhưng thân hình tuy lùi nhanh, bọn họ lại không lập tức rời đi.

Bất kể là đối với kết quả của cuộc hỗn chiến, hay tình hình của Trường Phong ở xa, đều khiến bọn họ vô cùng hiếu kỳ.

Trong trụ sáng màu huyền hoàng, đã không còn thấy bóng dáng Trường Phong.

Chỉ có trên trời cao, luân bàn không ngừng xoay chuyển kia, cuồn cuộn khí huyền hoàng quán xuống.

Trong trụ sáng thô tráng kia, bọn họ rõ ràng cảm nhận được khí tức của Trường Phong đang không ngừng mạnh lên.

Nhìn dáng vẻ sốt ruột của Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng những người khác trên không trung, tựa hồ Trường Phong thật sự sắp bước vào hàng ngũ Thánh nhân.

Suy đoán này khiến bọn họ từng người một đều lộ vẻ mong đợi.

Bọn họ từng nghe Đạo Tổ nói ở Tử Tiêu Cung rằng, trời đất chỉ có Lục Thánh.

Hiện tại nếu xuất hiện thêm một Trường Phong, chẳng phải có nghĩa là sau này bọn họ cũng sẽ có cơ hội sao?

Ngay cả Yêu Sư Côn Bằng, kẻ đang ngăn cản Tam Tiêu cùng những người khác, hai mắt cũng thường xuyên quét về phía Trường Phong.

Côn Bằng không hổ là một trong ba nghìn khách của Tử Tiêu Cung.

Chỉ bằng sức một mình chặn đứng mấy vị đệ tử thân truyền của Tiệt Giáo, cũng nhẹ nhàng như không.

Không biết là do e ngại Thông Thiên, hay có chút lo lắng cho Trường Phong, Côn Bằng chỉ ngăn cản Tam Tiêu cùng những người khác, mà không hạ sát thủ.

Thập Nhị Kim Tiên vừa thoát một kiếp, cũng không kịp báo thù cho Cụ Lưu Tôn, Hoàng Long Chân Nhân, để lại mấy người ngăn cản Nữ Bạt, Cổn Cổn, còn lại đều lao về phía trụ sáng huyền hoàng khổng lồ trên không trung.

Tam Tiêu cùng những người khác tuy trong lòng nôn nóng, nhưng cũng chỉ có thể trừng mắt.

Trong tay Trường Phong, Côn Bằng chỉ có thể bỏ chạy.

Thế nhưng trước mặt Tam Tiêu cùng những người khác, y lại là cường giả tuyệt đối.

Ngay cả khi mấy người liên thủ, muốn đánh bại đối phương, cũng không phải là chuyện đơn giản.

Xoạt xoạt!

Chương 123

Xa xa mấy đạo trường hồng lướt tới.

Chính là những đệ tử Xiển Giáo khác đang vội vã tới.

Nam Cực Tiên Ông mấy người, chỉ lướt mắt nhìn quanh một vòng, cũng trực tiếp lao về phía trụ sáng huyền hoàng khổng lồ trên không trung.

Nhưng còn chưa kịp ra tay, từ xa trên không trung, một chiếc Hỗn Nguyên Chùy rơi xuống.

Thấy vậy, Nam Cực Tiên Ông trong mắt kinh hãi.

Tay phải ném một cái, cây gậy trong tay bay ra.

Đông!

Âm thanh vang lớn, một mảnh không gian kia sụp đổ.

Một thân ảnh bước ra từ hư không, chính là Ô Vân Tiên, người đứng đầu Thất Tiên thị giả của Kim Ngao Đảo.

Và phía sau y, Cầu Thủ Tiên cùng những người khác lần lượt tiến đến.

Mấy người tuy không phải là đệ tử thân truyền của Thông Thiên, nhưng trong toàn bộ Tiệt Giáo, thực lực chỉ đứng sau đệ tử thân truyền.

Mà Ô Vân Tiên, thực lực càng sánh ngang với Đa Bảo, Kim Linh.

Các đệ tử Tiệt Giáo xuất hiện, hầu như không chút do dự, toàn bộ đều gia nhập chiến trường.

Mới thoáng chốc, chiến trường dưới Thánh nhân lại lần nữa mở rộng.

Hầu hết những người chiến đấu trong trận đều là tồn tại trên Đại La Kim Tiên.

Trên không trung truyền đến âm thanh ầm ầm, phía chân trời xa xa không ngừng có trường hồng lướt đến.

Đều là những cường giả bị chấn động của cuộc chiến đánh thức.

Hạo Thiên đứng trên long liễn, cả khuôn mặt đã nở hoa.

Nhiều Đại La Kim Tiên giao chiến như vậy, tùy tiện ai lên bảng, Trẫm đều có lời.

Bởi vì những môn đồ Thánh nhân không ngừng xuất hiện này, ánh mắt Hạo Thiên đã rời khỏi Trường Phong.

Trẫm quét qua từng chiến trường một, nghĩ xem kẻ nào sẽ lên bảng.

Chúng nhân phía dưới hoặc chấn kinh hoặc hoan hỉ, nhưng lúc này Lão Tử cùng mấy vị Thánh nhân lại mang sắc mặt ngưng trọng.

Đặc biệt là Nữ Oa không ngừng oanh kích trụ sáng huyền hoàng.

Chỉ trong chốc lát, nàng đã ra tay hơn trăm chiêu.

Nhưng căn bản không thể lay chuyển trụ sáng kia, càng không cần nói đến việc ngăn cản Trường Phong.

Mà trong trụ sáng, nàng cảm nhận được khí tức của Trường Phong vẫn đang không ngừng tăng cường.

Có lẽ không cần bao lâu nữa, Trường Phong thật sự sẽ bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Thấy vậy, Thông Thiên trong lòng lại hoan hỉ.

Trụ sáng huyền hoàng kia, lợi hại vượt ngoài tưởng tượng của y.

Lại dễ dàng chặn đứng công kích của Nữ Oa.

Hiện tại y chỉ cần cố gắng kéo dài thời gian cho Trường Phong là đủ.

Lão Tử nhìn từ xa, trong mắt lóe lên vẻ sốt ruột.

Nếu Phong Thần chưa bắt đầu thì thôi.

Nhưng hiện tại sự việc đã phát triển đến nước này, hiển nhiên đã không còn đường lui.

Trường Phong tất phải chết!

Thân hình lóe lên, liền thấy từ trên người y bước ra ba đạo thân ảnh.

Chính là thần thông sở trường nhất của y, Nhất Khí Hóa Tam Thanh.

Ba vị cường giả Chuẩn Thánh đỉnh phong do pháp lực ngưng tụ thành.

Ba đạo lão giả vận đạo bào, trực tiếp lao về phía trụ sáng huyền hoàng khổng lồ trên không trung.

Thông Thiên đang dốc sức ngăn cản Lão Tử cùng những người khác thấy vậy, sắc mặt lại biến đổi.

Thái Cực Đồ trên đỉnh đầu Lão Tử đã biến mất.

Hiển nhiên, đã bị ba đạo phân thân kia lấy đi.

Không chút nghi ngờ, tự nhiên là để oanh kích Trường Phong.

Ba cường giả Chuẩn Thánh đỉnh phong có thể coi thường, nhưng Thông Thiên không dám coi thường Tiên Thiên Chí Bảo.

Chỉ là Thông Thiên tuy trong lòng nôn nóng, nhưng cũng đành vô năng vô lực.

Lúc này Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng những người khác, đã hồi

phục tinh thần từ công kích của Lục Hồn Phiên.

Bốn vị Thánh nhân, cộng thêm Bàn Cổ Phiên của Nguyên Thủy Thiên Tôn, đã tạo áp lực rất lớn cho y.

Hiện tại y có thể làm, chỉ là trong lòng cầu nguyện trụ sáng huyền hoàng kia không hề đơn giản.

Theo Lão Tử đến gần, luân bàn hơi xoay chuyển trên không trung, tựa hồ cảm giác được nguy hiểm.

Liền thấy trên đó, khí huyền hoàng hùng vĩ quán xuống.

Một luồng ba động mênh mông quét ra, Quảng Thành Tử cùng mấy người đang dốc sức công kích trụ sáng trực tiếp bị quét bay.

Chỉ có Nữ Oa, tay cầm Hồng Tú Cầu đứng yên tại chỗ.

Chỉ nhìn luân bàn đột nhiên phản ứng này, trên khuôn mặt kiều diễm đã tràn đầy vẻ ngưng trọng.

Ba đạo phân thân của Lão Tử kịp đến, hợp lực tế ra một vật.

Chính là Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ.

Hà quang vạn đạo, thụy thải thiên điều, khí hỗn độn âm dương quét ra.

Xoẹt một tiếng, Thái Cực Đồ trực tiếp quấn lấy trụ sáng huyền hoàng khổng lồ kia.

Trong chớp mắt, trụ sáng kia lại đang nhanh chóng phân giải.

Thu nhỏ lại với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Nhưng sự vui mừng trên mặt Nữ Oa, Lão Tử cùng những người khác vừa mới ngưng tụ, liền thấy trên luân bàn khổng lồ trên không trung, một luồng ánh sáng tím nhạt quán xuống.

Trên trụ sáng huyền hoàng, trong nháy mắt phủ lên một tầng tử

quang.

Trụ sáng huyền hoàng vốn sắp tan rã, trong khoảnh khắc lại lần nữa ngưng tụ.

Luân bàn khổng lồ do vô số nhân tộc hội tụ hình thành, lại dễ dàng chặn đứng công kích của Thái Cực Đồ.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, sắc mặt Nữ Oa cùng những người khác có chút khó coi.

Đường đường là Thánh nhân Thiên Đạo, không ngờ ngay cả một trụ sáng cũng không giải quyết được.

Khoảnh khắc này, mấy vị Thánh nhân đều lo lắng trong lòng.

Hóa ra giữa trời đất này, Thánh nhân Thiên Đạo cũng không phải là tồn tại vạn năng.

Trong mảnh trời đất mà bọn họ quen thuộc này, vẫn còn không ít những nơi lạnh lẽo mà bọn họ chưa từng đặt chân tới.

Cảm nhận được trong trụ sáng, khí thế của Trường Phong không ngừng tăng cường.

Trong mắt Nữ Oa cùng những người khác, đều có thể thấy được sự lo lắng.

Ban đầu cho rằng đối thủ lớn nhất sẽ là Thông Thiên.

Nhưng kết quả lại là nhân tộc mà bọn họ từ trước đến nay vẫn luôn bỏ qua.

Nhân tộc tuy là nhân vật chính của thiên địa, nhưng trong mắt bọn họ Thánh nhân, chẳng qua cũng chỉ là vật chở khí vận mà thôi.

Ngày xưa hai tộc Vu Yêu hùng bá Hồng Hoang, bọn họ còn không để vào mắt, há lại lo lắng cho cái nhân tộc nhỏ bé này.

Hiên Viên cùng những người khác quý vì Nhân tộc Tam Hoàng, cuối cùng chẳng phải cũng chỉ có thể cố thủ Hỏa Vân Động.

Nhưng hiện tại, vào thời khắc then chốt của Phong Thần Lượng Kiếp này, lại bị Nhân tộc cản trở.

Trong âm thanh ầm ầm, vô số công kích dày đặc nhấn chìm trụ sáng khổng lồ kia.

Nhưng bất kể hư không tan vỡ, địa phong thủy hỏa phun trào.

Cột sáng dày mấy chục mét kia, vẫn tĩnh lặng đứng sừng sững.

Tựa như một cây trụ trời, kiên cường đứng giữa không trung.

Mà lúc này Trường Phong bị khí huyền hoàng bao phủ, lại cảm thấy một luồng Đạo vận huyền diệu khó tả từ trong cơ thể lan tỏa ra.

Theo khí huyền hoàng không ngừng dũng nhập, Trường Phong dần dần có một loại cảm giác nắm giữ toàn bộ thiên địa.

Tựa hồ, tùy tay là có thể mở ra một phương Đại Thiên thế giới.【Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Thiệt tình là sắp bước vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sao?】【Nhân Đạo!

Đúng là một thứ thần kỳ thật!】 Trường Phong hiểu rõ.

Hậu thủ của Tam Hoàng, thật sự là muốn đẩy y lên Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Phấn khích, mong đợi, còn có sự kích động nồng đậm.

Tử sắc quang hoa lưu chuyển trên cơ thể, Trường Phong cảm giác nhục thân của mình cũng đang không ngừng tăng cường.

Mỗi tấc da thịt của cơ thể, đều được tái tổ chức.

Mỗi một tế bào đều đang hưng phấn.

Tựa hồ đã qua những năm tháng dài đằng đẵng, lại như chỉ mới trôi qua một chốc.

Trường Phong cảm giác mình trong khoảnh khắc toàn thân thông suốt, cả người trở nên thông tuệ.

Khẽ giơ tay lên nhìn, chỉ thấy trên đó khí hỗn độn bao quanh, địa phong thủy hỏa tương ủng. 【Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, đây chính là cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên ư?】【Mạnh quá!

Cảm giác như mình có thể một quyền đập nát cả Hồng Hoang vậy!】 Khẽ nắm chặt tay, Trường Phong trong lòng vô cùng hưng phấn.

Thông Thiên vốn đã sắp không chống đỡ nổi, nghe được tiếng lòng của Trường Phong, trong khoảnh khắc sắc mặt đại hỉ.

Cẩn thận cảm ứng, quả nhiên lại không thể cảm nhận được cảnh giới của Trường Phong nữa.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Trường Phong thật sự đã bước vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Nhưng lúc này Nữ Oa không ngừng công kích, cũng nhận ra sự biến hóa của Trường Phong.

Vừa rồi còn có thể cảm nhận được thực lực của Trường Phong không ngừng tăng cường, nhưng hiện tại, nàng lại không thể cảm nhận được cảnh giới của Trường Phong.

Điều này khiến Nữ Oa trong lòng có chút kinh ngạc!

Ngay cả khi Trường Phong đột phá, thì cũng chỉ là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Cảnh giới tương đương với Thánh nhân Thiên Đạo.

Nàng không nên không nhìn ra.

Đúng lúc Nữ Oa trong lòng chấn kinh, trụ sáng huyền hoàng bao phủ Trường Phong cũng phát sinh biến hóa.

Rắc một tiếng, trụ sáng huyền hoàng vỡ nát.

Hóa thành khí huyền hoàng nồng đậm, tản mát ra tứ phía, rồi loãng dần.

Mà luân bàn khổng lồ xoay chuyển trên không trung, cũng không vỡ nát.

Chỉ là trở nên ảm đạm, rồi biến mất trong không trung.

Nhưng với thực lực của Thánh nhân Nữ Oa, nhìn kỹ vẫn có thể thấy một luân bàn khổng lồ trên không trung.

Nữ Oa trong lòng hiểu rõ, luân bàn vẫn đang xoay chuyển này, rất có thể chính là Nhân Đạo do Tam Hoàng diễn hóa.

Sự biến hóa lớn lao như vậy, tự nhiên đã thu hút sự chú ý của Nguyên Thủy cùng những người khác.

Ngoài sự kinh ngạc, bọn họ từng người một đều nhìn về phía chỗ Trường Phong đứng.

Công kích trong tay cũng trở nên chậm chạp.

Trước đây vây đánh Thông Thiên, chỉ là để đánh chết Trường Phong.

Nhưng tình huống trước mắt này, tựa hồ Trường Phong đã thành công lột xác.

Bởi vì mỗi người trong bọn họ, đều không cảm nhận được cảnh giới của Trường Phong.

"Đại huynh!

Trường Phong kia đột phá rồi sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn ánh

mắt co rút, vội vàng truyền âm.

Đối phương vừa mới đột phá, hiện tại lại đã bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Điều này thật sự quá kinh hãi.

Hơn nữa Trường Phong đột phá này, trong mắt bọn họ, chính là đã phá vỡ gông xiềng của thiên địa.

Từ nay về sau, sẽ có người thách thức thân phận Thánh nhân của bọn họ.

Sẽ có người tranh giành khí vận thiên địa với bọn họ.

Có lẽ, sau một khoảng thời gian nữa, còn có thể nhiều hơn.

Chương 124

Lão Tử không trả lời, chỉ là sắc mặt trở nên vô cùng ngưng trọng.

Ba đạo phân thân Nhất Khí Hóa Tam Thanh của y, vừa rồi vẫn luôn công kích Trường Phong, tự nhiên biết rõ sự biến hóa của Trường Phong.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề nhìn nhau, trong mắt mang theo sự lo lắng nồng đậm.

Ngũ Thánh vì giết Trường Phong, đây tuyệt đối là nhân quả lớn lao.

Không thể đánh chết đối phương trước khi thành Thánh.

Sau này tuyệt đối sẽ phải thanh toán!

Hai người bọn họ không phải Nguyên Thủy, Lão Tử, mỗi người đều có Tiên Thiên Chí Bảo.

Chỉ là thành Thánh nhờ công đức, lại không có Chí Bảo cường đại hộ thể.

Trong lòng hai người đã có thể tưởng tượng ra cảnh khốn khó sau này.

Mấy vị Thánh nhân ánh mắt giao nhau, không hẹn mà cùng dừng động tác.

Bọn họ muốn xem, Trường Phong rốt cuộc đã biến thành dạng gì.

Nguyên Thủy cùng những người khác dừng tay, Thông Thiên tự nhiên trong lòng vui mừng.

Dù sao chống đỡ lâu như vậy, đã là giới hạn của y.

Y xoay người lại, một đôi mắt mong đợi nhìn về phía đám khí

huyền hoàng đang khuếch tán kia.

Sự biến hóa trên không trung, cộng thêm mấy vị Thánh nhân dừng tay.

Các đệ tử Xiển Tiệt hai giáo vốn đang loạn chiến trên không trung, cũng như có linh cảm mà dừng động tác.

Từng đôi mắt, đều nhìn về phía nơi Trường Phong đứng sừng sững.

"Trường Phong sư huynh thật sự đã bước vào cảnh giới Thánh nhân sao?" Quỳnh Tiêu kéo hai tay, thần tình căng thẳng hỏi.

Tuy vừa rồi có đệ tử Xiển Giáo vẫn lạc, nhưng nàng rất rõ ràng tình hình hiện tại.

Nếu Trường Phong không thể đột phá, Tiệt Giáo bọn họ tuyệt đối sẽ gặp đại kiếp.

Mà những đệ tử thân truyền như bọn nàng, e rằng đều phải lên Phong Thần Bảng.

Mấy vị Thánh nhân đều có thể liên thủ đối phó Trường Phong sư huynh, tự nhiên cũng sẽ không khách khí với bọn nàng.

Vân Tiêu khẽ lắc đầu, chỉ là một đôi mắt chăm chú nhìn chằm chằm vào nơi đó.

Trong mắt có sự hưng phấn, có sự mong đợi, đồng thời còn có một tia nóng bỏng.

Tuy hiện tại nàng mới là Đại La Kim Tiên, nhưng tổng quy cũng sẽ có lúc đột phá.

Nếu Trường Phong có thể bước ra bước đó, thì có nghĩa là sau này bọn nàng cũng sẽ có cơ hội.

Bạch Trạch cùng những người khác nhìn từ xa, trong lòng cũng

đều bất an.

Chúng đệ tử Xiển Giáo, lại vừa kinh ngạc, vừa do dự.

Có người có thể phá vỡ gông xiềng thiên địa, bước vào cảnh giới Thánh nhân, bọn họ đương nhiên vui mừng.

Nhưng khi người này là Trường Phong, e rằng toàn bộ Xiển Giáo không một ai nguyện ý.

Quảng Thành Tử đứng trên không trung, tay phải nắm chặt Phiên Thiên Ấn, sắc mặt vô cùng khó coi.

Từ khi nhìn thấy Trường Phong lần đầu tiên, y đã hận đối phương.

Nhưng mới mấy nghìn năm trôi qua, đối phương đã trở thành đối thủ mà sư tôn của bọn y chính thức coi trọng.

Hiện tại nếu Trường Phong đột phá, e rằng y cả đời này, cũng chỉ có thể ngưỡng vọng đối phương.

Trường Phong đứng yên trong khí huyền hoàng, lại không biết chúng nhân bên ngoài đang nghĩ gì.

Đúng lúc y sắp bước ra, một âm thanh yếu ớt vang lên trong đầu.

"Trường Phong!

Nhân Đạo chưa hoàn thiện!

Ngươi không duy trì được lâu đâu, hãy mau chóng nắm bắt thời cơ!" Nghe lời này, Trường Phong liền giật mình.

Âm thanh này y rất quen thuộc, chính là Nhân Hoàng Hiên Viên.

Ý tứ trong lời nói của Hiên Viên, cũng khiến Trường Phong nhíu mày.

Tùy tay mở màn hình hệ thống, Trường Phong phát hiện, lúc này y

vẫn chưa bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Chỉ là đang ở một trạng thái đặc biệt!

Tạm thời sở hữu thực lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Tuy có chút tiếc nuối, nhưng Trường Phong cũng không quá thất vọng.

Lúc trước còn không có chút sức phản kháng nào, hiện tại có thể đối đẳng với Thánh nhân Thiên Đạo, đã rất không tệ rồi.

Hơn nữa, người khác khó khăn lắm mới bước vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, đối với y mà nói, chỉ là mấy chục loại pháp tắc mà thôi.

Theo Trường Phong thấy, chỉ cần cho y thêm nghìn năm thời gian, y liền có thể tự mình đột phá.

Hiện tại có thể hóa giải nguy cơ trước mắt là đủ rồi.

"Nhân Hoàng yên tâm!

Trường Phong đã rõ!" Trong lòng khẽ đáp một tiếng, Trường Phong trực tiếp phá không gian, hướng về Nguyên Thủy Thiên Tôn mà tới.

Lão Tử cùng những người khác trong lòng đang kinh nghi.

Đột nhiên sắc mặt biến đổi.

"Đáng chết!" Nguyên Thủy Thiên Tôn quát lên một tiếng chói tai, sắc mặt vô cùng khó coi.

Trong khoảnh khắc đó, y cảm thấy một luồng khí tức cường đại khóa chặt lấy mình.

Luồng khí tức kia, y vô cùng quen thuộc.

Chính là Trường Phong.

Quả nhiên, từ trong khí huyền hoàng đang tản mát ra ở không xa, một thân ảnh vĩ ngạn lao ra.

Sắc mặt tuy khó coi, nhưng đối mặt với Trường Phong đang cuồng thế lao tới, Nguyên Thủy lại không chút sợ hãi.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thì sao chứ!

Y đầu đội Chu Thiên Khánh Vân, tay cầm Tiên Thiên Chí Bảo Bàn Cổ Phiên.

Một Trường Phong nho nhỏ, còn có thể làm gì y.

Hơn nữa Trường Phong này cũng quá cuồng vọng, Ngũ Thánh đang ở đây, y lại không phải là người gần nhất.

Kẻ này lại là người đầu tiên lao về phía y.

Rất hiển nhiên, đối với việc y ra tay trước đó, Trường Phong vô cùng phẫn nộ.

Trực tiếp tìm đến y!

Lão Tử hừ lạnh một tiếng, tùy tay tế ra Bàn Cổ Phiên.

Bọn họ là Thánh nhân Thiên Đạo, nguyên thần ký thác vào Thiên Đạo.

Thiên Đạo bất diệt, Thánh nhân bất tử, nhưng Trường Phong thì không.

Điều này có nghĩa là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, có thể bị giết chết.

Thông Thiên sắc mặt cuồng hỉ.

Tuy vừa rồi đã nghe được tiếng lòng của Trường Phong.

Nhưng lúc này nhìn Trường Phong lao ra, y hiểu rõ đối phương thật sự đã bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Dưới sự trợ giúp của Nhân Đạo do Tam Hoàng diễn hóa, Trường Phong đã thành công bước ra bước đó.

Hưng phấn!

Kích động!

Đã không đủ để hình dung tâm tình của Thông Thiên Giáo Chủ lúc này.

Trong khoảnh khắc Trường Phong đột phá này, Thông Thiên hiểu rõ.

Tất cả những lo lắng đều sẽ hóa thành hư vô.

Tiệt Giáo đã được cứu.

Chuyện Phong Thần ổn rồi!

"Ha ha ha!

Trường Phong!

Không hổ là Phó Giáo Chủ Tiệt Giáo của Bản tọa!" Thông Thiên mặt mày cuồng hỉ, nhịn không được ngửa mặt lên trời cười dài.

Lão Tử cùng những người khác đứng xung quanh, thì từng người một đều nhíu chặt mày.

Tuy vừa rồi trong lòng đã có phần đoán được, nhưng lúc này tận mắt nhìn thấy Trường Phong, vẫn khiến bọn họ khó lòng chấp nhận.

Không chỉ vì Trường Phong đột phá, mà còn là thâm ý của dị tượng này.

Ngoài sự chấn kinh, còn có nhiều nghi hoặc hơn.

Nghĩ năm xưa, vị Thánh nào trong bọn họ thành Thánh, mà không có dị tượng thiên trời, hầu như bao phủ toàn bộ Hồng Hoang.

Nhưng hiện tại Trường Phong đột phá, ngoài sự biến hóa của luân

bàn khổng lồ trên không trung, về cơ bản không có chút động tĩnh nào.

Thậm chí sự ba động gây ra, còn không mạnh bằng lúc tiến hóa huyết mạch vừa rồi.

Một Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đột phá, đối với thiên địa mà nói, tuyệt đối là một chuyện đại hỉ.

Sao lại không có dị tượng hiển hóa.

Tuy nhiên lúc này bọn họ, không có thời gian nghĩ chuyện khác.

Bởi vì Trường Phong lao ra, đã hướng về Nguyên Thủy Thiên Tôn mà oanh kích.

"Tiên Thiên Chí Bảo?" Nhìn thấy Bàn Cổ Phiên công tới, Trường Phong vẻ mặt khinh thường.

Chu thân hồ quang tím vàng lóe lên.

Trường Phong đang phi bôn tới, trong khoảnh khắc biến mất, hóa thành một tia chớp tím lướt qua.

Xuyên thủng vô tận không gian, càng phá vỡ Lực Chi Pháp Tắc mà Bàn Cổ Phiên mang theo.

Trong nháy mắt lao đến trước mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Cái gì?

Nhanh đến vậy!!!" Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt lạnh lùng thấy vậy, liền trong lòng đại kinh.

Tốc độ này, vượt xa y.

Trường Phong mới vừa đột phá, hơn nữa còn liên tục vượt qua hai cảnh giới.

Sao lại lợi hại đến thế!

Trên Chu Thiên Khánh Vân lơ lửng trên đỉnh đầu, chính khí hạo

nhiên phun trào ra.

Chu Thiên Khánh Vân là do chính khí hạo nhiên trong ngực Bàn Cổ hóa thành, phòng ngự vô song.

Đáng tiếc, giây tiếp theo.

Nguyên Thủy Thiên Tôn liền ngẩn người.

Tia chớp tím oanh kích lên Chu Thiên Khánh Vân.

Lôi đình cuồng bạo nổ tung.

Một luồng lực đạo sắc bén, xuyên qua Chu Thiên Khánh Vân truyền đến.

Nguyên Thủy Thiên Tôn hừ một tiếng nặng nề, Thánh thể đều đang run rẩy.

Phòng ngự vô song của Chu Thiên Khánh Vân, lại không chặn được một tia chớp tùy tay của Trường Phong.

Mảnh không gian kia toàn bộ vỡ nát, lộ ra hỗn độn cuồn cuộn cuộn trào.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đội Chu Thiên Khánh Vân, cả người trực tiếp bị oanh về phía sâu trong hỗn độn.

Trường Phong hiện ra thân hình, nhìn cảnh tượng trước mắt.

Cả người đều kinh ngạc.

"Thánh nhân Thiên Đạo yếu đến thế sao?" Nhìn tia chớp đã biến mất vào lòng bàn tay, Trường Phong nhẹ giọng lẩm bẩm.

Đạo âm nhẹ nhàng, nhưng lại vang vọng bên tai tất cả mọi người có mặt.

Bởi vì y không biết cụ thể Thánh nhân Thiên Đạo mạnh đến mức nào, cộng thêm không biết có thể kiên trì được bao lâu, nên y cũng

không hề nương tay.

Có thể nói là, hoàn toàn thể hiện uy lực của Lôi Chi Pháp Tắc.

Nhưng không ngờ, kết quả gây ra lại chấn động đến thế.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đội Chu Thiên Khánh Vân, đều bị y một chiêu đánh lui.

Lão Tử cùng những người khác đang định ra tay, đều bị kinh ngạc.

Ngoài sự chấn kinh, còn có một sự phẫn nộ sâu sắc.

Nguyên Thủy là Thánh nhân Thiên Đạo, bọn họ cũng vậy.

Chương 125

Dưới Thánh nhân đều là lâu la!

Bọn họ là tồn tại mạnh nhất giữa trời đất.

Trong toàn bộ Hồng Hoang, ngự trị trên vạn vật chúng sinh.

Tùy tay xoay chuyển cục diện Hồng Hoang, mưu tính khí vận vạn tộc.

Nhưng bây giờ, Trường Phong lại khinh thường Nguyên Thủy Thiên Tôn như vậy, chẳng phải cũng là khinh thường bọn họ sao.

Thánh nhân Thiên Đạo lại bị coi thường.

Chỉ là nghĩ đến cú đánh vừa rồi của Trường Phong.

Vẫn không nhịn được khiến bọn họ trong lòng co rút.

Một đòn công kích đơn giản, lại có uy lực cường đại đến thế.

Ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn đội Chu Thiên Khánh Vân, cũng khó lòng ngăn cản.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên lẽ nào thật sự lợi hại đến vậy.

Lão Tử cùng những người khác nhìn nhau, từng khuôn mặt đã trở nên vô cùng ngưng trọng.

Tuy rất tức giận, nhưng không thể phủ nhận, công kích của Trường Phong, quả thực vô cùng cường đại.

Tuy nhiên, thân là Thánh nhân Thiên Đạo, bọn họ cũng không yếu.

Thông Thiên đứng giữa trận, ngoài sự chấn kinh, lại có chút uất ức.

Dù sao y cũng là Thánh nhân Thiên Đạo.

Cũng bị Trường Phong coi thường!

Chúng nhân xung quanh đang tĩnh lặng xem xét, đều ngây người.

Bọn họ không hề nhìn thấy Trường Phong ra tay.

Chỉ nghe Thông Thiên ngửa mặt lên trời cười lớn, tiếp đó trên không trung có một tiếng oanh minh.

Ngay lập tức nơi Nguyên Thủy Thiên Tôn đứng, lôi quang lóe lên.

Trong chớp mắt, hư không tan vỡ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn bị đánh xuyên vào sâu trong hỗn độn, lộ ra Trường Phong đang ngạo nhiên đứng thẳng.

Mà cùng lúc đó, âm thanh kia của Trường Phong vang vọng trên không trung.

Thánh nhân Thiên Đạo yếu đến thế sao?

Câu nói này, khiến chúng nhân xung quanh đều không nhịn được trong lòng run rẩy.

Bất kể là môn nhân Xiển Tiệt hai giáo, hay Bạch Trạch, Côn Bằng cùng những người khác, đều hiểu rõ sự cường đại của Thánh nhân.

Một ánh mắt, một luồng Thánh uy của Thánh nhân, đều khiến bọn họ cảm thấy tâm thần chấn động.

Nhưng lúc này trong miệng Trường Phong, lại nói Thánh nhân Thiên Đạo quá yếu.

"Lão...

Lão gia thật sự thành Thánh rồi!!!" Cổn Cổn ngẩng đầu lên, mắt tràn đầy chấn kinh.

Thân là thú cưng của Vu tộc, y đã chứng kiến sự cường đại của Vu Yêu Nhị Tộc.

Bất kể là Thập Nhị Tổ Vu do tinh huyết Bàn Cổ hóa thành, hay Đế Tuấn, Thái Nhất mệnh cửu cửu chí tôn.

Mạnh như bọn họ, đều chưa thể đột phá vào thời kỳ đỉnh thịnh của Hồng Hoang.

Hiện tại mảnh thiên địa đã không còn như xưa này, lại để Trường Phong bước ra bước đó.

"Tuyệt quá!

Trường Phong sư huynh thật sự đột phá rồi!" Quỳnh Tiêu kinh hô một tiếng, mặt mày hớn hở.

Vân Tiêu, Triệu Công Minh cùng những người khác bên cạnh, ngoài sự không thể tin nổi, trên mặt đều là sự hưng phấn nồng đậm.

Tình cảnh vừa rồi, bọn họ cũng vô cùng rõ ràng.

Hiện tại Trường Phong đột phá, còn tiện tay oanh bay Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Điều này sao không khiến bọn họ kích động.

Trước đây vẫn luôn cảm thấy Trường Phong thần bí, nhưng bọn họ căn bản không hề nghĩ tới, Trường Phong thần bí đến mức đáng sợ như vậy.

Chưa đầy vạn năm, đã bước vào cảnh giới mà bọn họ cả đời phấn đấu, vẫn vô vọng.

Vị Trường Phong sư huynh này, quả nhiên mỗi lần đều có thể mang lại chấn kinh cho bọn họ.

Thập Nhị Kim Tiên đối diện, đã ngây người.

Trường Phong thật sự đột phá rồi!

Còn tiện tay oanh bay sư tôn của bọn y.

Điều này sao có thể?

Nguyên Thủy Thiên Tôn thành Thánh đã không biết trôi qua bao lâu.

Lại vẫn không phải đối thủ của Trường Phong.

Bọn họ cảm thấy cảnh tượng trước mắt, nhất định là ảo giác.

Không thể xảy ra.

Nhưng lúc này Trường Phong trên người, uy áp nhàn nhạt tỏa ra, lại không thể không nhắc nhở bọn họ.

Tất cả đều là thật!

Bạch Trạch, Minh Hà cùng những người xung quanh, cũng đều thần tình chấn kinh.

Ngay cả Hạo Thiên, cũng trừng lớn mắt.

Ngoài sự kinh hãi, trong lòng cũng có chút thất vọng.

Trường Phong thành tựu Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, muốn làm rõ chuyện xảy ra trên người đối phương, hiển nhiên là không thể.

Nhưng ngay sau đó, lại là sự hưng phấn nồng đậm.

Vào thời điểm then chốt này, Trường Phong cường thế đột phá.

Cuối cùng cũng đã phá vỡ cục diện mạnh yếu chênh lệch vừa rồi.

Kẻ tám lạng người nửa cân, đây mới là tình cảnh Hạo Thiên hy vọng.

Thực lực càng tương đương, cuộc chiến tất nhiên càng kịch liệt, số người lên bảng tự nhiên càng nhiều.

Còn Yêu Sư Côn Bằng đang đứng trên không trung, cả khuôn mặt đã hoàn toàn tái xanh.

Đối mặt với sự đột phá của Trường Phong, y hưng phấn xen lẫn

kinh khủng.

Có người thoát ra khỏi tiên hà, tự nhiên khiến y kích động.

Nhưng nghĩ đến cảnh Trường Phong truy sát y lên trời xuống biển trước đây, Côn Bằng liền có chút sợ hãi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn còn bị một chiêu oanh bay, nếu cú đó đánh trúng y, e rằng lập tức sẽ phải lên Phong Thần Bảng.

"Đại sư huynh!

Không thể lưu lại nữa!" Chuẩn Đề nhìn Trường Phong ngạo nhiên đứng trên không trung, sắc mặt trở nên vô cùng ngưng trọng.

Ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn sở hữu Tiên Thiên Dị Bảo Chu Thiên Khánh Vân, đều bị một chiêu đánh bay.

Nếu Trường Phong này xông đến Tây Phương Nhị Thánh bọn y.

Cái kết quả đó, bọn y không dám tưởng tượng.

Nhân quả đã kết, tất yếu phải giải quyết.

Thánh nhân Thiên Đạo và Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên khác nhau, bọn họ vẫn rất rõ ràng.

Lão Tử không trả lời, ba đạo phân thân từ xa thu về, Thái Cực Đồ đã lơ lửng trước thân.

Đối phó Thánh nhân, Nhất Khí Hóa Tam Thanh, đã không còn nhiều tác dụng nữa.

Sâu trong hỗn độn, Nguyên Thủy Thiên Tôn chật vật quay về.

Cả khuôn mặt, trở nên vô cùng âm trầm.

Trường Phong dù sao cũng coi như là hậu bối của y.

Nhưng y tế ra Tiên Thiên Chí Bảo, lại bị đối phương một chiêu đánh lui.

Tuy nhiên, đã lĩnh giáo qua công kích vừa rồi của Trường Phong, y cũng không lập tức ra tay.

Tốc độ của đối phương nhanh đến mức ngay cả Tiên Thiên Chí Bảo cũng có thể tránh né, chỉ dựa vào sức một mình, căn bản không thể chiến thắng Trường Phong.

Thu ánh mắt nhìn về lòng bàn tay, Trường Phong thản nhiên nhìn Lão Tử cùng những người khác.

"Tất cả nhân quả trước đây, hôm nay sẽ cùng nhau thanh toán!" Thánh nhân Thiên Đạo tuy nguyên thần ký thác vào Thiên Đạo, Thiên Đạo bất diệt, Thánh nhân bất diệt.

Nhưng muốn phục sinh, tuyệt đối không đơn giản như vậy.

"Một Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nho nhỏ!

Quá cuồng vọng!" Đón nhận ánh mắt kiêu ngạo của Trường Phong, Lão Tử nhịn không được trong lòng nổi giận.

Sinh ra trong những năm tháng dài đằng đẵng như vậy, nào có ai dùng ánh mắt như thế nhìn y.

Ngay cả Đạo Tổ trong Tử Tiêu Cung, cũng chưa từng như vậy.

"Đại huynh!

Hà tất đa ngôn, hôm nay nhất định không thể bỏ qua y!" Nói đoạn Nguyên Thủy Thiên Tôn, tay phải khẽ mở.

Liền thấy giữa lòng bàn tay, một chiếc quan quách nhỏ xíu phù hiện.

Trên đó khí hung sát nồng đậm tản mát ra.

Thấy vật này, chư Thánh trong trận không nhịn được trong lòng kinh hãi.

“Luyện Thiên Quan lại ở trong tay ngươi!” Thông Thiên Giáo Chủ nhìn vật kia, sắc mặt có chút khó coi.

Luyện Thiên Quan, chính là Thiên Đạo Đệ Nhất Hung Sát Dị Bảo.

Cùng với Lục Hồn Phiên, Vẫn Thánh Đan đồng xuất một mạch.

Là do nguyên thần, tinh huyết của ba nghìn Hỗn Độn Ma Thần hóa thành.

Là bảo vật vô thượng có thể luyện hóa Thánh nhân Thiên Đạo.

Một khi nhập Luyện Thiên Quan, Thánh nhân Thiên Đạo lập tức bị Luyện Thiên Quan phong ấn.

Thần thông của Thánh nhân đều vô dụng.

Chỉ cần sau bốn mươi chín ngày, Thánh thể liền sẽ hóa thành tro bụi.

Nguyên thần của Thánh nhân Thiên Đạo ký thác vào Thiên Đạo, không thể chết, nhưng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thì không giống.

Một khi bị thu vào Luyện Thiên Quan, vẫn có khả năng rất lớn bị trấn sát.

Y đã có Lục Hồn Phiên, không ngờ Đạo Tổ cũng ban Luyện Thiên Quan cho Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trước đây vẫn luôn cho rằng Đạo Tổ yêu thương y nhất, hiện tại xem ra, căn bản không phải như vậy.

“Hay!

Nguyên Thủy sư huynh!

Hôm nay hãy trấn áp Trường Phong này vào Luyện Thiên Quan.” Tiếp Dẫn nhịn không được lớn tiếng hô.

Tuy trong lòng ngưỡng mộ không thôi!

Nhưng tình huống hiện tại này, tự nhiên hy vọng Nguyên Thủy cùng những người khác có thể dùng hết mọi thủ đoạn, triệt để hạ gục Trường Phong.

Chuẩn Đề, Nữ Oa bên cạnh, cũng đều trong mắt mang theo sự hoan hỉ.

Âm thanh của chư Thánh đều không che giấu, đều cuồn cuộn truyền đến.

Chúng nhân phía dưới đang lắng nghe, từng người một đều nín thở, căng thẳng nhìn lên không trung.

Còn về trận chiến của bọn họ?

Hiện tại bọn họ nào có tâm tư chiến đấu.

Bất kể là Tam Tiêu cùng những người khác, hay chúng môn đồ Xiển Giáo, bọn họ càng muốn xem Thánh nhân chiến đấu.

Hạo Thiên đứng trên Cửu Long Xa Liễn, vỗ hai tay, trong mắt mang theo sự nóng bỏng dị thường.

"Luyện Thiên Quan!

Ngay cả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng có thể giết chết Thiên Đạo Hung Sát Dị Bảo, nếu Trường Phong này lên bảng, thì..." Nghĩ đến đây, Hạo Thiên nhịn không được toàn thân run lên.

Phong Thần Bảng chính là thần vật ứng Lượng Kiếp mà sinh.

Ngay cả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, một khi lên bảng, cũng phải đến Thiên Đình nghe lệnh.

Nếu dưới tay Trẫm có thêm một cường giả tuyệt thế sánh ngang Thánh nhân.

Ánh mắt Hạo Thiên, lập tức trở nên vô cùng nóng bỏng.

Một đôi mắt, chăm chú nhìn Trường Phong.

Khoảnh khắc này, Trẫm vô cùng hy vọng Nguyên Thủy mấy người hợp lực trấn sát Trường Phong.

Chương 126

Dù sao Trường Phong chỉ là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, chứ không phải Thánh nhân Thiên Đạo.

Y là có thể giết chết được!

"Trường Phong!

Luyện Thiên Quan phi phàm, vạn lần không thể khinh suất!" Thông Thiên nhíu mày, nghiêm túc truyền âm cho Trường Phong.

"Sư tôn yên tâm!

Chỉ là Luyện Thiên Quan nhỏ bé mà thôi!" Nghe lời, Trường Phong lại không mấy để tâm.

Cú đánh vừa rồi, y đã đại khái hiểu rõ thực lực của Thánh nhân Thiên Đạo.

Dựa vào công đức thành Thánh, chẳng qua cũng chỉ là một đám kẻ đi đường tắt.

Y lại không giống, tuy dựa vào Nhân Đạo do Tam Hoàng diễn hóa, mới có thể sở hữu cảnh giới này.

Nhưng y đã sớm dung nhập pháp tắc, luyện thành Pháp Tắc Chi Thể.

Nếu không phải tích lũy Đạo Hạnh không đủ, thì đã là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên rồi.

Liếc mắt nhìn Hạo Thiên ở xa, Trường Phong khẽ nhíu mày.

Thân là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, chỉ một ánh mắt, y đã hiểu rõ suy nghĩ trong lòng Hạo Thiên lúc này.

Tuy nhiên, hiện tại vẫn là đối phó Lão Tử mấy người rồi nói sau.

Quét mắt nhìn mấy người đang từng bước ép sát, Thánh uy mênh mông ngưng tụ quanh thân, Trường Phong khẽ cười nói: "Muốn so người đông sao?

Ta cũng có!" Nói đoạn, liền thấy từ trên người Trường Phong, một thanh niên vận đạo bào đỏ rực bước ra.

"Lại một tôn Thánh nhân???" Nhìn thấy thân ảnh xuất hiện kia, Nguyên Thủy kinh hô một tiếng.

Thông Thiên cùng những người khác xung quanh, cũng đều sắc mặt chấn kinh.

Người hiện thân, dung mạo giống Trường Phong như đúc, nhưng lại cũng có tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Nhưng giây tiếp theo, bọn họ tập thể ngây người.

Từ trên người Trường Phong, lại một thanh niên vận đạo bào đen bước ra.

Tiếp theo là màu vàng, màu xanh, và cuối cùng là màu vàng kim.

Tổng cộng năm đạo thân ảnh bước ra.

Chính là Trường Phong dung nhập Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ ngũ chủng pháp tắc.

Mỗi một đạo Pháp Tắc Chi Thể, đều là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

"Cái... cái này sao có thể!!!" Nhìn năm đạo thân ảnh đứng bên cạnh Trường Phong, Chuẩn Đề nói chuyện đều có chút run rẩy.

Tiếp Dẫn bên cạnh, mắt trợn trừng.

Một đôi mắt hỗn độn, chết lặng nhìn chằm chằm vào mấy đạo thân ảnh kia.

Cẩn thận cảm ứng, phát hiện đối phương toàn bộ đều có cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Trường Phong vừa mới đột phá, sao có thể hóa hiện ra nhiều cái ta cùng cảnh giới như vậy.

Nữ Oa, Nguyên Thủy Thiên Tôn càng không giữ hình tượng mà nuốt một ngụm nước bọt.

Đều không dám tin vào những gì mình thấy trước mắt.

Bọn họ thành Thánh lâu như vậy, đều chưa từng nắm giữ thủ đoạn như thế.

Trường Phong sao có thể trong khoảnh khắc liền nắm giữ được.

Trong Ngũ Thánh kinh ngạc nhất, tự nhiên là Lão Tử.

Y có một quyển thần thông, Nhất Khí Hóa Tam Thanh.

Chính là một quyển thần thông diễn hóa từ sự ra đời của Tam Thanh bọn họ.

Quyển thần thông này, tu luyện đến cực hạn, chính là hóa ra ba cái ta cùng cảnh giới.

Mà y chỉ cần pháp lực để thi triển quyển thần thông này.

Nhưng tu luyện lâu năm như vậy, Lão Tử cũng chỉ có thể hóa ra ba hóa thân Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Muốn phân ra ba cái ta cùng đẳng cảnh giới, vẫn cần một đoạn đường rất dài.

Nay Trường Phong này, lại trực tiếp từ trong cơ thể bước ra năm cái ta cùng cảnh giới.

Y đã nhìn kỹ rồi, mấy Trường Phong trước mắt này, không phải do pháp lực hóa thành.

Tựa hồ đều là những sinh linh độc lập.

Lão Tử có chút khó hiểu!

Hoàn toàn không thể lý giải.

Đối phương mới vừa đột phá, làm sao lại làm được điều này.

Hành động này của Trường Phong, hoàn toàn đã lật đổ nhận thức của y.

Căn bản không hề nghĩ tới, sẽ có chuyện như vậy xảy ra.

Trong Thiên Địa Lục Thánh, e rằng cũng chỉ có Thông Thiên biết một chút.

Vốn dĩ vì câu 'Sư tôn' của Trường Phong, trong lòng vạn phần kích động, y trong chớp mắt lại chuyển thành sự hưng phấn nồng đậm.

“Đại Đạo Chi Tử!

Không hổ là Đại Đạo Chi Tử của Bản tọa!” “Hô!

Tiệt Giáo của Bản tọa, quả nhiên toàn bộ đều phải dựa vào ngươi!” “Hiện nay có ngươi ở đây, hà sợ Phong Thần Lượng Kiếp!” Thông Thiên vỗ hai tay, trong lòng tràn đầy hưng phấn.

Thân phận Đại Đạo Chi Tử của Trường Phong, cho dù có chuyện khoa trương đến đâu xảy ra trên người đối phương, Thông Thiên cũng sẽ không quá kinh ngạc.

Lúc này, chỉ còn sự kích động và hưng phấn.

Nước đi này của Trường Phong, trực tiếp biến thành bảy đánh năm.

Trong khoảnh khắc đã xoay chuyển cục diện.

Hơn nữa còn là sự xoay chuyển mạnh mẽ bùng nổ.

Thông Thiên vô cùng vui vẻ.

Vừa rồi Ngũ Thánh vây đánh y, bây giờ đổi lại bọn họ vây đánh đối phương.

Lần này, nhất định phải thu thập mấy người kia thật tốt.

Chúng nhân phía dưới, lại lần nữa ngây người.

Tuy không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng việc đột nhiên xuất hiện nhiều Trường Phong, cùng với sự biến hóa thần tình của Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng những người khác, đã nói lên rất nhiều điều.

Trên không trung, lại có dị số phát sinh.

Chúng nhân Tiệt Giáo trong lòng đại hỉ.

Chúng môn đồ Xiển Giáo, thì từng người một đều sắc mặt kinh hãi.

Tuy không biết cụ thể sự việc, nhưng bọn họ rõ một điều.

Sự dị thường xuất hiện trên người Trường Phong, những thân ảnh bước ra kia, không hề đơn giản.

Trường Phong ngạo nghễ đứng giữa trận, ánh mắt thản nhiên.

Đây chính là điểm cường đại của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Mỗi khi dung nhập một đạo pháp tắc, luyện thành Pháp Tắc Chi Thể, liền tương đương với việc có thêm một phân thân Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thuộc pháp tắc tương ứng.

Thánh nhân Thiên Đạo dựa vào đường tắt mà bước vào tầng này, có thể nói là tồn tại yếu nhất trong cảnh giới này.

Nếu không thể luyện thành Pháp Tắc Chi Thể, thành tựu một thân sẽ có hạn.

"Tất cả nhân quả, hôm nay cùng nhau giải quyết!" Đón nhận ánh

mắt chấn kinh của Ngũ Thánh, sáu vị Trường Phong âm thanh cuồn cuộn phát ra, vang vọng hoàn vũ.

Chư Thánh biến sắc!

Chúng nhân xung quanh thì tâm thần kịch hoảng.

Âm thanh như sấm sét kia, khiến bọn họ không nhịn được nguyên thần chấn động.

Sâu trong nội tâm, tự nhiên sinh ra một luồng bái phục.

Từng người một lại không nhịn được muốn quỳ xuống, thần phục dưới y.

"Cái... cái này Trường Phong rốt cuộc là lai lịch gì!

Thánh uy lại độc đáo đến thế!" Côn Bằng liều mạng đè nén xúc động trong lòng, mắt mang theo vẻ kinh hãi.

Luồng uy áp đến từ chân linh này, đã vượt xa trên Thánh nhân.

Y sống bao năm như vậy, cũng chỉ cảm nhận được từ một người.

Đó chính là Đạo Tổ trong Tử Tiêu Cung!

Uy thế của Trường Phong, sánh ngang với Đạo Tổ!

Điều này sao có thể?

Lẽ nào là vì Trường Phong không thành Thánh bằng công đức?

Côn Bằng trong lòng không giải thích được!

Sự hoan hỉ trong mắt Hạo Thiên, Dao Trì, đã biến thành sự ngưng trọng.

Trẫm là Cộng Chủ Tam Giới tương lai, nắm giữ toàn bộ thiên địa nhân vật.

Nhưng lúc này uy áp Trường Phong tỏa ra, lại khiến Trẫm có cảm giác muốn thần phục, quỳ bái.

Đây là điều tuyệt đối không thể xảy ra.

Mười hai Kim Tiên còn lại, Tam Tiêu cùng những người khác, đều thần tình khác nhau.

Có kinh ngạc, có phẫn nộ, có nghi hoặc, đương nhiên cũng có hoan hỉ, kích động.

Trường Phong lại không nói thêm lời thừa, thân dung Lôi Đình bản thể, lại lần nữa lao về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Đường đường là Thánh nhân, lại dùng Tiên Thiên Chí Bảo đánh lén y, Trường Phong sao có thể nuốt trôi cục tức này.

Nguyên thần của Thánh nhân Thiên Đạo ký thác vào Thiên Đạo, không thể bị giết chết, nhưng hoàn toàn có thể trấn áp.

Y có Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp.

Rất vừa lúc có thể dùng để trấn áp Thánh nhân Thiên Đạo.

Theo thân hình Trường Phong khẽ động, thân ảnh vận đạo bào đen kia, cũng đồng thời lao đi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn dù sao cũng là Thánh nhân Thiên Đạo, trong tay còn có nhiều pháp bảo cường đại.

Muốn nhanh chóng trấn áp y, chỉ một mình vẫn phải tốn chút công phu.

Hiện tại thời gian có hạn, tự nhiên là không chút khách khí.

Có điều kiện, thì nên vây đánh đối phương.

Hai đạo thân ảnh vừa mới lao đi, Thông Thiên từ xa lại lớn tiếng nói: "Trường Phong, Chuẩn Đề giao cho Bản tọa!" Trong Ngũ Thánh, Thông Thiên tức giận nhất chính là Tây Phương Nhị Thánh.

Lão Tử, Nguyên Thủy có chút vô sỉ thì cũng thôi, dù sao cũng là vì

đại giáo của mình.

Vì không để đệ tử môn hạ lên bảng, nhưng Tây Phương Nhị Thánh này, lại không giống.

Rõ ràng không liên quan gì đến bọn họ, lại liên tục xuất hiện ở phương Đông.

Còn ý đồ đánh lên Tiệt Giáo của y.

Nếu không có Trường Phong ở đây, hai kẻ này cuối cùng còn chạy đến Kim Ngao Đảo cưỡng đoạt môn nhân.

Nghĩ đến đây, Thông Thiên liền nổi giận không kiềm chế được.

Hiện tại có cơ hội, y tuyệt đối sẽ không bỏ qua kẻ ngốc này.

Nói đoạn, y trực tiếp tế khởi Tru Tiên Tứ Kiếm, trực tiếp lao về phía Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề cả khuôn mặt, lập tức trở nên tái mét.

Trường Phong phân hóa ra nhiều phân thân như vậy, mỗi một đạo lợi hại đến mức nào, Chuẩn Đề không biết.

Nhưng Thông Thiên tay cầm Tru Tiên Tứ Kiếm, y đã lĩnh giáo qua không chỉ một lần.

Hiện tại bảo y độc đấu Thông Thiên Giáo Chủ?

Y lại muốn thử xem Trường Phong lợi hại thế nào.

Tru Tiên Tứ Kiếm là Chí Bảo công phạt, y căn bản không thể chống đỡ.

Nhưng đối mặt với Thông Thiên Giáo Chủ đang cuồng thế lao tới, Chuẩn Đề nào có sự lựa chọn.

Dù sao, lúc này trên không trung, còn có bốn Trường Phong cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Tình huống hiện tại này, Tiếp Dẫn khẳng định không thể tương trợ cho y.

Đối mặt với yêu cầu của Thông Thiên, Trường Phong vui vẻ đáp ứng.

Hai đạo phân thân lao về phía Lão Tử, hai đạo còn lại trực tiếp lao về phía Tiếp Dẫn, Nữ Oa.

Chương 127

Nhìn mình bị đặc biệt chiêu đãi, Lão Tử sắc mặt khó coi.

Xoẹt một tiếng, Thái Cực Đồ trong tay hóa thành một cây cầu vàng ngọc, trấn áp về phía hai đạo Trường Phong đang lao đến.

Hai đạo thân ảnh phi lướt đến, không hề lui bước.

Thân ảnh màu vàng kia không hề né tránh, trực tiếp hai tay đón đỡ.

"Tự tìm cái chết!" Nhìn thấy hành động của đối phương, Lão Tử sắc mặt đại nộ.

Lấy nhục thân cứng rắn chống lại Tiên Thiên Chí Bảo, Trường Phong này thật quá cuồng vọng.

Nhưng lời của Lão Tử vừa thốt ra, trong khoảnh khắc cả người đều kinh ngạc.

Đối phương hai tay hư không ôm lấy, lại dùng hai chưởng ôm lấy một đầu cầu vàng.

Tiếp đó dùng sức một cái quăng, lại ném cây cầu vàng về phía khác.

Trên cầu vàng ngọc do Thái Cực Đồ hóa thành, nối liền với Thánh uy Thiên Đạo!

Tuy đối phương không đỡ cứng, nhưng nước đi này cũng khiến y kinh hãi.

Thái Cực Đồ tuy không lấy công kích làm chủ, nhưng dù sao cũng là Tiên Thiên Chí Bảo.

Nào có ai đón đỡ như thế này!

Còn chưa kịp Lão Tử chấn kinh, một đạo thân ảnh màu vàng kim

khác, hóa thành một luồng Canh Kim chi khí cuộn tới.

Tuy chưa đến, nhưng đã khiến Lão Tử cảm nhận được Đạo kình sắc bén.

Y nghĩ đến, tình cảnh Nguyên Thủy Thiên Tôn bị đánh lui vừa rồi.

Y tuy Đạo Hạnh trên Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng tuyệt đối sẽ không mạnh hơn quá nhiều.

Trong lòng kinh nghi, y vội vàng gọi về Thái Cực Đồ.

Thái Cực Đồ vừa mới quấn quanh người, đối phương đã lao đến.

Quả nhiên, cũng như công kích trước đó.

Đối phương hung hăng đâm vào người y.

Trong chớp mắt, kim quang nồng đậm bùng phát, nhuộm một vùng hư không rộng lớn.

Hư không tan vỡ, thân hình Lão Tử bạo lui, cả khuôn mặt cũng trở nên vô cùng ngưng trọng.

Lần giao thủ này, y đã phát hiện ra căn cơ của Trường Phong trước mắt.

Pháp Tắc Chi Thể!

Trường Phong trước mắt, hoàn toàn chính là một đạo Pháp Tắc Chi Thể.

Khó trách, đối phương dám trực tiếp cứng rắn đối chọi Tiên Thiên Chí Bảo.

Trước mặt có sáu Trường Phong, có nghĩa là đối phương đã luyện hóa sáu chủng pháp tắc.

Phát hiện này, khiến Lão Tử trong lòng co rút mạnh.

Điều này sao có thể?

Niên luân của đối phương còn chưa đến vạn năm.

Chỉ mấy nghìn năm, sao có thể lĩnh ngộ nhiều pháp tắc như vậy.

Y là Thánh nhân Thiên Đạo, không biết đã tồn tại bao nhiêu ức năm, lại ngay cả một đạo pháp tắc cũng chưa lĩnh ngộ viên mãn.

Hơn nữa thiên địa hiện tại, đã dần dần đi đến hoàn chỉnh.

Chứ không giống Hồng Hoang từng có, tùy tiện là có thể lĩnh ngộ pháp tắc.

Đừng nói là tu luyện một đạo pháp tắc viên mãn, rất nhiều sinh linh muốn bước vào hàng ngũ Kim Tiên, đều vô cùng gian nan.

Trường Phong làm thế nào mà làm được?

Lão Tử trong lòng tràn đầy nghi hoặc, nhưng Trường Phong khẳng định sẽ không giải thích cho y.

Hai đạo thân ảnh, một trái một phải, lại lần nữa giáp công y.

Lão Tử sắc mặt khó coi, Tiếp Dẫn, Nữ Oa cũng thần tình ngưng trọng.

Ban đầu nghĩ rằng, mấy đạo thân ảnh này là từ trong cơ thể Trường Phong bước ra, chắc sẽ không mạnh đến mức nào.

Vừa mới giao thủ, liền phát hiện sự cường đại của đối phương hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của bọn họ.

Mà qua một lúc giao thủ, hai người cũng đã hiểu rõ nguyên nhân có nhiều Trường Phong như vậy.

Pháp Tắc Chi Thể!

Bọn họ đối mặt đều là một Pháp Tắc Chi Thể hoàn chỉnh.

Đó là hướng mà bọn họ đã cố gắng sau khi trở thành Thánh nhân Thiên Đạo.

Tu luyện nhiều pháp tắc, bọn họ tự nhiên hiểu rõ sự cường đại của một đạo pháp tắc.

Hầu như vừa mới giao thủ, hai người đã rơi vào hạ phong.

Lúc này Chuẩn Đề một mình đối mặt với Thông Thiên, càng không thể tốt hơn chút nào.

So với Tiếp Dẫn mấy người, có lẽ còn thảm hơn.

Dù sao Tru Tiên Tứ Kiếm, lấy công phạt làm chủ.

Mà trong Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ ngũ chủng pháp tắc của Trường Phong, chỉ có Kim, Hỏa hai chủng công kích sắc bén.

Y phi độn trong hư không, chỉ có thể liên tục né tránh.

Mỗi lần kiếm khí hỗn độn phun trào, đều khiến thân hình Chuẩn Đề chật vật.

Đương nhiên, trong tất cả Thánh nhân, chật vật nhất phải kể đến Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Tuy lúc này y, đầu đội Chu Thiên Khánh Vân, tay cầm Bàn Cổ Phiên, Luyện Thiên Quan.

Nhưng căn bản không thể chống đỡ công kích của hai Trường Phong trước mắt.

Trường Phong vận đạo bào đen, là Thủy Pháp Tắc Chi Thể.

Nhưng bản thể Trường Phong, lại là Lôi Đình Chi Thể.

Lôi giả!

Phạt dã!

Tu luyện một đạo Lôi Chi Pháp Tắc đến viên mãn, tia thần lôi tím vàng kia, xưng là Diệt Thế Thần Lôi cũng không quá đáng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đội Chu Thiên Khánh Vân, làm sao mà

chống đỡ nổi.

Còn về Bàn Cổ Phiên, Luyện Thiên Quan công kích cường đại, trong tay Trường Phong áo đen, căn bản không thể đến gần đối phương.

Vô tận Nhược Thủy bao phủ toàn bộ bầu trời, ngay cả hư không cũng thấm ướt.

Y tuy là Thánh nhân, nhưng cũng đành vô phương.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy có lợi thế về Chí Bảo, càng chỉ có thể than thở.

Hoàn toàn như một kẻ bị đánh!

Pháp lực mênh mông trong cơ thể dũng ra, quán nhập vào Chu Thiên Khánh Vân trên đỉnh đầu.

Nếu không phải bảo vật này lai lịch bất phàm, lúc này Nguyên Thủy Thiên Tôn đã bại trận rồi.

Ánh mắt quét qua tình cảnh của mấy Thánh khác, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn càng thêm khó coi.

Thân hình y chật vật, mấy người còn lại cũng không khá hơn chút nào.

Ngay cả Đại sư huynh Lão Tử của y, lúc này cũng đang ở hạ phong.

Tuy có lợi thế của Thái Cực Đồ, nhưng cũng đành vô phương.

Ban đầu không phải bọn họ Ngũ Thánh vây đánh Thông Thiên sao, sao thoáng chốc lại biến thành kết cục như thế này.

Nguyên Thủy trong lòng bắt đầu hoảng sợ.

Y hiện tại lo lắng không phải Mười Hai Kim Tiên, mà là Phong

Thần Lượng Kiếp này sẽ kết thúc thế nào.

Đối mặt với sự bùng phát đột ngột của Trường Phong, Ngũ Thánh bọn họ toàn bộ đều ở hạ phong.

Lúc này Phong Thần Lượng Kiếp, lẽ nào thật sự sẽ để Tiệt Giáo đại thắng?

Tây Chu đại thương, vốn là đại thế Thiên Đạo.

Bây giờ thật sự muốn nghịch lại sao?

Tại sao lại như vậy?

Ngũ Thánh liên thủ, lại để Thông Thiên thắng?

Rõ ràng Tiệt Giáo của Thông Thiên dưới trướng, đều là những kẻ lông lá sừng sẹo ẩm ướt trứng hóa chi loại, hợp lẽ phải lên Phong Thần Bảng.

"Nguyên Thủy!

Ngươi chỉ có bản lĩnh thế này thôi sao?" Nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn như mai rùa loạn xạ chạy trốn, Trường Phong lạnh giọng quát.

Theo Trường Phong thấy, Nguyên Thủy ngoài việc sở hữu mấy kiện Chí Bảo, thật sự không có thủ đoạn nào đáng kể.

Không!

Nên nói là những Thánh nhân Thiên Đạo này!

Ngoài việc dựa vào lợi thế Chí Bảo, đều không có thủ đoạn cường đại nào.

Pháp tắc, mới là công kích mạnh nhất.

Thần thông, pháp lực?

Trước mặt pháp tắc, căn bản không là gì cả.

Dung nhập một đạo pháp tắc, chỉ trong chớp mắt, liền có thể điều

động toàn bộ pháp lực thuộc tính đó trong thiên địa.

Thậm chí, có thể nhiếp thủ pháp lực trong hỗn độn.

Đây mới là nguồn gốc liên tục không ngừng.

Pháp lực trong cơ thể vĩnh viễn không khô kiệt!

Còn về sự cường đại của thần thông, chẳng qua cũng chỉ là việc vận dụng pháp tắc mà thôi.

Nào có thể sánh bằng y.

Nguyên Thủy không trả lời!

Nói đối phương đã lấy đông hiếp ít?

Nhưng bọn họ vừa rồi cũng làm như vậy.

Y là kẻ trọng thể diện nhất, chỉ có thể khổ sở cắn răng kiên trì.

Trường Phong ngoài việc là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, còn là sư điệt của y.

Bị một sư điệt đánh thành ra thế này, còn có thể nói gì.

Trong lòng thì nghĩ rằng đã xảy ra đại chiến như vậy, Đạo Tổ cũng nên xuất hiện rồi.

Dù sao lúc này Trường Phong, đối với Đạo Tổ mà nói, cũng là uy hiếp.

Tuy chưa từng tiếp xúc với Thiên Đạo, Nhân Đạo, nhưng Đạo Tổ hợp đạo, hợp chính là Thiên Đạo, hiện tại đột nhiên xuất hiện một Nhân Đạo.

Đối phương còn tương trợ Trường Phong, đây chẳng phải công khai đối đầu với Đạo Tổ sao.

Điều này theo Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy, Đạo Tổ tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

“Nếu đã như vậy!

Bản tọa sẽ không khách khí nữa.” Nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt mày tái mét, Trường Phong lạnh lùng nói.

Một lúc công kích như vậy, đối phương đã mệt mỏi chống đỡ, cũng đã gần đủ rồi.

Ngay lập tức trở tay, một tòa tiểu tháp ngũ hành chi khí bao quanh phù hiện.

Trong chớp mắt, hào quang ngũ sắc vô tận phun trào ra.

Chiếu sáng bầu trời.

Khí hỗn độn bao quanh, địa phong thủy hỏa tương nhiễu.

Khí tức mênh mông tản mát ra.

“Tiên Thiên Chí Bảo!!!!” Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt kinh hãi, lớn tiếng hô.

Sau khai thiên, giữa thiên địa chỉ có ba kiện Tiên Thiên Chí Bảo.

Sao trong tay Trường Phong lại xuất hiện một kiện?

Nơi xa, Lão Tử cùng chư vị Thánh nhân đang khổ sở chống đỡ, cũng phát hiện ra Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp mà Trường Phong tế ra.

Ai nấy đều trợn to mắt, vẻ mặt kinh hãi.

Thuở khai thiên, thiên địa chỉ có ba kiện Tiên Thiên Chí Bảo: Thái Cực Đồ trong tay Lão Tử, Bàn Cổ Phiên trong tay Nguyên Thủy Thiên Tôn, và Đông Hoàng Chung – chí bảo bẩm sinh của Đông Hoàng Thái Nhất ngày trước.

Nhưng sau khi Đông Hoàng vẫn lạc, Đông Hoàng Chung đã độn nhập Hỗn Độn rồi biến mất.

Giờ đây lại đột nhiên xuất hiện thêm một kiện Tiên Thiên Chí Bảo nữa, lại còn là một bảo tháp mà bọn họ chưa từng thấy.

Trên không trung, sáu vị Thánh nhân bao gồm cả Thông Thiên đều đưa mắt nhìn sang.

Chương 128

Tháp có chín tầng, rất hiếm thấy hình dáng ngũ giác.

Ngũ giác ứng với Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, năm loại màu sắc.

Trên tháp, ngũ hành chi khí lưu chuyển, bên ngoài tháp có nhật nguyệt tinh thần, địa phong thủy hỏa vờn quanh.

Trong tháp ẩn hiện sơn xuyên đại địa, Hồng Hoang vạn tộc.

Nhìn từ xa, toàn bộ Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp tỏa ra hào quang ngũ sắc rực rỡ, tràn ngập sự thần bí vô tận.

Cảm ứng kỹ càng, trên tháp có lực lượng sinh sinh tạo hóa tràn ra.

Quả nhiên là Tiên Thiên Chí Bảo.

Nhưng Trường Phong này lấy Tiên Thiên Chí Bảo từ đâu ra?

Vô duyên vô cớ đột phá đến cảnh giới này thì thôi đi, đột nhiên biến thái như vậy cũng đành, nhưng trong tay y lại còn nắm giữ Tiên Thiên Chí Bảo.

Thứ này đâu phải muốn là có được.

Lúc này Lão Tử cùng chư vị Thánh nhân mới phát hiện, bọn họ vẫn luôn cho rằng Trường Phong rất thần bí, nhưng căn bản không ngờ rằng sự thần bí của đối phương còn vượt xa tưởng tượng của họ.

Luyện hóa mấy đạo pháp tắc, giờ lại còn chấp chưởng Tiên Thiên Chí Bảo.

Bọn họ phải làm sao đây?

Vấn đề này vang vọng trong đầu năm vị Thánh nhân, bao gồm cả Lão Tử.

Cục diện hiện tại đã hoàn toàn vượt ngoài tầm kiểm soát của bọn họ.

Vốn dĩ cho rằng kết hợp với hai vị Thánh nhân Tây Phương, rồi thuyết phục Nữ Oa, có thể một mẻ kết thúc Phong Thần Lượng Kiếp.

Nào ngờ sự việc phát triển đã hoàn toàn vượt ngoài sức tưởng tượng của họ.

Hiện tại, đã không chỉ đơn thuần là mất kiểm soát nữa rồi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn một tiếng kinh hô, tự nhiên bị chúng nhân bên dưới nghe thấy.

Đáng tiếc, Thánh nhân giao thủ, bọn họ căn bản không thể nhìn thấy.

Chỉ thấy trên vùng trời rộng lớn kia, vô tận Hỗn Độn chi lực, địa phong thủy hỏa giao tranh.

Trừ việc cảm nhận được Thánh uy khủng bố trong đó, bọn họ căn bản không thấy được gì.

Nhưng âm thanh đột nhiên truyền đến này, lập tức khiến bọn họ đại khái hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

Có một kiện Tiên Thiên Chí Bảo ngoài ý muốn xuất hiện.

Dường như còn đến từ Trường Phong.

Phỏng đoán này không nghi ngờ gì nữa khiến khuôn mặt chúng nhân Xiển Giáo trắng bệch.

Trước đó đã xuất hiện mấy Trường Phong, bây giờ đối phương trong tay còn chấp chưởng Tiên Thiên Chí Bảo.

Điều này khiến cả bọn họ đều ngơ ngác.

Ngay cả Tam Tiêu cùng những người khác ở đằng xa cũng có chút

phản ứng không kịp.

Thực lực tăng mạnh có thể nói là thiên phú phi phàm, người thường khó mà sánh bằng.

Nhưng Tiên Thiên Chí Bảo này, căn bản không thể nào xuất hiện trong thiên địa hiện tại.

Hơn nữa, bảo vật này, rất có khả năng đã ở trong tay Trường Phong từ rất lâu trước đó.

Một tồn tại dưới Thánh nhân làm sao có được Tiên Thiên Chí Bảo?

Bọn họ không thể hiểu nổi, đặc biệt là Tam Tiêu.

Trên toàn bộ Kim Ngao Đảo, ba người bọn họ tiếp xúc với Trường Phong nhiều nhất.

Trường Phong là sinh linh sinh ra và lớn lên trên Kim Ngao Đảo, trước đó vẫn luôn ở trên Kim Ngao Đảo.

Thời kỳ Tam Hoàng mới rời khỏi Kim Ngao Đảo, đi đến Nhân tộc, nhưng lúc đó cũng là ở cùng với bọn họ.

Chỉ có một ngàn năm trước, Trường Phong một mình đến Nhân tộc một khoảng thời gian.

Nhưng sau này bọn họ đều biết, Trường Phong vẫn luôn ở Nhân tộc, căn bản không hề đi đến bất kỳ nơi nào khác.

Trường Phong rốt cuộc đã từ đâu mà có được Tiên Thiên Chí Bảo?

Hoài nghi!

Hiếu kỳ!

Lúc này Tam Tiêu mới hiểu, trên người vị Trường Phong sư

huynh này của bọn họ, e rằng còn có nhiều bí mật lớn hơn nữa.

Trường Phong không hề để ý đến những gì mọi người đang nghĩ trong lòng.

Khi tế ra Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp, y đột nhiên hai mắt sáng rực.

Trước đó ở cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên, dựa vào Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp hai chiêu chấn sát Lục Áp.

Nhưng giờ đây, khi thi triển ở cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Trường Phong mới hiểu rõ.

Vì sao nói Tiên Thiên Chí Bảo là pháp bảo chuyên thuộc về Thánh nhân.

Lực lượng tạo hóa cuồn cuộn dâng trào.

So với lần thi triển trước, uy lực của Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp cường đại gấp vạn lần không chỉ.

Hơn nữa, vì Trường Phong thân dung Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ ngũ chủng pháp tắc, y cảm giác liên hệ với Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp càng thêm chặt chẽ.

Tay phải nhẹ nhàng ném ra, Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp lập tức trùm lên Nguyên Thủy Thiên Tôn đang bị kẹt trong Thủy chi Pháp tắc.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đang kinh hãi thấy vậy, tự nhiên không dám sơ suất.

Luyện Thiên Quan trong tay trực tiếp ném ra.

Mặc dù lần đầu tiên thấy Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp, nhưng một bảo tháp hình Tiên Thiên Chí Bảo, đủ để nói lên rằng kiện Tiên Thiên Chí Bảo này không tầm thường.

Đối mặt với động tác của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Trường Phong

không hề để ý.

Chỉ thấy tiểu tháp trên không trung nghênh phong kiến trường, trong nháy mắt rộng đến ức vạn dặm, hơn nữa còn không ngừng khuếch đại.

Không chỉ trùm lên Nguyên Thủy Thiên Tôn ở giữa, mà ngay cả Lão Tử cùng những người khác đang giao chiến ở đằng xa cũng bị bao phủ trong đó.

Đang!

Tiếng vang lớn, Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp bất động mảy may.

Sát khí cuồn cuộn quấn quanh Luyện Thiên Quan, trực tiếp bị đánh bật xuống.

"Trường Phong muốn làm gì?" Thông Thiên nhìn Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp khổng lồ trên đỉnh đầu, trong mắt đầy kinh ngạc.

Lão Tử, Chuẩn Đề cùng những người khác cũng đều đầy nghi hoặc trong lòng.

Nhưng giây tiếp theo, Nguyên Thủy cùng những người khác đồng loạt biến sắc.

Chỉ thấy tại trường trung, các phân thân Trường Phong đang hoàn toàn áp chế mấy vị Thánh nhân, bỗng nhiên bay vút ra.

Chia ra năm phương vây quanh, bao vây Lão Tử cùng những người khác ở giữa.

Năm đạo thân ảnh Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, vừa vặn ứng với năm góc của Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp.

"Không hay rồi!

Y muốn một mẻ trấn áp chúng ta!" Lão Tử là người đầu tiên phản ứng lại, lập tức sắc mặt kịch biến.

Bọn họ thân là Thiên Đạo Thánh nhân, căn bản không sợ chết.

Bởi vì cho dù Thánh thể tan vỡ, cũng không ai có thể làm tổn thương Nguyên thần của bọn họ.

Nhưng nếu bị trấn áp, thì lại khác rồi.

Nếu bị vĩnh viễn trấn áp, thì có khác gì vẫn lạc đâu.

Rất hiển nhiên, Trường Phong rất rõ nội tình của bọn họ.

Cho nên muốn một mẻ trấn áp bọn họ.

Quả nhiên, theo năm Trường Phong động thân, Thông Thiên lập tức bỏ Chuẩn Đề.

Thông Thiên vừa mới bay ra, thì thấy trên năm phân thân Trường Phong ở năm phương.

Năm cột sáng khổng lồ màu vàng, xanh, đen, đỏ, vàng, bốc lên, xuyên qua năm góc của Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp, sau đó hội tụ trên đỉnh tháp.

Trong khoảnh khắc, ngũ hành chi khí cuồn cuộn tràn ra, tiếp đó trút xuống.

Lướt qua cửu tầng cự tháp lơ lửng trên không, cuồn cuộn về phía Lão Tử cùng những người khác bên dưới.

Lão Tử trong lòng kinh hãi, không chút do dự.

Thái Cực Đồ trong tay, hóa thành một tòa cầu vàng ngọc trắng, vắt ngang hư không, định xuyên qua cột sáng khổng lồ chống trời kia.

Cầu vàng nhanh chóng bắc qua, nhưng lại cũng nhanh chóng tan rã.

Pháp tắc bao phủ trên cầu vàng, bị phân giải thành pháp tắc ngũ hành cơ sở nhất.

Thấy ngũ hành chi khí từ trên trời cuồn cuộn kéo xuống, sắc mặt Lão Tử đại biến.

Nếu ngũ hành chi khí kia kéo đến, tất sẽ bao phủ toàn bộ Ngũ Hành Tháp.

Đến lúc đó muốn chạy thoát, tuyệt đối càng thêm khó khăn.

"Nguyên Thủy!

Trợ ta!" Thấy vậy Lão Tử, vội vàng hô về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn ở đằng xa.

Nếu không nhanh chóng thoát khỏi nơi này, chậm trễ thì sẽ không còn cơ hội nữa.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tiếp lấy Luyện Thiên Quan, không chút trì hoãn.

Bàn Cổ Phiên trong tay kích về phía trước cầu vàng.

Hướng đó, chân viêm rực rỡ lan tràn.

Đây là một góc Lão Tử cố ý lựa chọn.

Trong ngũ hành Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, Hỏa có sức tấn công mạnh mẽ, nhưng phòng ngự lại không đủ.

Là phương hướng đột phá tốt nhất hiện tại.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đầu đội Chư Thiên Khánh Vân, Luyện Thiên Quan trong tay khác cũng ném ra.

Mặc dù kiện Thiên Đạo hung sát dị bảo này chủ yếu dùng để thu người, nhưng một chút cũng không ảnh hưởng đến việc dùng làm cục gạch.

Sát khí nồng đậm, dưới chân viêm cuồn cuộn, lập tức phát ra tiếng "chi chi".

Dưới mấy kiện chí bảo, quả nhiên đã xuyên thủng vùng chân viêm kia.

Cầu vàng do Thái Cực Đồ hóa thành, nối liền thiên địa bên ngoài Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp.

Lão Tử thân hình khẽ động, dẫn Nguyên Thủy muốn đạp cầu mà ra.

Tình huống hiện tại này, bọn họ cũng không có thời gian quản Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Nữ Oa ba người.

Bởi vì ngũ hành chi khí trên tháp đang quét đến, mà công kích của Trường Phong cũng đã ập tới.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề ở đằng xa, đã sớm ngồi đối diện nhau, chống hai tay lên.

"Tiệt nhân!

Đoạn quả!

Đảo lộn âm dương!" Hai người bốn mắt nhìn nhau, trầm giọng quát.

Lập tức thấy trên người hai người, lực lượng nhân quả nồng đậm dâng trào, trong nháy mắt quấn lấy bọn họ.

Vốn là hai người lơ lửng trên không, thân hình lại đang nhanh chóng trở nên mờ nhạt.

Dường như muốn vặn vẹo càn khôn, đảo ngược thời gian.

Còn về Nữ Oa, khuôn mặt diễm lệ bình thản trước đó, đã tràn đầy kinh hoàng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn, Lão Tử đều có Tiên Thiên Chí Bảo, nàng thì không có.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đồng là Thánh nhân Tây Phương, xuất thế liền cùng nhau tu luyện, khẳng định đã giữ lại một tay.

Hậu thủ của nàng, hầu như đều liên quan đến khí vận.

Nhưng giờ đây Yêu tộc, Nhân tộc khí vận đại thất, thực lực của nàng suy giảm nghiêm trọng, chỉ còn biết trông cậy vào mấy kiện Cực phẩm Linh Bảo trong tay.

Nhưng trong tình huống này, căn bản không có chút tác dụng nào.

Một đạo tia chớp tím, mang theo vô tận lôi đình đánh xuống.

Mặc dù cảm giác được năm vị Thánh nhân đều đang chạy trốn, nhưng Trường Phong vẫn chọn tấn công Nguyên Thủy, Lão Tử.

Hai vị Thánh nhân Tây Phương tuy đáng giận, nhưng tương đối mà nói uy hiếp nhỏ hơn rất nhiều.

Tự nhiên phải thừa lúc ưu thế còn đó, giải quyết đối thủ có thực lực hơi mạnh hơn.

Tòa cầu vàng ngọc trắng tỏa ra hào quang ngũ sắc kia, trong nháy mắt bị lôi đình cuồn cuộn nhấn chìm.

Hai tiếng kêu thảm thiết.

Lão Tử có đạo hạnh mạnh hơn một chút, mượn Thái Cực Đồ độn tẩu.

Còn Nguyên Thủy Thiên Tôn chậm một bước, trực tiếp bị lôi đình màu tím đánh trúng.

Thánh thể nổ tung.

Nhưng gần như trong chớp mắt, nhục thân của Nguyên Thủy Thiên Tôn lại lần nữa hội tụ.

Chương 129

Chỉ là lúc này y sắc mặt trắng bệch, trong mắt đầy kinh hãi.

Đây là vết thương nặng nhất mà y phải chịu từ khi xuất thế đến nay.

Thánh thể, gần như bị hủy hoại.

May mắn cuối cùng đã thu hồi Bàn Cổ Phiên.

Dùng lực chi pháp tắc bảo hộ bản thân!

Nếu không phải Thiên Đạo Thánh nhân, thì đã suýt vẫn lạc rồi.

Đáng tiếc, còn chưa kịp phản ứng, ngũ hành chi khí cuồn cuộn kéo đến, quấn lấy y.

Tầng thứ nhất của Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp khẽ chấn động, lực lượng tạo hóa cuồn cuộn kéo đến.

Trực tiếp kéo Nguyên Thủy Thiên Tôn đang cầm Bàn Cổ Phiên vào.

"Trường Phong!

Ngô là Giáo chủ Xiển Giáo, Thiên Đạo Thánh nhân, ngươi dám trấn áp Ngô!" Cảm nhận lực lượng tạo hóa quấn quanh người, Nguyên Thủy Thiên Tôn lần này thật sự hoảng sợ.

Nguyên thần ký thác vào Thiên Đạo, chỉ có thể đảm bảo y không chết.

Cú đánh vừa rồi, Thánh thể của y bị tổn thương.

Hiện tại là lúc y yếu nhất.

Nếu thật sự bị trấn áp, không ai biết khi nào mới có thể thoát ra.

Nguyên Thủy Thiên Tôn, trong lòng thật sự rất hoảng.

Trường Phong căn bản không để ý đến y, độn về phía Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề ở đằng xa.

Còn về Lão Tử đã chạy thoát, thì chỉ có thể đợi lát nữa xem xét.

Đối phương tuy chạy thoát, nhưng lôi đình màu tím trước đó vẫn khiến Lão Tử không dễ chịu.

Hiện tại, tự nhiên là trấn áp Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề trước đã.

Vẫn là vô tận lôi đình đổ xuống, cuồn cuộn về phía hai người đã mờ nhạt như bóng ảnh.

Đừng nhìn hai vị Thánh nhân Tây Phương thực lực không mạnh, trong tay cũng không có nhiều pháp bảo.

Nhưng hai tên này, thủ đoạn nắm giữ thật sự không ít.

Vì Trường Phong, cảm giác khí tức của Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đã trở nên như có như không.

Dường như, chỉ một lát nữa thôi, là sẽ hoàn toàn biến mất trong Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp.

Đối mặt với Trường Phong đang lao tới, hai người vẫn ngồi yên, hai tay đối nhau, nhưng sắc mặt lại đại biến, trong mắt đều là vẻ kinh hoảng.

"Sư đệ!

Ngươi đi trước!" Tiếp Dẫn nhìn lôi đình sắp bao phủ, vội vàng kêu lớn.

Lập tức, chỉ thấy đối phương dùng sức đẩy mạnh hai tay, Chuẩn Đề vốn đã nhạt như màng mỏng, còn chưa kịp đáp lại, đã "phóc" một tiếng biến mất.

Chỉ còn lại một mình Tiếp Dẫn ngồi trên không, rồi sau đó bị vô tận lôi đình nhấn chìm.

"A—" Một tiếng kêu thảm thiết bi thương, một đạo kim sắc Nguyên thần độn lên không trung, phá vỡ Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp, biến mất ở chân trời.

"Chết rồi?" Nhìn không trung trống rỗng trong chớp mắt, Trường Phong thần sắc khẽ ngẩn ra.

Vì nghĩ đến việc sau một thời gian, thực lực lại sẽ suy giảm.

Trường Phong nghĩ, trước khi trấn áp mấy vị Thánh nhân, nhất định phải trọng thương bọn họ trước.

Lôi đình vừa rồi tuy uy lực mạnh mẽ, nhưng xét đến thực lực không mạnh của Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, y cũng không toàn lực thi triển.

Nhưng công kích đã giữ lại một tay, vậy mà lại trực tiếp chém giết Tiếp Dẫn.

Nếu không phải Nguyên thần của đối phương được Thiên Đạo bảo hộ, thì lúc này đã thân tử.

Nữ Oa ở đằng xa nhìn thấy, đã sắc mặt kinh hãi.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn như vậy, Trường Phong đã đánh lui Lão Tử, trấn áp Nguyên Thủy, đánh chết Tiếp Dẫn.

Điều này… Nếu thân thể bị hủy, thực lực khẳng định sẽ bị ảnh hưởng cực lớn.

Dù là Thiên Đạo Thánh nhân, nhưng cũng có mạnh yếu khác biệt.

Hơn nữa sự chênh lệch này, còn không phải là nhỏ.

Đáng tiếc, chưa đợi Nữ Oa suy nghĩ nhiều, vô tận lôi đình đã cuồn cuộn kéo đến.

Đối mặt với cảnh này Nữ Oa, chỉ đành tế ra Giang Sơn Xã Tắc Đồ để bảo hộ.

Đáng tiếc, một kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo nhỏ bé, trong Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp này vốn đã bị áp chế.

Vô tận lôi đình tuôn đến, Nữ Oa trong nháy mắt bị trọng thương.

Tiếp đó tầng hai của Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp, lực lượng tạo hóa cuồn cuộn dâng trào, trấn áp Nữ Oa ở trong đó.

Tây Kỳ thành ngoại.

Tất cả mọi người đều ngây ngốc nhìn lên bầu trời.

Bọn họ chỉ thấy nơi mấy vị Thánh nhân giao chiến, đột nhiên một tòa tiểu tháp bay ra.

Tiếp đó nghênh phong kiến trường.

Trong chớp mắt đã bao phủ đỉnh đầu.

Còn chưa kịp thở, nhìn một cái, dường như đã bao trùm cả thiên địa.

Uy áp khủng bố trên đỉnh đầu, không nghi ngờ gì nữa, đây chính là Tiên Thiên Chí Bảo trong lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Thật sự là chí bảo chưa từng xuất hiện giữa thiên địa.

Nhưng còn chưa đợi chúng nhân nhìn kỹ, thì thấy thiên địa ngũ phương.

Năm cột sáng với màu sắc khác nhau bùng lên.

Như thiên trụ, sừng sững chống trời dựng đứng ở rìa cự tháp.

Và trong năm cột sáng đó, bọn họ cảm nhận được dao động mạnh mẽ, cùng một cỗ khí tức vô cùng quen thuộc.

Trường Phong!

Kiện Tiên Thiên Chí Bảo đột nhiên xuất hiện này, thật sự là vật của Trường Phong.

Thạch Cơ ngẩng đầu, không quay lại hỏi: "Nữ Bạt tỷ tỷ!

Sư tôn lúc nào lại có một kiện pháp bảo lợi hại như vậy?" Bên ngoài Kim Ngao Đảo, Trường Phong đều ở cùng với Nữ Bạt.

Trong mắt Thạch Cơ, Trường Phong có được Tiên Thiên Chí Bảo cường đại như vậy, nghĩ rằng Nữ Bạt hẳn là biết một chút.

Tam Tiêu đang kinh ngạc, Triệu Công Minh cùng những người khác nghe vậy, đều nhìn về phía Nữ Bạt.

Một kiện Tiên Thiên Chí Bảo cường đại như vậy, bọn họ cũng vô cùng hiếu kỳ.

Hơi cúi đầu liếc nhìn xung quanh, Nữ Bạt lại nhìn Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp khổng lồ trên đỉnh đầu.

"Chuyện Tiên Thiên Chí Bảo này, ta cũng chưa từng nghe Lão gia nói qua." Trong giọng nói nghi hoặc, mang theo sự vui mừng nồng đậm.

Trước đó Nguyên Thủy cùng những người khác xuất hiện, trong lòng Nữ Bạt lo lắng biết bao nhiêu.

Nhưng chỉ trong một khoảng thời gian ngắn như vậy, sự việc lại phát triển đến mức độ này.

Trường Phong không chỉ cường thế bước vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, mà còn tế ra một kiện Tiên Thiên Chí Bảo cường đại.

Có thể đi theo bên cạnh Trường Phong, đây là một điều may mắn biết bao.

Thấy Nữ Bạt cũng không biết, Thạch Cơ lập tức trong lòng không hiểu.

Đối với vị sư phụ tiện nghi này của nàng, Thạch Cơ thật sự càng ngày càng hiếu kỳ.

Tam Tiêu cùng những người khác trong lòng kinh ngạc, càng nhiều hơn lại là vui mừng.

Trường Phong là Phó Giáo chủ Tiệt Giáo, hiện giờ thực lực cường hãn như vậy.

Sao lại không khiến bọn họ hưng phấn.

Quảng Thành Tử cùng những người khác ở đằng xa, đã từng người từng người một sắc mặt ngưng trọng.

Trước đó mấy vị Trường Phong xuất hiện một cách vô cớ thì thôi đi, giờ đây kiện Tiên Thiên Chí Bảo mới xuất hiện này, dường như lại không phải vật tầm thường.

Bọn họ có chút lo lắng tình hình của Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng những người khác.

Thông Thiên sư thúc chiến lực vốn đã xuất chúng, giờ lại thêm một vị Trường Phong thực lực cường đại.

Bọn họ có chút lo lắng!

Yêu Sư Côn Bằng ở không xa, đã định lén lút bỏ đi rồi.

Y đã thấy Trường Phong bước vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, giờ đây tự nhiên là phải trốn đi bế quan tu luyện cho tốt.

Nghĩ đến đây Côn Bằng, liếc nhìn Thập Nhị Kim Tiên ở đằng xa, nhảy vút thân mình độn về phía bắc.

Chiến trường Thánh nhân kia, đã bị Tiên Thiên Chí Bảo trên không trung bao phủ.

Côn Bằng cũng không biết bên trong xảy ra chuyện gì.

Nhưng để phòng vạn nhất, vẫn là sớm rời đi thì hơn.

Còn về tình hình của Thập Nhị Kim Tiên, không có gì liên quan lớn đến y.

Hơn nữa, vừa rồi y đã ra tay rồi.

Bạch Trạch, Minh Hà cùng những người khác ở không xa, trong mắt chỉ có sự kinh sợ.

Không lâu sau khi khai thiên, bọn họ đã xuất thế.

Nhưng chưa từng nghe nói một chút tin tức nào về kiện Tiên Thiên Chí Bảo trên không trung này.

Điều này khiến bọn họ đối với thân phận của Trường Phong, càng thêm hiếu kỳ.

Hạo Thiên đứng trên Cửu Long Xa Liễn, trong mắt lại rực lửa.

Tiên Thiên Chí Bảo a!

Lại còn là Tiên Thiên Chí Bảo hình tháp như thế này.

Nếu nắm giữ trong tay y, y chắc chắn sẽ là người đứng đầu dưới Thánh nhân.

Trong Thượng Cổ Yêu Đình, cũng có một kiện Tiên Thiên Chí Bảo.

Hiện tại y sắp chấp chưởng Tam Giới, lại không có một kiện pháp bảo nào ra hồn.

Trong lòng Hạo Thiên làm sao có thể không rực lửa.

Mặc dù nhận mệnh Đạo Tổ chấp chưởng Thiên Đình, nhưng đáng tiếc Đạo Tổ căn bản không ban cho y pháp bảo gì.

Chúng nhân bên dưới, tuy tâm tư khác nhau.

Nhưng vẫn từng người từng người một ngẩng đầu nhìn lên bầu

trời!

Chư Thánh hỗn chiến, Trường Phong lại tế ra một kiện Tiên Thiên Chí Bảo cường đại như vậy, bọn họ rất hiếu kỳ kết quả sẽ là gì.

Và lúc này ở các nơi khác trong Hồng Hoang, từng sinh linh, đều run rẩy nhìn lên không trung.

Bọn họ không biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ cảm nhận được uy áp mênh mông truyền đến từ không trung.

Nếu không phải Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp vững vàng đứng trên không không hề động đậy, thì vô số sinh linh đều đã cho rằng trời sắp sụp.

Đương nhiên cũng có cường giả, cố gắng bay lên không trung.

Nhưng vừa mới bay lên chưa được bao cao, đã bị một cỗ uy áp khủng bố chặn lại, khó mà tiến thêm một chút nào.

Trong Triều Ca thành, Đế Tân nhìn cảnh tượng trên bầu trời, hô về phía sau: "Tư Thiên Giám Thái Sư ở đâu?" Trước đó trên đỉnh đầu nhiều Nhân tộc đều có Huyền Hoàng chi khí dâng lên, nhưng không lâu sau, cột sáng Huyền Hoàng biến mất.

Lại có một vật thể khổng lồ lơ lửng trên bầu trời.

Nhìn từ xa, ở tám phương chân trời, còn có năm cột trụ khổng lồ chống trời sừng sững.

Cũng không biết là chống đỡ vật thần bí trên không trung, hay là do vật thần bí này phát ra.

Y không thể nhìn rõ chi tiết, chỉ có thể hỏi Tư Thiên Giám Thái Sư.

Trong đám đông phía sau, Đỗ Nguyên Tiển vội vàng bước lên, hành lễ nói: "Đại Vương!" "Đây là dị tượng gì?" Liếc nhìn Đỗ

Nguyên Tiển phía sau, Đế Tân vội vàng hỏi.

"Khải bẩm Đại Vương, lão thần không thể nhìn thấu, nhưng dường như có liên quan đến Tây Kỳ!" Nhìn vật thể lạ lơ lửng trên bầu trời, Đỗ Nguyên Tiển nhanh chóng đáp.

Rất hiển nhiên, khi thiên địa có biến, y đã bắt đầu nghiên cứu.

Đáng tiếc, Thánh nhân chiến đấu, đâu phải y có thể nhìn thấu.

Có thể tính ra có liên quan đến Tây Kỳ, đã là giới hạn của y.

"Tây Kỳ?" Nghe vậy Đế Tân trong mắt kinh ngạc, sắc mặt trong nháy mắt trở nên có chút ngưng trọng.

Y không ngờ sẽ liên quan đến Tây Kỳ.

Chuyện Tây Kỳ, không chỉ liên quan đến sự tồn vong của Ân Thương, mà còn có liên hệ trọng đại với Nhân Vương.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, e rằng đã đến thời khắc mấu chốt.

"Nhân Đạo!

Nhân Đạo!

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên lại cường đại đến thế sao?" Lúc này ở Minh Phủ u minh, Lục Đạo Luân Hồi Chi Địa, Hậu Thổ ngây ngốc nhìn lên bầu trời.

Chương 130

Mặc dù không biết chuyện gì xảy ra trong Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp, nhưng cảnh Lão Tử bay vút chạy trốn, nàng vẫn nhìn thấy rõ ràng.

Đồng là Thánh nhân giữa thiên địa, có tâm muốn biết, vẫn có thể hiểu được chuyện xảy ra bên ngoài Tây Kỳ thành.

Vì thân hóa luân hồi, tuy nàng có tu vi Thánh nhân, nhưng lại bị giam chặt trong Địa Phủ.

Liếc nhìn Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp lơ lửng trên Hồng Hoang đại địa, Hậu Thổ nhìn về phía sâu thẳm Thập Bát Tầng Địa Ngục.

"Có lẽ!

Ta nên thử đi một con đường khác!" Hậu Thổ nhẹ nhàng lẩm bẩm trong miệng.

Dường như đã hạ quyết định lớn, thân mình lao về phía Thập Bát Tầng Địa Ngục.

Vô số sinh linh Hồng Hoang, vì Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp của Trường Phong mà trong lòng kinh sợ.

Lúc này Thông Thiên đang đứng bên ngoài Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp, cũng ngây ngốc nhìn vào trong.

Y vừa mới từ bên trong ra ngoài chưa được bao lâu.

Năm vị Thánh nhân đã đều bị Trường Phong giải quyết rồi.

Nguyên Thủy, Nữ Oa bị trọng thương, còn trực tiếp bị trấn áp.

Lão Tử mang theo Thái Cực Đồ tháo chạy thục mạng, Tiếp Dẫn càng thê thảm hơn, Thánh thể bị hủy.

Nếu không phải Nguyên thần ký thác Thiên Đạo, có thể nói đã thân vẫn rồi.

Vị Chuẩn Đề duy nhất chạy thoát thành công, cũng không biết tình huống ra sao.

Giao thủ với hai vị Thánh nhân Tây Phương cũng mấy lần, tuy mỗi lần đều vững vàng chiếm thượng phong.

Nhưng Thông Thiên rất rõ ràng, làm bị thương đối phương, khiến hai người mất mặt thì dễ như trở bàn tay.

Nhưng muốn làm tan vỡ Thánh thể của đối phương, cho dù có dựa vào Tru Tiên Tứ Kiếm cũng không được.

Giới hạn có thể làm được, cũng chỉ là làm bị thương đối phương.

Nhưng giờ đây, Trường Phong lại dễ dàng như vậy mà đánh giết đối phương.

Mấy đạo lôi đình, trước tiên đánh bại Lão Tử, Nguyên Thủy, tiếp đó làm tan nát Thánh thể của Tiếp Dẫn.

Nhìn thần tình phong khinh vân đạm của y, dường như đã làm một việc cực kỳ tùy ý.

"Thiên Đạo Thánh nhân với Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chênh lệch thật sự lớn đến vậy sao?" Nhìn Trường Phong đang ngạo nghễ đứng giữa, Thông Thiên nhẹ nhàng lẩm bẩm.

Có thể trở thành một trong Lục Thánh thiên địa, Thông Thiên tự nhiên vô cùng tự hào.

Dù sao trong Hồng Hoang thiên địa, sinh linh đâu chỉ ức vạn vạn.

Người có căn nguyên thâm hậu, cũng không phải số ít.

Ngay cả những người đi đến Tử Tiêu Cung nghe đạo, cũng có tới ba ngàn người.

Ba ngàn này không phải là chỉ có đúng ba ngàn, mà là nghĩa chung chung.

Có thể từ vô số sinh linh Hồng Hoang mà thoát ly xuất chúng, Thông Thiên tự nhiên có ngạo khí của y.

Nhưng lúc này nhìn thấy Trường Phong cường đại như vậy, trong lòng Thông Thiên lại sinh ra một cảm giác khác lạ.

Cảnh tượng khoa trương này, khiến trong lòng Thông Thiên vô cùng hâm mộ.

Dường như trở thành Thiên Đạo Thánh nhân, cảm giác như bị Đạo Tổ hãm hại vậy.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tuy có nguy hiểm vẫn lạc, nhưng với thực lực áp đảo của Trường Phong, há lại dễ dàng bị giết như vậy.

Dựa vào một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, dễ dàng trấn áp năm vị Thánh nhân.

Thông Thiên vẻ mặt trầm tư, trong đầu không tự chủ mà nghĩ đến cảnh tượng từng bàn bạc về Phong Thần Lượng Kiếp ở Tử Tiêu Cung.

Trường Phong trong lòng từng nói, khi phân bảo ở Tử Tiêu Cung, y đã bị Đạo Tổ tính toán.

Lão Tử, Nguyên Thủy đều có trấn giáo chi vật, duy chỉ có y sở hữu Tru Tiên Tứ Kiếm có công kích mạnh nhất.

Sở dĩ, chính là vì Phong Thần Lượng Kiếp.

"Đạo Tổ thật sự tính toán hết thảy vạn tộc, ngay cả chúng ta – Thiên Đạo Thánh nhân cũng không ngoại lệ?" Nghĩ đến đây Thông Thiên, trong lòng đột nhiên có cỗ nổi giận.

Đối với Đạo Tổ, Thông Thiên vẫn vô cùng kính trọng.

Đối phương không chỉ truyền cho bọn họ pháp tu hành sau Chuẩn Thánh, ban cho vô số pháp bảo, càng là truyền xuống Hồng Mông Tử Khí.

Nhưng hiện tại phát hiện, tất cả những việc làm của đối phương, chẳng qua là vì Hồng Quân chính mình mà suy nghĩ.

Cảm giác đó liền đại đại khác biệt!

Tính cách hào sảng thẳng thắn của Thông Thiên, làm sao có thể nhẫn nhịn được sự pha tạp nhiều tư tâm ích kỷ như vậy.

Trấn áp xong Nữ Oa, Trường Phong lại không biết Thông Thiên đang nghĩ gì trong lòng.

Tay phải vẫy một cái, Luyện Thiên Quan của Nguyên Thủy Thiên Tôn rơi trong chân viêm, bị y nắm trong tay.

Luyện Thiên Quan là Thiên Đạo hung sát dị bảo.

Trước đó trợ giúp Lão Tử chạy thoát, bị chân viêm cuồn cuộn nhấn chìm.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không kịp thu đi, đã bị y trấn áp.

Kiện vật có thể sánh ngang Tiên Thiên Chí Bảo này, Trường Phong tự nhiên là không chút khách khí mà thu nạp.

Tranh thủ lúc Nguyên Thủy Thiên Tôn đang bị trọng thương, lại bị trấn áp, khẳng định phải nắm bắt cơ hội xóa đi thần niệm trong đó.

Trường Phong không biết mình khi nào sẽ thoát khỏi trạng thái này, đương nhiên phải tranh thủ thời gian.

May mắn là y có mấy phân thân, cũng không cần đích thân y ra tay.

Tay phải nhẹ nhàng ném ra, lập tức thấy đạo nhân áo hồng trong

cột sáng màu đỏ lửa đưa tay đón lấy, đã cầm Luyện Thiên Quan trong tay.

Kiện hung sát chi vật này, giao cho chân viêm thần thể luyện hóa là tốt nhất.

Muốn trấn áp Nguyên Thủy, Nữ Oa, năm đạo phân thân này khẳng định không thể rời đi.

Cho dù y từ cảnh giới hiện tại rút lui ra cũng không sao.

Dù sao Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp trấn áp Nguyên Thủy, Nữ Oa, dựa vào không phải là pháp lực.

Mà là pháp tắc ngũ hành nồng đậm.

Y tuy chưa hoàn toàn lĩnh ngộ pháp tắc ngũ hành, nhưng y đã luyện hóa Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ ngũ chủng pháp tắc, sau Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp, thành công ngưng tụ ngũ hành pháp tắc, đương nhiên có thể trấn áp Nguyên Thủy, Nữ Oa.

"Sư tôn!

Cơ hội ngàn vàng, tuyệt đối không thể để Lão Tử, Tiếp Dẫn cùng những người khác chạy thoát!" Tay phải vẫy một cái, thu hồi Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp, Trường Phong nói với Thông Thiên.

Cơ hội khó có được, lần này nếu bỏ qua bọn họ, lần sau thì không biết khi nào.

Mặc dù năm vị Thánh nhân đã bị trấn áp hai vị, nhưng Trường Phong lại không nghĩ sẽ bỏ qua như vậy.

Nếu đợi y quay về cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên, Lão Tử lại đến tập kích, thì sẽ là đại phiền phức.

Đã xé rách mặt mũi rồi, tự nhiên là phải giải quyết triệt để.

Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp có chín tầng, trấn áp năm vị Thánh

nhân hoàn toàn không thành vấn đề.

“Hay!

Bản tọa đi truy Chuẩn Đề!” Thông Thiên hoàn hồn lại, nhanh chóng đáp.

Đối phương đều liên hợp năm Thánh để đối phó y, Thông Thiên tự nhiên không có lý do gì phải khách khí.

Nói rồi, trực tiếp đi về phía Tây Phương thế giới.

Tuy không biết trước đó Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đã thi triển thủ đoạn gì, nhưng chạy được hòa thượng thì không chạy được chùa.

Đến Tây Phương Tu Di Sơn, khẳng định có thể thấy Chuẩn Đề, thậm chí còn có cả Tiếp Dẫn đã phục sinh.

Còn về Lão Tử, đương nhiên giao cho Trường Phong.

Sau khi Trường Phong thu hồi Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp.

Chúng nhân Tây Phương cuối cùng cũng nhìn rõ cảnh tượng trên không trung.

Trường Phong cùng Thông Thiên sừng sững đứng đó, không nghi ngờ gì nữa khiến chúng nhân có chút khó phản ứng kịp.

Ngay cả nhiều người Tiệt Giáo, cũng đều lộ vẻ kinh ngạc.

Lão Tử, Nguyên Thủy cùng những người khác đều biến mất rồi?

Bị trấn áp?

Hay là… Nếu thật sự là như vậy, Sư tôn cùng Trường Phong sư huynh, chẳng phải quá cường đại sao.

Tập hợp sức của hai người, đại bại năm vị Thiên Đạo Thánh nhân.

Không ai biết chư Thánh đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng bất kể tình huống ra sao, lúc này Quảng Thành Tử cùng những người khác trong mắt đều đầy kinh khủng.

Sư tôn khẳng định sẽ không bỏ mặc bọn họ.

Giờ đây không thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngay cả bóng dáng Lão Tử sư bá cũng không thấy, tuyệt đối là đã xảy ra chuyện lớn.

So với chúng nhân Xiển Giáo đang kinh khủng, Triệu Công Minh, Tam Tiêu cùng những người Tiệt Giáo khác lại đã hoàn hồn.

Lập tức từng người từng người một bay vút lên, trong mắt mang theo sự hưng phấn.

"Tham kiến Trường Phong sư huynh!" "Tham kiến Sư tôn!" "Tham kiến Lão gia!" Tam Tiêu cùng những người khác bay vút lên, cung kính hành lễ.

Ánh mắt không ngừng quét qua Trường Phong.

Xung quanh trừ Thông Thiên vừa mới rời đi, thật sự không có bất kỳ bóng dáng nào khác.

Trường Phong khẽ gật đầu, thản nhiên đáp: "Lượng Kiếp vẫn chưa kết thúc." Nói xong Trường Phong, ánh mắt quét về phía Thập Nhị Kim Tiên.

Trong mắt y, không còn sát khí, chỉ có một cỗ lãnh đạm.

Ngay cả Thánh nhân còn trấn áp được, những tên này tự nhiên không được y để vào mắt.

Nhưng khi lướt qua Quảng Thành Tử, Trường Phong khẽ cau mày.

Phốc xích!

Quảng Thành Tử đang đứng ngây người trên không trung, thậm chí không có cơ hội phản ứng.

Nhục thân nổ tung, một đạo Nguyên thần độn ra, bay về phía Phong Thần Đài.

Nói xong Trường Phong, không dừng lại, đuổi theo hướng Lão Tử chạy thoát.

Hiện tại đang trong Lượng Kiếp, Thiên Đạo Thánh nhân cũng chịu rất nhiều hạn chế.

Y là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tự nhiên càng khó để suy đoán vị trí của Lão Tử.

Hơn nữa nếu đối phương chạy vào Hỗn Độn, thì càng phiền phức.

Còn về các đệ tử Xiển Giáo còn lại trên chiến trường, Trường Phong đã không thèm giết nữa.

Chẳng bằng để lại cho Tam Tiêu cùng những người khác.

Tự thân nhập kiếp, sau khi Lượng Kiếp kết thúc, đều sẽ có thu hoạch lớn.

Thiếu đi sự che chở của Nguyên Thủy Thiên Tôn, chúng đệ tử Xiển Giáo căn bản không phải đối thủ của Tiệt Giáo.

Ánh mắt này của Trường Phong, không nghi ngờ gì nữa khiến Triệu Công Minh cùng những người khác trong lòng đại hỷ.

Mặc dù Trường Phong không hề nói ra kết quả Thánh nhân chiến đấu.

Nhưng Trường Phong dễ dàng như vậy mà đánh chết Quảng Thành Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại không xuất hiện.

Điều này đủ để nói lên rất nhiều chuyện!

Tiệt Giáo thắng rồi!

Đã như vậy, thì những đệ tử Xiển Giáo này không cần phải giữ

lại nữa.

Đối mặt với Trường Phong rời đi, Triệu Công Minh cùng những người khác nhìn nhau.

Không chút do dự, quay người lao về phía Xích Tinh Tử cùng những người còn lại.

Nguyên Thủy, Lão Tử còn mời hai vị Thánh nhân Tây Phương cùng Nữ Oa quần ẩu Sư tôn.

Xiển Giáo đã trơ trẽn như vậy, thì bọn họ cũng sẽ không khách khí nữa.

Cổn Cổn rống lớn một tiếng, trực tiếp hiện ra bản thể, gào thét lao ra.

So với sự vui mừng của chúng nhân Tiệt Giáo, Xích Tinh Tử, Nam Cực Tiên Ông cùng những người khác trên chiến trường, sắc mặt lại kịch biến.

Sư tôn, Lão Tử sư bá không biết tung tích, giờ đây ngay cả Đại sư huynh Quảng Thành Tử cũng thân vẫn.

Dù sao trong Thập Nhị Kim Tiên, Sư tôn Nguyên Thủy yêu quý Quảng Thành Tử thì ai cũng biết.

Hiện tại Quảng Thành Tử sư huynh, người đứng đầu Thập Nhị Kim Tiên, lại lên bảng.

Đây tuyệt đối là một tín hiệu rất đáng sợ.

Gần như ngay lập tức khi Trường Phong rời đi, Xích Tinh Tử quay người độn về phía Côn Luân Sơn.

Trong Thập Nhị Kim Tiên, Thái Ất Chân Nhân cùng những người còn lại, cũng từng người từng người một bay tán loạn khắp nơi.

Vừa rồi bọn họ đã lĩnh giáo sự lợi hại của Tam Tiêu cùng những

người khác, nếu không có Yêu Sư Côn Bằng trợ giúp, e rằng đã sớm có mấy người lên bảng rồi.

Tình huống hiện tại này, ai còn dám ở lại.

Trên toàn bộ Hồng Hoang thiên địa, bọn họ cũng chỉ có thể chạy về sư môn Côn Luân Sơn.

Chương 131

Ngọc Hư Cung dù sao cũng là đạo trường của Thánh nhân, nơi đó tự nhiên không đơn giản.

Hơn nữa nếu Sư tôn quay về, khẳng định sẽ xuất hiện ở đó.

Dương Tiễn đang định kéo Kim Tra, người có quan hệ không tồi với mình, lại bị Ngọc Đỉnh Chân Nhân khẽ quát một tiếng.

"Dương Tiễn!

Đừng quản những người khác, tự mình thoát thân là hơn!" Đối với đệ tử này, Ngọc Đỉnh Chân Nhân vẫn vô cùng yêu thích.

Chỉ là tình huống hiện tại này, y cũng đành bất lực.

Chính mình có thể chạy thoát là tốt lắm rồi, còn ai quản đồng môn khác nữa.

Chẳng thấy Sư tôn của Kim Tra là Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, ngay cả một tiếng thông báo cũng không có, đã độn tẩu rồi.

Các đệ tử Tam Đại đệ tử Xiển Giáo khác, cũng không ai để ý.

Dù sao những đệ tử Tam Đại này, vốn dĩ là để dùng cho việc lên bảng.

Hiện tại chính là lúc.

Sau khi thông báo một tiếng, Ngọc Đỉnh cũng không chút dừng lại, thân hình hóa thành một đạo cầu vồng dài độn tẩu.

Hơi do dự, Dương Tiễn sắc mặt bất đắc dĩ.

Trong lòng khẽ thở dài một tiếng, thân hình nhanh chóng phi độn.

Lên Phong Thần Bảng tuy không phải hoàn toàn vẫn lạc, nhưng tu

vi bị hạn chế, còn phải một đời bị Thiên Đình khống chế.

Bất kể là kết quả nào, cũng không phải điều Dương Tiễn mong muốn.

Tình huống hiện tại này, chỉ có thể tự mình lo liệu.

"Ai da da!

Từng đứa cháu chạy cũng nhanh thật." Cổn Cổn hiện ra bản thể đang định đại sát tứ phương, thấy những thân ảnh hóa thành vô số cầu vồng dài, trong miệng rống giận.

Y tuy chiến lực không tệ, có thể đối kháng Dương Tiễn trực diện, nhưng tốc độ lại không phải sở trường của y.

Nhìn những cầu vồng dài đang nhanh chóng độn tẩu trước mắt, rất hiển nhiên những tên này đều đang liều mạng chạy trốn.

Với thực lực của y muốn đuổi kịp, e rằng vô cùng gian nan.

Đừng nói Xích Tinh Tử cùng những người khác, ngay cả Dương Tiễn, Cổn Cổn cũng khó mà đuổi kịp.

"Cổn Cổn!

Dưới trận liệt còn không ít đệ tử Xiển Giáo, chúng ta đi thu thập bọn họ!" Thạch Cơ có thực lực yếu nhất trên chiến trường, tự nhiên càng không đuổi kịp.

Ánh mắt nàng nhìn về phía các đệ tử Tam Đại Xiển Giáo.

Vừa rồi trong đó có mấy tên kêu la rất dữ dội, vừa hay tống bọn họ lên bảng.

Nhìn Kim Linh Thánh Mẫu cùng những người khác đã tản ra truy đuổi, Cổn Cổn chỉ đành độn xuống phía dưới.

Kim Tra, Lôi Chấn Tử cùng những người khác, ngay khi thấy

nhiều Sư thúc, Sư bá độn tẩu, cũng từng người từng người một bỏ chạy.

Nhưng là Huyền Tiên, Kim Tiên, tốc độ của bọn họ quả thật chậm hơn rất nhiều.

"Hay hay hay!

Lên bảng!

Lên bảng!

Tống bọn chúng từng đứa từng đứa một lên bảng!" Hạo Thiên đứng trên Cửu Long Xa Liễn, nhìn sự biến hóa đột ngột, sắc mặt cuồng hỷ.

Y còn chưa kịp phản ứng từ việc Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp đột nhiên biến mất trên không trung, nào ngờ Quảng Thành Tử, người đứng đầu Thập Nhị Kim Tiên, lại đã thân vẫn.

So với nhiều đệ tử Tiệt Giáo, thực ra y càng hy vọng những Nhân tộc Tiên Thiên như Quảng Thành Tử lên bảng.

Dù sao nhân vật chính của thiên địa hiện tại chính là Nhân tộc, cường giả Nhân tộc trong Thiên Đình càng nhiều, khí vận y hưởng thụ được, tự nhiên càng nồng đậm.

Đáng tiếc, Hạo Thiên lại không biết Nhân tộc lúc này đã không còn là Nhân tộc trước đây.

Khí vận Nhân tộc đã thuộc về Nhân Đạo, không bị Thiên Đạo quản hạt.

Ngay cả Thiên Đạo Thánh nhân cũng không chịu khí vận Nhân tộc, thì càng không cần phải nói đến y – một quân cờ của Hồng Quân.

Triệu Công Minh đang định truy đuổi Xích Tinh Tử, vừa hay nghe thấy lời nói của Hạo Thiên, lập tức sắc mặt nổi giận.

Chuyện Phong Thần cụ thể, trước đó khi ở Kim Ngao Đảo Trường Phong đã từng nói qua.

Triệu Công Minh tự nhiên biết căn nguyên trong đó.

Tất cả mọi nguyên nhân, có thể nói chính là Hạo Thiên trước mắt này.

Muốn chấp chưởng Tam Giới, ngay cả môn đồ Thánh nhân cũng không ngoại lệ.

Nghĩ đến đây Triệu Công Minh, "phóc" một tiếng hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu trong tay tế ra.

Trong khoảnh khắc, hào quang ngũ sắc nhuộm đầy bầu trời.

Hạo Thiên đang sắc mặt cuồng hỷ, thần tình kích động, nào ngờ đột nhiên lại có người tấn công y.

Căn bản không kịp phản ứng, thần quang nồng đậm đã bao phủ y.

Oanh!

Không gian vỡ nát, Cửu Long Xa Liễn dưới chân Hạo Thiên nổ tung ầm ầm.

Chín con thần long kéo xe đó, trực tiếp thân vẫn dưới Định Hải Châu của Triệu Công Minh.

Lập tức chín Nguyên thần bay ra, bay về phía Phong Thần Đài.

Trong dư ba mạnh mẽ, Hạo Thiên và Dao Trì đang luống cuống hiện ra.

Lúc này hai người, quanh thân Đế Hoàng chi khí vờn quanh.

Hạo Thiên tay cầm Thiên Đế Kiếm, mặt sắt lại nhìn Triệu Công Minh.

"Triệu Công Minh!

Ngươi có ý gì?" Y là Thiên Đình chi chủ, là Hoàng giả tương lai chấp chưởng Tam Giới.

Hiện tại chỉ đến xem kịch, Triệu Công Minh này lại dám trực tiếp tấn công y.

Phá hủy xa liễn của y, khiến y thê thảm như vậy.

Hạo Thiên trong lòng đại nộ.

Dao Trì bên cạnh, cũng sắc mặt lạnh như sương!

Chỉ là xem kịch mà thôi, vậy mà lại bị người ta vô cớ tấn công.

"Tống ngươi lên bảng!" Triệu Công Minh khẽ quát một tiếng, Định Hải Thần Châu trong tay lại lần nữa ném ra.

Lại càng tay cầm Kim Tiên, nhanh chóng lao tới.

Nghe vậy Hạo Thiên, sắc mặt trong nháy mắt trở nên quái dị.

Có ngẩn ngơ, có kinh ngạc, còn có sự phẫn nộ nồng đậm!

Chư Thánh bàn bạc Phong Thần, chính là vì để Thiên Đình có đủ ba trăm sáu mươi lăm vị Chính Thần.

Mục đích cuối cùng, chẳng phải là để phụ tá y thống lĩnh Tam Giới sao.

Nhưng giờ đây, Triệu Công Minh này lại muốn tống y lên bảng?

Điều này khiến đầu Hạo Thiên còn không kịp phản ứng.

"Triệu Công Minh!

Ngô là Thiên Đình chi chủ, Thiên Đế tương lai, ngươi dám ra tay với Ngô sao?" Hạo Thiên thần tình bạo nộ, miệng hô lớn.

Trong tương lai không xa, y sắp hoàn toàn thành tựu Thiên Đế quả vị.

Ngay cả cường giả như Quảng Thành Tử, Lục Áp, cũng phải

nghe lệnh dưới trướng y.

Lúc này, Triệu Công Minh lại dám ra tay với y.

Đáng tiếc Triệu Công Minh căn bản không để ý đến y, Hạo Thiên cũng không có thời gian nói nhiều, vì Định Hải Thần Châu của Triệu Công Minh đã ầm ầm đánh tới.

Hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu, đó là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Nổi danh khắp cả thiên địa.

Rất đáng tiếc, Hạo Thiên thân là Thiên Đình chi chủ, trừ Thiên Đế Kiếm trong tay, thì chỉ có Hạo Thiên Kính có thể lấy ra sử dụng, nhưng đều không phải pháp bảo phòng ngự.

Muốn chống đỡ hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu, chỉ có thể dựa vào Đế Hoàng chi khí quanh thân.

Chỉ là Thiên Đình lúc này, ba trăm sáu mươi lăm vị Chính Thần chưa về vị, Thiên Đế quả vị chưa ổn.

Hạo Thiên muốn dùng thứ này để chống đỡ hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu, hiển nhiên có chút gian nan.

Nếu không thì chín con rồng kéo xe vừa rồi, đã không trực tiếp thân vẫn.

Đế Hoàng chi khí quanh thân Hạo Thiên phun trào ra, nhưng đáng tiếc đối mặt với công kích của Triệu Công Minh, chỉ có thể phát ra tiếng gầm giận dữ.

Dao Trì bên cạnh thấy vậy, vội vàng ra tay trợ giúp.

Hai người hợp lực, mới vừa vặn chống đỡ được công kích của Triệu Công Minh.

Cổn Cổn đang giương vuốt định vỗ chết Kim Tra thấy vậy, trong

mắt sáng rực.

"Công Minh sư thúc, ta đến trợ ngươi!" Gầm lên một tiếng, Cổn Cổn thân hình trực tiếp lao về phía Dao Trì. 'Nghe nói Dao Trì sở hữu một trong Thập Đại Linh Căn Hồng Hoang là Bàn Đào Thụ, không biết mùi vị thế nào a.' Nhìn Dao Trì đang phượng nghi thiên hạ, ung dung hoa quý, ý niệm trong đầu Cổn Cổn nhanh chóng chuyển động.

Từng theo Vu tộc thống trị Hồng Hoang đại địa, y tự nhiên đã ăn không ít linh quả.

Nhưng Thập Đại Linh Căn trong Hồng Hoang, lại chưa từng nếm qua.

Dù sao từng linh căn đó, cơ bản đều nằm trong tay các Đại thần thông chi nhân.

Nay biết Dao Trì sở hữu Bàn Đào Thụ, sao lại không khiến Cổn Cổn trong lòng kích động.

"Thiện!" Triệu Công Minh gật gật đầu.

Dù sao y thật sự muốn tống Hạo Thiên lên bảng.

Môn nhân Tiệt Giáo xung quanh vẫn chưa rời đi thấy vậy, lại không có phản ứng quá lớn.

Năm vị Thánh nhân hợp lực còn bị Sư tôn, Trường Phong sư huynh đánh bại, một Hạo Thiên nhỏ nhoi, làm sao để vào mắt.

Hơn nữa đối với kẻ gây ra Lượng Kiếp này, bọn họ cũng vô cùng tức giận.

Bọn họ là môn đồ Thánh nhân, Hạo Thiên lại dám mưu tính, tính toán bọn họ, sao lại không khiến bọn họ phẫn nộ.

Vừa hay cùng nhau tống y lên bảng.

Chúng Tiệt Giáo hưng trí cao ngang, Minh Hà, Bạch Trạch cùng

những người khác ở đằng xa nhìn thấy, lại đều ngớ người ra.

Cảnh tượng trước mắt, xảy ra thật sự quá nhanh.

Năm vị Thánh nhân bại tẩu, Quảng Thành Tử thân tử, Tiệt Giáo triển khai việc đánh giết đệ tử Xiển Giáo.

Giờ đây ngay cả Thiên Đình chi chủ Hạo Thiên cũng không buông tha.

"Tiệt Giáo như mặt trời ban trưa, A Tu La tộc của ta khi nào mới có thể thoát ra khỏi Huyết Hải!" Minh Hà quét nhìn xung quanh một vòng, một tiếng bi hô.

Cuộn lên cuồn cuộn huyết lãng, đi về phía U Minh Huyết Hải.

Khi A Tu La tộc hưng khởi, Vu tộc thống trị Hồng Hoang đại địa.

Y không phải đối thủ, chỉ có thể co ro trong đó.

Sau này cuối cùng cũng đợi đến Vu Yêu tương chiến, đều rút lui khỏi vũ đài Hồng Hoang.

Minh Hà trong lòng nghĩ, cuối cùng cũng đợi đến khi A Tu La tộc của y thịnh hành.

Nào ngờ Tam Giáo hưng khởi, môn đồ Thánh nhân trải khắp Hồng Hoang đại địa, đặc biệt là người Tiệt Giáo.

Ngay cả phong thái của Vu Yêu nhị tộc cũng không dám lỗ mãng, thì càng không cần phải nói đến Đại Giáo Thánh nhân.

Minh Hà chỉ có thể tiếp tục dẫn A Tu La tộc co ro trong Huyết Hải.

Đợi mãi đợi mãi, cuối cùng Phong Thần Lượng Kiếp cũng bắt đầu.

Trong mắt Minh Hà, sau Lượng Kiếp lần này, Tam Giáo nhất định

đều suy bại.

Cũng giống như Long Phượng Kỳ Lân ngày xưa, cùng Vu Yêu nhị tộc.

Từ xưa kẻ tham dự Lượng Kiếp, đều biến mất khỏi Hồng Hoang đại địa.

Nhưng sự việc còn chưa bắt đầu được mấy năm, đã hoàn toàn vượt ngoài dự liệu.

Nguyên Thủy, Lão Tử liên hợp chư Thánh, vậy mà lại không tiêu diệt được Tiệt Giáo, ngược lại còn bị đối phương đánh bại.

Hiện tại càng không biết tình huống ra sao.

Nguyên Thủy, Lão Tử không biết tung tích, nhiều môn đồ Xiển Giáo khẳng định hung nhiều cát ít.

Hiện tại lại dám tập kích cả Thiên Đình chi chủ, sau chuyện này, Tiệt Giáo như mặt trời ban trưa, không ai dám cản phong thái của họ.

Trừ phi vị kia ra tay!

Minh Hà rời đi, Bạch Trạch ẩn trong hư không, cũng sắc mặt đầy ưu lo.

"Yêu tộc e rằng sẽ không có ngày hưng khởi nữa!" Khẽ thở dài một tiếng, y hóa thành một đạo cầu vồng trắng, độn về phía tây phương.

Sau đại chiến Vu Yêu, Yêu Hoàng cùng nhiều Yêu Thánh thân vẫn.

Chương 132

Không ít thành viên Yêu Đình đều nhân cơ hội gia nhập môn hạ Thông Thiên, làm cường đại Tiệt Giáo.

Gần đây huyết mạch duy nhất của Yêu Đế là Lục Áp cũng vẫn lạc.

Sau Lượng Kiếp, Tiệt Giáo tuyệt đối hưởng lợi nhiều nhất, nhất định sẽ càng thêm hưng vượng.

Yêu tộc còn sót lại giữa thiên địa, khẳng định đều lấy việc gia nhập Tiệt Giáo làm vinh dự.

Yêu tộc làm sao hưng thịnh?

Minh Hà, Bạch Trạch rời đi, Trấn Nguyên Tử ở đằng xa tự nhiên cũng không ở lại lâu.

Trường Phong đột phá đã nhìn thấy rồi.

Hiện tại Tiệt Giáo đã nổi sát phong, không ai muốn bị cuốn vào Lượng Kiếp.

Nhiều Đại thần thông chi nhân Hồng Hoang vốn dĩ vì dị tượng của Trường Phong mà đến, đều lặng lẽ rời đi, không dám gây ra chút động tĩnh nào.

Nếu gây sự chú ý của những môn nhân Tiệt Giáo này, thì đó sẽ là đại phiền phức.

Dù sao tu luyện lâu như vậy trong Hồng Hoang, ít nhiều đều có không ít nhân quả.

Nếu đối phương muốn thanh toán, thì sẽ không thể thoát thân.

Gần như trong chớp mắt, trên toàn bộ bầu trời, chỉ còn lại mấy

người Triệu Công Minh đang chiến đấu.

Các tướng sĩ Ân Thương, Tây Chu dưới đất, đều trợn tròn mắt, vẫn chưa hoàn hồn từ những động tĩnh khủng bố vừa rồi.

Đặc biệt là chúng nhân Tây Kỳ, sự việc phát triển thật sự quá nhanh.

Hôm nay, vốn dĩ phải là lúc đại phá quân Thương.

Dù sao hôm qua, Khương Thừa Tướng cùng nhiều môn nhân đã đến trợ giúp.

Toàn bộ Tây Kỳ thành, trên dưới đều quần tình kích phấn.

Nào ngờ vừa ra trận chưa được bao lâu, đã xảy ra chuyện hoàn toàn vượt ngoài tưởng tượng của bọn họ.

Khương Thừa Tướng sớm mai còn khí phách ngút trời, lại "a" một tiếng, đã qua đời rồi.

Bọn họ còn chưa hiểu rõ, Khương Thừa Tướng chết như thế nào.

Thì thấy vật thể khổng lồ trên không trung biến mất, tiếp đó vị tiên nhân Quảng Thành Tử kiêu ngạo đến trợ giúp hôm qua, cũng vô duyên vô cớ chết rồi.

Tiếp đó, từng vị tiên nhân cao cao tại thượng kia, đều điên cuồng bỏ chạy thoát thân.

Ngay cả Dương Tiễn, người có chiến lực phi phàm trước đó, cũng bỏ mặc bọn họ trực tiếp độn tẩu.

Mà không ít Thượng Tiên trẻ tuổi đến trợ giúp bọn họ, càng bị đánh chết một cách tùy tiện.

"Thiên Tường!

Thiên Lộc!" Trong đại quân Tây Chu đang kinh ngạc, truyền đến

hai tiếng bi hô.

Hoàng Phi Hổ nhìn hai cỗ thi thể ở đằng xa, sắc mặt bi thống.

Cách mười mấy năm, mới vừa gặp lại hai đứa con.

Nào ngờ chỉ vừa qua một đêm, đều đã thân vẫn.

Bốn đứa con, trước đó Hoàng Thiên Hóa thân vẫn, giờ lại đi hai đứa, chỉ còn lại duy nhất một Hoàng Thiên Tước chưa bái nhập Xiển Giáo.

Vốn dĩ y ở Triều Ca thành tốt đẹp biết bao nhiêu, chỉ vì nhiều đứa con được thu vào môn nhân Ngọc Hư.

Cả nhà đến Tây Kỳ, lại cuối cùng gặp phải kết cục thê thảm như vậy.

Hoàng Phi Hổ khóc không thành tiếng!

Hoàng Phi Hổ một tiếng kinh hô, cuối cùng cũng khiến chúng tướng Tây Chu tỉnh lại.

Chỉ là lúc này bọn họ, ai nấy đều thần tình hoảng loạn, căn bản không biết làm sao cho phải.

Thừa Tướng đã chết, những vị tiên nhân kia trong chớp mắt lại chạy sạch.

Không chạy kịp, thì giống như hai đứa con của Võ Thành Vương vậy, đều bị nữ tử cầm phủ trên không trung đánh chết.

Hiện tại làm sao cho phải?

Là chiến?

Hay là chạy?

Chúng tướng đang hoảng loạn trong lòng, đều nhìn về phía Võ Thành Vương.

Đáng tiếc đối phương đang chìm đắm trong nỗi đau mất con, căn bản không để ý đến mọi người.

Lỗ Hùng đối diện, cũng cả người đều ngơ ngác.

Mặc dù không biết cụ thể xảy ra chuyện gì, nhưng tình huống hiện tại này, hiển nhiên có lợi cho Ân Thương của y.

Trong lòng đại hỷ, y vội vàng huy quân xông lên.

Nhiều vị tiên nhân đánh nhau, y không quản được.

Công phá Tây Kỳ thành, bắt sống Cơ Phát mới là nhiệm vụ hàng đầu của y.

Theo tiếng hô lớn của Lỗ Hùng, toàn quân áp sát.

Chúng tướng sĩ tự nhiên cũng đều quần tình cao ngang!

Chúng tướng sĩ Tây Chu vốn đã hoảng loạn đối diện thấy vậy, triệt để hỗn loạn.

Tiếng hô lớn như vậy, cuối cùng cũng khiến Hoàng Phi Hổ đang chìm đắm trong bi thống tỉnh lại.

"Trả mạng con ta đây!" Mất thêm hai đứa con, Hoàng Phi Hổ hô lớn một tiếng, thúc ngựa lao đi.

"Tướng quân!" Chu Kỷ, Hoàng Minh đi cùng thấy vậy, lập tức sắc mặt đại biến.

Nhưng thấy Hoàng Phi Hổ lao lên, cũng chỉ có thể dẫn quân xông lên.

Nhưng khi Lỗ Hùng huy binh áp sát ở đằng xa, đã có tướng sĩ hoảng sợ bỏ chạy.

Hiện tại có người xung kích, có người bỏ chạy.

Trong khoảnh khắc, toàn bộ đại quân Tây Chu hỗn loạn một

mảnh.

Thông Thiên Giáo Chủ vừa mới rời đi, giờ phút này đã đến thế giới Tây Phương.

Chỉ là nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Thông Thiên cả người đều ngây ngẩn.

Nơi vốn là Tu Di Sơn, giờ chỉ còn một khoảng trống không.

Ngọn thần sơn của thế giới Tây Phương, đã biến mất.

Đã bị người ta nhổ cả rễ mang đi!

Không cần nghĩ, chắc chắn là lão già Chuẩn Đề kia làm.

Rõ ràng là y đã nghĩ đến việc Bản tọa có thể sẽ đến Tây Phương thế giới tìm y, nên ngay cả tổ ấm cũng mang đi mất.

Thông Thiên khẽ nhíu mày, một bước đạp xuống.

Dưới chân y, một đạo cầu vồng rực rỡ hình thành, thẳng tiến vào giữa Hỗn Độn.

Nguyên Thủy, Nữ Oa đều bị Trường Phong trấn áp, Lão Tử cũng hoảng loạn bỏ chạy.

Hiện tại mấy người Chuẩn Đề, tuyệt đối sẽ đi về Tử Tiêu Cung.

Thông Thiên đương nhiên trước hết cứ truy theo vào Hỗn Độn rồi tính.

Còn về việc Đạo Tổ sẽ xử lý thế nào?

Thông Thiên tạm thời cũng không nghĩ nhiều.

Trước đây khi ở Tử Tiêu Cung thương nghị chuyện Phong Thần, mấy vị Thánh nhân bọn họ đã biết rằng Thánh nhân sẽ tham gia lượng kiếp.

Một khi Trường Phong trấn áp Nguyên Thủy cùng những người

khác, Đạo Tổ không xuất hiện, điều này chứng tỏ đối phương đã ngầm đồng ý.

Dù Thông Thiên trong lòng cũng không rõ Đạo Tổ muốn làm gì.

Song sự tình đã phát triển đến tình trạng này, vậy thì nên nhân cơ hội này mà dằn bớt ngạo khí của Chuẩn Đề cùng những người khác.

Nếu có thể trấn áp tất cả bọn họ, vậy thì càng tốt hơn.

Đến lúc đó, cả thiên địa này, đều sẽ lấy Tiệt Giáo của Bản tọa làm tôn.

Đúng như Thông Thiên trong lòng suy nghĩ, Chuẩn Đề giờ phút này đã xông vào Hỗn Độn.

Tây Phương Giáo của y không thể sánh bằng hai giáo Xiển Tiệt, đệ tử cũng chẳng có mấy người.

Trừ một ngọn thần sơn Tu Di, cũng chẳng có gì đáng giá để mang ra.

Bây giờ phát sinh biến cố thế này, đương nhiên là cuốn gói chạy trốn trước tiên.

Khó khăn lắm mới thoát được, y không muốn gặp lại Trường Phong, Thông Thiên.

Hơn nữa đã có hai đệ tử vẫn lạc, nếu lại có đệ tử thân vẫn, Tây Phương Giáo bao giờ mới có thể hưng thịnh?

Còn về Tiếp Dẫn Thánh thể bị hủy, y chỉ có thể âm thầm phẫn nộ trong lòng.

Chỉ là nhớ lại cảnh tượng trong Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp, Chuẩn Đề trong lòng vẫn còn run rẩy đôi chút.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, vậy mà cường đại đến mức khủng bố như thế.

Bọn họ có thể nói là ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có.

Từng người một đều vội vàng bỏ chạy.

Lượng kiếp lần này, e rằng Tiệt Giáo sẽ trở thành người hưởng lợi lớn nhất.

Nghĩ đến những luyện khí sĩ được coi trọng kia, Chuẩn Đề trong lòng cực kỳ không cam.

Lượng kiếp vốn được chư Thánh mưu tính kỹ lưỡng, hoàn toàn bị một mình Trường Phong làm đảo lộn.

Tình huống Lão Tử chạy trốn thế nào, Chuẩn Đề không biết.

Nhưng chắc chắn cũng sẽ đi vào Hỗn Độn.

Giờ phút này trong Hỗn Độn ngoài Tam Thập Tam Thiên, một thân ảnh chật vật đang cấp tốc bỏ chạy.

Chính là Lão Tử mượn Thái Cực Đồ thoát ra khỏi Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp.

Tuy đã thoát được, nhưng Lão Tử cũng cực kỳ khó chịu.

Bởi vì Thái Cực Đồ hóa thành Bạch Ngọc Kim Kiều, y đã bị tử sắc lôi đình của Trường Phong "tắm rửa" một phen.

Nếu không phải nhục thân còn khá cường đại, Thánh thể của y cũng suýt vỡ nát.

Lão Tử đang bay trong không trung, giờ phút này liên tục nhìn về phía sau.

Từ hướng đó, một luồng khí tức quen thuộc đang phá khai Hỗn Độn đuổi đến.

Chính là Trường Phong!

Cảm nhận khoảng cách giữa hai người không ngừng rút ngắn, sắc

mặt Lão Tử vô cùng khó coi.

Vốn dĩ là chuyện nắm chắc phần thắng, lại tiến triển đến mức độ này.

Chuyện lượng kiếp, hiển nhiên đã không cần nghĩ nữa.

Nguyên Thủy không thoát ra được, e rằng lành ít dữ nhiều.

Nói không chừng, đã bị trấn áp.

Bọn họ chính là Thiên Đạo Thánh nhân!

Bị thương, mất mặt đều là chuyện tày trời.

Bị trấn áp trực tiếp?

Đây là cảnh tượng y trước đây căn bản không dám tưởng tượng.

Lần này nếu không phải y cậy vào Thái Cực Đồ phi phàm, e rằng cũng không thoát khỏi vận mệnh bị trấn áp.

Nghĩ đến vô số chuyện xảy ra trên người Trường Phong, y bây giờ chỉ muốn nhanh chóng chạy vào Tử Tiêu Cung.

Thiên địa đã ổn định, tại sao Trường Phong lại có thể đột phá.

Lại còn có thể bước vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Xưa kia trước khi thành Thánh, y đã chém đứt tam thi.

Chỉ vì cảm thấy thiên địa bị hạn chế, không thể tiến thêm một bước, mới lựa chọn luyện hóa Hồng Mông Tử Khí, dùng công đức thành Thánh.

Nhưng không ngờ, lại cách Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên xa như vậy.

Cùng một cảnh giới, thực lực hai người có thể nói là khác biệt một trời một vực.

Còn có Tiên Thiên Chí Bảo kia, rốt cuộc là thứ gì.

Đối với lai lịch của Trường Phong, y càng ngày càng hiếu kỳ.

Song trong tình huống này, chỉ có thể đi cầu chứng Đạo Tổ.

"Lão Tử sư bá!

Sư điệt có vinh hạnh xin thỉnh giáo một phen, tại sao lại hoảng sợ bỏ chạy như vậy!" Nhìn thấy thân ảnh phía trước đang ngự Thái Cực Đồ phá khai Hỗn Độn, thanh âm u u của Trường Phong truyền đến.

Trường Phong cảm giác pháp lực trong cơ thể đã có xu thế tiêu giảm.

Rất rõ ràng, hắn không duy trì được cảnh giới hiện tại bao lâu.

Nhưng Lão Tử dù sao cũng là Thiên Đạo Thánh nhân thành danh nhiều năm, hơn nữa không giống Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề bị "đổ nước" nghiêm trọng.

Chương 133

Muốn đuổi kịp đối phương trong thời gian ngắn, quả thực có chút khó khăn.

Nghe thanh âm quen thuộc phía sau, Lão Tử trong lòng phẫn nộ.

Trước đây Trường Phong trong mắt y, chẳng qua chỉ là một cái tát.

Mà giờ đây, lại bị đối phương truy sát.

Ngoài sự phẫn nộ trong lòng, Lão Tử cũng không còn cách nào khác.

Có Tiên Thiên Chí Bảo mở đường, không mất bao lâu.

Tử Tiêu Cung quen thuộc, đã hiện ra trước mắt.

Thấy vậy Lão Tử, trong lòng đại hỉ, phá khai địa phong thủy hỏa cuộn trào, trực tiếp độn vào trong.

Trường Phong đang đuổi đến, chỉ có thể thở dài trong lòng.

Tuy đã bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng hắn vẫn không dám mạo muội khiêu khích Hồng Quân.

Đối phương bản thân chính là Hỗn Độn Ma Thần, mà nay lại hợp Thiên Đạo.

Tuyệt đối phi phàm.

Trường Phong đang định rời đi, lại thấy từ một hướng khác, Thông Thiên đang cấp tốc chạy đến.

"Sư tôn!" Thấy vậy Trường Phong, liền vội vàng nghênh đón.

"Trường Phong!

Tây Phương Nhị Thánh mang theo Tu Di Sơn chạy rồi, e rằng đã

vào Tử Tiêu Cung.” Thông Thiên tiến đến, nhíu mày nói.

Trường Phong xuất hiện ở đây, không nghi ngờ gì nữa, Lão Tử cũng đã chạy vào trong.

“Như thế, chúng ta nên rời đi trước!” Trường Phong lộ vẻ thất vọng.

Trấn áp được Nguyên Thủy, Nữ Oa, nhưng lại để lọt Tây Phương Nhị Thánh, quả thực khiến hắn có chút thất vọng.

Đáng tiếc, ai bảo hắn chỉ là một Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên giả chứ.

“Không sao!

Để Bản tọa vào Tử Tiêu Cung xem sao.” Nhìn về phía cung điện đang chìm nổi không xa, Thông Thiên mở miệng đề nghị.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, y vẫn chưa nhìn thấy, Thông Thiên cũng không chắc đối phương có ở bên trong không.

“Sư tôn!

Tình huống của đệ tử khá đặc thù, lát nữa có thể sẽ tụt xuống cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên.” Liếc mắt quét qua bốn phía, Trường Phong khẽ truyền âm.

Hắn đương nhiên muốn Thông Thiên đi vào, không chỉ xem tình huống Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, mà còn thăm dò thái độ của Đạo Tổ.

Dù sao phản ứng của Hồng Quân, quả thực quá kỳ lạ.

Một dị số như hắn, cộng thêm Nhân Đạo xuất hiện, vậy mà không hề có chút động tĩnh nào.

Bất quá tình huống của bản thân hắn, lại không thể ở nơi này lâu.

Thông Thiên vốn định đi vào Tử Tiêu Cung, nghe vậy, lập tức

biến sắc.

"Đi!" Ngay sau đó không chút do dự, cùng với Trường Phong, trực tiếp biến mất ngoài Tử Tiêu Cung.

Giờ phút này đang ở sâu trong Hỗn Độn.

Là Thiên Đạo Thánh nhân hay Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, chỉ cần nhìn một cái là có thể nhận ra.

Nếu để Lão Tử cùng những người khác phát giác được sự bất thường, vậy thì có chút không ổn.

Về Tam Giới thì lại khác, xung quanh không có khí Hỗn Độn.

Thân phận con trai của Đại Đạo của Trường Phong, có thể che giấu cảnh giới của bản thân rất tốt.

Chỉ cần hắn không chủ động phô diễn tu vi của mình, e rằng không ai có thể biết được thực lực của hắn.

Sau trận chiến này, Lão Tử cùng những người khác chắc chắn không dám dễ dàng gây sự với Trường Phong.

Như vậy cũng đỡ Thông Thiên trong lòng lo lắng.

Nhưng nếu biết Trường Phong đã tụt xuống cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên, Lão Tử cùng những người khác tuyệt đối sẽ không bỏ qua hắn.

Bắt cướp ngàn ngày còn được, đâu có lý lẽ phòng cướp ngàn ngày.

Hơn nữa đối phương, còn là mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân.

Hiện tại chẳng bằng cứ để Trường Phong mang danh xưng cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

E rằng cũng không có Thánh nhân nào sẽ đi tìm hắn gây sự.

Lão Tử trong Tử Tiêu Cung, nhìn hai người rời đi, trong lòng có chút tiếc nuối.

Y còn nghĩ, hai người có thể xông thẳng vào.

"Lão Tử đại sư huynh!" Đúng lúc này, phía sau truyền đến hai thanh âm.

Lão Tử trong lòng kinh hãi vội vàng quay người nhìn lại, hóa ra là Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề.

Chỉ là Tiếp Dẫn giờ phút này, sắc mặt cực kỳ tái nhợt.

Lão Tử chạy trốn trước một bước, không biết tình huống của Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề.

Bất quá phát hiện bọn họ lại đến Tử Tiêu Cung trước một bước, lại khiến y có chút kinh ngạc.

Theo tâm tình của Lão Tử lúc này, đương nhiên là không muốn để ý đến hai người.

Nhưng nghĩ đến cục diện thiên địa hiện tại, Lão Tử vẫn mở miệng hỏi: "Không ngờ hai vị sư đệ lại lợi hại như vậy, lại có thể bình an thoát khỏi Tiên Thiên Chí Bảo kia." Về điều này, Lão Tử trong lòng quả thực vô cùng kinh ngạc.

Y là nhờ vào Thái Cực Đồ, cùng sự trợ giúp của Nguyên Thủy Thiên Tôn, mới may mắn thoát ra.

Nguyên Thủy chỉ chậm một bước, lại không có may mắn như vậy.

Ngược lại là Tây Phương Nhị Thánh không hiển lộ tài năng này, lại có thể toàn thân rút lui.

"Đại sư huynh hà tất châm chọc bọn đệ, sư huynh Thánh thể băng hội, mới trợ đệ thoát ra." Chuẩn Đề mặt trầm xuống, vẻ mặt hổ thẹn

đáp.

Nghe vậy Lão Tử, lập tức biến sắc.

Khó trách Tiếp Dẫn sắc mặt tái nhợt như vậy, đây là đã phục sinh một lần.

Thánh thể đã tu luyện bao năm tháng vỡ nát, đây tuyệt đối là một tổn thất to lớn.

Chỉ là nghĩ đến khi y thoát đi, cảm nhận được dao động khủng bố kia.

Trường Phong thực sự có thực lực đánh chết Thiên Đạo Thánh nhân.

"Ai!

Trường Phong kia quá đáng sợ rồi!

Chỉ là Nguyên Thủy sư huynh, Nữ Oa sư tỷ đã bị trấn áp." Tiếp Dẫn khẽ gật đầu, thần sắc ngưng trọng.

May mắn bọn họ là Thiên Đạo Thánh nhân, nguyên thần ký thác vào Thiên Đạo, dưới trướng cũng có không ít thủ đoạn.

Bằng không, e rằng năm người đều bị trấn áp rồi.

Nghe Lão Tử nói, trong lòng cũng trầm xuống.

Nếu không phải trước đó thấy cơ hội chạy nhanh, chắc chắn đã không thoát được.

"Trường Phong kia quá quái dị, Ngô cùng các ngươi mau đi cầu kiến Sư Tôn!" Lão Tử thu hồi ánh mắt, mở miệng nói.

Ngay sau đó ba người không chần chừ nữa, thẳng tiến về đại điện Tử Tiêu Cung.

Giờ phút này trong Hỏa Vân Động.

Tam Hoàng cũng trợn tròn mắt.

Bọn họ liều chết một phen, đánh đổi toàn bộ khí vận nhân tộc, chỉ nghĩ đến việc vãn hồi thế bại của Tiệt Giáo.

Kỳ thực trong lòng bọn họ cũng không có bao nhiêu tự tin.

Chỉ là không còn lựa chọn nào khác.

Dù sao khí vận nhân tộc đã sớm tứ phân ngũ liệt.

Nhưng vạn lần không ngờ, Trường Phong cường đại vượt xa ý liệu của bọn họ.

Lực vãn cuồng lan, chỉ bằng một mình sức mình trấn áp chư Thánh.

Đánh cho Lão Tử cùng mấy người kia, đều phải chạy về Tử Tiêu Cung.

Hiên Viên ngẩng đầu, trên gương mặt hơi tái nhợt tràn đầy sự an ủi.

Tuy đã diễn hóa Nhân Đạo, Tam Hoàng bọn họ đã phải trả giá rất lớn.

Nhưng Hiên Viên cảm thấy đều đáng giá.

Trong Phong Thần Tiệt Giáo thắng, vương vị Nhân Vương tự nhiên được bảo toàn.

Phục Hy, Thần Nông bên cạnh, cũng đều tái nhợt mặt.

Chỉ là trong mắt Phục Hy, tràn ngập sự rối rắm và hổ thẹn.

"Nhân tộc có hy vọng!

Nhân Đạo có hy vọng!" Một tiếng cảm khái của Hiên Viên, nhục thân "ca sát" một tiếng vỡ nát.

Ngay sau đó Phục Hy, Thần Nông bên cạnh, nhục thân cũng đều

tan vỡ.

Ba đạo nguyên thần từ đó độn ra khỏi Hỏa Vân Động, thẳng tiến về phía bầu trời.

Ngay sau đó ẩn mình vào bánh xe khổng lồ ẩn trong hư không.

Oanh!

Cùng với sự rời đi của Tam Hoàng, thánh địa Hỏa Vân Động của Nhân tộc ầm ầm sụp đổ.

Trường Phong, Thông Thiên vừa từ Hỗn Độn trở về, ngay lập tức phát hiện dị biến của Hỏa Vân Động.

Thấy vậy Trường Phong, trong lòng thở dài.

Tam Hoàng chỉ ở cảnh giới Chuẩn Thánh, cưỡng ép diễn hóa Nhân Đạo, lại còn đề thăng hắn lên cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Chắc chắn đã phải trả một cái giá rất lớn.

"Trường Phong, không cần lo lắng!

Nguyên thần Tam Hoàng độn nhập Nhân Đạo, đợi Nhân Đạo diễn hóa hoàn chỉnh, tự sẽ có ngày phục sinh." "Hơn nữa tình huống hiện tại, đối với Tam Hoàng mà nói, cũng chưa hẳn là chuyện xấu." Nhìn bánh xe trên bầu trời, Thông Thiên khẽ nói.

Nhục thân Tam Hoàng tuy hủy, nhưng cũng thoát khỏi sự trói buộc của Hỏa Vân Động.

Bất quá chuyện diễn hóa Nhân Đạo, Đạo Tổ chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Đạo Tổ Hồng Quân hợp đạo, chấp chưởng toàn bộ Hồng Hoang.

Mà giờ đây, trên Hồng Hoang đại địa, một bánh xe xoay tròn đang

chìm nổi.

Cắt đứt liên hệ giữa Thiên Đạo và Hồng Hoang đại địa.

Đạo Tổ Hồng Quân chắc chắn sẽ không ngồi yên không quản.

Nhưng đã lâu như vậy trôi qua, Đạo Tổ lại không hề có chút phản ứng nào.

Đạo Tổ không thể nào không phát giác được biến hóa của thiên địa, hơn nữa Lão Tử còn chạy vào Tử Tiêu Cung.

Phản ứng của Hồng Quân, khiến Thông Thiên có chút lo lắng.

Đạo Tổ không phải là Lão Tử cùng những người khác.

Hơn nữa Trường Phong bên cạnh, chắc chắn cũng đã gây sự chú ý của Đạo Tổ.

Hơn nữa điều quan trọng là Trường Phong lúc này, đã trở lại cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Nghe vậy Trường Phong, lập tức mắt sáng lên.

Lần này nếu không có Tam Hoàng trợ giúp, hắn đừng nói là lên Phong Thần Bảng, e rằng đã hồn phi phách tán rồi.

Nếu đối phương có khả năng phục sinh, lại còn có thể nhân cơ hội này khôi phục thân tự do, vậy thì tự nhiên là tốt nhất.

"Đại cục Phong Thần đã định, con theo ta về Kim Ngao Đảo." Liếc nhìn về phía Tây Kỳ, Thông Thiên nhàn nhạt nói.

Thiếu đi Thiên Đạo Thánh nhân nhúng tay, Xiển Giáo căn bản không phải đối thủ của Tiệt Giáo bọn họ.

Giống như lúc này, có thêm nhiều đệ tử đời thứ hai, đời thứ ba của Xiển Giáo thân vẫn.

Mà những người còn lại, chỉ có thể điên cuồng bỏ chạy.

Ngay cả Thập Nhị Kim Tiên, cũng không ngoại lệ.

Lão Tử cùng những người khác trong thời gian ngắn chắc chắn không dám xuất hiện ở Tam Giới, vì để bảo hiểm, Thông Thiên cảm thấy vẫn là mang Trường Phong bên mình là an toàn nhất.

"Vâng!" Trường Phong gật đầu, khẽ đáp.

Bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, chỉ còn thiếu mấy chục loại pháp tắc.

Bây giờ đương nhiên là phải tranh thủ thời gian đột phá.

Nỗi lo lắng trong lòng Thông Thiên, Trường Phong cũng có sự lo lắng tương tự.

Nếu Lão Tử biết hắn đã biến trở lại Hỗn Nguyên Kim Tiên, tuyệt đối sẽ điên cuồng truy sát hắn.

Một Thiên Đạo Thánh nhân điên cuồng, thực ra vẫn vô cùng đáng sợ.

Bây giờ vẫn là ở lại Kim Ngao Đảo an toàn hơn.

Chương 134

Thông Thiên không nói nhiều, một bước đạp ra.

Một đạo hồng hà nâng hai người biến mất tại chỗ.

Còn về chuyện Triệu Công Minh cưỡng giết Hạo Thiên, Thông Thiên đương nhiên đã nhìn thấy.

Y không hề phẫn nộ, ngược lại trong lòng còn có chút vui mừng.

Đối với vị đồng tử của Đạo Tổ này, y đã sớm nhìn không thuận mắt.

Nếu không phải đối phương gọi y một tiếng sư huynh, lại là Thiên Đình chi chủ do Đạo Tổ đích thân mệnh danh, trước đây y đã trực tiếp tước đoạt vị trí của y rồi.

Hiện tại do Triệu Công Minh ra tay thì tốt quá.

Nếu có thể đưa y lên Phong Thần Bảng, vậy thì càng tốt hơn.

Dám mưu tính Thánh nhân, quả thực không biết chữ "chết" viết thế nào.

Hạo Thiên giờ phút này, vô cùng chật vật.

Thiếu đi Dao Trì trợ giúp, y làm sao là đối thủ của Triệu Công Minh.

"Triệu Công Minh!

Ngô là Tam Giới chi chủ, ngươi chớ quá kiêu căng!" Hạo Thiên liên tục né tránh, nhìn Triệu Công Minh đang lao nhanh đến, sắc mặt vô cùng khó coi.

Về cảnh giới, y không hề kém Triệu Công Minh.

Tuy chưa triệt để chứng đắc Thiên Đế quả vị, nhưng cũng là cường giả Đại La Kim Tiên thành danh nhiều năm.

Nhưng hai mươi bốn hạt Định Hải Thần Châu trong tay đối phương, quả thực vô cùng lợi hại.

"Ngươi là Tam Giới chi chủ, vừa hay lên Phong Thần Bảng!" Triệu Công Minh mặt đen sì, kiêu ngạo đáp.

Động tác trên tay, lại không hề chậm chút nào.

Nhìn Đế Hoàng chi khí đang lung lay quanh thân, Hạo Thiên mặt sắt lại.

Giờ phút này y, hiểu sâu sắc.

Một kiện pháp bảo cường đại quan trọng đến mức nào.

Nếu có một kiện pháp bảo đối phó, y hà tất phải sợ đối phương.

Nói không chừng Triệu Công Minh này, đã bại trong tay y rồi.

Ánh mắt quét qua Dao Trì ở đằng xa, Hạo Thiên hơi chần chừ, nhảy vọt lên bỏ chạy về phía xa.

Tuy vẫn còn có thể chống đỡ một lát, nhưng Tiệt Giáo đâu chỉ có một Triệu Công Minh.

Nếu Tam Tiêu cùng những người khác trở về, chắc chắn sẽ vây đánh y.

Nghĩ đến tình huống này, Hạo Thiên trong lòng co rụt lại.

Y là Thiên Đình chi chủ, nếu thực sự lên Phong Thần Bảng, vậy thì thực sự sẽ thành trò cười lớn.

Sau này dù có phục sinh, e rằng cũng không còn mặt mũi nào đi lại trong Hồng Hoang.

Lượng kiếp Phong Thần vốn là để Thiên Đình của y chiêu mộ

Chính Thần, cuối cùng ngược lại chính mình lại lên bảng.

Chuyện này… chuyện này mà nói ra, sau này còn làm sao thống lĩnh Tam Giới.

Tuy y cũng không biết Phong Thần Bảng có thu y không, nhưng Hạo Thiên không muốn thử loại chuyện này.

Dù sao đây không phải là lượng kiếp của y.

Hạo Thiên vừa độn đi, Dao Trì ở đằng xa cũng lập tức bỏ Cổn Cổn, lựa chọn một hướng khác bay đi.

Rõ ràng hai người đã thông khí với nhau.

Hiện tại Tiệt Giáo thế lớn, tuyệt đối không thể nghênh chiến.

Nguyên Thủy Thiên Tôn, Lão Tử không rõ tung tích, nhưng Hạo Thiên không cho rằng lượng kiếp sẽ kết thúc như vậy.

Bất kể là mấy vị Thánh nhân, hay Đạo Tổ Hồng Quân đều sẽ không ngồi nhìn Tiệt Giáo lớn mạnh.

Dù sao Hồng Hoang tiếp theo, Thiên Đình mới là chính thống.

"Đi đâu!" Thấy Hạo Thiên muốn chạy, Triệu Công Minh quát lớn một tiếng, liền vội vàng đuổi theo.

Cổn Cổn ở đằng xa, cũng gầm thét đuổi theo Dao Trì.

Mà giờ phút này quân đội Thương Chu phía dưới, cũng đã phân thắng bại.

Chúng nhân Xiển Giáo không ít thân vẫn, ngay cả thừa tướng Khương Tử Nha cũng đã chết, Tây Chu làm sao là đối thủ của quân đội Thương Thang.

Nếu không phải có Chu Kỷ cùng nhiều tướng lĩnh tử chiến giữ cửa thành, suýt chút nữa ngay cả thành Tây Kỳ cũng bị phá.

Một đám bại quân, vừa mới chạy vào thành, liền thấy Cơ Phát vội vàng chạy đến.

Dị biến trên không trung vừa rồi, y đương nhiên đã nhìn thấy, nhưng căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì.

Hơn nữa mọi chuyện diễn ra quá nhanh, hoàn toàn không kịp phản ứng.

Giờ phút này nhìn thấy quân lính chật vật chạy vào hội quân, cả người đều ngây dại.

Những tướng sĩ kia, đều ngồi bệt xuống đất, mỗi người trên mặt đều còn sót lại vẻ sợ hãi.

Ánh mắt càng không ngừng nhìn lên không trung, trong mắt mang theo sự kinh hãi.

Khương Tử Nha dẫn quân ra thành mới một lúc, vậy mà lại đại bại trở về.

Trước đó trong lòng còn cho rằng dị tượng vừa rồi là do Khương Tử Nha cùng những người khác thi triển.

Giờ nhìn lại, căn bản không phải.

"Thừa tướng!

Thừa tướng!" Thấy vậy Cơ Phát, vội vàng chạy đến, miệng hô lớn.

Khương Tử Nha trước đó khi dẫn binh đi, rõ ràng là đấu chí ngút trời, ý khí phong hoa.

Sao mới một lúc, lại bại thành bộ dạng thảm hại như vậy.

Giống như đã trải qua vô số chuyện kinh khủng.

Ngay cả khi đối mặt với y là Võ Vương đến, cũng không có ai tiến

lên hành lễ.

Nhìn thấy cảnh này Cơ Phát, trong lòng dâng lên cảm giác vô cùng không ổn.

Bởi vì y không chỉ không thấy thừa tướng Khương Tử Nha, ngay cả Dương Tiễn cùng một đám thượng tiên Xiển Giáo, cũng không thấy đâu.

Không thể nào toàn bộ đều chiến tử rồi chứ?

Cuối cùng trong đám đông, y nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc.

Chu Kỷ!

Một trong gia tướng của Hoàng Phi Hổ.

Giờ phút này đối phương, ngồi bệt trên đất, thần tình bi thống.

"Chu tướng quân!

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Thừa tướng đâu?" Cơ Phát nhanh chóng tiến lên, hai tay nắm lấy Chu Kỷ, miệng gấp gáp hỏi.

Chu Kỷ dựa vào tường một cách thê lương, khẽ ngẩng đầu.

Đến khi nhìn thấy là Cơ Phát, đã không còn sự cung kính như trước.

Giữa hàng lông mày, chỉ có sự đau buồn.

"Thua rồi!

Thua triệt để rồi!

Khương thừa tướng chết rồi, Hoàng tướng quân cũng chiến tử rồi, hai vị công tử cũng chết rồi!" Là gia tướng của Hoàng Phi Hổ, đã theo Hoàng Phi Hổ chinh chiến nhiều năm.

Tình cảm tự nhiên không cần nói nhiều, bằng không cũng sẽ

không cùng y rời khỏi Triều Ca, đến Tây Kỳ.

Hai vị công tử bị thượng tiên đánh chết, y không thể làm gì.

Không ngờ ngay cả Hoàng Phi Hổ cũng chiến tử.

Mà vào lúc cuối cùng giữ cửa thành, lại còn bỏ lại Long Hoàn, Ngô Khiêm ba người.

Trong tứ đại gia tướng của Hoàng Phi Hổ, giờ chỉ còn mình y.

Cảnh tượng vừa rồi, đã không đủ để dùng từ "đại bại" để hình dung.

Hoàn toàn là một cục diện một chiều.

Đại tướng Tây Chu nhiều người tử trận trong loạn quân.

Thua thực sự quá nhanh, y ngay cả thi thể của tướng quân và đồng liêu cũng không đoạt lại được.

"Cái gì! !!!" Cơ Phát bi hô một tiếng, thân hình lảo đảo lùi lại.

Trong mắt mang theo sự không thể tin được.

Tuy vừa rồi trong lòng đã có linh cảm không lành, nhưng không ngờ lại khoa trương đến vậy.

"Vậy… vậy những thượng tiên Ngọc Hư Cung đó đâu?" Cơ Phát trong lòng kinh hãi, liền vội vàng hỏi lại.

Chuyến này rõ ràng có nhiều môn nhân Ngọc Hư Cung đi theo, sao lại bại thảm hại đến mức này.

"Chết rồi!

Đều chết rồi!" Chu Kỷ ngồi trên đất, hai tay ôm mặt.

Cả người đều không thể chấp nhận được.

Nghe vậy Cơ Phát, thân hình mềm nhũn, suýt chút nữa ngã quỵ.

May mắn tướng sĩ đi theo, lập tức đỡ y dậy.

Hoàng Phi Hổ chiến tử, y có chút bi thương.

Khương Tử Nha bị đánh chết, y ngoài sự sững sờ, kinh ngạc, thì lại không có cảm giác đau lòng gì.

Dù sao bao nhiêu ngày nay, Khương Tử Nha đã chết rất nhiều lần.

Nhưng mỗi lần chết, đều có môn đồ Thánh nhân đến cứu.

Nhưng lần này, nhiều sư huynh, sư điệt của Khương Tử Nha đến, vậy mà đều chết rồi.

Đều chết rồi, ai đến cứu y?

Ngọc Hư Cung nhiều môn nhân chết như vậy, tại sao Thánh nhân cao cao tại thượng kia không có động tĩnh gì.

Thánh nhân còn sẽ đến cứu Khương Tử Nha không?

Không có Khương Tử Nha, đừng nói phạt Trụ, có thể chặn được quân đội Thương Thang hay không cũng là một chuyện.

Lần này, Cơ Phát triệt để hoảng loạn.

Thành Tây Kỳ bị phá, dân chúng trong thành có thể sẽ không có nguy hiểm gì, nhưng gia đình Cơ của y tuyệt đối sẽ không yên ổn.

Tán Nghi Sinh cùng những người khác đi theo phía sau nghe thấy, cũng đều biến sắc kịch liệt.

Cơ Phát nghĩ được những gì, bọn họ cũng nghĩ được những gì.

Bất quá trong tình cảnh này, hiển nhiên không thích hợp để thảo luận ở đây.

"Võ Vương!

Trước hãy lệnh cho tướng sĩ bị thương đi chữa trị, sự việc cụ thể về cung rồi thương đàm!" Tán Nghi Sinh mặt đầy lo lắng, đi đến bên

cạnh Cơ Phát, khẽ nói.

"Võ Vương, sự việc cụ thể ngoài thành chúng thần vẫn chưa biết rõ, nên trước hết chữa trị cho Chu tướng quân, rồi hãy thương nghị." "Đúng vậy, Võ Vương, thủ đoạn của Thánh nhân thông thiên, chắc chắn có thể phục sinh Khương thừa tướng." Nhiều văn quan đi theo cũng đều tiến lên nói.

Nghe vậy Cơ Phát, lập tức mắt sáng lên.

Đúng rồi!

Vị ở Ngọc Hư Cung Côn Lôn Sơn kia chính là Thánh nhân.

Hơn nữa còn là sư huynh của Thánh Mẫu nương nương nhân tộc.

Thủ đoạn của đối phương há là y có thể biết được.

Đối phương nhất định có cơ hội cứu sống Khương thừa tướng!

Chỉ cần Khương thừa tướng có thể cứu sống, là có nghĩa Tây Kỳ vẫn sẽ có môn đồ Thánh nhân trợ giúp.

Lần này tuy đến không ít môn đồ Thánh nhân, nhưng ai biết còn bao nhiêu môn đồ Thánh nhân nữa.

Nghĩ thông những điều này Cơ Phát, liền vội vàng phân phó tướng sĩ đến đưa người bị thương đi chữa trị, đồng thời lệnh người luôn chú ý tình hình quân đội của Lỗ Hùng.

Ngay sau đó Cơ Phát triệu tập văn võ bá quan vào cung.

Nhưng cùng với việc tìm hiểu về chiến sự, trái tim vốn đang sôi nổi của Cơ Phát, lại lần nữa nguội lạnh.

Tuy Chu Kỷ biết không nhiều, nhưng từ những lời nói rời rạc của y, Cơ Phát phát hiện sự việc vượt xa tưởng tượng của y.

Chư Thánh giáng lâm, nhưng Xiển Tiệt vẫn thất bại.

Đây tuyệt đối là một tín hiệu vô cùng xấu.

Nhưng đối mặt với cảnh này, bọn họ lại có thể làm gì?

Chương 135

Chỉ có thể chờ đợi!

Tin tức không cánh mà bay, truyền khắp thành Tây Kỳ.

Sự hoảng loạn lan rộng khắp thành Tây Kỳ!

Tất cả dân chúng đều bắt đầu sợ hãi!

Dù sao nhà nào nhà nấy đều có nam nhi tòng quân, một khi thành bị phá, ai cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Hôm nay trận chiến của chư Thánh, cũng gây ra chấn động lớn trong Hồng Hoang.

Tin tức nhanh chóng lan truyền!

Ngũ Thánh tề xuất, vây đánh Thông Thiên Giáo Chủ.

Phó giáo chủ Tiệt Giáo Trường Phong, cường thế đột phá.

Bước vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Chỉ bằng một sức lực, xoay chuyển càn khôn, lại còn tiện tay trấn áp Nguyên Thủy Thiên Tôn, Nữ Oa.

Đánh cho Lão Tử, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, đều chật vật bỏ chạy.

Cuối cùng lại chạy về Tử Tiêu Cung, mới thoát được một kiếp.

Tin tức này, không nghi ngờ gì đã khiến chúng sinh ngây ngẩn.

Đến nỗi chuyện Quảng Thành Tử đứng đầu Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo lên bảng, đã trở nên không ai quan tâm nữa.

Trước mặt chuyện Thiên Đạo Thánh nhân này, Quảng Thành Tử cùng những người khác lại tính là gì.

Bọn họ tuy đều nhìn thấy dị biến trên bầu trời, nhưng lại không

biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng không ngờ lại là tình huống này.

Thiên Đạo Thánh nhân là sự tồn tại cao cao tại thượng của toàn bộ Hồng Hoang.

Sau chiến tranh Vu Yêu, có thể nói toàn bộ thiên địa đều nằm trong tay Thánh nhân.

Hiện tại, lại có Thánh nhân trực tiếp bị trấn áp.

Đây là chuyện bọn họ căn bản không dám tưởng tượng.

Bất kể thế nào, tên Trường Phong lúc này, không còn chỉ được chúng nhân Tiệt Giáo biết đến, mà đã vang danh khắp Hồng Hoang thiên địa.

Mà khi biết Tam Thánh Hỏa Vân Động muốn diễn hóa Nhân Đạo, chúng sinh đều hiểu, thiên địa sắp có biến lớn.

Đáng tiếc, sau ngày đó, trừ việc đệ tử Xiển Giáo thân vẫn rải rác khắp Hồng Hoang, Tử Tiêu Cung lại không hề có động tĩnh.

Lão Tử, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cùng những người khác chạy trốn, tất cả mọi người đều tin chắc, mọi chuyện khẳng định sẽ không kết thúc như vậy.

Bị Triệu Công Minh truy sát một ngày, Hạo Thiên cuối cùng cũng thoát khỏi đối phương.

"Đáng ghét!

Đợi Ngô thành tựu Thiên Đế quả vị, hưởng thụ khí vận Tam Giới, nhất định phải cho Triệu Công Minh kia biết tay!" Thân hình chật vật của Hạo Thiên, quét mắt nhìn không gian tĩnh lặng bốn phía, sắc mặt vô cùng phẫn nộ.

Triệu Công Minh kia cũng không biết có phải ăn nhầm thuốc hay

không.

Y đã không có tâm trạng chiến đấu, vậy mà vẫn cứ truy đuổi y.

May mắn về cảnh giới, Hạo Thiên vẫn có chút ưu thế.

Sau một ngày một đêm truy đuổi, cuối cùng y cũng thoát khỏi Triệu Công Minh.

Hạo Thiên nhìn quanh bốn phía, đứng dậy bay về Thiên Đình.

Tuy bị Triệu Công Minh truy sát, khiến y vô cùng phẫn nộ.

Nhưng Hạo Thiên lúc này, càng muốn biết tình hình cụ thể của lượng kiếp.

Trận chiến của Thánh nhân đã qua một ngày, rốt cuộc sẽ có bao nhiêu đệ tử Xiển Giáo lên bảng.

Cường giả lên bảng càng nhiều, đợi khi thành tựu Thiên Đế quả vị, thực lực của hắn tự nhiên sẽ càng mạnh.

Đây là chuyện lớn liên quan đến Thiên Đình!

Hơn nữa tình huống của Nguyên Thủy cùng những người khác, y cũng không biết.

Mấy vị Thánh nhân giữa thiên địa, cũng có thể nói là chướng ngại vật cho việc y chấp chưởng Tam Giới.

Y bây giờ khẩn thiết muốn biết tất cả.

Còn về Dao Trì bị Cổn Cổn truy kích, Hạo Thiên thì không lo lắng lắm.

Dao Trì và y giống nhau, đều là Đại La Kim Tiên.

Con hung thú kia, chắc chắn không làm gì được Dao Trì.

Nhưng khi Hạo Thiên vừa định đứng dậy, đột nhiên từ không trung xa xa một luồng khí kình mạnh mẽ chém xuống.

Hư không vỡ nát, một cây rìu khổng lồ bổ ra.

Bổ thẳng xuống đầu!

Thấy vậy Hạo Thiên, lập tức nhíu mày.

Kẻ đến không thiện, nhưng khí tức này không phải của Triệu Công Minh.

Hạo Thiên trong lòng kinh ngạc, vội vàng vung Thiên Đế Kiếm chém xuống.

Xoẹt một tiếng, hư không nổ tung.

Hạo Thiên khẽ rên một tiếng, thân hình bạo lùi, sắc mặt có chút ngưng trọng.

Đối phương rất mạnh!

Trong vết nứt một thân ảnh khôi ngô chậm rãi đi ra.

Nhìn thấy người xuất hiện, Hạo Thiên thần sắc trầm xuống.

"Hình Thiên!

Ngươi muốn làm gì?" Kẻ đến lại là một trong những Đại Vu còn sót lại giữa thiên địa, Hình Thiên.

Vu tộc đã rút khỏi vũ đài Hồng Hoang, Hình Thiên này cùng Đại Vu Cửu Phượng sớm đã ẩn mình ở phía bắc Hồng Hoang, sao lại chạy đến đây.

Giờ phút này tay cầm Can Thích, sát khí quanh thân cuồn cuộn.

Rất rõ ràng kẻ đến không thiện.

"Hạo Thiên!

Trong chiến tranh Nhân Hoàng, ngươi phái Cửu Thiên Huyền Nữ giúp Hiên Viên phá ta huynh trưởng Xi Vưu, hôm nay ta muốn chém ngươi dưới rìu của ta!" Nói xong Hình Thiên, quát lớn một tiếng.

Thân hình cuồng bạo lao đến, đạp nát từng mảnh hư không.

Nghe vậy Hạo Thiên, lập tức sắc mặt âm trầm.

Vừa rồi trong tay Triệu Công Minh đã chịu thiệt lớn, cộng thêm một ngày một đêm bỏ chạy, tiêu hao trong cơ thể rất nhiều.

Không ngờ lúc này lại nhảy ra một Đại Vu.

Chiến tranh Nhân Hoàng đã trôi qua hàng ngàn năm, tên này lại xuất hiện vào lúc này.

Tên này đúng là biết chọn thời điểm!

Tuy trong lòng phẫn nộ, nhưng Hạo Thiên cũng không nói gì.

Chỉ có thể tự trách mình xui xẻo.

Thân hình nhảy vọt, căn bản không muốn giao chiến với y.

Hình Thiên thân là một trong số ít Đại Vu còn sót lại của Vu tộc, thực lực không cần nghi ngờ.

Hơn nữa một khi xảy ra đại chiến, còn có khả năng dẫn Triệu Công Minh đến.

Đó tuyệt đối là một chuyện vô cùng tồi tệ.

Đáng tiếc, Hình Thiên hiển nhiên đã có chuẩn bị.

Thấy Hạo Thiên muốn đi.

Hai chân dùng sức đạp mạnh, từng vết nứt hiện ra trong hư không.

Mà trong vết nứt đã mở ra, sát khí cuồn cuộn tuôn ra, trong nháy mắt bao phủ xung quanh.

“Trận pháp??? ” Nhìn cảnh tượng trước mắt, Hạo Thiên lần này thực sự ngây người.

Ai cũng biết, Vu tộc là một đám kẻ ngu xuẩn chỉ biết dùng sức mạnh.

Chuyện gì có thể giải quyết bằng vũ lực, tuyệt đối sẽ không dùng cách thứ hai.

Hiện tại Hình Thiên này, vậy mà còn có thể thi triển trận pháp.

Điều này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của y.

Bất quá Hạo Thiên lúc này, cũng không có thời gian nghĩ nhiều, bởi vì rìu lớn của Hình Thiên đã đến gần.

Hạo Thiên sắc mặt vô cùng khó coi, không còn cách nào khác, chỉ có thể cầm kiếm chống trả.

Đáng tiếc, nhục thân Vu tộc cường hãn, có thể sánh ngang pháp bảo.

Y làm sao có thể dùng sức mạnh mà chống đỡ!

Mới mấy hiệp, sắc mặt Hạo Thiên đã càng lúc càng tái nhợt.

Ngược lại với y, Hình Thiên lấy dật đãi lao, có thể nói là càng chiến càng dũng mãnh.

Nhìn thân ảnh đang gầm rú trước mắt, Hạo Thiên trong lòng có chút hối hận.

Ở Thiên Đình yên ổn mà xem chẳng phải tốt hơn sao, cứ nhất định phải hạ giới xuống xem trò vui.

Không chỉ bị Triệu Công Minh truy sát, giờ đây lại còn bị một Đại Vu chặn giết.

Quét mắt nhìn sát khí nồng đậm bốn phía, Hạo Thiên rút lui bạo lùi.

Đại Vu Hình Thiên, thực lực còn trên Triệu Công Minh, hơn nữa nhục thân cường hãn đặc trưng của Vu tộc, tuyệt đối còn khó đối phó hơn Triệu Công Minh.

Nếu cứ kéo dài, tuyệt đối lành ít dữ nhiều.

Hình Thiên đương nhiên nhìn ra tình trạng của Hạo Thiên.

Cơ hội tốt như vậy, khẳng định sẽ không để đối phương thoát đi.

Trong Bích Du Cung ở Tử Chi Nhai trên Kim Ngao Đảo!

Nhìn Thông Thiên trước mắt, Trường Phong khẽ nói: "Sư tôn, người không có gì muốn hỏi đệ tử sao?" Sau khi trở về từ Tử Tiêu Cung, phản ứng của Thông Thiên quả thực quá kỳ lạ.

Trừ việc hỏi hắn làm sao có thể lần nữa bước vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, đối với những chuyện khác, lại không hề hỏi han gì.

Tại sao thực lực đột phá nhanh như vậy, tại sao lại có Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp.

Lại không hề quan tâm chút nào!

Điều này thực sự khiến Trường Phong khó hiểu.

Trước đây ngoài thành Tây Kỳ, ánh mắt của Lão Tử cùng những người khác, bao gồm cả ánh mắt nóng bỏng của Hạo Thiên, Trường Phong đều nhìn rõ mồn một.

Bí mật giấu trên người hắn, ngay cả Thiên Đạo Thánh nhân cũng không thể không động lòng.

Tiên Thiên Chí Bảo a!

Có Thánh nhân nào có thể chống lại được loại dụ hoặc này chứ.

Lúc đầu hắn còn có chút lo lắng, Thông Thiên có tham lam Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp của hắn hay không.

Nào ngờ sau khi biết được, lại không hề động lòng.

"Ngươi vì Tiệt Giáo ta trung thành tận tâm!

Kỳ ngộ của ngươi Bản tọa sẽ không hỏi đến, càng không thèm

khát.” Thông Thiên đương nhiên hiểu ý trong lời nói của Trường Phong, kiêu ngạo đáp.

Có thể nghe được tiếng lòng của Trường Phong, mọi chuyện về Trường Phong, Thông Thiên đã sớm hiểu rõ trong lòng.

Duy chỉ có cái gì đó gọi là hệ thống, nhiệm vụ hàng ngày, thỉnh thoảng bật ra, vẫn khiến y có chút khó hiểu.

Bất quá đối với những điều này, Thông Thiên đã không còn quá để tâm.

Chỉ cần thực lực của Trường Phong cường đại là đủ.

Hơn nữa Trường Phong có được thành tựu như vậy, vẫn xưng hô sư tôn, cũng khiến Thông Thiên vô cùng an ủi.

Có được một đệ tử con trai của Đại Đạo, đây tuyệt đối là chuyện tự hào nhất trong cuộc đời y.

Nói xong Thông Thiên phất tay một cái, một đoàn sáng lấp lánh bay ra, dừng lại ổn định trước mặt Trường Phong.

“Đây là một đoàn pháp tắc chi lực, ngươi trở về lĩnh ngộ cho tốt, cố gắng nhanh chóng bước ra bước đó.” Trốn ở Kim Ngao Đảo không phải là kế lâu dài, Trường Phong nhất định phải nhanh chóng đột phá.

Dù sao phản ứng của Đạo Tổ, cũng khiến Thông Thiên có một nỗi lo.

“Đa tạ sư tôn, Trường Phong minh bạch!” Nghe vậy Trường Phong, sắc mặt thành khẩn. 【Không hổ là một trong những Thánh nhân mà ông đây yêu thích nhất, mị lực đúng là vô song.】 【Cũng không uổng công ông đây đã phí hết tâm huyết trợ giúp Tiệt Giáo!】 【Có sư tôn trợ giúp, nghĩ rằng không cần bao lâu nữa là có thể bước vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.】 Trường Phong trong lòng một trận hỉ hả.

Sau khi trở về, hắn còn nghĩ làm sao để giải thích với Thông Thiên.

Dù sao những thứ này, căn bản không thể giải thích rõ ràng.

Nào ngờ, sư tôn lại sảng khoái như vậy.

Chương 136

Đối với kỳ ngộ của hắn, căn bản không hề hỏi đến.

Điều này cũng khiến Trường Phong trong lòng hơi thở phào nhẹ nhõm.

Nghe tiếng lòng của Trường Phong, khóe miệng Thông Thiên co giật.

Bị một người đồng giới tán thưởng mị lực kinh người, luôn có một cảm giác kỳ lạ.

"Được rồi!

Lui xuống đi, tiếp theo cứ an tâm ở trên đảo tĩnh tu!" Thông Thiên liên tục xua tay, ý bảo Trường Phong rời đi.

Đối mặt với thần tình đột nhiên có chút mất kiên nhẫn của Thông Thiên, Trường Phong bĩu môi, cũng không quá để tâm.

Dù sao trước đây khi diện kiến Thông Thiên, thần tình này cũng không phải lần đầu tiên hắn nhìn thấy.

Hắn đã thấy nhiều thành quen.

Thu lấy quang đoàn Trường Phong, lẹ làng chạy ra khỏi Bích Du Cung.

"Ai!

Sau này muốn giáo huấn tiểu ngưu yêu này e rằng không còn cơ hội nữa rồi." Nhìn Trường Phong vui vẻ chạy ra ngoài, Thông Thiên cảm khái một tiếng.

Trước đây Trường Phong trong lòng thỉnh thoảng lại nói móc y, mỗi lần muốn giáo huấn đối phương đều không có lý do chính đáng.

Sau này dù có lý do, e rằng cũng không phải đối thủ của Trường Phong.

Nghĩ đến đây Thông Thiên, trong lòng một trận bất đắc dĩ.

Chỉ là trong ánh mắt, rõ ràng mang theo một chút yêu thích.

Y lắc đầu, nhắm mắt đoan tọa.

Chuyện xảy ra trên người Trường Phong, cũng đã gây chấn động lớn cho y.

Y cần phải tĩnh tu cho thật tốt!

"Uy uy Hạo Thiên!

Quang chiếu hoàn vũ!" Trong một vùng thiên địa của Hồng Hoang, trên đỉnh đầu Hạo Thiên hiện ra một tấm bảo kính phát ra vô tận ánh sáng.

Trên mặt kính, ngũ sắc hà quang chiếu rọi.

Sát khí vốn bao phủ bốn phía, như băng tuyết gặp nắng gắt, nhanh chóng tiêu tán.

Một lối đi sáng sủa, từ trong sát khí huyết sắc mà lan ra.

Hạo Thiên Kính dùng để đối phó Triệu Công Minh không có tác dụng lớn, nhưng dùng để đối phó Hình Thiên thì không tồi.

Dù sao nhục thân của Vu tộc cường hãn, đại bộ phận tu sĩ cũng chỉ có thể dựa vào lợi thế pháp bảo.

Thân hình Hạo Thiên bay vút, Hình Thiên phía sau đuổi sát không tha.

Nhưng khi Hạo Thiên sắp thoát ra, đột nhiên trong hư không ngoài sát khí, một tiếng chim hót vang vọng truyền đến.

Nghe thấy tiếng này Hạo Thiên, lập tức biến sắc kịch liệt.

Một luồng sát khí huyết sắc mạnh mẽ hơn, từ trong hư không tràn ra.

Đại Vu!

Ngoài trận pháp còn có một vị Đại Vu nữa!

Theo y được biết, sau chiến tranh Vu Yêu, số lượng Đại Vu còn sót lại giữa thiên địa đã không còn mấy người.

Xi Vưu trong chiến tranh Nhân Hoàng bị Hiên Viên giết, Tương Liễu trong thời kỳ Đại Vũ bị Ứng Long chém.

Hiện tại giữa thiên địa chỉ còn lại hai vị Vu tộc.

Hình Thiên đang truy sát y, cùng với Cửu Phượng đã ẩn cư ở phương bắc.

Kẻ đến là Cửu Phượng?

Ý niệm này vừa lóe lên trong đầu, lập tức khiến tâm thần Hạo Thiên đại hoảng.

Y thà rằng kẻ đến là Triệu Công Minh, cũng không hy vọng là Cửu Phượng.

Cửu Phượng là một trường hợp đặc biệt trong Vu tộc.

Trong toàn bộ Vu tộc, trừ Tổ Vu thì chỉ có y có nguyên thần.

Y là cháu gái của Tổ Vu Cường Lương, truyền nhân duy nhất của mạch Vu Pháp Huyền Minh tối cao.

Được Tổ Vu Huyền Minh chân truyền.

Tuyệt đối là Vu tộc, Vu đứng đầu dưới Tổ Vu, tồn tại mạnh nhất trong Đại Vu.

Hình Thiên này quả nhiên đã có chuẩn bị, lại cùng Cửu Phượng đến.

Cửu Phượng hẳn là người thông hiểu thiên cơ nhất trong toàn bộ Vu tộc.

Trước đây chiến tranh Nhân Hoàng, y đã tự mình dẫn tộc nhân đến phương bắc, tránh né sát kiếp.

Giờ phút này lại cùng Hình Thiên, đến chặn giết y.

Dấu hiệu này, khiến Hạo Thiên trong lòng chợt co rút lại.

Phía trước có Cửu Phượng, phía sau có Hình Thiên.

Đội Hạo Thiên Kính, Hạo Thiên "bá" một tiếng, quay người chạy trốn về một hướng khác.

Hai vị Đại Vu hiện thân, lại còn có một vị thực lực xa trên y.

Hạo Thiên bây giờ chỉ muốn nhanh chóng trốn về Thiên Đình.

Y là Thiên Đình chi chủ.

Về đến Thiên Đình, dùng đại trận Thiên Đình chống cự, không ai có thể làm tổn thương y.

Đáng tiếc, thân hình Hạo Thiên vừa động, liền thấy từ hư không xa xa, vô tận nhược thủy tràn ra.

Cuồn cuộn trong sát khí huyết sắc, trong nháy mắt nhuộm đỏ cả bầu trời.

Toang rồi!

Nhìn thấy nhược thủy trong nháy mắt đã chặn kín bốn phía, Hạo Thiên thần sắc kịch biến.

"Dừng tay!

Ngô là Thiên Đình chi chủ do Đạo Tổ đích thân mệnh danh, các ngươi không thể giết ta!" Hạo Thiên trong lòng kịch hoảng, ngửa mặt gầm lớn.

Giữa hàng lông mày, đã mang theo nỗi sợ hãi nồng đậm.

Hạo Thiên giờ phút này, trong lòng vô cùng hối hận.

Tại sao, tại sao lại phải chạy ra khỏi Thiên Đình xem náo nhiệt.

Xui xẻo hơn nữa là, những kẻ mà y gặp phải, vậy mà từng người một đều hổ báo đến vậy.

Y là Thiên Đình chi chủ, Thiên Đế tương lai, tồn tại chấp chưởng Tam Giới.

Những kẻ này, vậy mà không hề nể mặt y.

Lại còn muốn chém giết y!

Đưa y lên bảng!

Lượng kiếp Phong Thần là để tuyển chọn chính thần cho Thiên Đình!

Y là Thiên Đình chi chủ, giờ lại bị người ta đưa lên bảng, đây là ý gì.

Hình Thiên đang lao nhanh đến, căn bản không hề để ý.

Rìu lớn trong tay, bổ thẳng xuống đầu.

Rầm!

Một rìu chém xuống Hạo Thiên Kính.

Tiếng vang giòn giã truyền đến.

Hạo Thiên Kính chỉ chống đỡ được một lát, lập tức tiếng "ca sát ca sát" không ngừng vang lên.

Vu tộc không dùng pháp bảo, nhưng vũ khí trong tay bọn họ đều không phải phàm vật.

Hạo Thiên Kính lại không phải pháp bảo phòng ngự, chỉ chống đỡ được một lát, ầm ầm nổ tung.

Thấy vậy Hạo Thiên, tức thì xương cốt lạnh toát!

Sự kiêu ngạo ngày xưa không còn tồn tại, trong mắt chỉ còn sự kinh khủng.

"Ngươi không thể giết ta." Đáng tiếc, Hạo Thiên vừa cao hô một tiếng, còn chưa nói hết.

Rìu lớn chứa đựng toàn lực của Hình Thiên, "bá" một tiếng bổ Hạo Thiên làm đôi.

Trên mặt Hạo Thiên vẫn còn sót lại vẻ kinh khủng, đáng tiếc biểu cảm này đã cứng lại.

Sinh cơ trong ánh mắt, cũng nhanh chóng tiêu tán.

Thân thể khẽ co giật, một đạo nguyên thần độn ra, bay về Phong Thần Đài.

"Hừ!

Sức lực nhỏ mọn như vậy, đức hạnh tài năng gì mà dám vọng tưởng chấp chưởng Tam Giới!" Nhìn thấy nhục thân Hạo Thiên nhanh chóng vỡ nát, trong mắt Hình Thiên đầy vẻ khinh thường.

Chém giết Hạo Thiên, Hình Thiên trong lòng vô cùng sảng khoái.

Không chỉ vì báo thù cho Xi Vưu, mà còn vì thân phận của đối phương.

Trước đây Đế Tuấn, Thái Nhất thì thôi đi.

Dù sao đối phương quả thực thực lực cường hãn.

Nhưng Hạo Thiên này, nghe nói chẳng qua chỉ là một đồng tử của Đạo Tổ.

Vu tộc bọn họ còn chưa từng thống lĩnh Hồng Hoang, một đồng tử bé nhỏ lại vọng tưởng chấp chưởng Tam Giới.

Y một vạn lần không cam tâm.

Đúng lúc Hình Thiên đang phấn khích, đột nhiên trên bầu trời, tiếng gió rít gào, như tiếng khóc bao trùm thiên địa.

Chưa đến một lát, "bá" một tiếng mưa lớn ào ào trút xuống.

Nhưng từng giọt mưa rơi xuống, lại đỏ rực đỏ rực, như máu tươi chảy ra.

Mưa máu?

Sự thay đổi đột ngột trước mắt này, khiến Hình Thiên ngây người.

"Hình Thiên!

Còn không đi!" Ngay lúc y đang kinh ngạc, trên không trung truyền đến một thanh âm trong trẻo.

Liền thấy, trong màn mưa máu đỏ rực ở đằng xa, một thân ảnh độn về phía bắc.

Nghe vậy Hình Thiên, quái lạ quét mắt nhìn bốn phía.

Cũng không dừng lại, nhảy vọt lên đuổi theo.

Mưa máu ào ạt trút xuống, tiếng khóc có như không, bao trùm toàn bộ Hồng Hoang thiên địa.

Tất cả sinh linh, đều bị sự biến đổi đột ngột trước mắt làm kinh ngạc.

Trước đây chư Thánh đại chiến, có Tiên Thiên Chí Bảo thần bí bao phủ bầu trời.

Mới chỉ qua một ngày, thiên địa lại sinh ra dị tượng như vậy.

Dị biến như thế này, Thông Thiên đã trở về Kim Ngao Đảo ngay lập tức đã rõ.

Đối với việc Hạo Thiên thân vẫn, Thông Thiên không hề kinh

ngạc mấy.

Ngay cả Thiên Đạo Thánh nhân còn bị trấn áp, Hạo Thiên bé nhỏ, có gì đáng ngạc nhiên chứ.

Hạo Thiên thân vẫn, uy vọng Thiên Đình đại giảm.

Tiệt Giáo của y nhất định sẽ thay đổi từng ngày, như mặt trời ban trưa!

Đây là đại hỷ sự!

Còn về việc đối phương bị ai giết, đã không còn quan trọng nữa.

"Trời đổ bi minh!

Ai đã vẫn lạc rồi?" Triệu Công Minh đang khắp nơi tìm Hạo Thiên, nhìn mặt trời đột nhiên tối sầm, kinh hô.

Có thể khiến thiên địa sinh ra phản ứng, thân phận của đối phương tuyệt đối không đơn giản.

Trong lòng kinh ngạc, y liền vội vàng chạy về phía trước bên phải.

Y vừa rồi ở hướng này, cảm nhận được một luồng dao động chiến đấu cường đại.

Trường hồng bay vút, Triệu Công Minh đã xuất hiện tại nơi Hạo Thiên thân vẫn.

"Mảnh vỡ Hạo Thiên Kính?

Hạo Thiên bị người ta giết rồi?" Đại thủ vung lên, nhìn mảnh kính vỡ nát trong lòng bàn tay, Triệu Công Minh sắc mặt chấn kinh.

Hạo Thiên tuy bị y truy sát khắp nơi bỏ chạy, nhưng đối với thực lực của Hạo Thiên, Triệu Công Minh vẫn vô cùng rõ ràng.

Dù sao y là đồng tử của Đạo Tổ Hồng Quân, Đạo hạnh có thể nói còn trên y, y chẳng qua là chiếm tiện nghi pháp bảo.

Hiện tại, đối phương lại bị người ta giết rồi.

Chương 137

Lại còn trong thời gian ngắn!

Nhìn cảnh tượng trước mắt, dị biến thiên địa, dường như là do Hạo Thiên thân vẫn mà ra.

Triệu Công Minh cảm ứng kỹ lưỡng, trong mưa máu phát giác được một tia năng lượng dị thường.

"Khí tức Vu tộc!" Triệu Công Minh mặt đầy kinh ngạc.

Trong mắt dị sắc liên tục.

Vu tộc sau chiến tranh Vu Yêu, đã rút khỏi vũ đài Hồng Hoang.

Sau khi Nhân tộc đại hưng, càng quy ẩn ở phía bắc Hồng Hoang.

Không ngờ lúc này lại có Đại Vu xuất hiện, chặn giết Hạo Thiên.

Tuy có chút tiếc nuối không thể tự tay giết Hạo Thiên, nhưng đối phương đã thân vẫn, vẫn khiến y vô cùng sảng khoái.

Trong lượng kiếp, ngay cả Hạo Thiên cũng thân vẫn, Thiên Đình này e rằng danh tồn thực vong.

Sau khi nhìn quanh một vòng, Triệu Công Minh bước đi về phía xa.

Phát sinh dị biến như vậy, giữa thiên địa nhiều đại thần thông giả có tâm dưới sự điều tra, cũng nhanh chóng biết được.

Đối mặt với kết quả này, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Tuy Thiên Đình vẫn chưa triệt để chấp chưởng Tam Giới, nhưng đối với thân phận của Hạo Thiên, bọn họ vẫn vô cùng rõ ràng.

Nhưng không ngờ, đối phương lại thân vẫn như vậy.

Ngay sau đó, là nỗi sợ hãi sâu sắc.

Lượng kiếp Phong Thần, quả nhiên không phải đại kiếp bình thường.

Chư Thánh liên tiếp hạ tràng, kết cục lại thấu vẻ quỷ dị.

Hiện tại lại ngay cả Thiên Đế tương lai Hạo Thiên cũng đã chết.

Những đại thần thông giả đã thám thính được tin tức, liền vội vàng đóng chặt động phủ, thu liễm khí tức.

Hồng Hoang đại địa, quá nguy hiểm rồi!

Không ai còn dám đi lại trong Hồng Hoang nữa.

Trường Phong đã trở về động phủ, đang nghiên cứu thu hoạch của hệ thống, cũng bị cảnh tượng trước mắt làm kinh ngạc.

Gây ra dị tượng lớn như vậy, khẽ suy tính, Trường Phong đã rõ.

Đối với kết quả này, hắn cũng không kinh ngạc mấy, chỉ có sắc mặt vô cùng quái dị.

Hạo Thiên tên này đúng là "trộm gà không thành lại mất nắm gạo".

Tự mình khởi xướng lượng kiếp, cuối cùng ngược lại lại đưa chính mình lên bảng.

Hạo Thiên là Thiên Đế do Đạo Tổ đích thân mệnh danh, tuy Thiên Đình vẫn chưa triệt để chấp chưởng Tam Giới, nhưng đối phương đã có Thiên Đế quả vị.

Đột nhiên thân vẫn, tự sẽ có dị tượng hiển hóa.

Dù sao Đạo Tổ đã hợp đạo, lời y nói có thể xem là mệnh lệnh của Thiên Đạo.

Ngoài niềm vui, Trường Phong trong lòng còn có nỗi nghi ngờ

nồng đậm.

“Đạo Tổ rốt cuộc đang nghĩ gì?” Từ Tử Tiêu Cung trở về đã một ngày, Đạo Tổ không có phản ứng.

Hiện tại nhân tuyển Thiên Đế do Đạo Tổ đích thân mệnh danh cũng đã chết, Đạo Tổ lại vẫn không có phản ứng.

Chẳng lẽ là vì Tam Hoàng diễn hóa Nhân Đạo, Thiên Đình đã không còn tác dụng nữa?

Nên không để ý?

Ý niệm này vừa lóe lên trong đầu, Trường Phong liền cảm thấy không thể nào.

Đối với nhân vật có thể sống sót từ đại kiếp khai thiên này, Trường Phong vẫn vô cùng kiêng kỵ.

Có lẽ, khi thiên địa sinh ra dị biến, rất có thể đối phương đã có mưu tính mới.

Bất quá đối với điều này, Trường Phong cũng vô năng vi lực.

Việc cấp bách hiện tại, là nhanh chóng bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Đối với điểm này, Trường Phong thì lại tràn đầy tự tin.

Bởi vì cùng với sự đột phá thực lực của hắn, thu hoạch hàng ngày của hệ thống cũng đã thay đổi.

Trước đây hoàn thành nhiệm vụ hàng ngày, chỉ có thể đạt được Đạo Hạnh.

Chỉ khi hoàn thành tất cả nhiệm vụ hàng ngày mỗi ngày, mới có một tỷ lệ nhất định đạt được pháp tắc.

Nhưng hiện tại, vì hắn đột phá đã không còn cần Đạo Hạnh nữa.

Do đó, phần thưởng đạt được khi hoàn thành nhiệm vụ mỗi ngày, cũng đều biến thành pháp tắc.

Tuy số lượng có chút ít, nhưng điều này đối với Trường Phong mà nói, tuyệt đối là tin tốt cực lớn.

Thu lại tạp niệm trong lòng Trường Phong, chậm rãi mở ra bàn tay phải.

Một quang đoàn nhỏ bé xuất hiện trong lòng bàn tay.

Pháp tắc!

Hắn bây giờ chỉ cần lĩnh ngộ ba ngàn pháp tắc còn lại, là có thể bước vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Dùng thực lực của Trường Phong tự mình thôi diễn, tự nhiên cũng có thể lĩnh ngộ, nhưng thời gian cần thiết chắc chắn rất nhiều.

Hiện tại có Thông Thiên Giáo Chủ trợ giúp, tuyệt đối có thể rút ngắn thời gian rất nhiều.

Trường Phong đoan tọa khẽ nhắm mắt, tinh tế cảm ứng pháp tắc trong quang đoàn.

"Hạo Thiên huynh trưởng vẫn lạc rồi???" Dao Trì vừa mới trở về Thiên Đình, nhìn màn máu bao phủ bầu trời.

Cả người đều có chút không kịp phản ứng.

Đối với nguyên nhân của lượng kiếp Phong Thần, trừ Hạo Thiên, thì y là người rõ nhất.

Đệ tử chư Thánh ứng kiếp, chẳng phải là vì muốn Thiên Đình lớn mạnh.

Nhưng bây giờ!

Thiên Đình chi chủ Hạo Thiên, vậy mà lại lên Phong Thần Bảng.

Vậy sau này ai sẽ chấp chưởng Thiên Đình?

Hạo Thiên sau khi bị Phong Thần sao?

Nhưng người lên bảng, nguyên thần đều bị Phong Thần Bảng chế ngự.

Có nghĩa là cảnh giới của Hạo Thiên sau này, đều sẽ không thể đề thăng.

Thậm chí, ngay cả khi đối phương đạt được Thiên Đế quả vị, e rằng cũng khó mà hưởng thụ được.

Muốn chấp chưởng Tam Giới, cảnh giới Đại La Kim Tiên bé nhỏ hiển nhiên không đủ.

Mà giờ lượng kiếp vẫn chưa kết thúc, Thiên Đình chi chủ ngược lại lại lên Phong Thần Bảng.

Điều này đối với Thiên Đình vừa mới trùng kiến, không nghi ngờ gì là một đòn giáng lớn.

Uy vọng Thiên Đình đại giảm!

Sau này muốn chấp chưởng Tam Giới, tuyệt đối càng thêm khó khăn.

Nhưng điều quan trọng là, đã xảy ra chuyện lớn như vậy, Đạo Tổ lại không hề xuất hiện.

Bọn họ chấp chưởng Thiên Đình, là do nhận mệnh lệnh của Đạo Tổ.

Đạo Tổ lăng giá trên chư Thánh, không thể nào không biết chuyện này.

Đã biết, tại sao lại không xuất hiện.

Suy đoán này, khiến Dao Trì trong lòng đại hoảng.

Đúng như Dao Trì trong lòng suy nghĩ, giờ phút này Thiên Đình chỉ có số ít tiên gia, đều kinh ngạc nhìn về bầu trời.

Bọn họ là người của Thiên Đình, đối với việc Hạo Thiên thân vẫn cảm nhận rõ ràng nhất.

Chấn kinh!

Bất giải!

Nhưng nhiều hơn lại là lo lắng!

"Vương Mẫu nương nương!

Thiên Đế người…?" Thái Bạch Kim Tinh vội vàng chạy đến, sắc mặt kinh hãi nhìn Dao Trì.

Thân là người theo Hạo Thiên sớm nhất, Thái Bạch Kim Tinh đối với Thiên Đình vẫn có cảm giác thuộc về rất mạnh.

Vốn dĩ còn cho rằng Thiên Đình sắp hưng thịnh, nào ngờ ngay cả Hạo Thiên cũng đã vẫn lạc.

Thiên Đình chi chủ cũng đã lên Phong Thần Bảng, bây giờ biết làm sao đây.

"Chuyện Thiên Đế ta cũng không biết, ngươi hãy an ủi chúng tiên thật tốt, cứ tĩnh chờ là được!" Hạo Thiên không còn ở đây, toàn bộ Thiên Đình tự nhiên là do y đứng đầu.

Đạo Tổ không triệu kiến, y không dám đi Tử Tiêu Cung.

Trong tình huống hiện tại, chỉ có thể chờ đợi trước.

Nhìn thấy thần tình của Dao Trì, Thái Bạch Kim Tinh trong lòng kinh ngạc.

Y tuy có thâm niên ở Thiên Đình, nhưng chuyện này cũng không dám hỏi nhiều.

Vâng lệnh y, chậm rãi lui ra.

Mà giờ phút này trong Triều Ca của Thương Thang.

Đế Tân vừa mới nhận được tin thắng trận từ Tây Kỳ.

Vẫn chưa kịp thoát khỏi sự phấn khích đó, đã bị mưa máu trước mắt làm kinh ngạc.

Trời đổ mưa máu, đây là dấu hiệu đại tai.

"Đỗ Nguyên Tiển, Tây Kỳ đại bại vốn là chuyện đại hỷ, tại sao lại có dấu hiệu tai họa này?" Đế Tân sắc mặt ngưng trọng, nhíu mày hỏi.

"Dấu hiệu trời khóc này, nghĩ rằng là do người hưởng thiên địa quả vị vẫn lạc, gây ra phản ứng của thiên địa." Đỗ Nguyên Tiển vuốt râu, nhàn nhạt nói.

Trong mắt ngoài sự kinh ngạc, không có chút lo lắng nào.

"Người hưởng quả vị thân vẫn?" Nghe vậy Đế Tân trong mắt kinh ngạc.

Ngay lập tức trong lòng hơi thở phào nhẹ nhõm.

Y còn cho rằng, đây là điềm xấu cho Thương Thang của y.

Nghĩ như vậy, chắc là phía Tây Kỳ, có nhân vật lớn của Tam Giới thân vẫn.

Vậy thì không liên quan đến y rồi!

Văn võ bá quan đi theo phía sau vốn sắc mặt ngưng trọng, cũng đều thần tình giãn ra.

Dù sao dị tượng hiện tại, thực sự là quá kinh hãi.

Ngay sau đó, trong lòng mọi người hiếu kỳ là ai đã vẫn lạc, đến mức gây ra dị tượng này.

"Lượng kiếp quả nhiên hung hiểm, không biết Quốc sư cùng

những người khác thế nào.” Đế Tân ngẩng đầu nhìn về phía tây, trong lòng nghĩ.

Khác với những người còn lại, y đối với lượng kiếp vẫn biết một chút.

Bây giờ trong bản tin nhanh, Thánh nhân đều đã xuất hiện rồi.

Chắc hẳn, chiến trường khác ở Tây Kỳ, nhất định vô cùng kịch liệt.

Bất quá nghĩ đến ngay cả Lỗ Hùng cũng đại thắng, Tiệt Giáo chắc chắn cũng sẽ không tệ.

So với sự đại hỉ của Thương Thang, giờ phút này trong thành Tây Kỳ.

Có thể nói là tiếng than khóc vang dội.

Đại bại trở về, Tây Chu nhiều tướng lĩnh chiến tử.

Suýt chút nữa ngay cả cửa thành cũng bị công phá.

Mới chưa đến một ngày, trời đã đổ mưa máu.

Điều này đối với chúng nhân Tây Kỳ vốn đã hoảng sợ, không nghi ngờ gì là một điềm rất xấu.

Ngay lập tức, trong toàn thành Tây Kỳ lòng người hoang mang, lưu truyền các loại lời đồn.

Giờ phút này Cơ Phát trong vương cung, gương mặt tiều tụy vô cùng.

Sau hôm qua, y đã không hề ngủ.

Hiện tại thiên địa lại có biến cố như vậy, y càng không ngủ được.

“Thượng đại phu!

Trời có dị tượng như vậy, rốt cuộc là chuyện gì?” Cơ Phát đứng ở

cửa điện, mặt trầm xuống hỏi.

Đợi một đêm, môn nhân Ngọc Hư không xuất hiện, ngược lại lại đợi được mưa máu.

Mưa máu đỏ rực bao phủ, chiếu rọi toàn bộ thành Tây Kỳ đỏ tươi.

Nhìn qua vô cùng quỷ dị!

“Võ Vương!

Chương 138

Thần hạ không biết!" Tán Nghi Sinh cúi đầu, khẽ đáp.

Chuyện này, y không dám nói lung tung.

Hơn nữa y thực sự không biết.

Nhiều văn thần võ tướng phía sau, cũng đều cúi đầu.

Sắc mặt vô cùng lo lắng.

Đừng nói những dân chúng bình thường kia, ngay cả bọn họ cũng cảm thấy đại sự không ổn.

Đáng tiếc tuy trong lòng có suy nghĩ, nhưng lại không dám tùy tiện thổ lộ.

Mưa máu kéo dài ba ngày, toàn bộ Hồng Hoang đại địa đều chảy máu.

Giờ phút này trong Ngọc Hư Cung, ba thân ảnh đối mắt nhau, trong mắt kinh hãi.

"Xích Tinh Tử sư huynh, chỉ có mấy người chúng ta trở về sao?" Vân Trung Tử nhìn hai thân ảnh trước mắt, thần tình không thể tin được.

Giờ phút này trong Ngọc Hư Cung, trừ y, thì chỉ có Xích Tinh Tử, Nam Cực Tiên Ông hai người.

Thập Nhị Kim Tiên, chỉ còn Xích Tinh Tử một mình trở về.

Tam Tiêu cùng những người khác tuy thực lực cường đại, nhưng bọn họ cùng là môn đồ Thánh nhân, không có lý nào nhiều đồng môn như vậy vẫn lạc.

Xích Tinh Tử nhìn đại điện trống rỗng trước mắt, sắc mặt tái

nhợt.

So với việc các Kim Tiên khác thân tử, y càng lo lắng tình huống của sư tôn Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Sau khi Tiên Thiên Chí Bảo hình tháp thần bí kia biến mất, sư tôn Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng sư bá Lão Tử đều không thấy tăm hơi.

Hiện tại trong Ngọc Hư Cung lại không thấy thân ảnh sư tôn.

Vậy sư tôn đi đâu rồi?

Nam Cực Tiên Ông bên cạnh không trả lời, cũng đang lo lắng cho Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Dường như cảm thấy không khí có chút trầm uất, Nam Cực Tiên Ông khẽ nói một câu: "Ngọc Đỉnh sư đệ cùng những người khác thực lực không kém, nghĩ rằng hẳn là vô sự." Sau khi Quảng Thành Tử chết, bọn họ tứ tán bỏ chạy.

Căn bản không thể lo cho đối phương.

Giờ đây làm sao biết được tình huống của bọn họ.

Lời nói của Nam Cực Tiên Ông, không chỉ không làm dịu không khí trong điện, ngược lại còn khiến hai người còn lại càng thêm lo lắng.

Vốn dĩ đã nói là sẽ đi đưa Trường Phong cùng những người khác lên bảng.

Nào ngờ, cuối cùng lại biến thành cảnh tượng này.

Sư huynh Quảng Thành Tử lên bảng, sư tôn, sư bá cùng những người khác cũng không thấy tăm hơi.

Đúng lúc ba người đang lo lắng, lại thấy từ cửa điện xa xa một thân ảnh chạy đến.

Mấy người ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện hóa ra là Dương Tiễn.

"Kiến quá mấy vị sư bá!" Nhìn thấy thân ảnh trong điện, Dương Tiễn liền vội vàng tiến lên hành lễ.

Nhưng nhìn thấy chỉ có Xích Tinh Tử ba người, sắc mặt liền sững lại.

"Dương Tiễn!

Có từng thấy sư tôn của ngươi cùng những người khác không?" Vân Trung Tử tiến lên, gấp gáp hỏi.

"Tiệt Giáo Cầu Thủ Tiên trước đó đuổi theo đệ, đi vội vàng, không nhìn thấy sư tôn của họ, bất quá…" Đối mặt với ánh mắt mong chờ của ba người, Dương Tiễn khẽ đáp.

Chỉ là nói được một nửa, lại ngừng lại.

"Bất quá cái gì?" Xích Tinh Tử nhíu mày, mở miệng hỏi.

"Trước đó khi rời đi, thấy Đạo Hạnh sư thúc thân vẫn trong tay Ô Vân Tiên của Tiệt Giáo." Nói xong Dương Tiễn, trong lòng nặng nề thở dài.

Lần lượng kiếp Phong Thần này, có thể nói là Xiển Giáo thảm bại.

Trong Thập Nhị Kim Tiên, hiện tại những người đã biết lên bảng có Quảng Thành Tử, Cụ Lưu Tôn, Hoàng Long Chân Nhân, Đạo Hạnh Thiên Tôn bốn vị.

Trừ Xích Tinh Tử một mình ở đây, mấy người còn lại e rằng cũng lành ít dữ nhiều.

Điều quan trọng hơn là, Thánh nhân Xiển Giáo Nguyên Thủy Thiên Tôn không thấy tăm hơi.

Nghe vậy Vân Trung Tử ba người, sắc mặt sững lại, trong mắt

ảm đạm.

Tuy trong lòng lo lắng cho an toàn của các đồng môn khác, nhưng lúc này bọn họ làm sao dám ra khỏi Ngọc Hư Cung.

Ngay sau đó mấy người cũng không nói gì nữa, đều chỉ ngồi chờ trong Ngọc Hư Cung.

Không chỉ chờ đợi đồng môn đến, mà còn cả tin tức của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Dù sao bọn họ hiện tại, ngoài việc ngồi chờ, cũng không còn cách nào khác.

Còn về chuyện Tây Kỳ, cùng Khương Tử Nha đã chết.

Bọn họ làm gì có tâm tư để ý.

Nếu không phải vì chuyện lượng kiếp, bọn họ căn bản sẽ không hạ sơn.

So với tiếng ai oán trong Ngọc Hư Cung Côn Lôn Sơn, giờ phút này trên Kim Ngao Đảo lại tràn ngập niềm hân hoan cực độ.

Bởi vì Thông Thiên, Trường Phong trở về Kim Ngao Đảo, Triệu Công Minh, Tam Tiêu cùng những người khác cũng lần lượt trở về.

Trận chiến lần này, Xiển Giáo tổn thất thảm trọng, chiến tranh Thương Chu, đã không cần bọn họ ra tay nữa.

Cùng với việc bọn họ trở về, tự nhiên đã mang về những chuyện xảy ra ngoài thành Tây Kỳ.

Sư huynh Trường Phong bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, lại còn một mình trấn áp Nguyên Thủy Thiên Tôn, Nữ Oa, đánh cho Lão Tử cùng những người khác kinh hoảng bỏ chạy.

Tin tức này, không nghi ngờ gì đã khiến toàn bộ Kim Ngao Đảo bùng nổ.

Dù sao trước đó Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp xuất hiện trên không trung, bọn họ đều đã nhìn thấy.

Nhưng căn bản không ai nghĩ đến, đó lại là Tiên Thiên Chí Bảo của Trường Phong.

"Trường Phong sư huynh trấn áp Nguyên Thủy sư bá cùng những người khác rồi, đó là Thiên Đạo Thánh nhân a!" "Quả thực khó tin, nhưng lời này từ Kim Linh, Tam Tiêu mấy vị sư tỷ nói ra, hiển nhiên không thể sai." "Không sai!

Triệu Công Minh sư huynh cũng tận mắt chứng kiến, tự nhiên không thể giả." "Trường Phong sư huynh trong khoảnh khắc hùng vĩ như vậy, ta lại không được chứng kiến, thực sự quá tiếc nuối." Không nghi ngờ gì nữa, toàn bộ hòn đảo, đều đang thảo luận chuyện Trường Phong.

Vốn dĩ trước đó khi Trường Phong nói về chuyện lượng kiếp, không ít đệ tử trong lòng còn lo lắng.

Hơn nữa chuyện Mã Nguyên lên bảng, trên đảo cũng có không ít người biết.

Nào ngờ lượng kiếp này mới bắt đầu chưa bao lâu.

Rất nhiều người còn chưa rời đảo, đã đại bại Xiển Giáo.

Lại còn trấn áp cả Thánh nhân.

Sau lượng kiếp này, giữa thiên địa chỉ có Tiệt Giáo bọn họ là lớn nhất.

Hiện tại những đệ tử Xiển Giáo còn sót lại, e rằng đều quy ẩn trong Côn Lôn Sơn, không dám ra ngoài nữa.

Lượng kiếp có thể nói là đã kết thúc.

Trừ chuyện Trường Phong, mọi người còn thảo luận chuyện Hạo

Thiên thân vẫn.

Đối với chuyện này, môn đồ toàn đảo đương nhiên là vỗ tay tán thưởng.

Bản chất của lượng kiếp, bọn họ đã sớm biết.

Hạo Thiên bỗng dưng lên bảng, sao lại không khiến y hoan hỉ.

Giờ phút này trong Bích Du Cung.

Trừ Trường Phong, mấy vị đệ tử thân truyền của Thông Thiên đều ở đó.

Triệu Công Minh, Tam Tiêu cùng những người khác trở về, trên mặt tràn đầy sự phấn khích.

Còn về Vô Đương, Quy Linh Thánh Mẫu hai người không thể đi, thì lại đầy vẻ thất vọng.

Xưa kia bị Kim Linh Thánh Mẫu sắp xếp ở lại trông đảo, nào ngờ lại bỏ lỡ đại sự kinh thiên này.

Bằng không, thế nào cũng phải đi xem một chút.

Đa Bảo Đạo Nhân đứng đầu, sắc mặt bình tĩnh không nhìn ra điều gì, nhưng giờ phút này nội tâm của y, đã dậy sóng kinh thiên.

Trường Phong đoạn thời gian trước mới vừa bước vào Hỗn Nguyên Kim Tiên, mới chỉ ngàn năm thời gian, vậy mà đã bước vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Y biết Trường Phong thiên phú phi phàm, nhưng căn bản không ngờ đối phương lại đạt đến bước này.

Đây là tu luyện kiểu gì vậy?

Trên người vậy mà còn giấu Tiên Thiên Chí Bảo.

Sau khi đột phá, lại còn trấn áp mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân.

Khi mới nghe tin này, y một chút cũng không tin.

Chém gió cũng không cần phác thảo sao!

Nhưng Tam Tiêu cùng những người khác kể lại từng người một, lại còn Thông Thiên, Trường Phong bình an trở về, rất rõ ràng chuyện này không hề có chút khoa trương nào.

Trường Phong thành tựu Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, đó đã là cảnh giới tương đồng với Thông Thiên.

Đa Bảo Đạo Nhân trong lòng minh bạch, sau này Tiệt Giáo sẽ không còn chỗ cho y.

"Trường Phong!

Ngươi chẳng lẽ chính là khắc tinh của Đa Bảo ta?" Vị trí của y ở Tiệt Giáo hiện tại, đã cực kỳ lúng túng.

Trường Phong được đề bạt làm Phó Giáo Chủ, y đương nhiên vẫn mang danh xưng Đại sư huynh.

Đáng tiếc, Đa Bảo lúc này, đã sớm bị gạt ra rìa.

Tuy mang danh xưng này, nhưng trừ Hỏa Linh Thánh Mẫu cùng những đệ tử dưới trướng y, những môn nhân Tiệt Giáo khác căn bản không coi y là gì.

Hiện tại Trường Phong làm ra việc vĩ đại như vậy, sau này Tiệt Giáo lại càng không có chỗ cho y.

"Tiệt Giáo này e rằng khó dung Đa Bảo Đạo Nhân ta." Đa Bảo Đạo Nhân trong lòng nghĩ, không khỏi khẽ cảm khái.

Nhưng khi ý niệm này vừa lóe lên trong đầu, Đa Bảo Đạo Nhân trong lòng chợt co rút lại.

Y nghĩ đến Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

Đa Bảo Đạo Nhân trong lòng rùng mình, liền vội vàng dập tắt loại suy nghĩ này.

Nếu bị Sư Tôn thăm dò được suy nghĩ này, e rằng ngay cả Bích Du Cung cũng không ra khỏi được.

"Sư tôn!

Đệ tử đời thứ ba của Xiển Giáo trừ Dương Tiễn, đã toàn bộ vẫn lạc, đệ tử đời thứ hai chỉ có Vân Trung Tử cùng số ít mấy vị thoát được." Kim Linh Thánh Mẫu tiến lên một bước, khẽ báo cáo.

Đối với điều này, Thông Thiên lại không mấy để tâm.

Nguyên Thủy Thiên Tôn còn bị trấn áp, y làm sao để ý đến những môn nhân Ngọc Hư này.

Hơn nữa hiện tại xảy ra chuyện như vậy, Vân Trung Tử cùng những người khác chắc chắn đã ẩn mình trong Ngọc Hư Cung, làm sao dám ra ngoài nữa.

Giờ Hạo Thiên cũng đã lên Phong Thần Bảng, điều Thông Thiên lo lắng là phản ứng của Hồng Quân.

"Chuyện lượng kiếp không cần để ý nữa, các ngươi cứ ở trên đảo mà tu luyện thật tốt." Thông Thiên nhìn mấy người phía dưới, nhàn nhạt nói.

Đại thế không thể nghịch, tiểu thế có thể đổi!

Nhưng tình hình lượng kiếp hiện tại, rất rõ ràng có chút hỗn loạn.

Dù sao ngay cả Thánh nhân cũng bị trấn áp.

Đạo Tổ cuối cùng chắc chắn sẽ có phản ứng.

Bây giờ cứ chờ Đạo Tổ là được.

"Cẩn tuân sư mệnh!" Đối với điều này, Kim Linh Thánh Mẫu

cùng những người khác cũng không hề ngạc nhiên.

Không có Xiển Giáo trợ giúp, Tây Chu căn bản không thể là đối thủ của Thương Thang.

Dù sao trong Thương Thang có không ít truyền nhân ngoại môn Tiệt Giáo.

Đã không cần bọn họ trợ giúp!

Kim Linh Thánh Mẫu cùng những người khác không hề dừng lại, từng người một lui ra khỏi Bích Du Cung.

Báo cáo xong nhiệm vụ, bọn họ tự nhiên đi đến chỗ Trường Phong.

Trường Phong hiện tại là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, hơn nữa còn là Phó Giáo Chủ Tiệt Giáo, tự nhiên phải đi diện kiến một phen.

Điều quan trọng hơn là một tấm gương sống bước vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, chắc chắn khiến bọn họ vô cùng hiếu kỳ.

Chỉ là Trường Phong lúc này, đã đóng chặt động phủ, chuyên tâm lĩnh ngộ pháp tắc mà Thông Thiên ban cho.

Cảm nhận uy áp từ trong động phủ tràn ra, Tam Tiêu cùng những người đến thăm chỉ có thể tiếc nuối trở về.

Tam Tiêu cùng những người khác rời đi, Thông Thiên đang định bế quan tĩnh tu, đột nhiên một đạo đạo âm vang lên bên tai.

"Thông Thiên!

Dẫn Trường Phong cùng đến Tử Tiêu Cung của Ngô!" Thanh âm bình đạm đó, khiến Thông Thiên trong lòng rùng mình.

Tuy trong lòng đã phát giác mọi thứ trên người mình, đều là do Đạo Tổ bố trí, mưu tính.

Nhưng đối với sự tồn tại này, Thông Thiên trong lòng vẫn có chút kính sợ.

Dù sao ngay cả khi y thành Thiên Đạo Thánh nhân, nhưng trước mặt Đạo Tổ, y vẫn cảm thấy vô cùng nhỏ bé.

Uy áp của Đạo Tổ tràn ra, xa trên cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên của Trường Phong.

Chương 139

Điều này có nghĩa là, Đạo Tổ rất có thể đã bước vào một cảnh giới cao hơn.

Hiện tại lệnh y dẫn Trường Phong đến, rất rõ ràng là có liên quan đến chuyện lượng kiếp.

Thông Thiên không dám chần chừ, liền vội vàng thông báo cho Trường Phong.

Thiên Đạo Thánh nhân chịu ảnh hưởng của lượng kiếp, Hồng Quân thì không.

E rằng đã sớm biết chuyện Tam Giới rồi.

Giờ Trường Phong đã tụt xuống Hỗn Nguyên Kim Tiên, muốn trốn căn bản không có khả năng.

Trường Phong nhận được truyền âm của Thông Thiên, từ trong tu luyện tỉnh lại.

Sắc mặt có chút ngưng trọng.

Tuy biết ngày này sẽ rất nhanh đến, nhưng khi nó thực sự đến, vẫn khiến Trường Phong có chút lo lắng.

Hồng Quân không phải là Thông Thiên thẳng thắn.

Không cẩn thận, có thể bị bán đi còn phải giúp đếm tiền.

"Trường Phong, ngươi không cần quá lo lắng, đã Đạo Tổ không đích thân đến bắt ngươi, chứng tỏ sự việc vẫn còn đường xoay chuyển." Thông Thiên xuất hiện, nhìn Trường Phong thần tình ngưng trọng, khẽ nói.

Trường Phong gật đầu.

Những điều này hắn tự nhiên biết.

Chỉ là có vài bí mật, hắn không thể tiết lộ. 【Haizz!

Sư tôn làm sao hiểu được suy nghĩ của ông đây.】 【Chuyện hệ thống, tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài.】 【Đúng như sư tôn nói, Đạo Tổ đợi đến bây giờ mới lên tiếng, chứng tỏ những hành vi trước đó đã được ngầm đồng ý.】 【Xem ra, chỉ có thể đi bước nào hay bước đó thôi.】 Nghe tiếng lòng của Trường Phong Thông Thiên, không nói nhiều.

Dẫn đối phương, thẳng tiến về Hỗn Độn.

Trong thành Tây Kỳ lúc này.

Trong vương cung, Cơ Phát thân tâm kiệt quệ, cả người tiều tụy ủ rũ.

Trong con ngươi, đầy rẫy tơ máu đỏ ửng.

Mưa máu mang điềm đại họa tuy đã ngừng, nhưng người của Ngọc Hư vẫn chưa có ai đến.

Trước đây Khương Tử Nha vài lần thân tử, không quá hai ngày là sẽ có người tìm đến.

Hiện giờ đã qua mấy ngày, trong khi chờ đợi, môn nhân Ngọc Hư vẫn không thấy tăm hơi.

Đừng nói đến tin tức của Thánh nhân, ngay cả một truyền nhân cũng không xuất hiện.

Trước đó trong loạn quân, thi thể của Khương Tử Nha còn không đoạt lại được.

Nay đã lâu như vậy không có ai đến, trong lòng Cơ Phát đã có điềm báo chẳng lành.

Trước đây có rất nhiều môn nhân Ngọc Hư tìm đến, bọn họ không

ngoại lệ đều là vì danh tiếng của Khương Tử Nha.

Bây giờ ngay cả Khương Tử Nha cũng không có ai cứu, vậy thì còn ai sẽ tương trợ Tây Kỳ nữa.

"Đại vương!

Người đã mấy ngày mấy đêm không ngủ, hãy đi nghỉ ngơi một chút đi." Vương hậu Ấp Khương nhìn bóng hình trước cửa sổ, khẽ nói.

Cơ Phát không quay người, ngẩng đầu nhìn bầu trời xám xịt.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, Tây Kỳ còn chưa ổn định, y sao có thể ngủ được.

Mưa máu tuy đã ngừng, nhưng bầu trời bên ngoài vẫn u ám một màu.

Khiến người ta cảm thấy vô cùng áp lực.

"Đại vương!

Tây Kỳ không thể không có Người, nếu Người ngã xuống, Tây Kỳ sẽ càng loạn hơn." Ấp Khương chậm rãi tiến lên, u u nói.

So với Cơ Phát, nàng cũng chỉ khá hơn một chút xíu mà thôi.

Trên khuôn mặt kiều diễm, cũng đầy vẻ lo lắng.

Không chỉ là tương lai của Tây Kỳ, mà còn lo cho thân thể Cơ Phát.

"Ai!

Giờ đây lòng người Tây Kỳ hoang mang, cô làm sao ngủ được!" Cơ Phát quay người lại, khẽ đáp.

Hồi tưởng lại những tháng ngày này.

Kể từ khi giương cao ngọn cờ phản Thương, Tây Kỳ chưa từng

có một ngày yên bình.

Bất kể là trước đây Cơ Xương còn tại thế, hay là y nắm quyền.

Nói là Phượng Minh Kỳ Sơn, Thiên Mệnh chi chủ.

Nhưng lâu như vậy, chuyện vui sướng chưa bao giờ kéo dài quá hai ngày.

Ngược lại phần lớn thời gian, đều trải qua trong lo lắng.

Tình cảnh hiện tại, càng khiến y hoảng sợ.

"Báo!" Ấp Khương đang định nói, bỗng nhiên một tiếng báo từ ngoài cửa truyền đến.

"Chuyện gì?" Vũ Vương khẽ nhíu mày, trầm giọng đáp.

Truyền lệnh quan chắp tay ôm quyền, quỳ một gối xuống đất, nhanh chóng bẩm báo: "Khải bẩm Đại vương, ngoài cung môn có một đạo nhân cầu kiến." Nghe vậy Cơ Phát, lập tức mắt sáng rực, nhanh chóng xông lên phía trước.

"Có phải Ngọc Hư thượng tiên đến chăng?" Vốn tưởng lại có chuyện lớn xảy ra trong thành, không ngờ lại có đạo nhân muốn gặp.

Chờ đợi lâu như vậy, cuối cùng cũng chờ được môn đồ Thánh nhân.

Thánh nhân vẫn chưa từ bỏ y.

Vẫn chưa từ bỏ Tây Kỳ.

Tin tức này, khiến hai mắt Cơ Phát lập tức bừng sáng thần quang.

Ấp Khương bên cạnh, ánh mắt cũng sáng lên.

"Khải bẩm Đại vương, vị đạo nhân kia không nói rõ!" Nhìn Cơ Phát kích động, truyền lệnh quan vội vàng đáp lời.

"Dẫn đường!" Cơ Phát hơi ngẩn ra, lập tức quát.

Là hay không là, đi đến nhìn một cái là biết.

Cơ Phát vội vàng chạy đến, từ xa đã nhìn thấy một bóng người ở cung môn.

Mặc đạo bào, để râu dê.

Trông tiên phong đạo cốt, vô cùng bất phàm.

Thân Công Báo đứng ở cổng cung, nhìn Cơ Phát đang vội vàng chạy đến, ánh mắt vô cùng hài lòng.

Thân là môn đồ Thánh nhân, tự nhiên hiểu thuật xem tướng.

So với Sùng Hắc Hổ, Sùng Biện Báo, Cơ Phát quả thật có tướng Đại vương.

"Cơ Phát bái kiến Đạo trưởng, không biết Đạo trưởng tiên danh là gì, đến từ tiên sơn động phủ nào?" Nói rồi Cơ Phát, hai mắt đầy mong chờ nhìn Thân Công Báo.

Kết quả tốt nhất, tự nhiên là đối phương đến từ Côn Lôn Sơn Ngọc Hư.

"Bần đạo Thân Công Báo, sư tòng Côn Lôn Ngọc Hư Thánh nhân môn hạ." Thân Công Báo vuốt râu, ngạo nghễ đáp.

"Tốt tốt tốt!" Nghe nói đối phương thật sự đến từ Côn Lôn Sơn, Cơ Phát liền nói ba tiếng tốt.

Tuy rằng trận chiến ngày đó có chút kinh người, nhưng đã đối phương đến, khẳng định sẽ có cách.

Nhưng nói xong, Cơ Phát nhất thời lại không biết nên tiếp lời thế nào.

Dù sao trận đại chiến mấy ngày trước, cục diện chiến đấu quá mức thảm liệt.

Khương Tử Nha thân tử, nhiều môn đồ Thánh nhân đến tương trợ cũng lần lượt vẫn lạc.

Ngay cả vị Ngọc Hư Thánh nhân kia, cuối cùng cũng không biết tung tích.

Tuy không biết cụ thể tình huống thế nào, nhưng tuyệt đối không phải tin tức tốt lành gì.

Lúc này nếu đột nhiên hỏi, nói không chừng sẽ khiến đối phương không vui.

Ấp Khương đi theo phía sau thấy vậy, vội vàng khẽ nói: "Đại vương, Đạo trưởng từ xa đến tương trợ Tây Kỳ chúng ta, lúc này chắc chắn đã mệt mỏi, nên thiết yến khoản đãi." Nghe vậy Cơ Phát, lập tức hoàn hồn.

Liên tục gật đầu!

"Phải phải!

Đạo trưởng xin mời vào!" Nói rồi y, đưa tay ra hiệu Thân Công Báo tiến lên.

Thân Công Báo gật đầu, cũng không từ chối.

Một thời gian trước, vì Trường Phong đột nhiên xuất hiện, các nhân vật được mời đến như Hư Không Tàng đều bị giết.

Cuối cùng hai Thánh Tây Phương đều xuất hiện, nhưng Trường Phong vẫn còn sống nhăn răng.

Thân Công Báo sợ hãi.

Không chỉ lo cho Trường Phong, mà còn lo cho hai Thánh Tây Phương.

Dù sao đi nữa, Hư Không Tàng và những người khác đều là do y mời đến.

Cuối cùng lại lên bảng.

Nếu hai Thánh Tây Phương truy cứu, Thân Công Báo không thể chống đỡ nổi.

Y ở Ngọc Hư Cung cũng không được yêu thích.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tuyệt đối sẽ không vì y mà đối đầu với hai Thánh Tây Phương, nói không chừng còn rất vui lòng để đối phương thu thập y.

Hơn nữa cho đến bây giờ, Thân Công Báo vẫn không biết vì sao Nguyên Thủy Thiên Tôn ban đầu lại thu y làm đồ đệ.

Côn Lôn Sơn tuy là đất tiên gia, nhưng yêu tộc trong đó vẫn không ít.

Thân Công Báo y cũng không thể nói là thiên phú mạnh đến mức nào.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không có lý do gì để coi trọng y.

Dù sao nếu thật sự coi trọng, cũng sẽ không tạo ra thân phận khó xử của y hiện tại.

Chỉ có danh phận môn đồ Thánh nhân.

Vì vậy y chỉ có thể trốn đi.

Còn về Sùng Biện Báo kia, chỉ có thể để y tự sinh tự diệt.

Nào ngờ mới trốn mấy ngày, thiên địa đã xảy ra chuyện lớn kinh thiên động địa.

Thân Công Báo tuy nói đạo hạnh không ra gì, nhưng bạn bè quả thật rải khắp Hồng Hoang.

Không mất nhiều thời gian, y đã nắm rõ mọi chuyện xảy ra ở Tây Kỳ.

Chư Thánh hạ tràng, ngay cả sư tôn Nguyên Thủy Thiên Tôn của y, sư bá Lão Tử cũng không ngoại lệ.

Ngũ Thánh liên thủ, cùng nhau đối phó với Thông Thiên Giáo Chủ Tiệt Giáo.

Nhưng kết quả đại xuất ngoài ý liệu, sư tôn và sư thúc Nữ Oa bị trấn áp.

Thiên Đạo Thánh nhân a, hiện giờ lại bị trấn áp.

Sư bá Lão Tử cũng chạy trối chết.

Tiếp Dẫn trong hai Thánh Tây Phương càng xui xẻo, thậm chí ngay cả thánh thể cũng tan nát.

Mà tất cả những điều này, đều là kiệt tác của Trường Phong.

Đối phương đã bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, trong tay còn có Tiên Thiên Chí Bảo.

Lần đầu tiên nghe được tin tức này, Thân Công Báo cả người đều ngây dại.

Không chỉ là thực lực đột phá của Trường Phong, mà còn là kết quả mà đối phương gây ra.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chẳng phải tương đương với Thiên Đạo Thánh nhân sao?

Sao lại mạnh hơn nhiều đến thế!

Hơn nữa đối phương, sao lại đột phá nhanh đến vậy.

Đối với những điều này, Thân Công Báo tràn đầy nghi hoặc.

Rồi cùng với sự thân tử của Quảng Thành Tử và một nhóm đệ tử, trong lòng Thân Công Báo có chút mừng thầm.

Thập Nhị Kim Tiên vẫn lạc quá nửa, ba đại đệ tử gần như chết

sạch.

Xiển Giáo từ giáo chủ trở xuống, phần lớn ba đại đệ tử đều xong đời.

Tiệt Giáo không còn đối thủ, tự nhiên sẽ không lưu lại lâu.

Thân Công Báo cảm thấy cơ hội của mình đã đến.

Quả nhiên, không quá mấy ngày, đệ tử Tiệt Giáo đều lui tẩu.

Vì vậy y vội vàng đến Tây Kỳ.

Sở dĩ là để tương trợ Cơ Phát, dù sao y cũng ẩn mình phía sau.

Sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, Thân Công Báo đã thấu hiểu sâu sắc sự nguy hiểm của lượng kiếp.

Thánh nhân còn không thể tránh khỏi, sao có thể dễ dàng mạo hiểm.

Chương 140

Y chỉ cần cái miệng là đủ rồi.

Nghe nói có Đạo trưởng đến, văn võ quan viên Tây Chu đều đến gặp.

Khi nghe nói đối phương là môn hạ của Ngọc Hư Thánh nhân, từng người từng người đều hưng phấn.

Thân Công Báo tự nhiên nhận được sự khoản đãi nhiệt tình của mọi người Tây Chu.

Sau khi ăn uống no say, liền nhắc đến Khương Tử Nha.

"Đạo trưởng, có thể có phương pháp cứu sống Khương Thừa tướng chăng?" Khương Tử Nha tuy mỗi trận tất bại, mỗi bại tất tử, nhưng Cơ Phát đối với vị thừa tướng do phụ vương mời đến này, vẫn vô cùng cung kính.

Dù sao nếu không có Khương Tử Nha, cũng sẽ không có những môn đồ Thánh nhân này đến.

Nghe vậy Thân Công Báo, khẽ vuốt râu.

Cứu sống Khương Tử Nha ư?

Y còn hận không thể giết chết đối phương.

Làm sao có thể cứu hắn.

Đến Tây Kỳ, chính là vì phá hoại đại sự của Khương Tử Nha, không có lý do gì để cứu đối phương.

"Khương sư đệ mệnh có kiếp nạn này, lần này e rằng khó có thể phục sinh nữa, Vũ Vương không cần lo lắng, có bần đạo ở đây, tự có thể giúp nhữ đánh bại đại quân Thương Thang." Thân Công Báo vuốt

râu dài, sắc mặt tự nhiên đáp.

Mọi người trong điện nghe vậy, đều nhìn nhau.

Rất rõ ràng, lời nói của Thân Công Báo có chút nằm ngoài dự liệu của bọn họ.

Tuy nghi hoặc, nhưng Cơ Phát cũng không tiện hỏi nhiều.

Chỉ cần có thể giúp y đánh bại Thương Thang là đủ.

Những thứ khác, cũng không phải là y có thể nắm giữ.

"Thân Đạo trưởng!

Hiện giờ Lỗ Hùng binh vây Tây Kỳ, có phương pháp nào hóa giải không?" Tán Nghi Sinh bên cạnh, vội vàng hỏi.

Khương Tử Nha không cứu sống được thì thôi, nhưng nguy cơ của Tây Kỳ nhất định phải hóa giải.

Cùng với lời nói của Tán Nghi Sinh vừa dứt, mọi người trong điện đều nhìn về phía Thân Công Báo.

"Chư vị đừng hoảng sợ!

Trên đường bần đạo đến đây, đã thông báo cho vài vị đạo hữu, lát nữa sẽ đến." Thân Công Báo khẽ cười, thần sắc thản nhiên.

Nào ngờ lời vừa dứt, đã thấy truyền lệnh quan từ xa chạy đến, lớn tiếng nói: "Báo!

Khải bẩm Vũ Vương, ngoài cung có hai đạo nhân cầu kiến, nói là ứng theo lời mời của Thân Đạo trưởng mà đến." Nghe lời này, mọi người trong điện, tự nhiên đều đại hỉ.

"Nhanh nhanh!

Mời bọn họ vào." Vũ Vương Cơ Phát đứng lên, liên tục phân phó.

Không mất chốc lát, đã thấy hai người có tướng mạo kỳ lạ xuất

hiện.

Tuy không biết căn hệ của đối phương, nhưng dù sao cũng là đến tương trợ Tây Kỳ, Cơ Phát vội vàng mời ngồi, dẫn vào tiệc rượu.

Trong thành Tây Kỳ, vì sự xuất hiện của Thân Công Báo, tâm trạng lo lắng của mọi người đã phần nào được xoa dịu.

Mà lúc này Trường Phong, đã theo Thông Thiên đến ngoài Tử Tiêu Cung.

Nhìn cung điện xa xa kia lôi đình hỗn độn bao quanh, địa phong thủy hỏa tương giao, Trường Phong thần sắc vô cùng ngưng trọng.

Hồng Quân quả thực quá thần bí rồi!

Trước khi thực lực chưa hoàn toàn trưởng thành, Trường Phong thật sự không muốn lọt vào tầm mắt của đối phương.

Nhưng trong lượng kiếp, hắn lại không có lựa chọn nào khác.

Thông Thiên không nói chuyện, bước chân đi vào trong điện môn rộng mở.

Trường Phong trong lòng vạn suy ngàn nghĩ, chậm rãi theo sau.

Không mất nhiều thời gian, Trường Phong đã đến đại điện lần trước.

Trong cung điện khổng lồ, ba bóng người đang ngồi.

Chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn, cùng hai vị Thánh nhân Tây Phương.

Nghe thấy âm thanh truyền đến từ phía sau, ba người đồng thời mở đôi mắt hỗn độn.

Mấy đôi mắt, trực tiếp vượt qua Thông Thiên, nhìn chằm chằm Trường Phong.

Ba người thần sắc bình thản, không có phẫn nộ, không có chấn kinh, cũng không có sát khí.

Cứ như đang đối mặt với một người bình thường. 【Không hổ là Thiên Đạo Thánh nhân, quả thực đã làm được ngoài mặt bình thản như mây trôi gió thoảng.】【Nhưng chó biết sủa thì không cắn người, chỉ là không biết các ngươi còn có cơ hội hay không.】【Trong mấy ngày ngắn ngủi này, Đạo Tổ đã nói gì với bọn họ?】 Trực tiếp bỏ qua ánh mắt của ba người, Trường Phong trong lòng thầm nghĩ.

Nghe tiếng lòng của Trường Phong, Thông Thiên sắc mặt hơi quái dị.

Chó là vật gì.

Hắn tự nhiên biết.

So sánh Thiên Đạo Thánh nhân với chó, cũng chỉ có Trường Phong dám nghĩ như vậy.

Đương nhiên đối với những chuyện xảy ra trong Tử Tiêu Cung mấy ngày nay, Thông Thiên cũng hiếu kỳ.

Chỉ là hiện giờ trong điện, không thấy bóng dáng Hồng Quân.

Thấy ba người trực tiếp bỏ qua mình, Thông Thiên tự nhiên không có lý do gì để chào hỏi.

Trường Phong theo sau, hai tay khẽ chắp, cung kính hành lễ.

"Trường Phong bái kiến Lão Tử sư bá, bái kiến Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề sư thúc!" Nói xong, Trường Phong rõ ràng thấy khóe miệng hai Thánh Tây Phương giật giật, ngay cả Lão Tử cũng có lửa giận lóe lên trong mắt.

Quả nhiên, ba lão già này trong lòng vẫn còn rất hận hắn.

Lão Tử khẽ gật đầu, không nói gì.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề khẽ hừ một tiếng, lập tức quay đầu đi, không thèm để ý nữa.

Bọn họ quả thực không ngờ, Trường Phong còn sẽ chủ động chào hỏi bọn họ.

Chỉ là tiếng 'sư bá', 'sư thúc' kia, nghe sao mà chói tai đến thế.

Đối với điều này Trường Phong, cũng không để ý.

Sau khi Thông Thiên nhập tọa, hắn cung kính đứng bên cạnh.

Mí mắt khép hờ.

Vì đã đến Tử Tiêu Cung, nghĩ nhiều hơn cũng vô ích.

Trường Phong trong lòng thản nhiên.

Cứ việc chờ Đạo Tổ xuất hiện là được.

Mấy người còn lại trong điện, mỗi người một suy nghĩ.

Ba người Lão Tử là vì Trường Phong, còn Thông Thiên thì nghĩ về mục đích Đạo Tổ gọi bọn họ đến.

Nhất thời, cả điện tĩnh lặng như tờ.

Mà ở nơi cao nhất của Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân một đôi mắt, tĩnh lặng nhìn Trường Phong.

Khoảnh khắc đối phương bước vào Tử Tiêu Cung, ánh mắt của y chưa từng rời khỏi Trường Phong.

Tuy rằng lúc này y, đã nhìn ra cảnh giới của Trường Phong.

Nhưng đối với quá khứ của Trường Phong, vẫn là một màn sương mù.

"Nhân Đạo từ đó mà hưng thịnh, Địa Đạo cũng có dấu hiệu phục

hồi, quả thực khiến người ta kinh ngạc.” Hồng Quân khẽ lẩm bẩm.

Trong những năm tháng này, y nhiều lần thôi diễn lai lịch của Trường Phong.

Nhưng phát hiện, tất cả mọi thứ của đối phương đều mơ hồ mờ mịt.

Hồng Quân trong đầu vạn ý niệm xoay chuyển, thân hình từ từ mờ đi.

Thiên hoa loạn trụy, hà quang thôi xán.

Trong Tử Tiêu Cung bỗng nhiên vang lên từng trận đạo âm huyền ảo.

Một luồng khí tức thần thánh, cổ lão dâng trào.

Thân ảnh Hồng Quân, từ từ xuất hiện trong đại điện.

“Bái kiến sư tôn!” “Bái kiến sư tổ!” Mấy người không dám có dị nghị, đều tiến lên hành lễ.

Hồng Quân hiện thân khẽ gật đầu.

Quét mắt một vòng, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên Trường Phong.

“Trường Phong, nhữ đã chứng đắc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, ngồi đi!” Nói rồi Hồng Quân, phất nhẹ tay áo.

Lập tức thấy trong hư không, một bồ đoàn từ từ hiện ra, trực tiếp phù hiện bên cạnh Thông Thiên.

Từ khi Tử Tiêu Cung mở ra, chỉ có sáu bồ đoàn.

Đại biểu cho Thiên Địa Lục Thánh.

Hiện giờ lại có thêm một vị, còn là chuẩn bị cho Trường Phong.

Sắc mặt Lão Tử và những người khác khẽ biến, Thông Thiên lại

trong lòng vui mừng.

Ngược lại Trường Phong trong lòng kinh ngạc. 【Chuyện gì thế này?

Hồng Quân không có lý do gì lại không rõ cảnh giới của ông đây.】【Vì sao lại giúp ông đây che giấu?】【Toang rồi!

Xem ra là sắp bị đối phương tính kế rồi!】【Nhưng thế này cũng tốt, bí mật trên người tạm thời đã giữ được.】 Thông Thiên vốn đang hoan hỉ nghe vậy, lập tức trong lòng co rút lại.

Trong suy nghĩ của Thông Thiên, nhất định là hành động trước đó của Trường Phong, đã được Đạo Tổ yêu thích.

Nhưng kết hợp với nhiều chuyện lượng kiếp trước đó, phản ứng của Đạo Tổ quả thực hơi quỷ dị.

Thông Thiên trong lòng vạn ý niệm xoay chuyển, vội vàng thu lại biểu cảm trên mặt, thần sắc cũng trở nên bình tĩnh.

Trường Phong trong lòng tuy quái dị, nhưng vẫn chắp hai tay, cung kính đáp: "Đa tạ sư tổ!" Có thể ngồi, kẻ ngốc mới đứng.

Còn về những lo lắng trong lòng, cứ liệu chiêu mà phá là được.

Thiên Đạo Thánh nhân cao cao tại thượng trước đó, chẳng phải cũng đã bị hắn trấn áp sao.

Chỉ cần cho hắn thời gian, Thiên Đạo thì sao chứ.

Thấy vậy Hồng Quân, khẽ gật đầu, dường như vô cùng hài lòng với phản ứng của Trường Phong.

Lão Tử và mấy người bên cạnh, đã không thể giữ được vẻ bình tĩnh trước đó nữa.

Ánh mắt giao nhau, trong mắt đều là vẻ ngưng trọng.

Hồng Quân dường như căn bản không hề chú ý đến sự thay đổi của Lão Tử và mấy người, thản nhiên mở miệng: "Phong Thần Lượng Kiếp." "Chuyện Phong Thần Lượng Kiếp cứ thế bỏ qua, các ngươi không được phép tái chiến." Nói xong Hồng Quân.

Ánh mắt thản nhiên quét qua ba người Lão Tử.

Lão Tử và mấy người đang ngồi nghiêm chỉnh nghe vậy, lập tức sắc mặt cứng đờ.

Nhưng nhìn thẳng vào ánh mắt Hồng Quân, nào dám có chút bất mãn.

Chỉ có thể thu lại vẻ không cam lòng trên mặt, cung kính cao giọng đáp.

"Cẩn tuân sư tôn chi mệnh!" Thông Thiên và Trường Phong bên cạnh, cũng đều ngây người.

Phong Thần Lượng Kiếp, vốn là đại thế Thiên Đạo, lại cứ thế mà kết thúc sao. 【Lượng kiếp cứ thế mà kết thúc kiểu đầu voi đuôi chuột sao?】【Quả nhiên tất cả các lượng kiếp, hoàn toàn là chuyện một câu nói của Hồng Quân.】【Quái lạ!

Lẽ nào Đạo Tổ ngay cả ván cờ Thiên Đình này cũng không quản?】【Là vì Nhân Đạo sao?

Hay là muốn tìm kiếm khế cơ đột phá trong biến số.】 Cung kính đáp lời Trường Phong, trong lòng vạn ý niệm xoay chuyển.

Phản ứng của Hồng Quân trước mắt, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Trường Phong.

Không nhắc đến sự đột phá quái dị của hắn, lại còn giúp hắn che giấu.

Rõ ràng biết cảnh giới hiện tại của Trường Phong, nhưng lại

không nói một lời nào.

Ngược lại còn cấp cho Trường Phong một chỗ ngồi trong Tử Tiêu Cung.

Khiến hắn ngang hàng với Thiên Địa Lục Thánh.

Bây giờ lại lệnh chư Thánh không cần để ý đến chuyện lượng kiếp.

Điều này có nghĩa là, đối với những việc Trường Phong đã làm trước đó, coi như chính mình đã ngầm đồng ý.

Hàm ý sâu xa này, mới là nguyên nhân cơ bản khiến thần sắc Lão Tử và những người khác thay đổi.

Trường Phong đột nhiên thực lực đại trướng, rất được Đạo Tổ yêu thích.

Điều đó có nghĩa là, đối phương sẽ không phải chịu trách phạt của Đạo Tổ.

Thông Thiên bên cạnh không vui mừng, trong lòng có chút ngưng trọng.

Phản ứng hiện tại của Đạo Tổ, quả thực rất quái lạ.

Chương 141

Ban đầu vừa có thể nghe thấy tiếng lòng của Trường Phong, Thông Thiên đã muốn nghiên cứu Trường Phong.

Chỉ là cuối cùng phát hiện đối phương là Đại Đạo chi tử, nhân quả trong đó khiến hắn phải lùi bước.

Mạo nhiên kết nhân quả với Đại Đạo chi tử, ngay cả hắn là Thiên Đạo Thánh nhân cũng khó mà chịu đựng nổi.

Hơn nữa Trường Phong lúc đó còn là môn nhân Tiệt Giáo của hắn, nên hắn cũng đã dẹp bỏ ý niệm đó.

Đương nhiên cũng có liên quan đến Phong Thần Lượng Kiếp.

Dù sao từ tiếng lòng của Trường Phong, hắn đã nghe được kết cục của Tiệt Giáo.

Dưới nhiều duyên cớ, Thông Thiên không những không để ý đến Trường Phong, mà ngược lại còn đặc biệt chiếu cố đối phương.

Tình huống hiện tại này, lẽ nào Đạo Tổ cũng muốn chiếu cố Trường Phong.

Chỉ là ý niệm này vừa lóe lên trong đầu, Thông Thiên đã cảm thấy không thể nào.

Hắn chỉ là Thiên Đạo Thánh nhân, nhưng Đạo Tổ thì khác.

Hiện giờ Đạo Tổ đã hợp Đạo, có thể nói Hồng Quân chính là Thiên Đạo.

Trên Thiên Đạo là Đại Đạo.

Nếu biết thân phận Đại Đạo chi tử của Trường Phong, sức cám dỗ này tuyệt đối không thể cưỡng lại.

Vì vậy ý tốt của Hồng Quân, khẳng định không hề đơn giản.

Chỉ là suy đoán này, Thông Thiên cũng không thể nói rõ, chỉ có thể giả vờ không biết.

Tuy trong lòng có nhiều suy nghĩ, nhưng không nghi ngờ gì cục diện trước mắt, cũng hợp ý Thông Thiên.

Bất kể Đạo Tổ có biết căn cơ của Trường Phong hay không, ít nhất Trường Phong hiện tại sẽ không gặp nguy hiểm.

Trường Phong đã đạt được thành tựu như vậy trong thời gian ngắn ngủi vài ngàn năm.

Ngay cả Thiên Đạo Thánh nhân cũng có thể trấn áp, có lẽ không mất bao lâu, là có thể sánh ngang với sự tồn tại của Đạo Tổ.

Thông Thiên là một trong Tam Thanh, là do Nguyên Thần Bàn Cổ Phủ Thần biến hóa.

Rất rõ ràng Đại Đạo chi tử đại biểu cho điều gì.

Mà từ tiếng lòng của Trường Phong, Thông Thiên cũng hiểu ra, Trường Phong rất có thể đã đoán được thâm ý của Đạo Tổ.

Trường Phong đã biết, Thông Thiên càng không lo lắng.

Trường Phong có thể nói là Đại Đạo chi tử sinh ra trong lượng kiếp, tự nhiên cũng không phải là kẻ tầm thường.

Đối với phản ứng của Lão Tử và những người khác, Hồng Quân rất hài lòng.

Khẽ gật đầu y, cuối cùng vẫn nhìn về phía Trường Phong: "Trường Phong!

Chuyện lượng kiếp cứ thế bỏ qua, thả Nguyên Thủy và Nữ Oa ra đi." Tuy là lời nói bình thản, nhưng cũng toát lên một ý nghĩa không thể nghi ngờ.

“Vâng!” Trường Phong cũng không trì hoãn, càng không che giấu, trực tiếp giương tay triệu hồi Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp.

Hồng Quân đã quang minh chính đại như vậy, hắn tự nhiên cũng không có lý do gì để che giấu.

Dù sao chuyện Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp, e rằng Đạo Tổ đã sớm biết.

Cứ quang minh chính đại lấy ra như vậy, ngược lại còn tỏ ra khoáng đạt.

Thậm chí Trường Phong trong lòng còn đoán rằng, đối phương cũng đã biết lai lịch của hắn.

Còn muốn triệt để trấn áp Nguyên Thủy Thiên Tôn, Nữ Oa, căn bản là không thể nào.

Trừ khi, Trường Phong có thực lực chống lại Đạo Tổ.

Nguyên Thủy, Nữ Oa là Thiên Đạo Thánh nhân, lại là đệ tử của Đạo Tổ, đối phương khẳng định sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Cùng với động tác của Trường Phong, ánh mắt Lão Tử và những người khác trong điện đều nhìn tới, ngay cả Thông Thiên cũng không ngoại lệ.

Tuy đã sớm biết Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp, nhưng hắn cũng chưa từng nhìn kỹ.

Một tòa tiểu tháp chín tầng tinh xảo phù trên lòng bàn tay Trường Phong.

Trên năm góc tháp, khí ngũ hành cuồn cuộn đổ xuống, bao trùm cả Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp.

Nhìn Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp trong lòng bàn tay Trường Phong, Lão Tử và những người khác đều thầm kinh hãi.

Tiên Thiên Chí Bảo trước mắt này, uy lực không kém gì Đông Hoàng Chung.

Thiên địa gian ba đại Tiên Thiên Chí Bảo, Thái Cực Đồ quý ở sự thần bí khó lường, có thể phân giải Thiên Đạo huyền cơ.

Còn về Bàn Cổ Phiên, không nghi ngờ gì là một kiện công phạt chí bảo.

Chỉ duy nhất Đông Hoàng Chung đã biến mất, có thể công có thể thủ, công thủ nhất thể.

Kiện Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp trước mắt này cũng vậy.

Hồng Quân ngồi trên thượng thủ, nhìn Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp xuất hiện trong lòng bàn tay Trường Phong, sắc mặt bình tĩnh, không hề có chút kinh ngạc.

Rất rõ ràng, đối với kiện Tiên Thiên Chí Bảo trong tay Trường Phong này, y đã sớm biết.

Trường Phong không động thủ nhiều, tay phải khẽ lay.

Lập tức thấy hai tầng thấp nhất của tiểu tháp chín tầng, góc tháp khẽ rung, khí ngũ hành cuồn cuộn trong đó tức thì thoát ra.

Trong chớp mắt, từ hai tầng tháp đó, hai đạo cầu vồng dài bay vút đi.

Nguyên Thủy, Nữ Oa thoát ra khỏi Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp, không hề dừng lại, liền muốn độn đi xa.

"Nguyên Thủy!

Nữ Oa!" Đúng lúc này, đạo âm phiêu miểu trong không trung vang lên.

Hai người vừa thoát khỏi cảnh khốn cùng, trong lòng hoan hỉ nghe vậy, lập tức giật mình.

Vội vàng dừng thân hình.

Lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Nữ Oa mới phát hiện, hóa ra bọn họ đã ở trong Tử Tiêu Cung.

Sắc mặt đại hỉ của bọn họ, vội vàng chắp tay, cung kính nói: "Đa tạ sư tôn tương cứu!" Hiển nhiên hai người cho rằng Đạo Tổ đã ra tay, cứu bọn họ ra khỏi Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp.

Nhưng trong khoảnh khắc hành lễ này, bọn họ cũng phát hiện ra cảnh tượng xung quanh.

Lão Tử, hai Thánh Tây Phương ở đó thì thôi, Thông Thiên, Trường Phong lại cũng ở đây.

Càng chấn kinh hơn là, trong Tử Tiêu Cung lại có thêm một bồ đoàn.

Người đang ngồi chính là Trường Phong.

Đây là...

Hai người vốn đang hoan hỉ, lập tức trong lòng tràn đầy nghi hoặc.

Một đôi mắt, cũng liếc thấy Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp vừa lóe lên trong lòng bàn tay Trường Phong.

Tình cảnh trước mắt này, dường như mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Nhìn Đạo Tổ sắc mặt trầm ổn trên thượng thủ, hai người đều nén xuống sự kinh ngạc trong lòng, không dám nói bừa.

"Các ngươi nên cảm tạ Trường Phong, là y đã thả các ngươi ra." Nhìn Nguyên Thủy và Nữ Oa không có dị động, Hồng Quân thản nhiên mở miệng.

Nghe lời của Đạo Tổ, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Nữ Oa đều sắc mặt khẽ biến.

Bọn họ vừa mới thoát khỏi Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp, không biết chuyện gì đã xảy ra trước đó.

Nhưng ngữ khí của Đạo Tổ hiện tại, chuyện toát lên vẻ quái dị nồng đậm.

Tuy trong lòng vô cùng không cam lòng, nhưng nhìn Lão Tử và mấy người bình tĩnh bên cạnh, Nguyên Thủy, Nữ Oa không thể không chắp tay.

"Đa tạ Trường Phong sư điệt thủ hạ lưu tình!" Nữ Oa sắc mặt bình tĩnh, không nhìn ra hỉ nộ ai lạc gì.

Nhưng trong mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn, lại mang theo lửa giận rõ ràng.

Y cả đời coi trọng thể diện nhất, hiện giờ lại phải tạ ơn một hậu bối.

Điều này không nghi ngờ gì là vô cùng mất thể diện.

Cho dù Trường Phong mạnh hơn y, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn coi thường đối phương.

Y là do Nguyên Thần Bàn Cổ Phủ Thần biến hóa, là chính thống của Hồng Hoang.

Trường Phong là lai lịch gì.

Chỉ là một con ngưu yêu nhỏ bé mà thôi.

Chỉ là không biết đối phương dùng cách nào, khiến huyết mạch tiến hóa đến cấp độ Hỗn Độn, hơn nữa lại bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

So với việc trước đó muốn đánh chết Trường Phong, Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này rất muốn thăm dò kỹ Nguyên Thần của Trường Phong.

Bí mật trên người đối phương, có sức hấp dẫn trí mạng đối với y.

Đối mặt với lời tạ ơn của hai người, Trường Phong chỉ khẽ gật đầu.

Tính cách của Nguyên Thủy Thiên Tôn, không cần nghĩ, cho dù có Đạo Tổ hòa giải, đối phương cũng sẽ không vui vẻ.

Còn về Nữ Oa, Trường Phong ngay cả đại sự của nàng cũng phá hoại, ngay cả Tây Du cũng bị hắn cướp công, khẳng định hận không thể giết hắn cho hả dạ.

Đối phương thần sắc thờ ơ, Trường Phong tự nhiên cũng không có nhiệt tình gì.

Hơn nữa, hiện tại địa vị của hắn trong Tử Tiêu Cung, có thể nói là đã ngang hàng với Lục Thánh.

Trước đó khách khí với Lão Tử, hai Thánh Tây Phương, chẳng qua là muốn thuận thế thăm dò nội tình Đạo Tổ.

Dù sao ba người đã đến Tử Tiêu Cung mấy ngày, bây giờ mới có động tĩnh, quả thực có chút quái lạ.

Còn về hiện tại, thì không cần thiết nữa.

Phản ứng của Trường Phong, không nghi ngờ gì khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn càng thêm tức giận.

Nhưng thân ở trong Tử Tiêu Cung, y tự nhiên không dám làm loạn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn bỏ qua phản ứng của Trường Phong, ánh mắt khẽ nâng lên.

Lập tức sắc mặt kịch biến.

Khoảnh khắc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn biết tất cả tình huống sau khi bị trấn áp.

Tuy rằng chỉ có mấy ngày ngắn ngủi.

Nhưng những chuyện đã xảy ra lại khiến Nguyên Thủy nổi trận lôi đình.

Trong ba đại đệ tử, trừ Bạch Hạc Đồng Tử ở lại trông nhà.

Chỉ còn lại Dương Tiễn một mình.

Điều này thì thôi đi, dù sao ba đại đệ tử cơ bản đều là người của đại kiếp.

Quan trọng là Thập Nhị Kim Tiên vẫn lạc quá nửa.

Ngay cả Quảng Thành Tử mà y yêu thích nhất, lại cũng lên bảng rồi.

Cả Xiển Giáo, trừ y là Xiển Giáo Giáo Chủ, dưới tay chỉ còn mấy đệ tử.

Xiển Giáo xong đời rồi!

Tuy rằng bị trấn áp trong khoảnh khắc, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã đoán được có thể sẽ có không ít đệ tử lên bảng, nhưng không ngờ lại thảm liệt đến vậy.

"Thông Thiên!!!" Nguyên Thủy trợn mắt nhìn, trong lòng lửa giận ngút trời.

Trong Phong Thần Lượng Kiếp, Xiển Giáo của y mới là người chủ đạo của lượng kiếp.

Nhưng hiện giờ lại biến thành tình cảnh này.

Đối với điều này, Nguyên Thủy Thiên Tôn sao có thể không phẫn nộ.

"Thông Thiên!

Ngươi ta đồng là một trong Tam Thanh, Quảng Thành Tử và một

nhóm đệ tử đều là sư điệt, đồ tôn của ngươi, ngươi vì sao lại phái môn nhân đại tứ đồ sát bọn họ!" Đối với Trường Phong, Nguyên Thủy Thiên Tôn tự nhiên không cách nào mở miệng.

Dù sao đối phương vốn dĩ là vai vế sư điệt.

Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ có thể đầy mặt giận dữ nhìn về phía Thông Thiên.

Thông Thiên còn chưa đáp lại, Trường Phong đang thản nhiên ngồi bên cạnh, lại khẽ nâng mắt lên.

Suýt nữa bật cười thành tiếng. 【Phốc xích!

Nguyên Thủy lão tiểu tử này nóng nảy, ngay cả loại lời này cũng nói ra.】【Trước đó liên hợp hai Thánh Tây Phương vây đánh sư tôn sao lại không nhắc đến.】【Bây giờ đại bại bị trấn áp, ngược lại lại trách móc sư tôn.】【Nếu không phải ông đây may mắn đột phá, còn không biết Tiệt Giáo sẽ biến thành bộ dạng gì.】【Hơn nữa sư tôn thật sự không kiêng dè gì, Xiển Giáo còn có đệ tử nào có thể ở lại sao?】 Ánh mắt liếc nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, Trường Phong trong lòng cười khẩy!

Từ tình cảnh trước mắt, Trường Phong cũng có thể nhìn ra.

Trong Thiên Địa Lục Thánh, e rằng Nguyên Thủy Thiên Tôn này là kẻ vô liêm sỉ nhất.

Hai Thánh Tây Phương vô liêm sỉ, đường hoàng thể hiện ra ngoài.

Còn Nguyên Thủy thì lại là sự vô liêm sỉ ẩn sâu trong nội tâm.

Thông Thiên đang cụp mắt ngồi, hơi giật mình.

Sắc mặt quái dị liếc nhìn Nguyên Thủy.

Đúng như Trường Phong trong lòng nghĩ, nếu không phải lúc mấu chốt Trường Phong đột phá, e rằng Tiệt Giáo đã xong đời rồi.

Hiện giờ Xiển Giáo đại bại, đối phương ngược lại lại trách móc hắn.

Khoảnh khắc này, Thông Thiên cũng coi như đã thật sự hiểu rõ cách làm người của vị 'huynh trưởng' này.

Chỉ khẽ liếc nhìn đối phương, Thông Thiên đã lười biếng mở miệng.

Chương 142

Khi Ngũ Thánh vây đánh hắn, tình nghĩa Tam Thanh đã sớm trôi theo dòng nước.

Tranh cãi gì đó đã không còn quan trọng nữa.

Dù sao Phong Thần Lượng Kiếp hiện tại, Tiệt Giáo của hắn đã thắng.

Đối phương muốn sủa thì cứ sủa đi!

Hơn nữa hiện giờ nhìn phản ứng của Đạo Tổ, rất rõ ràng là không định truy cứu nữa.

Thần sắc bạo nộ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, đối lập rõ ràng với ánh mắt thờ ơ của Thông Thiên.

Đối mặt với ánh mắt lãnh đạm của Thông Thiên, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn cứng đờ.

Ánh mắt của hai Thánh Tây Phương, Trường Phong và những người khác, khiến mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn giật giật.

Y cảm thấy mình rất mất mặt!

Còn không phải là mất mặt bình thường!

Khóe miệng giật giật của Nguyên Thủy, môi khẽ mím, thu lại vẻ tức giận trên mặt.

Ngồi trên bồ đoàn y, một đôi mắt hỗn độn trở nên không chút gợn sóng.

Lượng kiếp lần này triệt để bại rồi, nhưng y vẫn là Thiên Đạo Thánh nhân.

Sau này còn có rất nhiều cơ hội.

Chỉ là nghĩ đến thực lực khủng bố của Trường Phong lúc đó.

Trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn không tự chủ được mà co rút lại.

Sau này muốn tìm lại thể diện, chỉ dựa vào việc cứng rắn xem ra là không được.

Nguyên Thủy đều không nói chuyện, Nữ Oa bên cạnh tự nhiên càng không hạ giọng.

Tuy bị Trường Phong trấn áp rất tức giận, nhưng thực ra nàng cũng không có tổn thất quá lớn.

Lập tức, trong Tử Tiêu Cung, từng người từng người đều tĩnh lặng nhìn Đạo Tổ Hồng Quân trên thượng thủ.

Đạo Tổ Hồng Quân dường như không nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi.

Mí mắt khẽ rũ, đạo âm phiêu miểu từ từ truyền ra.

"Gia giáo không thể tái chiến, nhưng số chính thần ba trăm sáu mươi lăm vị của Thiên Đình vẫn không thể thiếu." "Thông Thiên!

Đợi chiến tranh Thương Chu kết thúc, nhữ hãy chọn một số môn nhân nhục thân thành Thánh, bổ sung đủ số Chu Thiên kia." Nói rồi Hồng Quân, ánh mắt thản nhiên nhìn về phía Thông Thiên.

Thông Thiên hơi ngẩn ra.

"Cẩn tuân sư mệnh!" Đối mặt với yêu cầu của Đạo Tổ, Thông Thiên không có phản ứng quá lớn.

Nếu trước đó Lão Tử, Nguyên Thủy nói chuyện hòa nhã, không ôm mục đích khác.

Thông Thiên thực ra rất sẵn lòng chọn một số đệ tử phúc duyên cạn lên bảng, giúp mọi người cùng nhau vượt qua lượng kiếp.

Tiệt Giáo vạn tiên đến triều, môn đồ không tên không tuổi càng đông đảo.

Đừng nói ba trăm sáu mươi lăm vị, cho dù là ba ngàn mấy vị, hắn Thông Thiên cũng có thể tùy tiện thêm vào.

Tuy rằng có giáo vô loại, nhưng đối với tình hình trong môn, Thông Thiên vẫn rất rõ ràng.

Bỏ qua căn cơ, một số đệ tử quả thực tâm tính không tốt.

Kẻ ăn thịt người tộc có rất nhiều.

Thông Thiên đương nhiên sẵn lòng loại bỏ những môn đồ làm bại hoại khí vận Tiệt Giáo.

Nào ngờ từng kẻ đều ôm họa tâm, đều muốn tiêu diệt Tiệt Giáo hắn.

Hiện giờ Đạo Tổ mở lời, hơn nữa còn là nhục thân thành Thánh, Thông Thiên tự nhiên không có dị nghị gì.

Không vẫn lạc, sẽ không bị Phong Thần Bảng ràng buộc, vẫn có thể tu luyện.

Đây chính là một điểm vô cùng quan trọng.

Còn về việc bị Hạo Thiên kiềm chế?

Kẻ đó chính mình cũng đã vẫn lạc lên bảng.

Cho dù Thiên Đình có người thống lĩnh khác, nhưng thân là đệ tử Tiệt Giáo, chẳng phải vẫn tự do đi lại.

Hơn nữa Xiển Giáo nhiều đệ tử đều lên bảng, ngay cả Tây Phương Giáo cũng có mấy vị đệ tử vẫn lạc.

Mà nay Đạo Tổ chỉ nói để hắn bổ sung đủ số Chu Thiên, lại không nói thêm áp đặt ai, vậy chẳng phải tùy ý hắn tự mình làm chủ.

Đến lúc đó, trên Kim Ngao Đảo tùy tiện chọn vài sinh linh là đủ rồi.

Trong mắt Thông Thiên, Đạo Tổ làm như vậy chẳng qua là muốn ứng lời đã nói trước đó là đại thế không thể làm trái.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và những người khác đang nghe, trong mắt kinh ngạc.

Trong lòng hiểu rõ, Phong Thần Lượng Kiếp lần này hiển nhiên không còn chỗ xoay chuyển. 【Xem ra, Đạo Tổ vẫn chưa từ bỏ Thiên Đình.】【Là vì Tây Du, hay là có tính toán khác?】【Đến lúc đó nên kiến nghị sư tôn tùy tiện đưa một số môn nhân lên đó, hay là chọn những đệ tử ưu tú, nhân cơ hội khống chế Thiên Đình?】【Cách này thì thôi đi, Lục Áp, Quảng Thành Tử và những người khác lên bảng, không có đệ tử thân truyền lên đó, e rằng cũng không trấn áp được bọn họ.】 Trường Phong đang ngồi đoan chính, trong lòng lại lóe lên một tia quái dị.

Biết Hồng Quân bất phàm, Trường Phong không cho rằng đối phương đang làm công việc vô ích.

Hành động này, rất rõ ràng là có thâm ý.

Nhưng Trường Phong không vội.

Thông Thiên thần sắc bình thản, khi nghe thấy Tây Du một lần nữa, trong lòng khẽ giật mình.

Trước đó từ tiếng lòng của Trường Phong, hắn đã biết.

Sau Phong Thần, chính là Tây Du Lượng Kiếp.

Hiện giờ xem ra, Thiên Đình này chính là để chuẩn bị cho Tây Du.

Vì liên quan đến Trường Phong, bọn họ đã xoay chuyển cục diện của Phong Thần Lượng Kiếp.

Lẽ nào vẫn còn Tây Du Lượng Kiếp?

Mà ý tưởng Trường Phong phái đệ tử lên Thiên Đình, cũng khiến Thông Thiên hơi ngạc nhiên.

Dường như thật sự có thể mưu tính một phen.

Tuy trong lòng có nhiều ý niệm, nhưng Thông Thiên không hề biểu hiện ra chút bất thường nào.

"Ừm!

Đại cục Phong Thần đã định, các ngươi cũng không được phép tái chiến." Hồng Quân khẽ gật đầu, đạo âm phiêu miểu từ từ truyền ra.

Hồng Quân mí mắt khẽ rũ, mỗi khi quét qua một bóng người, đều khiến đối phương trong lòng run lên.

Chỉ có Trường Phong ở cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên, tự nhiên càng như vậy.

"Cẩn tuân sư tôn (sư tổ) chi mệnh!" 【Uy của Đạo Tổ quả nhiên vượt xa Thiên Đạo Thánh nhân, lần này trở về, nhất định phải tranh thủ thời gian tu luyện.】【Trước Tây Du Lượng Kiếp, nhất định phải bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.】 Cung kính đáp lời Trường Phong, trong lòng thầm nghĩ.

Đạo Tổ đã nói rõ như vậy, Lão Tử và mấy người kia khẳng định không dám làm loạn.

Muốn giao phong gì đó, cũng chỉ có thể ở lượng kiếp tiếp theo.

So với nỗi lo của Trường Phong, trong lòng Lão Tử và mấy người kia vẫn có chút vui mừng.

Bọn họ không biết cảnh giới của Trường Phong đã sụt giảm.

Thực lực của đối phương mạnh mẽ như vậy.

Trấn áp hai vị Thiên Đạo Thánh nhân, còn giam giữ bọn họ trong Tử Tiêu Cung.

Nếu Đạo Tổ không mở lời, Lão Tử, hai Thánh Tây Phương nào dám trở về Hồng Hoang thế giới.

Lúc này trong mắt bọn họ, Đạo Tổ làm như vậy rõ ràng là đang giúp đỡ bọn họ.

Điều này khiến những người mất thế trong Phong Thần Lượng Kiếp, cuối cùng cũng có chút an ủi.

"Như vậy!

Lui xuống đi!" Nói xong Hồng Quân, thân hình hóa thành những đốm tinh quang, từ từ biến mất trong không trung.

Lại không hề nhắc đến chuyện Thiên Đình chi chủ.

Thấy Đạo Tổ cứ thế rời đi, Thông Thiên trong lòng khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Trên đường đến, hắn tuy biểu hiện rất trấn định, nhưng trong lòng cũng hoảng sợ vô cùng.

Dù sao thân phận Đại Đạo chi tử của Trường Phong, đối với Hồng Quân mà nói, sức cám dỗ quả thực quá lớn.

Nào ngờ, Đạo Tổ căn bản không hề hỏi Trường Phong một chút tin tức nào.

Ngược lại còn giúp Trường Phong che giấu.

Tuy Đạo Tổ có mưu tính, nhưng Thông Thiên không vội.

Còn về chuyện Thiên Đình chi chủ, Đạo Tổ không nói, tự nhiên sẽ không có ai nhắc đến.

Thông Thiên chậm rãi đứng dậy, nói với Trường Phong bên cạnh:

“Trường Phong!

Chúng ta đi!” “Vâng!

Sư tôn!” Trường Phong cũng đứng dậy, khẽ gật đầu.

Đối với chuyến đi Tử Tiêu Cung lần thứ hai này, Trường Phong cũng kinh ngạc.

Tuy cảm thấy bị Đạo Tổ tính kế, nhưng lại thuận lợi ngoài dự liệu của hắn.

Tính kế, mưu tính gì đó, hắn cũng không mấy để tâm.

Thời gian!

Mới là thứ hắn cần nhất.

Chỉ cần có đủ thời gian, tất cả đều có thể.

Hơn nữa đối với mưu tính của Đạo Tổ, Trường Phong trong lòng thực ra đã có chút suy đoán.

Không để ý đến Lão Tử và những người khác bên cạnh, hai người trực tiếp ra khỏi Tử Tiêu Cung.

Một đại đạo cầu vồng bay lên, đưa Trường Phong vào trong hư không.

“Trường Phong!

Có nhìn ra điều gì không?” Thông Thiên khẽ quay đầu, nhìn về phía Trường Phong bên cạnh.

Trường Phong hiện tại, tuy vẫn là đệ tử của hắn.

Nhưng trong lòng Thông Thiên, đối phương đã là một sự tồn tại ngang hàng với hắn.

Thậm chí có thể nói còn hơn hắn một bậc.

“Hoặc có lẽ liên quan đến Đại Đạo!” Đối với Thông Thiên,

Trường Phong cũng đã sớm coi là người của mình.

Thông Thiên không hỏi đến hắn, hoàn toàn khác biệt với Hồng Quân.

Nghe lời nói của Trường Phong, trong mắt Thông Thiên tinh quang lóe lên.

Quả nhiên là như vậy!

Ngay sau đó không nói gì nữa, cùng nhau biến mất trong hỗn độn cuồn cuộn.

Thông Thiên và Trường Phong biến mất, ở cổng cung điện Tử Tiêu Cung xa xa, thân ảnh Lão Tử và những người khác hiện ra.

Từng người từng người nhìn về hướng Thông Thiên biến mất.

"Đại huynh!

Chuyện này cứ thế bỏ qua sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn thu lại ánh mắt, mặt âm trầm hỏi.

Ra đời lâu như vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn y từng chịu thiệt lớn như vậy bao giờ.

Không những bị trấn áp, ngay cả chính mình cũng suýt thành quang can tư lệnh rồi.

"Không sai!

Lão Tử sư huynh!

Chuyện thánh thể của Ngô sư huynh bị hủy, vạn lần không thể cứ thế bỏ qua." Đạo nhân Chuẩn Đề bên cạnh, cũng trầm giọng nói.

Đương sự Tiếp Dẫn mặt âm trầm, trong lòng cũng vô cùng không cam lòng.

Lời này vừa ra, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn bên cạnh lập tức

đại biến.

Lúc đó trực tiếp xuất hiện trong Tử Tiêu Cung, y còn tưởng rằng hai Thánh Tây Phương đều được Đạo Tổ giải cứu.

Hiện giờ xem ra, dường như không phải chuyện như vậy.

Thánh thể bị hủy.

Có nghĩa là bị Trường Phong đánh chết.

Vì Nguyên Thần ký thác Thiên Đạo, mới có thể phục sinh.

"Tiếp Dẫn sư đệ!

Trường Phong kia có bản lĩnh như vậy sao!!!" Nguyên Thủy Thiên Tôn quay đầu nhìn lại.

Bị Hỗn Nguyên Ngũ Hành Tháp trấn áp, chỉ có thể nói Tiên Thiên Chí Bảo của đối phương vô cùng bất phàm.

Nếu là Thánh nhân bị hủy, thì không hề đơn giản rồi.

Có nghĩa là, Trường Phong có thể dễ dàng đánh chết bọn họ.

Chương 143

Sau khi thoát khỏi cảnh khốn cùng, Nữ Oa vẫn chưa từng mở miệng, liền từ từ kể lại những chuyện xảy ra sau khi Nguyên Thủy bị trấn áp.

Trong Ngũ Thánh, nàng là người cuối cùng bị trấn áp.

Đối với tất cả mọi chuyện đã xảy ra, nàng là người rõ nhất.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đang nghe, không khỏi trong lòng khẽ rùng mình.

Mấy người còn lại, cho dù là hai Thánh Tây Phương thân thân trải qua, cũng đều thần sắc ngưng trọng.

Trường Phong, còn mạnh hơn bọn họ tưởng tượng.

Nhân quả này, e rằng không dễ dàng kết thúc.

Mấy người sắc mặt ngưng trọng, không nói gì nữa, đều nhìn về phía Lão Tử.

Đối phương dù sao cũng là đại sư huynh của bọn họ, đạo hạnh lại cao nhất.

Vì liên quan đến Phong Thần Lượng Kiếp, bọn họ hiện tại hoàn toàn lấy Lão Tử làm chủ.

Một Thông Thiên đã khó đối phó như vậy, hiện tại lại thêm một Trường Phong.

Bọn họ nếu không liên hợp lại, thiên địa gian nào còn có chỗ đứng của bọn họ.

Đối mặt với ánh mắt của mọi người, tâm trạng u uất của Lão Tử, hơi thoải mái một chút.

Trước đó tuy là đứng đầu Lục Thánh, nhưng ngầm Nguyên Thủy Thiên Tôn và những người khác đều rất kiêu ngạo.

Gọi một tiếng 'Lão Tử sư huynh', nhưng không có bao nhiêu ý kính trọng.

Hiện tại thì khác rồi.

Phong Thần Lượng Kiếp lần này, tuy thiếu đi khí vận nhân tộc, nhưng dường như cũng không quá tệ.

Lão Tử nhìn về phía hỗn độn vô biên xa xa, thản nhiên nói: "Chuyện Phong Thần cứ thế bỏ qua, Đạo Tổ khẳng định sẽ không ngồi nhìn Tiệt Giáo lớn mạnh, Ngô và những người khác sau này nhất định còn có cơ hội." "Nhưng sự sỉ nhục lớn như vậy, làm sao có thể cứ thế bỏ qua?" Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng không cam.

Chuyện mất mặt như vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn nào có thể chịu đựng.

Hai Thánh Tây Phương tuy không nói chuyện, nhưng trên mặt cũng là biểu cảm tương tự.

Tuy bọn họ không thể ra tay, cũng không dám trực tiếp tìm Trường Phong gây phiền phức.

Nhưng muốn làm khó hắn, vẫn còn rất nhiều thủ đoạn.

Dù sao trừ Trường Phong ra, bọn họ vẫn là Thiên Đạo Thánh nhân cao cao tại thượng.

Vẫn còn rất nhiều thủ đoạn.

"Các ngươi không cảm thấy sư tôn có điều bất thường sao?" Lão Tử không nhanh không chậm nói, nhìn mấy người vẫn còn đang giận dữ.

Trong mắt Nữ Oa tinh quang lóe lên, hiển nhiên trong lòng đã sớm

có suy nghĩ.

Chỉ có Nguyên Thủy, hai Thánh Tây Phương sắc mặt cứng đờ, trên mặt chợt hiện lên một tia hiểu ra.

Vừa rồi ở Tử Tiêu Cung, vẫn luôn đặt tâm tư lên Trường Phong.

Tuy nhận thấy Đạo Tổ thiên vị Tiệt Giáo, nhưng ai bảo bọn họ kỹ không bằng người.

Ngũ Thánh hợp lực, vẫn không phải đối thủ của Tiệt Giáo.

Hiện giờ nghĩ kỹ lại, phản ứng của Đạo Tổ quả thực toát lên vẻ quái lạ.

"Lẽ nào…" Nguyên Thủy Thiên Tôn trong đầu vạn ý niệm xoay chuyển, khẽ nói.

"Chúng ta hãy rời khỏi đây rồi nói." Lão Tử liếc nhìn Tử Tiêu Cung phía sau, ngắt lời Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Bị Lão Tử nhắc nhở, Nguyên Thủy cũng hiểu ra, hiện tại không phải lúc để tiếp tục đàm luận.

"Chư vị sư huynh, sư đệ, chi bằng đến Oa Hoàng Cung của ta một chuyến?" Đúng lúc này, Nữ Oa bên cạnh mở lời kiến nghị.

"Thiện!" Mấy người nhìn nhau, đồng thanh đáp.

Ngũ nhân lập tức không dừng lại, cùng nhau đi về phía Oa Hoàng Cung.

"Thiên Đạo, Địa Đạo, Nhân Đạo!

Tam Đạo hợp nhất!

Liệu có thể bước ra một bước kia không!" Hồng Quân đang ngồi ở nơi cao nhất của Tử Tiêu Cung, khẽ lẩm bẩm.

Nhìn những người cùng nhau biến mất trong hỗn độn, Hồng Quân

từ từ nhắm mắt lại.

Sau khi chia tay ở Tử Tiêu Cung, Thông Thiên và Trường Phong trở về Kim Ngao Đảo.

Còn Lão Tử và mấy vị Thánh nhân kia, thì đi đến Oa Hoàng Cung để mưu tính chuyện của Trường Phong.

Mà lúc này trong thành Tây Kỳ, vì sự xuất hiện của Thân Công Báo.

Trong mấy ngày này, lại có kỳ nhân dị sĩ tìm đến.

Trước có Ôn Lương, Mã Thiện, sau lại có đệ tử của Độ Ách Chân Nhân Tây Côn Lôn là Trịnh Luân đến tương trợ.

"Thân Đạo trưởng!

Lỗ Hùng liên tiếp mấy ngày giao chiến bên ngoài, hiện tại có thể..." Cơ Phát khẽ hỏi, nhìn Thân Công Báo và mấy người đang ngồi trong điện.

Khương Tử Nha đã không còn hy vọng phục sinh, sau này Tây Kỳ chỉ có thể trông cậy vào Thân Công Báo.

Tuy trong lòng vô cùng sốt ruột, nhưng có một số lời lại không thể nói quá trực tiếp.

"Đại vương vô ưu!

Sau bữa tiệc này, chúng ta tức khắc lĩnh quân đánh bại Lỗ Hùng!" Trịnh Luân đang lớn tiếng uống rượu trong điện, cao giọng đáp.

Thân Công Báo vuốt râu, cũng khẽ gật đầu.

Đến Tây Kỳ đã mấy ngày, còn về việc vì sao không lập tức xuất chiến, tự nhiên là muốn xác định tình hình Tiệt Giáo.

Tuy mấy ngày trước, Thân Công Báo đã biết đệ tử Tiệt Giáo đều

lui về Kim Ngao Đảo.

Nhưng trong Ngọc Hư Cung nhiều sư huynh, sư điệt lên bảng như vậy, Thân Công Báo nào dám đại ý.

Vì vậy đặc biệt đợi thêm mấy ngày.

Không ngờ mọi chuyện, quả đúng như đã nghe ngóng được.

Nhiều đệ tử Tiệt Giáo trước đó ra đảo, đều đã trở về Kim Ngao Đảo.

Dường như đều không còn để ý đến chuyện nhân tộc nữa.

Không có sự tương trợ của những đệ tử Tiệt Giáo kia, Thương Thang tuy còn có không ít đệ tử ngoại môn Tiệt Giáo, nhưng ít nhất không còn nguy hiểm đến vậy.

"Tốt tốt tốt!" Thấy những người đến tương trợ này, cuối cùng cũng muốn nghênh chiến, Cơ Phát sắc mặt vui mừng.

Chỉ là nghĩ đến Quảng Thành Tử và những người trước đó đã bại vong, lập tức trong lòng giật mình.

Không khỏi mặt mang vẻ lo lắng nói: "Thân Đạo trưởng, nghe nói Thương Thang Quốc sư Trường Phong đạo pháp cao thâm, e rằng không dễ đối phó a." Nghe đến tên Trường Phong, mấy người bao gồm cả Thân Công Báo, đều không tự chủ được mà nhíu mày.

Khoảng thời gian này, người được thiên địa bàn luận nhiều nhất chính là Trường Phong.

So với Mã Thiện và những người khác, Thân Công Báo càng rõ hơn về sự cường đại của Trường Phong.

Nhìn văn võ bá quan trong điện mặt mày lo lắng, Thân Công Báo cuối cùng nhìn về phía Cơ Phát cũng đang lo lắng trên thượng thủ.

"Vũ Vương đừng hoảng sợ!

Trường Phong và những người đó đã trở về Kim Ngao Đảo, không còn để ý đến chuyện Thương Chu nữa, không cần lo lắng!" Thân Công Báo ngẩng đầu, ngạo nghễ nói.

Nếu không biết Trường Phong đã rời đi, y nào sẽ chạy đến thành Tây Kỳ này.

"Ôi!

Vậy những môn nhân Tiệt Giáo còn lại thì sao?" Nghe lời này Cơ Phát, lập tức đứng dậy, cấp tốc hô to.

Y cảm giác hô hấp của mình cũng có chút dồn dập.

"Đã đều trở về Kim Ngao Đảo!" Vuốt vuốt chòm râu ở khóe miệng, Thân Công Báo mỉm cười đáp.

Thấy vậy Cơ Phát, lập tức sắc mặt đại hỉ.

Trong lòng đã có chút hiểu ra, vì sao Thân Công Báo và những người khác lại đến vào lúc này.

E rằng chính là nhìn chuẩn Trường Phong không có mặt.

Nhưng đối với tình huống này, y tự nhiên sẽ không nhắc đến.

Trận chiến trước đó, đại tướng Tây Kỳ đa số vẫn lạc.

Hiện giờ có những kỳ nhân dị sĩ này tương trợ thì quá tốt rồi.

Cơ Phát trong lòng hoan hỉ, văn võ bá quan còn lại trong điện, cũng đều thần sắc kích động.

Trường Phong, Cổn Cổn và những người khác đã gây áp lực cho bọn họ quả thực quá lớn.

Lúc này bọn họ đều rời đi, đó là một chuyện đại hỉ.

Thương Thang tuy mạnh, nhưng chưa hẳn không có khả năng một trận chiến.

Khoảnh khắc này, tất cả mọi người căng thẳng trong lòng đều được thả lỏng.

“Báo!

Khải bẩm Đại vương, ngoài cửa có một đạo nhân tên Lý Tĩnh cầu kiến.” Đúng lúc mọi người sắc mặt hoan hỉ, từ xa có truyền lệnh quan chạy vào, cao giọng bẩm báo.

Lý Tĩnh?

Nghe nói lại có đạo nhân đến tương trợ, Cơ Phát và những người khác đại hỉ.

Nhưng nghe thấy tên của người đến, Cơ Phát hơi ngẩn ra.

Trong đại điện, cũng có không ít người khẽ thì thầm.

Vì bọn họ cũng từng nghe nói về Lý Tĩnh, chỉ là không biết có phải là vị Lý Tĩnh đó hay không.

Thân Công Báo, cũng khẽ nhíu mày.

Tuy y trong khoảng thời gian này đã kết giao không ít bạn bè, nhưng không hề mời vị Lý Tĩnh nào đến.

“Là sư huynh của ta đến, Lý Tĩnh tổng binh Trần Đường Quan năm xưa!” Lúc này Trịnh Luân đứng dậy, cao giọng nói.

“Ôi!

Vị Lý Tĩnh này cũng sư thừa Độ Ách Chân Nhân Tây Côn Lôn sao?

Bần đạo lại không biết.” Nghe vậy Thân Công Báo, trong mắt kinh ngạc.

Trịnh Luân là người kỳ lạ đến, Thân Công Báo tự nhiên biết lai lịch của y.

Không ngờ, lúc này lại có sư huynh của y đến.

"Không sai!

Sư huynh hạ sơn trước ta, Thân đạo hữu cố nhi không biết." Trịnh Luân vội vàng mở miệng giải thích.

Cơ Phát đang nghe bên cạnh, đã trong lòng đại hỉ.

Lời nói của Trịnh Luân, không nghi ngờ gì đã chứng thực Lý Tĩnh đến, chính là Lý Tĩnh mà y trong lòng nghĩ tới.

Sau khi Khương Tử Nha, Hoàng Phi Hổ chiến tử, Tây Kỳ thiếu đi một người thống soái.

Thân Công Báo và những người khác tuy bất phàm, nhưng dù sao cũng là luyện khí sĩ.

Lý Tĩnh thì khác, vốn dĩ là tổng binh Trần Đường Quan.

Lần này nếu đến tương trợ Tây Kỳ, nhất định là người thích hợp nhất để thống lĩnh binh mã.

"Tên Lý Tĩnh, cô cũng đã từng nghe qua, nay lại là sư huynh của Trịnh Đạo trưởng, tự nhiên phải nhanh chóng mời vào." Cơ Phát đứng lên, vội vàng cao giọng nói.

Truyền lệnh quan không dám nghi ngờ, nhanh chóng chạy ra.

Không mất chốc lát, đã thấy một trung niên nam tử thân hình khôi ngô bước vào.

Người đến mặc đạo bào, đeo kiếm dài bên hông, thần sắc ngưng trọng.

"Sư huynh!" Trịnh Luân dẫn đầu nghênh đón.

Vũ Vương Cơ Phát, tự nhiên theo sát phía sau.

Nhiều quan viên văn võ trong điện, cũng đều vây lên.

Lý Tĩnh từng là tổng binh Trần Đường Quan, không ít người đều quen biết y.

Đối mặt với Lý Tĩnh đến tương trợ, Cơ Phát tự nhiên nhiệt tình dẫn y vào tiệc.

Đối với điều này, Lý Tĩnh lại giơ tay ngăn lại.

"Vũ Vương!

Lý Tĩnh xuất sơn, tức là thuận theo thiên thế, huống hồ con ta Kim Tra, Mộc Tra, Na Tra đều chết dưới tay Thương Thang, sao có thể ở đây chúc mừng, mong Vũ Vương tức khắc xuất binh, đại bại Lỗ Hùng!" Lý Tĩnh chắp hai tay, thần sắc trịnh trọng nói.

Ba đứa con đều bái ở môn hạ Thánh nhân, điều này không nghi ngờ gì là một chuyện cực kỳ may mắn.

Nào ngờ vừa mới có chút đạo hạnh, lại đều chiến tử trong đại chiến Thương Chu.

Mối thù lớn như vậy làm sao có thể không báo!

"Lý tướng quân lời này rất hay, Đại vương, chúng ta tức khắc có thể xuất binh đại bại Lỗ Hùng, sau đó tổ chức ăn mừng cũng được." Thân Công Báo cao giọng hô một tiếng, đồng ý kiến nghị của Lý Tĩnh.

Thân Công Báo đã nói vậy, Mã Thiện và những người khác tự nhiên không có dị nghị.

Cơ Phát tự nhiên càng vui mừng.

Dù sao trong mấy ngày Thân Công Báo đến, y ngày nào cũng mong đối phương xuất chiến.

Chương 144

Hiện giờ cuối cùng cũng muốn xuất binh, Cơ Phát sao có thể không kích động.

Ngay sau đó mọi người không còn trì hoãn, tức khắc triệu tập quân đội, để nghênh chiến đại quân Lỗ Hùng ngoài thành.

Lỗ Hùng tuy có tài thống soái, nhưng dù sao không phải luyện khí sĩ, không biết đạo pháp.

Không có Trường Phong và những người khác tương trợ, Thương Quân đại bại.

Tin tức truyền đến Triều Ca, Đế Tân đại kinh.

Trong mấy ngày này, y đã phần nào hiểu được những chuyện xảy ra ở Tây Kỳ.

Tuy rằng vì thân phận, chỉ biết những mảnh vỡ rời rạc.

Nhưng từ những tin tức này, Đế Tân cũng hiểu rõ Tiệt Giáo đại thắng.

Môn nhân Ngọc Hư, đều bị đồ sát.

Chuyện này, đối với cả Thương Thang mà nói, không nghi ngờ gì là một chuyện đại hỉ.

Trong mắt Đế Tân, công phá thành Tây Kỳ chỉ là chuyện trong tầm tay.

Nào ngờ mới mấy ngày, Lỗ Hùng lại đại bại, thậm chí thảm chết trong loạn quân.

Chuyện này chuyển biến quả thực quá nhanh.

Ngay cả Đế Tân cũng có chút phản ứng không kịp.

Dù sao trận đại chiến mấy ngày trước, Tây Kỳ tổn thất thảm trọng, sĩ khí nghiêm trọng bị đả kích.

Vì sao còn có thể đánh bại Lỗ Hùng đang ở thế thắng?

"Chiến sự Tây Kỳ đột biến, chư vị có người thống binh nào tiến cử không?" Đế Tân khẽ nhíu mày, mặt trầm xuống nói.

Cách trận đại chiến ngày đó đã qua lâu như vậy, vẫn không nhận được tin tức của Trường Phong.

Đế Tân cảm thấy, sự tình hẳn là đã xuất hiện biến cố.

Quan viên trong điện nghe vậy, lập tức khẽ giao đàm.

Đại tướng Thương Thang vẫn còn không ít, nhưng đa số trấn thủ ở các cửa ải, bảo vệ Triều Ca, không thể mạo nhiên điều động.

"Chiến sự phương Bắc đã định, Văn Thái Sư không lâu nữa sẽ hồi triều, có thể lệnh Thái Sư lĩnh binh tiền vãng, nhất định có thể một trận đánh phá Tây Kỳ." Có quan viên tiến lên, mở miệng kiến nghị.

Đế Tân còn chưa nói chuyện, Tỷ Can lại vội vàng nói: "Chuyến này đến Tây Kỳ có không ít khoảng cách, Thái Sư ở Sùng Quốc xa xôi, cần thời gian nhiều hơn, chiến sự khẩn cấp, e rằng sẽ bỏ lỡ chiến cơ." Quan viên nghe vậy, cũng sắc mặt cứng đờ, vội vàng lui xuống.

"Báo!" Đúng lúc này, ngoài cửa điện có truyền lệnh quan bước vào, cung kính cao giọng hô.

"Chuyện gì?" Đế Tân đang trầm tư, khẽ nhíu mày.

"Khải bẩm Đại vương!

Quốc sư phái Nữ Bạt đến." Người đến chắp hai tay, cung kính đáp.

Đế Tân vốn không để ý nghe vậy, lập tức sắc mặt kinh ngạc.

“Nhanh!

Mời vào!” Kể từ trận chiến Tây Kỳ, Trường Phong liền không thấy tung tích.

Tuy biết Tiệt Giáo đã thắng, nhưng vẫn khiến y có chút lo lắng.

Tỷ Can và những người khác trong điện nghe vậy, cũng sắc mặt vui mừng.

Một lát sau, đã thấy Nữ Bạt từ từ bước vào.

Vì liên quan đến việc đi theo Trường Phong, tuy không phải tất cả mọi người đều đã gặp Nữ Bạt, nhưng đều biết sự tồn tại của nàng, càng biết thân phận cụ thể của Nữ Bạt.

Nàng chính là con gái của Nhân Hoàng Hiên Viên.

Đế Tân vốn đang ngồi, vội vàng đứng dậy.

Thậm chí còn đi xuống đại điện.

Y cung kính không phải Nữ Bạt, mà là Trường Phong phía sau Nữ Bạt, cùng Nhân Hoàng Hiên Viên.

Hai vị này, đều là người có công lớn với nhân tộc.

“Nữ Bạt công chúa, không biết Quốc sư có dặn dò gì?” Đế Tân đi xuống, vội vàng hỏi.

Nghe vậy Nữ Bạt khẽ cười, đối với xưng hô của Đế Tân cũng không để ý.

“Nữ Bạt bái kiến Nhân Vương!

Lão gia có lời, chư Thánh chi chiến kết thúc, Nhân Vương chi vị cần dựa vào Nhân tộc tự mình thủ vệ!” Nữ Bạt khẽ khom người, từ từ nói.

Lời của Nữ Bạt vừa dứt, Đế Tân lập tức tâm thần thông tuệ.

Y hiểu ra, Trường Phong có thể giúp y cũng chỉ đến thế mà thôi.

Tây Kỳ, cần phải dựa vào y tự mình đi đánh.

Đối với điểm này, Đế Tân cũng không quá kinh ngạc.

Trường Phong lần đầu tiên gặp y, đã nói với y rằng nhân tộc cần tự cường.

"Quốc sư có còn dặn dò gì khác không?" Đế Tân khẽ gật đầu, lại hỏi.

"Nhân Vương chi vị không mất, cũng có thể có ngày tái kiến!" Nói xong, Nữ Bạt cũng không dừng lại nữa, thân hình từ từ lui ra.

Dưới ánh mắt của mọi người, biến mất ngoài đại điện.

"Cũng có thể có ngày tái kiến?" Đế Tân khẽ lẩm bẩm, trong mắt tinh quang liên tục lóe lên.

Y dường như đã hiểu ra một số chuyện.

Đế Tân trong lòng đã hiểu rõ, những người còn lại trong điện, lại đều mặt mang vẻ nghi hoặc.

Có chút không hiểu lời Nữ Bạt nói.

Những người nhìn nhau, ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện Đế Tân không biết từ lúc nào đã trở lại trên đài.

"Người đâu!" Đế Tân ngạo nghễ ngồi trên vương tọa, cao giọng quát.

Lập tức thấy truyền lệnh quan nhanh chóng chạy vào.

"Ra lệnh cho Tam Sơn Quan Tổng Binh Đặng Cửu Công lập tức lĩnh mệnh, dẫn mười vạn đại quân, tiến đánh Tây Kỳ!" Đại vương!

Tài năng của thượng tướng quân Lỗ Hùng không dưới Đặng Cửu Công, nay chỉ phái một mình Đặng tướng quân đi, e rằng lại có dị

biến.” Nghe ngữ của Đế Tân, Thượng Dung ở dưới lại có chút lo lắng nói.

Lỗ Hùng và Đặng Cửu Công đều là lão tướng của Thương Tang, ông đều vô cùng quen thuộc.

Đối với tài năng của hai người, trong lòng tự nhiên rõ ràng.

Tỷ Can cùng những người khác nghe vậy cũng liên tục gật đầu.

“Chư vị vô tu ưu lự, đợi Thái sư ban sư hồi triều sau, tức khắc Trẫm sẽ lệnh Thái sư thống binh tiến đánh!” Đế Tân khoát tay, miệng thản nhiên nói.

Mấy ngày trước, phương Bắc đã có tin thắng trận truyền về.

Sùng Biên Báo đã tử trận trong loạn quân.

Đại họa phương Bắc đã trừ, hiện nay chỉ còn lại Tây Kỳ cùng rất nhiều chư hầu nhỏ.

E rằng không quá mấy ngày, Thái sư sẽ đại thắng trở về.

Nam Bá Hầu bị diệt, chiến sự phương Bắc đã định, giờ chỉ còn lại Tây Kỳ.

Chỉ cần phá được Tây Kỳ, bắt được Cơ Phát, thiên hạ tức sẽ định.

Vị trí Nhân Vương không mất!

Tuy nhiên, nghĩ đến bánh xe vận mệnh ẩn hiện trên bầu trời, Đế Tân hiểu rằng, chuyện của nhân tộc e rằng không đơn giản như vậy mà kết thúc.

Thấy Đế Tân còn có những tính toán khác, mọi người tự nhiên không có dị nghị gì.

Đặng Cửu Công có lẽ không địch lại Tây Kỳ, nhưng cầm cự một thời gian thì chắc không thành vấn đề.

Nào ngờ, chưa đầy ba ngày.

Tây Kỳ đã truyền đến cấp báo.

Đặng Cửu Công đại bại trở về.

"Cái gì!

Theo thời gian, Đặng Cửu Công hẳn là vừa mới đến Tây Kỳ, sao đã bại rồi?" Nghe quan truyền lệnh ở dưới báo cáo, Đế Tân kinh ngạc biến sắc.

Đặng Cửu Công có tài thống soái, mà nữ nhi của y, Đặng Thiền Ngọc, lại là Tiệt Giáo truyền nhân, có chút đạo hạnh.

Đây chính là nguyên nhân chính mà y phái Đặng Cửu Công đi.

Nhưng không ngờ, đối phương vừa đến Tây Kỳ, lại bại trận.

Tây Kỳ có điểm kỳ quái!

"Mau truyền khoái báo lên đây!" Đế Tân nhíu mày, trầm giọng nói.

Lập tức có cận thị vội vã đi xuống điện, dâng thẻ tre trong tay quan truyền lệnh lên.

Đế Tân mở ra xem.

Lập tức biến sắc.

"Hay cho Lý Tịnh ngươi!

Lại dám chạy đến Tây Kỳ!" Thấy thống soái Tây Kỳ là Tổng binh Trần Đường Quan Lý Tịnh, Đế Tân lập tức giận không kiềm chế được.

Trước có Hoàng Phi Hổ, sau có Lý Tịnh.

Lại đều từ bỏ Thương Tang cường thịnh của Trẫm, chạy đến Tây Kỳ.

Điều này khiến Trẫm vô cùng tức giận.

Sau khi xem hết toàn bộ, Đế Tân nhíu chặt mày.

Ngoài Lý Tịnh, y còn nhìn thấy một bóng người quen thuộc.

Thân Công Báo!

Trường Phong không phải đã nói, đệ tử Tam Giáo không còn tham dự chuyện Thương Chu, sao Thân Công Báo này còn ở đây.

Không chỉ có Thân Công Báo, còn có mấy vị Luyện Khí Sĩ khác.

Trong lòng tức giận, Đế Tân tiện tay ném thẻ tre cho cận thị bên cạnh, nhìn quanh tả hữu.

Trước đó nghe nói Thân Công Báo này ở phương Bắc, không ngờ sau khi Khương Tử Nha chết, lập tức chạy đến Tây Kỳ.

"Thái sư còn cần bao nhiêu thời gian để hồi triều!" Đặng Cửu Công có thể thoát chết, nghĩ rằng thực lực của Luyện Khí Sĩ kia chắc chắn cũng không mạnh.

Trước đó Trường Phong đã nói đệ tử Tam Giáo không tham chiến Thương Chu, nghĩ rằng Thân Công Báo này hẳn là một sự cố ngoài ý muốn.

Nhưng chỉ riêng Thân Công Báo, Đế Tân cũng không quá để tâm.

Dù sao trong toàn bộ Thương Tang, vẫn còn không ít Tiệt Giáo truyền nhân.

Chỉ đợi Văn Trọng ban sư hồi triều, nhất định có thể diệt trừ Thân Công Báo kia.

"Vẫn cần ba đến năm ngày!" Tỷ Can bước ra, nhanh chóng đáp.

"Tức khắc truyền lệnh, lệnh Đặng Cửu Công không được mạo hiểm nghênh chiến, đợi Thái sư đến rồi tính tiếp." Đã đợi lâu như vậy, Đế Tân cũng không thiếu mấy ngày này.

Đối với sự sắp xếp của Đế Tân, các quan trong điện tự nhiên không có dị nghị gì.

Trong Triều Ca thành, mọi người có chút sốt ruột, nhưng giờ phút này trong Tây Kỳ thành, lại đang tràn ngập không khí vui mừng.

Đầu tiên phá Lỗ Hùng, sau đó đánh bại Đặng Cửu Công.

Đây là chiến thắng lớn mà Tây Kỳ chưa từng có.

Danh tiếng của Lỗ Hùng và Đặng Cửu Công, bọn họ đều biết.

Hiện tại lại bại nhanh đến vậy.

Làm sao mà không khiến bọn họ hưng phấn.

Dù sao trước đó khi Khương Tử Nha còn ở đây, Tây Kỳ cũng chưa từng có chiến thắng lớn như vậy.

Hơn nữa, hai lần giao phong này cũng chứng thực lời nói của Thân Công Báo trước đó.

Những đệ tử Tiệt Giáo kia đã trở về Kim Ngao Đảo hết rồi.

Không có những đệ tử Tiệt Giáo khủng bố kia, thực lực của Thương Tang cũng chỉ đến thế mà thôi.

Tây Kỳ vốn đang sĩ khí suy sụp, vì hai trận đại chiến này mà lập tức phấn chấn không ít.

"Trận chiến này nhờ công lao của Quốc sư và Lý tướng quân, nếu không làm sao có thể đại phá đại quân Thương Tang." Trên bàn tiệc, Cơ Phát liên tục kính rượu Thân Công Báo và Lý Tịnh.

Lý Tịnh được Cơ Phát phong làm Thượng tướng quân, thống lĩnh binh mã Tây Kỳ.

Còn về Thân Công Báo, tự nhiên là thân phận Quốc sư Tây Chu.

Lý Tịnh sắc mặt bình đạm, không có phản ứng lớn.

Thù giết con, y không dám tìm đệ tử Tiệt Giáo, chỉ đành chuyển sang Thương Tang.

Mục đích y đến đây lần này, chính là để giúp Tây Kỳ, lật đổ thống trị của Thương Tang.

Không có sự giúp đỡ của Tiệt Giáo chúng nhân, Thương Tang quả thực yếu đi không ít.

Ngược lại là Thân Công Báo ở bên cạnh, tay vuốt chòm râu ở mép, thần tình có vẻ đắc ý.

Đến Tây Kỳ, phần lớn cũng là để so tài cao thấp với Khương Tử Nha.

Chương 145

Đối phương hiện tại đã chết, còn y sau khi giúp Tây Kỳ, lại liên tiếp thắng hai trận.

Ánh mắt của các quan lại xung quanh, cùng những lời bàn tán nhỏ nhẹ, càng khiến Thân Công Báo trong lòng thoải mái.

Sự thật chứng minh, y quả thực mạnh hơn Khương Tử Nha.

"Võ vương vô nhu lo lắng, có ta giúp đỡ, công phá Triều Ca thành, bắt được Đế Tân chỉ là chuyện trong tầm tay." Thân Công Báo nâng chén rượu đáp lại, miệng ngạo nghễ nói.

Y dù sao cũng là môn đồ Thánh nhân.

Lại thêm có Lý Tịnh và những người khác giúp đỡ.

Những Tiệt Giáo truyền nhân trong Thương Tang, căn bản không phải đối thủ của y.

Điều duy nhất cần kiêng dè chỉ có Văn Trọng.

Sư tòng Kim Linh Thánh Mẫu, đạo hạnh còn hơi cao hơn y một chút.

"Tốt, tốt, tốt!

Nhờ lời Quốc sư!" Cơ Phát nghe vậy, tự nhiên trong lòng hoan hỉ.

Sau khi ăn mừng, liên tiếp mấy ngày, Lý Tịnh thống lĩnh đại quân tiến đánh.

Nhưng Đặng Cửu Công đã nhận được lệnh của Đế Tân, chỉ treo bảng miễn chiến, căn bản không nghênh chiến.

Đối với điều này Thân Công Báo cũng không vội.

Y đã đoán được ý định của Đặng Cửu Công.

Quả nhiên không mấy ngày, y nhận được tin Văn Thái sư mang đại quân đến.

Đặng Cửu Công đang đợi Văn Thái sư.

Nghe tin Văn Trọng dẫn đại quân đến, Cơ Phát lập tức có chút sốt ruột.

Văn Trọng và Hoàng Phi Hổ được xưng là song bích văn võ của Thương Tang!

Hoàng Phi Hổ tuy có tài tướng soái, nhưng có được vinh dự này, cũng có liên quan đến muội muội y.

Nhưng Văn Thái sư thì khác, là nguyên lão ba triều.

Cả đời nam chinh bắc chiến, tuyệt đối là người giỏi hành quân nhất trong toàn bộ Thương Tang.

Hiện nay y thống lĩnh quân đội đến, tự nhiên có chút lo lắng.

"Võ vương chớ lo!

Tài năng của Lý tướng quân không dưới Văn Thái sư, trận chiến này nếu thắng, tự khắc có thể thẳng tiến Triều Ca!" Thân Công Báo thần tình kích động, miệng hưng phấn nói.

Văn Trọng là một lá cờ lớn của Thương Tang, nếu có thể đánh bại thậm chí chém giết y, tuyệt đối có thể làm lay động toàn bộ Thương Tang.

"Không sai!

Có Bản tướng ở đây, Võ vương vô nhu lo lắng." Lý Tịnh cũng hiếm khi mở miệng nói một lần.

Trịnh Luân và Mã Thiện cùng những người khác trong điện cũng

cao giọng phụ họa.

Đối với việc Văn Trọng đến, không một ai lo lắng.

"Tốt, tốt!

Các tướng quân có lòng tin như vậy, Cô tự nhiên vô ưu!" Thấy thần tình của mọi người như vậy, Cơ Phát cũng hưng phấn.

Dù sao gần đây liên tiếp đánh bại Lỗ Hùng và Đặng Cửu Công, Tây Kỳ đã vô cùng tin tưởng vào Thân Công Báo.

Ngày hôm sau!

Còn chưa đợi bọn họ dẫn binh tiến lên, đã có khoái mã trở về báo cáo.

Văn Trọng dẫn đại quân đến nghênh chiến.

Đối với điều này, Cơ Phát giao toàn quyền cho Lý Tịnh và những người khác xử lý.

Lý Tịnh đã sớm muốn gặp Văn Trọng, không dừng lại, lập tức dẫn quân tiến lên.

Trịnh Luân, Mã Thiện và những người khác tùy tùng.

Còn về Thân Công Báo, tuy đã biết đệ tử Tiệt Giáo sẽ không xuất hiện, nhưng vẫn co mình ở phía sau.

"Thái sư!

Thân Công Báo và Lý Tịnh có chút đạo hạnh, mới khiến lão tướng liên tiếp bại trận." Phía trước đại quân cuồn cuộn, Đặng Cửu Công sắc mặt hổ thẹn nhìn Văn Trọng bên cạnh.

Nhận mệnh Đại vương đến, nào ngờ vừa đến đã bị đối phương đánh cho đại bại.

Đặng Cửu Công vẫn vô cùng xấu hổ.

Mình dù sao cũng là đại tướng nổi tiếng của Thương Tang, nếu không làm sao có thể trấn thủ một cửa ải.

"Đặng lão tướng quân vô nhu tự trách, Thân Công Báo kia có chút đạo hạnh, trước đây ở phương Bắc, cũng đã gây cho lão phu không ít phiền phức." Văn Trọng cười Mặc Kỳ Lân, trầm giọng đáp.

Trước đó khi ở phương Bắc, y từng tìm Thân Công Báo.

Không ngờ tên này lại chạy đến Tây Kỳ.

Trận chiến lần này, tuyệt đối không thể tha cho đối phương.

Đặng Cửu Công nghe vậy không còn lời nào để nói, nhưng Đặng Thiền Ngọc đi theo phía sau lại có vẻ mặt hổ thẹn.

Nàng cũng là người tu đạo, nhưng lại không thể ngăn cản đối phương.

Mọi người mới đợi một lúc, đã thấy phía xa bụi đất tung bay.

Lý Tịnh dẫn theo đại quân Tây Kỳ đến.

Nhìn thấy Lý Tịnh đi đầu, trong mắt Văn Trọng lóe lên một tia sát cơ.

Y là nguyên lão ba triều, chinh chiến không ít nơi.

Hầu hết tướng sĩ của toàn bộ Thương Tang đều từng phục vụ dưới trướng y, bao gồm cả Lý Tịnh trước mắt.

Không ngờ đối phương, lại vào lúc này nhảy ra, đối đầu với Thương Tang.

"Kẻ nào dám vì Bản thái sư mà chém chết nghịch tặc phản quốc này!" Văn Trọng cười Mặc Kỳ Lân, tay vung Thư Hùng Tiên, lớn tiếng quát.

"Thái sư!

Mạt tướng nguyện đi!" Lập tức có một viên đại tướng xông ra.

Thân mặc giáp trụ, tay cầm một thanh đại đao lạnh lẽo.

Điều đặc biệt hơn là, dưới thân là một con Độc Giác Ô Yên Thú, hùng dũng khí thế.

Chính là thủ tướng Trương Khuê của Thằng Trì.

Y là đại tướng mà Văn Trọng cố ý chiêu mộ trên đường thống binh đến Tây Kỳ.

Là đệ tử Tam Đại của Tiệt Giáo, Văn Trọng giờ khắc này đã biết chuyện Tam Giáo.

Mặc dù không rõ vì sao Thân Công Báo vẫn dám xuất hiện, nhưng không có Trường Phong và những người khác giúp đỡ, vậy thì chỉ có thể chọn những người có đạo hạnh mạnh mẽ từ trong Thương Tang đi cùng.

Và Trương Khuê phu phụ, chính là những người xuất sắc trong số đó.

"Thiện!" Văn Trọng thấy vậy, khẽ gật đầu.

Năng lực của Trương Khuê, Văn Trọng là người rõ nhất.

Y đến để đối phó với những nhân tài dị sĩ của Tây Kỳ.

Nhận lệnh, Trương Khuê không thấy có động tác gì, con Độc Giác Ô Yên Thú dưới thân đã vút đi.

"Trương Khuê tại đây, nghịch tặc Lý Tịnh mau đến chịu chết!" Trương Khuê xông đến trận trung, tay vung đại đao, tiếng quát cuồn cuộn truyền đi.

"Hanh!" Nghe đối phương gọi thẳng tên y, lại là một tiểu tốt vô danh.

Lý Tịnh lập tức nổi giận.

Nhưng còn chưa đợi y nói, Trịnh Luân đứng bên cạnh đã lên tiếng trước: "Một tên võ phu hèn mọn, cần gì sư huynh phải động thủ, để ta ra trận là đủ rồi." Nhìn Trịnh Luân nhảy ra, Lý Tịnh khẽ gật đầu.

Đối với thực lực của vị sư đệ này, Lý Tịnh vẫn vô cùng rõ ràng.

Đạo hạnh không kém y là bao, điều đặc biệt nhất là hai luồng khí mũi kia, "mũi hừ một tiếng, vang như chuông, rồi phun ra hai đạo bạch quang, hút hồn phách người." "Thật tốt!" Lý Tịnh mặc kim giáp, nhẹ giọng đáp.

Trịnh Luân nghe vậy, cũng không cưỡi ngựa, bước nhanh xông vào trận.

"Kẻ đến là ai, Bản tướng không chém hạng vô danh!" Nhìn thấy không phải Lý Tịnh xuất hiện, Trương Khuê lớn tiếng quát.

"Gia gia ngươi Trịnh Luân đây!" Thấy đối phương kiêu ngạo như vậy, Trịnh Luân cũng đại nộ.

Dứt lời, cũng không nói nhảm, hít một hơi thật sâu, sau đó hừ mạnh một tiếng từ mũi.

"Thất phu cuồng vọng!" Trương Khuê sắc mặt đại nộ.

Tay vung đại đao, Độc Giác Ô Yên Thú dưới thân xông ra.

Nào ngờ vừa mới xông đến, lập tức nghe trên không trung một tiếng hừ mạnh.

Chỉ thấy từ mũi Trịnh Luân phía xa, hai đạo bạch quang bay vụt đến, thẳng hướng Trương Khuê.

"Di!

Có chút đạo hạnh!" Nhìn thấy Trịnh Luân hừ ra hai luồng khí từ mũi, Trương Khuê có chút kinh ngạc.

Nhưng cũng chỉ là một chút kinh ngạc mà thôi.

Chiêu trò vặt vãnh của đối phương, sao có thể lọt vào mắt y.

Trên đại đao trong tay, ngân quang lấp lánh.

Một đạo đao mang ngũ sắc vạch ra, thẳng hướng hai đạo bạch quang trên không trung.

"Hanh!

Khí mũi của ta dùng để thu nguyên thần, há lại…" Thấy vậy Trịnh Luân khinh thường.

Nhưng lời còn chưa nói xong, lập tức kinh ngạc tột độ.

Đao mang trên không trung vừa cuốn, hai đạo bạch quang vừa bay ra đều bị nghiền nát.

Bạch quang này là công kích nguyên thần, lại bị đối phương phá hủy.

Trương Khuê một đao chém nát công kích của Trịnh Luân, không dừng lại, tay phải vỗ vào sừng của Độc Giác Ô Yên Thú.

Độc Giác Ô Yên Thú nhanh như thần.

Con thú như một làn khói đen, bay vụt đến như mây xé điện.

Trịnh Luân chỉ thấy trước mắt một làn khói, lập tức một đạo bạch quang xẹt qua.

"Sư đệ!

Cẩn thận!" Lý Tịnh ở xa nhìn thấy đại kinh, liền vội vàng hô to.

Đáng tiếc, Trịnh Luân làm sao phản ứng kịp.

Biểu cảm kinh ngạc trên mặt còn chưa biến mất, "xoẹt" một tiếng, thân thể bị chém làm hai mảnh.

Máu tươi, nội tạng chảy tràn một đất.

Trong đó một đạo nguyên thần bay ra, hướng về Phong Thần Đài.

Trương Khuê hai chân khẽ xoạc, Độc Giác Ô Yên Thú chồm hai chân trước lên cao, dừng lại thế xông.

Tướng sĩ Thương Tang phía sau thấy vậy, đều cao giọng hô vang.

Các tướng sĩ Tây Chu đối diện lại kinh ngốc.

Mấy ngày nay, Trịnh Luân có thể nói là phong quang vô hạn.

Mỗi trận tất thắng, tướng sĩ Thương Tang căn bản không ai có thể ngăn cản khí mũi của y.

Nào ngờ hôm nay vừa xuất chiến, đã bị đối phương một đao chém chết trước trận.

Thấy Trịnh Luân tử trận, Lý Tịnh trong lòng kinh nộ.

Đạo hạnh của Trương Khuê không dưới y.

"Lớn mật!

Giết đồng liêu của Ngô, chịu chết!" Trịnh Luân bị Trương Khuê một đao chém chết, một người phía sau Lý Tịnh nổi giận.

Hống lớn một tiếng, bước nhanh xông ra.

Kẻ đến có ba mắt, mặt như điện xanh, tóc như chu sa.

Dưới thân là ngựa hồng sa, kim giáp hồng bào, tay cầm hai cây Lang Nha Bổng to lớn.

Chính là Ôn Lương!

Nhìn thấy kẻ đến khí thế bất phàm, Trương Khuê cũng không dám khinh suất.

Độc Giác Ô Yên Thú phi nhanh lên.

Trong chốc lát, hai người đã chiến đấu thành một đoàn!

Nhưng sau vài chục hiệp, rõ ràng Trương Khuê mạnh hơn một bậc.

Lý Tịnh đứng trước trận, thần tình có chút ngưng trọng.

Thân Công Báo trốn ở phía sau quan sát, cũng mặt trầm xuống.

Vốn dĩ y nghĩ rằng trong Thương Tang, chỉ còn lại một mình Văn Trọng.

Chương 146

Không ngờ, không có đệ tử Tiệt Giáo giúp đỡ, lại vẫn có kẻ lợi hại đến vậy.

Tiệt Giáo, không hổ là đại giáo số một trong thiên địa.

Môn đồ khắp Hồng Hoang, không biết có bao nhiêu nhân vật lợi hại.

Đạo hạnh của Trương Khuê này, rõ ràng cao hơn y.

Văn Trọng còn chưa ra tay, ai cũng không biết trong Thương Tang còn có nhân vật lợi hại nào khác không.

Nghĩ đến đây, Thân Công Báo lập tức có chút phiền muộn.

Lạc đà gầy của Thương Tang còn hơn ngựa béo!

Tiệt Giáo truyền đạo mấy trăm năm nay, e rằng trong Thương Tang còn không ít nhân tài dị sĩ.

Khoảnh khắc này, Thân Công Báo đột nhiên nhận ra, muốn lật đổ Thương Tang không hề dễ dàng như y tưởng tượng.

Trong vòng chiến phía xa, Ôn Lương đã hoàn toàn ở thế hạ phong.

Mã Thiện trong quân thấy vậy, lập tức có chút sốt ruột.

Trước khi đến Tây Kỳ, y và Ôn Lương đã kết nghĩa kim lan.

Giờ khắc này thấy y gặp nạn, sao lại không giúp đỡ.

"Đại ca chớ hoảng, hiền đệ đến giúp ngươi." Mã Thiện lớn tiếng quát, vút một tiếng cưỡi Bạch Long Mã xông ra.

Thân mặc hoàng bào nhạt, đội Phiến Vân Khôi, tay cầm Điểm Thiết Thương.

Mặt như tô phấn, ba chòm râu dài, cũng có ba mắt.

Giờ khắc này xông đến, cũng hùng phong trận trận.

Nhưng vừa mới nhập trận, đã thấy trong đại quân Thương Tang.

Một con Đào Hoa Mã chạy đến, một nữ tướng dùng hai thanh Nhật Nguyệt Đao, bay ra khỏi trận.

Chính là phu nhân của Trương Khuê, Cao Lan Anh.

"Phu quân!

Thiếp thân đến giúp chàng!" Song đao trong tay múa lên, thẳng hướng Mã Thiện.

"Hanh!" Nhìn thấy một nữ nhân xông ra, Mã Thiện khinh thường.

Chuyển thế xông, vươn thương về phía Cao Lan Anh.

Mã Thiện rõ ràng không biết Cao Lan Anh lợi hại.

Bạch quang loang loáng!

Mũi đao khẽ chạm, đã hất văng Điểm Thiết Thương của y.

Một đạo hàn quang xẹt qua, đầu Mã Thiện cũng rơi xuống đất.

Thấy vậy Cao Lan Anh khẽ sững sờ, sau đó trên mặt nở nụ cười nhẹ.

Vốn dĩ nghĩ tên này xông ra còn có chút bản lĩnh.

Không ngờ, trong tay nàng chưa đi qua một hiệp, đã bị nàng chém chết dưới ngựa.

Nhưng ý nghĩ này vừa mới thoáng qua, Cao Lan Anh lập tức trong lòng rùng mình.

Song đao trong tay vội vàng giao nhau đỡ trước thân.

"Đinh!" Một tiếng vang trong trẻo, đồng thời một lực đạo mạnh

mẽ đánh tới.

Trong ánh mắt kinh ngạc của Cao Lan Anh, chỉ thấy ở chỗ cổ đứt của Mã Thiện, "xoẹt" lại mọc ra một cái đầu.

Còn cánh tay đứt trên mặt đất, "phanh" một tiếng, hóa thành một đốm lửa biến mất.

"Có chút ý tứ!" Nhìn thấy Mã Thiện cầm thương liên tục đâm, Cao Lan Anh nhẹ giọng lẩm bẩm.

Liên tục chém mấy nhát, không mất bao lâu, lại lần nữa chém chết Mã Thiện.

Nhưng cũng giống như cảnh tượng vừa rồi, đối phương "phanh" một tiếng lại lần nữa mọc ra.

Bất kể là đầu, hay cánh tay.

Chỉ cần bị chém đứt, tức khắc lại mọc ra.

Dường như hoàn toàn không thể giết chết!

"Hắc hắc!

Tiểu nương bì!

Dựa vào song đao của ngươi không thể giết được ta đâu." Nhìn thấy Cao Lan Anh sắc mặt kinh ngạc, Mã Thiện lớn tiếng cười.

Cao Lan Anh không để ý, chỉ lạnh lùng cười.

Phi ngựa lùi lại.

Lật tay lấy ra một cái hồ lô đỏ.

Tay phải khẽ lay, lập tức thấy bốn mươi chín cây Thái Dương Thần Châm bay ra.

Mã Thiện lập tức mắt không nhìn rõ, không thấy rõ cảnh vật xung quanh.

Đợi đến khi y phản ứng lại, lập tức cảm thấy thân thể căng chặt.

Đã bị Cao Lan Anh bắt lấy, kéo về đại trận quân Thương.

Còn phía xa, cũng có một tiếng kinh hô, Ôn Lương đang giao chiến với Trương Khuê đã ngã ngựa.

Lý Tịnh ở xa nhìn thấy đại kinh, tay phải vung lên, Linh Lung Bảo Tháp bay ra, thẳng hướng Trương Khuê.

Nào ngờ còn chưa hạ xuống, đã thấy trong quân trận đối phương, một cây trường tiên bay ra.

Chính là Văn Trọng, đã tế ra cây Thư Hùng Tiên trong tay.

Trên không trung một tiếng nổ lớn.

Hai món pháp bảo đều bị bật bay.

Đồng thời trong trận một tiếng kêu thảm, chính là Ôn Lương vừa ngã ngựa bị Trương Khuê một đao chém chết trước trận.

Trong máu tươi phun ra, một đạo nguyên thần bay lên, biến mất trên bầu trời.

Thấy cảnh này, Lý Tịnh trong lòng đại hoảng.

Vốn dĩ y đến để đánh bại Văn Trọng.

Nào ngờ vừa giao phong, lại liên tiếp mất ba tướng.

Ngay cả sư đệ của mình cũng trận vong!

Trong lúc y kinh ngạc, Văn Trọng phía xa đã vung binh áp lên.

Hai quân tụ tập không xa, Lý Tịnh đành phải dẫn binh nghênh chiến.

Cơ Phát trong Tây Kỳ thành, đang chờ tin tốt của Lý Tịnh.

Nào ngờ chưa được bao lâu, y đang ngóng trông.

Lại nhìn thấy một cảnh tượng quen thuộc.

Đại quân Tây Chu vốn hùng dũng ra trận, giờ khắc này lại chạy về trong thảm hại.

Trong lòng đại kinh, y vội vàng nhanh chóng nghênh đón.

"Lý tướng quân!

Đây…" Nhìn Lý Tịnh đi đầu, Cơ Phát ngây người.

Không phải nói không để Văn Trọng vào mắt.

Sao đối phương vừa đến, đã đại bại trở về.

"Võ vương!

Thủ hạ của Văn Trọng có nhiều nhân tài dị sĩ, trận chiến này e rằng khó khăn." Nghênh đón Cơ Phát đang ngạc nhiên, Lý Tịnh sắc mặt có chút lúng túng.

Trước đó y cũng đã nói những lời hào ngôn tráng chí, nào ngờ bại trận thảm hại đến vậy.

Đại bại trở về thì thôi, còn mất cả Trịnh Luân và những người khác.

Tuy trong lòng có nhiều nghi vấn, nhưng Cơ Phát hiểu rằng hiện tại không phải lúc nói nhiều.

Vội vàng sai người cứu chữa binh sĩ bị thương.

Trở về Tây Chu vương cung, Lý Tịnh cũng không giấu giếm, sơ lược kể lại chiến sự vừa rồi.

Cơ Phát vốn dĩ nghĩ chỉ là đại bại, không ngờ thảm hại đến vậy.

Mấy Luyện Khí Sĩ mà Quốc sư khó khăn lắm mới mời đến, lại đều chết trận.

Điều này… điều này phải làm sao đây?

Há hốc mồm, Cơ Phát ngây người nhìn Thân Công Báo.

Bất kể là Khương Tử Nha hay Lý Tịnh, đều là những người đến giúp Tây Kỳ.

Hơn nữa ai nấy đều có lai lịch bất phàm, y đâu dám trách mắng.

Hiện tại chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn họ.

Các quan viên Tây Chu còn lại trong điện, cũng há hốc mồm.

Khó khăn lắm mới có chút hy vọng, bọn họ không muốn lại trở về tình cảnh như trước.

Giống như Khương Thừa tướng ngày xưa.

Thắng nhỏ một trận, sau đó lập tức đại bại.

Sự dao động lên xuống như vậy, bọn họ đã có chút khó chịu.

"Võ vương chớ lo!

Thủ hạ của Văn Trọng quả thực có một vài nhân tài dị sĩ, đợi Bần tăng nghĩ cách." Thân Công Báo vuốt chòm râu ở mép, cũng có chút sầu.

Hiện nay trong thiên địa, các Luyện Khí Sĩ cường đại cơ bản đều là môn đồ của chư Thánh.

Hiện giờ môn nhân của chư Thánh không thể tham chiến.

Muốn mời được trợ lực cường đại, thì có chút khó khăn.

Tán tiên trong thiên địa tuy không ít, nhưng thực lực đều không được.

Mời đến cũng không có tác dụng gì.

Cơ Phát nghe vậy, làm sao mà trong lòng không lo lắng.

Nhưng đối mặt với lời nói của Thân Công Báo, cũng chỉ có thể chịu đựng.

Thân Công Báo mặt lộ vẻ trầm tư không nói gì, Lý Tịnh ở gần đó cũng mặt trầm xuống.

Hai người không nói gì, toàn bộ đại điện tự nhiên càng không ai nói gì.

Trong đại điện tĩnh lặng, đột nhiên trên không trung "bá" một tiếng.

Lập tức thấy một bóng người bay đến, chính là Mã Thiện vừa bị bắt!

Nhìn thấy kẻ đến, Thân Công Báo trong mắt hiện lên vẻ vui mừng.

"Không ngờ đạo hữu lại an toàn trở về, thật đáng mừng đáng chúc!" Dù sao cũng là người y mời đến.

Thân Công Báo vẫn nghĩ bọn họ sẽ giúp y lật đổ Thương Tang.

Nay an toàn trở về, trong lòng tự nhiên đại hỉ.

Mọi người xung quanh thấy vậy, cũng đều sắc mặt kích động.

Ngay cả Lý Tịnh, cũng có chút kinh ngạc.

Đạo hạnh của Trịnh Luân và Ôn Lương đều cao hơn Mã Thiện.

Hai người trước bị chém, Mã Thiện bị bắt lại có thể trốn về.

"Ha ha!

Văn Trọng kia không thể giết ta, muốn dùng Tam Muội Chân Hỏa thiêu ta, nào ngờ ta mượn Hỏa Độn mà thoát. " Nhìn thấy mọi người xung quanh kinh hô, Mã Thiện trong lòng cũng hoan hỉ.

Tuy đạo hạnh không xuất sắc, nhưng thủ đoạn đào mệnh của y thì không tệ.

"Thực lực của Mã đạo hữu quả là lợi hại, chỉ tiếc cho Trịnh Luân và Ôn Lương, đã mệnh tang dưới tay Trương Khuê." Lý Tịnh nghe

vậy, không khỏi trầm giọng nói.

Nghe lời này, Mã Thiện cũng tâm tình suy sụp.

Y và Ôn Lương đã kết nghĩa kim lan, quan hệ tự nhiên không tầm thường.

“Ngày sau nhất định phải lấy mạng Trương Khuê!” Mã Thiện trong mắt hung quang lóe lên, trầm giọng quát.

Thân Công Báo và Lý Tịnh nghe vậy, sắc mặt lại có chút ngưng trọng.

Trận chiến hôm nay, bọn họ đã thấy được sự lợi hại của Trương Khuê.

Muốn trừ bỏ y, tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Người này không chỉ đao pháp lợi hại, tọa kỵ dưới thân cũng bất phàm.

Chương 147

Hơn nữa phía sau đối phương còn có một Văn Trọng.

Niềm vui ban đầu vì Mã Thiện trở về, sau khi nhìn thấy biểu cảm của Thân Công Báo và Lý Tịnh.

Không khí trong điện, lại lần nữa trở nên trầm lắng.

"Báo!" Mọi người đang buồn bã, đột nhiên có quan truyền lệnh cấp tốc chạy đến.

"Có phải Văn Trọng dẫn binh đánh đến không?" Cơ Phát đang trầm tư trên vương tọa nghe vậy, vội vàng đứng dậy.

Vừa mới bại trận, đối phương rất có khả năng sẽ thừa thế tấn công.

"Không phải!

Ngoài cung có một thượng tiên cầu kiến." Quan truyền lệnh chắp tay, nhanh chóng đáp.

Thượng tiên cầu kiến?

Cơ Phát trong mắt sáng rực, vội vàng nhìn về phía Thân Công Báo.

Y nghĩ lại là trợ lực mà Quốc sư mời đến.

Đón ánh mắt của Cơ Phát, Thân Công Báo cũng nghi hoặc trong đầu.

Y đang nghĩ lát nữa sẽ đi đâu tìm người giúp đỡ.

Nào ngờ lập tức có người đến.

"Võ vương!

Chúng ta ra ngoài xem thử!" Trong lòng cũng tò mò, Thân Công

Báo mở miệng nói.

Cơ Phát tự nhiên đồng ý.

Lập tức dẫn đầu bước ra khỏi cửa điện.

Thân Công Báo và những người khác theo sát phía sau.

Các quan văn võ đi cuối cùng.

Vừa đến cổng cung, từ xa đã thấy một nữ tiên đứng đó.

Mũ vàng đuôi cá, áo choàng gấm trắng hạc giáng tiêu.

Nhìn thấy người đến, Cơ Phát trong mắt sáng rực.

Thân Công Báo và Lý Tịnh phía sau nhìn nhau, lộ vẻ kinh ngạc.

Người đến bọn họ đều biết!

Lại chính là tiên nữ Long Cát Công Chúa của Côn Lôn Sơn.

Tuy nhiên nghĩ đến thân phận của đối phương, hai người trong lòng cũng đã hiểu rõ.

Thân là Thiên Đế Hạo Thiên, cũng đã vẫn lạc trong Lượng Kiếp.

Long Cát Công Chúa đến đây, tự nhiên là cùng ý nghĩ với Lý Tịnh không khác gì.

Để tiết mối hận.

Cho nên đến giúp Tây Kỳ, lật đổ Thương Tang.

Nghĩ đến thực lực của đối phương, hai người trong lòng đều có chút kích động.

Long Cát Công Chúa này ở Côn Lôn Sơn là tiên nữ có tiếng, thực lực tự thân tự nhiên không cần phải nói nhiều.

"Cơ Phát bái kiến tiên tử, không biết tiên tử đến Tây Kỳ của ta có việc gì?" Cơ Phát vội vàng bước lên, chắp tay cung kính hỏi.

“Thương Tang vô đạo, đặc biệt đến giúp Võ vương.” Long Cát Công Chúa thần tình lạnh nhạt.

Đối với điều này Cơ Phát không nổi giận, ngược lại là vô cùng hoan hỉ.

Y đã bại thảm hại đến mức này, mà vẫn có thượng tiên không ngừng đến giúp đỡ.

Y vui mừng còn không kịp.

Hơn nữa vị tiên nữ trước mắt này nhìn qua cũng vô cùng bất phàm.

“Thừa mong thượng tiên coi trọng, Cơ Phát cảm kích vô cùng, chỉ nguyện tận lực, không phụ sự kỳ vọng của tiên tử.” Cơ Phát cúi lạy thật sâu, trịnh trọng đáp.

Long Cát Công Chúa khẽ gật đầu.

Thân Công Báo bước lên, mặt đầy vui mừng nói: “Không ngờ Long Cát Công Chúa cũng đến, Thân Công Báo xin ra mắt.” “Lý Tịnh bái kiến Long Cát Công Chúa!” Lý Tịnh cũng từ từ bước lên.

Lý Tịnh sư tòng Độ Ách Chân Nhân, học đạo ở Tây Côn Lôn.

Thân Công Báo càng đắc đạo ở Côn Lôn Sơn.

Hai người đều rất rõ về Long Cát Công Chúa.

“Ừm!” Đối mặt với Thân Công Báo và Lý Tịnh, Long Cát Công Chúa hiển nhiên nhiệt tình hơn một chút.

Nhìn thấy Thân Công Báo và Lý Tịnh cung kính với Long Cát Công Chúa như vậy, Cơ Phát trong lòng càng hoan hỉ.

Rất rõ ràng, tiên nữ trước mắt này vô cùng bất phàm.

“Tiên tử!

Xin mời vào trong!" Cơ Phát đại hỉ trong lòng, vội vàng cung kính mời.

Vừa mới đại bại dưới tay Văn Trọng, lại có cường giả đến, sao có thể không khiến y vui mừng.

Long Cát Công Chúa không trì hoãn, kiều bộ tiến vào trong cung.

Long Cát Công Chúa sắc mặt lạnh nhạt, Cơ Phát chỉ có thể khẽ hỏi Thân Công Báo.

Sau khi biết đối phương là nữ nhi của Thiên Đế, Cơ Phát trong lòng càng vui mừng.

Y đâu biết Hạo Thiên đã vẫn lạc.

Chỉ hiểu rằng, ngay cả nữ nhi của Thiên Đế cũng đến giúp y.

Quả nhiên là Phượng minh Kỳ Sơn.

Y mới là Thiên Mệnh Chi Chủ.

Tây Chu thay thế Thương Tang, là đại thế sở xu.

Các quan văn võ phía sau nghe vậy, cũng đều sắc mặt đại hỉ.

Tâm tình vốn đang lo lắng, thoáng chốc lại trở nên hân hoan.

Ai nấy đều mặt mày hớn hở!

Ngày hôm sau!

Trong đại doanh Thương Tang.

Văn Trọng đang chuẩn bị dẫn binh đến dưới Tây Kỳ thành để khiêu chiến.

Lại có khoái mã đến báo cáo.

Lý Tịnh thống binh xuất thành, lại đến giao chiến.

Văn Trọng trong doanh trướng, nghe tướng sĩ dưới trướng báo

cáo, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Trương Khuê và những người khác trong trướng cũng thần sắc kinh ngạc.

Mới hôm qua đã đại bại Lý Tịnh, giết cho đối phương chạy trối chết.

Còn liên tiếp chém hai viên đại tướng, nếu không phải Mã Thiện kia có chút đạo hạnh, cũng khó tránh khỏi một cái chết.

Sao mới qua một đêm, Lý Tịnh kia lại dám trực tiếp đến khiêu chiến.

Tuy trong đại doanh Thương Tang, ai nấy đều vẻ mặt nghi hoặc.

Nhưng Văn Trọng không nghĩ nhiều, lập tức dẫn binh ra trận.

Từ xa, đã nhìn thấy Lý Tịnh vừa bại trận hôm qua.

Giờ khắc này đối phương thần thanh khí sảng, sắc mặt thản nhiên, không hề có dáng vẻ uất ức vì mới bại trận.

Văn Trọng ánh mắt quét qua, bên cạnh Lý Tịnh ngoài Mã Thiện chạy thoát hôm qua, còn có thêm một gương mặt quen thuộc.

Chính là Thân Công Báo đã chạy trốn ở phương Bắc trước đó.

Tên này sớm đã ở Tây Kỳ, chỉ là hôm qua chưa lộ diện.

Không có cường giả đến viện trợ, vì sao lại dám đến một trận chiến?

Dựa vào sự xuất hiện của Thân Công Báo?

Hiển nhiên không thể.

Đạo hạnh của Thân Công Báo kia, còn kém y một bậc.

Văn Trọng nhíu mày, sau đó cưỡi Mặc Kỳ Lân từ từ tiến lên.

Tay vung Thư Hùng Tiên, Văn Trọng lớn tiếng quát: "Lý Tịnh!

Hôm qua thảm hại chạy trốn, hôm nay còn dám đến?" "Hanh!" Lý Tịnh nghe vậy, chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, không đáp lời.

Văn Trọng trong lòng không hiểu.

Đang định hỏi lại, đột nhiên phía trước trên không trung tiếng tiên nhạc lượn lờ vang lên.

Một nữ tiên áo choàng gấm trắng hạc giáng tiêu, từ từ hạ xuống không trung.

Nhìn thấy nữ tử đột nhiên xuất hiện này, Văn Trọng thần tình kinh ngạc.

Đạo hạnh của người này còn cao hơn y.

Quan trọng là, y lại không hề quen biết đối phương.

Rất rõ ràng, nữ tử xuất hiện này chính là chỗ dựa của Tây Kỳ.

Trương Khuê và những người khác phía sau, cũng vẻ mặt kinh nghi.

Xiển Giáo trước đó đại bại, đệ tử còn lại không nhiều.

Sao lúc này lại có cường giả đẳng cấp như vậy xuất hiện.

Đối phương có lai lịch gì?

"Đế Tân vô đạo, nhữ chấp mê bất ngộ, đừng trách Bản công chúa không khách khí." Long Cát Công Chúa vừa xuất hiện quét mắt nhìn Văn Trọng phía dưới, lớn tiếng quát.

Dứt lời, cũng không đợi Văn Trọng đáp lời, tay ném Nhị Long Kiếm, đâm thẳng về phía Văn Trọng.

"Thái sư cẩn thận!" Trương Khuê phía sau thấy vậy, vội vàng hô lớn.

Văn Trọng cũng cảm thấy trường kiếm trên không trung bất phàm,

tế ra cây Thư Hùng Tiên trong tay.

"Đinh, đàng" mấy tiếng vang lên.

Trường tiên trong tay Văn Trọng tuy lợi hại, nhưng đạo hạnh lại dưới Long Cát Công Chúa.

Thư Hùng Tiên hạ xuống, trong hồng quang chói mắt, Nhị Long Kiếm trực tiếp đâm đến.

Văn Trọng đang định tế ra Thư Hùng Tiên lần nữa, đột nhiên thấy trên không trung ngũ sắc thần quang lóe lên.

Nhị Long Kiếm vốn đang bắn đến lập tức biến mất giữa không trung.

"Ai đã thu mất tiên kiếm của Bản công chúa!" Ngũ sắc thần quang đột nhiên xuất hiện, khiến Long Cát Công Chúa đại kinh.

Nàng còn chưa nhìn rõ chuyện gì xảy ra.

Pháp bảo của mình, lại bị người khác thu mất.

Không chỉ Long Cát Công Chúa, giờ khắc này Văn Trọng phía dưới, cũng có chút kinh nghi.

Hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra.

Trương Khuê, Lý Tịnh và những người khác, toàn đều từng người một nhìn lên không trung.

Trên đỉnh đầu mọi người đang giao chiến, hư không vỡ ra, một nam tử thân mặc đạo bào màu đen bước ra.

"Ngươi là ai?

Vì sao thu kiếm của ta?" Nhìn thấy kẻ đến, Long Cát Công Chúa nhíu mày.

Gần đến vậy, nàng lại không hề cảm nhận được sự tồn tại của

đối phương.

Đạo hạnh của kẻ đến còn cao hơn nàng.

Văn Trọng nhìn nam tử xa lạ xuất hiện trên không trung, không tự giác nhìn về phía Trương Khuê bên cạnh.

"Thái sư!

Người này không phải tướng sĩ quân ta, không biết có lai lịch gì?" Trương Khuê lập tức hiểu ý Văn Thái sư, nhanh chóng đáp.

Văn Trọng khẽ gật đầu, không nói gì thêm.

"Chuyện Thương Chu, đã do nhân tộc tự mình giải quyết, nhữ và đẳng tốc tốc rời đi, bằng không đừng trách Bần đạo vô lễ." Nam tử liếc nhìn Long Cát Công Chúa, nhẹ giọng nói.

Ánh mắt còn không tự giác quét qua Lý Tịnh và Thân Công Báo phía dưới.

Đón ánh mắt của đối phương, Lý Tịnh và Thân Công Báo trong lòng rụt lại.

Giờ khắc này hai người đều tràn đầy kinh nghi.

Môn đồ Thánh nhân không thể tham chiến, sao thoáng chốc lại xuất hiện kẻ lợi hại như vậy.

Hơn nữa còn đứng về phía Thương Tang.

Chương 148

Long Cát Công Chúa xuất thân bất phàm, thực lực tự thân cũng không kém, sao lại vì một câu nói của đối phương mà rút lui.

"Xem kiếm!" Nàng lớn tiếng quát, tay cầm Loan Phi Kiếm đâm tới.

Thấy vậy nam tử, vẫn không động đậy.

Ngũ sắc thần quang phía sau tỏa ra, quét về phía trước.

Lập tức thấy thân hình Long Cát Công Chúa lùi nhanh.

Nhìn bàn tay trống không, sắc mặt vô cùng ngưng trọng.

Vẫn chưa nhìn rõ chuyện gì xảy ra, trường kiếm trong tay đã biến mất.

"Hanh!" Long Cát Công Chúa hừ mạnh một tiếng, nhưng không lùi.

Lật tay, Khổn Long Tác bay cuộn ra.

Thấy vậy Khổng Tuyên, lập tức nhíu mày.

Y đã hạ thủ lưu tình, đối phương vẫn không biết tốt xấu.

Cũng như trước đó, ngũ sắc thần quang phía sau tỏa sáng.

Pháp bảo cuộn đến trên không, vừa chạm vào, lập tức biến mất.

Cảnh tượng kỳ quái này, khiến Long Cát Công Chúa đối diện trong lòng rùng mình.

Đã liên tiếp mất mấy món pháp bảo, không ngờ vẫn chưa hiểu rõ thủ đoạn của đối phương.

Chỉ là hiện tại nàng đã không còn thời gian để thử nữa, bóng

người đối diện đang cấp tốc đến gần.

Ngũ sắc thần quang phía sau chiếu rọi chư thiên, bao phủ một khoảng trời rộng lớn.

Rất rõ ràng, đối phương đang muốn thi triển đại thủ đoạn.

Tuy cảm thấy đối thủ có chút mạnh, nhưng Long Cát Công Chúa không hề sợ hãi.

Trên toàn thân nàng dâng lên một luồng khí thế cường đại, lại là cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Thấy vậy nam tử, không hề do dự, mang theo thiên uy cuồn cuộn mà đi.

"Trương Khuê!

Lần này không được để Thân Công Báo kia chạy thoát!" Quét mắt nhìn hai người đang giao chiến trên đỉnh đầu, Văn Trọng phân phó Trương Khuê bên cạnh.

Trương Khuê không chỉ đạo hạnh cường đại, mà một tay Địa Hành Thuật cũng vô cùng lợi hại.

Đã để Thân Công Báo chạy thoát mấy lần, lần này tuyệt đối không thể để y trốn thoát nữa.

"Vâng!

Thái sư!" Trương Khuê cưỡi Độc Giác Ô Yên Thú bên cạnh, nặng nề gật đầu.

Văn Trọng không đáp lời, tay lớn vung lên, trực tiếp đại quân áp lên.

Tây Kỳ trong mắt y, sớm đã là nỏ mạnh hết đà.

Hiện tại mang đại quân đến, thì nên một trận định Tây Chu.

Triệt để bình định thiên hạ phân tranh.

Lý Tịnh phía xa, đang kinh ngạc về người thần bí xuất hiện trên không trung.

Giờ khắc này thấy Văn Trọng huy quân đến, chỉ đành dẫn binh nghênh chiến.

"Nghịch tặc Lý Tịnh, mau đến chịu chết!" Văn Trọng thân cưỡi Mặc Kỳ Lân, tay cầm Thư Hùng Tiên thẳng hướng Lý Tịnh.

Thân Công Báo và những người khác giao cho Trương Khuê, còn Lý Tịnh này tự nhiên là do y đối phó rồi.

Lý Tịnh dù sao cũng sư tòng Độ Ách Chân Nhân, vẫn có chút đạo hạnh, lại thêm cũng muốn thử thủ đoạn của Văn Trọng.

Y cũng vỗ vào ngựa dưới thân, tay cầm bảo kiếm xông lên.

Mã Thiện theo sát phía sau.

Còn về Thân Công Báo, lại khẽ lùi thân hình, đã độn vào giữa đám đông.

Lần này, y theo Lý Tịnh đến, hoàn toàn là vì biết Long Cát Công Chúa cường đại.

Ai ngờ, vào thời điểm quan trọng của trận chiến, đối phương lại đột nhiên xuất hiện một kẻ lợi hại.

Nếu không giết chết y, Thân Công Báo cũng sẽ không lộ diện trước trận.

Tuy đến Tây Kỳ không lâu, nhưng y biết Khương Tử Nha trước đó đã bị đánh chết mấy lần.

Y không có phúc vận như Khương Tử Nha.

Hiện nay chiến sự vô cùng bất minh, tự nhiên rút lui là thượng

sách.

Còn về thể diện?

Thứ này đâu quan trọng bằng cái mạng nhỏ.

"Thái sư quả nhiên thần cơ diệu toán!" Trương Khuê đã sớm chú ý Thân Công Báo, nhìn thấy Thân Công Báo biến mất trong đám đông, trong mắt lóe lên một tia tinh quang.

Lập tức nhảy xuống Độc Giác Ô Yên Thú, thân hình độn đi, biến mất trong trận.

Cao Lan Anh cưỡi ngựa theo sát, lại lần nữa nghênh chiến Mã Thiện.

Nhưng giờ khắc này trên không trung Khổng Tuyên, đã bức gần Long Cát Công Chúa.

Ngũ sắc thần quang rực rỡ, bao phủ hoàn toàn nàng.

Long Cát Công Chúa còn chưa kịp thi triển thủ đoạn của mình, đã cảm thấy trên không trung một luồng sức mạnh không thể chống cự cuộn đến.

Trong chốc lát, thân hình không tự chủ được mà bay về phía vầng hà quang kia.

Long Cát Công Chúa kịch liệt giãy giụa, nhưng vô lực thoát khỏi.

Không mấy chốc, đã có một luồng pháp lực hạo hãn quấn quanh toàn thân.

Một mối đe dọa chết người ập đến.

Đúng lúc Long Cát Công Chúa cảm thấy mình sắp vẫn lạc, trên không trung truyền đến một tiếng gọi gấp gáp.

"Khổng Tuyên đạo hữu!

Có thể thủ hạ lưu tình không!" Dao Trì Vương Mẫu nương nương từ từ hạ xuống không trung, mặt lộ vẻ lo lắng.

Khổng Tuyên đứng trên không trung, quét mắt nhìn Long Cát Công Chúa đã bị bắt.

Khẽ nhướng mắt, nhìn về phía Dao Trì vừa xuất hiện.

Đón ánh mắt của Khổng Tuyên, Dao Trì vội vàng nói: "Ngã tức khắc sẽ mang Long Cát về Thiên Đình, chuyện Thương Chu sẽ không còn can dự nữa." Giữa lời nói, đã mang theo một tia cầu khẩn.

Thân là đồng tử bên cạnh Đạo Tổ, Dao Trì tự nhiên biết tên Khổng Tuyên.

Một tay ngũ sắc thần quang vô vật bất xoát.

Tương truyền y là tồn tại đệ nhất nhân dưới Thánh nhân.

Nàng không phải là đối thủ.

Sau khi Hạo Thiên vẫn lạc, Thiên Đình đã không còn là Thiên Đình như trước.

Ngay cả sau Phong Thần, uy tín cũng mất sạch.

Long Cát Công Chúa thiên phú không tệ, Dao Trì không muốn đối phương vẫn lạc trên Phong Thần Bảng kia.

"Thiện!" Đối mặt với lời nói của Dao Trì, Khổng Tuyên cũng không hạ sát thủ.

Tay phải vung lên, ném Long Cát Công Chúa đang thảm hại ra.

Long Cát Công Chúa rơi xuống không trung thấy vậy, nhất thời sắc mặt tái xanh.

Nhưng vừa mới lĩnh giáo sự lợi hại của Khổng Tuyên, đâu dám tiến lên.

“Đa tạ đạo hữu!

Ân tình này Dao Trì sẽ ghi nhớ trong lòng!” Nhìn thấy Khổng Tuyên sảng khoái như vậy, Dao Trì trong lòng đại hỉ.

Hiện nay uy nghiêm Thiên Đình đã mất hết, nàng còn thật sự lo lắng đối phương không nể mặt nàng.

Không ngờ Khổng Tuyên không hề do dự.

Khổng Tuyên khẽ gật đầu, không đáp lời.

Đại cục Thương Chu đã định, y không muốn gây thêm sát kiếp.

Sự thay đổi đột ngột này, đã khiến Lý Tịnh phía dưới sợ hãi.

Vốn dĩ y nghĩ có Long Cát Công Chúa xuất trận, nhất định có thể một trận đại bại Văn Trọng.

Nào ngờ đột nhiên nhảy ra một Khổng Tuyên.

Dễ dàng ngăn cản Long Cát Công Chúa.

Đối với tên Khổng Tuyên, Lý Tịnh chưa từng nghe qua.

Nhưng đối với Dao Trì, Lý Tịnh lại vô cùng rõ ràng.

Dao Trì còn phải cung kính ứng đối như vậy, rất rõ ràng Khổng Tuyên cường đại ngoài dự liệu.

Hiện tại Long Cát Công Chúa sắp bị Dao Trì đưa về Thiên Đình, chẳng phải là y phải đối phó với Khổng Tuyên sao.

Văn Trọng trước mắt đã đủ khó nhằn, y làm sao có thể ngăn cản Khổng Tuyên.

Đến Tây Kỳ báo thù tiết hận không sai, nhưng Lý Tịnh cũng không muốn mạng nhỏ của mình không giữ được.

Nếu không, cũng sẽ không dám đến Tây Kỳ sau khi đệ tử Tiệt Giáo đã rời đi hết.

Hiện nay bảo y đối phó với đại thần thông giả cường đại như vậy, Lý Tịnh nào có cái gan đó.

Trong lòng đại hoảng, Lý Tịnh vội vàng lớn tiếng hô: "Vương Mẫu nương nương!

Ngã Lý Tịnh cũng muốn đến Thiên Đình hiệu lực!" Lời nói đột ngột của Lý Tịnh, khiến Văn Trọng đang giao chiến ngây người!

Tên này cũng quá sợ chết rồi!

Lý Tịnh không quản Văn Trọng nghĩ gì trong lòng.

Trực tiếp từ bỏ đối phương, bay về phía không trung.

Hôm qua đã đại bại trở về, hôm nay lại thêm một Khổng Tuyên, càng không thể là đối thủ.

Hiện tại chỉ có thể rút lui.

Nhìn Lý Tịnh trực tiếp bay lên, Dao Trì cũng ngây người.

Nàng xuất hiện ở đây, cũng mạo hiểm rất lớn.

Dù sao nếu Khổng Tuyên nổi giận, nàng có thể cũng giống như Hạo Thiên mà lên bảng.

Cứu được Long Cát Công Chúa, đã vô cùng mãn nguyện.

Nếu vì Lý Tịnh mà khiến Khổng Tuyên không vui, thì sẽ phản tác dụng.

Nhìn thấy Lý Tịnh bay đến, Dao Trì vội vàng nhìn về phía Khổng Tuyên.

Nhưng đối phương, chỉ thần sắc vô cảm, dường như không có phản ứng gì.

Dao Trì nuốt nước bọt, chắp tay: "Đa tạ đạo hữu, ân tình này Thiên Đình Ngã nhất định ghi nhớ." Dứt lời, Dao Trì không nán lại,

mang theo Long Cát Công Chúa bay về Thiên Đình.

Đối mặt với Lý Tịnh đang xáp lại, lại không hề nhắc đến một lời.

Lý Tịnh theo lên, thấy Khổng Tuyên không động, liền lon ton theo sau.

Dao Trì bay phía trước, tự nhiên chú ý đến động tĩnh phía sau.

Thấy Khổng Tuyên không động, trong lòng cũng vui mừng.

Tuy Thiên Đình uy nghiêm đại thất, nhưng có cường giả gia nhập tổng quy là chuyện tốt.

Văn Trọng cưỡi Mặc Kỳ Lân trên không trung, hoàn toàn ngây người trong trận.

Vốn dĩ còn nghĩ Lý Tịnh là một hán tử.

Không ngờ lại hèn nhát đến vậy.

Nhưng hiện tại tiêu diệt Tây Kỳ là trọng yếu.

Vì đối phương ngoan ngoãn rời đi, cũng đỡ cho y phiền phức.

Trong lòng nghĩ vậy, Văn Trọng vội vàng xuống Mặc Kỳ Lân, bay đến trước mặt Khổng Tuyên.

"Văn Trọng tạ ơn đạo hữu giúp đỡ!

Không biết đạo hữu tiên phủ ở đâu?" Văn Trọng chắp tay, cung kính hành lễ.

Trận chiến vừa rồi, đạo hạnh của đối phương rõ ràng cao hơn y rất nhiều.

Đối mặt với Văn Trọng tiến lên, Khổng Tuyên rõ ràng nhiệt tình hơn không ít.

Khổng Tuyên khẽ cười, miệng ôn hòa nói: "Văn Thái sư vô nhu đa lễ!

Bần đạo vân du thiên địa, không có chỗ ở cố định, nay chiến sự Thương Chu đã định, Bần đạo cũng nên rời đi.” “Đạo trưởng cao nghĩa!

Văn Trọng bội phục!

Lát nữa không bằng đến doanh trướng một lúc, để cảm tạ?” Văn Trọng nghe vậy, không khỏi vội vàng nói.

“Không cần làm phiền Văn Thái sư, Bần đạo đi đây!” Dứt lời, Khổng Tuyên hóa thành một đạo trường hồng, biến mất trên không trung.

Chương 149

Nhìn Khổng Tuyên đến cũng vội vàng đi cũng vội vàng, Văn Trọng mặt lộ vẻ khó hiểu.

Nhưng lẩm bẩm mấy tiếng, y cũng không để tâm.

Trong lòng nghĩ rằng, đối phương có thể là do người khác ủy thác đến.

Việc cấp bách trước mắt, là đại bại Tây Chu, công phá Tây Kỳ.

Đại quân Thương Tang khí thế như hồng.

Ngược lại nhìn các tướng sĩ Tây Chu đối diện, khí thế đã hạ xuống thấp nhất.

Trước đó còn có chút sức chống cự.

Nhưng Long Cát Công Chúa bị bắt, tiếp đó người thống soái là Lý Tịnh, lại tự mình bỏ chạy.

Thân là thống soái tam quân, lại lâm trận bỏ chạy.

Đây là điều mà bọn họ không dám tưởng tượng.

Điều này đối với khí thế của Tây Kỳ, nghiễm nhiên là một đòn chí mạng.

Quốc sư Thân Công Báo, cũng không thấy tăm hơi.

Đại quân không người chỉ huy, lập tức bỏ chạy.

Ai nấy đều đang chạy thoát thân.

Vậy thì còn ai chống cự nữa.

"Hôm nay một trận định Tây Kỳ!" Văn Trọng cưỡi Mặc Kỳ Lân, nhìn cảnh tượng trước mắt, sắc mặt hoan hỉ.

Mới dẫn quân đến Tây Kỳ hai ngày, đã có chiến quả như vậy, Văn Trọng đương nhiên trong lòng vui mừng.

Dù sao trong số các chư hầu phản loạn trong thiên hạ, chỉ có Tây Kỳ là mạnh nhất.

Hơn nữa khí thế, danh vọng cao nhất.

Không ngờ đến sau, lại thấy không như tưởng tượng.

Văn Trọng trong lòng hiểu rằng, đây đều là nguyên nhân Tây Kỳ trước đó đã thua nhiều trận.

Nền tảng ban đầu, sớm đã bị hao hết.

Tây Kỳ đã định bại vong.

Phong Thần cũng đến đây rồi.

"Khả ác!

Khả ác!

Lý Tịnh tên này sao lại hèn nhát đến vậy!" Trên đỉnh núi phía xa, Thân Công Báo thần sắc phẫn nộ.

Tuy đã rút lui khỏi trận, nhưng cảnh tượng vừa rồi, Thân Công Báo vẫn nhìn thấy rõ ràng.

Lý Tịnh, tên thống soái được Võ vương giao phó trọng trách, lại lâm trận bỏ chạy.

Điều này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Thân Công Báo.

"Ai!

Tây Kỳ này e là khó mà phò trợ được." Nhìn quân đội thua trận phía xa, Thân Công Báo trong lòng ưu sầu.

Nhưng giờ khắc này y, không có ý định tiến lên giúp đỡ.

Tuy cường giả thần bí Khổng Tuyên đã rời đi, nhưng Thân Công

Báo không biết trong Thương Tang còn có nhân vật lợi hại nào khác không.

Hơn nữa Văn Trọng kia, cũng không phải nhân vật dễ đối phó.

Thân Công Báo đang sầu muộn, định nghĩ xem làm sao về giao phó thì.

Đột nhiên trong lòng rùng mình, thân hình phóng vụt ra.

Chỉ thấy từ nơi vừa đứng, một bóng người bay ra.

"Là ngươi!" Nhìn thấy Trương Khuê xông ra, Thân Công Báo trong mắt đại kinh.

Lập tức không hề do dự, nhảy thân trốn về phía xa.

Bất kể thực lực của Trương Khuê thế nào, một khi bị y bắt được ở đây, tuyệt đối vô cùng nguy hiểm.

Vạn sự, tiên tẩu vi diệu!

"Hanh!

Có Bản tướng ở đây, Thân Công Báo ngươi định chạy đi đâu?" Ngoài đao pháp, điều Trương Khuê lợi hại nhất chính là Địa Hành Thuật.

"Xoẹt" một tiếng, thân hình biến mất, khi xuất hiện trở lại, đã ở bên cạnh Thân Công Báo phía xa.

"Toang rồi!" Chỉ nhìn thoáng qua, Thân Công Báo đã biết thủ đoạn của đối phương.

Lập tức trong lòng đại kinh.

Thuật đào mệnh của y lợi hại, đối phương dường như có thuật truy kích dị thường.

Sắc mặt kinh hoảng của Thân Công Báo, đâu dám giao thủ, chỉ lo

hoảng loạn bỏ chạy.

Nhưng ánh mắt quét qua, lập tức trong lòng càng kinh hoảng.

Chỉ thấy trên bầu trời phía xa, một đám mây đen cuộn đến.

Chính là Độc Giác Ô Yên Thú kia!

Địa Hành Thuật của Trương Khuê, lại thêm một con dị thú như vậy.

Muốn chạy thoát hiển nhiên vô cùng khó khăn.

Trương Khuê truy kích Thân Công Báo mà đi.

Còn đại quân Tây Chu, vì Lý Tịnh bỏ chạy, đã tan rã không thành quân.

Quân đội hoảng loạn bỏ chạy, không ít tướng sĩ chết trong loạn quân.

Đại quân Văn Trọng đi qua, hàng giả không đếm xuể.

Dưới sự bao vây của đại quân Thương Tang, quân đội Tây Chu chỉ có một số ít tướng sĩ lợi dụng hỗn loạn trốn vào rừng rậm xung quanh.

Còn lại không thì tử trận, hoặc bị bắt.

Văn Trọng đại thắng toàn diện, nhưng không vì thế mà thu quân.

Hơn nữa y vội vàng lệnh Đặng Trung thay quân phục Tây Chu, giả làm bại quân Tây Kỳ và giả vờ chạy trốn.

Để lại một bộ phận tướng sĩ trông coi tù binh, sau đó thống lĩnh đại quân truy kích.

Tây Kỳ tuy đã mất hết nền tảng, nhưng nếu trực tiếp tấn công cửa thành, cũng sẽ có thương vong không nhỏ.

Hiện nay có cơ hội này, tự nhiên là một lần hạ gục Tây Kỳ.

Quả nhiên, đối mặt với bại quân giả mạo của Đặng Trung, Tây Kỳ hoàn toàn không có chút phòng bị nào.

Bởi vì cảnh tượng như vậy, bọn họ đã trải qua mấy lần.

Căn bản không nghĩ nhiều, tướng sĩ giữ thành trong lòng kinh hoảng, trực tiếp mở cửa thành.

Không có gì nghi ngờ, cửa thành thất thủ.

Đại quân Văn Trọng theo sát đến, công phá tòa cổ thành sừng sững ở phía Tây nhân tộc này.

Cơ Phát đang chờ tin tốt của Lý Tịnh trong cung, đột nhiên nghe bên ngoài ồn ào hỗn loạn, lập tức sắc mặt trầm xuống.

Mặt lộ vẻ giận dữ, y còn chưa kịp bước ra khỏi cửa điện, đã thấy một tướng sĩ vội vàng xông vào.

"Hoảng hoảng trương trương ra thể thống gì!" Nhìn thấy kẻ đến hoảng sợ mất vía, Cơ Phát trầm giọng quát.

Lý Tịnh, Thân Công Báo và những người khác thì thôi, ngay cả Long Cát Công Chúa của Thiên Đình cũng đến giúp y.

Tuy liên tiếp bại trận, nhưng Cơ Phát đối với tương lai vẫn tràn đầy lòng tin.

Y tin rằng, không bao lâu, cũng có thể đánh đến Triều Ca.

Lật đổ Thương Tang!

Y đang ảo tưởng về tin thắng trận mà Lý Tịnh sẽ mang đến cho mình, hiện tại nhìn thấy cảnh tượng này, tự nhiên trong lòng tức giận.

"Đại vương!

Đại sự bất hảo!

Thành Tây Kỳ bị phá, đại quân Thương Tang đã đánh vào rồi."

Tướng sĩ hoảng loạn chạy đến, không để ý lời quát mắng của Cơ Phát, vội vàng lớn tiếng kêu.

"Đánh vào rồi???" Cơ Phát nhất thời không phản ứng kịp, sắc mặt ngây người.

Sau đó kinh hô: "Cái gì!

Văn Trọng sao lại đánh vào rồi?

Đại quân của Cô đâu?

Lý Tịnh, Thân Công Báo đâu?" Kinh ngạc kêu lên, y vội vàng mấy bước đi ra khỏi đại điện.

Quả nhiên, bên ngoài cung điện, ẩn ẩn có tiếng hò hét chém giết truyền đến.

Tại cổng cung điện cuối tầm mắt, càng có nhiều bóng người hoảng loạn bỏ chạy.

Thượng đại phu Tán Nghi Sinh, dẫn theo nhiều quan viên từ xa vội vã chạy đến.

"Võ vương!

Đại sự bất diệu!

Đại sự bất diệu!" Tán Nghi Sinh vội vàng chạy đến, cả người mặt đầy kinh hoàng.

Cơ Phát đứng ở cửa điện, đã hoàn toàn ngây người.

Một khuôn mặt trở nên trắng bệch!

Ngay cả công chúa Thiên Đình cũng đến giúp đỡ.

Sao lại đột nhiên bại trận.

Hơn nữa còn bại thảm hại đến vậy, ngay cả cửa thành cũng bị công phá.

Trước đó tuy nhiều lần đại bại, nhưng cũng không quá khoa trương như vậy.

Chuyện này xảy ra thực sự quá đột ngột.

Thiên Mệnh Chi Chủ!

Tây Kỳ của y rõ ràng là Thiên Mệnh Chi Chủ!

Sao lại bại rồi!

Điều này không thể nào!

Cơ Phát trong lòng khó mà chấp nhận.

Cơ Phát lớn tiếng hô: "Lý tướng quân?

Còn Quốc sư của Cô đâu?" Cơ Phát hoảng loạn như ma, một tay nắm chặt hai tay của Tán Nghi Sinh bên cạnh.

"Thần không biết!

Cửa thành dĩ phá, thành trung toàn là đại quân Thương Tang, như kim Văn Trọng lĩnh binh trực vãng cung điện nhi lai, Võ vương ngã đẳng tiên tẩu vi diệu." Nhìn Cơ Phát có chút điên cuồng, Tán Nghi Sinh lớn tiếng nói.

Sự thay đổi trước mắt, cũng vượt xa dự liệu của ông.

Hôm qua Lý Tịnh và những người khác đi, tuy đại bại, nhưng cũng thu thập được không ít quân đội.

Nhưng hôm nay, rõ ràng đã có Long Cát Công Chúa giúp đỡ, ngược lại lại bại nhanh đến vậy.

Không chỉ không thấy bóng dáng Lý Tịnh, Thân Công Báo và những người khác, thậm chí ngay cả cửa thành cũng bị đối phương trực tiếp đoạt lấy.

Từ tin tức vừa nghe lén được, đại quân do Lý Tịnh thống soái

sáng nay, e rằng toàn quân đã bị tiêu diệt.

“Chạy?

Thành Tây Kỳ ở đây?

Cô còn có thể chạy đi đâu?” Lời nói của Tán Nghi Sinh, khiến Cơ Phát trong mắt một trận mờ mịt.

Tiếng ồn ào trong thành, còn có những bóng người hoảng loạn bỏ chạy không xa.

Khiến Cơ Phát cả người khó mà chấp nhận.

Thành Tây Kỳ bị phá!

Thành Tây Kỳ lại bị công phá rồi.

“Đại vương!

Lưu được thanh sơn tại bất sầu vô sài thiêu!

Chỉ cần giữ được mạng, chưa chắc không có cơ hội.” Thấy Cơ Phát như vậy, Tán Nghi Sinh vội vàng nói.

“Không sai!

Võ vương!

Lưu lại tính mạng, chúng ta mới có cơ hội đông sơn tái khởi.” “Phải đó, Võ vương!

Xung quanh còn có hai trăm chư hầu, đến lúc đó có thể lệnh bọn họ phản công trở lại.” Các quan văn võ đứng bên cạnh, đều mở miệng khuyên.

Chương 150

Nghe những lời này, Cơ Phát trong mắt hơi sáng lên.

Đúng đúng đúng!

Thành Tây Kỳ mất rồi, chỉ cần còn quân đội, vẫn còn cơ hội phản công.

“Đi, đi, đi!

Chúng ta mau đến cửa Tây thành!” Cơ Phát trong lòng kinh hoảng, miệng vội vàng kêu.

Tán Nghi Sinh và những người khác rõ ràng đã sớm chuẩn bị, phía xa đã có xe giá chạy đến.

Một đám quan văn võ, cùng nhiều tướng sĩ hộ tống Cơ Phát và những người khác nhanh chóng đi về phía cửa Tây thành.

Dù sao Cơ gia đã kinh doanh Tây Kỳ mấy trăm năm, trong thành vẫn còn không ít trung nghĩa chi sĩ.

Tuy đã công nhập thành, nhưng Văn Trọng gặp phải sự chống cự mãnh liệt.

Đợi đến khi trấn áp quân đội trong thành, đến vương cung, Cơ Phát đã trốn thoát.

“Thái sư!

Cơ Phát lĩnh trứ tàn binh vãng tây cửa thành nhi khứ, phạ thị đầu kháo kỳ tha chư hầu khứ liễu.” Lập tức, có tướng sĩ đến báo cáo.

Đối với điều này Văn Trọng cũng không vội, quay người phân phó Tân Hoàn bên cạnh.

“Tân Hoàn!

Ngươi tức khắc đi truy kích, điều tra hướng đi của Cơ Phát và những người khác!" Thành Tây Kỳ đã bị phá, xung quanh tuy có không ít tiểu chư hầu.

Nhưng thành trì thì không thể so với Tây Kỳ.

Công phá Tây Kỳ, e rằng nhiều tiểu chư hầu cũng đang run rẩy.

Cơ Phát bất quá là chó nhà có tang, không giãy dụa được mấy ngày.

Chiến sự phương Tây đã định.

"Vâng!" Tân Hoàn khẽ đáp một tiếng, sau đó triển cánh bay lên, đi về phía Tây.

Sau khi công phá thành Tây Kỳ, Văn Trọng không truy kích nữa.

Sai người canh giữ tường thành, đồng thời nhanh chóng báo cáo về Triều Ca.

Còn về nhiều tiểu chư hầu xung quanh, Văn Trọng cũng không lập tức huy binh tấn công, mà lấy việc công tâm làm chính.

Cơ Phát đại nghịch bất đạo, ai bắt được Cơ Phát sẽ có công không có tội.

Cơ gia nhiều đời thống lĩnh hai trăm lộ chư hầu phương Tây, mà Cơ Xương lại hiền danh vang xa.

Tự có kẻ trung thành với Cơ gia!

Mà tình hình hiện tại, cũng sẽ khiến không ít chư hầu ngả về Thương Tang.

Cho nên, hai trăm lộ chư hầu phương Tây này, khẳng định sẽ rơi vào nội chiến.

Giờ đây Văn Trọng, chỉ cần đợi bọn họ lưỡng bại câu thương sau,

rồi thu dọn tàn cuộc là được.

Quả nhiên, tin tức vừa truyền ra, đã có tiểu chư hầu không nhịn được phái binh bắt Cơ Phát.

Trong chốc lát, Cơ Phát và nhóm người, quả thực như chó nhà có tang.

Vì không biết tâm tư của nhiều tiểu chư hầu, căn bản không dám dễ dàng tiếp cận.

Chỉ có thể chạy khắp nơi, khắp nơi đều là địch.

Không nhắc đến loạn chiến của nhiều tiểu chư hầu phương Tây, giờ khắc này Đế Tân ở Triều Ca, cũng nhận được tin thắng trận do Văn Trọng truyền về.

"Tốt, tốt, tốt!

Văn Thái sư quả nhiên là đại thần trụ cột của Cô, vừa đến Tây Kỳ, đã công phá Tây Kỳ, đại bại Tây Chu!" Nhìn khoái báo trong tay, Đế Tân ngửa mặt lên trời cười lớn.

Đoạn thời gian trước, còn Lỗ Hùng, Đặng Cửu Công đại bại.

Văn Trọng mới đến Tây Kỳ mấy ngày, không ngờ chiến quả đạt được, vượt xa dự liệu của y.

Thành Tây Kỳ bị phá, mấy đại chư hầu phản loạn, đã hoàn toàn bị trấn áp.

Các quan văn võ trong điện nghe vậy, đều sắc mặt đại hỉ.

Thấy vậy Đế Tân, sảng khoái đưa khoái báo xuống.

Tuy vẫn chưa bắt được Cơ Phát, nhưng thành Tây Kỳ đã bị phá.

Không có gì nghi ngờ, loạn cục thiên hạ đã định.

"Đại vương khí thôn sơn hà, đây là phúc của Thương Tang ta!" Tỷ

Can chắp tay, mặt đầy tươi cười.

Trước đó tứ đại chư hầu, một lúc phản loạn ba người.

Tám trăm chư hầu trong thiên hạ, đại bán đều phản.

Không ngờ, không quá mấy năm, tất cả đều bị trấn áp.

Năng lực của Đế Tân, có thể sánh với Thương Tang.

Nhiều quan văn võ trong điện, cũng cung kính hô vang.

"Ha ha ha!" Nghe tiếng nịnh bợ vang vọng trong điện, Đế Tân cười vang.

Tuy trong lòng có chút đắc ý, nhưng Đế Tân rất rõ ràng, phần lớn những điều này đều là công lao của Trường Phong.

Nếu không có Trường Phong, làm sao có thể giữ vững cơ nghiệp Thành Thang, làm sao có thể bảo vệ vị trí Nhân Vương.

Thương Tang không diệt, vị trí Nhân Vương tự nhiên không mất.

Trận chiến đầy lo lắng, đã có thể nói là kết thúc một cách viên mãn.

Hiện tại chỉ còn chờ Văn Trọng mang đến đầu người của Cơ Phát.

Giờ khắc này phía Tây Tây Kỳ, gần vùng Man Di.

Cơ Phát và đoàn người, vô cùng thảm hại.

Các tướng sĩ hộ vệ xung quanh, chỉ còn lại mấy trăm người.

Các văn thần võ tướng tùy tùng, càng thì người bỏ đi, người tử trận.

Những người còn lại, ai nấy đều mặt đầy bụi đất, trong mắt u ám vô quang.

Đầy rẫy sự mờ mịt về tương lai.

Cơ Phát đang ngồi nghỉ, nhìn Tán Nghi Sinh đi đến, khẽ hỏi: "Có tin tức gì về Quốc sư và những người khác không?" Suốt chặng đường này, bọn họ đã bị nhiều tiểu chư hầu tập kích.

Để thoát thân, đoàn người chỉ có thể đi dọc theo ranh giới Thương Tang.

Nhưng như vậy cũng không phải cách.

Không có nơi đặt chân, bọn họ tuyệt đối không thể kiên trì được bao lâu.

Tán Nghi Sinh nghe vậy, khẽ thở dài.

"Chưa có tin tức gì về bọn họ!" Bọn họ tự mình chạy thoát thân còn không kịp, làm gì có thời gian đi dò la tin tức.

Thành Tây Kỳ bị phá mà không xuất hiện, e rằng đã hung đa cát thiểu rồi.

Cơ Phát nghe vậy, thần sắc trầm xuống, trong lòng cũng có dự cảm không lành.

Y từ từ đứng dậy, nhìn bầu trời xung quanh.

Mảnh đất này đã được Cơ gia cai trị mấy trăm năm, nhưng y lại không có chỗ đặt chân.

Ngay lúc y đang ưu sầu, phía xa lại có tiếng hò hét chém giết truyền đến.

"Võ vương!

Quân truy kích đã đến, chúng ta mau đi thôi!" Tán Nghi Sinh vội vàng bước lên, miệng gấp gáp nói.

"Ai!" Cơ Phát trong lòng nặng nề thở dài, chỉ đành thảm hại bước lên xe giá!

Đoàn người mấy trăm người, lại bắt đầu chạy thoát thân. "Có tin tức gì của Cơ Phát và những người khác không?" Lúc này, trong thành Tây Kỳ, Văn Trọng nhìn quanh hai hàng, mở miệng hỏi."Trước đó có thám mã phát hiện bọn họ đi về phía tây bắc, hẳn là đã đến biên giới Khuyển Nhung quốc rồi." Tân Hoàn bước ra, nhanh chóng đáp lời."Biên giới Khuyển Nhung quốc?" Văn Trọng nghe vậy, tức thì khẽ cau mày.

Mới có mấy ngày mà đám người này đã chạy xa đến thế.

Tình hình trước mắt, rõ ràng là lo lắng các tiểu chư hầu khác động binh."Thường xuyên chú ý động hướng của bọn chúng!" Văn Trọng tùy miệng phân phó một tiếng, lại hỏi xuống hàng dưới: "À phải rồi!

Có tin tức gì của Trương Khuê tướng quân không?" Kể từ hôm giao chiến, Trương Khuê truy kích Thân Công Báo xong thì vẫn chưa trở về.

Đến nay đã mấy ngày rồi.

Trong lòng Văn Trọng có chút lo lắng."Vẫn chưa có tin tức!" Hạ thủ Cao Lan Anh bước ra, mặt cũng lộ vẻ lo lắng.

Nàng tự nhiên không lo cho Thân Công Báo.

Với thực lực của Thân Công Báo, chắc chắn không thể làm tổn thương phu quân nàng.

Nhưng hiện tại vẫn đang trong Lượng Kiếp, ai mà biết có xảy ra chuyện ngoài ý muốn không.

Huống hồ Thân Công Báo kia, còn là môn nhân Ngọc Hư của Xiển Giáo.

Không sợ vạn nhất, chỉ sợ nhất vạn.Văn Trọng nghe vậy, trên mặt mang theo trầm tư.

Mặc dù đại cục Tây Kỳ đã định, nhưng tài năng của Trương Khuê, Văn Trọng vẫn rất xem trọng.

Trước đây vì sự dị động của mấy đại chư hầu, các man di xung quanh cũng rục rịch muốn hành động.

Nay đã trấn áp được bọn phản tặc kia, đã đến lúc dẹp yên đám man di đó.

Mà Trương Khuê, tự nhiên là một nhân tài hiếm có khó tìm."Báo!" Văn Trọng đang định sai người đi khắp nơi dò la tin tức Trương Khuê, bỗng nhiên truyền lệnh quan từ ngoài điện nhanh chóng chạy vào."Chuyện gì?" Văn Trọng rảo bước hùng dũng tiến lên, lớn tiếng hỏi."Khải bẩm Thái Sư!

Trương Khuê tướng quân đã trở về." Người đến chắp tay, lớn tiếng đáp.Văn Trọng nghe vậy tức thì mắt sáng lên, khuôn mặt tức khắc lộ vẻ vui mừng.

Những người còn lại trong điện, ai nấy đều hân hoan.

Người vui mừng nhất đương nhiên là Cao Lan Anh.

Quả nhiên, một lát sau, chỉ thấy ngoài cửa điện, một bóng người sải bước vào."Thái Sư!

Mạt tướng may mắn không phụ mệnh, đã lấy được thủ cấp Thân Công Báo!" Trương Khuê bước vào, một gối quỳ xuống đất, lớn tiếng hô.

Thân Công Báo tuy thực lực không ra gì, nhưng công phu chạy trốn quả thực là hạng nhất.

Nếu không phải y giỏi địa hành chi thuật, thật sự chưa chắc đã đuổi kịp tên này.

Ngay sau đó, hắn tay phải kéo ra phía sau, lấy ra một cái đầu

người to như đấu, chính là Thân Công Báo."Tốt!

Tốt!

Tốt!" Thấy Thân Công Báo đã chết, Văn Trọng càng vui mừng.

Đối với tên chuyên gây họa này, Văn Trọng vô cùng căm ghét.

Trước đây hắn ở phương Bắc trì hoãn lâu như vậy, chính là do tên này âm thầm giở trò quỷ.

Sau khi đại bại Sùng Biên Báo, ai ngờ lại nhảy nhót đến Tây Kỳ.

Nay cuối cùng cũng đã chết rồi.Cơ Phát lưu vong đến biên giới Thương quốc, Thân Công Báo cũng chết, Lý Tĩnh thì trốn về Thiên Đình.

Chuyện Tây Kỳ, triệt để dẹp yên!Tin tức truyền đến Triều Ca, Đế Tân tự nhiên đại duyệt.

Khương Tử Nha, Thân Công Báo hai tên này, hắn đã sớm muốn giết cho hả dạ.

Hiện tại cả hai đều đã đi đời.

Sao có thể không khiến hắn hưng phấn!

Ngay sau đó truyền mệnh Văn Trọng, nhanh chóng bắt giữ Cơ Phát.Sau mấy ngày treo ấn quan sát, Văn Trọng lệnh Đặng Trung và những người khác chia làm ba lộ đại quân, càn quét các chư hầu phương Tây.

Các tiểu chư hầu đã chiến đấu nhiều ngày, nào còn sức chống cự.

Đại quân đi qua, nơi nào cũng đầu hàng.

Chưa đầy nửa tháng, các chư hầu phản loạn phương Tây đều quy hàng.

Những kẻ ngoan cố không chịu phục thì bị chém giết hết.

Mà thủ cấp của Cơ Phát cùng những người khác, cũng được dâng lên.

Cơ Phát vừa chết, Tây Chu triệt để bại vong.

Cuộc chiến Thương Chu, đến đây kết thúc.Lúc Đế Tân ở Triều Ca nhận được tin tức Cơ Phát thân vong, các đại thần thông giả trong thiên địa đều ngẩng đầu nhìn về phía Tây Kỳ.

Phong Thần Bảng treo trên Phong Thần Đài ở Kỳ Sơn, phóng ra ánh sáng vô tận.

Hào quang vạn trượng, bao phủ bầu trời, lại nhanh chóng tỏa ra xung quanh.

Khí kiếp sát tràn khắp thiên địa, dưới hào quang đó, nhanh chóng tiêu tán.

Tất cả sinh linh vào khoảnh khắc này, đều hiểu rõ.

Phong Thần Lượng Kiếp đã triệt để kết thúc.Mà nhiều người tham dự Lượng Kiếp, nhưng lại sống sót thì tâm linh thần tuệ, tức khắc cảm ngộ được nhiều Pháp tắc.

Trường Phong đang tĩnh tu, cũng lập tức tỉnh lại.

Thoáng cái, hắn đã lĩnh ngộ được mấy loại Pháp tắc chưa từng nắm giữ.

Không ít Pháp tắc đã tu luyện, lại càng đột nhiên lĩnh ngộ sâu sắc hơn."【Nguy hiểm và kỳ ngộ cùng tồn tại, cho dù là Lượng Kiếp cũng vậy!】" Cảm thụ sự biến hóa trong cơ thể, Trường Phong mặt lộ vẻ hoan hỷ.

Pháp tắc là thứ hắn cần nhất.

Tuy có Thông Thiên tương trợ, nhưng Pháp tắc đâu phải muốn cảm ngộ là cảm ngộ được.

Chương 151

Thu hoạch đột ngột này, khiến hắn càng gần hơn với bước đột phá kia.Lúc này trên Kim Ngao Đảo, cũng vang lên từng tiếng kinh hô.

Trường Phong thực lực cường đại, cảnh giới đã khá cao, thứ hắn cần chỉ là Pháp tắc.

Còn những người cảnh giới thấp như Thạch Cơ, không chỉ có Pháp tắc, mà còn có Thiên Địa linh khí quán nhập.

Liên tiếp đột phá mấy tiểu cảnh giới, thu hoạch tự nhiên không cần nói cũng biết."Hô!

Cách cảnh giới đó chỉ còn một bước nữa rồi!" Cảm thụ sự dao động ổn định trên người, Triệu Công Minh mặt lộ vẻ hoan hỷ.

Lúc này, hắn đã là tồn tại Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Triệu Công Minh trong lòng kích động, chậm rãi lấy ra hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu.

Trường Phong từng nói, muốn bước ra bước đó, kiện Pháp bảo này tất không thể thiếu.

Hiện giờ cuối cùng cũng đến lúc rồi.Triệu Công Minh có sự đột phá, Tam Tiêu và những người khác cũng đều có thu hoạch riêng.

Không thì lĩnh ngộ nhiều Pháp tắc, hoặc là đột phá cảnh giới hiện có.

Thu hoạch lớn nhất tự nhiên là Cổn Cổn!

Không chỉ đột phá vào cảnh giới Đại La Kim Tiên, mà còn thành công tiến vào trung kỳ.Từng luồng khí tức đột phá mạnh mẽ, bay lên trên Kim Ngao Đảo.

Những người chưa từng rời đảo, ai nấy đều lộ vẻ hâm mộ trong mắt.

Mặc dù đây là Lượng Kiếp của môn đồ chư Thánh, nhưng bọn họ ngay cả cơ hội tham dự cũng không có, Lượng Kiếp đã cứ thế kết thúc rồi.Trong một động phủ, Đa Bảo Đạo Nhân.

Cảm nhận được đột nhiên xuất hiện nhiều luồng khí tức mạnh mẽ.

Sắc mặt càng lúc càng ngưng trọng.

Trường Phong đã như một ngọn núi lớn đè nặng lên người hắn.

Giờ đây lại có thêm nhiều sư đệ, sư muội đột phá.

Mà hắn vì không tham dự Lượng Kiếp, nên chẳng có thu hoạch gì.

Đa Bảo Đạo Nhân khẽ ngẩng đầu, cảm thấy Tiệt Giáo càng ngày càng không có chỗ cho hắn.Ngày trước thân là đại sư huynh Tiệt Giáo, trên người hắn có không ít khí vận Tiệt Giáo.

Tu luyện tự nhiên cực nhanh.

Nhưng giờ đây, sự quật khởi của Trường Phong và những người khác, khí vận của Tiệt Giáo phần lớn đều quy về Trường Phong và một số người đó.

Hắn đã sớm bị biên duy hóa, thiếu hụt khí vận, muốn bước ra bước kia, nghiễm nhiên là vô cùng gian nan."Ai!" Đa Bảo Đạo Nhân khẽ thở dài một tiếng, chậm rãi nhắm mắt lại.

Bắt đầu chuyên tâm tĩnh tu.

Chuyện của bản thân còn đang rối như tơ vò, hắn nào có tâm tư quan tâm chuyện Phong Thần gì đó.Những người còn lại trong thiên địa, thì không được điềm nhiên như vậy, vô số ánh mắt đều hướng về Nhân Tộc.

Một cuốn thần bảng khổng lồ, trải rộng trên bầu trời.

Treo lơ lửng trên không Kỳ Sơn.

Từng luồng khí Huyền Hoàng cuồn cuộn xuất hiện, đạo văn thần bí bao quanh nó.

Lắng tai nghe, trên không trung lại có đạo âm phiêu miểu truyền xướng.

Những người hiểu rõ bản chất của Lượng Kiếp đều hiểu.

Phong Thần đã bắt đầu!Thông Thiên Giáo Chủ trên Kim Ngao Đảo, mặt lộ vẻ hỉ duyệt.

Tâm tình vô cùng sảng khoái.

Ngọn núi lớn đè nặng trong lòng đã triệt để tan vỡ.Lúc này trong Ngọc Hư Cung trên Côn Luân Sơn, Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt đen sầm.

Trong đại điện trống rỗng, lúc này chỉ có mấy bóng người ngồi.

Quảng Thành Tử mà hắn yêu quý nhất, lại không còn ở đây.

Nhưng nỗi thống hận này, hắn chỉ có thể nhẫn nhịn trong lòng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt âm trầm, vung tay một cái, một đạo ngọc phù màu vàng bay ra, bay về hướng Tây Kỳ.

Hạ thủ Xích Tinh Tử và những người khác, đều cúi thấp đầu, ai nấy sắc mặt đều rất khó coi.Mặc dù trong lòng mừng thầm vì mình đã sống sót qua Lượng Kiếp, nhưng bọn họ không dám biểu lộ chút vui mừng nào.Dưới sự chú ý của chư Thánh và nhiều đại thần thông giả.

Trên Phong Thần Bảng treo lơ lửng giữa không trung, một đạo hồng hà bắn ra.

Chiếu lên Phong Thần Đài ở Kỳ Sơn.

Khương Tử Nha trong bộ đạo bào màu trắng chậm rãi hiện thân.

Khương Tử Nha là người được trời định Phong Thần, tự nhiên không thể chết đi.

Nhìn Khương Tử Nha cứ thế chết rồi sống lại, mọi người đều không có chút bất ngờ nào.Hào quang tan đi, Khương Tử Nha chậm rãi mở mắt.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Khương Tử Nha chỉ thở dài một tiếng nặng nề.

Vào khoảnh khắc phục sinh đó, hắn đã hiểu rõ sứ mệnh của mình, cũng biết được những chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian này.

Tây Kỳ bị diệt rồi.

Ngay cả nhiều sư huynh Côn Luân Sơn của hắn cũng đã lên bảng.Khương Tử Nha mặt mày đau buồn, thu lại biểu cảm trên mặt.

Hắn từ từ ngẩng đầu, ngay sau đó bước một bước, đến dưới Phong Thần Bảng.

Khương Tử Nha vừa mới tiến lên, bỗng thấy từ xa trên không trung một đạo kim quang hạ xuống.

Hắn đưa tay đón lấy, một đạo ngọc phù màu vàng rơi vào lòng bàn tay.

Khương Tử Nha khẽ thở dài một tiếng, chậm rãi mở cáo sắc của Nguyên Thủy Thiên Tôn, cung kính nói: "Thái Thượng Vô Cực Hỗn Nguyên Giáo Chủ Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc viết: Ô hô!

Đường tiên phàm khác biệt, không hậu bồi căn hành há có thể thông; thần quỷ đồ phân cố tư nhĩ sắc, nhĩ kỳ khâm tai!" Khương Tử Nha tuyên đọc sắc thư xong, cung kính đặt phù triện lên bàn.Ngay sau đó, tay trái cầm Hạnh Hoàng Kỳ, tay phải cầm Đả Thần Tiên, đứng ở

giữa, lớn tiếng hô: "Bách Giám tiến lên nghe phong!" Chỉ thấy người đứng đầu Phong Thần Bảng, chính là Bách Giám giữ Phong Thần Bảng kia.

Bách Giám nghe thấy, tay cầm Dẫn Hồn Phan, vội vàng tiến vào đàn quỳ phục dưới đàn, lắng nghe Nguyên Thủy phong cáo.Khương Tử Nha ngẩng đầu, lớn tiếng nói: "Nay phụng Thái Thượng Nguyên Thủy sắc mệnh, ngươi Bách Giám xưa là Nhân Hoàng Hiên Viên đại soái, chinh phạt Xi Vưu, từng có huân công, bất hạnh chết tức tưởi ở Bắc Hải, hiến thân báo quốc, trung tận đáng khen, một phen trầm luân, oan ức đáng thương.

May mắn gặp Khương Thượng Phong Thần, thủ đài công lớn, đặc ban bảo lục, an ủi trung hồn ngươi.

Nay sắc phong ngươi làm thủ lĩnh Tam Giới, chức vụ Bát Bộ tam trăm sáu mươi lăm vị Thanh Phúc Chính Thần.

Ngươi hãy ghi nhớ!" Bách Giám trong bóng gió dưới đàn, tay cầm Bách Linh Phan, hướng ngọc sắc khấu đầu tạ ơn xong, chỉ thấy dưới đàn gió mây vần vũ, hương vụ lượn lờ.Bách Giám lui ra ngoài đàn, tay cầm Bách Linh Phan, chờ đợi chỉ huy.

Thấy vậy, Khương Tử Nha tiếp tục hô: "Hạo Thiên tiến lên nghe phong!" Bỗng thấy Bách Giám bên cạnh, trong tay Dẫn Hồn Phan khẽ lay động.

Trong Phong Thần Bảng, một bóng người chậm rãi hiện ra.

Chính là Hạo Thiên mặt tái mét.Sau khi thân vẫn hôm đó, nguyên thần Hạo Thiên trực tiếp bị Phong Thần Bảng hút đi.

Lúc này Lượng Kiếp kết thúc, y mới được phép xuất hiện.

Dưới Dẫn Hồn Phan của Bách Giám, Hạo Thiên ngoan ngoãn đứng trên pháp đàn.

Chỉ là Hạo Thiên lúc này, hận không thể chui thẳng xuống mười tám tầng địa ngục.Phong Thần vốn là để chiêu mộ nhân tài cho Thiên Đình của y.

Nhưng cuối cùng thì hay rồi, ngay cả bản thân y cũng lên bảng.

Ban đầu còn nghĩ, Đạo Tổ có thể sẽ đến cứu y.

Nhưng không ngờ, cuối cùng mình cũng phải bị sắc phong.

Tuy hiện tại trong thiên địa chỉ có Khương Tử Nha và Bách Giám hai người, nhưng Hạo Thiên hiểu rõ.

Lượng Kiếp đã kết thúc, lúc này trên không Kỳ Sơn e rằng đã tụ tập vô số thần niệm.

Thiên Đình còn chưa kịp nổi danh trong Tam Giới, mà bản thân y lại lấy cách này truyền khắp Tam Giới.

Khiến vô số sinh linh đều biết.

Thiên Đình sau này, e rằng sẽ trở thành trò cười của Tam Giới.Mặc dù trong lòng vô cùng hổ thẹn và phẫn nộ, nhưng vì bị Phong Thần Bảng kiềm chế, Hạo Thiên vẫn chỉ có thể đứng im lặng trong tràng.

Đúng như Hạo Thiên nghĩ trong lòng, nhìn cảnh tượng trên Kỳ Sơn, mọi người ai nấy đều vẻ mặt cổ quái.

Chúng đệ tử Kim Ngao Đảo thì cười ha hả.

Thần sắc vô cùng hỉ duyệt.

Đối với người gây ra Lượng Kiếp này, bọn họ không có chút hảo cảm nào.

Lúc này bọn họ, ai nấy đều hơi tò mò Hạo Thiên sẽ được phong thần gì.

Những người còn lại, có người cười cợt, có người đồng tình, cũng có người thờ ơ.Đương nhiên, lúc này nhiều tiên gia hiện có ở Thiên Đình, sắc mặt thì vô cùng khó coi.

Mặc dù trước đó đã đoán được Hạo Thiên thân vẫn, nhưng không ngờ lại thật sự như vậy.

Hiện tại còn xuất hiện theo cách này.

Không ít người nương tựa Thiên Đình, tức khắc cảm thấy hối hận trong lòng.

Vốn tưởng rằng, Thiên Đình chấp chưởng Tam Giới, có thể tìm được một nơi nương tựa tốt.

Hiện giờ xem ra, e rằng không phải như vậy.

Nói không chừng sau này đi lại trong Tam Giới, đều sẽ bị vô số sinh linh chê cười.

Tức thì, không ít tiên gia đã có ý định rời khỏi Thiên Đình.Khương Tử Nha đứng ở thượng thủ, cũng kinh ngạc nhìn Hạo Thiên.

Chấp chưởng Phong Thần Bảng, hắn biết rõ quá khứ của tất cả những người được sắc phong.

Đối với lai lịch của Hạo Thiên, lúc này có thể nói là cực kỳ rõ ràng.

Thân là chủ Thiên Đình, lại cũng lên Phong Thần Bảng.

Đây quả thực là một kỳ sự lớn trong Hồng Hoang.Mặc dù cảm thấy kỳ lạ, nhưng Khương Tử Nha không dừng lại, lớn tiếng nói: "Nay phụng Thái Thượng Nguyên Thủy sắc mệnh, Hạo Thiên vốn là đồng tử tùy thân của Đạo Tổ, trải qua một ngàn bảy trăm năm mươi kiếp, nay sắc phong ngươi làm Thái Thượng Khai Thiên Chấp Phù Ngự Lịch Hàm Chân Thể Đạo Kim Khuyết Vân Cung Cửu Khung

Ngự Lịch Vạn Đạo Vô Vi Đại Đạo Minh Điện Hạo Thiên Kim Khuyết Chí Tôn Ngọc Hoàng Xá Tội Đại Thiên Tôn Suất Khung Cao Thượng Đế, thống lĩnh Thiên Đình!

Ngươi hãy ghi nhớ!" Hạo Thiên nghe vậy, cũng không có gì bất ngờ.

Dù sao y vốn là chủ Thiên Đình.

Cho dù có lên bảng, cũng là người chấp chưởng Thiên Đình.

Chỉ là, vì liên quan đến Phong Thần Bảng, tu vi của y bị hạn chế.

Sau này chỉ là một Đại La Kim Tiên!

Không còn khả năng tiến thêm một bước nào nữa!Hạo Thiên khẽ chắp tay, không nán lại lâu, hóa thành một đạo cầu vồng dài, độn về hướng Thiên Đình.

Từng luồng thần niệm quét qua trên không trung, khiến y vô cùng hổ thẹn và phẫn nộ.

Nhưng y có thể làm gì?

Chủ Thiên Đình.

Trước đây đã không ai coi y ra gì, bây giờ e rằng càng không ai xem y là gì cả.

Hạo Thiên nghĩ, sau khi về Thiên Đình, nhất định phải đi cầu kiến Đạo Tổ.

Dù sao nhiệm vụ trọng kiến Thiên Đình, vốn là do Đạo Tổ giao phó.

Giờ diễn biến thành tình huống này, cũng chỉ có thể nhờ cậy Đạo Tổ." 【Đây chính là Ngọc Hoàng Đại Đế sao?】" Nghe thần vị của Hạo Thiên, Trường Phong lẩm bẩm trong miệng.

Những người còn lại trong thiên địa không biết chuỗi danh tự kia là gì.

Nhưng hắn thì vô cùng rõ ràng.

Đó chính là Ngọc Hoàng Đại Đế của hậu thế.

Xem ra mọi chuyện tuy có biến cố, nhưng một số thứ vẫn sẽ tồn tại.Khương Tử Nha đứng dưới Phong Thần Bảng hiểu rõ mọi chuyện, nhưng không biết chúng sinh trong thiên địa đang bàn tán về Hạo Thiên.

Hắn ngẩng đầu, lại lớn tiếng hô: "Lục Áp tiến lên nghe phong!" Hô lên cái tên quen thuộc này, sắc mặt Khương Tử Nha khẽ biến đổi.

Đây là cao nhân từng giúp đỡ Tây Kỳ.

Cuối cùng lại cũng lên Phong Thần Bảng.Bách Giám phía dưới, Dẫn Hồn Phan trong tay lại khẽ lay động.

Trong Phong Thần Bảng, một đạo hồng quang độn hiện, hóa thành bóng dáng Lục Áp.

Lục Áp đứng trên không trung, mặt lộ vẻ lạnh lẽo, trong mắt mang theo sát cơ lạnh lẽo.

Ánh mắt nhìn về phía Khương Tử Nha, đều mang theo ý lạnh.

Y vốn tiêu dao giữa thiên địa, Lượng Kiếp cũng chẳng liên quan gì đến y.

Không ngờ lại lên Phong Thần Bảng!

Không chỉ tu vi bị hạn chế, còn phải chịu sự kiềm chế của Thiên Đình.

Y từng là Thái Tử Yêu Đình.

Giờ lại phải hiệu lực cho Thiên Đình.

Quan trọng là chủ Thiên Đình hiện tại, lại chỉ là một tên Đại La Kim Tiên.

Đây sẽ là sự châm biếm đến mức nào.Đối mặt với ánh mắt của Lục Áp, Khương Tử Nha trong lòng thở dài.

Hắn có thể làm gì được?Lúc này trong Thiên Đình, Dao Trì cũng đã gặp Hạo Thiên. "Hạo Thiên ca ca!" Nhìn bóng dáng quen thuộc trước mắt, Dao Trì trong lòng ngũ vị tạp trần.

Mặc dù vì Phong Thần Bảng, Hạo Thiên không thật sự thân vẫn.

Nhưng cũng vì Phong Thần Bảng này, tu vi cả đời của y sẽ bị hạn chế.

Không còn cơ hội bước ra bước kia nữa.

Dao Trì trong lòng tràn đầy hối hận.

Nếu ban đầu không mạo hiểm hạ Thiên Đình.

Căn bản sẽ không xảy ra chuyện này.Hạo Thiên không nói gì, mặt âm trầm.

Ánh mắt lạnh nhạt nhìn về phía Khương Tử Nha đang phong thần ở Kỳ Sơn.

Thấy vậy, Dao Trì cũng không nói nữa, lặng lẽ đứng sang một bên.

Chương 152

Khương Tử Nha mặt lộ vẻ bất đắc dĩ.

Lúc này, không ít đại thần thông giả Tam Giới đang chú ý đến Kỳ Sơn, cũng đều lộ vẻ hư ảo.

Tên tuổi Lục Áp, những đại thần thông giả trong thiên địa này đều biết.

Tinh hoa Ly Hỏa, Thái Tử Yêu Đình ngày xưa.

Trong cả Tam Giới, đều là cường giả Chuẩn Thánh thực lực cường đại.

Không ngờ trong Phong Thần Lượng Kiếp này, lại trực tiếp lên Phong Thần Bảng.

Lúc này bị kiềm chế bởi Thiên Đình, tu vi bị hạn chế, không còn một chút khả năng tiến bộ nào nữa.Bất kể mọi người trong thiên địa nghĩ gì trong lòng, Khương Tử Nha lớn tiếng hô: "Nay phụng Thái Thượng Nguyên Thủy sắc mệnh, Lục Áp đạo nhân là tinh hoa Ly Hỏa, vốn là Thái Tử Yêu Đình ngày trước.

Nay sắc phong ngươi làm Trung Thiên Bắc Cực Tử Vi Thái Hoàng Đại Đế, chấp chưởng Thiên Kinh Địa Vĩ, thống lĩnh khắp tinh đấu, tiết chế quỷ thần và lôi đình.

Ngươi hãy ghi nhớ!" Một thần vị Đại Đế, chỉ dưới Hạo Thiên, nhưng Lục Áp không có chút vẻ vui mừng nào.

Y lạnh nhạt liếc nhìn Khương Tử Nha, hóa thành cầu vồng dài biến mất khỏi tràng.Mặc dù lúc này vẫn chịu sự chế ước của Phong Thần Bảng, nhưng thần niệm cường đại của y, vẫn cảm nhận được những thần niệm đang dao động trên không.

Đây hẳn là lúc y mất mặt nhất trong đời.

Lục Áp nào còn dám nán lại.Đối mặt với sự rời đi của Lục Áp, Khương Tử Nha khẽ thở dài.

Nhưng khi thấy cái tên tiếp theo, sắc mặt Khương Tử Nha trở nên càng khó coi hơn.

Hắn biết có sư huynh lên bảng, nhưng không ngờ lại có vị này."Quảng Thành Tử tiến lên nghe phong!" Mặc dù sắc mặt rối rắm, nhưng Khương Tử Nha vẫn hô ra cái tên đó.

Bách Giám phía dưới nào có cảm nhận gì, Dẫn Hồn Phan trong tay khẽ lay động.

Bỗng thấy trong Phong Thần Bảng, Quảng Thành Tử với bộ tiên y Bát Quái Tử Thụ hiện ra.

Sự xuất hiện của Quảng Thành Tử, cũng giống như Lục Áp trước đó.

Một khuôn mặt đen đến cực điểm.Thân là môn đồ Thánh Nhân, lại là thủ lĩnh Thập Nhị Kim Tiên lừng danh.

Lại chết trong Lượng Kiếp.

Điều này làm sao Quảng Thành Tử vốn kiêu ngạo có thể chấp nhận được."Tử Nha bái kiến Quảng Thành Tử sư huynh!" Mặc dù nhìn ra tâm tình Quảng Thành Tử rất không tốt, nhưng Khương Tử Nha vẫn cung kính gọi một tiếng.

Đáng tiếc, Quảng Thành Tử lúc này, nào có tâm tình để ý.

Y đã sớm nhắm mắt lại, đứng im lặng tại chỗ.

Khương Tử Nha chưa sắc phong xong, y vẫn không thể rời khỏi Phong Thần Đài.Khương Tử Nha mặt mày rối rắm, thu lại biểu cảm, lớn tiếng hô: "Nay phụng Thái Thượng Nguyên Thủy sắc mệnh." Lời

Khương Tử Nha vừa dứt, Quảng Thành Tử liền nhịn không được khóe miệng giật giật.

Hiện tại được sắc phong, lại còn là thánh dụ của sư tôn.

Phong Thần vốn là chuyện do Xiển Giáo bọn họ chủ đạo, cuối cùng ngược lại khiến chính mình lên bảng.

Quảng Thành Tử căn bản không thèm nghe Khương Tử Nha phong y chức gì, đợi lời vừa dứt, vội vàng xám xịt chạy về phía Thiên Đình.Đối mặt với Quảng Thành Tử vội vàng rời đi, Khương Tử Nha còn chưa kịp cảm khái.

Bởi vì cái tên tiếp theo lại xuất hiện, vẫn khiến hắn vô cùng khó chịu. "Cự Lưu Tôn tiến lên nghe phong." Cũng giống như Quảng Thành Tử trước đó, Cự Lưu Tôn cũng mặt mày vô cùng khó coi. "Đạo Hạnh Thiên Tôn tiến lên nghe phong." Từng cái tên quen thuộc đó, khiến sắc mặt Khương Tử Nha càng thêm lo lắng.Mấy vị sư huynh lên bảng, hơi nằm ngoài dự liệu của hắn.

Thập Nhị Kim Tiên lừng danh trong Ngọc Hư Cung, lại có đến một nửa lên bảng.

Khương Tử Nha lúc này, trong lòng tràn đầy nghi hoặc.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trước đây rõ ràng đã nói, Phượng minh Kỳ Sơn, Tây Kỳ mới là thiên mệnh chi chủ.

Sao đến cuối cùng, không chỉ Tây Kỳ bị diệt, ngay cả nhiều sư huynh trong Ngọc Hư Cung cũng thân vẫn.

Sư tôn tuyệt đối sẽ không để nhiều sư huynh như vậy gặp chuyện.

Hắn tuy biết kết cục Phong Thần, nhưng đối với những chuyện xảy ra giữa các Thánh Nhân thì không rõ.Khương Tử Nha trong lòng hoang mang, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn trong Ngọc Hư Cung lại mặt tái mét.

Đó đều là đệ tử tinh anh của Xiển Giáo hắn, giờ đây lại bị kiềm chế bởi Thiên Đình.

Xích Tinh Tử và những người khác, lúc này sắc mặt cũng hơi khó coi.Khác với mọi người ở Xiển Giáo, trên Kim Ngao Đảo, chúng đệ tử Tiệt Giáo, ai nấy đều mặt mày hưng phấn.

Mặc dù đa số môn nhân Tiệt Giáo chưa từng giao thiệp với Thập Nhị Kim Tiên, nhưng cách nhìn của Xiển Giáo đối với bọn họ, mọi người đều vô cùng rõ ràng.

Chúng đệ tử Xiển Giáo coi thường bọn họ, chúng đệ tử Tiệt Giáo cũng không thích đối phương.

Hiện giờ thấy đối phương lên bảng, trong lòng vui sướng biết bao.Đương nhiên, đệ tử Tiệt Giáo Mã Nguyên lên bảng, cũng khiến bọn họ hơi bực tức.

Đối với quá trình Mã Nguyên lên bảng, bọn họ đều rõ.

Ngoại trừ tức giận vị ở Ngọc Hư Cung kia, cũng không còn cách nào khác.Những người lên bảng, được sắc phong theo thực lực cao thấp.

Xếp ở phía trước, cơ bản đều là đệ tử đời hai, ba của Xiển Giáo.

Sau đó mới là các tướng lĩnh của hai quân trận vong trong cuộc chiến Thương Chu. "Cơ Phát tiến lên nghe phong!" Cái tên quen thuộc này, khiến sắc mặt Khương Tử Nha trầm xuống.

Trong tất cả mọi người trên Phong Thần Bảng, trước mắt tuyệt đối là người hắn không muốn đối mặt nhất.Bách Giám đứng bên cạnh nào có cảm giác gì.

Dẫn Hồn Phan vừa vung, nguyên thần Cơ Phát từ trong Phong Thần Bảng bay ra.

Vừa mới hiện thân, Cơ Phát một đôi mắt đã chết chóc nhìn chằm chằm Khương Tử Nha.

Trong ánh mắt đó, không còn sự cung kính, hòa ái như trước.

Có phẫn nộ, có xấu hổ, lại có sự lạnh nhạt sâu sắc.Tây Chu đại thương đã nói, Phượng minh Kỳ Sơn đã nói.

Giương cờ phản Thương, chưa giành được một tấc đất của Thương Thang.

Cuối cùng lại đánh đổi cả Tây Kỳ.

Cơ gia mấy trăm năm kinh doanh, tất cả mọi thứ đều hủy trong chốc lát.

Sự khác biệt trong ánh mắt này, Khương Tử Nha trước đó đã từng thấy.

Ngoài sự bất đắc dĩ trong lòng, hắn còn có thể làm gì?

Đứng dưới Phong Thần Bảng, hắn chỉ có thể tuyên cáo theo ý chỉ.Từng nguyên thần được triệu ra, bất kể là tướng lĩnh Thương Thang, hay người Tây Kỳ, không ai là không căm hận Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha cuối cùng đã trở nên tê dại.

Chỉ có thể máy móc sắc phong tất cả các nguyên thần.Mặc dù đã tính thêm không ít tướng sĩ Thương Chu, nhưng vẫn còn thiếu hơn một nửa so với ba trăm sáu mươi lăm vị Chính Thần.

Cuối cùng ngay cả Khương Tử Nha cũng tự phong cho mình một thần vị không lớn không nhỏ, đáng tiếc trong bảng đã không còn nguyên thần.

Các nguyên thần bị Phong Thần Bảng kiềm chế vẫn được phong hết, tức thì hóa thành một dải cầu vồng dài bay về phía Thiên Đình.

Phong Thần Bảng vốn là dùng để chế ước nhiều Chính Thần của Thiên Đình, tự nhiên sẽ treo trên Thiên Đình.Những người đang quan sát trong thiên địa, tự nhiên chú ý đến số lượng Chính Thần được sắc phong.

Đừng nói ba trăm sáu mươi lăm vị, ngay cả một nửa cũng chưa đạt tới.

Mọi người kinh ngạc, không khỏi có chút nghi hoặc.

Đặc biệt là các đệ tử Tiệt Giáo trên Kim Ngao Đảo.

Những người khác trong Tam Giới không biết cụ thể về Lượng Kiếp, nhưng bọn họ thì vô cùng rõ ràng.

Chuyện Phong Thần Bảng, là do Đạo Tổ tự mình định đoạt.

Thế nhỏ có thể thay đổi, đại thế tuyệt nhiên không đổi.

Không có lý do gì mà số lượng lên bảng cuối cùng lại có sự chênh lệch lớn đến vậy.Ngoại trừ môn nhân Tiệt Giáo, lúc này Hạo Thiên trong Thiên Đình, cũng trong lòng kinh nghi.

Mặc dù rất bực tức vì bản thân lên bảng, nhưng đã thành định cục.

Ván đã đóng thuyền, hiện giờ Hạo Thiên tự nhiên hy vọng thực lực Thiên Đình có thể mạnh hơn.

Bản thân lên bảng thì thôi đi, ngay cả số lượng ba trăm sáu mươi lăm vị Chính Thần cũng không đủ.

Thiên Đình này còn có thể tính là Thiên Đình gì.Hạo Thiên trong lòng nghĩ, nên nhân cơ hội này đi Tử Tiêu Cung diện kiến Đạo Tổ.

Dù sao nhiệm vụ trọng kiến Thiên Đình, vốn là do Đạo Tổ giao phó.Đúng lúc tất cả đệ tử Kim Ngao Đảo đang kinh nghi, bỗng nhiên đạo âm phiêu miểu trên không trung vang lên bên tai.

Là Thông Thiên triệu hoán!

Nghe vậy, nhiều môn nhân, tuy trong lòng nghi hoặc vì sao Thông Thiên lại triệu hoán bọn họ vào lúc này, nhưng ai nấy vẫn nhanh chóng bay đến.

Trong chốc lát, chỉ thấy trên không Kim Ngao Đảo từng bóng người lướt bay.

Chỉ trong chốc lát, trước cổng Bích Du Cung đã xuất hiện không ít bóng người.Trên bầu trời xa hơn, vẫn còn nhiều bóng người đang nhanh chóng bay đến.

Các đệ tử Tiệt Giáo đã đến ngoài Bích Du Cung, đột nhiên phát hiện Kim Linh sư tỷ và những người khác ở gần nhất lại không xuất hiện.

Kim Linh, Vô Đương, và Tam Tiêu cùng mấy vị đệ tử thân truyền của Thông Thiên đều không xuất hiện.Thời gian chậm rãi trôi, trước cổng Bích Du Cung xuất hiện càng lúc càng nhiều bóng người.

Tùy Thị Thất Tiên đều có mặt, chỉ có mấy vị đệ tử thân truyền không đến. "Cổ quái!

Sư tổ triệu kiến, sao không thấy Sư tôn bọn họ?" Thạch Cơ nhìn quanh bốn phía, khẽ lẩm bẩm trong miệng.Viên Hồng bên cạnh, tự nhiên càng không rõ.

Sau trận chiến chư Thánh, hắn cùng sáu huynh đệ Mai Sơn đều đến Kim Ngao Đảo.

Cổn Cổn thì buồn chán đứng bên cạnh, có lệ đáp lại lời chào hỏi xung quanh.

Một trận Phong Thần, Trường Phong ở Tiệt Giáo có thể nói là như mặt trời ban trưa.

Tự nhiên mà nhiên, thân là tọa kỵ của Trường Phong, Cổn Cổn cũng "nước lên thuyền lên".

Địa vị đã vượt xa trước đó.

Đi trên Kim Ngao Đảo, đều có vô số môn đồ chủ động tiến lên chào hỏi.Không chỉ Thạch Cơ nghi hoặc, nhiều môn nhân xuất hiện cũng không hiểu.

Mặc dù trong lòng kỳ quái, nhưng ai nấy đều lặng lẽ chờ đợi.

Nửa buổi đã trôi qua, những ai có thể đến Kim Ngao Đảo cơ bản đều đã đến.

Bóng dáng Thông Thiên chậm rãi hiện ra từ hư không."Lượng Kiếp đã kết thúc, nhưng Thiên Đình vẫn cần một số Chính Thần, có môn đồ nào nguyện nhục thân thành Thánh, nhập Thiên Đình không?" Thông Thiên nhìn quanh bốn phía, giọng nói chậm rãi truyền ra.

Mặc dù chỉ có nửa buổi, nhưng số môn đồ đến Kim Ngao Đảo vẫn tính bằng vạn.

Chỉ hai trăm mấy người mà thôi, vẫn chưa phải là chuyện dễ dàng.

Vì vậy, Thông Thiên cũng không điểm danh.

Dù sao nhục thân thành Thánh, tu vi cũng không bị hạn chế.

Cùng lắm thì đổi chỗ tu luyện.Đối mặt với lời nói đột ngột của Thông Thiên, nhiều môn nhân Tiệt Giáo phía dưới đều ngây người.

Bọn họ vừa rồi còn kỳ quái số lượng Chính Thần của Thiên Đình không đủ, không ngờ nhanh như vậy Thông Thiên đã tìm đến bọn họ.

Mặc dù là nhục thân thành Thánh, nhưng vẫn không có mấy người nguyện ý đi.

Dù sao đi nữa cũng là nhậm chức ở Thiên Đình.

Chắc chắn không thể tiêu dao tự tại như bây giờ.Nhưng hiện tại là yêu cầu của Thông Thiên, tức thì không ít môn nhân sắc mặt có chút rối rắm.

Mệnh lệnh của Thông Thiên, bọn họ tự nhiên sẽ không dám trái lời.

Nhưng bọn họ càng muốn ở lại Kim Ngao Đảo.

Thiên Đình?

Bọn họ mới không thích đi.Thấy mọi người xung quanh đang ngây người.

Ô Vân Tiên, thủ lĩnh Tùy Thị Thất Tiên, bước tới, cung kính đáp: "Đệ tử nguyện vì Sư tôn phân ưu, đi đến Thiên Đình kia." Ngay sau đó Cầu Thủ Tiên và mấy người khác cũng bước lên, đồng thanh phụ họa.Tùy Thị Thất Tiên vừa mở miệng, nhiều đệ tử còn lại trong tràng liền vội vàng xin mệnh.

Thấy cảnh tượng trước mắt, Thông Thiên phất tay, chỉ có thể tự mình lên tiếng: "La Tuyên!" "Đệ tử có mặt!" Thấy Thông Thiên gọi mình, La Tuyên vội vàng tiến lên."Thiên Đình kia còn thiếu thần vị Nam Phương Tam Khí Hỏa Đức Tinh Quân Chính Thần, ngươi hãy dẫn một số môn hạ đi đến, làm Chính Thần Hỏa Bộ." Đạo âm phiêu miểu của Thông Thiên truyền đến. "Đệ tử tuân mệnh!" Thông Thiên tự mình phân phó, La Tuyên tự nhiên không dám có ý kiến khác."Lữ Nhạc!" Thông Thiên phất tay cho La Tuyên lui xuống, lại nhìn về một hướng khác. "Đệ tử có mặt!" Luyện khí sĩ Lữ Nhạc của Cửu Long Đảo, vội vàng bước ra. "Ngươi là chủ chưởng Ôn Hạo Thiên Đại Đế của Thiên Đình, suất lĩnh sáu vị Chính Thần Ôn Bộ, cũng đến Thiên Đình mà mài giũa tính tình, thu liễm sát tính." Nhìn Lữ Nhạc bước ra, giọng nói Thông Thiên hơi nghiêm túc truyền đến.Lữ Nhạc nghe vậy tức thì trong lòng rụt lại.

Hắn đã hơi hiểu thâm ý của Thông Thiên. "Đệ tử lĩnh mệnh!" Lữ Nhạc chắp tay, cung kính đáp lời.Ngay sau đó Thông Thiên, lại điểm thêm nhiều môn đồ Tiệt Giáo.

Không hề ngoại lệ, tất cả đều là những môn đồ bình thường sát niệm quá nặng, thích ăn Nhân Tộc.

Vừa hay phái bọn họ đi Thiên Đình mà rèn luyện!Thông Thiên điểm danh, trừ La Tuyên, những người còn lại trong lòng đều hiểu rõ.

Không ít người mặt lộ vẻ khác thường, cho rằng Thông Thiên vứt bỏ bọn họ.

Thông Thiên nhìn quanh những bóng người đó, đạo âm phiêu miểu chậm rãi truyền đến: "Thiên Đình là nơi do Đạo Tổ tự mình định đoạt, các ngươi nhập Thiên Đình tự có khí vận gia thân, cũng là một cơ duyên, chớ làm mất mặt Tiệt Giáo của Bản tọa." Những người vốn đang hoảng sợ trong lòng nghe vậy, tức thì sắc mặt vui mừng.Nghe ý trong lời Thông Thiên, dường như việc sắp xếp bọn họ đi đến, còn có ý nghĩa sâu xa khác.

Không phải như bọn họ nghĩ trong lòng. "Đệ tử nhất định không phụ kỳ vọng của Sư tôn, cũng sẽ không làm nhục danh tiếng Tiệt Giáo." La Tuyên chắp tay, dẫn đầu đáp lời.

Các môn nhân còn lại được chọn ra, cũng đều cao hô.Thông Thiên khẽ gật đầu, sau đó lại nói: "Phong Thần Lượng Kiếp đã qua, môn hạ Viên Hồng biểu hiện phi phàm, có thể trở thành một trong Tùy Thị Thất Tiên." Viên Hồng đang đứng im lặng trong đám đông, thì ngây người ra.

Không ngờ vào lúc này, Thông Thiên Giáo Chủ lại nhắc đến hắn.

Lại còn nâng hắn lên làm Tùy Thị Thất Tiên.Đến Kim Ngao Đảo cũng đã mấy ngày, Viên Hồng tự nhiên hiểu rõ Tùy Thị Thất Tiên đại biểu cho điều gì.

Trong toàn bộ Tiệt Giáo, Tùy Thị Thất Tiên chỉ dưới một số đệ tử thân truyền.

Hắn hiện giờ chỉ là đệ tử đời ba của Tiệt Giáo.

Có vinh dự đặc biệt này, quả thực khiến hắn kinh ngạc. "Đa tạ Sư tổ!

Viên Hồng nhất định không phụ kỳ vọng của Sư tổ!" Mặc dù trong lòng kinh ngạc, nhưng Viên Hồng vẫn vội vàng lớn tiếng cảm tạ.Theo tiếng của Viên Hồng, các môn đồ xung quanh đang kinh ngạc cũng tỉnh táo lại.

Mặc dù sắc mặt kinh ngạc, nhưng bọn họ không dám có chút bất mãn nào.

Không chỉ vì mệnh lệnh của Thông Thiên, mà còn vì thực lực của Viên Hồng.

Chương 153

Bọn họ quen biết Viên Hồng không lâu, nhưng đối với thực lực của đối phương, thì vô cùng bội phục.

Cường giả Đại La Kim Tiên, lại còn tu thành Bát Cửu Huyền Công.

Thiên phú như vậy, trên toàn Kim Ngao Đảo cũng không có mấy người.

Không ai không phục!Thông Thiên nào có để ý phản ứng của mọi người, chậm rãi biến mất trong không trung. "Chúc mừng Viên Hồng sư đệ!" Thạch Cơ bên cạnh, dẫn đầu chúc mừng.

Nhiều bóng người xung quanh, cũng lần lượt tiến lên chúc mừng.

Đối mặt với mọi người nhiệt tình, Viên Hồng tự nhiên liên tục đáp lễ.

Trong lòng cũng vô cùng vui vẻ.

Một trong Tùy Thị Thất Tiên, sau này trên Hồng Hoang đại địa này, cũng sẽ có một chỗ đứng cho Viên Hồng hắn.La Tuyên, Lữ Nhạc và những người khác, sau khi chào hỏi Viên Hồng.

Ngay sau đó cáo biệt mọi người, trực tiếp bay về Thiên Đình.

Mặc dù bị kiềm chế bởi Hạo Thiên, khiến bọn họ có chút không vui.

Nhưng nghĩ đến đây là nhiệm vụ sư tôn giao phó cho bọn họ, ai nấy đều chỉ là hưng phấn.Nhiều cường giả như vậy chui vào Thiên Đình, Hạo Thiên tự nhiên cảm ứng được ngay lập tức.

Thấy nhiều người nhục thân thành Thánh như vậy, sắc mặt Hạo

Thiên tức thì tái mét.

Nhục thân thành Thánh, có nghĩa là nguyên thần của đối phương không bị Phong Thần Bảng kiềm chế.

Y không thể quản được đối phương.

Quan trọng hơn là, ba trăm sáu mươi lăm vị Chính Thần, tuyệt đại bộ phận đều là nhục thân thành Thánh, hoàn toàn là đệ tử Tiệt Giáo.

Bản thân y lại lên Phong Thần Bảng, cảnh giới không thể đề thăng.

Hạo Thiên trong lòng có một cảm giác rất bất ổn.

Chủ Thiên Đình như y, dường như sắp bị thao túng rồi.

Vốn dĩ là định tính kế Thánh Nhân.

Cuối cùng lại biến thành cảnh tượng này.

Quả thật là "mất gà còn mất cả gạo"!Hạo Thiên sắc mặt khó coi.

Dao Trì và một số tiên gia Thiên Đình vốn có, cũng sắc mặt tái mét.

La Tuyên, Lữ Nhạc tuy không phải đệ tử thân truyền của Thông Thiên, nhưng thực lực cũng không tệ.

Đều có tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Một người thống lĩnh Hỏa Bộ, một người thống lĩnh Ôn Bộ.

Mà toàn bộ Thiên Đình, cũng chỉ có bốn bộ Lôi, Hỏa, Ôn, Đấu.

Lại thêm nhiều đệ tử Tiệt Giáo kia, có thể nói trong toàn bộ Thiên Đình, phần lớn đều là môn nhân Tiệt Giáo.

Điều duy nhất khiến Hạo Thiên có chút may mắn là, các môn nhân Tiệt Giáo đến đây vẫn chưa tính là rất mạnh.

Nếu Thông Thiên phái mấy vị đệ tử thân truyền đến, Thiên Đình

này e rằng đã đổi chủ rồi.Nhưng Hạo Thiên còn chưa kịp tức giận với cảnh tượng trước mắt, tức khắc một khuôn mặt đã đen sầm lại.

Dao Trì bên cạnh, cũng ngây người nhìn Hạo Thiên.

Mặc dù giữa chừng xuất hiện biến cố, nhưng khoảnh khắc các vị thần quy vị, có nghĩa là Thiên Đình coi như chính thức thành lập.

Hai người bọn họ cũng trở thành chủ của Tam Giới, người chấp chưởng Thiên Đình.

Nhưng vào khoảnh khắc này, bọn họ chỉ cảm thấy khí vận yếu ớt hội tụ.

Khí vận Nhân Tộc, vốn là nhân vật chính của thiên địa, lại không bao phủ trên Thiên Đình."Sao lại như vậy?" Hạo Thiên bật dậy, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

Nhân Tộc là nhân vật chính của thiên địa, ngay cả khí vận Nhân Tộc cũng không thể có được, thì sao có thể tính là chủ Tam Giới.

Hơn nữa khí vận bao phủ Thiên Đình, cũng không phải một mình y hoàn toàn hưởng thụ.

Mà là tất cả tiên gia Thiên Đình cùng hưởng, y chỉ sở hữu phần lớn.

Điều này có nghĩa là, cho dù lúc này y trở thành chủ Thiên Đình, y cũng không có thu hoạch thực chất nào.

Tốn công sức lớn đến vậy, ngay cả bản thân cũng lên bảng rồi.

Cuối cùng lại ngay cả khí vận Nhân Tộc cũng không thể hưởng thụ?

Toàn thân Hạo Thiên đều ngây người!

Y cảm thấy tất cả mọi việc đều công cốc."Nhân Đạo!

Tam Hoàng Hỏa Vân Động đáng chết!" Khoảnh khắc ngây người, Hạo Thiên liền hiểu rõ căn bản của sự việc.

Vốn dĩ trong mắt y, Phong Thần Lượng Kiếp bất kể là Xiển Giáo thắng, hay Tiệt Giáo thắng.

Thiên Đình đều đứng ở vị trí bất bại.

Biến cố duy nhất, chính là Tam Thánh Hỏa Vân Động.Hai mắt lưu chuyển, bỗng thấy dưới Thiên Đình, một bánh xe khổng lồ ẩn trong hư không.

Cách biệt hạ giới!

Dường như cũng đã chặn đứng khí vận Nhân Tộc. "Khả ác!

Khả ác!" Hạo Thiên gào thét ở tầng cao nhất của điện Lăng Tiêu.

Lần này, không những chẳng đạt được chút lợi ích nào, ngược lại còn tự đưa mình vào tình cảnh này.Dao Trì đứng bên cạnh, hiển nhiên cũng đã đoán được những điều này.

Đối mặt với tiếng gào thét của Hạo Thiên, nàng cũng đành bất lực.

Nhân Tộc là nhân vật chính của thiên địa.

Ngay cả Thánh Nhân còn không thể xoay chuyển sự phát triển của Nhân Tộc, bọn họ tự nhiên càng không thể.

Phát hiện này, nghiễm nhiên khiến vị trí của Thiên Đình càng thêm khó xử.Hạo Thiên, Dao Trì trong lòng đại nộ, nhưng các môn nhân Tiệt Giáo đã nhập Thiên Đình lúc này, thì ai nấy đều mặt mày hoan hỷ, trong mắt mang theo sự tò mò.

Đi chỗ này đi chỗ kia dạo quanh!

Không ít người trong số họ là lần đầu tiên đến Thiên Đình.

Sau này có lẽ sẽ ở Thiên Đình rất lâu, tự nhiên phải làm quen với

nơi này.Còn phần nhỏ còn lại, thì là những người của Yêu Đình ngày trước.

Trở về cố địa, khiến bọn họ cảm khái vạn phần.

Chỉ là thời thế đã thay đổi, đã không còn nỗi ưu thương đó nữa.

Đương nhiên, những tướng sĩ Thương Chu lên bảng kia, cũng không ít người tò mò nhìn quanh.

Sau khi lên Thiên Đình, bọn họ phát hiện mọi chuyện không tệ như họ tưởng tượng.

Ngoài sự tò mò, trên mặt cũng mang theo vẻ vui mừng.Đối với việc đột nhiên có thêm nhiều môn nhân Tiệt Giáo gia nhập, bọn họ không chút để ý.

Chỉ có những lão thần Thiên Đình như Thái Bạch Kim Tinh, thần tình lo lắng.

Lượng Kiếp vừa qua, các Chính Thần thuộc Thiên Đình đều đã quy vị.

Nhưng Thiên Đình lại trực tiếp phân thành mấy thế lực.Bất kể Hạo Thiên, Dao Trì trong lòng nghĩ gì, lúc này Nguyên Thủy Thiên Tôn trong Ngọc Hư Cung trên Côn Luân Sơn, cũng tâm tình vô cùng tồi tệ.

Phong Thần Lượng Kiếp lần này, Xiển Giáo bọn họ quả thực bại triệt để.

Những kẻ lông vũ sừng sẹo, sinh ra từ ẩm ướt, trứng của Tiệt Giáo kia, cuối cùng phần lớn đều thành tựu tiên đạo.

Hiện tại còn muốn chia phần khí vận Thiên Đình.Xiển Giáo bọn họ thì chỉ còn lại mèo con hai ba con, chẳng có khí vận gì cả. "Khí vận Nhân Tộc!

Nhất định không thể như nguyện vọng của bọn họ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ hừ một tiếng, lóe thân biến mất tại chỗ.

Sau Phong Thần Lượng Kiếp, khí vận Nhân Tộc đều hội tụ trên Nhân Tộc.

Khí vận lớn như vậy, tuyệt đối không thể để Nhân Tộc độc hưởng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm thấy nên đi Thủ Dương Sơn một chuyến.Thiên Đình, chư Thánh tâm tư khác biệt, lúc này trong Thương Thang, có thể nói là cả nước đang hoan hỉ.

Sau khi tiêu diệt Tây Kỳ, Đế Tân cũng không dừng lại hành động của mình.

Bốn đại chư hầu đã mất ba, y dứt khoát phế bỏ bốn đại chư hầu quốc.

Trong Thương Thang không còn quốc gia nữa, lấy Cửu Châu do Đại Vũ khi đi khắp thiên hạ quy hoạch mà phân chia thiên hạ.Lấy Châu làm đơn vị, quân chính phân ly, cùng nhau cai trị một phương.

Các tướng lĩnh có công trong trận chiến này, đều được phân phái các nơi.

Kế hoạch này của Đế Tân, tự nhiên khiến không ít người trong triều ngoài triều phản đối.

Đáng tiếc, phản quân khắp thiên địa đều bị trấn áp, đại quân đều nằm trong tay Văn Trọng.

Văn Trọng đối với Thương Thang trung tâm cảnh cảnh, tự nhiên sẽ không có ý kiến khác.Cải cách, bắt đầu từ Đông Bá Hầu Khương Hoàn Sở.

Đông Bá Hầu là phụ thân của Khương Vương Hậu, nhưng lại là

chư hầu lớn nhất thiên hạ hiện nay.

Kế hoạch này của Đế Tân, thâm ý tự nhiên không cần nói cũng biết.

Đối mặt với yêu cầu này của Đế Tân, Khương Hằng Sở tuy có không cam lòng, nhưng cũng không dám biểu lộ ra ngoài.

Còn về vô số tiếng nói dị nghị dưới trướng, lại càng bị hắn một tay trấn áp.Trong vỏn vẹn mấy năm, Đế Tân trấn áp nhiều chư hầu phản loạn, phía sau lại có Thánh Nhân Tiệt Giáo ủng hộ.

Bọn họ cho dù nắm giữ binh quyền, nhưng lại có thể làm gì.

Khương Hằng Sở đã hiểu rõ trong lòng, dốc sức phản bác mọi ý kiến, toàn lực ủng hộ cải cách của Đế Tân.

Ngay cả đại chư hầu cuối cùng còn sót lại trong thiên hạ cũng thỏa hiệp, các tiểu chư hầu còn lại, nào còn dám có oán ngôn gì.Một cuộc cải cách vượt thời đại, bắt đầu càn quét toàn bộ Thương Thang.

Mà lúc này Trường Phong trên Kim Ngao Đảo, cũng tỉnh lại từ bế quan. "【Hô!

Lĩnh ngộ Pháp tắc quả nhiên gian nan.】" Nhìn quang đoàn mờ nhạt biến mất trong tay, Trường Phong mặt lộ vẻ u buồn.

Bỏ qua những lợi ích có được nhờ Lượng Kiếp, lâu như vậy, hắn mới lĩnh ngộ được một loại Pháp tắc.

Nếu không có Thông Thiên tương trợ, thời gian hao phí chỉ sẽ nhiều hơn.Trường Phong bước ra khỏi động phủ, cũng không lập tức đi Bích Du Cung.

Sau khi Lượng Kiếp kết thúc, ngoài việc đi theo Thông Thiên đến Tử Tiêu Cung, hắn vẫn luôn tu luyện.

Vừa hay tranh thủ thời gian đi xem Tam Tiêu và những người

khác.

Hắn trong Lượng Kiếp đều có thu hoạch, Triệu Công Minh và những người khác e rằng cũng không kém."Sư tôn!

Người đã xuất quan rồi!" Vừa mới bước ra khỏi động phủ, đã thấy Thạch Cơ mặt mày hưng phấn đón lên. "Ừ!" Trường Phong liếc nhìn cảnh giới của Thạch Cơ, khẽ gật đầu.

Vì liên quan đến Lượng Kiếp, Thạch Cơ cũng đã bước vào hàng Thái Ất.

Mặc dù cảnh giới vẫn còn hơi thấp, nhưng vẫn coi là không tệ rồi."Cổn Cổn tên kia đâu rồi?

Sao không thấy nó?" Trong động phủ ngoài Thạch Cơ, thì chỉ có Nữ Bạt và Viên Hồng đang bế quan tu luyện.

Trường Phong không thấy Cổn Cổn. "Nó đang thả lỏng trên đảo, đã mấy ngày không về rồi." Nghe Trường Phong nhắc đến Cổn Cổn, Thạch Cơ bĩu môi nói."Ở nhà tu luyện cho tốt, vi sư đi chỗ Công Minh sư thúc của con một chuyến!" Đối với điều này, Trường Phong cũng không nói gì nhiều.

Khẽ đáp một tiếng, thân hình đã biến mất trong động.

Nhìn Trường Phong nhanh chóng rời đi như vậy, Thạch Cơ mặt lộ vẻ u buồn.

Nàng còn muốn đi theo nữa.

Nhưng hiện tại sư tôn đã biến mất rồi, nàng cũng không tiện đuổi theo.Trường Phong chạy ra khỏi động phủ khẽ cảm ứng một chút.

Phát hiện Triệu Công Minh đang ở Tam Tiên Động.

Tam Tiêu cũng ở đó.

Như vậy tự nhiên càng tốt. "Mấy năm không gặp, chư vị sư đệ,

sư muội thực lực đều có bước tiến lớn a." Tam Tiêu và Triệu Công Minh đang trò chuyện rất vui vẻ trong động, bỗng nhiên bên tai truyền đến một giọng nói quen thuộc."Là Trường Phong sư huynh!!!" Quỳnh Tiêu nghe vậy, tức thì mắt sáng rực, vội vàng hưng phấn nhảy cẫng lên.

Triệu Công Minh, Vân Tiêu, Bích Tiêu bên cạnh, cũng mặt lộ vẻ kích động.

Bọn họ trước đây đã có quan hệ không tệ với Trường Phong.

Hiện tại Trường Phong là cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Chủ động đến động phủ của mấy người, tự nhiên khiến bọn họ hưng phấn.

Đương nhiên ngoài sự hưng phấn, còn có chút thấp thỏm.

Mấy người vội vàng đứng dậy, quả nhiên thấy bóng dáng Trường Phong xuất hiện cách đó không xa."Bái kiến Trường Phong sư huynh!" Nhìn Trường Phong sắc mặt ôn hòa, mấy người vội vàng tiến lên cung kính hành lễ. "Ta và sư tôn khác nhau, không cần khách khí như vậy đâu." Thấy mấy người đang kích động nhưng lại có chút câu nệ, Trường Phong thản nhiên cười nói.Đúng như hắn nghĩ trong lòng.

Sau Lượng Kiếp, mấy người đều có thu hoạch lớn.

Triệu Công Minh và Vân Tiêu đều đã bước vào Đại La Kim Tiên đỉnh phong, Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu cũng đã là cường giả Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Hiện tại trong số tám đại đệ tử của Thông Thiên, đều là những người đứng đầu.Bốn người nghe vậy, ai nấy đều mắt sáng lên. "Ta biết ngay Trường Phong sư huynh vẫn tùy tính như vậy mà." Nhìn Trường Phong không chút làm ra vẻ ngồi xuống, trong mắt Quỳnh

Tiêu tràn đầy ánh sáng.

Triệu Công Minh và mấy người bên cạnh, cũng mặt lộ vẻ hoan hỷ.Đối mặt với sự viếng thăm của Trường Phong, Tam Tiêu và Triệu Công Minh lấy ra những vật trân tàng nhiều năm để chiêu đãi. "Trường Phong sư huynh!

Sư tôn dạy chúng ta Trảm Thi Chi Đạo, liệu còn có pháp môn đột phá nào khác không?" Đối mặt với Trường Phong đang ngồi xuống, Triệu Công Minh nào có khách khí.

So với Thiên Đạo Thánh Nhân Thông Thiên Giáo Chủ, Trường Phong lại là tồn tại thật sự đã bước vào cảnh giới kia ngay bên cạnh bọn họ.

Chương 154

Làm sao bọn họ có thể không tò mò.Quỳnh Tiêu đang định mở miệng nói, nghe lời này liền vội vàng im miệng, trừng lớn mắt nhìn Trường Phong.

Vân Tiêu, Bích Tiêu bên cạnh, cũng không nói gì.

Bọn họ hiện tại đều là cường giả Đại La Kim Tiên, bước tiếp theo chính là hàng Chuẩn Thánh.

Muốn bước vào Chuẩn Thánh, nào có dễ dàng như vậy.

Đối với pháp môn tu hành của Trường Phong, bọn họ đều vô cùng tò mò."Trảm Thi Chi Đạo, chỉ có thể coi là một loại đường tắt, tu luyện Pháp tắc mới là căn bản." Nhìn bốn người đang chăm chú nhìn mình, Trường Phong mở miệng nói.

Đối với sự hiểu lầm của mấy người, Trường Phong cũng không giải thích.

Chuyện cảnh giới bị rớt, càng ít người biết càng tốt.

Mặc dù hiện giờ đã không còn là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng đối với cảnh giới này, Trường Phong vẫn vô cùng hiểu rõ.Pháp tắc quan trọng, bọn họ rất rõ.

Nhưng Trảm Thi Chi Đạo chỉ là đường tắt?

Lời Trường Phong nói, tức thì khiến bốn người mặt mày ngây ngẩn.

Đây chính là Đạo của Thánh Nhân.

Trong miệng Trường Phong, lại chỉ là đường tắt."Trảm Thi Chi Đạo cần phải có linh bảo để dung nạp, cuối cùng ba thi hợp nhất, nếu

linh bảo dung nạp xung đột, cả đời cũng khó mà bước ra bước kia." Đối mặt với bốn người mắt lộ vẻ khát vọng, Trường Phong cũng không giấu giếm.

Chính vì điểm này, ban đầu Lục Thánh thiên địa mới không chút do dự lựa chọn công đức thành Thánh.

Dù sao nhiều linh bảo có liên quan trong thiên địa, đều bị Hồng Quân cố ý tách ra.Ví dụ như Ngũ Phương Kỳ Tiên Thiên kia, ba hạt sen hóa thành Thập Nhị Phẩm Liên Đài, còn có Thiên Địa Nhân Tam Thư kia.

Cơ bản đều bị các sinh linh khác nhau nắm giữ, lại còn có liên quan mật thiết với đối phương.

Muốn dựa vào Trảm Thi Chi Đạo thành Thánh, việc ba thi quy vị cuối cùng, tuyệt đối vô cùng gian nan.Còn hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu của Triệu Công Minh thì khác.

Hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu, có liên quan mật thiết, tự nhiên là vật dung nạp tốt nhất.

Triệu Công Minh hiển nhiên cũng nghĩ đến, tức thì trong mắt tinh quang lấp lánh.

Mặc dù phương pháp này trong mắt Trường Phong là đường tắt.

Nhưng không ai có thể cưỡng lại sức cám dỗ.Tam Tiêu bên cạnh, lại nhíu mày.

Mỗi lần trảm một thi, lại cần linh bảo để dung nạp.

Tam Tiêu bọn họ nào có nhiều linh bảo cường đại như vậy, hơn nữa còn phải có liên quan mật thiết với nhau. "Xem ra, bọn ta muốn thành tựu phi phàm, chỉ có thể tu luyện Pháp tắc thôi." Vân Tiêu thần tình ngưng trọng, khẽ nói."Pháp tắc cường đại hơn nhiều so với các ngươi tưởng tượng, thậm chí còn quan trọng hơn cảnh giới." Nhìn

mấy người trước mắt sắc mặt khác nhau, Trường Phong trịnh trọng nói.

Đối mặt với ánh mắt trang trọng của Trường Phong, mấy người trong đầu vô thức nghĩ đến cảnh Trường Phong độc chiến mấy vị Thánh Nhân trước đó.

Hiện giờ xem ra, vị Trường Phong sư huynh này của bọn họ đối với tu luyện Pháp tắc, còn vượt xa mấy vị Thánh Nhân.

Trường Phong sư huynh, quả nhiên là thiên phú siêu tuyệt.Đối mặt với Trường Phong tùy tiện như vậy, mấy người tự nhiên có nghi ngờ gì đều không khách khí hỏi.

Trường Phong đương nhiên cũng không giấu giếm.

Vốn đã có quan hệ không tệ với Tam Tiêu và những người khác, chuyện trên cảnh giới tự nhiên là biết gì nói nấy, không giấu giếm điều gì.Mấy người trò chuyện mấy ngày, Trường Phong cũng không nán lại lâu.

Hiện tại Nguyên Thủy Thiên Tôn và những người khác khẳng định vẫn còn để ý đến hắn, hắn phải nhanh chóng đột phá.

Dù sao kịch tình Tây Du, cách hiện tại cũng chỉ còn khoảng nghìn năm.Sau khi cáo biệt Tam Tiêu và những người khác, Trường Phong trực tiếp đến Bích Du Cung.

Sau khi lại có được một đoàn Pháp tắc từ chỗ Thông Thiên, Trường Phong lập tức bế quan tu luyện.

Trường Phong thực lực mạnh như vậy, lại còn nỗ lực tu luyện đến thế, Tam Tiêu và những người khác tự nhiên cũng không dám lơ là.

Toàn bộ đều bế quan tu luyện.Mấy vị đệ tử thân truyền nỗ lực tu luyện, sau khi chuyện này lan truyền trên đảo.

Nhiều môn nhân Tiệt Giáo đang ăn mừng trên đảo, cũng từng người từ biệt đồng môn, bắt đầu bế quan tĩnh tu.

Tiệt Giáo tuy thắng trong Phong Thần Lượng Kiếp, nhưng cảnh giới bản thân vẫn vô cùng quan trọng.Nhìn làn sóng tu luyện điên cuồng nổi lên trên đảo một cách khó hiểu, Thông Thiên Giáo Chủ trong lòng vô cùng vui vẻ. "Tiệt Giáo của Bản tọa không diệt, hợp lẽ đương đại hưng thịnh!" Thông Thiên trong lòng hưng phấn, cũng bắt đầu bế quan tu luyện Pháp tắc.

Hành động trước đây của Trường Phong, không chỉ chấn động toàn bộ môn đồ Tiệt Giáo, mà còn khiến hắn kinh ngạc.

Pháp tắc cường đại, vượt xa sức tưởng tượng của hắn.Cứ như vậy, toàn bộ Kim Ngao Đảo trở nên tĩnh lặng.

Mỗi môn nhân đều đang nỗ lực tu luyện.

Sự biến hóa của Tiệt Giáo, tự nhiên bị không ít sinh linh trong thiên địa cảm nhận được.

Điều này nghiễm nhiên mang đến cho bọn họ áp lực rất lớn.

Tức thì, chúng sinh linh cũng bế quan tu luyện.

Giữa lúc vô danh, toàn bộ thiên địa đều trở nên tĩnh mịch.

Từng sinh linh, đều đang nỗ lực tu luyện.Trường Phong mỗi khi lĩnh ngộ được một loại Pháp tắc, lại sẽ đi tìm Thông Thiên.

Mà cải cách trong Nhân Tộc, càn quét toàn bộ Cửu Châu.

Tuy có tiếng nói phản loạn, nhưng đều bị Đế Tân cường thế trấn áp.Thoáng cái, mấy chục năm quang âm đã trôi qua.

Đế Tân tuy có Không Động Ấn trên người, nhưng vẫn khó thoát khỏi sự trói buộc về thọ mệnh của Nhân Vương.

Đế Tân ở tuổi xế chiều, sau khi giao phó xong mọi việc, gọi Đát

Kỷ đến. "Cô ngày tháng không còn nhiều, ngươi hãy rời đi đi!" Mặc dù đã sớm biết thân phận và mục đích của Đát Kỷ, nhưng Đế Tân cũng không làm gì đối phương.

Nhiều năm như vậy, vẫn giữ nàng ở bên cạnh."Đại Vương!

Thiếp thân đã phụng Đại Vương nhiều năm như vậy, trong lòng không nỡ, nguyện vì Đại Vương trông nom an nghỉ, mãi mãi bầu bạn." Đát Kỷ nghe vậy, trong mắt lại rất vội vàng.

Rời đi ư?

Nàng hiện tại còn có thể đi đâu?

Chỉ có thể ôm chặt đùi Nhân Tộc.Đế Tân nghe vậy, chỉ khẽ thở dài, không nói thêm gì.

Trên khuôn mặt già nua, đôi mắt từ từ nhắm lại.

Một đời Nhân Vương, cứ thế băng hà.

Trong chốc lát, bên cạnh vang lên tiếng khóc lóc thảm thiết.

Giữa tiếng khóc lớn, đột nhiên trên giường Đế Tân, quanh thân cuồn cuộn khí Huyền Hoàng tuôn ra.

Sự biến hóa đột ngột, khiến tất cả mọi người kinh ngạc.

Ai nấy đều ngây người nhìn thi thể của Đế Tân.

Hơi không kịp phản ứng!

Vốn là lão thái long chung của Đế Tân, nhưng chỉ trong chớp mắt, hắn lại phản lão hoàn đồng.

Khuôn mặt đầy nếp nhăn nhanh chóng trở lại trạng thái trung niên.

Những người đứng bên giường đều kinh ngạc ngây người, từng người một sững sờ nhìn Đế Tân trên giường, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

“Thái sư!

Chuyện… chuyện này là sao?” Ân Giao hoàn hồn, hỏi Văn Trọng đang đứng bên cạnh.

Trong cả căn phòng, đạo hạnh của Văn Trọng là cao nhất, lại còn là truyền nhân của Tiệt Giáo, đương nhiên là hỏi y.

Văn Trọng đứng cạnh giường, thần quang quanh quẩn nơi mi tâm, một luồng ánh sáng bắn ra.

Đáng tiếc, trong mắt y, toàn thân Đế Tân được bao phủ bởi khí Huyền Hoàng, căn bản không thể nhìn rõ cụ thể bên trong.

Tuy nhiên, theo cảm nhận của y, Đế Tân không hề có sinh cơ.

Đế Tân quả thực đã qua đời.

“Lão thần cũng không rõ!” Văn Trọng lắc đầu, trên mặt đầy vẻ khó hiểu.

Với đạo hạnh của y, vẫn không thể nhìn ra điều gì.

Thấy ngay cả Văn Thái sư cũng không biết, tất cả mọi người trong phòng đều nhìn nhau, cuối cùng chỉ có thể đứng yên bên cạnh, nhìn Đế Tân.

Khí Huyền Hoàng không ngừng thoát ra, sau đó bao phủ hoàn toàn thân thể Đế Tân.

Tất cả mọi người không còn nhìn thấy thân thể đối phương, chỉ có thể thấy một hình người mờ ảo trên giường.

Đúng lúc mọi người kinh nghi, Văn Trọng mặt lộ vẻ khó hiểu thì trên bầu trời, một cột sáng màu Huyền Hoàng chiếu xuống.

Xuyên qua vô số kiến trúc, chướng ngại vật, lờ mờ bao phủ lên Đế Tân trên giường.

Theo cột sáng đó chiếu xuống, một luồng sinh cơ yếu ớt đang chậm rãi thức tỉnh.

"Đại Đại Vương phục sinh rồi!" Văn Trọng bước tới gần, kinh hô.

Đế Tân tuy thân là Nhân Vương, nhưng không phải Luyện Khí Sĩ.

Vô duyên vô cớ phản lão hoàn đồng, giờ lại còn phục sinh lần nữa, thực sự là quá kỳ lạ.

Những người trong phòng nghe vậy, đều biến sắc.

Quả nhiên, trong tầm mắt của họ, thân ảnh vốn đang nằm trên giường chậm rãi ngồi dậy.

"Phụ vương!" "Đại Vương!" Mọi người trong phòng vội vàng xúm lại, kinh hô.

Đáng tiếc, không có tiếng đáp lại.

Thấy Đế Tân không phản ứng, mọi người chỉ có thể lặng lẽ chờ đợi, từng cặp mắt bất động nhìn thân ảnh trên giường.

Lúc này, bá tánh trong toàn thành Triều Ca cũng nhìn thấy cột sáng Huyền Hoàng thẳng tắp lên trời từ trong vương cung.

Không ít người đều lộ vẻ khó hiểu, không biết vì sao!

Biến hóa đột ngột ở Triều Ca này, rất nhiều đại thần thông giả trong thiên địa đều phát hiện.

Ngay cả Trường Phong đang bế quan tu luyện trên Kim Ngao Đảo cũng khẽ mở hai mắt.

Một cặp mắt xuyên thấu vô tận không gian, nhìn về phía bầu trời.

Ở đó, mơ hồ có một luân bàn đang xoay tròn.

Tại trung tâm luân bàn, một cột sáng mờ ảo chiếu xuống.

Nơi nó chiếu tới chính là Triều Ca của Thương Thang.

"Đế Tân qua đời, Nhân Đạo thông huyền!" Nhìn luân bàn ẩn hiện, Trường Phong khẽ lẩm bẩm.

Ban đầu đối với Thiên Đạo, Địa Đạo, Nhân Đạo, Trường Phong biết không nhiều.

Nhưng trước đó nhờ Nhân Đạo trợ giúp, hắn đã bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Trong toàn bộ thiên địa, e rằng không có nhiều người hiểu rõ về Nhân Đạo sâu như hắn.

Sơ hình Nhân Đạo đã thành.

Những người có đại công với Nhân Tộc, không nhập Địa Phủ luân hồi, có thể nhập vào Nhân Đạo Luân Bàn đó.

Giống như Tam Thánh Hỏa Vân Động trước đây, cho dù vẫn lạc, cũng là đi vào Nhân Đạo Luân Bàn.

Quả nhiên, một lát sau, Trường Phong liền thấy ở chân trời xa xa, từ trong cột sáng màu Huyền Hoàng, một thân ảnh chậm rãi bay lên.

Chính là Nhân Vương Đế Tân của Nhân Tộc!

Mà trên người Đế Tân, cũng truyền đến một luồng ba động cổ xưa, đó là khí tức đột phá.

Đế Tân vốn chỉ là phàm nhân, chỉ trong chớp mắt đã bước vào tiên cảnh, tiếp đó là Thiên Tiên, Chân Tiên, Huyền Tiên, Kim Tiên, Thái Ất, cuối cùng thậm chí còn bước vào hàng ngũ Đại La.

Chỉ trong vài hơi thở, Đế Tân từ một phàm nhân đã bước vào hàng ngũ Đại La Kim Tiên, hơn nữa cảnh giới vẫn còn tăng, cuối cùng dừng lại ở hậu kỳ Đại La Kim Tiên.

Tất cả sinh linh trong thiên địa nhìn thấy cảnh này đều kinh ngạc

ngây người.

Bao nhiêu người trong số họ, tốn mấy chục, thậm chí hàng trăm vạn năm cũng khó mà bước vào Đại La Kim Tiên.

Còn Đế Tân trước mắt, chỉ trong vài hơi thở.

Sự ghen tị, đố kỵ, cùng với nỗi bất cam tràn ngập.

"Khí vận Nhân Tộc!" Trong Bát Cảnh Cung ở Thủ Dương Sơn, Lão Tử mắt hỗn độn lóe lên vẻ phẫn nộ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và vài người đang ngồi xung quanh cũng đều mặt mày âm trầm.

Đế Tân có thể chết đi sống lại, còn có thành tựu như vậy, hoàn toàn là do khí vận Nhân Tộc tạo thành.

Hơn nữa, sự tiêu hao như vậy của Đế Tân, đối với toàn bộ Nhân Tộc mà nói, căn bản không đáng kể.

"Đại sư huynh!

Nếu cứ tiếp tục như vậy, trong thiên địa sẽ không còn địa vị của Thánh Nhân chúng ta nữa." Tây Phương Nhị Thánh thu hồi ánh mắt, nghiêm túc nói.

Nữ Oa bên cạnh không nói gì, nhưng ý tứ cũng tương tự.

Mấy chục năm trước, năm vị Thánh Nhân bọn họ lại tụ họp tại Bát Cảnh Cung, chính là để thương thảo chuyện khí vận Nhân Tộc.

Nhưng vì liên quan đến Nhân Đạo, bọn họ suy đi nghĩ lại, vẫn luôn không có biện pháp hiệu quả nào.

Giờ lại thấy dị tượng này, tự nhiên càng khiến bọn họ trong lòng bất cam.

Dù sao cái Nhân Đạo Luân Bàn treo lơ lửng giữa hư không, bọn

họ đều đã thấy.

Nhưng đối với thứ này, đến giờ bọn họ cũng không biết cụ thể là chuyện gì.

Giờ đây, Luân Bàn đưa Đế Tân đi, tuyệt đối không phải là chuyện tốt.

Hậu Thổ hóa thân Lục Đạo Luân Hồi, vô số sinh linh trong thiên địa, bất kể thực lực thế nào, chỉ cần vẫn lạc, đều không tránh khỏi phải trải qua một lần.

Nhưng giờ đây, Nhân Tộc lại có thể trực tiếp bỏ qua.

Điều này đối với các Thánh Nhân mà nói, tuyệt đối không phải là một tin tốt lành.

Chương 155

Lão Tử trầm tư một lát, quay đầu nhìn Nữ Oa.

"Nữ Oa sư muội!

Năm xưa muội bổ thiên có còn sót lại một khối Ngũ Sắc Thần Thạch không?" Mới nói được một nửa, Lão Tử đã không nói thêm.

Nguyên Thủy Thiên Tôn bên cạnh nghe vậy, lập tức biến sắc.

Còn Tây Phương Nhị Thánh thì mắt lóe lên tinh quang liên tục.

Đối mặt với ánh mắt của mấy người, Nữ Oa cũng không giấu giếm, thản nhiên thừa nhận.

Sau Phong Thần Lượng Kiếp, năm người bọn họ đã cùng chung một chiến thuyền.

Vốn dĩ là tự mình mưu tính, giờ cũng chỉ có thể cùng nhau thương nghị.

Dù sao Nhân Đạo, cùng với Thông Thiên và Trường Phong, đã không còn là một mình nàng có thể đối phó.

Tây Phương Nhị Thánh bên cạnh nhìn nhau, dường như đã đưa ra quyết định gì đó.

"Mấy vị sư huynh!

Hiện nay Huyền Môn đã bị Tiệt Giáo độc chiếm, nếu muốn đoạt lấy khí vận Nhân Tộc, Huyền Môn e rằng khó có hiệu quả." Tiếp Dẫn hắng giọng, mở lời nói.

Chuẩn Đề bên cạnh thấy vậy, vội vàng tiếp lời: "Ta và sư huynh đã thương nghị, muốn biến Tây Phương Giáo thành Phật Môn, truyền bá rộng rãi trong Nhân Tộc, từ đó đoạt lấy khí vận Nhân Tộc." Chuẩn

Đề vừa nói xong, mấy người trong điện đều biến sắc, đặc biệt là Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Lão Tử và Nữ Oa nhíu mày, trầm tư một lát, lập tức mắt lóe kim quang.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tự nhiên hiểu thâm ý trong lời của Tây Phương Nhị Thánh.

Nhưng vốn là người sĩ diện, y làm sao cam tâm Xiển Giáo suy yếu đến mức này.

Ngay cả khi đã bại trong Phong Thần Lượng Kiếp, Nguyên Thủy vẫn muốn chấn hưng Xiển Giáo.

Chưa nói đến việc Ngũ Thánh ở Thủ Dương Sơn đang thương nghị chuyện khí vận Nhân Tộc.

Lúc này, trong thành Triều Ca, Đế Tân nhờ cột sáng màu Huyền Hoàng từ trên trời giáng xuống mà độn nhập hư không.

Theo sự biến mất của Đế Tân, cột sáng đó nhanh chóng thu lại, chớp mắt biến mất trong mắt mọi người, như thể mọi chuyện chưa từng xảy ra.

Chỉ là, luân bàn thần bí ẩn trong hư không khẽ rung động, một luồng khí tức thần bí càn quét toàn bộ Hồng Hoang đại địa.

Trong Tổ Địa Nhân Tộc.

Hữu Sào Thị, Toại Nhân Thị và vài vị lão tổ Nhân Tộc, cùng một lúc tỉnh lại từ tĩnh tu.

Trong đôi mắt mở ra, lóe lên từng tia minh ngộ.

"Ngô là Tiên Tổ Nhân Tộc, đương nhiên phải cống hiến một phần sức lực cho Nhân Tộc." Tiếng xướng ca lẫm liệt vang lên.

Đột nhiên, mấy đạo thân ảnh bay vút lên không, lao về phía luân

bàn ẩn trong không trung.

Rất nhiều Nhân Tộc Tiên Thiên ẩn mình trong thiên địa cũng cảm thấy điều gì đó, từng người một bay lên không.

Trong chớp mắt, trong thiên địa, liên tục có thể thấy vô số thân ảnh lao về phía không trung.

Đó đều là những cường giả Nhân Tộc ẩn mình trong thiên địa.

Trong căn phòng của Đế Tân ở Triều Ca thành.

"Hai vị điện hạ!

Lão thần cũng muốn rời đi rồi." Văn Trọng thu lại ánh mắt nhìn về phía bầu trời, nói với Ân Giao, Ân Hồng đang đứng bên cạnh.

"Thái sư!

Chuyện này rốt cuộc là sao?" Ân Giao vội vàng nắm lấy Văn Thái sư, hỏi dồn dập.

Sự biến hóa của Đế Tân, rồi phản ứng của Văn Trọng bây giờ, khiến hắn hiện tại đầy mơ hồ, căn bản không biết chuyện gì đã xảy ra.

"Chờ khi ngươi đăng lên ngôi vị Nhân Vương, khắc sẽ biết!" Văn Thái sư điềm nhiên đáp lại.

Ngay sau đó, y vút mình bay lên, trực tiếp lao về phía bầu trời, biến mất trong luân bàn hư ảo như thật đó.

Nhìn Văn Trọng cứ thế rời đi, Ân Giao, Ân Hồng đều sững sờ.

Trước đó Đế Tân tỉnh lại, nhưng đối phương căn bản không nói gì, chỉ lưu luyến liếc nhìn bọn họ một cái rồi bay thẳng lên bầu trời.

Giờ đây, Văn Thái sư cũng độn đi như vậy.

Điều này khiến trong lòng bọn họ tràn ngập vô số nghi hoặc.

Cái luân bàn mơ hồ kia rốt cuộc là thứ gì?

Vì sao phụ vương và Thái sư đều trực tiếp độn nhập vào trong đó.

"Đại ca!

Phụ vương đã độn đi rồi, huynh hãy lập tức đăng cơ, thành tựu ngôi vị Nhân Vương, tự khắc sẽ rõ." Ân Hồng bên cạnh lại lên tiếng kiến nghị.

"Quốc bất khả nhất nhật vô quân, xin Đại điện hạ đăng cơ, thống lĩnh Thương Thang." Rất nhiều quan văn võ trong phòng cũng đồng thanh hô to.

Đây vốn là di chiếu của Đế Tân, Ân Giao không từ chối.

Mặc dù đến giờ vẫn chưa biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng hắn hiểu một điều, Đế Tân vẫn chưa chết.

"Khốn kiếp!

Khốn kiếp!

Đế Tân đáng chết, Tam Hoàng đáng chết!" Trong Thiên Đình, Hạo Thiên gào thét phẫn nộ.

Tuy không biết Nhân Đạo cụ thể là vật gì, nhưng nhận mệnh lệnh của Đạo Tổ mà trùng kiến Thiên Đình, hắn chính là chủ Tam Giới được Thiên Đạo thừa nhận.

Giờ đây trong Nhân Tộc lại xảy ra chuyện kỳ quái như vậy, hắn đã hiểu ra một vài điều.

Khí vận Nhân Tộc, e rằng đều hội tụ trên Nhân Đạo.

Những tu sĩ Nhân Tộc cường đại này, mỗi người đều mang theo rất nhiều khí vận.

Giờ đây tất cả đều lao về phía Nhân Đạo, chính là để trấn áp khí

vận Nhân Tộc, cũng là để bổ toàn Nhân Đạo!

Nếu Nhân Đạo thành, Thiên Đình sẽ triệt để trở thành nơi biên duyên.

Điều này làm sao không khiến Hạo Thiên phẫn nộ.

Chư Thánh ở Tử Tiêu Cung thương nghị chuyện Phong Thần, vốn nghĩ là thời đại của hắn quân lâm thiên hạ.

Nhưng không ngờ diễn biến sự việc đã hoàn toàn vượt ngoài dự liệu của Hạo Thiên.

Đừng nói thống lĩnh Tam Giới, hắn hiện tại e rằng ngay cả Thiên Đình cũng không thể chấp chưởng.

Hạo Thiên nổi giận đùng đùng, nhưng lại không có cách nào.

Bất kể là Tiệt Giáo, hay Nhân Tộc, đều không phải là tồn tại hắn có thể trêu chọc.

Hắn chỉ có thể giận dỗi vô cớ.

Dao Trì không xa, nhìn Hạo Thiên đang tức giận đến mức vặn vẹo, thần sắc vô cùng lo lắng.

Sớm tối ở cạnh Hạo Thiên, nàng rất rõ dã vọng của Hạo Thiên.

Giờ đây biến thành tình cảnh này, nàng rất hiểu tâm trạng của Hạo Thiên.

Nhưng nàng cũng không có cách nào.

"Hạo Thiên sư đệ, sao lại phẫn nộ như vậy?" Đúng lúc Hạo Thiên đang bạo nộ, một thanh âm du nhiên truyền đến.

Hạo Thiên ngẩng đầu nhìn, thấy không xa, một thân ảnh chậm rãi tới.

Lại là Tiếp Dẫn Đạo Nhân trong Tây Phương Nhị Thánh.

Mặc dù không thích nhân phẩm của Tiếp Dẫn, nhưng đối phương dù sao cũng là Thiên Đạo Thánh Nhân.

Hạo Thiên đành phải thu lại vẻ phẫn nộ trên mặt, điềm nhiên đáp: "Tiếp Dẫn sư huynh không ở Tu Di Sơn, đến Thiên Đình của ta có việc gì?" Dao Trì bên cạnh cũng vội vàng tiến lên hành lễ.

"Kiến quá Tiếp Dẫn sư huynh!" Tiếp Dẫn gật đầu đáp lễ, cười mỉm nói: "Đặc biệt đến mời Hạo Thiên sư đệ cùng thương nghị chuyện khí vận Nhân Tộc." Hạo Thiên tuy là quân cờ do Hồng Quân đẩy ra để kiềm chế Chư Thánh, nhưng nói thế nào cũng là phe Thiên Đạo.

Hơn nữa, môn đồ Chư Thánh bọn họ tổn thất thảm trọng trong Phong Thần, cộng thêm có một số chuyện cũng không tiện ra tay.

Nhưng hiện tại Thiên Đình thì không giống, coi như là thế lực lớn nhất trong thiên địa ngoài Tiệt Giáo.

Nhân viên tuy tạp nham, nhưng không chịu nổi số lượng đông đảo.

Quan trọng hơn là, Thiên Đình vẫn là chủ Tam Giới danh chính ngôn thuận.

Chỉ là vì liên quan đến Nhân Đạo, biến thành một con rối vô dụng.

Hạo Thiên nghe vậy, lập tức mắt sáng lên.

Nhưng Hạo Thiên cũng hiểu, lục Thánh trong thiên địa phần lớn đều khinh thường hắn.

Khi ba trăm sáu mươi lăm vị Chính Thần quy vị, Hạo Thiên đã hiểu rằng những Thánh Nhân này cũng không thể hưởng khí vận Nhân Tộc.

Thánh Nhân mưu đồ trong thiên địa là vì khí vận, làm sao có thể kéo hắn vào.

“Tiếp Dẫn sư huynh chớ nói đùa, hiện tại tình cảnh Thiên Đình của ta sư huynh đâu phải không biết.” Hạo Thiên cười khổ một tiếng, bất đắc dĩ đáp.

“Hạo Thiên sư đệ đừng nghĩ nhiều, chúng ta thành tâm mà đến, nếu không tin có thể cùng đến Bát Cảnh Cung, Lão Tử sư huynh và những người khác vẫn đang chờ.” Tiếp Dẫn tự nhiên hiểu cảnh ngộ của Hạo Thiên, cũng có chút vô vị đáp lại.

Địa vị của Thiên Đình khó xử, mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân bọn họ há chẳng phải cũng vậy sao?

Bằng không với thể diện của bọn họ, làm sao có thể chủ động kéo Hạo Thiên vào.

Lời dụ dỗ này của Tiếp Dẫn, Hạo Thiên căn bản không thể từ chối.

Hạo Thiên gật đầu, quay đầu dặn dò Dao Trì bên cạnh: “Dao Trì!

Nàng lập tức thăm dò chuyện Hình Thiên, ta đi Bát Cảnh Cung gặp Lão Tử sư huynh và những người khác.” Đối với Hình Thiên, kẻ đã đẩy hắn lên Phong Thần Bảng, Hạo Thiên tự nhiên không quên.

Sau này tìm cơ hội, khẳng định phải giải quyết nhân quả này.

“Vâng!” Thấy Hạo Thiên đã khôi phục lại thần thái như ngày thường, Dao Trì liên tục gật đầu.

Hạo Thiên không nói nhiều, cùng Tiếp Dẫn biến mất ở tầng cao nhất của Lăng Tiêu Điện.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và những người khác, vì biến hóa của Nhân Đạo, bắt đầu có nhiều mưu tính.

Mà lúc này, Thông Thiên Giáo Chủ trong Bích Du Cung ở Kim Ngao Đảo cũng thần tình ngưng trọng.

Bởi vì Nhân Đạo hình thành, Tiệt Giáo cũng không hưởng thụ khí vận Nhân Tộc.

Nhân Tộc là nhân vật chính của thiên địa, mà y lại là Thiên Đạo Thánh Nhân, cho dù có Tiên Thiên Chí Bảo trấn áp, lâu dài như vậy, khí vận của một giáo phái cũng sẽ nhanh chóng tiêu tán.

Hiện tại Thông Thiên chỉ có hai lựa chọn.

"Trường Phong!

Tiếp theo sẽ phải dựa vào con." Thông Thiên mắt hỗn độn hé mở, ánh mắt nhìn về phía nơi Trường Phong tu luyện.

Trước đó, sau khi chứng kiến sức mạnh của Trường Phong ở ngoài Tây Kỳ, trong lòng y đã có vài ý tưởng.

Chỉ là vì sau này, cảnh giới của Trường Phong lại vô duyên vô cớ rơi xuống, y mới hoãn lại quyết định trong lòng.

Một khi Trường Phong đột phá, Thông Thiên liền dự định dốc toàn lực, đi một con đường khác biệt.

Sau khi liếc nhìn những người đang tu luyện trên đảo, Thông Thiên cũng bắt đầu tu luyện pháp tắc.

Trong động phủ, Trường Phong cũng thu lại ánh mắt nhìn về phía không trung, bắt đầu chuyên tâm lĩnh ngộ pháp tắc.Rất nhiều đệ tử Tiệt Giáo chuyên tâm tu luyện.

Còn Lão Tử và những người khác, lại đang thương nghị chuyện khí vận Nhân Tộc.

Lúc này, vô số sinh linh còn lại trong thiên địa đều kinh nghi nhìn lên không trung.

Trước đây đang trong Lượng Kiếp, bọn họ không dám mạo hiểm bước ra khỏi động phủ.

Hiện nay Lượng Kiếp đã qua, lại xảy ra chuyện như vậy, lập tức từng sinh linh một cẩn thận bước ra khỏi động phủ để thăm dò.

Trong Ngũ Trang Quán, Trấn Nguyên Tử vút mình bay lên, trong chớp mắt đã đến chỗ luân bàn xoay tròn trên không trung.

Với thực lực của hắn, cũng chỉ có thể nhìn thấy một hư ảnh mờ ảo của luân bàn.

Liếc nhìn một vị Nhân Tộc đã nhập vào trong đó ở đằng xa, Trấn Nguyên Tử tò mò chậm rãi tiếp cận.

Nhưng ngay giây tiếp theo, Trấn Nguyên Tử đã ngây người.

Bàn tay phải của hắn, xuyên qua luân bàn đang ở ngay trước mặt.

Người khác đều có thể dễ dàng bước lên luân bàn, còn hắn lại không thể chạm vào.

Trong lòng kinh nghi, hắn bay vút lên, sau đó cả người trực tiếp xuyên qua.

Cúi đầu nhìn xuống, một hư ảnh luân bàn mờ ảo lơ lửng phía dưới.

"Quái lạ!

Chẳng lẽ chỉ có Nhân Tộc mới có thể chạm vào được?" Trấn Nguyên Tử bay xuống, lông mày đầy vẻ kinh nghi.

Luân bàn này ở ngay trước mắt, nhưng lại như ở tận chân trời vậy, hư ảo như thật, căn bản không thể tiếp cận.

Bạch Trạch Yêu Tộc và một số đại thần thông giả khác trong Hồng Hoang cũng đến, nhưng không ngoại lệ, cũng giống hệt Trấn Nguyên Tử.

Bọn họ có thể nhìn thấy luân bàn trên không, nhưng không thể chạm vào, càng không nói đến việc độn nhập vào trong đó như những

Nhân Tộc khác.

Rất nhiều đại thần thông giả nhìn nhau, không nói gì, vút mình lùi sang một bên.

Nhân Đạo đột nhiên hình thành này, hiển nhiên là một thứ vượt xa sức tưởng tượng của bọn họ.

Trấn Nguyên Tử và mấy người chờ một lát, liền thấy phía dưới lại có Nhân Tộc đến.

Đáng tiếc, người đến sau này cũng không thể chạm vào.

Trừ Nhân Tộc, trên Hồng Hoang đại địa, từng sinh linh hiếu kỳ cũng bay vút lên không.

Chương 156

Tuy nhiên, vì thực lực, phần lớn bọn họ đều không thể nhìn thấy luân bàn, chỉ không ngừng bay lượn quanh nơi Nhân Tộc biến mất trước đó, cuối cùng đều vô tật nhi chung.

Một số ít sinh linh có thể nhìn thấy, thì giống như Trấn Nguyên Tử và những người khác, hoàn toàn không thể chạm vào luân bàn.

Đúng lúc mấy người đang kinh nghi, trong Tổ Địa Nhân Tộc, một thân ảnh bay lên, trong khoảnh khắc, nhập vào luân bàn biến mất.

Trấn Nguyên Tử đang nhìn kỹ, trong mắt lóe lên một tia sáng.

Hắn liếc nhìn luân bàn trên không với vẻ thâm ý, rồi quay người lao về phía Ngũ Trang Quán.

Một lát thời gian như vậy, hắn đã có chút hiểu ra.

Luân bàn trên không, chỉ có Nhân Tộc mới có thể bước vào.

Nhưng không phải tất cả Nhân Tộc đều có thể đi, dường như còn cần một thực lực nhất định.

Bất kể thế nào, Hồng Hoang đại địa lúc này, vì biến động đột ngột này của Nhân Tộc, lại một lần nữa trở nên không bình yên.

Không chỉ vô số sinh linh trong Hồng Hoang, mà ngay cả trong Thiên Đình, cũng có Tiên Gia đến.

Thiên Đình vì được thành lập sớm, có không ít Nhân Tộc cường đại gia nhập.

Nhưng bọn họ bất kể thực lực thế nào, đều không thể tiếp cận.

Phản ứng này, càng khiến Trấn Nguyên Tử và những người đã trở về trong lòng nghi hoặc.

Mặc dù bọn họ không biết Nhân Đạo là gì, cũng không biết chuyện gì đã xảy ra giữa Lục Thánh thiên địa.

Nhưng không nghi ngờ gì, bọn họ đều ngửi thấy một chút bất thường trong thiên địa.

Sau Phong Thần Lượng Kiếp, có thể sẽ có một Lượng Kiếp kinh khủng hơn giáng xuống.

Ý niệm này lóe lên trong đầu của rất nhiều đại thần thông giả, sau đó từng người một bế quan tu luyện.

Phong Thần Lượng Kiếp trong mắt bọn họ đã vô cùng nguy hiểm.

Lại còn có lúc kinh khủng hơn thế này, làm sao không khiến bọn họ khiếp sợ.

Còn trong thiên địa, những Tán Tiên kia, thỉnh thoảng lại bay lên trời thăm dò.

Thời gian chậm rãi trôi qua, vô số sinh linh cũng dần dần chấp nhận sự biến hóa trên không trung.

Chỉ là thấy thỉnh thoảng có Nhân Tộc độn nhập vào trong đó, họ sẽ không nhịn được mà tiến lên thăm dò một phen.

Toàn bộ thiên địa lại một lần nữa trở nên bình tĩnh.

Chư Thánh không có động tĩnh.

Trường Phong từng đại triển hùng phong trong thiên địa, cũng không xuất hiện nữa, cứ thế đột nhiên biến mất trong tầm nhìn của mọi người.

Còn về Thiên Đình mà vô số sinh linh kỳ vọng, cũng trầm tĩnh lại, không có chút động tĩnh nào.

Trước đó, nhiều sinh linh từng nghĩ Hạo Thiên tự mình cũng lên Phong Thần Bảng, đợi sau khi thành tựu quả vị Thiên Đế, khẳng định

sẽ không bỏ qua dễ dàng.

Ai ngờ, Lượng Kiếp đã qua lâu như vậy rồi, căn bản không có chút động tĩnh nào.

Rất nhiều đại giáo, thế lực trong thiên địa không có biến hóa gì, ngược lại là trong Nhân Tộc, lại xuất hiện biến cố.

Vì sự xuất hiện của Trường Phong, đã nghịch chuyển Phong Thần Lượng Kiếp, khiến Thương Thang vốn định diệt vong, lại được tiếp tục.

Sau khi trấn áp Tây Kỳ, Đế Tân đại đao khoát phủ cải cách.

Đối nội quy hoạch Cửu Châu, tiêu trừ các chư hầu quốc.

Đối ngoại, tây chinh Tây Nhung, Nhung Địch, đông chinh Đông Hán, nam chinh Nam Di, Sơn Việt.

Gần như càn quét toàn bộ man di xung quanh, mở rộng lãnh thổ Thương Thang hơn gấp bội.

Nhưng cũng vì hùng bá chi tư của Đế Tân, đã chôn xuống họa căn cho Thương Thang.

Đế Tân được Trường Phong chỉ dạy, hùng tài đại lược, không phải Nhân Vương bình thường.

Khi tại thế, có thể trấn áp thiên hạ.

Các đại thị tộc không ai dị nghị, man di xung quanh cũng chạy xa, không dám lộ sự sắc bén.

Ân Giao, Ân Hồng được Đế Tân giáo huấn, tuy cũng không tệ, nhưng dù sao không thể so với Đế Tân.

Vài đời sau, man di lại kéo đến.

Nhân Vương bất tài, lấy các địa phương Cửu Châu kháng cự, một

mình chống man di, dẫn đến nhiều nơi ủng binh tự trọng.

Ngược lại, Triều Ca ở trung tâm, Nhân Vương an nhàn hưởng lạc, lơ là chính sự.

Mấy chục năm sau, Cửu Châu tự mình làm chính trị, uy thế của Thương Thang hoàn toàn không còn.

Có chư hầu tham vọng bừng bừng, tự lập quốc hiệu.

Trong một thời gian ngắn, trên đất Cửu Châu, các chư hầu quốc đều nổi dậy.

Kẻ lớn chiếm nửa châu cương thổ, kẻ nhỏ chỉ bằng một thành đất.

Nhân Tộc, lại một lần nữa rơi vào hỗn chiến.

Mà lúc này, Trường Phong đang tu luyện ở Kim Ngao Đảo, cũng chậm rãi mở hai mắt.

Pháp tắc quang đoàn trong tay, lại một lần nữa biến mất.

Hắn lại lĩnh ngộ một loại pháp tắc.

Trường Phong đang ngồi tĩnh lặng, sắc mặt vui vẻ, sau đó tay phải vung lên không trung.

"【Ái chà, hết sạch rồi, xem ra phải đi tìm sư tôn thôi.】" Nhìn không gian trống rỗng, Trường Phong mắt đầy kinh ngạc.

Lần trước đến Bích Du Cung, hắn trực tiếp nhờ Thông Thiên cho hơn hai mươi loại pháp tắc quang đoàn.

Dù sao hắn cũng không muốn lúc nào cũng phải đi tìm Thông Thiên.

Không ngờ trong chớp mắt, đã bị hắn lĩnh ngộ hết.

Tay phải vung lên, không gian trước mắt khép lại.

Trường Phong chậm rãi đứng dậy, cũng biết từ lần bế quan trước, đã qua mấy trăm năm.

Vừa bước ra khỏi động phủ, Trường Phong đột nhiên nhìn về phía tây nam.

Ở đó sát lục chi khí ngút trời.

Đó là phương hướng của Nhân Tộc.

Trong lòng kinh nghi, Trường Phong bấm đốt ngón tay tính toán.

Trong chớp mắt, Trường Phong đã biết chuyện xảy ra với Nhân Tộc.

Trong Nhân Tộc đang xảy ra bách quốc đại chiến.

Trong rất nhiều quốc gia đó, Trường Phong nhìn thấy các quốc gia nổi tiếng ở hậu thế như Chu, Sở, Tề, Tần.

Bọn họ có lớn có nhỏ, không ai là không công phạt lẫn nhau.

Mà Thương Thang hùng bá thiên hạ ngày trước, đã trở thành một tiểu quốc trong số rất nhiều quốc gia, chỉ còn lại một vùng đất nhỏ bé.

Đối với biến cố của Thương Thang, Trường Phong không hề bất ngờ.

Thiên hạ đại thế hợp cửu tất phân, phân cửu tất hợp, đây vốn là tranh giành khí vận nội bộ của Nhân Tộc, quá bình thường rồi.

"【Đây chính là đại thế lịch sử sao?

Xem ra con khỉ đó cũng sắp ra đời rồi.】" Trường Phong nhíu mày, khẽ lẩm bẩm.

Tây Du tuy là bắt đầu từ thời Đường, nhưng Tôn Ngộ Không xuất thế lại xảy ra vào thời Xuân Thu.

Nhìn tình hình hiện tại, Tôn Ngộ Không xuất thế chắc không còn

bao nhiêu năm nữa.

Trước đây, hắn còn hơi lo lắng, liệu kịch bản Tây Du có xuất hiện không, ai ngờ lại đến nhanh hơn hắn tưởng tượng.

Mơ hồ giữa chừng, Trường Phong cảm giác phía sau có một bàn tay lớn đang thúc đẩy.

Trầm tư một lát, Trường Phong cũng không để ý.

Tôn Ngộ Không dù có xuất thế, đến Đại Náo Thiên Cung cũng sẽ có một đoạn thời gian rất dài.

Mà trong khoảng thời gian này, hắn chỉ cần nỗ lực tu luyện là đủ.

Bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên mới là nhiệm vụ hàng đầu của hắn.

Phong Thần Lượng Kiếp hắn còn vượt qua được, đối với Tây Du, Trường Phong tự nhiên càng không lo lắng.

Dù sao Tây Du, cũng chỉ là chư Thánh đấu cờ mà thôi.

Thánh Nhân sẽ không dễ dàng ra tay.

Hơn nữa, khi Tây Du thực sự đến, hắn có khả năng rất cao sẽ bước vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Đến lúc đó, hắn chỉ càng mạnh hơn.

Vì những năm qua, tuy bận rộn lĩnh ngộ vô số pháp tắc, nhưng nhiệm vụ hàng ngày, Trường Phong đều đã làm.

Giờ đây hắn đã thân dung mấy chục loại pháp tắc.

Điều này có nghĩa là, chỉ cần hắn thành công bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, sẽ có số lượng phân thân Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tương ứng.

Lão Tử và những người khác?

Căn bản sẽ không phải đối thủ của hắn.

Ngược lại, vị kia trong Tử Tiêu Cung, mới khiến Trường Phong hơi lo lắng.

Thu hồi thần niệm, Trường Phong thẳng tiến Bích Du Cung.

Hiện tại còn thiếu mấy chục loại pháp tắc, hắn phải tranh thủ thời gian đột phá.

Mà lúc này, trong Thiên Đình.

Hạo Thiên trên Lăng Tiêu Bảo Điện, mặt mày hoan hỉ nhìn Hạo Thiên Kính trước mắt.

Cảnh tượng hiện ra trong đó, chính là tình cảnh bách quốc hỗn chiến trong Nhân Tộc.

Hạo Thiên Kính này tự nhiên không thể so với cái trước đây, là do hắn thu thập các mảnh vỡ của Hạo Thiên Kính cũ mà luyện chế lại.

Tuy kém hơn cái trước một chút, nhưng cũng là một linh bảo không tồi.

"Hạo Thiên ca ca!

Nhân Tộc đã lâm vào loạn chiến, chúng ta khi nào thì bắt đầu hành động?" Dao Trì bên cạnh khẽ nói.

Thương Thang băng liệt, tuy có họa căn do Đế Tân chôn xuống, nhưng cũng không thiếu sự nhúng tay của Thiên Đình bọn họ.

Nhân Tộc nếu là một khối thiết dũng, tự nhiên không thể đoạt lấy khí vận.

Chỉ khi Nhân Tộc tự loạn, khí vận phân tán, bọn họ mới có cơ hội.

Đây cũng là bước đầu tiên sau khi đi Thủ Dương Sơn và thương nghị với Chư Thánh.

Sự xuất hiện của Nhân Đạo Luân Bàn trên không, ngược lại càng thuận tiện cho hành sự của bọn họ.

Điều này khiến trong Nhân Tộc vốn đã khó tu luyện, lại càng không có Luyện Khí Sĩ nào.

Từ sau khi Đế Tân biến mất trong luân bàn đó, Nhân Tộc liên tục có cường giả lao vào.

Nhưng kỳ lạ là, bọn họ từng người một đều không quay trở lại, tất cả đều biến mất trong Nhân Đạo Luân Bàn.

Hạo Thiên cũng từng lén lút đến nghiên cứu, nhưng hắn cũng không thể chạm vào luân bàn đó, nên cũng không thể biết tình hình bên trong.

Tuy nhiên, các Nhân Vương hậu thế lại hiếm có người nào có thể nhập vào.

Rất rõ ràng, muốn tiến vào luân bàn đó, có thể đòi hỏi rất nhiều điều kiện.

Tình hình này của Nhân Tộc, đối với Thiên Đình mà nói, hành sự càng trở nên dễ dàng.

Nếu không phải vì lo lắng gây ra phản ứng của Tiệt Giáo, Nhân Tộc đã sớm loạn rồi, đâu cần phải tốn thời gian lâu như vậy.

"Thời gian cũng đã gần đủ rồi, lát nữa nàng hãy chọn lựa một số Tiên Gia trung thành trong Thiên Đình xuống giới, phân tán đi các nước truyền giáo." Hạo Thiên thu Hạo Thiên Kính lại, thần sắc trang trọng nói.

Mặc dù trong cuộc thương nghị với Chư Thánh, Thiên Đình hắn chỉ là phối hợp, nhưng có thể hóa giải khí vận Nhân Tộc, Hạo Thiên đương nhiên là vô cùng vui lòng.

Chỉ khi phân tán đối phương, hắn mới có cơ hội đoạt lấy khí vận Nhân Tộc.

"Được!" Dao Trì gật đầu.

Không chút chần chừ, nàng quay người rời đi.

Nhìn bóng lưng Dao Trì rời đi, Hạo Thiên thần tình kiên định.

"Khí vận nhân vật chính của thiên địa, hy vọng có thể tiêu trừ chất độc của Phong Thần Bảng!" Hạo Thiên khẽ lẩm bẩm, cất bước rời đi, hướng về Thủ Dương Sơn.

Đã hoàn thành những gì Lão Tử và những người khác giao phó, đến lúc tiếp tục bước tiếp theo rồi.

Trong Bích Du Cung ở Kim Ngao Đảo.

Đối mặt với Trường Phong đến, Thủy Hỏa Đồng Tử dẫn hắn vào.

Tuy nhiên, khi đến chỗ Thông Thiên tĩnh tu, tiểu đồng lại không dám tiến lên.

"Trường Phong sư huynh, sư tôn đang tĩnh tu bên trong, đệ tử xin không vào nữa." Thủy Hỏa Đồng Tử đứng bên cạnh, cung kính nói.

Trong toàn bộ Kim Ngao Đảo, có thể đến khi Thông Thiên tu luyện, cũng chỉ có Trường Phong.

Y không dám quấy rầy Thông Thiên tu luyện.

"Ừm!" Trường Phong khẽ gật đầu, chậm rãi bước lên.

"Đệ tử Trường Phong cầu kiến sư tôn!" Trường Phong đi đến ngoài điện môn, hai tay khẽ chắp lại.

Chương 157

Lời Trường Phong vừa dứt, liền thấy điện môn phía trước chậm rãi mở ra.

"Trường Phong sư huynh quả nhiên phi phàm, rõ ràng đã là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên mà vẫn đối với sư tôn cung kính như vậy." Nhìn Trường Phong chậm rãi bước vào, Thủy Hỏa Đồng Tử trong lòng vô cùng bội phục.

Với thân phận cận thị của Thông Thiên, y đương nhiên nghe được không ít chuyện.

Rất rõ ràng về thực lực của Trường Phong.

Theo lý mà nói, Trường Phong hiện tại đã có thể nói là tồn tại vượt trên Thiên Đạo Thánh Nhân.

Dù sao một mình địch năm Thánh, còn dễ dàng trấn áp, đánh giết đối phương, ngay cả Thông Thiên Giáo Chủ cũng không làm được.

Vậy đâu cần phải đối xử với Thông Thiên như vậy.

Lắc đầu, mặt mày cung kính, y lặng lẽ đứng chờ bên cạnh.

"Trường Phong, những pháp tắc đó con đã lĩnh ngộ hết rồi sao?" Nhìn Trường Phong bước vào, Thông Thiên sắc mặt hiền hòa, trong mắt đầy vẻ hưng phấn.

"【Lão già sư tôn này, nhìn có vẻ hơi bị cao hứng quá rồi nhỉ.】" Thấy thần tình của Thông Thiên, Trường Phong mắt lộ vẻ quái lạ.

Nhìn dáng vẻ Thông Thiên, dường như hắn tu luyện đột phá, đối phương còn vui hơn hắn.

Trong lòng nghĩ vậy, Trường Phong cũng không chần chừ, khẽ

đáp: “Không tệ!

Bởi vậy đặc biệt đến xin sư tôn một ít pháp tắc quang đoàn.” “Ừm!

Tốt tốt tốt!” Thông Thiên gật đầu, vô cùng hài lòng, vung tay áo một cái.

Lập tức mấy chục pháp tắc quang đoàn đủ màu sắc bay xuống, lơ lửng trước mặt Trường Phong.

Vừa đúng số lượng pháp tắc mà Trường Phong chưa từng lĩnh ngộ.

“Đa tạ sư tôn!” Thấy vậy Trường Phong, mắt đại hỉ.

“【Sư tôn đúng là sảng khoái!】” “【Không uổng công ta những năm qua thành tâm thành ý vì Tiệt Giáo.】” “【Chỉ là Tây Du sắp tới, thân phận Thiên Đạo Thánh Nhân của sư tôn, liệu có bị bó buộc tay chân không nhỉ.】” “【Đợi ta bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, hy vọng có thể nghĩ cách giúp lão.】” Trường Phong nghĩ vậy, trong lòng lại có chút lo lắng.

Trước đó, hành vi quỷ dị của Đạo Tổ trong Tử Tiêu Cung, Trường Phong đoán Đạo Tổ có thể sẽ có động tác.

Mà sau Phong Thần, cũng chỉ còn một Tây Du Lượng Kiếp.

Nếu muốn ra tay, khả năng rất lớn là sau Tây Du.

Thông Thiên thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, tuyệt đối sẽ bị Đạo Tổ kiềm chế.

“Cái gì!

Tây Du Lượng Kiếp sắp bắt đầu rồi ư?” Thông Thiên vốn không để ý, nghe thấy tiếng lòng của Trường Phong, lập tức đại kinh.

Đối với chuyện Trường Phong lo lắng cho y, Thông Thiên tuy có

chút cảm động, nhưng tuyệt đối không có chuyện gì khiến y chấn kinh bằng Lượng Kiếp.

Dù sao Phong Thần Lượng Kiếp mới vừa trôi qua mấy trăm năm, hiện tại lại nhanh như vậy đã sắp bắt đầu Tây Du.

Trong lòng kinh nghi, Thông Thiên rất muốn hỏi Trường Phong.

Nhưng Thông Thiên hiểu, vấn đề này, e rằng hiện tại không tiện mở lời.

Hai người tuy là quan hệ sư đồ, hơn nữa còn rất thân mật.

Nhưng nếu Trường Phong biết y có thể nghe thấy tiếng lòng của đối phương, e rằng trong lòng cũng sẽ có khúc mắc.

Dù sao quan hệ có tốt đến mấy, chung quy trong lòng cũng sẽ có chút không thoải mái.

Thông Thiên nghĩ vậy, chỉ đành vẻ mặt ôn hòa nói: "Ừm!

Con hãy tĩnh tu cho tốt, chỉ cần bước vào Hỗn Nguyên Đại La, sau này vị trí Giáo Chủ Tiệt Giáo này sẽ truyền cho con." Trường Phong nghe vậy hơi sững người, nhưng cũng không nói gì.

Thân phận Thiên Đạo Thánh Nhân của Thông Thiên, vẫn khiến Trường Phong có chút lo lắng.

Ở Tiệt Giáo bao nhiêu năm, Trường Phong đã có tình cảm.

Hơn nữa quan hệ với Tam Tiêu, Triệu Công Minh và những người khác cũng rất tốt.

Trường Phong tự nhiên không muốn Tiệt Giáo vì nguyên nhân vô duyên vô cớ nào đó mà đột nhiên không còn nữa.

Nếu để hắn làm Giáo Chủ Tiệt Giáo, thì lại có chút khác biệt.

"Đa tạ sư tôn hậu ái, Trường Phong nhất định không phụ sư tôn

kỳ vọng!" Trường Phong chắp tay, cung kính đáp.

"Con đã có cơ chứng đắc Hỗn Nguyên, sau này không cần khách khí như vậy." Tuy rất an ủi thái độ của Trường Phong, nhưng Thông Thiên vẫn nghiêm túc nói.

Trường Phong nghe vậy hơi sững, vẫn chắp tay đáp: "Một ngày là thầy, suốt đời là thầy!

Trường Phong không dám quên!" Ban đầu tuy là vì Thông Thiên thu đồ mà hắn ở lại, nhưng há chẳng phải Trường Phong cũng cảm kích quan hệ của Thông Thiên và các môn nhân Tiệt Giáo sao?

Dù sao nếu thực sự trong lòng có điều bất mãn, trong Lượng Kiếp cũng sẽ không làm đến mức xả thân nhập vào như vậy.

Nghe lời Trường Phong, Thông Thiên lại có chút ngại ngùng.

Trường Phong đối với y cung kính như vậy, còn y đối xử tốt với Trường Phong như vậy, hoàn toàn là vì nghe được tiếng lòng của đối phương.

Từ đầu, có thể nói là mang mục đích.

Ai ngờ Trường Phong lại thẳng thắn đối đãi như vậy!

Nhìn bóng lưng Trường Phong rời đi, tâm thần Thông Thiên dao động dữ dội.

Quyết định trong đầu y càng thêm kiên định.

Trường Phong trở về động phủ, lại bắt đầu lĩnh ngộ pháp tắc.

Mà lúc này, trong khối Ngũ Sắc Thần Thạch ở Hoa Quả Sơn.

Tôn Ngộ Không sắp phát điên rồi.

"Mấy trăm năm rồi, sư tôn người đi đâu rồi?

Khi nào Lão Tôn mới ra ngoài được?" Nhìn màng sáng xung

quanh, Tôn Ngộ Không thần tình phiền não.

Mấy chục năm trước, hắn đã luyện hóa hết số Cửu Chuyển Kim Đan Trường Phong để lại.

Thực lực càng bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Rất nhiều thần thông Trường Phong truyền xuống cũng được hắn lĩnh hội rõ ràng.

Nhưng sau khi tỉnh lại, đã chờ đợi lâu như vậy, vẫn không có chút tung tích nào của Trường Phong.

Còn về việc ra ngoài?

Cái màng nước mờ ảo bao quanh thực sự quá biến thái.

Với tu vi Đại La Kim Tiên của hắn, vậy mà cũng khó lay chuyển.

Đảo đi đảo lại trong ghế đá nửa ngày, Tôn Ngộ Không bất đắc dĩ đành một lần nữa nhìn chằm chằm vào những màng nước đó.

"Chẳng lẽ thật sự phải phá vỡ màng nước này, Lão Tôn mới ra ngoài được?" Trầm tư một lát, Tôn Ngộ Không lẩm bẩm.

Trong lòng vừa nghĩ, Tôn Ngộ Không lập tức cảm thấy khả năng này càng mạnh hơn.

Bằng không vô duyên vô cớ, sư tôn tại sao lại lâu như vậy không xuất hiện.

Chắc chắn là hy vọng hắn tu luyện đến một cảnh giới nhất định, tự mình phá khốn mà ra.

Trong mắt Tôn Ngộ Không lóe lên một tia sáng, lập tức vút mình bay lên, một quyền đánh vào màng nước.

Màng sáng khẽ rung lên, chỉ có những gợn sóng yếu ớt lướt qua.

Tôn Ngộ Không mặt lộ vẻ bất đắc dĩ, trước đây khi hắn vung hai

tay loạn xạ, cũng là tình cảnh này.

Nhưng lần này, hắn không dừng lại, mà tiếp tục công kích.

Đáng tiếc, màng sáng bao phủ bên trong ghế đá, như một bong bóng khí, cuộn chặt lấy hắn.

Cho dù có nỗ lực đến đâu, cũng chỉ có thể khiến nó khẽ lay động.

Muốn dựa vào man lực để phá vỡ, căn bản là không thể.

Đúng lúc Tôn Ngộ Không sắp nản chí, đột nhiên một luồng năng lượng ôn nhuận truyền đến từ màng sáng.

"Thủy chi pháp tắc!" Cảm ứng kỹ một phen, Tôn Ngộ Không kinh hô.

Hắn tuy không tu hành Thủy chi pháp tắc, nhưng dù sao cũng là cường giả Đại La Kim Tiên.

Đối với pháp tắc, tự nhiên sẽ không nhận sai.

"Chẳng lẽ sư tôn muốn ta lĩnh ngộ pháp tắc này mới có thể ra ngoài?" Tôn Ngộ Không đứng tại chỗ, lập tức mắt lóe tinh quang liên tục.

Hắn cảm giác mình cuối cùng đã phát hiện ra một chút manh mối.

Trầm tư một lát, Tôn Ngộ Không không phí sức nữa, trực tiếp khoanh chân ngồi xuống.

Đã tốn nhiều công sức như vậy mà không thể phá vỡ, vậy thì chỉ có thể là tình huống này.

Tôn Ngộ Không trầm tâm xuống, bắt đầu lĩnh ngộ pháp tắc thuộc tính thủy.

Trong chớp mắt mười mấy năm trôi qua, Tôn Ngộ Không trong ghế đá mạnh mẽ mở hai mắt.

Lâu như vậy, hắn cuối cùng cũng đã lĩnh ngộ được một tia Thủy chi pháp tắc.

Hắn đưa tay phải ra, cảm ứng kỹ, lập tức một luồng Thủy chi pháp tắc nồng đậm quanh quẩn đầu ngón tay.

Quả nhiên là như vậy!

Thấy vậy Tôn Ngộ Không, mắt đại sáng.

Màng nước này căn bản không phải dùng để phá vỡ.

Chỉ cần Thủy chi pháp tắc lĩnh ngộ đến một trình độ nhất định, là có thể trực tiếp xuyên qua.

"Hô!

Sư tôn!

Người dụng tâm lương khổ như vậy rốt cuộc là vì cái gì chứ?" Tôn Ngộ Không gãi tai gãi má, lẩm bẩm.

Đột nhiên hiện thân, vô duyên vô cớ khai sáng cho hắn.

Lại không cho hắn lập tức xuất thế.

Truyền công pháp, thần thông, nhưng lại không nói rõ lai lịch.

Đối với Trường Phong, Tôn Ngộ Không trong lòng có rất nhiều nghi hoặc.

Chỉ là sau khi hóa hình, hắn vẫn luôn ở trong ghế đá này, không biết bên ngoài tình hình thế nào, càng không nói đến việc quan tâm đến Trường Phong.

Hắn thở dài một tiếng, chỉ đành bắt đầu chuyên tâm lĩnh ngộ Thủy chi pháp tắc trước mắt.

Vì đây là cơ hội duy nhất để hắn ra ngoài lúc này.

Tôn Ngộ Không trong Ngũ Sắc Thần Thạch, lại bắt đầu tĩnh tu.

Mà lúc này, trong Ngọc Hư Cung ở Côn Luân Sơn, Nguyên Thủy Thiên Tôn triệu tập những đệ tử Xiển Giáo còn sót lại.

"Kiến quá sư tôn, không biết sư tôn gọi chúng đệ tử đến có việc gì?" Xích Tinh Tử và những người khác chắp tay, cung kính đáp.

Sau Phong Thần, Xiển Giáo có thể nói là đại bại.

Ngay cả sư tôn của bọn họ cũng bại bởi đối phương.

Bởi vậy trong khoảng thời gian này, bọn họ từng người một đều nỗ lực tu luyện.

Đối mặt với Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên triệu kiến, tự nhiên có chút nghi hoặc.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không nói gì, liếc nhìn những người trong điện.

Trong Thập Nhị Kim Tiên, chỉ còn lại Xích Tinh Tử, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Thái Ất Chân Nhân, cùng với Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, Phổ Hiền Chân Nhân, Từ Hàng Đạo Nhân sáu vị.

Các môn đồ còn lại, trừ Vân Trung Tử, Nam Cực Tiên Ông, thì chỉ có Dương Tiễn, và một cận thị là Bạch Hạc Đồng Tử.

Tổng cộng tất cả môn đồ cộng lại, chỉ có mười vị.

Trước đây Xiển Giáo tuy yếu, nhưng đệ tử vẫn không ít.

Giờ đây đứng trong Ngọc Hư Cung này, lại có vẻ hơi trống trải.

"Thiên địa có biến, Bản Tôn cần vài đệ tử đầu thân Tây Phương Giáo, các ngươi ai nguyện đi?" Liếc nhìn những đệ tử còn lại, Nguyên Thủy Thiên Tôn điềm nhiên nói.

Chuyện đã xảy ra, phẫn nộ cũng vô dụng.

Hiện tại Nguyên Thủy Thiên Tôn, muốn phân chia khí vận Nhân

Tộc.

Chỉ có đoạt được khí vận, y mới có thể nhanh chóng lĩnh ngộ nhiều pháp tắc hơn.

Sau khi chứng kiến sự lợi hại của Trường Phong, Nguyên Thủy Thiên Tôn làm sao không hiểu tầm quan trọng của pháp tắc.

Thân dung một pháp tắc hoàn chỉnh, luyện thành Pháp Tắc Chi Thể, thực lực hoàn toàn tăng lên gấp bội.

Xích Tinh Tử và những người đang đứng cung kính trong điện nghe vậy, đều biến sắc, ngây ngốc nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Sau Phong Thần, Xiển Giáo đã biến thành cảnh này, sư tôn lại còn muốn bọn họ đầu thân Tây Phương Giáo.

Vậy Xiển Giáo chẳng phải không còn ai sao.

Hơn nữa thế giới phương Tây nghèo nàn, làm sao có thể so với phương Đông.

Tuy từng người một trong lòng kinh nghi, nhưng vẫn đồng thanh đáp: "Đệ tử nguyện đi!" Sư tôn là Thiên Đạo Thánh Nhân, bọn họ đâu dám phản bác.

Khẽ quét ánh mắt, Nguyên Thủy Thiên Tôn liền hiểu được suy nghĩ trong lòng mấy người.

Với tính cách trước đây của y, tự nhiên sẽ không nói nhiều lời.

Nhưng hiện tại Xiển Giáo không như trước, hơn nữa chuyện này lại vô cùng trọng đại.

Nguyên Thủy Thiên Tôn hơi chần chừ một lát, mở lời nói: "Các ngươi không cần nghĩ nhiều, đầu thân Tây Phương Giáo cũng là để mưu đồ khí vận Nhân Tộc, đối với các ngươi cũng là đại cơ duyên, có đại hảo chỗ." Mọi người nghe vậy, đều trong lòng kinh ngạc, mặt lộ

vẻ khác lạ.

Chương 158

Chuyện Nhân Đạo Luân Bàn bọn họ đều biết.

Dù sao trong số đó có không ít vị là Nhân Tộc Tiên Thiên, trong tình cảnh hiện tại muốn mưu đồ khí vận Nhân Tộc, không phải là chuyện đơn giản.

Nhưng bọn họ cũng rõ, chuyện như vậy, tuyệt đối không thể hỏi.

Sư tôn có thể nói cho bọn họ, tự nhiên sẽ nói cho bọn họ.

Liếc nhìn mấy người đang cung kính chờ đợi trong điện, Nguyên Thủy Thiên Tôn mở lời phân phó.

"Văn Thù, Phổ Hiền, Từ Hàng, ba người các ngươi là Nhân Tộc Tiên Thiên, có thể đầu thân Tây Phương Giáo, có đại cơ duyên!" "Đệ tử lĩnh mệnh!" Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn ba người nhìn nhau, cung kính đáp.

Lời Thánh Nhân, bọn họ không dám trái.

"Đi đi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn gật đầu, khẽ vung tay áo.

Ba người lưu luyến liếc nhìn Ngọc Hư Cung, chậm rãi lui ra.

Lần này đi Tây Phương Giáo, cho dù có đại cơ duyên, e rằng sau này cũng không còn mấy cơ hội quay lại Ngọc Hư Cung.

Nhìn ba người rời đi, Xích Tinh Tử và những người khác trong điện cũng thần tình khác nhau.

Văn Thù và mấy người rời đi, Ngọc Hư Cung vốn đã trống trải lại càng thêm lạnh lẽo.

Nguyên Thủy Thiên Tôn ngồi ở thượng thủ, lại không có chút cảm khái nào.

Dưới Thánh Nhân đều là lâu nghĩ, vô số đệ tử, môn nhân, chẳng qua cũng chỉ là quân cờ để y mưu đồ thiên địa mà thôi.

Sự phẫn nộ trước đó, cũng chẳng qua là vì đã bại dưới tay Tiệt Giáo trong Phong Thần Lượng Kiếp, mất hết thể diện mà thôi.

Liếc nhìn những người còn lại, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn về phía Dương Tiễn.

Bố cục trước đó, ngoài Tây Phương Giáo còn có Thiên Đình tham gia.

Hiện tại có đệ tử đi Tây Phương Giáo, Thiên Đình tự nhiên cũng không thể thiếu.

Môn đồ Thánh Nhân không tiện đi, dù sao từ tận đáy lòng, Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn coi thường Hạo Thiên.

Chỉ là một Đồng Tử, có tư cách gì để đệ tử của y cống hiến sức lực.

Không nghi ngờ gì, Dương Tiễn là lựa chọn tốt nhất.

Đối phương thân là đệ tử thứ ba (tam đại đệ tử), hơn nữa thực lực cũng không tệ, quan trọng là còn có chút quan hệ với Hạo Thiên.

"Dương Tiễn!

Kể từ hôm nay, con đến Thiên Đình nhậm chức, làm Tam Giới Chiến Thần, có thể thính điều bất thính tuyên!" Đối với Dương Tiễn, Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn vô cùng yêu mến.

Xiển Giáo chỉ có một mình hắn tập thành Bát Cửu Huyền Công, có thể coi là một mặt mũi của Xiển Giáo.

Dương Tiễn đang đứng cung kính ở phía dưới, không ngờ lại còn có việc của mình.

Nghe thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn phân phó, cận cận là hơi sững

người một chút, vội vàng đáp lại.

"Dương Tiễn minh bạch!" So với việc bị phái đi Tây Phương Giáo, đây lại là một việc tốt.

Thân là Tam Giới Chiến Thần, lại chỉ "thính điều bất thính tuyên", có nghĩa là hắn vẫn có tự do tuyệt đối.

Quan trọng hơn là, Thiên Đình ở phương Đông, không cần phải chạy xa xôi đến thế giới phương Tây.

"Ừm!

Đi đi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn gật đầu, khẽ phất tay.

Dương Tiễn không chần chừ, quay người ra khỏi Ngọc Hư Cung, đi về Thiên Đình.

Nhìn những người còn lại trong điện là Xích Tinh Tử và những người khác, Nguyên Thủy Thiên Tôn trịnh trọng phân phó: "Tranh giành khí vận Nhân Tộc sắp bắt đầu, các ngươi trong khoảng thời gian này hãy tu luyện thật tốt, đề phòng có biến." Mấy người nghe lời Nguyên Thủy Thiên Tôn, đều sững sờ.

Bọn họ vừa rồi còn tưởng đây là sư tôn mưu tính trước, không ngờ lại sắp bắt đầu.

Lượng Kiếp lại sắp đến sao?

Hiện tại Nhân Tộc là nhân vật chính của thiên địa, đoạt lấy khí vận Nhân Tộc, không nghi ngờ gì là đại sự trong thiên địa.

Nhưng Phong Thần mới trôi qua mấy trăm năm, lại nhanh như vậy đã đến Lượng Kiếp tiếp theo.

Nhìn như vậy, Văn Thù, Dương Tiễn và những người khác đi Tây Phương Giáo, Thiên Đình, e rằng không đơn giản như thế.

Mắt trừng trừng, trên mặt bọn họ rõ ràng lộ vẻ kinh hãi.

Xích Tinh Tử chần chừ một chút, khẽ hỏi: “Sư tôn!

Lại có Lượng Kiếp sắp xảy ra sao?” Trong Thập Nhị Kim Tiên, hắn và Quảng Thành Tử được Nguyên Thủy Thiên Tôn yêu mến nhất.

Hiện tại Quảng Thành Tử đã lên bảng, Xích Tinh Tử có thể nói là được Nguyên Thủy sủng ái độc nhất.

Thay vì Ngọc Đỉnh Chân Nhân và những người khác, họ đâu dám hỏi những điều này.

Hiện tại thấy Xích Tinh Tử hỏi, lập tức từng người một đổ dồn ánh mắt nhìn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đang định rời đi nghe vậy, thu lại vẻ trang trọng trên mặt, khẽ đáp: “Các ngươi không cần lo lắng, chuyện này liên quan đến Tây Phương Giáo và Thiên Đình, các ngươi chuyên tâm tu luyện là được.” Sau khi Văn Thù và những người khác rời đi, đệ tử Xiển Giáo đã không còn mấy.

Đối với Xích Tinh Tử và những người còn lại, Nguyên Thủy vẫn vô cùng quan tâm.

Hơn nữa, sau Phong Thần Lượng Kiếp, Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ không mạo hiểm kéo Xiển Giáo vào Lượng Kiếp nữa.

Đây cũng là lý do tại sao y bỏ qua thể diện, phái Văn Thù và những người khác đến Tây Phương Giáo, Thiên Đình.

“Đệ tử minh bạch!” Nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn như vậy nói, mấy người không khỏi tâm trung tùng liễu khẩu khí.

Kiến thức liễu phong thần lượng kiếp khả phạ, tha môn đương nhiên hội đối lượng kiếp sung mãn khủng cụ.

Côn luân sơn nguyên thủy thiên tôn hữu sở an bài, nhi thử khắc đích tây phương thế giới tu di sơn trung.

Tây phương nhị thánh tiếp dẫn, chuẩn đề, khước thị thần tình hữu điểm ngưng trọng.

Chuẩn đề khán trứ biên thượng đích tiếp dẫn, khinh thanh thuyết đạo: "Sư huynh!

Ngô đẳng sáng đại thừa phật pháp, hoành tam thế phật hảo thuyết, na tung tam thế phật khước bất hảo an bài." Thuyết đáo tối hậu, chuẩn đề diện lộ ưu lự.

Tiếp dẫn một hữu thuyết thoại, đồng dạng tâm trung hữu điểm sầu.

Tam thế phật phân vi dĩ không gian kế toán đích 'hoành tam thế phật', dữ dĩ thời gian kế toán đích 'tung tam thế phật'.

Nhi tại đương trung, hựu dĩ tung tam thế phật tối vi trọng yếu.

Đại biểu liễu quá khứ, hiện tại, tương lai.

Quá khứ phật hảo thuyết, na nhiên đăng thực lực cường đại, khả vi quá khứ cổ cẩu.

Tương lai phật tự nhiên dã hảo tuyển trạch, đáo thì tòng kỷ vị đệ tử trung trạch nhất nhân tiện thị.

Phản nhi thị nhãn hạ tối trọng yếu hiện tại phật, vô nhân thắng nhậm.

Hoàn bất thị nhân vi tây phương giáo nhân tài điêu linh.

Thân vi hiện tại phật, phật môn phật tổ, thực lực khẳng định bất năng thái soa.

Tất cánh tha môn lưỡng nhân tựu yếu thối cư mạc hậu, nhi hiện tại phật tức tương biểu diện chấp chưởng tiếp hạ lai hành động.

Tha môn lưỡng nhân tư tiền tưởng hậu, khả tựu thị giá hiện tại phật vị tằng xác định.

Chỉnh cá nhân tây phương giáo vô nhất nhân thắng nhậm.

“Ai!

Đô quái na Trường Phong, bất nhiên phong thần lượng kiếp hậu, ngô đẳng dĩ nhiên an bài thỏa đương!” Chuẩn đề khinh thanh nhất thán.

Phật môn chi sự, tha môn ngận tảo chi tiền tựu hữu giá chủng tưởng pháp.

Chích thị nhân vi tây phương giáo thái quá nhược tiểu, sở dĩ nhất trực đam các.

Nguyên bản thị đả toán tại phong thần chi hậu khai thủy hành động, na tri phát sinh giá đẳng đột biến.

Hiện tại biệt thuyết kế hoạch trung ngũ bách la cẩu, bát đại bồ tát, liên tung tam thế phật đô cảo bất định.

“Xác thực!

Na Đa Bảo bản thị tối thích hợp đích hiện tại phật!” Tiếp dẫn đồng thán nhất thanh.

Đối vu giá vị tiệt giáo đại sư huynh, tha môn tảo tựu nhãn sàm đích ngận.

Chuẩn đề tự hồ tưởng đáo liễu thập yêu, khẩu trung khinh thanh thuyết đạo: “Thính văn na Đa Bảo tại Tiệt Giáo tần thụ bài tễ, ngã đẳng bất nhược…” Thuyết đáo hậu diện, chuẩn đề chỉ trụ liễu thoại ngữ.

Bất quá đương trung ý tư, Tiếp dẫn tự thị tái minh bạch bất quá liễu.

“Thử sự thậm thị bất diệu!

Nhược thị nhạ đắc Thông Thiên, Trường Phong bất hỉ, na khả tựu

đại ma phiền.” Tiếp dẫn đương nhiên tâm trung tưởng, khả Trường Phong thực lực, nhượng tha hữu điểm tâm cụ.

Chuẩn đề đương nhiên tri đạo giá ta, diện đái lãnh sắc ứng đạo: “Sư huynh, ngã đẳng dữ Tiệt Giáo dĩ nhiên giao ác, nhược thị na Đa Bảo chủ động tiền lai, tha Thông Thiên hựu năng như hà?

Chí vu Trường Phong?

Như kim khả bất thị lượng kiếp chi trung, tha hoàn năng tương chúng ta tái trấn áp bất thành?” Đối vu tiên tiền Trường Phong hủy điệu Tiếp dẫn thánh thể chi sự, Chuẩn đề hoàn thị phi thường phẫn nộ.

Tất cánh đương sơ Tiếp dẫn, hoàn thị vi liễu cứu tha, tài bị Trường Phong niễn toái nhục thân.

Tha môn lưỡng nhân hóa hình chi hậu, tựu nhất đồng tu luyện.

Giá yêu trường tuế nguyệt, tòng lai tựu một hữu phân khai quá.

Lưỡng nhân tuy vị đồng nguyên, đãn quan hệ khước thậm thị thân mật.

Thính trứ Chuẩn đề đích thoại ngữ, Tiếp dẫn đăng thì hữu điểm dị động.

Chính như đối phương sở thuyết, nhân quả dĩ kinh kết hạ.

Dĩ hậu khẳng định hoàn hội hữu thanh toán đích thì hậu.

Ký nhiên như thử, dã tựu một tất yếu tại hồ na yêu đa liễu.

Trường Phong cố nhiên thực lực cường đại, đãn tha môn thân vi Thiên Đạo Thánh Nhân, thị vi bất tử bất diệt.

Canh chủ yếu đích thị, tha môn thân hậu hoàn trạm trứ Đạo Tổ Hồng Quân.

Tại chư thánh chiến đấu trung cật điểm khuy một sự, đãn Hồng Quân tuyệt đối bất hội tác thế tha môn bị trấn áp.

"Như thử, khả tiền vãng tham tham tái thuyết, bất quá hoàn nhu tố lánh ngoại đích đả toán." Trầm tư liễu nhất hội, Tiếp dẫn khinh thanh hồi ứng.

Đa Bảo thân vi Tiệt Giáo đại sư huynh, xác thực thị tối hợp thích đích nhân tuyển.

Bất quá Phong Thần Lượng Kiếp chi trung, Trường Phong dĩ nhất địch ngũ, tùy thủ trấn áp tha môn.

Lưỡng nhân dã cật bất chuẩn Đa Bảo hội chẩm yêu tuyển trạch.

Tất cánh nhất đán bạn giáo, na khả tựu thị cân chỉnh cá Tiệt Giáo tác đối.

Đối phương hữu một hữu giá yêu đại đích phách lực, tha môn dã bất tri đạo.

"Như nhược bất hành, chích năng tầm Lão Tử sư huynh liễu." Chuẩn đề điểm điểm đầu, diện sắc đái trứ củ kết.

Giá chủng tuyển trạch, tha môn tâm trung dã bất thị ngận nguyện ý.

Phật môn thoát diễn vu tây phương giáo, na chẩm yêu thuyết dã thị tha môn đích giáo môn.

Dĩ kinh hữu nhất cá Nhiên Đăng Cổ Phật, nhược thị hiện tại phật hoàn thị Xiển Giáo, Nhân Giáo chi nhân, na thoát diễn nhi xuất phật môn na lý hoàn toán thập yêu Tây Phương Giáo.

Giá dã thị lưỡng nhân vi hà một hữu khảo lự Xiển Giáo kỷ vị đệ tử đích quan hệ.

Văn Thù đẳng nhân hưởng bồ tát chi vị khả đĩ.

Tung tam thế phật hữu nhất cá Nhiên Đăng tựu cú liễu.

Tiếp dẫn một hữu thuyết thoại.

Khứ hoa Lão Tử sư huynh, tuyệt đối thị tối bất hảo đả toán.

Trừ phi bách bất đắc dĩ, tha môn bất hội giá yêu khứ tố.

Tương thị nhất vọng lưỡng nhân, tương hỗ tố liễu cá phật kệ, hoãn hoãn tiêu thất tại tràng trung.

Trong toàn cõi trời đất, nhân tộc vẫn đang loạn chiến.

Còn về môn đồ của chư Thánh, cùng với Thiên Đình đều an tĩnh một mảnh.

Nhưng một vài đại thần thông giả tinh tế lại phát hiện ra điều bất thường.

Trong các quốc gia của nhân tộc, thỉnh thoảng lại xuất hiện bóng dáng Tiên gia Thiên Đình.

Những người có tâm linh thần tuệ mơ hồ cảm nhận được dường như lại có đại sự sắp xảy ra giữa trời đất.

Nghĩ đến Phong Thần Lượng Kiếp mới vừa kết thúc, những người đó trong lòng kinh ngạc.

Lập tức, tất cả đều đóng chặt động phủ, an tĩnh bế quan tu luyện.Mà đúng lúc này, trên Kim Ngao Đảo.

Đa Bảo đạo nhân đang tĩnh tu khẽ mở mắt.

Y nhìn Hỏa Linh Thánh Mẫu đang đi vào, vẻ mặt cổ quái nói: "Hỏa Linh!

Ngươi không lo tu luyện ở Khâu Minh Sơn, sao lại đến Kim Ngao Đảo?" "Sư tôn!

Có một vị cao nhân thần bí nói muốn gặp ngài!" Hỏa Linh Thánh

Mẫu cung kính tiến lên, cung thanh nói. "Cao nhân?

Là lai lịch thế nào?" Đa Bảo hơi nhíu mày, trong mắt mang theo một tia khó hiểu.

Mặc dù vì mối quan hệ với Trường Phong, địa vị của y ở Tiệt Giáo không như xưa.

Nhưng dù sao cũng từng là Đại sư huynh Tiệt Giáo, kẻ nào dám xưng cao nhân trước mặt y.

Đối mặt với sự kinh ngạc của Đa Bảo, Hỏa Linh Thánh Mẫu cũng không lấy làm lạ.

Chương 159

"Y nói đưa thứ này cho Sư tôn, Sư tôn tự khắc sẽ rõ." Hỏa Linh Thánh Mẫu trở tay, một đóa kim liên xuất hiện trong lòng bàn tay.

Vừa thấy vật trong tay Hỏa Linh Thánh Mẫu, sắc mặt Đa Bảo kịch biến.

Y vội vàng nắm lấy.

Vừa vào tay Đa Bảo, kim liên chậm rãi tiêu tán, không để lại một chút dấu vết.

Hỏa Linh Thánh Mẫu cung kính đứng phía dưới, nhìn Đa Bảo thần sắc đại biến, lộ vẻ kinh nghi.

Phản ứng của Đa Bảo, có chút nằm ngoài dự liệu của nàng. "Thôi được!

Ngươi lui xuống đi, có thời gian thì tu luyện cho tốt, cũng có thể đi dạo nhiều hơn trên đảo." Thu lại vẻ kinh ngạc trên mặt, Đa Bảo nhàn nhạt phân phó. "Vâng!

Đệ tử đây xin lui xuống!" Hỏa Linh Thánh Mẫu gật đầu, không hỏi nhiều, chậm rãi lui ra.

Trong lòng nàng vẫn tràn đầy nghi hoặc về người mà mình vừa gặp.

Ngoài việc cảm nhận được sự cường đại của người đó, Hỏa Linh Thánh Mẫu không hề biết thân phận đối phương.

Nhưng nhìn thần sắc của Sư tôn, dường như đối phương có lai lịch rất lớn. "Sao lại đến tìm ta vào lúc này?" Nhìn bóng lưng Hỏa Linh Thánh Mẫu rời đi, thần sắc Đa Bảo ngưng trọng.

Vật này, còn liên quan đến y trước khi bái nhập Tiệt Giáo.

Hơi trầm tư, Đa Bảo tiếp tục bế mắt tu luyện.

Phong Thần Lượng Kiếp vừa qua, lúc này đi gặp vị kia thì không hay.

Nhưng vừa mới tĩnh tọa một lúc, Đa Bảo đã khẽ mở hai mắt.

Giữa hàng lông mày, mang theo sự rối rắm nồng đậm.

Bản thân y thiên phú vốn đã phi phàm, nếu không cũng sẽ không trở thành Đại sư huynh Tiệt Giáo.

Người có thiên phú không tệ, trong lòng dã vọng tự nhiên cũng không nhỏ.

Nhưng hiện tại cảnh ngộ của y ở Tiệt Giáo, hoàn toàn không có tương lai.

Trường Phong, tựa như một ngọn núi lớn đè nặng lên người y.

Mà rất nhiều đệ tử thân truyền, Triệu Công Minh, Tam Tiêu cùng những người khác lại có giao tình rất sâu với y.

Còn về Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương, Quy Linh ba nữ, lại chỉ tuân theo mệnh lệnh của Sư tôn.

Quan trọng hơn, Trường Phong được Thông Thiên yêu mến sâu sắc.

Cái Tiệt Giáo này, tuyệt đối không có tương lai của Đa Bảo đạo nhân y.

Ý niệm này chợt lóe qua đầu Đa Bảo, y không khỏi chậm rãi đứng dậy. "Đi gặp một lần đi!

Dù sao đối phương cũng là Sư thúc!" Trong lòng nghĩ thầm, Đa Bảo chần chừ một chút, chậm rãi bước ra.

Toàn bộ Kim Ngao Đảo yên tĩnh một mảnh, từ Thông Thiên Giáo Chủ cho đến các môn nhân bình thường, cơ bản đều đang tu luyện.

Đa Bảo không kinh động bất kỳ ai, một mình rời khỏi Kim Ngao Đảo.

Thánh nhân tuy thủ nhãn thông thiên, nhưng cũng không thể lúc nào cũng dò xét mọi thứ trên đảo.

Vừa ra khỏi Kim Ngao Đảo, trên không trung một gợn sóng khẽ lay động.

Đa Bảo chỉ sững sờ một chút, liền đạp bước đi vào.Mà đúng lúc này, trong nhân tộc lại xảy ra một đại sự.

Trong các nước của nhân tộc, có điềm lành bay lượn, bao trùm ngàn dặm.

Trong đó vạn trượng hồng hà, Phật âm lượn lờ.

Các quốc gia nhân tộc liền phái mật thám đi dò xét, nhưng lại không thu hoạch được gì.

Sau tám mươi mốt ngày, trong đó có một lão giả cưỡi trâu ngược đi ra, bay lên trời.

Lập tức, tử vân phương Đông tụ tập, dài ba vạn dặm, hình như phi long, cuồn cuộn từ Đông sang Tây.

Tử Khí Đông Lai ba vạn dặm, điềm lành tràn ngập không trung, lão giả cưỡi qua toàn bộ nhân tộc.

Nhân tộc vốn đang hỗn chiến, cũng vì lão giả không rõ lai lịch này mà dừng các cuộc công phạt.

Từng người kinh ngạc nhìn lên không trung, nhưng không ai biết điều gì đã xảy ra.

Sau bốn mươi chín ngày, lão giả đi về phía Tây qua Hàm Cốc

Quan, biến mất trong cõi trời đất mênh mang.

Nhưng cùng với sự biến mất của lão giả, cũng có rất nhiều lời đồn được lan truyền.

Tương truyền lão giả không muốn thấy nhân tộc tranh chấp, lánh đời mà đi về phía Tây.

Cũng có lời đồn, lão giả thấy nhân tộc chiến tranh đau khổ, muốn về phía Tây tìm pháp độ nhân.

Lại có lời đồn nói lão giả chính là Thái Thanh Đạo Đức Thiên Tôn hóa thân, đi về phía Tây, ý muốn chỉ dẫn nhân tộc, phương Tây có pháp hóa giải nhân tộc loạn chiến.

Mặc dù nhiều lời đồn khiến người ta kinh ngạc, nhưng sự việc này cũng không ngăn cản các nước hỗn chiến.

Trải qua mấy ngàn năm phồn diễn, nhân tộc sớm đã không còn sự chất phác ban đầu.

Vị trí Nhân Vương, không ai là không muốn.

Những chuyện cổ quái như vậy, trừ việc để lại một truyền thuyết trong nhân tộc, hoặc giả là một dấu ấn, cũng không có hiệu quả thực chất nào. "Hạt giống đã gieo xuống, bây giờ chỉ còn chờ con khỉ kia xuất thế." Lão Tử đã trở lại Thủ Dương Sơn, khẽ lẩm bẩm.

Chư Thánh mưu tính khí vận nhân tộc, muốn chia một phần, khẳng định phải có biểu hiện.

Giáo chủ Tây Phương giáo nói, Xiển Giáo cũng phái nhiều môn nhân xuống, Thiên Đình cũng phối hợp các kiểu.

Nhân Giáo của y chỉ có Huyền Đô Đại Pháp Sư một người, hiện giờ chỉ có thể tự mình ra tay.

Các đại thần thông giả trong nhân tộc, cơ bản đều đã đi đến Luân

Bàn Nhân Đạo, không biết ý nghĩa sâu xa bên trong.

Nhưng các đại thần thông giả giữa trời đất lại vô cùng rõ ràng.

Lão giả cưỡi trâu xanh đi về phía Tây kia, chính là một trong những Thiên Đạo Thánh Nhân: Lão Tử.

Không chút nghi ngờ, bọn họ đều vô cùng khó hiểu về hành vi Lão Tử đi về phía Tây qua Hàm Cốc Quan.

Tây Phương!

Đó chính là Tây Phương giáo!

Thân là Giáo chủ Nhân Giáo phương Đông, Lão Tử sao lại đi truyền bá Tây Phương giáo ở phương Đông?

Hành vi cổ quái này của Lão Tử khiến mọi người càng ngày càng cảm thấy giữa trời đất lại sắp có đại sự xảy ra.

Nhưng, còn chưa đợi Lão Tử và những người khác có hành động gì khác.

Thì từ phương hướng Kim Ngao Đảo, cảm nhận được một luồng kiếm khí lạnh lẽo.

Sát cơ mạnh mẽ từ Kim Ngao Đảo bốc lên, bao trùm toàn bộ bầu trời.

Tất cả mọi người đều sững sờ.

Hơi ngơ ngác!

Căn bản không biết điều gì đã xảy ra.

Luồng kiếm khí Hỗn Độn khủng bố kia, không chút nghi ngờ, chắc chắn là Thông Thiên Giáo Chủ của Tiệt Giáo!

Trong Phong Thần Lượng Kiếp, chúng sinh đều biết Tiệt Giáo đã thắng.

Sao tự dưng, Thông Thiên lại nổi giận?

Trên Kim Ngao Đảo, Trường Phong đang tĩnh tu cũng bị kinh tỉnh.

Cảm nhận kiếm khí lạnh lẽo trên không trung, Trường Phong nhíu chặt mày. "Cổ quái!

Sư tôn vì sao đột nhiên nổi giận?" Trong lòng nghi hoặc, Trường Phong tung người bay ra.

Vừa mới bay ra khỏi động phủ, đã thấy Tam Tiêu và những người khác từ xa cũng đang lao ra. "Trường Phong Sư huynh!

Sư tôn làm sao vậy?" Thấy Trường Phong xuất hiện, Tam Tiêu cùng Triệu Công Minh và những người khác đều vây lại.

Ngay cả Kim Linh Thánh Mẫu mấy người ở không xa cũng vội vàng đến gần.

Kiếm khí Hỗn Độn khủng bố trên không trung khiến bọn họ căn bản không thể đến gần Bích Du Cung.

Đương nhiên cũng không thể biết được Thông Thiên Giáo Chủ vì sao nổi giận.

Rất nhiều môn nhân Tiệt Giáo từ xa tụ lại, đều chạy đến trước mặt Trường Phong.

Đón lấy ánh mắt của mọi người, Trường Phong khẽ lắc đầu.

Y hiện giờ không phải là cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Thánh uy dật tán ra từ Bích Du Cung cũng khiến y khó lòng đến gần.

Hơn nữa, dù thực lực y không suy giảm, cũng chưa chắc đã biết Thông Thiên xảy ra chuyện gì.

Ngay lúc Trường Phong đang nghi hoặc trong lòng, những người khác còn muốn hỏi thêm thì đột nhiên một thân ảnh bước ra khỏi Bích Du Cung.

Chính là Sư tôn của bọn họ, Thông Thiên Giáo Chủ!

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Thông Thiên hiện thân, một bước biến mất trên không trung.

Lập tức, Thánh uy cuồn cuộn hướng về phía Tây Phương. "Có liên quan đến Tây Phương giáo?" Nhìn phương hướng kiếm khí lạnh lẽo truyền đến, thần sắc Trường Phong khẽ biến.

Ánh mắt liếc nhẹ bốn phía, Trường Phong trong lòng giật mình.

Mặc dù chú ý lực vẫn luôn đặt trên Thông Thiên đang đột nhiên nổi giận, nhưng Trường Phong vừa rồi luôn cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó.

Cuối cùng cũng đã phát hiện ra!

Đa Bảo không có ở đây!

Lượng kiếp trước thì thôi đi, hiện giờ Sư tôn nổi giận, thân là đệ tử thân truyền mà Đa Bảo lại không có mặt.

Thần niệm Trường Phong nhanh chóng quét qua, phát hiện động phủ của Đa Bảo trống không.

Đa Bảo không có ở Kim Ngao Đảo.

Ý niệm nhanh chóng chuyển qua trong đầu Trường Phong, trong lòng y đã có suy đoán.

Đa Bảo đã phản bội Tiệt Giáo!

Ý niệm này chợt lóe lên trong đầu Trường Phong, trong lòng y thậm chí còn cảm thấy không thể tin được.

Trong trận chiến Phong Thần, y một mình chiến đấu với ngũ Thánh, trấn áp thì trấn áp, chém nát thì chém nát.

Với thực lực tuyệt đối như vậy, lực áp năm Thánh còn lại.

Đa Bảo lại còn dám đầu dựa vào Tây Phương giáo.

Tây Phương Nhị Thánh rốt cuộc đã cho y dụ hoặc gì?

Trừ điểm này ra, Trường Phong không thể nghĩ ra lý do nào khác cho việc Đa Bảo phản bội Tiệt Giáo.

Vì có hiềm khích với y sao?

Điểm này hiển nhiên không đủ!

Dù sao ngoài việc trước đó làm y mất mặt, Trường Phong cũng không hề nhằm vào y nhiều.

Chỉ vì thế mà phản bội Tiệt Giáo, thật sự là quá trẻ con.

Nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ có điểm này thôi.

Sự thay đổi đột ngột này của Thông Thiên tự nhiên cũng khiến mấy vị Thánh nhân còn lại và Thiên Đình chú ý.

Hành động của Tây Phương Nhị Thánh, đương nhiên không nói cho Nguyên Thủy Thiên Tôn và những người khác.

Lúc này, bọn họ đều kinh ngạc nhìn Thông Thiên đang nổi giận.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đã vội vàng đến Thủ Dương Sơn.

Chuyện Tây Du còn chưa bắt đầu, sao Thông Thiên lại tìm đến Tây Phương Nhị Thánh.

Lão Tử đang định bế quan ở Thủ Dương Sơn để an tĩnh chờ Tây Du, cũng bị phản ứng cổ quái này của Thông Thiên làm cho ngơ ngác. "Chẳng lẽ Thông Thiên đã phát hiện ra chuyện Tây Du, nên muốn ngăn chặn trước?" Lão Tử khẽ lẩm bẩm.

Nhưng trong lòng nghĩ lại cũng cảm thấy không thể.

Thánh nhân giữ thể diện!

Thích mưu tính vạn tộc đằng sau màn.

Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, đều sẽ không tự mình ra tay.

Dù sao những chuyện đánh đánh nháo nháo như thế này, lại không phân ra được thắng bại gì.

Trải qua mấy cửu tuế nguyệt, bọn họ cũng đã đấu không ít lần, sớm đã không còn gì thú vị.

Mặc dù trong lòng kinh nghi, nhưng Lão Tử vẫn không động.

Chương 160

Chỉ là Thông Thiên mà thôi.

Chỉ cần Trường Phong đừng hành động bừa bãi là được.

Động tĩnh lớn như vậy của Thông Thiên Giáo Chủ, đương nhiên Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề ở Tu Di Sơn phương Tây, cùng với Đa Bảo Như Lai (người đã hóa thân thành Phật hiện tại) đều cảm nhận được.

Sắc mặt Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề ngưng trọng, còn Đa Bảo Như Lai thì sắc mặt có chút tái nhợt.

Trong lòng y hoảng sợ vô cùng.

Ngồi đoan tọa trên đài sen, y chăm chú nhìn về Tây Phương Nhị Thánh.

Y ban đầu đương nhiên không có ý định gia nhập Tây Phương giáo, nhưng sự dụ hoặc mà Tây Phương Nhị Thánh đưa ra thực sự quá lớn.

Không chỉ có thần thông, còn có cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Quan trọng hơn là, còn có quả vị!

Mỗi thứ này đều không phải Đa Bảo có thể kháng cự.

Y tuy quý là Đại sư huynh Tiệt Giáo, trong tay cũng có rất nhiều pháp bảo.

Nhưng pháp bảo thực sự có thể mang ra sử dụng thì lại không có một món nào.

Tam Tiêu, Triệu Công Minh và những người khác đều có Tiên Thiên Linh Bảo do Sư tôn ban tặng, duy độc y thì không có. "Đa Bảo ngươi không cần hoảng, chuyện này cứ giao cho Ngô đẳng là được."

Đón lấy ánh mắt lo lắng của Đa Bảo, Tiếp Dẫn khẽ nói.

Tình huống này, bọn họ đã dự liệu từ trước.

Chỉ cần Trường Phong không xuất hiện, nhiều nhất là để Thông Thiên giáo huấn một trận, mất chút thể diện, cho đối phương nguôi giận là được.

Đổi lấy tương lai của Tây Phương giáo như vậy, vẫn là vô cùng đáng giá.

Dù sao bọn họ ban đầu thành Thánh phát đại hồng nguyện đều còn chưa thực hiện.

Vì khí vận nhân tộc cũng được, hay vì hai người bọn họ cũng được, những điều này đều đáng giá. "Có lao Nhị Thánh!" Đa Bảo chắp hai tay, cung thanh đáp.

Mặc dù đến Tây Phương giáo chỉ mới mấy ngày.

Nhưng sự coi trọng của Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đối với y, vẫn khiến Đa Bảo vô cùng hưởng thụ.

Thông Thiên vốn cô ngạo, cho dù trước đây có coi trọng y, cũng sẽ không biểu lộ ra, nhưng Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề thì không giống.

Cách đối xử hòa ái đó, khiến Đa Bảo quên mất thân phận Thánh nhân của họ.

Cho nên hiện giờ đến Tây Phương giáo, Đa Bảo cũng không hối hận.

Chỉ là có chút lo lắng mà thôi.

Hai người khẽ gật đầu, thân hình hóa thành những đốm tinh quang, biến mất trên Tu Di Sơn. "Thông Thiên Sư huynh, tức giận đùng đùng đến Tu Di Sơn phương Tây của ta là vì chuyện gì?" Tiếp Dẫn hiện thân, cười nói vẻ ôn hòa. "Hừ!" Vừa thấy Tiếp Dẫn, Chuẩn

Đề xuất hiện, Thông Thiên chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, trực tiếp tế xuất Tru Tiên Tứ Kiếm.

Đối diện, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề vốn đang cười, sắc mặt lập tức cứng đờ.

Thông Thiên quả nhiên không khách khí, trực tiếp ra đòn chính.

Hai người nhìn nhau, vẻ mặt bất đắc dĩ, chỉ có thể đứng dậy nghênh chiến.

Nếu không làm Thông Thiên nguôi giận, biết đâu đối phương sẽ trực tiếp tìm Đa Bảo.

Mặc dù bọn họ trong lòng suy đoán, với tính cách cô cao của Thông Thiên, có thể sẽ không thèm tự tay diệt Đa Bảo, nhưng không phải là không có khả năng này.

Dù sao đi nữa, cứ ngăn Thông Thiên lại rồi tính.

Lập tức, trên bầu trời thế giới phương Tây, kiếm khí Hỗn Độn cuồn cuộn phun trào.

Trận đại chiến Thánh nhân đột ngột này, không nghi ngờ gì đã khiến chúng sinh thiên địa kinh hãi trong lòng.

Lượng kiếp mới chỉ qua mấy trăm năm, Thiên Đạo Thánh Nhân lại chiến đấu nữa.

Trước Phong Thần Lượng Kiếp, bọn họ cơ bản chưa từng thấy Thánh nhân đấu nhau.

Nhưng giờ đây, những Thiên Đạo Thánh Nhân cao cao tại thượng ngày xưa, lại liên tục loạn chiến. "Chẳng lẽ Vô Lượng Lượng Kiếp trong truyền thuyết sắp đến rồi sao?" Ở phương Bắc Hồng Hoang thế giới, Bạch Trạch đứng trên không trung, trong mắt mang theo sự kinh hãi.

Trước có Nhân Đạo hiển hóa, giờ đây Thánh nhân liên tục đại chiến.

Dường như thật sự có điềm báo này!

Bạch Trạch trong lòng nghĩ, càng ngày càng cảm thấy có khả năng này.

Y đứng trên không trung, trên mặt đã tràn đầy sự ngưng trọng.

Vô Lượng Lượng Kiếp, đó là lượng kiếp của toàn bộ Hồng Hoang thiên địa.

Thậm chí ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân cũng sẽ vẫn lạc.

Không ít đại thần thông giả giữa trời đất cũng nghĩ đến khả năng này.

Không một ngoại lệ, từng người trên mặt đều treo đầy sự kinh hãi.

Lượng kiếp đã đủ đáng sợ rồi.

Vô Lượng Lượng Kiếp, đó là tai nạn của tất cả sinh linh.

Rất nhiều sinh linh giữa trời đất có tâm tư khác nhau, mà lúc này Lão Tử và mấy vị Thánh nhân khác cũng đã tính ra nguyên nhân Thông Thiên nổi giận.

Sau khi biết Đa Bảo của Tiệt Giáo gia nhập Tây Phương giáo, trong lòng Nguyên Thủy, Lão Tử đều kinh ngạc.

Không chỉ ngạc nhiên về ý định của Đa Bảo, mà còn về sự to gan của Tây Phương Nhị Thánh.

Vừa mới bị Trường Phong chặt một trận, vết thương cũ còn chưa lành, lập tức đã đi đến Tiệt Giáo đào đệ tử của người ta.

Gan của Tây Phương Nhị Thánh, vẫn to như trước.

Nhưng điều này quả thực phù hợp với tính cách của hai người.

Sau khi biết rõ nguyên do sự việc, Lão Tử và những người khác ngược lại thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần bố cục Tây Du không bị Thông Thiên biết là được.

Hơn nữa, chỉ là Thông Thiên ra tay, đánh qua đánh lại, nhiều nhất là Tây Phương Nhị Thánh chịu thiệt một chút.

Không ngại gì!"Ơ!

Sao không thấy Đa Bảo Sư huynh đâu?" Lúc này, Kim Linh Thánh Mẫu trên Kim Ngao Đảo cũng phát hiện thiếu Đa Bảo đạo nhân.

Mặc dù sau khi Trường Phong quật khởi, phong thái không ai sánh bằng.

Đa Bảo cũng đã thu lại sự ngạo khí ngày xưa, thường xuyên đóng chặt động phủ, không còn đi lại trên Kim Ngao Đảo nữa.

Nhưng dù sao đi nữa, đối phương vẫn là Sư huynh của bọn họ, cũng là đệ tử thân truyền của Sư tôn.

Hiện giờ Sư tôn xảy ra đại sự như vậy, không thể nào y vẫn còn ẩn mình trong động phủ tu luyện.

Cùng với lời nói khẽ của Kim Linh Thánh Mẫu, Tam Tiêu và những người bên cạnh cũng thần sắc ngẩn ra.

Không thấy bóng dáng Đa Bảo, động phủ phía xa kia cũng tĩnh mịch một mảnh.

Quả thực có chút cổ quái. "Đa Bảo Sư huynh không có trên đảo?" Vô Đương Thánh Mẫu thần niệm dò xét ra, sắc mặt kinh ngạc.

Mấy vị đệ tử thân truyền trong điện nhìn nhau, trên mặt tràn đầy nghi hoặc.

Sau Phong Thần Lượng Kiếp, mọi người Tiệt Giáo đều tu luyện trên đảo.

Ngay cả những đạo trưởng vốn có môn đồ ở ngoài đảo, cũng đã trở về Kim Ngao Đảo tu luyện.

Sao lúc này Đa Bảo Sư huynh lại không có trên đảo.

Bích Tiêu trong lòng kinh nghi, chú ý đến ánh mắt bình thản của Trường Phong.

Không khỏi nghi hoặc hỏi: "Trường Phong Sư huynh, huynh có biết Đa Bảo Sư huynh đi đâu không?" Cùng với lời nói của Bích Tiêu, Kim Linh Thánh Mẫu mấy người đều nhìn về phía Trường Phong.

Trong mắt bọn họ, trên mặt Trường Phong chỉ có vẻ kỳ quái, chứ không có sự nghi hoặc lớn.

Biểu cảm có chút không đúng!

Quay người đón lấy ánh mắt của mấy người, Trường Phong trầm giọng nói: "Đa Bảo e rằng đã gia nhập Tây Phương giáo!" "Cái gì!!!" "Đa Bảo Sư huynh gia nhập Tây Phương giáo?

Sao có thể chứ?" "Cái này..." Vân Tiêu và những người khác kinh hô, từng người trong mắt tràn đầy sự không thể tin được.

Mấy người lộ vẻ kinh hãi, từng người đều ngây người nhìn Trường Phong.

Bọn họ có chút không phản ứng kịp.

Đa Bảo là đệ tử thân truyền của Thông Thiên, sao có thể gia nhập Tây Phương giáo kia chứ.

Trong Phong Thần Lượng Kiếp vừa qua, Tây Phương Nhị Thánh còn cùng với Nguyên Thủy và những người khác vây công Sư tôn.

Cuối cùng ngược lại còn bị Trường Phong Sư huynh chặt cho một

trận nên thân, thì càng không thể nào đi đến Tây Phương giáo.

Nhưng lời này lại từ miệng Trường Phong nói ra, bọn họ sao có thể không tin.

Dù sao trong mắt bọn họ, Trường Phong lúc này vẫn là cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Đó là tồn tại ngang hàng với Thiên Đạo Thánh Nhân.

Hơn nữa Trường Phong cũng không có lý do gì để lừa bọn họ.

Quan trọng hơn là, Thông Thiên đang nổi giận lúc này lại lao về phía thế giới phương Tây.

Có lẽ, Sư tôn chính là vì Đa Bảo gia nhập Tây Phương giáo mà phẫn nộ.

Thân là đệ tử thân truyền của Thiên Đạo Thánh Nhân, tự tiện đầu dựa vào giáo phái khác, sao có thể không khiến Thông Thiên phẫn nộ.

Chấn kinh, chỉ là vì chuyện này quá sức không thể tin được mà thôi.

Bọn họ đứng trên không trung, kinh ngạc, sửng sốt, sau đó biến thành sự phẫn nộ ngút trời. "Đáng ghét!

Đa Bảo cái tên này quả thực không đáng làm người, lại dám phản bội Tiệt Giáo!

Thật sự là đáng ghét!" Triệu Công Minh vốn tính hào sảng, tự nhiên ghét nhất hạng người phản bội như vậy.

Trên khuôn mặt đen sạm, tràn đầy sự phẫn nộ.

Đương nhiên còn có sát cơ lạnh lẽo.

Phản bội Tiệt Giáo, phản bội Sư tôn, đáng chém!

Vân Tiêu và những người bên cạnh tuy không nói gì, nhưng không

một ngoại lệ, từng người đều mang vẻ lạnh lẽo.

Thân là đệ tử đứng đầu của Sư tôn, lại dám phản bội Tiệt Giáo.

Điều này không chỉ là sỉ nhục đối với Thông Thiên, mà còn là sự vũ nhục đối với bọn họ.

Mấy người trong đầu không tự giác nghĩ đến Trường Nhĩ Định Quang Tiên ngày xưa bị Sư tôn diệt sát.

Đồ đệ đại nghịch bất đạo như vậy, đáng để Sư tôn thần hình câu diệt.

Cuộc nói chuyện của Trường Phong và mấy người kia, tự nhiên bị các môn nhân Tiệt Giáo xung quanh nghe thấy.

Không một ngoại lệ, từng người trên mặt đều tràn đầy sự kinh ngạc.

Không thể tin được, hoàn toàn không nghĩ tới.

Cuối cùng tất cả đều biến thành sự phẫn nộ ngút trời.

Đại đa số người Tiệt Giáo đều là người hào sảng.

Nói cách khác, đối với kẻ phản bội, bọn họ càng thêm căm ghét.

Không ngờ Đại sư huynh ngày xưa, lại dám phản bội Tiệt Giáo, còn gia nhập Tây Phương giáo.

Tây Phương giáo?

Một nơi nghèo nàn, chim không thèm ỉa.

Mặc dù Tây Phương có hai vị Thánh nhân, nhưng đông đảo môn đồ đều không có chút hảo cảm nào với nơi đó.

Hơn nữa trong Phong Thần, Tây Phương giáo còn liên tục ra tay.

Cho nên đối với Tây Phương giáo, Tiệt Giáo không một ai có hảo cảm.

Nhưng chính trong tình huống này, Đa Bảo lại còn gia nhập Tây Phương giáo.

Lập tức, trên đảo đều là tiếng gầm giận dữ.

Không một ngoại lệ, tất cả đều đang nguyền rủa Đa Bảo.

Mà một số người tinh tế còn phát hiện, đệ tử của Đa Bảo là Hỏa Linh Thánh Mẫu và rất nhiều người thân cận đều không có mặt.

Rất rõ ràng, e rằng đã theo Đa Bảo đến Tây Phương giáo.

Phát hiện này, không nghi ngờ gì lại khiến bọn họ càng thêm phẫn nộ.

Tự mình phản giáo thì thôi đi, còn mang theo rất nhiều đồng môn.

Vân Tiêu và những người đứng trên không trung đương nhiên cũng phát hiện ra.

Từng người sắc mặt đều không đẹp.

Đương nhiên bọn họ đều không nói gì, chỉ là ánh mắt an tĩnh nhìn về phía Tây Phương.

Chương 161

Bọn họ nghĩ, có lẽ không mất bao lâu, Sư tôn sẽ có thể vác Đa Bảo trở về Tiệt Giáo.

Kẻ phản giáo, nhất định phải xử tử!

Trường Phong cũng không nói gì, giữa hàng lông mày khẽ trầm tư.

Đa Bảo gia nhập Tây Phương giáo, tất nhiên chính là Như Lai Phật Tổ đời sau.

Tây Phương Nhị Thánh lựa chọn dụ hoặc Đa Bảo vào lúc này, hiển nhiên là cốt truyện Tây Du sắp bắt đầu.

Nghĩ đến đây, Trường Phong ánh mắt không khỏi khẽ quét về phía Đông. "【Không biết con khỉ kia giờ đến cảnh giới nào rồi!】" Trường Phong khẽ lẩm bẩm một tiếng, chậm rãi thu hồi tầm mắt.

Y hiện giờ không phải Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, giờ lại không ở trong lượng kiếp.

Trường Phong tự nhiên sẽ không đi Hoa Quả Sơn.

Tây Du sắp bắt đầu, ánh mắt của mấy vị Thánh nhân e rằng đều tập trung ở Hoa Quả Sơn.

Lúc này đột ngột hành động, không chỉ sẽ bại lộ bố cục của mình, mà còn có khả năng sẽ bị bọn họ dò xét ra cảnh giới hiện tại.

Trong tình huống này, chỉ có thể chờ Tôn Ngộ Không xuất thế.

May mà trước đó nhân lúc Phong Thần đã đi một chuyến, còn để lại rất nhiều bố cục.

Chỉ cần con khỉ kia tĩnh tâm tu luyện, khi xuất thế cảnh giới tuyệt đối sẽ không thấp.

Dù sao từ lúc Nữ Oa vá trời đến nay, trải qua thời gian dài như vậy thai nghén, nội tình của Tôn Ngộ Không rất sâu dày.

Hiện giờ tuy không thể mạo hiểm hành động, nhưng vẫn có thể có những bố cục khác.

Dù sao Hoa Quả Sơn kia ở Đông Hải, cách Kim Ngao Đảo cũng không quá xa.

Trong đầu Trường Phong rất nhiều ý niệm chuyển qua, lại thấy từ xa trên không trung, Thánh uy cuồn cuộn bay đến.

Chính là Thông Thiên Giáo Chủ đã đi về phía thế giới phương Tây.

Vừa thấy Thông Thiên trở về, Trường Phong và những người khác vội vàng nghênh đón. "Kính chào Sư tôn!" Mọi người chắp hai tay.

Thông Thiên thu lại vẻ phẫn nộ trên mặt, khẽ gật đầu, sau đó trịnh trọng nói: "Trường Phong, mấy vị đệ tử thân truyền các ngươi theo Bản tọa đến Bích Du Cung!" Nói xong, Thông Thiên quay người đi thẳng vào Bích Du Cung.

Trường Phong đứng ở phía trước không chần chừ, chậm rãi theo vào.

Kim Linh Thánh Mẫu và những người đi sau, an tĩnh theo sau Trường Phong.

Nhìn mấy người theo Thông Thiên vào Bích Du Cung, đông đảo đệ tử còn lại lại không rời đi.

Không chút nghi ngờ, lát nữa Sư tôn tất nhiên sẽ có phân phó. "Sư tôn!

Đa Bảo đó sống hay chết?" Vừa vào điện, Trường Phong liền khẽ

hỏi.

Nếu Thông Thiên thực sự muốn giết Đa Bảo, chỉ dựa vào Tây Phương Nhị Thánh khẳng định là không ngăn được. 【Nếu Đa Bảo mà chết thì Tây Du e rằng sẽ xảy ra biến cố lớn.】 Lời nói của Trường Phong, lập tức khiến ánh mắt Tam Tiêu và những người trong điện co rụt lại, từng người đều tràn đầy vẻ mong đợi.

Trong mắt bọn họ, kẻ phản nghịch, đáng chém!

Đối với việc Trường Phong và những người khác đã biết, Thông Thiên cũng không bất ngờ.

Chỉ là nghe tiếng lòng của đối phương, thần sắc Thông Thiên khẽ rùng mình.

Y không chỉ một lần nghe Trường Phong nói về Tây Du, đoạn thời gian trước còn từng nghe nói.

Nhưng Thông Thiên không ngờ Đa Bảo này, lại có liên quan đến Tây Du.

Hơn nữa nghe ý trong lời Trường Phong, Đa Bảo dường như còn đảm nhiệm vai trò quan trọng trong lượng kiếp.

Hơi trầm tư một lúc, Thông Thiên nhàn nhạt nói: "Một kẻ nghịch đồ mà thôi, cần gì Bản tọa phải ra tay!" Mặc dù khi biết Đa Bảo phản bội, Thông Thiên vô cùng phẫn nộ, hận không thể thần hồn câu diệt y.

Nhưng sau khi giáo huấn Tây Phương Nhị Thánh xong, Thông Thiên đột nhiên thoải mái.

Chỉ là một Đa Bảo nho nhỏ mà thôi.

Tiệt Giáo của y, ngoài Đa Bảo ra, còn có nhiều đệ tử ưu tú hơn.

Có thể cử Kim Linh Thánh Mẫu và những người khác ra tay, bắt y về là được.

Điều này không chỉ thể hiện sự đại khí của y, mà còn chứng minh sự cường đại của Tiệt Giáo.

Hiện giờ đối phương lại có liên quan đến Tây Du Lượng Kiếp, vậy thì càng tốt.

Đúng lúc trong lượng kiếp mà giải quyết.

Mọi người trong điện nghe vậy, đều ngẩn ra.

Triệu Công Minh bước ra, lớn tiếng hô: "Sư tôn cứ yên tâm, Công Minh có thể đến Tây Phương giáo một chuyến, bắt Đa Bảo về." Đối với hạng tiểu nhân phản bội như vậy, y ghét nhất.

Sư tôn không thèm ra tay, y đúng lúc có thể đi.

Đa Bảo tuy là Đại sư huynh ngày xưa, nhưng Triệu Công Minh một chút cũng không sợ. "Đệ tử cũng nguyện đi!" Kim Linh Thánh Mẫu và những người khác trong điện, cũng chắp hai tay, lớn tiếng đáp.

Trường Phong thì đứng yên bất động.

Một Đa Bảo nho nhỏ, y tự nhiên không để vào mắt.

Không biết từ lúc nào, đối thủ của y đã trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân.

Đối mặt với sự kích động của mọi người, Thông Thiên lại phất tay, trịnh trọng nói: "Tây Du Lượng Kiếp sắp đến, các ngươi sẽ có cơ hội." Lời nói bình thản của Thông Thiên, không khác gì một tiếng sét đánh ngang tai trong điện.

Ngay cả Trường Phong cũng kinh ngạc nhìn Thông Thiên Giáo Chủ. 【Vãi!

Sư tôn lại biết về Tây Du Lượng Kiếp rồi.】【Đa Bảo mới gia nhập Tây Phương giáo, Tôn Ngộ Không cũng chưa xuất thế, tính ra

cũng phải còn mấy trăm năm nữa.】【Chẳng lẽ là vì Đa Bảo mà Sư tôn dò xét được sao?】 Trường Phong lộ vẻ kinh ngạc, trong lòng nhanh chóng nghĩ.

Chuyện Tây Du, Tiếp Dẫn và những người khác khẳng định biết.

Dù sao đó vốn là sự an bài của bọn họ.

Nhưng Thông Thiên thì chưa từng tham dự.

Trong nguyên tác, lúc này Tiệt Giáo đều đã không còn.

Chắc là chỉ có thể là vì Đa Bảo.

Đối phương tuy phản giáo, nhưng ngày xưa dù sao cũng là đệ tử thân truyền của Thông Thiên, với Tiệt Giáo vẫn còn có đại nhân quả. "Sư tôn!

Phong Thần Lượng Kiếp vừa qua, hiện giờ lại có lượng kiếp nữa sao?" Kim Linh Thánh Mẫu lộ vẻ kinh dị, trong mắt mang theo sự nghi hoặc nồng đậm.

Mặc dù trong Phong Thần, Tiệt Giáo bọn họ đại thắng.

Nhưng các Thiên Đạo Thánh Nhân liên tục ra tay, vẫn khiến bọn họ có chút sợ hãi trong lòng.

Giờ đây Phong Thần mới qua mấy trăm năm, lại có lượng kiếp sắp đến. "Không sai!

Còn mấy trăm năm nữa, khoảng thời gian này các ngươi hãy an tĩnh tu luyện, cứ chờ đợi là được!" Thông Thiên nói, trong lòng lại nghĩ đến Tôn Ngộ Không mà Trường Phong đã nhắc đến.

Đây là một cái tên mới, y chưa từng nghe qua.

Thông Thiên Giáo Chủ không khỏi khẽ thôi diễn, phát hiện ra lại có liên quan đến Nữ Oa.

Nhưng thôi diễn tiếp, lại không thể biết được tin tức cụ thể.

Rất rõ ràng, Tôn Ngộ Không kia chắc chắn là nhân vật quan trọng của Tây Du.

Giống như Khương Tử Nha trong Phong Thần, rất có thể thân phụ Thiên Mệnh.

Nghĩ đến chuyện Lão Tử Tử Khí Đông Lai ba vạn dặm trước đó, giờ đây lại có bóng dáng Sư muội Nữ Oa.

Sắc mặt Thông Thiên có chút không đẹp.

Không chút nghi ngờ, mấy vị sư huynh đệ của y đã kết thành một chiến tuyến thống nhất.

Thông Thiên trong lòng khẽ nghĩ, đã có suy đoán.

Mặc dù không biết Tây Du cụ thể là gì, nhưng chắc hẳn không liên quan đến Tiệt Giáo y.

Mưu đồ khí vận nhân tộc sao?

Bản tọa quyết sẽ không để các ngươi được như ý!

Mấy người được Thông Thiên xác nhận, vẫn khó mà tin được.

Nhìn lại Hồng Hoang bao nhiêu năm nay, mỗi lần lượng kiếp cách nhau, không lần nào là không phải mấy trăm vạn, mấy ngàn vạn năm, thậm chí là ức năm.

Giờ đây, lại chỉ vỏn vẹn mấy trăm năm.

Không để ý đến mấy người Kim Linh Thánh Mẫu đang kinh ngạc, ánh mắt Thông Thiên nhìn về phía Trường Phong. "Trường Phong, chuyện Tây Du toàn quyền giao cho ngươi xử lý." Y đã định truyền vị Giáo chủ Tiệt Giáo cho Trường Phong, hiện giờ Tây Du Lượng Kiếp tự nhiên là một thời cơ rất tốt.

Đối với việc Trường Phong bước vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Thông Thiên vẫn vô cùng tự tin.

Hiện giờ cách Tây Du, vẫn còn mấy trăm năm, đủ rồi. "Đệ tử hiểu rõ!" Hơi nghĩ một chút, Trường Phong đã hiểu ý định của Thông Thiên, cũng không từ chối.

Tây Du mưu đồ là khí vận nhân tộc, chứ không phải là sát kiếp bao trùm toàn bộ trời đất.

Chỉ cần không xảy ra ngoài ý muốn, Thánh nhân sẽ không dễ dàng ra tay.

Y chỉ cần thống lĩnh toàn cục là được.

Hơn nữa trước khi thực lực bản thân chưa bại lộ, Nguyên Thủy và những người khác cũng không dám dễ dàng ra tay.

So với y, đối phương càng không hy vọng tồn tại cấp độ Thánh nhân ra tay.

Cho nên toàn bộ Tây Du, nếu không xảy ra ngoài ý muốn, chiến lực chủ yếu là Đại La và Chuẩn Thánh.

Điều này đối với Tiệt Giáo mà nói, đương nhiên là chuyện nhỏ.

Kim Linh Thánh Mẫu và những người bên cạnh nghe vậy, trong mắt chỉ hơi kinh ngạc, chứ không có phản ứng quá lớn.

Trong mắt bọn họ, Trường Phong không chỉ là Phó Giáo Chủ Tiệt Giáo, mà còn là cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Sớm đã đủ để thay Sư tôn thống lĩnh toàn bộ Tiệt Giáo.

Sau khi căn dặn đơn giản một lượt, Trường Phong và những người khác rời khỏi Bích Du Cung. "Các ngươi hãy bảo các sư đệ, sư muội dưới trướng bế quan tu luyện, chuyện Đa Bảo tạm thời không cần để ý!" Bước ra khỏi Bích Du Cung, Trường Phong nhìn mấy

người Kim Linh Thánh Mẫu phía trước, đặc biệt là Triệu Công Minh. "Trường Phong Sư huynh!

Đa Bảo cái tên tiểu nhân đó, cần gì phải giữ lại?" Triệu Công Minh nghe vậy, quả nhiên lộ vẻ không vui.

Hiển nhiên, đối phương thực sự muốn đi Tây Phương thế giới bắt Đa Bảo về. "Công Minh không cần tức giận, Tây Du Lượng Kiếp sắp đến, các ngươi sẽ có rất nhiều cơ hội." Trường Phong khẽ cười, nhàn nhạt nói.

Hiện giờ Đa Bảo đang ở hậu kỳ Đại La Kim Tiên, cho dù ở Phật môn thành tựu Như Lai Phật hiện tại, cũng chỉ bước vào hàng Chuẩn Thánh.

Hoặc giả có Tây Phương Nhị Thánh tương trợ, cao hơn một chút, nhiều nhất cũng là trung hậu kỳ.

Với mấy trăm năm thời gian, Trường Phong vẫn vô cùng tin tưởng Triệu Công Minh và những người khác.

Dù sao đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh, cần không phải là Đạo Hạnh, ngộ tính mới là trọng điểm.

Đi theo đạo Trảm Tam Thi, người có ngộ tính sâu có thể dễ dàng bước vào.

Người có ngộ tính cạn, có thể mấy trăm vạn, ngàn vạn năm, không tiến bộ chút nào.

Nếu đi theo đạo pháp tắc, cũng vậy, ngộ tính là quan trọng.

Thấy Trường Phong nói vậy, Triệu Công Minh cũng không kiên trì nữa.

Mặc dù trong lòng vẫn còn tức giận, nhưng y cũng là người tôn sư trọng đạo.

Sau khi nói chuyện vài câu đơn giản, mấy người tự mình tản ra.

Trường Phong trở về động phủ, gọi Cổn Cổn, Viên Hồng và mấy người khác!

Chuyện Đa Bảo, tự nhiên sẽ có Triệu Công Minh và những người khác truyền đạt.

Còn về chuyện lượng kiếp, không cần nói cho mọi người, chỉ cần bảo mọi người bế quan tu luyện cho tốt là được.Tin tức về Đa Bảo được xác thực, không nghi ngờ gì đã dấy lên sóng lớn trên Kim Ngao Đảo.

Trước đó mặc dù đại bộ phận môn nhân đều tin, nhưng vẫn có một số ít không tin Đa Bảo đã gia nhập Tây Phương giáo.

Dù sao thì, Đa Bảo cũng đã ở Kim Ngao Đảo mấy trăm vạn năm. "Sư tôn!" "Lão gia!" Viên Hồng và những người khác cấp tốc chạy đến chắp hai tay, cung kính hành lễ. "Cổn Cổn!" Lướt qua mấy người trước mặt, Trường Phong nhìn về phía Cổn Cổn.

Tiếp Dẫn và những người khác đã bắt đầu bố cục, Thông Thiên lại để y toàn quyền xử lý chuyện Tây Du, Trường Phong tự nhiên không thể ngồi yên.

Còn mấy trăm năm nữa Tôn Ngộ Không mới xuất thế, đã có thể chuẩn bị trước một số việc. "Lão gia!" Cổn Cổn chắp hai tay, trong mắt mang theo sự kinh ngạc.

Y không ngờ Trường Phong lại gọi y đầu tiên. "Phía Đông Kim Ngao Đảo, gần bờ Đông Hải có một tòa Tiên Sơn, tên là Hoa Quả Sơn, ngươi có thời gian có thể thường xuyên đến đó đi dạo." Trường Phong hơi trầm tư một lúc, sau đó tùy ý nói.

Chương 162

Nghe lời Trường Phong, Cổn Cổn khẽ ngẩn ra.

Hoa Quả Sơn?

Y căn bản chưa từng nghe qua.

Tiên Sơn lợi hại đến mấy, chẳng lẽ còn có thể sánh bằng đạo trường Thánh nhân Kim Ngao Đảo sao.

Ngay cả Thạch Cơ và những người bên cạnh, trong mắt cũng mang theo sự nghi hoặc.

Có chút không hiểu Trường Phong vì sao lại làm như vậy.

Có thời gian thì đến đảo đi dạo.

Đây là ý gì?

Trường Phong trong mắt bọn họ đã là tồn tại ngang hàng với Thánh nhân, tự nhiên không thể nào để Cổn Cổn làm việc vô ích.

Gãi gãi đầu, trầm tư một lúc Cổn Cổn, khó hiểu hỏi: "Lão gia!

Đây là ý gì?" "Không cần để ý, ngươi có thời gian thì cứ đến ngọn núi đó dạo chơi là được." Trường Phong xua tay, không giải thích cụ thể.

Lời nói của Trường Phong, không nghi ngờ gì khiến Cổn Cổn càng thêm mơ hồ không hiểu gì.

Nhưng, trong khoảnh khắc này, mấy người bao gồm cả Cổn Cổn đều tràn đầy sự tò mò về Hoa Quả Sơn kia.

Hồng Hoang đại địa tuy đã trải qua rất nhiều lượng kiếp tẩy lễ, nhưng vẫn vô cùng rộng lớn.

Trừ thế giới phương Tây bị rút cạn linh khí trong Ma Đạo chi tranh, phương Đông có rất nhiều Tiên Sơn.

Một Hoa Quả Sơn nhỏ nhoi, sao lại có thể khiến bọn họ chú ý.

Không để ý đến mấy người đang đầy đầu nghi hoặc, Trường Phong nhìn về phía Viên Hồng.

Nhân vật chủ chốt của Tây Du Lượng Kiếp là Tôn Ngộ Không.

Thủ kinh cũng được, đại náo Thiên Cung cũng được, đều là nhân vật chủ yếu.

Mặc dù đã trải qua vô số năm thai nghén, nhưng thời gian Tôn Ngộ Không xuất thế vẫn còn quá ngắn.

Ngay cả với cảnh giới Đại La Kim Tiên cũng không đủ để xoay chuyển vận mệnh.

Nhưng bây giờ thì khác, Tôn Ngộ Không là đệ tử của y, Trường Phong tự nhiên sẽ không để y đi theo con đường cũ. "Sư tôn có gì phân phó?" Đón lấy ánh mắt Trường Phong, Viên Hồng cung kính đáp. "Mấy ngày trước nghe nói Kim Đại Thăng muốn về Mai Sơn, ngươi có thời gian thì dẫn bọn họ về xem thử." Đối với Viên Hồng, Trường Phong vẫn vô cùng hài lòng.

Thiên phú, thực lực, đều thuộc hàng đầu trong toàn bộ Tiệt Giáo. "Sư tôn!

Nhị đệ ấy lời nói thất tâm, không có ý khác!" Viên Hồng nghe vậy, lại vội vàng hoảng sợ đáp.

Trong mắt y, Trường Phong hiện giờ là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Có thể ở bên cạnh Trường Phong, không nghi ngờ gì là một chuyện vô cùng may mắn.

Mặc dù trong lòng cũng có chút nhớ Mai Sơn, nhưng Viên Hồng thực ra vẫn muốn ở lại Kim Ngao Đảo.

Hơn nữa hiện giờ y, vẫn là một trong Thất Tiên tùy thị của Thông Thiên Giáo Chủ.

Không nghi ngờ gì, ở lại Kim Ngao Đảo sẽ có nhiều cơ hội hơn. "Không sao!

Mai Sơn dù sao cũng là cố thổ của các ngươi, nhớ cố hương là chuyện tốt!

Đây là một sợi Chiến Chi Pháp Tắc, ngươi cần phải lĩnh ngộ cho tốt." Trường Phong khẽ cười, cũng không tức giận.

Cũng giống như y vậy, kiếp này tuy chuyển thế thành yêu, nhưng trong lòng vẫn coi mình là một nhân tộc.

Người nhớ cố hương, thường trọng tình cảm hơn.

Còn nói tu luyện phải vứt bỏ thất tình lục dục, hoàn toàn là nói bậy.

Tu hành là để càng thêm cường đại, chứ không phải biến thành một cỗ máy không có cảm xúc.

Ngay cả Thiên Đạo kia, cũng sẽ có tư tâm.

Nói rồi Trường Phong, giữa ngón tay, một sợi tơ màu xám đen bơi ra. "Chiến Chi Pháp Tắc?" Nhìn vật trong tay Trường Phong, Viên Hồng có chút ngây người.

Y có tu luyện pháp tắc, nhưng lại chưa từng nghe qua Chiến Chi Pháp Tắc này.

Nhưng không nghi ngờ gì, đây tuyệt đối là một loại pháp tắc cường đại. "Không sai!

Ngươi cần lĩnh ngộ trong vòng trăm năm, nếu có duyên gặp một

con vượn đồng tộc, có thể truyền cho nó!" Trường Phong gật đầu, nhàn nhạt phân phó.

Viên Hồng, Tôn Ngộ Không đều là một trong Tứ Đại Linh Hầu.

Tứ Đại Linh Hầu đều là do nguyên thần Hỗn Độn Ma Viên hóa thành, mà Hỗn Độn Ma Viên tu hành chính là Chiến Chi Pháp Tắc.

Loại pháp tắc này, không nghi ngờ gì càng thích hợp với bọn họ.

Hai người đều là đệ tử của Trường Phong, tu hành công pháp, thần thông tương đồng, tự khắc sẽ có cảm ứng.

Chỉ cần Tôn Ngộ Không xuất thế, hai người sớm muộn gì cũng sẽ gặp nhau.

Lời nói của Trường Phong, không nghi ngờ gì khiến Viên Hồng càng thêm nghi hoặc.

Sư tôn thủ đoạn thông thiên, vì sao không tự mình ra tay, mà lại chuyển giao cho y.

Mặc dù trong lòng nghi hoặc, nhưng Viên Hồng không hỏi nhiều. "Đa tạ Sư tôn, đệ tử nhất định không phụ kỳ vọng của Sư tôn!" Viên Hồng hai tay tiếp lấy, cung kính đáp.

Nhưng hai tay vừa chạm vào sợi Chiến Chi Pháp Tắc kia, toàn thân Viên Hồng đột nhiên chấn động mạnh.

Y cảm giác được huyết mạch của mình có chút phấn chấn.

Viên Hồng sắc mặt kinh hãi, vội vàng ngẩng đầu lên, kinh hỉ nhìn Trường Phong.

Chỉ một sợi Chiến Chi Pháp Tắc, lại có thể khiến huyết mạch y phản ứng.

Chiến Chi Pháp Tắc này phi thường không đơn giản.

Viên Hồng mơ hồ cảm thấy, loại pháp tắc này dường như có thể đề thăng huyết mạch của y.

Kéo theo đó, là sự hưng phấn tột độ.

Nếu huyết mạch có thể đề thăng, không nghi ngờ gì có thể toàn diện nâng cao thực lực của y.

Viên Hồng lộ vẻ cuồng hỉ, cẩn thận thu lại sợi Chiến Chi Pháp Tắc kia, lần nữa cung kính đáp: "Đa tạ Sư tôn ban tặng pháp tắc!" Tình cảm kính phục Trường Phong trong lòng, đã không thể diễn tả bằng lời.

Sư tôn quả nhiên thần thông quảng đại, ngay cả những điều này cũng đều biết.

Đối với một con vượn đồng tộc khác mà Trường Phong nói, y cũng để tâm.

Chẳng lẽ giữa trời đất hiện nay, còn có một con vượn tộc khác mạnh mẽ như y sao?

Hơn nữa nghe giọng điệu Sư tôn, dường như có mối quan hệ không tệ với Tiệt Giáo.

Bằng không sao lại truyền Chiến Chi Pháp Tắc.

Chẳng lẽ là sư đệ?

Từ lời phân phó đơn giản của Trường Phong, Viên Hồng dường như đã đoán ra được một số điều.

Còn về việc Trường Phong vì sao không nói rõ, Viên Hồng cũng không quá bất ngờ.

Thánh nhân thủ đoạn thông thiên, bố cục trời đất.

Sư tôn khẳng định là có sự an bài.

Thấy Viên Hồng được Trường Phong ban tặng pháp tắc, ánh mắt mấy người trong điện đều ghen tị, nhưng không dám nói loạn.

Chỉ là từng đôi mắt, mang theo sự mong đợi nhìn Trường Phong. "Ừm!

Thạch Cơ, Nữ Bạt!

Các ngươi cứ ở trong động phủ mà an tĩnh tu luyện cho tốt." Không để ý đến ánh mắt của mấy người, Trường Phong phân phó Thạch Cơ và hai nữ.

Tu luyện pháp tắc vô cùng gian nan, cảnh giới của mấy người vẫn còn thấp một chút.

Nếu tu luyện pháp tắc cường đại khác, tất nhiên sẽ chiếm nhiều thời gian hơn.

Viên Hồng chỉ là vì có mối liên hệ rất lớn với Chiến Chi Pháp Tắc. "A?

Sư tôn!

Người đối với chúng con không có gì phân phó sao?" Thạch Cơ thấy cứ thế là xong chuyện, liền bĩu môi hỏi. "Đợi ngươi bước vào Đại La rồi nói." Trường Phong liếc mắt nhìn Thạch Cơ, nhàn nhạt đáp.

Thạch Cơ nghe vậy, lập tức sắc mặt uất ức.

Mấy người trong điện, Viên Hồng, Cổn Cổn, cùng với Nữ Bạt đều là cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Ngược lại nàng, đệ tử lớn của Trường Phong, vẫn là Thái Ất Kim Tiên. "Thiếp nhi hiểu rồi!" Thạch Cơ thần sắc buồn rầu, đành ngoan ngoãn đáp.

Nữ Bạt đối với phân phó của Trường Phong, không có chút dị

nghị nào, ngoan ngoãn gật đầu.

Nhìn mấy người rời đi, Trường Phong khẽ lẩm bẩm: "Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, bây giờ thì xem phản ứng của các ngươi." Chuyện Tôn Ngộ Không, tự nhiên còn chưa đến lúc nói cho bọn họ biết.

Hiện giờ phân phó như vậy, tự có thâm ý của Trường Phong.

Lập tức Trường Phong cũng không ở lại lâu, bước vào động phủ.

Y cũng cần tranh thủ thời gian, cố gắng đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trước Tây Du. "Hoa Quả Sơn sao?" "Tôn Ngộ Không kia cũng là một con khỉ?" "Xem ra chuyện Tây Du này, căn bản tựu không cần Bản tọa phải lo lắng nữa!" Thông Thiên ngồi đoan tọa trong Bích Du Cung, khẽ lẩm bẩm, trong mắt mang theo tia sáng.

Sau đó hơi mang vẻ mong đợi liếc nhìn phương Đông, nhắm đôi Hỗn Độn Mâu tử lại, tĩnh tu. "Sư tỷ!

Sư huynh!

Ta đi Hoa Quả Sơn dạo một chút, các ngươi có đi không?" Cổn Cổn vừa mới bước ra, liền gọi mấy người phía sau.

Vừa rồi Sư tôn phân phó y đến Hoa Quả Sơn dạo chơi, Cổn Cổn sớm đã sốt ruột.

Giờ đã rời Trường Phong, đương nhiên là lập tức đi.

Viên Hồng và mấy người bên cạnh nhìn nhau, trong mắt cũng mang theo sự tò mò.

Hiển nhiên, đối với Hoa Quả Sơn kia cũng vô cùng tò mò.

Nhưng Viên Hồng vẫn khẽ nói: "Sư tôn chỉ nói để ngươi đi dạo, chưa từng nói để Ngã đẳng đi." "A?" Thạch Cơ vốn định đi theo, nghe vậy lập tức lộ vẻ thất vọng.

Mặc dù Trường Phong không nói không cho bọn họ đi, nhưng lại

chỉ phân phó Cổn Cổn.

Rất rõ ràng, Trường Phong làm như vậy khẳng định có thâm ý.

Cổn Cổn nghe vậy, cũng ngẩn ra.

Sau đó gãi gãi đầu, khẽ nói: "Cái này...

Hay là ta đi xem thử, đến lúc có gì bất thường thì sẽ nói cho các ngươi nghe?" Lời nói của Trường Phong, y không dám làm trái.

Mấy người nghe vậy, cũng chỉ đành như vậy.

Từ biệt Viên Hồng và những người khác, Cổn Cổn lập tức đi về phía bờ Đông Hải.

Hiện giờ y là cường giả Đại La Kim Tiên.

Không mất bao lâu, đã đến Hoa Quả Sơn.

Nhìn từ xa, trên núi linh khí lượn lờ, linh vật khắp nơi.

Điều độc đáo nhất là, trong núi có một khu rừng đào lớn.

Trong đó rất nhiều linh viên nô đùa, thật là một nơi náo nhiệt.

Chỉ là ngoài khu rừng đào đó ra, Cổn Cổn cũng không thấy có gì kỳ lạ.

Trong lòng nghi hoặc, y vội vàng bay xuống.

Linh khí thì có chút nồng đậm.

Nhưng loại tiên sơn như vậy, ở phương Đông Hồng Hoang thế giới này, cũng không phải là vô cùng đặc biệt.

Dù sao y từng đến đạo trường của Tam Tiêu, Triệu Công Minh và những người khác, xa hơn cả Hoa Quả Sơn này.

Nhưng Cổn Cổn trong lòng nghi hoặc, đi dạo một vòng trên Hoa Quả Sơn, không phát hiện ra điều gì. "Cổ quái!

Lão gia gọi ta đến đây, nhất định có thâm ý, vì sao lại không phát hiện ra gì cả?" Cổn Cổn đứng trên đỉnh núi, nhíu mày nhìn những ngọn núi trước mắt.

Hoa Quả Sơn có mấy ngọn núi chính, núi phụ, nhưng y đã đi dạo mấy vòng, vẫn không phát hiện ra điều gì.

Cổn Cổn trong lòng kỳ lạ, không lập tức trở về.

Chương 163

Y dò xét kỹ lưỡng lại mấy lần nữa, trong núi trừ việc khỉ rất nhiều, thật sự không có gì đặc biệt.

Cổn Cổn gãi gãi đầu, trong lòng một vạn cái vì sao.

Trường Phong gọi y đến đây, khẳng định không đơn giản như vậy. "Chẳng lẽ thời gian không đúng?" Cổn Cổn nhíu nhíu mày, khẽ lẩm bẩm.

Y nhìn xung quanh, Cổn Cổn định về Kim Ngao Đảo trước rồi tính.

Dù sao trước đó Trường Phong cũng đã nói để y có thời gian thì đến nhiều hơn.

Chắc là, chỉ có thể là vấn gian.

Trên đảo, Viên Hồng và những người khác đang chờ Cổn Cổn đến, nghe y kể về chuyến đi Hoa Quả Sơn, ai nấy đều lộ vẻ nghi hoặc.

Chỉ có Viên Hồng trong mắt khẽ kinh ngạc.

Y nghĩ đến lời Trường Phong dặn dò.

Trong Hoa Quả Sơn có rất nhiều tộc vượn, e rằng vị tiểu sư đệ kia của y đang ở trên Hoa Quả Sơn.

Viên Hồng trong lòng đã có suy đoán, khẽ ngẩng đầu, vừa hay đón lấy ánh mắt Nữ Bạt.

Hiển nhiên, đối phương trong lòng cũng có suy nghĩ. "Đã không có gì đặc biệt, Ngã đẳng cứ tự mình tu luyện đi." Viên Hồng xua tay, tùy ý nói.

Mới có được Chiến Chi Pháp Tắc, y định cảm ngộ trước một phen.

Còn việc tranh thủ về Mai Sơn, sau này có rất nhiều thời gian.

Nữ Bạt đã hiểu rõ, tự nhiên cũng đi bế quan tu luyện. "Bọn họ sao lại không hề kỳ lạ chút nào?" Cổn Cổn đứng nguyên tại chỗ, trong mắt không hiểu.

Theo lý mà nói, bọn họ không phải nên nghĩ không thông như y sao.

Dù sao chuyến đi này của y, có thể nói là không thu hoạch được gì cả.

Cổn Cổn sắc mặt cổ quái, không khỏi quay đầu nhìn Thạch Cơ, lại thấy đối phương cũng đang ngơ ngác.

Thôi được, vị Sư tỷ này của y chắc chắn cũng không biết. "Nhìn ta làm gì, đó là phân phó của Sư tôn dành cho ngươi, bản Sư tỷ đi tu luyện đây." Ánh mắt cổ quái của Cổn Cổn, khiến Thạch Cơ hừ mạnh một tiếng.

Sau đó quay người, để lại cho Cổn Cổn một cái ót.

Thạch Cơ trong lòng đương nhiên nghi hoặc.

Nhưng đó là lời dặn dò của Trường Phong dành cho Cổn Cổn, nàng chỉ là hiếu kỳ mà thôi.

Đã xem rồi không thấy gì đặc biệt, vậy thì cũng không liên quan đến nàng. "Hừ hừ!" Vừa thấy mấy người lập tức bỏ đi, Cổn Cổn cũng khẽ hừ một tiếng.

Trong lòng thì nghĩ, có thời gian sẽ đi Hoa Quả Sơn nhiều hơn.

Biết đâu, trong đó ẩn chứa đại cơ duyên mà Trường Phong ban cho y.

Ngay sau đó một khoảng thời gian, Cổn Cổn hễ có thời gian là lại chạy đến Hoa Quả Sơn.

Đáng tiếc, mỗi lần đi, đều không có thu hoạch gì.

Không còn cách nào, Cổn Cổn cuối cùng đành đi dò la tin tức từ tộc vượn trong núi.

Y vốn là yêu tộc, ngoại hình đáng yêu, thực lực lại cường đại, tự nhiên dễ dàng thân thiết với tộc vượn trong núi.

Nhưng từ miệng những tộc vượn đó, Cổn Cổn vẫn không dò la được tin tức hữu dụng nào.

Nhưng Cổn Cổn kiên tin Trường Phong có thâm ý, vẫn thường xuyên đến.

Hành động cổ quái này của Cổn Cổn, tự nhiên dẫn đến sự tò mò của không ít môn nhân đệ tử Tiệt Giáo trên Kim Ngao Đảo.

Vì mối quan hệ với Trường Phong, cộng thêm thực lực bản thân không tệ, Cổn Cổn ở Tiệt Giáo cũng coi như là nhân vật có tiếng tăm.

Không ít môn nhân trên đảo phát hiện y thường xuyên đi Hoa Quả Sơn, lập tức cũng có người đi theo.

Cổn Cổn lại không thể nói rõ, chỉ có thể nói là buồn chán ra ngoài đi dạo.

Những người đi theo, phát hiện Hoa Quả Sơn không có gì đặc biệt, ai nấy đều nghi hoặc trong lòng, nhưng cũng chưa từng nói nhiều.

Chuyện Hoa Quả Sơn liên quan đến sự việc cụ thể của Tây Du.

Phản ứng của đông đảo môn đồ Tiệt Giáo, khiến mấy vị Thánh nhân trong lòng giật mình, đặc biệt là Tây Phương Nhị Thánh.

Mặc dù đại bộ phận người chỉ là hiếu kỳ xem qua, không truy cứu

sâu liền trở về.

Nhưng hành tung cổ quái như vậy, sao lại không khiến bọn họ lo lắng.

Chuyện Tây Du, tuy là ngũ Thánh liên hợp thương nghị.

Nhưng người thực sự hành sự, lại là Tây Phương giáo bọn họ.

Nếu Tôn Ngộ Không xảy ra ngoài ý muốn, đó có thể là một đại phiền phức. "Sư huynh!

Môn đồ Tiệt Giáo thường xuyên qua lại Hoa Quả Sơn, chẳng lẽ bọn họ đã phát hiện ra điều gì?" Chuẩn Đề nhíu mày, trong mắt mang theo sự ưu lo.

Tiệt Giáo nhúng tay vào, là điều y lo lắng nhất.

Dù sao trong Phong Thần Lượng Kiếp vừa qua, bọn họ đã bị đối phương trọng kích một trận. "Tôn Ngộ Không vô cùng quan trọng, ngươi có thể đến Hoa Quả Sơn dò xét thử!" Tiếp Dẫn cũng sắc mặt ngưng trọng.

Chuyện Tây Du, trong mắt bọn họ, một chút cũng không thua kém Phong Thần Lượng Kiếp. "Thiện!" Chuẩn Đề gật đầu đồng ý.

Tôn Ngộ Không tuy chỉ là một quân cờ, nhưng lại là môi giới quan trọng để Tây Phương giáo đoạt lấy khí vận nhân tộc.

Không được phép thất bại!

Nói rồi Chuẩn Đề, thân hình hóa thành những đốm tinh quang biến mất.

Khi hiện thân trở lại, đã đến Hoa Quả Sơn.

Vừa mới hiện thân, y đã thấy một thân ảnh quen thuộc đang đi dạo trên Hoa Quả Sơn.

Hồng Hoang dị thú Thực Thiết Thú!

Trong Phong Thần Lượng Kiếp, thú hộ giáo mà y coi trọng.

Mặc dù chỉ là một yêu tộc cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Nhưng vì mối quan hệ với Trường Phong, Chuẩn Đề cũng không dám xem thường đối phương.

"Cổ quái!

Tên gia hỏa này tìm gì trong núi vậy?" Nhìn bóng dáng đang lang thang khắp Hoa Quả Sơn phía dưới, Chuẩn Đề cau mày.

Y liếc nhìn hướng Kim Ngao Đảo, Chuẩn Đề vẫn không ra tay với Cổn Cổn.

Thần niệm khẽ quét ra, Chuẩn Đề liền từ tộc khỉ trong núi biết được tất cả tình huống.

"Tìm kiếm điểm đặc biệt của Hoa Quả Sơn sao?" Vẻ mặt Chuẩn Đề trầm xuống.

Hoa Quả Sơn tuy không đơn giản, nhưng trong cả Hồng Hoang, cũng không có nơi nào quá đặc biệt.

Điểm khác biệt duy nhất chính là khối Ngũ Thải Thần Thạch kia.

Nhưng đó là do Nữ Oa bố trí, người thường làm sao có thể nhìn ra được.

Ngay cả Tây Phương Nhị Thánh bọn họ, trước kia cũng chưa từng biết.

Chỉ là sau Phong Thần, tâm có sở cảm, mới biết khối Ngũ Thải Thần Thạch đó có liên quan đến Tây Phương giáo.

Một con Thực Thiết Thú cảnh giới Đại La mà sao lại có thể nhận ra sự bất thường của Hoa Quả Sơn?

Chỉ có một khả năng, chính là Thông Thiên hoặc Trường Phong phía sau đã nói cho nó biết.

Nhưng nếu hai vị đó đã nhận ra, tại sao chỉ phái Thực Thiết Thú đến?

Thánh nhân tự mình đến điều tra, tuyệt đối có thể phát hiện sự tồn tại của Ngũ Thải Thần Thạch.

Cảnh tượng trước mắt, khiến Chuẩn Đề trong lòng tràn đầy nghi hoặc.

Khối Ngũ Thải Thần Thạch kia, vẫn còn ở một ghềnh đá bên bờ biển.

Thần niệm tầm thường, cũng khó mà dò xét.

Dù sao Ngũ Thải Thần Thạch, vốn dĩ không phải vật tầm thường.

"Chẳng lẽ Bản tọa nghĩ nhiều rồi, đối phương tìm không phải Ngũ Thải Thạch?" Liếc nhìn bóng dáng phía dưới, Chuẩn Đề khẽ lẩm bẩm.

Tây Du tuy chỉ là một lượng kiếp nhỏ, nhưng Tôn Ngộ Không thân là nhân vật quan trọng trong đó, cũng được coi là người mang thiên mệnh.

Dù là Thánh nhân, cũng khó mà suy tính ra y, trừ khi giữa hai bên có nhân quả tồn tại.

Chuẩn Đề trong lòng càng thêm nghi hoặc.

Sau một hồi chần chừ, Chuẩn Đề cũng không định rời đi.

Y cứ nán lại Hoa Quả Sơn này, xem Thực Thiết Thú rốt cuộc muốn làm gì.

Thời gian từ từ trôi đi.

Dưới ánh mắt kỳ lạ của Chuẩn Đề, Thực Thiết Thú cứ cách vài ngày, rồi vài tháng, cuối cùng là vài năm lại đến một lần.

Mỗi lần đến, đều đi khắp chủ phong, sườn phong một lượt.

Đi đi lại lại, Chuẩn Đề đã thấy Thực Thiết Thú đến hơn trăm lần.

Nhưng mỗi lần tên gia hỏa này đều hăm hở đến, cuối cùng đều chửi bới ầm ĩ rồi quay về.

Ngoài những lúc nhàn rỗi, cũng có các môn đồ Tiệt Giáo khác đến.

Nhưng đại đa số đều chỉ đi dạo một vòng, rồi kỳ lạ rời đi.

"Những tên gia hỏa này rốt cuộc muốn làm gì?" Sau thời gian dài tỉ mỉ quan sát, Chuẩn Đề không những không hiểu rõ, ngược lại càng thêm kỳ lạ.

Từ những lời lẩm bẩm không ngừng của Cổn Cổn, y nghe được đối phương là do Trường Phong ủy thác đến.

Ngay khi nghe tin tức này, y trong lòng còn không khỏi rụt lại.

Nhưng trầm tĩnh suy nghĩ, lại thấy quái dị.

Nếu Trường Phong đã biết, e rằng đã sớm phát hiện.

Tại sao còn phái con Thực Thiết Thú đó đến.

Không đúng!

Hẳn là Thông Thiên, Trường Phong đã biết chuyện Ngũ Thải Thạch, chỉ là không ngờ đối phương có thể liên quan đến Tây Du.

Nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có loại tình huống này.

Dù sao hiện tại Tôn Ngộ Không còn đang thai nghén, còn một thời gian nữa mới thật sự xuất thế.

Nghĩ đến đây, Chuẩn Đề lập tức trong lòng gấp gáp.

Thông Thiên đã biết chuyện Ngũ Thải Thạch, tuyệt đối là một vấn

đề lớn.

Tây Phương giáo ở phương Tây, mà Hoa Quả Sơn này lại ở phía Đông Hồng Hoang đại địa, hơn nữa còn gần Kim Ngao Đảo như vậy.

Nếu Tôn Ngộ Không vừa xuất thế, bị Tiệt Giáo chúng nhân phát hiện thì phiền phức rồi.

Trong kế hoạch, phải là do y giáo đạo Tôn Ngộ Không.

Nếu để Tiệt Giáo giành mất, đến lúc đó dù có đoạt được nhân tộc khí vận thành công, cũng sẽ bị Tiệt Giáo chia một phần.

Chuẩn Đề vừa nghĩ, thân hình hóa thành tinh quang, cấp tốc bay về Tu Di Sơn.

Mà lúc này Tôn Ngộ Không trong Hoa Quả Sơn.

Sau hơn trăm năm tu luyện, Pháp tắc Thủy tiến bộ vượt bậc.

"Ha ha!

Xem ra Yêm Lão Tôn sắp sửa có thể ra ngoài rồi!" Nhìn màn nước mà bàn tay xuyên qua được, Tôn Ngộ Không vẻ mặt hưng phấn.

Hiện tại y chỉ cảm thấy hơi vướng víu.

Pháp tắc Thủy chỉ cần lĩnh ngộ sâu thêm một chút nữa, là có thể hoàn toàn bỏ qua màn nước trước mắt.

Nhưng nghĩ đến trăm năm khổ tu này, Tôn Ngộ Không cũng rất vui mừng.

Rõ ràng chỉ là cảm ngộ pháp tắc, không ngờ về mặt đạo hạnh cũng có đột phá rất lớn.

Tôn Ngộ Không cảm giác, không lâu nữa y sẽ có thể đột phá lần nữa.

Đương nhiên niềm vui này, vẫn không lớn bằng việc rời khỏi nơi

đây.

Dù sao sau khi hóa hình, y vẫn luôn cô độc ở nơi này, Tôn Ngộ Không cũng không biết tốc độ tu luyện của mình ra sao.

Không có sự so sánh, nói gì đến nhanh hay chậm.

Ngay lúc Tôn Ngộ Không trong lòng phấn khởi, bỗng nhiên một đạo tin tức từ màn nước tản ra.

Vừa mới rút bàn tay ra, Tôn Ngộ Không ngẩn người, bàn tay phải khẽ tiếp lấy. 'Ngộ Không!

Chương 164

Không ngờ ngươi tu luyện nhanh như vậy, Vi sư rất vui mừng.' "Sư tôn!!!" Nghe thấy giọng nói truyền đến, Tôn Ngộ Không lớn tiếng kinh hô.

Sau khi được Trường Phong điểm hóa, y liền không gặp lại Trường Phong nữa.

Hiện tại cuối cùng cũng có tin tức của Trường Phong.

Nhưng nghe giọng nói truyền đến, vẻ mặt Tôn Ngộ Không trong chốc lát liền xụ xuống.

Mà lúc này Chuẩn Đề rời khỏi Hoa Quả Sơn, đã trở về Tây Phương Tu Di Sơn.

"Cái gì!

Tiệt Giáo có thể đã biết chuyện Ngũ Thải Thạch rồi!!!" Nghe Chuẩn Đề thuật lại, Tiếp Dẫn cũng biến sắc kịch liệt.

Trong Phong Thần Lượng Kiếp đã đại bại, y không muốn Tây Du lại xảy ra bất kỳ biến cố nào.

"Không sai!

Ngô đẳng e rằng phải thay đổi kế hoạch rồi." Chuẩn Đề gật đầu.

Bọn họ nhất định phải tính toán trước khi Tôn Ngộ Không xuất thế, bằng không khẳng định sẽ xảy ra biến cố.

"Tôn Ngộ Không còn bao lâu nữa thì xuất thế?" Tiếp Dẫn nhíu mày, khẽ hỏi.

"Theo như dự tính trước đó, hẳn còn khoảng trăm năm nữa." Chuẩn Đề nhanh chóng đáp.

Đối với việc này, y không dám có chút lơ là nào.

Tiếp Dẫn trầm tư một lát, rồi khẽ nói: "Thời gian còn chút, ngươi cứ đến Hoa Quả Sơn chờ, ta sẽ đến Bát Cảnh Cung gặp Lão Tử sư huynh." Với thời gian dài như vậy, bọn họ đã có nhiều bố trí.

Y không hy vọng bị Tiệt Giáo giành mất.

Có lẽ sau khi Tôn Ngộ Không xuất thế, Tiệt Giáo nhúng tay vào là không thể tránh khỏi, nhưng tuyệt đối không phải bây giờ.

Ít nhất trước khi Tây Du chính thức bắt đầu, mọi việc đều phải nằm trong tầm kiểm soát của bọn họ.

"Thiện!" Chuẩn Đề gật đầu.

Ngay sau đó hai người hóa thành những đốm tinh quang, biến mất trên Tu Di Sơn.

Lần nữa đến Hoa Quả Sơn, Chuẩn Đề đã không thấy bóng dáng Cổn Cổn đâu.

Chuẩn Đề cũng không bất ngờ, quả nhiên vài năm sau, lại thấy nó đến Đông Hải.

Cũng như những năm trước, chỉ là đi dạo một vòng trong núi, rồi lẩm bẩm quay về.

"Kỳ lạ quá!

Đã hơn trăm năm rồi, Lão gia rốt cuộc có sắp xếp gì vậy?" Liếc nhìn Hoa Quả Sơn khuất dần sau mặt biển, Cổn Cổn trong lòng có vạn câu hỏi vì sao.

Hơn trăm năm qua, nó bỏ thời gian tu luyện, hễ rảnh là lại đến Hoa Quả Sơn đi dạo.

Nhưng lâu như vậy, căn bản không phát hiện Hoa Quả Sơn này có gì đặc biệt.

Cổn Cổn lẩm bẩm trong lòng, nghĩ bụng lần sau cách vài chục năm hãy đến tiếp.

Liếc nhìn bóng lưng Cổn Cổn rời đi, Chuẩn Đề đang định tĩnh tu trong hư không, đột nhiên biến sắc.

Y quay đầu lại, đôi mắt kinh ngạc nhìn về ghềnh đá nọ.

Vừa rồi trong thoáng chốc, y cảm nhận được một dao động yếu ớt.

Chẳng lẽ Tôn Ngộ Không đã xuất thế rồi?

Trong lòng kinh hãi, Chuẩn Đề vội vàng đến gần.

Ngũ Thải Thần Thạch được bao bọc trong vô số tảng đá, bên ngoài còn được một lớp vỏ đá dày đặc bao phủ, cách ly mọi động tĩnh bên trong.

Nghĩ đến một tia khí tức vừa rồi thoát ra.

Chuẩn Đề thần niệm từ từ dò xét, trong nháy mắt đồng tử mở lớn.

Bên trong vỏ đá, y nhìn thấy một con khỉ vàng cuộn tròn từ từ mở mắt.

Tôn Ngộ Không thế mà đã thai nghén hoàn toàn, hơn nữa còn có tu vi Đại La Kim Tiên.

"Con khỉ này hình như có chút cổ quái." Vừa hóa hình đã có tu vi Đại La Kim Tiên.

Đây không phải sinh linh bình thường.

Trong lòng Chuẩn Đề vừa kinh ngạc, lập tức tràn đầy vẻ hưng phấn.

Theo kế hoạch, Tôn Ngộ Không cuối cùng sẽ nhập Phật giáo của bọn họ.

Vậy chẳng phải điều này có nghĩa là, sau này trong Phật môn lại thêm một môn nhân thực lực cường đại sao?

Tuy cảnh giới hiện tại của Tôn Ngộ Không có chút nằm ngoài dự liệu của y, nhưng mạnh hơn thì sao chứ.

Bọn họ là Thiên Đạo Thánh Nhân, Thánh nhân chi hạ đều là kiến càng.

Trong thiên địa sẽ không có Trường Phong thứ hai.

Hơn nữa Tôn Ngộ Không càng mạnh, Phật môn trong Tây Du càng nhận được nhiều lợi ích.

Chuẩn Đề trong lòng hưng phấn, vung tay áo một cái.

Lập tức một cỗ pháp lực cường đại cuốn ra, trong nháy mắt bao bọc lấy vỏ đá của Ngũ Thải Thần Thạch.

Việc này, đương nhiên không thể để người khác biết.

Không chỉ có Thông Thiên, Trường Phong, còn có Lão Tử chờ người.

Đặc biệt là Thiên Đình!

Dù sao để chuẩn bị cho Tây Du, còn cần Thiên Đình hợp tác.

Nếu Tôn Ngộ Không thực lực quá mạnh, vị kia e rằng sẽ không nể mặt.

Tôn Ngộ Không đã thai nghén hoàn toàn, những chuẩn bị trước đó cũng phải đẩy sớm hơn.

Chuẩn Đề trong đầu nảy ra vô số ý niệm, lúc này Tôn Ngộ Không đang mở mắt trong vỏ đá cũng có chút buồn bực.

Màn nước bao phủ xung quanh, đã hoàn toàn biến mất khi y tu luyện ngày hôm qua.

Y đã có thể ra ngoài rồi.

Trăn trở cả một đêm, Tôn Ngộ Không trong lòng đều nghĩ có nên ra ngoài hay không.

Nhưng lời Trường Phong để lại, khiến y không thể không chần chừ.

Trường Phong giúp y hóa hình, còn truyền xuống công pháp, thần thông, Tôn Ngộ Không đương nhiên rất tôn kính y.

Nhưng bị nhốt trong không gian khô khan này lâu như vậy, y đã sớm chán ghét rồi.

Ngay khi Tôn Ngộ Không đang trăn trở, bỗng nhiên một giọng nói nhàn nhạt từ trên không trung truyền đến.

"Khỉ con!" Giọng nói từ từ vang lên, bao trùm cả không gian.

"Sư tôn!

Là Người sao?" Tôn Ngộ Không lớn tiếng kinh hô.

Ngay sau đó không chút do dự, quay người lao về phía giọng nói truyền đến.

Kim quang cuồn cuộn tản ra.

Một lão già râu bạc mặc đạo bào, từ từ hiện hình.

Đáng tiếc Tôn Ngộ Không còn chưa đến gần, đã bị một cỗ sức mạnh ôn hòa trên không trung đẩy lùi lại.

Cảm nhận được pháp lực lưu chuyển trong cơ thể Tôn Ngộ Không, Chuẩn Đề biến sắc kịch liệt.

Tôn Ngộ Không căn bản không phải vừa hóa hình, mà đã tu luyện rồi.

Trong cơ thể còn có khí tức Bát Cửu Huyền Công của Đạo môn.

“Chuyện gì thế này?

Ai đã ra tay trước?” Chuẩn Đề mặt mày âm trầm, vẻ mặt cực kỳ đáng sợ.

Trước kia tuy không ít lần kiểm tra Ngũ Thải Thần Thạch, nhưng mỗi lần đều chỉ chạm nhẹ, chứ không tỉ mỉ dò xét bên trong.

Dù sao nơi đây quá gần Kim Ngao Đảo, mà người thai nghén trong đá lại là người mang thiên mệnh.

Nếu mạo hiểm tiếp xúc sớm, rất có thể sẽ phát sinh dị biến, từ đó gây sự chú ý của Thông Thiên.

Vì vậy, y mỗi lần cũng chỉ quan sát Ngũ Thải Thần Thạch có nguyên vẹn hay không.

Chỉ cần Tôn Ngộ Không ở bên trong là đủ rồi.

Ai ngờ lại bị người khác “đi trước một bước”.

Nếu không phải tia khí tức vừa rồi thoát ra, y vẫn còn bị lừa trong đó.

“Sư tôn!

Người cuối cùng cũng xuất hiện rồi!

Vậy đồ nhi có thể ra ngoài chưa?” Tiếng kinh hô của Tôn Ngộ Không đối diện, càng khiến vẻ mặt Chuẩn Đề trầm xuống.

Đúng là đã bị người khác “đi trước một bước” rồi.

Thông Thiên?

Trường Phong?

Hay là ai?

Nhiều bố trí như vậy đã bắt đầu rồi.

Việc này đã không còn do y định đoạt nữa.

Chuẩn Đề vẻ mặt khó coi, chỉ có thể giả vờ một bộ dáng ôn hòa.

“Không tệ!

Không tệ!

Không ngờ chỉ trong vài trăm năm ngắn ngủi, đã bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên.” Chuẩn Đề hóa thành đạo nhân, khẽ gật đầu, vẻ mặt hài lòng.

Trong lòng lại đang suy nghĩ, rốt cuộc là kẻ nào đã “đi trước một bước”.

“Vẫn là nhờ Cửu Chuyển Kim Đan của Sư tôn, nếu không có chúng, Ngộ Không cũng sẽ không đột phá nhanh như vậy!” Nhìn đạo nhân trước mặt, Tôn Ngộ Không trong mắt mang theo hưng phấn.

Trong lời Trường Phong để lại trước đó, ngoài việc chúc mừng y tu luyện nhanh chóng, còn có dặn y hãy đợi trong vỏ đá.

Chỉ khi Trường Phong xuất hiện lần nữa, y mới có thể ra ngoài.

Tôn Ngộ Không không ngờ, Sư tôn của y lại đến nhanh như vậy.

Khẳng định là Người cảm nhận được Pháp tắc Thủy của y đã tu luyện đến một trình độ nhất định, cho nên lập tức xuất hiện.

Đôi mắt y tỉ mỉ đánh giá lão giả xuất hiện.

Tôn Ngộ Không chưa từng gặp Trường Phong, nên không nhận ra đối phương.

Tuy nghe giọng nói có chút khác thường, nhưng Tôn Ngộ Không cũng không nghĩ nhiều.

Dù sao hôm qua y mới tu luyện Pháp tắc Thủy đến mức Trường Phong yêu cầu, đạt đến trình độ có thể tự mình xuất thế.

Hiện tại có người đến, không nghi ngờ gì, kẻ đến chính là Sư tôn

của y.

Tôn Ngộ Không vẻ mặt hưng phấn, thần tình kích động.

Chuẩn Đề đối diện, trong lòng lại dâng lên sóng lớn ngất trời.

Cửu Chuyển Kim Đan!

Con khỉ đá này đã có tên Ngộ Không!

Lão Tử sư huynh!

Lại là ngươi!!!

Chuẩn Đề trong lòng phẫn nộ!

Trong cả Hồng Hoang, có thể luyện chế Cửu Chuyển Kim Đan chỉ có Lão Tử.

Cái tên Ngộ Không, y và Tiếp Dẫn từng nhắc đến ở Bát Cảnh Cung, Thông Thiên quyết không thể biết được.

Tam Thanh phân gia đã nhiều năm, Thông Thiên khẳng định cũng không có Cửu Chuyển Kim Đan.

Hiện giờ xem ra, người giáo đạo Tôn Ngộ Không chắc chắn là Lão Tử.

"Đáng ghét!

Rõ ràng đã nói tốt phần còn lại để Tây Phương giáo Ngô đẳng chấp hành, vậy mà lại ngầm hành sự." Chuẩn Đề trong lòng vô cùng tức giận.

Theo y thấy, Lão Tử làm vậy, tự nhiên là muốn sau Tây Du có thể đoạt được nhiều nhân tộc khí vận hơn.

Hiện tại Tôn Ngộ Không đã là Đại La Kim Tiên, y còn thu đồ đệ thế nào nữa.

Còn về việc Lão Tử ẩn giấu thân phận, không cho Tôn Ngộ Không

biết, e rằng là không muốn xé toạc mặt mũi hoàn toàn.

Dù sao vì đối phó Thông Thiên, Lão Tử, Nguyên Thủy vẫn cần đến bọn họ.

Mặc dù trong lòng vô cùng nổi giận, nhưng Chuẩn Đề vẫn phải tiếp nhận mớ hỗn độn trước mắt này.

"Sư tôn!

Người vẫn chưa trả lời đồ nhi có thể ra ngoài chưa, hơn nữa đồ nhi còn chưa biết danh húy của sư tôn." Tôn Ngộ Không nhảy nhót tiến lên, trong miệng tò mò hỏi.

"Vi sư đạo hiệu Bồ Đề, còn về việc ra ngoài, hiện tại thời cơ chưa tới!" Chuẩn Đề phất phất phật trần trong tay, khẽ mỉm cười.

Chương 165

Việc Tây Du còn phải tiếp tục, trước mặt Tôn Ngộ Không tuyệt đối không thể biểu hiện chút khác thường nào.

"A?

Sư tôn!

Đồ nhi đã là Đại La Kim Tiên rồi, sao vẫn chưa thể ra ngoài." Tôn Ngộ Không ngẩn người, vội vàng kinh hô.

Trên mặt tràn đầy vẻ sốt ruột!

"Chớ vội!

Vi sư còn có đại pháp, thần thông truyền cho ngươi!" Chuẩn Đề giả vờ vẻ mặt ôn hòa, thần bí nói.

Dù sao Tôn Ngộ Không đã là Đại La Kim Tiên, Chuẩn Đề cũng không bận tâm đối phương mạnh hơn chút nữa.

Dù sao giai đoạn đầu càng có nhiều người, mới có thể gặt hái được nhiều quả ngọt hơn.

Mạo danh Sư tôn của Tôn Ngộ Không, khẳng định cũng phải truyền cho y vài thủ đoạn.

Tôn Ngộ Không kinh hô một tiếng, mặt đầy uất ức.

"Đừng vội!

Vi sư lần này không rời đi, sẽ ở lại đây giáo đạo ngươi vài năm!" Chuẩn Đề nhìn thần tình Tôn Ngộ Không, cười nói.

Nghe lời này, Tôn Ngộ Không trong lòng lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Sư tôn không rời đi, hơn nữa chỉ giáo đạo vài năm.

May mắn, thời gian không dài, hơn nữa cũng không còn cô độc như trước nữa.

Nhìn Tôn Ngộ Không đang đắm chìm trong đốn ngộ cách đó không xa, Chuẩn Đề trong lòng cũng kinh ngạc.

Mặc dù bị Lão Tử "đi trước một bước", nhưng Chuẩn Đề cũng chỉ có thể nuốt đắng vào bụng.

Sau khi ở lại, y dốc lòng giáo đạo Tôn Ngộ Không tu luyện.

Ai ngờ chưa đầy một năm, đối phương đã có cảm ngộ lớn, sắp sửa đột phá.

Một cỗ dao động kịch liệt chập trùng, không ngừng quanh quẩn trên thân Tôn Ngộ Không.

Dưới sự chú ý của Chuẩn Đề, khí tức cường hãn bốc lên.

Nhưng khi đến gần vỏ đá, bị một tầng năng lượng nhàn nhạt ngăn lại.

Khẽ chấn động một cái, biến mất xung quanh.

Tôn Ngộ Không đang tọa đàm bật dậy, trong mắt kim quang đại thịnh.

"Ha ha!

Yêm Lão Tôn lại đột phá rồi!" Y đã bước vào Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Tôn Ngộ Không trong lòng vô cùng hưng phấn.

Lập tức lộn nhào liên tục trên không trung.

"Không hổ là người mang thiên mệnh, tốc độ tu luyện quả nhiên phi phàm." Chuẩn Đề trong lòng cũng cảm khái.

Nhưng vừa nghĩ đến việc bị Lão Tử "đi trước một bước", Chuẩn Đề trong lòng không thể kìm nén được sự tức giận.

Mặc dù danh xưng Sư tôn của Tôn Ngộ Không vẫn là y được hưởng.

Nhưng trước khi Tây Du kết thúc, thân phận này lại không thể dễ dàng công khai.

Nhân quả chân chính, đương nhiên vẫn phải là giáo đạo Tôn Ngộ Không tu hành.

Chỉ dựa vào danh xưng Sư tôn, không thể làm được gì nhiều.

Nếu bắt đầu giáo đạo từ khi y mới sinh ra, nhân quả sẽ lớn đến nhường nào.

Hiện tại đối phương đã bước vào Đại La, muốn bình thường giáo đạo y tu luyện để nâng cao cảnh giới, thì có chút khó khăn rồi.

Trong một năm này, y đã phát hiện rất nhiều thần thông Đạo môn trên người Tôn Ngộ Không.

Điều này khiến Chuẩn Đề không khỏi lo lắng.

Tây Phương giáo cũng thuộc Huyền môn, bọn họ cũng là đệ tử của Đạo Tổ Hồng Quân.

Các công pháp, thần thông mà y nắm giữ, đại đa số đều truyền từ Đạo Tổ.

Hiện giờ tình huống này, những thứ y có thể giáo đạo thật sự có chút ít ỏi.

Còn về những thứ bọn họ bản thân nắm giữ, quá mang đặc sắc Tây Phương thì lại không tiện.

Hiện tại nếu để Tôn Ngộ Không biết trước sư môn, bố cục tiếp theo sẽ không thể tiến hành được nữa.

Tôn Ngộ Không nhảy xuống, cắt ngang suy tư của Chuẩn Đề.

"Sư tôn!

Đệ tử đã bước vào Đại La Kim Tiên trung kỳ, hiện tại có thể ra ngoài chưa?" Mặc dù một năm này không tính là khô khan, nhưng đã ở trong vỏ đá mấy trăm năm, Tôn Ngộ Không sớm đã ngán ngẩm rồi.

Y hận không thể lập tức phá vỡ phương thiên địa này.

Để thỏa sức khám phá thế giới bên ngoài.

"Chớ vội!

Chớ vội!

Ngươi trước kia đã học được Địa Sát Thất Thập Nhị Biến chi thuật, Vi sư đây còn có Thiên Cương Tam Thập Lục Biến, ngươi có muốn học không?" Chuẩn Đề vuốt râu, mặt mang mỉm cười.

Chuẩn Đề cũng hết cách rồi.

Trừ những thần thông đặc trưng của Tây Phương, y đều định truyền tất cả thần thông khác cho Tôn Ngộ Không.

Dù sao tên gia hỏa này cuối cùng vẫn phải nhập Phật môn.

"Học!

Học!

Học!

Yêm Lão Tôn đều muốn học!" Kỹ năng nhiều không áp thân, Tôn Ngộ Không tự nhiên sẽ không từ chối.

"Vậy thì!

Nhìn kỹ đây!" Chuẩn Đề không giữ lại, lần nữa giáo đạo Tôn Ngộ Không tu luyện.

Thoáng chốc vài chục năm trôi qua.

Tôn Ngộ Không không chỉ nắm giữ được nhiều thần thông hơn, mà đạo hạnh cũng có tiến triển.

Chuẩn Đề đang tọa đàm trên không, nhìn Tôn Ngộ Không đang tĩnh tu, trong lòng nghĩ: "Thời gian gần đủ rồi, cũng nên quay về." Mặc dù còn sớm hơn mấy chục năm so với thời điểm Tôn Ngộ Không thật sự xuất thế, nhưng những gì y có thể dạy đã dạy hết rồi.

Những thứ khác chỉ có thể dựa vào Tôn Ngộ Không tự mình tu luyện.

Dù sao sau khi Tôn Ngộ Không xuất thế, còn có mấy trăm năm để chuẩn bị.

Trước khi thật sự đại náo Thiên Cung, thực lực của Tôn Ngộ Không khẳng định còn sẽ tăng trưởng.

Hơn nữa quan trọng hơn là, y phải quay về sớm để bàn bạc với Tiếp Dẫn một phen.

Xuất hiện biến cố, bọn họ khẳng định cũng phải chuẩn bị một chút.

Ước chừng Tôn Ngộ Không còn vài năm nữa mới tỉnh lại, Chuẩn Đề vung tay áo, để lại một đám mây trắng, thân hình thoát ra khỏi Ngũ Thải Thần Thạch.

Vừa xuất hiện tại Hoa Quả Sơn, Chuẩn Đề lại thấy bóng dáng quen thuộc kia.

Chính là Cổn Cổn, thú cưỡi của Trường Phong.

Nó vẫn đang vùi đầu khổ não tìm kiếm trên Hoa Quả Sơn.

Một đạo pháp lực nhàn nhạt cuốn ra, phong tỏa Ngũ Thải Thần Thạch, đồng thời xóa đi dấu vết của y.

Đã bị Lão Tử cướp mất một miếng rồi, tuyệt đối không thể để

Tiệt Giáo chia thêm một phần canh nữa.

Mặc dù trong lòng cũng có chút nghi ngờ hành động của Cổn Cổn, rất có thể là bố cục của Trường Phong.

Nhưng con khỉ đá này lại có Cửu Chuyển Kim Đan, còn được ban tên Tôn Ngộ Không, tuyệt đối không thể là do Trường Phong, Thông Thiên làm.

Tôn Ngộ Không là người mang thiên mệnh của Tây Du chi kiếp, bản thân thiên cơ đã khó suy đoán.

Thánh nhân Thiên Đạo cũng không thể tính trước được.

Trong lòng Chuẩn Đề, đã kiên định là Lão Tử làm.

Sau khi bố trí một phen, Chuẩn Đề vội vã bay về Tây Phương Tu Di Sơn.

"Cái gì!!!!

Tôn Ngộ Không đã bị Lão Tử giáo đạo tu hành rồi!!!" Tiếp Dẫn nghe Chuẩn Đề thuật lại chuyến đi này, lập tức biến sắc kịch liệt.

"Không sai!

Con khỉ đó hiện tại đã là Đại La Kim Tiên trung kỳ rồi." Chuẩn Đề gật đầu, vẻ mặt cũng có chút khó coi.

"Lão Tử sư huynh thật sự quá không hậu đạo!" Tiếp Dẫn vẻ mặt biến ảo liên tục, cuối cùng âm trầm đáng sợ.

Rõ ràng trước đó đã nói rõ, các giáo phân công rõ ràng, cùng nhau chia sẻ nhân tộc khí vận.

Không ngờ, Lão Tử sư huynh lại ngấm ngầm giở trò.

Đoạn thời gian trước, y còn đến Bát Cảnh Cung, Lão Tử còn nói sẽ toàn lực phối hợp bọn họ.

Ai ngờ đạo nhân lại "miệng nam mô bụng một bồ dao găm".

"Muốn đến là Đạo môn sợ Phật môn Ngô đẳng lớn mạnh!" Chuẩn Đề thở dài, có chút bất đắc dĩ nói.

Xiển Giáo trong Phong Thần bị tàn phế, Nhân Giáo Lão Tử chỉ có Huyền Đô một vị đệ tử.

Mà Tây Du Lượng Kiếp tiếp theo, Phật môn chắc chắn sẽ lớn mạnh.

Lão Tử, Nguyên Thủy chờ người khẳng định trong lòng không cam tâm.

Nhìn Tiếp Dẫn sắc mặt rất tệ, Chuẩn Đề tiếp lời nói: "Sư huynh!

Vậy tiếp theo phải làm sao?" Chuyện đã xảy ra, bọn họ cũng không còn cách nào.

Dù sao Tây Du Lượng Kiếp vẫn phải tiếp tục.

"Lão Tử đã không nói, Ngô đẳng cũng không nhắc, cứ để Hạo Thiên gánh chịu vậy." Tiếp Dẫn khép hờ mắt, trong miệng phẫn nộ nói.

Trước khi Tôn Ngộ Không tây hành, còn phải vì y mà tạo dựng danh tiếng lẫy lừng trong thiên địa.

Dù sao chỉ có như vậy, mới có thể khuếch đại hiệu quả tây hành tốt hơn.

Trong cuộc bàn bạc trước đó của mấy người, Thiên Đình đảm nhiệm vai trò như vậy.

Hiện tại thực lực Tôn Ngộ Không tăng vọt, trong khi làm lớn uy danh của y, rất có thể sẽ làm lung lay uy tín vốn không nhiều của Thiên Đình.

Nhưng đối với những điều này, Tiếp Dẫn đã không còn bận tâm

nữa.

Một là việc này do Lão Tử ngầm thay đổi, hai là đối với Hạo Thiên, bọn họ vẫn xem thường từ tận đáy lòng.

Lão Tử, Nguyên Thủy đồng là Thánh nhân, Hạo Thiên chỉ là một đồng tử nhỏ bé.

Nếu không phải cần đến Thiên Đình của y, căn bản sẽ không tìm đến y.

Hậu quả này, chỉ có thể để Thiên Đình gánh chịu.

"Thiện!

Vậy Ngô đẳng cứ tĩnh chờ Tôn Ngộ Không xuất thế!" Chuẩn Đề gật đầu.

Dù sao trước đó trong lòng y cũng có suy nghĩ như vậy.

Còn về chuyện của Lão Tử, bọn họ tuy trong lòng phẫn nộ, nhưng cũng sẽ không đi hỏi cho ra lẽ.

Giữa các Thánh nhân, vốn dĩ đã tính kế lẫn nhau.

Có những chuyện nhìn thấu nhưng không nói ra.

Chỉ là bọn họ không ngờ, đến lúc này Lão Tử còn ngấm ngầm giở trò.

Tây Phương Nhị Thánh nuốt đắng vào bụng, lúc này Lão Tử ở Bát Cảnh Cung không hề hay biết những điều này.

Y đang tọa đàm trong Bát Cảnh Cung, cùng với Nguyên Thủy Thiên Tôn, tĩnh chờ con khỉ đá xuất thế.

Vài chục năm trôi qua, Nhân tộc vẫn trong cảnh hỗn chiến.

Nhưng so với đại chiến trăm nước trước đó, hiện tại đã giảm đi rất nhiều, chỉ còn hơn chục quốc gia.

Các quốc gia nhỏ còn lại, tất cả đều tiêu tan trong dòng lịch sử cuồn cuộn.

Thoáng chốc, vài năm trôi qua.

Tôn Ngộ Không đang tĩnh tu trong vỏ đá, từ từ mở mắt.

Đôi mắt y như hai vầng mặt trời vàng rực, rực rỡ chói chang.

Vô cùng rực rỡ!

Nhưng chỉ trong chốc lát hô hấp, đã ẩn hiện trong mắt.

"Vẫn còn kém một chút nữa mới đột phá!

Không biết Sư tôn thế nào rồi?" Tôn Ngộ Không thu khí trầm thần, trong miệng khẽ lẩm bẩm.

Nhưng khi y ngẩng đầu lên, lại không thấy bóng dáng Bồ Đề.

Chương 166

Trong cả không gian, trừ y ra, chỉ có một đám mây trắng cách đó không xa đang lẳng lặng trôi nổi.

"Sư tôn đi rồi?" Tôn Ngộ Không lẩm bẩm một tiếng, lật mình qua.

Vừa chạm vào đám mây trắng kia, lập tức một cỗ tin tức tràn vào đầu y.

Là lời Bồ Đề để lại!

"Cân Đẩu Vân!

Một cân đẩu mười vạn tám ngàn dặm!

Tốc độ cũng coi như miễn cưỡng." Tôn Ngộ Không nhảy vọt lên.

Vững vàng đáp xuống Cân Đẩu Vân!

Một cú lộn nhào, lập tức bay lượn qua lại trong không gian trước mắt.

Sau khi chơi đùa một lúc, Tôn Ngộ Không nhìn về phía vỏ đá trên đầu.

Ngày y thật sự xuất thế đã đến!

Vẻ mặt mong đợi, y nhảy vọt lên, lao thẳng vào vỏ đá.

Rắc!

Một tiếng động giòn tan!

Tôn Ngộ Không toàn thân chấn động.

Oanh!

Lập tức tiếng nổ ầm ầm truyền đến.

Vỏ đá nứt toác, vỡ vụn trong không trung.

Sóng biển cuộn trào khắp bốn phía!

Cuốn lên trời.

Cả Hoa Quả Sơn cũng chấn động kịch liệt.

Vô số khỉ đang nhàn nhã chơi đùa trong núi, đều hoảng loạn chạy trốn.

Tôn Ngộ Không còn chưa kịp nhìn rõ thế giới bên ngoài, đã cảm thấy một cỗ năng lượng thần bí cuồn cuộn từ thiên địa tràn đến, tất cả đều nhập vào đôi mắt y.

Nóng rực!

Tôn Ngộ Không cảm thấy đôi mắt nóng rực.

Kim quang nồng đậm bắn ra, thẳng tắp vọt lên Cửu Tiêu.

"Bản mệnh thần thông!

Phá Vọng Kim Mâu đã đại thành!" Cảm nhận kim quang xuyên phá trời xanh, Tôn Ngộ Không trong lòng đại hỉ.

Đôi mắt y quét qua bầu trời, cũng khiến y nhìn rõ thế giới trước mắt.

Mây núi cao vút, sóng biển cuồn cuộn!

So với không gian khô khan trong vỏ đá, nơi đây tràn đầy sức sống.

Cảnh tượng trước mắt, khiến Tôn Ngộ Không vô cùng hưng phấn.

Đôi mắt vàng rực xuyên phá trời xanh kia, ngay lập tức đã bị vài vị Thánh nhân chú ý.

"Con khỉ đó xuất thế rồi!" Chuẩn Đề mở mắt trước tiên.

Đôi mắt nhìn về phương Đông.

Một đôi mắt hỗn độn, xuyên thấu hư không vô tận, nhìn về bóng dáng đang bay lượn trên không Hoa Quả Sơn.

Tiếp Dẫn bên cạnh, trong mắt cũng kinh ngạc.

Rõ ràng, cũng kinh ngạc trước cảnh Tôn Ngộ Không xuất thế lúc này.

Có chút nằm ngoài dự liệu của y.

Nguyên Thủy, Lão Tử chờ người, lại khẽ nhíu mày.

Đặc biệt là Nữ Oa cũng quan tâm.

Tôn Ngộ Không tuy lai lịch phi phàm, nhưng vừa xuất thế đã có Đại La Kim Tiên, thật sự quá khoa trương rồi.

Dù sao rất nhiều sinh linh tiên thiên trong Hồng Hoang, cũng chỉ đến trình độ này.

Tôn Ngộ Không so với sinh linh tiên thiên, vẫn còn kém không ít.

Trong lòng kinh ngạc, vài người khẽ suy đoán, vẻ mặt đều hơi ngẩn ra.

Hóa ra Tôn Ngộ Không đã xuất thế sớm, trước đó đã được người truyền đạo trong vỏ đá.

Không nghi ngờ gì, khẳng định là do Tây Phương Nhị Thánh động thủ.

"Tây Phương Nhị Thánh!

Hai tên gia hỏa này thật cẩn thận quá!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lẩm bẩm một tiếng, nhưng cũng không quá để ý.

Dù sao kế hoạch trước đó, vốn dĩ là Tây Phương Nhị Thánh thu đồ Tôn Ngộ Không.

Chỉ là hành tung lén lút của đối phương, khiến y có chút tức giận.

Cứ như thể y, Nguyên Thủy Thiên Tôn, sẽ kéo chân đối phương vậy.

Lão Tử, Nữ Oa đương nhiên càng không bận tâm.

Đại La Kim Tiên mà thôi, trong mắt bọn họ vẫn là kiến càng.

Hơn nữa Tôn Ngộ Không càng mạnh, đối với bọn họ mà nói, càng có lợi.

Thông Thiên đang ở Kim Ngao Đảo, cũng phát giác ngay lập tức.

"Đây chính là Tôn Ngộ Không, người mang thiên mệnh của Tây Du Lượng Kiếp sao?

Trường Phong quả nhiên đã bố trí xong xuôi rồi." Dưới thần niệm cường đại, Thông Thiên trong nháy mắt động tất tình huống của Tôn Ngộ Không.

Khẽ liếc nhìn thế giới phương Tây một cách quái dị, Thông Thiên từ từ nhắm mắt.

Việc Tây Du, y đã toàn quyền giao cho Trường Phong, tự nhiên sẽ không quá bận tâm.

Đối với Trường Phong, Thông Thiên vô cùng tin tưởng.

Phong Thần Lượng Kiếp còn vượt qua được, hà cớ gì phải sợ Tây Du nhỏ bé.

Kim quang của Tôn Ngộ Không bắn ra, chiếu thẳng lên trời xanh.

Trong Thiên Đình, Hạo Thiên Ngọc Đế, đương nhiên cũng phát hiện ngay lập tức.

"Con khỉ này có cảnh giới Đại La sao?" Cảm nhận dao động truyền đến từ phía dưới, Hạo Thiên khẽ nhíu mày.

Trước đó khi bàn bạc ở Bát Cảnh Cung, rõ ràng đã nói con khỉ đá

này khi xuất thế nhiều nhất cũng chỉ là Huyền Tiên.

Muốn khởi động Tây Du, cần phải bái sư, còn phải uống Kim Đan, ăn Bàn Đào trong Thiên Đình mới được.

Hiện tại vừa xuất thế đã có cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Vậy Thiên Đình của y chẳng phải sẽ phải ra ít sức hơn sao.

Giai đoạn đầu đầu tư ít, giai đoạn sau thu hoạch tự nhiên cũng ít đi.

Đối với tu vi Đại La Kim Tiên của Tôn Ngộ Không, Hạo Thiên cũng không quá đặt vào mắt.

Trong Phong Thần Lượng Kiếp, y tuy xui xẻo lên bảng, nhưng thực lực Thiên Đình vẫn tăng cường không ít.

Đừng nói Đại La Kim Tiên, ngay cả Chuẩn Thánh cũng có vài vị.

Một con khỉ Đại La Kim Tiên nhỏ bé, tự nhiên không thể gây ra sóng gió gì.

Y hiện tại đang khổ não là, Tôn Ngộ Không sao vừa xuất thế đã mạnh như vậy.

Chẳng lẽ là Tây Phương Giáo ngấm ngầm giở trò gì sao?

Không muốn Thiên Đình của y ra sức!

Không ra sức thì làm sao chia sẻ thành quả?

Mặc dù trong lòng có chút nghi hoặc, nhưng Hạo Thiên vẫn hướng về phía dưới hỏi: "Hạ giới sinh linh phương nào khoe khoang thần thông, lại chấn động Thiên Đình của ta." "Khải bẩm Ngọc Đế!

Thần lập tức phái Thiên Lý Nhãn, Thuận Phong Nhĩ tiền đi điều tra." Thác Tháp Lý Thiên Vương bước ra, trong miệng nhanh chóng đáp.

Cuối Phong Thần Lượng Kiếp, Lý Tịnh may mắn thoát chết, vì lúc đó lâm trận đào thoát, không được các tướng sĩ Thương Chu trên bảng ưa thích.

Các môn đồ Tiệt Giáo được sinh ra từ nhục thân, đương nhiên càng không thích y.

Vốn dĩ các tiên gia Thiên Đình, cũng khinh thường hành vi của y.

Còn về Quảng Thành Tử chờ người, càng kiêu ngạo không thèm để ý đến y.

Mặc dù trong Phong Thần Lượng Kiếp bảo toàn được tính mạng, nhưng Lý Tịnh ở Thiên Đình có chút bị cô lập.

Hết cách, Lý Tịnh đành trở thành người ủng hộ trung thành nhất của Hạo Thiên.

"Chuẩn!" Nhìn Lý Tịnh vẫn là người đầu tiên chạy ra, Hạo Thiên trong lòng rất hài lòng.

Lý Tịnh tuy thực lực kém một chút, nhưng thần tình cung kính của đối phương, khiến y vô cùng thoải mái.

Trên người đối phương, y mới cảm thấy mình mới là Tam Giới chi chủ chân chính.

Vì vậy dù đạo hạnh của Lý Tịnh không mạnh lắm, y vẫn rất được xem trọng.

Lý Tịnh nghe vậy, một tay nâng tháp, vội vàng lui xuống.

Trường Phong đang tĩnh tu ở Kim Ngao Đảo, cũng cảm nhận được Tôn Ngộ Không xuất thế.

"Dao động kia, Đại La Kim Tiên trung kỳ, khí tức trầm ổn hùng hậu, xem ra Tây Phương Nhị Thánh đã đến rồi." Đôi mắt y liếc nhìn hướng Hoa Quả Sơn, Trường Phong trên mặt mang theo vẻ vui mừng.

Tôn Ngộ Không được y thu làm đồ đệ trước tiên, hơn nữa còn tu hành pháp tắc y truyền xuống, nhân quả đã thành.

Bố cục trước đó, chẳng qua là muốn mượn tay Tây Phương Nhị Thánh mà thôi.

Hiện giờ xem ra, hiệu quả rất tốt.

Còn mấy trăm năm nữa mới đến Đại Náo Thiên Cung, đến lúc đó Tôn Ngộ Không hẳn có thể bước vào Đại La Kim Tiên hậu kỳ, thậm chí có khả năng đạt đến cảnh giới viên mãn.

Nghĩ đến cảnh tượng đó, Trường Phong trong lòng liền dâng lên một trận chờ mong.

Liếc nhìn quang đoàn trong tay, Trường Phong thân hình không động.

Tu luyện hơn trăm năm qua, y hiện tại chỉ còn thiếu hơn hai mươi loại pháp tắc, là có thể lĩnh ngộ Ba Ngàn Pháp Tắc, bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Y phải nắm chặt thời gian tu luyện.

Bên ngoài động phủ của Trường Phong, Cổn Cổn trợn tròn mắt, ngây người nhìn về hướng Hoa Quả Sơn.

Vừa nãy, nó còn đang phiền muộn.

Trong lòng muốn tìm Trường Phong hỏi.

Dù sao đã hơn trăm năm rồi, nó cũng không phát hiện ra gì ở Hoa Quả Sơn. 【Chơi ú tim, cũng không chơi kiểu này chứ.】 Ai ngờ vừa định đi vào, bỗng nghe tiếng nổ lớn từ chân trời, lập tức hai đạo kim quang xuyên phá trời xanh.

Sơ lược quét qua, Cổn Cổn liền biết là hướng Hoa Quả Sơn.

Chỉ chần chừ một lát, Cổn Cổn lập tức đứng dậy, bay về phía Hoa

Quả Sơn.

“Ngươi là ai?

Sao lại đợi ta?” Nhìn bóng dáng rõ ràng cao lớn hơn mình trước mặt, Tôn Ngộ Không kinh hô.

Dưới ánh mắt Tôn Ngộ Không, y rõ ràng cảm nhận được, cảm giác quen thuộc vừa rồi, tất cả đều đến từ con vượn trắng phía trước.

Không chỉ có công pháp, khí tức đồng tộc, còn có cỗ dao động thần bí kia.

Cỗ dao động khiến y khí huyết trong cơ thể cuồn cuộn, không kìm được mà gào thét.

Bóng dáng trước mắt, Tôn Ngộ Không trong lòng tràn đầy nghi hoặc.

“Cứ xem thân thủ ngươi thế nào đã!” Viên Hồng trên dưới đánh giá Tôn Ngộ Không, trong mắt cũng có chút kinh ngạc.

Quả như Sư tôn đã nói, tương lai sẽ có một người đồng tộc tu cùng công pháp với y.

Tôn Ngộ Không xuất thế, y đương nhiên nhìn thấy.

Chỉ là vẫn luôn tuân theo mệnh lệnh của Trường Phong, tu luyện ở Mai Sơn.

Nhưng mấy trăm năm trôi qua, con khỉ này quả nhiên đã tìm đến, hơn nữa đã có tu vi Đại La Kim Tiên, còn bước vào trung kỳ.

Chỉ trong mấy trăm năm ngắn ngủi, đã có thành tựu như vậy.

Viên Hồng trong lòng càng thêm bội phục Trường Phong.

Viên Hồng trong đầu nảy ra nhiều ý niệm, nhưng động tác trên tay thì không dừng lại.

Tay phải hư không nắm chặt, một cây Nhất Khí Thủy Hỏa Côn xuất hiện trong lòng bàn tay.

Nhìn binh khí của Viên Hồng, Tôn Ngộ Không lập tức ánh mắt lại co rụt lại.

Đối phương cũng dùng côn!

Cùng là hầu tộc, tu luyện cùng công pháp, hiện tại ngay cả binh khí cũng giống nhau.

Tôn Ngộ Không trong lòng đại hỉ.

Chương 167

Cảnh tượng trước mắt, kết hợp với lời Viên Hồng vừa nói.

Tôn Ngộ Không hiểu ra, nhiều năm tìm kiếm như vậy, hiện tại xem ra là sắp có kết quả rồi.

Vẻ mặt hưng phấn, y vung Kim Cô Bổng nghênh đón.

So với sự kinh ngạc của Tôn Ngộ Không, Viên Hồng chỉ có thần sắc bình thản.

Tôn Ngộ Không là lần đầu tiên gặp y, nhưng Viên Hồng những ngày tháng ở Mai Sơn này, đã thăm dò rõ ràng tình huống sau khi Tôn Ngộ Không xuất thế.

Bao gồm cả trận chiến của đối phương với Cổn Cổn, Viên Hồng cũng biết.

Vì vậy đối với binh khí của Tôn Ngộ Không, y cũng không kinh ngạc.

Viên Hồng được Trường Phong ban cho Pháp tắc Chiến, đã đột phá Đại La Kim Tiên đỉnh phong mấy chục năm trước.

Tôn Ngộ Không chỉ mới là Đại La Kim Tiên trung kỳ, vì vậy Viên Hồng đã áp chế thực lực ở cùng cảnh giới.

Chỉ là trên Nhất Khí Thủy Hỏa Côn trong tay Viên Hồng, từng luồng năng lượng màu xám nâu lưu chuyển.

Viên Hồng thi triển Pháp tắc Chiến, dù là cùng cảnh giới, sau vài hiệp, đã hoàn toàn áp chế Tôn Ngộ Không.

Pháp tắc đó!!!

Tôn Ngộ Không tuy ít kinh nghiệm, nhưng dù sao cũng là cường

giả Đại La Kim Tiên, đương nhiên vừa nhìn đã nhận ra.

Mà sự kích động hưng phấn trong cơ thể, cũng khiến Tôn Ngộ Không hiểu ra, chính là loại pháp tắc này khiến y có cảm giác kích động.

Nhìn Viên Hồng chỉ trong chớp mắt đã áp chế y, Tôn Ngộ Không vô cùng không phục.

Y nhìn ra, thực lực đối phương rất mạnh, nhưng cảnh giới hiện ra lại giống y.

Chỉ vì cỗ pháp tắc kia, đã hoàn toàn áp chế y.

Viên Hồng không nói gì, khí xám trên Nhất Khí Thủy Hỏa Côn trong tay càng lúc càng nồng đậm.

Cuộc chiến của hai người trên không nổ ra, mấy bóng dáng từ Mai Sơn phi nhanh ra, chính là Kim Đại Thăng chờ người.

Nhìn người đang giao chiến với Viên Hồng, mấy người đều trong mắt kinh ngạc.

Sau Phong Thần, thực lực tập thể của bọn họ đại tăng.

Nhãn giới tự nhiên cao hơn không ít.

Quan sát kỹ, tự nhiên phát hiện Tôn Ngộ Không kỳ lạ.

Sau trăm hiệp.

Trên không trung một tiếng nổ lớn, một bóng dáng trong vòng chiến bắn ra.

Oanh!

Một đỉnh núi phía dưới nổ tung, tiếng ầm ầm vang vọng khắp bốn phía.

Viên Hồng đứng trên không trung thu côn lại, khẽ liếc nhìn phía

dưới một cách hài lòng.

Mặc dù từ những lần thăm dò trước đó, y đã biết thực lực Tôn Ngộ Không không tệ.

Nhưng vừa rồi giao chiến, Viên Hồng càng rõ hơn thực lực đối phương.

Vị sư đệ mới được Sư tôn thu nhận này, quả nhiên thiên phú phi phàm.

Hơn nữa với y, cũng có nhiều điểm tương đồng.

"Đại ca!

Con yêu hầu này từ đâu đến, sao lại có thể giao chiến với huynh nhiều hiệp như vậy?" Kim Đại Thăng chờ người từ xa vội vàng bay đến, ai nấy trong mắt đều kinh ngạc.

"Chính là tên gia hỏa gây ra động tĩnh lớn mấy trăm năm trước." Liếc nhìn mấy người bên cạnh, Viên Hồng khẽ đáp lại.

Còn về lời Trường Phong dặn dò, thì không nói ra.

Mặc dù không biết Trường Phong vì sao lại làm vậy, nhưng Viên Hồng tự nhiên sẽ không tùy tiện nói ra.

Ngay cả khi đối mặt với Tôn Ngộ Không, cũng là như vậy.

"Ối!

Chính là con khỉ đá vừa sinh ra, trong mắt kim quang bắn thẳng lên Thiên Đình kia sao." "Tên gia hỏa này có phải quá biến thái rồi không, chỉ vài trăm năm ngắn ngủi, lại đã đến Đại La." Nghe nói lai lịch Tôn Ngộ Không, Kim Đại Thăng chờ người đều biến sắc kinh hãi.

Mai Sơn tuy cách Hoa Quả Sơn một khoảng, nhưng lúc con khỉ đá xuất thế động tĩnh khá lớn, bọn họ cũng từng chú ý.

Chỉ là so với việc Viên Hồng tỉ mỉ thăm dò, bọn họ chỉ hơi ngạc nhiên.

Nhiều năm qua không để tâm, ai ngờ đối phương lại mạnh như vậy.

Mấy người đang nói chuyện, phía dưới "bá" một tiếng.

Trong làn khói bụi cuồn cuộn, một bóng dáng nhảy vọt lên.

Chính là Tôn Ngộ Không mặc giáp trụ, tay cầm Kim Cô Bổng.

Đối mặt với tiếng kinh ngạc thán phục của Kim Đại Thăng chờ người, Tôn Ngộ Không lại không có chút hưng phấn nào.

Dù sao trong trận giao chiến vừa rồi, y đã hoàn toàn bại dưới tay Viên Hồng.

Bị đối phương dùng thực lực đồng cảnh giới áp chế.

Với tính kiêu ngạo của Tôn Ngộ Không, làm sao có thể vui mừng nổi.

Y nhìn Kim Đại Thăng chờ người, Tôn Ngộ Không nhìn về Viên Hồng giữa họ, trong miệng hỏi: "Pháp tắc vừa rồi của huynh là gì?" Loại pháp tắc đó không chỉ mạnh mẽ, mà còn khiến y vô cùng khao khát.

Mặc dù đã phát hiện Kim Đại Thăng chờ người cũng không tầm thường, nhưng hiện tại đâu có sức hấp dẫn mạnh bằng cỗ pháp tắc kia.

"Muốn học ư?

Ta dạy ngươi!" Đón ánh mắt Tôn Ngộ Không, Viên Hồng thản nhiên cười.

Điều này khiến Tôn Ngộ Không trước mặt kinh ngạc.

Vừa rồi giao chiến, không nghi ngờ gì, loại pháp tắc đó vô cùng mạnh mẽ.

Đối phương thế mà lại dễ dàng giao cho y sao?

Điều này sao có thể?

Tôn Ngộ Không có chút phản ứng không kịp.

Kim Đại Thăng chờ người đứng bên cạnh, cũng có chút ngẩn người.

Từng người quay đầu kinh ngạc nhìn Viên Hồng.

Nhưng mấy người tuy trong lòng nghi hoặc, nhưng không nói gì.

Viên Hồng là đại ca của bọn họ, đối phương có ý đồ gì tự nhiên có thâm ý của riêng y.

"Ngươi là ai?

Vì sao lại dạy ta?" Tôn Ngộ Không nhíu mày, trong miệng hỏi ngược lại.

Sư tôn thần thần bí bí, hiện tại lại xuất hiện một đồng loại cổ quái.

"Sau này ngươi sẽ biết, đã đến rồi, hãy vào trong núi ngồi trước đã." Viên Hồng khẽ mỉm cười, không giải thích.

Thân hình đã bay xuống hướng Mai Sơn.

Viên Hồng vừa động, Kim Đại Thăng chờ người đương nhiên cũng đi theo.

Tôn Ngộ Không trong lòng vốn đã kỳ lạ, đương nhiên vội vàng đi theo.

Tôn Ngộ Không vừa đáp xuống đỉnh núi, đã có tiểu yêu chuẩn bị sẵn tiệc rượu.

Viên Hồng đã ngồi sẵn, khẽ đưa tay ra hiệu.

“Huynh là đệ tử của Sư tôn Bồ Đề Lão Tổ của ta sao?” Tôn Ngộ Không có chút nóng nảy, vừa ngồi xuống đã không kìm được hỏi.

Mặc dù vừa rồi chỉ là giao thủ đơn giản, nhưng Tôn Ngộ Không cũng nhìn ra, Viên Hồng và y có rất nhiều điểm tương đồng, còn nhiều hơn cả Cổn Cổn mà y gặp ở Đông Hải trước đó.

Cùng là hầu tộc, lại có nhiều điểm tương đồng như vậy, nếu nói hai người không có quan hệ, ai cũng không tin.

“Bồ Đề Lão Tổ?” Viên Hồng đang mỉm cười nghe vậy, lập tức ngẩn ra.

Trong mắt lóe lên một vẻ quái dị.

Nhưng trong nháy mắt đã bị y thu lại.

Mặc dù không biết Tôn Ngộ Không vì sao lại xưng Sư tôn của mình là Bồ Đề Lão Tổ, nhưng vừa rồi giao chiến, y trong lòng rất rõ ràng đây chính là người mà Sư tôn nói.

“Thời cơ chưa tới!

Đến lúc đó ngươi tự nhiên sẽ biết.” Viên Hồng trong đầu ý niệm nhanh chóng lóe qua, vẫy vẫy tay.

Ngay sau đó chỉ vào Kim Đại Thăng chờ người bên cạnh nói: “Ngô đẳng là Mai Sơn Thất Quái, ta là Viên Hồng, đây là nhị đệ của ta Kim Đại Thăng.” Mặc dù trong lòng có nhiều nghi vấn, nhưng đối phương chủ động giới thiệu, Tôn Ngộ Không cũng không tiện cứ thế hỏi tuôn một tràng.

“Mỹ Hầu Vương Tôn Ngộ Không của Hoa Quả Sơn!” Y chắp hai tay, nhanh chóng đáp.

“Mời!” Viên Hồng khẽ gật đầu, nâng chén ra hiệu.

Uống cạn một chén, Tôn Ngộ Không nghĩ đến loại pháp tắc mà đối phương muốn dạy y.

"Viên Hồng huynh đệ, pháp tắc vừa rồi huynh thi triển là gì, hình như có mối liên hệ lớn với ta?" Tôn Ngộ Không đặt chén rượu xuống, có chút kinh ngạc hỏi.

"Chiến Chi Pháp Tắc!" Đối với sự nghi hoặc của Tôn Ngộ Không, Viên Hồng một chút cũng không kỳ lạ.

Dù sao lúc trước khi y lần đầu tiên nhìn thấy, trong cơ thể cũng có phản ứng rất lớn.

E rằng đây cũng là nguyên nhân chính mà Sư tôn bảo y truyền cho Tôn Ngộ Không.

"Chiến Chi Pháp Tắc?" Tôn Ngộ Không khẽ lẩm bẩm.

Trong lời nói nhẹ nhàng, tâm thần khẽ chấn động, dường như đã lay động một dây đàn bí ẩn nào đó.

"Viên Hồng huynh đệ, huynh thật sự muốn dạy ta?" Tôn Ngộ Không nuốt nước bọt, không kìm được lần nữa hỏi.

Y cảm thấy cảnh tượng trước mắt có chút huyền huyễn!

Rõ ràng là lần đầu tiên gặp đối phương, lại truyền thụ loại pháp tắc lợi hại như vậy.

"Một lời đã nói ra, tự nhiên sẽ không hối hận!" Viên Hồng sảng khoái cười, cũng không ngạc nhiên trước sự kinh ngạc của Tôn Ngộ Không.

Có được câu trả lời khẳng định của đối phương, Tôn Ngộ Không liền lòng ngứa ngáy khó chịu.

Y thật sự tò mò thân phận của Viên Hồng.

Rốt cuộc có phải là sư huynh đệ của y không?

Đáng tiếc, trong bữa tiệc sau đó, Tôn Ngộ Không hỏi đi hỏi lại, Viên Hồng cũng không trả lời.

Sau một bữa tiệc, Tôn Ngộ Không liền ở lại Mai Sơn.

Dù sao bất kể là pháp tắc thần bí kia, hay thân phận của Viên Hồng, đều khiến Tôn Ngộ Không tò mò.

Mấy trăm năm nay, y cũng đã đi không ít nơi ở Hồng Hoang đại địa, hiện tại cuối cùng cũng thăm dò được một chút tin tức, làm sao có thể dễ dàng rời đi.

Tôn Ngộ Không ở lại Mai Sơn tu hành Chiến Chi Pháp Tắc, còn lúc này, phương Bắc Hồng Hoang.

Một nơi núi non trùng điệp, sông nước hiểm trở.

Một bóng dáng tuyết trắng, lơ lửng giữa không trung.

Thân sư tử, đầu có hai sừng, lưng mọc đôi cánh, chòm râu dê.

Chính là Yêu Thánh Bạch Trạch, người được mệnh danh là quân sư của Yêu tộc.

Y lẳng lặng đứng giữa không trung, ánh mắt nhìn về phương Đông.

Chưa đầy một lát, bỗng thấy từ xa ba đạo trưởng hồng bay vút đến.

"Bạch Trạch!

Ngươi triệu Ngô đẳng đến đây làm gì?" Từ xa, trên không trung truyền đến một giọng nói hơi có vẻ tức giận.

Chính là Phi Liêm, một trong Thập Đại Yêu Thánh.

So với Phi Liêm không khách khí, hai bóng dáng còn lại lại tỏ ra khá cung kính.

Đáp xuống trước mặt Bạch Trạch, cung kính hành lễ: "Kế Mông (Anh Chiêu) bái kiến Bạch Trạch huynh trưởng!" "Ừm!" Bạch Trạch khẽ gật đầu.

Đối với sự không khách khí của Phi Liêm, y không để tâm.

Chỉ khẽ gật đầu ra hiệu xong, Bạch Trạch không nói gì.

Điều này khiến Phi Liêm chờ người đều ngẩn ra.

Chẳng lẽ Bạch Trạch không chỉ triệu bọn họ đến đây.

Ba yêu nhìn nhau, Phi Liêm đang định hỏi, bỗng nhiên phía sau trên không trung mấy tiếng xé gió truyền đến.

Quay người nhìn lại, Phi Liêm ba yêu khẽ nhíu mày, vẻ mặt nghi hoặc.

Đối với những kẻ đến, bọn họ vô cùng quen thuộc.

Đều là những Yêu Vương có danh tiếng trong Yêu tộc hiện tại.

Cũng được coi là những ngôi sao mới nổi của Yêu tộc, địa vị chỉ dưới bọn họ.

Có Giao Long do Yêu Đế ngày xưa hóa thành, cũng có Yêu Tướng của Thiên Đình năm xưa.

"Bái kiến Tứ vị Yêu Thánh!" Tổng cộng năm bóng dáng, cung kính đứng trước mặt Bạch Trạch chờ người.

"Huynh trưởng!

Triệu Giao Ma Vương chờ người đến vì việc gì?" Kế Mông gật đầu, vẻ mặt nghi hoặc nhìn Bạch Trạch.

Chương 168

Hiện tại cả Yêu tộc, trừ Tứ vị Yêu Thánh bọn họ, cũng chỉ còn khoảng hơn mười vị Yêu Vương.

Hiện tại một lúc triệu đến năm vị, Bạch Trạch rốt cuộc muốn làm gì?

Phi Liêm, Anh Chiêu tuy không nói gì, nhưng cũng nhìn về phía Bạch Trạch.

"Lượng Kiếp sắp tới!

Yêu tộc cần phải đưa ra lựa chọn một lần nữa, bằng không e rằng sẽ bị diệt vong trong chúng sinh!" Bạch Trạch nhìn mấy yêu trong tràng, trầm trọng nói.

"Cái gì!!!" Phi Liêm ba yêu đồng tử co rút.

Giao Ma Vương chờ người đứng phía sau, cũng biến sắc.

Phong Thần Lượng Kiếp vừa qua mấy trăm năm, hiện tại lại sắp có Lượng Kiếp nữa.

Nhưng dù có Lượng Kiếp, với thực lực của bọn họ e rằng cũng vô năng vô lực.

Yêu tộc đã là quá khứ rồi.

Dù sao trong Phong Thần, Phi Liêm còn từng xuất thế.

May mắn thay biết thời cơ nhanh, bằng không đã sớm vẫn lạc trên Phong Thần Bảng kia rồi.

Những người còn lại của chư Thánh, bọn họ tuy không tận mắt chứng kiến, nhưng cũng đã nghe nói.

Ngay cả Thánh nhân còn bị trấn áp, bọn họ làm sao còn dám tham

gia Lượng Kiếp nào nữa.

Theo bọn họ nghĩ, sau này cứ ẩn mình ở phương Bắc Hồng Hoang là được rồi.

Tuy nơi này có chút lạnh lẽo, cũng hơi hoang vu, nhưng bảo toàn tính mạng thì hoàn toàn không vấn đề.

Dù sao bất kể chư Thánh môn nhân có đánh nhau thế nào, cũng sẽ không đánh đến nơi này.

"Bạch Trạch!

Phong Thần Lượng Kiếp ngươi tận mắt chứng kiến, sao nhanh vậy lại có Lượng Kiếp nữa?" Phi Liêm mặt trầm xuống, thấp giọng hỏi.

Trong tràng các yêu, chỉ có y thường xuyên xuất hiện trong Lượng Kiếp.

Phi Liêm rất rõ ràng, nghiệp lực quấn quanh người y tuyệt đối là nặng nhất trong tràng.

May mắn thoát được Phong Thần, một khi có Lượng Kiếp xảy ra nữa, thì không biết còn có may mắn như vậy không.

"Thiên địa có biến, e rằng sẽ sinh ra Vô Lượng Lượng Kiếp!" Bạch Trạch khẽ thở dài, cúi đầu nhìn Phi Liêm chờ người.

Mấy người nghe vậy, trong chốc lát sắc mặt trắng bệch.

Lượng Kiếp đã đủ đáng sợ rồi, Vô Lượng Lượng Kiếp thì càng khỏi phải nói.

"Cái này…" Nhìn thần tình của mấy người, Bạch Trạch vội vàng nói: "Các ngươi cũng không cần lo lắng, Vô Lượng Lượng Kiếp không đến nhanh như vậy, Ngô đêm ngày suy đoán, hiện tại trong Hồng Hoang có một đường sinh cơ của Yêu tộc Ngô, các ngươi có

thể đến Hồng Hoang đại địa.” Kế Mông thu lại vẻ kinh ngạc trên mặt, trầm giọng hỏi: “Thiên địa lại có đại sự phát sinh?” Bạch Trạch không trả lời, khẽ gật đầu.

Y tuy suy đoán ra một tia dấu hiệu, nhưng cũng không biết cụ thể.

Hiện tại hành động, chỉ có thể phái Yêu Vương đến Hồng Hoang đại địa.

“Đã không biết cụ thể, làm sao hành sự?” Anh Chiêu cũng vẻ mặt ngưng trọng.

Vu Yêu Lượng Kiếp đáng sợ, không ngờ Phong Thần Lượng Kiếp còn đáng sợ hơn.

Đối với Lượng Kiếp sắp xảy ra, bọn họ đương nhiên trong lòng sợ hãi.

Phi Liêm bên cạnh, lại mặt mày âm trầm nói: “Ta và Nhân tộc, chư Thánh môn đồ đều có nhân quả lớn, việc này ta sẽ không tham gia.” Nói xong, Phi Liêm cũng không nói thêm lời thừa, nhảy vọt về phía xa rời đi.

Trước đó tuy thường xuyên tự mình nhập vào Lượng Kiếp, đó là Phi Liêm tự tin vào thực lực bản thân.

Nhưng nhìn thấy một đám Thánh nhân môn đồ trong Phong Thần đều lên bảng, cuối cùng ngay cả Thánh nhân còn bị trấn áp, Phi Liêm đã lạnh gan rồi.

Việc Yêu tộc tuy quan trọng, nhưng cái mạng nhỏ của mình cũng quan trọng không kém.

Hiện tại y, đã không còn dám giống như trước nữa.

Phi Liêm hiện tại chỉ muốn ẩn mình ở phương Bắc tu luyện cho tốt, hy vọng tương lai có thể giống Trường Phong, bước ra bước đó.

Còn về Vô Lượng Lượng Kiếp mà Bạch Trạch nói, đó là chuyện sau này.

Nhìn Phi Liêm cứ thế rời đi, Bạch Trạch mấy vị Yêu Thánh đều biến sắc.

Nhưng hiện tại Yêu tộc vốn đã thế yếu, hiển nhiên không phải lúc nội chiến.

Bạch Trạch thu lại ánh mắt, trong miệng tiếp lời nói: "Sự việc cụ thể Ngô không nhìn thấy, nhưng con khỉ đá sinh ra ở Hoa Quả Sơn mấy trăm năm trước là nhân vật then chốt, các ngươi khi đi cần phải tiếp xúc nhiều với nó." "Con khỉ đá sinh ra ở Hoa Quả Sơn?" Kế Mông, Anh Chiêu biến sắc kinh hãi.

Động tĩnh lớn như vậy trước đó, bọn họ cũng từng chú ý.

Chỉ là vì thân phận quan hệ, không đến thăm dò.

Không ngờ đại sự sắp xảy ra, lại có liên quan đến đối phương, khó trách khi xuất thế đã phi phàm.

Giao Ma Vương chờ người đứng phía sau, lại trong mắt kỳ lạ.

Sau Vu Yêu Chi Chiến, bọn họ liền ẩn mình ở phương Bắc tĩnh tu, thực lực không mạnh bằng mấy vị Yêu Thánh, tự nhiên không phát giác được.

"Được rồi!

Việc này các ngươi không cần quá lo lắng, chỉ cần cẩn thận, sẽ không có chuyện gì, chỉ là để chuẩn bị cho tương lai của Yêu tộc." Nhìn thần tình ngưng trọng của Giao Ma Vương mấy người, Bạch Trạch nhẹ nhàng nói.

"Cẩn tuân Yêu Thánh chi mệnh!" Vì tương lai của Yêu tộc, bọn họ tự nhiên trách nhiệm không chối từ.

Dù sao bọn họ vốn dĩ là lão nhân của Thượng Cổ Yêu Đình.

Nhờ khả năng của Bạch Trạch, Yêu tộc đã có chút tính toán, còn lúc này tại nơi Trường Phong tu luyện ở Kim Ngao Đảo.

Trường Phong tĩnh tu mấy trăm năm, cuối cùng cũng lĩnh ngộ được tất cả pháp tắc.

Trong tĩnh thất động phủ, Trường Phong nhắm mắt tọa thiền.

Pháp tắc đoàn trong tay, đã ảm đạm vô quang.

Theo một tiếng tách tách nhỏ bé, pháp tắc đoàn trong tay lập tức tan vỡ, tất cả dũng nhập vào lòng bàn tay Trường Phong.

Trong khoảnh khắc, ba nghìn pháp tắc tuôn trào, bao quanh bốn phía.

Lại càng nhanh chóng nghiêng đổ ra ngoài động núi.

Trong hư không, từng luồng hỗn độn khí xuyên qua không trung dũng hiện.

Trong chớp mắt, bao phủ khắp trăm dặm, hơn nữa còn đang với tốc độ nhanh hơn khuếch tán ra bốn phía.

Biến hóa đột ngột như vậy, lần đầu tiên khiến Thạch Cơ và Nữ Bạt đang tu luyện bên cạnh giật mình tỉnh giấc.

Bọn họ nhìn quanh bốn phía, thấy cảnh tượng trước mắt, đều lộ vẻ mặt chấn kinh.

Nhưng giây tiếp theo, hai nữ đồng thời mừng rỡ trong mắt.

Lực lượng pháp tắc nồng đậm như vậy, tuyệt đối là thời cơ tốt để bọn họ tu luyện.

Từ miệng Trường Phong, bọn họ đã biết tầm quan trọng của việc tu luyện pháp tắc.

Lĩnh ngộ thêm một loại pháp tắc, thực lực sẽ có đề cao cực lớn.

Trong lòng kinh nghi, bọn họ vội vàng thu hồi tâm thần, cẩn thận cảm ứng.

Lúc này, Thông Thiên Giáo Chủ đang tọa thiền trong Bích Du Cung, cũng phát hiện ra biến hóa trong động phủ của Trường Phong.

"Đột phá rồi!

Thật sự đột phá rồi!" Chỉ khẽ cảm ứng, y đã biết chuyện gì đang xảy ra.

Nhìn về phía nơi Trường Phong tu luyện, trong đôi mắt hỗn độn mang theo kinh ngạc, vui mừng, và cả một chút trịnh trọng.

Mặc dù trước đó đã nghĩ Trường Phong nhất định có thể bước ra một bước đó, nhưng khi thật sự cảnh tượng này hiện ra trước mắt, Thông Thiên vẫn không kìm được sự chấn kinh trong lòng.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên ư.

Chân thật là cứ thế đột phá rồi.

Lĩnh ngộ xong ba nghìn pháp tắc, cứ thế nhẹ nhàng bước vào.

Nghĩ tới, Thông Thiên trong lòng đều cảm thấy một trận hư ảo.

"Đại Đạo Chi Tử, không hổ là Đại Đạo Chi Tử của Bản tọa a!" Thu lại cảm khái trong lòng, Thông Thiên theo sau là một cỗ vui vẻ.

Trường Phong đột phá, đại cục đã định.

Lão Tử cùng những người khác, hiển nhiên không còn là đối thủ của Tiệt Giáo bọn họ.

Đối với Tây Du Lượng Kiếp sắp tới, tự nhiên càng không để vào mắt.

Trên bầu trời, tử khí bao la, bao phủ trăm vạn dặm.

Cầu vồng ngang dọc, như một bức họa trời treo lơ lửng trên đó.

Kim liên tuôn trào, thiên hoa từng cánh sinh ra.

Toàn bộ Kim Ngao Đảo, lại càng có tiên nhạc vô biên vang lên.

Trong chớp mắt, trung tâm Kim Ngao Đảo hiện ra một cảnh tượng thần thánh.

Các đệ tử Tiệt Giáo đang tĩnh tu, từng người một tỉnh lại.

Nhưng nhìn cảnh tượng trước mắt, đều lộ vẻ mặt kinh ngạc nghi hoặc.

Hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Ngay cả Tam Tiêu, Kim Linh Thánh Mẫu cùng các đệ tử thân truyền khác, cũng đều không hiểu trong lòng.

Bọn họ chỉ cảm thấy xung quanh vô tận pháp tắc bao phủ, và trong từng luồng cầu vồng cuồn cuộn, bọn họ cảm nhận được một cỗ thánh uy cường đại.

"Trên đảo sao lại có biến hóa lớn như vậy?" "Chẳng lẽ là sư tôn đột phá rồi?" Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu thì thầm, ánh mắt nhìn về phía Bích Du Cung.

Đáng tiếc, trên không trung có hỗn độn khí lưu chuyển, lại có thánh uy bao phủ, thần niệm của bọn họ không thể thăm dò, tự nhiên không biết cụ thể.

Giống như Tam Tiêu cùng những người khác, Kim Linh Thánh Mẫu cùng các đệ tử khác đều cho rằng là tu vi của Thông Thiên có chút tinh tiến.

Trên toàn bộ Kim Ngao Đảo có thể tạo thành điềm tượng như vậy, chỉ có Thông Thiên và Trường Phong.

Nhưng Trường Phong mấy trăm năm trước mới vừa bước vào

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, không thể nào nhanh như vậy lại đột phá.

Tuy nhiên đối mặt với lực lượng pháp tắc nồng đậm trên không trung, bọn họ cũng không có thời gian nghĩ kỹ.

Thời khắc hiện tại, tuyệt đối là thời cơ tốt nhất để tu luyện.

Ba nghìn pháp tắc buông xuống, mỗi một thứ đều là thứ bọn họ cần.

Các môn nhân Tiệt Giáo kinh ngạc rồi lại phấn khích, vội vàng từng người tọa thiền tại chỗ.

Các môn đồ ở nơi hơi xa trên đảo, muốn tới gần, nhưng thấy pháp tắc trong không trung ngang dọc tuôn ra.

Chỉ trong chốc lát, đã bao phủ toàn bộ Kim Ngao Đảo.

Lại còn lấy Kim Ngao Đảo làm trung tâm, nhanh chóng quét qua toàn bộ Hồng Hoang.

Biến hóa hùng vĩ như hiện tại, tự nhiên lần đầu tiên đã thu hút sự chú ý của mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân.

Trong Bát Cảnh Cung ở Thủ Dương Sơn!

Lão Tử trừng đôi mắt hỗn độn, trên mặt tràn đầy kinh ngạc.

"Làm... làm sao có thể?" Người khác có thể không cảm nhận được, nhưng y thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, hơn nữa còn từng giao thủ với Trường Phong.

Tuyệt đối sẽ không cảm nhận sai khí tức kia.

Trường Phong đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Nhưng mấy trăm năm trước, đối phương không phải đã đột phá rồi sao.

Vì sao bây giờ lại đột phá!

Nghi hoặc!

Không hiểu!

Ngay cả với kiến thức của Lão Tử, cũng không thể lý giải tình huống trước mắt.

Rõ ràng đã bước vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, làm sao có thể lại đột phá một lần nữa.

Y lơ lửng trên Bát Cảnh Cung, đôi mắt xuyên thấu hư không vô tận, nhìn về phía Kim Ngao Đảo.

Đáng tiếc, y chỉ có thể nhìn thấy Kim Ngao Đảo, chứ không thể thấy cảnh tượng bên trong.

Luồng thánh uy kia rất mạnh.

Mạnh hơn cả lần giao thủ trước với Trường Phong.

Nhưng đối phương xác thực là đã bước vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên không sai.

Sao lại thế này?

Ngay khi Lão Tử đang kinh nghi, hư không xa xa nứt ra, Nguyên Thủy Thiên Tôn vội vàng đến.

Từ một hướng khác, Tây Phương Nhị Thánh, Nữ Oa đồng thời hiện thân.

Không ngoại lệ, mỗi người trên mặt đều tràn đầy kinh nghi, không hiểu.

"Đại huynh!

Rốt cuộc chuyện này là sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn vội vàng đến, mặt lộ vẻ kinh hãi.

Không chỉ sợ hãi trước luồng thánh uy trên bầu trời kia, mà còn là chuyện xảy ra với Trường Phong.

Tây Phương Nhị Thánh cùng những người khác bên cạnh, cũng đều nhìn về phía Lão Tử.

Chương 169

Dù sao trong số Lục Thánh, Lão Tử chấp chưởng Thái Cực Đồ, am hiểu nhất việc thôi diễn thiên cơ.

Tốc độ tu luyện của Trường Phong nhanh thì thôi đi, làm sao có thể một cảnh giới đột phá hai lần, lại còn là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Có thể bước vào cảnh giới này, đã là kỳ ngộ cực lớn.

Chẳng lẽ còn tự mình phá vỡ, rồi lại đột phá một lần nữa.

Lão Tử không nói gì, tay phải khẽ phất, Thái Cực Đồ xoay tròn mà ra.

Cuộn đồ họa đó khẽ xoay, từng luồng lực lượng tạo hóa tản mát ra.

Chỉ một lát sau, sắc mặt Lão Tử lập tức biến đổi kịch liệt.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng mấy người khác đang chăm chú nhìn Lão Tử, đều trầm mặt.

Rất rõ ràng, Lão Tử đã có chút phát hiện.

"Đại huynh!

Thế nào?" Nguyên Thủy Thiên Tôn không kìm được hỏi.

"Chúng ta bị Trường Phong kia lừa rồi, lần trước y đột phá đâu có dị tượng thiên địa như vậy." Lão Tử thu lại Thái Cực Đồ, sắc mặt vô cùng khó coi.

Tuy không nói rõ, nhưng Nguyên Thủy cùng những người khác đều là Thiên Đạo Thánh Nhân, trong lòng hiển nhiên đã hiểu.

Lần trước, Trường Phong không phải thật sự đột phá.

Chỉ là tạm thời sở hữu thực lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Hiện tại, mới là y thật sự đột phá.

"Cái này làm sao có thể?

Thứ gì có thể khiến y tạm thời bước vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên?" Tiếp Dẫn nhíu mày, trên mặt tràn đầy nghi hoặc.

Y trong Phong Thần Lượng Kiếp thánh thể bị hủy, đích thân trải nghiệm qua sự cường đại của Trường Phong.

Cảnh giới trước đó của y, tuyệt đối sẽ không có giả.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đồng đẳng với tồn tại Thiên Đạo Thánh Nhân.

Thiên địa có khe hở, làm sao có thể tồn tại thứ như vậy.

Hơn nữa cho dù là đột phá tạm thời, cũng quá mức cường đại.

Mấy người còn lại trong tràng không trả lời, chỉ là từng người sắc mặt càng ngày càng âm trầm.

Đối mặt với ánh mắt của mấy người, Tiếp Dẫn lập tức chấn động, sắc mặt cũng kinh hãi.

Bọn họ đều nhớ cảnh tượng trong Tử Tiêu Cung.

Hành vi của Đạo Tổ!

Hoàn toàn là đang che chở cho Trường Phong!

"Đại huynh." Nguyên Thủy Thiên Tôn quay đầu, nhẹ giọng hỏi.

Nhưng lời Nguyên Thủy còn chưa dứt, lập tức đối diện với ánh mắt của Lão Tử.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tự nhiên hiểu rõ sự sâu cạn trong đó, vội vàng ngậm miệng lại.

Chỉ là y quá nghi hoặc!

Bọn họ mới là Thiên Đạo Thánh Nhân, Trường Phong là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Trước đó hai tộc Vu Yêu không tôn kính Thánh Nhân, đều bị Thiên Đạo tính kế diệt sạch, Đạo Tổ làm sao có thể dung thứ một Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tồn tại.

Thực lực Trường Phong, bọn họ đã được chứng kiến rồi.

Vượt xa Thiên Đạo Thánh Nhân.

Bây giờ lại đột phá một lần nữa, thực lực càng thậm chí hơn trước.

Đạo Tổ thân mình hợp với Thiên Đạo, muốn áp chế đối phương, không nghi ngờ gì càng thêm khó khăn.

Dù sao Thiên Đạo chung quy là Thiên Đạo, nhiều chuyện không tiện ra tay, đây cũng là lý do bọn họ tồn tại.

Hơn nữa Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cho dù thoát ly Hồng Hoang, cũng có thể ngao du trong Hỗn Độn.

Thần bí như Hồng Quân, sao lại để thiên địa xuất hiện một dị số như vậy?

"Tây Du Lượng Kiếp sắp tới, chúng ta cứ tĩnh tâm tu luyện là được!" Lão Tử khẽ nói một tiếng, thân hình chợt lóe biến mất trong không trung.

Y tuy không biết Đạo Tổ vì sao lại làm như vậy, nhưng Lão Tử trong lòng rất rõ ràng, vị kia trong Tử Tiêu Cung có thể có một bố cục to lớn.

Mưu đồ có thể không còn là một tộc hay một quần thể, mà là toàn bộ thiên địa Hồng Hoang.

Mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân bọn họ, e rằng thật sự đã trở thành

một quân cờ trong đó.

Thậm chí có thể là quân cờ bị vứt bỏ!

Suy đoán này, không nghi ngờ gì khiến Lão Tử vô cùng ưu lo!

Dù sao vị kia, chính là Hỗn Độn Ma Thần!

Thấy Lão Tử rời đi, sắc mặt mấy người trong tràng đều không tốt.

Đương nhiên, sắc mặt Tây Phương Nhị Thánh là khó coi nhất.

Tây Du sắp tới, không ngờ lại xuất hiện biến cố như vậy.

Trước đó Trường Phong ẩn mình ở Kim Ngao Đảo, khẳng định là để chuẩn bị đột phá.

Hiện tại y đã triệt để bước vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhất định sẽ có hành động lớn.

Đối với Tây Du mà nói, tuyệt đối là một yếu tố bất ổn rất lớn.

Mấy người nhìn nhau, không dừng lại, lần lượt biến mất trong không trung.

Đối mặt với tình cảnh trước mắt, bọn họ ngoài việc chờ đợi, cũng không có bất kỳ biện pháp nào khác.

Chọc giận Trường Phong?

Bây giờ càng không dám.

Lúc này, trong Thiên Đình, Hạo Thiên nhìn biến hóa của Tam Giới, cả người đều kinh ngạc ngây dại.

Y không có năng lực của Thánh Nhân, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng thánh uy cuồn cuộn từ trên trời đến, không nghi ngờ gì báo cho y biết, trong thiên địa có một tồn tại cường đại xuất hiện.

Luồng uy áp hùng vĩ đó, dường như còn trên cả mấy vị Thiên Đạo

Thánh Nhân.

Hạo Thiên Kính xoay tròn mà ra, đáng tiếc chỉ có thể nhìn thấy từng luồng hồng hà.

Cẩn thận cảm ứng, dường như là từ Kim Ngao Đảo truyền đến.

Còn cụ thể thì, lại không biết.

Trong lòng kinh hãi, Hạo Thiên vội vàng sai người xuống hạ giới dò la.

Trong thiên địa không ngừng có cường giả xuất hiện, đối với Thiên Đình mà nói, tuyệt đối là một tin tức rất không tốt.

Tam Giới lại mọc ra cường giả như vậy, Thiên Đình khi nào mới có thể chấp chưởng toàn bộ thiên địa?

Lúc này trong Tử Tiêu Cung ở sâu trong Hỗn Độn, Hồng Quân đang tọa thiền khẽ mở đôi mắt.

Trong đôi mắt vốn không hề gợn sóng, tự có một tia dị sắc lóe qua.

"Cuối cùng cũng đột phá rồi, đã đến lúc đi gặp vị lão hữu kia." Một lời thì thầm hư vô phiêu miểu.

Hồng Quân đang ngồi trên bồ đoàn, thân hình từ từ nhạt đi, cho đến khi hòa vào hư không.

So với sự kinh hãi của Chư Thánh, lúc này vạn vật chúng sinh trên Hồng Hoang đại địa, lại phát ra tiếng hoan hô phấn khích.

Trên trời có ba nghìn pháp tắc buông xuống, đây đối với bọn họ mà nói, tuyệt đối là đại kỳ ngộ vô thượng.

Từng người tọa thiền, nỗ lực hấp thu pháp tắc và linh khí trong thiên địa.

Lúc này Trường Phong bị hỗn độn khí bao phủ, cũng từ từ mở đôi

mắt. ‘Đinh!

Chúc mừng Túc Chủ hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhận được Thảng Bình Trị mười ức, điểm huyết mạch tăng thêm hai nghìn, tất cả pháp tắc bản thân nắm giữ tăng thêm ba nghìn, nhận được Thí Thần Thương toái phiến x50, Tạo Hóa Ngọc Điệp toái phiến x10.’ ‘Chúc mừng Túc Chủ không gian pháp tắc lĩnh ngộ viên mãn, thân dung không gian pháp tắc, luyện thành hư vô chi tâm.’ ‘Chúc mừng Túc Chủ hỗn loạn pháp tắc lĩnh ngộ viên mãn, thân dung hỗn loạn pháp tắc.’ ‘Chúc mừng Túc Chủ Độc chi pháp tắc lĩnh ngộ viên mãn, thân dung Độc chi pháp tắc.’ ‘Chúc mừng Túc Chủ tề tụ một trăm khối toái phiến, có thể hợp thành Thiên Đạo hung sát dị bảo Thí Thần Thương.’ Một chuỗi tiếng nhắc nhở, khiến Trường Phong không kìm được sắc mặt vui vẻ.

Mặc dù biết bước vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thực lực sẽ có một sự thăng tiến nhảy vọt, nhưng không ngờ thu hoạch lại lớn đến vậy.

Ngay vừa rồi, y trực tiếp luyện thành mấy chục pháp tắc chi thể, trong đó còn có mấy cái pháp tắc vô cùng cường đại.

Phần thưởng hoàn thành nhiệm vụ, khiến tất cả pháp tắc của y đều được đề thăng toàn diện.

Và mấy loại phần thưởng còn lại, cũng khiến Trường Phong kinh ngạc.

Mười ức Thảng Bình Trị thì thôi đi, vậy mà còn có Tạo Hóa Ngọc Điệp toái phiến.

Tạo Hóa Ngọc Điệp không phải là Hỗn Độn Chí Bảo tầm thường, trong đó không chỉ chứa đựng ba nghìn Đại Đạo Pháp Tắc, còn có Hỗn Độn Pháp Tắc trong truyền thuyết.

Trên ba nghìn pháp tắc, tu luyện chính là Hỗn Độn Pháp Tắc.

Mặc dù chỉ là mười khối toái phiến, không nghi ngờ gì là vô cùng quý giá.

Trong lòng kích động, Trường Phong từ từ mở màn hình thuộc tính của mình.

Hệ Thống Thảng Bình.

Túc Chủ: Trường Phong.

Cảnh giới: Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên (113/3000 pháp tắc chi thể).

Pháp tắc chi thể: Nhâm Thủy Chi Thể, Lôi Đình Chi Thể, Chân Viêm Thần Thể, Thú Thổ Linh Thể, Giáp Mộc Thánh Tâm, Canh Kim Chi Khu, Hư Vô Chi Tâm, Hỗn Loạn Chi Nguyên.

Huyết mạch: Hỗn Độn Thực Thiết (2453/10000).

Nhiệm vụ chính tuyến: Bước vào Thiên Đạo Cảnh.

Nhiệm vụ hàng ngày.

Hệ thống cũng không có biến hóa lớn gì.

Hiện tại y đã luyện thành một trăm mười ba pháp tắc chi thể, có nghĩa là lúc này y, đã tương đương với hơn một trăm vị Thiên Đạo Thánh Nhân.

Và muốn bước vào Thiên Đạo Cảnh, lại là luyện thành ba nghìn pháp tắc chi thể.

Đối với người khác có lẽ rất khó khăn, nhưng đối với Trường Phong, thì không có độ khó lớn lắm.

Lúc này y tuy chỉ luyện hóa hơn một trăm pháp tắc chi thể, nhưng vô số pháp tắc còn lại đã lĩnh ngộ, rất nhiều đều đã vượt qua con số

năm nghìn.

Chỉ có những năm gần đây, những pháp tắc mới lĩnh ngộ tương đối ít ỏi.

Y có mười ức Thảng Bình Trị, mỗi ngày còn có nhiệm vụ hàng ngày nhận được pháp tắc.

Con số ba nghìn, cũng không xa vời.

Theo Trường Phong thấy, ngược lại tiến hóa huyết mạch mới khá gian nan.

Nếu không phải lần này hoàn thành nhiệm vụ có phần thưởng, tiến bộ có thể nói là rất ít ỏi.

Điểm huyết mạch ngoài việc rút thưởng, chỉ có mỗi ngày hoàn thành tất cả nhiệm vụ hàng ngày mới có khả năng nhận được.

Đối với điều này, Trường Phong cũng khá bất đắc dĩ.

Trường Phong tắt màn hình hệ thống, tay phải khẽ mở.

Lập tức thấy từng khối toái phiến hiện ra trong hư không.

Mỗi một khối toái phiến, đều mang theo khí huyết sát nồng đậm.

Pháp tắc ma đạo của Trường Phong tuy chưa lĩnh ngộ viên mãn, nhưng cũng không tệ.

Trong lúc tay phải lật qua lật lại, rất nhiều toái phiến đều hội tụ quanh lòng bàn tay. ‘Đinh!

Xin hỏi Túc Chủ có hợp thành Thí Thần Thương không?’ Trong đầu truyền đến một tiếng nhắc nhở máy móc.

Trường Phong trong lòng lẩm nhẩm một tiếng ‘phải’!

Thí Thần Thương là vật của Ma Tổ La Hầu năm xưa, Thiên Đạo hung sát dị bảo, uy lực không hề thua kém Tiên Thiên Chí Bảo.

Có Ngũ Hành Tháp để thủ, có Thí Thần Thương để công, vừa hay một công một thủ!

Theo Trường Phong lẩm nhẩm trong lòng, lập tức thấy các toái phiến trước mắt hòa nhập vào nhau.

Nhưng trong ánh mắt kinh ngạc của Trường Phong, rất nhiều toái phiến không hề hòa nhập thành một cây trường thương màu máu, chỉ là trong không trung hình thành một hư ảnh màu máu.

Trên rãnh máu của trường thương do hư ảnh hình thành, một luồng hồng quang bay xuống, lập tức chìm vào lòng đất biến mất.

Trường Phong trong lòng kinh hãi, thần niệm nhanh chóng đuổi theo.

Trong chớp mắt, Trường Phong trong lòng có chút kinh ngạc.

Luồng huyết khí đó, vậy mà lại đến Tây Phương thế giới!

"Quái lạ!

Chẳng lẽ Thí Thần Thương kia vẫn còn ở Tây Phương thế giới?" Thần niệm phụ vào luồng huyết khí đó, Trường Phong trong mắt mang theo nghi hoặc.

Ngay khi ý niệm này chuyển qua trong đầu, luồng huyết khí kia vậy mà lại đến dưới núi Tu Di.

Tình huống như vậy, không nghi ngờ gì khiến Trường Phong tràn đầy kinh ngạc.

Đang suy nghĩ, phía trước từng luồng kim quang sinh ra.

Chương 170

Nhìn kỹ lại, vậy mà là một quầng sáng khổng lồ.

Trên đó kim sắc Phật quang lưu chuyển, lại càng có vô số ấn Vạn Tự Phật hiện ra dày đặc.

Thấy cảnh tượng trước mắt, dưới núi Tu Di ở Tây Phương thế giới này e rằng có điều quái lạ.

Tây Phương Nhị Thánh ở Tây Phương sáng lập Tây Phương Giáo e rằng cũng không đơn giản như vậy.

Tây Phương Nhị Thánh tuy hóa hình ở Tây Phương, nhưng không có lý do gì phải thành lập Tây Phương Giáo ở Tây Phương.

Hơn nữa Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề tuy đã phát xuống nhiều đại hồng nguyện, nhưng lại không làm lớn mạnh Tây Phương Giáo, ngược lại cuối cùng ngay cả Tây Phương Giáo cũng không còn.

Theo Trường Phong thấy, hai người có thể thành Thánh, chẳng qua cũng chỉ là một lời của Hồng Quân mà thôi.

Mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân khác, Tam Thanh là do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa thành.

So với Tây Phương Nhị Thánh mà nói, nguồn gốc chính thống hơn nhiều.

Hơn nữa mấy người cũng xác thực đã giáo hóa Nhân tộc, dù sao sau Tam Hoàng Ngũ Đế đều có bóng dáng của bọn họ.

Xiển Giáo, Nhân Giáo tuy đệ tử thân truyền không nhiều, nhưng truyền thừa trong Nhân tộc thì không ít.

Rất nhiều luyện khí sĩ Nhân tộc đều tự xưng là truyền nhân Đạo

môn.

Tuy thực tế hiệu quả có thể giảm đi nhiều, nhưng ít nhất công sức bề mặt vẫn làm.

Còn về Nữ Oa cuối cùng kia, đối phương quan hệ rất mật thiết với Yêu tộc, lại sáng tạo Nhân tộc, công đức xa trên Tây Phương Nhị Thánh.

Thực ra theo Trường Phong thấy, Lục Thánh đều chẳng qua là bố cục của Hồng Quân.

Tây Phương Nhị Thánh có thể có được hai bồ đoàn trong Tử Tiêu Cung, e rằng cũng có liên quan đến dưới núi Tu Di này.

Trường Phong hiển nhiên tu luyện tiên đạo pháp tắc, tự nhiên nhẹ nhàng xuyên qua tầng quang mô đó.

Vừa mới lướt qua, lập tức thấy huyết khí ngút trời.

Trong khoảnh khắc một cỗ Ma Đạo pháp tắc ập tới.

Đây là một không gian màu đỏ sẫm.

Không thấy trời không thấy đất!

Trong đó tràn ngập vô tận khí màu đen và màu đỏ máu.

Bao phủ toàn bộ bầu trời.

Còn chưa kịp kinh ngạc trong lòng, đột nhiên trong hư không một cỗ năng lượng quỷ dị thẩm thấu ra.

Luồng thần niệm của Trường Phong, lập tức tan vỡ.

"Di!

Loại sức mạnh đó, dường như là sức mạnh Thiên Đạo!" Trường Phong trong Kim Ngao Đảo từ từ mở đôi mắt, trong mắt mang theo kinh kỳ.

Tuy nhiên cũng chỉ là kinh ngạc, Trường Phong cũng không quá để ý.

Dù sao cũng chỉ là một luồng thần niệm tùy tiện của y.

Chỉ là không gian dưới núi Tu Di kia, lại khiến y tò mò.

Hiện tại vừa mới đột phá, Trường Phong cũng không nghĩ đến việc đi khiêu khích Đạo Tổ.

Nguyên Thủy cùng những người khác trong mắt y chẳng đáng nhắc tới, nhưng đối với vị kia trong Tử Tiêu Cung, Trường Phong vẫn có chút cố kỵ.

Dù sao Thiên Đạo Cảnh, cần thân mình dung hợp ba nghìn Đại Đạo Pháp Tắc.

Đối phương hợp đạo lâu như vậy, ai cũng không biết đã đến bước nào.

Cho dù là một nửa số đó, Hồng Quân cũng là tồn tại vô cùng khủng bố.

Mặc dù trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân rất rõ ràng đã che chở cho y, nhưng Trường Phong không cho rằng đối phương đối với y rất thiện chí.

Hồng Quân rất rõ ràng có mưu đồ, hơn nữa rất có khả năng liên quan đến Thiên Đạo, Địa Đạo, Nhân Đạo.

Trường Phong mở mắt, lẳng lặng nhìn trường thương màu máu trôi nổi trước mắt.

Quầng sáng thần bí lưu chuyển trên đó, lại càng có từng luồng Ma Đạo pháp tắc tản mát ra.

Tuy nhiên dưới pháp lực do Trường Phong tùy tiện bố trí, cũng không hề tiết lộ ra ngoài.

Lúc này Tây Phương Nhị Thánh đã trở về núi Tu Di, đột nhiên sắc mặt khẽ biến, đồng thời kinh ngạc nhìn bốn phía.

Chỉ thấy toàn bộ núi Tu Di rực rỡ vàng óng, Phật quang vô tận tuôn trào.

Chiếu sáng toàn bộ bầu trời rực rỡ vạn phần.

Di Lặc cùng những người khác đang tu luyện trên núi Tu Di, cũng nghi hoặc nhìn quanh bốn phía.

Hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Trong kinh ngạc, Tây Phương Nhị Thánh nhìn nhau, lập tức sắc mặt biến đổi kịch liệt.

Oanh!

Trong khoảnh khắc, dưới núi Tu Di huyết sắc khí vô tận tuôn trào, xuyên thủng toàn bộ núi Tu Di.

Hai người đang ngồi trong điện, vung tay lên.

Lập tức kim quang vô tận phủ xuống, huyết sát khí phun ra lập tức bị tịnh hóa.

Thân hình chợt lóe, hai người trực tiếp đến dưới núi Tu Di.

Nhìn quầng sáng kim quang lưu chuyển trước mắt, hai người đều nhíu mày.

Đây không phải là phong ấn bình thường, mà là do Đạo Tổ bố trí, được bọn họ gia trì bấy nhiêu năm.

Ngay khoảnh khắc vừa rồi, vậy mà có chút lay động.

Trong lòng kinh nghi, hai người liên tục thôi toán.

Đáng tiếc, không hề có kết quả gì.

“Vô Lượng Lượng Kiếp, chẳng lẽ thật sự sắp tới rồi!” Lão Tử

khẽ thở dài sau một hồi lâu.

Thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, bọn họ tự nhiên đã sớm nhận ra dị trạng của thiên địa.

Chuẩn Đề bên cạnh không nói gì, nhưng cũng trầm mặt.

Lúc này Trường Phong đang tọa thiền ở Kim Ngao Đảo, chỉ thấy một đạo huyết mang độn đi từ phía dưới.

Tiếp đó hư ảnh Thí Thần Thương trôi nổi trong không trung khẽ chấn động.

Một cỗ huyết sát khí cường đại tuôn trào ra.

Trên thân thương, còn có pháp tắc màu đen nồng đậm tản mát ra.

Đó chính là Ma Đạo pháp tắc do Ma Tổ La Hầu nắm giữ.

Trường Phong đưa tay phải ra, khẽ nắm chặt, lập tức một cỗ khí băng hàn dũng tới.

Tuy nhiên, Trường Phong không hề cảm thấy dị thường, ngược lại vô cùng thoải mái.

"Vậy mà cứ thế hợp thành rồi?

Là hệ thống, hay là Thí Thần Thương vốn có của thiên địa?" Trường Phong tùy tiện vung một cái, trong mắt mang theo nghi hoặc.

Y vốn còn tưởng là hệ thống trực tiếp hợp thành, nhưng cảnh tượng vừa rồi, rất rõ ràng không hề đơn giản như vậy.

Không gian dưới núi Tu Di kia tuy chưa nhìn rõ, nhưng huyết mang vừa rồi độn đi từ lòng đất dường như có chút không đơn giản.

Tuy nhiên đối với những điều này, Trường Phong cũng không để ý.

Hiện tại y lại có được một kiện chí bảo lợi hại.

Còn về núi Tu Di kia, sau này có rất nhiều cơ hội làm rõ.

Đang nghĩ đến việc dùng mười ức Thảng Bình Trị để rút thưởng, Trường Phong khẽ ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía trước.

Thông Thiên cảm nhận được y tỉnh lại, đã tới rồi.

Trường Phong tùy tiện thu Thí Thần Thương lại, từ từ đứng dậy.

Vừa mới đứng dậy, hư không trước mặt nứt ra, một thân ảnh từ từ bước ra.

Chính là sư tôn của y, Thông Thiên Thánh Nhân. 【Đây chính là thực lực Thiên Đạo Thánh Nhân sao, dường như trong mắt mình lại nhỏ bé hơn nhiều rồi.】 【E rằng giờ tùy tiện một quyền, cũng có thể đánh nát thánh thể sư tôn.】 Cảm nhận ba động truyền đến từ Thông Thiên, Trường Phong trong mắt khẽ sáng.

So với lần đột phá tạm thời trước đó, lúc này y mạnh hơn gấp trăm lần chứ không chỉ.

Thông Thiên vừa hiện thân, cả người đứng sững trong không trung.

Tâm tình vốn vì Trường Phong đột phá mà vui vẻ, lập tức trở nên vô cùng buồn bực.

Một quyền là có thể đánh nát thánh thể của y.

Y là đệ nhất chiến lực của Lục Thánh a!

Ngữ khí trêu chọc của Trường Phong, khiến Thông Thiên trong lòng rất khó chịu.

Dù sao y cũng là Thiên Đạo Thánh Nhân, còn là sư tôn của Trường Phong.

Đồ đệ mạnh hơn sư tôn thì thôi đi.

Còn một quyền là có thể đánh bạo ngươi.

Chuyện này đặt lên ai, người đó cũng không thoải mái.

Trường Phong hiển nhiên chú ý đến sắc mặt khác thường của Thông Thiên, khẽ nghi hoặc, rồi mang theo chút vui vẻ nói: "Sư tôn!

Đệ tử đã thành công bước vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên." Vốn dĩ chỉ là một câu nói bình thường của Trường Phong, nhưng phối hợp với tâm thanh vừa nghe được.

Thông Thiên càng thêm khó chịu.

Cảm giác đó có chút chua chát!

Thu lại tạp niệm trong lòng, Thông Thiên trong lòng khẽ thở dài một tiếng, nhẹ giọng đáp: "Không tệ!

Không làm vi sư thất vọng!" 【Sao thấy sư tôn có vẻ không vui nhỉ?】 【Chắc cũng phải thôi, đồ đệ giỏi hơn sư phụ, trong lòng chắc chắn có chút không thoải mái.】 【Dù sao mình cũng mới tu luyện có mấy ngàn năm, tuổi thọ sư tôn chắc phải tính bằng ức năm ấy chứ.】 【Chịu thôi, thiên phú nó thế!

Cản cũng không nổi a!】 Khóe miệng Thông Thiên giật giật!

Sắc mặt có chút trầm xuống!

Tên tiểu ngưu yêu này càng ngày càng quá đáng!

Còn nói toàn sự thật! 'Ai!

Giờ muốn đánh tên tiểu ngưu yêu này cũng chẳng còn cơ hội nữa rồi.' Sắc mặt Thông Thiên liên tục biến đổi, cuối cùng chỉ hóa thành một tia bất đắc dĩ.

Trước đó vẫn luôn muốn dạy dỗ tên tiểu ngưu yêu này một phen, nào ngờ trong chớp mắt, đã không còn cơ hội nữa rồi.

Mặc dù trong lòng không thoải mái, nhưng xác thực không thể không nói thiên phú của Trường Phong kinh khủng.

Chỉ trong vỏn vẹn nghìn năm đã bước vào cảnh giới này, e rằng cũng chỉ có Đại Đạo Chi Tử trong truyền thuyết.

Nghĩ đến thân phận của Trường Phong, Thông Thiên trong lòng lập tức thoải mái hơn không ít.

Tên tiểu ngưu yêu này căn bản không phải người bình thường, không thể dùng lẽ thường để suy đoán.

Trường Phong đâu biết được suy nghĩ của Thông Thiên, mặt đầy cảm kích nói: "Nếu không có sư tôn giúp đỡ, Trường Phong e rằng cũng không thể đột phá nhanh như vậy, vẫn phải đa tạ sư tôn!" Nghe lời Trường Phong nói, trong lòng Thông Thiên có chút an ủi.

Trường Phong có thể đi đến bước này mà không quên nguồn cội, xác thực khiến Thông Thiên có chút vui mừng.

Vẻ tôn kính giữa hàng lông mày, cũng không vì cảnh giới đột phá mà giảm đi.

Cảnh tượng trước mắt, cũng khiến Thông Thiên càng thêm kiên định ý nghĩ trong lòng.

"Đây là năng lực của ngươi!

Bản tọa bất quá chỉ giúp một chút mà thôi, nay ngươi đã thành công đột phá, Tiệt Giáo này đã đến lúc giao cho ngươi rồi." Thông Thiên thở dài, nói.

Sau khi chứng kiến sự lợi hại của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, trong lòng Thông Thiên có một cỗ dã vọng.

Hiện tại thời cơ cũng đã đến.

"Sư tôn!

Người thật sự muốn lui về phía sau sao?" Đối với điều này, Trường Phong không quá kinh ngạc, dù sao trước đó Thông Thiên cũng từng nhắc tới.

Chỉ là việc Thông Thiên bàn giao nhanh như vậy, khiến Trường Phong có chút nghi hoặc.

Từ thần tình của Thông Thiên, dường như sư tôn có ý định khác.

"Thời gian không còn nhiều nữa." Thông Thiên khẽ ngẩng đầu, đạm nhiên nói.

Nghe vậy Trường Phong ngẩn người, trong lòng hiểu rõ ý của Thông Thiên.

Chắc là Hồng Quân cho bọn họ thời gian không còn nhiều nữa.

Chỉ là sư tôn đang gấp cái gì?

Trường Phong đang đứng trong tràng, mặc dù trong lòng nghi hoặc, nhưng vẫn cung kính đáp: "Trường Phong nhất định không phụ sự ủy thác của sư tôn!" "Như vậy!

Hãy theo ta đến Bích Du Cung!" Thông Thiên thân hình chợt chuyển, ý bảo Trường Phong theo sau.

Ba ngày sau, ba nghìn pháp tắc bao phủ trời cao biến mất, khí tường thụy vắt ngang không trung cũng ẩn đi.

Toàn bộ thiên địa, lại một lần nữa khôi phục vẻ ban đầu.

Chỉ là trong vỏn vẹn ba ngày này, rất nhiều chúng sinh trong thiên địa đều có đột phá lớn.

Chương 171

Đặc biệt là vô số môn nhân Tiệt Giáo trên Kim Ngao Đảo, phần lớn thực lực đều có tăng trưởng.

Tỉnh lại từ việc tu luyện, bọn họ đều tò mò rốt cuộc là ai đã gây ra ba động này.

Tam Tiêu cùng các đệ tử thân truyền khác, tự nhiên đều hướng về Bích Du Cung.

Vừa ra khỏi Tam Tiên Động, Tam Tiêu liền gặp Triệu Công Minh đang bay lướt trên không trung.

Thấy người đến, ba nữ đều kinh ngạc trong mắt.

Vân Tiêu bay lên, vui mừng nói: "Công Minh sư huynh!

Người cũng đột phá rồi sao?" Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu bên cạnh, cũng kinh hỉ nhìn Triệu Công Minh.

Trước đó Triệu Công Minh là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, hiện tại lại đột phá, vậy chính là Chuẩn Thánh.

"Không tệ!

Nương nhờ ánh sáng của sư tôn, vừa mới đột phá." Triệu Công Minh sảng khoái cười, trong mắt mang theo kích động.

Gần đây vẫn luôn nghiên cứu Định Hải Thần Châu, không ngờ lại đột phá nhanh đến vậy.

Ánh mắt lướt qua Tam Tiêu, Triệu Công Minh cũng kinh ngạc: "Mấy vị sư muội thực lực cũng có chút tăng trưởng a." Nghe vậy Tam Tiêu, tự nhiên đều mặt đầy vui vẻ.

Kim Linh Thánh Mẫu cùng những người khác hiện thân trên không

trung xa xa, cũng đều mặt mày hớn hở.

Rất rõ ràng, trong ba ngày vừa qua, bọn họ đều có thu hoạch.

Sau khi chào hỏi nhau, mấy đạo thân ảnh đồng thời hướng về Bích Du Cung.

"Di!

Sao không thấy Trường Phong sư huynh đâu?" Kim Linh Thánh Mẫu nhìn quanh bốn phía, kỳ quái hỏi.

"Đệ vừa mới đi qua động phủ của Trường Phong sư huynh, không thấy Trường Phong sư huynh, chắc là đã ở Bích Du Cung rồi." Triệu Công Minh bên cạnh nhẹ giọng đáp.

Nghe vậy Kim Linh Thánh Mẫu khẽ giật mình, cũng không để ý.

Trường Phong tuy đồng là đệ tử thân truyền của Thông Thiên, nhưng bọn họ đã sớm không còn ở cùng một cấp bậc nữa.

Trong lòng vui mừng, mấy người vừa định bước vào Bích Du Cung.

Đột nhiên, tiếng Đạo âm cuồn cuộn từ trên không trung truyền đến.

"Ta Thông Thiên, hôm nay truyền chức giáo chủ Tiệt Giáo cho Trường Phong, về sau Trường Phong tức là giáo chủ Tiệt Giáo, môn đồ Tiệt Giáo trong thiên địa lập tức đến Bích Du Cung." Thanh âm cuồn cuộn truyền ra, không chỉ bao phủ Kim Ngao Đảo, mà còn vang vọng khắp thiên địa.

Nghe tiếng âm vang bên tai, Triệu Công Minh cùng những người khác đều đứng sững lại.

Ngoài ý muốn!

Thật sự là quá ngoài ý muốn rồi!

“Sư tôn truyền vị cho Trường Phong sư huynh?” Triệu Công Minh đứng trong không trung, sắc mặt kinh ngạc.

Mặc dù bấy nhiêu năm nay, Trường Phong với tư cách Phó Giáo Chủ, đã sớm thay Thông Thiên chấp chưởng Tiệt Giáo.

Nhưng xét tổng thể, Thông Thiên vẫn là giáo chủ Tiệt Giáo.

Hiện tại vậy mà lại truyền chức giáo chủ cho Trường Phong.

Thông Thiên đây là muốn lui về phía sau.

Phong Thần Lượng Kiếp vừa qua, sư tôn sớm đã nói Tây Du Lượng Kiếp sắp tới, sao lại có ý định này.

Tam Tiêu cùng những người khác đứng bên cạnh, cũng đều sắc mặt kinh ngạc.

Trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

Hành động đột nhiên này của Thông Thiên, thật sự là quá sức tưởng tượng của bọn họ.

Lúc này vô số môn đồ Tiệt Giáo trên Kim Ngao Đảo, cũng có chút phản ứng không kịp.

Tin tức này thật sự là quá đột nhiên rồi.

Nhưng theo sau, lại là từng người trong lòng vui mừng.

So với Thông Thiên mà nói, Trường Phong hiển nhiên thân cận hơn không ít.

Dù sao trước đây Trường Phong cũng giống bọn họ, đều là môn nhân Tiệt Giáo.

Không ít người còn có qua lại với y, phần lớn môn nhân trên đảo thậm chí đều đã từng đến thăm đối phương.

Nhưng Thông Thiên thì lại không giống, rất nhiều đệ tử trên đảo

cũng chỉ có khi Thông Thiên giảng đạo mới gặp qua y, hơn nữa cũng chỉ là nhìn từ xa.

Đâu như Trường Phong, không ít người còn trò chuyện rất vui vẻ với y.

Trong lòng phấn khích, mọi người lập tức từng người nhanh chóng hướng về Bích Du Cung.

"Sư tổ truyền vị cho sư tôn rồi!" Lúc này trên Mai Sơn, Viên Hồng sắc mặt kinh ngạc.

Mới rời Kim Ngao Đảo hơn trăm năm, vậy mà lại xảy ra chuyện lớn như vậy.

Thánh dụ của Thông Thiên Giáo Chủ, y tự nhiên cần phải quay về.

Lướt nhìn động phủ tĩnh tu của Tôn Ngộ Không ở xa, Viên Hồng nói với Kim Đại Thăng cùng những người khác: "Giao đại một chút, chúng ta lập tức quay về Kim Ngao Đảo." Thân là đệ tử của Trường Phong, chuyện lớn đối phương chấp chưởng Tiệt Giáo, tự nhiên không thể vắng mặt.

Còn về Tôn Ngộ Không, Trường Phong đã không tiết lộ thân phận với y, thì không cần mang y theo.

Kim Đại Thăng cùng mấy người khác, tự nhiên không hề có ý kiến gì.

Bọn họ đều từng được Trường Phong chỉ điểm, hiển nhiên đã coi mình là môn nhân Tiệt Giáo.

Thời khắc quan trọng như vậy, khẳng định cần phải quay về.

Giống như Viên Hồng cùng những người khác, rất nhiều môn nhân Tiệt Giáo phân tán khắp Hồng Hoang, đều nhanh chóng hướng

về Kim Ngao Đảo.

Lời Thánh Nhân, vang vọng Hồng Hoang.

Tất cả chúng sinh, đều kinh ngạc nhìn về phía không trung.

Còn chưa tỉnh lại từ ba ngày tu luyện, bọn họ đều có chút ngây dại.

Hiện nay Tiệt Giáo đang thịnh vượng như mặt trời ban trưa, là đại giáo phái thứ nhất trong Hồng Hoang.

Thông Thiên vậy mà lại lựa chọn vào lúc này, truyền chức giáo chủ cho Trường Phong.

Trường Phong!

Nhân vật nổi lên trong gần nghìn năm này, lại một lần nữa chấn động sâu sắc bọn họ.

Trong Phong Thần, một trận chiến danh chấn Hồng Hoang.

Hiện tại trở thành giáo chủ Tiệt Giáo, Lục Thánh trong thiên địa cũng không thể che giấu được hào quang của y nữa.

Không nghi ngờ gì, tuyên bố này của Thông Thiên, đã triệt để khiến danh tiếng Trường Phong bùng nổ trong Hồng Hoang.

Từ đây, không ai không biết Trường Phong!

Lúc này người chấn kinh nhất không ai hơn được mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân còn lại.

Nghe tiếng Đạo âm vang vọng trên không trung, Nguyên Thủy, Lão Tử cùng những người khác đều đứng sững lại.

Chủ của một giáo phái, lại còn là chủ của Tiệt Giáo hùng mạnh nhất hiện tại.

Cho dù là chưa từng hưởng thụ khí vận Nhân tộc, nhưng khí vận

của đại giáo bản thân, cũng có nhiều công dụng.

Một tay kiến lập Tiệt Giáo, sau đó làm lớn mạnh, Thông Thiên vậy mà cứ thế truyền chức giáo chủ cho Trường Phong.

Điều này khiến bọn họ rất không hiểu!

"Thông Thiên!

Ngươi rốt cuộc đang làm gì vậy?" Trong Bát Cảnh Cung ở Thủ Dương Sơn, Lão Tử trầm mặt, trong mắt tràn đầy nghi hoặc.

Mặc dù trong Phong Thần, tính cách Thông Thiên thay đổi lớn, nhưng đối với vị tam đệ này, y vẫn khá hiểu rõ.

Nhưng tình cảnh hiện tại của Thông Thiên, thật sự khiến y như hòa thượng trượng hai sờ không tới đầu (hoàn toàn không hiểu nổi).

Thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, vì nguyên thần ký thác vào Thiên Đạo, bọn họ sẽ không vẫn lạc.

Cho nên tâm tư nhiều hơn đều đặt vào việc mưu đồ khí vận, hiện nay Thông Thiên vậy mà lại cứ thế từ bỏ.

Trước đó hành động của Đạo Tổ thần thần bí bí, hiện nay Thông Thiên lại kỳ kỳ quái quái.

Lão Tử đột nhiên cảm thấy, trong thiên địa những sự việc y không thể nắm giữ càng ngày càng nhiều.

Nhìn về phía Kim Ngao Đảo, Lão Tử sắc mặt trở nên rất ngưng trọng.

Y nghĩ đến giáo nghĩa của Tiệt Giáo, đạo nghĩa chí cao Thông Thiên vẫn luôn tôn thờ.

Thông Thiên tiếp theo e rằng sẽ có một quyết định trọng đại.

"Đồ ngu!

Một Tiệt Giáo lớn như vậy vậy mà lại dâng tay nhường cho người khác!" Nguyên Thủy Thiên Tôn trong Ngọc Hư Cung ở núi Côn Luân, lại sắc mặt nổi giận.

Việc bị trấn áp trong Phong Thần, Nguyên Thủy vẫn còn khắc ghi trong lòng.

Đối với Trường Phong, y không hề có sắc mặt tốt.

Hiện tại Thông Thiên vậy mà lại giao Tiệt Giáo cho Trường Phong, cái này làm sao có thể khiến y vui vẻ.

Hiện nay xem ra, Tam Thanh đã hoàn toàn vô duyên rồi.

Trong núi Tu Di ở Tây Phương thế giới, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề sắc mặt cổ quái.

Bọn họ diễn hóa Tây Phương Giáo thành Phật môn, cuối cùng thiết lập Tam Thế Phật, bất quá cũng chỉ là muốn quẳng bỏ những đại hồng nguyện đã phát với Thiên Đạo.

Thông Thiên không có lý do gì lại làm như vậy chứ?

Không hiểu, nghi hoặc, bao trùm trong lòng bọn họ.

Đa Bảo Như Lai trên núi Tu Di, thần tình khá cảm khái.

Trong lòng lại vô cùng an ủi với ý định của mình khi đến Tây Phương Giáo.

Lưu lại Tiệt Giáo, vĩnh viễn không có ngày y xuất đầu.

Nữ Oa trong Oa Hoàng Cung, cũng trầm mặt.

Vị sư huynh vốn dĩ còn khá hiểu rõ này, hiện nay càng ngày càng khiến nàng không thể đoán ra.

Lúc này Hạo Thiên trong Thiên Đình, ngoài chút kinh ngạc, cũng không có gì bất ngờ lớn.

Đối với y mà nói, Trường Phong hay ai làm giáo chủ Tiệt Giáo cũng không sao, dù sao sau này đều sẽ là trở ngại cho y thống lĩnh Tam Giới.

Tuy nhiên nghĩ đến dị tượng ba ngày trước, sắc mặt Hạo Thiên cũng có chút ngưng trọng.

Mấy ngày dò la, Thiên Đình cũng không dò xét được tin tức hữu dụng nào.

Tuy nhiên Hạo Thiên lờ mờ cảm thấy, việc Thông Thiên truyền vị khẳng định có liên quan đến dị tượng kia.

"Khải bẩm Ngọc Đế, Thác Tháp Lý Thiên Vương có việc khẩn báo!" Ngay khi Hạo Thiên đang trầm tư, ngoài điện có tiên tướng nhanh chóng chạy vào.

Hạo Thiên nghe vậy, không khỏi cau mày.

Y từ từ đứng dậy, miệng nói: "Tuyên!" Lý Tĩnh tuy gia nhập Thiên Đình thời gian ngắn, nhưng đã sớm trở thành tâm phúc ái tướng của y.

Chỉ là Hạo Thiên có chút kỳ quái, Lý Tĩnh lúc này đến làm gì.

Dù sao lát nữa y sẽ thăng triều ở Điện Lăng Tiêu.

Trong lòng nghi hoặc, liền thấy Lý Tĩnh uy phong lẫm lẫm vội vàng đến.

"Lý Tĩnh!

Vội vàng đến như vậy, có việc gì quan trọng?" Thấy Lý Tĩnh sắc mặt vội vã, Hạo Thiên trong lòng càng thêm tò mò.

Việc Tây Du còn hơn trăm năm nữa, có chuyện gì có thể khiến Lý Tĩnh vội vàng đến mức này.

"Khải bẩm Ngọc Đế!

Nhiều chính thần của Hỏa Bộ, Ôn Bộ, cùng với Cửu Diệu Tinh Quân, Nhị Thập Bát Tú, Tam Thập Lục Thiên Cương, Thất Thập Nhị Địa Sát cùng một đám tiên gia đều rời Nam Thiên Môn đi rồi." Lý Tĩnh chắp tay, nhanh chóng đáp.

"Cái gì!

Bọn họ ra Nam Thiên Môn làm gì." Hạo Thiên trong lòng đại kinh.

Nhưng lời còn chưa nói xong, lập tức sắc mặt vô cùng khó coi.

Không nghi ngờ gì, La Tuyên cùng những người khác rời khỏi Thiên Đình, khẳng định là vì Đạo âm của Thông Thiên vừa rồi.

Rõ ràng đã là chính thần Thiên Đình, Thông Thiên chỉ một câu nói, đã khiến bọn họ nhanh chóng đi tới.

"Đáng ghét!

Đáng ghét!" Hạo Thiên vạt áo phấp phới, miệng gào thét.

Mặc dù đã sớm biết những gia hỏa này không coi y ra gì.

Nhưng hành động công khai trắng trợn như vậy, hoàn toàn là không cho y chút thể diện nào.

Vì việc lên bảng Phong Thần trong Phong Thần, uy tín của y trong Thiên Đình vốn đã giảm sút nhiều.

Hiện nay La Tuyên cùng những người khác làm như vậy, sau này đừng nói Tam Giới, trong Thiên Đình còn ai sẽ để ý đến y.

Tình huống như vậy, làm sao không khiến Hạo Thiên phẫn nộ.

Dao Trì nghe tiếng động vội vàng đến, thấy thần tình của Hạo Thiên, trong lòng hiển nhiên đã hiểu.

Mấy trăm vị tiên gia Thiên Đình hạ giới, tự nhiên không thể giấu được mọi người.

Đối mặt với tình huống như vậy, Dao Trì trong lòng cũng bất đắc dĩ.

Chương 172

Trước đây, Thiên Đình chỉ yếu ớt, nhưng vẫn được coi là một chỉnh thể.

Ngược lại vì Phong Thần, khiến Thiên Đình uy tín đại thất, lại còn chia rạn thành mấy khối.

"La Tuyên!

Lữ Nhạc!" Hạo Thiên nghiến răng nghiến lợi, trong mắt tràn đầy nộ hỏa.

Nhưng trong ba trăm sáu mươi lăm vị chính thần Thiên Đình, Tiệt Giáo chiếm đa số.

Y lại có thể làm gì?

Hạo Thiên cảm thấy Phong Thần Lượng Kiếp, hoàn toàn là nhấc đá đập chân mình.

Không chỉ không đạt được kết quả mình muốn, ngược lại còn làm liên lụy đến Thiên Đình.

"Lý Tĩnh!

Ngươi lui xuống đi!" Hạo Thiên lướt nhìn Lý Tĩnh cung kính đứng dưới điện, có chút phiền não phất tay.

Lý Tĩnh thấy vậy, cũng không có gì oán trách.

Đối với cảm thụ của Hạo Thiên lúc này, y vẫn rất rõ ràng.

So với sự nổi giận của Hạo Thiên, lúc này trên Kim Ngao Đảo người đông đúc.

Trên không ngoài đảo, từng đạo thân ảnh nhanh chóng hướng về trung tâm đảo.

Và rất nhiều đệ tử trên đảo, cũng hướng về Bích Du Cung.

Lúc này Triệu Công Minh cùng những người khác liên tục đến, đã bước vào Bích Du Cung.

Bọn họ không chỉ thấy Thông Thiên, mà còn thấy Trường Phong sư huynh của bọn họ.

Nhưng khi nhìn thấy Trường Phong lúc này, bọn họ từng người trong mắt kinh kỳ.

So với lần trước, Trường Phong lúc này dường như có khác biệt lớn, nhưng lại không thể nói rõ được.

Mặc dù trong lòng nghi hoặc, nhưng mấy người vẫn cung kính tiến lên hành lễ: "Kính chào sư tôn!

Kính chào Trường Phong sư huynh!" Ánh mắt Thông Thiên Giáo Chủ lần lượt lướt qua Kim Linh Thánh Mẫu cùng mấy người khác, khẽ gật đầu.

Tiếp đó nhẹ giọng nói: "Về sau Tiệt Giáo sẽ giao cho các ngươi!" "Sư tôn!

Người tính toán..." Kim Linh Thánh Mẫu bước lên, mặt đầy khó hiểu.

Trong chốc lát như vậy, nàng thật sự không nghĩ ra được ý định của sư tôn.

Trường Phong sư huynh tuy thiên phú kinh khủng, hiện nay thực lực cũng vô cùng cường đại.

Nhưng bây giờ lại lâm vào lượng kiếp, sư tôn sao lại làm như vậy.

"Bản tọa sau khi truyền chức giáo chủ cho Trường Phong, sẽ bế tử quan, các ngươi sau này cần hết lòng phụng sự Trường Phong!"

Thông Thiên vẫy tay ngắt lời Kim Linh Thánh Mẫu, đạm nhiên nói.

Mấy người trong điện nhìn nhau, trong mắt đều là khó hiểu.

Sư tôn đã là Thiên Đạo Thánh Nhân, còn bế tử quan làm gì.

Hơn nữa vừa rồi còn gây ra dị tượng thiên địa, sao bây giờ lại muốn bế quan.

Mặc dù có nhiều nghi hoặc, nhưng bọn họ không dám hỏi.

Sư tôn có thể nói tự nhiên sẽ nói.

Trường Phong đang đứng bên cạnh Thông Thiên, lại sắc mặt bình tĩnh, trên mặt không nhìn ra điều gì.

Lúc này Trường Phong, trong lòng cũng nghi hoặc.

Mặc dù ba ngày nay đã nói chuyện không ít với Thông Thiên, nhưng đối với ý định của Thông Thiên, y không rõ.

Sự việc hiển nhiên không chỉ đơn giản là bế tử quan như vậy.

Nghi hoặc thì nghi hoặc, nhưng Trường Phong cũng không vội.

Rất nhiều sự việc, thời cơ đến tự nhiên sẽ hiểu.

Việc giáo chủ thay thế, không có thủ tục rườm rà gì, chẳng qua cũng chỉ là một lời tuyên cáo mà thôi.

Nhìn mấy người trước mặt, Thông Thiên khẽ gật đầu.

Tiếp đó cũng không nói gì nữa, tung mình đi về phía sâu trong Bích Du Cung.

Nhìn bóng lưng Thông Thiên rời đi, Trường Phong thần tình cung kính.

Đối với vị sư tôn này, y trong lòng tự nhiên vô cùng tôn kính.

Kim Linh Thánh Mẫu cùng những người khác phía sau, tự nhiên cũng thần tình trang trọng.

Sau lần này, lần tới có thể không biết khi nào mới có thể gặp lại Thông Thiên.

Thông Thiên đến nơi bế quan, ngạo nghễ đứng thẳng.

Đôi mắt hỗn độn, lẳng lặng nhìn bầu trời.

Trong ánh mắt, mang theo vô cùng kiên định.

"Đã đến lúc rồi!" Y khẽ nói một tiếng, lập tức thích phóng toàn bộ thánh uy.

Khí thế khủng bố, như một thanh trường kiếm lạnh lẽo, đâm thủng trời xanh.

"Ta Thông Thiên, hôm nay tự trảm thánh vị!

Không còn là Thiên Đạo Thánh Nhân nữa!" Đạo âm cuồn cuộn truyền ra, vang vọng vũ trụ!

Dường như không chỉ để báo cho chúng sinh thiên địa, mà còn để tuyên cáo với toàn bộ thiên địa!

Kim Linh Thánh Mẫu cùng những người khác vẫn còn trong Bích Du Cung, đều đứng sững lại.

Từng người đồng tử mở lớn, trên mặt đầy vẻ ngơ ngác.

Trong lòng bọn họ còn cho rằng sư tôn mấy ngày trước mới đột phá, vậy mà mấy ngày sau lại muốn làm việc này.

Không hiểu!

Ngay cả Trường Phong, cũng chấn kinh nhìn về phía sâu trong Bích Du Cung.

Mặc dù trước đó có chút tò mò Thông Thiên bế tử quan là vì cái gì, nhưng hoàn toàn không ngờ lại là tình huống như vậy.

Tự trảm thánh vị!

Thông Thiên đây rốt cuộc là muốn làm gì?

Trường Phong đang đứng trong tràng, có chút phản ứng không kịp.

Lão Tử cùng những người khác tuy là bố cục của Hồng Quân, nhưng có thể trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân cũng không dễ dàng như vậy.

Dù sao toàn bộ thiên địa Hồng Hoang, chúng sinh ức vạn vạn, những người có thần thai tiên thiên như Tam Thanh cũng không ít.

Thông Thiên cùng mấy người có thể trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân, không chỉ vì căn nguyên bất phàm, mà còn có liên quan rất lớn đến thiên phú của bọn họ.

Mấy người tuy chỉ là quân cờ của Đạo Tổ, nhưng Thiên Đạo Thánh Nhân bất tử bất diệt, đứng trên vạn vật chúng sinh.

Điều này đối với tất cả chúng sinh trong Hồng Hoang mà nói, đều là sự hấp dẫn cực lớn.

Thông Thiên đã thành Thánh bấy nhiêu năm, lúc này vậy mà lại muốn tự trảm thánh vị.

Khoảnh khắc này Trường Phong phát hiện, mình dường như có chút coi thường vị sư tôn này của mình.

Trong lòng kinh ngạc, Trường Phong vội vàng tung mình lao ra khỏi Bích Du Cung.

Chỉ thấy trên Bích Du Cung, một thân ảnh vĩ ngạn đứng sừng sững, chính là sư tôn của y, Thông Thiên Giáo Chủ.

Trường Phong vừa động, Kim Linh Thánh Mẫu cùng mấy người khác đang đứng sững lại trong tràng đều tỉnh giấc vì kinh hãi.

Lập tức từng người vội vàng đi theo ra ngoài.

Vừa ra khỏi Bích Du Cung, bọn họ lập tức thấy Thông Thiên Giáo

Chủ đang lơ lửng trong hư không.

Lúc này đối phương, ngẩng đầu, đôi mắt nhìn bầu trời.

Trên thân thể, từng luồng hỗn độn kiếm khí tản mát ra, đâm xuyên hư không bốn phía.

Kim Linh Thánh Mẫu cùng mấy người nhìn nhau, nuốt nước bọt, không ai mở miệng.

Thông Thiên đã hạ quyết định, bọn họ không dám nói gì.

Không thấy Trường Phong cách đó không xa cũng lẳng lặng đứng trong không trung sao.

Xung quanh Bích Du Cung, rất nhiều môn nhân Tiệt Giáo còn chưa rời đi, cũng kinh hãi nhìn về phía không trung.

Vì việc giáo chủ thay thế, rất nhiều đệ tử Tiệt Giáo chưa bao giờ đến đông đủ và toàn diện như lần này.

Rất nhiều người quen, đều trò chuyện rất vui vẻ.

Đồng thời thảo luận rằng, sau khi Trường Phong tiếp quản Tiệt Giáo sẽ có hành động lớn nào không.

Nào ngờ trong chớp mắt, vậy mà lại xảy ra chuyện kinh thiên động địa này.

Đó chính là Thiên Đạo Thánh Nhân a!

Sư tôn từ bỏ chức giáo chủ, vậy mà lại muốn tự trảm thánh vị.

Trường Phong sư huynh bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, sư tôn lại là Thiên Đạo Thánh Nhân, Tiệt Giáo vậy là có hai vị Thánh Nhân.

Hiện nay Trường Phong vừa tiếp quản chức giáo chủ, sư tôn vậy mà lại muốn tự phế thánh vị.

Chấn kinh!

Mê hoặc!

Sự khó hiểu nồng đậm bao trùm trong lòng bọn họ.

Không ít đệ tử còn cho rằng cảnh tượng trước mắt là ảo giác.

Nhưng luồng thiên uy cuồn cuộn từ trên không trung truyền xuống, uy áp từ sâu thẳm linh hồn.

Không có gì không báo cho bọn họ biết, chuyện đang xảy ra trước mắt chính là sự thật.

Trong Bát Cảnh Cung ở Thủ Dương Sơn, Lão Tử trừng lớn mắt.

Y lúc này trong lòng còn nghi hoặc Thông Thiên vì sao lại từ bỏ chức giáo chủ Tiệt Giáo, trong chớp mắt Thông Thiên vậy mà lại muốn tự trảm thánh vị.

Trong lòng chuyển niệm một cái, Lão Tử đã có chút suy đoán.

Y đã hiểu ý định của Thông Thiên.

Đối phương muốn đi theo con đường của Trường Phong.

Thành tựu Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Nhưng Lão Tử biết ý định của Thông Thiên, vẫn không thể áp chế sự chấn hám trong nội tâm.

Con đường pháp tắc, còn trên cả con đường trảm tam thi.

Ban đầu y trảm tam thi, vẫn không thể bước ra bước đó.

Cuối cùng bất đắc dĩ, mới dùng công đức thành Thánh.

Thành Thánh lâu như vậy, y vẫn chưa tu luyện viên mãn một điều pháp tắc nào.

Thông Thiên tự trảm thánh vị, nhất định sẽ rớt xuống cảnh giới Thánh Nhân.

Muốn dùng pháp tắc thành Thánh, không nghi ngờ gì càng thêm gian nan.

Thông Thiên đây cần bao nhiêu phách lực.

Lão Tử nghĩ đến giáo nghĩa của Tiệt Giáo.

Tiệt Thiên Chi Đạo, vì vạn vật cắt lấy một tuyến sinh cơ.

Chuyện trước mắt tuy rất điên cuồng, nhưng nghĩ kỹ lại lại phù hợp với tính cách của Thông Thiên.

Khoảnh khắc này, Lão Tử trong lòng có chút bội phục vị tam đệ này của y.

Tuy nhiên nghĩ đến hậu quả của việc đối phương làm như vậy, Lão Tử trong mắt lại có chút coi thường.

Trong thiên địa không thể nào lại xuất hiện một Trường Phong thứ hai.

Muốn dựa vào tu luyện pháp tắc để bước vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, căn bản là không thể.

Kết quả duy nhất, chỉ có thể là Thông Thiên rớt xuống cảnh giới Chuẩn Thánh.

Trong đầu rất nhiều ý niệm chuyển qua, Lão Tử đôi mắt hỗn độn xuyên thấu hư không vô tận, nhìn về phía thân ảnh đứng sừng sững trên không Kim Ngao Đảo.

Chỉ là đôi mắt, đã trở nên vô cùng bình tĩnh.

Mấy vị Thánh Nhân còn lại, tự nhiên cũng từng người kinh hãi.

Hóa ra Thông Thiên truyền chức giáo chủ Tiệt Giáo cho Trường Phong, chính là vì bước này.

“Thông Thiên sư huynh thật là có phách lực, chúng ta tự thán

không bằng!" Tây Phương Nhị Thánh nhìn nhau, thần tình cảm khái.

Tuy nhiên ẩn ước giữa đó, có thể từ sâu thẳm ánh mắt của bọn họ thấy một tia vui mừng.

Mấy lần giao phong trước đó, bọn họ không ít lần chịu thiệt trong tay Thông Thiên.

Hiện nay đối phương tự trảm thánh vị, rất có khả năng là sẽ rớt xuống cảnh giới.

Điều này đối với bọn họ mà nói, thật sự là tin tức tốt cực lớn.

Nữ Oa trong Oa Hoàng Cung sắc mặt kinh hãi, trong đôi mắt hỗn độn tinh mang giao chức.

Đôi mắt khẽ nhíu, thể hiện sự kinh nghi trong nội tâm nàng.

Chương 173

Nguyên Thủy Thiên Tôn trong Ngọc Hư Cung ở núi Côn Luân, lại kinh hô: "Thông Thiên y điên rồi!?" Khó khăn lắm mới thành Thánh, vậy mà lại muốn trảm bỏ.

Theo y thấy, chính là Thông Thiên đã điên rồi.

Xích Tinh Tử cùng những người khác đang ngồi trong điện, đối mặt với Nguyên Thủy thất thái, không hề có chút bất ngờ nào, ngược lại là vẻ mặt đồng tình.

Mấy vị Thánh Nhân có chấn kinh, có ngơ ngác, lại có nghi hoặc nồng đậm.

Nhưng không ngoại lệ, bọn họ lại một lần nữa bị Thông Thiên làm cho chấn kinh.

Lúc này rất nhiều chúng sinh trên Hồng Hoang đại địa, cũng đều đứng sững lại.

Thiên Đạo Thánh Nhân!

Đó chính là tồn tại đứng trên vạn vật chúng sinh.

Toàn bộ thiên địa Hồng Hoang chỉ có sáu vị.

Trong mắt rất nhiều chúng sinh, Thiên Đạo Thánh Nhân chính là tồn tại mạnh nhất trong toàn bộ thiên địa.

Dù sao danh tiếng của Hồng Quân, không phải ai cũng biết.

Nhưng lại có một vị Thiên Đạo Thánh Nhân như vậy, vậy mà lại muốn tự trảm thánh vị.

Y bị ngáo à?

Không sai rồi, đây chính là ý nghĩ trong lòng phần lớn chúng sinh

Hồng Hoang.

Đặc biệt là Côn Bằng, Minh Hà cùng các cường giả Chuẩn Thánh khác đã khổ sở tìm kiếm đột phá bấy nhiêu năm.

Bọn họ từ các nơi tu luyện của mình lao ra, ngây dại nhìn về phía Kim Ngao Đảo.

Mới chỉ mấy ngày trôi qua, ánh mắt của chúng sinh thiên địa, lại một lần nữa hội tụ tại Kim Ngao Đảo.

Và lần này, còn chấn hám hơn cả việc giáo chủ Tiệt Giáo thay thế.

Thông Thiên muốn tự trảm thánh vị!

Thông Thiên ngạo nghễ đứng trong không trung, không hề để ý đến chúng sinh thiên địa đang chấn hám.

Cái đầu vốn ngẩng lên, khẽ cúi xuống, nhìn về phía Trường Phong ở xa.

Sau khi biết tất cả trong thiên địa đều là bố cục của Đạo Tổ, trong đầu Thông Thiên đã nhen nhóm ý nghĩ này.

Sau khi thấy sự khủng bố của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Trường Phong, ý nghĩ này càng thêm không thể kiềm chế.

Cho nên bấy nhiêu năm nay, y vẫn luôn chờ Trường Phong đột phá.

Chỉ khi Trường Phong lại một lần nữa trở lại Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, y mới tính làm như vậy.

Vì Thông Thiên cũng không biết sau khi tự trảm thánh vị, sẽ có kết quả gì.

Tất cả trước mắt đều là tính toán của Đạo Tổ, ai cũng không biết Đạo Tổ có ngồi yên không quản hay không.

Hiện nay Trường Phong đã đột phá, Tiệt Giáo cũng đã giao cho Trường Phong, y có thể buông tay một phen rồi.

Trường Phong đang đứng trong không trung, đối diện với ánh mắt của Thông Thiên.

Y không nói gì, chỉ là khẽ gật đầu.

Một ánh mắt, đủ để nói lên rất nhiều. 【Sư tôn!

Người cứ yên tâm đi!

Tiệt Giáo cứ giao cho con là được!】【Nếu người cảnh giới rớt xuống, quãng đời còn lại!

Con sẽ bảo vệ người!】Trường Phong trong lòng rất rõ ràng, Thông Thiên có thể dốc hết vốn liếng như vậy, rất có khả năng là do sự tồn tại của y.

Nếu không có y, Thông Thiên tuyệt đối không dám làm như vậy.

Cũng sẽ không đi làm như vậy!

Bất kể là đối với Tiệt Giáo, hay đối với chính Thông Thiên.

Tự trảm thánh vị, không nghi ngờ gì là một chuyện vô cùng mạo hiểm.

Trước đó Thông Thiên che chở y chu toàn, nếu Thông Thiên có bất trắc gì, Trường Phong tự nhiên sẽ không quên nguồn cội.

Nghe tâm thanh của Trường Phong, Thông Thiên trong lòng có chút cảm động.

Thánh Nhân không dính nhân quả, nhưng nếu trảm bỏ thánh vị, nhất định sẽ có rất nhiều nhân quả quấn thân.

Hiện nay Tam Thanh đã quyết liệt, bất kể là Tiệt Giáo hay chính y đều cần Trường Phong bảo hộ.

Hiện tại nghe được tâm thanh của Trường Phong, y trong lòng đã bình thản.

Thông Thiên đứng trong không trung không chần chừ, tay phải hư không một chém.

Một thanh trường kiếm hỗn độn màu xám hiện ra.

Y tuy tu hành ba nghìn pháp tắc, nhưng lĩnh ngộ sâu sắc nhất vẫn là kiếm chi pháp tắc.

Hiện nay, y sẽ dùng hỗn độn chi kiếm trong tay, trảm bỏ thánh vị Thiên Đạo này.

Trường kiếm giơ lên, quay người chém xuống đỉnh đầu.

Phốc xích một tiếng!

Một cỗ huyền hoàng khí nồng đậm vỡ tan.

Thông Thiên đang đứng trong không trung, toàn thân chấn động, lập tức sắc mặt tái nhợt.

Tất cả mọi người đang chăm chú nhìn không trung, đều thần tình ngưng trọng.

Từ khi khai thiên đến nay, thiên địa cũng chỉ có sáu vị Thiên Đạo Thánh Nhân.

Tự trảm thánh vị?

Đó lại càng là lần đầu tiên từ khi khai thiên đến nay.

Ngay cả mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân, cũng không biết cụ thể tình huống gì.

Lập tức, vô số môn nhân Tiệt Giáo trên Kim Ngao Đảo, chỉ cảm thấy thánh uy khủng bố trên không trung nhanh chóng giảm xuống.

Chỉ trong một hơi thở, luồng thiên uy kia biến mất.

Sư tôn đã trảm bỏ thánh vị rồi sao?

Tất cả môn nhân Tiệt Giáo, trong lòng tràn đầy kinh nghi.

Đều trừng lớn mắt, không chớp mắt nhìn thân ảnh trên không trung kia.

Mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân còn lại trong thiên địa, từng người trầm mặt, trong lòng có chút ngũ vị tạp trần.

Người khác không nhìn ra, bọn họ lại nhìn rõ ràng.

Cảnh giới của Thông Thiên đã rớt xuống!

Tuy chỉ rớt xuống một cảnh giới, nhưng đã không còn là Thiên Đạo Thánh Nhân.

Trong lòng đều cho rằng con đường đó không thông, nhưng thật sự thấy Thông Thiên quyết đoán bước ra bước này, vẫn khiến tâm tình bọn họ không thể bình tĩnh.

Bất kể thành công hay không, sự quyết tuyệt này của Thông Thiên, cũng không phải bọn họ có thể sánh bằng.

Ngay khi mọi người đang kinh nghi, Chư Thánh trăm cảm giao tập.

Oanh!

Một tiếng sấm vang trời nổ ra.

Bầu trời vốn vạn dặm quang đãng, lập tức trở nên mây đen dày đặc.

Lại còn có tiếng khóc than vù vù vang lên trên bầu trời.

Rất nhiều chúng sinh ngẩng đầu lên, cảm thấy trên mặt lạnh lẽo.

Ba!

Ba!

Ba!

Tiếng vang giòn giã, trong khoảnh khắc trở nên dày đặc.

Bầu trời vốn u ám, lập tức biến thành một màu máu.

Mưa máu!

Tiếng khóc than!

Đây là trời khóc!

Bầu trời đỏ thẫm như máu, toàn bộ Hồng Hoang đại địa, cũng có máu phun trào ra.

Trong chốc lát, toàn bộ thiên địa biến thành màu máu.

Tất cả chúng sinh đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc ngây dại.

Rất rõ ràng, Thông Thiên thật sự tự trảm thánh vị.

Đã gây ra dị tượng thiên địa!

Mới chỉ trong vỏn vẹn mấy ngày này, thiên địa liên tiếp xuất hiện dị tượng lớn.

Mấy ngày trước cầu vồng ngang trời, ba nghìn pháp tắc buông xuống Hồng Hoang đại địa.

Hiện nay, lại là điềm tướng thiên tai khủng bố như vậy.

Ngoài Bích Du Cung, một đám đệ tử Tiệt Giáo đều ngây dại nhìn thân ảnh trên không trung kia.

Sư tôn của bọn họ, thật sự tự trảm thánh vị, hiện tại đã không còn là một vị Thiên Đạo Thánh Nhân.

Sau khi sự việc thật sự xảy ra, khiến bọn họ từng người trong đầu có chút mơ hồ.

Trong vô số năm tháng trước đó, bọn họ đều tự hào vì thân phận

môn đồ Thánh Nhân.

Nhưng hiện tại đều đã thay đổi.

Kim Linh Thánh Mẫu cùng mấy vị đệ tử thân truyền khác, há to miệng.

Muốn nói gì đó, lại không biết nói gì.

Ngay khi tâm tư mọi người đang khác nhau, đột nhiên trên đỉnh đầu Thông Thiên, một đạo tử quang rực rỡ bay ra.

Trường Phong trong mắt kinh hãi, nhưng thân hình không động.

Kim Linh Thánh Mẫu cùng những người khác bên cạnh tuy nhìn thấy, nhưng không biết đó là thứ gì.

Lão Tử cùng mấy vị Thánh Nhân khác đương nhiên cũng phát hiện, lập tức từng người trong mắt tinh quang lấp lánh, ẩn chứa ý động.

Tuy nhiên trong mắt khẽ chuyển, từng người vẫn dừng thân hình lại.

Còn Minh Hà đang chăm chú quan sát trên không huyết hải, lại kinh thanh đại hô: "Hồng Mông Tử Khí!" Ngay khoảnh khắc kinh kêu, Minh Hà tung mình bay đi.

Theo Hồng Mông Tử Khí từ trong cơ thể Thông Thiên tuôn ra, Côn Bằng trong Bắc Minh, cũng không hề chần chừ mà quét tới.

Bạch Trạch ẩn mình ở phía bắc Hồng Hoang, cũng không chút do dự lao ra.

Thậm chí ngay cả Đại Vu Cửu Phượng đã ẩn lui khỏi Hồng Hoang, cũng cuồng bạo lao đến.

Hồng Mông Tử Khí, chính là cơ sở của Đại Đạo.

Hễ có Hồng Mông Tử Khí, thì có hy vọng thành Thánh.

Thông Thiên tự trảm thánh vị, không thèm, bọn họ lại tha thiết muốn có.

Bấy nhiêu năm nay, bọn họ khổ tu rất nhiều phương pháp, chính là vì để thành Thánh.

Hiện tại một cơ hội như vậy bày ra trước mắt, không ai có thể nhịn được.

"Hahahah!

Hồng Mông Tử Khí là của ta rồi!" Minh Hà là người đầu tiên đến, nhìn Hồng Mông Tử Khí bay đi trong không trung, Minh Hà lão tổ sắc mặt cuồng hỉ.

Ngay khi Minh Hà định tiến lên nắm lấy, trong hư không một cuộn tay áo bay ra, nhiếp về phía y.

Minh Hà ánh mắt lướt qua, hiển nhiên đã biết kẻ đến là ai.

Trong lòng hừ mạnh một tiếng, lập tức thấy hư không phía sau vỡ vụn, huyết hải vô tận dũng ra.

Nước huyết hải, xuyên qua huyết vũ từ trên không rải xuống, nghiền nát từng mảnh không gian.

Cuộn tay áo vừa xuất hiện, lập tức bị nhấn chìm.

Nhưng giây tiếp theo, trong huyết hải một cây cổ thụ chống trời bay lên.

Đâm xuyên hư không, quét bay tất cả những đợt sóng máu cuồn cuộn xung quanh.

"Minh Hà!

Nhân quả của ta, hôm nay là lúc kết thúc rồi!" Trên cổ thụ, Trấn

Nguyên Tử một thân trường bào, thần tình trang trọng.

Minh Hà định trả lời, đột nhiên quay đầu nhìn về phía bên phải.

Trong sóng máu, ngân quang lấp lánh, một thân ảnh khổng lồ xé rách hư không lao ra.

Chính là Yêu Sư Côn Bằng đang vội vàng từ Bắc Minh đến!

"Hồng Mông Tử Khí!

Là của ta!" Côn Bằng thần tình điên cuồng, trong mắt tràn đầy lửa nóng.

Chương 174

Từng có một điều Hồng Mông Tử Khí bày ra trước mặt y, nhưng y đã không trân trọng!

Sau khi mất đi, mới hối hận không kịp.

Hiện nay lại có một điều Hồng Mông Tử Khí trước mắt, Côn Bằng tuyệt đối không cho phép mình bỏ lỡ nữa.

"Kẻ nào tranh Hồng Mông Tử Khí với ta, không chết không nghỉ!" Minh Hà cũng điên cuồng rồi!

Sau khi hóa hình, y đã chui rúc trong huyết hải.

Chui rúc như vậy bấy nhiêu năm.

Nếu không xuất thế nữa, sau này sẽ không còn cơ hội.

Hồng Mông Tử Khí, y nhất định phải có được.

Mấy tiếng nổ vang trên không trung, khiến Bạch Trạch đang nhanh chóng chạy đến đột nhiên trong đầu giật mình.

Y đứng sững trong không trung, sắc mặt kinh hãi, trong mắt tràn ngập vẻ kinh khủng.

Y không phải là một người bốc đồng, nhưng vừa rồi, vậy mà lại vội vàng đến tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí.

"Vô Lượng Lượng Kiếp!

Thật sự là sắp có Vô Lượng Lượng Kiếp!" Bạch Trạch khẽ lẩm bẩm, lướt nhìn mấy người đã hỗn chiến ở xa.

Không chút do dự, tung mình bay về phía bắc.

Hồng Mông Tử Khí tuy tốt, nhưng tuyệt đối vô cùng nguy hiểm.

Rất nhiều lượng kiếp trong thiên địa, y đều có thể toàn thân rút lui, vừa rồi vậy mà lại mất trí!

Đây là một điểm rất nguy hiểm!

Minh Hà, Trấn Nguyên Tử cùng những người khác về cơ bản đều là những Chuẩn Thánh cường giả có danh tiếng giữa trời đất.

Cuộc hỗn chiến bất ngờ tự nhiên đã gây ra những chấn động dữ dội.

Không ít người có thực lực mạnh mẽ lập tức bị hấp dẫn.

Từ tiếng hô kinh ngạc vang vọng tận trời xanh, mọi người cũng đã biết được nguyên nhân loạn chiến của họ.Hồng Mông Khí Tím!!!

Phàm nhân sinh linh không rõ đó là vật gì, nhưng những tồn tại trên cảnh giới Đại La ít nhiều đều biết.

Dù sao, có thể trở thành Đại La Kim Tiên thì ở Hồng Hoang ít nhiều cũng có chút bối cảnh.

Đối với nền tảng Đại Đạo trong truyền thuyết này, làm sao có thể không biết.Kim Linh Thánh Mẫu cùng mấy người khác đứng giữa không trung, ánh mắt cũng đầy khao khát.

Vừa rồi từ đỉnh đầu Sư tôn bay ra lại chính là Hồng Mông Khí Tím.

Sư tôn tự trảm thánh vị, Hồng Mông Khí Tím liền độn tẩu.

Nếu Sư tôn không cần, hoàn toàn có thể ban cho bọn họ.

Như vậy, nói không chừng vị Thiên Đạo Thánh Nhân kia vẫn còn ở trong Tiệt Giáo.Nhưng nhìn thấy Trường Phong tĩnh lặng đứng ở đằng xa, mấy người họ nhìn nhau nhưng không hề manh động.

Dù trong lòng có chút khao khát, nhưng họ rất rõ thân phận của mình hiện tại.

Trường Phong chắc chắn biết chuyện Hồng Mông Khí Tím, đã không hành động thì ắt hẳn có nguyên nhân.

Hơn nữa, hiện tại Trường Phong là Giáo Chủ Tiệt Giáo, không có Trường Phong gật đầu, bọn họ sao dám hành sự lỗ mãng.Lúc này, trong Thiên Đình, Hạo Thiên bỗng bật dậy khỏi ghế rồng trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Y vẫn chưa hoàn hồn từ sự chấn động khi Thông Thiên tự trảm thánh vị, vậy mà giờ đây lại xuất hiện Hồng Mông Khí Tím.“Hồng Mông Khí Tím!

Cơ sở thành Thánh!” Hạo Thiên thở dốc có phần nặng nề!

Hiện tại trong toàn bộ Hồng Hoang, trừ Thiên Địa Lục Thánh ra, chỉ có y là hiểu rõ nhất về Hồng Mông Khí Tím.

Kể từ khi Đạo Tổ phân phó y lập nên Thiên Đình, Hạo Thiên vẫn luôn không quên đạo Hồng Mông Khí Tím đã độn tẩu kia.

Đáng tiếc bấy nhiêu năm tìm kiếm, cũng không có chút tin tức nào.

Hiện giờ giữa Thiên Địa, lại xuất hiện thêm một đạo Hồng Mông Khí Tím.

Lại không phải đạo đã độn tẩu kia.

Người nào sở hữu nó, tuyệt đối có khả năng rất lớn trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân.

Hạo Thiên sao có thể không kích động?Nhưng sau khi phấn khích, điều kéo đến lại là một cỗ chán nản nồng đậm.

Hiện tại Nguyên Thần của y bị câu thúc bởi Phong Thần Bảng, tu luyện cũng không được, càng không cần nói đến việc luyện hóa Hồng Mông Khí Tím để thành tựu Thiên Đạo Thánh Nhân.

Dù đang là chủ Thiên Đình, nhưng trong tình cảnh này, dù có đoạt

được Hồng Mông Khí Tím cũng vô dụng.Nghĩ đến đây, Hạo Thiên bỗng dưng lại căm hận Vu Tộc.

Nếu không phải trong Phong Thần Lượng Kiếp Vu Tộc lỗ mãng xuất thủ, làm sao lại thành ra cục diện này?

Dù cho trong Phong Thần không thể chia cắt khí vận Nhân Tộc, nhưng với Thiên Đế quả vị gia trì, chưa hẳn đã không có cơ hội tranh đoạt.

Nói không chừng thật sự có thể thành tựu Thánh Nhân quả vị, nhưng tất cả đã quá muộn rồi.Lúc này trong Thiên Đình, cùng Hạo Thiên nổi giận đùng đùng còn có Lục Áp.

Thân là Ly Hỏa chi Tinh, Thái Tử Yêu Đình ngày trước, y vẫn luôn không từ bỏ ý định chấn hưng Yêu Tộc.

Theo y thấy, nguyên nhân chính yếu khiến Yêu Tộc suy bại trong Hồng Hoang, chính là không có một vị Thánh Nhân Yêu Tộc chân chính.Mà muốn sở hữu một vị Thiên Đạo Thánh Nhân, ắt phải có Hồng Mông Khí Tím.

Mặc dù Trường Phong xuất hiện đã ban cho chúng sinh một tia hy vọng, nhưng trong lòng y rất rõ, muốn dựa vào tu luyện pháp tắc để thành Thánh, nghiễm nhiên là vô cùng gian nan.Đây cũng là lý do vì sao sau khi Hồng Mông Khí Tím xuất hiện, Côn Bằng cùng những người khác trực tiếp ra tay tranh đoạt.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên vô cùng cường đại, nhưng Thiên Đạo Thánh Nhân lại là tồn tại mà bọn họ khao khát nhưng không thể chạm tới.

Dù sao, trong Thiên Địa Lục Thánh, ai mà chẳng có thiên phú khủng bố, căn nguyên thâm hậu?

Thế nhưng cuối cùng bọn họ vẫn trở thành Thiên Đạo Thánh

Nhân.Nếu có thể dựa vào chính mình tu luyện, chẳng ai muốn đi đường tắt.

Bởi vậy, đối với tất cả sinh linh Hồng Hoang mà nói, phương pháp thành Thánh nhanh nhất vẫn là Hồng Mông Khí Tím.

Nhưng hiện tại, tất cả đều không liên quan gì đến y.

Nguyên Thần bị giam cầm trong Phong Thần Bảng, mà y cũng đã trở thành thần của Thiên Đình.

Đây là một sự châm biếm lớn đến nhường nào.

Đối với những vị kia, y không khỏi lại thêm một phần oán hận.Dao Trì trong Tử Tiêu Cung thấy Hạo Thiên nửa ngày bất động, không khỏi khẽ gọi một tiếng.

"Hạo Thiên!

Hồng Mông Khí Tím!" Ban đầu khi Nữ Oa thành Thánh, bất quá chỉ là tu vi Chuẩn Thánh tiền kỳ.

Chính là nhờ Hồng Mông Khí Tím, dựa vào đại công đức, ngược lại lại là người đầu tiên thành Thánh.

Nàng tuy rằng vẫn chưa bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, nhưng nếu có thể sở hữu một đạo Hồng Mông Khí Tím.

Dựa vào Thiên Đình Vương Mẫu quả vị, nói không chừng cũng có cơ hội.Sắc mặt khó coi, Hạo Thiên đang trầm tư nghe thấy lời của Vương Mẫu, lập tức ngẩn ra.

Y tự nhiên hiểu rõ suy nghĩ trong lòng đối phương.

Nhưng nghĩ đến tình huống Thiên Đình hiện tại, Hạo Thiên chỉ đành bất đắc dĩ đáp: "Trong tình cảnh này, Thiên Đình ta sao dám nhúng tay vào cục diện này."Bất kể là Minh Hà, hay Côn Bằng, đều có thể nói là nhóm mạnh nhất dưới Thánh Nhân.

Thiên Đình có gì?

Nếu y chưa lên bảng, hiện tại khẳng định có tu vi Chuẩn Thánh.

Lại dựa vào Thiên Đế quả vị gia trì, vẫn có thể giao chiến một hai, nhưng hiện tại lại bất lực.

Lúc này trong Thiên Đình tuy có vài vị Chuẩn Thánh cường giả, nhưng y căn bản không thể chỉ huy.Nghe lời này của Hạo Thiên, ánh mắt Dao Trì chợt lướt qua một tia thất vọng nồng đậm.

Nhưng nàng cũng chỉ có thể kiềm chế dục vọng trong lòng.Thông Thiên đứng trên không Ngọc Hư Cung, nhưng không để tâm đến Côn Bằng và những người khác đang loạn chiến trong Hồng Hoang.

Một đôi mắt nhìn về phía trời xanh, giữa lông mày mang theo chút nghi hoặc.

Y tự trảm thánh vị, mà vị kia trong Tử Tiêu Cung lại không có động tĩnh gì.

Điều này khiến Thông Thiên trong lòng có chút kỳ lạ.

Nhưng Thông Thiên cũng không nghĩ nhiều.

Đường đã đi rồi, tự nhiên phải nhìn về phía trước.

Khẽ gật đầu với Trường Phong ở đằng xa, y vút người biến mất trong không trung.Sau khi Thông Thiên biến mất, tiếng 'khóc than' bao trùm trời xanh vẫn không tiêu tan, vẫn vang vọng khắp Thiên Địa.

Còn những cơn mưa máu đổ xuống từ trời xanh cũng chưa từng biến mất.Thông Thiên rời đi, Trường Phong chậm rãi xoay người, nhìn về phía Kim Linh Thánh Mẫu và chúng đệ tử.

"Sư tôn đã bế quan, nay Thiên Địa có biến, các ngươi không có việc quan trọng không được tự tiện rời đảo." "Lữ Nhạc, La Tuyên cùng các ngươi, lập tức trở về Thiên Đình!" Trường Phong ngạo nghễ

đứng giữa không trung, tiếng đạo âm cuồn cuộn truyền ra, vang vọng trên không Kim Ngao Đảo.Hồng Mông Khí Tím tuy quý giá, nhưng Trường Phong lại không để tâm.

Tiệt Giáo có thêm một Thánh Nhân hay không, y căn bản không để ý.

Dù sao y chỉ cần luyện hóa một pháp tắc chi thể là có thể có thêm một Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Không cần phải làm như vậy.Hơn nữa, nếu tiếp nhận Hồng Mông Khí Tím, ắt sẽ bị Hồng Quân khống chế.

Trong mắt Trường Phong, điều này thật sự có chút vô vị.

Thông Thiên tự trảm thánh vị mà còn không ban Hồng Mông Khí Tím này xuống, chứng tỏ đối phương cũng không xem trọng nó.“Cẩn tuân thánh mệnh!” Đông đảo đệ tử Tiệt Giáo đều chắp tay, cung kính đáp.

Hiện tại Trường Phong là Giáo Chủ Tiệt Giáo, trong những trường hợp công khai, bọn họ không dám gọi Sư huynh nữa.Sau khi cho lui các đệ tử Tiệt Giáo, Trường Phong dẫn Kim Linh Thánh Mẫu cùng Thất Tiên theo hầu đến Bích Du Cung.

Vì đã tiếp nhận vị trí Giáo Chủ Tiệt Giáo, Bích Du Cung tự nhiên trở thành nơi tu luyện của Trường Phong.“Giáo Chủ!

Sư tôn vì sao tự trảm thánh vị?” Vừa mới bước vào, Triệu Công Minh đã không nhịn được hỏi.

Trường Phong tuy cũng là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng tương đối mà nói thì tùy hòa hơn rất nhiều, nếu không y không dám hỏi như vậy.

Hành động này của Thông Thiên, trong mắt bọn họ, quả thật quá kỳ lạ.

Dù nghĩ thế nào trong lòng, bọn họ cũng không hiểu.Cùng với lời của Triệu Công Minh, Kim Linh Thánh Mẫu và mấy người khác cũng nhìn về phía Trường Phong.

Trong lòng bọn họ cũng không hiểu."Sư tôn trảm đi thánh vị, là để đi con đường Hỗn Nguyên chi Đạo." Đối mặt với câu hỏi của Triệu Công Minh, Trường Phong thẳng thừng đáp.

Ngay sau đó y nói tiếp: "Đây cũng là yêu cầu của Sư tôn đối với các ngươi!"Lời nói của Trường Phong khiến mấy người ngẩn ra.

Chẳng trách Sư tôn không lưu lại Hồng Mông Khí Tím.

Trong lòng mấy người có chút thất vọng, nhưng cũng không còn tiếc nuối như trước nữa.

Dù sao Thông Thiên làm như vậy, khẳng định là đã phát hiện ra điều gì đó, và cũng là vì muốn tốt cho bọn họ.Mặc dù bọn họ cảm thấy dựa vào tu luyện của chính mình để bước vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên có chút gian nan, nhưng Sư tôn đã hy sinh lớn đến thế, bọn họ còn có thể nói gì nữa."Hồng Mông Khí Tím xuất hiện, Hồng Hoang ắt hẳn lại loạn, các ngươi thời gian còn lại hãy tĩnh tâm tu luyện, Thiên Địa e rằng sẽ có Vô Lượng Lượng Kiếp phát sinh." Trường Phong nhìn quanh mấy người trong điện, trịnh trọng nói.

Sau khi tiếp quản Tiệt Giáo, Trường Phong tự nhiên không hy vọng Tiệt Giáo xảy ra bất kỳ biến cố nào.

Vô Lượng Lượng Kiếp, đó là kiếp nạn mà ngay cả Thánh Nhân cũng sẽ vẫn lạc.

Trường Phong cảm thấy cuộc đối đầu với Hồng Quân ngày càng gần rồi."Vô Lượng Lượng Kiếp!!!" Mấy người trong điện kinh hô.

Trước đây chỉ nghe Thông Thiên nói về Tây Du Lượng Kiếp, hiện giờ từ miệng Trường Phong lại biến thành Vô Lượng Lượng Kiếp.

Điều này sao có thể không khiến bọn họ kinh hãi.

Tây Du còn chưa bắt đầu, Vô Lượng Lượng Kiếp đã đến.

Mọi người nhìn nhau, sắc mặt kinh ngạc nhìn Trường Phong.

Bọn họ có chút không hiểu.“Giáo Trường Phong Sư huynh!

Sư tôn không phải nói Tây Du Lượng Kiếp sắp đến sao, sao lại xuất hiện Vô Lượng Lượng Kiếp?” Vân Tiêu khẽ nhíu mày, trong mắt mang theo nghi hoặc.“Chuyện Lượng Kiếp, các ngươi không cần hỏi nhiều, sau này cứ ở trong Bích Du Cung này tĩnh tu là được.” Chuyện Lượng Kiếp, nói nhiều cũng vô ích.

Dù sao thực lực của bọn họ vẫn còn quá yếu.

Nói đoạn Trường Phong, phất tay áo một cái.Lập tức, lực lượng pháp tắc cuồn cuộn tuôn trào.

Đó đều là từng đạo pháp tắc hoàn chỉnh.

Đếm kỹ ra, lại có hơn trăm đạo.“Đây...

đây là?” Kim Linh Thánh Mẫu trợn tròn mắt, trên mặt tràn đầy kinh ngạc.

Lực lượng pháp tắc hoàn chỉnh, ngay cả Sư tôn Thông Thiên của bọn họ cũng không thể tụ lại thành.

Trường Phong lại tùy tiện triệu ra hơn trăm đạo.

Từng đạo pháp tắc đó, ngoài Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ cơ bản nhất, lại còn có những pháp tắc cường đại như không gian, lôi đình.Mấy người trong điện nhìn nhau, trong mắt tràn đầy sự không thể tin nổi.

Ngay sau đó, là sự phấn khích tột độ.

Mấy ngày trước Thiên Địa có dị tượng, ba nghìn đạo pháp tắc lớn

rủ xuống từ không trung, bọn họ thu hoạch rất phong phú.

Cảnh tượng này hiện tại, tuy không thể sánh bằng dị tượng kia, nhưng có pháp tắc hoàn chỉnh cho bọn họ cảm ngộ, ắt sẽ nâng cao tốc độ tu luyện của họ."Đây là các pháp tắc Bản Tọa lĩnh ngộ, các ngươi tĩnh tâm tu luyện, chưa hẳn đã không có khả năng bước vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên." Đối mặt với những người đang kinh ngạc, Trường Phong cất giọng bình thản.

Sinh linh phổ thông tu luyện dựa vào thiên phú, còn đối với những tồn tại như Trường Phong, khí vận lại rất quan trọng.

Giờ đây Tiệt Giáo không hưởng khí vận Nhân Tộc, phương pháp tăng cường khí vận của một Giáo phái, đó chính là nâng cao thực lực đệ tử trong môn.

Y hiện đã luyện thành hơn trăm đạo pháp tắc chi thể, tự nhiên có thể dễ dàng ngưng luyện ra những pháp tắc tinh khiết nhất.

Điều này đối với Kim Linh Thánh Mẫu và những người khác mà nói, nghiễm nhiên là một cơ duyên trời ban."Trường… Trường Phong Sư huynh!

Huynh luyện… luyện hóa hơn trăm đạo pháp tắc sao?" Quỳnh Tiêu nuốt nước bọt, nói năng có chút lắp bắp.

Bọn họ sớm đã biết phương thức tu luyện theo pháp tắc, tự nhiên hiểu rõ luyện hóa hơn trăm đạo pháp tắc có nghĩa là gì.Kim Linh Thánh Mẫu và mấy người bên cạnh không nói gì, hoàn toàn bị cảnh tượng trước mắt chấn động.

Thông Thiên muốn trảm thánh vị, rồi đi con đường Hỗn Nguyên chi Đạo, có nghĩa là đối phương chưa luyện thành một pháp tắc chi thể nào.

Trường Phong lại có hơn trăm đạo.

Lúc này bọn họ cuối cùng cũng hiểu, vì sao trong Phong Thần, Trường Phong chỉ cần lật tay là thể trấn áp ngũ Thánh.

Đây hoàn toàn không phải là một đẳng cấp.

Mà cảnh tượng trước mắt cũng khiến bọn họ hiểu, vì sao Thông Thiên phải mạo hiểm lớn để trảm đi thánh vị.

Thiên Đạo Thánh Nhân, hoàn toàn không thể so sánh với Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Khoảnh khắc này, bọn họ mới hiểu vì sao Thông Thiên không để Hồng Mông Khí Tím lại cho bọn họ.

Đi con đường Hỗn Nguyên chi Đạo, mới là mạnh nhất!Vân Tiêu trong điện dường như nghĩ đến điều gì đó, hơi kinh ngạc hỏi: "Trường Phong Sư huynh, mấy ngày trước lẽ nào là huynh đột phá sao?" Trước đây Kim Ngao Đảo dị tượng hoành sinh, nàng đều cho là do Thông Thiên đột phá.

Nay xem ra, rất có khả năng là Trường Phong.Cùng với lời của Vân Tiêu, Triệu Công Minh và mấy người khác cũng ngẩn ra.

Chương 175

Sau đó nhìn chằm chằm Trường Phong.

Trường Phong khẽ mỉm cười, không đáp lời.

Nhìn thấy thần thái của Trường Phong, mấy người trong điện đã hiểu rõ đáp án.

Thật sự là vị Trường Phong Sư huynh này của bọn họ.

Chưa đến vạn năm tuổi thọ, lại có thể tu luyện đến cảnh giới khủng bố như vậy.

Ngay cả mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân, cũng bị y bỏ xa phía sau.

Nghĩ đến những điều này, trong đầu bọn họ đều bất giác cảm thấy hư ảo.

Cảm giác đó rất kỳ lạ!"Được rồi!

Các ngươi cứ chọn một điện trong Bích Du Cung này mà tu luyện, Viên Hồng ngươi ở lại!" Nói đoạn Trường Phong, cuối cùng nhìn về phía Viên Hồng."Vâng!" Được chứng kiến sự cường đại của Trường Phong, hiện tại lại có nhiều pháp tắc hoàn chỉnh như vậy, sao có thể không khiến bọn họ phấn khích.

Dù trong đó không có pháp tắc chủ tu của họ, vẫn khiến họ kích động.

Dù sao sau khi thấy Trường Phong cường đại, ai lại chê pháp tắc nhiều đâu.Về việc Trường Phong giữ Viên Hồng lại, cũng không có gì bất ngờ.

Viên Hồng tuy là một trong Thất Tiên theo hầu, nhưng vẫn là đệ tử của Trường Phong, nói không chừng sẽ có dặn dò đặc biệt.

Mấy người cung kính đáp một tiếng, đều chậm rãi lui ra.“Sư tôn!” Thấy Triệu Công Minh và những người khác rời đi, Viên Hồng chắp tay.Trường Phong khẽ gật đầu, nhẹ giọng phân phó: “Chuyện Tây Du không thể coi nhẹ, lát nữa con hãy quay về Mai Sơn.” Tây Du tuy là con đường mà mấy vị Thánh Nhân hợp mưu thiết kế để đoạt khí vận Nhân Tộc, nhưng đã được Thiên Đạo chấp thuận, tự nhiên sẽ không đơn giản như vậy.

Không bàn đến thành công hay thất bại, chỉ cần tham gia vào đó, đều sẽ có thu hoạch không ngờ.“Đệ tử minh bạch!” Viên Hồng gật đầu, không hề có dị nghị.“Tu luyện Chiến chi pháp tắc, tuyệt đối không được lơ là.” “Hồ Lô Nước Lửa này vi sư cũng không dùng đến, vậy ban cho con!” Nói đoạn Trường Phong, khẽ phất tay áo.

Một quả hồ lô loáng cái bay ra.“Đa tạ Sư tôn!” Thấy vậy, mắt Viên Hồng sáng lên.

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, không ai là không thích.

Dù y có nhục thân cường hãn, thực lực cũng không yếu, nhưng có một kiện pháp bảo cường đại bên người tự nhiên càng tốt hơn.“Tất cả cấm chế bên trong ta đã xóa bỏ, con về chỉ cần luyện chế một chút là được.

Đi đi!” Đối với Viên Hồng đệ tử này, Trường Phong vẫn vô cùng yêu thích.“Vâng!

Vậy đệ tử xin cáo lui trước!” Viên Hồng nhận lấy Hồ Lô Nước Lửa, cung kính đáp.

Đối với việc Trường Phong không nhắc đến Tôn Ngộ Không, Viên Hồng cũng không hỏi nhiều.

Trong lòng y biết là đủ rồi.

Cung kính vái Trường Phong một cái, chậm rãi lui ra khỏi Bích Du

Cung.“Hiện giờ cứ yên lặng chờ Đại Náo Thiên Cung là được.” Liếc nhìn bóng Viên Hồng rời đi, Trường Phong khẽ lẩm lẩm.Và lúc này, tại sâu trong Hỗn Độn.

Một bóng người đang lướt đi nhanh chóng trong Hỗn Độn.

Chính là Đạo Tổ Hồng Quân đã rời Tử Tiêu Cung mấy ngày trước.

Đột nhiên, ánh mắt y nhìn về phía thế giới Hồng Hoang!

“Thông Thiên!

Không ngờ ngươi vẫn đi bước này, rất tốt!

Rất tốt!” Ánh mắt Hồng Quân chợt lóe lên vẻ vui mừng, không hề có chút tức giận nào.

Dường như, một chút cũng không bất ngờ!“Trường Phong Sư huynh!

Thạch Cơ Sư điệt cùng những người khác đang cầu kiến bên ngoài.” Ngay lúc Trường Phong đang định tĩnh tu, Thủy Hỏa Đồng Tử vội vàng bước vào.

Vị trí Giáo Chủ vừa mới giao tiếp, mà Thông Thiên lại phải bế tử quan, chuyện của Thủy Hỏa Đồng Tử Trường Phong cũng tạm thời chưa sắp xếp.

Nghe lời của Thủy Hỏa Đồng Tử, trong lòng Trường Phong đã có tính toán.

Dù sao đối phương cũng là thị đồng của Sư tôn, vẫn nên phục thị Thông Thiên thì hơn.

Còn y, có Nữ Bạt là đủ rồi.“Ừm!

Ngươi đi gọi bọn họ vào, sau chuyện này, ngươi cứ chọn một điện trong cung mà tĩnh tu cho tốt.” Trường Phong phất tay, nhẹ giọng

phân phó.“Vâng!

Sư huynh!” Thủy Hỏa Đồng Tử gật đầu, không hề tiếc nuối.

Ngược lại, đối với quyết định này của Trường Phong, y lại vô cùng hoan hỉ.

Bởi vì ngay vừa rồi, y rõ ràng cảm nhận được sự phi phàm trong Bích Du Cung.

Pháp tắc thủy và pháp tắc hỏa nồng đậm vây quanh, rất có lợi cho việc tu luyện của y.Một lát sau, Trường Phong đã cảm nhận được khí tức của Thạch Cơ, Cổn Cổn và Nữ Bạt ở ngoài điện.

Còn Thủy Hỏa Đồng Tử, đã chọn một nơi để tĩnh tu.“Oa!

Linh khí trong Bích Du Cung quả thật quá nồng đậm, hơn nữa chỉ cần khẽ nhắm mắt là có thể dễ dàng cảm nhận được lực lượng pháp tắc.” Chưa thấy mấy người đâu, tiếng kinh hô của Thạch Cơ đã truyền vào.

Nàng tuy thân là đệ tử của Trường Phong, cũng đã gặp Thông Thiên mấy lần, nhưng đây là lần đầu tiên bước vào Bích Du Cung.

Hiện tại trong Bích Du Cung, hơn trăm đạo pháp tắc vây quanh, há đâu phải là nơi tầm thường.“Sư tỷ!

Lát nữa chúng ta nói với lão gia, để chúng ta cũng được ở lại đây tu luyện đi.” Đây là giọng của Cổn Cổn.

Trước đây cùng Tôn Ngộ Không đại chiến mấy chục năm ở Đông Hải mà chưa phân thắng bại, Cổn Cổn vẫn còn có chút khó chịu.

Y xuất thân phi phàm, lại có chủ nhân như Trường Phong, vậy mà lại không thể áp chế được một con khỉ mới ra đời vài trăm năm.

Cổn Cổn thiết tha muốn nâng cao thực lực của mình.

Tình huống trong Bích Du Cung hiện tại, nghiễm nhiên thích hợp

tu luyện hơn động phủ trước đây của bọn họ.Nữ Bạt đứng bên cạnh không nói gì, trong mắt cũng đầy vẻ kinh ngạc thán phục.

Nàng đã nghe danh Thánh Nhân từ lâu.

Đối với Bích Du Cung này, cũng đã thần tượng từ lâu!"Đã đến sao còn chưa vào!" Ngay khi mấy người đang nhìn trái nhìn phải, bên tai truyền đến giọng bình thản của Trường Phong.

Ba người với vẻ mặt kinh ngạc vội vàng hoàn hồn.

Bước chân đi vào chủ điện."Đệ tử (Lão gia) ra mắt Sư tôn (Lão gia)!" Ba người vội vàng tiến lên, cung kính hành lễ.

Nhìn ba người bước vào, Trường Phong cũng không nói lời vô nghĩa, trực tiếp phân phó.

"Sau này các ngươi cứ ở trong cung này tĩnh tu, không có việc gì thì đừng ra ngoài." "Vâng!" Ba người không dám có dị nghị, liên tục đáp lời.

"Lui xuống đi!" Trường Phong khẽ phất tay.Thông Thiên tự trảm thánh vị, Trường Phong không biết vì sao Hồng Quân lại không có phản ứng.

Nhưng trước đây, ngay khoảnh khắc cảnh giới của Thông Thiên sụt giảm, y đã cảm nhận được một luồng nhân quả khổng lồ.

Thánh Nhân không dính nhân quả, y là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tự nhiên càng không dễ dàng dính nhân quả.

Đã có nhân quả vô biên quấn thân, rất có khả năng là đến từ tồn tại cùng đẳng cấp.

Trường Phong sớm đã lĩnh ngộ ba nghìn đạo pháp tắc, trong đó tự nhiên bao hàm pháp tắc nhân quả.

Nhưng với năng lực của y, lại không thể suy đoán ra là ai.

Điều đó có nghĩa là đối phương dính líu nhân quả rất có thể là vị kia trong Tử Tiêu Cung.

Dù sao với thực lực của Lão Tử và những người khác, vẫn chưa đạt đến trình độ này.

Bởi vậy Trường Phong suy đoán, Thông Thiên tự trảm thánh vị rất có thể sẽ kích hoạt sớm cuộc giao phong với Hồng Quân.

Y hiện tại cũng phải tranh thủ thời gian, tĩnh tâm tu luyện, sớm ngày bước vào cảnh Thiên Đạo.Ba người nhìn nhau, mặt đối mặt, đặc biệt là Cổn Cổn.

Y còn muốn hỏi Trường Phong về Tôn Ngộ Không.

Nhưng Trường Phong đã nói như vậy, y không dám mở lời.

Dù ở Kim Ngao Đảo rất kiêu ngạo, nhưng trước mặt Trường Phong, Cổn Cổn lại không dám.

Chẳng phải Thạch Cơ bên cạnh cũng hé miệng rồi lại thôi, cuối cùng cũng chỉ cung kính đáp lời.Sau khi ba người lui xuống, Trường Phong triệu ra hệ thống.

Trước khi tĩnh tu, tự nhiên cần phải tiêu hao mười ức điểm nằm yên đã có được.

Y hiện tại đã không cần Đạo Hạnh, điều này có nghĩa là rút thưởng sẽ không còn Đạo Hạnh nữa.

Điểm nằm yên có được từ đột phá cảnh giới, cộng thêm số điểm thu được từ nhiệm vụ hàng ngày trước đó, Trường Phong hiện có hơn mười ức một ngàn vạn điểm nằm yên.

Mười ức điểm nằm yên, vừa đủ để thực hiện mười lượt rút thưởng cấp ức.

Trước đây cao nhất cũng chỉ cấp vạn, giờ có cơ hội tự nhiên sẽ

không bỏ qua.Trong đầu khẽ niệm, liền thấy một bánh xe lớn đang quay xuất hiện.

Bánh xe trải rộng trong hư không, căn bản không thể nhìn ra nó lớn đến mức nào.

Trên đó nhuộm năm sắc hào quang.

Mỗi một hạng mục đều bị sương mù dày đặc che phủ, không nhìn rõ cụ thể.

Nhưng chỉ cần khẽ chú ý, liền có đạo vận vô biên tràn ra, rất rõ ràng đều không phải vật đơn giản.Lướt mắt nhìn một lượt, Trường Phong trong lòng mặc niệm 'mười lượt rút'.

Trong chớp mắt, liền thấy lực lượng tạo hóa vô tận dâng trào từ trung tâm bánh xe.

Cả bánh xe càng quay nhanh hơn.Không có sự chờ đợi rườm rà.

Trong đầu đã vang lên tiếng máy móc giòn giã.

Tiếng đầu tiên, đã khiến Trường Phong trong lòng tràn đầy hoan hỉ.'Đinh!

Chúc mừng Túc Chủ rút được một đạo Kiếm Đạo pháp tắc hoàn chỉnh!' 'Đinh!

Chúc mừng Túc Chủ rút được hai ngàn điểm huyết mạch.' 'Đinh!

Chúc mừng Túc Chủ rút được hai ngàn điểm Lực chi pháp tắc.' 'Đinh!

Chúc mừng Túc Chủ rút được ba ngàn điểm Sinh Mệnh pháp tắc.' 'Đinh!

Chúc mừng Túc Chủ rút được một ngàn năm trăm điểm Thời Gian pháp tắc.' 'Đinh!

Chúc mừng Túc Chủ rút được một ngàn điểm huyết mạch.' 'Đinh!

Chúc mừng Túc Chủ rút được một đạo Hủy Diệt pháp tắc hoàn chỉnh!' 'Đinh!

Chúc mừng Túc Chủ rút được năm ngàn điểm Sát Lục pháp tắc.' 'Đinh!

Chúc mừng Túc Chủ rút được bốn ngàn điểm Trật Tự pháp tắc.' 'Đinh!

Chúc mừng Túc Chủ rút được ba ngàn điểm Âm Dương pháp tắc.'Tiếng máy móc trong đầu truyền đến, khiến Trường Phong biểu cảm kích động.

Vẫn là trúng thưởng một trăm phần trăm, hơn nữa tất cả các phần thưởng đều là những thứ Trường Phong cần.

Điều quan trọng hơn là, lại còn có pháp tắc hoàn chỉnh.

Và những pháp tắc còn lại rút được, đều là những pháp tắc vô cùng cường đại.

Đặc biệt là Lực chi pháp tắc, Sinh Mệnh pháp tắc, Thời Gian pháp tắc, đây đều là những pháp tắc đỉnh cấp nhất trong Tam Thiên pháp tắc.

Mấy cái còn lại cũng không tệ, còn có huyết mạch điểm cũng tăng thêm ba ngàn điểm.Giữa lúc Trường Phong đang hoan hỉ, y cảm thấy nhiều pháp tắc ôn nhu quán nhập vào thể nội.

Lập tức lại có từng tiếng nhắc nhở truyền đến.'Chúc mừng Túc Chủ luyện hóa Kiếm chi pháp tắc, thân thể dung hợp Kiếm chi pháp tắc, luyện thành Hỗn Độn Kiếm Tâm.' 'Chúc mừng Túc Chủ luyện hóa Sát Lục pháp tắc, thân thể dung hợp Sát Lục pháp tắc, ngưng tụ thành một luồng sát lục chi khí.' 'Chúc mừng Túc Chủ luyện hóa Hủy Diệt pháp tắc.'Chỉ một lát, Trường Phong lại luyện thành ba đạo pháp

tắc chi thể.

Quan trọng hơn là, y đã luyện hóa được Kiếm chi pháp tắc.

Điều này đối với Thông Thiên có cảnh giới sụt giảm mà nói, nghiễm nhiên là một cơ duyên trời ban.

Thông Thiên tuy cũng tu hành Tam Thiên pháp tắc, nhưng chủ tu chính là kiếm đạo.

Giờ đây Trường Phong lĩnh ngộ hoàn toàn, có nghĩa là có thể ngưng luyện ra một đạo Kiếm chi pháp tắc hoàn chỉnh.

Điều này tuyệt đối có thể nhanh chóng nâng cao thực lực của Thông Thiên.

Trường Phong đã có thể tưởng tượng ra phản ứng của Thông Thiên sau khi ngưng luyện Kiếm chi pháp tắc.

Tuy nhiên Trường Phong không lập tức làm, dù sao y vẫn còn hơn vạn điểm nằm yên.Hiện tại cần tranh thủ thời gian đột phá, Trường Phong cũng không định giữ lại.

Hơn một ngàn vạn điểm nằm yên, vừa đủ để thực hiện mười lượt rút thưởng cấp trăm vạn.

Tất cả đều là mười lượt rút, không để lại một điểm nằm yên nào.

So với rút thưởng cấp ức, cấp trăm vạn cũng không tệ.

Mặc dù rút được đều không phải pháp tắc cường đại gì, nhưng cũng là những thứ Trường Phong cần.

Sau khi rút thưởng, y lại lĩnh ngộ thêm một pháp tắc.

Càng gần đến đột phá hơn rồi.Hệ thống Nằm Yên / Túc chủ: Trường Phong / Cảnh giới: Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên (117/Tam Thiên Pháp Tắc Chi Thể) Pháp tắc chi thể: Nhâm Thủy chi thể, Lôi Đình chi thể, Chân Viêm Thần Thể, Thú Thổ Linh Thể, Giáp Mộc

Thánh Tâm, Canh Kim chi khu, Hư Vô chi Tâm, Hỗn Loạn chi Nguyên / Huyết mạch: Hỗn Độn Thử Thiết (5453/10000) / Nhiệm vụ chính tuyến: bước vào cảnh Thiên Đạo / Nhiệm vụ hàng ngàyMàn hình hệ thống không thay đổi lớn lắm, chỉ có điểm huyết mạch đã đột phá hơn một nửa.

"Trên Hỗn Độn sẽ là huyết mạch gì đây?

Thật đúng là khiến người ta mong chờ mà!" Trường Phong trong lòng cảm khái một câu, tiện tay tắt màn hình hệ thống.Chỉ trong một lát, thực lực của y lại tăng vọt.

Trường Phong phấn khích trong lòng, sau đó phất tay.

Bốn đạo pháp tắc hoàn chỉnh bay ra, bao trùm toàn bộ Bích Du Cung.

Nhìn đạo Hỗn Độn Kiếm Khí kia, Trường Phong trong lòng vô cùng đắc ý.

Đạo Hỗn Độn Kiếm Khí này, có thể nói là cường đại hơn rất nhiều so với đạo Thông Thiên để lại trong thể nội y trước đây.Thông Thiên có lẽ lĩnh ngộ Kiếm Đạo pháp tắc rất sâu, nhưng dù chỉ kém một chút để lĩnh ngộ viên mãn, thì cũng là khác biệt trời vực.

Làm xong những điều này, Trường Phong liền trực tiếp bế quan tu luyện.

Nhiệm vụ hàng ngày mỗi ngày tuy có thể nhận được phần thưởng, nhưng hiện tại thời gian cấp bách, y bản thân cũng phải tu luyện.

Có toàn bộ khí vận Tiệt Giáo áp lên người, tốc độ tu luyện của y vẫn cực kỳ nhanh.Và sâu trong Bích Du Cung, Thông Thiên vừa mới hoàn hồn từ sự biến hóa xung quanh, đang định tĩnh tâm tu luyện, bỗng nhiên ánh mắt sắc bén.

Y vội vàng quay đầu, nhìn về phía sau.

Từ phương hướng đó, y cảm nhận được một luồng kiếm khí sắc bén.

Cường đại hơn cả Hỗn Độn Kiếm Khí do y ngưng tụ.“Kiếm chi pháp tắc hoàn chỉnh!

Điều này sao có thể?” Trong đôi mắt y, Thông Thiên nhìn thấy một đạo Hỗn Độn Kiếm Khí đang quay vòng.

Kiếm chi pháp tắc nồng đậm đó, vượt xa y.

Đó là một sự thay đổi về chất.

Và sau đạo Kiếm chi pháp tắc đó, Thông Thiên còn cảm nhận được vài đạo pháp tắc cường đại khác.Thông Thiên ngẩng đầu, nhìn đông đảo pháp tắc bao trùm toàn bộ Bích Du Cung.

Sắc mặt y phức tạp muôn phần.

Chương 176

Y hóa hình bấy nhiêu năm, lại còn hưởng đại khí vận Bàn Cổ khai thiên.

Đáng tiếc đến hiện tại, một đạo pháp tắc cũng chưa tu luyện đến cực hạn.

Trường Phong hiện giờ tùy tiện một cái, đã có hơn trăm đạo.

Người so với người, thật đúng là khiến người ta tức chết!Thông Thiên với sắc mặt có chút buồn bực, khẽ thở dài, sau đó nhắm mắt lại.

Dù trong lòng có chút cạn lời, nhưng lúc này có một đạo Kiếm chi pháp tắc hoàn chỉnh cho y cảm ngộ, nghiễm nhiên có thể đẩy nhanh tốc độ tu luyện của y.

Đối với việc bước ra bước đó, Thông Thiên càng thêm tự tin.Dù đông đảo pháp tắc chỉ bao trùm Bích Du Cung, nhưng tất cả đều là pháp tắc hoàn chỉnh, tự nhiên cũng sẽ ảnh hưởng đến hoàn cảnh xung quanh.

Đương nhiên, loại ảnh hưởng này, càng gần Bích Du Cung, hiệu quả càng tốt.

Đông đảo môn nhân Tiệt Giáo gần Bích Du Cung, ngay lập tức đã cảm nhận được sự dị thường xung quanh.

Dù bọn họ không cảm nhận được pháp tắc hoàn chỉnh, nhưng lại phát hiện mình dường như càng thêm thân cận với một số pháp tắc.Trường Phong trước đây đã có phân phó, hiện tại lại có tình huống như vậy, đương nhiên từng người một bế quan tu luyện.

Dù sao lúc này trên trời xanh, tiếng ‘khóc than’ vẫn vang vọng,

mưa máu rơi lả tả.

Cả Thiên Địa vẫn một màu huyết hồng.

Cảnh tượng khủng bố như vậy, đa phần sinh linh đều co mình trong động phủ của mình.

Ngay cả những quốc độ Nhân Tộc đang hỗn chiến, cũng đã ngừng chiến, co cụm lại các nơi.

Trong toàn bộ Hồng Hoang đại địa, chỉ có Minh Hà và những người khác vẫn đang phấn chiến.

Đương nhiên, trong bóng tối cũng không thiếu những kẻ muốn hưởng lợi.

Bởi vì thực lực không đủ, nhưng lại muốn làm ngư ông.Lúc này Hạo Thiên trong Thiên Đình, cau mày.

Hồng Mông Khí Tím, y hiện tại vô lực tranh đoạt.

Nhưng Tiệt Giáo thì thôi đi, mấy vị Thánh Nhân còn lại lại không hề có chút phản ứng nào.

Đặc biệt là Tây Phương Nhị Thánh kia.

Đối với tính cách của Tây Phương Nhị Thánh, Hạo Thiên hiểu rất rõ.

Hồng Mông Khí Tím đó là nền tảng Đại Đạo, hai tên suốt ngày lải nhải về sự nghèo nàn của Tây Phương này, làm sao có thể không động lòng?

Bọn họ không cần, hoàn toàn có thể ban cho môn nhân trong phái.

Dù sao, môn hạ có thêm một vị Thánh Nhân, tuyệt đối là một chuyện tốt lớn lao.Dao Trì ngồi bên cạnh, cũng phát hiện sự việc có chút kỳ lạ.

Dù cảm nhận được ở khắp Hồng Hoang có không ít đại thần thông giả xuất hiện, nhưng các môn nhân của chư Thánh đều không có động tĩnh gì.

"Hồng Mông Khí Tím này e rằng không đơn giản rồi!" Hạo Thiên khẽ trầm tư, trong đầu đã lướt qua một bóng người.Dao Trì không nói gì, trong lòng cũng hiểu rõ.

Suy đi nghĩ lại, hiện tại chỉ có một khả năng.

Mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân khẳng định đã nhận được dụ chỉ của Đạo Tổ.

Bằng không căn bản sẽ không đứng nhìn như vậy.Trời khóc kéo dài bốn mươi chín ngày.

Tiếng khóc than lắng xuống, mưa máu rút đi.

Toàn bộ tiên huyết phun trào trên Hồng Hoang đại địa cũng biến mất không dấu vết.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, sẽ không dám tưởng tượng cảnh tượng Hồng Hoang mấy ngày trước.Và Minh Hà cùng những người khác đang hỗn chiến, cuối cùng cũng ngừng chiến.

Trên một vùng đất hoang tàn, Minh Hà, Côn Bằng cùng những người khác nhìn nhau từ xa.

Trong đôi mắt đỏ ngầu vì sát khí, mang theo sự nghi hoặc nồng đậm.

Hồng Mông Khí Tím đã biến mất!

Khi mưa máu rút đi, nó bỗng nhiên biến mất trước mắt bọn họ.

Bọn họ cảm nhận được, không ai trong số họ có được nó.

Chuyện quỷ dị như vậy, khiến trong lòng bọn họ có chút kinh nghi.

Ngay sau đó là một cỗ phẫn nộ.

Thánh Nhân đã ra tay!

Nhưng vì sao trước đó không ra tay, mà lại động thủ sau khi bọn họ đã giao chiến lâu như vậy?

Tuy không hiểu, lại phẫn nộ, nhưng bọn họ có thể làm gì?

Thiên Đạo Thánh Nhân ở xa trên bọn họ.Côn Bằng căm hận nhìn mấy bóng người trên không, vút mình bay về phía bắc.

Hồng Mông Khí Tím bất kể là bị Thánh Nhân đoạt được, hay bị Hồng Quân thu đi, thì cũng không phải là điều y có thể nghĩ tới.Minh Hà cũng thầm rủa trong lòng.

Dày công tranh đoạt như vậy, lại bị người ta đùa giỡn như khỉ.

Với vẻ mặt âm trầm, y cũng bay về phía Huyết Hải.Hai người rời đi, đông đảo đại thần thông giả ẩn nấp xung quanh tự nhiên càng không dám ở lại, lập tức tản đi.

Chỉ còn lại Trấn Nguyên Tử giữa không trung, sắc mặt vô cùng ngưng trọng.Sau khi cuộc chiến ngừng lại, y đã tỉnh táo.

Cảnh tượng vừa rồi, khiến trong lòng y có chút kinh hãi.

Y là vị duy nhất hóa hình thành công trong Thập Đại Linh Căn Hồng Hoang, thiên phú, căn cơ, khí vận tự nhiên không cần phải nói.

Trong vô số đại kiếp của Thiên Địa, y chưa từng tham dự.

Từ khi khai thiên lập địa đến nay, cũng chỉ vì Hồng Vân mà mới kết nhân quả với Minh Hà.

Nay lại chủ động tranh đoạt Hồng Mông Khí Tím.

Hiện tại đã dấn thân vào kiếp nạn!

Loại suy đoán trước đây, e rằng thật sự sắp xảy ra rồi.Trấn

Nguyên Tử với vẻ mặt âm trầm, liếc nhìn trời xanh, lướt mình biến mất trong không trung.

"Không thành Thánh cuối cùng cũng chỉ là kiến hôi!

Đáng ghét!

Đáng ghét!" Minh Hà trở về Huyết Hải, trong miệng gầm lên trầm thấp.

Vốn dĩ tưởng hy vọng ở ngay trước mắt, không ngờ lại cứ thế mà tan biến.Ngay lúc Minh Hà đang nguyền rủa, đột nhiên trên không Huyết Hải lóe lên một tia sáng tím.

Một đạo du long màu tím rực rỡ lướt ra!

"Hồng Mông Khí Tím!!!" Thấy vật đó, Minh Hà kinh hô.

Vừa rồi dốc sức tranh đoạt không thấy tung tích, hiện giờ lại trực tiếp xuất hiện trước mắt y.

Minh Hà với vẻ mặt cuồng hỉ, vội vàng lao lên.

Một tay đưa ra, đạo Hồng Mông Khí Tím thần bí kia ngoan ngoãn đậu vào lòng bàn tay y.

Sự biến hóa đột ngột này khiến Minh Hà có chút không kịp phản ứng.

Chỉ kinh ngạc một chút, Minh Hà lập tức đại hỉ.

Ngay sau đó không chút do dự, y lao thẳng vào Huyết Hải.

Mặc dù đạo Hồng Mông Khí Tím này đến một cách quỷ dị.

Nhưng y vẫn không thể từ chối sự dụ hoặc này!

Thành Thánh!

Là khao khát của y bấy lâu nay!Minh Hà và những người khác đột nhiên ngừng chiến, tự nhiên đã gây sự chú ý của không ít người giữa

Thiên Địa.

Đặc biệt là Hạo Thiên của Thiên Đình!

Dù không thể tranh đoạt Hồng Mông Khí Tím, nhưng y cũng quan tâm ai là người có được.

Dù sao, trong Thiên Địa lại có thêm một vị Thiên Đạo Thánh Nhân, đối với y – vị chủ của Tam Giới trên danh nghĩa – ắt hẳn sẽ có ảnh hưởng rất lớn.Hạo Thiên trong lòng hiếu kỳ, vội vàng đi điều tra.

Nhưng kết quả nhận được, khiến y sững sờ.

Minh Hà và mấy người kia không vui mà giải tán, Hồng Mông Khí Tím biến mất trong không trung.

Không biết tung tích!Tin tức này, nghiễm nhiên tiết lộ rất nhiều thông tin.

Hạo Thiên rất rõ sự khao khát của Minh Hà và những người khác đối với Hồng Mông Khí Tím, nếu không sẽ không phải vừa phát hiện ra đã từng người một điên cuồng lao ra.

Dù cho chiến đấu kịch liệt đến đâu, bọn họ tuyệt đối sẽ không rời mắt khỏi Hồng Mông Khí Tím.

Sự việc có quỷ dị!“Hạo Thiên!

Chẳng lẽ bị mấy vị Sư huynh hoặc lão gia thu đi rồi sao?” Dao Trì bên cạnh, khẽ nói.

Hạo Thiên không nói gì, nhưng trong lòng đã có suy nghĩ này.Minh Hà, Côn Bằng và những người khác đều có thực lực không hề yếu.

Hồng Mông Khí Tím không thể đột nhiên biến mất trước mắt mấy người như vậy.

Chỉ có tồn tại mạnh hơn bọn họ ra tay, mà cũng chỉ có mấy vị kia.

Lão Tử và những người khác thì thôi đi, nếu là thủ đoạn của Đạo Tổ, thì mọi chuyện có chút không đơn giản.

Hồng Mông Khí Tím vừa xuất hiện, bọn họ đều có thể phát hiện, huống chi là Đạo Tổ và những người khác.

Vậy thì cuộc chiến bốn mươi chín ngày này, e rằng có thâm ý.Trầm tư hồi lâu, Hạo Thiên chỉ đành thở dài một hơi.

Không thành Thánh cuối cùng cũng chỉ là kiến hôi!

Dù có thể thống ngự Tam Giới, e rằng cũng chỉ là quân cờ trong tay Thánh Nhân.Hai người đang cảm khái, có tiên quan đến bẩm báo.

"Khải bẩm Ngọc Đế!

Lão Quân tiền lai cầu kiến!" Người đến chắp tay, cung kính nói."Lão Quân sao lại đến?" Hạo Thiên khẽ lẩm bẩm, nhưng vẫn vội vàng đứng dậy, tuyên y vào.

Dù trong lòng cực kỳ căm giận mấy vị Thánh Nhân giữa Thiên Địa, nhưng Hạo Thiên không dám thể hiện ra.

Ít nhất sự tôn kính trên bề mặt tuyệt đối không thể thiếu.

Hơn nữa đối phương đến vào lúc này, rất có thể liên quan đến Hồng Mông Khí Tím.

Trong lòng Hạo Thiên càng bất giác nảy sinh một cỗ ý nghĩ mong đợi."Có chuyện gì mà phiền Lão Quân đích thân đến?" Vừa mới bước xuống, đã thấy ngoài cửa điện một bóng người chậm rãi đến.

Chính là Thái Thượng Lão Quân với đạo bào, tay cầm phất trần.

Lão Quân lướt mắt nhìn trong điện, Hạo Thiên rất thức thời cho lui trái phải.Thái Thượng Lão Quân với vẻ mặt không đổi, sau đó khẽ nói: "Ngọc Đế!

Chuyện Tây Du không còn bao ngày nữa, việc này còn cần Địa

Phủ phối hợp, cần ngài đích thân đi một chuyến.” Thái Thượng Lão Quân không nói lời vô nghĩa, trực tiếp nói ra mục đích của chuyến đi này.

Thất bại lớn trong Phong Thần, Lão Tử tự nhiên cực kỳ xem trọng chuyện Tây Du.

Nhân Tộc, Thiên Đình, Phật Môn đều đã có bố trí, Địa Phủ trong Tam Giới cực kỳ quan trọng, tự nhiên không thể thiếu mắt xích này.Nghe vậy Hạo Thiên, lập tức trong lòng tối sầm lại.

Thì ra không liên quan đến Hồng Mông Khí Tím.

Nhưng chuyện Tây Du, cũng không phải việc nhỏ, không thể lơ là.

Y khẽ ngẩn người, nhẹ nhàng gật đầu.

“Thiện!

Lát nữa Trẫm sẽ lập tức đi!”Thấy vậy Thái Thượng Lão Quân cũng không nán lại lâu, khẽ chắp tay hành lễ, chậm rãi lui ra.

Chuyến đi Địa Phủ, vốn dĩ nên là mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân bọn họ tự đi.

Đáng tiếc sau Phong Thần, Hậu Thổ hành sự quỷ dị.

Tây Phương Nhị Thánh trước đây đã từng đến, nào ngờ Hậu Thổ lại đóng cửa không gặp.

Còn về Lão Tử, Nguyên Thủy hai người, tự nhiên sẽ không dễ dàng đi.

Hậu Thổ tuy bị Lục Đạo Luân Hồi kiềm chế, không thể rời Địa Phủ, nhưng thực lực thì ở đó.

Hành sự kỳ lạ của nàng, khẳng định có nhân quả quấn thân.

Bọn họ tuy là Thánh Nhân, nhưng cũng không muốn dây dưa quá

nhiều nhân quả.Mấy người không còn cách nào, vậy thì chỉ đành để Hạo Thiên đi.

Trong trận chiến Phong Thần, Hạo Thiên bị Hình Thiên đưa lên bảng, đã kết nhân quả lớn với Vu Tộc.

Hạo Thiên đi, Hậu Thổ khẳng định sẽ không đóng cửa không gặp.

Lão Tử và những người khác hiểu rõ những điều này, Hạo Thiên cũng tương tự.

Dặn dò Dao Trì xong, Hạo Thiên liền trực tiếp xuống Địa Phủ.

Hồng Mông Khí Tím không còn hy vọng, vậy trong chuyện Tây Du này, nhất định phải giành được nhiều lợi ích hơn.Quả đúng như Hạo Thiên suy nghĩ, y vừa đặt chân lên Địa Phủ, liền được Hậu Thổ triệu kiến.

"Ý định của ngươi ta đã rõ!" Nhìn Hạo Thiên xuất hiện, Hậu Thổ biểu cảm đạm nhiên.

Nàng không phải đệ tử của Hồng Quân, hơn nữa sau khi hóa thân Luân Hồi, đã biết được không ít bí mật mới giữa Thiên Địa.

Đối với Thiên Địa Lục Thánh, thậm chí là Đạo Tổ, có thể nói đều không có hảo cảm gì.

Cái gọi là Đại Thế sở xu, bất quá cũng chỉ là lời của Đạo Tổ mà thôi.Nói đoạn Hậu Thổ, cũng không đợi Hạo Thiên đáp lời, chậm rãi phất tay áo.

Đối phương, đã biến mất trong Địa Phủ.

"Địa Đạo!

Quả nhiên không đơn giản như vậy, hy vọng việc này có thể có chuyển biến." Hậu Thổ với ánh mắt đạm nhiên nhìn Hạo Thiên biến mất, trong miệng khẽ lẩm bẩm.Sau khi Tam Hoàng diễn hóa Nhân

Đạo, trong lòng Hậu Thổ đã nảy sinh một cỗ dã vọng.

Không chỉ đối với bản thân mình, mà còn đối với Vu Tộc.

Nhưng bấy nhiêu năm thử nghiệm, nàng phát hiện căn bản không đơn giản như vậy.

Nàng tuy thân hóa Luân Hồi, nhưng Địa Đạo đã sớm bị Thiên Đạo xâm thực.

Hiện tại Hạo Thiên đến Địa Phủ, có lẽ cũng là cơ duyên của nàng.Dẹp bỏ tạp niệm trong lòng, Hậu Thổ cuối cùng khẽ ngẩng đầu, nhìn về hướng Huyết Hải.

Mặc dù những năm này vẫn luôn ở trong Địa Phủ, nhưng đối với những chuyện xảy ra bên ngoài, Hậu Thổ đều rõ như lòng bàn tay.

Chương 177

Thông Thiên tự trảm thánh vị, nghiễm nhiên đã chấn động nàng.

Đạo Hồng Mông Khí Tím đã biến mất kia, nàng cũng vô cùng tò mò.

Nhưng chỉ mấy ngày trước, nàng đã cảm nhận được khí tức của Hồng Mông Khí Tím.

Xuất hiện ở Địa Phủ, lại còn ở trong U Minh Huyết Hải.

Minh Hà!

Một tồn tại đặc biệt trong Địa Phủ!

Không hề nghi ngờ, việc này nhất định là Đạo Tổ bố cục.

Không ngoài việc muốn xâm thực Địa Đạo!

"Đã đến lúc phải đưa ra lựa chọn rồi!" Hậu Thổ khẽ nói, thân hình hóa thành những điểm tinh quang biến mất.Tinh quang lấp lánh, khi Hạo Thiên hoàn hồn, y đã xuất hiện bên ngoài Quỷ Môn Quan.

Nhìn bức tường thành bị âm khí quỷ quái bao phủ ở đằng xa, mặt y xanh mét.

Y dù sao cũng là chủ của Tam Giới, theo kế hoạch ban đầu, ngay cả Địa Phủ cũng nằm trong sự quản hạt của y.

Nhưng hiện tại, Hậu Thổ lại đối xử với y như thế này, hoàn toàn không xem y ra gì.

Ngay cả Lão Tử và mấy vị Sư huynh kia, cũng không đối đãi với y như vậy.

Hạo Thiên siết chặt hai nắm đấm, vẻ mặt cực kỳ khó coi.

Nhưng đối mặt với tình huống này, y căn bản không thể nói gì.

Không có thực lực, thì không ai sẽ đặt ngươi vào mắt.

“Hồng Mông Khí Tím!

Ta nhất định phải tìm được đạo Hồng Mông Khí Tím kia, có lẽ Hồng Mông Khí Tím có thể phá vỡ sự giam cầm của Phong Thần Bảng!” Căm hận liếc nhìn sâu trong Địa Phủ, Hạo Thiên vút mình bay về Thiên Đình.

Chuyện Tây Du phải làm, chuyện Hồng Mông Khí Tím cũng không thể chậm trễ.Chư Thánh đều đã bố trí hoàn toàn, mà lúc này, nhân vật chính của Tây Du – Tôn Ngộ Không – lại đang kinh hãi bay giữa không trung.

Viên Hồng rời Mai Sơn chưa bao lâu, Tôn Ngộ Không đã bị sự biến hóa trong Thiên Địa đánh thức.

Đối với việc Viên Hồng đột nhiên rời đi, Tôn Ngộ Không cũng không kinh ngạc.

Chỉ là những chuyện tiếp theo, thật sự khiến y kinh ngạc.

Tiếng ‘trời khóc’ cuồn cuộn, bao trùm toàn bộ trời xanh.

Thiên Địa đều có máu tươi phun trào ra.

Tướng đại hung như vậy, tự nhiên khiến Tôn Ngộ Không vô cùng kinh ngạc.

Nhưng sau đó cuộc chiến đột nhiên bùng nổ, trực tiếp khiến y ngây ngươi.Vốn dĩ cảm nhận được có người đang chiến đấu, y còn hiếu kỳ muốn đến xem, dù sao y bản tính hiếu động, hiếu chiến.

Chuyện náo nhiệt như vậy, làm sao có thể thiếu y được.

Nhưng sau khi đến gần mới phát hiện, cuộc chiến cường đại đó, căn bản không thể tiếp cận.

Những dao động ngẫu nhiên tản mát ra từ đó, cũng đủ để diệt sát y.

Ra đời mấy trăm năm nay, Tôn Ngộ Không vẫn rất tự tin vào thực lực của mình.

Bất kể là du ngoạn Đông Hải, hay chu du Hồng Hoang, đối thủ có thể giao chiến với y chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Đến đây, Tôn Ngộ Không tin rằng thực lực của mình vẫn ổn.

Nhưng mấy ngày này y mới biết, giữa toàn bộ Thiên Địa, còn có rất nhiều tồn tại cường đại hơn y rất nhiều.

Hơn nữa không phải chỉ mạnh hơn một chút!

Khoảnh khắc này Tôn Ngộ Không đột nhiên phát hiện mình trước đây có chút ếch ngồi đáy giếng.“Ngộ Không!

Ngươi sao lại chạy đến đây?” Ngay lúc Tôn Ngộ Không đang cảm khái trong lòng, từ đằng xa truyền lai một tiếng gọi.

Tôn Ngộ Không vội vàng ngẩng đầu nhìn, thì ra là Viên Hồng đến.

“Viên Hồng đại ca, huynh về rồi sao?” Thấy Viên Hồng, Tôn Ngộ Không mặt mày hớn hở.

Đối với vị đại ca thần bí cùng tộc này, Tôn Ngộ Không vẫn vô cùng kính trọng.

Lần đầu gặp mặt, huynh ấy đã truyền cho y pháp tắc cường đại.

Chiến chi pháp tắc y tuy vẫn chưa lĩnh ngộ, nhưng những lúc tâm thần rung động ngẫu nhiên, khiến y hiểu rõ Chiến chi pháp tắc rất quan trọng đối với y.

Trong lòng Tôn Ngộ Không, y đã xem Viên Hồng như đồng môn Sư huynh của mình.“Ta về mấy hôm trước, tại Mai Sơn không thấy ngươi, nên ra ngoài tìm xem sao.” Viên Hồng sảng khoái cười, nhanh

chóng đáp.

Lần thứ hai quay về Mai Sơn, chính là vì chuyện của Tôn Ngộ Không.

Trường Phong coi trọng Tôn Ngộ Không đến vậy, Viên Hồng tự nhiên càng không dám lơ là.Viên Hồng không nói đi đâu, Tôn Ngộ Không cũng không hỏi, mà lại nói về chuyện tu luyện.

"Chúng ta về Mai Sơn tu luyện đi, đạo Chiến chi pháp tắc kia, tuy mỗi lần đều khiến tâm thần ta dao động, nhưng lại luôn thiếu một chút gì đó." Được chứng kiến những tồn tại cường đại như vậy, Tôn Ngộ Không chỉ muốn tu luyện thật tốt, nỗ lực nâng cao thực lực.

Tu hành Chiến chi pháp tắc, nghiễm nhiên sẽ nâng cao rất nhiều chiến lực của y.

Hơn nữa y tuổi thọ ngắn, tương lai sẽ có nhiều cơ hội hơn."Được!" Tôn Ngộ Không tự giác như vậy, Viên Hồng tự nhiên từ đáy lòng vui mừng.

Mặc dù không biết Trường Phong có bố cục gì, nhưng rất rõ ràng Tôn Ngộ Không thực lực càng mạnh, tự nhiên càng tốt.

Ngay sau đó hai người không do dự, trực tiếp chạy về Mai Sơn.Tây Phương Nhị Thánh đang chú ý kỹ chuyện Tây Du, tự nhiên sớm đã để ý đến tung tích của Tôn Ngộ Không.

"Sư huynh!

Việc này e rằng có chút kỳ quái!" Chuẩn Đề nhíu mày, biểu cảm có chút ngưng trọng.

Y sớm đã liệu rằng Tôn Ngộ Không về sau chắc chắn sẽ có giao thoa với Tiệt Giáo, nhưng không ngờ lại là Viên Hồng.

Trước đây là Cổn Cổn ở Đông Hải, hiện tại là Viên Hồng ở Mai

Sơn.

Một là tọa kỵ của Trường Phong, một là đệ tử của Trường Phong.

Nếu là đệ tử Tiệt Giáo khác thì thôi đi, đằng này lại là hai vị này, thật sự quá trùng hợp.

Hơn nữa trước đây Cổn Cổn đã nhiều lần đến Hoa Quả Sơn, mà hiện giờ Tôn Ngộ Không lại ở Mai Sơn, sự việc có điều rất kỳ lạ."Xem ra, Trường Phong e rằng đã biết chuyện Tây Du rồi." Tiếp Dẫn tự nhiên hiểu rõ suy nghĩ trong lòng Chuẩn Đề, nói ra suy đoán trong lòng.

Đối với Trường Phong này, bọn họ thật sự bó tay."Vậy người đã dạy dỗ Tôn Ngộ Không sẽ không phải là y đó chứ?" Chuẩn Đề lại một lần nữa nêu lên nghi hoặc này.

Mặc dù trước đó Cửu Chuyển Kim Đan, cũng như cái tên Tôn Ngộ Không, khiến bọn họ nhất trí cho rằng là do Lão Tử lén lút làm.

Nhưng nếu Trường Phong đã biết chuyện Tây Du, thì chuyện này rất có khả năng."Nếu thật như vậy, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chẳng phải quá khủng bố sao?" Tiếp Dẫn khẽ ngẩng đầu, trầm giọng đáp.

Bọn họ là Thiên Đạo Thánh Nhân, Nguyên Thần ký thác vào Thiên Đạo, mới có thể sớm nắm bắt được một số tình huống của Lượng Kiếp.

Nguyên Thần của Trường Phong lại không ký thác vào Thiên Đạo, theo lý mà nói, năng lực thôi diễn vạn vật Hồng Hoang, ắt hẳn kém xa bọn họ.Nói sâu xa hơn, Thiên Đạo bài xích Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Dù sao bọn họ không nằm trong sự khống chế của Thiên Đạo.

Có thể coi là dị số!

Trường Phong đã lợi hại đến thế, nếu còn có thể thôi diễn thiên cơ như vậy, thì thật sự là khủng bố đến cực điểm.

Vậy thì bọn họ còn đấu thế nào?Hai người nhìn nhau, trong mắt lướt qua một tia kinh hãi.

"Cần đến Bát Cảnh Cung một chuyến!" Tiếp Dẫn với vẻ mặt trầm trọng, trịnh trọng nói.

Nếu thật sự là tình huống này, vậy thì mọi tính toán của bọn họ, đều nằm trong bố cục của đối phương.

Mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân bọn họ, đều bị Trường Phong tính toán.

Loại suy đoán này, nghiễm nhiên khiến Tây Phương Nhị Thánh kinh hãi.Không chần chừ, hai người trực tiếp chạy đến Bát Cảnh Cung ở Thủ Dương Sơn.

Lão Tử đang tu luyện trong cung, yên lặng chờ Tây Du khai mở, thấy Tây Phương Nhị Thánh đột nhiên đến, trong mắt mang theo nghi hoặc.

"Chuyện Địa Phủ đã ổn thỏa, các ngươi vội vã đến đây có việc gì?" Lão Tử với đôi mắt hỗn độn khẽ mở, hơi nghi hoặc hỏi.Chuẩn Đề không đáp lời, mà vội vàng hỏi: "Lão Tử Sư huynh, huynh có phải đã lén lút dạy Tôn Ngộ Không tu hành không?" Nghe lời này của Chuẩn Đề, sắc mặt Lão Tử lập tức trầm xuống.

Lão Tử tuy vô vi, nhưng cũng rất coi trọng thể diện.

Lại còn lén lút dạy Tôn Ngộ Không, y làm sao có thể làm chuyện như vậy.Nhưng chuyển niệm nghĩ lại, rồi nhìn thấy vẻ mặt của Tây Phương Nhị Thánh như vậy, y hiểu rõ sự việc chắc chắn không đơn giản.

Tiếp Dẫn bên cạnh cảm nhận được sự dị thường của Lão Tử, vội

vàng mở lời giải thích: “Lão Tử Sư huynh, đừng hiểu lầm, nhưng mà Tôn Ngộ Không…” Nghe lời của Tiếp Dẫn, mắt Lão Tử trợn lớn.

Trong miệng kinh hô: “Tôn Ngộ Không xuất thế sớm, lại còn học được Bát Cửu Huyền Công, còn từng dùng Cửu Chuyển Kim Đan!!!”Lão Tử với vẻ mặt âm trầm, tinh quang giao thoa trong đôi mắt Hỗn Độn.

Trong Thiên Địa Lục Thánh, loại chuyện lén lút này, chỉ có Tây Phương Nhị Thánh mới làm.

Nguyên Thủy coi trọng thể diện nhất, sẽ không làm!

Thông Thiên lấy ‘Tiệt’ làm đạo nghĩa của Tiệt Giáo, chỉ sẽ đối mặt khó khăn, sẽ không làm chuyện như vậy.

Hơn nữa Cửu Chuyển Kim Đan, hiện tại chỉ có y sở hữu.

Chẳng trách Tây Phương Nhị Thánh lại nghi ngờ đến y.Tinh quang lưu chuyển trong mắt, Lão Tử trong lòng đã hiểu rõ.

Chuyện Tây Du, đã bị người ta tính kế.

Tây Phương Nhị Thánh bên cạnh với vẻ mặt trầm trọng, từng đôi mắt chằm chằm nhìn Lão Tử.

Đáng tiếc, muốn thông qua biểu cảm khuôn mặt để nhìn rõ suy nghĩ trong lòng Thánh Nhân, nghiễm nhiên là vô cùng gian nan, đặc biệt lại còn là Đại Sư huynh của bọn họ.“Chuyện này không phải Ngô làm!” Khẽ ngẩng đầu, đón lấy ánh mắt của Tây Phương Nhị Thánh, Lão Tử trầm giọng đáp.

Nghe lời này, ánh mắt Tây Phương Nhị Thánh lướt qua một tia thất vọng.

Nói thật, bọn họ còn hy vọng là Lão Tử làm.

Bằng không, Trường Phong kia thật sự quá đáng sợ.Tôn Ngộ

Không cùng Tây Phương Nhị Thánh thậm chí Nữ Oa đều có nhân quả lớn, Trường Phong bố trí trước, lại có thể qua mắt được sự cảm tri của bọn họ.

Điều này thật sự quá không thể tin nổi.

Dù sao Tây Du cũng coi như một Lượng Kiếp nhỏ.

Tôn Ngộ Không là nhân vật then chốt như vậy, há có thể dễ dàng bị mưu tính.“Nếu thật như vậy, vậy thì…” Lời của Tiếp Dẫn chưa nói hết, nhưng mấy người trong điện đều đã hiểu.

Trong Phong Thần, bọn họ đã chứng kiến thực lực cường đại của Trường Phong.

Thủ đoạn hiện tại này, càng khiến bọn họ sợ hãi.“Cần đi Oa Hoàng Cung một chuyến!” Lão Tử tự nhiên hiểu rõ những điều này, trầm mặt đáp.

Tôn Ngộ Không có nhân quả lớn nhất với Nữ Oa, chỉ có thể đi hỏi đối phương thôi.

Thập yêu?

Tôn Ngộ Không lại bị Trường Phong nhanh chân đến trước?

Nghe rõ ý định của mấy người, Nữ Oa trong mắt đại kinh.

Lập tức chẳng đợi mấy người trả lời, liền kiên định nói: "Không thể nào!

Tôn Ngộ Không là do ngũ sắc thạch thuở trước hóa thành, tuyệt vô kẻ nào có thể tránh khỏi cảm ứng của ta." Tôn Ngộ Không là một quân cờ nàng đã sớm bố trí, đặc biệt là sau Phong Thần chi chiến, nàng càng thêm chú ý.

Trường Phong tuyệt đối không thể tránh khỏi cảm ứng của nàng mà giáo đạo Tôn Ngộ Không được.

Nàng không lập giáo, không giáo đạo nhân tộc.

Đối với những bố cục thầm kín này, Nữ Oa vô cùng xem trọng, tất yếu liên quan đến khí vận. "Vậy Tôn Ngộ Không vì cớ gì lại sớm xuất thế, còn đã tập được Bát Cửu Huyền Công?" Chuẩn Đề nhíu mày, trầm mặt nói.

Y đương nhiên cũng không tin, bởi lẽ việc này thật sự quá mức đáng sợ.

Trước kia sau khi thương nghị, mục quang Tây Phương Nhị Thánh bọn họ cũng đồng thời đặt trên Hoa Quả Sơn.

Trường Phong chỉ là chiến lực cường đại, nhưng cảnh giới lại tương đương với bọn họ.

Hơn nữa điều quan trọng hơn là, bọn họ đều là Thiên Đạo Thánh Nhân.

Nguyên Thần ký thác Thiên Đạo.

Đối với loại thiên mệnh chi nhân này, cảm ứng của bọn họ còn mẫn cảm hơn cả Trường Phong.

Không động thì thôi, một khi có động tĩnh tuyệt đối sẽ có cảm ứng.

Trường Phong không thể nào làm chút tiểu động tác dưới mí mắt bọn họ được. "Cái này..." Lời nói của Chuẩn Đề khiến Nữ Oa biến sắc.

Đối với điểm này, nàng cũng không cách nào giải thích. "Sau Phong Thần, khối ngũ sắc thần thạch kia chưa từng bị ai động vào, tuyệt đối sẽ không có vấn đề." Nữ Oa trầm mặt, đành phải kiên định nói.

Ngũ sắc thần thạch là thứ nàng dùng để bổ thiên mà lưu lại, nhân

quả với nàng hà kỳ to lớn.

Tuyệt đối không có kẻ nào có thể tránh khỏi nàng.

Ngữ khí kiên định của Nữ Oa khiến Tiếp Dẫn cùng những người khác đối diện biến sắc.

Lão Tử cũng nhíu mày, trong mắt mang theo sự khó hiểu.

Tây Phương Nhị Thánh đến, y kỳ thực trong lòng đã có phần đoán được.

Chín phần mười là Trường Phong đã cắt ngang đạo của bọn họ.

Nhưng hiện tại, Nữ Oa lại nói sau Phong Thần, không thể nào có người động vào ngũ sắc thần thạch kia.

Vậy sẽ là ai?

Trong Phong Thần Lượng Kiếp, hay là trước Phong Thần Lượng Kiếp?

Trong Lượng Kiếp, thiên cơ hỗn loạn, ngay cả Thánh Nhân cũng không cách nào cảm ứng, không thể có người nào biết về ngũ sắc thần thạch.

Y cũng là sau Phong Thần mới tính ra một vài tin tức về Tôn Ngộ Không.

Trường Phong cũng không thể nào trước Phong Thần đã tính toán đến việc Tây Du, bởi lẽ khi đó hắn chỉ là một Chuẩn Thánh.

Hơn nữa ánh mắt bọn họ cũng luôn đặt trên đối phương.

Cho nên việc giáo đạo Tôn Ngộ Không, chỉ có thể là sau Phong Thần.

Còn về Thông Thiên?

Chương 178

Lão Tử đối với thực lực của y vô cùng hiểu rõ.

Vì liên quan đến Tru Tiên Kiếm Trận, chiến lực cường đại, nhưng đạo hạnh thì không được.

Tuyệt đối không thể nào biết trước chuyện Tôn Ngộ Không.

Nghĩ như vậy, sự tình liền có chút quỷ dị.

Mấy người trong điện nhìn nhau, trong mắt mỗi người đều mang theo sự kinh nghi.

Loại trừ Trường Phong, mấy người bọn họ lại chưa từng hành động, vậy rốt cuộc là ai? "Con khỉ kia từng nói người nào đã dạy hắn khi nào chưa?" Nữ Oa nhíu mày, trầm mặt hỏi. "Thời gian cụ thể ta không tiện hỏi, nhưng ít nhất cũng vài trăm năm rồi!" Chuẩn Đề liếc mắt cổ quái nhìn Lão Tử, thản nhiên đáp.

Một là thực sự không tiện hỏi, hai là Chuẩn Đề khi đó trong lòng đã đinh ninh là do Lão Tử làm, nên cũng không truy cứu kỹ.

Giờ mà đến hỏi lại, sợ lại không hợp.

Nếu là người thường thì thôi, dùng chút thủ đoạn là có thể dễ dàng biết được.

Nhưng Tôn Ngộ Không là thiên mệnh chi nhân, có đại khí vận gia thân, há có thể dễ dàng mê hoặc.

Dù cho cuối cùng để y đạp lên con đường thỉnh kinh, cũng phải gia thêm dẫn đạo. "Đại sư huynh, có thể nào là..." Tiếp Dẫn bên cạnh nghĩ đến điều gì, nói rồi khẽ ngẩng đầu nhìn về phía Hỗn Độn.

Lão Tử chau mày!

Nữ Oa cũng lập tức trầm mặt.

Bọn họ nghĩ đến Hồng Mông Tử Khí vừa mới biến mất không thấy tăm hơi.

Rất rõ ràng, sau khi Đạo Tổ hợp đạo, cũng không như bọn họ tưởng tượng mà ngồi tĩnh tọa ngoài Hỗn Độn, không màng chuyện Tam Giới.

Đạo Tổ cũng có bố trí riêng.

Có thể tránh khỏi tất cả Thiên Đạo Thánh Nhân, mà giáo đạo Tôn Ngộ Không, dường như cũng chỉ có vị kia trong Tử Tiêu Cung.

Dù sao đối phương bản thân chính là Thiên Đạo, cả thiên địa đều nằm dưới quy tắc của y.

Làm chuyện gì, những Thiên Đạo Thánh Nhân bọn họ không cách nào biết được.

Nghĩ như vậy, chuyện này dường như quả thật có liên quan đến Đạo Tổ.

Điều này không nghi ngờ gì khiến trong lòng bọn họ có chút lo lắng. "Sự đã đến nước này, chỉ có thể đi một bước xem một bước thôi!" Lão Tử thở dài một tiếng, hơi mang vẻ bất đắc dĩ nói.

Nữ Oa gật đầu, trên mặt cũng là biểu tình tương tự.

Tây Phương Nhị Thánh đứng cạnh lắng nghe, trong lòng lại vô cùng u uất.

Giáo đạo Tôn Ngộ Không vốn là chuyện của bọn họ.

Hiện giờ lại bị người khác cắt ngang, Lão Tử và những người khác lại không hề có tổn thất gì.

Hậu quả vẫn là do Tây Phương bọn họ gánh chịu.

Lão Tử, Nữ Oa ưu sầu, phần nhiều là không đoán được vì sao Đạo Tổ lại hành động như vậy.

Việc Đạo Tổ làm, bọn họ nào dám truy vấn.

Tây Phương Nhị Thánh vội vã đến, cuối cùng cũng đành hậm hực trở về Tây Phương thế giới.

Thiên tuyển chi nhân đã định, tất cả bố cục cũng đã an bài ổn thỏa.

Phát sinh sự cố ngoài ý muốn như vậy, bọn họ cũng chỉ có thể "nuốt hận vào trong".

May mắn thay, tin tức tốt duy nhất là việc này hẳn không liên quan gì đến Trường Phong.

Bằng không đối phương thực lực cường đại như vậy, thôi toán chi thuật còn nghịch thiên đến mức này, thì còn tranh đấu gì nữa.

Còn về việc Tôn Ngộ Không vì sao lại đi cùng Viên Hồng, chỉ có thể trách bọn họ đều là khỉ, lại đều tu hành Bát Cửu Huyền Công.

Tôn Ngộ Không xuất thế từ thạch hầu, không có thân nhân, khó tránh khỏi "tinh tinh tương tích" (đồng loại tương đồng).

Trở về Tây Phương thế giới, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng chỉ có thể nghĩ như vậy.

Sau khi Minh Hà cùng những người khác giao chiến, cả thiên địa lại lần nữa bình tĩnh trở lại.

Đáng tiếc, trong bóng tối, không ít thế lực đều đang tìm kiếm tin tức về Hồng Mông Tử Khí.

Bất kể là Thiên Đình, hay Tây Phương Giáo, thậm chí là mấy đệ tử còn sót lại của Xiển Giáo.

Mấy vị Thánh Nhân không ra tay tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí, nhưng cũng không cảnh cáo môn hạ.

Thân là Đại La, Chuẩn Thánh một chúng đại thần thông giả, tự nhiên khẩn thiết muốn có Hồng Mông Tử Khí.

Nguyên Thần của Thiên Đạo Thánh Nhân ký thác vào Thiên Đạo, Thiên Đạo bất diệt, tức là bất tử.

Loại dụ hoặc này, không ai có thể chống lại.

Thời gian chầm chậm trôi đi, mấy chục năm sau, trên Mai Sơn.

Viên Hồng đang tĩnh tọa tu luyện, đột nhiên mở bừng hai mắt, mặt lộ vẻ hân hoan nhìn về một ngọn núi phía đông.

Đó là nơi Tôn Ngộ Không tĩnh tu, một luồng khí thế cường đại bốc lên.

Trong luồng ba động lên xuống ấy, Viên Hồng cảm nhận được khí tức quen thuộc.

Chiến chi pháp tắc!

Tôn Ngộ Không đã lĩnh ngộ được Chiến chi pháp tắc.

Cùng với việc lĩnh ngộ Chiến chi pháp tắc, đối phương cũng sắp đột phá rồi.

Một khi đột phá, đó chính là tồn tại Đại La Kim Tiên hậu kỳ. "Không hổ là người được Sư tôn xem trọng, thiên phú quả thật đáng sợ!" Nhìn luồng khí thế bốc lên, Viên Hồng khẽ lẩm bẩm.

Tôn Ngộ Không xuất thế mới có mấy trăm năm.

Thiên phú này, đã sắp đuổi kịp Sư tôn rồi.

Ba động lên xuống, cuối cùng bùng nổ mà vọt lên.

Đối phương đã bước vào Đại La Kim Tiên hậu kỳ. "Ha ha!

Yêm lão Tôn cuối cùng cũng đột phá rồi!" Trong tiếng hò reo hưng phấn, đồng thời có một bóng người bay vút lên không.

Chính là Tôn Ngộ Không đang tu luyện. "Chúc mừng!

Chúc mừng!" Thấy vậy, Viên Hồng vội vàng chạy lên.

Nhiệm vụ Sư tôn giao phó, cuối cùng cũng hoàn thành.

Tôn Ngộ Không đã lĩnh ngộ Chiến chi pháp tắc, y cũng có thể trở về Kim Ngao Đảo tu luyện rồi.

Bởi lẽ khi rời Kim Ngao Đảo ban đầu, Viên Hồng cảm ứng rõ ràng được biến hóa trong Bích Du Cung.

Linh khí trên đảo thì thôi đi, điều quan trọng là luồng lực lượng pháp tắc nồng đậm kia.

Viên Hồng cũng không cách nào chống lại loại dụ hoặc đó. "Ha ha!

Vẫn phải cảm ơn Viên Hồng đại ca, nếu không có ngươi hết lòng giúp đỡ, ta cũng không thể nhanh chóng đột phá như vậy." Tôn Ngộ Không đón lên, trên mặt mang theo sự vui mừng nồng đậm.

Lĩnh ngộ Chiến chi pháp tắc, không chỉ cảnh giới được đề cao, Tôn Ngộ Không còn cảm giác trong cơ thể có biến hóa vi nhược.

Liên quan đến huyết mạch!

Y tin rằng, theo sự lĩnh ngộ Chiến chi pháp tắc càng sâu, y nhất định sẽ hiểu rõ là chuyện gì. "Không có gì!

Ngươi đã lĩnh ngộ Chiến chi pháp tắc, ta cũng phải rời đi rồi." Nhìn Tôn Ngộ Không đang kích động, Viên Hồng khẽ nói.

Y hiện tại là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, Viên Hồng khẩn thiết muốn bước ra một bước kia.

Hơn nữa, đi tới Bích Du Cung, nói không chừng còn có thể nâng cao tốc độ tu luyện Chiến chi pháp tắc. "A?

Viên Hồng đại ca, ngươi lại sắp rời đi ư?

Ngươi muốn đi đâu?

Có phải là trở về sư môn không?

Rốt cuộc ngươi có phải là sư huynh của ta không?" Nghe Viên Hồng sắp rời đi, Tôn Ngộ Không lập tức đầy mặt nôn nóng.

Trong chớp mắt, y đã hỏi ra nghi hoặc bấy lâu trong lòng. "Chuyện này ngươi không cần hỏi, thời cơ vừa đến, tự nhiên sẽ biết!" Đón lấy Tôn Ngộ Không đang nôn nóng, Viên Hồng mỉm cười đáp lại.

Lại là câu trả lời như vậy.

Tôn Ngộ Không trong lòng khá bất đắc dĩ.

Nhiều năm qua, y hỏi không ít lần rồi.

Vốn tưởng rằng, nay đã lĩnh ngộ Chiến chi pháp tắc, Viên Hồng cũng sắp rời đi, hẳn sẽ nói cho y biết điều gì đó.

Nào ngờ vẫn là câu trả lời này.

Tôn Ngộ Không trong lòng thở dài, chỉ có thể u uất nói: "Nếu đã vậy, Viên Hồng đại ca có thể đến Hoa Quả Sơn của ta tụ họp một chút, cũng để ta cảm tạ nhiều năm giúp đỡ như vậy." Hỏi không ra điều gì, Viên Hồng lại sắp rời đi, Tôn Ngộ Không chỉ có thể trở về Hoa Quả Sơn. "Cũng tốt!

Vậy thì đến Hoa Quả Sơn của ngươi ngồi chơi vậy!" Kim Ngao Đảo cách Hoa Quả Sơn không xa, giờ đến đó cũng có thể coi là tiện đường. "Hay!

Để ta cùng ngươi lập tức lên đường!" Nghe lời này của Tôn Ngộ Không, tự nhiên y đầy lòng hân hỉ.

Một là Viên Hồng đồng ý lời y thỉnh cầu, hai là y cũng đã một đoạn thời gian chưa về Hoa Quả Sơn.

Đối với đám khỉ con cháu trên Hoa Quả Sơn, Tôn Ngộ Không vẫn còn chút nhớ nhung.

Kim Đại Thăng và những người khác trước đó đã ở lại Kim Ngao Đảo tu luyện, Viên Hồng tự nhiên không có gì phải giao phó, hai người trực tiếp đi về phía Hoa Quả Sơn.

Đối với Hoa Quả Sơn đã thai nghén Tôn Ngộ Không, Viên Hồng cũng vô cùng hiếu kỳ.

Hơn trăm năm qua, Hoa Quả Sơn cũng không xuất hiện điều gì bất ngờ.

Ngược lại, những hầu tộc kia, thế lực đã lớn mạnh không ít.

Đối mặt với sự trở về của Tôn Ngộ Không, quần yêu Hoa Quả Sơn tự nhiên cao hứng cực độ.

Viên Hồng cũng được tiếp đãi vô cùng nhiệt tình.

Nhưng ở Hoa Quả Sơn, Viên Hồng cẩn thận quan sát, lại không nhìn ra Hoa Quả Sơn có gì khác biệt.

Điều này khiến y hơi chút khó hiểu.

Một nơi có thể thai nghén ra sinh linh thiên phú như Tôn Ngộ Không, làm sao có thể là một nơi đơn giản được.

Chỉ là tranh thủ lúc rảnh rỗi dò xét, mấy ngày thời gian, Viên Hồng cũng không có phát hiện gì.

Sau đại tiệc mấy chục ngày, Viên Hồng rời đi.

Tôn Ngộ Không ở lại Hoa Quả Sơn.

Ngoài tu luyện ra, mỗi ngày y đều chơi đùa cùng đám hầu tộc trong núi.

Thoáng cái mấy chục năm trôi qua, Tôn Ngộ Không cảm thấy hơi

khô khan.

Y lại bắt đầu du lịch trong Hồng Hoang, đồng thời cũng kết giao không ít yêu tộc cường đại.

Nổi danh nhất đương nhiên là Ngưu Ma Vương, Giao Ma Vương cùng những người khác, từng người đều có tu vi Đại La Kim Tiên.

Lúc nhàn hạ, Tôn Ngộ Không đi khắp nơi thăm bạn, hoặc là yến tiệc gia yêu (yêu quái trong nhà) ở Hoa Quả Sơn.

Mấy trăm năm trôi qua, Tôn Ngộ Không ở Hồng Hoang đại địa cũng có chút danh tiếng không nhỏ.

Ngày nọ, Tôn Ngộ Không đại yến quần yêu, uống đến say mèm, bất giác tựa mình dưới bóng tùng bên cầu Thiết Bản, trong chốc lát liền ngủ thiếp đi.

Tôn Ngộ Không trong mơ mơ màng màng, cảm thấy mình dường như bị ai đó dắt đi.

Thân hình lảo đảo, cả người đều có chút hoảng hốt.

Tôn Ngộ Không nhíu mày, không khỏi khẽ giật mình, lập tức tỉnh táo.

Đợi đến khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, lập tức y đại nộ.

Y đường đường là Đại La Kim Tiên, lại bị người ta dùng dây xích sắt trói lấy.

Tôn Ngộ Không đang định nộ mắng, ngẩng đầu lên, lại thấy mình đã đến bên một tòa thành.

Trên thành có một tấm biển sắt, trên đó có ba chữ lớn, chính là 'U Minh Giới'.

Thấy vậy, Tôn Ngộ Không trong lòng chợt rùng mình.

Y lớn tiếng kêu: "U Minh Giới là nơi Diêm Vương ở, ta sao lại đến đây?" Y nhớ rõ mình vừa yến tiệc Ngưu Ma Vương cùng những người khác, uống rượu chín chín tám mốt ngày, vừa mới tiễn bọn họ đi.

Khi đó hình như hơi buồn ngủ, liền ngủ thiếp đi.

Chương 179

Tỉnh dậy lại đến U Minh Giới. "Ngươi nay dương thọ đã hết, ta hai người vâng lệnh, đến câu ngươi vậy." Quỷ sai bên cạnh thấy Tôn Ngộ Không tỉnh lại, cũng không kinh ngạc, lạnh lùng đáp.

Tôn Ngộ Không nghe vậy, lập tức đại nộ. "Yêm lão Tôn đã siêu thoát Tam Giới bên ngoài, không còn trong Ngũ Hành, vốn chẳng phục hắn quản hạt, sao dám đến câu ta?" Nói đoạn Tôn Ngộ Không, chẳng đợi nói thêm lời thừa.

Trong tai rút ra bảo bối, lắc một cái, to nhỏ tùy ý.

Hai gậy đầu tiên, đánh chết hai tên quỷ sai câu hồn.

Tôn Ngộ Không trong lòng tức giận, liếc nhìn thành trì xa xa, trực tiếp vung gậy chạy vào.

Tuy rằng trong lòng tức giận, nhưng Tôn Ngộ Không cũng không phải là người hiếu sát.

Hai tên quỷ sai vừa rồi quá mức vô lễ, tự nhiên đáng bị đánh chết.

Vọt vào trong thành, Tôn Ngộ Không vung Kim Cô Bổng liên tục, đám quỷ đầu trâu né đông trốn tây, quỷ mặt ngựa chạy nam chạy bắc.

Tất cả quỷ tốt đều hoảng sợ chạy lên Sâm La Điện.

Đám quỷ tốt kinh hoảng, Diêm La Vương cùng những người khác trong lòng lại sáng tỏ.

Dù sao trước đó đã được giao đãi rồi.

Sống cả một đời, cảnh giới tuy không cao bằng Tôn Ngộ Không, nhưng diễn kịch vẫn là chuyện dễ như trở bàn tay.

Một lát sau, Tôn Ngộ Không đang nhảy nhót khắp nơi, ra oai trong

thành, liền thấy Thập Điện Diêm La vội vã đến. "Thượng tiên dừng tay!

Thượng tiên dừng tay!" Thấy Tôn Ngộ Không đang đập phá lung tung khắp nơi, Diêm La Vương vội vàng chạy lên.

Ánh mắt lướt qua, Tôn Ngộ Không liền biết người chủ sự đã đến. "Bọn ngươi là ai, vì sao lại phái người đến câu ta, nếu không nói ra đầu đuôi ngọn ngành, chớ trách yêm lão Tôn không khách khí." Tôn Ngộ Không nhảy vọt lên, lớn tiếng quát.

Y còn vung Kim Cô Bổng trong tay thật mạnh, lập tức tiếng gió rít lên vù vù.

Diễn kịch đương nhiên phải diễn trọn bộ, Diêm La Vương đi đầu vội vàng nói: "Chúng ta là Thập Đại Minh Vương Thiên Tử Âm Gian, ta là Diêm La Vương, không biết Thượng tiên tên họ là gì?" Nghe Diêm La Vương hỏi, Tôn Ngộ Không nhíu mày. "Ta là Mỹ Hầu Vương động Thủy Liêm Hoa Quả Sơn, bọn ngươi đã không biết ta, sao lại phái người đến câu ta?" Tôn Ngộ Không đưa cái mặt khỉ lên sát, cổ quái hỏi.

Nhìn nhìn Diêm La Vương, lại nhìn Tần Quảng Vương bên cạnh mấy người.

Diêm La Vương không kinh ngạc, nhanh chóng đáp: "Thượng tiên bớt giận.

Phổ thiên hạ người cùng tên cùng họ thì nhiều, hoặc là kẻ câu hồn kia đã lầm người chăng?" Tôn Ngộ Không nổi giận nói: "Hồ thuyết!

Hồ thuyết!

Thường ngôn rằng: 'Quan sai lại sai, đến người không sai.' Ngươi mau lấy Sổ Sinh Tử ra cho ta xem!" Thập Điện Diêm Vương nghe vậy, không dám trì hoãn, liền mời Tôn Ngộ Không lên điện tra xét.

Lập tức có phán quan, lấy Sổ Sinh Tử ra.

Tôn Ngộ Không liên tục lật xem, chẳng mấy chốc, quả nhiên tìm thấy tên mình.

Tôn Ngộ Không: Thạch hầu do trời sinh, đáng thọ ba trăm bốn mươi hai tuổi, thiện chung.

Nhìn ghi chép phía trên, Tôn Ngộ Không lập tức lộ vẻ nghi hoặc.

Y nào chỉ có hơn ba trăm tuổi, ban đầu trong thạch y đã tu luyện mấy trăm năm rồi.

Bất quá tính kỹ lại, từ ngày ra khỏi thạch y thì đúng là có hơn ba trăm năm.

Tuy rằng trong lòng có chút kỳ quái, nhưng thấy trên Sổ Sinh Tử có tên mình, Tôn Ngộ Không nào còn khách khí.

Y chộp lấy bút lông, há miệng lè lưỡi, không chút khách khí mà gạch bỏ đại danh của mình.

Diêm La Vương và những người khác đứng bên cạnh, chỉ là từng người lớn tiếng kêu.

Biểu hiện ra vẻ muốn xông lên, lại không dám ngăn cản.

Tôn Ngộ Không nào có để ý, dường như y nhớ ra điều gì đó.

Hai tay liên tục lật, tất cả những người thuộc loại hầu thuộc, mà có tên, đều một lượt bị xóa bỏ.

Làm xong tất cả những việc này, Tôn Ngộ Không tùy tay ném Sổ Sinh Tử đi, nghênh ngang đi ra khỏi U Minh Giới.

Tôn Ngộ Không đương nhiên nhìn ra biểu tình cổ quái của Thập Điện Diêm La, nhưng y cũng không để tâm.

Y đánh chết quỷ sai câu y, oai phong đến, oai phong đi, trong lòng

vô cùng mãn ý.

Hơn nữa đây còn là một việc đại công đối với cả hầu tộc.

Làm xong việc vĩ đại như vậy, y đang tính trở về khoe khoang với đám hầu tộc kia đây. "Con khỉ này rốt cuộc thân phận gì, lại dám ở Địa Phủ hành sự như vậy?" Nhìn Tôn Ngộ Không rời đi, Tần Quảng Vương khẽ lẩm bẩm.

Mấy người Diêm La Vương bên cạnh tuy không nói gì, nhưng cũng có biểu tình tương tự.

Địa Phủ tuy ở Tam Giới không có cảm giác tồn tại gì mấy, nhưng thực lực của bọn họ lại không yếu.

Ít nhất Thiên Đình mới thành lập hiện tại, còn xa mới lọt vào mắt Địa Phủ.

Thập vị Diêm Vương cũng không ở lại lâu, sau khi sai người thu dọn, liền vội vàng đi vào sâu trong Địa Phủ.

Tôn Ngộ Không hưng phấn chạy ra khỏi U Minh Giới, đang định đi về phía Hoa Quả Sơn.

Bỗng nhiên toàn thân chấn động, cả người đột ngột tỉnh lại.

Lại là một giấc Nam Kha mộng!

Tôn Ngộ Không trong lòng kinh nghi, khẽ vươn vai một cái.

Lập tức thấy Tứ Kiện Tướng cùng quần hầu cao giọng reo: "Đại Vương!

Trọn một đêm đã qua, cuối cùng người cũng tỉnh rồi." Tôn Ngộ Không lật mình ngồi dậy, xoa xoa đầu, rồi lập tức kể lại cảnh trong mơ từng chút một.

Tứ Kiện Tướng nghe vậy, trong mắt lại đại hỉ. "Đại Vương!

Tin vui lớn a!" "Âm gian không có tên của hầu tộc chúng ta, chúng ta đều bất tử rồi." Xung quanh vô số khỉ con, cũng đều mặt mày hoan hỉ, trong mắt tràn đầy kích động.

Trường sinh bất tử, ai mà không muốn.

Hiện tại lại cứ thế mà làm được.

So với niềm vui sướng của quần hầu, Tôn Ngộ Không lại liên tục nhíu mày.

Suy nghĩ kỹ càng, việc này thực sự quá quỷ dị.

Phản ứng của Thập Điện Diêm La trong mơ, cùng với việc y đường đường là Đại La Kim Tiên, sớm đã không thuộc quản hạt của Địa Phủ.

Cường giả như y, dù cho vẫn lạc, Nguyên Thần cũng có thể trực tiếp đi đến Lục Đạo Luân Hồi, nào cần đến Địa Phủ.

Quần hầu xung quanh nào biết Tôn Ngộ Không đang nghĩ gì, từng con một hưng phấn vây quanh, trong miệng "ao ao" ca ngợi.

Tuy rằng trong lòng nghi hoặc, nhưng Tôn Ngộ Không cũng không phải là người truy cứu kỹ càng.

Cộng thêm tiếng tán tụng xung quanh, Tôn Ngộ Không tâm tình rất vui vẻ, cũng liền không để ý nữa.

Lập tức có hầu yêu kiến nghị, việc đại hạnh phúc như vậy đối với hầu tộc, nên thiết yến ăn mừng.

Tôn Ngộ Không tự nhiên không từ chối.

Ngay lập tức trên Hoa Quả Sơn lại là một cảnh náo nhiệt, Thất Thập Nhị Lộ Yêu Vương đều đến cung hạ.

Chẳng mấy ngày sau, Ngưu Ma Vương và những người khác đến.

Nghe về "tráng cử" của Tôn Ngộ Không ở U Minh Giới, lại từng người hoan hỉ.

Lập tức có Giao Ma Vương kiến nghị, chư vị Yêu Vương kết nghĩa kim lan.

Mấy vị Yêu Vương vốn dĩ đã vì muốn tiếp cận Tôn Ngộ Không mà đến, tự nhiên cao giọng phụ họa.

Còn về Tôn Ngộ Không, vốn là thạch hầu trời sinh, tính tình hào sảng, khẳng định sẽ không từ chối.

Bất quá vì liên quan đến Trường Phong, Tôn Ngộ Không trong số mấy người là cảnh giới mạnh nhất, lại là người dẫn đầu.

Trên trời một ngày, dưới đất một năm.

Tôn Ngộ Không đã đại náo Long Cung, cũng náo loạn Địa Phủ, Hạo Thiên cũng đã bắt đầu bố cục của y.

Ngày nọ.

Tại Kim Khuyết Vân Cung Linh Tiêu Bảo Điện của Hạo Thiên, văn võ tiên khanh tụ tập sớm triều.

Dưới điện có tiên gia bước ra, tấu rằng: "Khải bẩm Ngọc Đế, ngoài Thông Minh Điện, có Đông Hải Long Vương Ngao Quảng tiến biểu, xin Ngọc Đế tuyên chiếu." Ngọc Hoàng Đại Đế ngồi trên ngai vàng, khẽ phất tay: "Tuyên!" Ngao Quảng đến dưới Linh Tiêu Bảo Điện, lễ bái xong.

Bên cạnh có Tiên đồng dẫn tấu, tiếp nhận biểu văn.

Ngọc Đế nhận lấy xem xét.

Biểu viết: "Thủy nguyên Hạ Giới Đông Thắng Thần Châu tiểu long Đông Hải Ngao Quảng khải tấu." Tuy rằng trong lòng đã sớm biết rõ, nhưng Ngọc Hoàng Đại Đế vẫn cẩn thận xem hết.

Không ngoài việc Tôn Ngộ Không đại náo Long Cung, cướp đoạt giáp trụ vũ khí.

Ngọc Đế xem xong, truyền dụ: "Truyền Long Thần về biển, tức khắc phái tướng bắt giữ yêu hầu." Ngao Quảng cúi đầu tạ ơn rồi lui.

Bất quá Ngao Quảng vừa mới rời đi, lại có Thiên Sư khải tấu: "Vạn tuế, có Minh Ti Tần Quảng Vương biểu văn tiến thượng." Hạo Thiên sắc mặt thản nhiên, nhưng các tiên gia trong điện lại trong lòng kinh nghi.

Bọn họ lên Thiên Đình nhiều năm như vậy, tuy rằng thỉnh thoảng tụ họp Linh Tiêu Bảo Điện, nhưng căn bản chẳng có việc gì.

Hôm nay, lại bất ngờ có hai người tiến biểu.

Ngao Quảng thì thôi, dù sao Tứ Hải Long Vương xác thực thuộc quản hạt của Thiên Đình.

Nhưng Địa Phủ, hình như không có quan hệ gì với Thiên Đình chứ.

Địa Phủ xảy ra đại sự, sao có thể đến tìm Thiên Đình.

Tuy rằng bọn họ đều là tiên gia Thiên Đình, nhưng trong lòng lại không thể không thừa nhận, vị trí Tam Giới chi chủ này của Thiên Đình, căn bản không ai công nhận.

Đừng nói sinh linh Tam Giới, ngay cả trong Thiên Đình này, tuyệt đại bộ phận người cũng không xem Hạo Thiên là gì.

Giờ khắc này Địa Phủ tiến biểu, liền trở nên vô cùng cổ quái.

Các tiên gia nhìn nhau, tuy nghi hoặc, nhưng cũng không lên tiếng.

Tuy rằng có không ít người không xem Hạo Thiên là gì, nhưng công phu bề ngoài vẫn phải làm.

Dù sao Thiên Đình nói nhỏ không nhỏ, nói lớn không lớn, cúi đầu

không thấy ngẩng đầu thấy, quá khó xử cũng không tốt.

Bên cạnh đã có Truyền Ngôn Ngọc Nữ, tiếp nhận biểu văn.

Hạo Thiên ánh mắt lướt qua, lập tức ra hiệu cho tiên quan bên cạnh đọc.

Đối phương hai tay cung kính nhận lấy, rồi cung kính đọc lớn: "U Minh cảnh giới, chính là Âm Ti của đất.

Trời có thần mà đất có quỷ, âm dương chuyển luân; cầm có sinh mà thú có tử..." Theo tiếng đọc vang vọng, chúng tiên trong điện từng người lộ vẻ chấn kinh.

Có thể lên được Thiên Đình, đương nhiên đều biết chuyện Địa Phủ.

Hiện tại lại có người đại náo Địa Phủ, còn cường sửa Sổ Sinh Tử.

Sổ Sinh Tử là trọng bảo của Địa Phủ, há có thể coi là trò đùa.

Con khỉ đầu ở Hoa Quả Sơn kia thật sự quá mức to gan.

Tiếp đó là sự nghi hoặc nồng đậm.

Việc nghiêm trọng như vậy, Địa Phủ vì sao lại làm phiền Thiên Đình.

Dù sao thực lực của Địa Phủ cũng không yếu.

Không ít tiên gia ánh mắt giao thoa, bọn họ cảm thấy mình hình như hơi xem thường Hạo Thiên rồi.

Dường như Thiên Đình này, cũng không đơn giản như bọn họ tưởng tượng.

Không ít người biết rõ bối cảnh của Hạo Thiên, lập tức trong lòng rùng mình.

Hạo Thiên tuy rằng thảm hại trong Phong Thần bị người ta đưa lên bảng, nhưng đối phương dù sao cũng là đồng tử của Đạo Tổ.

Có thể coi là sư đệ của mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân kia, bằng không Đạo Tổ cũng sẽ không để y trọng kiến Thiên Đình.

Tuy rằng trong lòng kinh nghi, nhưng từng người đều đứng lặng không nói.

Bất kể thực lực Tôn Ngộ Không thế nào, bọn họ không muốn ra sức. "Khải bẩm Ngọc Đế!

Lý Tĩnh nguyện lĩnh binh bắt giữ con khỉ đầu kia!

Để chấn chỉnh uy nghiêm Thiên Đình!" Thân là "mã tử" (đệ tử/tay chân) số một của Hạo Thiên, Lý Tĩnh là người đầu tiên nhảy ra.

Gần đây một đoạn thời gian, Lý Tĩnh có thể nói là ý khí phong hoa.

Bởi vì y có một trợ thủ đắc lực.

Tam nhi tử Na Tra của y, đã một lần nữa phục sinh, còn thực lực đại tăng.

Lại còn được Nữ Oa phái đến Thiên Đình, trợ giúp Hạo Thiên.

Không hề nghi ngờ, tự nhiên là quy về dưới trướng y.

Hiện tại tự nhiên xuất hiện một con khỉ hoang, khẳng định phải thật tốt thể hiện một phen.

Nhìn Lý Tĩnh tích cực như vậy, Hạo Thiên thần sắc vui mừng. "Lý Tĩnh đừng hoảng, trước tiên cứ để Minh Quân hồi quy Địa Phủ, chuyện yêu hầu, Thiên Đình tự sẽ xử lý." Hạo Thiên phất phất tay, hướng xuống dưới điện cố ý hỏi: "Con yêu hầu này sinh ra đã bao nhiêu năm, sinh ra từ đời nào, mà lại có đạo hạnh như vậy?" Lời vừa dứt, trong tiên ban liền có Thiên Lý Nhãn, Thuận Phong Nhĩ bước ra.

Chương 180

"Khải bẩm Ngọc Đế!

Con hầu này là thạch hầu trời sinh cách đây ba trăm năm.

Khi đó không ai để tâm, không biết mấy năm nay ở nơi nào tu luyện thành tiên, hàng long phục hổ, còn cường xóa Sổ Sinh Tử." Hạo Thiên nghe vậy, khẽ gật đầu, lập tức phân phó Lý Tĩnh: "Nếu đã như vậy, thì Lý Thiên Vương bắt giữ yêu hầu này về đây." Lý Tĩnh tự nhiên cao giọng lĩnh mệnh.

Nhưng Lý Tĩnh vừa mới quay người, liền thấy Thái Bạch Kim Tinh vội vàng bước ra. "Ngọc Đế!

Việc này không vội!

Trong Tam Giới, phàm là kẻ có chín khiếu đều có thể tu tiên." "Con khỉ này vốn là thể chất thiên địa dục thành, thân thể được nhật nguyệt dựng tạo, nay đã tu thành tiên đạo, có năng lực hàng long phục hổ, vậy thì có gì khác biệt với con người chứ?" "Thần khải thánh dụ, có thể niệm ơn từ bi của sự sinh hóa, ban một đạo chiếu an thánh chỉ, triệu y lên Thượng Giới, thụ cho y một chức quan lớn nhỏ, để y có tiên tịch.

Nếu ràng buộc ở đây, nếu y thuận theo thiên mệnh, sau này sẽ thăng thưởng; nếu y nghịch thiên mệnh, thì cứ thế mà bắt giữ.

Một là không động đến đại quân, hai là thu phục tiên hữu cũng có đạo lý." Nói xong, Thái Bạch Kim Tinh mặt mày thành khẩn.

Tình hình trong Thiên Đình, y vô cùng rõ ràng.

Hiện giờ Hạ Giới có yêu hầu cường đại như vậy, tự nhiên nên nghênh y lên Thiên Đình, tăng cường thực lực Thiên Đình.

Thái Bạch Kim Tinh xuất hiện, Hạo Thiên một chút cũng không bất ngờ.

Đối với người gia nhập Thiên Đình sớm nhất này, y vẫn vô cùng hiểu rõ.

Trong cả Thiên Đình, ngoài Lý Tĩnh ra, cũng chỉ có Thái Bạch này là y thích nhất.

Dù sao đối phương là thật lòng vì Thiên Đình.

Lý Tĩnh lắng nghe, lập tức nhìn về phía Ngọc Hoàng Đại Đế.

Y tự nhiên hiểu rõ thâm ý trong lời Thái Bạch Kim Tinh.

Chỉ là có vài lời lúc này không tiện nói.

Hạo Thiên ngồi trên, mặt mang nụ cười, gật đầu, thản nhiên nói: "Nếu đã như vậy, việc này cứ giao cho Kim Tinh đi xử lý." Nghe Hạo Thiên đồng ý, Thái Bạch Kim Tinh tự nhiên đại hỉ quá mức.

Lĩnh chỉ xong, y vội vàng rời Linh Tiêu Điện, đi về phía ngoài Nam Thiên Môn.

Còn lúc này ở Hoa Quả Sơn, Tôn Ngộ Không vừa mới tu luyện xong, đang chơi đùa cùng quần hầu trong Thủy Liêm Động.

Đang lúc cao hứng, có hầu tộc vội vàng chạy đến, lớn tiếng kêu: "Đại Vương!

Đại Vương!

Bên ngoài có một lão đầu muốn gặp người!" Tôn Ngộ Không nhảy vọt lên, hiếu kỳ hỏi: "Lão đầu từ đâu đến?" "Nói là sứ giả do trời phái đến, mang theo một phong văn thư, có thánh chỉ truyền cho người." Con khỉ nhỏ lủi vào, gãi tai cào má một hồi, vội vàng đáp. "Sứ giả do trời phái đến ư?" Tôn Ngộ Không xoa xoa cằm, trong miệng lẩm bẩm một tiếng.

Lập tức phân phó con hầu tộc kia: "Mau mời hắn vào." Chẳng mấy chốc, liền thấy vô số hầu tộc xô đẩy một lão giả đi tới.

Người đến một thân đạo bào, râu tóc đều bạc trắng, mặt từ thiện mày hiền.

Đối mặt với vô số khỉ con kéo tới xung quanh, Thái Bạch Kim Tinh không hề tức giận, chỉ là vẻ mặt khá bất đắc dĩ.

Tôn Ngộ Không cầm Kim Cô Bổng, nhảy lên phía trước, xua đám hầu tộc ra, lớn tiếng hỏi: "Kẻ đến là ai?" Lúc này Thái Bạch Kim Tinh nhìn thấy Tôn Ngộ Không một thân thần giáp, uy phong lẫm lẫm, trong lòng cũng kinh thán.

Đại thần thông giả như vậy, đương nhiên phải thuộc về Thiên Đình.

Thái Bạch Kim Tinh lộ ra nụ cười trên mặt, cung kính đáp: "Ta là Tây Phương Thái Bạch Kim Tinh, phụng thánh chỉ chiếu an của Ngọc Đế, hạ giới thỉnh ngươi lên trời, bái thụ tiên lục." Tôn Ngộ Không mắt đảo một vòng, xáp lại gần hỏi: "Vậy Ngọc Đế lão nhi hứa cho ta chức tiên quan gì?" "Đúng vậy!

Ngọc Đế cho Đại Vương chúng ta làm quan gì?" "Đại Vương chúng ta thần thông quảng đại, chức quan nhỏ thì không muốn đâu." "Không sai!

Không sai!

Làm quan gì?" Còn chưa đợi Thái Bạch Kim Tinh trả lời, quần hầu xung quanh đã không ngừng ồn ào. "Cái này..." Thái Bạch Kim Tinh đứng giữa sân, lập tức sững sờ.

Y đến vội vàng, chỉ là vì chiêu an Tôn Ngộ Không, nào biết Ngọc Hoàng sẽ phong chức quan gì. "Kim Tinh hiện giờ không rõ, Đại Vương có thể tiên hành đến Linh Tiêu Bảo Điện, Ngọc Đế tự sẽ có sự

sách phong." Thái Bạch Kim Tinh khẽ mỉm cười, ôn hòa đáp.

Còn về "Ngọc Đế lão nhi" trong miệng Tôn Ngộ Không, y tự động bỏ qua.

Yêu tinh sơn dã, quả thật có chút thô lỗ.

Nhưng cũng xem như tình có thể tha thứ!

Đến lúc lên Thiên Đình được lễ giáo một phen, tự nhiên sẽ hiểu rõ. "Việc này không vội!

Không vội!

Ngươi cứ đi hỏi cái Ngọc Đế kia, hứa cho ta chức tiên quan gì rồi hãy nói." Tôn Ngộ Không bĩu môi, vẻ mặt vô vị đáp.

Du ngoạn Hồng Hoang nhiều năm như vậy, y đối với Thiên Đình cũng coi như có chút hiểu biết.

Điều quan trọng hơn là, y còn nghe nói trong Phong Thần Lượng Kiếp, cái Ngọc Hoàng Đại Đế kia còn bị người ta truy sát.

Lại thêm y hiện tại là Đại La Kim Tiên, cũng không xem Thiên Đình ra gì mấy.

Nghe lời Tôn Ngộ Không nói, Thái Bạch Kim Tinh có chút u uất.

Con khỉ đầu này trông có vẻ không thông minh lắm.

Sao lại khó lừa gạt đến vậy!

Thấy Thái Bạch Kim Tinh sững sờ giữa sân, vô số khỉ con xung quanh lại "ao ao" kêu la.

Âm thanh ồn ào này, lập tức khiến Thái Bạch Kim Tinh đau đầu.

Y đành cáo tội một phen, vội vàng đi về phía Thiên Đình.

Hạo Thiên đang đợi tin tốt trong Linh Tiêu Bảo Điện, nhìn Thái Bạch Kim Tinh tay không trở về, trong mắt xẹt qua một tia nghi hoặc.

Môn đồ của chư Thánh thì thôi đi, một con khỉ hoang cũng không nể mặt y sao?

Hạo Thiên lập tức sắc mặt trầm xuống, nhíu mày hỏi: "Kim Tinh, con khỉ đầu kia không lên ư?" Chúng tiên trong điện, từng người khoanh tay đứng, trong mắt mang theo vẻ cổ quái.

Thái Bạch Kim Tinh không trì hoãn, kể lại từng chút một những chuyện vừa xảy ra.

Hạo Thiên nghe vậy, trong mắt lóe lên một tia cổ quái.

Với thần sắc u uất, y không khỏi nhìn quanh trái phải, nói: "Thiên Đình nơi nào còn thiếu chức quan?" Tuy rằng chúng tiên Thiên Đình tâm tư khác biệt, nhưng Phong Thần Lượng Kiếp vẫn đã bổ sung đầy đủ số tiên gia Thiên Đình.

Hạo Thiên hỏi như vậy, kỳ thực trong lòng đã sớm biết rõ.

Lời vừa dứt, lập tức thấy Vũ Khúc Tinh Quân bước ra, khải tấu rằng: "Trong Thiên Cung, các cung các điện, các phương các chỗ, đều không thiếu quan chức, chỉ là Ngự Mã Giám thiếu một Chính Đường Quản Sự." Hạo Thiên trong lòng đã rõ, tự nhiên gật đầu. "Nếu đã như vậy, thì cứ phong y làm một 'Bật Mã Ôn' đi." Vì muốn khuếch đại hiệu quả Tây Du, từ đó thu được nhiều khí vận nhân tộc hơn, Hạo Thiên sớm đã tính toán hy sinh uy nghiêm vốn đã không còn nhiều của Thiên Đình.

Bằng không, đâu ra nhiều chuyện phiền toái như vậy.

Hạo Thiên nói xong, Thái Bạch Kim Tinh lập tức biến sắc.

Y vừa mới gặp Tôn Ngộ Không, đối phương tuy thân hình nhỏ bé, nhưng lại uy phong lẫm lẫm.

Một thân đạo hạnh còn xa trên y, sao có thể làm một Bật Mã Ôn.

Các tiên gia còn lại trong điện, cũng đều thần tình cổ quái.

Có thể đại náo Long Cung, cường xông Địa Phủ, thực lực của Tôn Ngộ Không khẳng định không kém.

Chiêu mộ lên lại làm người chăn ngựa?

Cái đầu của Hạo Thiên bị sao vậy?

Một đám tiên gia, từng người ánh mắt giao thoa, trong mắt đều mang vẻ mong chờ.

Chuyện này càng lúc càng cổ quái.

Lại còn thú vị nữa!

Sợ Tôn Ngộ Không tức giận không đến, Thái Bạch Kim Tinh vội vàng gấp giọng nói: "Ngọc Đế, thần thấy Tôn Ngộ Không thần uy lẫm lẫm, một thân đạo hạnh còn xa trên thần, một chức Bật Mã Ôn liệu có quá sỉ nhục đối phương không?" Đối với thâm ý của Thái Bạch Kim Tinh, Hạo Thiên tự nhiên hiểu rõ.

Nhưng y làm như vậy, cũng có thâm ý của y.

Y phất phất tay, ôn hòa nói: "Kim Tinh đừng hoảng, cứ phái y lên trước, sau này lại thăng thưởng!" Thấy Ngọc Hoàng Đại Đế đều nói như vậy, Thái Bạch Kim Tinh cũng không còn lời nào để nói.

Chỉ có thể vẻ mặt u uất đi ra ngoài.

Y phải nghĩ, lát nữa làm sao giải thích chức Bật Mã Ôn này với Tôn Ngộ Không. "Sao rồi?

Cái Ngọc Đế lão nhi kia hứa cho ta chức quan gì?" Nhìn Thái Bạch Kim Tinh đi rồi lại về, Tôn Ngộ Không hiếu kỳ hỏi.

Thái Bạch Kim Tinh gạt đi sự u uất trong lòng, giả vờ vui mừng, đáp: "Khá lắm, Ngọc Đế đã hứa cho ngươi chức 'Bật Mã Ôn'." "Bật Mã Ôn?

Đây là chức vị gì?" Tôn Ngộ Không gãi gãi đầu, trong mắt khó hiểu. "Chính Đường Quản Sự của Ngự Mã Giám, không cần làm gì cả!" Thái Bạch Kim Tinh mặt đầy ý cười.

Nhưng Tôn Ngộ Không dù sao cũng là đường đường Đại La Kim Tiên, sao lại không nhìn ra sự khác thường của Thái Bạch Kim Tinh. "Lão đầu!

Yêm lão Tôn thấy ngươi cũng không tệ, đừng hòng lừa gạt yêm." "Cái chức Bật Mã Ôn kia vừa nghe đã không đủ uy phong, hiển nhiên không phải là đại quan.

Chuyện lên trời, đừng nói nữa, mau mau rời đi, bằng không yêm lão Tôn sẽ không khách khí." Tôn Ngộ Không nhảy vọt lên, nhếch miệng cười, Kim Cô Bổng trong tay vung ra vô số côn hoa.

Nếu như Hạo Thiên biết điều, hứa cho một chức đại quan, y nói không chừng còn lên xem xét.

Làm cái gì Bật Mã Ôn, Tôn Ngộ Không nào có hứng thú gì.

Quần hầu xung quanh cũng không biết Bật Mã Ôn là gì, nhưng Tôn Ngộ Không vừa nói như vậy, lập tức từng con xì xào bàn tán, trên mặt vô cùng không vui. "Đại Vương!

Đại Vương..." Thái Bạch Kim Tinh căn bản không có cơ hội nói chuyện, bị vô số hầu tộc xúm xít đẩy ra ngoài. "Tôn Ngộ Không!

Cổn Cổn đại gia nhà ngươi đến rồi, mau mau ra đây một trận!" Ngay lúc Thái Bạch Kim Tinh sắp bị đuổi ra khỏi Thủy Liêm Động, tiếng quát của Cổn Cổn trên không trung vọng đến, vang vọng khắp cả Hoa Quả Sơn.

Cổn Cổn lớn tiếng hô trên không, lại kinh ngạc nhìn xuống Hoa Quả Sơn.

Y trước sau đến Hoa Quả Sơn đã hơn trăm lần, đối với cảnh

tượng Hoa Quả Sơn, tự nhiên vô cùng quen thuộc.

Nhưng hiện giờ nhìn lại, cả ngọn núi cờ xí giăng khắp nơi, vô số hầu tộc cũng tay cầm binh khí.

Mới có bao lâu không đến, lại bất ngờ xảy ra biến hóa lớn như vậy.

Trong lòng kinh nghi, Cổn Cổn thấy một kẻ quen thuộc, vội vàng bay xuống.

Đối phương hiển nhiên cũng nhận ra Cổn Cổn, tùy tay xua đám hầu tộc định vây lên.

Bất quá khi thấy Cổn Cổn, sắc mặt cũng không tốt lắm.

Hiển nhiên tiếng quát lớn vừa rồi của Cổn Cổn đã khiến đối phương có chút tức giận.

Tôn Ngộ Không dù sao cũng là Đại Vương của bọn họ, hiện tại ngay cả Ngọc Hoàng Đại Đế trên trời còn chủ động mời Đại Vương lên làm quan, sao lại cho phép người ta nói chuyện với Đại Vương của bọn họ như vậy. "Này!

Tiểu hầu tử, Hoa Quả Sơn của ngươi xảy ra chuyện gì vậy?" Cổn Cổn đáp xuống, cũng không để ý đám hầu tộc xung quanh, vẻ mặt nghi hoặc hỏi.

Nghe Cổn Cổn hỏi, con yêu hầu kia ngẩng đầu, lập tức lộ ra vẻ kiêu ngạo nồng đậm. "Đại Vương nhà ta đang tiếp đãi sứ giả Thiên Đình, Ngọc Đế kia muốn mời Đại Vương nhà ta lên trời làm quan." Nói xong, nó đắc ý liếc nhìn Cổn Cổn.

Tuy biết Cổn Cổn cũng lợi hại, nhưng Tôn Ngộ Không dù sao cũng là Đại Vương của bọn họ.

Đại náo Long Cung, cường xóa tên hầu tộc trên Sổ Sinh Tử, hiện

tại lại có vinh dự như vậy, bọn họ sao có thể không vui chứ. "Lên Thiên Đình làm quan!?" Cổn Cổn vốn đang vẻ mặt nghi hoặc, nghe vậy biến sắc.

Y vốn định hỏi về biến hóa của hầu tộc trên Hoa Quả Sơn, không ngờ lại nghe được tin tức như vậy.

Lập tức mắt đảo tròn, trong con ngươi dị sắc liên tục, sau đó hóa thành sự nóng bỏng nồng đậm.

Bàn Đào của Vương Mẫu Nương Nương, y vẫn chưa quên.

Cổn Cổn vẻ mặt hưng phấn nhìn về phía Thủy Liêm Động, quả nhiên thấy một bóng người quen thuộc, phía sau còn có một lão giả mặc đạo bào màu trắng đi theo.

Lão giả kia Cổn Cổn từng gặp ở Nhân tộc, tên là Lý Trường Canh gì đó, sau này gia nhập Thiên Đình. "Thằng nhãi ranh thối tha!

Ra đây, để yêm lão Tôn xem ngươi nhiều năm nay thực lực đã tăng trưởng thế nào rồi?" Tôn Ngộ Không hưng phấn chạy ra khỏi Thủy Liêm Động, lớn tiếng khiêu chiến.

Nhiều năm qua, y cảnh giới đột phá, còn lĩnh ngộ Chiến chi pháp tắc, thực lực có thể nói là đại tăng.

Vừa hay giáo huấn cái thằng nhãi ranh kia, để nó biết thế nào mới là Mỹ Hầu Vương.

Tôn Ngộ Không bay ra khỏi Thủy Liêm Động, lại không thấy Cổn Cổn ngay lập tức.

Còn phía sau Tôn Ngộ Không, Thái Bạch Kim Tinh bị vô số hầu tộc xô đẩy ra ngoài, sắc mặt lại hơi biến.

Thân là sứ thần chuyên thuộc của Hạo Thiên, y đối với các đại thế lực trong Tam Giới vô cùng rõ ràng.

Cổn Cổn này y đương nhiên biết, chính là tọa kỵ của Trường Phong Giáo Chủ Tiệt Giáo hiện nay.

Chiêu an Tôn Ngộ Không vốn đã xảy ra ngoài ý muốn, giờ lại đột nhiên xuất hiện thêm một Cổn Cổn, mọi việc khẳng định sẽ càng phiền phức hơn.

Thái Bạch Kim Tinh có chút lo lắng!

Dù sao thân phận của Cổn Cổn quá đặc thù.

Ngay cả khi chiêu an không thành, muốn thảo phạt Hoa Quả Sơn, cũng sẽ sinh ra dị biến.

Chương 181

"Ồ!

Ngươi con khỉ đầu này, một thời gian không gặp, lại cũng đột phá rồi!" Cổn Cổn nhảy lên, nhìn thấy cảnh giới của Tôn Ngộ Không, lập tức trong mắt đại kinh.

Y là vì nhiều năm nay tĩnh tu trong Bích Du Cung, nhờ vào lực lượng pháp tắc nồng đậm ở đó mới có đột phá.

Ngoài cao hứng ra, y đến Hoa Quả Sơn để ra oai với Tôn Ngộ Không, nào ngờ đối phương lại cũng đột phá.

Thấy Cổn Cổn hiện thân, Tôn Ngộ Không cũng kinh ngạc.

Bất quá phần nhiều là hưng phấn.

Tuy rằng đã đánh với Cổn Cổn không ít trận, nhưng đối với kẻ này, y cũng không có thù hận gì.

Vài lần giao chiến, ngược lại lại có chút cảm giác "tinh tinh tương tích" (đồng loại tương đồng).

Dù sao kẻ này cũng thi triển Bát Cửu Huyền Công.

Hơn nữa, y nắm giữ không ít thần thông, đối phương cũng tập được.

Điều quan trọng hơn là, y từ đám hầu tộc trên Hoa Quả Sơn cũng biết chuyện của Cổn Cổn.

Trước khi y xuất thế, đối phương thường xuyên lui tới Hoa Quả Sơn, chưa từng làm tổn thương bất kỳ hầu tộc nào, ngược lại còn có quan hệ rất mật thiết với quần hầu.

Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng động tác trên tay Tôn Ngộ Không

lại không chậm.

Kim Cô Bổng trong tay vừa vung, trực tiếp đập về phía Cổn Cổn.

Cổn Cổn đối với điều này cũng không để ý.

Dù sao mỗi lần bọn họ gặp mặt, đều bắt đầu bằng cách này.

Nhưng giao chiến một hồi, Tôn Ngộ Không phát hiện Cổn Cổn hiển nhiên có chút giữ sức. "Thằng nhãi con!

Hôm nay ngươi chưa bú sữa sao, chút sức lực cũng không có?" Tranh thủ lúc rảnh rỗi, Tôn Ngộ Không hắc hắc châm chọc.

Cổn Cổn nghe vậy, mặt mày sa sầm.

Chỉ là nghĩ đến kế hoạch trong lòng, đành phải nén xuống cơn giận này. "Con khỉ đầu!

Thiên Địa Thập Đại Linh Căn, ngươi có thể đã nghe qua?" Cổn Cổn trong lòng có tính toán, tùy tiện nói một câu.

Vấn đề này của Cổn Cổn, lập tức thu hút sự chú ý của Tôn Ngộ Không.

Linh căn, có nghĩa là có linh quả.

Thiên Địa Thập Đại Linh Căn, tuyệt đối là thứ ngon đến phát bạo (cực kỳ ngon).

Tuy rằng không biết Cổn Cổn có ý gì, nhưng Tôn Ngộ Không cũng nhìn ra, hôm nay Cổn Cổn không muốn chiến đấu.

Tôn Ngộ Không do dự một chút, hắc hắc cười nói: "Yêm lão Tôn xuất thế muộn, cũng chỉ mấy trăm năm thôi, chưa từng nghe qua cái gì linh căn này." Con khỉ đầu này, quả nhiên là một kẻ hiếu thắng.

Không có kiến thức thì thôi, còn viện cớ tuổi tác nhỏ.

Cổn Cổn liên tục đảo mắt, cũng không để ý, tự mình nói: "Truyền

văn từ khi khai thiên lập địa đến nay, có một cây Sáng Thế Thanh Liên, là đứng đầu Thập Đại Linh Căn..." Cổn Cổn từ tộc Vu, đối với những thứ này tự nhiên vô cùng rõ ràng, trong miệng tuôn ra thao thao bất tuyệt.

Vừa nói, Cổn Cổn không ngừng nhìn về phía Tôn Ngộ Không.

Quả nhiên, con khỉ đầu kia đang lén lút nuốt nước bọt.

Đặc biệt là khi nghe y nói đến Bàn Đào, mắt Tôn Ngộ Không đều trợn tròn. "...Số linh căn này đã biến mất trong thiên địa, hoặc là ẩn mình vào Hỗn Độn, nhưng hiện tại vẫn còn hai căn có dấu vết để tìm." Nói đến đây, Cổn Cổn cố ý ngừng lời, khẽ lắc đầu nhìn Tôn Ngộ Không.

Đúng như Tôn Ngộ Không đã nói, y xuất sinh mới có mấy trăm năm, những linh căn này nghe còn chưa từng nghe qua, huống chi là ăn.

Nói đến thời khắc then chốt lại dừng.

Tôn Ngộ Không lập tức có chút sốt ruột.

Y đã bị Cổn Cổn khơi dậy hứng thú nồng đậm. "Khái khái!

Này nhóc!

Trong thiên địa còn có hai loại linh quả nào?" Tôn Ngộ Không đã ngừng động tác trên tay, trong miệng kinh ngạc hỏi.

Vì danh tiếng Thiên Địa Thập Đại Linh Căn, linh quả này cũng phải nếm thử.

Thấy Tôn Ngộ Không đã cắn câu, Cổn Cổn liếc nhìn Thái Bạch Kim Tinh ở xa, khẽ nói: "Nói cho ngươi cũng được, bất quá ngươi phải đồng ý với ta một điều kiện." "Nói ra nghe xem?" Tôn Ngộ Không thu Kim Cô Bổng lại, xáp lại gần, khẽ đáp.

Ánh mắt y cũng vô thức liếc nhìn Thái Bạch Kim Tinh không xa.

Tiếng quát lớn vừa rồi của Cổn Cổn, rất rõ ràng là đến tìm y đánh nhau.

Hiện giờ đột nhiên biến thành tình huống như vậy, rất có khả năng là liên quan đến Thái Bạch Kim Tinh phía dưới.

Tuy Cổn Cổn không nói, nhưng Tôn Ngộ Không trong lòng đã có phần đoán được.

Hai loại linh căn cuối cùng này, hẳn là có liên quan đến Thiên Đình.

Cảm giác được ánh mắt Tôn Ngộ Không, Cổn Cổn lập tức ánh mắt co lại.

Bị con khỉ đầu này chú ý đến ánh mắt của y.

Bất quá đổi ý nghĩ một chút, y cũng không để tâm.

Đã đánh với Tôn Ngộ Không không ít trận lớn nhỏ, đối với kẻ này y vẫn có chút hiểu biết.

Muốn thuyết phục đối phương, y có đủ mọi cách. "Một trong Thập Đại Linh Căn là Bàn Đào, chính là ở Thiên Đình!" Cổn Cổn vẻ mặt thản nhiên, trong mắt lại mang theo một tia nóng bỏng.

Tôn Ngộ Không nghe vậy, đồng dạng mắt sáng rực, vô thức nuốt một ngụm nước bọt.

Khỉ ăn đào, thiên kinh địa nghĩa!

Vừa rồi bị Cổn Cổn nói một hơi, sớm đã khơi dậy dục vọng của y.

Đi Thiên Đình làm quan không có hứng thú, nhưng có Bàn Đào thì lại khác rồi. "Hắc hắc!

Vậy thì Thiên Đình này yêm lão Tôn phải đi một chuyến rồi, không biết muốn ta giúp ngươi điều gì?" Tôn Ngộ Không khoanh tay, vẻ mặt cổ quái nhìn Cổn Cổn.

Từ trong ánh mắt đối phương, Tôn Ngộ Không đã có phần đoán được ý nghĩ của đối phương. "Mang ta lên Thiên Đình!" Cổn Cổn bĩu môi, khẽ nói.

Đối với Bàn Đào trong Thiên Đình, y cũng thèm chảy nước dãi lắm.

Nếu không phải Thiên Đình là cựu chỉ của Yêu Đình thuở trước, trên đó bố trí đầy đại trận, y sớm đã lẻn lên rồi.

Hiện giờ Tôn Ngộ Không được Thiên Đình chiêu an, cơ hội của y đã đến. "Cái Ngọc Đế lão nhi kia chỉ gọi ta lên Thiên Đình, đâu có nói mang theo ngươi." Tôn Ngộ Không nheo mắt, trên mặt mang vẻ quái dị. "Bản đại gia chịu thiệt một chút, biến thành tùy tùng hầu tộc của ngươi, cùng ngươi lên đó." Cổn Cổn liếc nhìn Thái Bạch Kim Tinh ở xa, khẽ đáp.

Vừa nãy trong chốc lát, y đã nghe được đám hầu tộc trong núi nói chuyện.

Thiên Đình muốn chiêu an Tôn Ngộ Không, nhưng bị Tôn Ngộ Không từ chối rồi.

Giờ khắc này nếu nói ra điều kiện, nói không chừng có thể cùng đi đến Thiên Đình.

Y tập được Bát Cửu Huyền Công, thiện nhất là thuật biến hóa.

Người thường, căn bản không thể nhìn ra.

Hơn nữa đi cùng Tôn Ngộ Không, xuất sư có danh, người khác cũng sẽ không chú ý đến y.

Có Tôn Ngộ Không che chở, an toàn hơn rất nhiều. "Yêu cầu này của ngươi hơi không tương xứng với tin tức ngươi đưa ra a." Tôn Ngộ Không ngẩng đầu, tự nhiên không thể nào sảng khoái đồng ý như vậy.

Dù sao nếu Cổn Cổn bị phát hiện, y hiển nhiên cũng vô duyên với Bàn Đào kia.

Đón lấy ánh mắt Tôn Ngộ Không, Cổn Cổn nào không biết y đang nghĩ gì trong lòng.

Chẳng đợi y mở miệng, y trực tiếp nói: "Ngươi không phải muốn tìm Sư tôn của ngươi sao, ta có tin tức." Tin tức thì có, thật hay giả, phạm vi bao nhiêu thì không biết.

Lời Cổn Cổn đưa ra, khiến Tôn Ngộ Không không thể từ chối.

Đúng như Cổn Cổn trong lòng nghĩ, Tôn Ngộ Không vẫn luôn muốn biết chuyện của Sư tôn.

Nhiều bố trí, cuối cùng lại không thấy tăm hơi.

Còn thái độ của Viên Hồng đối với y, càng khiến Tôn Ngộ Không hiếu kỳ. "Ngươi biết Sư tôn Bồ Đề Lão Tổ của ta ở đâu ư?" Tôn Ngộ Không kìm nén sự kích động trong lòng, giọng nói hơi nâng lên. "Sau khi mang ta lên Thiên Đình, ta tự sẽ nói cho ngươi biết." Trong cả thiên địa, những kẻ nắm giữ Bát Cửu Huyền Công cũng chỉ có mấy người, muốn tìm hiểu thì vẫn rất dễ dàng.

Hơn nữa Cổn Cổn trong lòng tin chắc, Trường Phong khẳng định biết chuyện Tôn Ngộ Không.

Cho nên đối với sự đồng ý của Tôn Ngộ Không, cũng không phải là vô căn cứ. "Được!" Đối với điều này, Tôn Ngộ Không không thể từ chối.

Dù sao đối với Sư tôn của mình, y thật sự quá muốn biết.

Trên không, Tôn Ngộ Không hai người sớm đã ngừng chiến đấu, phía dưới đám hầu tộc đang xem đều sững sờ.

Thái Bạch Kim Tinh bị vô số khỉ nhỏ vây quanh, cũng nhíu mày.

Không chỉ kinh ngạc trước sự thay đổi của Tôn Ngộ Không và Cổn Cổn trên không, y còn lo lắng vì chuyến đi này chưa hoàn thành nhiệm vụ.

Tôn Ngộ Không đường đường chính chính từ chối chiêu an của Ngọc Đế như vậy, khẳng định sẽ khiến Ngọc Đế không vui.

Sau Phong Thần, uy nghiêm Thiên Đình đã đại thất.

Một con yêu hầu hèn mọn, cũng dám coi thường Thiên Đình, đến lúc đó khẳng định không tránh khỏi chiến đấu.

Trong lòng Thái Bạch Kim Tinh đang lo lắng, lại thấy Cổn Cổn trên không tung mình rời đi.

Tôn Ngộ Không thì đáp xuống ngọn núi, trực tiếp chạy về phía y.

Sự biến hóa đột ngột trước mắt khiến Thái Bạch Kim Tinh có chút khó hiểu.

Vừa rồi trong Thủy Liêm Động, Tôn Ngộ Không đã rất thẳng thừng từ chối chiêu an của y.

Còn chưa đợi Thái Bạch Kim Tinh phản ứng lại, Tôn Ngộ Không đã hạ xuống trước mặt y. "Thái Bạch lão đầu!

Ngươi vừa nói cái Bật Mã Ôn kia thật sự không cần quản sự sao?" Tôn Ngộ Không xáp lại gần, vẻ mặt hắc hắc cười hỏi.

Thái Bạch Kim Tinh trong lòng nghi hoặc, nghe thấy lời Tôn Ngộ Không nói, lập tức trong mắt sáng rực. "Đương nhiên!

Đương nhiên!

Việc vặt đều có thuộc hạ làm, ngươi bình thường chỉ cần hơi tuần tra là được, hơn nữa với thực lực của Đại Vương, Ngọc Đế không lâu sau khẳng định sẽ lại thăng thưởng cho ngươi." Nói xong, Thái Bạch Kim Tinh lập tức hai mắt nóng bỏng nhìn Tôn Ngộ Không.

Có thể tránh được một trận chiến, lại còn có thể chiêu mộ được người cường đại như vậy cho Thiên Đình, có thể nói là "nhất cử lưỡng đắc".

Còn về sự chuyển biến đột ngột của Tôn Ngộ Không, Thái Bạch Kim Tinh căn bản không để tâm.

Lên Thiên Đình làm một chức quan mà thôi, còn có thể có âm mưu gì chứ. "Vậy à!" Tôn Ngộ Không xoa cằm, vẻ mặt động lòng đã vô cùng rõ ràng. "Đại Vương!

Lời này đương nhiên không giả, nếu không tin, đến lúc đó đi hay ở tùy ý!" Thấy dáng vẻ của Tôn Ngộ Không, Thái Bạch Kim Tinh vội vàng.

Vì Thiên Đình, y cũng coi như đã nát cả tâm can.

Tôn Ngộ Không nhíu mày, hơi khó xử nói: "Như vậy cũng tốt, chỉ là yêm lão Tôn ở Hoa Quả Sơn đã quen được hầu tộc phục thị rồi, người thường e là không thích ứng, liệu có thể dẫn theo một hai tùy tùng lên trời không?" Thái Bạch Kim Tinh nghe vậy, lại mừng quá đỗi.

Y còn tưởng là yêu cầu gì lớn.

Việc này thật sự quá nhỏ nhặt. "Chuyện này dễ giải quyết, cứ giao cho ta là được!" Việc như vậy, không cần Ngọc Hoàng Đại Đế đích thân chấp thuận, y cũng có thể dễ dàng đồng ý.

Đến lúc đó lên Thiên Đình, làm chút thủ tục đăng ký là được rồi. "Tốt tốt tốt!

Vậy thì ta sẽ chọn một con khỉ lanh lợi cùng đi lên." Thấy Thái Bạch Kim Tinh đồng ý, Tôn Ngộ Không cũng đầy lòng hân hỉ.

Kẻ Cổn Cổn kia lai lịch phi phàm, mang y theo khẳng định ở Thiên Đình càng tiện hành sự.

Còn về việc bị phát hiện, y tập được Bát Cửu Huyền Công, rất rõ ràng sự đặc thù của quyển công pháp này.

Đừng nói người cùng cảnh giới, ngay cả người cao hơn một hai cảnh giới, cũng không dễ dàng phát hiện ra bọn họ. "Đại Vương!

Con đi!

Con đi!" "Đại Vương!

Mang con đi!" "Đại Vương!

Con sẽ hầu hạ người từ trước ra sau, còn có thể làm ấm giường cho người!" Đám hầu tộc xung quanh nghe vậy, lại kích động rồi.

Chương 182

Bất kể chức 'Bật Mã Ôn' này lớn hay nhỏ, hiện tại có thể cùng Tôn Ngộ Không lên Thiên Đình, tuyệt đối là chuyện vui lớn nhất trong đời khỉ.

Nào có lý do gì mà không muốn đi. "Thôi được rồi, lần này đi, chỉ mang theo một người, đợi yêm lão Tôn dò la rõ ràng, rồi sẽ từng người dẫn các ngươi lên trời." Tôn Ngộ Không nhảy lên một tảng đá bên cạnh, hai tay liên tục ra hiệu.

Quần hầu nghe vậy, đều im bặt, chỉ là từng con vẻ mặt nóng bỏng nhìn Tôn Ngộ Không.

Rất rõ ràng, đều hy vọng Tôn Ngộ Không có thể chọn mình.

Thái Bạch Kim Tinh đứng bên cạnh cũng không để ý lời Tôn Ngộ Không nói.

Mang theo một hai người, vấn đề không lớn.

Nhưng mang cả một ổ khỉ lên trời, khẳng định là không được.

Thiên Đình dù sao cũng là đại thế lực của Tam Giới.

Đương nhiên loại lời này, đương nhiên không thích hợp nói lúc này.

Tôn Ngộ Không ánh mắt lướt qua xung quanh, tùy tay khẽ chỉ vào một con khỉ nhỏ đứng bên cạnh. "Con khỉ nhỏ này, chính là ngươi!" Quần hầu xung quanh nghe vậy, đều đầy mặt thất vọng.

Cùng với lời Tôn Ngộ Không vừa dứt, con khỉ kia hưng phấn nhảy tới.

Tôn Ngộ Không xoa xoa đầu con khỉ nhỏ, hướng về Thái Bạch

Kim Tinh cao hứng nói: "Tinh Quân, chúng ta lập tức xuất phát thôi." "Tốt tốt tốt!" Thái Bạch Kim Tinh còn vội hơn cả Tôn Ngộ Không.

Y khẽ nói một tiếng, cưỡi bạch vân, cùng Tôn Ngộ Không bay về phía Thiên Đình. "Đại Vương!

Người nhớ phải quay về đó." "Đại Vương!

Thiên Đình có đồ ăn ngon, nhớ đám con cháu này nhé." Nhìn Tôn Ngộ Không rời đi trên không, hầu tộc trong núi đều cao giọng hô.

Đương nhiên, cũng có hầu tộc tinh tế phát hiện, con khỉ đi cùng Tôn Ngộ Không kia, hình như hơi lạ mặt.

Nhưng trong đầu chỉ có ý niệm này lướt qua, rồi không để tâm nữa.

Đại Vương đã chọn, khẳng định sẽ không có vấn đề.

Tôn Ngộ Không trên không, tự nhiên liên tục vẫy tay.

Dưới ánh mắt chờ mong của Tôn Ngộ Không, một lát sau, Nam Thiên Môn uy nga đồ sộ xuất hiện trong tầm mắt.

Tôn Ngộ Không nhìn thấy cảnh này, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ.

Bởi vì đã nghe chuyện Phong Thần, Tôn Ngộ Không kỳ thực không mấy coi trọng Thiên Đình.

Hiện tại lên Thiên Đình làm quan, cũng chẳng qua là bị Bàn Đào dụ dỗ.

Nhưng giờ khắc này, nhìn thấy tiên môn nguy nga kia, Tôn Ngộ Không đối với Thiên Đình bỗng nhiên cũng có chút ít kỳ vọng.

Một cú cân đẩu vân phóng ra, Tôn Ngộ Không dẫn đầu đến bên ngoài Nam Thiên Môn.

Cổn Cổn theo sau, chỉ liếc mắt trắng dã liên tục.

Vẫn chưa vào Thiên Đình, y không dám biểu hiện điều gì bất thường.

Thái Bạch Kim Tinh lại liên tục hô hoán: "Đại vương!

Đợi đã!" Lập tức nhảy lên cùng Cổn Cổn, bay vút về phía Nam Thiên Môn.

Một cân đẩu vân đã đến gần Tôn Ngộ Không, y vừa định thu mây đi tới, nào ngờ trên không trung vang lên một tiếng quát lớn.

"Đây là trọng địa Nam Thiên Môn, người đến dừng bước!" Tôn Ngộ Không dừng thân hình lại, lập tức thấy một hàng Thiên Binh Thiên Tướng từ trong cửa chạy ra.

Thiên Đình tuy rằng uy nghiêm đã mất rất nhiều trong Tam Giới, nhưng rốt cuộc cũng vẫn là Thiên Đình.

"Đi đi đi!

Lão Tôn ta là Mỹ Hầu Vương Hoa Quả Sơn, các ngươi là do Ngọc Đế lão nhi đặc biệt chiêu ta lên làm quan, dám ngăn cản ta sao?" Tôn Ngộ Không hạ vân đầu xuống, nhe răng trợn mắt.

Vẻ mặt khá bất mãn!

Thái Bạch Kim Tinh theo sau, vội vàng tiến lên: "Đại vương bớt giận, ngài từ trước tới nay chưa từng đến Thiên Đình, các Thiên Binh lại không quen biết ngài, sao dám để ngài tự tiện vào?

Đợi đến khi đã gặp Ngọc Đế, nhận tiên lục, có chức danh quan, sau này ngài muốn ra vào tùy ý, ai dám ngăn cản nữa?" Dứt lời, Thái Bạch Kim Tinh hô về phía Tăng Trưởng Thiên Vương và những người khác: "Chư vị Thiên Môn Thiên Tướng, đây là tiên nhân hạ giới, ta vâng thánh chỉ của Ngọc Đế, tuyên y đến đây." Tăng Trưởng

Thiên Vương kỳ quái liếc nhìn Tôn Ngộ Không, chỉ phất phất tay, không nói lời nào.

Lập tức thấy vô số Thiên Binh Thiên Tướng đều nhường ra một con đường.

Thấy vậy Tôn Ngộ Không khẽ hừ một tiếng, cũng không chấp nhặt.

Nhún mình một cái, rơi vào trước Nam Thiên Môn.

Lập tức!

Kim quang vạn đạo cuộn hồng nghê, thụy khí ngàn điều phun tử vụ.

Chỉ thấy bên trong Nam Thiên Môn, xanh biếc trầm tĩnh, do lưu ly tạo thành.

Sáng chói rực rỡ, do bảo ngọc trang trí.

Hai bên bày vài chục vị Trấn Thiên Nguyên Soái, từng vị oai hùng chấn động, tay cầm đinh ba, vác lông mao; bốn phía liệt kê mười mấy Kim Giáp Thần Nhân, từng vị chấp kích Huyền Tiên, tay cầm đao trượng kiếm.

Bên ngoài còn tạm được, vào trong kinh người.

Bên trong có mấy cây cột lớn, trên cột quấn quanh Kim Lân Diệu Nhật Xích Tu Long; lại có mấy cây cầu dài, trên cầu uốn lượn rồng bay phượng múa.

Minh Hà sáng rực chiếu thiên quang, bích vụ mông lung che đấu khẩu.

Cảnh tượng huy hoàng trước mắt này, lập tức khiến Tôn Ngộ Không vô cùng kinh ngạc.

Khí phách này, hoàn toàn không phải Hoa Quả Sơn của y có thể

sánh được.

Tôn Ngộ Không trong lòng cảm thấy, mình quả thực đã có chút xem thường Thiên Đình.

Thái Bạch Kim Tinh luôn chú ý đến dáng vẻ của Tôn Ngộ Không, trong lòng hơi vui mừng.

Chỉ là liếc mắt thấy tiểu hầu tử theo sau, trong mắt lóe lên một vẻ kỳ lạ.

So với sự kinh ngạc của Tôn Ngộ Không, con hầu tộc có thực lực yếu kém này, ngược lại không hề có sắc mặt khác thường.

Mặc dù đôi mắt cũng kỳ quái nhìn xung quanh, nhưng trong mắt không hề có vẻ kinh ngạc kia.

Nhìn kỹ hai lần, Thái Bạch Kim Tinh đành cho rằng đối phương thực lực thấp kém, kiến thức nông cạn, căn bản không biết cái gì là thần thánh.

Lăng Tiêu Bảo Điện ở chỗ cao nhất Thiên Đình, đi bộ qua còn mất không ít thời gian.

Hiện tại nên nhân cơ hội này giới thiệu kỹ càng Thiên Đình cho Tôn Ngộ Không.

"Những gì Đại vương nhìn thấy, chẳng qua là một góc nhỏ của Thiên Đình, trên trời có ba mươi ba tòa Thiên Cung, lại có bảy mươi hai trọng Bảo Điện." Theo lời giảng giải của Thái Bạch Kim Tinh, Tôn Ngộ Không trong lòng càng thêm kinh ngạc.

Dù sao hiện tại chẳng qua là lối vào Nam Thiên Môn, đã hùng vĩ như vậy, bên trong chắc chắn còn không kém.

Đúng như Tôn Ngộ Không trong lòng suy nghĩ.

Dọc đường, từng điện từng điện trụ cột ngọc kỳ lân.

Trên Thọ Tinh Đài, có những đóa hoa vô danh ngàn năm; bên cạnh lò luyện dược, có những cây cỏ xanh tươi vạn năm.

Lại đến trước Triều Thánh Lâu, áo giáng sa, tinh thần xán lạn; quan phù dung, kim bích huy hoàng.

"Cái Thiên Đình này xem ra ngoài Bàn Đào, đồ tốt còn không ít a!" Tôn Ngộ Không thu lại cảnh vật xung quanh, trong lòng thầm nghĩ.

Cổn Cổn bên cạnh, ngược lại không quá kinh ngạc.

Y từng thấy Vu Tộc thời kỳ đỉnh thịnh, còn từng đến đạo trường của Thánh Nhân.

Thiên Đình chỉ là di chỉ cũ của Yêu Đình thượng cổ, còn không sánh được với Yêu Đình năm xưa, tự nhiên càng không cần nói đến đạo trường của Thánh Nhân.

Trong lời giảng giải của Thái Bạch Kim Tinh, một đoàn người đã đến bên ngoài Lăng Tiêu Bảo Điện.

Tiểu hầu tử do Cổn Cổn hóa thành đương nhiên không có tư cách tiến vào.

Thái Bạch Kim Tinh dẫn Tôn Ngộ Không trực tiếp đi vào.

Vừa vào bên trong!

Kim đinh xoay ngọc hộ, thải phượng múa chu môn.

Hành lang khúc khuỷu, chỗ nào cũng trong suốt lấp lánh; ba mái bốn sườn, tầng tầng long phượng bay lượn.

Phía trên có một đỉnh hồ lô vàng lớn, tím rực, sáng chói, tròn trịa, rực rỡ; phía dưới có Thiên Phi cầm quạt, Ngọc Nữ nâng tiên căn.

Chính giữa, trong đĩa lưu ly, đặt rất nhiều Thái Ất Đan chồng chất.

Trong bình mã não, cắm mấy nhánh san hô uốn lượn.

Nhìn vật trong đĩa, ánh mắt Tôn Ngộ Không không tự chủ được co rụt lại.

Trên Thiên Đình này, quả thật đồ tốt không thiếu a.

Khi Tôn Ngộ Không đang đánh giá xung quanh, mọi người trong điện cũng đang đánh giá y, đặc biệt là Ngọc Hoàng Đại Đế ngồi trên.

"Tên hầu tử này cảnh giới sao lại đột phá rồi!!" Nhìn Tôn Ngộ Không đang đông nhìn tây ngó phía dưới, Hạo Thiên sắc mặt trầm xuống.

Tên gia hỏa này mới xuất thế bao nhiêu năm, đã là Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Thiên Đình nếu chiếu theo kế hoạch ban đầu mà cống hiến một phen nữa, chẳng phải đối phương sẽ bước lên đỉnh phong Đại La Kim Tiên sao?

Nếu tên hầu tử này thiên phú lại mạnh, thực lực lại tinh tiến thêm một chút, vậy thì có chút phiền phức rồi.

Bất quá nghĩ đến chuyện này là do mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân bố trí, Hạo Thiên cũng không để ý nữa.

Dù sao Thiên Đình của y chỉ là phối hợp, người chủ trì chân chính vẫn là Tây Phương Nhị Thánh.

Thực lực của Tôn Ngộ Không mạnh hay yếu, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề sẽ tự mình an bài.

Thiên Đình cần làm là trong Tây Du Lượng Kiếp, kéo theo càng nhiều nhân quả.

Như vậy đến cuối cùng, khí vận nhân tộc thu được mới càng nhiều.

Hạo Thiên kinh ngạc, những người còn lại trong điện cũng đều lộ

vẻ ngạc nhiên.

Bởi vì rất nhiều tiên gia, đều không nhìn thấu cảnh giới của Tôn Ngộ Không.

Thái Bạch Kim Tinh không để ý đến Tôn Ngộ Không đang nhìn ngó, hai tay chắp lại, cung kính đáp: "Thần lĩnh thánh chỉ, đã tuyên yêu tiên đến." Hạo Thiên ngồi trên, khẽ nheo mắt, thần sắc uy nghiêm hỏi: "Ai là yêu tiên?" Nghe tiếng, Tôn Ngộ Không hoàn hồn, liền chắp hai tay đáp: "Lão Tôn chính là!" Lời đáp này của Tôn Ngộ Không, lập tức khiến sắc mặt của các tiên gia trong điện biến đổi.

Có ngỡ ngàng, có kinh ngạc, có quái dị, có chờ đợi, đương nhiên cũng có người phẫn nộ.

Bọn họ tuy không ít người không phục Hạo Thiên, nhưng trên mặt vẫn phải cung xưng đối phương một tiếng Ngọc Đế.

Nào có thể vô lễ như Tôn Ngộ Không.

Lý Thiên Vương Tháp Tháp đang đứng một bên, bước lên phía trước, lớn tiếng quát: "Tên dã hầu này!

Sao không bái phục tham kiến, lại dám trả lời kiểu đó: 'Lão Tôn chính là!' Quả thật là to gan lớn mật!" Các tiên gia khác trong Thiên Đình, y không dám đắc tội quá mức, nhưng một tên dã hầu tử, Lý Tịnh không hề để vào mắt.

Hơn nữa, giờ khắc này, cũng là lúc y thể hiện tốt.

"Hức!

Dám hỏi là vị nào?" Nhìn thấy Lý Thiên Vương Tháp Tháp với vẻ mặt kích động, Tôn Ngộ Không cũng không để ý, nhảy lên phía trước.

Cách xưng hô và hành động khinh suất này của Tôn Ngộ Không, tự nhiên càng khiến Lý Tịnh không vui.

“Hừ!

Ta là Tháp Tháp Thiên Vương Lý Tịnh đó!” Liếc nhìn Tôn Ngộ Không với vẻ hơi ghét bỏ, Lý Tịnh trầm giọng quát.

“Ngươi chính là Lý Tịnh đó sao?” Nghe vậy, Tôn Ngộ Không lập tức kinh ngạc.

Không khỏi trên dưới đánh giá đối phương.

Nghe tên dã hầu tử này lại biết mình, Lý Tịnh cũng hơi kinh ngạc, trong lòng lập tức có chút đắc ý.

Không ngờ, trong Tam Giới, y cũng đã có chút uy danh rồi.

“Không sai!

Chính là tại hạ!” Tay phải đỡ Linh Lung Bảo Tháp khẽ giơ lên, Lý Tịnh kiêu ngạo đáp.

Giữa hai hàng lông mày, đều là sự khinh thường đối với Tôn Ngộ Không.

“Lão Tôn nghe nói ngươi trong Phong Thần đã bỏ rơi đồng tộc, bỏ chạy tháo thân, không biết có thật hay không.” Tôn Ngộ Không vừa mở miệng, Lý Tịnh lập tức sa sầm mặt.

Đợi Tôn Ngộ Không nói xong, cả khuôn mặt đã hoàn toàn đen lại.

Trận chiến Phong Thần, tuyệt đối là vết nhơ trong cuộc đời y.

Dù sao phần lớn các tiên gia trong Thiên Đình hiện tại, đều là do Phong Thần mà đến.

Đứng trong điện, Lý Tịnh đã cảm thấy từng ánh mắt hội tụ trên người y.

Tuy chưa đón nhận những ánh mắt đó, nhưng Lý Tịnh đã cảm nhận được sự khinh miệt và xem thường trong đó.

Đây là cảnh tượng y rất quen thuộc khi mới lên Thiên Đình.

Nhưng vì không muốn lên Phong Thần Bảng, y cũng không có lựa chọn nào khác.

Bởi vì Lý Tịnh được Hạo Thiên trọng dụng, các tiên gia tuy không coi thường hành động của Lý Tịnh, nhưng cũng không ai nhắc lại nữa.

Nào ngờ Tôn Ngộ Không, lại dám trực tiếp nói ra trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Không ít tiên gia, lập tức thay đổi ấn tượng về Tôn Ngộ Không.

Con hầu tử này dường như có chút thú vị!

Tính cách thẳng thắn này, cũng đã giành được không ít thiện cảm của các đệ tử Tiệt Giáo.

“Yêu hầu to gan!

Chương 183

Trọng địa Thiên Đình, lại dám vô lễ như thế!" Vô số ánh mắt hội tụ xung quanh, khiến Lý Tịnh trong lòng bùng nổ.

Y chỉ tay vào hắn, mặt đầy giận dữ nhìn Tôn Ngộ Không.

Hạo Thiên ngồi trên, cũng không ngờ chỉ trong mấy hơi thở, đã sắp bùng nổ xung đột.

Tôn Ngộ Không có công dụng lớn, mà Lý Tịnh lại là ái thần của y.

Tạm thời ai cũng không thể chịu tội.

Y phất phất tay, miệng bình thản nói: "Được rồi, Tôn Ngộ Không kia là yêu tiên hạ giới, mới đắc nhân thân, không biết triều lễ, tạm tha tội." Lý Tịnh nghe vậy, lập tức kinh ngạc.

Y còn tưởng Hạo Thiên sẽ đứng về phía y, không ngờ lại giúp Tôn Ngộ Không.

Trong mắt khẽ trầm tư, y đã hiểu rõ mọi chuyện chắc chắn không đơn giản như vậy.

Lý Tịnh thu lại vẻ giận dữ trên mặt, chắp tay với Hạo Thiên, ngoan ngoãn lui về hàng ngũ.

Cúi đầu, trực tiếp phớt lờ vô số ánh mắt xung quanh.

Tôn Ngộ Không không biết Lý Tịnh trong lòng nghĩ gì, y ngẩng đầu, trên dưới đánh giá Hạo Thiên, miệng kinh ngạc hỏi: "Ngươi chính là Thiên Đình chi chủ Hạo Thiên đó sao?" Lời nói trực tiếp gọi tên như vậy, lập tức khiến sắc mặt Hạo Thiên cũng trầm xuống.

Tên hầu tử này quả thực vô lễ!

Các tiên gia trong điện, lại không ít người sắc mặt kỳ dị, trong mắt

mang theo sự chờ đợi.

Rất rõ ràng, rất nhiều người đều mang thái độ xem kịch.

“Đại vương!

Đừng nói lung tung, phải xưng Ngọc Đế!” Thái Bạch Kim Tinh bên cạnh, vội vàng nhỏ tiếng nhắc nhở.

Tôn Ngộ Không tuy nhìn có vẻ dã man một chút, nhưng không có bối cảnh gì.

Thực lực lại mạnh mẽ như vậy, là nhân tài Thiên Đình rất cần.

Tôn Ngộ Không bĩu môi, đành nuốt xuống nghi vấn trong lòng.

Y vốn còn muốn hỏi Hạo Thiên có phải thật sự bị người ta đưa lên bảng hay không.

Thấy Hạo Thiên có chút mặt xanh lét, chỉ sợ hỏi ra sau đó, chuyện Bàn Đào sẽ không dễ làm.

Tôn Ngộ Không khẽ gật đầu, đành chắp tay đáp: “Là Lão Tôn vô lễ rồi!” Cách tự xưng ‘Lão’ và động tác tùy ý kia, làm gì có chút ý xin lỗi nào.

Hạo Thiên cũng lo lắng Tôn Ngộ Không lại nói ra những lời hồ lang nào nữa, vội vàng sai Mộc Đức Tinh Quân đưa y đến Ngự Mã Giám nhậm chức.

Tôn Ngộ Không trong lòng đang nghĩ đến Bàn Đào, tự nhiên cũng không hứng thú ở lại.

Dù sao đã ở lại Thiên Đình, sau này có khối cơ hội chào hỏi.

Điều cấp bách là phải có được Bàn Đào trước đã.

Ra khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện, Tôn Ngộ Không dẫn theo Cổn Cổn, theo Mộc Đức Tinh Quân đi về phía Ngự Mã Giám.

Sau khi tuyên bố với mọi người ở Ngự Mã Giám, Mộc Đức Tinh Quân liền rời đi.

Đối với sự xuất hiện của Tôn Ngộ Không, mọi người ở Ngự Mã Giám đương nhiên biết rõ.

Từng người một đều cung kính, không dám có chút nào vượt giới.

Tôn Ngộ Không nhìn những Giám Thừa, Giám Phó, Điển Bộ, Lực Sĩ, quan viên lớn nhỏ đang cung kính trước mặt, trên mặt lộ rõ vẻ vui vẻ.

Nhìn cảnh tượng trước mắt này, quả thực như Thái Bạch Kim Tinh đã nói, mình căn bản không cần làm việc, chỉ cần chỉ huy người khác là được.

Tôn Ngộ Không trong lòng hoan hỉ, lập tức bắt đầu nghe Giám Thừa giới thiệu về Ngự Mã Giám.

Tiểu hầu tử do Cổn Cổn hóa thành, lại liếc mắt trắng dã liên tục.

Y thân là tọa kỵ của Trường Phong, không ít môn nhân Tiệt Giáo đang nhậm chức ở Thiên Đình.

Đối với chức vị Bật Mã Ôn này, tự nhiên là quá rõ ràng.

Chỉ là một người chăn ngựa cho Ngọc Hoàng Đại Đế.

Tên hầu tử này lại còn vui mừng đến vậy.

Cổn Cổn khẽ lắc đầu, cũng lười giải thích.

Dù sao lên Thiên Đình, vốn dĩ có mục đích khác.

Hơn nữa, y trong lòng cũng có chút mong chờ phản ứng của Tôn Ngộ Không sau khi biết chức vị Bật Mã Ôn là gì.

Cứ để y làm người chăn ngựa này trước đã.

Tôn Ngộ Không không biết Cổn Cổn trong lòng nghĩ gì, sau khi

được mấy người giới thiệu, y quả thật đã có hứng thú với những Thiên Mã kia.

Tuy rằng từ trong thạch y mà bắn ra đã mấy trăm năm, cũng lang thang Hồng Hoang không ít nơi.

Nhưng đối với những Thiên Mã này, y lại chưa từng thấy qua.

Những thứ chưa từng thấy qua, đương nhiên là tò mò.

Sau khi bỏ lại Cổn Cổn, Tôn Ngộ Không trực tiếp đi về phía trường ngựa.

Nhìn sắc trời trước mắt, Cổn Cổn cũng không vội.

Thiên Đình cũng có sự phân chia ngày đêm, chỉ là trên trời một ngày, dưới trần một năm.

Hiện tại là ban ngày, hơn nữa mới đến, cũng không tiện hành sự.

Ngày đầu tiên đến Thiên Đình, cứ thế trôi qua trong lúc Tôn Ngộ Không vui vẻ cưỡi ngựa.

Sắc trời dần dần tối, mắt Cổn Cổn khẽ sáng lên.

Một ngày ngắn ngủi, trôi qua quả thực là như một năm.

Y liếc nhìn xung quanh, thân hình biến đổi, chạy ra khỏi Ngự Mã Giám.

"Thằng nhóc!

Định ăn trộm một mình sao." Nhưng vừa mới đáp xuống, liền nghe thấy một tiếng nói từ phía sau truyền đến.

"Hầu tử thối!

Mau theo kịp!" Cổn Cổn không hề quay đầu, miệng khẽ đáp.

Dứt lời, thân hình y vọt lên, nương theo bóng đêm chạy về phía xa.

Thấy vậy Tôn Ngộ Không, sắc mặt đơ ra.

Trong mắt xẹt qua một vẻ kỳ lạ.

Tôn Ngộ Không theo sát phía sau Cổn Cổn, nhìn Cổn Cổn rẽ trái rẽ phải, trong lòng kinh ngạc.

"Thằng nhóc!

Ngươi từng đến Thiên Đình sao?" Tôn Ngộ Không đuổi kịp, nhỏ tiếng kinh hô.

"Chưa!" Cổn Cổn không hề quay đầu đáp.

Khi y còn ở bộ lạc Xi Vưu, Hạo Thiên đã thành lập Thiên Đình.

Y đương nhiên không có cơ hội lên đây.

Còn về thời gian sớm hơn nữa, thì càng không có cơ hội.

Vu Yêu là đại địch mà!

Sau này theo Trường Phong, tuy thân phận nước lên thuyền lên, nhưng cũng không có cơ hội đến.

Dù sao Phong Thần Lượng Kiếp, Thiên Đình bị Tiệt Giáo chúng nhân không ưa.

"Vậy sao ngươi lại quen thuộc xung quanh như vậy?" Thấy Cổn Cổn bên cạnh tốc độ không hề giảm, Tôn Ngộ Không mang vẻ nghi hoặc.

"Bản đại gia trên trời dưới đất chỗ nào cũng có bạn bè, sớm đã biết bố cục Thiên Đình rồi." Cổn Cổn đi phía trước quay đầu lại, phất phất tay, thần sắc khá đắc ý.

Tiệt Giáo có nhiều đồng môn nhậm chức ở Thiên Đình như vậy, Cổn Cổn muốn thăm dò bố cục Thiên Đình, chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao.

Trừ Lăng Tiêu Bảo Điện cao nhất kia, Dao Trì của Vương Mẫu,

và Đâu Suất Cung của Thái Thượng Lão Quân, Thiên Đình còn có chỗ nào y không rõ.

Trước đây không vội vàng đến Thiên Đình, chẳng qua là không muốn liên lụy La Tuyên và những người khác.

Tuy vẫn là đồng môn, nhưng đối phương hiện tại dù sao vẫn đang nhậm chức ở Thiên Đình.

Bàn Đào thân là một trong Thập Đại Linh Căn của thiên địa, nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Vương Mẫu tuyệt đối sẽ nổi giận.

Còn về hiện tại có liên lụy Tôn Ngộ Không hay không?

Tên hầu tử kia còn nhiệt tình hơn y.

Bây giờ nhiều nhất cũng chỉ coi là mỗi người có được thứ mình muốn.

"Thiết!" Nghe vậy Tôn Ngộ Không, hừ một tiếng nặng nề, cũng không phản bác.

Trong trận giao chiến trước đó, y đã biết Cổn Cổn xuất thân từ truyền thừa của Thánh Nhân.

Đồng môn chắc chắn khắp Tam Giới.

Người quen biết, tự nhiên ở trên y.

Đối mặt với cảnh này, Tôn Ngộ Không tuy sắc mặt có chút bực bội, nhưng càng nhiều hơn là hưng phấn.

Rất rõ ràng, con hung thú này đã chuẩn bị không ít, sớm đã chờ cơ hội đến Thiên Đình.

Điều này có nghĩa là, y có khả năng rất lớn sắp được ăn Bàn Đào.

Nghĩ đến Bàn Đào, Tôn Ngộ Không không khỏi nghĩ đến một loại linh căn khác gần như còn sót lại trên thiên địa hiện nay.

Nhân Sâm Quả!

Lúc đó Cổn Cổn chỉ nói đến Bàn Đào, chứ không nói rõ tình hình cụ thể của Nhân Sâm Quả.

Hôm nay đột nhiên đến Thiên Đình lại quên hỏi rồi.

"Này!

Bàn Đào ở Thiên Đình, vậy Nhân Sâm Quả thì sao?" Tôn Ngộ Không đến gần một chút, nhỏ tiếng hỏi.

"Đừng nói chuyện, sắp đến rồi!" Cổn Cổn căn bản không quay đầu, ánh mắt chăm chú nhìn về phía xa.

Nghe vậy Tôn Ngộ Không, thần tình nghiêm lại.

Dọc theo ánh mắt của Cổn Cổn, quả nhiên thấy xa xa một vườn cây tiên khí bao quanh.

Ba chữ 'Bàn Đào Viên', đã đủ để nói lên tất cả.

Tôn Ngộ Không không kìm được thở dốc, cả người sắp vọt ra, lại bị Cổn Cổn vội vàng kéo lại.

"Tên hầu tử ngươi vội cái gì, không chú ý có người canh giữ ở chỗ tối sao?" Cổn Cổn giữ chặt Tôn Ngộ Không, nghiêm túc nói.

Đối với Hạo Thiên, Vương Mẫu, Cổn Cổn không hề sợ hãi gì.

Y chủ yếu lo lắng là đại trận còn sót lại trên Thiên Đình.

Một khi bị phát hiện, Bàn Đào chắc chắn là vô duyên.

Cơ hội này tuyệt đối chỉ có một lần.

Cổn Cổn quyết phải có.

Tôn Ngộ Không trong lòng kinh ngạc, cảm ứng kỹ càng, quả nhiên ở phía xa phát giác mấy luồng khí tức ẩn mình, còn có một luồng ba động của Đại La Kim Tiên.

Bất quá, đối với bọn họ mà nói, hoàn toàn không phải chuyện gì.

Hai người nhìn nhau một cái, không chút do dự, biến thành côn trùng bay về phía Bàn Đào Viên.

Bát Cửu Huyền Công thiện về biến hóa thuật nhất, cùng cảnh giới còn khó mà phát hiện, huống chi là những người cảnh giới thấp hơn bọn họ.

Hoàn toàn không gặp trở ngại nào, hai người đã vào Bàn Đào Viên.

Vừa mới bay vào, Tôn Ngộ Không đã không kìm được thở dốc dồn dập, trong mắt rực lửa.

Đầy vườn đào, quả trĩu cành.

Từng quả đào cam hồng to lớn kia, đều sắp bằng cái đầu của y.

"Không hổ là Bàn Đào trong truyền thuyết, từng quả từng quả đều to lớn như vậy." Tôn Ngộ Không lẩm bẩm, sắp hiện thân.

"Hầu tử ngu ngốc!

Đi theo ta, đồ tốt còn ở phía sau." Cổn Cổn liếc nhìn Tôn Ngộ Không, vội vàng truyền âm.

Phía trước là những quả Bàn Đào kém nhất, hơn nữa còn gần cổng vườn, rất dễ gây chú ý.

Tuy trong lòng rất khó chịu với giọng điệu của Cổn Cổn, nhưng Tôn Ngộ Không cũng biết bọn họ hiện tại đang làm gì.

Hôm nay ban ngày, y đã thấy được sự hùng vĩ của Thiên Đình, trong lòng hiểu rõ Thiên Đình không đơn giản như y tưởng tượng.

Cũng không được lơ là.

Quả nhiên, một lát sau.

Bàn Đào trước mắt xuất hiện càng lớn hơn.

Thấy Cổn Cổn vẫn không dừng thân hình, Tôn Ngộ Không không khỏi kỳ lạ hỏi: "Tiểu thí hài, bên trong còn nữa sao?" "Bàn Đào này có ba ngàn sáu trăm gốc: Phía trước một ngàn hai trăm gốc, hoa nhỏ quả nhỏ, ba ngàn năm mới chín, người ăn vào thành tiên đắc đạo, thể kiện thân nhẹ.

Giữa một ngàn hai trăm gốc, hoa thơm quả ngọt, sáu ngàn năm mới chín, người ăn vào cất cánh phi thăng, trường sinh bất lão.

Phía sau một ngàn hai trăm gốc, có vân tím hạt đào vàng, chín ngàn năm mới chín, người ăn vào sống cùng trời đất, đồng thọ nhật nguyệt, ngươi nói xem?" Cổn Cổn không hề quay đầu, giọng nói đầy mong đợi vang lên trong đầu Tôn Ngộ Không.

Nghe lời này Tôn Ngộ Không, nào còn không kích động.

Muốn ăn đương nhiên là ăn cái tốt nhất.

Chương 184

Cổn Cổn và Tôn Ngộ Không hai người trực tiếp lao về phía sâu trong Bàn Đào Viên.

Mà giờ khắc này, Thái Thượng Lão Quân trong Đâu Suất Cung, lại từ từ mở hai mắt.

Thân là thiện thi của Lão Tử, tâm thần tương liên với chủ thể, tự nhiên có thể dễ dàng biết được.

"Gia hỏa này sao lại lên Thiên Đình rồi." Lão Tử khẽ nhíu mày, trong mắt mang theo sự kinh ngạc.

Hai đạo thân ảnh trực tiếp lao về phía Bàn Đào Viên, không cần nghĩ cũng biết chuyện gì đang xảy ra.

Bất quá chỉ là dị sắc lóe lên trong mắt, Lão Tử liền không có bất kỳ biểu hiện gì.

Y chỉ là một đạo thiện thi của Lão Tử, nhiệm vụ chính khi gia nhập Thiên Đình chỉ là luyện đan.

Hơn nữa hai người hiện tại, một người không thể động, người kia y cũng không dám động.

Thông báo cho Hạo Thiên ư?

Dù chỉ là một đạo thiện thi, đó cũng là Thánh Nhân.

Một vị Thánh Nhân, sao có thể đi làm chân chạy cho người khác.

Luyện đan cho Hạo Thiên ở Thiên Đình, đã là cực hạn của y.

Còn về việc thực lực của Tôn Ngộ Không có tăng tiến hay không, Lão Tử căn bản không hề quan tâm.

Gây rối Bàn Đào của Vương Mẫu, Lão Tử lại càng không để ý.

Y thật sự lo lắng là Trường Phong phía sau Cổn Cổn.

Chỉ cần Tiệt Giáo không gây chuyện, Tôn Ngộ Không có lợi hại đến mấy cũng không làm nên sóng gió gì.

Thái Thượng Lão Quân không hề để ý, trực tiếp bế mắt tĩnh tu.

Mà giờ khắc này hai người Cổn Cổn trong Bàn Đào Viên, đã đến sâu trong Bàn Đào Viên.

Nhìn từng quả Bàn Đào lớn hơn cả đầu người kia, Tôn Ngộ Không hóa thành côn trùng trực tiếp lao vào.

Cổn Cổn cũng chui vào một quả Bàn Đào lớn.

Đây là phương pháp bọn họ đã nghiên cứu trước đó.

Chui vào từng quả Bàn Đào, khoét rỗng bên trong, chỉ để lại vỏ, ăn cho đã rồi tính sau.

"Oa!

Đây chính là Bàn Đào a, vượt xa Linh Đào ở Hoa Quả Sơn." Tôn Ngộ Không trong lòng cuồng hỉ, lần đầu tiên ăn Bàn Đào Cổn Cổn cũng cuồng hô mỹ vị.

Trước đây thân là vật cưng của Vu Tộc, y đã ăn không ít đồ tốt.

Nhưng so với Bàn Đào, một trong Thập Đại Linh Căn này, vẫn kém một chút.

Cổn Cổn hóa thành côn trùng, cắn nuốt từng ngụm lớn, trong mắt tràn đầy hưởng thụ.

Hai người đều là Đại La Kim Tiên cường giả, tự nhiên có thể dễ dàng dung nạp pháp lực của Bàn Đào.

Mà giờ khắc này, Vương Mẫu đang tu luyện ở Dao Trì, bỗng nhiên mở bừng hai mắt.

“Kỳ lạ!

Sao lại có cảm giác tâm thần bất an?” Vương Mẫu nhíu mày, trong lòng có chút không hiểu.

Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, cũng không biết cụ thể.

Khẽ trầm tư một lát, Vương Mẫu đứng dậy đi về phía chỗ cao nhất của Lăng Tiêu Bảo Điện.

Y định đi gặp Hạo Thiên.

Đối mặt với Vương Mẫu đang nghi hoặc mà đến, Hạo Thiên lại phất phất tay.

“Có lẽ Tây Du Lượng Kiếp sắp đến, cho nên tâm có cảm ứng.” Ở trong Thiên Đình, dưới Thánh Nhân, căn bản không ai có thể làm hại y.

Ngày Thiên Đình tái lập không ngắn, những năm tháng trước y đều dùng để luyện hóa đại trận còn sót lại của Yêu Đình.

Trong toàn bộ Tam Giới, tuyệt đối không có nơi nào an toàn hơn Thiên Đình.

Nghe Ngọc Đế nhắc đến Lượng Kiếp, Vương Mẫu cũng gật đầu.

Chuyện Tây Du, Thiên Đình cũng có tham gia, chắc chắn sẽ có chuyện xảy ra.

Hiện tại tình huống này xem ra, dường như còn có liên quan đến y.

Hai người Cổn Cổn trong Bàn Đào Viên đâu có biết những điều này.

Ban đầu hai người còn theo kế hoạch, lén lút tiến hành.

Sau khi ăn no uống say, thì bắt đầu không còn kiêng kỵ gì nữa.

“Mang cho lão gia và các sư tỷ, sư huynh của họ một ít nữa!” Cổn

Cổn liên tục vẫy hai tay, trong mắt đầy hưng phấn.

Khó khăn lắm mới đến một chuyến, tự nhiên không quên Trường Phong và những người khác.

Tôn Ngộ Không ở phía xa, cũng vừa ăn vừa thu.

Khi lên đây, y cũng đã hứa với hầu tộc Hoa Quả Sơn.

"Ai đó?

Dám tự tiện xông vào Bàn Đào Viên, ăn trộm Bàn Đào!" Bỗng nhiên trong vườn vang lên một tiếng quát lớn.

Cổn Cổn đang chọn đào lớn khắp nơi nghe vậy, lập tức trong lòng kinh hãi, vội vàng chạy về phía phát ra âm thanh.

Lại thấy trong rừng đào rậm rạp kia, mấy bóng người cứng đờ đứng trên không trung.

"Không sao!

Mấy tên tiểu mao thần bị Lão Tôn ta định trụ rồi, yên tâm!

Yên tâm!" Tôn Ngộ Không đang ăn Bàn Đào lớn tiếng, phất phất tay, không để ý nói.

Cổn Cổn chỉ liếc nhìn, cũng không để tâm.

Dù sao y đã ăn không ít, cũng thu được rất nhiều.

Thổ địa Bàn Đào Viên và một số lực sĩ, tuy không thể động đậy, nhưng đều đã thấy Cổn Cổn xuất hiện.

Lập tức trong lòng kinh hãi.

Đây là trong Thiên Đình, vậy mà có hai con yêu tinh chạy vào, còn xông vào Bàn Đào Viên mà cắn loạn.

Làm sao có thể?

Nơi này là sâu trong Thiên Đình.

Nếu chuyện này bị Vương Mẫu biết được, bọn họ tuyệt đối khó thoát trách phạt.

Nhưng pháp lực đối phương thi triển trên người, bọn họ căn bản không thể tránh thoát.

Bây giờ chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Tuy đã định trụ Thổ địa và các lực sĩ, nhưng Tôn Ngộ Không, Cổn Cổn vẫn chú ý kỹ lưỡng xung quanh.

Nhưng nửa ngày trôi qua, toàn bộ Bàn Đào Viên vẫn yên tĩnh một cách lạ thường.

Rất rõ ràng, Thiên Đình căn bản không nghĩ sẽ có người đến Bàn Đào Viên ăn trộm Bàn Đào.

Sự phát hiện này, tự nhiên khiến hai người Tôn Ngộ Không càng thêm không kiêng kỵ gì.

Vừa ăn vừa thu.

Ăn một nửa không ngon thì vứt thẳng.

Trong chớp mắt, ngày thứ hai đã đến.

Giám Thừa Ngự Mã Giám và các thuộc hạ, nửa ngày không thấy Tôn Ngộ Không xuất hiện, lập tức trong lòng kinh ngạc.

Bật Mã Ôn tuy không có việc gì, nhưng mỗi ngày vẫn phải tuần tra.

Mới nhậm chức ngày thứ hai, vậy mà đã lười biếng sao?

Đợi nửa ngày vẫn không thấy Tôn Ngộ Không xuất hiện, Giám Thừa và các thuộc hạ đành đi đến chỗ Tôn Ngộ Không nghỉ ngơi.

Nào ngờ bên trong yên tĩnh một cách lạ thường, căn bản không thấy một bóng người nào.

Ngay cả tiểu hầu tử hôm qua đi theo Tôn Ngộ Không cũng không có mặt.

"Giám Thừa đại nhân, việc này làm sao bây giờ?" Điển Bạc trầm mặt, sắc mặt có chút khó coi.

Mấy người bên cạnh, cũng đều thần tình lo lắng.

Thiên Đình tuy không nhỏ, nhưng cũng không lớn.

Để vắng mặt một ngày là đủ rồi, một ngày một đêm mà vẫn chưa về.

Vậy thì có chút kỳ lạ rồi!

Dù Tôn Ngộ Không không biết quy định của Thiên Đình, thì những tiên gia kia không có lý do gì không biết, không thể nào cứ giữ y mãi.

Giờ khắc này trong Ngự Mã Giám, Bật Mã Ôn không có mặt, thì Giám Thừa là lớn nhất.

Nhưng tình huống hiện tại, y làm sao mà biết được.

Nhậm chức ở Thiên Đình lâu như vậy, đã phục vụ không ít Bật Mã Ôn.

Nhưng như Tôn Ngộ Không thế này, quả thật là lần đầu tiên.

Vô cớ bỏ vị trí, đó đã là phạm Thiên Điều.

Lại còn liên tục một ngày một đêm không thấy.

Giờ khắc này mấy người trong sân, đều có chút hoảng sợ.

Ngự Mã Giám bất cứ lúc nào cũng có tiên quan đến điểm ngựa.

Nếu phát hiện Tôn Ngộ Không không có mặt, bọn họ cũng không thoát khỏi trách phạt.

Giám Thừa trong lòng đang nghĩ, nào ngờ phía xa có lực sĩ vội vàng chạy đến.

“Giám Thừa đại nhân, không hay rồi!

Tháp Tháp Lý Thiên Vương đến điểm ngựa!” Người đến thần tình lo lắng, trên mặt tràn đầy lo âu.

Mấy người trong điện nghe vậy, đều trong lòng trầm xuống.

Sắp gặp rắc rối rồi!

Giám Thừa ngẩng mắt lên, quả nhiên thấy phía xa một bóng người đang nhanh chóng đi đến, chính là Tháp Tháp Thiên Vương Lý Tịnh.

Giám Thừa mặt đầy lo lắng, không còn cách nào khác, đành phải cứng đầu tiến lên nghênh đón.

Sau khi hành lễ, Giám Thừa cung kính nói: “Kiến qua Lý Thiên Vương, không biết Thiên Vương lâm phàm, cần điểm mã nào?” Lý Tịnh liếc nhìn mấy người cung kính trước mặt, khẽ nhíu mày.

“Sao không thấy Bật Mã Ôn kia ra đón tiếp?” Tuy không biết Tôn Ngộ Không vì sao được Ngọc Đế đãi kiến, nhưng đối phương chỉ là một người chăn ngựa.

Y là Tháp Tháp Lý Thiên Vương, hiện tại y đến, lại dám không ra kiến lễ.

Lời nói của Lý Tịnh, khiến mấy người trong sân đổ mồ hôi đầm đìa, căn bản không biết nên mở miệng thế nào.

Lý Tịnh một tay đỡ tháp, tự nhiên chú ý đến sự thay đổi của mấy người.

Thần tình lạnh lùng, quát: “Bật Mã Ôn kia đi đâu rồi?” Trước đó Tôn Ngộ Không ở Lăng Tiêu Bảo Điện đã trực tiếp nói y tham sống sợ chết, Lý Tịnh sớm đã không ưa Tôn Ngộ Không.

Hiện tại tình huống này xem ra, tên dã hầu tử kia dường như đã gây họa.

Vừa hay đến trước mặt Ngọc Hoàng Đại Đế tố cáo y một bản.

Phịch!

Theo tiếng quát của Lý Tịnh, Giám Thừa và những người khác đều sợ hãi quỳ xuống đất.

"Thiên Vương!

Đại… đại nhân đó hôm qua cả ngày không thấy bóng người, tiểu nhân cũng không biết y đi đâu?" Giám Thừa không chút do dự bán đứng Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không tuy là cấp trên của y, nhưng chức quan làm sao sánh được với Lý Tịnh, hơn nữa Lý Tịnh còn là hồng nhân trước mặt Ngọc Đế.

Đối phương thậm chí không cần bẩm báo Ngọc Đế, có thể trực tiếp đánh bọn họ vào Thiên Lao.

Điều này làm sao không khiến bọn họ sợ hãi.

Mất tích rồi?

Lý Tịnh sắc mặt đơ ra.

Hôm qua chỉ là ngày thứ hai Tôn Ngộ Không nhậm chức, đối phương đã không thấy tăm hơi.

Tên hầu tử này quả thật quá to gan.

"Hay cho ngươi tên hầu tử!

Quả nhiên dã tính khó thuần!" Lý Tịnh hừ một tiếng nặng nề, liếc nhìn mấy người đang quỳ, xoay người rời đi.

Chuyện như vậy, nhất định phải bẩm báo Ngọc Đế.

Mấy người đang quỳ rạp trên đất, nhìn Lý Tịnh cứ thế rời đi, nhìn nhau một cái, ai nấy đều lo lắng.

Điều bọn họ lo lắng đương nhiên không phải Tôn Ngộ Không, mà là tính mạng nhỏ bé của mình.

“Cái gì?

Tên hầu tử kia mất tích rồi?” Nhìn Lý Tịnh trước mặt, Hạo Thiên khẽ nhíu mày kinh ngạc.

“Không sai!

Chương 185

Giám Thừa Ngự Mã Giám và những người khác đã một ngày một đêm không thấy Bật Mã Ôn." Lý Tịnh nhanh chóng đáp, thần tình bình thản, dường như đang báo cáo một chuyện cực kỳ bình thường.

Hạo Thiên khẽ trầm tư một lát, phất phất tay, nhỏ tiếng đáp: "Ắt hẳn tên hầu tử kia mới đến Thiên Đình, không kìm được tò mò, đang lang thang ở đâu đó." Mấy năm nay, y đối với Tôn Ngộ Không vẫn có chút hiểu biết.

Sinh ra ở Hoa Quả Sơn, tuy được cao nhân dạy dỗ thực lực không tệ, nhưng kiến thức quả thực còn kém một chút.

Ngày đó mới đến Lăng Tiêu Bảo Điện, ánh mắt kinh ngạc, tò mò của đối phương, Hạo Thiên vẫn còn nhớ rõ.

"Hoặc có lẽ cưỡi Thiên Mã, chơi đùa ở đâu đó trong Thiên Đình." Dao Trì bên cạnh, cũng tiếp lời nói.

Nghe những lời chậm rãi không vội vã của Hạo Thiên, Dao Trì, Lý Tịnh lại vô cùng kinh ngạc.

Cảnh tượng trước mắt, dường như Ngọc Đế, Vương Mẫu rất coi trọng Tôn Ngộ Không kia.

Nhưng đã coi trọng như vậy, tại sao lại chỉ cho y chức Bật Mã Ôn.

Tôn Ngộ Không không biết, y thì rất rõ, đó chẳng qua chỉ là một người chăn ngựa.

Trong Thiên Đình chỉ là một tiểu quan không nhập lưu.

"Vậy chuyện này…" Lý Tịnh hơi do dự một lát, nhỏ tiếng hỏi.

“Chuyện này ngươi không cần quản, Thái Bạch sẽ đi tìm tên hầu tử kia.” Hạo Thiên tự nhiên biết Lý Tịnh trong lòng nghĩ gì, đương nhiên cũng không vạch trần y.

Lý Tịnh trong lòng vô cùng thất vọng, nhưng đã hiểu ý của Hạo Thiên, y đương nhiên sẽ không nói nhiều nữa.

Sau khi cáo lui Lý Tịnh, lại lần nữa đến Ngự Mã Giám.

Trong ánh mắt hoảng sợ của Giám Thừa và những người khác, Lý Tịnh cầm Thiên Mã trực tiếp rời đi.

Nhìn Lý Tịnh cứ thế đi, Giám Thừa và những người khác đều ngây người.

Bọn họ còn tưởng Lý Tịnh đi rồi quay lại, chắc chắn là để trừng phạt bọn họ.

Nhưng chuyện trước mắt, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của bọn họ.

Mà giờ khắc này trong Bàn Đào Viên, Cổn Cổn và Tôn Ngộ Không đã tỉnh dậy.

“Hầu tử thối!

Ăn no uống say rồi, chúng ta đi thôi.” Cổn Cổn nhìn quanh, mở miệng đề nghị.

Y đến Thiên Đình, vốn dĩ là vì Bàn Đào.

Hiện tại đã nếm đủ, còn trữ bị không ít, đương nhiên là lúc rời đi.

So với suy nghĩ của Cổn Cổn, Tôn Ngộ Không lại không cho là như vậy.

“Thiên Đình rộng lớn như thế, nói không chừng còn có những thứ tốt khác, hà tất phải đi vội vàng như vậy.” Sau khi vào Thiên Đình, y đã bị cảnh tượng xung quanh hấp dẫn.

Ngay cả Bàn Đào, một trong Thập Đại Linh Căn cũng có, Tôn Ngộ Không tự nhiên còn nhớ nhung những thứ khác.

Tôn Ngộ Không nói như vậy, Cổn Cổn lại không để ý.

Nguồn gốc Thiên Đình là gì, y rõ ràng lắm.

Trừ Bàn Đào, thì cũng chỉ có Kim Đan trong Đâu Suất Cung có chút thú vị.

Đáng tiếc, nơi đó là đạo trường của Thái Thượng Lão Quân, y không dám vội vàng đến.

Bất quá hiện tại cũng không có việc gì, cứ tùy Tôn Ngộ Không ở Thiên Đình thêm vài ngày cũng không sao, chỉ là ánh mắt y nhìn về phía những Thổ địa và những người khác vẫn còn bị định trụ ở xa.

"Chuyện này dễ giải quyết thôi." Dứt lời Tôn Ngộ Không.

Y rút mấy sợi lông, há miệng thổi một cái, liền biến thành hình dạng của Thổ địa công, lực sĩ và những người khác.

Y cũng đã ở trong Bàn Đào Viên này hơn một ngày, trừ Thổ địa và lực sĩ này, căn bản không có người nào khác đi vào.

Thân ngoại hóa thân có lẽ không chống đỡ được bao lâu, nhưng y cũng không định ở Thiên Đình lâu.

Sau khi xử lý xong, hai người cũng không còn chần chừ, lại lần nữa hóa thành côn trùng rời đi.

Hai người đều là cường giả Đại La Kim Tiên, dù là ban ngày, những Thiên Binh Thiên Tướng kia cũng không thể phát hiện ra bọn họ.

Không mất bao lâu, Tôn Ngộ Không đã trở về Ngự Mã Giám.

Giám Thừa đang lo lắng sốt ruột, thấy Tôn Ngộ Không trở về, lập tức sắc mặt đại hỉ.

“Đại nhân!

Ngài cuối cùng cũng trở về rồi.” Tuy Lý Tịnh không trách phạt bọn họ, nhưng Tôn Ngộ Không một ngày không trở về, bọn họ một ngày không thể yên lòng.

Hiện tại, Tôn Ngộ Không cuối cùng cũng trở về.

Thấy Giám Thừa sắc mặt khác thường, Tôn Ngộ Không kỳ lạ hỏi: “Một ngày Lão Tôn không có mặt có chuyện gì lớn xảy ra không?” Muốn tiếp tục trà trộn ở Thiên Đình, chắc chắn vẫn phải dựa vào thân phận này.

“Đại nhân!

Trước đó Tháp Tháp Thiên Vương đã đến điểm ngựa, phát hiện ngài không có mặt, e rằng có họa lớn.” Giám Thừa cũng không giấu giếm, kể lại chi tiết chuyện Lý Tịnh đến trước đó.

Tôn Ngộ Không rất rõ ràng có chút quan hệ ở Thiên Đình, chuyện này khẳng định phải dựa vào y giải quyết.

Chỉ cần Tôn Ngộ Không không bị trừng phạt, bọn họ đại khái cũng sẽ không có chuyện gì.

Tuy trong lòng bực bội hành vi của Tôn Ngộ Không, nhưng bọn họ không dám giấu giếm điều gì.

“Kẻ nhát gan Lý Tịnh sao?

Không cần để ý!” Nghe vậy Tôn Ngộ Không, phất phất tay, vẻ mặt không hề quan tâm.

Đời y ghét nhất chính là loại người nhát gan này.

Tố cáo y một bản cũng không sao.

Dù sao y cũng không biết khi nào mình có thể rời đi.

“A?” Câu trả lời của Tôn Ngộ Không, lập tức khiến Giám Thừa á khẩu không nói nên lời.

Đó là Tháp Tháp Lý Thiên Vương, hồng nhân trước mặt Ngọc Hoàng Đại Đế, vậy mà đại nhân lại khinh thường như thế.

Tuy trong lòng kinh ngạc, nhưng đối với cuộc đối đầu giữa những nhân vật lớn như vậy, y không dám nói gì.

Chỉ có thể cúi đầu, lặng lẽ đứng sang một bên.

Nhìn Tôn Ngộ Không đang gác chân lên ghế, dường như nghĩ đến điều gì, tiện miệng hỏi: “Cái chức ‘Bật Mã Ôn’ này của Lão Tôn là quan hàm gì?” Giám Thừa không dám chậm trễ, vội vàng đáp: “Quan danh chính là như vậy.” “Ta hỏi cái quan này phẩm cấp mấy?” Tôn Ngộ Không đứng thẳng người dậy, có chút không kiên nhẫn.

Giám Thừa và Điển Bạc cùng các thuộc hạ chạy đến nhìn nhau, mặt đối mặt, có chút không hiểu ý của Tôn Ngộ Không, nhưng vẫn thành thật trả lời.

“Không có phẩm cấp!” Tôn Ngộ Không đứng dậy, vuốt cằm, lẩm bẩm: “Không có phẩm cấp, chẳng lẽ là to lớn đến cực điểm?” Nghe Tôn Ngộ Không lẩm bẩm, Cổn Cổn đứng bên cạnh phụt một tiếng, bật cười.

“Tiểu hầu nhi!

Ngươi cười cái gì?” Tôn Ngộ Không hơi ngẩng đầu, nói với vẻ không hài lòng.

Cổn Cổn liếc nhìn Giám Thừa và những người khác, chỉ bĩu môi, không đáp.

Mấy người Giám Thừa kỳ quái liếc nhìn Cổn Cổn, nhỏ tiếng nói: “Đại nhân!

Không có phẩm cấp, còn được gọi là ‘vị nhập lưu’.” “Cái gì!

Vị nhập lưu?” Nghe lời của Giám Thừa, Tôn Ngộ Không lập tức nhảy vọt lên, sắc mặt đại nộ.

Tuy cảm thấy phản ứng của Tôn Ngộ Không kỳ lạ, nhưng Giám Thừa vẫn nhanh chóng đáp: “Mạt đẳng, loại quan này, thấp nhất bé nhất, chỉ có thể coi ngựa cho người ta.

Từ khi đại nhân đến nhậm chức, những sự ân cần này, nuôi ngựa béo tốt, chỉ được một tiếng ‘tốt’, như có chút sai sót, còn bị trách cứ, nếu ngựa gầy yếu, còn bị phạt tội.” Lời nói của Giám Thừa, khiến cả người Tôn Ngộ Không đứng đơ tại chỗ.

Ban đầu y còn nghĩ, dù không phải quan lớn gì, thì cũng còn tạm được.

Dù sao dưới trướng, còn quản lý không ít người.

Nay vừa nghe, lại là một người chăn ngựa!

“Quá mức khi dễ!

Lão Tôn ta là cường giả Đại La Kim Tiên, ở Hoa Quả Sơn xưng vương xưng tổ, Ngọc Đế lão nhi lại lừa ta đến chăn ngựa cho y sao?

Quả thật đáng ghét đến cực điểm!

Việc này Lão Tôn ta không làm nữa!” Nói đến cuối cùng, Tôn Ngộ Không đạp một chân, trực tiếp đẩy đổ công án.

Thậm chí còn rút Kim Cô Bổng ra, đập nát vụn.

Phản ứng của Tôn Ngộ Không, trực tiếp khiến Giám Thừa và những người khác sợ ngây người.

Ngọc Hoàng Đại Đế đó là Thiên Đình chi chủ.

Tôn Ngộ Không lại dám xưng y là ‘Ngọc Đế lão nhi’.

Điều này quả thực là đại nghịch bất đạo.

"Hầu tử thối, còn vui mừng không?" Cổn Cổn liếc nhìn phản ứng của Tôn Ngộ Không, lại vui vẻ cười khì khì.

Đón nhận ánh mắt của Cổn Cổn, Tôn Ngộ Không sắc mặt nóng bừng.

Mới lên ngày đầu tiên, y còn hăng hái dẫn các Thiên Mã ra ngoài chơi đùa.

Không ngờ y đường đường Mỹ Hầu Vương, lại đi chăn ngựa cho Ngọc Đế cả ngày.

Với sự kiêu ngạo của Tôn Ngộ Không, làm sao có thể làm loại chuyện này.

Phẫn nộ!

Căm giận!

Tôn Ngộ Không cảm thấy sự sỉ nhục tột cùng.

Nếu là y tự mình đến Thiên Đình thì thôi đi, rõ ràng là đối phương chiêu y đến, lại đối xử như vậy.

Điều này trong mắt Tôn Ngộ Không, chính là Hạo Thiên cố ý sỉ nhục y.

"Đi!

Chúng ta phản lại Thiên Đình!" Ở Hoa Quả Sơn tiêu diêu tự tại biết bao, đến Thiên Đình làm cái gì chăn ngựa chứ.

"Trước khi đi đến Trai Đường kiếm chút đồ ăn đồ uống." Cổn Cổn đối với điều này đương nhiên không có dị nghị gì.

Bàn Đào đã ăn đủ rồi, ở lại Thiên Đình cũng không có ý nghĩa gì, ngược lại còn phải cẩn thận Lão Quân và những người khác.

Tuy khinh thường Thiên Đình, nhưng Cổn Cổn cũng biết Thiên Đình vẫn có mấy nhân vật lợi hại.

Tôn Ngộ Không trong lòng đại nộ, nghe nói lại đi kiếm đồ ăn, tự nhiên càng không nói gì nữa.

Y chỉ một tay, định trụ Giám Thừa và những người khác, sau đó hai người nhún mình rời đi.

Dễ dàng đến Trai Đường, Cổn Cổn không khách khí, Tôn Ngộ Không lại càng không khách khí.

Hầu như càn quét sạch sẽ toàn bộ tiên nhưỡng, linh quả của Trai Đường.

Sau đó không dừng lại, đi về phía Nam Thiên Môn.

Tăng Trưởng Thiên Vương canh giữ Nam Thiên Môn, thấy Tôn Ngộ Không vội vã đi đến.

Chỉ là mặt có vẻ kỳ lạ, nhưng không nói nhiều.

Bật Mã Ôn dù nhỏ, đó cũng là quan chức Thiên Đình.

"Vẫn là về Hoa Quả Sơn của Lão Tôn tiêu diêu tự tại thôi!" Tôn Ngộ Không vọt ra khỏi Nam Thiên Môn, miệng tức giận nói.

"Hầu tử thối!

Bản đại gia về Kim Ngao Đảo đây, có thời gian lại tìm ngươi chơi a!" Cổn Cổn hiện thân, tiện miệng nói.

Có thể ăn được Bàn Đào, còn nhờ công Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không đang âm thầm lẩm bẩm nghe vậy, lập tức thần sắc gấp gáp.

Y đâu có quên chuyện Cổn Cổn đã hứa với y.

"Ngươi còn chưa nói cho ta chuyện Sư Tôn mà?" Tôn Ngộ Không

tiến sát lại, vội vàng hỏi.

“Ha ha!

Ngươi đi hỏi sư huynh Viên Hồng của ta, tự nhiên sẽ biết.” Dứt lời Cổn Cổn, không quay đầu lại mà rời đi.

Thoáng chốc biến mất ở phía xa.

Nghe vậy Tôn Ngộ Không, lại trong mắt đại kinh.

Viên Hồng là sư huynh của Cổn Cổn!

Tin tức này không hề tầm thường!

Trong đầu Tôn Ngộ Không ý niệm gia tăng chuyển động, trong lòng dường như có chút suy đoán, lập tức mắt sáng rực.

Y cảm thấy, không mất bao lâu, y có thể gặp được vị Sư Tôn thần bí kia.

Suy đoán này, không nghi ngờ gì khiến y hoan hỉ.

Thu lại tâm tình, Tôn Ngộ Không nhún mình bay về phía Hoa Quả Sơn.

Nhưng vừa mới định động thân, bỗng nhiên từ xa truyền đến một tiếng quát lớn.

“Bật Mã Ôn!

Ngươi sao lại ở đây?” Tôn Ngộ Không trong lòng đơ ra ngẩng đầu nhìn, lập tức sắc mặt trầm xuống.

Lại là Lý Tịnh!

Đối phương cưỡi Thiên Mã, vội vàng đi đến, chắc là làm việc xong trở về.

“Hừ!

Cái gì Bật Mã Ôn?

Chương 186

Lão Tôn ta là Mỹ Hầu Vương Hoa Quả Sơn.” Tôn Ngộ Không khinh bỉ hừ một tiếng, nhún mình bay lên, một cước đá về phía Lý Tịnh.

“To gan!” Thấy Tôn Ngộ Không dám ra tay với y, Lý Tịnh lập tức sắc mặt đại nộ.

Y là Tháp Tháp Lý Thiên Vương, trong số các tiên gia cũng là một tồn tại có thứ bậc cao.

Một tên Bật Mã Ôn nho nhỏ, lại dám khiêu khích y như thế.

Hơn nữa trong lời nói của đối phương, dường như cũng có ý tứ khác.

Đáng tiếc, chưa đợi Lý Tịnh có hành động gì nữa, lập tức cảm thấy ngực trầm xuống, trực tiếp bay ra ngoài.

Lý Tịnh hừ một tiếng nặng nề, khí huyết trong cơ thể cuộn trào.

Với một tiếng “Oanh”, cả người y đập vào Nam Thiên Môn.

“Ai đó?” Giờ khắc này các Thiên Tướng canh giữ bên ngoài Nam Thiên Môn, mới phát hiện trên không trung có điều bất thường, liên tục lớn tiếng quát.

Tôn Ngộ Không không hề để ý, trực tiếp rời đi.

Vài cú cân đẩu vân, hạ vân đầu xuống.

Tôn Ngộ Không đã trở về Hoa Quả Sơn.

Vẫn chưa hạ xuống, liền nghe phía dưới tiếng yêu quát không ngừng.

Tôn Ngộ Không chăm chú nhìn, lại thấy Tứ Kiến Tướng và các

động Yêu Vương, đang ở đó thao luyện binh lính.

Thấy vậy Tôn Ngộ Không, thân hình biến đổi, liền nhảy xuống.

“Các tiểu đệ!

Lão Tôn ta trở về rồi.” Đám hầu đang hò hét nghe vậy, đều kinh hãi, vội vàng vây lại.

Từng người một sau khi khấu đầu, liền nghênh Tôn Ngộ Không vào trong Thủy Liêm Động.

Đợi Tôn Ngộ Không ngồi lên bảo tọa, có Kiến Tướng chạy lên phía trước, miệng hô: “Đại vương!

Mới mấy năm qua, chẳng lẽ Đại vương đã làm quan lớn, đắc ý vinh quy?” Theo lời nói của Kiến Tướng kia, vô số hầu tộc xung quanh cũng đều hô lớn.

Nghe lời này Tôn Ngộ Không, lại sắc mặt bực bội.

“Ai!

Đừng nhắc nữa, tên Ngọc Đế lão nhi kia có mắt không tròng, hại chết ta rồi, ta vốn tưởng Bật Mã Ôn dù không phải quan lớn gì, nhưng cũng còn được, nào ngờ lại là một kẻ chăn ngựa cho y, loại vị nhập lưu, quả thực tức chết ta rồi!” “Hiện nay Lão Tôn ta, đã phản lại Thiên Đình, không làm cái quan chim gì đó của y nữa.” Tôn Ngộ Không nhảy trên thạch y, liên tục phất tay.

Đường đường Đại La Kim Tiên, vậy mà bị gọi đi chăn ngựa, Tôn Ngộ Không trong lòng sao mà không phẫn nộ.

“A?

Bật Mã Ôn kia lại là một kẻ chăn ngựa!

Ngọc Đế đó cũng quá đáng ghét.” “Đúng!

Đại vương!

Hà tất phải lên Thiên Đình, ở Hoa Quả Sơn hưởng phúc hưởng lạc chẳng phải tốt hơn sao." "Không sai!

Ngọc Đế lão nhi bất tài, không cần phải lên Thiên Đình." Nghe Tôn Ngộ Không than vãn, vô số hầu tộc xung quanh cũng đều bất bình.

Đại vương của bọn họ uy phong lẫm liệt đến thế, vậy mà lên Thiên Đình đi chăn ngựa.

Nhìn từng con hầu tộc đang nhao nhao kêu gào, Tôn Ngộ Không cười cười, vẻ mặt hưng phấn nói: "Ha ha!

Các hài tử đừng hoảng, chuyến Thiên Đình này cũng không phải chạy không một chuyến, xem Đại vương mang gì về cho các ngươi này." Dứt lời Tôn Ngộ Không, vung tay lớn, lập tức mấy quả Bàn Đào to lớn xuất hiện trên bàn đá.

Theo động tác của Tôn Ngộ Không, vô số hầu tộc xung quanh lập tức từng con từng con trừng lớn mắt nhìn chằm chằm vào bàn.

Trong thoáng chốc, trong động yên tĩnh một cách lạ thường, chỉ có từng tiếng nuốt nước bọt.

Bọn họ lớn như vậy, còn chưa từng thấy quả đào nào lớn đến thế.

"Đại… Đại vương!

Đây là đào gì, lại to lớn đến vậy?" Băng Ba Nhị Tướng một tay đánh mấy con tiểu hầu tử không kìm được muốn vồ lấy, sắc mặt kinh ngạc.

Bọn họ có thể thống lĩnh hầu tộc Hoa Quả Sơn, tự nhiên bản thân thực lực cũng không tệ.

Nhìn một cái đã biết quả đào này không hề đơn giản.

“Hắc hắc!

Đây là Bàn Đào trong Bàn Đào Viên của Vương Mẫu, là linh quả nổi tiếng trên thiên địa, các ngươi từng người từng người chia nhau ăn đi, Lão Tôn ta đây còn nữa.” Tôn Ngộ Không hưng phấn nói, lấy ra từng quả đào to lớn kia.

Thấy Tôn Ngộ Không dường như còn không ít, Tứ Kiến Tướng nhìn nhau một cái, trong mắt cuồng hỉ.

Bọn họ vừa rồi còn lo lắng, hầu tộc Hoa Quả Sơn quá đông, mấy quả này không đủ chia.

Xem ra Đại vương đã sớm có chuẩn bị.

Lập tức có yêu hầu tiến lên, chia từng quả Bàn Đào thành mười mấy phần, mỗi hầu tộc đều có thể ăn một miếng.

Tôn Ngộ Không tự nhiên cũng không keo kiệt, lấy ra tất cả mỹ tửu, linh quả trộm từ Thiên Đình.

Trước khi rời khỏi Nam Thiên Môn, Tôn Ngộ Không đã dọn sạch toàn bộ Trai Đường, thức ăn rất nhiều.

Nhiều thức ăn như vậy chưa từng được ăn, lập tức khiến vô số hầu tộc xung quanh cuồng hỉ.

Đám hầu tộc vốn đang thao luyện trên Hoa Quả Sơn, lập tức từng con từng con hoan ca ăn mừng.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Tôn Ngộ Không trên mặt cũng vui vẻ.

Quả nhiên, vẫn là ở Hoa Quả Sơn thoải mái nhất.

Cái Thiên Đình kia, quả thực vô vị vô cùng.

Ngay lúc này, đột nhiên có hầu tộc đến báo: “Đại vương!

Ngoài cổng có hai vị Độc Giác Quỷ Vương, muốn gặp Đại

vương.” Tôn Ngộ Không đang gác trên thạch y lớn tiếng ăn Bàn Đào nghe vậy, lập tức nhíu mày.

Y vừa mới từ Thiên Đình trở về, đã có người cầu kiến.

Điều này dường như có chút quá trùng hợp.

Tôn Ngộ Không lẩm bẩm mấy tiếng trong lòng, miệng lớn tiếng đáp: “Cho bọn chúng vào.” Không mất một lát, liền thấy hai Quỷ Vương chạy vào trong động, lạy xuống.

Tôn Ngộ Không khẽ nhích người, hỏi: “Các ngươi gặp ta có việc gì?” Quỷ Vương đang quỳ rạp trên đất, ngẩng đầu lên, nhanh chóng đáp: “Nghe danh Đại vương chiêu hiền đã lâu, vô duyên được gặp, nay thấy Đại vương nhận tiên chức, đắc ý vinh quy, đặc biệt hiến một bộ hoàng bào giả, cùng Đại vương chúc mừng.

Kính mong Đại vương không chê thấp hèn, thu nhận tiểu nhân, cũng để được hiệu khuyển mã chi lao.” Lời nói của Quỷ Vương phía dưới, khiến Tôn Ngộ Không trong lòng kinh ngạc.

Hai vị Quỷ Vương này chỉ là cảnh giới Tiên Cảnh nho nhỏ, làm sao biết y vừa từ Thiên Đình trở về.

“Các ngươi sao lại biết Lão Tôn ta vừa từ Thiên Đình trở về?” Tôn Ngộ Không nhận lấy hoàng bào giả, mặt đầy nghi hoặc.

Tôn Ngộ Không suy nghĩ kỹ càng, dường như những chuyện gần đây xảy ra đều có chút kỳ lạ.

Vị Sư Tôn thần bí kia thì không nhắc đến, vô cớ bị Địa Phủ câu hồn, tiếp đó Hạo Thiên lại chiêu y lên Thiên Đình, cuối cùng lại phong cho một chức Bật Mã Ôn.

Hiện tại lại vô cớ có Quỷ Vương đến đầu hàng, mọi chuyện hiển thị vô cùng kỳ dị.

“Chúng tiểu nhân đã sớm có lòng đầu hàng, vẫn luôn ở quanh Hoa Quả Sơn này, chỉ vì vừa rồi thấy động tĩnh trong núi, biết chắc là Đại vương đã trở về, cho nên lập tức chạy đến.” Ngoài dự liệu của Tôn Ngộ Không, Quỷ Vương nhanh chóng trả lời.

Tôn Ngộ Không nhìn kỹ, cũng không cảm thấy có gì bất thường.

Tuy trong lòng vẫn có chút kỳ lạ, nhưng đối phương mộ danh mà đến, lại hiến lễ vật, Tôn Ngộ Không tự nhiên không có lý do gì từ chối.

Lập tức cho hai vị Quỷ Vương nhập tịch, còn phong y làm Tiền bộ Tổng đốc Tiên phong.

Quỷ Vương tự nhiên liên tục cảm tạ, sau đó nhỏ tiếng hỏi: “Đại vương ở Thiên Đình cũng đã một thời gian, không biết nhận chức vụ gì?” Tuy trong lòng tức giận, nhưng Tôn Ngộ Không cũng là một người sảng khoái, không hề né tránh mà trả lời.

“Tên Ngọc Đế tiểu nhi kia bất tài, phong ta làm cái thứ ‘Bật Mã Ôn’ gì đó!” Quỷ Vương nghe vậy, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Vội vàng đồng thanh nói: “Đại vương có thần thông như vậy, sao lại chăn ngựa cho y?

Cứ làm một ‘Tề Thiên Đại Thánh’, có gì mà không được?” “Tề Thiên Đại Thánh?” Tôn Ngộ Không vốn không để ý lẩm bẩm một tiếng, trong mắt sáng rực.

Tuy ở Hoa Quả Sơn y cũng có danh xưng ‘Mỹ Hầu Vương’, nhưng luôn cảm thấy thiếu bá khí.

Nhưng Tề Thiên Đại Thánh này lại không giống.

Vừa nghe, đã uy phong lẫm liệt!

“Không sai!

Với tài năng của Đại vương, làm một Tề Thiên Đại Thánh dư sức!" "Tốt tốt tốt!

Lão Tôn ta sau này sẽ đổi gọi là Tề Thiên Đại Thánh!" Tôn Ngộ Không liên tục nói ba chữ 'tốt', trong mắt tràn đầy hưng phấn.

Danh hiệu này, rất thích hợp với y.

Danh xưng đã định, chiêu bài nhất định phải treo lên.

Tôn Ngộ Không trong lòng kích động, phân phó Tứ Kiến Tướng bên cạnh: "Các ngươi giúp ta nhanh chóng làm một lá cờ, trên cờ viết bốn chữ 'Tề Thiên Đại Thánh', dựng ngay lên.

Cũng có thể truyền cho các động Yêu Vương, tất cả đều phải biết.

Từ nay về sau, chỉ xưng ta là Tề Thiên Đại Thánh, không được phép gọi là Đại vương nữa." "Tuân mệnh!

Đại vương!" Bọn họ là hầu tộc, tự nhiên vẫn xưng là Đại vương.

Sau này đối với các yêu tộc dưới trướng mà nói, Tôn Ngộ Không chính là Tề Thiên Đại Thánh.

"Tề Thiên Đại Thánh!

Tề Thiên Đại Thánh!

Sánh ngang với trời!" "Đại vương sau này chính là Tề Thiên Đại Thánh!" "Uých uých uých!" Vô số hầu tộc xung quanh nghe vậy, từng con từng con kêu gào ầm ĩ.

Toàn bộ Hoa Quả Sơn, đều vang tiếng hoan ca.

Không nói quần yêu ở Hoa Quả Sơn đang ăn mừng.

Giờ phút này, Lý Tịnh mặt đầy giận dữ lao thẳng về Thái Vi Ngọc Thanh Cung, nơi Ngọc Hoàng Đại Đế tu luyện, tịnh tu.

"Lý Tịnh sao lại đến nữa?" Hạo Thiên đang tịnh tọa trong phòng,

khẽ nhíu mày.

Mới vừa rồi Lý Tịnh đã đến, không ngờ thời gian chưa qua bao lâu.

Tuy trong lòng có chút nghi hoặc, song Hạo Thiên vẫn triệu kiến đối phương.

Ai bảo tiên quan Thiên Đình không thiếu, nhưng người được y yêu thích lại chẳng có mấy.

Vừa bước ra, Hạo Thiên đã thấy Lý Tịnh mặt mày tái nhợt bước vào.

"Lý Thiên Vương, ngươi đây là?" Liếc nhìn Lý Tịnh, Hạo Thiên sa sầm nét mặt.

Thực lực y viễn siêu Lý Tịnh, tự nhiên một cái nhìn đã thấu rõ tình trạng đối phương: Lý Tịnh bị thương rồi!

Thái độ của chúng tiên quan Thiên Đình đối với Lý Tịnh, Hạo Thiên vô cùng rõ.

Nhưng y cũng rất hiểu, tuyệt đối không ai dám trực tiếp ra tay với y.

Lý Tịnh ở Thiên Đình, sao lại có thể bị thương?

"Khải bẩm Ngọc Đế!

Đều do tên Biệt Mã Ôn kia, hắn đã đánh trọng thương thần hạ, rồi phản xuống hạ giới rồi!" Lý Tịnh chắp tay vái, vừa nói vừa nức nở.

Tuy trong lòng có chút chấn kinh trước thực lực của Tôn Ngộ Không, song một con vượn hoang dã hèn mọn, lẽ nào còn có thể lay chuyển cả Thiên Đình ư?

Trước kia tự ý bỏ chức không thấy tăm hơi thì thôi, giờ lại đánh trọng thương cả một Thiên Vương như y, đó đúng là đại vấn đề rồi.

Nghe lời Lý Tịnh, Hạo Thiên khẽ giật mình, trong lòng cũng không quá mức chấn kinh.

Đối với tính cách của Tôn Ngộ Không, y cũng có chút hiểu biết.

Hiển nhiên là đã biết chức Biệt Mã Ôn thấp hèn, nên tức giận phản xuống hạ giới.

Còn việc giáo huấn Lý Tịnh, e rằng cũng là vì khinh thường phẩm cách của y.

Tuy trong lòng nghĩ vậy, song trên mặt Hạo Thiên cũng lộ vẻ phẫn nộ.

Nói gì thì nói, đây cũng là sự khiêu khích đối với Thiên Đình của y.

Hơn nữa, Lý Tịnh cũng là ái tướng của y, vẫn phải chiếu cố cảm thụ của đối phương.

"Triệu tập quần tiên, Lăng Tiêu Điện nghị sự!" Hạo Thiên mặt trầm xuống, trịnh trọng phân phó.

"Tuân mệnh!" Thấy mặt Hạo Thiên sắt lại, Lý Tịnh trong lòng đại hỉ.

Đã sớm không ưa con khỉ kia, giờ cuối cùng cơ hội cũng đến rồi.

Lý Tịnh mặt mừng rỡ, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Chẳng bao lâu, quần tiên đã tề tựu trong Lăng Tiêu Điện.

Nhìn Hạo Thiên lần nữa triệu tập chúng tiên, trong lòng mọi người đều khó hiểu.

Dù sao sáng nay bọn họ đã thiết triều rồi.

Dưới ánh mắt nghi hoặc của chúng tiên, Ngọc Hoàng Đại Đế chậm rãi xuất hiện.

Vừa mới nhập tọa, còn chưa kịp mở lời, Ngọc Hoàng Đại Đế đã

thấy phía dưới có một tiên tướng vội vàng chạy đến.

Người đến quỳ một chân xuống đất, nhanh chóng hô lên: "Khải bẩm Ngọc Đế!

Có Điện Thừa Trai Đường cấp tấu." Hạo Thiên khẽ nhíu mày, song vẫn phất tay: "Tuyên!" Chúng tiên đang đứng tĩnh lặng trong điện, tuy cũng có chút kỳ quái, song ai nấy đều mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, thản nhiên như không, dường như chẳng hề bận tâm.

Tiên quan vừa ra ngoài, đã thấy Điện Thừa Trai Đường vội vàng chạy đến.

"Khải bẩm Ngọc Đế!

Tên Biệt Mã Ôn mới nhậm chức đã dẫn người đại náo Trai Đường, cướp sạch toàn bộ tiên nhưỡng trong đó, không rõ đi đâu!" Người đến không dám chậm trễ, vội vàng báo cáo nhanh.

Chương 187

Ngọc Đế khẽ giật mình, trong lòng lại có chút kỳ lạ.

Con khỉ này phản xuống Thiên Đình nằm trong dự liệu của y, nhưng không ngờ đối phương lại còn hành động như vậy.

Chúng tiên đang nghe dưới điện mặt mày cổ quái, không ít người ánh mắt đầy mong đợi.

Trước kia bọn họ đã thấy con khỉ đó không phải hạng đơn giản, nay xem ra quả thật như vậy.

Mới vừa lên thiên không bao lâu, đã gây ra động tĩnh lớn thế này.

Lý Tịnh đang đứng trong sân, tâm tình phập phồng.

Con khỉ đáng chết, giờ lại thêm một tội nữa rồi.

"Thái Bạch!

Sao không thấy Thái Bạch Kim Tinh đâu?" Hạo Thiên vẫn ở trong điện, khẽ gọi.

Trước kia sau khi Lý Tịnh tố cáo Tôn Ngộ Không tự ý bỏ chức, y đã phái Thái Bạch Kim Tinh đi tìm Tôn Ngộ Không.

Giờ đã lâu như vậy, lại vẫn không thấy Thái Bạch Kim Tinh trở về.

"Tiểu tiên đến rồi!

Tiểu tiên đến rồi!" Chúng tiên trong điện đứng lặng im, ngoài cửa điện lại vang lên tiếng Thái Bạch Kim Tinh.

Không ít tiên gia quay đầu nhìn, liền thấy Thái Bạch Kim Tinh mặt đầy lo lắng chạy nhỏm đến.

Đối với việc Thái Bạch Kim Tinh đến muộn, Hạo Thiên cũng không để tâm, mà chỉ cố hỏi: "Tên Biệt Mã Ôn đó thế nào rồi?" Nghe lời ấy, Thái Bạch Kim Tinh trong lòng thở dài, chỉ đành bất đắc dĩ đáp: "Khải bẩm Ngọc Đế, Biệt Mã Ôn hiềm chức quan nhỏ bé, đã phản xuống Thiên Đình rồi!" Trước kia y đã có lo lắng này, không ngờ sự việc lại xảy ra nhanh đến vậy.

Tôn Ngộ Không nói gì thì nói cũng là cường giả Đại La Kim Tiên.

Một chức Biệt Mã Ôn, đã không còn là vấn đề không được trọng dụng nữa rồi.

"Ngọc Đế!

Yêu hầu vô lễ, bất tôn Thiên Đình, đại náo Trai Đường, tiểu tiên bất tài, nguyện sẽ bắt y về!" Na Tra đứng cạnh Thác Tháp Lý Thiên Vương, một bước bước ra, trịnh trọng hô lớn!

Hai lần vẫn mệnh, lần nữa phục sinh, thực lực của Na Tra đã tăng mạnh, quan trọng hơn là không còn vẻ kiêu căng ngạo mạn như trước.

Toàn bộ con người y trông trầm ổn hơn không ít.

"Vi thần bất tài, xin chỉ thị hạ để hàng phục yêu hầu này!" Lúc này, Lý Tịnh cũng bước ra.

Quần tiên trong điện nghe vậy, không ít người ánh mắt đầy mong đợi.

Ở Thiên Đình lâu như vậy, ai nấy đều đã sớm chán ngán.

Giờ cuối cùng cũng có chút chuyện thú vị rồi.

Có trò hay để xem đây!

Ngọc Hoàng Đại Đế ngồi trên đầu, tuy cảm thấy tiến độ này có hơi nhanh, nhưng cũng chẳng sao.

Y đang định phân phó, thì bỗng nhiên ngoài cửa điện hai đạo thân

ảnh vội vàng chạy đến, chính là Thiên Lý Nhãn và Thuận Phong Nhĩ.

"Khải bẩm Ngọc Đế!

Tiểu tiên có đại sự bẩm báo." Hai người nhanh chóng bước vào, đồng thanh đáp.

"Có phải Hoa Quả Sơn có dị động?" Hạo Thiên mặt trầm xuống, khẽ hỏi.

Giờ đang lúc Tây Du bắt đầu, nếu có chuyện xảy ra, thì cũng chỉ ở Hoa Quả Sơn.

"Không sai!

Tôn Ngộ Không kia ở Hoa Quả Sơn đã dựng cờ, tự xưng Tề Thiên Đại Thánh!" Tiếng Thiên Lý Nhãn vang vọng mãi trong điện, quần tiên trong điện ai nấy đều biến sắc, rồi không ít người trong lòng hoan hỷ.

Trong Phong Thần Lượng Kiếp, uy nghiêm Thiên Đình đã mất hết.

Ai ai cũng biết!

Tình hình hiện tại, quả đúng là không chút khách khí mà vả mặt Thiên Đình.

Một con vượn hoang dã cũng dám ngang hàng với trời, Thiên Đình còn có uy nghiêm gì nữa để nói.

Không ít tiên gia đối với chuyện này, lại càng thêm mong đợi.

Ngọc Hoàng Đại Đế cũng trầm sắc mặt, trên mặt đầy vẻ không vui.

Y phẫn nộ tự nhiên không phải vì hành vi của Tôn Ngộ Không, dù sao những điều này đều nằm trong kế hoạch.

Hạo Thiên nổi giận vì phản ứng của quần tiên trong điện, vẻ mặt

từng người xem kịch vui, sao lại không khiến y phẫn nộ cho được.

Đường đường là chủ Thiên Đình, lại bị quần tiên dưới trướng giễu cợt.

Hạo Thiên cảm thấy vô cùng ấm ức!

Song nhìn từng thân ảnh kia, Hạo Thiên chỉ đành tự động lờ đi.

Đều tại mình tự bê đá đập chân mình!

Đè nén cơn giận trong lòng, Hạo Thiên liếc nhìn Thuận Phong Nhĩ phía dưới, rồi hỏi: "Ngươi có phát hiện gì?" Thuận Phong Nhĩ đang quỳ một gối, hơi chần chừ một chút, đang định trả lời, thì lại thấy phía trên một thân ảnh vội vàng chạy đến.

"Ngọc Đế!

Đại sự không hay rồi!" Chính là Dao Trì Vương Mẫu.

Giờ phút này, đối phương mặt mày sắt lại, ánh mắt tràn đầy phẫn nộ.

Sự xuất hiện của Vương Mẫu tự nhiên ngay lập tức thu hút ánh mắt của chúng tiên.

"Vương Mẫu!

Xảy ra chuyện gì?" Hạo Thiên nhíu mày, ánh mắt mang theo vẻ khó hiểu.

Hiện tại tuy nhiều chuyện, nhưng cơ bản đều liên quan đến Tôn Ngộ Không.

Sao Vương Mẫu lại đến vào lúc này?

"Con khỉ đó tự tiện xông vào Bàn Đào Viên, hái trộm sạch số bàn đào chín trong vườn!" Vương Mẫu vội vàng đi đến, sắc mặt âm trầm đến đáng sợ.

Giờ phút này Vương Mẫu mới hiểu ra, vì sao trước đó tâm thần hoảng hốt, hóa ra là Bàn Đào đã mất.

"Cái gì!" Nghe lời ấy, Hạo Thiên lập tức mặt mày đại kinh.

Tuy trong kế hoạch của y cũng có kế hoạch hiến bàn đào, nhưng hiển nhiên vẫn chưa đến lúc.

Giờ con khỉ này mới vừa lên Thiên Đình, lại đã phá hoại Bàn Đào Viên rồi.

Điều này khiến Hạo Thiên trong lòng co rút.

Cảm giác mình có phải bị hãm hại rồi không.

Bàn đào là thủ đoạn duy nhất Thiên Đình dùng để lôi kéo quần tiên.

Tôn Ngộ Không tên khốn này lần đầu đến Thiên Đình, sao lại biết Thiên Đình có bàn đào?

Nhìn sắc mặt Vương Mẫu lúc này, hiển nhiên Bàn Đào Viên không phải tệ hại bình thường.

Quần tiên Thiên Đình vốn đã mỗi người một ý, giờ bàn đào lại mất, e rằng càng không ai đặt y vào mắt nữa.

Quan trọng là giờ Tây Du sắp khai!

Trước kia là giả vờ!

Khoảnh khắc này, Hạo Thiên thật sự nổi giận rồi!

Quần tiên phía dưới nghe vậy, cũng đồng loạt sững sờ.

Lên Thiên Đình lâu như vậy, không ít người trong số họ đã ăn qua bàn đào.

Cũng biết Ngọc Đế, Vương Mẫu muốn dùng bàn đào để lôi kéo bọn họ, giờ lại toàn bộ bị Tôn Ngộ Không phá hoại.

Tuy không ít tiên gia trong lòng có chút thất vọng, song vẻ châm chọc trong mắt lại càng đậm hơn.

Rất rõ ràng, Tôn Ngộ Không phen này đã triệt để đắc tội với Thiên Đình.

"Khải bẩm Bệ Hạ, tiểu tiên nghe nói Tôn Ngộ Không kia ở Hoa Quả Sơn phân phát bàn đào, trong lòng có nghi hoặc, do đó có chút chần chừ." Thuận Phong Nhĩ dưới điện, lúc này cũng nhanh chóng đáp lại.

Y đã nghe thấy cuộc đối thoại trong Hoa Quả Sơn, còn Thiên Lý Nhãn cũng đã nhìn thấy cảnh tượng trong núi.

Chỉ là vì chuyện này quá đỗi kinh hoàng, bọn họ cũng không dám tin.

Dù sao bàn đào, đó là bảo bối của Vương Mẫu, dù là quần tiên trong Thiên Đình, cũng không phải ai cũng có cơ hội được ăn.

Vậy mà Tôn Ngộ Không ở Hoa Quả Sơn lại lấy ra nhiều như thế.

Lúc đó thật sự đã dọa bọn họ giật mình.

Giờ nghe Vương Mẫu nói, con khỉ đó thật sự đã xông vào Bàn Đào Viên, cướp sạch một lượt trong đó.

"Ngọc Đế!

Yêu hầu này thật sự vô pháp vô thiên, vi thần nguyện lập tức lĩnh binh, thảo phạt Hoa Quả Sơn, bắt yêu hầu về để chấn uy nghiêm Thiên Đình!" Lý Tịnh bước ra, thần tình kích động.

Giờ phút này, trong lòng y vô cùng phức tạp.

Có phẫn nộ, cũng có kích động.

Phẫn nộ, tự nhiên là có thể trong một thời gian sẽ không có bàn đào để ăn.

Kích động, không nghi ngờ gì là Tôn Ngộ Không tên khốn này tiêu đời rồi.

Đại náo Thiên Đình thì thôi đi, ngay cả bàn đào cũng không tha.

Chuyện này, tuyệt đối không còn khả năng hòa giải.

Tuy trong lòng y cũng có chút kỳ lạ, con khỉ này tốc độ nhanh như vậy, nhưng giờ cũng không quản được nhiều thế nữa.

Lý Tịnh giờ chỉ muốn bắt Tôn Ngộ Không lại, cho y một chuyến lên Trảm Yêu Đài dạo chơi cho đã.

Thái Bạch Kim Tinh trong điện, một khuôn mặt già nua đã buồn rười rượi.

Bàn đào thất lạc, chuyện này e rằng không còn đường xoay chuyển.

Đối mặt cảnh này, Thái Bạch Kim Tinh chỉ đành trong lòng thở dài nặng nề, đứng yên tại chỗ, không nói thêm lời nào.

Hạo Thiên hồi hồn lại, mặt mày âm trầm.

Bất luận thế nào, nhất định phải bắt Tôn Ngộ Không về.

Hạo Thiên cảm giác, đằng sau chuyện này e rằng có bóng dáng người khác.

Ngay sau đó y phong Thác Tháp Thiên Vương Lý Tịnh làm Hàng Ma Đại Nguyên Soái, Na Tra Tam Thái Tử làm Tam Đàn Hải Hội Đại Thần, lập tức hưng binh hạ giới.

Lý Thiên Vương cùng Na Tra khấu đầu tạ ơn, kính cẩn về bản cung, điểm tam quân, dẫn chúng đầu mục, sai Cự Linh Thần làm tiên phong, Ngư Đỗ Tướng làm hậu lược, Dược Xoa Tướng đẩy binh.

Thoáng chốc đã xuất Nam Thiên Môn, thẳng tiến Hoa Quả Sơn.

“Nguyên Soái!

Một tên Biệt Mã Ôn bé nhỏ, hà tất Nguyên Soái phải đích thân xuất mã, mạt tướng nguyện đi một chuyến, sẽ bắt y về.” Vừa đến không phận Hoa Quả Sơn, Cự Linh Thần đã bước ra, hô lớn.

“Tuyệt đối chớ lỗ mãng!

Con khỉ đó thực lực trên ta, trận chiến này không Na Tra Tam Thái Tử không được.” Thấy Cự Linh Thần xông ra, Lý Tịnh vội vàng nói.

Cự Linh Thần này tuy thực lực không mạnh, nhưng là một trong số ít người thân cận với y ở Thiên Đình, Lý Tịnh tự nhiên không muốn y xảy ra bất trắc gì.

“Cái này…” Cự Linh Thần nghe vậy, lập tức mặt mày kinh ngạc.

Đối với Tôn Ngộ Không, y chỉ biết đó là Biệt Mã Ôn được Ngọc Đế chiêu mộ từ hạ giới.

Cuối cùng hiềm chức quan nhỏ bé mà phản xuống Thiên Đình.

Cứ nghĩ một tên Biệt Mã Ôn hèn mọn, cũng không thể mạnh đến đâu được.

Nhưng Lý Tịnh đã nói vậy, thì khiến y có chút uất ức.

Tuy sớm đã gia nhập Thiên Đình, nhưng y cả ngày chỉ luyện tập ở Thiên Đình, căn bản chẳng có chuyện gì lớn.

Giờ cuối cùng cũng có việc thảo phạt yêu hầu, có thể ra mặt thể hiện một chút, không ngờ đối thủ lại mạnh đến vậy.

“Nguyên Soái, có thể để Cự Linh Thần đi khiêu chiến, nếu yêu hầu kia xuất hiện, ta tự sẽ ra tay.” Na Tra đang đạp Phong Hỏa Luân bên cạnh, trầm ổn nói.

Đối với thực lực của Tôn Ngộ Không, Na Tra vô cùng rõ, cùng cảnh giới với y, Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

“Thiện!” Thấy Na Tra nói vậy, Lý Tịnh lập tức đồng ý.

Trận chiến này đối phó Tôn Ngộ Không, chỗ dựa lớn nhất chính là Na Tra.

Đối với Na Tra, Lý Tịnh vẫn vô cùng tin tưởng.

Tuy trong Phong Thần Lượng Kiếp, vừa mới ra trận đã liên tiếp vẫn lạc, nhưng tu luyện ở Oa Hoàng Cung bao lâu nay, đối phương đã thực lực đại trướng.

Cự Linh Thần nghe vậy trong lòng đại hỉ.

Y chỉ là tiên phong, Tôn Ngộ Không lợi hại thì thôi, hoàn toàn có thể đấu với người khác.

Dù sao y cũng đã nghe nói, trên Hoa Quả Sơn có không ít yêu tộc.

Trừ Tôn Ngộ Không ra, y vẫn có lúc thể hiện uy phong.

Cự Linh Thần nhận lệnh, vung Tuyên Hoa Phủ, trực tiếp lao xuống đỉnh Hoa Quả Sơn.

Nhìn kỹ, Cự Linh Thần thấy trong núi có rất nhiều yêu ma, đều là loại sói, trùng, hổ, báo.

Nha nha xoa xoa, vung thương múa kiếm, nhảy múa gào thét trong núi.

Cự Linh Thần dừng thân hình, hô lớn: “Nghiệt súc kia!

Mau đi báo cho Biệt Mã Ôn biết, ta là đại tướng trên trời, phụng ý chỉ Ngọc Đế, đến đây thu phục, bảo tên Biệt Mã Ôn kia ra đây chịu hàng, miễn cho những đẳng đều bị thương tàn!” Thực lực mạnh hay không không quan trọng, khí thế tuyệt đối không thể yếu.

Chương 188

Tiếng hô của Cự Linh Thần vang vọng trên không Hoa Quả Sơn.

Tôn Ngộ Không đang tịnh tu trong Thủy Liêm Động, lập tức giật mình tỉnh giấc.

Thần niệm quét qua, ánh mắt liền có chút kinh ngạc.

"Mấy tên này đến nhanh thật!" Y bĩu môi, tung người nhảy ra.

Vừa vặn hướng cửa động, có hầu tộc hoảng loạn chạy đến.

"Chúng tiểu đệ, theo đại vương ra ngoài hội ngộ đám thiên binh trứng thối này!" Nói rồi Tôn Ngộ Không, mình mặc thần giáp, tay cầm Như Ý Kim Cô Bổng, lao ra khỏi động phủ.

Đằng sau, vô số hầu tộc nhao nhao theo sau, xông ra.

Cự Linh Thần đang chờ đợi bên ngoài, thấy Tôn Ngộ Không xuất hiện, lập tức mắt sáng rực.

Tuy trước kia chưa từng gặp Tôn Ngộ Không, nhưng con khỉ đầu đàn mặc kim giáp kia, chắc chắn chính là Biệt Mã Ôn.

Thân mặc kim giáp sáng lòa, đầu đội kim quan lấp lánh.

Tay cầm một cây Kim Cô Bổng, chân đạp vân hài xứng đôi.

Một đôi mắt kỳ lạ như sao, hai tai qua vai lại cứng.

Quả nhiên, một cái nhìn, y không thể nhìn thấu cảnh giới của Tôn Ngộ Không.

Ánh mắt chạm tới, ngược lại còn có một cỗ uy áp mạnh mẽ truyền đến.

Nhưng phía sau có Na Tra yểm trợ, Cự Linh Thần cũng không sợ.

Vung búa trong tay, hô lớn: “Con vượn béo kia!

Ngươi có nhận ra ta không?” Nhìn gã to xác trên không, Tôn Ngộ Không bĩu môi: “Thần linh lông lá từ đâu đến, ngươi không phải đối thủ của Lão Tôn, đổi kẻ có bản lĩnh đến đây!” Nói rồi Tôn Ngộ Không, liên tục phất tay, trên mặt đầy vẻ khinh thường.

Tuy biết Tôn Ngộ Không thực lực cường đại, nhưng ý khinh thường của đối phương như vậy, vẫn khiến Cự Linh Thần đại nộ.

Cự Linh Thần khóe miệng co giật, gào lớn: “Ta là Tiên phong dưới trướng Thác Tháp Lý Thiên Vương, Cự Linh Thiên Tướng cao thượng thần linh!

Nay phụng thánh chỉ Ngọc Đế, đến đây thu hàng ngươi.

Ngươi mau cởi bỏ trang sức, quy thuận thiên ân, miễn cho đám gia súc đầy núi này chịu tru diệt!” Tôn Ngộ Không vốn không để ý nghe vậy, lập tức mặt mày tức giận.

Trước kia đã không ưa Lý Tịnh, không ngờ giờ còn dám đến thảo phạt y.

“Lý Tịnh tiểu nhi!

Hôm nay đã đến rồi, thì đừng hòng rời đi!” Trước đó ngoài Nam Thiên Môn đã tha y một mạng, nay lại đến, thì không còn ý tứ khách khí nữa.

Tôn Ngộ Không khẽ mắng một tiếng, tung mình nhảy vọt.

Trực tiếp lướt qua Cự Linh Thần, lao về phía tường vân trên không.

Y là cường giả Đại La Kim Tiên, vừa động đã ngay lập tức cảm nhận được vô số khí tức cường đại phía trên.

Không nghi ngờ gì, người lĩnh quân Lý Tịnh đang ở trên đó.

Cự Linh Thần tay nắm chặt đại phủ, thậm chí còn chưa kịp phản ứng, Tôn Ngộ Không đã biến mất trước mắt y.

“Yêu hầu!

Chớ đắc trương cuồng!” Tôn Ngộ Không còn chưa vọt lên, đã nghe trên không một tiếng quát lạnh.

Liền thấy một tiểu tướng, tay cầm Hỏa Tiêm Thương, đạp Phong Hỏa Luân đâm tới.

Trực tiếp chặn ngang Kim Cô Bổng, ngăn chặn thế xông của Tôn Ngộ Không.

Ánh mắt sơ lược quét qua, Tôn Ngộ Không trong mắt có chút kinh ngạc.

Đối phương cùng cảnh giới với y.

“Tiểu hài lông lá từ đâu ra, lại có chút thủ đoạn.” Y đánh giá đối phương từ trên xuống dưới, Tôn Ngộ Không hiếu kỳ hỏi.

Y nhớ, hôm đó đến Lăng Tiêu Bảo Điện hình như đã thấy thiếu niên này.

Chỉ là lúc đó ánh mắt y dồn vào Hạo Thiên ở trên cao, nên cũng không chú ý đến bọn họ.

Thấy đối phương ngay cả mình cũng không nhận ra, Na Tra tức giận quát: “Vượn béo yêu hầu!

Sao ngươi lại không nhận ra ta?

Ta chính là Na Tra Tam Thái Tử của Thác Tháp Thiên Vương đó.

Nay phụng khâm sai của Ngọc Đế, đến đây bắt ngươi!” “Ngươi là con trai của tên Lý Tịnh kia à?

Tên nhát gan đó lại sinh được đứa con trai giỏi thật.” Tôn Ngộ

Không hơi sững sờ, ánh mắt mang theo vẻ kinh ngạc.

Thực lực của Lý Tịnh y cũng đã thấy, còn chưa tới Thái Ất Kim Tiên.

Không ngờ một đứa con trai lại có tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

"Hừ!" Na Tra nghe vậy, mặt mày đại nộ.

Y với Lý Tịnh đã sớm hóa giải hiềm khích trước kia.

Tuy y là Linh Châu Tử chuyển thế, cũng đã khôi phục ký ức kiếp trước, nhưng đối phương rốt cuộc cũng là phụ thân của y kiếp này.

Lời nói kiêu ngạo như vậy của Tôn Ngộ Không, khiến Na Tra càng thêm phẫn nộ.

Y lao lên, "xoẹt" một tiếng, hóa thành ba đầu sáu tay.

Trên sáu cánh tay, sáu loại binh khí, đồng loạt chém về phía Tôn Ngộ Không.

"Thần thông nhỏ bé!

Lão Tôn đây cũng làm được!" Tôn Ngộ Không thấy vậy, cũng không để tâm.

Y quát 'Biến', cũng biến thành hình dạng ba đầu sáu tay.

Kim Cô Bổng trong tay lay động một cái, cũng biến thành ba cây.

Sáu cánh tay cầm ba cây Kim Cô Bổng.

Lập tức, hai người trực tiếp quấn vào nhau chiến đấu.

Tinh không chấn động dữ dội, từng mảng không gian vỡ vụn.

Yêu tộc trong núi đều gào thét.

Trong tường vân trên không, sấm sét cuồn cuộn.

Một đám người đều dõi theo trận chiến trên không.

Cự Linh Thần đã sớm lùi về bên cạnh với Tuyên Hoa Phủ, ánh mắt không tự chủ co rút lại.

Ban đầu, y còn nghĩ một mình bắt được Tôn Ngộ Không.

Giờ xem ra, thực lực đối phương, hoàn toàn vượt xa tưởng tượng của y.

Lý Tịnh đứng phía trước nhất tường vân, nhíu mày nhìn xuống phía dưới.

Một lúc lâu như vậy, Tôn Ngộ Không và Na Tra đã giao chiến mấy ngàn hiệp.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, muốn bắt được đối phương, dường như không dễ dàng như vậy.

Còn giờ phút này trong Thiên Đình, một đám tiên gia cũng đang lặng lẽ xem màn hình trên không.

Hạo Thiên, Dao Trì ở trên cao, sắc mặt ngưng trọng.

Qua cuộc giao phong ngắn ngủi với Na Tra, bọn họ đã thấy Tôn Ngộ Không khó đối phó.

Theo tình hình hiện tại, muốn triển khai kịch tình tiếp theo, có chút phiền phức nhỏ.

So với sự lo lắng của Hạo Thiên, Dao Trì, phần lớn tiên gia trong điện đều mang vẻ mặt xem kịch.

Chỉ là không ít tiên gia, trong mắt mang theo chút nghi hoặc, đặc biệt là những đệ tử của Thánh nhân.

Từ trận chiến trên không, bọn họ có thể cảm nhận được Tôn Ngộ Không có khí tức Huyền Môn rất đậm.

Công pháp, thần thông, rất có khả năng là xuất phát từ Huyền Môn.

Đối phương căn bản không thể là một con vượn hoang dã.

Trước kia bọn họ đã cảm thấy chuyện có chút kỳ quái, nay xem ra, chuyện này thật sự có vấn đề.

Chỉ là chuyện như vậy, cũng không phải bọn họ có thể đoán được.

Dù sao thực lực của Tôn Ngộ Không, đều ở trên bọn họ.

Chuyện này, mười phần thì tám chín phần lại là do chư Thánh bố trí.

Thảo phạt Hoa Quả Sơn, ý nghĩa bố cục Tây Du triệt để mở ra.

Chư vị Thánh nhân giữa thiên địa, cũng đều đang chú ý đến Hoa Quả Sơn.

Lão Tử, Nguyên Thủy, Tây Phương Nhị Thánh, còn có Nữ Oa của Oa Hoàng Cung.

Trong Phong Thần, Na Tra hai lần thân tử.

Để ứng phó Tây Du, y đặc biệt bồi dưỡng Na Tra, tự nhiên không hy vọng đối phương lại xảy ra bất trắc.

Chỉ là giờ phút này ánh mắt của tất cả mọi người, đều hội tụ trên Tôn Ngộ Không, người của thiên mệnh Tây Du.

Vừa xem một lúc, mấy vị Thánh nhân đều biến sắc đại kinh.

Trong ánh mắt của bọn họ, Tôn Ngộ Không lúc này đột nhiên toàn thân tuôn ra năng lượng xám nâu, trong khoảnh khắc chiến lực đại trướng.

Na Tra vốn đang ngang sức ngang tài, trực tiếp bị y áp chế.

"Đây là Chiến Chi Pháp Tắc!

Con khỉ này ngay cả pháp tắc này cũng lĩnh ngộ rồi sao?" Trong Bát Cảnh Cung, Lão Tử trong mắt kinh ngạc.

Chiến Chi Pháp Tắc, trong Tam Thiên Pháp Tắc cũng là một tồn tại hàng đầu.

Quan trọng hơn, người chấp chưởng pháp tắc này chính là Hỗn Độn Ma Viên.

Có thể coi là bản thể của Tứ Đại Linh Hầu!

Tại Tây Phương Thế Giới, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trong Tu Di Sơn, lại khẽ nhíu mày.

Trong mắt mang theo vẻ khó hiểu, đặc biệt là Chuẩn Đề.

"Kỳ quái!

Ngày rời Hoa Quả Sơn, Tôn Ngộ Không đâu có lĩnh ngộ Chiến Chi Pháp Tắc, giờ y tự mình lĩnh ngộ rồi ư?" Chuẩn Đề nhìn sang Tiếp Dẫn bên cạnh, khẽ nói.

Pháp tắc đỉnh cấp như thế, nào phải dễ dàng lĩnh ngộ.

"Chỉ có thể nói con khỉ này thiên phú cường đại, vừa vặn hợp để nhập Phật Môn của ta!" Tiếp Dẫn khẽ trầm tư một lát, thản nhiên đáp.

Chuẩn Đề không nói lại, y luôn cảm thấy dường như thiếu sót điều gì đó.

Chư Thánh đang chú ý đến Hoa Quả Sơn, còn giờ phút này Giao Ma Vương và những người khác, cũng đều biết được động tĩnh của Hoa Quả Sơn.

Sư Đà Vương, Bằng Ma Vương mấy người tụ lại một chỗ, lặng lẽ nhìn Giao Ma Vương đang tịnh tọa không xa.

Dưới ánh mắt mong đợi của bọn họ, Giao Ma Vương mạnh mẽ mở đôi mắt.

"Thế nào rồi?

Yêu Thánh có phân phó gì không?" Thấy Giao Ma Vương tỉnh lại, Sư Đà Vương vội vàng chạy lên.

"Bạch Trạch đại nhân bảo bọn ta tương trợ Tôn Ngộ Không, cùng kháng Thiên Đình!" Giao Ma Vương đứng dậy, trong mắt mang theo vẻ kích động.

Thiên không vốn là do yêu tộc bọn họ chấp chưởng, nay bị Hạo Thiên khống chế, bọn họ tự nhiên trong lòng không cam.

Giờ có thể cùng Tôn Ngộ Không phản kháng Thiên Đình, sao lại không khiến bọn họ hưng phấn cho được.

Quan trọng hơn, đây còn là mệnh lệnh của Yêu Thánh Bạch Trạch.

"Đi thôi!

Trước hết đến Tích Lôi Sơn, gọi nhị ca cùng đi!" Bằng Ma Vương trong lòng đại hỉ, hô lớn.

Thân hình đã bay ra ngoài.

Mấy đạo thân ảnh còn lại, không chút do dự, đều theo kịp.

Trên Kim Ngao Đảo, Trường Phong tỉnh lại từ trong tu luyện.

Đôi mắt y xuyên thấu vô tận hư không, nhìn về phía Hoa Quả Sơn.

Y đã thấy trận chiến trên Hoa Quả Sơn, cũng cảm nhận được Giao Ma Vương và những người khác đang nhanh chóng chạy đến giữa thiên địa. 【Đại náo Thiên Cung đã bắt đầu, có thể thử xem vị kia phản ứng thế nào rồi.】 Trường Phong khẽ thì thầm, vội vàng truyền âm cho Viên Hồng, Cổn Cổn.

Hiện giờ Tôn Ngộ Không đã trở thành đệ tử của y, Trường Phong tự nhiên không thể để y đi lấy thứ chân kinh gì đó.

Dù cho hoàn thành việc lấy kinh, có khả năng đạt được nhân tộc khí vận.

Nhưng Trường Phong vẫn không định làm như vậy.

Chẳng bao lâu, Viên Hồng, Cổn Cổn đều đã đến.

Còn giờ phút này trên Hoa Quả Sơn, Tôn Ngộ Không ý khí phong phát.

Tôn Ngộ Không toàn thân Chiến Chi Pháp Tắc vờn quanh, đã hoàn toàn áp chế Na Tra.

"Hắc hắc hắc!

Tiểu hài lông lá!

Chỉ có chút sức lực này thôi sao?" Chiến Chi Pháp Tắc quấn quanh người, khiến Tôn Ngộ Không huyết mạch sôi trào.

Chương 189

Cùng với việc chiến đấu không ngừng, y cảm giác bản thể của mình đang biến hóa.

Chỉ là, thực lực của Na Tra trước mắt có hạn, không cách nào hoàn toàn kích phát được cảm giác đó.

"Đáng ghét!

Yêu hầu này rốt cuộc thi triển thủ đoạn gì?" Na Tra đối diện nghe vậy, thần tình đại nộ.

Nhưng khí thể xám nâu bao quanh Tôn Ngộ Không, thật sự là quá đỗi quái dị.

Trước đó hai bên còn chiến đấu bất phân thắng bại, nhưng khi đối phương thi triển ra năng lượng quỷ dị này, mình lập tức rơi vào thế hạ phong.

Năng lượng cổ quái đó, trực tiếp tăng cường chiến lực của Tôn Ngộ Không lên mấy lần không chỉ.

Hơn nữa, chiến đấu một lúc lâu như vậy, đối phương càng đánh càng dũng mãnh.

Ngược lại y, khí thế lại giảm sút không ngừng.

Có thể kiên trì đến giờ, cũng chỉ là y cắn răng chống đỡ mà thôi.

Cứ tiếp tục như vậy, đừng nói là chiến hòa, e rằng sẽ thất thủ bị bắt.

Trận chiến đầu tiên sau khi ra khỏi Oa Hoàng Cung, lại gặp phải đối thủ cường đại như vậy.

Ngoài sự chấn kinh trong lòng, Na Tra đối với thân phận của Tôn

Ngộ Không lại càng thêm kinh ngạc.

Công pháp, thần thông của đối phương, khiến y vô cùng quen thuộc.

Rất tương tự với Dương Tiễn sư huynh của y.

Bát Cửu Huyền Công!

Đạo Môn đỉnh cấp hộ thể thần công!

Tên này không phải là một con vượn hoang dã đơn giản.

Nỗi khốn đốn của Na Tra, những người quan chiến tự nhiên đều nhìn thấy.

Lý Tịnh mặt đầy vẻ lo âu, Hạo Thiên, Vương Mẫu trong Lăng Tiêu Bảo Điện mặt mày có chút ngưng trọng.

Cứ tiếp tục như vậy, không cần bao lâu, Na Tra sẽ bại.

Quả nhiên, một lát sau, trong màn hình, Na Tra đỡ một côn của Tôn Ngộ Không, mượn sức xung kích, trực tiếp độn vào mây.

"Hắc hắc!

Tiểu nhi lông lá!

Về nói với tên Ngọc Đế già kia, hắn làm Ngọc Hoàng Đại Đế của hắn, ta làm Tề Thiên Đại Thánh của ta, nếu dám đến nữa, đừng trách Lão Tôn đây lật tung Lăng Tiêu Bảo Điện của hắn, để Lão Tôn ngồi thử luôn cả bảo tọa Ngọc Hoàng Đại Đế đó!" Tôn Ngộ Không đứng trên không, tiếng hô vang vọng, truyền khắp cả bầu trời.

Lý Tịnh và những người khác thấy Na Tra đều đã bại, nào còn dám ở lại, vội vàng thống lĩnh quân sĩ tháo chạy thục mạng.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, chúng nhân đang xem ai nấy đều sắc mặt quái dị.

Có phẫn nộ, có kinh ngạc, có hưng phấn.

Thần sắc mỗi người một khác, nhưng tuyệt đại bộ phận tiên gia trong mắt đều mang theo vẻ mong đợi.

Ở Thiên Đình chán ngắt lắm rồi, giờ xem ra có chuyện vô cùng thú vị.

Bọn họ muốn xem, Hạo Thiên sẽ xử lý thế nào.

Hạo Thiên khẽ ngẩng đầu nhìn chúng nhân, vừa vặn đối diện với khuôn mặt sắt lại của y.

Hạo Thiên phẫn nộ tự nhiên không phải vì Tôn Ngộ Không nói lời ngông cuồng, dù sao cuối cùng người thực sự đi thu thập Tôn Ngộ Không là Phật Môn.

Thiên Đình hiện tại, chẳng qua chỉ là làm nóng trước thôi.

Cho nên đối với thất bại, y cũng không quá để tâm.

Nhưng phản ứng của chúng tiên dưới điện, thật sự khiến y tức giận vô cùng.

Y đường đường là Ngọc Hoàng Đại Đế, vậy mà từng người lại đều muốn xem kịch hay của y.

"Điều Quan Giang Khẩu Nhị Lang Thần đi Hoa Quả Sơn một trận!" Hạo Thiên bỗng nhiên liếc nhìn chúng nhân trong điện, rồi phân phó Thái Bạch Kim Tinh.

Thiên Đình y có thể chỉ huy được mấy cường giả đâu, hiện giờ chỉ có thể mượn sức mạnh của mấy vị Thánh nhân sư huynh.

Huống hồ, những điều này vốn đã được nói trước.

"Cẩn tuân thánh dụ!" Thái Bạch Kim Tinh tự nhiên không có dị nghị.

Tôn Ngộ Không đại náo Thiên Cung, phá hoại Bàn Đào Viên, đã sớm không còn đường xoay chuyển.

Thái Bạch Kim Tinh hiện giờ cũng không còn cách nào.

Đang nói, thì thấy ngoài cửa điện, Lý Tịnh dẫn theo một đám tiên tướng lúng túng đi đến.

Trước khi xuất phát còn thề thốt đanh thép, mới bao lâu đã thua chạy về.

"Khải bẩm Ngọc Đế, thần đẳng phụng thánh chỉ xuất sư hạ giới, thu phục yêu tiên Tôn Ngộ Không, không ngờ y thần thông quảng đại, không thể thắng được, vẫn mong Ngọc Đế thêm binh tiễu trừ." Lý Tịnh bước lên trước, mặt đầy vẻ khó xử mà đáp.

Nhìn Lý Tịnh phía dưới, Hạo Thiên thu lại tâm tình.

Tiểu đệ trung thực chỉ có bấy nhiêu người, không thể làm y nản lòng.

"Vô sự!

Con khỉ đó thực lực cường đại, lát nữa Nhị Lang Thần ở Quan Giang Khẩu sẽ đến, nhữ đẳng chỉnh quân bị chiến sau đó, hãy lại phạt Hoa Quả Sơn." Ngọc Hoàng Đại Đế phất phất tay, khẽ mở lời phân phó.

Nghe nói có Nhị Lang Thần tương trợ, Lý Tịnh lập tức trong mắt đại hỉ.

Chiến tranh Phong Thần, Xiển Giáo đại bại.

Ngay cả Thập Nhị Kim Tiên cũng có một nửa lên bảng, nhưng thân là tam đại đệ tử Dương Tiễn lại sống sót.

Đối với thực lực của Dương Tiễn, Lý Tịnh tự nhiên vô cùng tin tưởng.

“Đa tạ Ngọc Đế khoan thứ, vi thần tất không phụ sự ủy thác của Ngọc Đế.” Lý Tịnh trong lòng đại hỉ, chắp tay vái, cao giọng đáp lại.

Có Dương Tiễn lại thêm Na Tra, Tôn Ngộ Không vô ưu vậy.

Những người còn lại trong điện nghe vậy, cũng không có phản ứng gì lớn.

Chỉ là giữa lông mày, lại càng thêm mong đợi.

Bọn họ cũng đã nhìn ra Tôn Ngộ Không bất phàm, chuyện này e rằng không đơn giản như vậy mà kết thúc.

Không khí trong Lăng Tiêu Bảo Điện Thiên Đình có chút quỷ dị, còn giờ phút này trong Hoa Quả Sơn, lại là không khí hừng hực.

Tiếng hô “Tề Thiên Đại Thánh”, bao trùm toàn bộ Hoa Quả Sơn.

Thiên Đình đến thảo phạt, trước đó không ít yêu tộc còn sợ hãi.

Dù sao Thiên Đình từ danh dự mà nói, vẫn đại biểu cho chính thống Tam Giới.

Nhưng lần đầu tiên lĩnh quân đến, lại dễ dàng bị Tôn Ngộ Không đánh bại.

Chiến tích như vậy, không nghi ngờ gì đã cho bọn họ một niềm tin rất lớn.

“Ha ha!

Đại chiến hôm nay, Ngô đẳng vô cùng hân duyệt, mở yến tiệc chúc mừng!” Tôn Ngộ Không đứng trên đỉnh núi, phất tay áo, thần khí phi dương.

Chúng yêu tự nhiên không có lý do gì để từ chối.

Tôn Ngộ Không vừa định nhảy xuống, thì thấy từ xa mấy đạo khí tức cường đại lướt đến.

Nhìn thấy người đến, Tôn Ngộ Không trong mắt sáng rực.

Hoá ra là mấy vị huynh đệ tốt của y.

“Chúc mừng đại ca!

Hạ hỷ đại ca!” “Nghe tin Thiên Đình thảo phạt, Ngô đẳng lo lắng đến tương trợ!

Ai ngờ thần công của đại ca tuyệt luân, đã hóa giải rồi!” “Đại ca thần thông cái thế, bọn ta thật sự ngưỡng vọng không kịp a.” Ngưu Ma Vương và những người khác đến nơi, ai nấy đều mặt mày kích động cúi chào.

“Ha ha!

Ta đã đánh lui tên Lý Tịnh tiểu nhi kia, đang chuẩn bị yến tiệc lớn, chư vị hiền đệ có thể nhập tiệc cùng chung vui.” Tôn Ngộ Không nghênh đón, trên mặt tràn đầy vui vẻ.

Lúc này, mấy vị huynh đệ có thể đến tương trợ, quả thật khiến Tôn Ngộ Không vui mừng.

Ngưu Ma Vương và những người khác, tự nhiên vui vẻ ứng thuận.

Tôn Ngộ Không vội vàng dẫn mấy người vào Thủy Liêm Động.

Vừa mới nhập tọa, Tôn Ngộ Không đột nhiên nói: “Đại ca đã xưng là Tề Thiên Đại Thánh, các ngươi cũng có thể xưng là Đại Thánh, như vậy mới không phụ danh huynh đệ.” Ngưu Ma Vương và những người khác nghe vậy nhìn nhau, trong mắt đều là hân hỷ.

Ngưu Ma Vương thân là lão nhị gật đầu, cao giọng hô: “Đại ca nói có lý, ta liền xưng là Bình Thiên Đại Thánh.” Tôn Ngộ Không nghe lời ấy, khẽ giật mình, rồi cười nói: “Nhị đệ, dã tâm của ngươi cũng không nhỏ a.” “Ha ha ha!” Ngưu Ma Vương sảng khoái cười lớn.

Mấy người còn lại trong động cũng ngửa mặt lên trời cười vang.

Giao Ma Vương bên cạnh, lập tức tiếp lời nói: “Ta xưng Phục Hải Đại Thánh.” “Ta xưng Hỗn Thiên Đại Thánh.” “Ta xưng Di Sơn Đại Thánh.” “Ta xưng Thông Phong Đại Thánh.” “Ta xưng Khu Thần Đại Thánh.” Đến đây, bảy người hợp thành Thất Đại Thánh!

Tôn Ngộ Không nghe vậy, vội vàng sai người dựng sáu mặt cờ xí, cùng cắm trên Hoa Quả Sơn.

“Lão Tôn ta lên Thiên Đình một chuyến, còn giữ lại ít đồ tốt, các ngươi nếm thử.” Nói rồi, Tôn Ngộ Không lật tay lấy ra mấy quả bàn đào.

Y đã hái không ít bàn đào trong Bàn Đào Viên, trước đó tuy Hoa Quả Sơn đại khánh, nhưng y vẫn giữ lại một ít.

Dù sao đã đi một lần, lần sau chưa chắc có cơ hội đến Thiên Đình nữa.

“Bàn đào!

Lại còn là bàn đào chín ngàn năm!” “Không ngờ đại ca lên Thiên Đình một chuyến, ngay cả bàn đào cũng lấy được.” “Đại ca!

Thật sự có tình nghĩa, lại còn nhớ đến huynh đệ bọn ta!” “Hô” Giao Ma Vương và những người khác kiến thức bất phàm, một cái đã nhận ra bàn đào.

Nhìn bàn đào Tôn Ngộ Không lấy ra, ngoài sự chấn kinh, còn có chút cảm động.

Đây chính là bàn đào, linh quả nổi danh giữa thiên địa.

Bọn họ tuy thực lực cường đại, trong yêu tộc cũng có địa vị không thấp, nhưng đáng tiếc, bọn họ chưa từng ăn qua bàn đào.

Không ngờ giờ đây, lại có thể ăn bàn đào ở chỗ Tôn Ngộ Không.

“Ha ha!

Mấy vị huynh đệ, không cần khách khí, ta đã kết nghĩa kim lan, tự nhiên có phúc cùng hưởng!” Tôn Ngộ Không phất phất tay, vẻ mặt hào sảng.

Ánh mắt kinh ngạc của mấy vị huynh đệ, khiến Tôn Ngộ Không khá đắc ý.

Nghe vậy, Giao Ma Vương và những người khác nhìn nhau, trong lòng đều có chút hổ thẹn.

Bọn họ cố ý kết giao Tôn Ngộ Không, chẳng qua là vì yêu tộc mưu cầu đường ra.

Giờ khắc này đến tương trợ y, cũng là được Yêu Thánh Bạch Trạch chỉ thị.

Tất cả những hành động trước đó, đều mang theo thành phần khác.

Nhưng Tôn Ngộ Không rất rõ ràng không phải như vậy.

Ngoài sự hổ thẹn, cũng khiến bọn họ có chút cảm động.

Dù sao nói gì thì nói, Tôn Ngộ Không cũng coi như là một thành viên của yêu tộc.

“Được!

Có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu!” Ngưu Ma Vương cao giọng hô một tiếng, thần tình trang trọng.

Mấy vị Giao Ma Vương bên cạnh cũng đều gật đầu mạnh, sau đó đồng thanh cao hô: “Có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu!” Thấy mấy vị huynh đệ bộc lộ chân tình, Tôn Ngộ Không cũng vô cùng vui mừng.

Y từ trong đá bật ra, ngoài vị sư tôn thần bí, Viên Hồng, còn có

Cổn Cổn, thì cũng chỉ có hầu tộc trong Hoa Quả Sơn, và mấy vị huynh đệ này.

"Huynh đệ nhà mình, đừng khách khí, ăn đi ăn đi!" Tôn Ngộ Không trong lòng vui vẻ, liên tục ra hiệu.

Ngưu Ma Vương và những người khác đã sớm thèm thuồng, từng người một vồ lấy gặm ngấu nghiến.

Thoáng chốc, ai nấy trong mắt tinh quang đại lượng.

Ăn xong một quả, trên mặt mỗi người đều lộ vẻ chưa thỏa mãn.

Thấy vậy, Tôn Ngộ Không cũng không keo kiệt, "Ta đây còn ít nữa." Thấy Tôn Ngộ Không lần nữa lấy ra bàn đào, mấy người trong mắt kinh ngạc.

"Đại ca!

Sao huynh lại có nhiều bàn đào thế?" Ngưu Ma Vương kích động nhận lấy, trong miệng kinh ngạc hỏi.

Bọn họ rất rõ, bàn đào này là bảo bối của Thiên Đình.

Tiên gia trên trời còn khó mà ăn được, Tôn Ngộ Không lại có thể lấy ra nhiều như vậy.

Mặt đầy vẻ chấn kinh, bọn họ không lập tức ăn nữa, mà là cẩn thận cất đi.

Tôn Ngộ Không cũng không giấu giếm, đơn giản kể lại chuyện sau khi lên trời, đương nhiên chuyện liên quan đến Cổn Cổn thì không nhắc.

Chỉ nói y tự mình phát hiện ra Bàn Đào Viên, rồi thỏa sức phá phách một phen trong đó.

Nghe xong, Giao Ma Vương sắc mặt ngưng trọng.

“Đại ca!

Tình huống như vậy, Thiên Đình e rằng sẽ không dễ dàng bỏ qua.” Ngưu Ma Vương bên cạnh cũng liên tục gật đầu.

Còn Bằng Ma Vương đang ăn thịt lớn miệng, cao giọng đáp: “Sợ gì chứ, binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, huynh đệ Thất Đại Thánh bọn ta đồng lòng, còn sợ gì Thiên Đình sao?” “Không sai!

Bọn ta đến đây, chính là để tương trợ đại ca.” Sư Đà Vương uống một ngụm rượu, cũng lớn tiếng đáp lại.

“Hay hay hay!

Có chư vị huynh đệ tương trợ, bọn ta chính là phản lên Thiên Đình kia, ngồi thử bảo tọa Ngọc Hoàng Đại Đế cũng chưa hẳn không được.” Nghe mấy vị huynh đệ tốt nói lời hào sảng, Tôn Ngộ Không ý khí phong hoa.

Chương 190

Người nói vô ý, người nghe hữu tâm.

Giao Ma Vương và những người khác vốn đang hừng hực khí thế, ai nấy đều mắt sáng rực.

Tôn Ngộ Không có ý này, mà bọn họ lại là thụ mệnh của Bạch Trạch đến đây.

Loại suy đoán trong lòng, khiến bọn họ không tự chủ mà rùng mình một cái.

Tiền thân của Thiên Đình, chính là Yêu Đình của yêu tộc bọn họ.

Tôn Ngộ Không tuy lai lịch bất phàm, nhưng rốt cuộc cũng là yêu tộc.

Nếu có thể phản lại Thiên Đình kia.

Thì yêu tộc bọn họ tuyệt đối có hy vọng phục hưng.

Bọn họ nhìn nhau, trong lòng lập tức vô cùng kích động.

Bọn họ đã chứng kiến sự huy hoàng của yêu tộc, cũng cảm nhận được sự thê thảm của yêu tộc ngày nay.

Nếu có thể trở lại thịnh cảnh Yêu Đình năm xưa, đó sẽ là uy phong đến mức nào.

Bọn họ tất sẽ được ca tụng trong yêu tộc.

"Đại ca!

Lời này rất hay!

Lão Ngưu cảm thấy khả thi!" Ngưu Ma Vương vuốt vuốt cằm, thần tình mong đợi.

Giao Ma Vương và những người khác bên cạnh cũng đều gật đầu mạnh.

Thấy phản ứng của mấy vị huynh đệ, Tôn Ngộ Không lập tức sững sờ.

Y chẳng qua là thuận miệng nói một câu, không ngờ mấy vị huynh đệ lại đều xem là thật.

Chỉ là nghĩ đến những gì thấy được ở Thiên Đình trước đó, Tôn Ngộ Không cũng không nhịn được mà lòng nhiệt huyết sôi trào.

Hoa Quả Sơn tuy là một phúc địa không tệ, nhưng so với Thiên Đình, thì khác biệt không phải một chút nào.

Cung điện, linh dược xá, hoàn toàn áp đảo Hoa Quả Sơn.

Tôn Ngộ Không ngồi trên đầu, thần tình trở nên trang trọng.

Mấy người Ngưu Ma Vương bên cạnh, cũng lập tức im miệng không nói, lặng lẽ nhìn Tôn Ngộ Không.

Nhưng ý tứ trong mắt bọn họ, đã quá rõ ràng rồi.

Dường như vô cùng kiến nghị Tôn Ngộ Không làm một phiếu lớn!

"Pháp này rất hay, nhưng Thiên Đình không hề đơn giản!" Đối mặt với ánh mắt của mấy vị huynh đệ, Tôn Ngộ Không có chút ngưng trọng nói.

Tuy trong lòng vẫn luôn không để Hạo Thiên vào mắt, nhưng Thiên Đình dù sao cũng đã thành lập lâu như vậy.

Hơn nữa y còn nghe nói Ngọc Đế, Vương Mẫu lai lịch bất phàm, nội tình của Thiên Đình không hề đơn giản.

"Đại ca!

Đã kết oán với Thiên Đình, hà tất phải sợ hãi, yêu tộc bọn ta cũng

không kém!" Giao Ma Vương kích động nói.

Yêu tộc tuy đã rút khỏi vũ đài Hồng Hoang, nhưng vẫn còn mấy vị Yêu Thánh.

Cường giả Đại La Kim Tiên, cũng không ít.

Quan trọng hơn, Tôn Ngộ Không chính là người của thiên mệnh trong lời Bạch Trạch.

Yêu tộc phục hưng, tuyệt đối nằm trên người y.

"Không sai!

Huynh đệ bọn ta đồng lòng, quảng chiêu thiên hạ quần yêu, hà sợ Thiên Đình kia!" Bằng Ma Vương cũng mở lời kiến nghị.

Sau Vu Yêu Đại Chiến, bọn họ đã co mình ở phía Bắc Hồng Hoang lâu như vậy.

Giờ có cơ hội phục hưng yêu tộc, sao lại không khiến bọn họ kích động cho được.

"Đại ca!

Làm đi!" Sư Đà Vương mặt đầy phấn khích, trong mắt lửa nhiệt.

Từng tiếng hô của huynh đệ, khiến Tôn Ngộ Không trong lòng nhiệt huyết sôi trào, nhiệt huyết bành trướng.

Chiến Chi Pháp Tắc trong cơ thể, cũng không tự chủ mà vận chuyển.

Nghĩ đến sự sỉ nhục phải chịu khi lên Thiên Đình trước đó, Tôn Ngộ Không cảm thấy đã đến lúc cho Ngọc Đế thấy mặt.

Trầm tư hồi lâu, Tôn Ngộ Không gật đầu mạnh, sau đó khẽ phân phó: "Được!

Bọn ta trước hết quảng chiêu thiên hạ quần yêu, đến lúc đó tùy cơ

hành sự." Hoa Quả Sơn tuy có đông đảo yêu tộc, nhưng thực lực hiện giờ chắc chắn không thể sánh bằng Thiên binh thiên tướng của Thiên Đình.

Y cần thời gian, để tráng đại Hoa Quả Sơn.

"Thiện!" Đáp án của Tôn Ngộ Không, khiến mấy người kia mặt mày đại hỉ.

Đối với kiến nghị của Tôn Ngộ Không, bọn họ tự nhiên liên tục đồng ý.

Dù sao bọn họ cũng đều biết Thiên Đình cường đại.

Giờ đây thứ bọn họ cần làm chính là tập hợp lại những yêu tộc vốn đang như cát rời rạc, một lần nữa tụ hội.

Tôn Ngộ Không và những người khác đã có quyết định trong lòng, lập tức trong Thủy Liêm Động thương nghị.

Tôn Ngộ Không mấy người đã có kế hoạch sơ bộ.

Sau ba ngày ăn mừng, ngoài động liền có hầu yêu chạy đến báo cáo.

"Báo!

Đại vương!

Ngoài núi lại có thiên binh tập đến!" Hầu tộc vội vàng chạy vào, cao giọng hô.

"Đến đúng lúc lắm!" Giao Ma Vương bạo quát một tiếng, trong mắt mang theo vẻ hưng phấn.

Mấy người Tôn Ngộ Không đang ngồi trong động, cũng đều thần tình kích động.

Liệu có thể triệu tập thiên hạ quần yêu hay không, trận chiến này

vô cùng trọng đại.

"Đi!

Bọn ta ra động nghênh chiến!" Tôn Ngộ Không nhảy xuống ghế đá, phất tay áo.

Ngưu Ma Vương và những người khác không chút chần chừ, vội vàng theo kịp.

Giờ phút này trên không Hoa Quả Sơn, Lý Tịnh và những người khác đều kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt.

Bọn họ trở về Thiên Đình không lâu, nhân gian cũng chỉ mấy ngày.

Trên Hoa Quả Sơn, lại có thêm mấy mặt cờ xí.

Phía sau đều là Đại Thánh!

"Bình Thiên Đại Thánh!

Phục Hải Đại Thánh!

Hỗn Thiên Đại Thánh!

Yêu hầu này thật đúng là kiêu ngạo!" Na Tra đứng cạnh Lý Tịnh, sắc mặt phẫn nộ.

Đối với việc thua Tôn Ngộ Không, Na Tra vô cùng không phục.

Rõ ràng trước đó thực lực giao chiến không chênh lệch là bao, ai ngờ thoáng cái đã rơi vào thế hạ phong.

Nay có Dương Tiễn tương trợ, Na Tra nhất định phải bắt được Tôn Ngộ Không, nghiên cứu cho rõ ràng.

Vừa nghĩ, Na Tra nhìn sang Dương Tiễn bên cạnh.

"Dương Tiễn sư huynh, lát nữa hãy để ta hội ngộ Tôn Ngộ Không trước, huynh ở bên cạnh hỗ trợ được không?" Y trong Oa Hoàng Cung đã đạt được kỳ ngộ, còn Dương Tiễn cũng đồng dạng thực lực

đại trưởng sau Phong Thần.

Cảnh giới của y, không dưới y.

Bởi vì tu luyện Bát Cửu Huyền Công, chiến lực hơi mạnh hơn y.

"Được!" Đối với điều này Dương Tiễn gật đầu, cũng không để tâm.

Chỉ là một đôi mắt, thản nhiên nhìn xuống phía dưới.

Tuy sau Phong Thần, y chưa từng đi lại ở Hồng Hoang.

Nhưng đối với sự tích của Tôn Ngộ Không, y cũng từng nghe nói.

Trỗi dậy một cách khó hiểu, thực lực cường đại không thể tin nổi.

Quan trọng hơn, lại còn tu luyện Bát Cửu Huyền Công, còn nắm giữ nhiều Huyền Môn thần thông.

Điều này khiến y vô cùng nghi hoặc.

Tu vi của đối phương từ đâu mà có?

Giờ đây, vừa vặn có thể xem xét kỹ lưỡng.

Trong ánh mắt mong đợi của Dương Tiễn, phía dưới nhiều thân ảnh lướt ra.

Dẫn đầu chính là một hầu yêu mình mặc thần giáp.

Không nghi ngờ gì, chính là Tôn Ngộ Không của Hoa Quả Sơn.

Chỉ là mấy đạo thân ảnh còn lại, khiến Dương Tiễn khẽ nhíu mày.

Bỏ qua Tôn Ngộ Không, không ngờ lại còn có sáu vị cường giả Đại La Kim Tiên.

Có một vị thậm chí còn cùng cảnh giới với y!

Trước khi đến, đâu có ai nhắc đến những người này.

Đương nhiên, cũng chỉ là nghi hoặc, y cũng không để tâm.

Y tu hành Bát Cửu Huyền Công, cùng cảnh giới đều có thể chiến được mấy người.

Đại La Kim Tiên, một cảnh giới chênh lệch, thì khác biệt không phải một chút nào.

Dương Tiễn nghi hoặc, Na Tra bên cạnh cũng thần sắc sững sờ.

Y đã mời Dương Tiễn đến, mới có mấy ngày, Hoa Quả Sơn lại xuất hiện nhiều yêu tộc cường đại như vậy.

Khi mê hoặc, Na Tra không khỏi dấy lên một tia khó hiểu.

Mấy tên này muốn làm gì?

Công nhiên khiêu khích Thiên Đình sao?

"Tiểu hài lông lá!

Lần trước tha cho ngươi một mạng, giờ lại còn dám đến à?

Tên Ngọc Đế già kia thật sự là hiềm vị trí của mình đã ngồi quá lâu rồi sao?" Tôn Ngộ Không dùng Kim Cô Bổng trong tay chỉ một cái, lớn tiếng hô.

Trong lòng y tuy đã có quyết định, nhưng đồng dạng cũng cần một lý do.

Còn hiện giờ, Thiên Đình lại đến thảo phạt, không nghi ngờ gì là một ngòi nổ rất tốt.

"Ha ha!

Không sai, nếu đã ngồi chán rồi, có thể nhường cho bọn ta ngồi thử." Ngưu Ma Vương bên cạnh, cũng lớn tiếng cười nói.

Phía sau Giao Ma Vương và những người khác, đều ngửa mặt lên trời cười lớn.

Không chút nào đặt Lý Tịnh và những người khác vào mắt.

“Khỉ đầu!

Chớ đắc trương cuồng, hôm nay xem bản Thái Tử làm sao bắt được ngươi!” Na Tra đã đợi từ lâu, bạo quát một tiếng, cầm thương bay đến.

“Đại ca!

Một đứa trẻ con thôi, hà tất huynh phải ra tay, Lão Ngưu ta thu thập nó là được!” Tôn Ngộ Không vừa định xuất chiến, Ngưu Ma Vương bên cạnh lại cao giọng nói.

“Được!” Thấy Ngưu Ma Vương vung Hỗn Thiết Côn lên, Tôn Ngộ Không khẽ gật đầu.

Na Tra tuy có chút bất phàm, nhưng đáng tiếc dưới Chiến Chi Pháp Tắc của y, căn bản không có một chút sức chiến đấu.

Ngược lại là nam tử vừa đứng cạnh Na Tra, khiến Tôn Ngộ Không trong mắt có chút kinh ngạc.

Đối phương cũng là tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ, quan trọng hơn, Tôn Ngộ Không cảm giác được một cỗ khí tức quen thuộc.

Bát Cửu Huyền Công!

Lại một người tu luyện Bát Cửu Huyền Công.

Tôn Ngộ Không hiện giờ đã biết lai lịch Bát Cửu Huyền Công, là hộ thể thần công của Đạo Môn.

Không phải người bình thường có thể tu thành.

Nhưng trong thời gian ngắn ngủi mấy trăm năm này, Dương Tiễn đã là người thứ ba y thấy tu thành.

Điều này khiến y có chút hoài nghi về lời đồn.

Trong đầu Tôn Ngộ Không vô vàn ý niệm chuyển qua, Ngưu Ma

Vương đã vác binh khí nghênh chiến.

Thấy người đến lại là Ngưu Ma Vương, Na Tra lập tức sắc mặt trầm xuống.

Nhưng giờ đã lao ra khỏi trận, chỉ đành nghênh chiến.

Chương 191

Thoáng chốc hai người đã chiến thành một đoàn!

Ngưu Ma Vương xuất chiến, Giao Ma Vương và những người khác phía sau lập tức rục rịch.

Yêu tộc đã im hơi lặng tiếng ở Hồng Hoang lâu như vậy, bọn họ cũng đã nhiều năm không động thủ.

Giờ lại lần nữa xuất thế, tự nhiên không nhịn được mà ngứa tay.

"Đại ca!

Ta cũng ra ngoài hội ngộ bọn chúng." Giao Ma Vương bước lên một bước, trong mắt mang theo vẻ hưng phấn.

Thân là giao long kéo xe cho Yêu Đế Yêu Đình ngày xưa, Giao Ma Vương cũng ngạo khí phi phàm.

Dù sao vào thời thượng cổ, không phải yêu tộc nào cũng có thể kéo xe liễn cho Đế Tuấn, Đông Hoàng.

Cảnh giới kém Tôn Ngộ Không một chút, nhưng chiến lực của y cũng không yếu.

Tuy cũng vô cùng ngứa tay, nhưng Tôn Ngộ Không vẫn khẽ gật đầu.

Làm đại ca, tự nhiên không thể lỗ mãng.

"Ngô nãi Phục Hải Đại Thánh Giao Ma Vương, kẻ nào dám ra đây một trận!" Giao Ma Vương tay cầm trường thương, ngửa mặt lên trời bạo quát một tiếng.

Mây mù nổ tung, tiếng hô vang vọng truyền về phía trận doanh Thiên Đình đối diện.

Âm thanh chấn động hồi lâu không tan!

Tiếng chấn động bốn phía, vô số thiên binh mặt mày tái nhợt, trong mắt đầy vẻ sợ hãi.

Không ít thiên tướng, cũng thân hình chao đảo.

"Hừ!" Thấy vậy Dương Tiễn nặng nề hừ một tiếng!

Âm thanh vang vọng trên không, ầm ầm vỡ vụn.

Một đôi mắt, kinh nghi nhìn Giao Ma Vương vừa xuất hiện.

Ban đầu y đâu có đặt mấy vị Đại La Kim Tiên này vào mắt, nay xem ra dường như còn có chút coi thường đối phương rồi.

Ánh mắt quét qua bốn phía, lờ đi ánh mắt Lý Tịnh nhìn tới, Dương Tiễn tay cầm Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao lao xuống.

Thoáng chốc, hai người đã chiến đấu vào một chỗ.

Tôn Ngộ Không không động, lặng lẽ nhìn Dương Tiễn đột nhiên xuất hiện này.

Lý Tịnh thống lĩnh Thiên binh thiên tướng, lúc này tự nhiên càng không thể mạo hiểm ra tay.

Bản thân y thực lực không đủ, trận chiến này có thể nói là hoàn toàn dựa vào Na Tra, Dương Tiễn.

Giờ hai người này đều bị đối phương chặn lại, quan trọng là Tôn Ngộ Không còn đứng trên không.

Trong hàng ngũ Thiên Đình, đã không còn tướng địch nào ứng chiến.

Điều này khiến Lý Tịnh vô cùng sầu muộn.

Vốn dĩ cho rằng có Dương Tiễn tương trợ, nhất định có thể dễ dàng hoàn thành nhiệm vụ Ngọc Hoàng Đại Đế giao phó.

Nay xem tình huống này, chuyến đi này e rằng lại gian nan.

Sau mấy hiệp, Tôn Ngộ Không đã hiểu, đối phương quả thật tu luyện Bát Cửu Huyền Công, công pháp giống y.

Hai bên trước trận lặng lẽ quan sát, Ngọc Hoàng Đại Đế trong Lăng Tiêu Bảo Điện, lại sắc mặt cực kỳ ngưng trọng.

Người khác không biết Giao Ma Vương và những người khác, y thì vô cùng rõ.

Sau khi chấp chưởng Thiên Đình, y thường xuyên chú ý đến tàn dư Yêu Đình.

Sau Vu Yêu Chi Chiến, vô số Yêu Thánh, Đại Yêu cơ bản đều ẩn mình ở phía Bắc Hồng Hoang.

Nhưng giờ phút này, Giao Ma Vương và những người khác lại nhảy ra, còn đối địch với Thiên Đình của y.

Đây là một điềm báo vô cùng không tốt.

Mấy người Giao Ma Vương là một trong những nhóm mạnh nhất của thế hệ yêu tộc mới, không thể để xảy ra sai sót.

Thân phận của bọn họ, đã đủ để nói lên rất nhiều điều.

Trong Tây Du Lượng Kiếp, yêu tộc sẽ có hành động.

Vốn dĩ còn lo lắng Tiệt Giáo nhúng tay vào chuyện Tây Du, không ngờ yêu tộc cũng nhảy ra.

Mấy vị Thánh nhân không lo lắng chuyện yêu tộc, nhưng Thiên Đình của y lại vô cùng kiêng kỵ.

Dù sao Thiên Đình hiện tại, hoàn toàn có thể coi là một đống cát rời rạc.

Cường giả tuy không ít, nhưng y có thể chỉ huy được căn bản

chẳng có mấy người.

Cứ như việc thảo phạt Hoa Quả Sơn hiện tại, còn phải mượn tay Dương Tiễn.

"Hạo Thiên!

Yêu tộc phương Bắc e rằng có biến." Dao Trì ngồi bên cạnh, cũng trầm giọng nói.

Hạo Thiên mặt trầm xuống, chỉ khẽ gật đầu, không đáp lời.

Yêu Thánh Bạch Trạch!

Không phải một kẻ đơn giản.

Nếu không phải vì đối phương xuất thế muộn, mà Thái Nhất lại có Tiên Thiên Chí Bảo bẩm sinh, thì vị Yêu Đế này rất có khả năng đã rơi vào tay Bạch Trạch.

Mưu kế của Bạch Trạch, tuyệt không phải chuyện đơn giản.

So với Hạo Thiên, Dao Trì sắc mặt ngưng trọng, không ít tiên gia trong điện lại lộ vẻ kinh ngạc.

Vu Yêu Chi Chiến cách nay đã quá xa, rất nhiều tiên gia đều chưa từng nghe nói về sự tích của Giao Ma Vương và những người khác.

Đột nhiên xuất hiện mấy vị Đại La Kim Tiên, sao lại không khiến bọn họ kinh ngạc cho được.

Mấy vị Thánh nhân đang chú ý đến Hoa Quả Sơn, cũng đều có chút kinh nghi.

Nhưng cũng chỉ là kinh ngạc, rồi không để tâm.

Nhân vật chính của thiên địa hiện giờ là Nhân tộc, yêu tộc không còn khả năng phục xuất nữa.

Hành động hiện tại, trong mắt bọn họ, chẳng qua chỉ là sự giãy

giụa của yêu tộc trước khi chết mà thôi.

Mơ tưởng trở lại Hồng Hoang?

Căn bản là không thể!

Còn trên Hoa Quả Sơn này.

Ngưu Ma Vương và Na Tra chiến đấu bất phân thắng bại.

Còn trong một chiến trường khác, Giao Ma Vương tuy đạo hạnh cao thâm, nhưng Dương Tiễn dù sao cũng là nhân vật phi phàm.

Giờ phút này Giao Ma Vương, đã rơi vào thế yếu.

"Tam ca!

Ta đến trợ ngươi!" Tôn Ngộ Không đang định tiếp chiêu, ai ngờ phía sau Bằng Ma Vương đã nhanh hơn một bước, triển cánh bay ra.

Phương Thiên Họa Kích trong tay, trực tiếp đâm về phía Dương Tiễn.

Thấy cảnh này, Tôn Ngộ Không chỉ đành mặt mày uất ức.

Vừa nãy quan chiến một lúc, thực lực Dương Tiễn quả thật vô cùng cường đại, Tôn Ngộ Không tự nhiên ngứa tay lắm rồi.

Nhưng mấy vị huynh đệ đã ra tay, y chỉ đành tạm thời đứng sau.

Tôn Ngộ Không thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Thiên binh thiên tướng trên không.

Muốn triệu tập thiên hạ quần yêu, tất nhiên cần một trận chiến có thanh thế lớn lao.

Khi Lý Tịnh lần nữa lĩnh binh đến, Tôn Ngộ Không đã biết đây tuyệt đối sẽ không phải một trận chiến đơn giản.

Đã quan chiến một lúc lâu, không thể trì hoãn nữa.

Y cần đại bại Lý Tịnh.

“Chúng tiểu đệ!

Ngọc Đế lão tử khi người quá đáng, bọn ta cũng không phải dễ bị ức hiếp, cho bọn chúng xem bọn ta lợi hại!” Tôn Ngộ Không hô lớn một tiếng, cầm côn tung mình bay lên.

Mấy người Sư Đà Vương đã sớm ngứa tay đứng bên cạnh, tự nhiên cũng bám sát theo sau.

Tôn Ngộ Không và những người khác đã động, vô số yêu tộc cũng đều cưỡi yêu vân xông lên.

Lý Tịnh đang trên tường vân mặt mày ủ rũ, thấy Tôn Ngộ Không dẫn yêu tộc áp sát, lập tức sắc mặt hoảng hốt.

Những yêu tộc kia thì thôi đi, nhưng mấy vị Đại La Kim Tiên của Tôn Ngộ Không ai có thể ngăn cản được?

“Kết trận!

Ngự địch!” Lý Tịnh trong lòng đại kinh, trong miệng bạo quát.

Thiên binh thiên tướng không thể so với những yêu tộc kia, bọn họ đơn binh tác chiến cường đại, sức mạnh quân trận lại càng mạnh.

Nhưng muốn ngăn cản công kích của Tôn Ngộ Không, e rằng cũng có chút gian nan.

Có thể làm được, chỉ là kiên trì.

Hy vọng Ngọc Hoàng Đại Đế sớm phái đại tướng đến.

“Hát!” Theo lời Lý Tịnh vừa dứt, trên bầu trời vang lên tiếng hô chấn động.

Liền thấy trên tường vân kia, một đạo quang tráo khổng lồ chợt vọt lên, bao phủ tất cả Thiên binh thiên tướng.

“Hừ!” Thấy vậy Tôn Ngộ Không, trong mắt khinh thường.

Y tung mình lên, một côn đập xuống.

Đông!

Tiếng vang chấn động trời đất vang vọng, quang tráo vọt lên lay động kịch liệt.

Còn lúc này vô số Thiên binh thiên tướng đang bị bao phủ trong đó, đồng loạt hừ một tiếng buồn bã, không ít người trực tiếp thổ huyết.

Rất rõ ràng, cảnh tượng hiện tại, căn bản không thể kiên trì được mấy hiệp.

Lý Tịnh mặt mày tái nhợt, giờ phút này Hạo Thiên trong Thiên Đình, cũng sắc mặt khó coi.

Sự xuất hiện của Giao Ma Vương và những người khác, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của y.

Còn giờ phút này sự cường đại của Tôn Ngộ Không, lại một lần nữa khiến y kinh ngạc.

Nhưng hiện tại, Thiên Đình của y căn bản không có người nào có thể phái đi.

Cường giả Đại La Kim Tiên có, cường giả Chuẩn Thánh cũng có, nhưng căn bản không thể sai khiến được.

Ra tiếng, y cũng chẳng qua là mất mặt mình mà thôi.

Trong toàn bộ Thiên Đình có thể sai khiến được, trừ vô số Nhân tộc được chiêu mộ trước đó, thì cũng chỉ có Tán Tiên và người Tây Chu lên bảng Phong Thần.

Trong đó không ít người thân cư địa vị cao, nhưng thực lực còn không mạnh bằng Thái Bạch Kim Tinh và những người khác.

Phái ra trận, cũng vô dụng.

Hạo Thiên trong lòng bất đắc dĩ, chỉ đành phái người đến Tây Phương Thế Giới cầu cứu Phật Môn.

Chuyện này vốn dĩ là điều bọn họ đã thương lượng trước, chỉ là khoảnh khắc này đến hơi sớm mà thôi.

Tuy nhiên nhìn màn hình trên không, Hạo Thiên sắc mặt có chút lo lắng.

Chuyến đi đến Tu Di Sơn này sẽ mất không ít thời gian, Lý Tịnh căn bản không thể chống đỡ được bao lâu, y hiện tại chỉ hy vọng Tây Phương Nhị Thánh có thể chủ động phái người đến.

Thực sự không được, chỉ có thể y tự mình ra tay.

Tuy bị Hình Thiên đưa lên bảng, nhưng y dù sao cũng là cường giả Đại La Kim Tiên.

Hơn nữa còn hưởng khí vận Thiên Đình, đấu với Tôn Ngộ Không vẫn có thể.

Chỉ là đường đường Ngọc Hoàng Đại Đế, trực tiếp ra tay, thật sự là quá mất thân phận rồi.

Ngay lúc Ngọc Hoàng Đại Đế đang cấp thiết, bỗng nhiên từ xa tiếng Phật âm cuồn cuộn truyền đến.

"A Di Đà Phật!

Ngọc Đế vô ưu!

Như Lai đã đến!" Trong tiếng Phật thanh ôn nhuận, phía Tây Thiên Đình kim quang dâng trào, Đa Bảo đang ngồi trên kim liên chậm rãi hiện thân.

Thấy vậy Ngọc Hoàng Đại Đế, trong khoảnh khắc sắc mặt đại hỉ.

Y vừa mới phái người đi, giờ khắc này Như Lai đã đích thân đến.

Rất rõ ràng, Tây Phương Nhị Thánh kia cũng khá có ý tứ.

Ngọc Hoàng Đại Đế sắc mặt đại hỉ, không ít chúng nhân trong điện lại sắc mặt hơi biến.

Nhìn Như Lai đang ngồi trên kim liên xuất hiện, trong mắt mang theo vẻ chán ghét.

Bọn họ đều là môn nhân Tiệt Giáo.

Đối với vị Đại sư huynh ngày xưa này, tự nhiên biết rõ đến cực điểm.

Tiệt Giáo trăm vạn môn đồ, hiếm có người phản bội.

Đa Bảo thân là Đại sư huynh Tiệt Giáo, cuối cùng lại gia nhập Tây Phương Giáo.

Điều này sao lại không khiến bọn họ phẫn nộ cho được.

Chương 192

Tuy trong lòng phẫn nộ, nhưng bọn họ đều không động.

Chỉ là từng người một lạnh lùng nhìn Như Lai.

Như Lai tự nhiên cảm nhận được ánh mắt của chúng nhân, nhưng tự giác bị y lờ đi.

Dù sao y vốn dĩ không phải người bình thường.

Giờ phút này xuất hiện, cũng chỉ là vì hàng phục Tôn Ngộ Không.

"Hay hay hay!

Phật Tổ đích thân đến, nhất định có thể hàng phục yêu hầu kia!" Ngọc Hoàng Đại Đế kích động đứng dậy, trên mặt tràn đầy nụ cười.

Tuy trong lòng cũng ghét Tây Phương Giáo, nhưng giờ phút này y cũng không còn cách nào.

"Bản tọa đi một lát rồi về!" Như Lai chắp tay làm lễ Phật, thần sắc thản nhiên.

Hiển nhiên đối với Tôn Ngộ Không, Như Lai căn bản không để vào mắt.

Nghe vậy Hạo Thiên, tự nhiên liên tục gật đầu.

"Toang rồi!

Ngọc Đế sao còn chưa phái tướng quân đến?" Lý Tịnh đứng trong màn sáng, sắc mặt tái mét, trong mắt lộ vẻ kinh hoàng.

Y đã đánh giá cao sự lợi hại của đại trận Thiên Đình, nhưng lại đánh giá thấp thực lực của Tôn Ngộ Không.

Theo tình cảnh trước mắt, màn sáng tối đa chỉ có thể chống đỡ

thêm một hai côn nữa.

Sau khi màn sáng vỡ nát, có bao nhiêu Thiên Binh Thiên Tướng sẽ thân vẫn y không biết, nhưng Tôn Ngộ Không tuyệt đối sẽ không bỏ qua y.

"Thiên Vương!

Sắp không chống đỡ được nữa rồi!" Cự Linh Thần đứng sau Lý Tịnh, sắc mặt kinh hãi, liên tục la lớn.

Trước đó còn nghĩ muốn đấu vài chiêu với Tôn Ngộ Không, giờ đây có nhiều Thiên Binh Thiên Tướng chống đỡ, còn có đại trận gia trì, ấy vậy mà vẫn khó lòng chống đỡ được vài côn.

Nếu là trực diện cây côn của Tôn Ngộ Không, e rằng đối phương chỉ một côn đã có thể khiến y thần hồn câu diệt.

Lúc này Lý Tịnh, đâu có thời gian để ý đến Cự Linh Thần.

Một đôi mắt, chăm chú nhìn về hướng Nam Thiên Môn.

Dương Tiễn, Na Tra đang chiến đấu ở đằng xa, lúc này cũng đều lộ vẻ kinh hoảng.

Bọn họ không ngờ Tôn Ngộ Không và đồng bọn lại còn dám phản công.

Dù sao thì Thiên Đình bọn họ thống binh đến chinh phạt Hoa Quả Sơn.

Đối phương không những không sợ hãi, mà dường như còn chẳng chút căng thẳng nào.

Bọn họ đã đánh giá sai phản ứng của Tôn Ngộ Không.

Tuy trong lòng vô cùng sốt ruột, nhưng bọn họ cũng chẳng có cách nào.

Dù sao thì bất kể là Ngưu Ma Vương, Giao Ma Vương hay Bằng Ma Vương đều là Đại La Kim Tiên thành danh nhiều năm.

Trong thời gian ngắn, muốn thoát thân ra, cũng không hề đơn giản như vậy.

"Hắc hắc!

Lý Tịnh tiểu nhi!

Lần trước tha cho ngươi một mạng, lần này lại không có cơ hội tốt như vậy đâu." Nhìn Lý Tịnh đang kinh hoảng giữa trận, Tôn Ngộ Không lớn tiếng quát.

Lần một lần hai kéo đến thảo phạt Hoa Quả Sơn, lão Tôn này cũng đâu phải kẻ yếu ớt gì.

"Yêu hầu!

Ngươi đại náo Thiên Cung, họa loạn Bàn Đào, chẳng lẽ không biết ngày chết sắp đến ư!" Nghe vậy, Lý Tịnh tự nhiên cũng chẳng có sắc mặt tốt đẹp gì.

Vốn dĩ trong lòng đã có chút giận dữ, Tôn Ngộ Không nghe vậy thì càng phẫn nộ không thể kìm nén.

Rõ ràng chính y đang ở Hoa Quả Sơn yên ổn.

Bỗng dưng bị người ta câu hồn xuống Địa Phủ, tiếp đó lại kỳ quái gọi y lên trời làm quan.

Ngươi nói nếu chức quan xứng với thực lực thì thôi, đằng này lại bắt y làm Bật Mã Ôn.

Nuôi ngựa cho Ngọc Đế.

Một chức quan không có phẩm cấp!

Rõ ràng là cố ý sỉ nhục y!

Theo Tôn Ngộ Không thấy, những chuyện này hoàn toàn là do Ngọc Hoàng Đại Đế tự chuốc lấy.

Còn chuyện đến Long Cung lấy đi Kim Cô Bổng, y cũng đã hứa với Long Vương.

Hơn nữa, Kim Cô Bổng cũng là đối phương tự nguyện để y lấy.

Cho nên cục diện trước mắt hoàn toàn là lỗi của Hạo Thiên.

Đương nhiên, Tôn Ngộ Không trong lòng thầm đoán, có lẽ Thiên Đình có toan tính khác.

Dù sao thì rất nhiều chuyện đều lộ vẻ kỳ quái.

Bất quá đối với Tôn Ngộ Không bây giờ mà nói, đã không còn quan trọng nữa, bởi vì y đã có toan tính của riêng mình.

"Hừ!

Lý Tịnh tiểu nhi, hôm nay lão Tôn sẽ tiễn ngươi đến Lục Đạo Luân Hồi!" Tôn Ngộ Không lớn tiếng quát, trên Kim Cô Bổng trong lòng bàn tay y, Pháp Tắc Chi Chiến màu xám nâu trào ra.

Oanh!

Trong tiếng nổ vang trời, màn sáng vỡ vụn.

Kim Cô Bổng từ trên không hạ xuống, chỉ khựng lại một chút giữa không trung, rồi tức thì mang theo khí thế cường đại giáng xuống.

"Yêu hầu!

Ngươi dám!" Lý Tịnh phun ra một ngụm tiên huyết, trong miệng cuồng hô.

Na Tra đang chiến đấu ở đằng xa, cũng lớn tiếng gầm thét.

Đáng tiếc, Tôn Ngộ Không muốn dùng trận chiến này để tạo danh

tiếng, căn bản chẳng hề để ý.

Kim Cô Bổng thế chẳng hề giảm, giáng thẳng xuống Thiên Linh của Lý Tịnh.

Khí thế khủng bố bao trùm, Lý Tịnh ngay cả động đậy cũng không thể, đâu còn cơ hội thoát thân.

"Mạng ta xong rồi!" Trong mắt Lý Tịnh đầy kinh hãi.

Tuy ở Thiên Đình bị bàn tán đủ điều, chẳng mấy ai thích y.

Nhưng y nói gì thì nói vẫn là hồng nhân trước mặt Ngọc Hoàng Đại Đế, cuộc sống nhỏ vẫn trôi qua rất tốt.

Không ngờ, giờ đây lại phải thân vẫn.

Đúng lúc Lý Tịnh đang kinh hãi, Na Tra ở đằng xa nộ hống.

Trên không trung, kim quang vạn trượng.

Uy áp cuồn cuộn, từ trên trời cao giáng xuống.

Tôn Ngộ Không đang nhảy xuống giữa không trung, kinh ngạc nhìn về phía trước.

Dưới ánh mắt của y, chỉ thấy hư không trước mặt, một bàn tay lớn màu vàng phá không mà ra, chắn trên đỉnh đầu Lý Tịnh.

Cảm nhận được sự bất phàm của bàn tay kia, Tôn Ngộ Không trong lòng kinh hãi, tức thì pháp lực trong cơ thể cuồn cuộn trào ra.

Đùng!

Tiếng vang chấn động trời đất giữa không trung vang vọng, Tôn Ngộ Không giáng một côn xuống, cảm nhận được một luồng trở lực cường đại.

Một côn của y đã bị chặn lại.

Bị bàn tay không biết từ đâu vươn ra kia đỡ lấy.

Lý Tịnh kinh ngạc nhìn lên đỉnh đầu, sau đó là sự hưng phấn tột độ.

Tuy không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng không nghi ngờ gì nữa là viện quân Thiên Đình đã đến.

Đối phương chỉ một bàn tay, đã dễ dàng đỡ được công kích của Tôn Ngộ Không.

Cảm xúc kích động, vui mừng, trong nháy mắt bao trùm tâm trí Lý Tịnh.

Vô số Thiên Binh Thiên Tướng đứng sau y, đồng dạng sắc mặt cuồng hỉ.

Sau khi màn sáng vỡ nát, bọn họ đều đã bị trọng thương.

Một côn của Tôn Ngộ Không, bọn họ tuy không thể nhìn rõ.

Nhưng kình phong khủng bố từ trên không giáng xuống, đã sớm khiến bọn họ run rẩy.

Sự biến hóa đột ngột, tự nhiên cũng khiến Dương Tiễn, Na Tra ở đằng xa kinh ngạc.

Ngoài chiến đấu, ánh mắt đều nhìn về phía bàn tay vàng kia.

"Kẻ nào dám ngăn cản lão Tôn hành sự, mau mau hiện thân!" Tôn Ngộ Không thu côn, đứng giữa không trung, trên mặt lộ vẻ ngưng trọng.

Đối phương chỉ bằng một bàn tay, đã dễ dàng đỡ được y.

Kẻ đến có thực lực phi thường bất phàm.

Sư Đà Vương cùng những người theo sau, cũng từng người kinh ngạc nhìn lên không trung.

Bọn họ hiểu rõ thực lực của Tôn Ngộ Không, lúc này tự nhiên

hiểu rõ kẻ ra tay vô cùng cường đại.

Sự việc đã xuất hiện biến cố.

"A Di Đà Phật!" Bàn tay ẩn lui, giữa không trung Phật âm cuồn cuộn truyền đến.

Theo tiếng vang vọng thiên tế, chỉ thấy không trung trên đỉnh đầu vỡ ra, một pháp tướng vàng óng ánh hiện ra.

Người đến tọa trên liên đài, toàn thân kim quang lấp lánh.

Kim quang chói mắt, gần như nhuộm cả thiên khung thành một màu vàng.

Nhìn kẻ trước mắt đầu đầy những cục u, Tôn Ngộ Không sắc mặt hơi sững lại.

Đây là một kẻ y chưa từng thấy bao giờ.

"Ngươi là ai, vì sao ngăn cản ta?" Tôn Ngộ Không nhíu mày, lớn tiếng quát hỏi.

Sau khi kẻ đến hiện thân, Tôn Ngộ Không cảm thấy một luồng uy lực cường đại.

Thực lực của đối phương, xa ở trên y.

Trước đó cảm thấy Thiên Đình thần bí, giờ xem ra, Thiên Đình quả thực không hề tầm thường.

Tùy tiện xuất hiện một vị, đều lợi hại như vậy.

Muốn ngồi vào vị trí Ngọc Hoàng Đại Đế, e rằng không hề đơn giản như vậy nữa rồi.

"Tu sĩ Tây Phương Giáo!" Sư Đà Vương đứng sau Tôn Ngộ Không, lớn tiếng hô.

Tây Phương Giáo tuy cách xa Đông Phương, nhưng trang phục

của bọn họ thật sự quá dễ nhận biết.

Chỉ cần thấy qua một lần, sẽ không thể nhận nhầm.

Chỉ là nhìn thấy người trên không trung, Sư Đà Vương trong lòng có chút kinh ngạc.

Y tuy biết Tây Phương Giáo, nhưng chưa từng gặp qua tu sĩ Tây Phương Giáo nào.

Thế nhưng với người trước mắt, y lại cảm thấy có chút quen thuộc.

Tôn Ngộ Không đang trầm tư bên cạnh nghe vậy, tức thì sững người.

Đối phương không phải người của Thiên Đình.

Tây Phương Giáo, y tự nhiên biết.

Thế nhưng đây là việc của Đông Phương, Tây Phương Giáo chạy đến đây làm gì?

Bất giải, nghi hoặc, bao trùm trong lòng Tôn Ngộ Không.

"Đa Bảo Như Lai!" Dương Tiễn ở đằng xa kinh hô một tiếng.

Tiếng kinh hô của Dương Tiễn, tức thì giải đáp nghi hoặc cho không ít người trong trận.

Trong mắt Sư Đà Vương tinh quang liên tục lóe lên.

Lúc này y mới hiểu, vì sao lại có một tia cảm giác quen thuộc.

Người trước mắt, chính là đại sư huynh Tiệt Giáo năm xưa, Đa Bảo Đạo Nhân.

Thân hình trang phục thay đổi lớn, suýt chút nữa đã không nhận ra.

Trước đó nghe nói Đa Bảo phản bội Tiệt Giáo, gia nhập Tây Phương Giáo, giờ xem ra quả nhiên không sai.

“Đa tạ Như Lai Phật Tổ tương cứu!” Lý Tịnh thân là hồng nhân trước mặt Hạo Thiên, tại tư yến của Hạo Thiên từng gặp qua Như Lai.

Không những biết rõ thân phận đối phương, đồng dạng cũng biết Tây Phương Giáo hiện giờ đã đổi tên thành Phật Môn.

Cho nên đối với người xuất hiện, y vô cùng quen thuộc.

“Ừm!

Lý Thiên Vương, yêu hầu này cứ giao cho Bản tọa là được.” Như Lai tọa trên không trung, thanh âm đạm nhiên cuồn cuộn truyền ra.

Tôn Ngộ Không tuy thực lực cường đại, nhưng Đa Bảo lại không đặt vào mắt.

Chương 193

Gia nhập Tây Phương nhiều năm như vậy, giờ đây cũng coi như đã đến lúc y xuất thế.

Trấn áp Tôn Ngộ Không, dẫn dắt chuyện Tây Du.

Chính là sự kiện Đa Bảo y danh chấn Tam Giới bắt đầu.

"Vâng!" Đối với điều này, Lý Tịnh chỉ khẽ đáp.

Do Như Lai ra tay, Tôn Ngộ Không e rằng chắp cánh cũng khó thoát.

Nghe cuộc đối thoại của hai người, Tôn Ngộ Không lại không vui.

Tuy cảm thấy thực lực Như Lai không tầm thường, nhưng Tôn Ngộ Không cũng không phải là kẻ dễ dàng từ bỏ.

Y nắm giữ Pháp Tắc Chi Chiến, càng chiến càng dũng mãnh.

Chưa đánh một trận, làm sao có thể từ bỏ.

"Kẻ ngốc lo chuyện bao đồng!

Ăn lão Tôn một côn rồi nói!" Tôn Ngộ Không lớn tiếng gầm thét, tung thân mà lên.

Thân hình đón gió lớn lên, Kim Cô Bổng trong tay cũng nhanh chóng biến to, biến dài.

Trong lúc thân hình bay lượn, Pháp Tắc Chi Chiến nồng đậm quanh người y trào ra.

Hầu như trong nháy mắt, khí thế của Tôn Ngộ Không tăng vọt.

"Pháp Tắc Chi Chiến!

Hầu tử này quả nhiên có chút thú vị." Đa Bảo nguyên là đại đệ tử

Tiệt Giáo, nay lại là Phật Tổ Phật Môn, kiến thức tự nhiên không phải người thường có thể sánh được.

Một cái liếc mắt đã nhận ra Pháp Tắc Chi Chiến của Tôn Ngộ Không.

"A Di Đà Phật!" Như Lai vẫn tọa trên kim liên, chỉ khẽ nói một tiếng.

Tiếp đó hữu thủ từ từ vươn ra, chộp lấy Tôn Ngộ Không đang nhảy đến giữa không trung.

Bàn tay Như Lai vươn ra, giống như thân hình Tôn Ngộ Không, nhanh chóng mở rộng, trong nháy mắt bao trùm cả bầu trời.

"Đại ca!

Cẩn thận, thực lực của Như Lai này không hề tầm thường!" Sư Đà Vương đang nhìn phía dưới, lớn tiếng nhắc nhở.

Đa Bảo tuy phản bội Tiệt Giáo, nhưng dù sao cũng là đệ tử Thánh Nhân.

Giờ đây gia nhập Tây Phương Giáo, được Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề trọng dụng, thực lực chỉ có thể mạnh hơn.

So với Tôn Ngộ Không không hề e sợ, trong lòng Sư Đà Vương lại tràn đầy lo lắng.

Hai vòng chiến ở đằng xa đã ngừng chiến, tất cả đều nhìn về phía Như Lai và Tôn Ngộ Không trên không trung.

Dương Tiễn, Na Tra trong mắt tràn đầy mong đợi.

Danh tiếng của Đa Bảo, bọn họ tự nhiên biết rõ.

Đại sư huynh Tiệt Giáo năm xưa, gặp đối phương, bọn họ đều phải gọi một tiếng Sư Bá.

Hiện giờ hóa thân Phật Tổ, thực lực tất nhiên càng thêm khủng bố.

Còn Ngưu Ma Vương mấy người, tự nhiên cũng như Sư Đà Vương, sắc mặt ưu lo.

Vốn tưởng rằng chỉ là đối kháng Thiên Đình.

Đâu ngờ vừa mới tiếp xúc, đã có Thánh Nhân Đại Giáo nhúng tay vào.

Điều này khiến Giao Ma Vương cùng những người khác vô cùng phẫn nộ.

Đây tuyệt đối là một điềm báo vô cùng bất lợi.

Như Lai tuy cường đại, nhưng trong Yêu tộc bọn họ không phải không có Chuẩn Thánh cường giả.

Chỉ là sự tồn tại phía sau đối phương, khiến bọn họ không thể không động dung.

Thiên Đạo Thánh Nhân!

Tuy nhiên vì sự tồn tại của Trường Phong, uy thế của Thiên Đạo Thánh Nhân đã không còn như trước.

Nhưng trong mắt những sinh linh như bọn họ, đối phương vẫn là tồn tại cao cao tại thượng.

Bất khả khiêu khích!

Bất khả mạo phạm!

Nếu Thánh Nhân nhúng tay vào, Yêu tộc muốn phục hưng, e rằng không hề đơn giản.

Tình huống hiện tại, nếu không có bất ngờ, Tôn Ngộ Không căn bản sẽ không phải đối thủ của Như Lai.

Đây không phải là bọn họ xem thường Tôn Ngộ Không, mà là hai người căn bản không ở cùng một đẳng cấp.

Tôn Ngộ Không mới tu đạo bao nhiêu năm, Đa Bảo đã xuất thế trước Vu Yêu Chi Chiến rồi.

Kim Cô Bổng khổng lồ trên không trung, va chạm với bàn tay Như Lai vươn ra.

Tiếng vang cực lớn vang vọng, đáng tiếc bàn tay lớn Như Lai vươn ra, vẫn thế chẳng hề giảm mà chộp lấy Tôn Ngộ Không.

Năm ngón tay cong lại, đã bao trùm không gian Tôn Ngộ Không đang đứng.

Tôn Ngộ Không trong lòng đại kinh, Kim Cô Bổng trong tay liên tục vung múa.

Tiếng "Đông đông đông" vang lên, lực phản chấn cực lớn khiến y liên tục lùi lại, nhưng vẫn không thể chặn được bàn tay giữa không trung.

"Khốn kiếp!

Kẻ này quá mạnh rồi!" Tình cảnh trước mắt, khiến Tôn Ngộ Không trong lòng đại kinh.

Theo sau đó, là một sự tức giận tột độ.

Vừa nãy còn đang nghĩ muốn ngồi vào bảo tọa Ngọc Hoàng Đại Đế, đâu ngờ kẻ tùy tiện xuất hiện này, lại biến thái đến vậy.

Thân hình tọa bất động, chỉ vươn ra một chưởng, đã khiến y bó tay.

Y đường đường là một Đại La Kim Tiên hậu kỳ cường giả.

Đối mặt với kẻ ngốc xuất hiện này, vậy mà lại có cảm giác bất lực đến vậy.

“Đại ca!

Để ta giúp ngươi!” Sư Đà Vương phía dưới thấy vậy, lớn tiếng gầm một tiếng, tay cầm đại đao xông lên.

Trước đó tuy có nhiều toan tính, nhưng Yêu tộc bọn họ đồng dạng là những người hào sảng.

Giờ đây đã cùng Tôn Ngộ Không buộc chung một thuyền, tự nhiên không thể thấy chết không cứu.

“Như Lai chớ cuồng!

Bọn ta cũng đến tương trợ!” Ngưu Ma Vương và những người khác ở đằng xa, đồng dạng nộ hống bạo quát.

Tức thì mấy đạo thân ảnh, đồng thời xông về phía Tôn Ngộ Không đang đứng.

“Tốt!

Hôm nay huynh đệ ta đồng lòng, cùng phá thần thông của kẻ ngốc này!” Nhìn thấy các huynh đệ cùng đến, Tôn Ngộ Không nhịn không được trong lòng trỗi lên nhiệt huyết.

Bảy đạo thân ảnh, bảy luồng khí thế cường hãn quán xuyên thiên khung.

Đối với điều này, Dương Tiễn, Na Tra thân hình vẫn không động.

Như Lai đang tọa giữa không trung, đồng dạng sắc mặt không đổi.

Trước khi chưa gia nhập Tây Phương, y có thể sẽ phải nghiêm túc đối đãi, nhưng y hiện giờ đã là Chuẩn Thánh cường giả.

Lại học được không ít thần thông Tây Phương, mấy người trước mắt còn chưa đáng để y để vào mắt.

Bàn tay lớn màu vàng, nhìn thì chậm chạp, nhưng lại với tốc độ

cực nhanh mà chộp lấy Thất Đại Thánh.

Công kích của bảy người, căn bản không thể lay chuyển được bàn tay y.

Sau trận chiến này, danh tiếng của Đa Bảo Như Lai y, tất nhiên sẽ vang động Tam Giới.

Trận chiến này không chỉ là để hàng phục Tôn Ngộ Không, đồng dạng cũng là để tuyên xưng sự tồn tại của Phật Môn với Tam Giới.

Từ đây về sau ở Hồng Hoang sẽ không còn Tây Phương Giáo, chỉ có Phật Môn.

Mà Như Lai y, chính là Phật Môn chi chủ.

"Tốt tốt tốt!

Một lượt đều bắt lại, tất cả tiễn lên Trảm Yêu Đài!" Lý Tịnh đứng trên không trung, nhìn tình cảnh trước mắt, sắc mặt cuồng hỉ, trong mắt tràn đầy hưng phấn.

Suýt chút nữa thân vẫn dưới Kim Cô Bổng của Tôn Ngộ Không, hận ý trong lòng Lý Tịnh có thể tưởng tượng được.

"Đây chính là lực lượng của Quả Vị sao!" Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, Hạo Thiên đang xem sắc mặt vô cùng phức tạp.

Đa Bảo y tự nhiên biết, trước kia cảnh giới không khác y là mấy.

Sau khi vào Tây Phương, lại dễ dàng bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Nếu trong Phong Thần Chi Chiến, y không lên bảng, mượn Quả Vị Thiên Đế, nhất định cũng có thể dễ dàng bước vào Chuẩn Thánh.

Thậm chí có thể một hơi phá nhập trung kỳ, hậu kỳ.

Nhưng hiện tại, tất cả đều đã thay đổi.

Một yêu hầu nhỏ bé, vậy mà cũng cần phải cầu cứu người khác.

"Đa Bảo!

Ngươi phản bội Tiệt Giáo, hôm nay ngô Triệu Công Minh thay Sư Tôn diệt ngươi kẻ lang tử dã tâm này." Đúng lúc Như Lai sắc mặt đạm nhiên, Tôn Ngộ Không mấy người kinh nộ, từ chân trời một đạo thanh âm lạnh nhạt truyền đến.

Tôn Ngộ Không và những người khác trong lòng kinh ngạc, Như Lai trên không trung lại lần đầu tiên sắc mặt đại biến.

Ánh mắt nhìn tới, liền thấy chân trời, một đạo quang hoa rực rỡ lướt đến.

Ngân quang như trường long ngang qua, trong nháy mắt rơi xuống bàn tay lớn màu vàng trên không trung.

Tiếng "Oanh long long" vang vọng.

Bàn tay che trời lấp đất trên không trung, trong nháy mắt vỡ nát.

Hóa thành kim quang vô tận, chiếu rọi thiên khung.

Tôn Ngộ Không mấy người đang chiến đấu trong lòng bàn tay, sắc mặt ngơ ngác nhìn sự biến hóa đột ngột này.

Vừa nãy bảy huynh đệ bọn họ hợp lực, vẫn khó lòng lay chuyển được bàn tay vàng kia, vậy mà cứ thế ầm ầm vỡ nát.

Bọn họ thậm chí còn không có cơ hội phản ứng, đã bị người ta đánh nát.

Kết hợp với thanh âm trên không trung vừa rồi, không nghi ngờ gì nữa là do kẻ tên Triệu Công Minh kia làm.

Đối với cái tên đột nhiên xuất hiện này, Tôn Ngộ Không hai mắt tối sầm.

Y mới xuất thế vài trăm năm, làm sao biết ai là Triệu Công Minh.

Bất quá Tôn Ngộ Không trong lòng hiểu rõ, giữa trời đất lại xuất hiện một tồn tại cường hãn.

Ngưu Ma Vương và những người khác phía sau, trong mắt tinh quang liên tục lóe lên.

Như Lai xuất hiện, khiến bọn họ vô cùng lo lắng.

Không ngờ, trong chớp mắt, lại có đệ tử Thánh Nhân xuất hiện.

Lại còn trực tiếp ra tay với Như Lai.

Điều này đối với bọn họ mà nói, không nghi ngờ gì nữa là một tin tức tốt cực lớn.

Như Lai tọa trên liên đài, hữu thủ khẽ chấn động, trong mắt mang theo kinh ngạc.

Một đôi mắt, chăm chú nhìn về hướng thanh âm truyền đến.

Triệu Công Minh là ai, y đương nhiên rõ.

Một trong những đệ tử thân truyền của Thông Thiên.

Từng là sư đệ của y.

Tuy nhập môn muộn hơn y rất nhiều, nhưng thiên phú của Triệu Công Minh quả thực phi thường bất phàm.

Nhưng hiển nhiên chưa đạt đến mức khoa trương như trước mắt.

Trước khi Trường Phong chưa xuất hiện, y đường đường là đại sư huynh Tiệt Giáo.

Trong toàn bộ Tiệt Giáo, thực lực chỉ dưới Thông Thiên.

Giờ đây nhập Tây Phương, lại càng được tạo hóa cực lớn.

Thực lực bản thân, so với trước kia tinh tiến hơn rất nhiều.

Bàn tay vàng vừa nãy, nhìn thì như y tùy tiện đánh một kích, nhưng đó không phải thần thông bình thường.

Phật quốc trong lòng bàn tay!

Sau khi nhập Tây Phương Giáo, được Thánh Nhân chỉ điểm mà lĩnh ngộ.

Đó là một môn thần thông không gian cường đại.

Triệu Công Minh vậy mà lập tức có thể phá giải.

Xem ra trong mấy trăm năm ngắn ngủi này, thực lực của Triệu Công Minh có chút vượt ngoài dự liệu của y.

Xuyên qua kim quang đang tỏa ra, Như Lai nhìn thấy ở đằng xa trên không trung một đạo thân ảnh đang bước tới.

Cảm nhận được dao động truyền đến từ trên người đối phương, Như Lai trong mắt kinh hãi.

Chương 194

Triệu Công Minh đồng dạng đã bước ra một bước kia, hơn nữa còn không phải là Chuẩn Thánh cường giả bình thường.

Chuyện trấn áp Tôn Ngộ Không hôm nay, e rằng có chút gian nan rồi.

Tuy nhiên khi phản bội Tiệt Giáo, y đã hiểu sớm muộn gì cũng sẽ có ngày này.

Nhưng không ngờ, ngày này lại đến nhanh đến vậy.

Kẻ ra tay không phải Trường Phong, cũng không phải Kim Linh Thánh Mẫu, vậy mà lại là Triệu Công Minh.

Như Lai tọa trên liên đài sắc mặt trầm xuống, trong đầu vô số ý niệm xoay chuyển.

Chuyện Tây Du, vô cùng quan trọng.

Phật Môn không cường đại, Phật Tổ như y làm sao hưởng thụ thêm nhiều Quả Vị.

Y sẽ không lùi bước.

Sự biến hóa đột ngột này, đồng dạng khiến Lý Tịnh và những người khác trong trận kinh ngạc.

Tự mình trải qua Phong Thần Lượng Kiếp, bọn họ đồng dạng vô cùng rõ về kẻ đến.

Triệu Công Minh ra tay như điện!

Trong Phong Thần, từng một mình đánh bại vài vị Thập Nhị Kim Tiên.

Một thân đạo hạnh cường đại, 24 viên Định Hải Thần Châu trong

tay lại càng có uy lực phi phàm.

Tiệt Giáo đã là đại giáo đệ nhất trong thiên địa, bọn họ không ngờ Triệu Công Minh lúc này lại xuất hiện.

Na Tra thần tình ngưng trọng, tung thân lướt đến bên cạnh Lý Tịnh.

Vừa nãy Tôn Ngộ Không mấy côn, đã khiến Lý Tịnh sắc mặt khó coi.

Giờ đây lại có dị số xuất hiện, tự nhiên phải hộ vệ hai bên.

Mọi người trong trận kinh ngạc, lúc này Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề ở Tu Di Sơn Tây Phương, sắc mặt có chút khó coi.

Hai người nhìn nhau, trong mắt mang theo ngưng trọng.

Bất kể thực lực Triệu Công Minh ra sao, sự xuất hiện của y, chính là đại diện cho Tiệt Giáo.

Trước đó khi mưu tính chuyện Tây Du, hai người lo lắng nhất chính là Tiệt Giáo mạo nhiên nhúng tay.

Giờ đây đến thời điểm then chốt của bố cục, Triệu Công Minh xuất sơn, điều này không nghi ngờ gì đã làm tăng thêm rất nhiều biến số.

Thế nhưng tình huống như vậy, bọn họ lại vô năng vi lực.

Dù sao ban đầu thuyết phục Đa Bảo, đã kết xuống nhân quả lớn với Tiệt Giáo.

Lúc này Tây Du Lượng Kiếp, tự nhiên là lúc thanh toán.

Đương nhiên việc này cũng có một điểm báo tốt.

Sớm trước Thông Thiên khi biết Đa Bảo phản bội giáo, từng nổi giận mà phạt Tu Di Sơn, nhưng cuối cùng cũng không động đến Đa

Bảo.

Rất hiển nhiên, Thông Thiên muốn giao cho đệ tử môn hạ xử lý.

Chỉ cần hai vị Thánh Nhân bọn họ không ra tay, Trường Phong Tiệt Giáo sẽ không xuống trận.

Tình huống hiện tại, chỉ có thể dựa vào chính Như Lai.

Tuy thần tình ngưng trọng, nhưng đối với Như Lai, bọn họ vẫn vô cùng tin tưởng.

Đối phương nguyên là đại sư huynh Tiệt Giáo, sau khi được bọn họ chỉ điểm, thực lực càng mạnh hơn.

Khác với Tây Phương Nhị Thánh, lúc này trong Lăng Tiêu Bảo Điện Thiên Đình, Hạo Thiên sắc mặt vô cùng khó coi.

Y đi Tây Phương mời Như Lai đến, bên này đệ tử Tiệt Giáo liền xuống trận.

Điều này rất hiển nhiên là không nể mặt Thiên Đình y.

Dù sao muốn đối phó Như Lai, lúc nào cũng có thể, thế mà cứ chọn đúng lúc này.

Ý của Tiệt Giáo này, làm sao có thể không khiến y lo lắng.

Chưa kể thực lực Tiệt Giáo cường đại, riêng việc hơn 300 đệ tử Tiệt Giáo trong Thiên Đình lúc này, đã khiến y khổ sở.

Bọn họ tuy thân ở Thiên Đình, nhưng hoàn toàn hướng về Tiệt Giáo.

Triệu Công Minh xuất sơn, có nghĩa là những tiên gia này càng không nghe lệnh của y.

"Khốn kiếp!

Khốn kiếp!" Hạo Thiên siết chặt nắm đấm, trong lòng thầm mắng.

Y cảm thấy Phong Thần Lượng Kiếp, hoàn toàn là do chính mình đào một cái hố, rồi chính mình nhảy vào.

Trước đó tuy Thiên Đình ở Tam Giới thế yếu, nhưng nói gì thì nói vẫn là y có tiếng nói.

Đâu như hiện tại, cái đuôi không thể vẫy.

Nhưng đối mặt với sự xuất hiện của Triệu Công Minh, Hạo Thiên cũng chẳng có cách nào.

Như Lai cũng thế, Triệu Công Minh cũng vậy, bọn họ đều là đệ tử Thánh Nhân.

Sự so tài giữa các Thánh Nhân, y căn bản không thể nhúng tay vào, hơn nữa hiện tại y cũng không dám nhúng tay.

Vào Phong Thần Lượng Kiếp, bất quá là trong lòng hiếu kỳ, xuống hạ giới đi dạo, cuối cùng lại tự mình lên bảng Phong Thần.

Hiện giờ Tây Du Lượng Kiếp, nếu lại mạo hiểm động thủ, ai cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Hạo Thiên bây giờ là thật sự sợ rồi.

Không thành Thánh cuối cùng cũng chỉ là kiến hôi!

Thực lực mới là tất cả.

Thế nhưng gần đây, y tra xét Tam Giới, căn bản không có tin tức về Hồng Mông Tử Khí kia.

Rõ ràng không phải là một trong những kẻ ẩn trốn, nhưng lại không dễ dàng tìm thấy như vậy.

Hạo Thiên gạt bỏ những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, hai mắt chăm chú nhìn Hạo Thiên Kính trên không trung.

Triệu Công Minh xuất hiện, chuyện Tây Du khẳng định sẽ có biến

số.

Hiện giờ Hạo Thiên, chỉ hy vọng sự đầu tư của mình đừng đổ sông đổ biển.

Trên không Hoa Quả Sơn, dưới sự chú mục của mọi người, ở đằng xa trên không trung, một hán tử mặt đen cười hắc hổ, từ từ xuất hiện.

Trong tay y một xâu châu bạc, ngân quang chói mắt, vô cùng thu hút.

"A Di Đà Phật!

Bản tọa là Tây Phương Như Lai!

Đã không còn là Đa Bảo kia nữa!" Như Lai một đôi mắt chăm chú nhìn Triệu Công Minh, Phật âm đạm nhiên truyền ra.

Nhìn tình cảnh hôm nay, một trận chiến là không thể tránh khỏi.

Đã như vậy, Như Lai y cũng không sợ.

Chỉ cần không phải Trường Phong, Thông Thiên xuất hiện, Như Lai vẫn có ngạo khí của riêng mình.

"Hừ!" Triệu Công Minh không nói lời thừa, hừ mạnh một tiếng.

Vụt một tiếng, 24 viên Định Hải Thần Châu trong tay y tế ra.

Gia nhập Tiệt Giáo nhiều năm như vậy, Đa Bảo tuyệt đối là sự sỉ nhục của cả Tiệt Giáo.

Tự tay thu phục Đa Bảo, không nghi ngờ gì là việc vinh hạnh nhất của mỗi đệ tử Tiệt Giáo.

Nhìn thấy pháp bảo giáng xuống từ không trung, Đa Bảo khẽ nhíu mày.

Thân là đại sư huynh Tiệt Giáo năm xưa, đối với kiện pháp bảo

này, y đồng dạng vô cùng rõ.

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, vừa rồi phá vỡ thần thông của y chính là vật này.

Muốn dùng nhục thân, thần thông cứng rắn chống đỡ, chẳng khác gì tự tìm khó.

Tuy trong lòng biết bảo vật này bất phàm, nhưng Như Lai đồng dạng có khí phách của riêng mình.

Y tọa trên không trung, liên đài dưới thân, từng vầng kim quang chiếu rọi ra. 24 viên Định Hải Thần Châu Triệu Công Minh đánh tới, trong kim quang ôn nhuận kia, tốc độ càng lúc càng chậm, cuối cùng dừng lại ở ngoài ba trượng của Như Lai.

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Định Hải Thần Châu, vậy mà lại bị chặn lại, hơn nữa còn dễ dàng đến vậy.

Triệu Công Minh cười hổ đến, đồng dạng kinh ngạc.

Xuất đạo nhiều năm như vậy, y lần đầu tiên thấy có người chặn được pháp bảo của y như thế.

Triệu Công Minh nhíu mày, trong nháy mắt nhìn về phía liên đài dưới thân Như Lai.

"Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên!" Chỉ liếc mắt một cái, Triệu Công Minh trong miệng kinh hô.

Thân là đệ tử Thánh Nhân, kiến thức tự nhiên bất phàm.

Huống hồ Tây Phương vốn dĩ không có pháp bảo gì.

Vật này là của Tây Phương Nhị Thánh, không ngờ lại ban cho Như Lai.

Triệu Công Minh lúc này cũng có chút hiểu ra, khó trách Đa Bảo lại nhập Tây Phương.

E rằng Tây Phương Nhị Thánh kia, đã cho rất nhiều cám dỗ.

"Đạo hữu!

Bản tọa có Công Đức Kim Liên hộ thể, ngươi không làm tổn thương được bần tăng, ân ân oán oán ngày xưa đều đã thành quá khứ, mong Đạo hữu hãy bỏ qua." Như Lai chắp hai tay lại, trong miệng ôn hòa nói.

Đối đầu với Tiệt Giáo?

Như Lai đương nhiên không muốn.

Ngay cả Tây Phương Nhị Thánh còn không muốn mạo hiểm đắc tội Thông Thiên, Trường Phong, y tự nhiên càng không dám đối đầu với Tiệt Giáo.

Chỉ là trước kia thân là đệ tử Tiệt Giáo, y không có sự lựa chọn.

Hơn nữa hiện giờ vẫn đang trong Tây Du Lượng Kiếp, Như Lai càng không hy vọng Tiệt Giáo phá hỏng kế hoạch của y.

Dù sao trong những năm tháng còn lại, thân là Phật của hiện tại, y cùng Phật Môn có liên quan mật thiết.

Sự nghiệp Phật Môn đại hưng, không thể có bất kỳ thất bại nào.

"Hừ!

Đa Bảo!

Chỉ là một kiện Công Đức Kim Liên mà thôi, không làm khó được ta!" Liếc nhìn Như Lai, Triệu Công Minh lạnh giọng nói.

Y thu hồi Định Hải Thần Châu, hữu thủ khẽ mở ra.

Liền thấy một đồng tiền có cánh xuất hiện trong lòng bàn tay.

"Di!

Vật này là gì?" Nhìn thấy thứ trong tay Triệu Công Minh, Như Lai

trong mắt kinh hãi.

Trong ấn tượng của y, Triệu Công Minh dường như không có một kiện pháp bảo như vậy.

Đáng tiếc, chưa đợi y xem xét kỹ, chỉ thấy đồng tiền trong tay Triệu Công Minh bay lên, lao về phía y.

Đồng tiền giữa không trung lắc lư trái phải, nhìn qua dường như không có chút lực công kích nào.

Như Lai khẽ nhíu mày, không hề nhúc nhích, yên lặng quan sát.

Dựa vào Công Đức Kim Liên, bất quá là muốn Triệu Công Minh biết khó mà lui.

Cho dù bỏ qua Công Đức Kim Liên, thực lực của y cũng không dưới Triệu Công Minh.

Dưới ánh mắt chăm chú của Như Lai, đồng tiền kia "Đinh" một tiếng, va chạm ở ngoài ba trượng của y.

Chưa kịp đợi Như Lai phản ứng, "Vụt" một tiếng, Công Đức Kim Liên dưới thân y vậy mà lại rơi xuống.

Sự biến hóa đột ngột này, khiến Như Lai đại kinh.

Ở Tây Phương nhiều năm như vậy, y đã luyện hóa Công Đức Kim Liên.

Nhưng vừa nãy, nguyên thần của y vậy mà lại bị cắt đứt với Công Đức Kim Liên.

Điều này làm sao có thể không khiến Như Lai kinh hãi.

Bất quá, cũng chỉ trong một khoảnh khắc, Như Lai lại lần nữa cảm nhận được sự tồn tại của Công Đức Kim Liên.

Tuy nhiên cảm giác đó có chút suy yếu, dường như bị một loại

năng lượng thần bí nào đó ngăn cách.

Chỉ là Như Lai cũng không có thời gian xem xét kỹ, khoảnh khắc kim liên rơi xuống, 24 viên Định Hải Thần Châu trên không trung lại lần nữa lao đến.

Liếc nhìn Công Đức Kim Liên phía dưới, Như Lai không hề để ý, toàn thân kim quang lấp lánh.

Một bước đạp ra, lại lần nữa vươn hữu thủ, chộp lấy Định Hải Thần Châu mà nghênh đón.

Đùng!

Kim quang chói mắt bạo xạ ra, giữa đó xen lẫn một thoáng bóng tối vụt qua.

Đó là hai người giao phong, đánh nát hư không.

Chỉ là luồng kim quang kia quá mức cường thịnh, ngay cả hư không cũng bị nhuộm một tầng kim quang.

Triệu Công Minh tế ra Định Hải Thần Châu, đồng dạng không hề lùi bước, tay cầm Kim Tiên nghênh đón.

Trong chớp mắt, hai người trực tiếp chiến đấu cùng một chỗ.

Chương 195

Còn ở phía dưới hai người, một đồng tiền có cánh, cùng một tòa kim liên lớn bằng bàn tay đang chìm nổi lên xuống.

Từ khi Triệu Công Minh xuất hiện, đến khi hai người trực tiếp chiến đấu cùng một chỗ, bất quá chỉ trong nháy mắt.

Tôn Ngộ Không và những người khác vẫn chưa kịp phản ứng, cảm nhận dao động cường đại truyền đến từ không trung, thân hình liên tục lùi lại.

Dao động quen thuộc truyền đến từ không trung, khiến Tôn Ngộ Không sắc mặt có chút ngưng trọng.

Loại dao động này, y vô cùng quen thuộc.

Mấy trăm năm trước, khi trời đổ mưa máu, y từng thấy vài tồn tại như vậy chiến đấu.

Nhiều năm như vậy trôi qua, thực lực của y đã tinh tiến không ít.

Thế nhưng dao động tản mát ra này, vẫn khiến y có chút sợ hãi.

Chuẩn Thánh cường giả, còn mạnh hơn trong tưởng tượng của y.

"Đại ca!

Hiện tại chúng ta phải làm sao?" Ngưu Ma Vương đứng sau Tôn Ngộ Không, khẽ nói.

Nguyên bản bất quá chỉ là trận đối chiến giữa bọn họ với Thiên Đình, giờ đây có đệ tử Thánh Nhân nhúng tay, sự tình không hề đơn giản nữa rồi.

Dù sao một khi liên quan đến Thánh Nhân, ngay cả mấy vị Yêu Thánh của Yêu tộc bọn họ, cũng không dám mạo hiểm hành sự.

“Trước cứ mặc kệ đi!

Diệt Thiên Đình đại quân rồi nói!” Sự tình đã bắt đầu, tự nhiên không có khả năng thu tay.

Hiện giờ kẻ ngốc kia vừa hay bị kéo chân, nên nhân cơ hội này một hơi đánh bại Thiên Đình đại quân.

Lời nói của Tôn Ngộ Không, khiến Ngưu Ma Vương mấy người trong lòng kinh hãi.

Triệu Công Minh có phải cố ý đến tương trợ bọn họ hay không, mấy người không biết, nhưng Đa Bảo Như Lai tuyệt đối là vì giúp đỡ Thiên Đình.

Lúc này nếu công đánh Thiên Đình, thái độ của Tây Phương Giáo khiến bọn họ có chút lo lắng.

Đáng tiếc, Tôn Ngộ Không nào có nghĩ nhiều như vậy.

Lời vừa dứt, thân hình đã bay vọt ra, lao thẳng về phía Lý Tịnh giữa không trung.

Dương Tiễn, Na Tra tuy thực lực cường đại, nhưng Lý Tịnh mới là người thống binh của Thiên Đình.

Hơn nữa hai vị kia thực lực không hề đơn giản, cho dù là quần ẩu, trong thời gian ngắn cũng không thể hạ được đối phương.

Theo Tôn Ngộ Không thấy, chuyện chấn động nhất không gì bằng bắt được Lý Tịnh, hoặc trực tiếp giết y.

Chỉ có như vậy mới có thể tạo ra chấn động lớn hơn.

Thấy Tôn Ngộ Không động thủ, Ngưu Ma Vương và những người khác nhìn nhau, cũng không chút do dự.

Mũi tên đã trên dây, không thể không bắn.

Lý Tịnh và những người khác tuy đang nhìn Như Lai, Triệu Công Minh chiến đấu, nhưng đồng thời cũng chú ý động tĩnh của Tôn Ngộ Không và những người khác.

Tôn Ngộ Không vừa động, Dương Tiễn, Na Tra đồng thời bay vọt ra.

"Chặn bọn họ lại, ta đi bắt Lý Tịnh kia!" Thấy vậy, Tôn Ngộ Không lớn tiếng quát.

"Vâng!

Đại ca!" Vô số tiếng đáp lại phía sau.

Mấy người hơi chậm hơn Tôn Ngộ Không vài thân vị, đột nhiên tăng tốc, nghênh đón Dương Tiễn, Na Tra.

Tôn Ngộ Không lại khẽ lách người, tung mình một cái, lao về phía Lý Tịnh.

"Toang rồi!" Vừa thấy Tôn Ngộ Không lao thẳng về phía mình, Lý Tịnh tức thì sắc mặt đại kinh.

Như Lai đang chiến đấu với Triệu Công Minh, bên kia mấy vị Đại La Kim Tiên lại cùng nhau lao tới.

Không thể chặn được!

"Rút quân!" Lý Tịnh lớn tiếng hô, xoay người bỏ chạy.

Y không biết Như Lai có thể chặn được Triệu Công Minh hay không, nhưng Lý Tịnh không muốn giao cái mạng nhỏ của mình cho người khác.

Tình huống hiện tại, chỉ có thể về Thiên Đình trước rồi nói sau.

Còn ở đây, giao cho Như Lai là được.

Dù sao với sự xuất hiện của Triệu Công Minh, sự tình đã thoát ly

dự liệu của y.

Triệu Công Minh đều đã xuất hiện, ai biết lát nữa còn có đệ tử Tiệt Giáo nào hiện thân nữa không.

Trong Phong Thần đã kiến thức được sự lợi hại của đệ tử Tiệt Giáo, y không muốn thử.

Hạo Thiên trong Lăng Tiêu Bảo Điện, đồng dạng thở phào nhẹ nhõm.

Lý Tịnh không gặp nguy hiểm, y tự mình cũng không cần mạo hiểm ra tay, ai cũng vui mừng.

So với niềm vui của bọn họ, Tôn Ngộ Không lại vô cùng phẫn nộ.

Trước đó bọn họ đã thương nghị, trận chiến này phải tạo ra danh tiếng cho Yêu tộc, dùng để chiêu mộ quần yêu thiên hạ.

Nếu để Lý Tịnh chạy thoát, thì hiệu quả sẽ bị giảm đi rất nhiều.

Bất quá giây tiếp theo, Tôn Ngộ Không trong mắt sáng rực.

Như Lai trước mắt, chỉ là một pháp tướng do pháp lực ngưng tụ thành, cũng không phải không thể chiến thắng.

"Tứ đệ!

Đừng để Lý Tịnh chạy thoát!" Tôn Ngộ Không trong lòng đại hỉ, liên tục truyền âm cho Bằng Ma Vương.

Trong Thất Đại Thánh, y cảnh giới cao nhất, thực lực mạnh nhất, nhưng người có tốc độ nhanh nhất lại là Bằng Ma Vương.

Hiện giờ y chặn Như Lai pháp thân, chuyện bắt giết Lý Tịnh, giao cho Bằng Ma Vương là được.

Bằng Ma Vương ở đằng xa đang nộ chiến cùng Giao Ma Vương và những người khác với Dương Tiễn, đôi cánh vừa vỗ, trên đó ngân

quang chợt hiện.

"Sưu" một tiếng, y biến mất giữa hư không, lướt về phía Lý Tịnh.

Lý Tịnh đã chạy về phía Nam Thiên Môn, đột nhiên tâm thần kịch chấn.

Y cảm nhận được một luồng uy hiếp cường đại.

Lý Tịnh sắc mặt kinh hãi, liền muốn tế xuất Linh Lung Bảo Tháp hộ thể.

Đâu ngờ thân hình vừa chấn động, tiểu tháp trong lòng bàn tay rơi xuống, cả người vô lực bay về phía trước.

Thế nhưng sau khi bay được vài chục dặm, thân hình "Oanh" một tiếng nổ tung.

Một tia ngân quang lướt qua không trung, hiện ra thân ảnh của Bằng Ma Vương.

Lúc này y thở hổn hển, trong mắt lại mang theo sắc vui mừng.

Vừa nãy y, trực tiếp thi triển bản mệnh thần thông.

Quả nhiên, một chiêu đã giết Lý Tịnh.

"Phụ Vương!" Na Tra vẫn đang chiến đấu cùng Ngưu Ma Vương thấy vậy, tức thì nghiến răng nghiến lợi.

Lý Tịnh có thực lực gì, cứng rắn chịu một kích của Đại La Kim Tiên, tuyệt đối mười phần chết không còn sống.

Thoát được đại kiếp Phong Thần, không ngờ lại vẫn lạc ở đây.

Dương Tiễn ở gần đó, cũng trong lòng đại kinh.

Chiêu này của Bằng Ma Vương, thật sự quá đột ngột.

Vừa nãy độc chiến quần thánh (Thất Đại Thánh), y cũng từng giao thủ với Bằng Ma Vương.

Đối phương có ẩn giấu thực lực.

Trận chiến này, Tôn Ngộ Không và những người khác e rằng có tâm tư khác.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, Hạo Thiên vừa mới thở phào nhẹ nhõm, há hốc mồm, cả người đều ngây dại.

Bởi vì có Như Lai ra tay, y cũng đã yên tâm.

Đâu ngờ trong chớp mắt, lại biến thành thế này.

Trong toàn bộ Thiên Đình, tiểu đệ duy nhất nghe lời nhất, vậy mà lại bị xử lý rồi.

Chết trong một màn kịch chẳng qua chỉ là diễn phụ.

Phẫn nộ!

Vô cùng phẫn nộ!

Không chỉ là phẫn nộ Lý Tịnh chết, mà còn là uy tín của Thiên Đình, e rằng sẽ giảm sút lại càng giảm sút.

Nhưng y chỉ có thể uất ức trốn trong Thiên Đình.

Chuyện Phong Thần Lượng Kiếp, y vẫn còn nhớ rõ như in.

Trong Phong Thần, có Phong Thần Bảng ở đó, chết rồi còn có thể lên Phong Thần Bảng.

Hiện tại lại không có Phong Thần Bảng.

Nguyên thần của bọn họ bị Phong Thần Bảng chế ngự, nhưng không phải nguyên thần ký thác trên Phong Thần Bảng.

Chết rồi, đó chính là thật sự chết rồi.

Vậy sau này Thiên Đình đều không có chuyện của y.

Tuy hiện tại chư tiên Thiên Đình lòng dạ khác nhau, nhưng y nào phải không có cơ hội.

Hạo Thiên, không dám mạo hiểm này.

Vương Mẫu bên cạnh há hốc mồm, ngây người nhìn Hạo Thiên.

Dường như đọc được ý tứ trong mắt đối phương, Vương Mẫu trong lòng thở dài sâu sắc.

Thiên Đế, Vương Mẫu này, làm quả thật quá uất ức.

Thế nhưng, bọn họ lại có cách nào.

Thiên Đình không thiếu tiên gia, nhưng cơ bản đều là đệ tử Thánh Nhân.

Ánh mắt khẽ quét xuống, thần tình chư tiên trong điện đều thu vào đáy mắt.

Có kinh ngạc, có kinh dị, nhưng nhiều hơn là hoan hỉ, và cả hưng phấn.

Đồng là thần của Thiên Đình, Lý Tịnh thân vẫn, vậy mà lại có nhiều người vui mừng như vậy.

Ánh mắt quét qua, y còn đón nhận không ít ánh mắt nhìn thẳng tới.

Ánh mắt đó, không có sự cung kính, mà nhiều hơn là một sự kỳ vọng.

Dường như đang nói "Các ngươi sao còn không ra tay".

Ý tứ lộ ra trong ánh mắt, khiến Vương Mẫu trong lòng phẫn hận.

Lúc này y, cũng có chút hiểu ra, vì sao Hạo Thiên vẫn luôn ngẩng đầu.

E rằng, đối với tình cảnh trong điện, đối phương đồng dạng vô cùng rõ ràng.

Vương Mẫu siết chặt hai nắm đấm, kìm nén sự tức giận trong lòng, trên mặt khôi phục sự nhu hòa như thường.

“Ha ha ha!

Lý Tịnh tiểu nhi đã chết!

Hài nhi môn theo ta giết!” Trên Hoa Quả Sơn, vang lên tiếng Tôn Ngộ Không hào sảng hưng phấn.

Tôn Ngộ Không từng lên Thiên Đình một lần, tự nhiên hiểu rõ địa vị của Lý Tịnh trong Thiên Đình.

Trảm giết một cường giả như vậy, tuyệt đối có thể khiến Hoa Quả Sơn danh chấn Hồng Hoang.

Đến lúc đó vung tay hô một tiếng, quần yêu thiên hạ đều sẽ đến.

Tôn Ngộ Không, đã có thể tưởng tượng được cảnh tượng huy hoàng tiếp theo.

Ngưu Ma Vương và những người khác, đồng dạng trong lòng đại hỉ.

Tuy nhiên bỗng dưng nhảy ra hai cường giả, nhưng ít nhất kế hoạch trước đó của bọn họ đã thực hiện được.

Giữa trận trảm giết đại tướng thống binh Thiên Đình, đây tuyệt đối là khoảnh khắc chấn phấn lòng người.

Lúc này trên không trung cách Hoa Quả Sơn trăm vạn dặm, Bạch Trạch cùng những người khác đang đứng.

Bạch Trạch sắc mặt đạm nhiên, Kế Mông, Anh Chiêu bên cạnh lại lộ vẻ hổ thẹn.

Lý Tịnh thân phận gì, bọn họ vô cùng rõ.

Giờ đây đánh giết Lý Tịnh, có thể nói là đã triệt để xé rách mặt với Thiên Đình.

Điều này có nghĩa là, Yêu tộc ẩn cư Hồng Hoang sau Vu Yêu Chi

Chiến, lại một lần nữa trở về mảnh thiên địa này.

“Đại ca!

Chuyến này liệu có khiến Chư Thánh nổi giận không?” Kế Mông do dự một chút, thần tình hơi ưu lo.

Đối với Thiên Đình, bọn họ không có gì phải sợ hãi.

Yêu tộc tuy sa sút, nhưng vẫn là tộc quần lớn nhất Hồng Hoang.

Dù sao sau Long Hán Sơ Kiếp, trừ ba tộc bá chủ năm xưa, vạn tộc còn lại cơ bản đều có thể gọi là Yêu tộc.

Hiện giờ trong toàn bộ thiên địa, tuy vẫn còn không ít tộc quần, nhưng số lượng đông đảo nhất vẫn là Yêu tộc.

Chương 196

Ngay cả Nhân tộc, nhân vật chính của thiên địa hiện nay, Yêu tộc cũng không sợ.

Ẩn cư nhiều năm như vậy, bọn họ lo lắng duy nhất chỉ là Thiên Địa Lục Thánh.

Tình huống hiện tại, cũng tương tự như vậy.

"Phía trước có Tiệt Giáo ngăn chặn, chúng ta không cần lo lắng." Bạch Trạch trong mắt tinh anh, căn bản không có chút lo lắng nào.

Đối với cục thế thiên địa trước mắt, y vô cùng rõ ràng.

Đương nhiên thần tình đạm nhiên của Bạch Trạch, không có nghĩa là y không có ưu lo.

Người thật sự cần phải lo lắng là vị ở Tử Tiêu Cung kia.

Chỉ là chuyện như vậy, Bạch Trạch tất nhiên sẽ không nói ra.

Dù sao nói ra, ngoài việc gây ra khủng hoảng, cũng sẽ không có bất kỳ hiệu quả nào.

Anh Chiêu bên cạnh gật đầu, vẫn có chút lo lắng nói: "Thiên Đình còn có vài vị Chuẩn Thánh cường giả, chỉ dựa vào Giao Ma Vương và những người khác e rằng không đủ." Vì đã có kế hoạch, tự nhiên cần phải cân nhắc tất cả các yếu tố.

Thực ra còn một mối lo Anh Chiêu chưa nói, chính là Thái Tử Yêu Đình năm xưa Lục Áp.

Lục Áp lúc này, đồng dạng đang ở trong Thiên Đình, hơn nữa thần vị còn không thấp.

"Chuyện Yêu tộc là tối đại!" Bạch Trạch tự nhiên hiểu thâm ý

trong lời nói của Anh Chiêu.

Lục Áp tuy là Thái Tử Yêu tộc, nhưng đối phương cùng Nữ Oa nhân quả quá nhiều.

Theo Bạch Trạch thấy, đối phương trong Phong Thần đã lên bảng, trở thành tiên gia Thiên Đình, đã cắt đứt tất cả với Yêu tộc.

Lời nói của Bạch Trạch, khiến Kế Mông, Anh Chiêu sững lại, nhưng không nói gì.

Yêu tộc có thể bảo lưu hỏa chủng trong Vu Yêu Chi Chiến, tất cả đều nhờ Bạch Trạch.

Còn về Lục Áp kia, ngược lại ở Yêu Đình không ở được bao lâu, chỉ là có danh xưng Thái Tử Yêu Đình mà thôi.

So với toàn bộ Yêu tộc, quả thực chẳng đáng là gì.

Tức thì mấy người không nói nữa, từng người yên lặng nhìn về đằng xa.

Lý Tịnh đã thân vẫn, bọn họ muốn xem Thiên Đình sẽ có phản ứng gì.

Đương nhiên, ba người cũng muốn biết trận chiến giữa Triệu Công Minh và Như Lai.

Kết quả trận chiến của bọn họ, tất sẽ dẫn đến phản ứng của Phật Môn và Tiệt Giáo.

Tiệt Giáo cũng thế, Phật Môn cũng vậy, đều là những tồn tại bọn họ không thể chọc vào.

Mà động tĩnh của bọn họ, tất nhiên sẽ gián tiếp ảnh hưởng đến cục thế Thiên Đình.

Chỉ là lúc này chiến trường của Triệu Công Minh, Như Lai, ngân quang lấp lánh.

Cả một vùng không gian đều bị bao phủ, bọn họ căn bản không nhìn thấy gì.

Đối với cái chết của Lý Tịnh, Chư Thánh không có chút dao động nào.

Một kẻ thậm chí còn không phải Đại La Kim Tiên, chết rồi thì cũng chết rồi.

Một đôi mắt của bọn họ, nhìn về phía vòng chiến của Như Lai và Triệu Công Minh. 24 viên Định Hải Thần Châu tuy bất phàm, nhưng không thể chặn được ánh mắt Thánh Nhân.

Trong đó một người toàn thân kim quang chói mắt, một người ngân sắc bao quanh, chiến đấu như lửa như đồ.

Còn lúc này trên Hoa Quả Sơn, vì cái chết của Lý Tịnh, tàn quân Thiên Đình đại bại.

Vô số Thiên Binh Thiên Tướng, hoảng loạn chạy về phía Nam Thiên Môn.

Chỉ là trong hỗn loạn, không ít người thân vẫn, đồng dạng còn không ít người bị bắt giữ.

Còn Tôn Ngộ Không lúc này, đã hoàn toàn áp chế pháp thân Như Lai trên không trung.

Bởi vì sau một hồi chiến đấu, thực lực đối phương không ngừng hạ xuống.

Rất hiển nhiên, là vì ngân quang chói mắt không xa kia, đã ngăn cách đối phương với bản thể.

Không có pháp lực bổ sung, pháp thân tự nhiên không thể chiến đấu lâu dài.

Nhận thấy đại quân Thiên Đình sẽ bại, pháp thân do Như Lai

ngưng tụ thành, đạm đạm liếc nhìn Bằng Ma Vương ở đằng xa, trực tiếp vỡ nát, hóa thành pháp lực mênh mông biến mất giữa không trung.

Sự việc đã không thể cứu vãn, chiến đấu tiếp còn có thể bại dưới tay Tôn Ngộ Không, thà rằng không đánh nữa.

Dương Tiễn tay cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, thấy pháp thân Như Lai vỡ nát, vội vàng hô Na Tra ở gần đó: "Na Tra!

Trước hết rút lui rồi nói!" Tuy vẫn chưa giao thủ với Tôn Ngộ Không, nhưng tình cảnh vừa rồi, y có thể nhìn rõ.

Tôn Ngộ Không không ở đó, bọn họ đều không chiếm được tiện nghi.

Nếu lại thêm một Tôn Ngộ Không nữa, tình cảnh của bọn họ tuyệt đối vô cùng bất lợi.

Bảy Đại Thánh này, còn khó đối phó hơn trong tưởng tượng của y.

Na Tra ở đằng xa, lúc này đâu có tâm tư để ý đến Dương Tiễn.

Y thi triển ba đầu sáu tay, điên cuồng công kích bốn phía.

Nhưng mấy vị Đại Thánh đều là đại yêu thành danh nhiều năm.

Không ít còn từng tham gia Vu Yêu Đại Chiến, kinh nghiệm chiến đấu xa ở trên mấy người.

Na Tra căn bản không thể làm gì được đối phương.

Thấy Na Tra căn bản không nghe khuyên, Dương Tiễn bán một sơ hở, cứng rắn chịu một côn của Ngưu Ma Vương, mượn lực bay vọt đi.

"Na Tra!" Dương Tiễn bay lượn đến, lớn tiếng quát, tiếng vang chấn động khắp nơi, hiển nhiên là đã mang theo thần thông.

Na Tra đang ở trạng thái điên cuồng, toàn thân chấn động, tức thì tỉnh táo lại.

"Đi!" Vừa thấy thần tình đối phương biến hóa, Dương Tiễn khẽ quát một tiếng, độn về phía Nam Thiên Môn.

Na Tra lúc này, cũng không chút do dự.

Phi thân vơ lấy Linh Lung Bảo Tháp, bay về phía Nam Thiên Môn.

Chỉ là khi bay đi, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn Bằng Ma Vương ở đằng xa.

Bằng Ma Vương tự nhiên thấy, trong lòng lạnh lùng hừ một tiếng.

"Chạy đi đâu!" Y lớn tiếng quát, lao thẳng tới.

Có thù không qua đêm.

Đã kết thù, đương nhiên phải nhanh chóng giải quyết.

Tôn Ngộ Không mấy người bên cạnh, không chút do dự, đồng dạng nhanh chóng đuổi theo.

Vì đã muốn đối đầu với Thiên Đình, bọn họ tự nhiên đã nghiên cứu qua cường giả Thiên Đình.

Cường giả có thể để Hạo Thiên chỉ huy được không nhiều, Dương Tiễn, Na Tra không nằm ngoài số đó.

Nếu có thể giữ lại hai người, Thiên Đình e rằng sẽ không còn tướng lĩnh nào.

"Yêu tộc bọn chúng rốt cuộc muốn làm gì?" Dương Tiễn sớm đã thấy mấy người đuổi tới, trong mắt đầy kinh ngạc lẫn nghi ngờ.

Giết Lý Tịnh vẫn chưa đủ, chẳng lẽ còn muốn giữ bọn họ lại hay sao?

Chỉ là ý niệm này vừa thoáng qua trong đầu, Dương Tiễn cũng

không còn tâm tư nghĩ nhiều.

Tôn Ngộ Không mấy người không đáng ngại, điều quan trọng là Triệu Công Minh xuất hiện.

Phong Thần Chi Chiến, Xiển Tiệt hai giáo tương chiến.

Dương Tiễn cũng không biết liệu có đệ tử Tiệt Giáo nào khác xuất hiện nữa không.

Hiệu lực Thiên Đình, bất quá cũng là vì chuyện Tây Du, y cũng không muốn đặt mình vào nguy hiểm.

Lý Tịnh đã chết, tiếp theo thiên địa thế tất lại sẽ gây ra biến hóa lớn.

Dương Tiễn, Na Tra đều là cường giả Đại La Kim Tiên, tốc độ không chậm, chỉ chốc lát sau, hai người đã đến ngoài Nam Thiên Môn.

Còn về Thiên binh Thiên tướng dọc đường, sớm đã bị Tôn Ngộ Không mấy người phá tan.

Một phần nhỏ chạy vào Nam Thiên Môn, phần lớn còn lại đều bỏ chạy về khắp các nơi Hồng Hoang.

Hiện giờ không thể lập tức trốn vào Thiên Đình, tự nhiên là giữ mạng nhỏ trước là quan trọng.

Dù sao đi tới cửa Thiên Đình, cũng không chỉ có một Nam Thiên Môn.

"Đại ca!

Đến Thiên Đình!" Ngưu Ma Vương khẽ nói khi thấy Nam Thiên Môn nguy nga trên nền trời.

Bên cạnh là Giao Ma Vương cùng những người khác, ai nấy đều mang sắc thái lạ trong mắt.

Nam Thiên Môn là một cửa ngõ quan trọng để tiến vào Thiên Đình, đồng thời cũng là con đường chính nối liền Yêu Đình ngày xưa với Hồng Hoang đại địa.

Nhìn từ xa, tuy kiến trúc đã thay đổi rất nhiều, nhưng vẫn còn đó bóng dáng của thuở xưa.

Sau Vu Yêu Chi Chiến, đây là lần đầu tiên bọn họ tiếp cận Thiên Đình gần đến vậy.

"Đã đến rồi, không thể tay không trở về!" Tôn Ngộ Không phấn khích nói khi thấy Dương Tiễn và Na Tra trực tiếp độn nhập Nam Thiên Môn.

Trong đôi mắt y bừng cháy vô vàn nhiệt huyết.

Ngưu Ma Vương mấy con yêu bên cạnh thấy vậy, thần sắc khẽ giật mình, cũng đều rục rịch muốn thử.

Thiên Đình tuy tạm thời không thể mạo hiểm tiến vào, nhưng xông vào Nam Thiên Môn thì vẫn có thể.

Mấy người trao đổi ánh mắt, tốc độ không hề giảm.

Dương Tiễn, người vừa lọt vào Nam Thiên Môn, trong mắt chợt lóe lên một vẻ kỳ lạ.

Bọn yêu tộc này quả thực có những ý tưởng khác.

Hơi do dự, Dương Tiễn vẫn dừng bước.

Thiên Đình không phải là ở trong Hồng Hoang, xung quanh vẫn rất an toàn.

"Tôn Ngộ Không!

Các ngươi yêu tộc rốt cuộc muốn gì?" Dương Tiễn trầm giọng quát, tam tiêm lưỡng nhận đao trong tay chỉ thẳng.

“Tiểu tử ba mắt!

Ăn một gậy của gia gia Đại Thánh ngươi đây!” Trước đó y đã muốn giao thủ với Dương Tiễn, nay cơ hội cuối cùng đã đến.

Tôn Ngộ Không tung mình đáp xuống, Kim Cô Bổng trong tay biến thành vạn trượng.

Một gậy bổ thẳng xuống, dường như muốn chẻ đôi Nam Thiên Môn.

“Hanh!” Dương Tiễn lạnh lùng hừ một tiếng.

Ở bên cạnh cửa ngõ Thiên Đình, y cũng không e ngại.

Y quay người trở lại, thi triển Pháp Tướng Thiên Địa.

Tam tiêm lưỡng nhận đao trong tay chỉ thẳng lên không trung, đỡ lấy côn gậy của Tôn Ngộ Không.

“Đông!” Tiếng vang chấn động trời đất vang vọng, cả Nam Thiên Môn đều rung chuyển kịch liệt.

Cảm nhận được lực đạo truyền đến từ côn gậy, Dương Tiễn trong lòng đại kinh.

Con yêu hầu này, thực lực không hề kém y.

Tôn Ngộ Không trên không trung, trong mắt cũng kinh ngạc, nhưng ngay sau đó là vô cùng phấn khích.

Chiến chi Pháp tắc, cần phải lĩnh ngộ trong những trận chiến không ngừng.

Hơn nữa lại là loại có nhục thân cường hãn, mà thực lực lại tương đương.

Rõ ràng, Dương Tiễn trước mắt là một đối thủ rất thích hợp.

“Tiểu tử này giao cho ta, các ngươi đập nát cái Nam Thiên Môn

này đi.” Tôn Ngộ Không, người cũng thi triển Pháp Tướng Thiên Địa, phân phó Ngưu Ma Vương và những người khác.

Thực lực của Dương Tiễn, bọn họ vừa mới lĩnh giáo.

Có Tôn Ngộ Không cản, tự nhiên khiến bọn họ vô cùng vui vẻ.

Ngay lập tức, từng bóng người vượt qua hai người đang giao chiến, trực tiếp xông về phía Nam Thiên Môn.

Thấy Dương Tiễn xông ra, Na Tra không chút do dự, cũng lao ra, trực chỉ Bằng Ma Vương.

“Tứ đệ!

Tiểu tử này giao cho ta!” Ngưu Ma Vương bước một bước chặn lại Na Tra.

Vừa rồi chưa phân thắng bại với Na Tra, Ngưu Ma Vương vẫn còn hơi không cam tâm.

Đối với điều này, Bằng Ma Vương tự nhiên gật đầu đồng ý.

Chém giết Lý Tịnh, thi triển bản mệnh thần thông, lúc này y tiêu hao hơi lớn.

Sao có thể ngu ngốc đi nghênh chiến Na Tra.

Ngay sau đó, Giao Ma Vương cùng những người còn lại, trực tiếp xông thẳng về phía Nam Thiên Môn.

Lúc này, Tăng Trưởng Thiên Vương đang trấn thủ Nam Thiên Môn, nhìn thấy mấy vị Yêu Thánh đột nhiên xông đến, trong mắt tinh quang liên tục lóe lên.

“Yêu tộc công đánh Thiên Đình, các ngươi ở đây trấn giữ, bản tướng sẽ đi bẩm báo Ngọc Đế!” Nói rồi, y quay người vội vã chạy vào Thiên Đình.

Chúng tướng sĩ còn lại nhìn nhau, ai nấy đều ngớ người.

Chủ tướng đều đã chạy rồi!

Chương 197

Những Thiên binh Thiên tướng vừa chạy tán loạn quay về, bọn họ đều thấy rõ ràng.

Nghe nói ngay cả Tháp Tháp Lý Thiên Vương cũng đã chiến tử, bọn họ làm sao dám tiến lên, lập tức từng người co rúm lại trong Nam Thiên Môn.

Trực tiếp tế lên đại trận, Chiếu Yêu Kính trên Nam Thiên Môn cũng huyễn quang lưu chuyển.

Đáng tiếc, loại Chiếu Yêu Kính này chỉ đối phó được yêu quái nhỏ bé thì được.

Giao Ma Vương và những người khác đều là Yêu Vương tu đạo nhiều năm, tự nhiên không có tác dụng gì.

Mấy vị Yêu Thánh lướt nhanh đến, binh khí trong tay oanh kích lên Nam Thiên Môn.

Kim quang lưu chuyển, hà quang rực rỡ bốc lên, tất cả công kích của mấy người đều bị phản đạn.

Giao Ma Vương và những người khác nhìn nhau, thần sắc có chút kỳ lạ.

Là tướng cũ của Yêu Đình, bọn họ rất rõ sự khủng bố của Yêu Đình.

Yêu Đình tuy đã tan nát trong Vu Yêu Chi Chiến, quả nhiên vẫn còn không ít trận pháp tàn lưu.

Truy đuổi đến đây, bọn họ vốn đã định dò xét hư thực của Thiên Đình.

“Cái trận tàn khu khu này!

Sao có thể ngăn cản bọn ta!” Giao Ma Vương chỉ liếc mắt một cái, trong mắt đầy vẻ khinh thường.

Là Giao Long kéo xe của Yêu Đế ngày xưa, Giao Ma Vương có kiến thức rộng nhất trong Thất Thánh.

Y lập tức truyền âm cho Sư Đà Vương và những người khác, muốn hợp lực phá tan đại trận Nam Thiên Môn.

Ngoài Nam Thiên Môn một trận hỗn chiến, còn lúc này trong Lăng Tiêu Bảo Điện, Hạo Thiên cả người đều mụ mị.

Kế hoạch ban đầu là Tôn Ngộ Không sẽ bị Phật Môn trấn áp.

Nhưng hiện tại, không chỉ Lý Tịnh chết, mà con yêu hầu kia lại còn đánh lên Thiên Đình.

Thiên Đình tuy uy nghiêm đã mất hết trong Phong Thần, nhưng cũng không có ai dám xông vào Thiên Đình.

Hiện giờ, Tôn Ngộ Không lại dẫn theo đông đảo yêu tộc đánh lên Nam Thiên Môn.

Hạo Thiên nổi giận!

Tên khốn này muốn làm gì?

“Hạo Thiên!

Chuyện này nghiêm trọng rồi!” Vương Mẫu bên cạnh trầm mặt, thần tình vô cùng ngưng trọng.

Trước đây yêu tộc xuất hiện, nàng đã có chút lo lắng.

Giờ đây đối phương hành sự như vậy, mục đích đã rõ ràng không cần nói cũng biết.

Yêu tộc muốn phục xuất!

Hạo Thiên mặt mày âm trầm, trong lòng cũng hiểu rõ những điều này.

"Ngọc Đế!

Không hay rồi!

Đại sự không hay rồi!" Ngay lúc Hạo Thiên đang phẫn nộ trong lòng, chợt thấy Tăng Trưởng Thiên Vương hoảng loạn chạy vào.

"Khởi bẩm Ngọc Đế, Yêu hầu Tôn Ngộ Không xông vào Thiên Đình, đang công đánh Nam Thiên Môn." Tăng Trưởng Thiên Vương chắp tay, lớn tiếng bẩm báo.

Hạo Thiên liếc nhìn người dưới điện, sắc mặt có chút khó coi.

Là thủ tướng Nam Thiên Môn, rõ ràng có thể phái một Thiên binh đến báo cáo, cuối cùng lại tự mình chủ động đến.

Cái tâm tư nhỏ bé ấy của Tăng Trưởng Thiên Vương, Hạo Thiên làm sao có thể không hiểu.

Nhưng với thân phận của đối phương, y lại có thể nói gì đây.

Hạo Thiên lòng đầy oán khí, trực tiếp phớt lờ Tăng Trưởng Thiên Vương.

Y ngồi xuống, lớn tiếng nói: "Hà nhân khả tiền vãng Nam Thiên Môn ngự địch?" Những kẻ này trong điện giả vờ không hiểu, Hạo Thiên cũng không muốn nhịn nữa.

Lời Hạo Thiên vừa dứt, đa số tiên gia đều khẽ cúi đầu.

Còn một số ít thì nhìn trái nhìn phải, hoặc nhắm mắt lim dim, đứng ngủ gật.

Còn về Tăng Trưởng Thiên Vương bị phớt lờ, hơi lúng túng vẫy vẫy tay, tự giác đứng sang một bên.

Nam Thiên Môn y không định đi nữa.

Tháp Tháp Lý Thiên Vương còn bỏ mạng, y không muốn bản thân xảy ra bất trắc gì.

Dù sao Thiên Đình cũng đâu phải nhà y!

Cứ đánh thì đánh!

Tương tự, đây cũng là suy nghĩ của phần lớn đệ tử Tiệt Giáo trong điện.

Đại điện yên tĩnh đến mức nghe rõ cả tiếng kim rơi, khiến sắc mặt Hạo Thiên càng thêm âm trầm.

Ba trăm sáu mươi lăm vị Chính Thần, vậy mà không một ai lên tiếng.

"Khởi bẩm Ngọc Đế!

Lão thần nguyện đến Hoa Quả Sơn tranh biện, mong có thể thuyết phục Tôn Ngộ Không." Cuối cùng, Thái Bạch Kim Tinh vẫn bước ra, khẽ đáp.

Y và Lý Tịnh cảnh giới không kém là bao, chiến đấu chắc chắn không phải sở trường của y.

Hiện tại, y chỉ hy vọng có thể thuyết phục Tôn Ngộ Không.

Thái Bạch Kim Tinh thực ra rất không hiểu ý đồ của Hạo Thiên.

Nếu ban đầu hứa cho Tôn Ngộ Không một chức quan cao, thì đâu có cảnh tượng trước mắt.

"Chuyện này hưu yếu tái đề!" Hạo Thiên ngồi ở vị trí thượng thủ, trầm mặt vẫy tay.

Nếu chỉ có một mình Tôn Ngộ Không, cách này còn có thể khả thi.

Nhưng có cả Giao Ma Vương và những người khác cùng đi, mọi

chuyện trở nên rất vi diệu.

Đối mặt với ánh mắt kiên định của Hạo Thiên, Thái Bạch Kim Tinh thở dài một hơi, đành lui về vị trí của mình.

Y đoán rằng Hạo Thiên có thể có sắp xếp khác cho Tôn Ngộ Không, nhưng giờ tình hình đã phát triển đến mức y không thể kiểm soát.

"Ôn Bộ Lữ Nhạc Tinh Quân, trẫm lệnh ngươi dẫn chúng tiên Ôn Bộ đến Nam Thiên Môn nghênh địch." Hạo Thiên lại liếc nhìn một vòng trong điện, rồi nhìn về phía Lữ Nhạc.

Lữ Nhạc không chỉ là cường giả Đại La Kim Tiên, mà còn là đệ tử Tiệt Giáo.

Thắng hay thua không quan trọng, điều cốt yếu là thân phận của y, Giao Ma Vương và những người khác chắc chắn không dám hành động bừa bãi.

Lữ Nhạc đang nhắm mắt đứng dưới, khẽ giật mình, không ngờ Hạo Thiên lại gọi tên y.

Không chút do dự, y chậm rãi bước ra, chắp hai tay, vẻ mặt áy náy đáp: "Khởi bẩm Ngọc Đế, tiểu tiên ngẫu nhiên cảm phong hàn, e rằng không phải địch thủ của Yêu hầu, sẽ làm mất uy nghiêm Thiên Đình, vọng Ngọc Đế tái trạch khiển tướng." Nói rồi, y cũng không đợi Hạo Thiên hồi đáp, chầm chậm đi về vị trí cũ.

Hạo Thiên ngồi ở vị trí thượng thủ, khóe miệng giật giật, cả khuôn mặt tái xanh.

Đây là lần đầu tiên y chủ động điểm tướng sau Phong Thần.

Cứ thế mà bị từ chối.

Lại còn cái lý do 'ngẫu nhiên cảm phong hàn' chết tiệt.

Tiên gia làm sao mà cảm phong hàn, càng không cần nói đến ngươi là Chính Thần Ôn Bộ.

Đây căn bản không phải là lý do gì cả.

Trong khoảnh khắc, cả Lăng Tiêu Bảo Điện im lặng đến mức nghe rõ tiếng kim rơi.

Có người vui mừng, có người thờ ơ, tất nhiên cũng có người lo lắng.

Thiên Đình lúc này quả thực đang trong tình trạng nội ưu ngoại hoạn.

"La Tuyên!

Vậy thì để ngươi đi!" Hạo Thiên mặt mày đen sạm, quay đầu nhìn Hỏa Bộ Chính Thần La Tuyên.

La Tuyên mặt không biểu tình, chắp hai tay, vẻ mặt tiếc nuối đáp: "Khởi bẩm Ngọc Đế, tiểu tiên hôm qua cùng Lữ Nhạc Tinh Quân uống rượu, không may bị y truyền nhiễm, diệc thị vô năng vi lực, vọng Ngọc Đế lánh khiển tha nhân." Đánh thẳng mặt, đây là trắng trợn đánh thẳng mặt.

Cả khuôn mặt Hạo Thiên đã âm trầm đến đáng sợ.

Những tiên gia này, đâu phải không coi y ra gì, mà căn bản là hoàn toàn không xem y ra thể thống gì.

"Phóng tứ!" Hạo Thiên dùng tay phải đập mạnh một cái, toàn thân bộc phát ra một cỗ khí thế cường đại.

Tuy bị đưa lên Phong Thần Bảng, nhưng Hạo Thiên đồng dạng là một tồn tại Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Lữ Nhạc, La Tuyên tuy đồng vi Đại La Kim Tiên, nhưng so với Hạo Thiên thì kém hơn không ít.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, được quả vị Thiên Đế gia trì, y đã xúc mạc đến cảnh giới Chuẩn Thánh.

La Tuyên phía dưới khẽ hừ một tiếng, cả người mặt mày trắng bệch.

Trong mắt y mang theo một tia kinh ngạc.

Y không ngờ Hạo Thiên lại dám ra tay với y.

Y đến Thiên Đình nhậm chức, bất quá là nghe theo lệnh của Thông Thiên, chứ không phải để phục vụ Hạo Thiên.

Sự cường thế đột ngột của Hạo Thiên, khiến chúng tiên trong điện đều sắc mặt đại biến, đặc biệt là đông đảo đệ tử Tiệt Giáo.

Lữ Nhạc ở không xa khẽ mở đôi mắt lim dim, liếc nhìn Hạo Thiên ở thượng thủ, rồi thờ ơ nhắm mắt lại.

"Hạo Thiên!" Dao Trì đồng dạng trong lòng đại kinh.

Lữ Nhạc, La Tuyên tuy cự không nghe mệnh, nhưng chí ít còn có thể tùy tiện xả một lý do.

Hạo Thiên cử chỉ này, có thể nói là đã trực tiếp xé rách mặt.

"Ngọc Đế tức nộ!

Ngọc Đế tức nộ!" Thái Bạch Kim Tinh dưới điện, cũng liên mang đứng ra, cao thanh hô hoán.

Hiện tại có người công đánh Nam Thiên Môn, chứ không phải lúc nội hồng.

Không ít Thiên Đình chi thần ngày xưa, cũng tề thanh phụ họa.

Thiên Đình cục thế, bọn họ đồng dạng thanh sở, chỉ là từng người thực lực vi nhược, lại có thể hữu thập ma biện pháp.

Đương sự nhân La Tuyên, cũng chỉ liếc nhìn Hạo Thiên.

Tùy tức trực tiếp bế mục, tĩnh lập bất động.

Đối với Hạo Thiên tiếp theo phản ứng, tịnh không có một điểm tại ý.

Chí vu chính mình sinh mệnh an nguy, La Tuyên càng là bất đam tâm.

Y chính là Thánh nhân môn đồ.

Đứng trên thượng thủ Hạo Thiên, thô trọng hô hấp thanh, hiển thị đối phương nội tâm phẫn nộ.

Khả dưới đây chúng nhân tề hát thanh, cũng nhượng y hồi quá thần lai.

Hiện tại Thiên Đình tình huống, khả bất thích hợp tái sinh xuất biến cố.

“Khởi bẩm Ngọc Đế!

Long Cát Công Chúa cầu kiến.” Chính tại lúc này, ngoài điện có tiên quan chạy vào, khẩu trung đại thanh hối báo.

“Tuyên!” Hạo Thiên chậm rãi ngồi xuống, trầm mặt vẫy tay.

Thông mang đi vào Long Cát Công Chúa, đệ nhất thời gian phát hiện điện trung khí phân quỷ dị.

Bất quá chỉ là nhíu mày, liên mang cao thanh hô hoán: “Yêu hầu công đánh Nam Thiên Môn, tiên nữ nguyện vãng ngự địch!” “Chuẩn!

Tức khắc lĩnh Thiên Hà Thủy Quân tiền vãng!” Hạo Thiên vẫy tay, vô nại ứng đạo.

Y đột nhiên cảm giác có điểm tâm lực giao tụy.

Nguyên bản nghĩ muốn ý khí phong hoa, chấp chưởng Tam Giới.

Không ngờ cuối cùng lại diễn biến thành cảnh tượng này.

Tam Giới gì chứ, bây giờ ngay cả Thiên Đình y cũng không thể hoàn toàn chấp chưởng.

Hạo Thiên cảm thấy, dựa vào mấy vị sư huynh của y thì không có cách nào rồi.

Sau chuyện này, vẫn phải đến Tử Tiêu Cung một chuyến.

Dù sao vị trí Thiên Đế này, vẫn là do Đạo Tổ sắp xếp.

Đạo Tổ đã không phản ứng, chỉ có thể tự mình chủ động.

"Tuân mệnh!" Long Cát Công Chúa chắp tay, liên mang lui ra.

Đợi Long Cát Công Chúa rời đi, Hạo Thiên đại tụ nhất huy, thu khởi Hạo Thiên Kính, đi về phía Thái Vi Ngọc Thanh Cung.

Ở lại thêm nữa, y cảm thấy mình cũng sắp không nhịn được nữa rồi.

Dao Trì không chút do dự, liên mang đi theo.

Chúng tiên trong điện nhìn nhau, ai nấy đều ngớ người.

Lữ Nhạc chậm rãi đi về phía La Tuyên: "Đạo huynh!

Vô sự chứ?" "Không ngại đâu!

Về rồi nói sau." La Tuyên xua tay, liếc nhìn xung quanh, thờ ơ đáp.

Hai người nhìn nhau, rồi cất bước đi ra ngoài Lăng Tiêu Bảo Điện.

Chương 198

Rất nhiều tiên gia trong điện, liên mang đi theo sau hai người.

Loáng một cái, cả điện chỉ còn lại mấy chục bóng người.

Thái Bạch Kim Tinh đứng giữa sân, nặng nề thở dài một tiếng, rồi cúi đầu đi ra.

Lúc này trong Đâu Suất Cung Thiên Đình, Thái Thượng Lão Quân nhíu mày, sắc mặt có chút ngưng trọng.

Yêu tộc gây rắc rối không sao, nhưng tình hình hiện tại, rõ ràng là sẽ ảnh hưởng đến chuyện Tây Du.

Còn về chuyện nội bộ Thiên Đình, y lại không để tâm.

Tây Du mới là chuyện y quan tâm.

Chỉ là hơi nhíu mày, Thái Thượng Lão Quân cũng không nghĩ nhiều.

Dù sao so với y, Tây Phương Nhị Thánh e rằng còn sốt ruột hơn.

Đúng như Thái Thượng Lão Quân nghĩ, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đang ngồi trên núi Tu Di, mặt mày ưu sầu.

"Sư huynh!

Chuyện này phải làm sao đây?" Chuẩn Đề thu hồi ánh mắt nhìn về phía Thiên Đình, ưu sầu nói.

Tuy cảnh Tôn Ngộ Không đại náo Thiên Cung có phần nhanh hơn dự liệu của bọn họ, nhưng chỉ cần trấn áp được Tôn Ngộ Không là được.

Nhưng hiện tại yêu tộc xuất hiện thì thôi đi, ngay cả Triệu Công Minh cũng xuống trận.

Lâu đến vậy mà Hạo Thiên vẫn chưa phái tướng nào ra.

Bọn họ đã có thể đoán được cảnh tượng trong Lăng Tiêu Bảo Điện lúc này.

Rắc rối hiện tại, không chỉ là Tiệt Giáo vẫn chưa biết cụ thể, mà còn có yêu tộc mà bọn họ không để mắt đến.

Yêu tộc tuy bị đánh tàn phế, nhưng vẫn còn khá nhiều nhân vật lợi hại.

Trong tình huống Thánh nhân không xuất thủ, đó cũng là một thế lực lớn.

"Kéo một sợi tóc động cả người!

Chúng ta đến Thủ Dương Sơn một chuyến đi!" Tiếp Dẫn trầm tư một lát, trầm giọng đáp.

Nếu bọn họ có thể xuất hiện, tự nhiên sẽ không có chuyện gì.

Nhưng bọn họ ra tay, đồng nghĩa với khả năng rất cao sẽ dẫn Trường Phong xuất hiện.

Trong đầu nghĩ đến cái tên 'Trường Phong', bọn họ không khỏi đau đầu.

Rõ ràng cảnh giới không khác gì bọn họ, nhưng đối mặt với vị hậu bối này, bọn họ hoàn toàn không có chút lực phản kháng nào.

Nếu Trường Phong xuất trận, chuyện Tây Du sẽ không còn gì để chơi nữa.

"Thiện!" Chuẩn Đề gật đầu, hiện tại cũng chỉ có thể làm vậy.

Ngũ Thánh bọn họ cùng tiến cùng lùi.

Hiện tại chuyện Tây Du đã xảy ra biến cố lớn như vậy, chỉ dựa vào Phật Môn đã khó lòng kiểm soát.

Quan trọng hơn, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không muốn một mình đối mặt với Tiệt Giáo.

Vì chuyện Đa Bảo, bọn họ đã kết xuống nhân quả lớn với Tiệt Giáo.

Hơn nữa, cảnh tượng trước mắt dường như sắp phải kết thúc trong Tây Du.

Trong lòng bọn họ làm sao có thể không hoảng.

Thế nào cũng phải kéo Lão Tử và những người khác cùng tham gia.

Còn về Như Lai đang giao chiến với Triệu Công Minh lúc này, bọn họ lại không lo lắng.

Trong thiên địa hiện tại, chỉ cần không phải Thánh nhân ra tay, người thường muốn trừ bỏ Như Lai cũng không đơn giản như vậy.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề nhanh chóng đi về Bát Cảnh Cung.

Còn lúc này ngoài Nam Thiên Môn, Giao Ma Vương đã sắp phá tan đại trận bên ngoài Nam Thiên Môn.

Giao Ma Vương và những người khác chia ra bốn phía, mỗi người thi triển thần thông cường đại, cùng nhau oanh kích vào chỗ yếu của đại trận.

Pháp lực khủng bố, từ bốn phía hội tụ lại, giao thoa ngoài Nam Thiên Môn.

"Oanh!" Trong tiếng nổ lớn vang trời, tất cả tướng sĩ trong Nam Thiên Môn đều bị chấn bay.

Từng người sắc mặt trắng bệch ngã xuống ở đằng xa.

Tầng quang hoa rực rỡ kia, ứng tiếng mà vỡ tan.

Long Cát Công Chúa vừa vặn kịp đến, đúng lúc nhìn thấy cảnh tượng này, trong mắt lập tức kinh hãi.

"Đại trận bên ngoài Nam Thiên Môn tuy chỉ có tác dụng cảnh báo, nhưng sao có thể phá trừ nhanh đến vậy." Long Cát Công Chúa thần tình ngưng trọng khi thấy nhiều bóng người nằm rải rác xung quanh.

Ngay sau đó không chút do dự, nàng tung mình nghênh đón.

Thiên Hà Thủy Quân theo sau, không mạo hiểm xông lên, mà tổ thành chiến trận tụ tập trong Nam Thiên Môn.

Và cùng với sự xuất hiện của Long Cát Công Chúa, toàn bộ Thiên Đình bừng sáng rực rỡ.

Toàn bộ Thiên Hà Thủy Quân vừa mới đến, đều bị bao phủ trong đó.

Sư Đà Vương đang định một cử oanh nát Nam Thiên Môn, đúng lúc nghênh đón luồng quang hoa rực rỡ kia.

"Đông!" Đại đao hàn quang lẫm liệt chém lên đó, một cỗ lực đạo cường đại ập đến, thậm chí còn chấn bay cả người y.

"Cái này…" Sư Đà Vương trong mắt đại kinh khi thấy luồng sáng bốc lên.

Giao Ma Vương, người đang giao chiến với Long Cát Công Chúa, cũng khẽ nhíu mày.

Chăm chú nhìn lại, lúc này phía sau Nam Thiên Môn rực rỡ đến cực điểm, vô số đạo vận, pháp tắc lưu chuyển.

Chính là đại trận trong Thiên Đình, đã toàn bộ được khai mở.

Đại trận Thiên Đình đã được khai mở, chỉ dựa vào bọn họ hiển nhiên không đủ sức công nhập vào trong.

Giao Ma Vương liếc nhìn Tôn Ngộ Không đang phấn chiến ở

đằng xa, cũng không lập tức rời đi.

Lâu nay không chiến đấu, y cũng ngứa tay lắm rồi.

Long Cát Công Chúa trước mắt thực lực không tệ, là một đối thủ đáng để chiến đấu.

Sư Đà Vương dừng thân hình trên không trung, lần này không tấn công nữa.

Đừng nói một mình y, cho dù là Thất Đại Thánh hợp lực, cũng khó mà lay chuyển được toàn bộ đại trận Thiên Đình.

Muốn phá trận, duy có mấy vị Yêu Thánh.

Tuy nhiên, trận chiến hôm nay, bọn họ đã thu hoạch không tệ.

Sư Đà Vương cầm đao đứng đó, chỉ với vẻ mặt uất ức đứng ngoài Nam Thiên Môn.

Những Mi Hầu Vương còn lại, cũng đều rầu rĩ mặt mày.

Chúng Thiên binh Thiên tướng trong Nam Thiên Môn, tự nhiên sẽ không ngu ngốc chạy ra, đều trốn trong đại trận.

Lúc này cả không trung, cũng chỉ có ba chiến trường là Dương Tiễn, Na Tra, và Long Cát Công Chúa.

Sư Đà Vương dẫn đông đảo yêu tộc, lờ lững đứng ngoài Nam Thiên Môn.

So với sắc mặt ngưng trọng của Thiên binh Thiên tướng, đông đảo yêu tộc lại đại hỉ, ai nấy trong mắt tràn đầy phấn khích.

Trước ngày hôm nay, Thiên Đình vẫn luôn là một tồn tại cao cao tại thượng.

Dù sao Thiên Đình cũ, vốn là Yêu Đình.

Hạo Thiên trên danh nghĩa vẫn là tồn tại chấp chưởng Tam Giới.

Yêu tộc bọn họ đừng nói là đắc tội Thiên Đình, không ít kẻ còn khát vọng thành tựu Yêu Tiên gia nhập Thiên Đình, nhưng tiếc là không có cửa mà vào.

Nhưng sau ngày hôm nay, bọn họ mới biết, hóa ra Thiên Đình cao cao tại thượng kia, cũng không đáng sợ như tưởng tượng.

Thời kỳ Thượng Cổ, yêu tộc từng rút khỏi vũ đài Hồng Hoang, nhưng bọn họ hiện tại vẫn vô cùng cường đại.

Quần yêu tụ tập ngoài Nam Thiên Môn, mà Thiên Đình lại bó tay với bọn họ.

Đây tuyệt đối là chuyện khiến toàn bộ yêu tộc chấn phấn.

Tiếng hô vang, tiếng hò hét không ngừng bên tai.

Còn những Đại Yêu Thiên Địa đang lặng lẽ quan sát những điều này, trong lòng cũng phấn khích.

So với những yêu tộc thực lực yếu kém kia, bọn họ sống càng cẩn trọng hơn.

Dù sao bọn họ ít nhiều đều là tàn dư của Yêu Đình.

Nhưng hiện tại, dường như có thể gác lại sự cẩn trọng đó.

Tôn Ngộ Không đang giao chiến với Dương Tiễn lúc này, trong mắt cũng tràn đầy phấn khích.

Thực lực của Dương Tiễn phi thường mạnh.

Bát Cửu Huyền Công, thần thông, công pháp cũng rất phi phàm.

Chiến chi Pháp tắc quanh thân y đang lưu chuyển cấp tốc, Tôn Ngộ Không cảm thấy khí huyết trong cơ thể đang sôi trào.

Y đang khát khao chiến đấu.

Một cỗ vận vị không rõ từ sâu trong huyết mạch lan tỏa ra.

Tôn Ngộ Không càng chiến càng dũng cảm.

Dương Tiễn đối diện, sắc mặt có chút trang trọng.

Đôi mắt y chăm chú nhìn Chiến chi Pháp tắc quanh thân Tôn Ngộ Không.

Lúc Tôn Ngộ Không chiến đấu với Pháp Thân Như Lai trước đây, y đã chú ý.

Giờ đây tự mình thử nghiệm, quả thực phi thường.

May mắn là y cũng bất phàm, nếu không chỉ dựa vào Bát Cửu Huyền Công, e rằng khó mà chống đỡ được.

Những chiến trường còn lại của Na Tra mấy người, cũng đều rơi vào trạng thái cuồng bạo.

Còn lúc này trong Thái Vi Ngọc Thanh Cung, Ngọc Đế và Vương Mẫu đang ngồi đối diện.

"Hạo Thiên!

Hay là bọn ta ra tay đi?" Nhìn cảnh tượng trước mắt, Vương Mẫu trầm giọng nói.

Tuy đã khai mở đại trận Thiên Đình, Giao Ma Vương và những người khác không thể công nhập.

Nhưng hiện tại ngoài Nam Thiên Môn tụ tập nhiều yêu tộc như vậy, đối với Thiên Đình mà nói không phải là chuyện tốt lành gì.

"Không cần nữa!

Nàng chủ đạo đại trận Thiên Đình, ta đi Tử Tiêu Cung một chuyến." Ngọc Đế đáp lại bất đắc dĩ, liếc nhìn thờ ơ cảnh tượng trong Hạo Thiên Kính.

Khai mở đại trận Thiên Đình, thực sự là một hành động bất đắc

dĩ.

Bọn họ có thể ra tay một lần, nhưng không thể lúc nào cũng phải ra trận.

Thực lực của Giao Ma Vương và những người khác không tầm thường, hơn nữa phía sau bọn họ còn có mấy vị Yêu Thánh.

Đến lúc Bạch Trạch và những người khác đến, cho dù bọn họ ra trận, cũng chưa chắc đã thắng.

Muốn giải quyết triệt để những vấn đề này, chỉ có thể đến Tử Tiêu Cung một chuyến.

Nếu không, thân phận của bọn họ trong Thiên Đình sẽ càng thêm lúng túng.

"Đi gặp Lão Gia?" Vương Mẫu giật mình, kinh hô.

Nàng trước đây cũng muốn đi, chỉ là mãi không có cơ hội thích hợp.

Lão Tử và mấy vị Thánh nhân khác, cũng không thể mạo hiểm đến Tử Tiêu Cung.

Bọn họ chẳng qua là Đạo Đồng bên cạnh Đạo Tổ, càng không thể tùy tiện đi.

Hiện tại Tây Du Lượng Kiếp, thêm tình hình Thiên Đình như vậy, quả thực có thể đến Tử Tiêu Cung một chuyến.

"Ừm!

Trước khi ta trở về, chuyện Hoa Quả Sơn tạm thời đừng để ý." Hạo Thiên gật đầu, khẽ phân phó.

Mất đi một Lý Tịnh, Hạo Thiên vẫn rất xót xa.

Hôm nay đã chứng kiến thái độ của La Tuyên và những người

khác, đối với những tiên tướng nghe lệnh này, Hạo Thiên càng thêm trân trọng.

"Được!" Hạo Thiên có ý định này, Vương Mẫu tự nhiên giơ hai tay tán thành.

Dù sao thân phận Hạo Thiên lúng túng, nàng cũng đâu khác gì.

Hạo Thiên không nói nhiều, thân hình khẽ chuyển, lao về phía Hỗn Độn.

Mấy vị Thánh nhân đang chú ý đến chuyện Thiên Đình, Trường Phong đang tu luyện, cũng thờ ơ nhìn lên bầu trời.

Những biến hóa của Giao Ma Vương và những người khác, Trường Phong trong lòng nghĩ thầm đã biết rõ nguyên do.

Bạch Trạch chắc chắn muốn mưu cầu một con đường thoát cho yêu tộc trong Tây Du.

Cảnh tượng này, đối với Trường Phong mà nói, không thể tốt hơn được nữa.

Yêu tộc muốn mượn tay Tôn Ngộ Không, tái hiện Hồng Hoang.

Trường Phong đoán rằng, Bạch Trạch rất có thể còn muốn nhân cơ hội này kết giao với Tiệt Giáo.

Trước đây Hồng Mông Tử Khí xuất hiện, thiên địa đại biến, Bạch Trạch chắc chắn cũng cảm nhận được điều gì đó.

Chương 199

Bằng không yêu tộc ẩn thế lâu như vậy, không có lý do gì lại nhảy ra vào lúc này.

Đối với điều này, Trường Phong không hề để tâm.

Đối thủ của hắn là Đạo Tổ, nếu yêu tộc thức thời, cũng không phải là không ngại kéo bọn họ một tay.

Dù sao nói cho cùng, kiếp này hắn cũng coi như là yêu tộc.

Hơn nữa còn có một điểm, là sư tôn của Tôn Ngộ Không, hắn biết đâu còn có thể nhân cơ hội hưởng thụ khí vận yêu tộc.

Yêu tộc tuy không phải nhân vật chính của thiên địa, nhưng yêu tộc trải rộng khắp Hồng Hoang, khí vận hưởng thụ cũng không nhỏ.

Sau khi bước vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Trường Phong rất rõ lợi ích của khí vận.

Đôi mắt hắn, thờ ơ nhìn đại trận khổng lồ bao phủ Thiên Đình.

Trong Phong Thần Chi Chiến, Nhân Vương vị mất, khí vận nhân tộc không những không thất lạc, ngược lại đều hội tụ.

Thiên Đình không có được khí vận nhân tộc, thực lực yếu hơn nhiều so với trong nguyên tác.

Trong nguyên tác, Phong Thần Lượng Kiếp, người hưởng lợi trừ Tây Phương Giáo, thì chính là Thiên Đình.

Hơn nữa xét tổng thể, Thiên Đình mới là kẻ hưởng lợi lớn nhất.

Không có khí vận nhân tộc gia trì, thực lực tổng thể của Thiên Đình đều yếu đi một bậc.

Chỉ riêng Thất Đại Thánh, đã có thể chặn ở ngoài Nam Thiên Môn.

“Tiếp theo thì xem bản lĩnh của yêu tộc thôi.” Trường Phong khẽ nói, từ từ nhắm mắt lại.

Tôn Ngộ Không muốn có thành tựu, vẫn phải nhờ cậy mấy vị Yêu Thánh kia.

Đại trận Thiên Đình không hề đơn giản, hội tụ không ít trận pháp của Yêu Đình ngày xưa, có Bạch Trạch bọn họ sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Còn về Triệu Công Minh vẫn đang giao chiến với Như Lai lúc này, Trường Phong không hề lo lắng.

Triệu Công Minh đã lĩnh ngộ hai mươi bốn hạt Định Hải Thần Châu, sớm đã phi phàm, hơn nữa y còn có những hậu chiêu khác.

Ngoài Nam Thiên Môn, tiếng oanh long long liên tục ba ngày ba đêm.

Cuối cùng, Dương Tiễn, người giao chiến với Tôn Ngộ Không, dẫn đầu rút lui.

Cỗ pháp tắc màu xám tro quanh thân Tôn Ngộ Không, khiến y vô cùng kiêng kỵ.

Giao chiến ba ngày, khí thế đối phương càng chiến càng dũng, căn bản không có chút nào yếu thế.

Hơn nữa Dương Tiễn mơ hồ cảm giác được, uy lực của cỗ pháp tắc kia còn mạnh hơn.

Đấu tiếp nữa, Dương Tiễn cảm thấy mình sẽ thua.

Còn về Na Tra, Long Cát Công Chúa, đã sớm rút về Thiên Đình.

“Tiểu tử ba mắt!

Đừng chạy!

Đánh thêm ba vạn hiệp nữa đi!” Thấy Dương Tiễn bỏ chạy, Tôn

Ngộ Không vội vàng lớn tiếng gọi.

Ba ngày qua, tuyệt đối là lúc y chiến đấu sảng khoái nhất.

Kiểu chiến đấu sảng khoái tràn trề này, là cảnh tượng y chưa từng trải qua.

Hơn nữa chỉ trong ba ngày ngắn ngủi, Tôn Ngộ Không cảm thấy mình lĩnh ngộ Chiến chi Pháp tắc sâu sắc hơn.

Dương Tiễn nào còn để ý!

Nếu không phải Ngưu Ma Vương và những người xung quanh chưa lên, y đã sớm bỏ chạy rồi.

"Đại ca!

Đại trận Thiên Đình lợi hại, chớ nên xông bừa!" Giao Ma Vương đứng bên cạnh, thấy Tôn Ngộ Không cầm côn đuổi theo, liên mang đại thanh hô hoán.

Cái này tuy không phải Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu Đình Thượng Cổ, nhưng rõ ràng cũng không hề đơn giản.

Thực lực càng mạnh, lực phản chấn khi công kích càng lớn.

Cảnh tượng của Sư Đà Vương trước đó, Tôn Ngộ Không cũng đã thấy, y thuận thế dừng lại trên không trung.

Nhìn Dương Tiễn mấy người biến mất trong tầm mắt, Tôn Ngộ Không chỉ có thể đầy mặt thất vọng.

"Đáng tiếc!

Không biết lần tới khi nào mới có thể chiến đấu thêm một trận nữa." Tôn Ngộ Không thu lại Kim Cô Bổng, trên mặt đầy tiếc nuối.

Trước đây tuy đã giao chiến với Cổn Cổn, Viên Hồng, nhưng rõ ràng thiếu đi cái tâm tất sát đó.

Hiệu quả giảm đi rất nhiều.

Làm sao có thể rõ ràng bằng việc chiến đấu với Dương Tiễn.

"Đại ca!

Chúng ta bây giờ làm sao đây?" Ngưu Ma Vương bay lên, liếc nhìn Nam Thiên Môn vững chắc như thành đồng, khẽ nói.

Đối phương không ra, bọn họ không có cách nào.

Tôn Ngộ Không giao chiến với Dương Tiễn mấy ngày nay, bọn họ không phải không thử.

Nhưng căn bản không thể xông vào trong Nam Thiên Môn.

"Về Hoa Quả Sơn, triệu tập thiên hạ quần yêu cùng bàn đại sự!" Tôn Ngộ Không phấn khích nói, liếc nhìn những kiến trúc liên miên trong Nam Thiên Môn.

Trận chiến hôm nay, ngoài việc cảm thấy đại trận Thiên Đình có chút lợi hại, Tôn Ngộ Không phát hiện Thiên Đình hoàn toàn không có nhân vật lợi hại nào.

Chỉ có Như Lai của Phật Môn xuất hiện, khiến người ta hơi đau đầu.

Lúc này tuy ở ngoài Nam Thiên Môn, nhưng y vẫn có thể cảm nhận được có một luồng ba động vi diệu truyền đến từ trên không Hoa Quả Sơn.

Triệu Công Minh và Như Lai vẫn đang giao chiến.

Đối với đề nghị của Tôn Ngộ Không, Ngưu Ma Vương và những người khác tự nhiên không có dị nghị.

Dù sao đây vốn là chuyện bọn họ đã bàn bạc từ trước.

Ngay sau đó, mấy người không dừng lại, dẫn chúng yêu trực chỉ

Hoa Quả Sơn.

Ngoài Hoa Quả Sơn, trên Đông Hải, vùng không gian kia ngân quang rực rỡ, không nhìn rõ cảnh tượng bên trong.

Chỉ là hơi thở ngẫu nhiên tản ra từ bên trong, vẫn khiến y có cảm giác kinh hãi.

Rất rõ ràng, trận chiến bên trong vô cùng kịch liệt.

Bên trong tình hình thế nào, bọn họ cũng không biết.

Tôn Ngộ Không mấy người dứt khoát cũng không để ý nữa, lập tức triệu tập Thất Thập Nhị Động Yêu Vương, dựng lên đại kỳ yêu tộc ở Hoa Quả Sơn.

Chiêu cáo quần yêu thiên hạ, muốn tái hiện huy hoàng của yêu tộc.

Quần yêu thiên hạ chấn động dữ dội.

Trên không cả Hồng Hoang đại địa, yêu khí cuồn cuộn quét ngang.

Đều là từng yêu tộc đang đổ về Hoa Quả Sơn, trong đó không thiếu Yêu Vương cường đại.

Biến hóa kịch liệt như vậy, tự nhiên Thiên Đình biết được ngay lập tức.

Thái Bạch Kim Tinh nhận được tin tức, lập tức đến Thái Vi Ngọc Thanh Cung.

Hạo Thiên đã đi Tử Tiêu Cung, Thái Bạch Kim Tinh chỉ gặp được Vương Mẫu.

So với sự chấn kinh của Thái Bạch Kim Tinh, Vương Mẫu lại sắc mặt thản nhiên, dù sao trước đó nàng đã có dự đoán như vậy.

"Chuyện này ta đã biết, các ngươi hãy giữ vững Thiên Đình, tuyệt đối đừng vọng động, đợi Ngọc Đế trở về rồi sẽ thương nghị." Vương

Mẫu khẽ phân phó khi nhìn Thái Bạch Kim Tinh mặt đầy lo lắng.

Nghe nói Hạo Thiên không ở Thiên Đình, Thái Bạch Kim Tinh trong lòng kinh ngạc.

Trong lòng có suy nghĩ riêng, y không nói nhiều, chậm rãi lui ra.

Ngọc Đế, Vương Mẫu có ý định riêng.

Vậy thì có cách rồi.

"Đại ca!

Chúng ta có cần hành động gì không?" Ở phương Bắc Hồng Hoang thiên địa, Kế Mông nhìn về phía Hoa Quả Sơn, trong mắt mang theo sự phấn khích.

Cách xa đến vậy, y vẫn có thể cảm nhận được yêu khí xông thẳng trời từ hướng đó.

Sau Vu Yêu Đại Chiến, yêu tộc đã tản mát khắp thiên địa, đâu có lúc nào hội tụ đông đảo như vậy.

Là Yêu Thánh, bọn họ thấy cảnh này, tự nhiên không kìm được sự kích động.

"Thời cơ chưa đến, hơn nữa bọn ta cũng không tiện mạo hiểm lộ diện!" Bạch Trạch thần sắc đạm nhiên, không hề có chút dị động nào.

"Đại ca!

Hiện giờ Tôn Ngộ Không và những người khác đã dựng lên đại kỳ yêu tộc, bọn ta là Yêu Thánh của Yêu Đình, nếu có thể hiện thân, chắc chắn có thể triệu tập thêm nhiều yêu tộc hơn nữa, sao bọn ta không thể dễ dàng lộ diện?" Anh Chiêu bên cạnh thần sắc khẽ giật mình, trong mắt mang theo sự khó hiểu.

Bạch Trạch khẽ quay đầu, ánh mắt liếc nhìn hai người, rồi lãnh đạm nói ra một câu: "Các ngươi nghĩ Triệu Công Minh vì sao lại xuất

hiện?” Triệu Công Minh?

Anh Chiêu và Kế Mông nhìn nhau, trên mặt mang theo sự nghi hoặc.

Là Yêu Thánh, bọn họ tự nhiên biết những chuyện về Tiệt Giáo.

Triệu Công Minh xuất hiện, không phải là vì Như Lai sao?

Lẽ nào còn có liên quan đến yêu tộc bọn họ?

Đôi mắt đạm nhiên của Bạch Trạch, khiến hai con yêu trong lòng đầy sự kỳ lạ.

Thấy vẻ mặt mờ mịt của hai con yêu, Bạch Trạch trong lòng thở dài.

Ai cũng nói Vu tộc là một đám không biết động não, chỉ dựa vào man lực, nhưng yêu tộc thì sao chứ.

Trong Thập Đại Yêu Thánh, trừ y ra, kẻ hơi có chút tâm tư cũng chỉ có Phi Liêm.

Đáng tiếc tâm tính Phi Liêm không tốt.

“Triệu Công Minh xuất hiện không chỉ vì Như Lai.

Chuyện yêu tộc, đương nhiên là ở trên thân con khỉ đá đó, bọn ta có thể xuất hiện, nhưng không thể tranh giành!” Bạch Trạch quay đầu lại, cũng không giải thích cụ thể.

Nghe lời này, hai con yêu trong lòng đều rụt lại, có chút hiểu ra.

Con khỉ đá đó quan trọng đến vậy sao?

Anh Chiêu, Kế Mông nhìn nhau, trong mắt mang theo sự không thể tin nổi.

Trước đây từ lời nói của Bạch Trạch, bọn họ biết Tôn Ngộ Không có chút không đơn giản.

Nhưng ý của Bạch Trạch lúc này, đã không còn dùng từ 'không đơn giản' để hình dung nữa rồi.

Tu luyện bế quan bao nhiêu năm, bọn họ đều đã bước vào hàng ngũ Chuẩn Thánh.

Thực lực sớm đã ở trên Tôn Ngộ Không.

Nghe ý trong lời Bạch Trạch, tầm quan trọng của đối phương đối với yêu tộc còn ở trên mấy vị Yêu Thánh bọn họ.

"Được rồi!

Chuyện đại trận Thiên Đình vẫn cần bọn ta tương trợ, trước tiên lo xong chuyện này rồi nói sau." Thấy Kế Mông, Anh Chiêu còn muốn nói, Bạch Trạch vẫy tay ngắt lời bọn họ.

Về chuyện Tôn Ngộ Không, rất nhiều cũng chỉ là suy đoán của y.

Nhưng loại suy đoán này, nói với bọn họ cũng vô nghĩa.

"Vâng!" Thấy vậy hai con yêu không hỏi thêm, cung kính ứng thừa.

Ngay sau đó ba bóng người, không dừng lại nữa, tung mình biến mất vào không trung.

Còn lúc này trên Hoa Quả Sơn, quần yêu loạn vũ.

Trên chủ phong, sườn núi Hoa Quả Sơn, đều là từng yêu tộc từ khắp thiên địa đổ về.

Nhìn một cái, trong vòng vạn dặm xung quanh Hoa Quả Sơn, toàn bộ đều bị yêu vân bao phủ.

Yêu tộc lớn nhỏ hội tụ lại, đâu chỉ trăm vạn.

"Đại ca!

Gần đây lại có một vị Đại Yêu đến quy phục!" Tôn Ngộ Không

đang ngồi trong Thủy Liêm Động, chợt nghe thấy một giọng nói phấn khích từ phía dưới truyền đến.

"Úc!

Đại yêu nào, mà lại khiến ngươi vui mừng đến vậy." Tôn Ngộ Không nhảy xuống, sắc mặt kinh ngạc nhìn Giao Ma Vương.

"Là Đạo hữu ta quen biết ở Bắc Hải, tên là Cửu Đầu Trùng." Giao Ma Vương vui vẻ đáp, sau đó khẽ tránh người sang một bên, chợt thấy một bóng người phía sau ngẩng đầu bước đến.

Người đến đội một chiếc nón bạc cũ nát, trắng xóa như tuyết.

Khoác một bộ giáp đậu mâu, sáng lấp lánh như sương thu.

Bên trên phủ một chiếc bào gấm thêu rồng, eo thắt đai dệt bằng tơ, tay cầm nguyệt nha sạn, chân đi giày da heo.

Nhìn từ xa thì một đầu một mặt, nhìn gần thì bốn mặt đều là người.

Trước có mắt, sau có mắt, tám phương thông suốt; trái cũng miệng, phải cũng miệng, chín miệng luận đàm.

Thấy tướng mạo này, Tôn Ngộ Không mắt sáng rực.

Yêu quái dung mạo kỳ dị như vậy, chắc chắn không phải kẻ tầm thường.

Hơn nữa còn được Giao Ma Vương xưng là hảo hữu, thực lực khẳng định không đơn giản.

Chương 200

Tôn Ngộ Không tỉ mỉ đánh giá, trong lòng cũng kinh ngạc.

Đại La Kim Tiên trung kỳ.

So với y cũng chỉ kém một chút.

"Tốt tốt tốt!

Đã là huynh đệ của tam đệ, vậy cũng là huynh đệ của ta Tôn Ngộ Không." Tôn Ngộ Không bước lên, trên mặt đầy nhiệt tình.

Mấy ngày nay, tuy có không ít yêu tộc đến.

Nhưng phần lớn đều dưới Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên thì rất ít, Đại La thì chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Còn Cửu Đầu Trùng trước mắt này, lại là kẻ mạnh nhất trong số Đại La.

Muốn đối đầu với Thiên Đình, chiến lực cấp cao tuyệt đối không thể thiếu.

Có cường viện như vậy đến, sao y có thể không vui mừng.

"Đại Thánh thịnh tình như vậy, Cửu Đầu Trùng đến không uổng công." Thấy phản ứng của Tôn Ngộ Không, Cửu Đầu Trùng đương nhiên cũng vô cùng vui vẻ.

Là một phần tử của yêu tộc, chuyện lớn tày trời như vậy, sao có thể thiếu phần y.

"Tốt!

Tức khắc vi Cửu Đầu Trùng huynh đệ thiết yến tương khánh." Tôn Ngộ Không phấn khích trong lòng, liên mang triêu trứ hạ thủ phân phó.

Đương nhiên, mục đích thiết yến, trừ bỏ nghênh tiếp, chủ yếu còn là để giới thiệu sơn trung chúng đa đại yêu tương tự.

Dù sao yêu tộc xung quanh Hoa Quả Sơn đông đảo như vậy, cũng không thể tất cả yêu tộc đều cùng ăn mừng.

Hơn nữa sau khi đại náo Thiên Đình, Hạo Thiên vẫn chưa có phản ứng, bọn họ cũng phải chú ý động hướng của Thiên Đình.

Xung quanh Hoa Quả Sơn quần yêu loạn vũ, còn lúc này trong Thiên Đình, không khí lại vô cùng quỷ dị.

Biến hóa lớn như vậy xảy ra trong Hồng Hoang thiên địa, chúng tiên Thiên Đình tự nhiên đều biết.

Đối mặt với yêu tộc thế lực to lớn như vậy, không ít tiên gia trong lòng kinh hãi.

Dù sao, thực lực của bọn họ rất thấp.

Cộng thêm việc Tháp Tháp Lý Thiên Vương đã bỏ mạng trước đó, bọn họ càng thêm sợ hãi.

Thiên Đình đã mấy ngày không thiết triều, bọn họ lo lắng trong lòng, muốn gặp Ngọc Hoàng Đại Đế, nhưng lại không dám mạo hiểm đi.

So với những kẻ sợ hãi kia, những đệ tử Tiệt Giáo trong Thiên Đình, tự nhiên ai nấy trong mắt đều phấn khích.

Bọn họ tuy là đệ tử Tiệt Giáo, nhưng tiền thân cơ bản đều là yêu tộc.

Không ít kẻ còn là người của Yêu Đình ngày xưa.

Hiện giờ thấy Hồng Hoang hội tụ nhiều yêu tộc như vậy, lại còn muốn đối đầu với Thiên Đình, sao có thể không khiến bọn họ kích động.

Nếu có thể chứng kiến yêu tộc lật đổ Thiên Đình, tái chấp chưởng Yêu Đình, đó sẽ là chuyện phấn khích đến nhường nào.

"Ai!

Ngọc Đế khi nào mới trở về." Thái Bạch Kim Tinh nhíu chặt mày nhìn mấy tiên gia rời đi ở đằng xa.

Hạo Thiên chưa thiết triều, những tiên gia kia lại không có tư cách đến Thái Vi Ngọc Thanh Cung, tự nhiên chỉ có thể đến gặp Thái Bạch Kim Tinh.

Chỉ là Thái Bạch Kim Tinh đã biết Ngọc Hoàng Đại Đế không ở Thiên Đình, y có thể làm gì được.

Về ý định của Ngọc Hoàng Đại Đế, bản thân y cũng không rõ.

Còn về việc cầu kiến Vương Mẫu?

Nếu có chuyện, Vương Mẫu tự sẽ triệu kiến y.

Y hiện tại chỉ có thể không ngừng an ủi từng tiên gia đang lo lắng.

So với những tiên gia này, Thái Bạch Kim Tinh càng lo lắng cho La Tuyên và những người khác.

Bọn họ là đệ tử Tiệt Giáo, đồng thời cũng là yêu tộc.

Nếu như cùng Tôn Ngộ Không và những người khác trong ứng ngoài hợp.

Nghĩ đến đây, Thái Bạch Kim Tinh lập tức trong lòng hoảng hốt.

Nghĩ rồi vẫn nên đi gặp Vương Mẫu.

Đối mặt với lời cầu kiến của Thái Bạch Kim Tinh, Vương Mẫu tịnh không có cự tuyệt.

Dù sao trong toàn bộ Thiên Đình, tiên gia như Thái Bạch Kim Tinh đã không còn mấy người.

Đối với lão thần như vậy, vẫn sẽ có đủ sự tôn trọng.

Thái Bạch Kim Tinh không nói lời vô ích, trực tiếp bày tỏ nỗi lo lắng trong lòng mình.

Đối mặt với nỗi lo của Thái Bạch Kim Tinh, Vương Mẫu làm sao lại không hiểu, nhưng nàng không dám vọng động.

Nàng chỉ nói Thái Bạch Kim Tinh hãy an ủi chúng tiên thật tốt, không bao lâu nữa, Ngọc Hoàng Đại Đế sẽ trở về.

Không có được cách giải quyết, Thái Bạch Kim Tinh chỉ đành thất vọng quay về.

Vốn dĩ chỉ là triệu Tôn Ngộ Không lên trời làm quan, một chuyện nhỏ bé như vậy.

Không ngờ chỉ chớp mắt một cái, cư nhiên diễn biến thành ra phiền toái như vậy.

Khả biến hóa như vậy, căn bản không phải y có thể chưởng khống.

Tình hình hiện tại, cũng chỉ có thể chờ Hạo Thiên trở về.

Thiên Đình trong cảnh loạn tao tao một phiến, còn lúc này trong Hỗn Độn, ngoài Tử Tiêu Cung.

Thân là Ngọc Hoàng Đại Đế Hạo Thiên, tĩnh tĩnh quỳ tại Tử Tiêu Cung môn ngoại.

Một phiến lung tráo nồng úc đạo vận đại môn, khẩn khẩn bế trứ.

Đến trước Tử Tiêu Cung đã có đoạn thời gian, khả ngày xưa rộng mở đại môn, vị tằng động quá ti hào.

Hạo Thiên rất rõ, Đạo Tổ khẳng định là tri hiểu y đến.

Cảnh tượng trước mắt, tự nhiên là vô ý kiến y.

Tuy thân xử Hỗn Độn chi trung, nhưng Hạo Thiên rất minh bạch lúc này Thiên Đình nội tình huống.

Nhược thị không có Đạo Tổ tương trợ, y khủng phạ liên một cái khôi lỗi Thiên Đế đều đương không được.

Còn về mưu họa chuyện Tây Du?

Thiên Đế còn làm không được, Tây Du chi sự nào còn có phần y.

"Lão Gia!

Đồng nhi vô năng, tích nhật Lão Gia lệnh đồng nhi trọng chấn Yêu Đình, lập Thiên Đình thống lĩnh Tam Giới, nhiên số thập vạn tái quang âm quá khứ, đồng nhi hư tọa Thiên Đế chi vị, tấc công vị lập, có thất Lão Gia đạo dụ!

Cầu Lão Gia tương trợ!" Nhìn cánh cửa trước mặt không hề nhúc nhích, Hạo Thiên nước mắt lưng tròng.

Mấy ngày trước phản ứng của La Tuyên, Lữ Nhạc, đã khiến Hạo Thiên chịu đủ rồi.

Y thật sự không muốn làm Thiên Đế bù nhìn này nữa.

Hạo Thiên trong lòng đã hạ quyết tâm, nếu Đạo Tổ không tương trợ, y sẽ quỳ mãi ngoài Tử Tiêu Cung không dậy.

"Két!" Đúng lúc Hạo Thiên đang suy nghĩ trong lòng.

Đột nhiên một tiếng mở cửa trong trẻo truyền đến.

Hạo Thiên đang phủ phục dưới đất, khẽ ngẩng đầu, nhìn cánh cửa chậm rãi mở ra, trong mắt cuồng hỉ.

"Vào đi!" Ngay lúc y đang phấn khích, một đạo đạo âm hư vô phiêu miểu từ từ vang lên.

"Vâng!" Hạo Thiên nghe vậy, trong lòng cuồng hỉ.

Đạo Tổ gặp y, đã có nghĩa là sẽ giúp y.

Đạo Tổ ra tay giúp, chuyện này ổn rồi.

Hạo Thiên bật dậy, liên mang với vẻ mặt kích động tiểu bào đi vào.

Lúc này trong Bát Cảnh Cung ở Thủ Dương Sơn.

Lão Tử, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, cùng với Nguyên Thủy, Nữ Oa đều có mặt.

Trước đó Tây Phương Nhị Thánh gặp nhau, cuối cùng động tĩnh của yêu tộc quả thực quá lớn.

Nguyên Thủy, Nữ Oa cũng hiểu rõ chuyện này ảnh hưởng đến Tây Du, tự nhiên đều hội tụ về Bát Cảnh Cung.

Bàn bạc mấy ngày, bọn họ vẫn không có cách nào hay.

Đối với Tôn Ngộ Không, yêu tộc thì dễ nói, quan trọng là Tiệt Giáo.

Hiện tại trong thiên địa, Tiệt Giáo độc đại.

Môn nhân đệ tử của bọn họ vốn đã ít, trong Phong Thần Chi Chiến, lại có không ít người lên Phong Thần Bảng.

So với Tiệt Giáo, thực lực của bọn họ càng yếu hơn.

Ngay cả khi có Thiên Đình gia nhập, cũng khó mà chống lại Tiệt Giáo.

Chuyện Tây Du, một khi Tiệt Giáo nhập trận, bọn họ sẽ rất khó thu dọn.

Và bây giờ Triệu Công Minh xuất hiện, đã khiến bọn họ thấy những tín hiệu không tốt.

Hơn nữa trước Tiệt Giáo, phản ứng của yêu tộc cũng gây rắc rối

ngoài dự liệu của bọn họ.

"Sư muội, chuyện yêu tộc, nàng còn có thể…" Nguyên Thủy Thiên Tôn trầm mặt, nhìn về phía Nữ Oa bên cạnh.

Chuyện Tây Du, Tôn Ngộ Không là người mang thiên mệnh, là nhân vật chính đương nhiên không cần nghi ngờ.

Yêu tộc cho dù có muốn phục xuất, cũng cần mượn sức Tôn Ngộ Không.

Vạn bất khả che lấp phong mang của đối phương!

Nếu có thể thuyết phục được yêu tộc, chỉ riêng một Tôn Ngộ Không thì dễ giải quyết hơn nhiều.

Theo lời Nguyên Thủy Thiên Tôn, mấy người trong sân đều nhìn về phía Nữ Oa.

Đối mặt với ánh mắt của mọi người, Nữ Oa khổ sở cười một tiếng.

Tùy tức diện sắc vô nại ứng đạo: "Sau Vu Yêu, yêu tộc đã không còn tôn ta là Thánh nhân nữa, sau khi Lục Áp lên Bảng, khí vận yêu tộc ta hưởng càng thấp hơn." Trong Vu Yêu Chi Chiến thu nhận Lục Áp, bảo tồn huyết mạch yêu tộc, chính là vì khí vận yêu tộc.

Nhưng Nữ Oa đâu ngờ, ngay cả Vu Yêu Lượng Kiếp khủng bố đã vượt qua, Lục Áp cư nhiên chết trong Phong Thần.

Lục Áp lên Bảng, lại còn trở thành tiên của Thiên Đình.

Kết quả này, khiến tất cả những việc nàng làm trước đó đều đổ sông đổ bể.

Có thể nói, trực tiếp cắt đứt nhân quả của nàng với yêu tộc.

Tuy lúc này nàng còn hưởng khí vận yêu tộc, nhưng đã xa không bằng trước kia.

Tình hình hiện tại, muốn ra lệnh cho yêu tộc, căn bản không thể làm được.

Mạo hiểm ra tay với Bạch Trạch và các Yêu Thánh khác?

Hậu quả của việc làm đó, tất tương là triệt để cắt đứt với yêu tộc liên hệ.

Có thể sống sót qua Vu Yêu Đại Chiến, mấy vị Yêu Thánh trên thân đều hội tụ nhiều khí vận yêu tộc.

Nhược thị không có nhân quả, Thánh nhân cũng không dám mạo hiểm kết liễu.

Nghe vậy Nguyên Thủy Thiên Tôn và mấy người khác, sắc mặt bất đắc dĩ.

Nỗi lo của Nữ Oa, bọn họ làm sao lại không rõ.

Đây cũng là chỗ bị trói buộc của một Thiên Đạo Thánh nhân.

Nguyên thần ký thác vào Thiên Đạo, bất tử bất diệt.

Khả trong Hồng Hoang thiên địa nhiều hành sự, đồng dạng sẽ chịu Thiên Đạo ảnh hưởng.

Đại khí vận, đại công đức chi nhân, đều bất khả mạo hiểm đánh sát.

Nhẹ giả khí vận tẫn thất, trọng tắc còn sẽ bị Thiên Đạo phản phệ.

Đây cũng là nguyên nhân cơ bản mà bao nhiêu năm nay, bọn họ đã mưu tính nhiều, nhưng chưa từng trực tiếp ra tay với nhân vật chính của thiên địa.

Thụ phúc từ Thiên Đạo, đồng dạng thụ chế từ Thiên Đạo.

"Nếu Thiên Đình có chuyện, chuyện Tây Du e rằng sẽ khó làm." Chuẩn Đề trầm mặt, lo lắng đáp.

Tuy cũng không coi trọng Hạo Thiên, nhưng chuyện Tây Du, thực sự không thể thiếu Thiên Đình.

Dù sao so với Phật Môn hiện nay, Thiên Đình trong nhân tộc lúc này, vẫn có danh tiếng rất lớn.

Không nhờ Thiên Đình, làm sao có thể mở rộng hiệu quả của Tây Du.

"Cái này không được, cái kia cũng không được, vậy phải làm sao đây?" Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút phiền não nói.

Quy căn kết để vẫn là đối với Trường Phong kiêng kỵ.

Lão Tử đang tĩnh tọa bên cạnh, thở sâu ra một hơi.

Trong lòng cũng bất đắc dĩ.

Nhưng ngay lúc mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân đang ưu sầu, đột nhiên một đạo đạo âm phiêu miểu vang lên bên tai.

Mấy người vốn đang cúi đầu, đồng thời ngẩng đầu lên, trong mắt đầy kinh ngạc.

Đạo Tổ!

Chương 201

Bọn họ vậy mà nghe thấy Đạo Tổ truyền âm.

"Sư tôn triệu kiến, định là sự quan Tây Du chi sự!" Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt phấn khích.

"Đi!

Bọn ta tốc vãng Tử Tiêu Cung, thiết mạc nhượng Sư tôn cửu đẳng." Lão Tử vốn đang ưu sầu, lúc này cũng thần tình thư thái.

Đạo Tổ xuất mã, cơ bản thượng không có giải quyết bất liễu sự tình.

Hiện nay lúc này triệu kiến, rất hiển nhiên là Đạo Tổ đứng về phía bọn họ.

"Thiện!" Nữ Oa và những người khác khẽ đáp.

Trong chớp mắt nhìn nhau, mấy đạo thân ảnh hóa tác điểm điểm tinh quang tiêu thất tại chỗ.

Không lâu sau, mấy người đã đến ngoài Tử Tiêu Cung.

Lão Tử và những người khác không chút do dự, tề tề xông vào.

Khả mới vừa bước vào đại điện, giai là kinh ngạc nhìn về phía giữa.

Trong Tử Tiêu Cung, bọn họ vậy mà nhìn thấy một đạo ý ngoại thân ảnh.

Hạo Thiên!

Cư nhiên cũng tại.

Càng quan kiện hơn là, bọn họ không nhìn thấy Trường Phong,

Thông Thiên!

Thực lực Trường Phong mạnh hơn bọn họ, nói thế nào cũng phải đến sớm hơn bọn họ.

Hiện giờ đối phương không tại Tử Tiêu Cung, ý vị Đạo Tổ chỉ triệu hoán bọn họ đến.

Hiện giờ liên Hạo Thiên cũng tại.

Ý của Đạo Tổ, bọn họ đã có chút đoán được.

Lão Tử và những người khác với vẻ mặt vui mừng trong lòng, vội vã đi vào.

"Đệ tử kiến qua chư vị Sư huynh!" Thấy Lão Tử cùng các vị xuất hiện, Hạo Thiên cung kính chắp tay hành lễ.

Dù trong lòng hắn khinh thường các vị Thánh nhân, song rốt cuộc việc Tây Du đã buộc họ vào cùng một chiến thuyền.

Hơn nữa, chuyện Hoa Quả Sơn hiện tại, dù có cầu cứu Hồng Quân, e rằng cũng không thể thiếu sự trợ giúp của Lão Tử và họ.

Huống hồ, tại Tử Tiêu Cung, sự cung kính cần có vẫn là cần thiết.

Thấy vậy, Lão Tử và các vị Thánh nhân đều khẽ gật đầu.

Không nói lời nào, họ ngồi xếp bằng trên bồ đoàn của mình.

Lúc này đang ở Tử Tiêu Cung, Đạo Tổ chưa xuất hiện, họ không dám loạn ngôn.

Các vị vừa mới an tọa, bỗng thấy trên không truyền đến Đạo Âm, mây lành bốc lên, một thân ảnh tựa hư tự huyễn xuất hiện.

"Đệ tử kiến qua Sư tôn (Lão gia)!" Trong điện, Lão Tử và các vị Thánh nhân không dám chậm trễ, vội vàng cung kính hành lễ.

Hồng Quân xuất hiện khẽ gật đầu, đôi mắt nhắm hờ.

Lão Tử khẽ cúi người, cung kính hỏi: "Không biết Sư tôn triệu đệ tử đến đây vì việc gì?" Bên cạnh Nguyên Thủy Thiên Tôn và những người khác không dám nói lời nào, chỉ tĩnh lặng chờ đợi.

Tuy cùng là đệ tử của Đạo Tổ, nhưng khi đối mặt với Đạo Tổ, rất ít khi họ chủ động lên tiếng.

Đa phần chỉ là kiến lễ và đáp lời.

Hạo Thiên đứng bên cạnh, trong mắt tràn đầy chờ mong.

Dù được Đạo Tổ ra lệnh tiến vào Tử Tiêu Cung, nhưng Hạo Thiên cũng vừa mới gặp Hồng Quân.

Bây giờ Lão Tử và các vị đã tề tựu, rất rõ ràng là Đạo Tổ muốn có sự an bài.

Đối mặt với câu hỏi của Lão Tử, Hồng Quân khẽ mở mắt.

Liếc nhìn vài người trong điện, ánh mắt Hồng Quân cuối cùng dừng lại trên người Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Nguyên Thủy!

Hạo Thiên khó lòng nắm giữ Thiên Đình, ngươi nên trợ hắn một tay." Tiếng nói phiêu diêu, từ từ lọt vào tai, khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn ngẩn người tại chỗ.

Ta giúp thế nào?

Mười hai Kim Tiên đã có một nửa đang làm quan ở Thiên Đình, nửa còn lại cũng có phân nửa đã nhập Phật môn.

Hiện tại, toàn bộ Xiển Giáo cộng lại cũng chưa đủ mười người, chẳng lẽ không thể phái tất cả lên Thiên Đình sao.

Hơn nữa, dù có phái tất cả lên, cũng không có tác dụng lớn.

Trong điện, Lão Tử và các vị Thánh nhân cũng đều sững sờ.

Sau trận Phong Thần, họ đều hiểu rõ tình trạng của Xiển Giáo.

Bây giờ, vào thời điểm này, để Nguyên Thủy Thiên Tôn tương trợ, e rằng đối phương cũng lực bất tòng tâm.

Hơn nữa, phần lớn các Tiên gia trong Thiên Đình đều là đệ tử Tiệt Giáo, thân phận Thánh nhân của họ cũng khó mà sai khiến được.

Bởi vì chỉ cần không cẩn thận, sẽ dẫn xuất Trường Phong.

Dù trong lòng đầy nghi hoặc, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn tiến lên một bước, cung kính đáp: "Cẩn tuân Sư tôn chi mệnh." Hồng Quân tĩnh tọa ở vị trí thượng thủ, tay phải khẽ phất.

Bỗng thấy, từ trong cơ thể Nguyên Thủy Thiên Tôn, một luồng Cửu Dương Chi Tinh bay ra.

Động tác đột ngột này của Hồng Quân khiến mọi người trong điện đều khó hiểu, nhưng từng người đều không dám lên tiếng.

Chưa đợi bọn họ kịp phản ứng, chỉ thấy luồng Cửu Dương Chi Tinh kia biến ảo giữa không trung, trong chớp mắt hóa thành một trung niên nam tử.

Tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ.

"Kiến qua Đạo Tổ!" Nam tử xuất hiện, chắp hai tay, cung kính hô.

"Từ nay ngươi là Đông Cực Thanh Hoa Đế Quân, phụ tá Hạo Thiên chấp chưởng Thiên Đình.

Lui ra đi!" Hồng Quân vẫn nhắm mắt, Đạo Âm phiêu diêu vang lên.

Nam tử chắp hai tay, từ từ biến mất trong Tử Tiêu Cung.

Cảnh tượng trước mắt khiến Lão Tử và các vị Thánh nhân đều ngây người, đặc biệt là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Hắn có thể cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc trên người Đông Cực Thanh Hoa Đế Quân, nhưng lại không thể cảm giác được tư tưởng của đối phương.

Đó là một cá thể độc lập.

Hạo Thiên đứng bên cạnh, trong lòng lại cuồng hỉ.

Hắn cảm nhận được một áp lực mạnh mẽ từ Đông Cực Thanh Hoa Đế Quân.

Thực lực của đối phương vượt xa hắn.

Dù đối phương thực lực cường đại, nhưng đây là lệnh của Đạo Tổ.

Điều này có nghĩa là Đông Cực Thanh Hoa Đế Quân, chắc chắn sẽ nghe theo lệnh hắn.

Chứ không phải như những đệ tử của chư Thánh nhập Thiên Đình trong Phong Thần, ai nấy đều không tuân theo lệnh.

"Đa tạ Lão gia tương trợ!

Đồng nhi nhất định không phụ Lão gia kỳ vọng." Hạo Thiên phấn khích trong lòng, 'phịch' một tiếng quỳ xuống đất, trong mắt tràn đầy cảm kích.

Hồng Quân ở thượng thủ không đáp lời.

Thấy vậy, Hạo Thiên không dám đứng dậy, chỉ có thể yên lặng quỳ.

Suy tư một lát, lông mày Hồng Quân khẽ nhíu lại, y phục lại khẽ phất.

Bỗng thấy, từ trong cơ thể Nguyên Thủy Thiên Tôn, lần này lại bay ra ba luồng năng lượng.

Có một tia Nguyên Thần, có Cửu Âm Chi Tinh, có Huyền Dương Chi Phách.

Ba luồng năng lượng, cũng biến hóa thành ba thân ảnh giữa không trung, đều là nam giới trung niên.

"Kiến qua Đạo Tổ!" Ba người chắp tay, đồng loạt cung kính hành lễ.

"Hai người các ngươi là Nam Cực Trường Sinh Đại Đế, Tây Phương Thái Cực Thiên Hoàng Đại Đế, cùng với Thanh Hoa phụ tá Hạo Thiên, chấp chưởng Thiên Đình." "Ngươi là Cửu Thiên Đãng Ma Tổ Sư, phụ tá Hạo Thiên, giám sát yêu tộc thiên hạ." "Lui ra đi!" Hồng Quân tĩnh tọa ở thượng thủ, nhàn nhạt phân phó.

"Tuân mệnh!" Cửu Thiên Đãng Ma Tổ Sư ba người cung kính tạ ơn, sau đó từ từ lui ra khỏi Tử Tiêu Cung.

Nhìn ba người lại biến mất, trong mắt Lão Tử và các vị Thánh nhân tinh quang liên tục lóe lên.

Lúc nãy Đông Cực Thanh Hoa Đế Quân bọn họ không kịp nhìn kỹ, bây giờ lại nhìn rõ ràng.

Những người biến hóa từ Nguyên Thủy Thiên Tôn này, dường như đều là những cá thể độc lập.

Hơn nữa, tất cả đều là Chuẩn Thánh cường giả.

Hồng Quân đây là muốn làm gì?

Muốn Hạo Thiên lại chấp chưởng Thiên Đình, thống ngự Tam Giới?

Hay là Hồng Quân có mưu đồ gì với Nhân tộc.

Trong đầu nhiều ý niệm chuyển động, nhưng trong lòng họ không nghi ngờ gì vô cùng kích động.

Trước đó họ còn vì chuyện yêu tộc mà có chút buồn bực, Đạo Tổ tính toán gì họ cũng không nhìn thấu, nhưng ít nhất cũng có thể giải quyết được chuyện yêu tộc.

Đương nhiên, trong số đó người phấn khích nhất chính là Hạo Thiên.

Vốn dĩ hắn cho rằng có một Đông Cực Thanh Hoa Đế Quân đã đủ rồi, không ngờ phía sau lại có thêm ba vị.

Dù cảm giác khí thế không mạnh bằng Đông Cực Thanh Hoa Đế Quân, nhưng đều trên hắn.

Điều này có nghĩa là Đạo Tổ đã phái cho hắn bốn vị Chuẩn Thánh cường giả.

Hơn nữa, còn là những cường giả hoàn toàn nghe lệnh hắn.

Điều này sao có thể không khiến Hạo Thiên phấn khích.

Trước đó dù có một danh Chuẩn Thánh cường giả, cũng sẽ không đến nỗi bị Tôn Ngộ Không chặn Nam Thiên Môn mà đánh.

Hạo Thiên mặt mày cuồng hỉ, vội vàng lớn tiếng cảm tạ: "Đa tạ Lão gia!

Đồng nhi vạn phần không dám lơ là, nhất định không phụ Lão gia kỳ vọng." Hạo Thiên vừa nói, vừa dập đầu ba cái thật mạnh.

Quả nhiên đến Tử Tiêu Cung cầu Đạo Tổ, là một hành động vô cùng sáng suốt.

Có Đông Cực Thanh Hoa Đế Quân và những người khác phụ tá, Thiên Đình ai còn dám ngỗ nghịch hắn.

Hoa Quả Sơn nho nhỏ, chỉ cần phái Cửu Thiên Đãng Ma Tổ Sư là có thể bình định.

Con khỉ Tôn Ngộ Không kia, lát nữa nhất định phải hảo hảo thu

thập nó.

"Lui ra đi!" Hồng Quân tĩnh tọa ở phía trên, không hề động đậy, Đạo Âm phiêu diêu lại từ từ truyền đến.

Hạo Thiên đang phấn khích trong lòng, không dám nghi ngờ, cung kính lui ra khỏi Tử Tiêu Cung.

Có thể nhận được sự trợ giúp của bốn vị Chuẩn Thánh cường giả, đã vượt xa dự liệu của hắn.

Chuyến đi này vô cùng viên mãn.

Mấy vị Thánh nhân ở lại trong điện vừa kinh ngạc, vừa có chút khó hiểu.

Trong điện rõ ràng có năm vị Thánh nhân, nhưng Hồng Quân chỉ lấy ra vài luồng năng lượng từ cơ thể Nguyên Thủy.

Bây giờ Hạo Thiên đã rời đi, có nghĩa là chuyện Thiên Đình, hiển nhiên không có phần của họ.

Nguyên Thủy trong lòng thấy kỳ quái, Tây Phương nhị Thánh lại có chút thất vọng trong mắt.

Dù không biết Đạo Tổ có ý định gì, nhưng rất rõ ràng Đạo Tổ vẫn rất yêu thương Tam Thanh.

Đông Cực Thanh Hoa Đế Quân và mấy người kia đều bắt nguồn từ Nguyên Thủy Thiên Tôn, hiển nhiên đã kết hạ nhân quả lớn với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Sau này nếu Thiên Đình chấp chưởng Tam Giới, Nguyên Thủy Thiên Tôn tự nhiên sẽ có thu hoạch rất lớn.

Xa xôi không nói, ngay chuyện Tây Du này, Nguyên Thủy vô ý trung đã mở rộng thu hoạch rất nhiều.

Dù trong lòng ghen tị, nhưng hai người không dám biểu hiện ra

ngoài.

Từng người cung kính đoan tọa, tĩnh chờ Hồng Quân phân phó.

Hồng Quân không nói lời nào, nhất thời toàn bộ Tử Tiêu Cung trở nên tĩnh mịch.

Lão Tử và những người khác trong lòng đều hiểu, Đạo Tổ chắc chắn còn có phân phó.

"Tây Du vừa qua, trời đất sẽ có dị biến!" Lương lâu sau, một Đạo Âm tựa hư tự huyễn truyền đến.

Lão Tử và các vị Thánh nhân đang tĩnh chờ, khẽ ngẩng đầu, trong mắt kinh ngạc.

Dị biến nho nhỏ không đáng là gì, nhưng từ trong miệng Đạo Tổ nói ra, vậy thì lại khác.

"Đệ tử ngu muội, thỉnh Sư tôn minh ngôn." Lão Tử đôi mắt co rụt lại, cung kính hỏi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và những người khác đều cung kính chờ đợi, trên mặt mang theo vẻ kinh nghi.

"Địa Đạo sắp xuất hiện, các ngươi…" Lúc Lão Tử và các vị đang đi đến Tử Tiêu Cung, trong Bích Du Cung ở Kim Ngao Đảo, Trường Phong đột ngột mở mắt.

Thánh uy của Thiên Đạo Thánh nhân tự nhiên mà có.

Mấy người cùng lúc đi về phía Hỗn Độn, tự nhiên không thể thoát khỏi cảm giác của Trường Phong.

"Đạo Tổ triệu kiến!

Xem ra chuyện Tây Du có chút phiền phức rồi." Trường Phong khẽ ngẩng đầu, sắc mặt có chút ngưng trọng.

Với cục diện hiện tại, Đạo Tổ không xuất thủ, thiên địa gian căn bản không ai có thể ngăn được phong mang của Tiệt Giáo.

Chương 202

Cục diện này, Lão Tử và những người khác rõ ràng, Đạo Tổ lại càng minh bạch.

Hiện tại Hồng Quân đột nhiên triệu Lão Tử và những người khác đến, tất nhiên là có mưu đồ.

Tuy đã bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng Trường Phong đối với Thiên Đạo vẫn còn hiểu biết không nhiều.

Sau khi Hồng Quân thành Thánh, chưa từng xuất thủ ở Hồng Hoang.

Về thực lực của hắn, Trường Phong cũng không cách nào đánh giá được.

Trường Phong khẽ híp mắt, ánh mắt nhìn về phía luân bàn đang xoay tròn trên không.

Hàng trăm năm thời gian trôi qua, luân bàn khẽ chuyển động kia trong mắt những người khác trở nên hư huyễn hơn, nhưng trong đôi mắt của Trường Phong, nó lại trở nên vô cùng rõ nét.

Nhìn kỹ, Trường Phong thậm chí có thể nhìn rõ thân ảnh đang an tọa trong luân bàn.

Có Nhân tộc Tam Tổ, có Nhân Vương Đế Tân.

Thậm chí ở trung tâm luân bàn, hắn còn cảm nhận được ba luồng khí tức vô cùng quen thuộc.

Đó là sự dao động thuộc về Tam Hoàng.

Sự phát triển của Nhân tộc bấy nhiêu năm, luân bàn đại diện cho Nhân Đạo kia, dường như cũng có biến hóa vô cùng lớn.

Trước đây Trường Phong từng thử tiếp xúc, hắn có thể chạm vào luân bàn, nhưng lại có một cảm giác bài xích mạnh mẽ.

Trường Phong không biết là vì hắn là yêu tộc, hay vì hắn là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Hơn nữa, theo sự gia tăng của việc luyện hóa pháp tắc, cảm giác bài xích kia lại càng mạnh mẽ.

Sự biến hóa này, không những không khiến Trường Phong lo lắng, ngược lại còn có chút vui mừng.

Bài xích, có nghĩa là đối phương đang chống cự.

Khi không thể chống cự được nữa, hắn sẽ có thể áp chế đối phương.

Có lẽ khi hắn luyện hóa ba ngàn pháp tắc chi thể, lĩnh ngộ Hỗn Độn pháp tắc, sẽ có thể triệt để minh bạch Thiên, Địa, Nhân Tam Đạo.

Dù trong lòng có chút tò mò về bố cục của Đạo Tổ, nhưng Trường Phong cũng không lo lắng.

Đại Đạo vô tư, Thiên Đạo hữu tư!

Nhưng cái tư của hắn, cũng cần phải nằm trong quy tắc.

Nói cho cùng, Thiên Đạo cũng là một loại quy tắc, chỉ là cao cấp hơn mà thôi.

Trường Phong thu lại tầm mắt, đang định tĩnh tu bế quan, đột nhiên đôi mắt co rụt lại, ánh mắt nhìn về phía Tây Phương.

Không biết từ lúc nào, toàn bộ Tây Phương Hồng Hoang đã nhuộm một màu đỏ rực.

Khẽ nhíu mũi, thậm chí còn cảm nhận được mùi máu tanh thoang thoảng trong không khí.

Luồng hồng quang kia nhanh chóng lan rộng, với tốc độ cực nhanh khuếch tán về phía Đông.

Chỉ trong vài hơi thở, đã bao trùm nửa Hồng Hoang.

Động tĩnh lớn như vậy, tự nhiên khiến chúng sinh thiên địa kinh nghi.

Từng người kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Tất cả mọi người đều không biết đã xảy ra chuyện gì.

Trong ánh mắt kinh nghi của mọi người, màu đỏ thẫm lan tràn khắp bầu trời Hồng Hoang.

Dưới sắc thái đỏ rực, toàn bộ Hồng Hoang Đại Địa được chiếu rọi một cách quỷ dị đến cực điểm.

"Đại ca!

Chuyện này là sao?" Trong Hoa Quả Sơn, Ngưu Ma Vương run rẩy nhìn lên bầu trời.

Giao Ma Vương và những người khác bên cạnh cũng đều sắc mặt kinh hãi.

Giờ phút này nhìn một cái, toàn bộ thiên địa đều nhuộm sắc máu.

Cảm nhận kỹ, còn có thể cảm nhận được một luồng sát cơ lạnh lẽo ở trong đó.

Tôn Ngộ Không nuốt nước bọt, khẽ lắc đầu.

Sắc máu trên không vẫn đang càng lúc càng đậm.

Khẽ đưa bàn tay ra, toàn bộ cánh tay đều bị nhuộm đỏ tươi.

Rõ ràng là màu sắc phản chiếu của bầu trời, nhưng nhìn vào lại như thể toàn bộ cánh tay từ trong ra ngoài đều là màu đỏ.

Theo sắc trời càng lúc càng sâu, cảm giác sát khí kia càng lúc càng

mãnh liệt.

Trấn Nguyên Tử, Bạch Trạch và một đám Chuẩn Thánh cường giả, tất cả đều kinh hãi nhìn lên bầu trời.

Thực lực càng mạnh, họ cảm nhận càng sâu sắc.

Mờ mịt giữa không gian, họ cảm nhận được một luồng khí tức mạnh mẽ đang thức tỉnh trong thiên địa.

"Chuyện gì vậy?

Cảm giác này, lẽ nào có người muốn đột phá?" "Động tĩnh lớn như vậy?

Đây là...?" Phương Bắc của Hồng Hoang thế giới, giữa Minh Hải.

Côn Bằng bay lượn trên không trung, đôi mắt khổng lồ, chăm chú nhìn chằm chằm vào Hồng Hoang.

Đáng tiếc, theo thiên địa không ngừng chuyển sang màu đỏ sẫm, sát khí cuồn cuộn trên không, khiến hắn vô cùng khó chịu.

Cảm giác toàn bộ Nguyên Thần đang bị lún sâu trong bùn lầy, khó có thể nhúc nhích.

Mà lúc này Hạo Thiên vừa mới trở về Thiên Đình, còn chưa kịp gặp Đông Cực Thanh Hoa Đế Quân và những người khác, đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho choáng váng.

Vừa từ Tử Tiêu Cung trở về, lại còn được bốn vị thủ hạ cường đại, đây nghiễm nhiên là một chuyện vô cùng vui vẻ.

Dã tâm vốn đã bị dập tắt của Hạo Thiên, lại một lần nữa trỗi dậy.

Dù vì mối quan hệ với Phong Thần Bảng, thực lực của hắn bị hạn chế.

Nhưng có bốn vị Chuẩn Thánh cường giả tương trợ, có lẽ không

mất bao lâu, hắn sẽ có thể chấn hưng uy nghiêm Thiên Đình.

Nào ngờ, chỉ trong chớp mắt, thiên địa gian đột nhiên xuất hiện biến hóa như vậy.

Cảnh tượng này, vừa nhìn đã biết lại là đại sự liên quan đến toàn bộ Hồng Hoang thiên địa.

Theo Hạo Thiên thấy, bất kể xảy ra chuyện gì, khẳng định sẽ không phải là chuyện tốt lành.

"Thì ra Hồng Mông Tử Khí bị hắn đoạt được!" Trong Bích Du Cung, Trường Phong đã đứng dậy, khẽ lẩm bẩm.

Chỉ trong chốc lát, hắn đã biết chuyện gì đã xảy ra.

Có người thành Thánh!

Thế giới Tây Phương, huyết khí thông thiên.

Trong toàn bộ Hồng Hoang thiên địa, cũng chỉ có một vị đó.

Minh Hà Lão Tổ của U Minh Huyết Hải.

Minh Hà thành Thánh!

Đối phương có thể thành Thánh, khẳng định là đã đoạt được luồng Hồng Mông Tử Khí của Thông Thiên.

"Xem ra Đạo Tổ đã bắt đầu mưu tính Địa Đạo." Trong đầu niệm chuyển, Trường Phong liền hiểu vì sao Minh Hà có thể đoạt được Hồng Mông Tử Khí.

Luyện hóa Hồng Mông Tử Khí, Minh Hà liền trở thành một quân cờ mà Đạo Tổ cắm vào Địa Phủ.

Mưu đồ hiển nhiên là Địa Đạo không nghi ngờ gì.

"Ha ha ha!" "Hôm nay!

Ta Minh Hà thành Thánh!" Trong lúc Trường Phong đang trầm tư,

tiếng cười cuồng ngạo vang vọng khắp Hồng Hoang Đại Địa.

Âm thanh kiêu ngạo, lại mang theo sát cơ lạnh lẽo.

Ngay sau đó, thế giới Tây Phương, huyết khí ngút trời cuồn cuộn dâng lên.

Chạy ào ào gào thét, nhuộm đỏ toàn bộ bầu trời Hồng Hoang.

Đồng thời, một luồng kiếm khí xám xịt lạnh lẽo ào ra, bay vút trong huyết lãng.

Kiếm khí càng lúc càng nhiều, như dòng kiếm khí xám xịt, cuồn cuộn trong huyết hải, xuyên thấu.

Trong chớp mắt, toàn bộ sinh linh thiên địa Hồng Hoang, đều cảm thấy Nguyên Thần chấn động.

Một lúc sau, sát khí bạo ngược bao trùm tâm trí.

Vô số sinh linh sắc mặt tái nhợt, không nhịn được sợ hãi trong lòng.

Từng người đều quỳ rạp trên đất, thân hình run rẩy.

“Minh Hà thành Thánh????” Trong Thiên Đình, Hạo Thiên trừng lớn mắt, trên mặt đầy vẻ không thể tin được.

“Sao có thể?

Minh Hà sao có thể đi đến bước này.” “Không thể nào!

Căn bản không thể nào!” “Hồng Mông Tử Khí!

Hồng Mông Tử Khí!

Nhất định là Hồng Mông Tử Khí!” “Minh Hà đã đoạt được Hồng Mông Tử Khí!” Hạo Thiên ngẩn người đứng giữa điện, trong đầu lập tức nghĩ rõ ngọn ngành.

Dù chấp chưởng Thiên Đình không lâu, nhưng Hạo Thiên đã sớm

biết Minh Hà.

Hơn nữa, đối với Minh Hà, hắn cũng vô cùng hiểu rõ.

Minh Hà muốn thành Thánh không phải chuyện một sớm một chiều, lại đột phá vào lúc này.

Không nghi ngờ gì là do Hồng Mông Tử Khí.

Cuộc đại chiến thiên địa trước đó, hắn đã điều tra rất rõ ràng.

Hồng Mông Tử Khí đột nhiên biến mất, không bị ai đoạt được.

Mấy trăm năm nay hắn tìm kiếm khắp nơi, không thu hoạch được gì, không ngờ lại ở chỗ Minh Hà.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Hạo Thiên đột nhiên trở nên khó coi.

Luyện hóa Hồng Mông Tử Khí cần không ít thời gian, bây giờ đã thành Thánh, rõ ràng đối phương đã đoạt được Hồng Mông Tử Khí từ rất sớm.

Trước đây Minh Hà, Côn Bằng và những người khác giao chiến, đều không có kết quả.

Bây giờ đột nhiên xuất hiện trên người Minh Hà.

Đạo Tổ!

Nhất định là ý của Đạo Tổ.

Phát hiện này, khiến Hạo Thiên vốn đang vui vẻ trong lòng, sắc mặt có chút u sầu.

Có được sự trợ giúp của Đông Cực Thanh Hoa Đế Quân và những người khác, quả thực là một chuyện vô cùng vui mừng.

Nhưng trước mặt Thánh vị, căn bản không đáng là gì.

Nếu Đạo Tổ ban cho hắn luồng Hồng Mông Tử Khí này, để hắn thành tựu Thánh vị.

Muốn chấp chưởng Tam Giới, chẳng phải sẽ đơn giản hơn rất nhiều sao.

Nhưng Đạo Tổ, lại cuối cùng ban cho Minh Hà.

Lão già đó ẩn mình trong U Minh Huyết Hải vô số năm tháng.

Minh Hà thành Thánh, Địa Phủ có thêm một vị Thánh nhân.

Độ khó để chấp chưởng Tam Giới, lại càng lớn hơn.

Đạo Tổ tại sao lại làm như vậy?

Hạo Thiên trong lòng vô cùng khó hiểu.

Minh Hà tuy cũng từng nghe Đạo ở Tử Tiêu Cung, nhưng vì Pháp tắc tu luyện của hắn, hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của hắn.

Dù trong lòng thế nào cũng không thể nghĩ thông, nhưng Hạo Thiên ít nhất rõ ràng một chuyện.

Vị kia trong Tử Tiêu Cung lại có tính toán.

Hạo Thiên trong lòng thở dài nặng nề, chỉ có thể buồn bực đi về phía Thái Vi Ngọc Thanh Cung.

Dù trong lòng vô cùng không cam tâm, nhưng hắn không dám có bất kỳ bất mãn nào với Đạo Tổ.

Ngoại trừ ghen tị, cũng chỉ có thể ghen tị.

"Sao có thể!

Hồng Mông Tử Khí ở Huyết Hải!!!" Trên không Minh Hải, Côn Bằng ngây người!

Mấy năm nay, hắn cũng âm thầm tìm kiếm Hồng Mông Tử Khí.

Nhưng mấy trăm năm trôi qua, không hề có chút tin tức nào.

Lại bị Minh Hà đoạt được.

Thế nhưng trận chiến năm xưa, hắn đã quan sát rất rõ ràng.

Khi bọn họ hỗn chiến, Hồng Mông Tử Khí đột nhiên biến mất.

Trước đó hắn còn cho rằng bị Thánh nhân đoạt được, bây giờ lại ở chỗ Minh Hà.

Trong đầu khẽ chuyển động, Côn Bằng trong lòng có chút đoán được.

Chương 203

Minh Hà được Đạo Tổ ban cho Hồng Mông Tử Khí.

Sắc mặt ngưng trọng nhìn về phía sâu thẳm Hỗn Độn, rồi lao đầu vào Minh Hải.

Hồng Mông Tử Khí đã bị Minh Hà đoạt được, thiên địa lại có đại sự xảy ra.

Thời gian còn lại, hắn định tĩnh tu trong Minh Hải.

Trường Phong có thể đi đến bước đó, hắn tin mình cũng có thể.

Những Chuẩn Thánh cường giả còn lại trong Hồng Hoang thiên địa, cũng đều nghĩ đến tầng đó.

Nhưng đối mặt với kết quả này, ngoài ghen tị, họ cũng chỉ có ghen tị.

Sau khi Thông Thiên tự trảm Thánh vị, từng người họ đều trong lòng lửa nóng.

Bây giờ cơ hội đã biến mất, muốn đột phá, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Liếc nhìn bầu trời đã nhuốm màu huyết hồng, rất nhiều Đại Thần Thông giả đều chọn bế quan tu luyện.

Đây chỉ là một luồng Thánh uy tự nhiên thoát ra khi thành Thánh, không đủ để khiến họ bước chân khó khăn.

So với những Chuẩn Thánh cường giả này, vô số sinh linh yếu ớt trong Hồng Hoang lại khó coi hơn, tất cả đều nằm rạp trên đất.

"…A Tu La tộc xuất Huyết Hải, lập Hồng Hoang!" Trong sát khí lạnh lẽo, mang theo sự cuồng vọng, kiêu ngạo.

Lời vừa dứt, bỗng thấy thế giới Tây Phương, một thân ảnh đỏ thẫm phá không mà ra, đứng sừng sững trên nền trời.

Trong chốc lát, huyết liên hiện thế, sát khí phun trào.

Bao trùm toàn bộ thế giới Tây Phương.

Không ít sinh linh Hồng Hoang thiên địa, lập tức biến thành mắt đỏ hoe, trong mắt mang theo hung quang.

Những kẻ thực lực cường đại, cũng cảm thấy tâm ma trong cơ thể rục rịch.

Trước đây Lão Tử và các vị Thánh nhân thành Thánh, đều sẽ ban phúc cho chúng sinh.

Bây giờ Minh Hà thành Thánh, lại có cảnh tượng hung sát này.

Điều này khiến không ít Đại Thần Thông giả thiên địa, trong lòng kinh nghi.

Mà theo dị tượng quỷ dị này, uy áp càng khủng bố hơn quét ngang thiên địa.

Những tồn tại dưới Đại La Kim Tiên, hầu như trong chớp mắt đều quỳ rạp xuống.

Rất nhiều Đại La Kim Tiên cường giả, cũng đều hai chân run rẩy, thân hình lảo đảo như sắp ngã.

Trường Phong ngồi trong Bích Du Cung, lông mày khẽ nhíu lại.

Kim Ngao Đảo là đạo tràng của Thánh nhân, uy thế thành Thánh của Minh Hà, tuy bao trùm thiên địa, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến chúng nhân Tiệt Giáo.

Thế nhưng, theo Minh Hà trực tiếp hiện thân, luồng Thánh uy hào nhiên kia cuồn cuộn kéo đến.

Thậm chí còn muốn áp chế sinh linh Kim Ngao Đảo.

"Quát tháo!" Một tiếng quát lạnh lùng, vang vọng khắp thiên địa.

Uy áp bao trùm Kim Ngao Đảo, trong chớp mắt vỡ vụn.

Mà theo tiếng quát này của Trường Phong, vô số sinh linh trong thiên địa vốn đang mắt đỏ hoe, đều trong chớp mắt tỉnh táo lại.

"Kẻ nào phá hoại đại sự của Bản Tổ!" Cảm nhận được biến hóa của thiên địa, Minh Hà lớn tiếng quát.

Hắn lấy sát làm Đạo, sát trời, sát đất, sát tận chúng sinh.

Dù mượn Hồng Mông Tử Khí mà đột phá, nhưng Minh Hà vẫn cố chấp với Đạo của chính mình.

Đúng lúc thành Thánh này, cũng thành tựu Đạo của chính mình.

Hơn nữa, A Tu La tộc ẩn mình trong Huyết Hải bấy lâu nay, cũng nên đặt chân lên Hồng Hoang.

Biết đâu, theo hắn thành Thánh, A Tu La tộc cũng sẽ trở thành nhân vật chính mới của thiên địa.

Còn việc có đắc tội Hồng Quân hay không, hắn chẳng quan tâm.

Đối phương đã ban Hồng Mông Tử Khí cho hắn, thì nên biết tính tình của hắn.

Hơn nữa được Đạo Tổ ban cho, có nghĩa là hậu thuẫn chính là vị kia ở Tử Tiêu Cung.

Hồng Mông không có lý do gì để gây sự với hắn.

Nhưng bây giờ, lại có người dám phá hoại chuyện tốt của hắn.

Dù đối phương là Thánh nhân, Minh Hà trong lòng cũng không sợ hãi.

Huyết Hải bất khô, Minh Hà bất tử!

Nay lại thành tựu Thánh vị, trong chư Thánh thiên địa, hắn tuyệt đối là vị khó dây dưa nhất.

Bởi vì ô huyết của Huyết Hải, dù là Thánh nhân cũng không muốn nhiễm, nhưng hắn lại có thể ngao du trong đó.

Minh Hà trong lòng đại nộ, Thần niệm khủng bố quét ngang mà ra.

"Trường Phong?

Bản Tổ muốn thử xem ngươi mạnh đến mức nào!" Minh Hà ngay lập tức, đã phát hiện âm thanh đến từ Kim Ngao Đảo.

Đối với sự cường đại của Trường Phong, Minh Hà vẫn có chút hiểu biết.

Trong Phong Thần, một mình đối đầu năm Thánh, còn trấn áp mấy vị.

Nhưng điều đó thì sao?

Hắn tràn đầy tự tin vào thực lực của mình.

Rốt cuộc hắn là bất tử.

Trường Phong ngồi trong Bích Du Cung, lông mày khẽ nhíu lại.

Biến hóa nhỏ nhặt trong thiên địa, hắn đã cảm nhận được ý định của Minh Hà.

Trường Phong khẽ hừ lạnh, thân hình không động, chỉ đơn thuần giơ ngón trỏ lên.

Sau đó khẽ xẹt xuống.

Bỗng thấy trên Kim Ngao Đảo, một luồng kiếm khí thông thiên bùng nổ.

Một kiếm chém thẳng về thế giới Tây Phương.

"Đúng là coi thường Bản Tổ!" Thấy một kiếm này chém xuống,

sắc mặt Minh Hà đại nộ.

Mới đoạt được Thánh vị, Minh Hà tự tin bùng nổ, khí thế vạn trượng.

Bản thân hắn dù sao cũng là một vị Thánh nhân.

Trường Phong lại ngay cả thân hình cũng không hiện, chỉ muốn dựa vào một luồng kiếm khí để đẩy lui hắn.

Hắn hừ một tiếng giận dữ, vô tận huyết lãng từ hư không tuôn ra, cuộn trào về phía Cự Kiếm ngút trời kia.

Xoẹt!

Thế nhưng, còn chưa kịp để Minh Hà trong lòng vui mừng.

Bỗng thấy trước mắt hơi trắng bốc lên, một vệt lạnh lẽo lướt qua trong mắt, sau đó trước mắt tối sầm lại.

Trong một phần vạn giây, trong U Minh Huyết Hải, một thân ảnh phù hiện.

Minh Hà trừng lớn mắt, kinh hãi nhìn lên không trung.

Trong mắt mang theo vẻ không thể tin được.

Vừa rồi Trường Phong tùy tiện một kiếm, đã giết hắn một lần.

Đừng nói phản kháng, hắn ngay cả nhìn cũng không nhìn rõ.

Đã bị luồng kiếm khí kia chém nát nhục thân.

Trường Phong cường đại đến đáng sợ.

Một kiếm xuống, Thánh thể vỡ!

Huyết lãng bao trùm bầu trời, tất cả đều tan nát.

Hầu như ngay lúc nhục thân Minh Hà bị chém nát, toàn bộ thiên địa trong chớp mắt khôi phục thanh minh.

Huyết lãng vốn đang phun trào, lại bị Trường Phong một kiếm tịnh hóa.

Cùng cảnh giới, đối phương sao có thể mạnh đến mức này?

Minh Hà vào khoảnh khắc này, sâu sắc minh bạch sự cường đại của Trường Phong.

Nếu không phải vì hắn tu luyện Huyết Thần Tử, vừa rồi một kiếm kia đã chém giết hắn rồi.

Tâm trạng vốn đang phấn khích vì bước vào Thánh cảnh, trong chớp mắt bị dội một gáo nước lạnh.

Không phải Lão Tử và những người khác quá yếu, mà là Trường Phong quá biến thái.

Chẳng trách trong Phong Thần, một người trấn áp năm Thánh.

Minh Hà nuốt khan một ngụm nước bọt, sắc mặt xanh mét trầm mình vào Huyết Hải.

Vừa rồi còn nghĩ đến việc A Tu La tộc tràn vào Hồng Hoang, bây giờ xem ra vẫn không thể quá mạo hiểm.

Còn việc nói lời ngông cuồng?

Trường Phong rất rõ ràng đã lưu thủ rồi.

Hơn nữa, kẻ xui xẻo lại là chính mình.

Thánh nhân tuy không thể bị giết chết, nhưng bị người ta giết tới giết lui, nhất định vô cùng mất mặt.

Lão Tử và những người khác vừa mới từ Tử Tiêu Cung đi ra, vừa vặn nhìn thấy cảnh tượng trước mắt.

Họ còn chưa kịp phản ứng từ việc Minh Hà thành Thánh, đã bị một kiếm này của Trường Phong làm cho kinh ngạc.

Người còn chưa hiện, một kiếm đã diệt Minh Hà.

"Minh Hà đã đoạt được Hồng Mông Tử Khí?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhíu mày, trên mặt mang theo sự bực tức.

Đối với kẻ sống ở nơi dơ bẩn nhất Hồng Hoang, Nguyên Thủy Thiên Tôn vô cùng không thích.

Rốt cuộc khí tức của Huyết Hải, khiến hắn rất phản cảm.

Tự nhiên, Minh Hà sinh ra từ Huyết Hải này, cũng khiến hắn vô cùng chán ghét.

Bây giờ đối phương lại thành Thánh.

Đạo Tổ đã ban luồng Hồng Mông Tử Khí của Thông Thiên cho Minh Hà.

Lão Tử và mấy người bên cạnh cũng kinh ngạc, nhưng không nói gì.

Thân là Thiên Đạo Thánh nhân, trong đầu niệm chuyển, họ liền hiểu rất có khả năng liên quan đến Địa Đạo.

"Trường Phong dường như lại mạnh hơn!" Nhìn luồng kiếm khí đã biến mất, Lão Tử đột nhiên nói một câu.

Câu nói này, khiến mấy người trong Hỗn Độn, sắc mặt càng lúc càng ngưng trọng.

Đặc biệt là hai vị Tây Phương nhị Thánh, đều là sầu mi khổ kiểm.

Trường Phong thực lực cường đại đã đành, bây giờ Minh Hà lại thành Thánh.

Trước đó họ còn định mưu tính A Tu La tộc.

Bây giờ Minh Hà thành Thánh, e rằng có chút khó khăn rồi.

Cùng Minh Hà cũng coi như là hàng xóm cũ, họ rất rõ ràng tên này

rất khó dây dưa.

Đừng thấy vừa rồi bị Trường Phong một kiếm chém nát, nhưng sau khi thành Thánh, hắn tuyệt đối sẽ không yếu hơn họ.

"Đi thôi!

Sư tôn có bố cục, chúng ta cứ tĩnh chờ là được." Lúc này, Nữ Oa bên cạnh khẽ nói.

Nghe vậy mấy người, nhớ đến lời dặn dò của Đạo Tổ trong Tử Tiêu Cung vừa rồi, lập tức thần sắc thả lỏng.

Có Đạo Tổ ở đây, thực lực Trường Phong có mạnh đến đâu thì sao.

Mấy người nhìn nhau, nhanh chóng đi về phía Hồng Hoang thế giới.

Trên bầu trời, sự biến hóa đột ngột này, tự nhiên bị rất nhiều Đại Thần Thông giả thiên địa chú ý đến.

Minh Hà thành Thánh, lại bị người ta một kiếm chém.

Hạo Thiên và những người khác, tự nhiên hiểu là ai đã làm.

Tôn Ngộ Không trong Hoa Quả Sơn, lại ngẩn người.

Vừa rồi luồng Thánh uy khủng bố trong thiên địa, còn khiến thân hình hắn chao đảo.

Nào ngờ lại bị người ta một kiếm chém.

Sự biến hóa này, khiến toàn bộ hắn như rơi vào hoảng hốt.

Nếu không phải lúc này vô số yêu tộc Hoa Quả Sơn vẫn còn quỳ rạp trên đất, hắn còn cho rằng tất cả đều là giả.

"Minh Hà đó là ai?

Còn một kiếm vừa rồi?" Tôn Ngộ Không ngây ngốc nhìn về phía

thế giới Tây Phương, khẽ hỏi.

Giao Ma Vương và những người khác đứng xung quanh, lúc này cũng đều chấn kinh trước cảnh tượng vừa rồi.

Lương lâu sau, vẫn là Ngưu Ma Vương khẽ đáp: “Tiệt Giáo Giáo Chủ Trường Phong, một kiếm đó chắc chắn là do hắn.” “Tiệt Giáo Giáo Chủ Trường Phong!!!???” Tôn Ngộ Không kinh hô.

Chương 204

Đối với danh tiếng của Trường Phong, hắn tự nhiên biết.

Không chỉ từ vô số sinh linh Hồng Hoang, mà còn từng nghe từ trong miệng Cổn Cổn.

Đối phương tự xưng là đệ tử của Trường Phong.

Trường Phong này lại đáng sợ đến vậy sao?

Bây giờ hắn đã không còn là kẻ ngây thơ như lúc mới xuất thế.

Trong lòng rất rõ ràng Thánh nhân đại diện cho điều gì, Thánh uy vừa rồi cũng đã tự mình trải nghiệm.

Nhưng vị Tiệt Giáo Giáo Chủ kia, lại một kiếm chém Thánh nhân.

Điều này đã không còn có thể dùng từ biến thái để hình dung.

"Không sai!

Thiên địa gian có khả năng này chỉ có Tiệt Giáo Giáo Chủ." Giao Ma Vương cũng liên tục gật đầu.

Trong đôi mắt, mang theo sự sùng kính vô cùng.

"Trong thời gian ngắn ngủi vài ngàn năm, đạt đến thành tựu như vậy, đã không đủ để dùng thiên phú dị bẩm hình dung rồi." "Kiếm chém Thánh nhân!

Đây chính là sự lợi hại của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trong truyền thuyết sao?" Những Sư Đà Vương và những người khác còn lại, cũng liên tục kinh hô.

Nhưng không hề ngoại lệ, trong thần tình đều tràn đầy sự ngưỡng mộ.

Đối với truyền thuyết về Trường Phong, bọn họ nghe không ít.

Tốc độ quật khởi đó, hoàn toàn vượt xa tưởng tượng của họ.

"Thánh nhân chẳng phải là tồn tại mạnh nhất trong thiên địa sao, vị Tiệt Giáo Giáo Chủ kia làm sao có thể một kiếm chém Thánh nhân?" Tôn Ngộ Không nuốt nước bọt, có chút nghi hoặc hỏi.

"Đó là một trường hợp đặc biệt!" "Không biết kiếp này có vinh hạnh được gặp vị tồn tại này không." Giao Ma Vương siết chặt binh khí trong tay, trong mắt mang theo sự chờ mong.

Tôn Ngộ Không nghe vậy, trong lòng cũng đối với vị Tiệt Giáo Giáo Chủ này càng thêm tò mò.

Rốt cuộc là nhân vật như thế nào, mới có thể tạo ra ảnh hưởng như vậy.

Bởi vì một kiếm kia của Trường Phong, Minh Hà – chủ nhân của sự kiện – cũng bị người ta vô thức bỏ qua.

"Đại vương!

Xảy ra chuyện gì vậy?" "Chuyện gì vậy?

Sao ta lại quỳ trên đất." "Kỳ quái!

Vừa rồi tâm thần kịch liệt hoảng sợ, sao người lại không tự chủ được." Tôn Ngộ Không và mấy người đang kinh ngạc, bị vô số âm thanh hỗn tạp xung quanh làm cho tỉnh giấc.

Xa xa còn có không ít yêu tộc phi nhanh đến, đến để bẩm báo.

Chính là những yêu tộc vừa rồi trong Thánh uy, tự động quỳ xuống.

Thánh uy cũng là Thiên uy.

Những kẻ thực lực yếu kém thì không biết đó là gì.

Trong mắt họ, chỉ cảm nhận được một luồng uy áp không thể chống cự.

Còn lời nói của Trường Phong và Minh Hà, họ cũng không nghe thấy.

Lời nói của Thánh nhân, đã có thể nói là Đạo Âm.

Sinh linh bình thường, sao có thể dễ dàng nghe được.

Cho nên trong mắt phần lớn sinh linh Hồng Hoang, rất nhiều đều không biết đã xảy ra chuyện gì.

"Được rồi!

Không có việc gì!

Các ngươi cứ theo thứ tự, nhanh đi thao luyện." Tôn Ngộ Không không giải thích, phân phó chúng yêu nhanh chóng đi tu luyện.

Trong lòng hắn, cũng có ý niệm muốn bế quan tu luyện.

Thánh uy của Minh Hà thành Thánh vừa rồi, đã khiến hắn kinh hãi trong lòng, căn bản không thể chống cự.

Nhưng một vị cường đại như vậy, lại bị Trường Phong tùy tiện chém.

Khoảnh khắc này, Tôn Ngộ Không phát hiện cảnh giới của mình, vẫn còn một khoảng cách rất lớn so với cường giả.

Quả nhiên, sau khi chứng kiến cảnh tượng vừa rồi, Giao Ma Vương và những người khác đều không còn hứng thú ăn uống.

Mấy người nói xong, đều định bế quan tu luyện.

Lúc này, bên ngoài Hoa Quả Sơn, không gian luân chuyển ánh bạc kia.

Một tiếng 'bốp' vỡ nát.

Hai thân ảnh phi lướt ra.

Chính là Triệu Công Minh và Như Lai đang giao chiến.

Đứng trên không trung, cả hai đều kinh ngạc nhìn về phía thế giới Tây Phương.

Dù vừa rồi họ đang chiến đấu, hơn nữa sự việc xảy ra rất nhanh.

Nhưng dù sao họ cũng là Chuẩn Thánh cường giả, tự nhiên vẫn nhìn rõ cảnh tượng trên không.

Bầu trời nhuộm sắc máu.

Minh Hà thành Thánh.

Trường Phong một ngón tay giữa hư không đã đoạn Minh Hà.

Triệu Công Minh ngoài kinh ngạc, càng nhiều hơn là tự hào, vui vẻ.

Trường Phong sư huynh lợi hại như vậy, Tiệt Giáo nào lo không đại hưng.

Đương nhiên ngoài niềm vui, còn có một sự chờ mong.

Kể từ khi Trường Phong thành Thánh, thiên địa gian lại có một người thành Thánh, điều này có nghĩa là cơ hội của họ lại càng lớn hơn.

Đối diện Như Lai, lại trong mắt kinh hãi.

Đối với Trường Phong, hắn cũng vô cùng quen thuộc.

Rất lâu trước đây, đối phương gặp hắn còn phải gọi một tiếng Đa Bảo sư huynh.

Chuyện chư Thánh hỗn chiến trong Phong Thần, hắn biết, cũng từ miệng Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề mà biết được một số điều.

Nhưng hắn không ngờ, Trường Phong lại biến thái đến mức này.

Ngồi xa tận Kim Ngao Đảo, một ngón tay giữa hư không, lại có thể diệt Minh Hà vừa mới thành Thánh.

Khoảng cách thực lực giữa hai người, hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Nghĩ đến việc đã phản bội một tồn tại khủng bố như vậy, Như Lai trong lòng không tự giác rụt lại.

Dù có Tây Phương nhị Thánh che chở, cũng tuyệt đối là một chuyện vô cùng đáng sợ.

Đối với hành vi lỗ mãng trước đây, Như Lai không khỏi có chút hối hận.

Nhưng bây giờ sự việc đã thành, không còn đường nào để quay lại.

Liếc nhìn Hoa Quả Sơn cách đó không xa, Như Lai không chút do dự, tung người bay về phía thế giới Tây Phương.

Trên Hoa Quả Sơn, hắn rõ ràng cảm nhận được khí tức của Tôn Ngộ Không và những người khác.

Nhưng Minh Hà thành Thánh, tuyệt đối là chuyện quan trọng hơn Tây Du.

Trấn áp Tôn Ngộ Không có thể tạm hoãn, nhưng chuyện của Minh Hà nhất định không thể chậm trễ.

Sau khi Tây Phương nhị Thánh giao Phật môn cho hắn, Như Lai rất rõ ràng.

A Tu La tộc là một phần quan trọng để Phật môn lớn mạnh.

Bây giờ Minh Hà thành Thánh, chỉ dựa vào thực lực của hắn mà muốn mưu đồ A Tu La tộc, chẳng khác nào kẻ si nói mộng.

Lúc này, Tây Phương nhị Thánh khẳng định sẽ có sự an bài.

Thấy Như Lai tung người bỏ chạy, Triệu Công Minh khẽ nhíu mày.

Suy tư một lát, cũng không đuổi theo, quay người bay về Kim Ngao Đảo.

Lúc này trong Thiên Đình, một tiếng chuông du dương vang lên.

Vô số Tiên gia đứng trên Thiên Đình, sắc mặt đều kinh hãi.

Đây là tín hiệu triệu tập tất cả Tiên gia.

Họ lên Thiên Đình lâu như vậy, lần đầu tiên nhìn thấy.

Thái Bạch Kim Tinh đang sầu mi khổ kiểm nghe vậy, trong mắt lại sáng bừng.

Ngọc Đế trở về!

Hạo Thiên mấy ngày không lâm triều, bây giờ đột nhiên triệu tập quần tiên, chắc chắn là Ngọc Đế đã trở về.

Lệnh này, chỉ có Ngọc Đế mới có thể làm như vậy.

Sắc mặt vui vẻ của hắn, vội vàng chạy về Lăng Tiêu Bảo Điện.

Các Tiên trong các điện Thiên Đình, từng người đều bước ra.

So với sự phấn khích của Thái Bạch Kim Tinh, họ có nghi hoặc, có tò mò, đương nhiên cũng có chờ mong.

Khoảng thời gian này, chuyện Ngọc Hoàng Đại Đế không ở Thiên Đình, họ cũng từng biết.

Trong chớp mắt, rất nhiều thân ảnh bình thường không lộ diện, từng người đều xuất hiện.

Không lâu sau, trong Lăng Tiêu Bảo Điện nhân ảnh thấp thoáng.

Ngoài Cửu Diệu Tinh Quan, Nhị Thập Bát Tinh Tú và những người khác luôn có mặt hàng ngày, ngay cả Quảng Thành Tử, Lục Áp

và những người khác lên Phong Thần Bảng cũng ở đây.

Dù họ không tuân lệnh Hạo Thiên, nhưng dù sao cũng là Tiên của Thiên Đình.

Lệnh này vẫn không dám bỏ qua.

Nhìn vô số đệ tử Tiệt Giáo xung quanh, họ đứng thẳng phía trước, nhắm mắt dưỡng thần.

Theo họ thấy, lên Phong Thần Bảng, dù là chức vị Tiên cao nhất, vẫn là một loại sỉ nhục.

Tự nhiên từng người không có sắc mặt tốt.

So với mấy thân ảnh đứng phía trước, những Tiên gia còn lại trong điện lại nhỏ giọng giao đàm.

Ngoài việc bàn tính về chuyện yêu tộc của Hạo Thiên, nhiều hơn là chuyện Minh Hà thành Thánh.

Rốt cuộc dị tượng khủng bố trước đó, cũng như một ngón tay của Trường Phong, các Tiên ở Thiên Đình cơ bản đều nhìn thấy.

Chỉ là đối với Minh Hà – nhân vật chính thành Thánh này – hơi kinh ngạc một chút, nhiều hơn vẫn là tán thán Trường Phong.

Mọi người đều biết hắn mạnh, không ngờ lại mạnh đến mức phi lý.

Trong lúc tâm tư mọi người khác nhau, tiên nhạc du dương vang lên.

Các Tiên trong điện không tự chủ ngẩng đầu nhìn.

Bỗng thấy trên đại điện, Ngọc Hoàng Đại Đế, Vương Mẫu Nương Nương sánh vai đến.

Chỉ là khoảnh khắc này, ánh mắt của mọi người đều đặt vào phía

sau hai người.

Bốn nam tử trung niên thần tình lạnh lùng, từ từ bước ra.

Cung kính đi theo.

Nhìn kỹ, mọi người trong điện phát hiện, họ lại không hề quen biết những kẻ đến.

Lập tức từng người trong miệng kinh nghi.

Lục Áp và những người khác vẫn nhắm mắt trong lòng nghi hoặc, cũng ngẩng mắt nhìn, nhất thời trong lòng kinh hãi.

Bốn người phía sau Hạo Thiên, đều là Chuẩn Thánh cường giả.

Quan trọng hơn là, hắn lại không hề quen biết bất kỳ ai trong số họ.

Hắn tu Đạo bao nhiêu năm, Đại La Kim Tiên trong thiên địa có thể nói không nhất định nhận biết tất cả.

Nhưng đối với Chuẩn Thánh cường giả, tuyệt đối sẽ không có người lạ.

Thế nhưng bây giờ, bốn vị xuất hiện trước mắt, hắn lại không hề biết.

Quảng Thành Tử và mấy vị Mười Hai Kim Tiên đứng bên cạnh, trong lòng cũng chấn kinh.

Chỉ trong vài ngày biến mất ngắn ngủi, Hạo Thiên lại mời đến được bốn vị Chuẩn Thánh cường giả.

Những Tiên gia thực lực yếu kém, tuy không rõ thực lực của bốn người.

Nhưng luồng uy áp cuồn cuộn kia, cho thấy kẻ đến vô cùng bất phàm.

La Tuyên, Lữ Nhạc nhìn nhau, trong mắt mang theo sự chấn kinh.

Họ một người thống lĩnh Hỏa Bộ, một người thống lĩnh Ôn Bộ, coi như là những người đứng đầu trong số đệ tử Tiệt Giáo ở Thiên Đình.

Hiện tại Hạo Thiên không biết từ đâu tìm đến bốn người, thực lực đều trên họ.

Sao có thể không khiến họ kinh nghi.

Rốt cuộc lúc này bốn người, đối với Hạo Thiên cung kính vô cùng.

Cường giả đều có ngạo khí, nhưng trong mắt bốn người này lại hoàn toàn không thấy cái vẻ kiêu ngạo đối với Hạo Thiên đó.

Chương 205

Một vị Thiên Đế thê thảm lên Phong Thần Bảng, làm sao có thể có người tôn kính.

Không nói đến chúng đệ tử Tiệt Giáo của họ, ngay cả Quảng Thành Tử và những người khác bên cạnh, lúc đó cũng đều vô cùng khinh thường.

Hạo Thiên từ từ ngồi xuống, nhìn cảnh tượng trong điện, trong lòng vô cùng đắc ý.

Lúc này trong toàn bộ Lăng Tiêu Bảo Điện, ngoại trừ Thái Thượng Lão Quân vẫn nhắm mắt tĩnh lập, những Tiên còn lại không ai là không lộ vẻ kinh ngạc.

Tâm trạng vốn u buồn vì Minh Hà thành Thánh, Hạo Thiên vào khoảnh khắc này đột nhiên thoải mái hơn một chút.

Ít nhất mọi chuyện vẫn chưa quá tệ.

Bởi vì sự xuất hiện của Đông Cực Thanh Hoa Đế Quân và những người khác, nghiễm nhiên có thể chấn hưng uy nghiêm Thiên Đế của hắn.

"Kiến qua Ngọc Đế!" Thấy Ngọc Đế, Vương Mẫu ngồi vào chỗ, các Tiên đồng loạt hành lễ.

Hạo Thiên ngồi ở thượng thủ, khẽ gật đầu, mặt mày tươi cười.

Hạo Thiên chỉnh đốn thân hình, nhàn nhạt nói: "Hôm nay!

Ta giới thiệu vài vị Tiên gia để các ngươi nhận biết." Các Tiên trong điện không lên tiếng, yên lặng nhìn.

Rốt cuộc đối với bốn người xuất hiện, họ cũng vô cùng tò mò.

“Thái Cực Thiên Hoàng!” Liếc nhìn trong điện, Hạo Thiên trịnh trọng mở lời.

Trong ánh mắt kinh nghi của mọi người, bỗng thấy một vị trong bốn người xuất hiện bước ra.

“Ngọc Đế!” Người đến bước đến điện hạ, cung kính đáp.

“Ngươi là Tây Phương Thái Cực Thiên Hoàng Đại Đế, thống ngự Tam Giới vạn thần.” Hạo Thiên lớn tiếng tuyên bố.

Lời nói của Hạo Thiên, nghiễm nhiên khiến mọi người trong điện kinh ngạc, đặc biệt là những người đã lên Phong Thần.

Kẻ lên Phong Thần Bảng, thành Thần Đạo.

Có nghĩa là sau này họ đều phải chịu sự quản hạt của đối phương.

Lúc này, họ cũng không tiện mở miệng, chỉ từng người kinh nghi nhìn Thái Cực Thiên Hoàng, đặc biệt là Quảng Thành Tử và những người khác.

“Tuân mệnh!” Một tiếng đáp nhẹ, Thái Cực Thiên Hoàng nhập liệt, đứng cạnh Lục Áp.

“Đông Cực Thanh Hoa!” Theo tiếng khẽ gọi của Hạo Thiên, nam tử trung niên uy vũ bất phàm kia bước ra.

“Ngọc Đế!” “Ngươi là Đông Cực Thanh Hoa Đế Quân, thống ngự thiên địa vạn loại.” “Ngươi là Nam Cực Trường Sinh Đại Đế, thống ngự thiên địa vạn linh.” “Ngươi là Cửu Thiên Đãng Ma Tổ Sư, giám sát yêu tộc thiên hạ.” “Tuân mệnh!” Cửu Thiên Đãng Ma Tổ Sư dưới điện, chắp hai tay, cung kính đáp.

Nhìn bốn thân ảnh đứng phía trước, các Tiên trong điện ai nấy đều sắc mặt quái dị.

Có kinh ngạc, có kích động, có vui mừng, đương nhiên cũng có kẻ

khinh thường.

Vạn thần, vạn loại, vạn linh, điều này có thể nói là đã bao quát toàn bộ sinh linh của Tam Giới.

Điều này sao có thể không khiến họ kinh nghi.

Rốt cuộc Thiên Đình hiện tại, cách đây không lâu còn bị một con yêu hầu Hoa Quả Sơn đánh lên Nam Thiên Môn.

Bây giờ chỉ dựa vào bốn người xuất hiện này, lại vọng tưởng thống ngự Tam Giới.

Hạo Thiên miễn cưỡng quá nghĩ đơn giản.

Đương nhiên, những người như Thái Bạch Kim Tinh thân cận Hạo Thiên, lại trong lòng vui mừng.

Hạo Thiên có thể tìm được cường viện như vậy, có nghĩa là phe thân cận của họ, cuối cùng cũng sắp ngẩng đầu làm Tiên.

Liếc nhìn các Tiên với biểu cảm khác nhau trong điện, ánh mắt Hạo Thiên nhìn về phía Lục Áp ở hạ thủ.

"Trung Thiên Tử Vi Bắc Cực Thái Hoàng Đại Đế!" Hạo Thiên khẽ gọi, khiến Lục Áp dưới điện khẽ sững sờ.

Đây chính là Thần vị của hắn.

Không ngờ lại còn có phần của hắn.

Dù trong lòng vô cùng bất mãn, nhưng Lục Áp vẫn từ từ đứng ra.

Hai tay khẽ chắp, sắc mặt bình tĩnh hành lễ: "Ngọc Đế!" Dù nhìn ra vẻ không kiên nhẫn trên mặt Lục Áp, nhưng Hạo Thiên không hề có sắc thái khác thường.

Mà là lớn tiếng nói: "Hôm nay ngươi thống ngự vạn tinh, cùng với Thiên Hoàng, Thanh Hoa, Trường Sinh là Tứ Đế Thiên Đình, cùng

phụ tá Thiên Đình." Đối mặt với việc Hạo Thiên kéo quan hệ, Lục Áp không hề vui mừng, ngược lại còn có chút bực bội.

Sau khi liệt vào Tiên ban, dù cả ngày tĩnh tu, nhưng đối với những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này, hắn vẫn vô cùng rõ ràng.

Hiện tại yêu tộc đang muốn công đánh Thiên Đình, hắn lại trở thành Tứ Đế phụ tá Thiên Đình.

Hạo Thiên trong lòng nghĩ gì, Lục Áp nghĩ một chút liền hiểu.

Dù trong lòng không vui, nhưng Lục Áp vẫn chắp tay chấp nhận.

Các Tiên khác trong Thiên Đình thế nào không quan trọng, dù sao hắn cũng không có cảm tình gì với Thiên Đình này.

Làm chức quan gì cũng không sao.

"Hiện có yêu hầu Hoa Quả Sơn nhiều lần mạo phạm Thiên Uy, các ngươi tận chức tận thủ, tuyệt đối đừng lơ là." Liếc nhìn quần tiên trong điện, Hạo Thiên lớn tiếng nói.

Nói xong, thậm chí không đợi mọi người phản ứng, từ từ đứng dậy, lại định thoái triều.

Hành động này của Hạo Thiên, lập tức khiến quần tiên trong điện đều có chút không kịp phản ứng.

Thiên Đình có cường viện như vậy, chẳng phải nên lập tức chinh phạt Hoa Quả Sơn sao?

Lẽ nào chỉ là để họ gặp mặt Tứ Đế này, những chuyện khác đều không quản?

Còn chuyện Minh Hà thành Thánh trước đó, Hạo Thiên chẳng lẽ cũng không nên bàn luận sao.

Rốt cuộc thiên địa gian có thêm một vị Thánh nhân, đối với Thiên Đình mà nói, cũng là một chuyện rất lớn.

Đáng tiếc, trong ánh mắt nghi hoặc của mọi người, Hạo Thiên từ từ rời đi.

Căn bản không hề có ý định thảo luận những chuyện này.

“Hạo Thiên ca ca!

Cửu Thiên Đãng Ma Tổ Sư và những người khác đều là cường viện Lão gia phái đến sao?” Lúc này Vương Mẫu, mới có cơ hội hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

Vừa rồi bốn người đi theo, nàng lại không tiện hỏi, bây giờ cuối cùng cũng có cơ hội.

“Không sai!

Có bọn họ, yêu hầu nho nhỏ căn bản không đáng nhắc đến.” Hạo Thiên khẽ cười, trong mắt tràn đầy tự tin.

Đừng nói Tôn Ngộ Không, dù yêu tộc đều đến, Thiên Đình hắn cũng không sợ.

Có cường viện như vậy, chuyện Tây Du đã ổn.

Điều duy nhất cần lo lắng chính là Trường Phong.

Tuy nhiên nghĩ đến tình huống lúc hắn rời Tử Tiêu Cung, Hạo Thiên hiểu Đạo Tổ khẳng định cũng có dặn dò cho mấy vị Thánh nhân kia.

Chuyện Tây Du, hắn cùng Lão Tử và những người khác cùng một chiến tuyến.

Hắn giải quyết Tôn Ngộ Không, chuyện Trường Phong của Tiệt Giáo tự nhiên là giao cho Lão Tử và mấy vị kia.

Hơn nữa, hắn có lo lắng cũng vô ích.

Rốt cuộc đối mặt với Thánh nhân, hắn không có sức chiến đấu.

“Đã như vậy, vì sao không phái Cửu Thiên Đăng Ma Tổ Sư bình định Hoa Quả Sơn, để chấn uy Thiên Đình.” Vương Mẫu đang đi, lông mày lại khẽ nhíu lại.

Khoảng thời gian Hạo Thiên rời đi, nàng vẫn luôn chú ý tình hình hạ giới.

Lúc này khu vực vài vạn dặm xung quanh Hoa Quả Sơn, đều là yêu tộc.

Yêu vân nồng đậm che trời che mặt trời, đã liên miên vài triệu dặm.

Tập hợp nhiều yêu tộc như vậy, cộng thêm hành động của Tôn Ngộ Không trước đó.

Thật sự là thời cơ tốt nhất để thể hiện uy nghiêm Thiên Đình.

“Không vội!

Chuyện này còn cần bàn bạc với Phật môn, vài ngày nữa Tây Phương sẽ có người đến.” Hạo Thiên khoát tay, khẽ đáp.

Trong nhà có lương thực thì trong lòng không hoảng.

Bây giờ có cường viện như vậy, Hạo Thiên tự nhiên không sợ Hoa Quả Sơn.

Hiện tại điều hắn mưu đồ, tự nhiên là tối đa hóa lợi ích của Tây Du.

Nghe Hạo Thiên nói vậy, Vương Mẫu cũng không hỏi nữa.

Hiện tại trấn áp Tôn Ngộ Không, lúc nào cũng có thể.

Hoãn lại vài ngày cũng không sao.

Lúc này trên Kim Ngao Đảo.

Triệu Công Minh rời Hoa Quả Sơn, đã đến đảo.

Hắn vừa mới đến gần, đã nghe thấy Trường Phong truyền âm.

Đối với điều này, Triệu Công Minh không hề kỳ quái.

Triệu Công Minh không dám nghi ngờ, vội vàng đi về phía Bích Du Cung.

Vừa bước vào điện, phát hiện mấy vị đệ tử thân truyền, cùng Thất Tiên đều có mặt.

"Kiến qua Giáo Chủ!" Nhìn Triệu Công Minh cung kính, Trường Phong khẽ phất tay.

"Minh Hà thành Thánh!

Địa Phủ tất sẽ có biến, các ngươi khoảng thời gian này cần phải tu luyện nhiều hơn, không lâu nữa thiên địa sẽ có đại biến." Liếc nhìn mấy người trong điện, Trường Phong ôn hòa nói.

Minh Hà đã thành Thánh, bố cục của Hồng Quân e rằng sắp từ từ mở ra rồi.

"Giáo Chủ!

Minh Hà kia có phải là đi con đường Hỗn Nguyên không?" Kim Linh Thánh Mẫu ngẩng đầu, tò mò hỏi.

Thân là Nhân tộc Tiên Thiên ra đời sớm nhất, Kim Linh Thánh Mẫu có Tiên Thiên Đạo thể, thiên phú tự nhiên phi phàm.

Hiện tại trong Bích Du Cung có nhiều cảm ngộ Pháp tắc hoàn chỉnh, nhưng nàng cách bước đó, vẫn còn vô cùng xa vời.

Không ngờ Minh Hà ẩn mình trong Huyết Hải kia, lại là người đi trước một bước.

Theo lời nói của nàng, những người còn lại trong điện cũng đều nhìn về phía Trường Phong.

Đón lấy ánh mắt trịnh trọng của mọi người, Trường Phong khẽ cười.

Thản nhiên nói: "Nếu là con đường Hỗn Nguyên, há có thể bị Bản Tọa một ngón tay đoạn sát." Đi con đường Hỗn Nguyên, dù chỉ lĩnh ngộ một Pháp tắc, đó cũng là một tồn tại vô cùng cường đại.

Tuy không trực tiếp trả lời, nhưng mọi người đã hiểu ý của Trường Phong.

"Hồng Mông Tử Khí của Sư tôn?" Quỳnh Tiêu ở hạ thủ kinh hô, trong mắt mang theo sự kinh nghi.

Hồng Mông Tử Khí tốt như vậy, lại bị Minh Hà đoạt được.

Kẻ đó không ai yêu thương, trong thiên địa hầu như không ai thích hắn.

U Minh Huyết Hải, trong Hồng Hoang lại là một nơi cấm địa.

Nghe vậy Trường Phong, khẽ gật đầu.

"Không sai!

Các ngươi cũng không cần ghen tị, Pháp tắc mới là tối hậu, hiện tại Sư tôn cách bước đó cũng không xa, các ngươi cần phải cố gắng." "Cái gì?

Sư tôn sắp đột phá rồi?" "Tốt quá rồi!

Sư tôn cũng sắp bước vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên." "Hô!" Theo lời nói của Trường Phong, trong điện vang lên từng tiếng kinh hô.

Ngoài sự phấn khích, từng người trong mắt mang theo sự chờ mong.

Nếu sau Trường Phong, Thông Thiên lại đột phá.

Điều này nghiễm nhiên sẽ mang lại cho họ hy vọng lớn hơn.

Sao có thể không khiến họ kích động.

Tùy tiện dặn dò vài câu, Trường Phong liền cho mọi người lui.

Biết Thông Thiên sắp đột phá, họ tự nhiên từng người vui vẻ rời đi.

Cố gắng bế quan tu luyện!

Cùng lúc đó tại Tây Phương thế giới, Như Lai cũng vừa vặn đến Tu Di Sơn.

Tây Phương Nhị Thánh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, sau khi trở về từ Tử Tiêu Cung, đã sớm đoan tọa giữa điện.

Trong điện không chỉ có hai vị Thánh nhân, mà các vị Bồ Tát, La Hán của Phật môn cũng có mặt.

Nhìn kỹ, sắc mặt của mọi người đều không tốt.

"Đệ tử bái kiến hai vị Thánh nhân!" Như Lai chậm rãi bước vào, liếc mắt nhìn mọi người trong điện, cung kính hành lễ.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề khẽ gật đầu, ánh mắt lại hướng ra ngoài điện.

Ánh mắt của hai vị Thánh nhân tự nhiên thu hút sự chú ý của mọi người trong điện.

Lập tức từng người liếc nhìn, liền thấy một bóng người quen thuộc chật vật bước vào.

Nhìn thấy người đến, Như Lai nháy mắt cau mày, trên mặt lộ vẻ ngưng trọng.

Địa Tạng Bồ Tát!

Ngài được hai vị Thánh nhân ủy thác, chấp chưởng Phật môn sau

này.

Chương 206

Thuở xưa, vài đệ tử Thánh nhân của Tây Phương đều trở thành Bồ Tát.

Mà Địa Tạng Bồ Tát này theo lệnh của y đến Địa Phủ, cưỡng độ tộc A Tu La.

Hiện tại Minh Hà thành Thánh, không ngờ nhanh như vậy đã bị đuổi ra.

Sau này muốn mưu đồ tộc A Tu La e rằng không dễ dàng.

"Đệ tử có phụ Thánh dụ, không thể hoàn thành nhiệm vụ Sư tôn giao phó." Địa Tạng chạy vào điện, mặt đầy vẻ hổ thẹn.

Lần này có thể sống sót trở về, là vì y là môn đồ của Thánh nhân.

Lần sau nếu lại đến U Minh Huyết Hải, thì chưa chắc đã có thể trở về.

"Chuyện này không phải lỗi của nhữ, sau này cứ ở lại Tu Di Sơn này." Chuẩn Đề phất tay, cũng không quá kinh ngạc.

Trước kia Minh Hà chỉ là Chuẩn Thánh cường giả, tuy tức giận Phật môn độ tộc A Tu La của y, nhưng cũng chỉ nhắm một mắt mở một mắt.

Dù sao đối với Minh Hà mà nói, sáng tạo tộc A Tu La thật sự quá đơn giản.

Chỉ cần có linh hồn, y có thể tùy tay sáng tạo.

Mà trong Địa Phủ, thứ không thiếu nhất chính là linh hồn.

Hiện tại đối phương đã trở thành Thánh nhân, tự nhiên không thể dung thứ hành động như vậy của Phật môn.

Thánh nhân là người trọng thể diện nhất.

Hơn nữa Chuẩn Đề trong lòng suy đoán, hiện tại Địa Tạng có thể sống sót trở về, còn phải cảm ơn Trường Phong kia.

Nếu không phải Trường Phong tùy tay chỉ một cái, để lại ấn tượng sâu sắc cho Minh Hà.

Đối phương làm sao có thể cố kỵ Tây Phương Nhị Thánh.

Đắc tội Trường Phong thì thôi, nếu lại kết oán với Tây Phương Nhị Thánh, thì đó là đứng đối lập với tất cả Thánh nhân.

Điều này rõ ràng không phải là một quyết định sáng suốt.

"Vâng!" Thấy Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề không hề trách mắng, Địa Tạng trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Mưu đồ tộc A Tu La, đối với Phật môn mà nói là chuyện lớn.

Dù sao hiện tại trong thiên địa, Nhân tộc không thể vọng động, những luyện khí sĩ còn lại cơ bản đều là người của Tiệt Giáo, lại không thể động đến.

Muốn làm lớn mạnh Phật môn, cưỡng độ tộc A Tu La là cách trực tiếp nhất, tiết kiệm công sức nhất.

Bất quá hiện tại cũng không được rồi.

Mọi người trong điện tự nhiên đều biết rõ nguyên do, từng người không nói gì, yên lặng nhìn hai vị Tây Phương Thánh nhân ở trên.

Minh Hà thành Thánh, chuyện như vậy, đã không phải là thứ bọn họ có thể xử lý.

"Chuyện tộc A Tu La tạm thời không nhắc tới, hiện tại trước hết lấy việc Tây Du làm trọng." Tiếp Dẫn ngồi trên Phật Liên, giọng nói ôn hòa vang lên trong điện.

Nhắc đến chuyện Tây Du, sắc mặt Như Lai lại ngưng trọng.

Y không nói gì, chỉ yên lặng nhìn hai vị Thánh nhân.

Y và Triệu Công Minh đã giao chiến nhiều năm ở ngoài Hoa Quả Sơn, không cần nói Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, ngay cả các vị Bồ Tát, La Hán của Tây Phương cũng đều biết.

"Chuyện của Tiệt Giáo, nhữ chờ không cần lo lắng, chỉ cần làm theo kế hoạch là được." Đón lấy ánh mắt Như Lai, Tiếp Dẫn lại nói.

Nghe vậy Như Lai, trong mắt kinh ngạc.

Bất quá trong lòng lại nghĩ đến yêu tộc Hoa Quả Sơn.

Hiện tại yêu tộc trong thiên địa đều hội tụ về Hoa Quả Sơn.

Rõ ràng đây không còn là hành động của một mình Tôn Ngộ Không nữa.

Yêu tộc động tĩnh lớn như vậy, mấy vị yêu thánh còn sót lại trong thiên địa khẳng định sẽ không ngồi yên.

Chuyện Tây Du, gặp phải trở ngại còn nhiều hơn y tưởng tượng.

Như Lai không khỏi hơi lo lắng nói: "Nhưng mà Thiên Đình…" Chuyện Tây Du, còn cần Thiên Đình phối hợp.

Nếu Thiên Đình có sai sót, Tây Du cũng sẽ gặp muôn vàn khó khăn.

"Như Lai!

Nhữ đến Thiên Đình một chuyến, tự khắc sẽ biết." Đối với điều này, Tiếp Dẫn càng không lo lắng.

Đạo Tổ có hậu thủ, yêu tộc không thể gây ra sóng gió gì.

"Tuân mệnh!" Như Lai gật đầu, cung kính lĩnh mệnh.

Tiếp Dẫn khẽ cúi đầu, quay sang nhìn mọi người trong điện:

“Trước khi Tây Du chính thức khởi động, nhữ chờ cứ tĩnh tọa trong núi hảo hảo tĩnh tu, không lâu nữa thiên tượng sẽ có biến.” Lời của Tiếp Dẫn khiến mọi người trong lòng kinh ngạc.

Người thường nói thì thôi, Thánh nhân nói vậy, đó không phải là chuyện bình thường.

Sau đó giao phó thêm một phen, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề bế quan mà đi.

Mọi người trong điện cũng đều đi tĩnh tu, còn Như Lai thì vội vàng đến Thiên Đình.

Lúc này trong Thiên Đình, các môn nhân Tiệt Giáo hội tụ một đường.

Chuyện đang thảo luận tự nhiên là về Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế và những người vừa xuất hiện.

Thiên Đình đột nhiên có những cường viện như vậy, đây không phải là một tin tức tốt.

“La Tuyên sư huynh, Thiên Đình có biến hóa như vậy, có nên thông báo cho Giáo chủ một tiếng không?” Lữ Nhạc đang ngồi trên ghế, nhẹ giọng nói.

Ban đầu Thông Thiên phái bọn họ đến Thiên Đình, rõ ràng là có thâm ý.

Hiện tại Thiên Đình có biến, tự nhiên nghĩ đến việc trở về bẩm báo.

“Giáo chủ thần thông quảng đại, tất nhiên đã đoán ra, không cần phải chạy một chuyến.” La Tuyên mặt trầm tư, khẽ phất tay.

Suy nghĩ một chút, vẫn nói với mọi người xung quanh: “Ta thấy Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế và những người đó đến không có ý tốt,

chư vị sư huynh đệ gần đây cứ làm tốt bổn phận của mình, những chuyện khác tuyệt đối không can dự." "La Tuyên sư huynh, ngã đẳng minh bạch!" Mọi người xung quanh đều liên tục đáp lời.

Ngay sau đó mọi người đàm luận một hồi rồi rời đi.

Thoáng chốc, cả thiên địa trở nên lạnh lẽo yên tĩnh.

Bất kể là Thiên Đình, Phật môn, hay Tiệt Giáo, dường như đột nhiên tất cả mọi người đều đang tu luyện.

Chỉ có trên Hoa Quả Sơn, vẫn náo nhiệt phi phàm.

Mặc dù vì Minh Hà thành Thánh, khiến mọi người ở Thiên Đình đều kinh hãi.

Nhưng chính vì thiên uy đáng sợ kia, rất nhiều yêu tộc đều đổ dồn về Hoa Quả Sơn.

Tôn Ngộ Không và những người khác tuy đang tĩnh tu, nhưng mọi việc đều được sắp xếp ổn thỏa.

Bởi vậy, trên Hoa Quả Sơn, mỗi ngày vẫn có rất nhiều yêu tộc đến.

Ngày nọ, Giao Ma Vương đang tĩnh tu đột nhiên mở hai mắt, lập tức trong mắt sáng rực.

Trong lòng hoan hỉ, y vội vàng lao ra khỏi động phủ tu luyện.

Vừa mới bước ra Hoa Quả Sơn, liền thấy xa xa trên không trung có một bóng người quen thuộc đang đứng.

"Bái kiến Kế Mông yêu thánh!" Giao Ma Vương vội vàng tiến lên hành lễ.

"Ừm!

Đây là Bạch Trạch giao cho nhữ, vạn sự cẩn thận!" Nói xong Kế

Mông, tùy tay đưa ra một khối ngọc điệp.

“Thuộc hạ minh bạch!” Giao Ma Vương gật đầu, trong lòng đã biết là vật gì.

Kế Mông không nói nhiều, chậm rãi biến mất trên không trung.

Nhìn khối ngọc điệp trong lòng bàn tay, Giao Ma Vương trong mắt kích động.

Y cất ngọc điệp đi, quay người định đi đến Thủy Liêm Động.

Nào ngờ vừa quay người, liền thấy Tôn Ngộ Không đang đứng cách đó không xa.

“Đại ca!

Hỉ sự!” Giao Ma Vương chỉ hơi sững sờ, ngay sau đó mặt đầy hưng phấn chạy lên.

“Hỉ từ đâu đến?

Tam đệ, vừa rồi đó là ai?” Tôn Ngộ Không cau mày, càng nhìn về hướng Kế Mông biến mất.

Thấy Tôn Ngộ Không hỏi, Giao Ma Vương cũng không giấu giếm.

“Đó là yêu thánh Kế Mông, lần này y đặc biệt đến để đưa phương pháp phá trận Thiên Đình.” Nói xong Giao Ma Vương, lật tay lấy ra khối ngọc điệp kia.

“Trận pháp Thiên Đình?” Tôn Ngộ Không sững sờ, chuyển chớp mắt trong mắt đại hỉ.

Trận pháp lớn của Thiên Đình lợi hại, lần trước y đã được chứng kiến.

Khoảng thời gian gần đây y ở Hoa Quả Sơn, chính là vì chuyện trận pháp lớn của Thiên Đình.

Trước đó Giao Ma Vương và những người khác đã nhắc đến chuyện này, không ngờ nhanh như vậy đã sắp xếp xong xuôi.

Lần trước, nếu không phải bị trận pháp lớn của Thiên Đình ngăn cản, nói không chừng y đã đánh vào Nam Thiên Môn.

Hiện tại có yêu thánh tương trợ, sao phải lo đại sự không thành.

Tôn Ngộ Không trong lòng hoan hỉ, vội vàng kéo Giao Ma Vương và những người khác trở về.

Trở về động phủ, Tôn Ngộ Không lập tức gọi Ngưu Ma Vương và những người khác tỉnh dậy.

Trong thời gian ngắn muốn đột phá khẳng định khá khó, không bằng hảo hảo nghiên cứu trận pháp Thiên Đình.

Tôn Ngộ Không không chỉ gọi Ngưu Ma Vương và những người khác, còn có Cửu Đầu Trùng và một số cường giả Đại La Kim Tiên khác.

Đối mặt với động thái này, các yêu tộc đều vô cùng hưng phấn.

Bọn họ hội tụ về Hoa Quả Sơn, là vì muốn chấn hưng huy hoàng của yêu tộc.

Hiện tại rốt cuộc có cơ hội đánh lên Thiên Đình, tái hiện thịnh thế của Yêu Đình, sao không khiến bọn họ kích động.

Nhìn thấy từng người thần sắc kích động, hưng phấn, Giao Ma Vương phát hiện những tên này có chút quá lạc quan rồi.

"Chư vị huynh đệ!

Thiên Đình tuy được xây dựng trên nền cũ của Yêu Đình, nhưng khẳng định sẽ có biến hóa, ngã đẳng chớ nên quá khinh suất." Giao Ma Vương do dự một chút, vẫn nhẹ giọng nói.

Hạo Thiên dù sao lai lịch bất phàm, Giao Ma Vương cũng không

biết Thiên Đình có nội tình gì.

Thiên Đình không nắm giữ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, nhưng có lẽ có những thủ đoạn khác.

Trận pháp, rất có thể chỉ là một trở lực trong quá trình bọn họ công phá Thiên Đình.

"Tam đệ yên tâm!

Trước kia nơi đó tiểu hài tử yếu ớt đều bị ngã đẳng dễ dàng đánh giết, Thiên Đình cuối cùng cũng chỉ có thể kích hoạt đại trận, Thiên Đình còn có thể có thủ đoạn gì nữa?" Tôn Ngộ Không không cho là đúng phất phất tay.

Nói thế nào y cũng đã từng dạo một vòng ở Thiên Đình, biết Lý Thiên Vương Thác Tháp là hồng nhân trước mặt Hạo Thiên.

Bị bọn họ đánh giết xong, lại bị bọn họ chặn ở Nam Thiên Môn đánh.

Cũng không thấy Hạo Thiên xuất hiện.

Hơn nữa trở về Hoa Quả Sơn đã được một thời gian không ít, nhưng cũng không thấy Thiên Đình đến thảo phạt.

Trong mắt Tôn Ngộ Không, Thiên Đình không đáng nhắc tới.

"Không sai!

Tam ca!

Thiên Đình tuy có nhiều tiên gia, nhưng đều không nghe hiệu lệnh, ngã đẳng công đánh Thiên Đình, ta từng nghe nói nhiều tiên gia còn rất mong chờ." Bằng Ma Vương vui vẻ nói.

Nói đến cuối cùng, không kìm được cười ha hả.

Mọi người trong động nghe vậy, cũng liên tục phụ họa.

Giao Ma Vương nghe vậy bĩu môi, dường như cũng cảm thấy mình có chút lo lắng thái quá.

Những yêu tộc yếu ớt trong thiên địa không biết, bọn họ lại rất rõ tình hình Thiên Đình.

Hạo Thiên hoàn toàn có thể nói là đã bị tước quyền.

Những tiên gia có thể sai khiến không có mấy người.

Mọi người đàm luận một hồi, cũng không truy cứu thêm, bắt đầu nghiên cứu ngọc điệp mà Kế Mông đưa tới.

Thần niệm của Tôn Ngộ Không vừa mới thâm nhập vào, lập tức trong lòng kinh ngạc.

Những hình chiếu kiến trúc liên tiếp hiện lên trong không trung, các loại trận pháp dày đặc giao thoa.

Thoạt nhìn, có đến vài vạn.

Trận trận nối liền, trong trận có trận.

Nhìn kỹ, quả thật có vài phần tương tự với Thiên Đình.

Đáng tiếc khi xưa đến Thiên Đình, đi theo Cổn Cổn chỉ đi qua một phần khu vực.

Tôn Ngộ Không cũng không biết có hoàn toàn giống nhau hay không.

Bất quá nhìn một cái, Tôn Ngộ Không vẫn phát hiện ra điểm khác biệt.

"Hình ảnh trong ngọc điệp này, dường như còn lớn hơn cả Thiên Đình?" Tôn Ngộ Không rút thần niệm ra, nhẹ giọng nói.

Y nhớ Thiên Đình hình như chỉ có một trăm lẻ tám điện, bên trong này rõ ràng nhiều hơn rất nhiều.

“Thiên Đình chỉ là xây dựng trên nền cũ của Yêu Đình, tự nhiên nhỏ hơn rất nhiều.” “Nói chính xác hơn, là từ những mảnh vỡ của Yêu Đình chắp vá mà thành, nên trên đó còn lưu giữ rất nhiều trận pháp của Yêu Đình.” “Đương nhiên những đại trận đó cơ bản đều là tàn khuyết, chỉ là sau này được bổ sung, nên sẽ có sự khác biệt, bất quá uy lực lại không bằng lúc ban đầu.” Giao Ma Vương bên cạnh mở miệng giải thích.

Chương 207

Giọng nói tràn đầy tự hào.

Thời kỳ đỉnh thịnh của yêu tộc, quần yêu trong thiên hạ hội tụ.

Yêu thánh Phục Hy, Bạch Trạch, đều thiện trường đạo trận pháp.

Đại trận do Yêu Đình bố trí, đều xuất từ tay hai vị.

Giao Ma Vương rất tự tin, dù cho trận pháp lớn của Thiên Đình hiện tại có bị thay đổi, cũng không bằng Yêu Đình.

Đương nhiên cụ thể có uy lực như thế nào, thì chỉ có thể đến thử xem sao.

"Không sai!

Có ngọc điệp này, chỉ cần không xuất hiện ngoài ý muốn, trận pháp lớn của Thiên Đình không còn đáng lo." Sư Đà Vương bên cạnh cũng mặt đầy tự tin.

Nghe lời của mấy vị huynh đệ, Tôn Ngộ Không trong lòng cũng hoan hỉ không ngớt.

Tình hình hiện tại xem ra, khả năng bọn họ công phá Thiên Đình càng lớn hơn.

Ngay sau đó mọi người không còn do dự, nhanh chóng làm quen với trận pháp trong ngọc điệp.

Thoáng chốc vài năm thời gian trôi qua.

Lúc này trên Hoa Quả Sơn yêu vân dày đặc, bao phủ cả bầu trời.

Nhìn một cái, trong phạm vi trăm vạn dặm đều là yêu tộc.

Tiếng hò hét không ngớt.

Còn Tôn Ngộ Không và những người khác trong Thủy Liêm Động, cuối cùng cũng đã làm quen với trận pháp trong ngọc điệp.

Ngày trận pháp quen thuộc, chính là lúc bọn họ công đánh Thiên Đình.

Tôn Ngộ Không và chúng yêu lao ra khỏi động phủ, lập tức đại yến quần yêu.

Cảnh tượng hoành tráng như vậy, tự nhiên ngay lập tức bị Thiên Đình dò xét được.

Trong Linh Tiêu Bảo Điện, Hạo Thiên nghe Thiên Lý Nhãn, Thuận Phong Nhĩ bẩm báo, cũng không có chút bất ngờ nào.

Trước đó hành động của Tôn Ngộ Không và mấy người kia, y đã biết ý đồ của yêu tộc.

Đáng tiếc, hiện tại có Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế và những người khác, y căn bản không sợ yêu tộc.

"Mời Cửu Thiên Đãng Ma Tổ Sư đến đây!" Hạo Thiên ngồi cao trên điện, lạnh nhạt nói.

Hàng triệu yêu tộc thì sao chứ, Cửu Thiên Đãng Ma Tổ Sư một người là đủ rồi.

Còn về mấy vị yêu thánh còn lại, y cũng không sợ.

"Tuân mệnh!" Quan truyền lệnh dưới điện, cung kính lĩnh mệnh.

Nhìn bóng người rời đi, Hạo Thiên lại phân phó: "Đi Tây Phương mời Phật Tổ Như Lai." Tôn Ngộ Không quậy phá lâu như vậy, cũng đến lúc trấn áp rồi.

Ngay lập tức có tiên tướng, nhanh chóng đi về phía Tây Thiên Môn.

Không lâu sau, Cửu Thiên Đãng Ma Tổ Sư lăng không mà đến.

Còn lúc này trên Hoa Quả Sơn, sau ba ngày ba đêm đại tiệc ăn mừng.

Tôn Ngộ Không đứng trên không Hoa Quả Sơn, xa xa chỉ tay.

"Chư vị huynh đệ, theo ta đạp bằng Nam Thiên Môn, chấn hưng huy hoàng yêu tộc!" Tiếng hét cuồn cuộn, vang vọng khắp trời.

Tôn Ngộ Không mình mặc thần giáp, tung mình thẳng tiến Nam Thiên Môn.

"Rống!

Rống!

Rống!" Vô số yêu tộc đứng dậy gào thét, tiếng vang xuyên mây, vọng khắp thiên địa.

Ngưu Ma Vương và những người khác chia thành vài đại trận, thống lĩnh rất nhiều yêu tộc theo sát phía sau.

Yêu vân nồng đậm cuồn cuộn bay lên, tràn ngập cả bầu trời.

Trong Đông Hải, từng bóng người nổi lên mặt nước, kinh ngạc nhìn không trung.

Đông Hải Long Vương Ngao Quảng, nhìn yêu tộc bao trùm cả bầu trời, sắc mặt vô cùng ngưng trọng.

Khoảng thời gian Tôn Ngộ Không phản lại Thiên Đình, y sống có thể nói là nơm nớp lo sợ.

Khi xưa y từng đến Thiên Đình cáo trạng, sợ Tôn Ngộ Không sẽ tìm y gây phiền phức.

Nào ngờ, con khỉ đó lại hào sảng, chưa từng đến Long Cung của y một lần.

Chỉ là hiện tại nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng luôn có một

cảm giác kỳ lạ.

Mục đích của Tôn Ngộ Không và những người khác, y đương nhiên biết, trong lòng cũng rất mong chờ kết quả, nhưng không dám đi theo.

Trận địa lớn như vậy của Hoa Quả Sơn, tự nhiên thu hút sự chú ý của rất nhiều đại thần thông giả trong thiên địa.

Lập tức từng người nhìn về hướng Nam Thiên Môn.

"Muu!" Một tiếng bò rống vang khắp thiên địa.

Ngưu Ma Vương ầm ầm đạp chạy.

Trong lúc bốn chân cuồng chạy, không gian dưới thân đều bị đạp nát.

Với khí thế vô cùng mạnh mẽ, Ngưu Ma Vương đâm thẳng vào Ngũ Chỉ Sơn.

"Ầm!" Ngoài dự liệu của Tôn Ngộ Không, Ngũ Chỉ Sơn trên người y chấn động kịch liệt.

Sự thay đổi đột ngột này, lập tức khiến Tôn Ngộ Không đại hỉ.

Dù sao vừa rồi Ngưu Ma Vương đã dùng rất nhiều thủ đoạn, đều không thể lay động chút nào.

Hiện tại khiến Ngũ Chỉ Sơn rung chuyển, đã là một tiến bộ rất lớn.

Nhưng hưng phấn một hồi lâu, Tôn Ngộ Không lại không nhìn thấy bóng dáng Ngưu Ma Vương.

Đợi hồi lâu, xung quanh yên tĩnh một mảnh.

Vẫn không thấy Ngưu Ma Vương xuất hiện.

"Nhị đệ!

Nhị đệ!” Tôn Ngộ Không trong lòng kinh ngạc, vội vàng hô hoán.

Đang nói, liền thấy cách đó không xa trên thân núi, một bóng người tuyết trắng, chậm rãi trượt xuống Ngũ Chỉ Sơn.

Ngưu Ma Vương uy thế bất phàm lúc trước, lúc này dường như một cục bùn lầy, nằm bẹp dưới chân Ngũ Chỉ Sơn.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Tôn Ngộ Không lập tức trong lòng đại hoảng.

Không ngừng hô hoán.

Một hồi lâu sau, mới thấy bóng người xa xa kia khẽ động một chút.

Ngay lập tức nghe thấy một tiếng ‘phanh’, con trâu trắng đó hóa thành hình dáng Ngưu Ma Vương.

Chỉ là lúc này Ngưu Ma Vương trông vô cùng suy yếu.

Y dựa vào thân núi, thở hổn hển.

“Nhị đệ!

Nhữ sao rồi?” Thấy Ngưu Ma Vương cuối cùng cũng tỉnh lại, Tôn Ngộ Không vội vàng lớn tiếng hỏi.

“Không ngại!

Bất quá Phật ấn này thật sự lợi hại, với khả năng của ngã e rằng khó có thể phá giải.” Ngưu Ma Vương chậm rãi đứng dậy, trên mặt mang vẻ áy náy.

Người huynh đệ tốt đang bị trấn áp ngay trước mắt, y lại vô năng vô lực.

Nghe vậy Tôn Ngộ Không, trong lòng thở dài.

Mặc dù một loạt hành động của Ngưu Ma Vương, y đã biết kết

quả.

Nhưng từ miệng Ngưu Ma Vương nói ra, vẫn khiến Tôn Ngộ Không không kìm được thất vọng.

Tôn Ngộ Không cũng nhìn ra rồi, Ngưu Ma Vương quả thực đã cố gắng hết sức.

Y muốn thoát khốn, còn khó hơn dự kiến.

Trước kia bị nhốt trong ghế đá, còn có thể đi khắp nơi quậy phá, y đã phiền não muốn chết.

Hiện tại cả thân hình đều bị đè chặt, chỉ có một cánh tay và cái đầu có thể cử động, không nghi ngờ gì là càng thêm chán nản.

Quan trọng hơn là, trước kia còn có thời gian chờ đợi.

Bây giờ bị trấn áp, ai cũng không biết cuối cùng sẽ thế nào.

Trong mắt ảm đạm, y không khỏi nhẹ giọng hỏi: "Tam đệ bọn họ sao rồi?" Một mình Ngưu Ma Vương không được, nếu phái Giao Ma Vương và những người khác lên, nói không chừng sẽ có cách cứu y ra ngoài.

Ngưu Ma Vương chậm rãi đi đến, nghe vậy sắc mặt lập tức càng thêm khó coi.

Nhìn Tôn Ngộ Không, liền trong lòng co rút.

Y bị Như Lai trấn áp, xem ra mấy vị huynh đệ kia e rằng cũng lành ít dữ nhiều rồi.

Ngưu Ma Vương thở dài, nhẹ giọng đáp: "Trừ ngã ra, chỉ có Tứ đệ thoát được tính mạng, còn lại đều bị Phật môn bắt giữ." Mấy năm ngắn ngủi này, y tự nhiên không ngồi yên.

Hành động rầm rộ như vậy của Phật môn, muốn dò la tin tức của Giao Ma Vương và những người khác, căn bản không cần tốn quá

nhiều sức.

Nghe vậy Tôn Ngộ Không há hốc mồm, nhất thời không biết nói gì.

Thất Đại Thánh uy phong lẫm lẫm, kẻ bị trấn áp thì bị trấn áp, kẻ bị bắt sống thì bị bắt sống.

Bằng Ma Vương trước đó đã giết Lý Thiên Vương Thác Tháp, nói không chừng Thiên Đình sẽ truy cứu sau này.

Hiện tại rất có thể đã trốn về phương bắc Hồng Hoang thiên địa.

Có nghĩa là chỉ có Ngưu Ma Vương có thể cứu y.

Hiện giờ Ngưu Ma Vương đã dùng hết thủ đoạn, vẫn không thể cứu y ra.

Hiện tại xem ra là phải bị áp dưới Ngũ Chỉ Sơn rồi.

"Nhị đệ!

Phật ấn này nhữ e rằng khó có thể phá trừ, nhữ có thời gian có thể đến Mai Sơn tìm Đại ca Viên Hồng của ngã, y có thể sẽ có thủ đoạn cứu ngã ra ngoài." Tôn Ngộ Không trong lòng bất đắc dĩ, không khỏi nghĩ đến Viên Hồng.

Viên Hồng truyền y chiến chi Pháp tắc, còn biết chuyện Sư tôn của y.

Hiện tại y bị trấn áp dưới Ngũ Chỉ Sơn, Tôn Ngộ Không cảm thấy thời cơ cũng đã đến.

Bây giờ mình bị trấn áp, vị Sư tôn thần bí kia cũng nên xuất hiện rồi.

"Viên Hồng?" Ngưu Ma Vương nghe vậy, lập tức trong mắt kinh ngạc.

Đối với vị này, y tự nhiên đã từng nghe qua, thậm chí còn tận mắt nhìn thấy.

"Nhị đệ nhữ cũng quen biết Đại ca của ngã sao?" Nhận ra sự kỳ lạ của Ngưu Ma Vương, Tôn Ngộ Không nhẹ giọng hỏi.

Ngưu Ma Vương do dự một chút, nhẹ giọng đáp: "Có chút quan hệ!" "Ngô ngàn năm trước trong đá thụ Sư tôn điểm hóa hóa hình, còn dạy ngô đại thần thông, nào ngờ chưa từng thấy chân diện mục của Sư tôn, Đại ca Viên Hồng của ngô biết lai lịch của Sư phụ ngô, mong Nhị đệ chạy một chuyến tìm y." Ngưu Ma Vương không còn cách nào, hiện tại Tôn Ngộ Không chỉ có thể dựa vào vị Sư tôn thần bí kia.

Trong suy nghĩ của Tôn Ngộ Không, với khả năng của Sư tôn, cứu y hẳn là dễ như trở bàn tay.

Chỉ là không biết, vì sao trong thiên địa xảy ra đại sự như vậy, cũng không thấy bóng dáng Sư tôn bọn họ.

Mặc dù công đánh Thiên Đình đầu voi đuôi chuột, nhưng y ít nhất cũng đã hội tụ phần lớn yêu tộc Hồng Hoang.

Vẫn có thể gọi là một kỳ công tráng lệ.

Ngưu Ma Vương nghe vậy, trong lòng âm thầm kinh ngạc.

Về lai lịch của Tôn Ngộ Không, y biết không nhiều.

Chỉ biết đối phương sinh ra ở Hoa Quả Sơn, là thạch hầu mệnh trời, xuất thế kinh thiên động địa, đã có tu vi Đại La Kim Tiên.

Hiện tại xem ra, thân thế đối phương dường như còn có ẩn tình khác.

Đã là lời ủy thác của huynh đệ tốt, cộng thêm y cũng biết Viên Hồng, Ngưu Ma Vương đương nhiên sẽ không từ chối.

"Vậy thì!

Ngã lập tức đi tìm Viên Hồng đó.” Ngưu Ma Vương gật đầu, trịnh trọng hứa hẹn.

“Ừm!

Vậy nhữ mau đi, phòng ngừa nơi này xuất hiện biến cố.” Tôn Ngộ Không liếc nhìn bầu trời, nhẹ giọng nói.

Mặc dù suy đoán là Như Lai có lòng tin vào Phật ấn đó, nên mới không xuất hiện.

Nhưng nếu vạn nhất xuất hiện ngoài ý muốn, thì tia hy vọng cuối cùng cũng không còn.

Ngưu Ma Vương không nói thêm, sau khi cáo biệt Tôn Ngộ Không liền tung mình rời đi.

Nhìn bóng lưng Ngưu Ma Vương đi xa, Tôn Ngộ Không trong mắt lưu luyến.

Trừ Ngưu Ma Vương ra, e rằng sẽ không còn ai đến thăm y nữa.

Khi Ngưu Ma Vương lần đầu tiên công kích Ngũ Chỉ Sơn, Thiên Lý Nhãn đã ngay lập tức bẩm báo Hạo Thiên.

Hạo Thiên nghe vậy, lập tức trong lòng có chút mong chờ.

Trước đó Như Lai đã nói, Ngưu Ma Vương này có chút lai lịch, y cũng muốn xem đối phương có hành động gì.

Hạo Thiên Đại Đế phất lui Thiên Lý Nhãn, triệu ra Hạo Thiên Kính.

Chỉ thấy Hạo Thiên Kính trên không trung xoay tròn, Ngũ Chỉ Sơn bên trong bị Phật quang bao phủ, nhìn không rõ ràng.

Chương 208

“Phật lão, đây là ý gì?” Nhìn thấy cảnh này, Hạo Thiên lập tức trong lòng kinh ngạc.

Mặc dù uy nghiêm của Thiên Đình đã mất hết, nhưng y dù sao cũng là Tam Giới chi chủ trên danh nghĩa.

Nhờ Hạo Thiên Kính, có thể khám sát Tam Giới.

Ngoại trừ đạo trường của Thánh nhân, và những nơi của đại thần thông giả như Trấn Nguyên Tử.

Còn lại khắp Tam Giới, đều có thể nhìn rõ mồn một.

Hiện tại lần đầu tiên gặp phải cảnh tượng như vậy.

Dựa vào Hạo Thiên Kính, y vậy mà không nhìn thấy tình hình bên trong Ngũ Chỉ Sơn.

Nơi đó ngoài việc trấn áp Tôn Ngộ Không, cũng không có gì đặc biệt.

Nghĩ như vậy, thì chỉ có Phật ấn trên Ngũ Chỉ Sơn là không đơn giản.

“Không có gì, chắc chắn là do Phật ấn kia.” Nói xong Như Lai, vươn tay hư không một điểm.

Liền thấy một tia kim quang, chìm vào Hạo Thiên Kính trước mắt.

Thoáng chốc, kim quang tiêu tán, lộ ra cảnh tượng dưới Ngũ Chỉ Sơn.

Thấy vậy Hạo Thiên, lập tức trong lòng kinh ngạc.

Đối với thực lực của Như Lai, cũng âm thầm ngạc nhiên.

Chỉ bằng một Phật ấn, đã có thể ngăn cản y dò xét, đủ để chứng minh thực lực cường đại của Như Lai.

Chư tiên đang ngồi xung quanh uống rượu vui vẻ, tất cả đều ngẩng đầu nhìn tới.

Trong hình ảnh, Ngưu Ma Vương cầm Hỗn Thiết Côn ra sức đập vào Ngũ Chỉ Sơn.

Nào ngờ kim quang trên đó lưu chuyển, Ngưu Ma Vương dù có phí sức thế nào, vẫn không có chút hiệu quả nào.

Đừng nói cứu Tôn Ngộ Không ra, Ngũ Chỉ Sơn đó còn không động đậy chút nào.

Hoàn toàn là công cốc.

Cảnh tượng này, tự nhiên khiến chư tiên Thiên Đình cười ha hả.

Sau tiếng cười, từng người đều cung kính ca ngợi Như Lai.

Sắc mặt Như Lai đạm nhiên, cũng không có gì bất ngờ.

Hạo Thiên ở trên cũng mặt đầy mỉm cười.

Con khỉ này trước kia đại náo Thiên Cung, uy phong không ai bì kịp, bây giờ lại thảm hại như vậy.

Nhìn một hồi, đợi thấy Ngưu Ma Vương hiện ra bản thể, không ít người trong mắt kinh ngạc.

Vì bọn họ phát hiện Ngưu Ma Vương này, vậy mà cũng là dị chủng Hồng Hoang.

Chẳng trách có được thành tựu này, hóa ra thiên phú vốn đã bất phàm.

Nhưng Như Lai ở giữa điện, lại hai mắt co rút.

Một đôi mắt, chăm chú nhìn chằm chằm vào đôi sừng trâu của

Ngưu Ma Vương.

Hạo Thiên ở trên, trong mắt cũng kinh ngạc.

Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế và những người trước đó vẫn luôn ngồi bất động, cũng đồng loạt quay đầu.

Sự thay đổi của những người ở trên, tự nhiên thu hút sự chú ý của chư tiên.

Dù sao Cửu Thiên Đăng Ma Tổ Sư và vài vị, trước đó cơ bản đều ngồi bất động, huống chi là thần sắc biến hóa.

Nhưng hiện tại, từng người đều có vẻ mặt khác thường.

Trong hình ảnh có điều kỳ lạ!

Đáng tiếc, thực lực của bọn họ yếu kém, không thể nhìn ra điều gì.

Trừ việc nhìn ra bản thể của Ngưu Ma Vương bất phàm ra, những thứ khác đều không nhìn thấy.

Trong lòng kinh ngạc, chư tiên lập tức không nói gì, chỉ yên lặng nhìn hình ảnh trong Hạo Thiên Kính.

Không đợi quá lâu.

Chư tiên thấy Ngưu Ma Vương hung hăng đâm vào Ngũ Chỉ Sơn.

Ngũ Chỉ Sơn trước đó vẫn luôn bất động, hiện tại vậy mà rung chuyển kịch liệt.

Lúc này, chư tiên cũng có thể nhìn ra cú đâm bình thường này của Ngưu Ma Vương không hề đơn giản.

Chỉ là sau khi đâm xong, tất cả tiên gia đều ngẩn người nhìn Ngưu Ma Vương.

Chỉ thấy y như một vũng bùn lầy, trượt xuống khỏi Ngũ Chỉ Sơn.

Không cứu được Tôn Ngộ Không, ngược lại còn tự mình bị đâm choáng váng.

"Ha ha ha" Lập tức giữa Dao Trì vang lên từng tràng cười lớn.

Chư tiên dưới trướng, đều mặt đầy tươi cười.

Cười nhạo Ngưu Ma Vương không biết tự lượng sức.

Còn Hạo Thiên ở trên, lại mặt đầy kinh ngạc nói: "Đại Lực Ngưu Ma Vương này quả thật cũng có chút bất phàm." Pháp tắc chi lực, đó là sự tồn tại tối cao trong Tam Thiên Pháp tắc.

Dù chỉ có thể lĩnh ngộ một tia, cũng là đại thiên phú hiếm có.

Như Lai bên cạnh, tự nhiên khẽ gật đầu.

Chỉ mới làm lay động thân núi, rõ ràng Ngưu Ma Vương lĩnh ngộ Pháp tắc chi lực rất ít ỏi.

Hiện tại xem ra, đối phương muốn cứu Tôn Ngộ Không ra, căn bản là không thể.

Đã biết kết cục, Hạo Thiên phất tay phải một cái, trực tiếp thu hồi Hạo Thiên Kính.

Kết quả đã biết, không cần thiết phải xem nữa.

Ngay lập tức nên ăn mừng.

Hạo Thiên Kính biến mất, Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế và những người khác, lại khôi phục vẻ bình thản như trước.

Toàn bộ Dao Trì, cũng vang lên tiếng hoan thanh tiếu ngữ.

Chỉ có La Tuyên, Lữ Nhạc và vài người, sắc mặt có chút phiền muộn.

Không xem được trò cười của Thiên Đình, lại thấy Thiên Đình dường như đang dần thống nhất.

Lúc này dưới Ngũ Chỉ Sơn, Tôn Ngộ Không ngây người nhìn về hướng Ngưu Ma Vương rời đi.

Về chuyến đi này của Ngưu Ma Vương, Tôn Ngộ Không cũng không biết kết quả sẽ thế nào.

Hiện tại y, cũng chỉ có thể yên lặng chờ đợi.

Đang lúc Tôn Ngộ Không trong lòng năm vị tạp trần, đột nhiên một tiếng gọi nhàn nhạt vang lên.

"Hầu nhi!" Giọng nói quen thuộc, đạm nhiên đó, khiến Tôn Ngộ Không toàn thân chấn động.

Xuất thế nhiều năm như vậy, duy chỉ có vị Sư tôn thần bí kia mới xưng hô y như vậy.

Tôn Ngộ Không trong lòng kinh hãi vội vàng ngẩng đầu nhìn tới, nào ngờ không biết từ lúc nào, bốn phía lại sương mù dày đặc, đã không nhìn rõ hoàn cảnh xung quanh.

Bất quá cảm ứng kỹ càng, Tôn Ngộ Không biết y vẫn bị áp dưới Ngũ Chỉ Sơn.

"Sư tôn!

Sư tôn!

Là Người sao?" Tôn Ngộ Không trong lòng kích động, liên tục lớn tiếng kêu.

Trong lời nói, tràn đầy hưng phấn.

Vị Sư tôn thần bí kia quả nhiên đã xuất hiện.

Không có tiếng hồi đáp, chỉ nhìn về phía trước Tôn Ngộ Không.

Liền thấy trong màn sương mù kia, một bóng người chậm rãi bước ra.

“Sư tôn!

Là Người sao?” Nhìn bóng người bước ra từ trong màn sương, Tôn Ngộ Không vội vàng hỏi.

Đáng tiếc, bước chân của người đến bình ổn, không hề vội vàng chút nào.

Màn sương tản mác, bao phủ người đến mơ hồ, căn bản không nhìn rõ.

Trong ánh mắt kích động của Tôn Ngộ Không, bóng người kia cuối cùng cũng chậm rãi bước ra.

Mặc một bộ đạo bào màu đen.

Là một thanh niên trông thần sắc thờ ơ.

Không phải hình dáng lão đạo từng thấy trước đây.

“Sư tôn?” Nhìn thanh niên bước ra, Tôn Ngộ Không lại thử kêu một tiếng.

Vị Sư tôn này của y, vốn dĩ rất thần bí.

Lần đầu tiên điểm hóa y, căn bản còn chưa từng thấy thân hình.

Lần thứ hai hiện thân, là một lão đạo.

Mà lúc đó y, cũng biết danh hiệu Sư tôn là ‘Bồ Đề Lão Tổ’.

Nhưng sau khi xuất thế, y đã hỏi thăm khắp nơi, trong Hồng Hoang căn bản không có người tên Bồ Đề Lão Tổ này.

Rõ ràng, danh hiệu này tám chín phần mười là giả.

Ngay cả danh hiệu cũng là giả, thì hình dáng Sư tôn từng thấy trước đó, rất có thể cũng là do đối phương huyễn hóa mà thành.

Bởi vậy đối với vị Sư tôn thần bí kia, Tôn Ngộ Không căn bản không biết trông như thế nào, thậm chí còn không rõ nam nữ.

Cộng thêm tiếng gọi vừa rồi, thanh niên thần bí bước ra trước mắt này, rất có khả năng chính là Sư tôn của y.

"Mấy trăm năm không gặp, nhữ vẫn hấp tấp như vậy!" Nhìn Tôn Ngộ Không mắt mở to, Trường Phong thản nhiên cười nói.

Tôn Ngộ Không nghe vậy, nháy mắt sắc mặt đại hỉ.

Lời nói của thanh niên, không nghi ngờ gì đã chứng thực suy đoán trong lòng y.

Vị trước mắt này, chính là Sư tôn của y.

Y cảm giác được, lần này nhìn thấy là chân diện mục của Sư tôn.

"Sư tôn!

Thật sự là Người!" "Tên ngu Như Lai đáng chết kia đã trấn áp đồ nhi ở đây, Người mau cứu đồ nhi ra ngoài." Nhìn Trường Phong chậm rãi đi đến, Tôn Ngộ Không liên tục vội vàng kêu.

Vừa rồi còn bảo Ngưu Ma Vương đi tìm Viên Hồng, xem có thể tìm được Sư tôn không.

Không ngờ thoáng chốc, Sư tôn đã xuất hiện trước mắt y.

Mặc dù có chút kỳ lạ vì sao Sư tôn không xuất hiện sớm hơn, nhưng Tôn Ngộ Không cũng không có thời gian nghĩ nhiều như vậy.

Bây giờ y, chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi cảnh khốn khó.

Mặc dù chỉ bị áp dưới Ngũ Chỉ Sơn này vài năm, nhưng Tôn Ngộ Không cảm thấy dường như đã qua mấy trăm năm.

Y muốn tự do, cũng muốn xem tộc hầu Hoa Quả Sơn sao rồi.

Yêu tộc đại bại, phần lớn mấy vị huynh đệ bị bắt đi, y vô cùng lo lắng cho tộc hầu Hoa Quả Sơn.

Nếu Thiên Đình giận dữ, không có y ở đây, những tộc hầu kia

khẳng định sẽ rất thê thảm.

Thiên Đình không động thủ, rất có thể còn có những yêu tộc khác.

Dù sao lúc vừa bị trấn áp, Tôn Ngộ Không đã nhìn rõ thái độ của những yêu tộc kia.

Nói không chừng cũng sẽ có yêu tộc giận dữ với Hoa Quả Sơn.

"Kẻ hầu nhi như nhữ!

Muốn thành đại sự, cần phải giữ thái nhiên, cùng là hầu tộc, nhữ so với Sư huynh của nhữ quả thật kém hơn rất nhiều." Nhìn Tôn Ngộ Không kích động trước mắt, Trường Phong khẽ lắc đầu.

Tôn Ngộ Không thân là một trong Tứ Đại Linh Hầu, lại do ngũ sắc thần thạch thai nghén mà ra.

Căn nguyên rất không tệ.

Có lẽ chính vì tu luyện thần tốc này, mới khiến tâm tính của y kém đi một chút.

Lời nói của Trường Phong, khiến Tôn Ngộ Không vốn đang hưng phấn, nháy mắt sững sờ.

Một câu nói không nhanh không chậm, bên trong đã tiết lộ rất nhiều tin tức.

Hóa ra Viên Hồng quả thật là Sư huynh của y.

Nghĩ đến vị Sư huynh này, Tôn Ngộ Không trong lòng cũng không khỏi bội phục.

Đối phương quả thật ở mọi mặt đều trên y.

Nghĩ đến đây Tôn Ngộ Không, không khỏi đưa tay gãi gãi đầu, liên tục đáp: "Sư tôn dạy dỗ phải, đồ nhi quả thật có chút hấp tấp rồi." Mặc dù nói vậy, nhưng trong lòng Tôn Ngộ Không vẫn rất sốt ruột,

chỉ là không dám nói thẳng.

Người thường thì thôi, vị trí của Trường Phong trong lòng y không hề tầm thường.

"Kẻ hầu nhi như nhữ!

Có biết vì sao Vi sư không sớm xuất hiện không?" Trường Phong chậm rãi ngồi xuống, không nhanh không chậm hỏi.

Đến lúc này mới đến, tự nhiên không phải để thả Tôn Ngộ Không ra.

Chương 209

Nếu muốn ra tay, Tôn Ngộ Không làm sao có thể bị áp dưới Ngũ Hành Sơn.

"Đồ nhi không biết!" Thấy Trường Phong không có ý định cứu y ra, Tôn Ngộ Không một đầu hai cái lớn, chỉ có thể ngoan ngoãn tiếp lời.

Nói thế nào, hôm nay cũng là một ngày đáng để ăn mừng.

Dù sao xuất thế lâu như vậy, Tôn Ngộ Không chưa từng ngừng tìm kiếm Sư tôn, nhưng không thu hoạch được gì.

Hiện tại Trường Phong chủ động xuất hiện trước mắt, sao không khiến y hoan hỉ.

Dù sao ngay cả tộc hầu trong Hoa Quả Sơn, cũng không thể sánh bằng vị trí của Sư tôn trong lòng y.

Mặc dù cảnh tượng hiện tại này, khiến y có chút đản đông (kinh ngạc).

Nhưng trong lòng Tôn Ngộ Không, vẫn vô cùng cao hứng.

Trong lòng đang nghĩ, Tôn Ngộ Không đột nhiên một ý niệm lướt qua.

Y nghĩ đến vị Sư huynh mà Sư tôn vừa nhắc tới.

Viên Hồng là đệ tử Tiệt Giáo.

Viên Hồng là Sư huynh của y, vậy Sư tôn là ai?

"Sư tôn!

Ngài là Thánh nhân Tiệt Giáo?" Tôn Ngộ Không trong lòng kinh hãi, giọng run run hỏi.

Y biết Viên Hồng đến từ Tiệt Giáo, nhưng không biết cụ thể.

Bất quá thực lực của Viên Hồng lợi hại như vậy, rất có thể là đệ tử thân truyền của Thánh nhân.

Y là Sư đệ của Viên Hồng, vậy không phải có nghĩa Sư tôn của y chính là Thánh nhân sao?

Nhìn thấy Tôn Ngộ Không cuối cùng cũng phản ứng lại, Trường Phong khẽ mỉm cười.

"Thánh nhân nho nhỏ mà thôi, làm sao xứng với danh hiệu của Vi sư." "Vi sư danh hiệu Trường Phong!" Giọng nói phiêu nhiên, từ miệng Trường Phong thốt ra.

Tôn Ngộ Không ngẩng đầu ngây người ra.

Trường Phong!

Đây là cái tên y nghe nhiều nhất sau khi xuất thế.

Không chỉ có vô số sinh linh gặp gỡ trong Hồng Hoang, mà ngay cả mấy vị huynh đệ tốt của y, đều vô cùng sùng kính.

Chuyện tích của y, Tôn Ngộ Không đã rõ trong lòng.

Không đến vạn năm, đã phá vỡ chất cốc thiên địa, bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Lại còn trong trận Phong Thần chi chiến, một lần trấn áp mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân.

Uy chấn toàn bộ Hồng Hoang thiên địa!

Mà khoảng thời gian trước, Tôn Ngộ Không lại tận mắt chứng kiến sự lợi hại của Trường Phong.

Minh Hà thành tựu Thánh nhân chi vị, còn bị đối phương tùy tay một chỉ chém giết.

Chiến lực của Trường Phong, vượt xa Thánh nhân.

Hiện tại một sự tồn tại như vậy, vậy mà ngay trước mặt y, hơn nữa còn là Sư tôn của y.

Tôn Ngộ Không kích động, hưng phấn, có chút không dám tin.

Ngây người nhìn chằm chằm Trường Phong trước mắt.

Nhìn kỹ, dường như một người bình thường, không có chút đặc biệt nào.

"Sư… Sư tôn, Ngài là Giáo chủ Tiệt Giáo?

Là sự tồn tại có chiến lực mạnh nhất trong Hồng Hoang thiên địa?" Tôn Ngộ Không nuốt nước bọt, có chút không dám tin hỏi.

Mặc dù vẫn luôn suy đoán lai lịch của Sư tôn là gì, nhưng Tôn Ngộ Không chưa từng nghĩ sẽ là Trường Phong.

Dù sao trong lòng tất cả sinh linh Hồng Hoang, Trường Phong đó là sự tồn tại siêu nhiên vô thượng.

Địa vị của y, đã sớm vượt trên Lục Thánh thiên địa.

Tôn Ngộ Không trước đó cũng từng ảo tưởng, khi nào có thể có phúc được gặp một sự tồn tại như vậy.

Không ngờ, bọn họ lại gặp mặt bằng cách này.

Lại còn là mối quan hệ này.

"Sao?

Hiện tại trong thiên địa này, còn ai dám mạo phạm Bản tọa?" Đón lấy ánh mắt trừng lớn của Tôn Ngộ Không, Trường Phong cười cười.

Trong lòng cũng có chút cảm giác kỳ lạ.

Ở tiền thế, Thông Thiên, Nguyên Thủy, thậm chí là Hồng Quân và những người khác, phần lớn là một loại truyền thuyết thần thoại.

Nhưng Tôn Ngộ Không trước mắt lại không giống vậy, về cơ bản đã đồng hành cùng tuổi thơ của mỗi người an lạc.

Một loại tình cảm đi!

Nhưng hiện tại, trước mặt y cũng chỉ là một tiểu bối.

"Không phải!

Đồ nhi thật sự quá kinh ngạc, có chút khó tin." Tôn Ngộ Không dùng bàn tay phải rảnh rỗi, gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng đáp.

Lúc này y, quả thật vô cùng hoan hỷ.

Sư tôn của y vậy mà là Trường Phong lừng danh trong Hồng Hoang thiên địa.

Khoảnh khắc này, Tôn Ngộ Không cảm giác như đang nằm mơ vậy.

Sau sự kích động, Tôn Ngộ Không lập tức có chút ủy khuất nói: "Sư tôn, Người đã lợi hại như vậy, vì sao trước đó không giúp đồ nhi một tay, dù chỉ là phái mấy vị Sư huynh đến giúp cũng được." Đối với Trường Phong, Tôn Ngộ Không vẫn vô cùng hiểu rõ.

Không chỉ thực lực thông thiên, còn là Giáo chủ Tiệt Giáo hiện tại.

Tiệt Giáo, hiện giờ là giáo phái lớn nhất trong thiên địa.

Môn nhân đệ tử hàng triệu, Đại La Kim Tiên đông đảo, ngay cả Chuẩn Thánh cũng có vài vị.

Nếu Trường Phong phái mấy đệ tử Thánh nhân môn hạ đến, sao có thể rơi vào cảnh tượng thảm hại này.

"Kẻ hầu nhi như nhữ, lại dám trách cứ Vi sư." Trường Phong nhìn Tôn Ngộ Không mặt đầy ủy khuất, cười mắng.

"Đồ nhi không dám!" Mặc dù biết Trường Phong sẽ không tức

giận, nhưng Tôn Ngộ Không vẫn cụp đầu nhận lỗi.

“Thôi được rồi!

Trong lòng nhữ nghĩ gì, Vi sư đều biết rõ.” “Muốn ra ngoài, còn phải dựa vào chính nhữ!” Nghĩ đến mục đích chuyến đi này, Trường Phong tiếp lời.

Chuyện Tây Du, còn cần Tôn Ngộ Không tiếp tục.

“A!

Sư tôn!

Đồ nhi mấy năm nay mỗi ngày đều đang cố gắng thoát ra, Phật ấn trong núi quá mạnh rồi.” Nghe Tôn Ngộ Không nói vậy, lập tức có chút sốt ruột.

Mặc dù không nói ra, nhưng trong lòng y chỉ chờ Trường Phong cứu y ra, bây giờ đối phương vậy mà yêu cầu y tự mình thoát ra.

Trước đó Ngưu Ma Vương tương trợ, còn không thể thoát khốn.

Chỉ dựa vào một mình y, Tôn Ngộ Không cảm giác cả đời cũng không ra được.

Trường Phong không trả lời, bàn tay phải mở ra, lập tức thấy một luồng pháp tắc nồng đậm hội tụ trong lòng bàn tay.

Thoáng chốc, một con rồng pháp tắc ngưng kết.

Trong lòng bàn tay Trường Phong, không ngừng bơi lượn.

Tôn Ngộ Không thấy vậy, lập tức trong mắt kinh ngạc.

Đối với pháp tắc trước mắt, y thật sự quá quen thuộc.

Chiến chi Pháp tắc!

Chiến chi Pháp tắc mà Viên Hồng trước đó đã dạy y.

Chỉ là lúc này trong lòng bàn tay Trường Phong là một Chiến chi

Pháp tắc hoàn chỉnh.

Tôn Ngộ Không thân là Đại La Kim Tiên hậu kỳ, trong lòng rất rõ ràng.

Chỉ cần nắm giữ một pháp tắc hoàn chỉnh, đó chính là tồn tại Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Không ngờ, Sư tôn vậy mà ngay cả Chiến chi Pháp tắc cũng hoàn toàn lĩnh ngộ rồi.

Tôn Ngộ Không nuốt nước bọt ừng ực, giọng run run nói: "Sư tôn!

Ngài đây là…" "Cứ tu luyện thật tốt trong Ngũ Chỉ Sơn này, đừng làm mất mặt Vi sư." Nói xong Trường Phong, bàn tay phải khẽ đẩy, lập tức thấy Chiến chi Pháp tắc hoàn chỉnh trong lòng bàn tay, chìm vào não Tôn Ngộ Không.

Cảm giác được luồng khí tức vô cùng quen thuộc trong não, Tôn Ngộ Không cả người đều ngây dại.

Có được pháp tắc hoàn chỉnh như vậy, y tu luyện chắc chắn sẽ thần tốc.

Tôn Ngộ Không trong lòng kinh hãi, khẽ ngẩng đầu, lập tức trong mắt kinh ngạc.

Lúc này trước mặt, đâu còn bóng dáng Trường Phong nữa.

"Sư tôn????" Tôn Ngộ Không lớn tiếng kêu, vội vàng nhìn xung quanh.

Lại thấy màn sương mù không biết từ đâu xuất hiện, đang chậm rãi tản đi.

"Hảo sinh tu luyện, chớ làm mất mặt Tiệt Giáo của ngô đẳng." Trong màn sương mờ dần, truyền đến giọng nói hư vô phiêu miểu của

Trường Phong.

Tôn Ngộ Không nghe vậy, còn chưa kịp truy cứu, đột nhiên giọng nói chậm rãi trên không trung, khiến y cảm giác đầu óc có chút nặng nề, vậy mà từ từ chìm vào giấc ngủ.

Tôn Ngộ Không trong lòng giật mình, đột nhiên tỉnh táo lại.

Phát hiện mình đang yên lặng nằm sấp dưới Ngũ Chỉ Sơn.

Vừa rồi hình như ngủ thiếp đi rồi?

Nhưng trong não thần thức vừa quán thông, một Chiến chi Pháp tắc hoàn chỉnh đang bơi lượn trong đó.

Là thật!

Tất cả những gì vừa xảy ra đều là thật.

Sư tôn của y đã xuất hiện.

Lại còn là Trường Phong lừng danh khắp Hồng Hoang thiên địa.

"Sư tôn!

Đồ nhi nhất định sẽ không làm Người thất vọng!" Tôn Ngộ Không nhìn về hướng Kim Ngao Đảo, trong lòng kiên định nói.

Sau khi biết thân phận của Trường Phong, Tôn Ngộ Không cũng không muốn nói gì nữa.

Sư tôn lợi hại như vậy, y cũng không thể làm mất mặt Sư tôn.

Đã bị Như Lai trấn áp, thì nên tự mình phá núi mà ra.

Có được Chiến chi Pháp tắc hoàn chỉnh này, Tôn Ngộ Không vô cùng tự tin.

Sau khi Trường Phong rời đi, Tôn Ngộ Không bắt đầu bế quan tĩnh tu.

Vì mối quan hệ với Trường Phong, Tôn Ngộ Không tự nhiên đi

theo đạo Pháp tắc.

Hiện tại, thứ cần chỉ là lĩnh ngộ Pháp tắc.

Bởi vậy dù tư thế có hơi khó coi, nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc tu hành của y.

Về chuyện Trường Phong xuất hiện ở Ngũ Chỉ Sơn, Như Lai căn bản không hề biết.

Ngay cả Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề ở Tây Phương, cũng không hề hay biết chút nào.

Hiện tại Trường Phong, đã lĩnh ngộ hàng trăm loại pháp tắc.

Bản thân thực lực, không biết mạnh hơn Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề bao nhiêu.

Thánh nhân Thiên Đạo nho nhỏ, cộng thêm hiện tại đang trong Tây Du Lượng Kiếp, làm sao có thể cảm nhận được động tĩnh của Trường Phong.

Trận chiến phục xuất yêu tộc hùng hậu, vì Tôn Ngộ Không bị trấn áp mà hạ màn.

Thất Đại Thánh kẻ bị trấn áp thì bị trấn áp, kẻ đào vong thì đào vong, vô số yêu tộc trong thiên địa trở nên càng thêm cẩn trọng.

Nhưng chuyện này còn chưa hoàn toàn lắng xuống, Thiên Đình lại có tin tức truyền đến.

Hạo Thiên trong Thiên Đình, thiết lập vị trí Đại Thiên Tôn, Thiên Tôn.

Sáu vị Thánh nhân Thiên Địa xưa kia, cùng với Hậu Thổ Địa Phủ, Minh Hà, cộng thêm chính Hạo Thiên, chín vị, cùng là Tam Giới Đại Thiên Tôn.

Tứ Đế Thiên Đình, Cửu Thiên Đăng Ma Tổ Sư, Phật lão Như Lai

Tây Phương và những người khác, cùng hưởng vị trí Tam Giới Thiên Tôn.

Được chúng sinh Tam Giới cùng kính!

Tin tức vừa ra, thiên địa chấn động.

Hạo Thiên tuy là Thiên Đình chi chủ, nhưng chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên.

Lại có thể ngang hàng với chư Thánh, sao không khiến chúng sinh kinh ngạc.

Đây là Hạo Thiên tự ý làm, hay là Thánh nhân cho phép?

Hơn nữa lúc này Thông Thiên, đã tự trảm Thánh vị, sớm đã không còn là Thánh nhân.

Hiện tại lại cũng nằm trong hàng Đại Thiên Tôn.

Chương 210

Quan trọng hơn là, trong hàng Đại Thiên Tôn, Thiên Tôn, vậy mà không có tên Trường Phong.

Trường Phong, trong gần ngàn năm qua, phong thái không ai sánh kịp.

Một thân chiến lực, vượt xa Thánh nhân.

Theo lẽ mà nói, với thực lực của Trường Phong, quả thật không ai có thể sánh bằng y.

Nhưng chư Thánh đều hưởng danh Đại Thiên Tôn, Trường Phong lại không có bất kỳ danh hiệu nào, tự nhiên khiến bọn họ kỳ lạ.

Tin tức này của Thiên Đình, không nghi ngờ gì đã tiết lộ một điều kỳ lạ.

Khi Tôn Ngộ Không đại náo Thiên Cung, quả thật có người của Phật môn xuất hiện, nhưng trong Địa Phủ và Minh Hải lại không có động tĩnh.

Trước đó Minh Hà thành Thánh, còn muốn đồ sát hết chúng sinh, thành tựu sát đạo của mình.

Làm sao có thể đồng ý với chức vụ Đại Thiên Tôn của mình.

Động thái này của Hạo Thiên, không nghi ngờ gì lại thu hút sự chú ý của chúng sinh Tam Giới.

Tất cả đại thần thông giả, chăm chú nhìn thiên địa và chư vị Thánh nhân.

Tin tức này, đã liên kết tất cả Thánh nhân, đại thế lực trong thiên địa.

Nếu có bất ngờ, chắc chắn sẽ dẫn đến đại kiếp thiên địa.

"Khốn kiếp!

Hạo Thiên tiểu nhi có đức có năng gì, dám ngang hàng với Sư tôn của ngã đẳng." Trong Thiên Đình, Lữ Nhạc sắc mặt đại nộ.

La Tuyên và những người khác trong điện, cũng thần sắc bất thiện.

Một người được lên Bảng Phong Thần trong Lượng Kiếp, cũng chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên.

Lại dám so sánh với Thánh nhân.

Mặc dù Sư tôn của bọn họ là Thông Thiên Giáo Chủ, đã tự trảm Thánh vị, nhưng trong mắt Lữ Nhạc và những người khác, Thông Thiên sớm muộn gì cũng sẽ bước ra bước đó.

Đến Thiên Đình cũng đã một thời gian, bọn họ có thể nói là đã chứng kiến sự vô năng của Hạo Thiên.

Trước khi Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế và những người khác xuất hiện, Hạo Thiên hoàn toàn chỉ là một con rối.

Hiện tại bất quá chỉ là đánh bại yêu tộc do Tôn Ngộ Không thống lĩnh, vậy mà dám ngông cuồng như vậy.

Một người vô năng như vậy, lại dám so sánh với Thánh nhân.

Từng người bọn họ giận dữ sôi trào!

"Ngã đẳng cứ tĩnh tọa là được, nếu Giáo chủ có phân phó gì, tự khắc sẽ lĩnh mệnh." La Tuyên liếc nhìn những người đang hưng phấn trong điện, nhẹ giọng nói.

Mặc dù trong lòng cũng tức giận, nhưng La Tuyên hiểu rõ, với khả năng của Hạo Thiên khẳng định không dám tự ý hành sự như vậy.

Đối phương có thể đã được Thánh nhân đồng ý, hoặc cũng có thể là vị kia trong Tử Tiêu Cung.

Thân phận của bọn họ mẫn cảm, không tiện mạo hiểm hành sự.

Lữ Nhạc nghe vậy, mặc dù trong lòng rất bất mãn, nhưng cũng sẽ không thật sự đi tìm Hạo Thiên.

Chuyện Tôn Ngộ Không bị trấn áp, Như Lai xuất hiện, các vị Sư huynh Tiệt Giáo không hề xuất hiện, rất có thể là Giáo chủ có ý định khác.

Hiện tại Hạo Thiên hành sự như vậy, nói không chừng Trường Phong sẽ có hành động.

Giống như Lữ Nhạc và những người khác, lúc này trên Kim Ngao Đảo, các đệ tử Tiệt Giáo, đều trong lòng đại nộ.

Bọn họ đều biết Sư tôn vẫn luôn bế quan, làm sao có thể ngồi vị trí Đại Thiên Tôn đó, lại còn ngang hàng với Hạo Thiên.

Điều này rõ ràng là Hạo Thiên tự ý làm.

Thông Thiên tuy đã không còn là Giáo chủ Tiệt Giáo, nhưng vẫn là Sư tôn của bọn họ.

Hạo Thiên này thật sự quá cuồng vọng rồi.

Trong đó không xuất hiện tên Trường Phong, theo lý mà nói bọn họ nên vui mừng.

Nhưng suy nghĩ kỹ, lại cảm thấy Hạo Thiên căn bản không hề để Giáo chủ Tiệt Giáo Trường Phong vào mắt.

Hạo Thiên có vị trí Đại Thiên Tôn, ngay cả phản đồ Tiệt Giáo Như Lai cũng có vị trí Thiên Tôn.

Giáo chủ Tiệt Giáo Trường Phong thực lực cường đại của bọn họ, vậy mà không có danh hiệu gì.

Lập tức không ít đệ tử Tiệt Giáo phẫn nộ, từng người hội tụ bên ngoài Bích Du Cung, muốn cầu kiến Trường Phong.

Nếu không phải trước đó Trường Phong giao đãi, khoảng thời gian gần đây, không có việc gì quan trọng không được rời đảo, có môn nhân còn muốn đi Thiên Đình một chuyến.

Động tĩnh lớn như vậy, tự nhiên khiến không ít đệ tử từ tĩnh tu tỉnh lại.

Chỉ là cuối cùng Trường Phong cũng không xuất hiện, chỉ có Nữ Bạt hiện thân.

Nói với các môn nhân bế quan tu luyện, không cần để ý.

Tin tức như vậy, không nghi ngờ gì khiến các môn nhân kinh ngạc.

Mặc dù mọi người trong lòng buồn bực, nhưng đối với mệnh lệnh của Trường Phong, bọn họ không dám trái lời.

Chỉ đành từng người trở về động phủ, nỗ lực tu luyện, mong chờ có một ngày hảo hảo thu thập Hạo Thiên kia.

Môn nhân Tiệt Giáo trên Kim Ngao Đảo tức giận, mấy vị Thánh nhân trong thiên địa, cũng sắc mặt không tốt.

Đặc biệt là Nguyên Thủy Thiên Tôn trong Côn Luân Ngọc Hư Cung.

Y vốn dĩ là người trọng thể diện nhất, đối với đồng tử Hạo Thiên này xưa nay đều không để vào mắt.

Xiển Giáo lớn như vậy, đều là do tên này làm loạn, mới biến thành cảnh tượng như vậy.

Nhưng đối mặt với quyết định này của Hạo Thiên, Nguyên Thủy lại vô phương làm gì.

Hạo Thiên dám làm như vậy, khẳng định không chỉ có mấy vị

Thánh nhân đồng ý, đây là mệnh lệnh của Đạo Tổ.

Giống như Nguyên Thủy Thiên Tôn, Minh Hà trong Huyết Hải, là người phẫn nộ nhất.

"Một con rối vô năng, cũng vọng tưởng ngang hàng với Bản tọa!

Đáng lẽ không biết uy danh Minh Hà của ngã." Minh Hà gầm lên một tiếng, tung mình lao ra, định đi Thiên Đình một chuyến.

Trước đó vừa thành Thánh, bị Trường Phong làm cho mất mặt một trận, Minh Hà trong lòng đã sớm kiềm nén đầy bụng tức giận.

Sau khi hóa hình bấy nhiêu năm, y có phần lớn thời gian đều nghiên cứu làm thế nào để bước ra bước đó.

Khoảng thời gian trước, khó khăn lắm mới thành tựu Thánh nhân chi vị.

Minh Hà nghĩ rằng, cuối cùng cũng không cần co rút trong Huyết Hải, có thể tung hoành khắp Hồng Hoang đại địa.

Nào ngờ, còn chưa kịp thể hiện một phen, đã bị Trường Phong đánh trở lại Huyết Hải.

Trường Phong lợi hại như vậy, y Minh Hà cũng đành chấp nhận.

Dù sao quả thật không đánh lại.

Nhưng Hạo Thiên nhỏ bé này, là cái thứ gì.

Y trước đó còn không biết, đã phong y làm Đại Thiên Tôn.

Y là Thánh nhân, Hạo Thiên có tư cách gì.

Quan trọng là, còn tự phong mình làm Đại Thiên Tôn.

Sự tức giận trong lòng Minh Hà, có thể tưởng tượng được.

Sóng máu cuồn cuộn dâng lên, Minh Hà mình mặc huyết sắc trường bào, phá vỡ Huyết Hải.

“A Di Đà Phật!” Nhưng vừa mới lao ra khỏi Huyết Hải, đột nhiên nghe thấy trên không trung một tiếng Phật âm vang vọng.

Minh Hà bước một bước ra, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Không cần nghĩ, y cũng biết người đến là ai.

Trong hư không xa xa, hai bóng người đồng loạt phá ra.

Chính là Tây Phương Nhị Thánh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề.

Tiếp Dẫn mặt đầy ôn hòa, mỉm cười hỏi: “Minh Hà đạo hữu, đây là muốn đi đâu?” “Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề!

Đừng có biết rõ còn cố hỏi!” Minh Hà nhìn hai tên ngốc lừa xuất hiện, mặt đầy bất mãn.

Trước đây đối mặt với hai vị Thánh nhân này, Minh Hà không dám vượt quá giới hạn chút nào.

Nhưng hiện tại không giống, y hiện tại cũng là Thánh nhân.

“Đạo hữu!

Đây là mệnh lệnh của Đạo Tổ, chớ nên hành động loạn xạ.” Chuẩn Đề bên cạnh cũng mặt đầy ôn hòa, đạm nhiên nói.

Minh Hà nghe vậy, sắc mặt càng thêm khó coi.

Đạo Tổ!

Đối với vị kia, Minh Hà cũng không dám khinh thường.

Dù sao Hồng Mông Tử Khí y có được trước đó, rất có thể là do vị kia ban tặng.

Vị Đạo Tổ này, trong lòng Minh Hà, mức độ nguy hiểm ngang bằng với Trường Phong.

Là sự tồn tại không thể trêu chọc.

Ít nhất hiện tại không thể trêu chọc.

Nhưng hiện tại mình đã ra khỏi Huyết Hải, lẽ nào không thể vì danh nghĩa Đạo Tổ mà xám xịt quay về chứ.

Thật mất mặt!

"Hừ!

Minh Hà ngã hành sự, hà tất nhữ đẳng hỏi, mau chóng rời đi, nếu không đừng trách Bản tọa không khách khí." Minh Hà cau mày, gầm lên.

Lần trước tuy đã thả Địa Tạng đi, nhưng Minh Hà đối với hai tên ngốc lừa này, cũng không có chút thiện cảm nào.

Bấy nhiêu năm nay, không biết đã độ đi bao nhiêu tộc A Tu La của y.

"A Di Đà Phật!

Vậy thì đắc tội!" Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề nhìn nhau, trong lòng bọn họ cũng hiểu rõ, hôm nay không chiến một trận thì không xong.

Còn về việc được liệt kê ngang hàng với Hạo Thiên làm Đại Thiên Tôn, trong lòng bọn họ cũng không vui.

Nhưng đây là mệnh lệnh của Đạo Tổ, hơn nữa lại liên quan đến Tây Du, hai người chỉ có thể bất đắc dĩ chấp nhận.

"Xem kiếm!" Minh Hà không hề do dự, trực tiếp triệu ra Nguyên Đồ, A Tỳ, xông về phía Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề.

Trường Phong lợi hại, Minh Hà đã được chứng kiến, hiện tại vừa hay thử xem mấy vị Thánh nhân còn lại thì sao.

Dù sao giao thủ với Trường Phong, đã khiến Minh Hà hiểu rõ, trong cùng cảnh giới, thực lực cũng có thiên sai địa biệt (khác biệt trời vực).

Thoáng chốc, phía trên Huyết Hải, sóng máu cuồn cuộn, Phật

quang phổ chiếu.

Hậu Thổ trong Địa Phủ, tự nhiên ngay lập tức cảm nhận được.

U Minh Huyết Hải tuy nằm trong Địa Phủ, nhưng cùng với Minh Hà thành Thánh, Huyết Hải đã hoàn toàn thoát khỏi sự kiểm soát của nàng.

Nếu không phải Thánh nhân giao chiến, nàng cũng không thể ngay lập tức sát giác.

Đối mặt với cảnh tượng này, Hậu Thổ chỉ đạm nhiên liếc nhìn một cái.

Danh xưng Đại Thiên Tôn, Thiên Tôn, một mình Hạo Thiên khẳng định không dám.

Đã có mệnh lệnh của Đạo Tổ, nàng cũng không thể không đồng ý.

Thánh nhân giao chiến, dù thân ở Địa Phủ, cũng sẽ được chúng sinh Hồng Hoang cảm ứng được.

Đối mặt với Minh Hà và Tây Phương Nhị Thánh giao chiến, chúng sinh Hồng Hoang đều trong lòng không hiểu.

Trong mắt bọn họ, không phải nên đánh Thiên Đình sao?

Hạo Thiên trong Thái Vi Ngọc Thanh Cung của Thiên Đình, sắc mặt vô cùng hoan hỉ.

Lập ra vị trí Đại Thiên Tôn, Thiên Tôn, có nghĩa là y sẽ chính thức bắt đầu chấp chưởng Tam Giới.

Y thân là Thiên Đình chi chủ, địa vị đã ngang hàng với Thánh nhân Thiên Đạo.

Ngay cả Phật Tổ Như Lai Tây Phương, cũng nằm dưới y.

Hiện tại thứ còn thiếu chính là trong Tây Du, đoạt lấy khí vận

Nhân tộc.

Khí vận Nhân tộc một khi đến tay, y chính là Tam Giới chi chủ đường đường chính chính.

Dao Trì ngồi bên cạnh, cũng vô cùng hoan hỉ.

Từ khi bắt đầu chỉnh đốn Thiên Đình, bọn họ đã mong chờ ngày này.

Mặc dù ở giữa gặp nhiều trắc trở, nhưng cuối cùng bọn họ cũng đã đợi được.

"Hạo Thiên ca ca!

Ngài chấp chưởng Tam Giới đã không còn xa nữa." Nhìn Hạo Thiên bên cạnh thần thanh khí sảng, Dao Trì vui vẻ nói.

"Không sai!

Hiện tại chỉ còn thiếu khí vận Nhân tộc, và phá vỡ chất cốc của Phong Thần Bảng." Hạo Thiên đứng dậy, thần tình cảm khái.

Những tủi nhục, coi thường trước đây, y đều muốn đòi lại từng chút một.

Y muốn làm một Tam Giới chi chủ chân chính.

Dù là Thánh nhân, cũng không thể tả hữu y.